

Bible Kralická 1613

Czech Kralická Bible 1613

Provided by:

bible4u2lvhacg4b3to2e2veqpwrc2c3tjf2wuugiz332vlwmr4xbad.onion

bible4u.net

bible4u.i2p

bible4u.bit

Contact:

contact@bible4u.net

Public Domain

Everyone is permitted to copy, modify and distribute copies of this document for free as long as it's Biblical content remains unchanged.

Obsah

Obsah	3
I Stará smlouva	5
1 Genesis	7
2 Exodus	37
3 Leviticus	61
4 Numeri	79
5 Deuteronomium	103
6 Jozue	125
7 Soudců	139
8 Rút	153
9 1 Samuel	157
10 2 Samuel	177
11 1 Královská	193
12 2 Královská	213
13 1 Letopisů	231
14 2 Letopisů	247
15 Ezdráš	269
16 Nehemiáš	275
17 Ester	285
18 Job	291
19 Žalmy	307
20 Přísloví	345
21 Kazatel	357

22	Píseň	363
23	Izaiáš	367
24	Jeremiáš	395
25	Pláč	429
26	Ezechiel	433
27	Daniel	463
28	Ozeáš	473
29	Joel	479
30	Amos	481
31	Abdiáš	485
32	Jonáš	487
33	Micheáš	489
34	Nahum	493
35	Abakuk	495
36	Sofoniáš	497
37	Ageus	499
38	Zachariáš	501
39	Malachiáš	507
II Nová smlouva		509
40	Matouš	511
41	Marek	529
42	Lukáš	541
43	Jan	561
44	Skutky	575
45	Římanům	595
46	1 Korinským	603
47	2 Korinským	611
48	Galatským	617
49	Efeským	621

50 Filipským	625
51 Koloským	627
52 1 Tesalonickým	629
53 2 Tesalonickým	631
54 1 Timoteus	633
55 2 Timoteus	637
56 Titus	639
57 Filemon	641
58 Židům	643
59 Jakub	649
60 1 Petr	653
61 2 Petr	657
62 1 Jan	659
63 2 Jan	663
64 3 Jan	665
65 Juda	667
66 Zjevení	669

Část I

Stará smlouva

Genesis

1Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. **2**Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami. **3**I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. **4**A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. **5**A nazval Bůh světlo dnem, a tmou nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první. **6**Řekl také Bůh: Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod! **7**I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. **8**I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý. **9**Řekl také Bůh: Shromáždte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. **10**I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **11**Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. **12**Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **13**I byl večer a bylo jitro, den třetí. **14**Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let. **15**A aby svítila na obloze nebeské, a osvětlovala zemi. A stalo se tak. **16**I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy. **17**A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi; **18**A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **19**I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý. **20**Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a **21**I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podle pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **22**I požehnal jim Bůh, rka: Plodtež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! **23**I byl večer a bylo jitro, den pátý. **24**Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak. **25**I učinil Bůh zvěř zemskou podle pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré. **26**Řekl opět Bůh: Učinme člověka k obrazu

našemu, podle podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vši zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi. **27**I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. **28**A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi. **29**Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vsí země, a všeliké stromové, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm. **30**Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak. **31**A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

2A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich. **2**A dokonat Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. **3**I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo. **4**Tit jsou rodové nebes a země, (když stvořena jsou v den, v němž učinil Hospodin Bůh zemi i nebe), **5**I každé chrastiny polní, dříve než byla na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž byl který člověk, ješto by dělal zemi. **6**A aniž pára vystupovala z země, aby svlažovala všecken svrcek země. **7**I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dechnutí života, i byl člověk v duši živou. **8**Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil. **9**A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u prostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého. **10**(A řeka vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní řeky. **11**Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato. **12**A zlato země té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin. **13**Jméno pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus. **14**A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates). **15**Pojav tedy Hospo-

din Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho. ¹⁶I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; ¹⁷Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejz; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš. ¹⁸Rekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla. ¹⁹(Nebo když byl učinil Hospodin Bůh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla. ²⁰I dal Adam jména všechněm hovadům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm byla.) ²¹Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyňal jedno z žeber jeho, a to místo vyplnil tělem. ²²A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi. ²³I řekl Adam: Teď tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouti bude mužatka, nebo z muže vzata jest. ²⁴Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou v jedno tělo. ²⁵Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.

3Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského? ²I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme; ³Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. ⁴I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! ⁵Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. ⁶Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl. ⁷Tedy otevřiny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věníků. ⁸A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromů rajského. ⁹I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi? ¹⁰Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se. ¹¹I řekl Bůh: Kdož oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhož jsem jísti zapověděl? ¹²I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem. ¹³I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem. ¹⁴Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada a nade všechny živočichy polní; po břiše svém plaziti se budeš, a prach žrátí budeš po všechny dny života svého. ¹⁵Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu. ¹⁶Ženě pak řekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí ro-

dití budeš děti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou. ¹⁷Adamovi také řekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýžt jsem zapověděl, řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všechny dny života svého. ¹⁸Trní a bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní. ¹⁹V potu tváří své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš. ²⁰Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto že ona byla máté všech živých. ²¹I zdělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je. ²²Tedy řekl Hospodin Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré i zlé; pročez nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky, vyžeňme jej. ²³I vypustil jej Hospodin Bůh z zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl. ²⁴A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.

4Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu. ²A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč. ³Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské obět Hospodinu. ⁴Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obět jeho. ⁵Na Kaina pak a na obět jeho nevzhlédl. Protož rozlítil se Kain náramně, a opadla tvář jeho. ⁶I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá? ⁷Zdalíž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli nebudeš dobře činiti, hřích ve dveřích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním. ⁸I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej. ⁹I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž odpověděl: Nevím. Zdalíž jsem já strážným bratra svého? ¹⁰I řekl Bůh: Co jsi učinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země. ¹¹Protož nyní zlořečený budeš i od té země, kteráž otevřela ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z ruky tvé. ¹²Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati mocí své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi. ¹³I řekl Kain Hospodinu: Větší jest nepravost má, než aby mi odpuštěna býti mohla. ¹⁴Aj, vyháníš mne dnes z země této, a před tváří tvou skrýváti se budu, a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne. ¹⁵I řekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím sedmnásobně mštno bude. Pročez vložil Hospodin znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli nalezl. ¹⁶Tedy odšed Kain od tváří Hospodinovy, byděl v zemi Nód, k východní straně naproti Eden. ¹⁷Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch. ¹⁸I narodil se Enochovi Irád,

a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha. ¹⁹Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla. ²⁰I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec přebývajících v staních a stádo pasoucích. ²¹A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné. ²²A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma. ²³I řekl Lámech ženám svým, Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouvejte řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k zsinalosti své. ²⁴Jestližet sedmnásobně pomštno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát. ²⁵Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo řekla: Dal mi Bůh jiné símě místo Abele, kteréhož zabil Kain. ²⁶Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména Hospodinova.

5Tato jest kniha rodů Adamových. V ten den, v kterémž stvořil Bůh člověka, ku podobnosti Božímu učinil ho. ²Muže a ženu stvořil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když stvořeni jsou. ³Byl pak Adam ve stu a třiceti letech, když zplodil syna ku podobnosti svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set. ⁴I bylo dnů Adamových po zplodění Seta osm set let, a plodil syny a dcery. ⁵A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ, devět set a třiceti let, i umřel. ⁶Set pak byl ve stu a pěti letech, když zplodil Enosa. ⁷A po zplodění Enosa živ byl Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery. ⁸I bylo všech dnů Setových devět set a dvanácte let, i umřel. ⁹Byl pak Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana. ¹⁰A po zplodění Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a plodil syny a dcery. ¹¹I bylo všech dnů Enosových devět set a pět let, i umřel. ¹²Kainan pak byl v sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele. ¹³A po zplodění Mahalaleele živ byl Kainan osm set a čtyřiceti let, a plodil syny a dcery. ¹⁴I bylo všech dnů Kainanových devět set a deset let, i umřel. ¹⁵Mahalaleel pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Járeda. ¹⁶A po zplodění Járeda živ byl Mahalaleel osm set a třiceti let, a plodil syny a dcery. ¹⁷I bylo všech dnů Mahalaleelových osm set devadesáta a pět let, i umřel. ¹⁸Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha. ¹⁹A po zplodění Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil syny a dcery. ²⁰I bylo všech dnů Járedových devět set šedesáta a dvě lété, i umřel. ²¹Enoch pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma. ²²A chodil Enoch stále s Bohem po zplodění Matuzaléma tři sta let, a plodil syny a dcery. ²³I bylo všech dnů Enochových tři sta šedesáta a pět let. ²⁴A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh. ²⁵Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha. ²⁶A po zplodění Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáta a dvě lété, a plodil syny a dcery. ²⁷I bylo všech dnů Matuzalémových devět set šedesáta a devět let, i umřel.

²⁸Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když zplodil syna, ²⁹Jehož jméno nazval Noé, řka: Tento nám odpočinití způsobí od díla našeho, od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jízto zlořečil Hospodin. ³⁰A živ byl Lámech potom, když zplodil Noé, pět set devadesáta a pět let, a plodil syny a dcery. ³¹I bylo všech dnů Lámechových sedm set sedmdesáta a sedm let, i umřel. ³²A když byl Noé v pěti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.

6Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, ²Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kterýchž oblibovali. ³Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvacet let. ⁴Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí. ⁵Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas, ⁶Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém. ⁷Tedy řekl Hospodin: Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil. ⁸Ale Noé našel milost před Hospodinem. ⁹Tito jsou příběhové Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé. ¹⁰(Zplodil pak Noé tři syny: Sema, Chama a Jáfeta.) ¹¹Ale země byla porušena před Bohem, a naplněna byla země nepravostí. ¹²Viděl tedy Bůh zemi, a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tělo cestu svou na zemi. ¹³Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí. ¹⁴Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zdeláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím. ¹⁵A na tento způsob uděláš jej: Tři set loktů bude dlouhost toho korábu, padesáti loktů šířkost jeho a třiceti loktů vysokost jeho. ¹⁶Okno uděláš v korábu, a svrchkem na loket vysokým zavřeš jej; dvéře také korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i třetí zdeláš v něm. ¹⁷Já pak, aj, já uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tělo, v němž jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umře. ¹⁸S tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synů tvých s tebou. ¹⁹A ze všech živočichů všelikého těla, po dvě z každého uvedeš do korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice budou. ²⁰Z ptactva podlé pokolení jeho, a z hovad podlé pokolení jejich, ze všelikého také zeměplazu podlé pokolení jeho, po dvě z každého vejdu k tobě, aby živi zůstali. ²¹Ty pak nabeř s sebou všeliké potravu, kteráž se jísti může, a shromažď sobě, aby byla tobě i jim ku pokrmu. ²²I učinil Noé podlé všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.

7Potom řekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i všechna čeled

tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto. ²Ze všech hovad čistých vezmeš sobě sedmero a sedmero, samce a samici jeho, ale z hovad nečistých dvě a dvě, samce a samici jeho. ³Z ptactva také nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé zachováno bylo símě na vší zemi. ⁴Nebo po dnech ještě sedmi já dštíti budu na zemi za čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí; a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu, kterouž jsem učinil. ⁵Tedy učinil Noé všechno tak, jakž mu přikázal Hospodin. ⁶(Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa přišla na zemi.) ⁷A protož přišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synů jeho s ním k korábu, pro vody potopy. ⁸Z hovad také čistých i z hovad nečistých, i z ptactva a ze všeho, což se hýbe na zemi, ⁹Po dvěma vešli k Noé do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal Bůh Noé. ¹⁰Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy přišly na zemi. ¹¹Léta šestistého věku Noé, druhého měsíce, sedmnáctého dne téhož měsíce, v ten den protrženy jsou všechny studnice propasti veliké, a průduchové nebeští otevření jsou. ¹²I byl příval na zemi čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí. ¹³Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tři ženy synů jeho s ním do korábu. ¹⁴Oni i všeliký živočich podlé pokolení svého, i všeliké hovado podlé pokolení svého, a všeliký zeměplaz, kterýž se hýbe na zemi, podlé pokolení svého, i všeliké ptactvo vedlé pokolení svého, všelijací ptáci, všechno, což křídla má, ¹⁵Vešli k Noé do korábu, po dvěma ze všelikého těla, v němž byl duch života. ¹⁶A což jich vešlo, samec a samice ze všelikého těla vešli, tak jakž byl přikázal jemu Bůh, a zavřel Hospodin po něm. ¹⁷A když byla potopa za čtyřiceti dnů na zemi, tedy rozmnoženy jsou vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od země. ¹⁸Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval koráb na vodách. ¹⁹A tak náramně rozmohly se vody nad zemí, že přikryty jsou všechny hory nejvyšší, kteréž byly podle vším nebem. ²⁰Patnácte loktů zvýší rozmohly se vody, když přikryty jsou hory. ²¹I umřelo všeliké tělo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hovad a živočichů, i všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého člověka. ²²Všecko, což mělo dýchání ducha života v chřípích svých, ze všeho, což bylo na suše, pomřelo. ²³A tak vyhladil Bůh všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, a až do ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z země; a zůstal toliko Noé, a kteříž s ním byli v korábu. ²⁴I trvaly vody nad zemí za sto a padesát dnů.

⁸Rozpomenul se pak Bůh na Noé, i všechny živočichy a všechna hovada, kteráž byla s ním v korábu; pročž uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody. ²A zavříny jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven jest příval s nebe. ³I navrátily se vody se svrchku země, odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech, ⁴Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce na horách Ararat. ⁵Když pak vody odcházelý a opadaly

až do desátého měsíce, prvního dne téhož desátého měsíce ukázali se vrchové hor. ⁶I stalo se po čtyřiceti dnech, otevřev Noé okno v korábu, kteréž byl udělal, ⁷Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž nevyschly vody na zemi. ⁸Potom vypustil holubici od sebe, aby věděl, již-li by opadly vody se svrchku země. ⁹Kterážto když nenašla, kde by odpočinula noha její, navrátila se k němu do korábu; nebo vody byly po vší zemi. On pak vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobě do korábu. ¹⁰A počkal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici z korábu. ¹¹I přiletěla k němu holubice k večerou, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku země. ¹²I čekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici, kterážto nevrátila se k němu více. ¹³I stalo se šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé přikrytí korábu a uzřel, ano již oschl svrček země. ¹⁴Druhého pak měsíce, v dvacátý sedmý den téhož měsíce oschla země. ¹⁵I mluvil Bůh k Noé, řka: ¹⁶Vyjdí z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synů tvých s tebou. ¹⁷Všecky živočichy, kteříž jsou s tebou ze všelikého těla, tak z ptactva jako z hovad a všelikého zeměplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveď s sebou; ať se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí se na zemi. ¹⁸I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synů jeho s ním; ¹⁹Každý živočich, každý zeměplaza všechno ptactvo, všechno, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu. ²⁰Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech hovad čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápaly na tom oltáři. ²¹I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil. ²²Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.

⁹Tedy požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi. ²Strach váš a hrůza vaše buď na všeliký živočich země, a na všechno ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všechny ryby mořské v ruce vaše dány jsou. ³Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko. ⁴A však masa s duší jeho, kteráž jest krev jeho, nebudete jísti. ⁵A zajisté krve vaší, duší vašich vyhledávatí budu; z rukou každého hovada vyhledávatí jí budu, i z ruky člověka, ano i z ruky každého bratra jeho budu vyhledávatí duše člověka. ⁶Kdo by koli vylil krev člověka, skrze člověka vylita bude krev jeho; nebo k obrazu svému učinil Bůh člověka. ⁷Vy pak plodte a množte se; v hojnosti se rozplodte na zemi, a rozmnoženi budte na ní. ⁸I mluvil Bůh k Noé a synům jeho s ním, řka: ⁹Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vašim po vás, ¹⁰A se všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hovad a ze všech živočichů zemských, kteříž jsou s vámi, ode

všech, kteříž vyšli z korábu, až do všelikého živočicha zemského. ¹¹Protož utvrzují smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení země. ¹²I řekl Bůh: Totot bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všechny věky. ¹³Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí. ¹⁴A budet, když uvedu mračný oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku, ¹⁵Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém těle; a nebudou více vody ku potopě, aby zahladily všeliké tělo. ¹⁶Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi. ¹⁷I řekl Bůh k Noé: Tot jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi. ¹⁸Byli pak synové Noé, kteříž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánův. ¹⁹Ti tři jsou synové Noé, a ti se rozprostřeli po vší zemi. ²⁰Noé pak obíraje se s zemí, začal dělati vinice. ²¹A pije víno, opil se, a obnažil se u prostřed stanu svého. ²²Viděl pak Cham, otec Kanánův, hanbu otce svého, a pověděl oběma bratřím svým vně. ²³Tedy vzali Sem a Jáfet oděv, kterýžto oba položili na ramena svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváři pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého neviděli. ²⁴Procítiv pak Noé po svém víně, zvěděl, co mu učinil syn jeho mladší. ²⁵I řekl: Zlořečený Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým. ²⁶Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď Kanán služebníkem jejich. ²⁷Rozšířil Bůh milostivě Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buď Kanán služebníkem jejich. ²⁸Živ pak byl Noé po potopě tři sta a padesáte let. ²⁹A tak bylo všech dnů Noé devět set a padesáte let; i umřel jest.

10Tito jsou pak rodové synů Noé, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tito synové zrodili po potopě. ²Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a Mešech, a Tiras. ³Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a Togorma. ⁴Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim. ⁵Od těch rozdělení jsou ostrovové národů po krajinách jejich, každý podlé jazyku svého, vedlé čeledi své, v národech svých. ⁶Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a Kanán. ⁷A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan. ⁸Zplodil také Chus Nimroda; onť jest počal býti mocným na zemi. ⁹To byl silný lovec před Hospodinem; protož se říká: Jako Nimrod silný lovec před Hospodinem. ¹⁰Počátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear. ¹¹Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl Ninive, a Rohobot město, a Chále, ¹²A Rezen mezi Ninive a mezi Chále; toť jest město veliké. ¹³Mizraim pak zplodil Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim, ¹⁴A Fe-truzim, a Chasluim, (odkudž posli Filistinští) a Kafturim.

¹⁵Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het, ¹⁶A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea, ¹⁷A Hevea, a Aracea, a Sinea, ¹⁸A Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostřely se čeledi Kananejských. ¹⁹A bylo pomezí Kananejských od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud když jdeš k Sodomě a Gomoře, a Adama a Seboim až do Lázy. ²⁰Ti jsou synové Chamovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých. ²¹Semovi také, otci všech synů Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni jsou synové. ²²A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a Arfaxad, a Lud, a Aram. ²³Synové pak Aramovi: Hus, a Hul, a Geter, a Mas. ²⁴Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil Hebera. ²⁵Heberovi také narodili se dva synové; jméno jednoho Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, a jméno bratra jeho Jektan. ²⁶Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a Járe, ²⁷A Adoráma, a Uzala, a Dikla, ²⁸A Obale, a Abimahele, a Sebai, ²⁹A Ofira, a Evila, a Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi. ³⁰A bylo bydlení jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoře na východ slunce. ³¹Ti jsou synové Semovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých. ³²Ty jsou čeledi synů Noé po rodech svých, v národech svých; a od těch rozdělili se národové na zemi po potopě.

11Byla pak všechna země jazyku jednoho a řeči jedné. ²I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a bydlili tam. ³A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna. ⁴Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiníme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vší zemi. ⁵Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věži, kterouž stavěli synové lidští. ⁶A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechněch těchto, a toť jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati. ⁷Protož sstupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl. ⁸A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vší zemi; i přestali stavěti města toho. ⁹Protož nazváno jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vší země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vší zemi. ¹⁰Titot jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech, zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopě. ¹¹A byl živ Sem po zplození Arfaxada pět set let; a plodil syny a dcery. ¹²Arfaxad pak živ byl pět a třiceti let, a zplodil Sále. ¹³A po zplození Sále živ byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery. ¹⁴Sále také živ byl třiceti let, a zplodil Hebera. ¹⁵A živ byl Sále po zplození Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery. ¹⁶Živ pak byl Heber čtyři a třiceti let, a zplodil Pelega. ¹⁷A živ byl Heber po zplození Pelega čtyři sta a třiceti let; a plodil syny a dcery. ¹⁸Peleg pak živ byl třiceti let, a zplodil Réhu. ¹⁹A živ byl Peleg po zplození Réhu dvě stě a devět let; a plodil syny a dcery. ²⁰Réhu také živ byl třiceti a dvě

létě, a zplodil Sáruga. ²¹A po zplození Sáruga živ byl Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery. ²²Živ pak byl Sárug třidceti let, a zplodil Náchora. ²³A byl živ Sárug po zplození Náchora dvě stě let; a plodil syny a dcery. ²⁴Náchor pak živ byl dvadeceti a devět let, a zplodil Táře. ²⁵A živ byl Náchor po zplození Táře sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery. ²⁶Živ pak byl Táře sedmdesáte let, a zplodil Abrama, Náchora a Hárana. ²⁷Tito jsou pak rodové Táře: Táře zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Hárana pak zplodil Lota. ²⁸Umřel pak Hárana prvé než Táře otec jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských. ²⁹I spojímali sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy. ³⁰Byla pak Sarai neplodná, a neměla dětí. ³¹I vzal Táře Abrama syna svého, a Lota syna Háranova, vnuka svého, a Sarai nevěstu svou, ženu Abrama syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se brali do země Kananejské, a přišli až do Cháran, a bydlili tam. ³²A byli dnové Táře dvě stě a pět let; i umřel Táře v Cháran.

12Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě. ²A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání. ³Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země. ⁴I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel z Cháran.) ⁵A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všecko zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do země Kananejské, až i přišli do ní. ⁶I prošel Abram tu zemi až k místu Sichem, to jest až k rovině More. A tehdaž Kananejští byli v zemi. ⁷I ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu. ⁸A odtud podal se k hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzyval jméno Hospodinovo. ⁹Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni. ¹⁰Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi. ¹¹I stalo se, že když přicházel blízko k Egyptu, řekl k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváři. ¹²A stane se, že když tě uzří Egyptští, řeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají. ¹³Prav medle, že jsi sestra má, aby mi dobře bylo příčinou tvou, a živa zůstala duše má pro tebe. ¹⁴I stalo se, když všel Abram do Egypta, viděli Egyptští ženu, že krásná byla náramně. ¹⁵A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji před ním; i vzata jest žena do domu Faraonova. ¹⁶Kterýžto i Abramovi dobře učinil pro ni; a měl ovce a voly a osly, i služebníky a děvky, též oslice a velbloudy. ¹⁷Ale Hospodin trápil Faraona ra-

nami velikými, i dům jeho, pro Sarai manželku Abramovu. ¹⁸Protož povolal Farao Abrama a řekl: Cos mi to učinil? Pročežs mi neoznámil, že ona manželka tvá jest? ¹⁹Proč jsi řekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobě za ženu. Protož nyní, teď máš manželku svou, vezmi a jdi. ²⁰I poručil o něm Farao mužům, a propustili ho, i manželku jeho i všecko, což měl.

13Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všecko, což měl, a Lot s ním, ku poledni. ²(Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na stříbro i na zlato.) ³A šel cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu, kdež prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai, ⁴K místu oltáře, kterýž tam byl prvé vzdělal, kdežto vzyval Abram jméno Hospodinovo. ⁵Také i Lot, kterýž s Abramem chodil, měl ovce a voly i stany. ⁶A nemohla jim země postačovati, aby spolu bydlili, proto že zboží jich bylo veliké, tak že nemohli spolu bydliti. ⁷Odkudž vznikla nesnáze mezi pastýři stáda Abramova a mezi pastýři stáda Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdaž bydlili v zemi té. ⁸Řekl tedy Abram k Lotovi: Nechžt, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří jsme. ⁹Zdaliž není před tebou všechna země? Odděl se, prosím, ode mne. Půjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se držeti budu. ¹⁰Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všecku rovinu vůkol Jordánu, kteráž před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všechna až k Ségor svlažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako země Egyptská. ¹¹I zvolil sobě Lot všecku rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddělili se jeden od druhého. ¹²Abram bydlil v zemi Kananejské, ale Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě. ¹³Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem velicí. ¹⁴I řekl Hospodin Abramovi, když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní očí svých, a pohled z místa, na němž jsi, na půlnoci a na poledne, i na východ a na západ. ¹⁵Nebo všecku zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až na věky. ¹⁶A rozmnožím símě tvé jako prach země; nebo jestliže kdo bude moci sčísti prach země, tedy i símě tvé sečteno bude. ¹⁷Vstaň, projdi tu zemi na dyl i na šíř její; nebo tobě ji dám. ¹⁸Tedy Abram hnuv se s stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.

14Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král Sinear-ský, Arioch král Elasar-ský, Chedorlaomer král Elamitský, a Thádál král Goim-ský, ²Vydvihli válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi králi Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému, to jest Ségorskému. ³Všickni tito sjeli se do údolí Siddim, to jest již moře solné. ⁴Dvanácte let sloužili Chedorlaomerovi, třináctého pak léta zprotivili se. ⁵Protož léta čtrnáctého přitáhl Chedorlaomer a králové, kteříž byli s ním, a pobili Refaimské v Astarotu Karnaim-

ských, a Zuzimské v Cham, a Eminske na rovinách Kariataimských, ⁶A Horejské na hoře jich Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží nad pouští. ⁷A vracejce se, přitáhli k En Misfat, kteráž již jest Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského, také i Amorejského, bydlícího v Hasesontamar. ⁸Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král Seboimský, a král Bělamský, to jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvě v údolí Siddim, ⁹Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi králi Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, čtyři králové proti pěti. ¹⁰(V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic klejovatých.) I utíkající král Sodomský a Gomorský, padli tam; a kteří pozůstali, utekli na hory. ¹¹A pobravše všecko zboží Sodomských a Gomorských, a všechny potraviny jich, odtáhli. ¹²Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a odjeli; nebo on bydlil v Sodomě. ¹³Přišel pak jeden, kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému, kterýž tehdaž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti měli smlouvu s Abramem. ¹⁴Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k boji a v domě svém zrozených služebníků tři sta a osmnácte, a honil je až k Dan. ¹⁵A odděliv se, připadl na ně v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stihal je až k Chobah, kteráž leží na levo Damašku. ¹⁶I odjal zase všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase přivedl, ano i ženy a lid. ¹⁷Tedy vyšel král Sodomský proti němu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteráž jest údolí královské. ¹⁸Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz Boha silného nejvyššího. ¹⁹I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí; ²⁰A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí. ²¹Král pak Sodomský řekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobě. ²²I řekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí, ²³že nevezmu od niti až do řeménka obuvi ze všech věcí, kteráž jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama, ²⁴Kromě toliko toho, což snědli bojovníci, a dílu mužů, kteříž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre; oni nechat vezmou díl svůj.

15 Když pak ty věci pomínuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkoucí: Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká. ²Jemužto řekl Abram: Panovníče Hospodine, což mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer? ³Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem. ⁴A aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci: Nebudeť ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude. ⁵I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti? Řekl mu ještě:

Tak bude símě tvé. ⁶I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost. ⁷(Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, a bych dal zemi tuto k dědičnému vládařství. ⁸I řekl: Panovníče Hospodine, po čem poznám, že ji dědičně obdržím? ⁹I odpověděl jemu: Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko. ¹⁰Kterýžto vzav ty všechny věci, zroztínal je na poly, a rozložil na dvě straně, jednu polovici proti druhé; ptáků pak nezroztínal. ¹¹Ptáci pak sedali na ta mrtvá těla, a Abram je sháněl. ¹²I stalo se, když slunce zapadalo, že dřímota těžká připadla na Abrama; a aj, hrůza a tma veliká obklíčila jej). ¹³Řekl tedy Bůh Abramovi: To zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápití je budou za čtyři sta let. ¹⁴Však národ, jemuž sloužiti budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím. ¹⁵Ty pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a pohřben budeš v starosti dobré. ¹⁶A čtvrté pokolení sem se navrátí; nebť ještě není doplněna nepravost Amorejských. ¹⁷I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala se pec kouřící se, a pochodně ohnivá, kteráž šla mezi díly těmi. ¹⁸V ten den učinil Hospodin smlouvu s Abramem, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, od řeky Egyptské až do řeky té veliké, řeky Eufraten: ¹⁹Cinejské, Cenezejské, Cethmonske, ²⁰A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské, ²¹Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.

16 Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a měla děvku Egyptskou, jménem Agar. ²I řekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavřel život můj, abych nerodila; vejdi, prosím, k děvce mé, zda bych aspoň z ní mohla míti syny. I povolil Abram řeči Sarai. ³Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar Egyptskou děvku svou, po desíti letech, jakž bydliti počal Abram v zemi Kananejské, dala ji Abramovi muži svému za ženu. ⁴I všel k Agar, kterážto počala. Viduci pak ona, že počala, zlehčila sobě paní svou. ⁵I řekla Sarai Abramovi: Křivdou mou tys vinen; já jsem dala děvku svou v lůno tvé, kterážto viduci, že počala, zlehčila mne sobě. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou. ⁶I řekl Abram k Sarai: Aj, děvka tvá v moci tvé; učň s ní, cožť se za dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní. ⁷Našel ji pak anděl Hospodinův u studnice vody na poušti, u studnice té, kteráž jest při cestě Sur. ⁸A řekl: Agar, děvko Sarai, odkud jdeš, a kam se béřeš? I řekla: Od tváři Sarai paní své já utíkám. ⁹Tedy řekl jí anděl Hospodinův: Navrať se ku paní své, a pokoř se pod ruku její. ¹⁰Opět řekl anděl Hospodinův: Velice rozmnožím símě tvé, aniž bude moci sečteno býti pro množství. ¹¹Potom také řekl anděl Hospodinův: Aj, ty jsi těhotná, a tudíž porodíš syna, a nazúveš jméno jeho Izmael; nebo uslyšel Hospodin trápení tvé. ¹²Budeť pak lýtý člověk; ruce jeho proti všechněm, a ruce všech proti němu; a před tváří všech bratří svých bydliti bude. ¹³I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bůh vidění; nebo řekla: Zdalíž teď

také nevidím po tom, kterýž mne viděl? ¹⁴Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest mezi Kádes a Barad. ¹⁵Porodila pak Agar Abramovi syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož porodila Agar, Izmael. ¹⁶Abram pak byl v osmdesáti šesti letech, když mu porodila Agar Izmaele.

17Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodíš ustavičně přede mnou a budíš dokonalým. ²A učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi. ³Padl pak Abram na tvář svou; i mluvil Bůh s ním, řka: ⁴Jáť jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národů mnohých. ⁵Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národů učinil jsem tě. ⁶A učiním, abys se rozplodil náramně velmi, a rozšířím tě v národy; i králové z tebe vyjdou. ⁷Utvrším také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobě. ⁸Nadto dám tobě i semeni tvému po tobě zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vladařství věčnému; a budu jejich Bohem. ⁹Řekl ještě Bůh Abrahamovi: Ty pak ostříhati budeš smlouvy mé, ty i símě tvé po tobě, po rodech svých. ¹⁰Tatof jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobě, kteréž ostříhati budete: Aby obřezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského. ¹¹Obřezete pak tělo hanby své; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi. ¹²Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obřezán bude mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za stříbro, z kterých by koli cizozemců byl, jenž není z semene tvého. ¹³Konečně ať jest obřezán narozený v domě tvém, i koupený za peníze tvé; a budeť smlouva má na těle vašem za smlouvu věčnou. ¹⁴Neobřezaný pak pacholík, kterýž by neobřezal těla neobřízky své, vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil. ¹⁵Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její. ¹⁶Nebo požehnám jí a dámť z ní syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou. ¹⁷Tedy padl Abraham na tvář svou, a zasmáv se, řekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí? ¹⁸I řekl Abraham Bohu: Ó byť jen Izmael živ byl před tebou! ¹⁹Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Izák; i utvrším smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou, i s semenem jeho po něm. ²⁰Také o Izmaele uslyšel jsem tě; a aj, požehnám jemu, a učiním to, aby se rozplodil, a rozmnožím ho náramně velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký. ²¹Ale smlouvu svou utvrším s Izákem, kteréhož porodí Sára po roce, při tomto času. ²²A když dokonal Bůh řeč svou s ním, vstoupil od Abrahama. ²³Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všechny zrozené v domě svém, i všechny koupené za stříbro své,

každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obřezal tělo neobřízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bůh mluvil. ²⁴A byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho. ²⁵Izmael pak syn jeho byl v třinácti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho. ²⁶Jednoho a téhož dne obřezání jsou, Abraham a Izmael syn jeho. ²⁷I všickni domácí jeho, doma zrození i za stříbro od cizozemce koupení, obřezání jsou s ním.

18Ukázal se pak jemu Hospodin v rovině Mamre; a on seděl u dveří stanu, když veliké horko na den bylo. ²A když pozdvihl oči svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti němu. Kteréžto jakž uzel, běžel jim vstříc ode dveří stanu, a sklonil se až k zemi. ³A řekl: Pane můj, jestliže jsem nyní našel milost před očima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého. ⁴Přineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a odpočnete pod stromem. ⁵Zatím přinesu kus chleba, a posilníte srdce svého; potom půjdete, poněvadž mimo služebníka svého jdete. I řekli: Tak učii, jakž jsi mluvil. ⁶Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáře, a řekl: Spěšně tři míry mouky bělné zadělej, a napec podpopelných chlebů. ⁷Abraham pak běžel k stádu; a vzav tele mladé a dobré, dal služebníku, kterýžto pospíšil připravit je. ⁸Potom vzav másla a mléka, i tele, kteréž připravil, položil před ně; sám pak stál při nich pod stromem, i jedli. ⁹Řekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpověděl: Teď v stanu. ¹⁰A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedlé času života, a aj, syna míti bude Sára manželka tvá. Ale Sára poslouchala u dveří stanu, kteréž byly za ním. ¹¹Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a přestal byl Sáře běh ženský. ¹²I smála se Sára sama v sobě, řkuci: Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše se vydám? A ještě i pán můj se sstaral. ¹³Tedy řekl Hospodin Abrahamovi: Proč jest se smála Sára, řkuci: Zdaliž opravdu ještě roditi budu, a já se sstarala? ¹⁴Zdaliž co skrytého bude před Hospodinem? K času určitému navrátím se k tobě vedlé času života, a Sára bude míti syna. ¹⁵Zapřela pak Sára a řkla: Nesmála jsem se; nebo se bála. I řekl Hospodin: Není tak, ale smála jsi se. ¹⁶Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se k Sodomě; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil. ¹⁷A řekl Hospodin: Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu? ¹⁸Poněvadž Abraham jistotně bude v národ veliký a silný, a požehnání budou v něm všickni národové země. ¹⁹Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aťby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil. ²⁰I řekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich že obtížen jest náramně: ²¹Sstoupím již a pohledím, jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke mně, činili, důjde na ně setření; a pakli toho není, zvím. ²²A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještě stál před Hospodinem. ²³V tom přistoupiv Abraham, řekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným? ²⁴Bude-li padesáte spravedlivých v tom

městě, zdali předce zahubíš, a neodpustíš místu pro padesáte spravedlivých, kteříž jsou v něm? ²⁵Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti měl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; takt by byl spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž soudce vši země neučiní soudu? ²⁶I řekl Hospodin: Jestliže naleznu v Sodomě, v městě tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně. ²⁷A odpovídaje Abraham, řekl: Aj, nyní chtěl bych mluvit ku Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel. ²⁸Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým pěti, zdali zkažíš pro těch pět všechno město? I řekl: Nezahladím, jestliže najdu tam čtyřiceti pět. ²⁹Opět mluvil Abraham a řekl: Snad nalezeno bude tam čtyřiceti? A odpověděl: Neučiním pro těch čtyřiceti. ³⁰I řekl Abraham: Prosím, necht se nehněvá Pán můj, že mluvit budu: Snad se jich naleznou tam třiceti? Odpověděl: Neučiním, jestliže naleznou tam třiceti. ³¹A opět řekl: Aj, nyní počal jsem mluvit ku Pánu svému: Snad se naleznou tam dvaceti? Odpověděl: Nezahladím i pro těch dvaceti. ³²Řekl ještě: Prosím, ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě mluvit budu: Snad se jich najde tam deset? Odpověděl: Nezahladím i pro těch deset. ³³I odšel Hospodin, když dokonal řeč k Abrahamovi; Abraham pak navrátil se k místu svému.

19 Přišli pak dva andělé do Sodomy u večer, a Lot seděl v bráně Sodomské. Kterézto když uzřel, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváří až k zemi. ²A řekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu služebníka svého, a zůstaňte přes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, půjdete cestou svou. Oni pak odpověděli: Nikoli, ale přenocujeme na ulici. ³Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k němu, vešli do domu jeho. I udělal jim hody, a napekl chleby přesných, i jedli. ⁴Prvé pak než lehli, muži města toho, muži Sodomští, osuli se vůkol domu toho, od mladého až do starého, všecken lid odevšad. ⁵I volali na Lota, a řekli jemu: Kde jsou ti muži, kteříž přišli k tobě v noci? Vyved je k nám, ať je poznáme. ⁶I vyšel k nim Lot ven, a zavřel po sobě dvěře. ⁷A řekl: Prosím, bratří moji, nečiňte zlého. ⁸Aj, mám teď dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám, čiňte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužům těmto nic nečiňte, poněvadž vešli pod stín střechy mé. ⁹I řekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a chce nás souditi? Nyní tobě hůř uděláme, než jim. I obořili se násilně na muže toho, totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dvěře. ¹⁰Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k sobě do domu, a dvěře zavřeli. ¹¹A ty muže, kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledající dveří. ¹²I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zetě neb syny své, neb dcery své, i všechno, což máš v městě, vyved z místa tohoto. ¹³Nebo zkažíme místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkažili je. ¹⁴Vyšed tedy Lot, mluvil k zeťům svým, kteříž již měli pojímati

dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkaží Hospodin město toto. Ale zdálo se zeťům jeho, jako by žertoval. ¹⁵A když zasvitávalo, nutili andělé Lota, řkouce: Vstaň, vezmi ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezahladil v pomstě města. ¹⁶A když prodlával, chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za městem. ¹⁷A stalo se, když je vedli ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj, neohlédej se zpět, ani se zastavuj na vši této rovině; ujdí na horu, abys nezahladil. ¹⁸I řekl jim Lot: Ne tak, prosím, páni moji. ¹⁹Aj, nyní nalezl služebník tvůj milost před očima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi učinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale jáť nebudu moci ujít na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umřel bych. ²⁰Hle, teď jest toto město blízko, do něhož bych utekl, a toť jest malé; prosím, necht tam ujdu; však pak neveliké jest, a živa bude duše má. ²¹I řekl k němu: Aj, uslyšel jsem žádost tvou i v této věci, abych nepodvrátil města toho, o němž jsi mluvil. ²²Pospěšiz, ujdí tam; neboť nebudu moci učiniti ničehož, dokudž tam nedojdeš. A z té příčiny nazváno jest jméno města toho Ségor. ²³Slunce vzházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor. ²⁴A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a ohněm od Hospodina s nebe. ²⁵A podvrátil ta města i všechnu tu rovinu, všechny také obyvatele těch měst, i všechno, což roste z země. ²⁶I ohlédla se žena jeho, jdouc za ním, a obrácena jest v sloup solný. ²⁷Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před Hospodinem. ²⁸A pohledv k Sodomě a Gomore, i na všechnu zemi té roviny, uzřel, a aj, vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice. ²⁹Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž bydlil Lot. ³⁰Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami svými. ³¹I řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není žádného muže na zemi, ješto by všel k nám podlé obyčeje vši země. ³²Pod, dejme píti otci našemu vína, a spěme s ním, abychom zachovaly z otce našeho símě. ³³I daly píti otci svému vína té noci; a všedší prvorozená, spala s otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala. ³⁴Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem včerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símě z otce našeho. ³⁵I daly píti ještě té noci otci svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala. ³⁶A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého. ³⁷I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb; onť jest otec Moábských až do dnešního dne. ³⁸I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; onť jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.

20 Odtud bral se Abraham do země polední, aby bydlil

mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar; ²Kdežto pravil Abraham o Sáře manželce své: Sestra má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru. ³Ale přišed Bůh k Abimelechovi ve snách v noci, řekl jemu: Aj, ty již umřeš pro ženu, kterouž jsi vzal, poněvadž jest vdaná za muže. ⁴Abimelech pak nepřiblížil se k ní; protož řekl: Pane, zdaž také spravedlivý národ zabiješ? ⁵Zdaliž mi sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj jest. V upřímnosti srdce svého a v nevinnosti rukou svých učinil jsem to. ⁶I řekl jemu Bůh ve snách: Jáť také vím, že v upřímnosti srdce svého učinil jsi to, a já také zdržel jsem tě, abys nezřehšil proti mně; protož nedalt jsem se jí dotknouti. ⁷Nyní tedy, navrať ženu muži tomu; nebo prorok jest, a modlití se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí nenavrátiš, věz, že smrtí umřeš ty i všecko, což tvého jest. ⁸A vstav Abimelech ráno, svolal všechny služebníky své, a vypravoval všechna slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi. ⁹Potom povolav Abimelech Abrahama, řekl jemu: Co jsi nám to učinil? A co jsem zhřešil proti tobě, že jsi uvedl na mne a na království mé hřích veliký? Učinils mi, čehož jsi učiniti neměl. ¹⁰A řekl opět Abimelech Abrahamovi: Cos myslil, žes takovou věc učinil? ¹¹Odpověděl Abraham: Řekl jsem: Jistě že není bázně Boží na místě tomto, a zabijí mne pro ženu mou. ¹²A také v pravdě jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobě za manželku. ¹³Když pak vyvedl mne Bůh z domu otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy řekl jsem jí: Toto mi dobrodiní učiníš: Na každém místě, kamž půjdeme, prav o mně: Bratr můj jest. ¹⁴Tedy vzav Abimelech ovce a voly, služebníky také a děvky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho. ¹⁵A řekl Abimelech: Aj, země má před tebou; kdežť se koli příhodné býti vidí, tu přebývej. ¹⁶Sáře pak řekl: Aj, dal jsem tisíc stříbrných bratru tvému, hle, onť jest tobě zástěrou očí u všech, kteříž jsou s tebou. A všemi těmito věcmi Sára poučena byla. ¹⁷I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a ženu jeho, a děvky jeho; i rodily. ¹⁸Nebo byl zavřel Hospodin každý život ženský v domě Abimelechově, pro Sáru manželku Abrahamovu.

21 Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl; a učinil Hospodin Sáře, jakož byl mluvil. ²Nebo počala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten čas, kterýž předpověděl Bůh. ³A nazval Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák. ⁴A obřezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl přikázal Bůh. ⁵Byl pak Abraham ve stu letech, když se mu narodil Izák syn jeho. ⁶I řekla Sára: Radost mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou. ⁷A přidala: Kdo by byl řekl Abrahamovi, že bude Sára děti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho. ⁸I rostlo dítě a ostaveno jest. Tedy učinil Abraham veliké hody v ten den, v němž ostaven byl Izák. ⁹Viděla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest posměvač. ¹⁰I řekla Abrahamovi: Vyvrz děvku tuto i syna

jejího; neboť nebude dědicem syn děvky té s synem mým Izákem. ¹¹Ale Abraham velmi těžce nesl tu řeč, pro syna svého. ¹²I řekl Bůh Abrahamovi: Nestěžuj sobě o dítěti a o děvce své; cožkoli řekla tobě Sára, povol řeči její, nebo v Izákovi nazváno bude tobě símě. ¹³A však i syna děvky učiním v národ; nebo tvé símě jest. ¹⁴Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb a láhvič vody, dal Agar a vložil na rameno její, a pustil ji od sebe i s dítětem. Kterážto odešla a chodila po poušti Bersabé. ¹⁵A když nebylo vody v láhvič, povrhla dítě pod jedním stromem. ¹⁶A odšedši, sedla naproti tak daleko, jako by mohl z lučičtě dostřeliti; nebo pravila: Nebudu se dívati na smrt dítěte. Seděla tedy naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala. ¹⁷I uslyšel Bůh hlas dítěte; a anděl Boží s nebe zavolal na Agar, a řekl jí: Coť jest, Agar? Neboj se; nebo Bůh uslyšel hlas dítěte z místa, na kterémž jest. ¹⁸Vstaň, vezmi dítě, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký učiním je. ¹⁹A otevřel Bůh oči její, aby užřela studnici vody. I šla a naplnila láhvič vodou, a napojila dítě. ²⁰A Bůh byl s dítětem, kteréžto zrostlo a bydlilo na poušti, a byl z něho střelec. ²¹Bydlil pak na poušti Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z země Egyptské. ²²Stalo se pak toho času, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi těmito slovy: Bůh s tebou jest ve všech věcech, kteréž ty činíš. ²³Protož nyní, přísáhní mi teď skrze Boha: Toto ať se stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já učinil s tebou, i ty že učiníš se mnou a s zemí, v níž jsi byl pohostinu. ²⁴I řekl Abraham: A já přísáhnu. ²⁵(A přitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici vody, kterouž mu mocí odjali služebníci Abimelechovi. ²⁶I řekl Abimelech: Nevím, kdo by učinil takovou věc; a aniž jsi ty mi oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.) ²⁷Vzav tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v smlouvu. ²⁸A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvlášť. ²⁹I řekl Abimelech Abrahamovi: K čemu jest těchto sedm jehnic, kteréž jsi postavil obzvlášť? ³⁰Odpověděl: Že sedm těch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na svědectví, že jsem kopal studnici tuto. ³¹Pročež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva přísáhli. ³²A tak učinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, navrátili se do země Filistinské. ³³I nasázel stromoví v Bersabé, a vzýval tam jméno Hospodina, Boha silného, věčného. ³⁴A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho dní.

22 Když pakty věci pomínuly, zkusil Bůh Abrahama, a řekl k němu: Abraham! Kterýžto odpověděl: Teď jsem. ²I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v obět zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě. ³Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví k oběti zápalné, vstal a bral se k místu, o němž pověděl mu Bůh. ⁴Třetího pak dne pozdvihl Abraham oči svých,

a užíval to místo zdaleka. ⁵A řekl Abraham služebníkům svým: Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a dítě půjdeme tamto; a pomodlí se, navrátíme se k vám. ⁶Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu. ⁷Mluvě pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví, a kdež hovádko k zápalné oběti? ⁸Odpověděl Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A šli předce oba spolu. ⁹A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví. ¹⁰I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého. ¹¹Tedy zavolal na něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame, Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já. ¹²I řekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co číš; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne. ¹³A pozdvih Abraham oči svých, viděl, a hle, skopec za ním vězel v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obětoval jej v obět zápalnou místo syna svého. ¹⁴A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří. Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří se. ¹⁵Zvolal pak anděl Hospodinův na Abrahama podruhé s nebe, ¹⁶A řekl: Skrze sebe samého přísáhl jsem, praví Hospodin, poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému: ¹⁷Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé brannými nepřáteli svých. ¹⁸Ano požehnání budou v semeni tvém všickni národové země, proto že jsi uposlechl hlasu mého. ¹⁹Tedy navrátil se Abraham k služebníkům svým; a vstávše, šli spolu do Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé. ²⁰A když se tyto věci staly, zvěstováno jest Abrahamovi v tato slova: Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi, bratru tvému: ²¹Husa prvorozeného svého, a Buza bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova; ²²A Kazed a Azana, a Feldasa, a Jidlafa i Bathuele. ²³Bathuel pak zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha Náchorovi, bratru Abrahamovu. ²⁴Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona Tábe a Gahama, Thása a Máchu.

23Živa pak byla Sára sto a sedmčicímá let; ta jsou léta života Sáry. ²A umřela v městě Arbe, kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I přišel Abraham, aby kvílil nad Sárou, a plakal jí. ³Potom vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synům Het, řka: ⁴Hostem a příchozím jsem u vás; dejte mi místo ku pohřbu u vás, abych pochoval mrtvého svého od tváři své. ⁵A odpovídajíce synové Het Abrahamovi, řekli jemu: ⁶Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostřed nás, v nejpřednějších hrobích našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraňovati tobě, abys neměl pochovati v něm mrtvého svého. ⁷Abraham pak vstav, poklonil se lidu ze-

mě té, totiž synům Het. ⁸A mluvil s nimi, řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého od tváři své, slyšte mne, a přimluvte se za mne k Efronovi synu Sohar, ⁹Ať mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze ať mi ji dá u prostřed vás, k dědičnému pohřbu. ¹⁰(Ten pak Efron seděl u prostřed synů Het.) Tedy odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při přítomnosti synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány města jeho, řka: ¹¹Nikoli, pane můj, ale slyš mne: Pole to dávám tobě, dávám také i jeskyni, kteráž na něm jest; před očima synů lidu svého dávám ji tobě; pochovej mrtvého svého. ¹²Tedy poklonil se Abraham před lidem země té, ¹³A mluvil k Efronovi v přítomnosti lidu země, řka: A však jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dám stříbro za pole, vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam. ¹⁴A odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu: ¹⁵Můj pane, poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej. ¹⁶I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu stříbra, jakž oznámil při přítomnosti synů Het, čtyři sta lotů stříbrných, běžných mezi kupci. ¹⁷A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na něm, a všecko stromové, což ho na tom poli i na všech mezích jeho vůkol, ¹⁸Abrahamovi v držení, před očima synů Het, a všech, kteříž vcházejí do brány města toho. ¹⁹A potom pochoval Abraham Sáru, manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské. ²⁰Protož odevzdáno jest pole to i jeskyně, kteráž byla na něm, Abrahamovi k dědičnému pohřbu od synů Het.

24Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin požehnal mu ve všech věcech. ²Tedy řekl Abraham služebníkovi svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval všechny věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé, ³abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím. ⁴Ale půjdeš do země mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi. ⁵I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtěla žena ta se mnou jíti do země této, mám-li zase uvést syna tvého do země, z níž jsi vyšel? ⁶Kterýžto odpověděl: Hled, abys zase neuvodil syna mého tam. ⁷Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi přísáhl, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, onť pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud. ⁸Jestliže by pak žena ta nechtěla jíti s tebou, svoboden budeš od této přísahy mé; toliko syna mého nevod tam zase. ⁹Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a přísáhl jemu na tu řeč. ¹⁰A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor. ¹¹A zastavil se s velbloudy před městem,

u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážit vody. ¹²A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učini milosrdenství se pánem mým Abrahamem. ¹³Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu. ¹⁴Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého, ať se napiji, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníku svému Izákovi; a po tomť poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem mým. ¹⁵I stalo se prvé, než on přestal mluvit, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahamova, vycházela, a věderce její bylo na rameni jejím. ¹⁶A byla děvečka na pohledění velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši věderce své, šla vzhůru. ¹⁷Tedy běžel služebník ten proti ní, a řekl: Dej mi pít, prosím, maličko vody z věderce svého. ¹⁸I řekla: Napí se, pane můj. A rychle složila věderce své na ruku svou a dala mu pít. ¹⁹A davši mu pít, řekla: Také velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí. ²⁰Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm velbloudům jeho. ²¹Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl, zdařili Hospodin cestu jeho, čili nic. ²²I stalo se, když přestali pít velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztízí půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata. ²³A řekl: Čí jsi dcera? Pověz mi, prosím, jestli v domě otce tvého nám místo, kdež bychom přes noc zůstali? ²⁴Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi. ²⁵Řekla ještě k němu: Slámy také a potravu hojně u nás jest, ano i místo, kdež byste přes noc zůstali. ²⁶Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu. ²⁷A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k domu bratří pána mého. ²⁸I běžela děvečka, a oznámila v domě matky své tak, jakž se stalo. ²⁹A měla Rebeka bratra, jménem Lában; ten běžel k muži tomu ven k studnici. ³⁰Nebo užřev náušnici a náramnice na ruku sestry své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ona praví: Tak mluvil ke mně člověk ten, přišel k muži, a on stál při velbloudích u studnice. ³¹Jemuž řekl: Vejdi, požehnaný Hospodinův. Proč bys stál vně, kdyžť jsem připravil dům a místo velbloudům? ³²Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a potravu velbloudům, i vody k umytí noh jeho a noh mužů těch, kteří s ním byli. ³³A položil předeň chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím řeči svých. I řekl Lában: Mluv. ³⁴Tedy řekl: Služebník Abrahamův jsem já. ³⁵A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký učiněn jest; nebo dal mu ovce a voly, stříbro a zlato, služebníky a děvky, velbloudy a osly. ³⁶A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna, jemuž dal, cožkoli má. ³⁷I zavázal mne přísahou pán můj, řka: Nevezmeš man-

želky synu mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím. ³⁸Ale k domu otce mého půjdeš, a k rodině mé, a odtud vezmeš manželku synu mému. ³⁹A když jsem řekl pánu svému: Snad nepůjde žena ta se mnou? ⁴⁰Odpověděl mi: Hospodin, před jehož obličejem ustavičně jsem chodil, pošle anděla svého s tebou, a šťastnou způsobí cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z rodiny mé, a z domu otce mého. ⁴¹A budeš svoboden od přísahy mé, když bys přišel k rodině mé; a jestliže by nedali tobě, budeš prost od přísahy mé. ⁴²Protož dnes přišed k studnici, řekl jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu, ⁴³Aj, já stojím u studnice vody; protož, nechžt panna, kteráž vyjde vážit vody, když bych jí řekl: Dej mi pít nyní maličko vody z věderce svého, ⁴⁴A ona by mi odpověděla: I ty pí, i velbloudům tvým také navážím, ta ať jest manželka, kterouž způsobil Hospodin synu pána mého. ⁴⁵Prvé pak než jsem já přestal mluvit v srdci svém, aj, Rebeka vycházela mající věderce své na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I řekl jsem jí: Prosím, dej mi pít. ⁴⁶Ona pak rychle složila věderce své s sebe, a řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy. ⁴⁷I ptal jsem se jí, a řekl jsem: Čí jsi dcera? Ona odpověděla: Dcera Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tvář její, a náramnice na ruce její. ⁴⁸A skloniv hlavu, poklonu jsem učinil Hospodinu, a dobrořečil jsem Hospodina, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl mne po cestě přímé, abych dceru bratra pána svého vzal synu jeho. ⁴⁹Protož nyní, činíte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo. ⁵⁰Tedy odpověděli Lában a Bathuel, řkouce: Od Hospodina vyšla jest věc tato; nemůžeme odepřít v ničemž. ⁵¹Aj, Rebeka před tebou, vezmiž ji a jed; a nechť jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil Hospodin. ⁵²I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamův slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi. ⁵³A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a oděv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její. ⁵⁴Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes noc. Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne ku pánu mému. ⁵⁵I odpověděl bratr její a matka: Nechať pozůstane děvečka s námi za některý den, aspoň za deset; potom půjdeš. ⁵⁶On pak řekl jim: Nezdržujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propusťtež mne, ať jdu ku pánu svému. ⁵⁷I řekli: Zavolejme děvečky a zeptejme se, co dí k tomu. ⁵⁸Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li jíti s mužem tímto? I řekla: Půjdu. ⁵⁹A propouštějíce Rebeku sestru svou a chovačku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho, ⁶⁰Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty buď v tisíce tisíců, a símě tvé dědičně obdrží brány nepřátel svých. ⁶¹Tedy vstala Rebeka a děvečky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel. ⁶²Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne;

nebo bydli v zemi polední. ⁶³A vyšel Izák k přemýšlování na pole, když se chýlilo k večerou; a pozdvihl očí svých, užířel, an velbloudové jdou. ⁶⁴Pozdvihla také Rebeka očí svých, a uzřevši Izáka, ssedla s velblouda. ⁶⁵(Nebo řekla byla služebník: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán můj.) I vzala rouchu, a přistřela se. ⁶⁶Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což působil. ⁶⁷I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku, a miloval ji. I potěšil se Izák po smrti matky své.

25 Abraham pak opět pojal ženu jménem Ceturu. ²Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana, a Madiana, Jezbocha a Suecha. ³Jeksan potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim, a Latuzim, a Laomim. ⁴Ale synové Madianovi: Efa, a Efer, a Enoch, a Abida, a Helda; všickni ti synové byli Cetury. ⁵I dal Abraham Izákovi všecko, což měl. ⁶Synům pak ženin svých dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ještě živ jsa, k východu do země východní. ⁷Tito pak jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto sedmdesáte a pět let. ⁸I skonala a umřel Abraham v starosti dobré, stár jsa a plný dnů; a připojen jest k lidu svému. ⁹Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre, ¹⁰Na tom poli, kteréž byl koupil Abraham od synů Het; tu pochován jest Abraham i Sára manželka jeho. ¹¹Po smrti pak Abrahamově požehnal Bůh Izákovi synu jeho, a bydli Izák u studnice Živého vidoucího mne. ¹²Tito jsou pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila Agar Egyptská, děvka Sářina, Abrahamovi. ¹³A tato jsou jména synů Izmaelových, jimiž se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot, po něm Cedar, a Adbeel a Mabsan, ¹⁴A Masma, a Dumah a Massa, ¹⁵Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma. ¹⁶Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po všech jejich, a po městech jejich, dvanáctero knížat po čeledech jejich. ¹⁷(Bylo pak života Izmaelova sto třidceti a sedm let, i skonala; a umřev, připojen jest k lidu svému.) ¹⁸A bydli od Hevilah až do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; před tváří všech bratří svých položil se. ¹⁹Tito jsou také rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka. ²⁰Byl pak Izák ve čtyřicítí letech, když sobě vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru Lábana Syrského. ²¹I modlil se Izák pokorně Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak počala Rebeka manželka jeho. ²²A když se děti potiskali v životě jejím, řekla: Má-liť tak býti, proč jsem já počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina. ²³I řekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj lid z života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý bude silnější, a větší sloužití bude menšímu. ²⁴A když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, blíženci byli v životě jejím. ²⁵I vyšel první ryšavý všecken, a jako oděv chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau.

²⁶Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou držel Ezau za patu; pročež nazváno jest jméno jeho Jákob. A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila. ²⁷A když dorostli ti děti, byl Ezau lovec umělý, chodě po polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydli. ²⁸I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale Rebeka laskava byla na Jákoba. ²⁹Uvařil pak Jákob krmíčku. Tedy Ezau přišel z pole zemdený, ³⁰A řekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmě té červené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.) ³¹Odpověděl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své. ³²I řekl Ezau: Aj, já k smrti se blíším, k čemuž mi tedy to prvorozenství? ³³Dí Jákob: Přisáhní mi dnes hned. I přísáhl mu, a prodal prvorozenství své Jákobovi. ³⁴Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmě z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.

26 Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž byl za dnů Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar. ²Nebo ukázal se jemu Hospodin a řekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydli v zemi, kterouž oznámím tobě. ³Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobě; nebo tobě a semeni tvému dám všecky země tyto, a utvrdím přísahu, kterouž jsem přísáhl Abrahamovi, otci tvému. ⁴Rozmnožím také símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému všecky země tyto, a požehnání budou v semeni tvém všickni národové země; ⁵Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, přikázání mých, ustanovení mých a zákonů mých. ⁶Bydli tedy Izák v Gerar. ⁷Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpověděl: Sestra má jest; nebo nesměl říci: Manželka má jest, mysle sobě: Aby mne nezabili muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na pohledění. ⁸I přihodilo se, když již čas nějaký tam bydli, že vyhlédal Abimelech král Filistinský z okna a uzřel Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou. ⁹Protož povolav Abimelech Izáka, řekl: Aj, v pravdě manželka tvá to jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpověděl jemu Izák: Nebo jsem řekl sám u sebe: Abych snad neumřel pro ni. ¹⁰I řekl Abimelech: Což jsi to učinil nám? O málo, že by byl spal někdo z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás vinu. ¹¹I přikázal Abimelech všemu lidu, řka: Kdo by se dotkl člověka toho, aneb manželky jeho, smrtí umře. ¹²Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto měř; nebo požehnal mu Hospodin. ¹³I rostl muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl velmi. ¹⁴Nebo měl stáda ovcí i stáda volů, a čeledi mnoho; pročež záviděli mu Filistinští. ¹⁵A všecky studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů Abrahama otce jeho, zařítíli Filistinští, zasyravše je prstí. ¹⁶I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem mocnější jsi než my. ¹⁷Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydli tu. ¹⁸A kopal zase Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za dnů Abrahama otce jeho, a kteréž zařítíli Filistinští po smrti Abrahamově; a nazval

je těmi jmény, kterýmiž je jmenoval otec jeho. ¹⁹I kopali služebníci Izákovi v tom údolí, a našli tam studnici vody živé. ²⁰Vadili se pak pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce: Naše jest voda. Pročež nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním. ²¹Vykopali také jinou studnici, a neszáz byla i o tu; pročež dal jí jméno Sitnah. ²²I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot. Nebo řekl: Nyní uprostranil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi. ²³Vstoupil pak odtud do Bersabé. ²⁴A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já jsem Bůh Abrahama otce tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobě, a rozmnožím símě tvé pro Abrahama služebníka svého. ²⁵I vzdělal tu oltář, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil tu stan svůj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici. ²⁶Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat, přítel jeho, a Fikol, kníže vojska jeho. ²⁷I řekl jim Izák: Z jaké příčiny přišli jste ke mně? Poněvadž vy nenáviděli jste mne, a vybyli jste mne od sebe. ²⁸Kterýžto odpověděli: Patrně jsme to shledali, že jest Hospodin s tebou, i řekli jsme: Učinme nyní přísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme smlouvu s tebou: ²⁹Že neučiníš nám nic zlého, jako i my nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobře činili tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy povol tomu, požehnaný Hospodinův. ³⁰Tedy učinil jim hody, i jedli a pili. ³¹A vstavše velmi ráno, přísáhli jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od něho v pokoji. ³²Toho dne přišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž kopali, řkouce: Nalezli jsme vodu. ³³I nazval ji Seba. Protož jméno města toho jest Bersabé až do dnešního dne. ³⁴Ezau pak jsa v letech čtyřidceti, pojal ženu Judit, dceru Béry Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského. ³⁵A kormoutily Izáka a Rebeku.

27 Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oči jeho, tak že neviděl, povolal Ezau syna svého staršího, a řekl jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ²I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své. ³Protož nyní vezmi medle nástroje své, toul svůj a lučistě své, a vyjda do pole, ulov mi zvěřinu. ⁴A přístroj mi krmi chutnou, jakž já rád jídám, a přines mi, a budu jísti, aťby požehнала duše má, prvé než umru. ⁵(Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvěřinu a přinesl. ⁶Tedy řekla Rebeka Jákobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem, když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil: ⁷Přines mi něco z lovu, a přístroj mi krmě chutné, abych jedl, a požehnámt před Hospodinem, prvé než umru. ⁸Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu mého v tom, což já prikazuji tobě. ⁹Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce výborné, abych přistrojila z nich krmě chutné otci tvému, jakž on rád jídá. ¹⁰A přineseš otci svému, a on jísti bude, na to, aby požehnal tobě, prvé než umře. ¹¹I řekl Jákob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest člověk chlupatý, a já jsem člověk hlad-

ký. ¹²Jestliže omaká mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak uvedu na sebe zlořečenství, a ne požehnání. ¹³Jemužto odpověděla matka: Necht jest na mne zlořečenství tvé, synu můj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, přines mi. ¹⁴Tedy odšed, vzal, a přinesl matce své. I připravila matka jeho krmě chutné, jakž otec jeho rád jídal. ¹⁵A vzala Rebeka nejlepší šaty Ezausyna svého staršího, kteréž měla u sebe v domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího. ¹⁶A kožkami kozelčími obvinula ruce jeho, a díl hladký hrdla jeho. ¹⁷I dala chléb a krmě chutné, kteréž připravila, v ruce Jákoba syna svého. ¹⁸A on přišed k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj? ¹⁹I dí Jákob otci svému: Já jsem Ezau, prvorozený tvůj. Učinil jsem, jakž jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jez z lovu mého, aby mi požehнала duše tvá. ²⁰Tedy řekl Izák synu svému: Což to? Brzys to našel, synu můj. A on dí: Nebo Hospodin Bůh tvůj způsobil to, aby mi se pojednou nahodilo. ²¹I řekl Izák Jákobovi: Přistupiž, ať omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj Ezau, či nejsi. ²²Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému; a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale ruce tyto ruce Ezau. ²³A nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu. ²⁴A řekl: Ty-liž jsi pak syn můj Ezau? Odpověděl: Já. ²⁵I řekl: Podejž mi, ať jím z lovu syna svého, aby tobě požehнала duše má. Tedy podal mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil. ²⁶I řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne, synu můj. ²⁷I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohled, vůně syna mého jest jako vůně pole, jemuž požehnal Hospodin. ²⁸Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilí a vína. ²⁹Nechažt slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové. Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, necht jsou zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnaní. ³⁰A když přestal Izák požehnaní dávati Jákobovi, a sotva že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho přišel z lovu svého. ³¹A připraviv i on krmě chutné, přinesl otci svému a řekl mu: Nechžt vstane otec můj, a jí z lovu syna svého, aby mi požehнала duše tvá. ³²I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau. ³³Tedy zhrozil se Izák hrůzou velikou náramně, a řekl: Kdo pak a kde jest ten, ješto uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já jsem jedl ze všeho, prvé než jsi ty přišel, a požehnal jsem mu, a budeť požehnaným. ³⁴Uslyšev Ezau slova otce svého, zkríkl hlasem velikým, a hořkostí naplněn jest náramně, a řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče! ³⁵Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnaní tvé. ³⁶Tedy řekl: Právěť nazváno jméno jeho Jákob; nebo již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teď nyní uchvátil požehnaní mé. Řekl ještě: Zdali jsi nezachoval i mně požehnaní? ³⁷Odpověděl Izák a řekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a všechny bratří jeho dal jsem mu za služebníky; obilím také a ví-

nem opatřil jsem ho. Což tedy již tobě učiniti mohu, synu můj? ³⁸I řekl Ezau otci svému: Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu svého a plakal. ³⁹Tedy odpověděl Izák otec jeho, a řekl k němu: Aj, v tučnostech země bude bydlení tvé a v rose nebeské s hůry; ⁴⁰A v meči svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale přijde čas, že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje své. ⁴¹Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání, jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém: Přiblížit se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého. ⁴²I oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího. Pročež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího, a řekla jemu: Hle, Ezau bratr tvůj těší se tím, že tě zabije. ⁴³Protož nyní, synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran. ⁴⁴A pobud s ním za některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého, ⁴⁵A přestalo rozhněvání bratra tvého na tebe, a zapomenul by na to, což jsi mu učinil. Potom já pošli a vezmu tě odtud. Proč mám zbavena býti obou synů jednoho dne? ⁴⁶I řekla Rebeka Izákovi: Stýště mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této, k čemu mi život?

28 Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a přikázal mu, řka: Nepojímej ženy ze dcer Kananejských. ²Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobě odtud manželku ze dcer Lábanu ujce svého. ³A Bůh silný všemohoucí požehnejž tobě, a dejžt zrůst, a rozmnožž tě, abys byl v zástup mnohého lidu. ⁴A dejž tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semeni tvému s tebou, abys dědičně obdržel zemi, v níž pohostinu jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi. ⁵I odeslal Izák Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jakobovy a Ezau. ⁶Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák Jakobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby sobě odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze dcer Kananejských; ⁷A že by uposlechl Jákob otce svého a matky své a odšel do Pádan Syrské; ⁸Vida také Ezau, že dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi otci jeho: ⁹Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo prvnější ženy své, pojal sobě za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu. ¹⁰Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran. ¹¹I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na témž místě. ¹²I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm. ¹³A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému. ¹⁴A bude símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu, i k východu, na půlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v to-

bě všechny čeledi země, a v semeni tvém. ¹⁵A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě. ¹⁶Pročítiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl. ¹⁷(Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.) ¹⁸Vstav pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu olejem. ¹⁹Protož nazval jméno místa toho Bethel, ješto prvé to město sloulo Lúza. ²⁰Zavázal se také Jákob slibem, řka: Jestliže Bůh bude se mnou, a ostříhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu, ²¹A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodin za Boha: ²²Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

29 Tedy Jákob vstav, odšel do země východní. ²A pohleděv, uzřel studnici v poli a tři stáda ovcí, ana se složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen veliký byl navrchu studnice. ³Shánívána pak tam bývala všecka stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky; potom zas přivalovali kámen na vrch studnice, na místo jeho. ⁴Tedy řekl jim Jákob: Bratří moji, odkud jste? Kteřížto odpověděli: Jsme z Cháran. ⁵I řekl jim: Znáte-li Lábanu, syna Náchorova? A oni řekli: Známe. ⁶I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpověděli: Dobře, a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobytkem. ⁷Tedy řekl: Však ještě daleko do večera, aniž ještě čas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jděte, paste. ⁸A oni odpověděli: Nemůžeme, než až se všecka stáda seženou, a odvalen bude kámen od svrchu studnice, abychom napojili ovce. ⁹Když on ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem otce svého; neb ona pásala stádo. ¹⁰Tedy Jákob uzřev Ráchel, dceru Lábanu ujce svého, a stádo jeho, přistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábanu ujce svého. ¹¹A políbil Jákob Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal. ¹²Oznámil jí pak byl Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona přiběhši, oznámila to otci svému. ¹³I stalo se, když Lában uslyšel pověst o Jakobovi, synu sestry své, že vyběhl proti němu, a objav ho, políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o všech těch věcech. ¹⁴Jemužto odpověděl Lában: Jistě kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý měsíc. ¹⁵Tedy řekl Lában Jakobovi: Zdali proto, že jsi bratr můj, darmo mi sloužiti budeš? Pověz mi, jaká má býti mzda tvá? ¹⁶(Měl pak Lában dvě dcery; jméno starší Líá, a jméno mladší Ráchel. ¹⁷Než Líá měla oči mdlé, ale Ráchel byla pěkné postavy a krásné tváři. ¹⁸I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy: Buduť sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší. ¹⁹Odpověděl Lában: Lépeť jest, abych ji tobě dal, nežli bych ji dal muži jinému; zůstaniž se mnou. ²⁰Takž Jákob

sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl na ni. ²¹Potom řekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu mou; nebo vyplnění jsou dnové moji, abych všel k ní. ²²Tedy sezval Lában všechny muže místa toho, a učinil hody. ²³U večer pak vzav Líu, dceru svou, uvedl ji k němu; a on všel k ní. ²⁴Dal také Lában Zelfu děvku svou Líe, dceři své, za služebnici. ²⁵A když bylo ráno, poznal, že jest Lía. I řekl k Lábanovi: Což jsi mi to učinil? Zdalíž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Pročžs mne tedy oklamal? ²⁶Odpověděl Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla mladší dříve, než prvorozená. ²⁷Vyplň týden této; dámeť potom i tuto za službu, kterouž sloužiti budeš u mne ještě sedm let jiných. ²⁸I udělal tak Jákob, a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za manželku. ²⁹Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu, děvku svou za služebnici. ³⁰Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji více než Líu; i sloužil u něho ještě sedm let jiných. ³¹Vida pak Hospodin, že Lía nemá lásky, otevřel život její; a Ráchel nechal neplodné. ³²Tedy počala Lía a porodila syna, a nazvala jméno jeho Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin trápení mé; jižť nyní milovati mne bude muž můj. ³³I počala opět a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že jsem v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho Simeon. ³⁴A opět počala a porodila syna, a řekla: Již nyní připojí se ke mně muž můj, nebo jsem mu porodila tři syny. Z té příčiny nazváno jest jméno jeho Lévi. ³⁵I počala ještě a porodila syna, a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Pročž nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

30Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, záviděla sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš, umru. ²Pročž rozhněval se velmi Jákob na Ráchel, a řekl: Zdali já jsem za Boha, kterýžť nedal plodu života? ³Řekla ona: Hle, děvka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a budu míti já také syny z ní. ⁴I dala mu Bálu děvku svou za ženu; a všel k ní Jákob. ⁵Tedy počavši Bála, porodila Jákobovi syna. ⁶I řekla Ráchel: Soudil Bůh při mou, a uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno jeho Dan. ⁷Opět počavši Bála, děvka Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi. ⁸I řekla Ráchel: Tuhé jsem odpory měla s sestrou svou, a všakt jsem přemohla. A nazvala jméno jeho Neftalím. ⁹Viduci pak Líu, že by přestala roditi, vzala Zelfu děvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu. ¹⁰A porodila Zelfa, děvka Líe, Jákobovi syna. ¹¹Protož řekla Líu: Již přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád. ¹²Porodila také Zelfa děvka Líe syna druhého Jákobovi. ¹³A řekla Líu: To na mé štěstí; nebo šťastnou mne nazývati budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser. ¹⁴Vyšel pak Ruben v čas žně pšeničné, a nalezl pěkná jablečka na poli, a přinesl je Líe matce své. I řekla Ráchel Líe: Dej mi, prosím, těch jableček syna svého. ¹⁵Jížto ona odpověděla: Máloť se snad zdá, že jsi vzala muže mého; chceš také užívati jableček syna mého? I řekla Ráchel: Nechažť tedy spí s tebou této noci

za jablečka syna tvého. ¹⁶Když pak navracoval se Jákob s pole večer, vyšla Líu proti němu, a řekla: Ke mně vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem tě za jablečka syna svého. I spal s ní té noci. ¹⁷A uslyšel Bůh Líu; kterážto počala a porodila Jákobovi syna pátého. ¹⁸I řekla Líu: Dal mi Bůh mzdu mou, i potom, když jsem dala děvku svou muži svému. Pročž nazvala jméno jeho Izachar. ¹⁹A počala opět Líu, a porodila šestého syna Jákobovi. ²⁰I řekla Líu: Obdařil mne Bůh darem dobrým; již nyní bydliti bude se mnou muž můj, nebo porodila jsem mu šest synů. A nazvala jméno jeho Zabulon. ²¹Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína. ²²A rozpomenuv se Bůh na Ráchel, uslyšel jí, a otevřel život její. ²³Tedy počala a porodila syna, a řekla: Odjal Bůh pohanění mé. ²⁴A nazvala jméno jeho Jozef, rkuci: Přidejž mi Hospodin syna jiného. ²⁵Stalo se pak, když porodila Ráchel Jozefa, řekl Jákob Lábanovi: Propust mne, ať odejdu na místo své a do země své. ²⁶Dej mi ženy mé a dítky mé, za kteréž jsem sloužil tobě, ať odejdu; nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobě. ²⁷I řekl mu Lában: Jestliže nyní nalezl jsem milost před očima tvýma, zůstaň se mnou, nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe. ²⁸Řekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dámt ji. ²⁹Jemužto odpověděl: Ty víš, jak jsem sloužil tobě, a jaký byl dobytek tvůj při mně. ³⁰Nebo to málo, kteréž jsi měl přede mnou, zrostlo velmi, a požehnalť Hospodin, jakž jsem k tobě nohou vkročil. A nyní, kdy pak já své hospodářství opatrovati budu? ³¹A řekl: Coť mám dáti? Odpověděl Jákob: Nedávej mi nic. Jestliže mi učiníš toto, zase pásti budu a ostříhati dobytka tvého: ³²Projdu skrze všechna stáda tvá dnes, vyměšuje z nich každé dobytče peřesté a strakaté, a každé dobytče načernalé mezi ovce, a strakaté a peřesté mezi kozami; a takové budou mzda má. ³³A osvědčena potom bude spravedlnost má před tebou, když přijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peřestého, neb strakatého mezi kozami, a načernalého mezi ovce, za krádež bude mi to počteno. ³⁴I řekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil. ³⁵A odloučil toho dne kozly přepásané na nohách a strakaté, a všechny kozy peřesté a strakaté, všechno, na čemž byla místa bílá, všechno také načernalé mezi dobytken, a dal v ruce synů svých. ³⁶Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tří dní cesty; a Jákob pásal ostatek dobytka Lábanova. ³⁷Nabral pak sobě Jákob prutů topolových zelených, a lískových a kaštanových; a poobloupil s nich po místech kůru až do bělosti, kteráž byla na prutech. ³⁸A nakladl těch prutů tak obloupených do žlábků a koryt, (v nichž bývá voda, k nimž přicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby počínaly, když by přicházely píti. ³⁹I počínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehňata přepásaná na nohách, a peřestá i strakatá. ⁴⁰Potom ta jehňata odloučil Jákob, a dobytek stáda Lábanova obrátil tvář k těm přepásaným na nohách, a ke všemu načernalému; a své stádo postavil obzvlášť, a neobrátil ho k stádu Lábanovu. ⁴¹A bylo, že kdyžkoli silnější připouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty před oči ovce do koryt,

aby počínaly, hledíce na pruty. ⁴²Když pak pozdní dobytek připouští býval, nekladl jich; a tak býval pozdní Lábanův a ranný Jákobův. ⁴³Vzrostl tedy muž ten náramně velmi, a měl dobytka mnoho, děvek i služebníků, velbloudů i oslů.

31 Když pak uslyšel Jákob slova synů Lábanových, ani praví: Pobral Jákob všecko, co měl otec náš, a z těch věcí, kteréž byly otce našeho, způsobil sobě tu všecku slávu; ²A viděl tvář Lábanovu, a aj, nebyla k němu tak jako prvé: ³I řekl mu Hospodin: Navrať se do země otců svých, a k příbuznosti své, a budu s tebou. ⁴Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele a Lía na pole k stádu svému. ⁵A řekl jim: Vidím tvář otce vašeho, že není ke mně tak jako prvé, ješto Bůh otce mého byl se mnou. ⁶A vy samy víte, že vši svou silou sloužil jsem otcí vašemu. ⁷Ale otec váš oklamal mne, a na desetkrát změnil mzdu mou; však nedopustil mi Bůh, aby mi zle učinil. ⁸Když takto řekl: Co bude peřestého, to nechť jest mzda tvá, tedy všecky ovce rodily peřestý plod. Když pak takto řekl: Co přepásaného na nohách, to bude mzda tvá, tedy všecky ovce rodily přepásané na nohách. ⁹A tak odjal Bůh stádo otce vašeho a dal mně. ¹⁰Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek běžel, já jsem pozdvihl očí svých, a viděl jsem ve snách, a aj, berani scházející se s ovceci byli přepásaní na nohách, peřestí a skropení. ¹¹Tedy řekl mi anděl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpověděl: Teď jsem. ¹²I řekl: Pozdvihni nyní očí svých a pohled, že všickni berani scházející se s ovceci jsou přepásaní na nohách, peřestí a skropení; nebo jsem viděl všecko, co tobě Lában dělá. ¹³Já jsem ten silný Bůh, kterýž jsem se ukázal tobě v Bethel, kdež jsi pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaníš nyní, vyjdi z země této, a navrať se do země příbuznosti své. ¹⁴Tedy odpověděly mu Ráchel a Lía, řkouce: Zdaž ještě máme díl jaký a dědictví v domě otce našeho? ¹⁵Zdaliž nejsme počteny před ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do čista utratil. ¹⁶Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bůh otcí našemu, naše jest a synů našich; protož nyní učíš vše, což mluvil tobě Bůh. ¹⁷Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy. ¹⁸A pobral všecken dobytek svůj, a všecko jmění své, kteréž byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréž nabyt v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otcí svému do země Kananejské. ¹⁹(Lában pak byl odšel, aby stříhl ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž měl otec její. ²⁰I ušel Jákob tajně od Lábanu Syrského, neoznámiv mu, že jde pryč.) ²¹Takž ušel se vším, což měl; a vstav, přepravil se přes řeku, a bral se přímo k hoře Galádské. ²²I povědino jest Lábanovi dne třetího, že utekl Jákob. ²³Tedy on vzav bratří své s sebou, honil ho za dnů sedm; a postihl ho na hoře Galádské. ²⁴(Přišel pak Bůh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, řekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jináč než přátelsky.) ²⁵Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob již byl rozbil stan svůj na té hoře; Lában také položil se s bratřími svými na též hoře Galádské. ²⁶I řekl Lában k Jákobovi: Cos to

učinil? Nebo jsi ušel tajně, a odvedls dcery mé jako zjímavé mečem. ²⁷Proč jsi tajně utekl, a vykradl se ode mne, a nepovědls mi, ješto bych tě byl vesele sprovodil s zpěvy, s bubnem a s harfou? ²⁸A nedopustils mi, abych políbil synů svých a dcer svých? Nemoudřes jistě udělal, čině tak. ²⁹Mělt bych dosti s to moci, abych vám zle učinil, ale Bůh otce vašeho mluvil mi noci pominulé, řka: Hleď, abys nemluvil s Jákobem nic jináč, než přátelsky. ³⁰Ale již to tam, poněvadž jsi předce odšel, roztouživ se po domu otce svého; než proč jsi ukradl bohy mé? ³¹Tedy Jákob odpovídaje Lábanovi, řekl: Ušel jsem tajně; nebo jsem se bál a řekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své. ³²Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechat ten umře; před bratřími našimi ohledej sobě, jest-li co u mne tvého, a vezmi sobě. Ale nevěděl Jákob, že Ráchel je ukradla. ³³Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Lía, a do stanu obou děvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Lía, všel do stanu Ráchel. ³⁴Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu bývá, a sedla na ně. I přemetal Lában všecken stan, ale nic nenalezl. ³⁵A ona řekla otcí svému: Necht to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati proti tobě; nebo vedlé běhu ženského nyní mi se přihodilo. A všecko přehledav, nenalezl modl. ³⁶Protož rozhněvav se Jákob, tuze se domlouval na Lábanu. I odpověděl Jákob, a řekl Lábanovi: Jaké jest přestoupení mé? Jaký hřích můj, že rozpáliv se, honíš mne? ³⁷Nu již jsi přemetal všecky mé věci, a cos nalezl ze všech věcí domu svého? Polož teď před bratřími mými a bratřími svými, nechť rozeznají mezi námi dvěma. ³⁸Byl jsem již dvacet let s tebou; ovce tvé ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopců stáda tvého nejedl jsem. ³⁹Co od zvěři roztrháno, toho jsem neodvodil tobě; sám jsem tu škodu nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v noci. ⁴⁰Bývalo tak, že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcházel i sen můj od očí mých. ⁴¹Již dvacet let, jakž jsem v domě tvém; sloužil jsem tobě čtrnácte let za dvě dcery tvé, a šest let za dobytek tvůj, a změnils mzdu mou na desetkrát. ⁴²A kdyby Bůh otce mého, Bůh Abrahamův, a strach Izákův nebyl se mnou, jistě bys ty byl nyní pustil mne prázdného; ale trápení mé, a práci rukou mých viděl Bůh, protož tě pominulé noci trestal. ⁴³Odpovídaje pak Lában, dí Jákobovi: Dcery tyto jsou dcery mé a synové ti to jsou synové moji, i dobytek tento můj dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé jest; ale což mám již učiniti dcerám těmto svým aneb synům jich, kteréž zrodily? ⁴⁴Protož pod, vejděme v smlouvu já a ty, aby byla na svědectví mezi mnou a tebou. ⁴⁵Tedy Jákob vzal kámen, a postavil jej vzhůru na znamení. ⁴⁶A řekl bratřím svým: Nasbírejte kamení. A nabravše kamení, udělali hromadu, a jedli tu na té hromadě. ⁴⁷I nazval ji Lában Jegar Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed. ⁴⁸Nebo řekl Lában: Tato hromada nechť jest svědkem od dnešku mezi mnou a tebou. Protož nazval jméno její Gál Ed, ⁴⁹A Mispah; nebo řekl Lában: Nechat Hospodin hledí na mne a na tebe, když se rozejdeme od

sebe. ⁵⁰Jestliže bys trápil dcery mé, a uvedl bys jiné ženy na dcery mé, žádného člověka není s námi; hleď, Bůh jest svědek mezi mnou a tebou. ⁵¹A řekl ještě Lában Jakobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup, kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou, ⁵²Svědkem ať jest hromada tato, svědkem také sloup tento, já že nepůjdu dále k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že nepůjdeš dále ke mně za hromadu tuto a sloup tento, k činění zlého. ⁵³Bůh Abrahamův, a Bůh Náchorův, Bůh otce jejich nechť soudí mezi námi. Přisáhl tedy Jakob skrze strach otce svého Izáka. ⁵⁴Nabil také Jakob hovad na té hoře, a pozval bratří svých, aby hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře. ⁵⁵I vstal Lában velmi ráno, a políbiv synů svých a dcer svých, poželhal jich; i odšel a navrátil se k místu svému.

32 Jakob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andělé Boží. ²I řekl Jakob, když je viděl: Vojsko Boží jest toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim. ³Poslal pak Jakob posly před sebou k bratru svému Ezau, do země Seir, do kraje Idumejského. ⁴A přikázal jim, řka: Takto povězte pánu mému Ezau: Totoť vzkazuje služebník tvůj Jakob: U Lábanda jsem byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času. ⁵A mám voly a osly, ovce, a služebníky i děvky; a poslal jsem, abych se ohlásil pánu svému, a našel milost před očima tvýma. ⁶I navrátili se poslové k Jakobovi, řkouce: Přišli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním. ⁷Jakob pak bál se velmi, a rmoutil se náramně. Tedy rozdělil lid, kterýž s sebou měl, ovce také a voly, a velbloudy na dva houfy. ⁸Nebo řekl: Jestliže by přišel Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoň zadní houf zachován. ⁹I řekl Jakob: Bože otce mého Abrahama, a Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi řekl: Navrať se do země své, a k příbuznosti své, a dobře učiním tobě, ¹⁰Menší jsem všech milosrdenství a vši pravdy, kterouž jsi učinil s služebníkem svým; nebo s holí svou přešel jsem Jordán tento, nyní pak dva houfy mám. ¹¹Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; nebť se ho bojím, aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi. ¹²Však jsi ty řekl: Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek mořský, kterýžto pro množství sečten býti nemůže. ¹³I zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama, poctu bratru svému Ezau: ¹⁴Totíž dvě stě koz, a kozlů dvadcti, ovec dvě stě, a beranů dvadcti, ¹⁵Velbloudů s mladými jich třidcti, krav čtyřidcti, volů deset, oslic dvadcti, a oslátek deset. ¹⁶A poručil je služebníkům svým, každé stádo obzvláště, a řekl služebníkům svým: Jděte přede mnou, a stádo od stáda ať jde opodál. ¹⁷I poručil přednímu, řka: Když se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe, řka: Čí jsi? a kam jdeš? a čí jest to stádo před tebou? ¹⁸Řekneš: Jsem služebníka tvého Jakoba, a dar tento jest poslán pánu mému Ezau; a teď i sám jde za námi. ¹⁹Poručil také druhému i třetímu, a všechněm jdoucím za těmi stády, řka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naň trefili. ²⁰A díte také: Aj, služebník

tvůj Jakob za námi; nebo řekl: Ukrotím tvář jeho darem, kterýž jde přede mnou, a potom uzím tvář jeho; snad přijme tvář mou. ²¹A tak předšel dar před ním; on pak zůstal tu noc při houfu. ²²A vstav ještě v noci, vzal obě ženy své, a dvě děvky své, a jedenácte synů svých, a přešel přes brod Jabok. ²³Vzav tedy je, přepravil je přes tu řeku; přepravil také i vše, což měl. ²⁴A zůstal Jakob sám; a tu zápasil s ním muž až do svítání. ²⁵A vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v příhbi vrchní stehna jeho; i vyvinulo se příhbi stehna Jakobova, když zápasil s ním. ²⁶A řekl: Pust mne, nebť zavitává. I řekl: Nepustím tě, leč mi požehnáš. ²⁷I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpověděl: Jakob. ²⁸I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jakob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i lidmi, a přemohl. ²⁹I otázal se Jakob, řka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnaní. ³⁰Tedy nazval Jakob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má. ³¹I vzešlo mu slunce, když pomínil místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou. ³²Protož nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním příhbi stehna, proto že obrazil příhbi stehna Jakobova na žile krátké.

33 Pozdvih pak očí svých Jakob, uzřel, an Ezau jde, a čtyři sta mužů s ním; i rozdělil syny Líe zvlášť a Ráchele zvlášť, a obou děvek zvlášť. ²Postavil, pravím, děvky s syny jejich napřed, potom Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáze. ³A sám šel před nimi, a poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právě přišel k bratru svému. ⁴I běžel Ezau proti němu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal ho. I plakali. ⁵Pozdvih pak očí svých, a spatřiv ženy s dětmi, řekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpověděl: Jsou dívky, kteréž Bůh dal z milosti služebníkovi tvému. ⁶Mezi tím přiblížily se děvky s syny svými, i poklonili se. ⁷Přiblížila se také Líu s syny svými, a poklonili se; a potom přiblížil se Jozef a Ráchel, a také se poklonili. ⁸I řekl Ezau: K čemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpověděl: Abych nalezl milost před očima pána mého. ⁹Tedy řekl Ezau: Máš hojně, bratře můj; nech sobě, což tvého jest. ¹⁰I řekl Jakob: Nezbraňuj se, prosím; jestliže jsem nyní nalezl milost před očima tvýma, přijmi dar můj z ruky mé, poněvadž jsem viděl tvář tvou, jako bych viděl tvář Boží, a laskavě jsi mne přijal. ¹¹Přijmi, prosím, dar můj obětovaný tobě, poněvadž štědře obdařil mne Bůh, a mám všeho dosti. Takž ho přinutil, a on vzal. ¹²I dí: Poď, a jděme; já půjdu s tebou. ¹³I řekl k němu Jakob: Ví pán můj, že děti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li hnány přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek. ¹⁴Nechžť medle jde pán můj před služebníkem svým, já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž před sebou mám, a jakž postačiti budou moci děti, až tak dojdu ku pánu svému do Seir. ¹⁵I řekl Ezau: Nechť ale pozůstavím něco lidu, kterýž mám s sebou. I odpověděl:

K čemu to? Necht' toliko naleznu milost před očima pána svého. ¹⁶Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do Seir. ¹⁷Jákob pak bral se do Sochot, a ustavěl sobě dům, a dobytku svému zdělal stáje; protož nazval jméno místa toho Sochot. ¹⁸A tak Jákob navrácuje se z Pádan Syrské, přišel ve zdraví k městu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a položil se před městem. ¹⁹I koupil díl pole toho, na němž byl rozbil stan svůj, od synů Emora, otce Sichemova, za sto ovec. ²⁰A postavil tu oltář, kterémužto dal jméno Bůh silný, Bůh Izraelský.

34 Vyšla pak Dína, dcera Lía, kterouž porodila Jákobovi, aby se dívala na dcery té země. ²Kteroužto uzřev Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajině té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí. ³I připojila se duše jeho k Díně, dceři Jákobově; a zamilovav děvečku, mluvil k srdci jejímu. ⁴Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, těmito slovy: Vezmi mi děvečku tuto za manželku. ⁵Uslyšev pak Jákob, že poškrvnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s stádem na poli), mlčel, až oni přišli. ⁶Tedy vyšel Emor, otec Sichemův, k Jákobovi, aby mluvil s ním o to. ⁷A v tom synové Jákobovi přišli s pole; a uslyšavše o tom, bolestí naplněni jsou muži ti, a rozhněvali se velmi, proto že hanebnou věc učinil v Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, čehož činiti nenáleželo. ⁸I mluvil Emor s nimi na tento způsob: Sichem, syn můj, hoří milostí k vaší dceři; prosím, dejte mu ji za manželku. ⁹A spřízněte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte sobě. ¹⁰A bydlíte s námi, nebo všechna země bude před vámi; osadte se a obchod vedte v ní, a vládněte jí. ¹¹Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratřím jejím: Necht' naleznu milost před očima vašima, dám, co mi koli dítě. ¹²Jmenujte mi věno i dary jak chcete veliké, dám, jak mi koli řeknete; jen mi tu děvečku dejte za manželku. ¹³Odpovídající pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho, lstivě mluvili, proto že poškrvnil Díny sestry jich. ¹⁴A řekli jim: Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru svou za muže neobřezaného; nebo to ohavnost jest u nás. ¹⁵Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se chcete srovnati s námi, aby obřezán byl každý z vás pohlaví mužského: ¹⁶Tedy budeme dávatí dcery své vám, a dcery vaše bráti sobě; a budeme bydliti s vámi, a budeme lid jeden. ¹⁷Pakli neuposlechnete nás, abyste se obřezali, vezmeme zase dceru svou a odejdeme. ¹⁸Tedy líbila se řeč jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu. ¹⁹A nemeškal mládenec učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova. A on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého. ²⁰I přišel Emor a Sichem, syn jeho, k bráně města svého; a mluvili mužům města svého, řkouce: ²¹Muži tito pokojně se mají k nám, necht' tedy bydlí v zemi této, a obchod vedou v ní, (nebo země jest dosti široká a prostranná před nimi;) dcery jejich budeme sobě bráti za manželky, a dcery své budeme dávatí jim. ²²Než na tento způsob přivolí nám ti muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden lid: Jestliže obřezán bude každý pohlaví mužského mezi námi,

tak jako oni jsou obřezáni. ²³Dobytek jejich a statek jejich, i všechna hovada jejich, zdalíž nebudou naše? Toliko v tom jim povolme, a budou bydliti s námi. ²⁴I uposlechli Emora a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou města jeho; a obřezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli vycházelo z brány města jeho. ²⁵A toť dne třetího, když oni největší bolest měli, dva synové Jákobovi, Simeon a Lévi, bratří Díny, vzav každý z nich meč svůj, vpadli do města směle, a pomordovali všechny pohlaví mužského. ²⁶Emora také a Sichema, syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše Dínu z domu Sichemova, odešli. ²⁷Potom synové Jákobovi přišedše na zbité, vzebali město, proto že poškrvnil sestry jejich. ²⁸Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v městě i po poli, pobrali. ²⁹K tomu i všechno jmění jejich, a všechny malé dívky jejich, a ženy jejich zajali, a vybrali, co kde v domích bylo. ³⁰Řekl pak Jákob Simeonovi a Lévi: Zkormoutili jste mne, a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým počtem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dům můj. ³¹A oni odpověděli: A což měli jako nevěstky zle užívati sestry naší?

35 Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel, a bydli tam; a udělej tam oltář Bohu silnému, kterýž se ukázal tobě, kdyžs utíkal před Ezau bratrem svým. ²Tedy řekl Jákob čeládce své, a všechněm, kteříž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očistte se, a změňte roucha svá. ³A vstanouce, vstupme do Bethel, a udělám tam oltář silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v den ssoužení mého, a byl se mnou na cestě, kterouž jsem šel. ⁴Tedy dali Jákobovi všechny bohy cizí, kteréž měli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem. ⁵I brali se odtud. (A byl strach Boží na městech, kteráž byla vůkol nich, a nehonili synů Jákobových.) ⁶Tedy přišel Jákob do Lúz, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již slove Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním. ⁷I vzdělal tu oltář, a nazval to místo Bůh silný Bethel; nebo tu se mu byl zjevil Bůh, když utíkal před bratrem svým. ⁸Tehdy umřela Debora, chovačka Rebeky, a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho Allon Bachuth. ⁹Ukázal se pak opět Bůh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu. ¹⁰I řekl jemu Bůh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno jeho Izrael. ¹¹Řekl ještě Bůh jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž množství národů bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou. ¹²A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobě ji dám; semeni také tvému po tobě dám tu zemi. ¹³I vstoupil od něho Bůh z místa, na kterémž mluvil s ním. ¹⁴Jákob pak vyzdvihl znamení pamětné na místě tom, na kterémž mluvil s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu polil jej olejem. ¹⁵A nazval Jákob jméno místa toho, na kterémž mluvil s ním Bůh, Bethel.

¹⁶I brali se z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a těžkostí trpěla roděci. ¹⁷A když s těžkostí rodila, řekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna mítí budeš. ¹⁸I stalo se, když k smrti pracovala, (nebo umřela), nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec jeho nazval ho Beniaminem. ¹⁹I umřela Ráchel, a pochována jest na cestě k Efratě, jenž jest Betlém. ²⁰A postavil Jákob znamení pamětné nad hrobem jejím; toť jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne. ²¹I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svůj za věží Eder. ²²Stalo se pak také, když bydlil Izrael v té krajině, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou otce svého; o čemž uslyšel Izrael. Bylo pak synů Jákobových dvanácte. ²³Synové pak Lía: Prvorozený Jákobův Ruben, potom Simeon, a Léví, a Juda, a Izachar, a Zabulon. ²⁴Synové Ráchel: Jozef a Beniamin. ²⁵A synové Bály, dívky Ráchel: Dan a Neftalím. ²⁶A synové Zelfy, dívky Lía: Gád a Asser. Tiť jsou synové Jákobovi, kteříž mu zrozeni jsou v Pádan Syrské. ²⁷Tedy přišel Jákob k Izákovi otcí svému do Mamre, do města Arbe, jenž jest Hebron, kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák. ²⁸A bylo dnů Izákových sto osmdesáte let. ²⁹I dokonal Izák, a umřel, a připojen jest k lidu svému, stár jsa a plný dnů; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.

36 Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž měl přijmí Edom. ²Ezau pojal sobě ženy ze dcer Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského, ³A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu. ⁴I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila Rahuele. ⁵Olibama pak porodila Jehusa, a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili v zemi Kananejské. ⁶I pobral Ezau ženy své, i syny své, a dcery své, a všecku čeleď svou, i dobytek svůj, a všecka hovada svá, i všecko jmění své, kteréhož nabyl v zemi Kananejské, a odebral se do země Seir, před příchodem Jákoba bratra svého. ⁷Nebo zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu; aniž ta země, v níž oni pohostinu byli, mohla jich snést, pro dobytky jejich. ⁸Protož bydlil Ezau na hoře Seir; Ezau pak ten jest Edom. ⁹A tak tito jsou rodové Ezau, otce Idumejských, na hoře Seir. ¹⁰Tato byla jména synů Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau. ¹¹Synové pak Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz. ¹²Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady, ženy Ezau. ¹³Synové pak Rahuelovi tito: Nahat, Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau. ¹⁴A tito byli synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré. ¹⁵Tito všickni byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže Kenaz, ¹⁶Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech. Ta jsou knížata poslá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou synové Ady. ¹⁷Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže

Samma, kníže Méza. Ta knížata posla z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau. ¹⁸A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau. ¹⁹Tiť jsou synové Ezau, a ta knížata jejich; onť jest Edom. ²⁰Tito pak jsou synové Seir, totiž Horejšti, obyvatelé země té: Lotan, Sobal, Sebeon a Ana, ²¹A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi Idumejské. ²²Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna. ²³Synové pak Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam. ²⁴A tito synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž nalezl mezky na poušti, když pásł osly Sebeona otce svého. ²⁵Tito pak děti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova. ²⁶A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan. ²⁷Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan. ²⁸Tito synové Dízanovi: Hus a Aran. ²⁹Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana, ³⁰Kníže Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla knížata Horejská, po knížetstvích svých v zemi Seir. ³¹Tito pak byli králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval král nad syny Izraelskými. ³²Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorův, a jméno města jeho Denaba. ³³I umřel Béla, a kraloval místo něho Jobab, syn Zára z Bozra. ³⁴I umřel Jobab, a kraloval na místě jeho Husam z země Temanské. ³⁵Umřel i Husam, a kraloval místo něho Adad, syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; a jméno města jeho Avith. ³⁶Když pak umřel Adad, kraloval místo něho Semla z Masreka. ³⁷A po smrti Semlově kraloval na místě jeho Saul z Rohobot od řeky. ³⁸Umřel i Saul, a kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův. ³⁹A když i Bálanan umřel, syn Achoborův, kraloval na místě jeho Adar; a jméno města jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy. ⁴⁰Ta jsou jména knížat poslých z Ezau, po čeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet, ⁴¹Kníže Olibama, kníže Ela, kníže Finon. ⁴²Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar. ⁴³Kníže Magdiel, kníže Híram. Tať jsou knížata Idumejská, tak jakž kteří bydlili v zemi dědictví svého. Toť jest ten Ezau, otec Idumejských.

37 Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi Kananejské. ²Tito jsou příběhové Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti letech, pásł s bratřími svými dobytek, (a byl mládeneček), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozefa nad všecky syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev. ⁴A když spatřili bratří jeho, že ho miluje otec jejich nad všecky bratří jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluvit. ⁵Měl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratřím svým; pročež v větší nenávisti ho měli. ⁶Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem měl. ⁷Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop můj, a stál. Vůkol také stáli sno-

pové vaši, a klaněli se snopu mému. ⁸Jemužto odpověděli bratří jeho: Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro syny jeho, a pro slova jeho. ⁹Potom ještě měl jiný sen, a vypravoval jej bratřím svým, řka: Hle, opět jsem měl sen, a aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanělo mi se. ¹⁰I vypravoval otci svému a bratřím svým. A domlouval mu otec jeho, a řekl jemu: Jakýž jest to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž přijdeme, já a matka tvá i bratří tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi? ¹¹Tedy záviděli mu bratří jeho; ale otec jeho měl pozor na tu věc. ¹²Odešli pak bratří jeho, aby pásli dobytek otce svého v Sichem. ¹³A řekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratří tvoji v Sichem: Poď, a pošli tě k nim. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ¹⁴I řekl jemu: Jdi nyní, zvěz, jak se mají bratří tvoji, a co se děje s dobytkem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on přišel do Sichem. ¹⁵Našel ho pak muž nějaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, řka: Čeho hledáš? ¹⁶Odpověděl: Bratří svých hledám; pověz mi, prosím, kde oni pasou? ¹⁷I řekl muž ten: Odešli odsud; nebo slyšel jsem je, ani praví: Podme do Dothain. Tedy šel Jozef za bratřimi svými, a našel je v Dothain. ¹⁸Kterížto, jakž ho uźřeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o něm, aby jej zahubili. ¹⁹Nebo řekli jeden druhému: Ej, mistr snů teď jde. ²⁰Nyní tedy podte, a zabíme jej, a uvržeme ho do některé čisterny, a díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uźříme, nač jemu vyjdou snové jeho. ²¹A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z ruky jejich, (nebo řekl: Neodjímejme mu hrdla,) ²²Řekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této čisterny, kteráž jest na poušti, a nevztahujte ruky na něj. Ale on chtěl vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k otci svému. ²³A když přišel Jozef k bratřím svým, strhli s něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě. ²⁴A pochopivše, uvrhli jej do čisterny. Čisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody. ²⁵I usadili se, aby jedli chléb. A pozdvihše očí svých, uźřeli, a aj, množství Izmaelitských přicházejících z Galád, kteřížto na velbloudích svých nesli vonné věci a kadidlo a mirru do Egypta. ²⁶I řekl Juda bratřím svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajíme-li krve jeho? ²⁷Podte, prodějme ho Izmaelitským, a nevztahujme na něj rukou svých, nebo bratr náš, tělo naše jest. I uposlechli ho bratří jeho. ²⁸Když pak mimo ně jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli Jozefa z té čisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvadecet stříbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta. ²⁹A navrátil se Ruben k čisterně, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha svá. ³⁰A navrátil se k bratřím svým, řekl: Pacholete není, a já kam se mám podíti? ³¹Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smočili sukni tu ve krvi. ³²A poslali sukni tu proměnných barev, a dali ji doněsti k otci svému, aby řekli: Tuto jsme našli; pohled nyní, jest-li sukně syna tvého, či není? ³³A on poznav ji, řekl: Sukně syna mého jest; zvěř lítá sežrala jej, konečně roztrhán jest Jozef. ³⁴I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra svá, zámutek nesl

po synu svém za mnoho dní. ³⁵Sešli se pak všickni synové jeho, a všechny dcery jeho, aby ho těšili. Ale on nedal se potěšiti, a řekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do hrobu. A plakal ho otec jeho. ³⁶Mezi tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvořeninu Faraonovu, hejtmanu žoldněřů.

38Stalo se pak v ten čas, že sstupuje Juda od bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra. ²I uźřel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní. ³Kterážto počala a porodila syna; i nazval jméno jeho Her. ⁴A počavši opět, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan. ⁵Porodila pak ještě syna, jehož jméno nazvala Sěla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila. ⁶I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Támar. ⁷A byl Her, prvorozený Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin. ⁸Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého, a podlé příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratru svému. ⁹Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho. Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl símě na zem, aby nezplodil synů bratru svému. ¹⁰I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho také zabil. ¹¹Tedy řekl Juda k Támar nevěstě své: Pobuď v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste Sěla, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také neumřel, jako i bratří jeho.) I odešla Támar, a bydlila v domě otce svého. ¹²A po mnohých dnech umřela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas k těm, kteříž stříhli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský, přítel jeho. ¹³I oznámeno jest Támar těmito slovy: Aj, tchán tvůj vstupuje do Tamnas, aby stříhl ovce své. ¹⁴Tedy ona složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a oděla se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo viděla, že Sěla dorostl, a že není dána jemu za manželku. ¹⁵Kteroužto uźřev Juda, za to měl, že jest nevěstka; nebo zakryla tvář svou. ¹⁶Protož uchýliv se k ní s cesty, řekl: Dopuď medle, ať vejdu k tobě. (Nebo nevěděl, aby nevěsta jeho byla.) I řekla: Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mně? ¹⁷Odpověděl: Pošlit kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco zastavil, dokavadž nepošleš. ¹⁸I řekl: Cožt mám dáti v zastavě? Odpověděla ona: Pečetní prsten svůj, a halzi svou, a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a počala z něho. ¹⁹Tedy vstavši, odešla, a sňavši rouchu svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské. ²⁰I poslal Juda kozelce po příteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy. A nenalezl jí. ²¹I ptal se mužů toho místa, řka: Kde jest ta nevěstka, kteráž seděla na rozcestí této cesty? Řekli oni: Nebylotě zde nevěstky. ²²Tedy navrátil se k Judovi, řekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa toho pravili: Nebylo zde nevěstky. ²³I řekl Juda: Necht sobě to má, abychom neuvedli se v lehkost. Ját jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl. ²⁴I stalo se okolo tří měsíců, že oznámili Judovi, řkouce: Dopustila se smilství Támar nevěsta tvá, a jest již i těhotná z smilství. I řekl Juda:

Vyvedte ji, aby byla upálena. ²⁵Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, řkuci: Z muže, jehož tyto věci jsou, těhotná jsem. A při tom řekla: Pohleď, prosím, čí jsou tyto věci, pečetní prsten, halže a hůl tato? ²⁶Tedy pohleděv na to Juda, řekl: Spravedlivější jest než já, poněvadž jsem nedal jí Sélovi synu svému. A více jí nepoznával. ²⁷Stalo se pak, že když přišel čas porodu jejího, aj, bliženci v životě jejím. ²⁸A když rodila, jeden z nich vyskytl ruku, kteroužto chytivší baba, uvázala na ni červenou nitku, řkuci: Ten vyjde prvé. ²⁹Když pak vtáhl ruku svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl? Tvét jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres. ³⁰A potom vyšel bratr jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I nazváno jest jméno jeho Zára.

39 Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad drabanty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho tam dovedli. ²Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého toho Egyptského. ³A viděl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což činil, Hospodin k prospěchu přivedl v rukou jeho. ⁴Tedy nalezl Jozef milost před očima jeho, a sloužil mu. I představil ho domu svému, a všecko, což měl, dal v ruku jeho. ⁵A hned, jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což měl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A bylo požehnání Hospodinovo na všech věcech, kteréž měl doma i na poli. ⁶Všech tedy věcí, kteréž měl, zanechal v rukou Jozefových; aniž o čem, tak jako on, věděl, jediné o chlebě, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření. ⁷I stalo se potom, že vzhledala žena pána jeho očima svýma na Jozefa, a řekla: Spi se mnou. ⁸Kterýžto odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak jako já, co jest v domě, a všecko, což má, dal v ruce mé. ⁹Není žádného přednějšího nade mne v domě tomto, aniž co vynal z správy mé, kromě tebe, jelikož jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu? ¹⁰A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní. ¹¹Tedy dne jednoho, když přišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích v domě, ¹²Chytila jej ona za roucho jeho, řkuci: Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích, utekl, a vyšel ven. ¹³A ona viduci, že nechal roucha svého v rukou jejích a vyběhl ven, ¹⁴Svolala domácí své, a řekla k nim takto: Pohleďte, přivedl nám muže Hebrejského, kterýž by měl posměch z nás; nebo přišel ke mně, aby ležel se mnou; i křičela jsem hlasem velikým. ¹⁵A když uslyšel, že jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, nechav roucha svého u mne, utekl a vyšel ven. ¹⁶Tedy schovala roucho jeho u sebe, až přišel pán jeho do domu svého. ¹⁷K němuž mluvila v tato slova, řkuci: Přišel ke mně služebník ten Hebrejský, kteréhožs přivedl nám, aby mi lehkost učinil. ¹⁸A když jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, tedy nechal roucha svého u mne, a utekl ven. ¹⁹I stalo se, že, když uslyšel pán

jeho slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravěci: Tak mi učinil služebník tvůj, rozhněval se velmi. ²⁰Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do věže žalářné, v to místo, kdež vězňové královští seděli; i byl tam v žaláři. ²¹Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se k němu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vladaře nad žalářem. ²²I dal vladař žaláře v moc Jozefovi všechny vězně, kteříž byli v věži žalářné; a cožkoli tam činiti měli, on to spravoval. ²³Aniž vladař žaláře k čemu dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl s ním, a což on činil, Hospodin tomu prospěch dával.

40 Stalo se potom, že šenkýř krále Egyptského a pekař provinili proti pánu svému, králi Egyptskému. ²I rozhněval se Farao na oba úředníky své, na vladaře nad šenkýři, a na vladaře nad pekaři. ³A dal je do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, do věže žalářné, v místo, v němž Jozef vězněm byl. ⁴I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službě; a byli drahně dní u vězení. ⁵I měli sen oba dva, každý z nich sen svůj noci jedné, každý podlé vyložení sna svého, šenkýř i pekař krále Egyptského, kteříž seděli v věži. ⁶Tedy přišel k nim Jozef ráno, a hleděl na ně; a aj, byli smutní. ⁷I optal se těch úředníků Faraonových, kteříž s ním byli v vězení v domě pána jeho, řka: Proč jsou dnes tváři vaše smutnější? ⁸Kterížto odpověděli jemu: Měli jsme sen, a nemáme, kdo by jej vyložil. I řekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou výkladové? Pravte mi medle. ⁹Tedy správce nad šenkýři vypravoval sen svůj Jozefovi, a řekl jemu: Zdálo se mi ve snách, že jsem viděl před sebou vinný kmen, ¹⁰A na tom kmenu tři ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouštěl, a vycházel květ jeho, až k seznání přišli hroznové jeho. ¹¹A já maje koflík Faraonův v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlačoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi do rukou. ¹²I řekl jemu Jozef: Toto jest vyložení jeho: Ti tři révové jsou tři dnové. ¹³Po třech dnech povýší Farao hlavy tvé, a k úřadu tvému tě navrátí; i budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podlé obyčeje prvního, když jsi byl šenkýřem jeho. ¹⁴Ale mějž mne v své paměti, když se dobře povede; a učiň, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku učinil o mně před Faraonem, a vysvobodil mne z domu tohoto. ¹⁵Nebo kradmo jsem vzat z země Židovské; a zde jsem ničeho neučinil, pročž by mne do tohoto vězení dali. ¹⁶Vida pak správce nad pekaři, že dobře vyložil, řekl Jozefovi: Mně také zdálo se ve snách, ano tři košové pletení na hlavě mé. ¹⁷A v koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem pekařským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou mou. ¹⁸I odpověděl Jozef a řekl: Toto jest vyložení jeho: Tři košové jsou tři dnové. ¹⁹Po třech dnech odejme tobě Farao hlavu tvou, a oběsí tě na dřevě; i budou jísti ptáci maso tvé s tebe. ²⁰Tedy stalo se v den třetí, v den pamatný narození Faraonova, že učinil hody všechněm služebníkům svým; i počítal hlavu vladaře nad šenky, i hlavu vladaře nad pekaři, mezi služebníky svými. ²¹A navrátil nejvyššího nad šenky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi

do ruky. ²²Vládaře pak nad pekaři oběsil, tak jakž jim byl sen vyložil Jozef. ²³A nezpomenul správce nad šeníky na Jozefa, ale zapomenul na něj.

41Stalo se pak po dvou letech, měl Farao sen. Zdálo mu se, že stál nad potokem. ²A aj, z toho potoku vycházelo sedm krav, pěkných na pohledění a tlustých, kteréžto pásly se na mokřinách. ³A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledění a hubených, kteréžto stály podlé oněch krav při břehu potoka. ⁴A ty krávy na pohledění šeredné a hubené sežraly oněch sedm krav na pohledění pěkných a tlustých. I procítil Farao. ⁵A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho, plných a pěkných. ⁶A aj, sedm klasů tenkých a východním větrem usvadlých vzházelo za nimi. ⁷A ti klasové tencí pohltili sedm oněch klasů zdařilých a plných. I procítil Farao, a aj, byl sen. ⁸Když pak bylo ráno, zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všechny hadače Egyptské, a všechny mudrce jejich. I vypravoval jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi. ⁹Tedy mluvil nejvyšší šeník Faraonovi takto: Na provinění své rozpomínám se dnes. ¹⁰Farao rozhněvav se na služebníky své, dal mne byl do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, mne a správce nad pekaři. ¹¹Měli jsme pak sen jedné noci, on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého. ¹²A byl tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny naše; jednomu každému podlé snu jeho vykládal. ¹³A stalo se, že jakž vykládal nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úřadu svému, a on oběšen. ¹⁴Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili ho z žaláře. Kterýžto oholiv se, a změniv roucho své, přišel k Faraonovi. ¹⁵I řekl Farao Jozefovi: Měl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobě pak slyšel jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložiti. ¹⁶Odpověděl Jozef Faraonovi, řka: Není to má věc; Bůh oznámí šťastné věci Faraonovi. ¹⁷Tedy řekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na břehu potoka. ¹⁸A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých a pěkných, kteréžto pásly se na mokřinách. ¹⁹A aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých a šeredných velmi a hubených; neviděl jsem tak šeredných ve vsí zemi Egyptské. ²⁰A sežraly krávy ty hubené a šeredné sedm krav prvnějších tlustých. ²¹A ač dostaly se do břicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v střeva jejich; nebo na pohledění byly mrzké, jako i před tím. I procítil jsem. ²²Viděl jsem také ve snách, ano sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho plných a pěkných. ²³A aj, sedm klasů drobných, tenkých a východním větrem usvadlých vycházelo za nimi. ²⁴I pohltili klasové ti drobní sedm klasů pěkných. Což když jsem vypravoval hadačům, nebyl, kdo by mi vyložil. ²⁵Odpověděl Jozef Faraonovi: Sen Faraonův jednostejný jest. Což Bůh činiti bude, to ukázal Faraonovi. ²⁶Sedm krav pěkných jest sedm let, a sedm klasů pěkných tolikéž jest sedm let; sen jest jednostejný. ²⁷Sedm pak hubených krav a šeredných,

vystupujících za nimi, sedm let jest; a sedm klasů drobných a větrem východním usvadlých bude sedm let hladu. ²⁸Tot jest, což jsem mluvil Faraonovi: Což Bůh činiti bude, ukazuje Faraonovi. ²⁹Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude ve vsí zemi Egyptské. ³⁰A po nich nastane sedm let hladu, v nichž v zapomenutí přijde všeska ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi. ³¹Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž přijde potom; nebo velmi veliký bude. ³²Že pak opěťován jest sen Faraonovi podvakrát, znamená, že jistá věc jest od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to. ³³Protož nyní ať vyhledá Farao muže opatrného a moudrého, kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou. ³⁴To ať učiní Farao, a postaví úředníky nad zemí, a béře pátý díl z úrod země Egyptské, po sedm let hojných. ³⁵Ať shromáždí všeliké potravu těch úrodných let nastávajících, a sklídí obilí k ruce Faraonovi; a potravu v městech ať se chovají pilně. ³⁶A budou pokrmové ti za poklad zemi této k sedmi letům hladu, kteráž budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena země tato hladem. ³⁷I líbila se řeč ta Faraonovi i všechněm služebníkům jeho. ³⁸Tedy řekl Farao služebníkům svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží? ³⁹Jozefovi pak řekl: Poněvadž Bůh dal znáti tobě všesko toto, není žádného tak rozumného a moudrého, jako ty jsi. ⁴⁰Ty budeš nad domem mým, a líbati bude tvář tvou všesken lid můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu. ⁴¹Řekl také Farao Jozefovi: Aj, ustanovil jsem tě nade vsí zemi Egyptskou. ⁴²A snáv Farao prsten svůj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý řetěz na hrdlo jeho. ⁴³A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali před ním: Klanějte se! I ustanovil ho nade vsí zemi Egyptskou. ⁴⁴A řekl Farao Jozefovi: Já jsem Farao, a bez dopuštění tvého nepozdvihne žádný ruky své ani nohy své ve vsí zemi Egyptské. ⁴⁵A dal Farao jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemi Egyptskou. ⁴⁶(Jozef pak byl ve třidcítiletých, když stál před Faraonem králem Egyptským.) A vyšed od tváři Faraonovy, projel všesku zemi Egyptskou. ⁴⁷A vydala země po sedm let úrodných obilí hojnost. ⁴⁸I nahromáždil všelijakých potrav v těch sedmi letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu tu v městech; úrody polní jednoho každého města, kteréž byly okolo něho, složil v něm. ⁴⁹A tak nahromáždil Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku mořského, tak že přestali počítati; nebo mu nebylo počtu. ⁵⁰Jozefovi pak narodili se dva synové, prvé než přišel rok hladu, kteréž mu porodila Asenat, dcera Putifera, knížete On. ⁵¹A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses, řka: Nebo způsobil to Bůh, abych zapomenul na všechny práce své, a na všesken dům otce svého. ⁵²Jméno pak druhého nazval Efraim, řka: Nebo dal mi Bůh zrůst v zemi trápení mého. ⁵³Tedy pomínulo sedm let hojných v zemi Egyptské; ⁵⁴A počalo sedm let hladu přicházeti, jakž byl předpověděl Jozef. I byl hlad po všech krajinách, ale po vsí zemi Egyptské byl chléb. ⁵⁵Potom také

nedostatek trpěla všechna země Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I řekl Faraó všechněm Egyptským: Jděte k Jozefovi, což vám rozkáže, učiníte. ⁵⁶A byl hlad na tváři vši země. Tedy otevřel Jozef všechny obilnice, v nichž obilí bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi Egyptské. ⁵⁷A všickni obyvatelé země přicházeli do Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po vši zemi.

42Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptě, řekl synům svým: Co hledíte jeden na druhého? ²I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě; jděte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemřeli. ³Tedy šlo deset bratrů Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptě. ⁴Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratřími jeho, nebo řekl: Aby se mu tam něco zlého nepřihodilo. ⁵I šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v zemi Kananejské. ⁶Jozef pak byl nejvyšší správce v zemi té; on prodával obilí všemu lidu země. Tedy přišli bratří Jozefovi, a skláněli se před ním tváří až k zemi. ⁷A užřev Jozef bratří své, poznal je; a ukázal se k nim jako cizí, a tvrdě mluvil k nim, řka jim: Odkud jste přišli? I odpověděli: Z země Kananejské, abychom nakoupili potrav. ⁸Poznal, pravím, Jozef bratří své, ale oni nepoznali ho. ⁹Tedy zpromenul Jozef na sny, kteréž měl o nich, a řekl jim: Špehéři jste, a přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země. ¹⁰Kterížto odpověděli jemu: Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji přišli, aby nakoupili pokrmů. ¹¹Všickni my synové jednoho muže jsme, upřími jsme; nikdyť jsou nebyli služebníci tvoji špehéři. ¹²Jimž zase řekl: Není tak, ale přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země. ¹³Odpověděli oni: Dvanácte nás bratří služebníků tvých bylo, synů muže jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho není. ¹⁴I řekl jim Jozef: Toť jest, což jsem mluvil vám, když jsem řekl: Špehéři jste. ¹⁵Touto věcí zkušeni budete: Živť jest Faraó, že nevyjdete odsud, až přijde sem bratr váš mladší. ¹⁶Vyšlete z sebe jednoho, ať vezma, přivede bratra vašeho; vy pak u vězení zůstaňte, a zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic, živť jest Faraó, že jste špehéři. ¹⁷Tedy dal je všechny spolu do vězení za tři dni. ¹⁸Třetího pak dne řekl jim Jozef: Toto učinite, abyste živi byli; neboť já se bojím Boha. ¹⁹Jste-li šlechetní muži, jeden bratr váš ať jest ukován v žaláři, v němž jste byli; vy pak jděte, a odneste obilí k zapuzení hladu domů vašich. ²⁰Bratra pak svého mladšího přivedete ke mně; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a nezemřete. Tedy učinili tak. ²¹I mluvil jeden k druhému: Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme ssoužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož přišlo na nás ssoužení toto. ²²Odpověděl pak jim Ruben, řka: Zdaliž jsem tehdy vám nepravil těmito slovy: Nehřešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; pročez také krve jeho, hle, vyhledává se. ²³A nevěděli oni, že by rozuměl Jozef; nebo skrže tlumače mluvil jim. ²⁴A odvrátiv se od nich,

plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho před očima jejich. ²⁵Přikázal pak Jozef, aby naplnění byli pytlové jejich obilím, a navraceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak. ²⁶A vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud. ²⁷A rozvázav jeden z nich pytel svůj, aby dal obrok oslu svému v hospodě, uzřel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho. ²⁸I řekl bratřím svým: Navraceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a předěšení jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to učinil Bůh? ²⁹Navrátivše se pak k Jákobovi otci svému do země Kananejské, vypravovali jemu všechno, co se jim přihodilo, pravíce: ³⁰Muž ten, pán země, mluvil k nám tvrdě, a dal nás do vězení, jako špehéře země. ³¹A řekli jsme jemu: Upřími jsme, nikdy jsme nebyli špehéři. ³²Dvanácte bylo nás bratří, synů otce našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi Kananejské. ³³I řekl nám muž ten, pán země té: Po tomto poznám, že upřími jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k zapuzení hladu od domů vašich vezmouce, odejděte. ³⁴A přiveďte bratra svého mladšího ke mně, abych poznal, že nejste špehéři, ale upřími; tehdy bratra vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti. ³⁵I stalo se, že, když vyprazdňovali pytle své, a aj, jeden každý měl uzlík peněz svých v pytli svém. Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky peněz svých, báli se. ³⁶I řekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili synů: Jozefa není, Simeona nemám, a Beniamina vezmete. Na mneť jsou se tyto všechny věci svalily. ³⁷Tedy řekl Ruben otci svému těmito slovy: Dva syny mé zabí, jestliže ho nepřivedu zase k tobě; poruč ho v ruce mé, a já zase přivedu ho k tobě. ³⁸I řekl: Nesstoupit syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umřel, a on sám pozůstal; a přihodilo-li by se mu co zlého na té cestě, kterouž půjdete, uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu.

43Byl pak hlad veliký v krajině té. ²I stalo se, když vytrávili obilí, kteréž přinesli z Egypta, že řekl k nim otec jejich: Jděte zase, a nakupte nám něco potravy. ³I mluvil k němu Juda těmito slovy: Velice se zařekl muž ten, řka: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi. ⁴Jestliže pošleš bratra našeho s námi, půjdeme a nakoupíme tobě potravu; ⁵Pakli nepošleš, nepůjdeme. Nebo pověděl nám muž ten: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi. ⁶I řekl Izrael: Proč jste mi tak zle učinili, oznámivše muži tomu, že máte ještě bratra? ⁷Odpověděli: Pilně vyptával se muž ten na nás, i na rod náš, mluvě: Jest-li živ ještě otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž jsme to jak věděti mohli, že dí: Přiveďte bratra svého? ⁸I řekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, půjdeme, abychom živi byli, a nezemřeli, i my, i ty, i maličci naši. ⁹Já slibuji za něj; z ruky mé vyhledávej ho. Jestliže nepřivedu ho k tobě, a nepostavím ho před tebou, vinen budu hříchem tobě po všechny dny. ¹⁰A kdybychom byli neprodlévali, jistě již bychom se byli

dvakrát vrátili. ¹¹I řekl jim Izrael otec jejich: Jestliže tak býti musí, učítež toto: Nabeřte nejvzácnějších užitků země do nádob svých, a doneste muži tomu dar, něco kadidla, a trochu strdi, a vonných věcí a mirry, daktylů a mandlů. ¹²Peníze také dvoje vezměte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlů vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to přišlo. ¹³Bratra svého také vezměte, a vstanouce, jděte zase k muži tomu. ¹⁴A Bůh silný všemohoucí dejž vám najíti milost před mužem tím, ať propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Jáť pak zbaven jsa synů, jako osiřelý budu. ¹⁵Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili se před Jozefem. ¹⁶Vida pak Jozef Beniamina s nimi, řekl tomu, kterýž spravoval dům jeho: Uved tyto muže do domu, a zabí hovado a připrav; nebo se mnou jísti budou muži ti o poledni. ¹⁷I učinil muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu Jozefova. ¹⁸Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do domu Jozefova, a řekli: Pro ty peníze, kteréž prvé vložené byly do pytlů našich, sem uvedeni jsme, aby obvině, obořil se na nás, a vzal nás za služebníky i osly naše. ¹⁹A přistoupivše k muži tomu, kterýž spravoval v domě Jozefově, mluvili k němu ve dveřích domu, ²⁰A řekli: Slyš mne, pane můj. Přišli jsme byli ponejprvé kupovati potrav. ²¹I přihodilo se, když jsme do hospody přišli, a rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytli jeho, peníze naše podlé váhy své; a přinesli jsme je zase v rukou svých. ²²Jiné také peníze přinesli jsme v rukou svých, abychom nakoupili potravu; nevíme, kdo jest zase vložil peníze naše do pytlů našich. ²³A on odpověděl: Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš, a Bůh otce vašeho dal vám poklad do pytlů vašich; penízeť jsem vaše já přijal. I vyvedl k nim Simeona. ²⁴Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslům jejich. ²⁵Mezi tím připravili dar ten, dokudž nepřišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu měli jísti chléb. ²⁶Tedy přišel Jozef domů. I přinesli mu dar, kterýž měli v rukou svých, a klaněli se jemu až k zemi. ²⁷I ptal se jich, jak se mají, a řekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o němž jste pravili? Živ-li jest ještě? ²⁸Kteřížto odpověděli: Zdráv jest služebník tvůj otec náš, a ještě živ jest. A sklánějíce hlavy, poklonu mu činili. ²⁹Pozdvih pak očí svých, viděl Beniamina bratra svého, syna matky své, a řekl: Tento-li jest bratr váš mladší, o němž jste mi pravili? I řekl: Učiniž Bůh milost s tebou, synu můj! ³⁰Tedy pospíšil Jozef, (nebo pohnula se střeva jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam. ³¹Potom umyv tvář svou, vyšel zase, a zdržoval se, a řekl: Kladte chléb. ³²I kladli jemu zvláště, a jim obzvláště, Egyptským také, kteříž s ním jídali, obzvláště; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským. ³³Tedy seděli proti němu, prvorozený podlé prvorozenství svého, a mladší podlé mladšího věku svého. I divili se muži ti vespolek. ³⁴A bera jídlo před sebou, podával jim; Beni-

aminovi pak dostalo se pětkrát více než jiným. I hodovali a hojně se s ním napili.

44Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho, řka: Naplň pytle mužů těch potravou, co by jen unésti mohli; a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch. ²A koflík můj, koflík stříbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s penězi jeho za obilí. I učinil podlé řeči Jozefovy, kterouž mluvil. ³Ráno pak propuštění jsou ti muži, oni i oslové jejich. ⁴A když vyšli z města, a nedaleko ještě byli, řekl Jozef správci domu svého: Vstaň, hoň muže ty, a dohoně se jich, mluv k nim: Pročež jste se odplatili zlým za dobré? ⁵Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož pítí pán můj? A z tohoť on jistým zkušením pozná, jací jste vy. Zle jste učinili, co jste učinili. ⁶Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta. ⁷Kteřížto odpověděli jemu: Proč mluví pán můj taková slova? Odstup od služebníků tvých, aby co takového učinili. ⁸A my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých, přinesli jsme tobě zase z země Kananejské; jakž bychom tedy krásti měli z domu pána tvého stříbro neb zlato? ⁹U koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechžť umře ten; a my také budeme pána tvého služebníci. ¹⁰I řekl: Nu dobře, nechť jest podlé řeči vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny. ¹¹Protož rychle každý složil pytel svůj na zem, a rozvázal každý pytel svůj. ¹²I přehledával, od staršího počal, a na mladším přestal; i nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu. ¹³Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a vrátili se do města. ¹⁴I přišel Juda s bratřími svými do domu Jozefova, (on pak ještě tam byl,) a padli před ním na zemi. ¹⁵I dí jim Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste učinili? Zdaž nevíte, že takový muž, jako jsem já, umí poznati? ¹⁶Tedy řekl Juda: Což díme pánu svému? co mluvit budeme? a čím se ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u něhož nalezen jest koflík. ¹⁷Odpověděl Jozef: Odstup ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému. ¹⁸I přistoupil k němu Juda a řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím, nechažť promluví služebník tvůj slovo v uši pána svého, a nehněvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao. ¹⁹Pán můj ptal se služebníků svých, řka: Máte-li otce, neb bratra? ²⁰A odpověděli jsme pánu mému: Máme otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož bratr umřel, a on sám pozůstal po materi své, a otec jeho miluje jej. ²¹I řekl jsi služebníkům svým: Přiveďte ho ke mně, a pohledím na něj. ²²A řekli jsme pánu mému: Nemůžet pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on umře. ²³Ty pak řekl jsi služebníkům svým: Nepřijde-li bratr váš mladší s vámi, nepokoušejte se více viděti tváři mé. ²⁴I stalo se, když jsme se vrátili k služebníkovi tvému, otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého, ²⁵Že řekl otec náš: Jděte zase, nakupte nám něco potravu. ²⁶Odpověděli jsme: Nemůž-

me jíti, než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy půjdeme; nebo bychom nemohli viděti tváři toho muže, nebyl-li by bratr náš nejmladší s námi. ²⁷I řekl nám služebník tvůj, otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má. ²⁸A vyšel jeden ode mne, o němž jsem pravil: Jistě roztrhán jest, a neviděl jsem ho dosavad. ²⁹Vezmete-li i tohoto ode mne, a přišlo by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu. ³⁰Tak tedy, když přijdu k služebníkovi tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi, (ješto duše jeho spojena jest s duší tohoto): ³¹Přijde na to, když uvidí, že pacholete není, umře; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu. ³²Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě, tedy vinen budu hříchem otci mému po všechny dny. ³³Protož nyní nechť zůstane, prosím, služebník tvůj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pacholeť ať vstoupí s bratry svými. ³⁴Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti trápení, kteréž by přišlo na otce mého.

45 Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přístojícími zvolal: Kažte všechněm ven! I nezástal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými. ²Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem; a slyšeli to Egyptští, slyšel také dům Faraonův. ³I řekl Jozef bratřím svým: Já jsem Jozef. Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpověditi bratří jeho; nebo se ho velmi ulekli. ⁴Tedy řekl Jozef bratřím svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta. ⁵Protož nyní nermutte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi. ⁶Nebo dvě léta již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti. ⁷Poslal mne, pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro zachování životů vašich vysvobozením velikým. ⁸Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bůh, kterýž mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka po vší zemi Egyptské. ⁹Pospěšte a vstupte k otci mému, a rcete jemu: Toto praví syn tvůj Jozef: Učinil mne Bůh pánem všeho Egypta; přijdiž ke mně, neprodlévej. ¹⁰A bydliti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš. ¹¹A budu tě chovati tam, (nebo ještě pět let hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dům tvůj, a cožkoli máš. ¹²A aj, oči vaše vidí, i oči bratra mého Beniamina, že ústa má mluví vám. ¹³Povíte také otci mému o vší slávě mé v Egyptě, a což jste koli viděli; pospěštež tedy, a přiveďte otce mého sem. ¹⁴Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého, a plakal; Beniamin také plakal na šíji jeho. ¹⁵A políbiv všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratří jeho s ním. ¹⁶Slyšána pak jest v domě Faraonově pověst tato: Přišli bratří Jozefovi. I bylo to velmi vděčné Faraonovi i všechněm služebníkům jeho. ¹⁷A řekl Farao Jozefovi: Rci

bratřím svým: Toto učinite: Naložice na hovada svá, jděte, a navratte se do země Kananejské. ¹⁸A vezmouce otce svého a čeládky své, přidejte ke mně, a dám vám dobré místo v zemi Egyptské, a jísti budete tuk země této. ¹⁹Ty pak rozkaž jim: Toto učinite: Vezměte sobě z země Egyptské vozy pro děti a ženy své, a vezměte otce svého, a přidejte. ²⁰Aniž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vší zemi Egyptské vaše bude. ²¹I učinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy podlé rozkázání Faraonova; dal také jim pokrmy na cestu. ²²Všechněm jim dal, každému dvoje šaty; ale Beniaminovi dal tři sta stříbrných, a pateru šaty jiné a jiné. ²³Otci pak svému poslal tyto věci: Deset oslů, kteréž nesli z nejlepších věcí Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmy otci jeho na cestu. ²⁴A propouštěje bratří své, aby odešli, řekl jim: Nevadtež se na cestě. ²⁵Tedy brali se z Egypta, a přišli do země Kananejské k Jákobovi otci svému. ²⁶A zvěstovali jemu, řkouce: Jozef ještě živ jest, ano i panuje ve vší zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho; nebo slyšev to nevěřil jim. ²⁷Tedy vypravovali jemu všechna slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž poslal Jozef pro něho, okřál duch Jákoaba otce jejich. ²⁸I řekl Izrael: Dostit jest, když ještě syn můj živ jest; půjdu a uvidím ho, prvé než umru.

46 Tedy bral se Izrael se vším, což měl; a přišed do Bersabé, obětoval oběti Bohu otce svého Izáka. ²I mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka: Jákoabe, Jákoabe! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ³I řekl: Já jsem ten Bůh silný, Bůh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe učiním. ⁴Já sstoupím s tebou do Egypta, a já tě také i zase přivedu; a Jozef položí ruku svou na oči tvé. ⁵Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali Jákoaba otce svého, a děti své s ženami svými na vozy, kteréž poslal pro něho Farao. ⁶Pobrali také dobytek svůj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a přišli do Egypta, Jákob i všechno símě jeho s ním. ⁷Syny i vnuky, dcery i vnučky své, a všechnu rodinu svou uvedl s sebou do Egypta. ⁸A tato jsou jména synů Izraelových, kteréž vešli do Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobův Ruben. ⁹A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Char-mi. ¹⁰Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské. ¹¹Synové Lévi: Gerson, Kahat a Merari. ¹²Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umřel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak měl syny: Ezrona a Hamule. ¹³Synové Izacharovi: Tola, Fua, Job a Simron. ¹⁴A synové Zabulonovi: Sared, Elon a Jahelel. ¹⁵Tit jsou synové Líe, kteréž porodila Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všech duší synů i dcer jeho bylo třidceti a tři. ¹⁶Synové Gád: Sefon, Aggi, Suni, Esebon, Heri, Arodi a Areli. ¹⁷Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel. ¹⁸To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Líe dceři své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší. ¹⁹Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Be-

niamin. ²⁰A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery Putifera knížete On, Manasses a Efraim. ²¹Ale synové Beniaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz, Mufim, Chupim a Ared. ²²Ti jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech duší čtrnáct. ²³A syn Danův: Chusim. ²⁴Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem. ²⁵Ti jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceři své, a ty porodila Jákobovi; všech duší sedm. ²⁶Všech duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich pošlo z bedr jeho, kromě žen synů Jákobových, všech duší bylo šedesáte a šest. ²⁷K tomu synové Jozefovi, kteříž se jemu narodili v Egyptě, dva. A tak všech duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte. ²⁸Poslal pak Judu napřed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než přišel do Gesen. A tak přišli do země Gesen. ²⁹Jozef pak zapřáh do svého vozu, vyjel vstříc Izraelovi otci svému do Gesen; a jakž ho Jákob uzřel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji jeho. ³⁰I řekl Izrael Jozefovi: Necht již umru, když jsem viděl tvář tvou; nebo ty ještě jsi živ. ³¹Jozef pak řekl bratřím svým a domu otce svého: Pojedu a zvěstuji Faraonovi, a dím jemu: Bratří moji a dům otce mého, kteříž bydlili v zemi Kananejské, přišli ke mně. ³²Ale jsou pastýři stáda, nebo s dobyt看em se obírají; protož ovce své a voly, i cožkoli mají, přihnali. ³³A když by povolal vás Faraon, a řekl: Jaký jest obchod váš? ³⁴Odpovíte: Dobyt看em se živili služebníci tvoji od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všechny pastýře stáda.

47 A protož přišed Jozef, oznámil Faraonovi, a řekl: Otec můj a bratří moji, s drobným i větším dobyt看em svým i se vším, což mají, přišli z země Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen. ²A vzav z počtu bratří svých pět mužů, postavil je před Faraonem. ³I řekl Faraon bratřím jeho: Jaký jest obchod váš? Kterížto odpověděli Faraonovi: Pastýři ovcí jsou služebníci tvoji, i my, i otcové naši. ⁴Řekli ještě Faraonovi: Abychom pohostinu byli v zemi této, přišli jsme; nebo není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protož nyní prosíme, nechat bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen. ⁵I mluvil Faraon Jozefovi, řka: Otec tvůj a bratří tvoji přišli k tobě. ⁶Země Egyptská před tebou jest; v nejlepším kraji země této osad otce svého a bratří své, necht bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad dobyt看em, kterýž mám. ⁷Uvedl také Jozef Jákoba otce svého, a postavil ho před Faraonem; a pozdravil Jákob Faraona. ⁸Tedy řekl Faraon k Jákobovi: Kolik jest let života tvého? ⁹Odpověděl Jákob Faraonovi: Dnů let putování mého sto a třidceti let jest; nemnozí a zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnů let života otců mých, v nichž živi byli. ¹⁰A požehnav Jákob Faraona, vyšel od něho. ¹¹I osadil Jozef otce svého a bratří své, a dal jim vládařství v zemi Egyptské v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Faraon. ¹²A opatroval Jozef otce svého, a bratří své,

a všechny dům jeho chlebem, až do nejmenších. ¹³A chleba nebylo ve vsí zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu. ¹⁴Shromáždil pak Jozef všechny peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a v zemi Kananejské, za potravu, kteréž kupovali; a vnesl Jozef peníze do domu Faraonova. ¹⁵A když utratili peníze z země Egyptské a z země Kananejské, přicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, řkouce: Dej nám chleba; nebo proč mřítí máme před tebou pro nedostatek peněz? ¹⁶I řekl Jozef: Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše, poněvadž se vám peněz nedostává. ¹⁷Tedy přivedli dobytky své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koně a za stáda ovcí, a za stáda volů i za osly; a přechoval je chlebem, za všechny dobytky jejich, toho roku. ¹⁸A po roce tom přišli k němu léta druhého, a řekli mu: Nebudeme tajiti před pánem svým, že jsme všechny peníze utratili, i stáda dobytků jsou u pána našeho; nezůstávají nám před pánem naším kromě těla naše a dědiny naše. ¹⁹I proč máme mřítí před očima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my i rolí naše ve službě Faraonovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemřeli, a rolí aby nespustla. ²⁰Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi; nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se země Faraonovi. ²¹Lid pak převedl do měst, od jednoho pomezí Egyptského až do druhého. ²²Rolí toliko kněžských nekoupil. Nebo kněží uloženou potravu měli od Faraona, a jedli z uložených pokrmů svých, kteréž dával jim Faraon; protož neprodali rolí svých. ²³I řekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí vaše Faraonovi; teď máte semeno, osívejtež tedy ji. ²⁴A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a čtyři díly zůstavíte sobě k semenu a ku pokrmu svému a těm, kteříž jsou v domích vašich, i ku pokrmu dětkám svým. ²⁵Tedy řekli: Zachoval jsi životy naše. Nechat nalezneme milost v očích pána svého, a budeme služebníci Faraonovi. ²⁶I ustanovil to Jozef za právo až do tohoto dne, po vsí zemi Egyptské, aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí kněžské nebyly Faraonovy. ²⁷A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajině Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnoženi jsou velmi. ²⁸Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnů Jákobových, a let života jeho, sto čtyřidceti sedm let. ²⁹I přiblížili se dnové Izraelovi, aby umřel. A povolav syna svého Jozefa, řekl jemu: Jestliže jsem nalezl milost v očích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a učiň se mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v Egyptě. ³⁰Když spáti budu s otci svými, vynesíš mne z Egypta, a pochováš mne v hrobě jejich. Tedy řekl jemu: Já učiním podle slova tvého. ³¹I řekl Jákob: Přisáhní mi. Tedy přísáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lůže.

48 Stalo se pak potom, že povědino jest Jozefovi: Aj, otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své, Manasse a Efraima. ²Tedy oznámeno jest Jákobovi a povědino:

Aj, syn tvůj Jozef přišel k tobě. ³A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a řekl Jozefovi: Bůh silný všemohoucí ukázav mi se v Lúza v zemi Kananejské, požehnal mi. ⁴A řekl ke mně: Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním tě v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobě za dědictví věčné. ⁵Protož nyní, dva synové tvoji, kteříž jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem přišel k tobě do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon. ⁶Ale děti, kteréž po těchto zplodíš, tvoji budou; jménem bratří svých jmenováni budou v dědictvích svých. ⁷Nebo když jsem se vracel z Pádan, umřela mi Ráchel v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě, jež jest Betlém. ⁸Uzřev potom Izrael syny Jozefovy, řekl: Kdo jsou onino? ⁹Odpověděl Jozef otci svému: Synové moji jsou, kteréž dal mi Bůh zde. I řekl: Přiveď je medle ke mně, a požehnám jim ¹⁰(Oči pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobře viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal je. ¹¹I řekl Izrael Jozefovi: Nemysliť jsem já, abych měl kdy viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i símě tvé. ¹²Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváří až k zemi. ¹³A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobě, Izraelovi pak na levou, a Manasses na levou sobě, Izraelovi pak na pravou, postavil je před ním. ¹⁴Tedy vztáh Izrael pravici svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce, ačkoli Manasses byl prvorozený. ¹⁵I požehnal Jozefovi, řka: Bůh, před jehož obličejem ustavičně chodili otcové moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval po všecken život můj až do dne tohoto; ¹⁶Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž dítek těchto; a ať slovu synové moji a synové otců mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz rozmnoží u prostřed země. ¹⁷Vida pak Jozef, že vložil otec jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu. ¹⁸A řekl jemu: Ne tak, otče můj; nebo toto jest prvorozený, vložij pravici svou na hlavu jeho. ¹⁹Ale nepovolil otec jeho, a řekl: Víím, synu můj, víím; takéť i on bude v lid, a takéť i on vzroste; však bratr jeho mladší více poroste než on, a símě jeho bude u veliké množství národů. ²⁰I požehnal jim v ten den, řka: Skrze tebe požehnání bude dávatí Izrael takto: Učiniž tobě Bůh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I představil Efraima Manassesovi. ²¹Řekl také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a budeť Bůh s vámi, a zase vás přivede do země otců vašich. ²²Já pak dal jsem tobě jeden díl výš nad bratří tvé, kteréž jsem mečem svým a lučištěm svým dosáhl z ruky Amorejského.

49 Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte se, a oznámím vám, co se s vámi díti bude potomních dnů. ²Shromážďte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého. ³Ruben, prvorozený můj jsi ty, síla má, a počátek moci mé, vyvýšenost důstojenství a vyvýšenost síly.

⁴Prudce sběhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto že jsi vstoupil na lůže otce svého; a jakž jsi poškrvnil postele mé, zmizelo vyvýšení tvé. ⁵Simeon a Lévi bratří, nástrojové nepravosti jsou v příbytcích jejich. ⁶Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipojuj se slávo má; nebo v prchlivosti své zbili muže, a svévolně vyvrátili zed. ⁷Zlořečená prchlivost jejich, nebo neustupná; i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdělím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli. ⁸Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratří tvoji; ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se budou tobě synové otce tvého. ⁹Lvíče Juda, z loupeže, synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvice; kdo zbudí ho? ¹⁰Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové. ¹¹Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátko oslice své. Práti bude u vinně roucho své, a v červeném víně oděv svůj. ¹²Červenějších očí bude nad víno, a zubů bělejších nad mléko. ¹³Zabulon bydliti bude na břehu mořském, a na přístavu lodí, a pomezí jeho až k Sidonu. ¹⁴Izachar osel silný, ležící mezi dvěma břemeny. ¹⁵A vida odpočinutí, že jest dobré, a zemi, že jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávatí bude daně. ¹⁶Dan souditi bude lid svůj, jako jedno z pokolení Izraelských. ¹⁷Budeť Dan jako had podlé cesty, jako had rohatý podlé stezky, štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět. ¹⁸Spasení tvého očekávám, ó Hospodine! ¹⁹Gád, vojsko přemůže jej, však on svítězí potom. ²⁰Asser, tučný bude pokrm jeho, a onť vydávatí bude rozkoše královské. ²¹Neftalim jako laň vypuštěná, vydávaje výmluvnosti krásné. ²²Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely nad zed. ²³Ačkoli hořkostí naplnili jej, a stříleli na něj, a v tajné nenávisti měli ho střelci: ²⁴Však zůstalo v síle lučiště jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýř a kámen Izraelův; ²⁵Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvůj, kterýž spomáhá tobě, a od všemohoucího, kterýž požehná tobě požehnáními nebeskými s hůry, požehnáními propasti ležící hluboko, požehnáním prsů a života. ²⁶Požehnaní otce tvého silnější budou nad požehnaní předků mých, až k končinám pahrbků věčných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho. ²⁷Beniamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí kořisti. ²⁸Všech těchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požehnal jim také, jednomu každému vedlé požehnaní jeho požehnal. ²⁹A poroučeje jim, řekl: Já připojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otcí mými v jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského, ³⁰v jeskyni, kteráž jest na poli Machpelah, jež jest naproti Mamre v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem tím od Efrona Hetejského k dědičnému pohřbu. ³¹Tam pochovali Abrahama a Sárú ženu jeho; tam pochovali Izáka a Rebeku ženu jeho; tam také pochovali Líu. ³²Koupeno pak bylo pole a jeskyně, kteráž na něm, od synů Het. ³³A když přestal Jákob prikazovati synům

svým, složil nohy své na ložci a umřel; a připojen jest k lidu svému.

50Tedy padl Jozef na tvář otce svého, a plakal nad ním, líbaje ho. ²A poručil služebníkům svým lékařům, aby vonnými věcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaři vonnými věcmi Izraele. ³A vyplnilo se při něm čtyřiceti dní; (nebo tak vyplňují se dnové těch, kteříž mazání bývají vonnými věcmi). I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní. ⁴Když pak dnové pláče toho pominuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, řka: Jestliže jsem nyní našel milost před očima vašimi, mluďte, prosím, v uši Faraonovy, a rcete: ⁵Otec můj přísahou mne zavázal, řka: Aj, já umírám; v hrobě mém, kterýž jsem sobě vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy, prosím, nechť vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím se zase. ⁶I řekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak, jakž tě přísahou zavázal. ⁷Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a všickni starší země Egyptské, ⁸Všecken také dům Jozefův, a všickni bratří jeho i dům otce jeho; toliko dětí svých, ovec a volů nechali v zemi Gesen. ⁹Vstoupili s ním také i vozové a jezdci, a bylo vojsko to veliké velmi. ¹⁰I přišli až k místu Atád, kteréž jest při brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel tu zámutek po otci svém za dnů sedm. ¹¹Vidouce pak obyvatelé země té, totiž Kananejští, zámutek na místě tom Atád, řekli: Těžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest při brodu Jordánském. ¹²Učinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poručil. ¹³A donesše ho do země Kananejské, pochovali ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil Abraham s tím polem k dědičnému pohřbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre. ¹⁴A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s bratřími svými a se všemi, kteříž byli vstoupili s ním, aby pochovali otce jeho. ¹⁵Vidouce pak bratří Jozefovi, že umřel otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a vrchovatě nahradí nám všechno zlé, kteréž jsme jemu činili. ¹⁶Protož vzkázali Jozefovi, řkouce: Otec tvůj ještě před smrtí svou přikázal, řka: ¹⁷Takto díte Jozefovi: Prosím, odpusť již bratřím svým přestoupení a hřích jejich; nebo zle učinili tobě. Protož již odpusť, prosím, přestoupení služebníkům Boha, jehož ctil otec tvůj. I rozplakal se Jozef, když k němu mluvili. ¹⁸Přistoupili potom také bratří jeho, a padše před ním, řekli: Aj, my jsme služebníci tvoji. ¹⁹Jimž odpověděl Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha? ²⁰Vy zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý. ²¹Protož nebojte se již; já chovati vás budu i děti vaše. A tak těšil je, a mluvil k srdci jejich. ²²Bydlil pak Jozef v Egyptě, on i dům otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let. ²³A viděl Jozef syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano i synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa. ²⁴Mluvil po-

tom Jozef bratřím svým: Já tudíž umru; Bůh pak jistotně navštíví vás, a vyvede vás z země této do země, kterouž přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. ²⁵Protož přísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vynestež kosti mé odsud. ²⁶I umřel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi, vložen jest do truhly v Egyptě.

Exodus

1Tato jsou pak jména synů Izraelských, kteříž vešli do Egypta s Jákobem; každý s čeledí svou přišel: ²Ruben, Simeon, Léví a Juda; ³Izachar, Zabulon a Benjamin; ⁴Dan a Neftalím, Gád a Asser. ⁵A bylo všech osob poslých z bedr Jákobových sedmdesáte duší; Jozef pak byl v Egyptě. ⁶I umřel Jozef a všickni bratří jeho, a všecken ten rod. ⁷Synové pak Izraelští rozmnožili se a rodili se v hojnosti; a rozhojňovali se, i zsilili se náramně velmi, a naplněna jest jimi země. ⁸V tom povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal Jozefa. ⁹Ten řekl lidu svému: Aj, lid synů Izraelských jest mnohý a silnější nad nás. ¹⁰Nuže, opatrně sobě počínejme před ním, aby se nerozmohl; a když by přišla válka, aby se nepřipojil i on k nepřítelům našim, a nebojoval proti nám, a nevyšel z země. ¹¹Protož ustanovili nad ním úředníky, kteříž by plat vybírali, aby je trápili břemeny svými. I vystavěl lid Izraelský Faraonovi města skladů, Fiton a Ramesses. ¹²Ale čím více trápili jej, tím více rostl a tím se více rozmáhal. I vzali sobě syny Izraelské v ošklivost. ¹³A tak podrobovali Egyptští syny Izraelské v službu těžkou. ¹⁴A k hořkosti přivodili život jejich robotami těžkými, v hlině a cihlách a ve všelijakém díle na poli, mimo všelikou potřebu svou, k níž práce jejich užívali nenáležitě a bez lítosti. ¹⁵I poručil král Egyptský babám Hebrejským, z nichž jedna sloula Sefora a druhá Fua, ¹⁶A řekl: Když budete pomáhati ženám Hebrejským při porodu, a užijete, že již rodí, byli by syn, zabíte ho, pakli dcera, tedy ať jest živa. ¹⁷Bály se pak ty baby Boha, a nečinily tak, jakž jim poručil král Egyptský, ale živých nechávaly pacholíků. ¹⁸Povolav tedy bab král Egyptský, mluvil jim: Proč jste to učinily, že jste živé zachovaly pacholíky? ¹⁹I odpověděly baby Faraonovi: Nejsou ženy Hebrejské jako ženy Egyptské; nebo ony jsou silnějšího přirození. Dříve než přijde k nim baba, ony porodí. ²⁰I učinil dobře Bůh těm babám. A rozmnožen jest lid, a zsilili se velmi. ²¹Stalo se pak proto, že se bály baby ty Boha, vzdělal jim domy. ²²I přikázal Farao všemu lidu svému, řka: Každého syna, kterýž se narodí, do řeky uvrzte; každé pak dcery nechte živé.

2Odšed pak muž jeden z domu Léví, vzal dceru z pokolení Léví. ²I počala žena ta, a porodila syna; a viduci, že jest krásný, kryla ho za tři měsíce. ³A když ho nemohla déle tajiti, vzala mu ošitku z sítí, a omazala ji klím a smo-

lou; a vložila do ní to dítě, a vyložila do rákosí u břehu řeky. ⁴A postavila sestru jeho zdaleka, aby zvěděla, co se s ním dítí bude. ⁵A v tom sešla dcera Faraonova, aby se myla v řece; a děvečky její procházely se po břehu řeky. ⁶A užřevši ošitku mezi rákosím, poslala děvečku svou, a vzala ji. ⁷A když otevřela, užřela dítě; a aj, plakalo pacholátko. A slitovavši se nad ním, řekla: Z dětí Hebrejských jest toto. ⁸I řekla sestra jeho k dceři Faraonově: Mám-li jíti a zavolati tobě chůvy z žen Hebrejských, kteráž by odchovala tobě dítě? ⁹Odpověděla dcera Faraonova: Jdi. Tedy šla děvečka a zavolala matky toho dítěte. ¹⁰I řekla jí dcera Faraonova: Vezmi toto dítě, a odchovej mi je; a jáť dám mzdu tvou. I vzala žena dítě, a chovala je. ¹¹A když odrostlo pachole, dovedla je k dceři Faraonově, kteráž jej měla za syna; a nazvala jméno jeho Mojžíš, řkuci: Nebo jsem ho z vody vytáhla. ¹²I stalo se ve dnech těch, když vyrostl Mojžíš, že vyšel k bratřím svým, a hleděl na trápení jejich. Uzřel také muže Egyptského, an tepe muže Hebrejského, jednoho z bratří jeho. A sem i tam se ohlédnu, vida, že žádného tu není, zabil Egyptského, a zahrabal jej v písku. ¹³Vyšed potom druhého dne, a aj, dva muži Hebrejští vadili se. I řekl tomu, kterýž křivdu činil: Proč tepeš bližního svého? ¹⁴Kterýžto odpověděl: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcí nad námi? Zdali zabiti mne myslíš, jako jsi zabil Egyptského? Protož ulekl se Mojžíš a řekl: Jistě známá jest ta věc. ¹⁵A uslyšav Farao tu věc, hledal zabiti Mojžíše. Ale Mojžíš utekl od tváři Faraonovy, a bydlil v zemi Madianské; i usadil se podlé studnice. ¹⁶Kníže pak Madianské mělo sedm dcer. Kteréžto přišedše, vážily vodu, a nalávaly do koryt, aby napájely dobytek otce svého. ¹⁷I přišli pastýři, a odehnali je. Tedy Mojžíš vstav, pomohl jim a napojil dobytek jejich. ¹⁸A když se navrátily k Raguelovi, otci svému, řekl on: Jakž jste to dnes tak brzo přišly? ¹⁹Odpověděly: Muž Egyptský vysvobodil nás z ruky pastýřů; ano také ochotně navázil nám vody, a napojil dobytek. ²⁰I řekl dcerám svým: Kdež pak jest? Pročež jste pustily muže toho? Povolte ho, ať pojí chleba. ²¹A svolil Mojžíš k tomu, aby bydlil s mužem tím. Kterýžto dal Zeforu, dceru svou, Mojžíšovi. ²²I porodila syna, a nazval jméno jeho Gerson; nebo řekl: Příchozí jsem byl v zemi cizí. ²³Stalo se pak po mnohých časích, že umřel král Egyptský; a synové Izraelští úpěli pro roboty, a křičeli. I vstoupil k Bohu křik jejich pro roboty. ²⁴A uslyšel Bůh naříkání jejich, a rozpomenul se Bůh na

smlouvu svou s Abrahamem, Izákem a Jákobem. ²⁴I vzhledl Bůh na syny Izraelské, a poznal Bůh.

3Mojžíš pak pásal dobytek Jetry tchána svého, kněze Madianského, a hnav stádo po poušti, přišel až k hoře Boží Oréb. ²Tedy ukázal se mu anděl Hospodinův v plameni ohně z prostředku kře. I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však neshořel. ³Protož řekl Mojžíš: Půjdu nyní, a spatřím vidění toto veliké, proč neshoří keř. ⁴Vida pak Hospodin, že jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku kře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ⁵I řekl: Nepřistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest. ⁶A řekl: Já jsem Bůh otce tvého, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův. I zakryl Mojžíš tvář svou, (nebo se bál), aby nepatřil na Boha. ⁷Jemužto řekl Hospodin: Zřetelně viděl jsem trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptě; a křik jejich pro přísnost úředníků jeho slyšel jsem; nebo znám bolesti jeho. ⁸Protož jsem sstoupil, abych vysvobodil jej z ruky Egyptských, a vyvedl jej z země té do země dobré a prostranné, do země oplývající mlékem a strdí, na místa Kananejského a Hetejského, a Amorejského a Ferezejského, a Hevejského a Jebuzejského. ⁹Nebo nyní, aj, křik synů Izraelských přišel ke mně; viděl jsem také i ssoužení, jímž je ssuzují Egyptští. ¹⁰Protož, nyní poď a pošli tě k Faraonovi; a vyvedeš lid můj, syny Izraelské z Egypta. ¹¹I řekl Mojžíš Bohu: Kdo jsem já, abych šel k Faraonovi, a abych vyvedl syny Izraelské z Egypta? ¹²I odpověděl: Však budu s tebou; a toto budeš mítí znamení, že jsem já tě poslal: Když vyvedeš lid ten z Egypta, sloužití budete Bohu na hoře této. ¹³I řekl Mojžíš Bohu: Aj, já půjdu k synům Izraelským a dím jim: Bůh otců vašich poslal mne k vám. Řeknou-li mi: Které jest jméno jeho? co jim odpovím? ¹⁴I řekl Bůh Mojžíšovi: JSEM, KTERÝŽ JSEM. Řekl dále: Takto diš synům Izraelským: JSEM poslal mne k vám. ¹⁵Řekl ještě Bůh Mojžíšovi: Takto diš synům Izraelským: Hospodin, Bůh otců vašich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův poslal mne k vám; toť jest jméno mé na věčnost, a tať jest památka má po všechny věky. ¹⁶Jdi, a shromáždě starší Izraelské, mluv jim: Hospodin Bůh otců vašich ukázal mi se, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův, řka: Rozpomínaje, rozpomenul jsem se na vás, a na to, co se vám dalo v Egyptě. ¹⁷Protož jsem řekl: Vyvedu vás z trápení Egyptského do země Kananejského, a Hetejského, a Amorejského, a Ferezejského, a Hevejského, a Jebuzejského, do země oplývající mlékem a strdí. ¹⁸I poslechnou hlasu tvého. Půjdeš pak ty a starší Izraelští k králi Egyptskému, a dite jemu: Hospodin Bůh Hebrejský potkal se s námi; protož nyní, nechť medle jdeme cestou tří dnů na poušť, abychom obětovali Hospodinu Bohu našemu. ¹⁹Ale já vím, žeť vám nedopustí král Egyptský jíti; leč v ruce silné. ²⁰Protož vztáhnu ruku svou, a bítí budu Egypt divnými věcmi svými, kteréž činiti budu u prostřed něho; a potom propustí vás. ²¹A dám milost lidu tomuto před očima Egyptských. I stane se, že

když půjdete, neodejdete prázdní. ²²Ale vypůjčí žena od sousedy své, a od hospodyně domu svého klínůtů stříbrných, a klínůtů zlatých a roucha; i vložíte to na syny a na dcery své, a tak obloupíte Egypt.

4Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázal se tobě Hospodin. ²Tedy řekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpověděl: Hůl. ³I řekl: Vrž ji na zem. I povrhl ji na zem, a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš před ním. ⁴Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chyt' ho za ocas. Kterýžto vztáh ruku svou, chytil jej, a obrácen jest v hůl v ruku jeho. ⁵Aby věřili, že se ukázal tobě Hospodin, Bůh otců jejich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův. ⁶Potom zase řekl jemu Hospodin: Vlož nyní ruku svou za ňadra svá. I vložil ruku svou za ňadra svá; a vyňal ji, a aj, ruka jeho byla malomocná, bílá jako sníh. ⁷Řekl opět: Vlož ruku svou zase v ňadra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v ňadra svá; a vyňal ji z ňader svých, a aj, učiněna jest zase jako jiné tělo jeho. ⁸I budeť, jestliže neuvěří tobě, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří hlasu a znamení druhému. ⁹A pakli neuvěří ani těm dvěma znaméním, a neuposlechnou hlasu tvého, tedy nabereš vody z řeky, a vyliješ ji na zem; a promění se vody, kteréž vezmeš z řeky, a obrátí se v krev na zemi. ¹⁰I řekl Mojžíš Hospodinu: Prosím, Pane, nejsem muž výmluvný, aniž prvé, ani jakž jsi mluvil s služebníkem svým; nebo zpozdlých úst a neohbitého jazyku jsem. ¹¹Jemuž odpověděl Hospodin: Kdo dal ústa člověku? Aneb kdo může učiniti němého, neb hluchého, vidoucího, neb slepého? Zdali ne já Hospodin? ¹²Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvití měl. ¹³I řekl: Slyš mne, Pane, pošli, prosím, toho, kteréhož poslati máš. ¹⁴A rozhněvav se velmi Hospodin na Mojžíše, řekl: Zdaliž nemáš Arona bratra svého z pokolení Léví? Víš, že on výmluvný jest; ano aj, sám vyjde v cestu tobě, a vida tebe, radovati se bude v srdci svém. ¹⁵Ty mluvití budeš k němu, a vložíš slova v ústa jeho; a já budu v ústech tvých a v ústech jeho, a naučím vás, co byste měli činiti. ¹⁶A on mluvití bude za tebe k lidu; a bude tobě on za ústa, a ty budeš jemu za Boha. ¹⁷Hůl pak tuto vezmeš v ruku svou, kterouž činiti budeš ta znamení. ¹⁸Tedy odšed Mojžíš, navrátil se k Jetrovi tchánu svému, a řekl jemu: Nechť jdu nyní, a navrátím se k bratřím svým, kteříž jsou v Egyptě, a pohledím, jsou-li ještě živi. I řekl Jetro Mojžíšovi: Jdi v pokoji. ¹⁹Nebo řekl byl Hospodin Mojžíšovi v zemi Madianské: Jdi, navrať se do Egypta; nebo zemřeli jsou všickni muži, kteříž hledali bezživotí tvého. ²⁰A vzav Mojžíš ženu svou, a syny své, vsadil je na osla, aby se navrátil do země Egyptské; vzal také Mojžíš hůl Boží v ruku svou. ²¹I řekl Hospodin Mojžíšovi: Když půjdeš a navrátíš se do Egypta, hled, abys všechny zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, činil před Faraonem. Jáť pak zatvrdím srdce jeho, aby nepropustil lidu. ²²Protož diš Faraonovi: Toto praví Hospodin: Syn můj, pr-

vorožený můj jest Izrael. ²³I řekl jsem tobě: Propušt syna mého, ať slouží mi; a nechtěl jsi ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého. ²⁴I stalo se, když byl Mojžíš na cestě v hospodě, že se obořil na něj Hospodin, a hledal ho usmrtiti. ²⁵Tedy vzala Zefora nůž ostrý, a obřezala neobřízku syna svého, kteroužto vrhla k nohám jeho, řkuci: Zajisté ženich krví jsi mi. ²⁶I nechal ho. Ona pak nazvala ho tehďaz ženichem krví pro obřezání. ²⁷Řekl také Hospodin Aronovi: Jdi vstříc Mojžíšovi na poušť. I šel a potkal se s ním na hoře Boží, a políbil ho. ²⁸A vypravoval Mojžíš Aronovi všecka slova Hospodinova, kterýž ho poslal, i o všech znameních, kteráž přikázal jemu. ²⁹Tedy šel Mojžíš s Aronem, a shromáždili všechny starší synů Izraelských. ³⁰I mluvil Aron všecka slova, kteráž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a činil znamení před očima lidu. ³¹A uvěřil lid, když uslyšeli, že navštívil Hospodin syny Izraelské, a že viděl ssouzení jejich. A sklonivše se, poklonu učinili.

5 Potom pak přišli Mojžíš s Aronem, a řekli Faraonovi: Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Propušt lid můj, ať mi slaví svátky na poušti. ²Odpověděl Farao: Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele také nepropustím. ³I řekli: Bůh Hebrejský potkal se s námi. Necht medle jdeme cestou tří dní na poušť, a obětujeme Hospodinu Bohu našemu, aby nedopustil na nás moru neb meče. ⁴I řekl jim král Egyptský: Proč ty Mojžíši a Arone, odtrhujete lid od prací jejich? Jděte k robotám svým. ⁵Řekl také Farao: Hle, již nyní mnoho jest lidu toho v zemi, a vy odvozujete je od robot jejich. ⁶I přikázal Farao v ten den úředníkům nad lidem a šafářům jeho, řka: ⁷Nedávejte již více slámy lidu k děláni cihel jako prvé; nechat jdou sami a sbírají sobě slámu. ⁸Však touž summu cihel, kterouž udělávali prvé, uložte na ně, nic neujímejte z ní; neboť zahálejí, a protož volají, řkouce: Podme, obětujeme Bohu našemu. ⁹Necht se přitíží robot mužům těm; a necht pracují v nich, aby se neohlédali na slova lživá. ¹⁰Vyšedše tedy úředníci nad lidem a šafáři jeho, mluvili k lidu, řkouce: Takto praví Farao: Já nebudu vám dávat slámy. ¹¹Sami jděte, berťe sobě slámu, kdekoli naleznete; ale nic nebude uято díla vašeho. ¹²I rozběhl se lid po vší zemi Egyptské, aby trhal strniště místo slámy. ¹³A úředníci nutili je, řkouce: Vyplňte díla svá, úkol denní v den jeho, jako když sláma byla. ¹⁴I bití jsou šafáři synů Izraelských, kteréž ustanovili nad nimi úředníci Faraonovi, a mluveno k nim: Proč jste nevyplnili úkolu svého v díle cihel, jako prvé, ani včera ani dnes? ¹⁵I přišli šafáři synů Izraelských, a volali k Faraonovi, řkouce: Proč tak děláš služebníkům svým? ¹⁶Slámy se nedává služebníkům tvým, a říkají nám: Dělejte cihly; a hle, služebníci tvoji bití bývají, a hřeší lid tvůj. ¹⁷I řekl: Zahálíte, zahálíte, a protož mluvíte: Podme, obětujeme Hospodinu. ¹⁸Protož nyní jděte, dělejte; slámy se vám dávatí nebude, ale vy summu cihel vyplňujte. ¹⁹Vidouce šafáři synů Izraelských, že zle s nimi,

poněvadž řečeno: Neujmete počtu cihel vašich z úkolu denního v den jeho, ²⁰Potkali se s Mojžíšem a Aronem, kteříž stáli, aby jim vstříc vyšli, když by se vraceli od Faraona. ²¹A mluvili jim: Pohleď Hospodin na vás, a suď; nebo zošklivili jste nás před Faraonem a služebníky jeho, a dali jste meč v ruku jejich, aby nás zamordovali. ²²I navrátil se Mojžíš k Hospodinu a řekl: Pane, proč jsi tyto zlé věci uvedl na lid tento? Proč jsi mne sem poslal? ²³Nebo od té chvíle, jakž jsem všel k Faraonovi, abych mluvil jménem tvým, hůře nakládá s lidem tímto, a ty jsi vždy nevyšvobodil lidu svého.

6 Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Nyní užíš, co učiním Faraonovi; nebo v ruce silné propustí je, a v ruce mocné vyžene je z země své. ²Mluvil ještě Bůh k Mojžíšovi a řekl jemu: Já jsem Hospodin. ³Ukážalť jsem se zajisté Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi v tom, že jsem Bůh silný všemohoucí; ale v jménu svém, Hospodin, nejsem poznán od nich. ⁴K tomu utvrdil jsem smlouvu svou s nimi, že jim dám zemi Kananejskou, zemi putování jejich, v níž pohostinu byli. ⁵Nad to, já slyšel jsem křik synů Izraelských, kteréž Egyptští v službu podrobují, a rozpomenul jsem se na smlouvu svou. ⁶Protož pověz synům Izraelským: Já jsem Hospodin, a vyvedu vás z robot Egyptských, a vytrhnu vás z služby jejich, a vysvobodím vás v ruce vztažené a skrze soudy veliké. ⁷A vezmu vás sobě za lid, a budu vám za Boha; a zvíte, že jsem Hospodin Bůh váš, vysvobozující vás z robot Egyptských. ⁸Uvedu vás také do země, o níž jsem, zdvihna ruku svou, přísáhl, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; a dám ji vám v dědictví; Já Hospodin. ⁹I mluvil tak Mojžíš synům Izraelským; ale neslyšeli Mojžíše pro úzkost ducha a službu přetěžkou. ¹⁰Protož mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka: ¹¹Vejdi, mluv Faraonovi králi Egyptskému, ať propustí syny Izraelské z země své. ¹²I mluvil Mojžíš před Hospodinem, řka: Hle, synové Izraelské neposlechli mne, kterakž tedy poslechne mne Farao, a já jsem zpozdlý v řeči? ¹³I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, a přikázání dal jim k synům Izraelským a k Faraonovi králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z země Egyptské. ¹⁴Tito jsou přední v čeledech otců svých. Synové Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. Ty jsou čeledi Rubenovy. ¹⁵Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn Kananejské. Ty jsou čeledi Simeonovy. ¹⁶A tato jsou jména synů Lévi v rodech jejich: Gerson, Kahat a Merari. Let pak života Lévi bylo sto třidceti a sedm let. ¹⁷Synové Gerson: Lebni a Semei po čeledech svých. ¹⁸A synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. Let pak života Kahat bylo sto třidceti a tři léta. ¹⁹A synové Merari: Moholi a Musi. Ty jsou čeledi Lévi v rodech svých. ²⁰Pojal pak Amram ženu Jochebed, tetu svou, sobě za manželku, kterážto porodila mu Arona a Mojžíše. A let života Amramova bylo sto třidceti a sedm let. ²¹Synové také Izarovi: Chore, Nefega Zechri. ²²A synové Uzielovi: Mizael, Elzafan a Sethri.

²³Pojal pak Aron Alžbětu, dceru Aminadabovu, sestru Názonovu, sobě za manželku; kterážto porodila jemu Nádaba, Abiu, Eleazara a Itamara. ²⁴Synové pak Chore: Asser, Elkana a Abiazaf. Ty jsou čeledi Choritských. ²⁵Eleazar pak syn Aronův vzal jednu ze dcer Putielových sobě za manželku; kteráž mu porodila Fínsa. Ti jsou přední z otců Levítských po čeledech svých. ²⁶To jest ten Aron a Mojžíš, jimž řekl Hospodin: Vyvedte syny Izraelské z země Egyptské po houfích jejich. ²⁷Tito jsou, kteříž mluvili Faraonovi, králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z Egypta; toť jest ten Mojžíš a Aron. ²⁸Stalo se pak, když mluvil Hospodin k Mojžíšovi v zemi Egyptské, ²⁹Že mu řekl taktó: Já Hospodin; mluv k Faraonovi, králi Egyptskému, všechno, což já mluvím tobě. ³⁰A řekl Mojžíš před Hospodinem: Aj, já jsem zpozdíly v řeči, kteráž tedy poslouchati mne bude Farao?

7I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, ustanovil jsem tě za Boha Faraonovi; Aron pak bratr tvůj bude prorokem tvým. ²Ty mluvíti budeš všechno, což tobě přikáží; Aron pak bratr tvůj mluvíti bude k Faraonovi, aby propustil syny Izraelské z země své. ³Ale jáť zatvrdím srdce Faraonovo, a mnozíti budu znamení svá a zázraky své v zemi Egyptské. ⁴Aniž poslechne vás Farao. I vzložím ruku svou na Egypt, a vyvedu vojska svá, lid svůj, syny Izraelské, z země Egyptské skrze soudy veliké. ⁵I zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin, když vztáhnou ruku svou na Egypt; a vyvedu syny Izraelské z prostředku jich. ⁶Tedy učinil Mojžíš a Aron tak; jakž přikázal jim Hospodin, tak učinili. ⁷A byl Mojžíš v osmdesáti, Aron pak v osmdesáti a třech letech, když mluvili s Faraonem. ⁸I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi taktó: ⁹Když mluvíti k vám bude Farao, řka: Ukažte od sebe zázrak, tedy díš Aronovi: Vezmi hůl svou, a povrz před Faraonem, i obrátí se v hada. ¹⁰Tedy všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a učinili tak, jakž přikázal Hospodin; a povrhl Aron hůl svou před Faraonem i před služebníky jeho, a obrácena jest v hada. ¹¹Povolal pak také Farao mudrců a čarodějníců; a učinili i ti čarodějníci Egyptští skrze čáry své tolikéž. ¹²Nebo povrhl každý z nich hůl svou, a obráceny jsou v hady; ale požřela hůl Aronova hole jejich. ¹³I posílilo se srdce Faraonovo, a neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin. ¹⁴Protož řekl Hospodin Mojžíšovi: Obtížilo se srdce Faraonovo; nechce propustiti lidu toho. ¹⁵Jdi k Faraonovi ráno, aj, půjde ven k vodě, a stůj naproti němu při břehu řeky; a hůl, kteráž obrácena byla v hada, vezmeš do ruky své. ¹⁶A díš mu: Hospodin Bůh Hebrejský poslal mne k tobě, atbych řekl: Propust lid můj, aby sloužili mi na poušti; a aj, neuposlechl až dosavad. ¹⁷Protož taktó praví Hospodin: Po tomto poznáš, že já jsem Hospodin: Aj, já udeřím holí, kteráž jest v ruce mé, na vody, kteréž jsou v řece, a obráceny budou v krev. ¹⁸A ryby, kteréž jsou v řece, pomrou; i nasmradí se řeka, a ustávati budou Egyptští, hledající vody, kterouž by pili z řeky. ¹⁹Protož řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vezmi hůl svou, a vztáhni ruku

svou na vody Egyptské, na řeky jejich, na potoky jejich, i na jezera jejich, a na všechna shromáždění vod jejich, aby se obrátily v krev; i bude krev po vsí zemi Egyptské, tak v nádobách dřevěných, jako kamenných. ²⁰Tedy učinili tak Mojžíš a Aron, jakž byl přikázal Hospodin; a zdvihna hůl, udeřil v vodu, kteráž byla v řece, před očima Faraonovými a před očima služebníků jeho; i obráceny jsou všechny vody, kteréž byly v řece, v krev. ²¹Ryby pak, kteréž byly v řece, pomřely, a nasmradila se řeka, tak že nemohli Egyptští píti vody z řeky; a byla krev po vsí zemi Egyptské. ²²To též učinili i čarodějníci Egyptští skrze čáry své. I zsililo se srdce Faraonovo, aby neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin. ²³A odvrátiv se Farao, přišel do domu svého; a ani k tomu nepřiložil srdce svého. ²⁴Kopali pak všickni Egyptští vůkol řeky, hledající vody ku pití; nebo nemohli píti vody z řeky. ²⁵A vyplnilo se dní sedm, jakž ranil Hospodin řeku.

8I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi a rci jemu: Taktó praví Hospodin: Propust lid můj, at mi slouží. ²Pakli nebudeš chtíti propustiti, aj, já raním všechny krajiny tvé žabami. ³A vydá řeka množství žab, kteréž vystoupí a polezou do domu tvého a do pokoje, v němž líháš, a na ložce tvé, a do domů služebníků tvých i lidu tvého, a do pecí tvých a do těsta tvého. ⁴I na tebe a na lid tvůj, i na všechny služebníky tvé polezou žáby. ⁵I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vztáhni ruku svou s holí svou na řeky, na potoky a na jezera, a vyved žáby na zemi Egyptskou. ⁶I vztáhl Aron ruku svou na vody Egyptské; a vystoupily žáby a přikryly zemi Egyptskou. ⁷A učinili tolikéž čarodějníci skrze své čáry; a udělali, že vyšly žáby na zemi Egyptskou. ⁸Tedy Farao povolav Mojžíše a Arona, řekl: Modlte se Hospodinu, at odejme žáby ode mne a od lidu mého; a propustím ten lid, aby obětovali Hospodinu. ⁹I řekl Mojžíš Faraonovi: Poctím tě tím, a pověz, kdy bych se měl modliti za tě a za služebníky tvé, a za lid tvůj, aby vyplněny byly žáby od tebe, i z domů tvých; toliko v řece zůstanou. ¹⁰Kterýžto odpověděl: Zítřa. A Mojžíš řekl: Podlé slova tvého nechť jest, abys věděl, že žádného takového není, jako Hospodin Bůh náš. ¹¹I odejdou žáby od tebe a od domů tvých, i od služebníků tvých a od lidu tvého; toliko v řece zůstanou. ¹²Tedy vyšel Mojžíš s Aronem od Faraona. I volal Mojžíš k Hospodinu, aby odjaty byly žáby, kteréž byl dopustil na Faraona. ¹³I učinil Hospodin podle slova Mojžíšova; a vymřely žáby z domů, ze vsí i z polí. ¹⁴I shrnuli je na hromady; a nasmradila se země. ¹⁵Vida pak Farao, že by dáno bylo oddechnutí, více zatvrdil se v srdci svém, a neuposlechl jich, jakož byl mluvil Hospodin. ¹⁶I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci k Aronovi: Vztáhni hůl svou, a udeř v prach země, aby obrátil se v stěnice na vsí zemi Egyptské. ¹⁷Kteríž učinili tak. Nebo vztáhl Aron ruku svou s holí svou, a udeřil prach země. I byly stěnice na lidech i hovadech; všechnen prach země obrátil se v stěnice ve vsí zemi Egyptské. ¹⁸Dělali také tak čarodějníci skrze

čáry své, aby vyvedli stěnice, ale nemohli. A byly stěnice na lidech i hovadech. ¹⁹Tedy řekli čarodějnici Faraonovi: Prst Boží toto jest. A posílilo se srdce Faraonovo, aniž poslechl jich, jakož mluvil Hospodin. ²⁰Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Vstaň ráno a stůj před Faraonem. Hle vyjde k vodě, a díš k němu: Takto praví Hospodin: Propust' lid můj, ať mi slouží. ²¹Pakli nepropustíš lidu mého, hle, já pošli na tě a na služebníky tvé, a na lid tvůj, a na domy tvé směsici všelikých škodlivých žízal; a naplnění budou domové Egyptští těmi žízalami, nad to i země ta, na níž oni jsou. ²²A oddělím v ten den zemi Gesen, v níž lid můj zůstává, aby tam nebylo směsice té; abys věděl, že jsem já Hospodin u prostřed země. ²³A vysvobozením rozdíl učiním mezi lidem svým a lidem tvým. Zítřa bude znamení toto. ²⁴I učinil Hospodin tak. Nebo přišla těžká směsice škodlivých žízal na dům Faraonův, a do domů služebníků jeho i na všecku zemi Egyptskou; a nakazila se země od té směsice. ²⁵Povolal pak Farao Mojžíše a Arona, a řekl: Jděte, obětujte Bohu svému tu v zemi. ²⁶I řekl Mojžíš: Ne náleží nám tak činiti; nebo ohavnost Egyptských obětovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obětovali to, což jest ohavnost před očima Egyptských, zdaž by nás neukamenovali? ²⁷Cestou tří dnů půjdeme na poušť, a obětovati budeme Hospodinu Bohu našemu, jakž nám rozkázal. ²⁸I řekl Farao: Já propustím vás, abyste obětovali Hospodinu Bohu svému na poušti, však dále abyste nikoli neodcházel. Modlíte se za mne. ²⁹Odpověděl Mojžíš: Aj, já vycházím od tebe, a modlití se budu Hospodinu, aby odešla ta směsice od tebe, od služebníků tvých i od lidu tvého zítřa; avšak ať Farao více nezklamává, nepropouštěje lidu, aby obětovali Hospodinu. ³⁰A vyšed Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu. ³¹I učinil Hospodin podlé slova Mojžíšova, a odjal tu směsici od Faraona, od služebníků jeho i od lidu jeho, tak že ani jedné žízaly nezůstalo. ³²Ale Farao ztížil srdce své také i tehdaž, a nepropustil lidu.

9Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, a mluv k němu: Takto praví Hospodin, Bůh Hebrejský: Propust' lid můj, ať mi slouží. ²Pakli nebudeš chtít propustiti, než předce držeti je budeš: ³Aj, ruka Hospodinova bude na dobytku tvém, kterýž jest na poli, na koních, na oslích, na velbloudích, na volích a na ovcech, mor těžký velmi. ⁴A učiní Hospodin rozdíl mezi dobytky Izraelských a mezi dobytky Egyptských, aby nic neumřelo ze všeho, což jest synů Izraelských. ⁵A uložil Hospodin čas jistý, řka: Zítřa učiní Hospodin věc takovou na zemi. ⁶I učinil Hospodin tu věc na zejtrí, a pomřel všecken dobytek Egyptským; z dobytku pak synů Izraelských ani jedno neumřelo. ⁷I poslal Farao, a aj, neumřelo z dobytku Izraelských ani jedno. Ale obtíženo jest srdce Faraonovo, a nepropustil lidu. ⁸I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Vezměte sobě plné hrsti své popela z peci, a ať jej sype Mojžíš k nebi před očima Faraonovým. ⁹I obrátí se v prach po vší zemi Egyptské, a budou z něho na lidech i na hovadech vředové prýštící se neštovi-

cemi po vší zemi Egyptské. ¹⁰Nabravše tedy popela z peci, stáli před Faraonem, a sypal jej Mojžíš k nebi. I byli vředové plní neštovic, prýštící se na lidech i na hovadech. ¹¹Aniž mohli čarodějnici státi před Mojžíšem pro vředy; nebo byli vředové na čarodějnicích i na všech Egyptských. ¹²I zesílil Hospodin srdce Faraonovo, a neposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi. ¹³Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vstana ráno, postav se před Faraonem, a rei k němu: Takto praví Hospodin, Bůh Hebrejský: Propust' lid můj, ať mi slouží. ¹⁴Nebo já teď již pošli všecky rány své na srdce tvé, i na služebníky tvé a na lid tvůj, abys věděl, že není podobného mně na vší zemi. ¹⁵Nebo nyní, když jsem vztáhl ruku svou, byl bych tebe také ranil i lid tvůj morem tím; a tak bys byl vyhlazen z země. ¹⁶Ale však proto jsem tě zachoval, abych ukázal na tobě moc svou, a aby vypravovali jméno mé na vší zemi. ¹⁷Ještě ty pozdvihuješ se proti lidu mému, nechtěje ho propustiti? ¹⁸Aj, já dštíti budu zítřa v tentýž čas krupobitím těžkým náramně, jakéhož nebylo v Egyptě od toho dne, jakž založen jest, až do tohoto času. ¹⁹Protož nyní pošli, shromážď dobytek svůj a cokoli máš na poli. Na všecky lidi i hovada, kteráž by nalezena byla na poli, a nebyla by shromážděna do domu, spadne krupobití, a pomrou. ²⁰Kdo tedy z služebníků Faraonových ulekl se slova Hospodinova, svolal hbitě služebníky své i dobytek svůj do domu. ²¹Ale kdož nepřiložil srdce svého k slovu Hospodinovu, nechal služebníků svých a dobytka svého na poli. ²²I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, ať jest krupobití po vší zemi Egyptské, na lidi i na hovada i na všelikou bylinu polní v zemi Egyptské. ²³Tedy vztáhl Mojžíš hůl svou k nebi, a Hospodin vydal hřímání a krupobití. I sstoupil oheň na zem, a dštíl Hospodin krupobitím na zemi Egyptskou. ²⁴I bylo krupobití a oheň smíšený s krupobitím těžký velmi, jakéhož nebylo nikdy ve vší zemi Egyptské, jakž v ní bydliti lidé začali. ²⁵I ztloukly kroupy po vší zemi Egyptské, cožkoli bylo na poli od člověka až do hovada; všecku také bylinu polní potloukly kroupy, i všecko stromoví na poli zpřerážely. ²⁶Toliko v zemi Gesen, v níž byli synové Izraelští, nebylo krupobití. ²⁷Poslav tedy Farao, povolal Mojžíše a Arona a řekl jim: Zhřešil jsem i nyní. Hospodin jest spravedlivý, ale já a lid můj bezbožní jsme. ²⁸Modlíte se Hospodinu, (nebo dosti jest), ať není hřímání Božího a krupobití. Tedy propustím vás, aniž déle zůstávati budete. ²⁹I řekl jemu Mojžíš: Když vyjdu ven z města, rozprostru ruce své k Hospodinu, a hřímání přestane, i krupobití více nebude, abys poznal, že Hospodinova jest země. ³⁰Ale vím, že ani ty, ani služebníci tvoji ještě se nebudete báti tváři Hospodina Boha. ³¹I potlučen jest len a ječmen; nebo ječmen se byl vymetal, len také byl v hlávkách. ³²Ale pšenice a špalda nebyla ztlučena, nebo pozdní byla. ³³Tedy Mojžíš vyšed od Faraona z města, rozprostřel ruce své k Hospodinu. I přestalo hřímání a krupobití, a ani déšť nelil se na zemi. ³⁴Uzřev pak Farao, že přestal déšť a krupobití a hřímání, opět hřešil; a více obtížil srdce své, on i služebníci jeho. ³⁵I zesílilo se

srdce Faraonovo, a nepropustil synů Izraelských, tak jakž byl mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

10I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, ačkoli jsem já obtížil srdce jeho, a srdce služebníků jeho, abych učinil divy tyto své u prostřed nich; ²A abys ty vypravoval v uši synů svých i vnuků svých, co jsem učinil v Egyptě, a znamení má, kteráž jsem prokázal na nich; abyste věděli, že já jsem Hospodin. ³I všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a řekli jemu: Takto praví Hospodin Bůh Hebrejský: Dokavadž nechceš se ponížiti přede mnou? Propuště lid můj, ať mi slouží. ⁴Pakli nechceš propustiti lidu mého, aj, já uvedu zítra kobylky na krajinu tvou. ⁵A přikryjí svrček země, aby jí nebylo viděti, a snědí ostatky pozůstalé, kteříž vám zanechání jsou po krupobití; zhryzou vám také každý strom pučící se na poli. ⁶A naplní domy tvé, i domy všech služebníků tvých, a domy všech Egyptských; čehož neviděli otcové tvoji a otcové otců tvých, od počátku bytu svého na zemi až do dne tohoto. A odvrátiv se, vyšel od Faraona. ⁷Řekli pak služebníci Faraonovi k němu: Dokavadž tento bude nám osídlem? Propuště ty muže, ať slouží Hospodinu Bohu svému. Zdaž ještě nevíš, že zkažen jest Egypt? ⁸I zvolán jest Mojžíš s Aronem před Faraona. Jimž řekl: Jděte, služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteříž jíti mají? ⁹A odpověděl Mojžíš: S dítkami i s starými našimi půjdeme, s syny i s dcerami našimi, s ovce i s větším dobytkem našim odejdeme; nebo slavnost Hospodinovu držeti máme. ¹⁰Tedy řekl jim: Nechať jest tak Hospodin s vámi, jako já propuštěm vás i dítky vaše. Hleďte, nebo zlé jest před tváří vaší. ¹¹Nebudeť tak. Jděte vy sami muži, a služte Hospodinu, nebo toho vy toliko žádáte. I vyhnání jsou od tváří Faraonovy. ¹²Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na zemi Egyptskou pro kobylky, ať vystoupí na zemi Egyptskou, a sežerou všelikou bylinu země té, cožkoli zůstalo po krupobití. ¹³I vztáhl Mojžíš hůl svou na zemi Egyptskou; a Hospodin uvedl vítr východní na zemi, aby vál celého toho dne a celou noc. A když bylo ráno, vítr východní přinesl kobylky. ¹⁴A vystoupily kobylky na všechnu zemi Egyptskou, a připadly na všechny končiny Egyptské nesčíslně. Před těmi nebylo takových kobytek, aniž po těch takové budou. ¹⁵I přikryly veškeren svrček země, tak že pro ně nebylo lze znáti země; a sežraly všelikou bylinu země, a všeliké ovoce na stromích, kteříž zůstalo po krupobití; a nepozůstalo nic zeleného na stromích a bylinách polních ve vsí zemi Egyptské. ¹⁶Tedy Farao spěšně povolav Mojžíše s Aronem, řekl: Zhřešil jsem proti Hospodinu Bohu vašemu, i proti vám. ¹⁷Ale nyní, odpuště, prosím, hřích můj aspoň tento, a modlte se Hospodinu Bohu vašemu, ať jen tuto smrt odejme ode mne. ¹⁸Protož vyšed Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu. ¹⁹I obrátil Hospodin vítr západní tuhý velmi, kterýžto zachvátiv kobylky, uvrhl je do moře Rudého, tak že nezůstalo žádné kobylky ve vsí krajině Egyptské. ²⁰Ale obtížil Hospodin srdce Faraonovo, a nepropustil synů Izraelských. ²¹I řekl Hospodin Mojžíšo-

vi: Vztáhni ruku svou k nebi, a bude tma na zemi Egyptské, a makati jí budou. ²²I vztáhl Mojžíš ruku svou k nebi, a byla tma přehustá po vsí zemi Egyptské za tři dni. ²³Aniž viděl jeden druhého, a aniž kdo vstal z místa svého za tři dni; ale synové Izraelští všickni měli světlo v příbytcích svých. ²⁴Potom povolav Farao Mojžíše, řekl: Jděte, služte Hospodinu. Toliko ovce vaše a větší dobytek váš nechať zůstane, také dítky vaše půjdou s vámi. ²⁵Odpověděl Mojžíš: Daš také v ruce naše oběti a zápaly, kteříž bychom obětovali Hospodinu Bohu našemu. ²⁶A protože také dobytek náš půjde s námi, a nezůstane ani kopyta; nebo z nich vezmeme ku počtě Hospodinu Bohu našemu. My pak nevíme, čím sloužiti máme Hospodinu, dokudž nepřijdeme tam. ²⁷Zatvrdil pak Hospodin srdce Faraonovo, tak že nechtěl propustiti jich. ²⁸I řekl mu Farao: Odejdi ode mne, a varuj se, abys více neviděl tváří mé; nebo v který den uzříš tvář mou, umřeš. ²⁹Odpověděl Mojžíš: Dobře jsi řekl; neuzřímt více tváří tvé.

11Řekl pak byl Hospodin Mojžíšovi: Ještě ránu jednu uvedu na Faraona a na Egypt, potom propuště vás odsud; propuště docela, anobřz vypudí vás odsud. ²Mluv nyní v uši lidu, ať vypůjčí jeden každý od bližního svého, a každá od bližní své klínů stříbrných a klínů zlatých. ³A dal Hospodin milost lidu před očima Egyptských. (Sám také Mojžíš veliký byl velmi v zemi Egyptské, před očima služebníků Faraonových i před očima lidu.) ⁴I řekl Mojžíš: Takto praví Hospodin: O půlnoci já půjdu prostředkem Egypta. ⁵A pomře všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, jenž seděti měl na stolici jeho, až do prvorozeného děvky, kteráž jest při žernovu, i všecko prvorozené hovad. ⁶I bude křik veliký po vsí zemi Egyptské, jakéhož nebylo prvé, a jakéhož nikdy nebude více. ⁷U synů pak Izraelských nikdež nehne pes jazykem svým, ovšem pak ani člověk ani hovado, abyste věděli, že rozdíl učinil Hospodin mezi Egyptskými a Izraelskými. ⁸I sstoupí všickni tito služebníci tvoji ke mně, a skláněti mi se budou, řkouce: Vyjdi, ty i všecken lid, kterýž jest pod správou tvou; a potom vyjdu. A vyšel od Faraona s velikým hněvem. ⁹I řekl Hospodin Mojžíšovi: Neposlechněť vás Farao, abych rozmnožil zázraky své v zemi Egyptské. ¹⁰Ale Mojžíš a Aron činili všechny ty zázraky před Faraonem; Hospodin pak zatvrdil srdce Faraonovo, tak že nepropustil synů Izraelských z země své.

12Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi v zemi Egyptské, řka: ²Tento měsíc počátek měsíců vám bude; první vám bude mezi měsíci ročními. ³Mluvte ke všemu shromáždění Izraelskému, řkouce: Desátého dne měsíce tohoto vezmete sobě jeden každý beránka po čeledech, beránka na každý dům. ⁴Byl-li by pak dům tak malý, že by s beránka býti nemohl, přivezme souseda svého, kterýž jest blízky domu jeho, podlé počtu duší; jeden každý počte tolik osob, kolikž by jich snísti mohlo beránka. ⁵Beránka

bez vady, samce ročního míti budete, kteréhož z ovcí aneb z koz vezmete. ⁶A chovati ho budete až do čtrnáctého dne měsíce tohoto; a zabije ho všechno množství shromáždění Izraelského k večerou. ⁷A vezmouce krve, pomazí obou veřejí a nade dveřmi u domů, v nichž jej jísti budou. ⁸I budou jísti noci té maso pečené ohněm, s chleby přesnými; s bylinami hořkými jísti jej budou. ⁹Nebudete jísti z něho nic surového ani v vodě vařeného, ale pečené ohněm, s hlavou jeho i s nohami a drobly. ¹⁰Nezanecháte z něho ničehož do jitra; pakli by co pozůstalo z něho až do jitra, ohněm spálíte. ¹¹Takto jej pak jísti budete: Bedra svá přepásaná míti budete, obuv svou na nohách svých a hůl svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním; nebo Jití jest Hospodinovo. ¹²V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a budu bítí všechno prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním soud: Já Hospodin. ¹³Krev pak ta na domích, v nichž budete, budeť vám na znamení; a když uřím krev, pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bítí budu prvorozené v zemi Egyptské. ¹⁴A budeť vám den ten na památku, a slaviti jej budete slavný Hospodinu po rodech svých; právem věčným slaviti jej budete. ¹⁵Za sedm dní přesné chleby jísti budete, a hned prvního dne vyprázdňíte kvas z domů vašich; nebo kdožkoli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého dne, vyhlazena bude duše ta z Izraele. ¹⁶A v den první budeť shromáždění svaté; dne také sedmého shromáždění svaté míti budete. Žádného díla nebude děláno v nich; toliko čehož se užívá k jídlu od každého, to samo připraveno bude od vás. ¹⁷A ostříhati budete přesnic, nebo v ten den vyvedl jsem vojska vaše z země Egyptské; protož zachovávati budete den ten po rodech svých právem věčným. ¹⁸Prvního měsíce, čtrnáctého dne téhož měsíce, u večer jísti budete chleby přesné, až do dne jedenmécítmého téhož měsíce k večerou. ¹⁹Za sedm dní nebude nalezeno kvasu v domích vašich; nebo kdo by koli jedl něco kvašeného, vyhlazena bude duše ta z shromáždění Izraelského, tak příchozí jako zrozený v zemi. ²⁰Nic kvašeného jísti nebudete, ale ve všech příbytcích vašich jísti budete chleby přesné. ²¹Tedy svolal Mojžíš všechny starší Izraelské, a řekl jim: Vyberte a vezměte sobě beránka po čeledech svých, a zabíte Fáze. ²²Veźmete také svazček yzopu, a omočíte v krvi, kteráž bude v medenici, a pomazete nade dveřmi a na obou veřejích tou krví, kteráž bude v nádobě; z vás pak žádný nevycházej ze dveří domu svého až do jitra. ²³Neboť půjde Hospodin, aby bil Egypt, a kde uřím krev nade dveřmi a na obou veřejích, přeskočí Hospodin ty dvěře, aniž dopustí zhoupci vjíti do domů vašich k hubení. ²⁴Protož ostříhati budete věci této za ustanovení tobě i synům tvým až na věky. ²⁵A když vejdete do země, kterouž dá Hospodin vám, jakž zaslíbil, zachovávati budete službu tuto. ²⁶Když by pak řekli vám synové vaši: Jaká jest to služba vaše? ²⁷Tedy díte: Oběť Fáze toto jest Hospodinu, kterýž pomínul domů synů Izraelských v Egyptě, když bil Egypt, domy pak naše vysvobodil. A lid sklonivše

hlavy, poklonu učinili. ²⁸A rozšedše se synové Izraelští, učinili, jakž byl Hospodin přikázal Mojžíšovi a Aronovi; tak a nejinak učinili. ²⁹Stalo se pak o půlnoci, pobil Hospodin všechno prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, kterýž seděti měl na stoličce jeho, až do prvorozeného vězně, kterýž byl v žaláři, i všechno prvorozené hovad. ³⁰Tedy vstal Faraon noci té, a všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel křik veliký v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něčeho mrtvého. ³¹A povolav Mojžíše a Arona v noci, řekl: Vstaňte, vyjděte z prostředku lidu mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili. ³²Ovce také vaše i voly vaše vezměte, jakž jste žádali, a jděte; a dejte mi také požehnání. ³³I nutkali Egyptští lid, aby co nejrychleji vyšli z země; nebo pravili: Všickni již teď zemřeme. ³⁴Protož vzal lid těsto své, prvé než zkysalo, obaliv je v šaty své, na ramena svá. ³⁵Učinili pak synové Izraelští podlé rozkazu Mojžíšova; nebo vyžádali byli od Egyptských klínů stříbrných a zlatých, i šatů. ³⁶A Hospodin dal milost lidu před očima Egyptských, tak že půjčovali jim. I oblouplili Egyptské. ³⁷Tedy táhli synové Izraelští z Ramesses k Sohot, okolo šestkrát sto tisíc pěších, mužů toliko kromě dětí. ³⁸Ano také jiného lidu mnoho vyšlo s nimi, ovec také a volů, dobytka velmi mnoho. ³⁹I napekli z těsta, kteréž vynesli z Egypta, koláčů nekvašených; nebo ještě bylo nezkytnulo, proto že vypuzeni byli z Egypta, a nemohli prodlévati, a ani pokrmů na cestu nepřipravili sobě. ⁴⁰Čas pak bydlení synů Izraelských, kteříž byli v Egyptě, byl čtyři sta a třiceti let. ⁴¹A když se vyplnilo čtyři sta a třiceti let, právě toho dne vyšla všechna vojska Hospodinova z země Egyptské. ⁴²Noc tato pilně ostříhána býti má Hospodinu, v níž vyvedl je z země Egyptské; tať tedy noc Hospodinova ostříhána bude ode všech synů Izraelských po národech jejich. ⁴³I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Tentot bude řád při slavnosti Fáze: Žádný cizozemec nebude jísti z něho. ⁴⁴Každý pak služebník váš za stříbro koupený, když by obřezán byl, teprv jísti bude z něho. ⁴⁵Příchozí a nájemník nebude jísti z něho. ⁴⁶V témž domě jísti jej budeš, nevynesesh z domu ven masa jeho; a kostí v něm nezlámete. ⁴⁷Všecko shromáždění Izraelské tak s ním učiní. ⁴⁸Jestliže by pak cizozemec bydlil s tebou pohostinu, a slaviti by chtěl Fáze Hospodinu, prvé obřezán bude každý pohlaví mužského; a tehdy přistoupí k slavení jeho, a bude jako tu v zemi zrozený; žádný pak neobřezaný nebude jísti z něho. ⁴⁹Jednostejné právo bude tu zrodilému a příchozímu, kterýž jest pohostinu u prostřed vás. ⁵⁰Tedy učinili všickni synové Izraelští, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi a Aronovi; tak učinili. ⁵¹A tak stalo se právě toho dne, že vyvedl Hospodin syny Izraelské z země Egyptské s vojsky jejich.

13 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Posvět mi všechno prvorozené, cožkoli otvírá každý život mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hovad, nebo mé jest. ³Protož řekl Mojžíš lidu: Pamatujte na den tento, v kterémž jste

vyšli z Egypta, z domu služby; nebo v silné ruce vyvedl vás odsud Hospodin, aniž kdo jez co kvašeného. ⁴Dnes vycházíte vy, měsíce Abib. ⁵Když tedy uvede tě Hospodin do země Kananejských, Hetejských, Amorejských, Hevejských a Jebuzejských, tak jakž přísáhl otcům tvým, a dá tobě zemi oplývající mlékem a strdí: tedy vykonávati budeš službu tuto v tento měsíc. ⁶Za sedm dní jísti budeš chleby přesné, dne pak sedmého slavnost bude Hospodinova. ⁷Přesní chlebové jedeni budou za dnů sedm, aniž spatřino bude u tebe co kvašeného, aniž se uhlédá u tebe kvas ve všech končinách tvých. ⁸A vypravovati budeš synu svému v ten den, řka: Proto, což mi učinil Hospodin, když jsem vycházel z Egypta. ⁹A buďet tobě to jako nějaké znamení na ruce tvé, a jako památka před očima tvýma, aby zákon Hospodinův byl v ústech tvých; nebo v ruce silné vyvedl tě Hospodin z Egypta. ¹⁰Protož zachovávati budeš ustanovení toto v čas jistý, rok po roce. ¹¹A když by tě uvedl Hospodin do země Kananejských, tak jakž přísáhl tobě a otcům tvým, a dal by ti tobě: ¹²Tedy všecko, což otvírá život, oddělíš Hospodinu, i každý plod hovada tvého otvírající život, což by koli bylo samců, Hospodinovo jest. ¹³Každé pak prvorozené osle vyplatíš hovádkem; pakli bys nevyplatil, zlom jemu šíji; každého také prvorozeného člověka mezi syny svými vyplatíš. ¹⁴A když by se tebe vzeptal syn tvůj potom, a řekl: Co jest to? tedy povíš jemu: V ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta, z domu služebnosti. ¹⁵Nebo když se byl zatvrdil Faraó, a nechtěl nás propustiti, pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného z lidí, až do prvorozeného z hovad; i tou příčinou já obětují Hospodinu všechny samce otvírající život, ale všecko prvorozené z synů svých vyplacuji. ¹⁶Mějž to tedy jako znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma, že v ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta. ¹⁷Stalo se pak, když pustil Faraó lid, že nevedl jich Bůh cestou země Filistinské, ačkoli bližší byla; nebo řekl Bůh: Aby nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává, a nevrátili se do Egypta. ¹⁸Ale obvedl Bůh lid cestou přes poušť, kteráž jest při moři Rudém. A vojensky zpořádaní vyšli synové Izraelští z země Egyptské. ¹⁹Vzal také Mojžíš kosti Jozefovy s sebou; nebo byl přísahou zavázal syny Izraelské, řka: Jistotně navštíví vás Bůh, protože vyneste odsud kosti mé s sebou. ²⁰Vytáhše tedy z Sochot, položili se v Etam při kraji pouště. ²¹Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli. ²²Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváří toho lidu.

14Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv k synům Izraelským, ať navrátíce se, rozbijí stany před Fiarot, mezi Magdalem a mořem, proti Belsefon; naproti němu rozbijete stany při moři. ³A dí Faraó o synech Izraelských: Ssoužení jsou na zemi, sevřela je poušť. ⁴I zatvrdím srdce Faraonovo, a honiti je bude, a oslaven budu v Faraonovi

a ve všem vojsku jeho; a zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin. I učinili tak. ⁵Povědíno pak bylo králi Egyptskému, že by lid utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníků jeho proti lidu, a řekli: Co jsme to učinili, že jsme propustili Izraele, aby nesloužil nám? ⁶Protož zapřáhl do svého vozu, a lid svůj vzal s sebou. ⁷A vzal šest set vozů vybraných, i všechny vozy Egyptské, nad nimiž nade všemi byli hejtmané. ⁸I zatvrdil Hospodin srdce Faraona krále Egyptského, tak že honil syny Izraelské; synové pak Izraelští vyšli v ruce vyvýšené. ⁹I honili je Egyptští, a postihli je, když se položili při moři, všickni vozové Faraonovi, a jezdci jeho i vojsko jeho podlé Fiarot, před Belsefon. ¹⁰A když se přiblížil Faraó, pozdvihli synové Izraelští oči svých, a aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi, a volali synové Izraelští k Hospodinu. ¹¹A řekli Mojžíšovi: Zdali proto, že nebylo hrobů v Egyptě, vyvedl jsi nás, abychom zemřeli na poušti? Co jsi nám to učinil, že jsi vyvedl nás z Egypta? ¹²Zdali jsme toho nemluvili tobě ještě v Egyptě, řkouce: Nech nás, ať sloužíme Egyptským? Nebo lépe bylo nám sloužiti Egyptským, než zemříti na poušti. ¹³I řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes; nebo Egyptských, kteréž jste viděli dnes, neuzříte nikdy více až na věky. ¹⁴Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete. ¹⁵I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce. ¹⁶Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a nechat jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše. ¹⁷Ját pak, aj, já zatvrdím srdce Egyptských, a vejdou za nimi; i budu oslaven v Faraonovi, a ve všem vojsku jeho, v vozích jeho i v jezdcích jeho. ¹⁸A zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin, když oslaven budu v Faraonovi, v vozích jeho a v jezdcích jeho. ¹⁹I bral se anděl Boží, kterýž byl prvé předcházel vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl před nimi, a stál z zadu za nimi. ²⁰A přišed mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským pak osvěcoval noc, tak aby nepřiblížili se jedni k druhým přes celou noc. ²¹I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a Hospodin rozdělil moře větrem východním prudce vějícím přes celou noc; a učinil moře v suchost, když se rozstoupily vody. ²²Tedy šli synové Izraelští prostředkem moře po suše, a vody jim byly jako zed po pravé i po levé straně. ²³A honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostřed moře, všecka jízda Faraonova, vozové i jízdní jeho. ²⁴Stalo se pak v bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských z sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko Egyptské. ²⁵A odjal kola vozů jejich, aby je těžce táhli. I řekli Egyptští: Utecme před Izraelem, nebo Hospodin bojuje za ně proti Egyptským. ²⁶Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na moře, ať se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy jejich a na jezdce jejich. ²⁷I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a navrátilo se moře ráno k moci své, a Egyptští utíkali proti němu; a vrazil Hospodin Egyptské do prostřed moře. ²⁸A navrátivše se

vody, zatopily vozy i jezdce se vším vojskem Faraonovým, což jich koli vešlo za nimi do moře, tak že nezůstal z nich ani jeden. ²⁹Ale synové Izraelští šli po suchu prostředkem moře, a vody jim byly místo zdi po pravé i po levé straně. ³⁰A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z ruky Egyptských; a viděl Izrael Egyptské mrtvé na břehu mořském. ³¹Viděl také Izrael moc velikou, kterouž prokázal Hospodin na Egyptských. I bál se lid Hospodina, a věřili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníkmu jeho.

15Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseň tuto Hospodinu, a řekli takto: Zpívati budu Hospodinu, neboť jest slavně zveleben; koně i s jezdce uvrhl do moře. ²Síla má a píseň jest Hospodin, nebo vysvobodil mne. Onť jest Bůh můj silný, protož stánek vzdělám jemu; onť jest Bůh otce mého, protož vyvyšovati ho budu. ³Hospodin jest udatný bojovník, Hospodin jméno jeho. ⁴Vozy Faraonovy i vojsko jeho uvrhl do moře; a nejpřednější hejtmané jeho ztopeni jsou v moři Rudém. ⁵Propasti přikryly je; vpadli do hlubiny jako kámen. ⁶Pravice tvá, Hospodine, zvelebena jest v síle, pravice tvá, ó Hospodine, potřela nepřítele. ⁷A ve mnohé vyvýšenosti své podvrátil jsi povstávající proti tobě; pustils hněv svůj, kterýžto sežral je jako strniště. ⁸A duchem chřípí tvých shromážděny jsou vody, stály tekuté vody jako hromada, ssedly se propasti u prostřed moře. ⁹Řekl nepřítel: Honiti budu, dohoním se, budu dělití loupeže, nasytí se jimi duše má, vytrhnu meč svůj, zahladí je ruka má. ¹⁰Povanul jsi větrem svým, i přikrylo je moře; pohlce-ni jsou jako olovo v prudkých vodách. ¹¹Kdo podobný tobě mezi silnými, ó Hospodine? Kdo jest tak, jako ty, velebný v svatosti, hrozný v chvalách, činící divy? ¹²Vztáhl pravici svou, i požřela je země. ¹³Zprovodíš v milosrdenství svém lid tento, kterýž jsi vykoupil; laskavě povedeš jej v síle své k příbytku svatosti své. ¹⁴Uslyší lidé, bouřiti se budou; bolest zachvátí obyvatele Filistinské. ¹⁵Tedy zkormoucena budou knížata Idumejská, silné Moábské podejme strach, rozplynou se všickni obyvatelé Kananejští. ¹⁶Případne na ně strach a lekání, pro velikost ramene tvého; mlčeti budou jako kámen, dokudž nepřejde lid tvůj, ó Hospodine, dokudž nepřejde lid ten, kteréhožs sobě dobyl. ¹⁷Uvedeš je, a štípíš je na hoře dědictví svého, na místě, kteréž jsi k příbytku svému připravil, Hospodine, v svatyni, kterouž utvrdí ruce tvé, Pane. ¹⁸Hospodin kralovati bude na věky věků. ¹⁹Nebo vešli koni Faraonovi s vozy jeho i s jezdci jeho do moře, a obrátil na ně Hospodin vody mořské, synové pak Izraelští šli po suše u prostřed moře. ²⁰I vzala Maria prorokyně, sestra Aronova, buben v ruku svou, a vyšly za ní všechny ženy s bubny a s píšťalami. ²¹I odpovídala jim Maria: Zpívejte Hospodinu, poněvadž slavně zveleben jest; koně i s jezdce uvrhl do moře. ²²Hnul pak Mojžíš lidem Izraelským od moře Rudého, a táhli na poušť Sur. I šli tři dni po poušti, a nenalezli vod. ²³A přišedše do Marah, nemohli pít vod z Marah, nebo byly hořké; protož nazváno jest jméno jeho Marah. ²⁴Z té příčiny reptal lid na

Mojžíše, řka: Co budeme pít? ²⁵I volal k Hospodinu, a ukázal mu Hospodin dřevo, kteréž jakž uvrhl do vod, učiněny jsou sladké vody. Tu vydal jemu práva a soudu, a tu ho zkusil. ²⁶A řekl: Jestliže skutečně poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti budeš, což spravedlivého jest před očima jeho, a nakloníš uší k přikázáním jeho, a ostříhati budeš všech ustavení jeho: žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt, nedopustím na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji. ²⁷I přišli do Elim, kdež bylo dvanácte studnic vod a sedmdesáte palm; i rozbili tu stany při vodách.

16Když se pak hmul z Elim, přišlo všecko množství synů Izraelských na poušť Sin, kteráž jest mezi Elim a Sinai, v patnáctý den druhého měsíce po vyjití z země Egyptské. ²I reptalo všecko shromáždění synů Izraelských proti Mojžíšovi a proti Aronovi na poušti. ³A mluvili jim synové Izraelští: Ó bychom byli zemřeli od ruky Hospodinovy v zemi Egyptské, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se najíдали chleba do sytosti! A teď vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste zmořili všecko shromáždění toto hladem. ⁴I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako déšť, a vycházeti bude lid a sbírat, což by postačilo na každý den, abych ho zkusil, bude-li choditi v zákoně mém, či nebude. ⁵V den pak šestý přistrojí sobě to, co přinesou; a bude toho dvakrát více, než toho, což sbíratí mají na každý den. ⁶Tedy mluvil Mojžíš a Aron všechněm synům Izraelským: U večer poznáte, že Hospodin vyvedl vás z země Egyptské. ⁷A ráno uzříte slávu Hospodinovu; neboť jest slyšel reptání vaše proti Hospodinu. My zajisté co jsme, že repcete proti nám? ⁸Mluvil dále Mojžíš: Z toho, pravím, poznáte, když vám dá Hospodin u večer masa, abyste se najedli, a chleba ráno do sytosti, poněvadž slyšel Hospodin reptání vaše, jimiž jste na něj reptali. Nebo my co jsme? Ne proti námť jsou reptání vaše, ale proti Hospodinu. ⁹I řekl Mojžíš Aronovi: Mluv ke všemu shromáždění synů Izraelských: Přistuptež před obličej Hospodinův; neboť jest slyšel reptání vaše. ¹⁰Stalo se pak, když mluvil Aron ke všemu shromáždění synů Izraelských, že se obrátili tváří k poušti, a aj, sláva Hospodinova ukázala se v oblaku. ¹¹(A již byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹²Slyšet jsem reptání synů Izraelských. Mluviž jim a pověz: K večerou jísti budete masa, a ráno chlebem nasyceni budete, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš.) ¹³Tedy stalo se u večer, že přiletěly křepelky a přikryly tábor; ráno pak spadla rosa okolo tábora. ¹⁴A když přestalo padání rosy, aj, ukázalo se po vrchu pouště drobného cosi a okrouhlého, drobného jako jíní na zemi. ¹⁵Což vidouce synové Izraelští, řekli jeden druhému: Man jest toto. Nebo nevěděli, co by bylo. Tedy řekl jim Mojžíš: To jest ten chléb, kterýž vám dal Hospodin ku pokrmu. ¹⁶To jest, o čemž přikázal Hospodin: Nasbírejte sobě toho každý k svému pokrmu; gomer na jednoho člověka vedlé počtu osob vašich, každý na ty, kteříž jsou v stanu jeho, vezmete. ¹⁷I učinili tak synové Izraelští,

a nasbírali jiní více, jiní méně. ¹⁸Potom měřili na gomer. A nezbylo tomu, kdo nasbíral mnoho, a ten, kdo nasbíral málo, neměl nedostatku; ale každý, což mohl snísti, nasbíral. ¹⁹I řekl jim Mojžíš: Žádný ať nic z toho nepozůstává k jitru. ²⁰Ale neuposlechli Mojžíše. Nebo někteří zanechali díl z toho až do jitra; i zčervivělo a zsmradilo se. Pročež rozhněval se na ně Mojžíš. ²¹Tak tedy sbírali to každého jitra, každý což snísti mohl. A když horké bylo slunce, tedy se ta manna rozpouštěla. ²²Když pak bylo v den šestý, nasbírali toho chleba dvojnásobně, po dvou gomer na každého; protože přišla všechna knížata toho shromáždění, a pověděli Mojžíšovi. ²³Kterýžto řekl jim: Tot jest, což mluvil Hospodin: Odpočinití soboty svaté Hospodinu bude zítra. Což byste měli péci, pecte, a což byste vařiti měli, vařte dnes; což pak koli zbudě, nechte sobě a schovejte to k jitru. ²⁴Protož schovali to do rána, jakž přikázal Mojžíš; a nezsmradilo se, ani v něm červů nebylo. ²⁵I řekl Mojžíš: Jeztež to dnes, poněvadž sobota jest dnes Hospodinu; dnes toho nenaleznete na poli. ²⁶Po šest dní budete to sbírávati, den pak sedmý sobota jest; nebude bývati manny v ní. ²⁷Stalo se pak dne sedmého, že vyšli někteří z lidu sbírat, a nenášli. ²⁸Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokudž zpěčovati se budete přikázání mých ostříhati a zákonů mých? ²⁹Viztež, žeť Hospodin vám dal sobotu, a proto on vám dává v den šestý chleba na dva dni. Zůstaňte každý v svém, aniž kdo vycházej z místa svého v den sedmý. ³⁰I odpočinul lid v den sedmý. ³¹Nazval pak lid Izraelský jméno toho chleba man; kterýž byl jako símě kolidrové, a bílý, a chut jeho jako koláče s medem. ³²Řekl také Mojžíš: Tot jest, což přikázal Hospodin: Naplň gomer tou mannou, aby chována byla na budoucí věky vaše, aby viděli pokrm, kterýž jsem vám dával jísti na poušti, když jsem vás vyvedl z země Egyptské. ³³I řekl Mojžíš Aronovi: Vezmi jedno věderce, a vsyp do něho plné gomer manny; a nech jí před tváří Hospodinovou, aby chována byla na budoucí věky vaše. ³⁴A protožeť jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, nechal jí Aron před svědectvím, aby tu chována byla. ³⁵Jedli pak synové Izraelští mannu za čtyřiceti let, dokudž nevešli do země, v níž bydliti měli; mannu jedli, dokudž nepřišli k končinám země Kananejské. ³⁶Gomer pak jest desátý díl efi.

17Tedy když se odebralo všechno shromáždění synů Izraelských z pouště Sin, po stanovištích svých vedlé rozkazu Hospodinova, položili se v Rafidim, kdež nebylo vod, kteréž by lid pít mohl. ²Protož domlouval se lid na Mojžíše, pravě: Dejte nám vody, abychom pili. Jimž odpověděl Mojžíš: Proč se na mne domlouváte? Proč pokoušíte Hospodina? ³I žíznil tu lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše a mluvil: Proč jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne s syny i dobytky mými žízní zmořil? ⁴Tedy volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Což mám činiti s tím lidem? Však již tudíž ukamenují mne. ⁵I řekl Hospodin Mojžíšovi: Jdiž před lidem, pojma s sebou některé z starších Izraelských; hůl také svou kterouž jsi udeřil v vodu, vezmi do ruky své a jdi. ⁶Aj,

já státi budu před tebou tam na skále, na Orébě; i udeříš v skálu, a vyjdou z ní vody, kteréž bude pít lid. I učinil tak Mojžíš před očima starších Izraelských. ⁷A dal jméno místu tomu Massah a Meribah, pro reptání synů Izraelských, a že pokoušeli Hospodina, řkouce: Jest-li Hospodin u prostřed nás, či není? ⁸Přitáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim. ⁹I řekl Mojžíš k Jozue: Vyber nám některé muže, a vytáhna, bojuj s Amalechem; já zítra státi budu na vrchu hory, a hůl Boží v ruce své míti budu. ¹⁰Tedy Jozue udělal tak, jakž mu poručil Mojžíš, a bojoval s Amalechem; Mojžíš pak, Aron a Hur vstoupili na vrch hory. ¹¹A dokudž Mojžíš vzhůru držel ruce své, vítězil Izrael; ale jakž opouštěl ruku svou, přemáhal Amalech. ¹²Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy, protož vzavše kámen, podložili pod něho, a on sedl na něm; Aron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden z jedné, druhý z druhé strany. I byly obě ruce jeho vztažené až do západu slunce. ¹³A tak porazil Jozue Amalecha i lid jeho mečem. ¹⁴Mluvil potom Hospodin k Mojžíšovi: Vpiš to do knih na památku, a pilně to vkládej v uši Jozue, že do konce vyhladím památku Amalechovu všudy pod nebem. ¹⁵Tedy vzdělal Mojžíš oltář a nazval jméno jeho: Hospodin korouhev má. ¹⁶Nebo řekl: Tak má jmenován býti, proto že ruka nad trůnem Hospodinovým osvědčuje boj Hospodinův proti Amalechovi od národu až do národu.

18Uslyšel pak Jetro, kníže Madianské, test Mojžíšův, o všech věcech, kteréž učinil Bůh Mojžíšovi a Izraelovi, lidu svému, že vyvedl Hospodin Izraele z Egypta. ²A vzal Jetro, test Mojžíšův, Zeforu manželku Mojžíšovu, kterouž byl odeslal, ³A dva syny její, z nichž jméno jednoho Gerson; nebo řekl: Příchozí jsem byl v zemi cizí; ⁴Jméno pak druhého Eliezer; nebo řekl: Bůh otce mého spomocník můj byl, a vytrhl mne od meče Faraonova. ⁵I přišel Jetro, test Mojžíšův, s syny jeho i s ženou jeho k Mojžíšovi na poušť, kdež se byl položil při hoře Boží. ⁶A vzkázal Mojžíšovi: Já, test tvůj Jetro, jdu k tobě, i žena tvá a oba synové její s ní. ⁷I vyšel Mojžíš proti testu svému, a pokloniv se, políbil ho. I ptal se jeden druhého, jak se má; potom vešli do stanu. ⁸A vypravoval Mojžíš testu svému všechno, což učinil Hospodin Faraonovi a Egyptským pro Izraele, a o všech nevolech, kteréž přicházely na ně na cestě, a jak je vysvobodil Hospodin. ⁹I radoval se Jetro ze všeho dobrého, což učinil Hospodin Izraelovi, a že vytrhl jej z ruky Egyptských. ¹⁰A řekl Jetro: Požehnaný Hospodin, kterýž vytrhl vás z ruky Egyptských a z ruky Faraonovy, kterýž vytrhl ten lid z poroby Egyptské. ¹¹Nyní jsem poznal, že větší jest Hospodin nade všechny bohy; nebo touž věcí, kterouž se vyvyšovali, on je převýšil. ¹²A vzal Jetro, test Mojžíšův, zápal a oběti, kteréž obětoval Bohu. Potom přišel Aron a všickni starší Izraelští, aby jedli chléb s tchánem Mojžíšovým před Bohem. ¹³Nazejtří pak posadil se Mojžíš, aby soudil lid; a stál lid před Mojžíšem od jitra až do večera. ¹⁴Vida pak test Mojžíšův všechno práci jeho při lidu, řekl:

Co jest to, což děláš s lidem? Proč ty sám sedíš, a všecken lid stojí před tebou od jitra až do večera? ¹⁵Odpověděl Mojžíš tchánu svému: Přichází ke mně lid raditi se s Bohem. ¹⁶Když mají o nějakou věc činiti, přicházejí ke mně, a soud činím mezi stranami, a oznamuji rady Boží a ustanovení jeho. ¹⁷I řekl jemu test Mojžíšův: Nedobře děláš. ¹⁸Tudíž tak ustaneš i ty i lid, kterýž s tebou jest. Nad možnost tvou těžká jest tato věc, nebudeš jí moci sám dosti učiniti. ¹⁹Protož nyní uposlechni řeči mé; poradím tobě, a bude Bůh s tebou. Stůj ty za lid před Bohem, a donášej věci nesnadné k Bohu. ²⁰A vysvětluj jim rády a zákony, a oznamuj jim cestu, po níž by šli, a co by dělati měli. ²¹Vyhledej také ze všeho lidu muže statečné, bohabojné, muže pravdomluvné, kteříž v nenávisti mají lakomství, a ustanov z nich knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky. ²²Oni at soudí lid každého času. Což bude většího, vnesou na tebe, a menší pře sami nechť soudí; a tak lehčeji bude tobě, když jiní ponесou břímě s tebou. ²³Jestliže to učiníš a rozkážeš Bůh, budeš moci trvati; také i všecken lid tento navracovati se bude k místům svým pokojně. ²⁴Tedy uposlechl Mojžíš řeči tchána svého, a učinil všecko, což on řekl. ²⁵A vybral Mojžíš muže statečné ze všeho Izraele, a ustanovil je hejtmany nad lidem, knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky, ²⁶Kteríž soudili lid každého času. Nesnadnější věci vznášeli na Mojžíše, všechny pak menší pře sami soudili. ²⁷Potom propustil Mojžíš tchána svého; i odšel do země své.

19Měsíce třetího po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, v ten den přišli na poušť Sinai. ²Nebo hnuvše se z Rafidim, přišli až na poušť Sinai a položili se na té poušti; a tu rozbili Izraelští stany naproti hoře. ³Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k němu Hospodin s té hory, řka: Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synům Izraelským: ⁴Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě. ⁵Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláště mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země. ⁶A vy budete mi království kněžské a národ svatý. Tať jsou slova, kteráž mluvití budeš synům Izraelským. ⁷Protož přišel Mojžíš a svolav starší lidu, předložil jim všechna slova ta, kteráž mu přikázal Hospodin. ⁸Odpověděl pak všecken lid společně, a řekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti. A oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu. ⁹I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já půjdu k tobě v hustém oblaku, aby slyšel lid, když mluvití budu s tebou, ano také, aby tobě věřil na věky. Nebo byl oznámil Mojžíš Hospodinu slova lidu. ¹⁰Řekl dále Hospodin Mojžíšovi: Jdi k lidu, a posvět jich dnes a zítra; a nechť svá roucha zeperou. ¹¹A at jsou hotovi ke dni třetímu, nebo v den třetí sstoupí Hospodin před očima všeho lidu na horu Sinai. ¹²Uložíš pak lidu meze všudy vůkol a povíš: Varujte se, abyste nevstupovali na horu, ani nedotýkali se krajů jejích. Kdož by se koli dotkl

hory, smrtí umře. ¹³Nedotkneť se ho ruka, ale ukamenován neb zastřelen bude; buď že by hovado bylo, buď člověk, nebudeť živ. Když se zdlouha troubiti bude, teprv oni vstoupí na horu. ¹⁴Sstoupiv tedy Mojžíš s hůry k lidu, posvětil ho; a oni zeprali roucha svá. ¹⁵I mluvil k lidu: Budtež hotovi ke dni třetímu; nepřistupujte k manželkám svým. ¹⁶I stalo se dne třetího, když bylo ráno, že bylo hřímání s blýskáním a oblak hustý na té hoře, zvuk také trouby velmi tuhý, až se zhrozil všecken lid, kterýž byl v ležení. ¹⁷Tedy Mojžíš vyvedl lid z ležení vstříc Bohu; a lid stál dole pod horou. ¹⁸Hora pak Sinai všechna se kouřila, proto že sstoupil na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice, a třásla se všechna hora velmi hrubě. ¹⁹Zvuk také trouby více se rozmáhal, a silil se náramně. Mojžíš mluvil, a Bůh mu odpovídal hlasem. ²⁰Sstoupil pak Hospodin na horu Sinai, na vrch hory; a když povolal Hospodin Mojžíše na vrch hory, vstoupil Mojžíš. ²¹I řekl Hospodin Mojžíšovi: Sstup, osvěď lidu, at se nevytrhují k Hospodinu, chtějíce ho viděti, aby nepadlo jich množství; ²²Nýbrž ani sami kněží, kteříž, majíce přistupovati k Hospodinu, posvěcují se, aby se neobořil na ně Hospodin. ²³Mojžíš pak řekl Hospodinu: Nebudeť moci lid vstoupiti na horu Sinai, poněvadž jsi ty osvědčil nám, řka: Obmez horu a posvět ji. ²⁴I řekl jemu Hospodin: Jdi, sstup, a potom vstup ty a Aron s tebou. Kněží pak a lid at se nepokoušejí vstoupiti k Hospodinu, aby se na ně neobořil. ²⁵I sešel Mojžíš k lidu, a to jim oznámil.

20I mluvil Bůh všechna slova tato, řka: ²Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby. ³Nebudeš míti bohů jiných přede mnou. ⁴Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. ⁵Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, ⁶A činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají přikázání mých. ⁷Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo. ⁸Pomni na den sobotní, abys jej světil. ⁹Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; ¹⁰Ale dne sedmého odpočinití jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž jest v branách tvých. ¹¹Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho. ¹²Cti otce svého i matku svou, at se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. ¹³Nezabiješ. ¹⁴Nesesmilníš. ¹⁵Nepokradeš. ¹⁶Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví. ¹⁷Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani děvky jeho, ani vola jeho, ani osla

jeho, ani cožkoli jest bližního tvého. ¹⁸Veškeren pak lid viděl hřímání to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouřící se. To když viděl lid, pohnuli se a stáli zdaleka. ¹⁹A řekli Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a necht' nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli. ²⁰Odpověděl Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušení vás sám Bůh přišel, aby bázeň jeho byla mezi vámi, abyste nehřešili. ²¹Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš pak přistoupil k mrákové, kdež byl Bůh. ²²I řekl Hospodin Mojžíšovi: Tak povíš synům Izraelským: Vy jste sami viděli, že s nebe mluvil jsem s vámi. ²³Protož nevyzdvihujte ničehož ku počtě se mnou; bohů stříbrných a bohů zlatých neučiníte sobě. ²⁴Oltář z země uděláš mi a obětovati budeš na něm zápaly své, a pokojné oběti své, ovce své a voly své. Na kterémkoli místě rozkáži slaviti památku jména svého, přijdu k tobě a požehnám tobě. ²⁵Jestliže mi pak vzděláš oltář kamenný, nedělej ho z kamene tesaného; nebo jestliže pozdvihneš železa na něj, poškvříš ho. ²⁶Aniž po stupních vstupovati budeš k oltáři mému, aby hanba tvá u něho odkryta nebyla.

21Tito jsou pak soudové, kteréž jim předložíš: ²Jestliže koupíš k službě Žida, šest let sloužiti bude, a sedmého odejde svobodný darmo. ³Přišel-li by sám toliko, sám také odejde; pakli měl ženu, vyjde s ním i žena jeho. ⁴Jestliže pán jeho dá mu ženu, a ona zrodí jemu syny neb dcery: žena ta i děti její budou pána jeho, on pak sám toliko odejde. ⁵Pakli by řekl služebník: Miluji pána svého, manželku svou a syny své, nevyjdu svobodný: ⁶Tedy postaví ho pán jeho před soudci, a přivede ho ke dveřím neb k veřeji, a probodne pán jeho ucho jemu špicí; i zůstanet služebníkem jeho na věky. ⁷Když by pak prodal někdo dceru svou, aby byla děvkou, nevyjdeť tak, jako vycházejí služebníci. ⁸Nelíbila-li by se pánu svému, kterýž jí sobě ještě nezasnoubil, dopustí ji vyplatiti. Lidu cizímu nebude míti práva prodati ji, poněvadž zhřešil proti ní. ⁹Pakli by synu svému ji zasnoubil, učiníť jí tak, jakž obyčej jest činiti dcerám. ¹⁰A dal-li by mu jinou, z stravy její, oděvu jejího, a přívětivosti manželské nic této neujme. ¹¹Neudělal-li by nic z toho trojího, vyjde darmo bez stříbra. ¹²Kdo by ubil člověka, až by od toho umřel, smrtí umře. ¹³Když by pak neukládal o bezživotí jeho, než Bůh dal by jej v ruce jeho: tedy uložím tobě místo, do něhož by takový mohl uteci. ¹⁴Pakli by kdo tak pyšně sobě počínal proti bližnímu svému, že by ho lstivě zabil, i od oltáře mého odtrhneš jej, aby umřel. ¹⁵Kdo by otce svého neb matku svou bil, smrtí ať umře. ¹⁶Kdo by pak, ukradna někoho, prodal jej, a nalezen by byl v ruce jeho, smrtí ať umře. ¹⁷I ten, kdož by zlořečil otci svému neb mateři své, smrtí ať umře. ¹⁸Když by se svadili muži, a urazil by který bližního svého kamenem neb pěstí, a ten by neumřel, než složil se na lůž; ¹⁹A potom by povstal a chodil vně o holi své: již nebude vinen ten, kdož urazil; toliko co zatím obměskal, to jemu nahradí, a na vyhojení jeho naloží. ²⁰Když by pak ubil kdo služebníka svého neb děvku svou kyjem, tak že by umřel mu v ru-

ce jeho: pomstou pomštěno bude nad takovým. ²¹A však jestliže by den neb dva přečkal, neponese pomsty, nebo jej zaplatil. ²²Když by se svadili muži, a urazili ženu těhotnou, tak že by vyšel z ní plod její, však by se zhouba nestala: pokutován bude, jakž by uložil naň muž té ženy, a dá vedlé uznání soudců. ²³Pakli by smrt přišla, tedy dáš život za život, ²⁴Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, ²⁵Spáleninu za spáleninu, ránu za ránu, modřinu za modřinu. ²⁶Jestliže by kdo urazil služebníka svého v oko, aneb děvku svou v oko, tak že by jej o ně připravil: svobodného jej propustí za oko jeho. ²⁷Pakli by zub služebníku svému neb zub děvce své vyrazil, svobodného jej propustí za zub jeho. ²⁸Jestliže by vůl utrkl muže neb ženu, tak že by umřel člověk: ukamenován bude ten vůl, aniž jedeno bude maso jeho, však pán vola toho bez viny bude. ²⁹Než byl-liť by vůl trkavý prvé, a bylo by to osvědčeno pánu jeho, on pak nezavřel by ho, a v tom zabil by muže neb ženu: vůl ten ukamenován bude, a pán jeho také umře. ³⁰Pakliť mu bude uloženo, aby se vyplatil: tedy dá výplatu za život svůj, jakážkoli na něj uložena bude. ³¹Buď že by syna utrkl, buď dceru, podlé soudu toho stane se jemu. ³²Jestliže by služebníka vůl ztrkal neb děvku, třiceti lotů stříbra dá pánu jeho, a vůl ten bude ukamenován. ³³Kdyby kdo odhradil studnici, a neb vykopal někdo studnici, a zase jí nepřikryl, a vpadl by tam vůl neb osel: ³⁴Pán té studnice nahradí to, a peníze položí pánu jeho, a což se zabilo, to sobě míti bude. ³⁵A ustrčil-li by vůl něčí vola sousedova, že byl umřel: tedy prodadí vola toho živého, a podělí se penězi jeho; i s zabitým volem také se rozdělí. ³⁶Pakli vědíno bylo, že vůl byl trkavý prvé, a nezavřel ho pán jeho: bez výmluvy ať dá vola za vola, a zabitý ať mu zůstane.

22Jestliže by kdo ukradl vola aneb dobytče, a zabil by je neb prodal: pět volů navrátí za toho vola, a čtvero dobytčat za to dobytče. ²(Jestliže by zloděj zastížen byl při podkopávání a ubit jsa, umřel by: ten, kdo ho ranil, nebude vinen smrtí. ³Pakli by to ve dne učinil, smrtí vinen bude.) Bez prodávání ať navrátí; pakli nemá co, prodán bude pro zlodějství své. ⁴Jestliže nalezena bude v rukou jeho krádež, buď vůl, neb osel, buď dobytče ještě živé, dvénásobně navrátí. ⁵Jestliže by kdo spásl pole neb vinici, a vpustil hovado své, aby se páslo na cizím poli: což nejlepšího má na poli svém neb vinici své, tím tu škodu nahradí. ⁶Vyšel-li by oheň, a chytilo by se trní, a shořel by stoh neb stojaté obilí neb pole: nahradí ten, kdož zapálil, to, což shořelo. ⁷Kdyby někdo dal schovati bližnímu svému peníze neb nádoby, a bylo by ukradeno z domu muže toho, jestliže nalezen bude zloděj, dvojnásobně navrátí. ⁸Pakli nebude zloděj nalezen, tedy postaven bude pán domu toho před soudce, a přísáhne, že nevztáhl ruky své na věc bližního svého. ⁹O všelijakou věc, o niž by byla nesnáz, buď o vola neb osla, dobytče neb roucho, pro všelikou věc ztracenou, když by kdo pravil, že to jest: před soudce přijde pře obou dvou; ten, kohož oni vinného usoudí, dvojnásobně navrá-

tí bližnímu svému. ¹⁰Jestliže by kdo dal bližnímu svému k chování osla neb vola, neb dobytče a jakékoli hovado, a umřelo by neb ochromělo, neb zajato bylo, že žádný neviděl: ¹¹Přísaha Hospodinova vkročí mezi oba, že nevztáhl ruky své k věci bližního svého; a přijme jej v tom pán věci té, a onen nebude povinen navraceti. ¹²Pakli by krádeží vzato bylo od něho, navrátiti zase má pánu jeho. ¹³Pakli by udáveno bylo, postaví svědka a nebude povinen upláceti toho, což udáveno jest. ¹⁴Kdyby pak někdo vypůjčil něčeho od bližního svého, a ochromělo by aneb umřelo v nepřítomnosti pána jeho, bez výmluvy navrátí zase. ¹⁵Pakli by pán jeho byl s ním, není povinen platiti, poněvadž bylo za peníze najaté, a přišlo za mzdu svou. ¹⁶Jestliže by kdo namluvil pannu, kteráž není zasnoubena, a spal by s ní: dát jí věno, a vezme ji sobě za manželku. ¹⁷Pakli by otec její nikoli nechtěl jí dáti jemu, odváží stříbra podlé obyčeje věna panenského. ¹⁸Čarodějníci nedáš živu býti. ¹⁹Kdo by koli scházal se s hovadem, smrtí ať umře. ²⁰Kdo by obětoval bohům, kromě samému Hospodinu, jako prokletý vyhlazen bude. ²¹Příchozímu neučiníš krivdy, aniž utiskneš ho; nebo příchozí byli jste v zemi Egyptské. ²²Žádné vdovy neb sirotka trápiti nebudete. ²³Pakli bez lítosti trápiti je budete, a oni by volali ke mně, vězte, že vyslyším křik jejich. ²⁴A rozhněvá se prchlivost má, i zbiji vás mečem; a budou ženy vaše vdovy a děti vaši sirotci. ²⁵Půjčíš-li peněz lidu mému chudému, kterýž jest s tebou: nebudeš jemu jako lichovník, aniž ho lichvou obtížíš. ²⁶Pakli v základu vezmeš roucho bližního svého, do západu slunce jemu je navrátíš. ²⁷Nebo ten jediný má oděv, to jest roucho, jímž příkrývá tělo své, a na němž spí. Když bude volati ke mně, tedy uslyším, nebo jsem milosrdný. ²⁸Soudcům nebudeš utrhati, a knížeti lidu svého zlořečiti nebudeš. ²⁹Z hojnosti obilí, a tekutých věcí svých neobmeškáš prvotin obětovati. Prvorozeného z synů svých mně dáš. ³⁰Tak učiníš s volem svým a s dobytčkem svým: Sedm dní bude s matkou svou, dne pak osmého mně je dáš. ³¹Lid svatý budete mi, a nebudete jísti masa z udáveného na poli; psu je vržete.

23 Nebudeš vynášeti pověsti lživé. Neklad s bezbožným ruky své, abys měl býti s ním svědek nepravý. ²Nepostoupíš po množství ke zlému, a nebudeš se přimlouvati k rozepři, tak abys se uchýlil po větším počtu k převrácení soudu. ³Ani chudého šanovati nebudeš v při jeho. ⁴Trefil-li bys na vola nepřítelů svého neb osla jeho, an bloudí, obrátíš a doveďeš ho k němu. ⁵Uzřel-li bys an osel toho, jenž tě má v nenávisti, leží pod břemenem svým, zdaž se zdržíš, abys mu neměl pomoci? Nýbrž opravdově pomůžeš jemu, spolu s tím, kdož tě v nenávisti má. ⁶Nepřevrátíš soudu chudého svého v jeho při. ⁷Od slova lživého vzdálíš se. Nevinného a spravedlivého nezabiješ, nebo já neospravedlním bezbožného. ⁸Aniž bráti budeš darů, nebo dar oslepuje i prozřetelné, a převrací slova spravedlivých. ⁹Příchozího nebudeš ssužovati; nebo sami znáte, jaký jest život příchozích, poněvadž pohostinu jste byli v zemi Egyptské. ¹⁰Po šest let osívati

budeš zemi svou, a shromažďovati úrodu její; ¹¹Sedmého pak léta ponecháš jí, ať odpočine, aby jedli chudí lidu tvého. Co pak zůstane po nich, poji zvíř polní. Tak uděláš s vinicí svou i s olivovým svým. ¹²Šest dní budeš dělati díla svá, dne pak sedmého přestaneš, aby odpočinul vůl tvůj i osel tvůj, a oddechl syn děvky tvé i příchozí. ¹³Ve všech těch věcech, kteréž mluvil jsem vám, ostříhati se budete. Jména bohů cizích ani připomínati nebudete, aniž bude slyšáno z úst tvých. ¹⁴Tříkrát slaviti mi budeš svátek na každý rok. ¹⁵Slavnosti přesnic ostříhati budeš. Sedm dní jísti budeš chleby přesné, jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib; nebo v ten vyšel jsi z Egypta. Aniž se ukážete přede mnou prázdní. ¹⁶A držeti budeš slavnost žně, když mi obětovati budeš prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na poli. Slavnost také sklizení držeti budeš při vyjití roku, když sklidiš práce své z pole. ¹⁷Tříkrát v roce ukáže se každý z tvých pohlaví mužského před tváří Panovníka Hospodina. ¹⁸Nebudeš obětovati krve z oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane tuk slavnosti mé do jitra. ¹⁹Prvotiny prvních úrod země své přináseti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti kozelce v mléku matere jeho. ²⁰Aj, já pošli anděla před tebou, aby ostříhal tebe na cestě, a přivedl tě na místo, kteréž jsem připravil. ²¹Šetrně se měj před ním, a poslouvej hlasu jeho. Nepopouzej ho, neboť nepromine přestoupení vašeho, poněvadž jméno mé jest u prostřed něho. ²²Nebo budeš-li věrně poslouchati hlasu jeho, a činiti, cožť bych koli řekl: tedy nepřitelem budu nepřátel tvých, a trápiti budu ty, jenž tebe trápí. ²³Nebo půjde anděl můj před tebou, a uvede tě do země Amorejského a Hetejského, Ferezejského a Kananejského, Hevejského a Jebuzejského, kteréž vyhladím. ²⁴Nebudeš se klaněti bohům jejich, ani jim sloužiti, aniž dělati budeš tak, jako oni dělají; ale z gruntu vyvrátíš je, a obrazy jejich na kusy stroskocíš. ²⁵Sloužiti pak budete Hospodinu Bohu svému, a požehnat chlebu tvému i vodám tvým; a odejmu nemoc z prostředku tvého. ²⁶Nebudeť, která by potratila, ani neplodná v zemi tvé; počet dnů tvých doplním. ²⁷Strach svůj pustím před tebou, a předěsím všeliký lid, proti kterémuž vyjdeš, a způsobím to, aby všickni nepřátelé tvoji utíkali před tebou. ²⁸Pošli i sršně před tebou, aby vyhnali Hevea, a Kananea a Hetea před tváří tvou. ²⁹Nevyženu ho od tváří tvé v jednom roce, aby se země neobrátila v poušť, a nerozmnožily se proti tobě šelmy divoké. ³⁰Pomalou vyháněti jej budu od tváří tvé, až bys ty se rozplodil, a dědičně mohl ujíti zemi. ³¹Položím pak meze tvé od moře Rudého až k moři Filistinskému, a od pouště až k řece; nebo v ruce vaše dám obyvatele země, a vyženeš je od tváří své. ³²Neučiníš s nimi a bohy jejich smlouvy. ³³Nebudou bydliti v zemi tvé, aby nepřipravili tě k hříchu proti mně, když bys ctil bohy jejich; nebo by to bylo tobě osídlem.

24 Mojžíšovi pak řekl: Vstup k Hospodinu ty a Aron, Nádab a Abiu, a sedmdesáte z starších Izraelských, a kla-

něti se budete zdaleka. ²Sám pak toliko Mojžíš vstoupí k Hospodinu, ale oni se nepřiblíží; aniž lid vstoupí s ním. ³Tedy přišel Mojžíš, a vypravoval lidu všechna slova Hospodinova a všechny soudy. I odpověděl všechnen lid jedním hlasem, a řekli: Všecka slova, kteráž mluvil Hospodin, učiníme. ⁴Napsal pak Mojžíš všechna slova Hospodinova, a vstav ráno, vzdělal oltář pod horou, a dvanácte sloupů podle počtu dvanáctera pokolení Izraelského. ⁵A poslal mládence z synů Izraelských, kteříž obětovali zápal; a obětovali oběti pokojné Hospodinu, totiž voly. ⁶I vzav Mojžíš polovici krve, vлил do medenic, a polovici druhou vлил na oltář. ⁷Vzav také knihu smlouvy, četl v uších lidu. Kteríž řekli: Cožkoli mluvil Hospodin, činiti a poslouchati budeme. ⁸Vzal také Mojžíš krev a pokropil lidu a řekl: Aj, krev smlouvy, kterouž učinil s vámi Hospodin při všech těchto věcech. ⁹Potom vstoupili Mojžíš a Aron, Nádab a Abiu a sedmdesáte z starších Izraelských, ¹⁰A viděli Boha Izraelského. A pod nohami jeho bylo jako dílo z kamene zafirového, a jako nebe, když jest jasné. ¹¹Na knížata pak synů Izraelských nevztáhl ruky své, ačkoli viděli Boha, a potom jedli i pili. ¹²I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vstup ke mně na horu a buď tam; a dám tobě tabule kamenné, zákon i příkázání, kteráž jsem napsal, abys je učil. ¹³Tedy vstal Mojžíš a Jozue služebník jeho; i vstoupil Mojžíš na horu Boží. ¹⁴Starším pak řekl: Zůstaňte tuto, dokudž se nenavrátíme k vám. A teď Aron a Hur jsou s vámi, kdož by měl rozepří, k nim ať jde. ¹⁵Tedy vstoupil Mojžíš na horu, a přikryl oblak horu. ¹⁶I přebývala sláva Hospodinova na hoře Sinai, a přikryl ji oblak za šest dní; a dne sedmého zavolal na Mojžíše z prostřed oblaku. ¹⁷A tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheň na vrchu hory, před očima synů Izraelských. ¹⁸I všel Mojžíš do prostřed oblaku a vstoupil na horu. A byl Mojžíš na hoře čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí.

25I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv k synům Izraelským, ať mi vybírají obět vzhůru pozdvížení. Od každého člověka, kterýž by ji z srdce dobrovolně dal, přijměte takovou obět mou. ³Tatoť pak jest obět pozdvížení, kterouž budete bráti od nich: Zlato, a stříbro, a měď, ⁴Postavec modrý, šarlat, a červec dvakrát barvený, bílé hedbávi a srsti kozí; ⁵Těž kůže skopcové na červeno barvené, a kůže jezevčí, a dříví setim, ⁶Olej k svícení, vonné věci na olej ku pomazování, a pro kadění vonné věci; ⁷Kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramníku a náprsníku. ⁸I udělajít mi svatyni, abych bydlil uprostřed nich. ⁹Vedle všeho, jakž já ukazuji tobě podobenství stánku a podobenství všech nádob jeho, tak uděláte. ¹⁰Udělají také truhlu z dříví setim. Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého lokte širokost její, půl druhého také lokte vysokost její. ¹¹A obložíš ji zlatem čistým, vnitř i zevnitř obložíš ji; a uděláš nad ní vůkol korunu zlatou. ¹²Sliješ k ní také čtyři kruhy zlaté, kteréž přiděláš ke čtyřem úhlům jejím, dva totiž kruhy po jedné straně její,

a dva kruhy po druhé straně její. ¹³Uděláš k tomu i sochory z dříví setim, a obložíš je zlatem. ¹⁴I uvlečeš sochory do kruhů po stranách té truhly, aby na nich nošena byla truhla. ¹⁵V kruzích té truhly budou bývati sochorové; nebudou vytahováni z nich. ¹⁶A dáš do truhly svědectví, kteréž dám tobě. ¹⁷Uděláš i slitovnici z zlata čistého. Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého pak lokte širokost její. ¹⁸Uděláš také dva cherubíny zlaté, z taženého zlata uděláš je na dvou koncích slitovnice. ¹⁹Uděláš pak cherubína jednoho na jednom konci, a cherubína druhého na druhém konci; na slitovnici uděláte cherubíny na obou koncích jejích. ²⁰A budou míti cherubínové křídla vztažená svrchu, zastírajíce křídly svými slitovnici, a tváři jejich obráceny budou jednoho k druhému; k slitovnici budou tváři cherubínů. ²¹Dáš pak slitovnici svrchu na truhlu, a do truhly vložíš svědectví, kteréž dám tobě. ²²A tam budu přicházeti k tobě, a s tebou z té slitovnice, z prostředku dvou cherubínů, kteříž jsou nad truhlou svědectví, mluvíti o všechno, cožť bych poroučeti chtěl k synům Izraelským. ²³Uděláš také stůl z dříví setim. Dvou loket bude dlouhost jeho, a na loket širokost jeho, půl druhého pak lokte vysokost jeho. ²⁴A obložíš jej zlatem čistým, a uděláš mu okolek zlatý vůkol. ²⁵Uděláš také okolo něho lištu čtyř prstů zšíří; a okolek zlatý uděláš okolo té lišty. ²⁶Uděláš u něho i čtyři kruhy zlaté, kteréž vpustíš do čtyř úhlů, kteříž jsou ve čtyřech nohách jeho. ²⁷Pod tou lištou budou kruhové, skrze něž provlačování budou sochorové k nošení stolu. ²⁸Ty pak sochory uděláš z dříví setim, a obložíš je zlatem; i bude stůl nošen na nich. ²⁹Uděláš také misy jeho, a lžice jeho, a přikryvadla jeho, a koflíky jeho, k přikrývání; z čistého zlata naděláš toho. ³⁰A klásti budeš na ten stůl chleby předložení před tvář mou ustavičně. ³¹Uděláš také svícen z zlata čistého, z taženého zlata ať jest ten svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misy jeho a koule jeho, i květové jeho z něho budou. ³²A šest prutů vycházeti bude z boků jeho, tři prutové svícnu s jedné strany jeho, a tři prutové s druhé strany jeho. ³³Tři misy udělané na způsob pecky mandlové ať jsou na prutu jednom, a koule a květ, a tři misy udělané na způsob pecky mandlové na prutu druhém, a koule a květ; takž i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících. ³⁴Na svícnu také budou čtyři misy udělané na způsob mandlové pecky, a koule jeho, i květové jeho. ³⁵A bude koule pode dvěma pruty z něho, koule též pod druhými dvěma pruty z něho, koule opět pod jinými dvěma pruty z něho; a tak pod šesti pruty vycházejícími z svícna. ³⁶Koule jejich i prutové jejich z něho budou; všechno to z cela kované z zlata čistého. ³⁷Uděláš i sedm lamp na něj; a bude je rozsvěcovati kněz, aby svítily po stranách jeho. ³⁸I utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho z zlata čistého. ³⁹Z centnéře zlata čistého uděláno bude to se vším tím nádobím. ⁴⁰Hleďž pak, abys udělal podle podobenství toho, kteréž tobě ukázáno jest na hoře.

26Příbytek pak uděláš z desíti čalounů, kteříž budou

z bílého hedbáví soukaného, a z postavce modrého, a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného; a cherubíny dílem řemeslným uděláš. ²Dlouhost čalounu jednoho osm a dvacet loket, a šířkost čalounu jednoho čtyři lokty; míra jedna bude všech čalounů. ³Pět čalounů spolu spojeno bude jeden s druhým, a pět druhých čalounů též spolu spojeno bude jeden s druhým. ⁴A naděláš i ok z hedbáví modrého po kraji čalounu jednoho na konci, kde se má spojovati s druhým; a tolikéž uděláš na kraji čalounu druhého na konci v spojení druhém. ⁵Padesáte ok uděláš na čalounu jednom, a padesáte ok uděláš po kraji čalounu, kterýmž má připojen býti k druhému; oko jedno proti druhému aby bylo. ⁶Uděláš také padesáte haklíků zlatých a spojíš čalouny jeden s druhým haklíky těmi; a tak bude příbytek jeden. ⁷Nadto uděláš houni z srstí kozích na stánek k přistírání příbytku po vrchu; jedenácte takových houni uděláš. ⁸Dlouhost houně jedné třiceti loktů, a šířkost houně jedné čtyř loktů; jednostejná míra těch jedenácti houni bude. ⁹A spojíš pět houni obzvláště, a šest houni opět obzvláště, a přehneš na dvě houni šestou napřed v čele stánku. ¹⁰Uděláš pak padesáte ok po kraji houně jedné na konci, kdež se spojovati má, a padesáte ok po kraji houně k spojení druhému. ¹¹Uděláš také haklíků měděných padesát, kteréž vepneš do ok, a spojíš stánek, aby byl jedno. ¹²Co pak zbývá houni po přikrytí stánku, totiž půl houně přesahující, převisne při zadní straně příbytku. ¹³A loket s jedné a loket s druhé strany, zbývající na dyl z houni stánku, převisne po stranách příbytku sem i tam, aby jej přikrýval. ¹⁴Uděláš také přikrytí na stánek z koží skopových na červeno barvených, přikrytí také z koží jezevcích svrchu. ¹⁵Naděláš k příbytku i desk stojatých z dříví setim. ¹⁶Desíti loktů dlouhost dsky, a půl druhého lokte šířkost dsky jedné. ¹⁷Dva čepy dsku jedna míti bude, podobně jako stupně u schodu zpořádané, jeden proti druhému; tak uděláš u všech desk příbytku. ¹⁸Zděláš pak desky k příbytku, dvacet desk k straně polední, k větru polednímu. ¹⁹(A čtyřiceti podstavků stříbrných uděláš pod dvacet desk; dva podstavky pod jednu dsku ke dvěma čepům jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva čepy její.) ²⁰Na druhé pak straně příbytku k straně půlnoční dvacet desk, ²¹A čtyřiceti podstavků jejich stříbrných; dva podstavky pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou. ²²Na straně také příbytku k západu šest uděláš desk. ²³A dvě dsky uděláš v obou dvou úhlech příbytku; ²⁴Kteréž budou spojené pozpodu, a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak bude při dvou těch, ve dvou úhlech budou. ²⁵A tak bude osm desk, a podstavkové jejich stříbrné, šestnácte podstavků; dva podstavkové pod dskou jednou a dva podstavkové pod dskou druhou. ²⁶Naděláš také svlaků z dříví setim. Pět jich bude dskám k straně příbytku jedné, ²⁷A pět svlaků dskám při straně příbytku druhé, a pět svlaků dskám k straně západní příbytku dosahující k oběma úhlům. ²⁸Ale prostřední svlak u prostřed desk provleče se od jednoho konce k druhému. ²⁹Ty pak dsky obložíš zlatem, a kruhy k nim uděláš zla-

té, do nichž by svlakové byli uvlačováni; a obložíš i svlaky zlatem. ³⁰A tak vyzdvihneš příbytek podlé způsobu toho, kterýž tobě ukázán na hoře. ³¹Uděláš i oponu z postavce modrého, a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví soukaného; dílem řemeslným uděláš ji s cherubíny. ³²A zavěsíš ji na čtyřech sloupích z dříví setim, obložených zlatem, (hákové jejich zlatí), na čtyřech podstavcích stříbrných. ³³A dáš oponu na háky, a vneseš vnitř za oponu truhlu svědectví; a oddělovati vám bude ta opona svatyni od svatyně svatých. ³⁴Položíš také slitovnici na truhlu svědectví v svatyni svatých. ³⁵A postavíš stůl vně před oponou, svícen pak naproti stolu v straně příbytku polední, a stůl dáš na stranu půlnoční. ³⁶A uděláš zastření dveří stánku z postavce modrého a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného, dílem vyšívaným. ³⁷K zastření pak tomu uděláš pět sloupů z dříví setim, kteréž obložíš zlatem, a hákové jejich zlatí; a sleješ k nim pět podstavků měděných.

27 Uděláš také oltář z dříví setim pěti loket zdýlí a pěti loket zšíří; čtverhranatý bude oltář, a tři loket zvýší bude. ²A zděláš mu rohy na čtyřech úhlech jeho; z něho budou rohové jeho; a obložíš jej mědí. ³Naděláš také k němu hrnců, do kterýchž by popel bral, a lopat a kotlíku, a vidliček a nádob k uhlí. Všecka nádoby jeho z mědi uděláš. ⁴Uděláš mu i rošt mřežovaný měděný, a u té mříže čtyři kruhy měděné na čtyřech rozích jejích. ⁵A dáš ji pod okolek oltáře do vnitřku; a bude ta mříže až do polu oltáře. ⁶Uděláš k tomu oltáři i sochory z dříví setim, a mědí je okuješ. ⁷A ti sochorové provlečení budou skrze ty kruhy; a budou sochorové ti na obou stranách oltáře, když nošen bude. ⁸Uděláš jej z desk, aby byl vnitř prázdný; jakž ukázáno tobě na hoře, tak udělají. ⁹Uděláš také síň příbytku k straně polední; koltry síně té očkovaté budou z bílého hedbáví soukaného; sto loket zdělí ať má kraj jeden. ¹⁰Sloupů pak bude k nim dvacet, a podstavků k nim měděných dvacet; háky na sloupech a přepásaní jich stříbrné. ¹¹A tak i strana půlnoční na dyl ať má koltry očkovaté sto loket zdýlí, a sloupů svých dvacet, a podstavků k nim měděných dvacet; háky na sloupech a přepásaní jich stříbrné. ¹²Na šír pak té síně k straně západní budou koltry očkovaté padesáti loktů zdýlí, a sloupů k nim deset, a podstavků jejich deset. ¹³A šířkost síně v straně přední na východ bude padesáti loktů. ¹⁴Patnácti loktů budou koltry očkovaté k straně jedné, sloupové k nim tři, a podstavkové jejich tři. ¹⁵A k straně druhé patnácti loktů zdýlí budou koltry očkovaté, sloupové jejich tři, a podstavkové jejich tři. ¹⁶K bráně pak té síně uděláno bude zastření dvaceti loktů z postavce modrého a šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví soukaného, dílem krumpéřským, sloupové k němu čtyři, a podstavkové jejich čtyři. ¹⁷Všickni sloupové síně vůkol přepásaní budou stříbrem; hákové pak jejich budou stříbrné, a podstavkové jejich měděné. ¹⁸Dlouhost síně bude sto loket, a šířkost padesáte, všudy jednostejná, vysokost pak

pěti loktů, z bílého hedbáví soukaného, a podstavkové budou mědění. ¹⁹Všecka nádoby příbytku, ke vši službě jeho, a všickni kolíkové jeho, i všickni kolíkové síně z mědi budou. ²⁰Ty také přikáž synům Izraelským, ať nanesou oleje olivového čistého, vytlačeného k svícení, aby lampy vždycky rozsvěcovány byly. ²¹V stánku úmluvy před oponou, kteráž zastíratí bude svědectví, spravovati je budou Aron a synové jeho od večera až do jitra před Hospodinem. Toť bude řád věčný, kterýž zachovávati budou potomci jejich mezi syny Izraelskými.

28 Ty pak přijmi k sobě Arona bratra svého s syny jeho z prostředku synů Izraelských, aby úřad kněžský konali přede mnou: Aron, Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar, synové Aronovi. ²A uděláš roucha svatá Aronovi bratru svému k slávě a k ozdobě. ³Ty také mluviti budeš se všechněmi umělými řemeslníky, kteréž jsem naplnil duchem moudrosti, aby dělali roucha Aronovi ku posvěcení jeho, v nichž by úřad kněžský konal přede mnou. ⁴Tato pak jsou roucha, kteráž udělají, náprsník, náramenník, plášť a sukni s oky, čepici a pás. Takové šaty svaté udělají Aronovi bratru tvému a synům jeho, aby úřad kněžský konali přede mnou. ⁵A vezmou řemeslníci zlato a modrý postavec, a šarlat a červec dvakrát barvený a kment. ⁶Udělají pak náramenník z zlata, z postavce modrého a šarlatu, z červce dvakrát barveného a hedbáví bílého, přesukovaného dílem řemeslným. ⁷Dva vrchní kraje spojená míti bude na dvou koncích svých, a tak se spolu držeti bude. ⁸Přepásaní pak přes ten náramenník, kteréž na něm bude, podobné bude dílu jeho; z týchž věcí bude, totiž z zlata, z postavce modrého a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z hedbáví bílého přesukovaného. ⁹Vezmeš také dva kameny onychinové, a vyryješ na nich jména synů Izraelských. ¹⁰Šest jmen jejich na kameni jednom, a jmen šest ostatních na kameni druhém, podlé pořádku narození jejich. ¹¹Dílem řemeslníka, kterýž řeže na kameni, a kterýž vyrývá pečeti, vyryješ na těch dvou kameních jména synů Izraelských; do zlata je vsadíš. ¹²A položíš dva kameny ty na vrchních krajích náramenníku, kameny pro pamět na syny Izraelské; a nositi bude Aron jména jejich před Hospodinem na obou ramenách svých na památku. ¹³Uděláš i haklíky zlaté. ¹⁴A dva řetízky z zlata čistého jednoduše uděláš dílem točeným, a zavěsíš řetízky ty stočené na ty haklíky. ¹⁵Uděláš také náprsník soudu dílem řemeslným, takovým dílem, jako náramenník uděláš jej z zlata, z postavce modrého, z šarlatu, z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného. ¹⁶Čtverhraný bude a dvojnásobní; pídí dlouhost, a pídí šířkost jeho bude. ¹⁷A vsadíš jej všudy kamením drahým. Čtyřmi řady ať jest kamení, pořádkem tímto: Sardijs, topazius a smaragdus v prvním řadu; ¹⁸V druhém pak zpořádaní karbunkulus, zafir a jaspis; ¹⁹A v řadu třetím linkurius, achates a ametyst; ²⁰V čtvrtém řadu chryzolit, onychin a beryl. Vsazení budou do zlata v svém pořádku. ²¹Těch pak kamenů s jmény synů Izraelských bude

dvanácte, podlé jmen jejich, dílem řežících pečeti; jeden každý podlé jména svého, pro dvanáctero pokolení budou. ²²Uděláš i k náprsníku řetízky jednoduše dílem točeným z zlata čistého. ²³Uděláš také k náprsníku dva kroužky zlaté, a dáš je na dva kraje náprsníka. ²⁴A prostrčíš dva řetízky zlaté skrze dva kroužky po krajích náprsníka. ²⁵A druhé konce těch dvou řetízků připeš k haklíkům, a dáš na vrchní kraje náramenníka po předu. ²⁶Uděláš i dva kroužky zlaté, kteréž dáš na dva kraje náprsníka, na tu obrubu jeho, kteráž jest po té straně k náramenníku do vnitřku. ²⁷Uděláš ještě dva jiné kroužky zlaté, kteréž dáš na dvě strany náramenníka zespod po předu naproti spojení jeho, svrchu nad přepásáním náramenníka. ²⁸Tak svíží náprsník ten, kroužky jeho s kroužky náramenníka, tkanicí z postavce modrého, aby byl nad přepásáním náramenníka, a neodevstával náprsník od náramenníka. ²⁹I bude nositi Aron jména synů Izraelských na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházeťi bude do svatyně, na památku před Hospodinem ustavičně. ³⁰Položíš pak do náprsníku soudu urim a thumim, aby bylo na srdci Aronově, když vcházeťi bude před Hospodina; a nositi bude Aron soud synů Izraelských na srdci svém před Hospodinem vždycky. ³¹Uděláš také plášť pod náramenník, všecken z postavce modrého. ³²A bude na vrchu v prostřed něho díra; okolek její všudy vůkol dílem tkaným, jako obojek u pancíře bude, aby se neroztrhl. ³³Uděláš i na podolku jeho jablka zrnatá z hedbáví modrého, z šarlatu a z červce dvakrát barveného, na podolku jeho vůkol, a zvonečky zlaté mezi nimi vůkol. ³⁴Zvoneček zlatý a jablko zrnaté, opět za tím zvoneček zlatý a jablko zrnaté na podolku pláště vůkol. ³⁵A bude to míti na sobě Aron při službách, aby slyšán byl zvuk jeho, když vcházeťi bude do svatyně před Hospodina, i když vycházeťi bude, aby neumřel. ³⁶Uděláš také plech z zlata čistého, a vyryješ na něm dílem vyrývajících pečeti: Svatost Hospodinu. ³⁷Kterýž dáš na tkanici z modrého postavce, a bude na čepici; napřed na čepici bude. ³⁸I bude nad čelem Aronovým, aby nesl Aron nepravosti posvěcených věcí, kteréchž by posvětili synové Izraelští při všech dařích posvěcených věcí svých; a bude nad čelem jeho vždycky, aby příjemné je činil před Hospodinem. ³⁹Uděláš také sukni z hedbáví bílého vázanou s oky; uděláš i čepici z hedbáví bílého; pás také uděláš dílem krumpěřským. ⁴⁰Synům také Aronovým zděláš sukne; pasy také jim uděláš a klobouky k slávě a k ozdobě. ⁴¹A oblečeš v ně Arona bratra svého a syny jeho s ním, a pomažeš jich, a naplníš ruce jejich, a posvětiš mi jich, aby úřad kněžský konali přede mnou. ⁴²Nadělej jim i košilek lněných k zakrytí nahoty těla; od bedr až do stehů budou. ⁴³A ať je na sobě mají Aron i synové, když vcházeťi budou do stánku úmluvy, aneb když přistupovati budou k oltáři, aby sloužili v svatyni; a neponesou nepravosti, aniž zemrou. Řád tento bude věčný jemu i potomkům jeho po něm.

29 Toto také učiníš jim ku posvěcení jich, aby úřad kněž-

ský konali přede mnou: Vezmi volka jednoho ještě mladého a skopce dva bez vady. ²Chleby též přesné a koláče přesné s olejem smíšené, a oplatky přesné polité olejem; z bělí pšeničné naděláš toho. ³A vklada to do koše jednoho, obětovati to budeš v koši, spolu s tím volkem a dvěma skopci. ⁴Potom Aronovi a synům jeho přistoupiti kážeš ke dveřím stánku úmluvy, a umyješ je vodou. ⁵A vezma roucha, oblečeš Arona v sukni, a v plášť náležící pod náramenník, a v náramenník, a v náprsník, a přepášeš ho pasem náramenníka. ⁶Vstavíš i čepici na hlavu jeho, a korunu svatosti vstavíš na čepici. ⁷Naposledy vezmeš olej pomazání, a vyleje na hlavu jeho, pomážeš ho. ⁸Potom synům jeho přistoupiti kážeš, a zobláčíš je v sukni. ⁹A zopasuješ je pasy, Arona i syny jeho, a vstavíš jim čepičky na hlavu. I budouť míti kněžství řádem věčným; a posvětiš ruky Aronovy a ruky synů jeho. ¹⁰Přivedeš také volka před stánek úmluvy, i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka. ¹¹A zabiješ volka před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. ¹²A nabera krve z volka, pomážeš na rozích oltáře prstem svým, a všecku krev vyleješ k spodku oltáře. ¹³Vezmeš pak všecken tuk příkrývající droby a branici s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a zapálíš to na oltáři. ¹⁴Maso pak z toho volka, a kůži s lejny jeho spálíš ohněm vně za stany; nebo obět za hříchy jest. ¹⁵Skopce také jednoho vezmeš, a vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu toho skopce. ¹⁶A zabiješ toho skopce, a nabera krve jeho, pokropíš oltáře na vrchu vůkol. ¹⁷Skopce pak rozsekáš na kusy, a vymyje droby jeho i nohy, vkladeš je na ty kusy z něho a na hlavu jeho. ¹⁸A potom všeho skopce zapálíš na oltáři; nebo zápal ten jest Hospodinu vůně příjemná, obět ohnivá jest Hospodinu. ¹⁹Vezmeš také skopce druhého; i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu téhož skopce. ²⁰A zabiješ skopce toho, a vezma krev jeho, pomážeš jí konce ucha Aronova, a konce pravého ucha synů jeho, i palce na pravé ruce jejich, a palce na pravé noze jejich; a vykropíš tu krev na oltář vůkol. ²¹A vezma krve, kteráž bude na oltáři, a oleje pomazání, pokropíš Arona a roucha jeho i synů jeho a roucha jejich s ním; a budeť posvěcen on i roucho jeho, i synové jeho, a roucho synů jeho s ním. ²²Potom vezmeš z skopce tuk a ocas, a tuk příkrývající droby, a branici s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a plece pravé, (nebo skopec naplnění jest), ²³A jeden pecník chleba, a jeden koláč chleba s olejem, a oplatek jeden z koše chlebov přesných, kterýž jest před Hospodinem. ²⁴A dáš to vše v ruce Aronovy a v ruce synů jeho, a obraceti to budeš sem i tam, aby byla obět obracení před Hospodinem. ²⁵Potom vezma to z rukou jejich, zapálíš na oltáři v zápal, k vůni příjemné před Hospodinem. Toť jest obět ohnivá Hospodinu. ²⁶Vezmeš také hrudí z skopce posvěcení, kterýž bude Aronův, a obraceti je budeš sem i tam, aby byla obět obracení před Hospodinem; a budeť na tvůj díl. ²⁷Posvětiš tedy hrudí obracení, a plece pozdvižení, kteréž obracíná a kteréž pozdvihováno bylo z skopce posvěcení, z toho, kterýž

bude Aronův, a z toho, kterýž bude synů jeho. ²⁸A bude to Aronovi a synům jeho právem věčným od synů Izraelských, když obět pozdvižení bude. Nebo pozdvižení bude od synů Izraelských, z obětí jejich pokojných; pozdvižení jejich náleží Hospodinu. ²⁹Roucha pak svatá, kteráž jsou Aronova, zůstanou synům jeho po něm, aby pomazování byli v nich, a aby posvěcovány byly v nich ruce jejich. ³⁰Sedm dní bude v nich choditi kněz, kterýž bude na jeho místě z synů jeho, kterýž vcházeti bude do stánku úmluvy, aby sloužil v svatyni. ³¹Skopce pak posvěcení vezma, uvaříš maso jeho na místě svatém. ³²A budeť jísti Aron s syny svými maso toho skopce a chléb, kterýž jest v koši u dveří stánku úmluvy. ³³Jísti budou to ti, za něž očištění se stalo ku posvěcení rukou jejich, aby posvěceni byli. Cizí pak nebude jísti, nebo svatá věc jest. ³⁴Zůstalo-li by co masa posvěcení a chleba až do jitra, spálíš ostatky ohněm; nebude jedeno, nebo svatá věc jest. ³⁵Tak tedy uděláš s Aronem a syny jeho vedlé všeho, což jsem přikázal tobě; za sedm dní posvěcovati budeš rukou jejich. ³⁶A volka za hřích obětovati budeš na každý den na očištění, a krví za hřích pokropíš oltáře, čině očištění na něm, a pomážeš ho ku posvěcení jeho. ³⁷Za sedm dní očišťování konati budeš na oltáři, a posvětiš ho, a ten oltář bude nejsvětější. Cokoli dotkne se oltáře, posvěceno bude. ³⁸A toto jest, což obětovati budeš na oltáři, beránky roční dva, na každý den ustavičně. ³⁹Jednoho beránka obětovati budeš ráno, a beránka druhého obětovati budeš k večerou. ⁴⁰A desátý díl efi bělí smíšené s olejem vytlačeným, jehož by bylo s čtvrtý díl hin, a k oběti mokré čtvrtý díl hin vína na jednoho beránka. ⁴¹Tolikéž beránka druhého obětovati budeš k večerou. Jako při oběti suché ranní, a jako při mokré oběti její, tak při této učiníš, aby byla vůně příjemná, obět ohnivá Hospodinu. ⁴²Zápalná obět tato ustavičná ať jest po všechny věky vaše u dveří stánku úmluvy před Hospodinem, kdež přicházeti budu k vám, abych tam s tebou mluvil. ⁴³A tam přicházeti budu k synům Izraelským, a posvěceno bude místo slávou mou. ⁴⁴Nebo posvětim stánek úmluvy i oltáře; Arona také a synů jeho posvětim, aby mi úřad kněžský konali. ⁴⁵A bydliti budu u prostřed synů Izraelských, a budu jim za Boha. ⁴⁶A zvědíť, že já jsem Hospodin Bůh jejich, kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, abych přebýval u prostřed nich, já Hospodin Bůh jejich.

30 Uděláš i oltář, na němž by se kadilo; z dříví setim uděláš jej. ²Lokte zdělí, a lokte zšíří, čtverhraný bude, a dvou loket zvýší; z něho budou rohy jeho. ³Obložíš pak jej zlatem čistým, svrček jeho i po stranách vůkol i rohy jeho; a uděláš mu korunu zlatou vůkol. ⁴Po dvou také kruzích zlatých uděláš u něho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po obou stranách jeho; a skrze ně provlečeš sochory, aby nošen byl na nich. ⁵Ty pak sochory uděláš z dříví setim, a obložíš je zlatem. ⁶A postavíš jej před oponou, za kterouž jest truhla svědectví, před slitovnicí, kteráž jest nad svědectvím, kdež přicházeti budu k tobě. ⁷I kaditi bude na něm Aron kadidlem z vonných věcí; každého jitra, když

spraví světla, kaditi bude. ⁸Tolikéž když rozsvítí Aron lampy k večerou, kaditi bude kaděním vonných věcí ustavičně před Hospodinem po rodech vašich. ⁹Nevložíte na něj kadidla cizího, ani zápalu, ani oběti suché, ani oběti mokré obětovati budete na něm. ¹⁰Toliko očistění vykoná nad rohy jeho Aron jednou v roce, krví oběti za hřích v den očisťování; jednou v roce očistění vykoná na něm po rodech vašich; svatosvaté jest Hospodinu. ¹¹Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹²Když vyzdvihneš hlavní summu synů Izraelských náležejících ku počtu, dá jeden každý výplatu duše své Hospodinu, když je počítati budeš, aby nebyla na nich rána, když sečteni budou. ¹³Toto pak dají: Každý z těch, kteří jdou v počet, půl lotu dá, podlé lotu svatyně. (Dvaceti peněz platí ten lot.) Půl lotu obět pozdvžení bude Hospodinu. ¹⁴Kdožkoli jde v počet od dvacíti let a výše, tu obět pozdvžení ať dá Hospodinu. ¹⁵Bohatý nedá více, a chudý nedá méně, než půl lotu, když dávati budou obět pozdvžení Hospodinu k očistění duší vašich. ¹⁶A vezma stříbro očistění od synů Izraelských, dáš je na potřeby k službě stánku úmluvy; a bude to synům Izraelským na památku před Hospodinem k očistění duší vašich. ¹⁷Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁸Udělaš i umyvadlo měděné k umývání a podstavek jeho měděný, a postavíš je mezi stánkem úmluvy a oltářem, a naleješ do něho vody. ¹⁹Umývati budou z něho Aron i synové jeho ruce své i nohy své. ²⁰Když vcházeti budou do stánku úmluvy, umývati se budou vodou, aby nezemřeli, aneb když by měli přistupovati k oltáři, aby sloužili, a zapalovali obět ohnivou Hospodinu. ²¹I budou umývati ruce i nohy své, aby nezemřeli. A bude jim ustanovení toto věčné, Aronovi i semeni jeho po rodech jejich. ²²Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²³Ty pak vezmi sobě vonných věcí předních: Mirry nejčistší pět set lotů, a skořice vonné polovici toho, totiž dvě stě a padesát, a prustvorce vonného dvě stě a padesát; ²⁴Kasie pak pět set lotů na váhu svatyně, oleje olivového míru hin. ²⁵A udělaš z toho olej pomazání svatého, mast nejvýbornější dílem apatykářským. Olej pomazání svatého bude. ²⁶Pomažeš jím stánku úmluvy i truhly svědectví, ²⁷A stolu i všech nádob k němu, svícnu i všech nádob jeho, i oltáře, na němž se kadí; ²⁸Oltáře také, na němž se páli oběti, a všech nádob jeho, i umyvadla s podstavkem jeho. ²⁹Tak posvětiš jich, aby byly nejsvětější. Cožkoli dotkne se jich, posvěceno bude. ³⁰Arona také a synů jeho pomazeš, a posvětiš jich, aby úrad kněžský konali přede mnou. ³¹K synům pak Izraelským mluvití budeš, řka: Tento olej pomazání svatého bude mi v národech vašich. ³²Tělo člověka nebude mazáno jím, a podlé složení jeho neuděláte podobného. Svatýť jest, svatý vám bude. ³³Kdo by koli udělal mast podobnou, a neb mazal by jí cizího, vyhlazen bude z lidu svého. ³⁴I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi sobě vonných věcí, balsamu, onychi, galbanu vonného, a kadidla čistého; jednostejná váha toho bude. ³⁵A udělaš z toho kadidlo, složení dílem apatykářským smíšené, čisté a svaté. ³⁶A ztluka to drobně, klásti budeš z něho před

svědectvím v stánku úmluvy, kdež přicházeti budu k tobě. Nejsvětější to vám bude. ³⁷Neuděláte sobě kadidla podlé složení tohoto, kteréž připravíš; za svatou věc tobě bude pro Hospodina. ³⁸Kdo by koli dělal co podobného k vůni sobě, vyhlazen bude z lidu svého.

31I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Hle, povolal jsem ze jména Bezelele, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova. ³A naplnil jsem ho duchem Božím, moudrostí a rozumností, i uměním všelijakého řemesla, ⁴Aby vtipně smysliti uměl, což by koli řemeslně uděláno býti mohlo z zlata a z stříbra i z mědi. ⁵I v řezání kamení drahého k vsazování, i v umělém vsazování na dřevě aby dělal všelijaké dílo. ⁶A aj, já přidal jsem jemu Aholiaba, syna Achisamechova, z pokolení Dan. A v srdci každého vtipného složil jsem moudrost, aby spravili vše, což jsem přikázal tobě: ⁷Stánek úmluvy a truhlu svědectví, a slitovnici, kteráž má býti na ní, i všelijaké nádoby stánku; ⁸Stůl také a nádoby k němu, i svícen čistý se všemi nádobami jeho, a oltář pro kadění; ⁹Těž oltář k zápalům se všemi nádobami jeho, a umyvadlo s podstavkem jeho; ¹⁰I roucha k službě, i roucha svatá Aronovi knězi, i roucha synů jeho, aby mi úrad kněžský konali; ¹¹I olej pomazání a kadidlo vonné do svatyně. Všecko tak, jakž jsem přikázal tobě, udělají. ¹²Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹³Ty pak mluv k synům Izraelským a rci: A však sobot mých ostríhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji. ¹⁴Protož ostríhati budete soboty, nebo svatá jest vám. Kdož by ji poškrvnil, smrtí umře; a kdo by koli dělal v ní dílo, vyhlazena bude ta duše z prostředku lidu svého. ¹⁵Šest dní děláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpočinití jest, svatost Hospodinu. Každý, kdož by dělal dílo v den sobotní, smrtí umře. ¹⁶Protož ostríhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. ¹⁷Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul. ¹⁸I dal Pán Mojžíšovi po dokonání těchto řečí s ním na hoře Sinai dvě dsky svědectví, dsky kamenné, psané prstem Božím.

32Vida pak lid, že by prodléval Mojžíš sstoupiti s hůry, sebrali se proti Aronovi a řekli jemu: Vstaň, udělej nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo. ²I řekl jim Aron: Odejmete náušnice zlaté, kteréž jsou na uších žen vašich, synů vašich i dcer vašich, a přineste ke mně. ³Tedy strhl všecken lid náušnice zlaté, kteréž byly na uších jejich, a přinesli k Aronovi. ⁴Kteréžto vzav z rukou jejich, dal je do formy, a udělal z nich tele slité. I řekli: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. ⁵Což vida Aron, vzdělal oltář před ním. I volal Aron, a řekl: Slavnost Hospodinova zítra bude. ⁶A nazejtří vstavše velmi ráno, obětovali zápaly, a přivedli oběti po-

kojné. I sedl lid, aby jedl a pil, potom vstali, aby hráli. ⁷Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, sstup, nebo porušil se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské. ⁸Sešli brzo s cesty, kterouž jsem přikázal jim. Udělali sobě tele slité, a klaněli se mu, a obětovali jemu, řkouce: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. ⁹Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Viděl jsem lid tento, a aj, lid jest tvrdé šíje. ¹⁰Protož nyní nech mne, abych v hněvě prchlivosti své vyhladil je, tebe pak učiním v národ veliký. ¹¹I modlil se Mojžíš Hospodinu Bohu svému, a řekl: Pročž, ó Hospodine, rozněcuje se prchlivost tvá na lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské v síle veliké a v ruce mocné? ¹²A proč mají mluvití Egyptští, řkouce: Lstivě je vyvedl, aby zmordoval je na horách, a aby vyhladil je se svrchku země? Odvrat se od hněvu prchlivosti své, a lituj zlého, kteréžs uložil uvésti na lid svůj. ¹³Rozpomeň se na Abrahama, Izáka a Izraele, služebníky své, jimž jsi zapřisáhl skrze sebe samého a mluvil jsi jim: Rozmnožím símě vaše jako hvězdy nebeské, a všecku zemi tuto, o kteréž jsem mluvil, dám semeni vašemu, a dědičně obdržíte ji na věky. ¹⁴I litoval Hospodin zlého, kteréž řekl, že učiní lidu svému. ¹⁵A obrátiv se Mojžíš, sstoupil s hůry, dvě dsky svědectví maje v rukou svých, dsky po obou stranách psané; s jedné i s druhé strany byly popsané. ¹⁶A dsky ty dílo Boží byly; písmo také písmo Boží bylo vyryté na dskách. ¹⁷Uslyšev pak Jozue hlas lidu křičícího, řekl Mojžíšovi: Hřmot boje v táboru jest. ¹⁸Kterýžto odpověděl: Není to křik vítězících, ani křik poražených, hlas zpívajících já slyším. ¹⁹I stalo se, když se přiblížil k stanům, že uzřel tele a tance. A rozhněvav se Mojžíš velmi, povrhl z rukou svých dsky, a rozrazil je pod Horou. ²⁰Vzal také tele, kteréž byli udělali, a spálil je v ohni, a setřel je až na prach, a vsypav na vodu, dal píti synům Izraelským. ²¹A řekl Mojžíš Aronovi: Coť učinil lid tento, že jsi uvedl na něj hřích veliký? ²²Odpověděl Aron: Nehněvej se, pane můj. Ty víš, že lid tento k zlému nakloněn jest. ²³Nebo řekli mi: Udělej nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z země Egyptské, nevíme, co se stalo. ²⁴Jimž jsem odpověděl: Kdo má zlato, strhněte je s sebe. I dali mi, a uvrhl jsem je do ohně, a udělalo se to tele. ²⁵A vida Mojžíš lid obnažený, že obnažil jej Aron ku potupě před nepřátely, kteříž povstati měli proti nim, ²⁶Stoje v bráně tábora, řekl: Kdo jest Hospodinův, přístup ke mně. I shromáždili se k němu všickni synové Lévi. ²⁷Jimž řekl: Tak praví Hospodin Bůh Izraelský: Přípaš jeden každý meč svůj k boku svému; přejděte sem i tam od brány tábora k bráně, a zabí jeden každý bratra svého, a každý přítele svého i bližního svého. ²⁸I učinili synové Lévi podlé řeči Mojžíšovy, a padlo jich v ten den z lidu na tři tisíce mužů. ²⁹Nebo řekl byl Mojžíš: Posvěťtež dnes rukou svých Hospodinu, jeden každý na synu svém a na bratru svém, aby vám dal dnes požehnání. ³⁰A když bylo nazejtří, řekl Mojžíš lidu: Vy jste zhřešili hříchem velikým. Protož nyní vstoupím k Hospodinu, zda bych ho ukrotil pro hřích váš. ³¹Tedy navrátiv se Mojžíš

k Hospodinu, řekl: Prosím, zhřešilt jest lid ten hříchem velikým; nebo udělali sobě bohy zlaté. ³²Nyní pak neb odpust hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy své, kteroužs psal. ³³I řekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhřešil proti mně, toho vymaži z knihy své. ³⁴Protož nyní jdi, veď lid tento, kamž jsem rozkázal tobě. Aj, anděl můj půjde před tebou; v den pak navštívení mého navštívím i na nich hřích jejich. ³⁵I bil Hospodin lid, proto že učinili tele, kteréž byl udělal Aron.

33 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, vstup odsud, ty i lid, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské do země, kterouž jsem přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, řka: Semeni tvému dám ji, ²(A pošli před tebou anděla, a vyženu Kanaana, Amorea, Hetea, Ferezea, Hevea a Jebuzea,) ³Do země oplývající mlékem a strdí. Neboť sám nevstoupím s tebou, proto že lid tvrdé šíje jsi, abych nezahubil tebe na cestě. ⁴A uslyšav lid řeč tuto přezlou, zámutek nesli, aniž vzal kdo okrasu své na sebe. ⁵Nebo byl řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv synům Izraelským: Vy jste lid tvrdé šíje; jakž jen jedinou vstoupím mezi vás, zahladím vás. Protož již, slož okrasu svou s sebe, a zvím, co učiniti mám s tebou. ⁶I svlékli s sebe synové Izraelští okrasu své u hory Oréb. ⁷Mojžíš pak vzav stánek, rozbil jej sobě vně za stany, vzdáliv se od tábora, a nazval jej stánkem úmluvy. Tedy kdokoli hledal Hospodina, ven choditi musil k stánku úmluvy, kterýž byl vně za stany. ⁸K tomu také, když vycházel Mojžíš k stánku, povstával všecken lid a stál každý u dveří stanu svého, a hleděli za Mojžíšem, dokudž nešel do stánku. ⁹Bývalo pak toto, že když vcházel Mojžíš do stánku, sstupoval sloup oblakový, a stával u dveří stánku, a mluvil s Mojžíšem. ¹⁰A všecken lid vida sloup oblakový, an stojí u dveří stánku, povstávali všickni, a klaněli se každý u dveří stanu svého. ¹¹A mluvil Hospodin k Mojžíšovi tváří v tvář, tak jako mluví člověk s přítelem svým. Potom navracel se do tábora, ale služebník jeho Jozue, syn Nun, mládenec, neodcházel z stánku. ¹²I řekl Mojžíš Hospodinu: Pohled, ty velíš mi, abych vedl lid tento, a neoznámils mi, koho pošleš se mnou, ještos pravil: Znáš tě ze jména, k tomu také nalezl jsi milost přede mnou. ¹³Již tedy, jestliže jsem jen nalezl milost před tebou, oznam mi, prosím, cestu svou, abych tě poznal, a abych nalezl milost před tebou; a pohled, že národ tento jest lid tvůj. ¹⁴I odpověděl: Tvář má předcházeti vás bude, a dámt odpočinutí. ¹⁵I řekl: Nemá-liť předcházeti nás tvář tvá, nevyvozuji nás odsud. ¹⁶Nebo počem poznáno bude zde, že jsem nalezl milost před tebou, já i lid tvůj? Zdali ne po tom, když půjdeš s námi, a když oddělení budeme, já a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž jest na tváři země? ¹⁷I řekl Hospodin Mojžíšovi: I tu také věc, kterouž jsi pravil, učiním; nebo jsi nalezl milost přede mnou, a znám tě ze jména. ¹⁸Řekl opět: Okaziž mi, prosím, slávu svou. ¹⁹Kterýž odpověděl: Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všecko dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin před tváří tvou. Smiluji se, nad kýmž se smiluji,

a slituji se, nad kýmž se slituji. ²⁰Řekl také: Nebudeš moci viděti tváři mé; neboť neužrjí mne člověk, aby živ zůstal. ²¹I to řekl Hospodin: Aj, místo u mne, a staneš na skále. ²²A když tudy půjde sláva má, postavím tě v rozsedlině skály, a přikryji tě rukou svou, dokudž nepřejdu. ²³Potom odejmu ruku svou, i užrjíš hřbet můj, ale tvář má nebude spatřítina.

34I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Vyteš sobě dvě dsky kamenné podobné prvním, a napíše na dskách těch slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil. ²Budiž tedy hotov ráno, a vstoupíš v jitře na horu Sinai, a staneš přede mnou na vrchu hory té. ³Žádný ať nevstupuje s tebou, aniž také kdo vidín bude na vší hoře; ani ovce neb volové pásti se budou naproti hoře této. ⁴Tedy Mojžíš vytesal dvě dsky kamenné podobné prvním, a vstav ráno, vstoupil na horu Sinai, jakž mu přikázal Hospodin, a vzal v ruku svou dvě dsky kamenné. ⁵I sstoupil Hospodin v oblaku, a stál s ním tam, a zavolal ze jména: HOSPODIN. ⁶Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, ⁷Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech, a na synech synů do třetího i čtvrtého pokolení. ⁸Mojžíš pak rychle sklonil hlavu k zemi, a poklonu učinil. ⁹A řekl: Prosím, našel-li jsem milost v očích tvých, Pane, nechť jde, prosím, Pán u prostřed nás, nebo lid jest tvrdě šíje, a milostiv buď nepravosti naší a hříchu našemu, a měj nás za dědictví. ¹⁰Kterýžto řekl: Aj, já učiním smlouvu přede vším lidem tvým. Učiním divné věci, kteréž nejsou učiněny na vší zemi a ve všech národech, a viděti bude všecken lid, (mezi nimiž jsi,) skutky Hospodinovy; nebo hrozné bude to, což já učiním s tebou. ¹¹Zachovej to, což já dnes tobě přikazuji. Aj, já vyženu před tvář tvou Amorea a Kananea, Hetea a Ferezea, Hevea a Jebuzea. ¹²Varuj se pak, abys nečinil smlouvy s obyvateli země té, do kteréž vejdeš, ať by nebyli osídlem u prostřed tebe. ¹³Ale zboříte oltáře jejich, a modly jejich polámete, a jejich háje posekáte. ¹⁴Nebo nebudeš se klaněti Bohu jinému, proto že Hospodin jest, jméno má horlivý, Bůh silný, horlivý jest. ¹⁵Nevcházej v smlouvu s obyvateli země té, aby když by smilnili, jdouce po bozích svých, a obětovali bohům svým, nepovolali tě, a jedl bys z oběti jejich. ¹⁶A abys nebral ze dcer jeho synům svým, i smilnily by dcery jejich, jdouce po bozích svých, a naučily by smilniti syny tvé, jdouce po bozích svých. ¹⁷Bohů slitých neuděláš sobě. ¹⁸Slavnost přesnic zachovávatí budeš. Za sedm dní jísti budeš chleby nekvašené, jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib; nebo měsíce toho vyšel jsi z Egypta. ¹⁹Všecko což otvírá život, mé jest, i všeliký samec v dobytku tvém, prvorozený z volů a ovcí. ²⁰Ale prvorozené osle vyplatíš dobytčetem; pakli bys nevyplatil, šíji zlomíš jemu. Každého prvorozeného z synů svých vyplatíš, aniž ukáží se přede

mnou prázdní. ²¹Šest dní pracovati budeš, dne pak sedmého přestaneš; v čas orání i žně přestaneš. ²²A učiníš sobě slavnost téhodnů, svátek prvotin žně pšeničné a slavnost klizení po vyjití každého roku. ²³Třikrát v roce ukáže se každý z vás pohlaví mužského před obličejem Panovníka Hospodina, Boha Izraelského. ²⁴Nebo vyvrhu národy od tváři tvé a rozšířím meze tvé, aniž kdo sáhne na zemi tvou, když vstoupíš, abys se ukázal před Hospodinem Bohem svým třikrát v roce. ²⁵Nebudeš obětovati krve oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane do jitra obět slavnosti Fáze. ²⁶Prvotiny prvních úrod země své přináseti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti kozelce v mléce matky jeho. ²⁷I řekl Hospodin Mojžíšovi: Napiš sobě slova tato; nebo podlé slov těch učinil jsem smlouvu s tebou a s Izraelem. ²⁸Byl pak tam s Hospodinem čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, chleba nejedl a vody nepil; a napsal na dskách slova té smlouvy, totiž deset slov. ²⁹I stalo se, když sstupoval Mojžíš s hory Sinai, (a měl dvě dsky svědectví v rukou svých, když sstupoval s hory), nevěděl, že by se stkvěla kůže tváři jeho, když mluvil s ním. ³⁰A viděl Aron i všickni synové Izraelští Mojžíše, a aj, stkvěla se kůže tváři jeho, a nesměli přistoupiti k němu. ³¹Ale Mojžíš zavolal jich, a navrátili se k němu Aron i všecka knížata shromáždění toho, a mluvil Mojžíš s nimi. ³²Potom přišli také k němu všickni synové Izraelští, jimžto přikázal všecko, což s ním mluvil Hospodin na hoře Sinai. ³³Dokudž pak mluvil Mojžíš s nimi, měl zástěru na tváři své. ³⁴Ale když vcházel Mojžíš před tvář Hospodina, aby mluvil s ním, odjímal zástěru, dokudž nevyšel. Vyšel pak, mluvil synům Izraelským, což mu bylo rozkázáno. ³⁵Tedy viděli synové Izraelští tvář Mojžíšovu, že se stkvěla kůže tváři jeho. A kladl zase Mojžíš zástěru na tvář svou, dokudž nevcházel, aby mluvil s ním.

35Tedy svolal Mojžíš všecko shromáždění synů Izraelských, a řekl jim: Tato jsou slova, kteráž přikázal vám Hospodin, abyste je činili. ²Šest dní děláno bude dílo, ale v sedmý den mějte svátek, sobotu odpočinutí Hospodinova. Kdo by dělal v něm dílo, umře. ³Nezanítíte ohně nikdež v příbytcích svých v den sobotní. ⁴Mluvil také Mojžíš ke všemu shromáždění synů Izraelských takto: Toto jest slovo, kteréž přikázal Hospodin, řka: ⁵Seberte z sebe obět pozdvižení Hospodinu. Každý, kdož jest ochotný v srdci svým, přinese tu obět Hospodinu: Zlato, stříbro a měď, ⁶A postavec modrý, a šarlat, a červec dvakrát barvený, a bílé hedbávi, a kozí srsti; ⁷Těž kůže skopců na červeno barvené, a kůže jezevcí, a dříví setim, ⁸A olej k svícení a vonné věci na olej ku pomazání a pro kadění vonné, ⁹A kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku. ¹⁰A všickni, kdož jsou vtipní mezi vámi, přijdou a dělají budou, cožkoli přikázal Hospodin: ¹¹Příbytek, stánek jeho i přikrytí jeho a háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, sloupy jeho i podstavky jeho; ¹²Truhlu s sochory jejími, slitovnici a oponu zastření; ¹³Stůl i sochory k němu se

všemi nádobami jeho, i chléb předložený; ¹⁴A svícen k svícení s nádobami jeho i lampy jeho, a olej k svícení; ¹⁵Též oltář pro kadění a sochory jeho, i olej pomazání a kadidlo z vonných věcí, i zastření dveří v příbytku; ¹⁶Oltář k zápalu a rošt jeho měděný a sochory jeho, i všecka nádoby jeho, i umyvadlo s podstavkem jeho; ¹⁷Koltry očkovaté k síni, sloupy její a podstavky její, i zastření brány do síně; ¹⁸Kolíky k příbytku, a kolíky síně s provázky jejich; ¹⁹Roucha k službě, k přísluhování v svatyni, i roucho svaté Arona kněze, i roucho synů jeho k konání úřadu kněžského. ²⁰Vyšlo tedy všechno shromáždění synů Izraelských od tváří Mojžíšovy, ²¹A přišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho, a každý, v němž duch jeho byl dobrovolný, a přinesli obět pozdvižení Hospodinu, k dílu stánku úmluvy a ke vši službě jeho, i k rouchu svatému. ²²Přicházeli muži i ženy, každý, kdož byl ochotný v srdci, a přinášeli spinadla, a náušnice, a prsteny, a záponky z pravých rukou, všelijaké nádoby zlaté, a kdožkoli obětoval obět zlata Hospodinu. ²³Každý, kdož měl postavce modrý a šarlat, a červec dvakrát barvený, a bílé hedbávi a kozí srsti, a kůže skopců na červeno barvené, a kůže jezevců, přinesl to. ²⁴Kdokoli obětoval obět stříbra a mědi, přinášeli to za obět pozdvižení Hospodinu; každý také, kdo měl dříví setim, ke všelikému dílu služebnosti, přinášeli je. ²⁵Ano i všechny ženy vtipné rukama svými předly, a přinesly, co napředly, postavce modrý a šarlat, a červec dvakrát barvený a bílé hedbávi. ²⁶Všecky pak ženy, kterýchž ponuklo srdce jejich, aby předly uměle, předly srsti kozí. ²⁷Knížata pak přinášeli kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku, ²⁸Též vonné věci a olej k svícení, a k oleji pomazání, a k vonnému kadidlu. ²⁹Každý muž i žena, v nichž ochotné srdce jejich bylo k tomu, aby přinášeli potřeby ke všelikému dílu, kteráž byl přikázal dělati Hospodin skrze Mojžíše, přinášeli synové Izraelští obět dobrovolnou Hospodinu. ³⁰Tedy řekl Mojžíš synům Izraelským: Pohledte, povolal ze jména Hospodin Bezeleel, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova. ³¹A naplnil ho duchem Božím, moudrostí, rozumností i uměním všelijakého řemesla, ³²Aby vtipně smysliti uměl, jak by se co dělati mělo na zlatu a stříbru a mědi, ³³I v řemeslném strojení kamenů k vsazování, i v díle od dřeva, aby dělal všelijakým řemeslem vtipným. ³⁴Dal nadto v srdce jeho i to, aby učiti mohl on i Aholiab, syn Achisamechův z pokolení Dan. ³⁵Naplnil je moudrostí srdce, aby dělali všelijaké dílo tesařské a řemeslné, i krumpěřské a vytkávané z postavce modrého a šarlatu, a červec dvakrát barveného, a bílého hedbávi, a aby dělali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné věci.

36Tedy dělal Bezeleel a Aholiab i všeliký muž vtipný, jimž dal Hospodin moudrost a rozumnost, aby uměli dělati všeliké dílo k službě svatyně, všechno, což přikázal Hospodin. ²Povolal pak Mojžíš Bezeleel a Aholiaba i každého muže vtipného, v jehož srdce dal Hospodin moudrost, každého také, kohož ponoukalo srdce jeho, aby přistoupil ku práci

díla toho. ³A vzali od Mojžíše všechny dary, kteráž přinesli synové Izraelští k dílu služebnému svatyně, aby dělali je. Ale oni vždy předce přinášeli k němu každého jitra dary dobrovolné. ⁴Tedy přišli všickni vtipní dělníci díla svatyně, každý od díla svého, kteráž dělali, ⁵A mluvili k Mojžíšovi těmi slovy: Mnohem více přináší lid, nežli potřebí jest k děláni díla, kteráž přikázal Hospodin dělati. ⁶I rozkázal Mojžíš, aby povoláno bylo v vojtě takto: Muž ani žena, žádný nepřinášej více oběti k svatyni. I zbráněno jest lidu, aby nenesli. ⁷Nebo měli potřeb hojně dosti k děláni všelikého díla, tak že zbývalo. ⁸I dělal každý vtipný z dělníků těch dílo to, příbytek z desíti čalounů, kteříž byli z bílého hedbávi přesukovaného, a z postavce modrého a šarlatu, a z červec dvakrát barveného, cherubíny dílem řemeslným udělal na nich. ⁹Dlouhost čalounu jednoho osm a dvacetí loktů, a čtyř loktů širokost čalounu jednoho; všickni čalounové byli jednostejné míry. ¹⁰Potom spojil pět čalounů jeden s druhým, a pět jiných čalounů spojil jeden s druhým. ¹¹Nadělal i ok z hedbávi modrého po kraji čalounu jednoho na konci, kde se spojovati má s druhým, a tolikéž udělal na kraji čalounu druhého na konci v spojení druhém. ¹²Padesáte ok udělal na čalounu jednom, a padesáte ok udělal po kraji čalounu, kterýmž připojen byl k druhému; oko jedno proti druhému bylo. ¹³Udělal i padesáte haklíků zlatých a spojil čalouny jeden s druhým haklíky těmi; a tak udělán jest příbytek jeden. ¹⁴Nadto nadělal houní z srstí kozích na stánek, k přistírání příbytku po vrchu; jedenácte houní udělal. ¹⁵Dlouhost houně jedné třidceti loktů, a širokost houně jedné čtyř loktů; jednostejná míra byla těch jedenácti houní. ¹⁶A spojil pět houní obzvláště, a šest houní obzvláště. ¹⁷Udělal také padesáte ok po kraji houně na konci, kdež se spojovati má, a padesáte ok udělal po kraji houně v spojení druhém. ¹⁸Udělal k tomu haklíků měděných padesáte k spojení stánku, aby byl jedno. ¹⁹Nadto udělal přikrytí stánku z kozí skopcových na červeno barvených, a přikrytí z kozí jezevcích svrchu. ²⁰Nadělal k příbytku i desk z dříví setim stojatých. ²¹Desíti loktů dlouhost dsky, a půl druhého širokost dsky každé. ²²Dva čepy měla dska jedna, podobně jako stupně u schodu spořádané, jeden proti druhému; tak udělal u všech desk příbytku. ²³Zdělal i dsky k příbytku, dvacetí desk k straně polední, k větru polednímu. ²⁴A čtyřidceti podstavků stříbrných udělal pode dvacetí desk, dva podstavky pod jednu dsku ke dvěma čepům jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva čepy její. ²⁵Na druhé pak straně příbytku k straně půlnoční udělal dvacetí desk, ²⁶A čtyřidceti podstavků jejich stříbrných, dva podstavky pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou. ²⁷Na straně pak příbytku k západu udělal šest desk. ²⁸Dvě dsky udělal v úhlech po obou stranách příbytku. ²⁹A byly spojené po spodu a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak udělal po obou stranách ve dvou úhlech. ³⁰A tak bylo osm desk a podstavků jejich stříbrných šestnácte, dva podstavkové pod každou dskou. ³¹Nadělal i svlaků z dříví setim, pět ke dskám stra-

ně příbytku jedné, ³²A pět svlaků ke deskám druhé strany příbytku, a pět svlaků ke deskám strany příbytku západní, dosahujících k oběma úhlům. ³³A svlak prostřední udělal, aby šel po prostředku desk od jednoho kraje k druhému. ³⁴Dsky pak obložil zlatem a kruhy jejich udělal z zlata, aby v nich svlaky byly; a obložil svlaky zlatem. ³⁵Udělal také oponu z postavce modrého a šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného; dílem řemeslným udělal ji s figurami cherubínů. ³⁶A udělal pro ni čtyři sloupy z dříví setim, a obložil je zlatem; hákové pak jejich byli zlatí, a slil k nim čtyři podstavky stříbrné. ³⁷Udělal také zastření ke dveřím stánku z postavce modrého, z šarlatu a z červce dvakrát barveného a z bílého hedbáví přesukovaného, dílem krumpěřským, ³⁸A sloupů k tomu zastření pět s háky jejich, (obložil pak makovice a přepásání jich zlatem), a podstavků pět měděných.

37Udělal také Bezeleel truhlu z dříví setim, jejíž dlouhost byla půl třetího lokte, a půl druhého lokte širokost, vysokost také půl druhého lokte. ²A obložil ji zlatem čistým vnitř i zevnitř, a udělal jí korunu zlatou vůkol. ³Slil jí také čtyři kruhy zlaté ke čtyřem úhlům jejím, dva totiž kruhy po jedné straně její, a dva kruhy po druhé straně její. ⁴Zdělal i sochory z dříví setim a obložil je zlatem. ⁵A uvlékl sochory do kruhů po stranách truhly; aby na nich nošena byla truhla. ⁶Udělal také slitovnici z zlata čistého. Půl třetího lokte byla dlouhost její, a půl druhého lokte širokost její. ⁷Udělal i dva cherubíny z zlata, z taženého zlata udělal je na dvou koncích slitovnice, ⁸Cherubína jednoho na jednom konci a cherubína druhého na druhém konci; na slitovnici udělal cherubíny, na obou koncích jejich. ⁹Ti pak cherubínové měli křídla vztažená svrchu nad ní, zastírající křídly svými slitovnici; a tváři jejich byly obráceny jedna k druhé, k slitovnici byly obráceny tváři cherubínů. ¹⁰Udělal i stůl z dříví setim. Dvou loket byla dlouhost jeho a na loket širokost jeho, půl druhého pak lokte vysokost. ¹¹A obložil jej zlatem čistým, i korunu zlatou udělal mu vůkol. ¹²Udělal mu i lištu dlani zšíří vůkol, a udělal korunu zlatou okolo té lišty. ¹³Slil také k němu čtyři kruhy zlaté a vpustil je do čtyř úhlů, kteříž byli na čtyřech nohách jeho. ¹⁴Proti té liště byli kruhové, skrze něž by provlačování byli sochorové k nošení stolu. ¹⁵Udělal i sochory z dříví setim, kteréžto obložil zlatem k nošení stolu. ¹⁶A zdělal nádoby, kteréž byly na stole, misy jeho a lžice jeho, a koflíky jeho, a přikryvadla k přikrývání z čistého zlata. ¹⁷Udělal také svícen z zlata čistého, z taženého zlata udělal svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misy jeho, koule jeho i květové jeho z něho byli. ¹⁸Šest pak prutů bylo po stranách jeho, tři prutové s jedné strany jeho, a tři prutové s druhé strany jeho. ¹⁹Tři misy na způsob pecky mandlové udělány byly na prutu jednom, a koule a květ, a tři misy na způsob pecky mandlové udělány na prutu druhém, a koule a květ; tak i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících. ²⁰Na svícnu také byly čtyři misy, udělané na způsob mandlo-

vé pecky, a koule jeho i květové jeho. ²¹A byla koule pode dvěma pruty z něho, a koule druhá pode dvěma pruty z něho, a koule třetí pode dvěma pruty z něho, a tak pod šesti pruty vycházejícími z něho. ²²Koule jejich i prutové jejich z něho byli, všecko hned jedním tažením z zlata čistého. ²³Udělal i lamp jeho sedm, i utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho z zlata čistého. ²⁴Z centněře zlata čistého udělal jej se všim tím nádobím. ²⁵Udělal také oltář pro kadění z dříví setim, lokte zdělí a lokte zšíří, čtverhraný, dvou pak loket zvýší; z něho byli rohové jeho. ²⁶A obložil jej zlatem čistým, svrček jeho i po stranách vůkol, i rohy jeho; a udělal mu korunu zlatou vůkol. ²⁷Po dvou podobně kruzích zlatých udělal u něho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po dvou stranách jeho, skrze něž by provlačování byli sochorové, aby nošen byl na nich. ²⁸A zdělal ty sochory z dříví setim, a obložil je zlatem. ²⁹Nadělal také oleje pomazání svatého, a kadidla z vonných věcí, čistého, dílem apatykářským.

38Udělal také oltář k zápalu z dříví setim, pěti loket zdělí a pěti loket zšíří, čtverhraný, a tři loket zvýší. ²A zdělal mu rohy na čtyřech úhlech jeho; z něho byli rohové jeho, a obložil jej mědí. ³Nadělal také všelijakých nádob k oltáři, hrnců a lopat, a kotlíků a vidliček, a nádob jeho k uhlí; všecka nádoby jeho udělal měděná. ⁴Udělal k oltáři i rošt mřežovaný, měděný, pod okolkem oltáře dole, až do prostřed něho. ⁵A slil čtyři kruhy na čtyřech krajích k roštu měděnému, v nichž by sochorové bývali. ⁶Sochory pak udělal z dříví setim a obložil je mědí. ⁷A uvlékl ty sochory do těch kruhů po obou stranách oltáře k nošení jeho na nich; prázdný z prken udělal jej. ⁸Udělal též umyvadlo měděné, a podstavek jeho měděný z zrcadel houfně přicházejících žen, kteréž přicházely ke dveřím stánku úmluvy. ⁹Udělal také síň k straně polední; koltry očkované síně té z bílého hedbáví přesukovaného na sto loket, ¹⁰Sloupů jejich dvacet, a k nim podstavků dvaceti z mědi, háky na sloupích, a přepásání jejich z stříbra. ¹¹Tolikéž k straně půlnoční koltry na sto loket, sloupů k nim dvacet a podstavků jejich dvaceti z mědi, háky na sloupích a přepásání jejich z stříbra. ¹²K straně pak západní koltry očkované na padesáte loket, sloupů k nim deset a podstavků jejich deset, háky na sloupích a přepásání jejich z stříbra. ¹³A v straně přední na východ padesáti loktů, ¹⁴Koltry očkované patnácti loktů byly při straně jedné, sloupové k nim tři, a podstavkové jejich tři. ¹⁵A k straně druhé, u brány síně té, jakž tam, tak tuto, koltry očkované patnácti loktů, sloupové k nim tři a podstavkové jejich tři. ¹⁶Všecky koltry síně vůkol očkované z bílého hedbáví přesukovaného. ¹⁷Podstavkové pak sloupů z mědi, hákové na sloupích a přepásání jich z stříbra, a obložení makovic jejich z stříbra; všickni také sloupové síně přepásání byli stříbrem. ¹⁸Zastření pak brány síně dílem krumpěřským z postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného a hedbáví bílého přesukovaného; dlouhost jeho dvacet loktů, výsost pak šířky pěti

loktů, jako i jiných koltr síně očkovatých. ¹⁹A sloupové k ní čtyři a podstavkové jejich čtyři z mědi, hákové jejich stříbrní, a obložení makovic jejich a přepásaní jejich z stříbra. ²⁰Všickni pak kolíkové příbytku a síně vůkol byli z mědi. ²¹Tyto jsou věci vyčtené k příbytku, příbytku svědeckví, kteréž jsou vyčteny podlé rozkázání Mojžíšova, skrze Itamara, syna Arona kněze, k službě Levitů. ²²A Bezeleel, syn Uri, syna Hur, z pokolení Juda, udělal všechny tyto věci, kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi; ²³A s ním Aholiab, syn Achisamechův z pokolení Dan, tesař a vtipný řemeslník, a krumpěř na modrém postavci a šarlatu, a červci dvakrát barveném a kmentu. ²⁴Všeho zlata vynaloženého na samo dílo, na všecko dílo svatyně, (bylo pak zlato obětované), devět a dvadeceti centnéřů, a sedm set třidceti lotů podlé váhy svatyně. ²⁵Stříbra pak od těch, jež náležejí ku počtu shromáždění, sto centnéřů, a tisíc sedm set sedmdesáte pět lotů podlé váhy svatyně. ²⁶Půl lotu z každé hlavy podlé váhy svatyně, ode všech jdoucích v počet od dvadeceti let a výše, jichž bylo šestkrát sto tisíc, tři tisíce pět set a padesáte. ²⁷A bylo sto centnéřů stříbra k slévání podstavků svatyně a podstavků opony; sto podstavků ze sta centnéřů, centněř do podstavku. ²⁸A z tisíce sedmi set sedmdesáti pěti lotů udělal háky na sloupy, a obložil makovice jejich a přepásal je. ²⁹Mědi pak obětované bylo sedmdesáte centnéřů a dva tisíce a čtyři sta lotů. ³⁰A udělal z ní podstavky ke dveřím stánku svědeckví a oltář měděný, a rošt měděný k němu, a všechny nádoby oltáře, ³¹A podstavky síně vůkol a podstavky brány síně, všechny také kolíky příbytku a všechny kolíky sínce vůkol.

39z modrého pak postavce a šarlatu a červce dvakrát barveného udělali roucha k službě, k přísluhování v svatyni. Udělali i roucho svaté, kteréž by bylo Aronovi, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²A udělal náramenník z zlata, postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného. ³I nadělali plíšků zlatých, a nastříhali z nich nití, aby jimi províjeli skrze modrý postavce a šarlat, a červec dvakrát barvený a bílé hedbáví, dílem řemeslným. ⁴Náramky u něho udělali tak, aby se jeden s druhým spojití mohl; na dvou krajích svých spojoval se. ⁵Přepásaní také náramenníka, kteréž bylo na něm, z týchž věcí bylo a týmž dílem, z zlata, postavce modrého a šarlatu a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁶Přisadili i kamení onychinové, vložené a vsazené do zlata, řezané tak, jako ryty bývají pečeti, s jmény synů Izraelských. ⁷A vložil je na vrchní kraje náramenníku, aby byli kamenové pro paměť na syny Izraelské, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁸Udělal i náprsník dílem řemeslným, takovým dílem jako náramenník, z zlata, postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného. ⁹Čtverhranatý byl; dvojnásobní udělali náprsník, na píd zdělí, a na píd zšíří, dvojnásobní. ¹⁰A vysadili jej čtyřmi řady kamení drahého pořádkem tímto: Sar-

dius, topazius a smaragdus v řadu prvním; ¹¹V řadu pak druhém karbunkulus, zafir a jaspis; ¹²A v řadu třetím linkurius, achates a ametyst; ¹³A v čtvrtém řadu chrysolit, onychin a beryl, vložení a vsazení do zlata v svém pořádku. ¹⁴Těch pak kamenů s jmény synů Izraelských bylo dvanácte vedlé jmen jejich, vyrytých, jako pečet ryta bývá, každý vedlé jména svého pro dvanáctero pokolení. ¹⁵Udělali i k náprsníku řetízky jednostejné, dílem točeným z zlata čistého. ¹⁶Udělali také dva haklíky zlaté, a dva kroužky zlaté, a připjali ty dva kroužky na dvou krajích náprsníku. ¹⁷A prostrčili dva řetízky zlaté skrze dva kroužky na krajích náprsníku. ¹⁸Druhé pak dva konce dvou řetízků vpjali do dvou těch haklíků, a dali je na vrchní kraje náramenníku po předu. ¹⁹Udělali též dva kroužky zlaté, kteréž dali na dva kraje náprsníku, na té obrubě jeho, kteráž byla po straně náramenníka po spodu. ²⁰Udělali ještě dva jiné kroužky zlaté, kteréž dali na dvě strany náramenníka zespod po předu, proti spojení jeho, kteréž jest nad přepásáním náramenníka. ²¹I přivázali náprsník od kroužků jeho k kroužkům toho náramenníka tkanicí hedbáví modrého, aby byl nad přepásáním náramenníka, a aby neodevstával náprsník od náramenníka, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²²Udělal také plášť náležející k náramenníku, dílem vytkávaným, všecken z postavce modrého, ²³A díru u prostřed pláště, jako díra v pancíři; okolek byl po kraji jejím vůkol, aby se neroztrhl. ²⁴Udělali také na podolku pláště jablka zrnatá z postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného. ²⁵Nadělali i zvonečků z zlata čistého, a zavěšovali zvonečky ty mezi jablky zrnatými u podolku pláště vůkol, u prostřed mezi jablky zrnatými; ²⁶Zvoneček a jablko zrnaté, opět za tím zvonečkem a jablko zrnaté u podolku pláště vůkol, k užívání toho při službě, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁷Potom udělali sukni z bílého hedbáví dílem vytkávaným, Aronovi a synům jeho. ²⁸I čepici z bílého hedbáví, a klobouky ozdobné z bílého hedbáví, a košilky tenké z bílého hedbáví přesukovaného, ²⁹Pás také z bílého hedbáví přesukovaného, a postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, dílem krumpěřským, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, ³⁰Udělali i plech koruny svaté z zlata čistého, a napsali na něm písmo dílem vyrývavých pečeti: Svatost Hospodinu. ³¹A dali do něho tkaničci z hedbáví modrého, aby přivázán byl k čepici na hoře, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ³²A tak dokonáno jest všecko dílo příbytku stánku úmluvy; a učinili synové Izraelští všecko, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili, ³³A přinesli příbytek ten k Mojžíšovi, stánek i všecka nádobí jeho, háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, i sloupy jeho a podstavky jeho, ³⁴Přikrytí také z koží skopových na červeno barvených, a přikrytí z koží jezevčích i oponu zastření, ³⁵Truhlu svědeckví s sochory jejími i slitovnicí, ³⁶Stůl, všecka nádobí jeho i chléb předložený, ³⁷Svícen čistý, lampy jeho, lampy zpořádané, i všecka nádobí jeho, i olej k svícení, ³⁸Též oltář zlatý a olej pomazání a kadi-

dlo z vonných věcí a zastření ke dveřím stánku, ³⁹Oltář měděný a rošť jeho měděný, sochory jeho a všecka nádobí jeho, i umyvadlo a podstavek jeho, ⁴⁰Očkovatě koltry síně a sloupy k nim s podstavky jejich, i zastření k bráně té síně, provazy také její a kolíky i všecka nádobí k službě příbytku, k stánku úmluvy, ⁴¹Roucha k službě, k přisluhování v svatyni, roucho svaté Arona kněze i roucho synů jeho k konání úřadu kněžského. ⁴²Vedle všeho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak udělali synové Izraelští všechno to dílo. ⁴³A viděl Mojžíš všechno to dílo, a aj, udělali je, jakž byl přikázal Hospodin, tak udělali. I požehnal jim Mojžíš.

40 Potom mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²V den měsíce prvního, prvního dne téhož měsíce vyzdvihneš příbytek, stánek úmluvy. ³A postavíš tam truhlu svědectví a zastřeš ji oponou. ⁴Vneseš i stůl a zřídíš řád jeho, vneseš také svícen a rozsvítíš lampy jeho. ⁵Postavíš též oltář zlatý pro kadění naproti truhle svědectví, a zavěsíš zastření ve dveřích příbytku. ⁶Potom postavíš oltář k zápalům přede dveřmi příbytku stánku úmluvy. ⁷Postavíš také umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do něhož naleješ vody. ⁸Naposledy vyzdvihneš síň vůkol a zavěsíš zastření brány síně. ⁹Tedy vezmeš olej pomazání a pomážeš příbytek a všech věcí, kteréž v něm jsou, a posvětiš ho i všech nádob jeho, a bude svatý. ¹⁰Pomažeš i oltáře zápalu a všech nádob jeho a posvětiš oltáře, a bude oltář svatý. ¹¹Pomažeš také umyvadla a podstavku jeho, a posvětiš ho. ¹²A přistoupiti kážeš Aronovi i synům jeho ke dveřím stánku svědectví, a umyješ je vodou. ¹³A oblečeš Arona v roucha svatá a pomážeš ho a posvětiš ho, aby úřad kněžský konal přede mnou. ¹⁴Synům také jeho přistoupiti kážeš, a zoblácíš je v sukně. ¹⁵A pomážeš jich, tak jako jsi pomazal otce jejich, aby úřad kněžský konali přede mnou, aby jim bylo pomazání jejich toto k kněžství věčnému po rodech jejich. ¹⁶I učinil Mojžíš tak. Všecko, jakž mu rozkázal Hospodin, tak učinil. ¹⁷I stalo se měsíce prvního léta druhého, prvního dne měsíce, že vyzdvižen jest příbytek. ¹⁸Mojžíš tedy vyzdvihl příbytek a podložil podstavky jeho a postavil dsky jeho, a provlékl svlaky jeho, a vyzdvihl sloupy jeho. ¹⁹Potom postavil stánek v příbytku a dal přikrytí stánku svrchu na něj, jakož mu byl přikázal Hospodin. ²⁰A vzav svědectví, vložil je do truhly, uvlékl také sochory k truhle a dal slitovnici svrchu na truhlu. ²¹I vnesl truhlu do příbytku a zavěsil oponu zastření, a zastřel truhlu svědectví, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²²Postavil i stůl v stánku úmluvy k straně příbytku půlnoční, vně před oponou. ²³A zřídil na něm zpořádání chlebů před Hospodinem, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁴A postavil svícen v stánku úmluvy naproti stolu, v straně příbytku ku poledni. ²⁵A rozsvítil lampy před Hospodinem, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁶Postavil také oltář zlatý v stánku úmluvy před oponou, ²⁷A kadil na něm kadidlem vonným, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁸Zavěsil také zastření dveří příbytku. ²⁹A oltář zápalu postavil ke dve-

řím příbytku stánku úmluvy, a obětoval na něm oběti zápalné a suché, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ³⁰A postavil umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do něhož nalil vody k umývání. ³¹A umýval z něho Mojžíš, Aron a synové jeho ruce své i nohy své. ³²Když vcházeli do stánku úmluvy, a když přistupovali k oltáři, umývali se, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ³³Naposledy vyzdvihl síň vůkol příbytku a oltáře, a zavěsil zastření brány síně. A tak dokonal Mojžíš dílo to. ³⁴Tedy přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Hospodinova naplnila příbytek. ³⁵A nemohl Mojžíš vjít do stánku úmluvy; nebo byl nad ním oblak, a sláva Hospodinova naplnila příbytek. ³⁶Když pak odnášel se oblak s příbytku, brali se synové Izraelští po všech taženích svých. ³⁷Pakli se neodnášel oblak, nehýbali se až do dne, v němž se zdvihl. ³⁸A byl oblak Hospodinův nad příbytkem ve dne, a oheň býval v noci na něm, před očima všeho domu Izraelského ve všech taženích jejich.

Leviticus

1 Povolal pak Hospodin Mojžíše, a mluvil k němu z stánku úmluvy, řka: ²Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když by kdo z vás obětoval obět Hospodinu, z hovad, totiž z volů aneb z drobného dobytka obětovati budete obět svou. ³Jestliže zápalná obět jeho byla by z skotů, samce bez vady obětovati bude. U dveří stánku úmluvy obětovati jej bude dobrovolně, před obličejem Hospodinovým. ⁴A vloží ruku svou na hlavu oběti zápalné, i bude příjemná jemu k očistění jeho. ⁵Tedy zabije volka toho před tváří Hospodinovou, a obětovati budou kněží, synové Aronovi, krev, a pokropí tou krví oltáře svrchu vůkol, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. ⁶I stáhne kůži s oběti zápalné, a rozseká ji na díly své. ⁷A dají synové Arona kněze oheň na oltář, a narovnájí dříví na tom ohni. ⁸Potom zpořádají kněží, synové Aronovi, díly ty, hlavu i tuk, na dříví vložené na oheň, kterýž jest na oltáři. ⁹A droby jeho i nohy jeho vymyjete vodou. I páliťi bude kněz všechno to na oltáři; zápal jest v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina. ¹⁰Jestliže pak z drobného dobytka bude obět jeho, z ovcí aneb z koz k oběti zápalné, samce bez poškrvny obětovati bude. ¹¹A zabije ho při straně oltáře půlnoční před tváří Hospodinovou, a pokropí kněží, synové Aronovi, krví oltáře vůkol. ¹²I rozseká ho na díly jeho s hlavou jeho i tukem jeho, a zpořádá je kněz na dříví vložené na oheň, kterýž jest na oltáři. ¹³A střeva jeho i nohy jeho vymyje vodou. Tedy obětovati bude kněz všechno to, a páliťi bude to na oltáři; zápal jest v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina. ¹⁴Jestliže pak z ptactva obět zápalnou obětovati bude Hospodinu, tedy ať obětuje z hrdliček aneb z holoubat obět svou. ¹⁵I vloží je kněz na oltář a nehem natrhne hlavy jeho, a zapálí na oltáři, vytlačé krev jeho na stranu oltáře. ¹⁶Odejme také vole jeho s nečistotami jeho, a pvrže je blízko oltáře k straně východní na místo, kdež jest popel. ¹⁷A natrhne ho za křídla jeho, kterýchž však neodtrhne. I páliťi bude je kněz na oltáři na dříví, kteréž jest na ohni; zápalť jest v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina.

2 Když by pak který člověk obětoval dar oběti suché Hospodinu, mouka bělná bude obět jeho. I poleje ji olejem a vloží na ni kadidlo. ²Přinese ji pak k synům Aronovým kněžím, a vezme odtud plnou hrst svou té mouky bělné a toho oleje se vším kadidlem jejím; i páliťi to bude kněz

na památku její na oltáři v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina. ³Ostatek pak té oběti suché bude Aronovi i synům jeho, svatě svatých, z ohnivých obětí Hospodinových. ⁴Když bys pak obětoval dar oběti suché, pečené v peci, ať jsou z mouky bělné koláčové nekvašené, zadělané olejem, aneb oplatkové přesní olejem pomazaní. ⁵Jestliže pak obět suchou na pánvici smaženou obětovati budeš, bude z mouky bělné olejem zadělané a nenakvašené. ⁶Rozlámeš ji na kusy a naleješ na ni oleje, obět suchá jest. ⁷Pakli obět suchou v kotlíku připravenou obětovati budeš, z mouky bělné s olejem bude. ⁸I přineseš obět suchou, kteráž z těch věcí bude Hospodinu, a dáš ji knězi, kterýžto donese ji k oltáři. ⁹A vezma kněz z oběti té pamětné její, páliťi je bude na oltáři, v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina. ¹⁰Což pak zůstane z oběti té suché, bude Aronovi i synům jeho, svatě svatých, z ohnivých obětí Hospodinových. ¹¹Žádná obět suchá, kterouž obětovati budete Hospodinu, nebude kvašena; nebo nežádného kvasu, ani medu nebudete obětovati v obět ohnivou Hospodinu. ¹²V oběti prvotin toliko obětovati budete je Hospodinu, ale na tento oltář neobětujte jich u vůni spokojující. ¹³Také všeliký dar suché oběti své solí osolíš, a neodejmeš soli smlouvy Boha svého od suché oběti své. Při každé oběti své sůl obětovati budeš. ¹⁴Jestliže bys pak obětoval obět suchou z prvotin Hospodinu, klasy nové ohněm upražíš, a což vymneš z těch klasů nových, to obětovati budeš, suchou obět prvotin svých. ¹⁵A poleješ ji svrchu olejem, kadidlo také vložíš na ni; obět suchá jest. ¹⁶I páliťi bude kněz pamětné její z obilí ztřeštěného, a z oleje toho, se vším tím kadidlem jejím; v obět ohnivou bude Hospodinu.

3 Jestliže pak obět pokojná bude obět jeho, když by z skotů obětoval, buď vola neb krávu, bez vady bude obětovati je před tváří Hospodinovou. ²Tedy položí ruku svou na hlavu oběti své, i zabije ji u dveří stánku úmluvy; a kropiti budou kněží synové Aronovi krví na oltář vůkol. ³Potom obětovati bude z oběti pokojné ohnivou obět Hospodinu, tuk střeva kryjící, i všeliký tuk, kterýž jest na nich, ⁴Též obě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabínách, tolikéž i branicí, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. ⁵I páliťi to budou synové Aronovi na oltáři spolu s obětí zápalnou, kteráž bude na dříví vloženém na oheň; obět zajisté ohnivá jest, vůně spokojující Hospodina. ⁶Jestliže pak

z drobného dobytka bude obět jeho v obět pokojnou Hospodinu, samce aneb samici, bez poškrvny obětovati bude ji. ⁷Jestliže by obětoval beránka, obět svou, tedy obětovati jej bude před tváří Hospodinovou. ⁸A vloží ruku svou na hlavu oběti své, a zabije ji před stánkem úmluvy, a kropiti budou synové Aronovi krví její na oltář vůkol. ⁹Potom obětovati bude z oběti pokojné obět ohnivou Hospodinu, tuk její i ocas celý, kterýž od hřbetu odejme, též i tuk střeva kryjící se vším tím tukem, kterýž jest na nich, ¹⁰Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. ¹¹I páliť to bude kněz na oltáři; pokrm jest oběti ohnivé Hospodinovy. ¹²Jestliže pak koza byla by obět jeho, tedy bude ji obětovati před obličejem Hospodinovým. ¹³A vloží ruku svou na hlavu její, a zabije ji před stánkem úmluvy; i kropiti budou synové Aronovi krví její na oltáři vůkol. ¹⁴Potom obětovati bude z ní obět svou v obět ohnivou Hospodinu, tuk střeva kryjící, i všecken tuk, kterýž jest na nich, ¹⁵Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. ¹⁶I páliť to bude kněz na oltáři, pokrm oběti ohnivé u vůni příjemnou. Všecken tuk Hospodinu bude. ¹⁷Právnem věčným po rodech vašich, ve všech příbytcích vašich žádného tuku a žádné krve nebudete jísti.

4Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv synům Izraelským a rci: Když by kdo zhřešil z poblouzení proti některému ze všech přikázání Hospodinových, čině, čehož býti nemá, a přestoupil by jedno z nich; ³Jestliže by kněz pomazaný zhřešil hříchem jiných lidí: tedy obětovati bude za hřích svůj, kterýmž zhřešil, volka mladého bez poškrvny Hospodinu v obět za hřích. ⁴I přivede volka toho ke dveřím stánku úmluvy před obličej Hospodinův, a položí ruku svou na hlavu volka toho, a zabije ho před obličejem Hospodinovým. ⁵Tedy vezme kněz pomazaný krve z toho volka, a vnese ji do stánku úmluvy. ⁶Potom omočí kněz prst svůj v té krvi, a kropiti jí bude sedmkrátě před Hospodinem, před oponou svatyně. ⁷Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře, na němž se kadí vonnými věcmi před Hospodinem, kterýž jest v stánku úmluvy, a ostatek krve volka toho vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. ⁸Všecken pak tuk volka toho za hřích vyjme z něho, totiž tuk příkrývající střeva a všecken tuk, kterýž jest na nich, ⁹Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme ji, ¹⁰Tak jako se odjímá od volka oběti pokojné, a páliť to bude kněz na oltáři zápalu. ¹¹Kůži pak volka toho, i všecko maso jeho s hlavou i s nohama jeho, střeva jeho i s lejny jeho, ¹²A tak celého volka vyneše ven za stany na místo čisté, tam kdež se popel vysypá, a spálí jej na dříví ohněm; na místě, kdež se popel vysypá, spálen bude. ¹³Jestliže by pak všecko množství Izraelské pobloudilo, a byla by ta věc skrytá před očima shromáždění toho, a učinili by proti některému ze všech přikáza-

ní Hospodinových, čehož by býti nemělo, tak že by vinni byli, ¹⁴A byl by poznán hřích, kterýmž zhřešili: tedy obětovati bude shromáždění volka mladého v obět za hřích, a přivedou ho před stánek úmluvy. ¹⁵I položí starší shromáždění toho ruce své na hlavu volka před Hospodinem, a zabije volka před Hospodinem. ¹⁶I vnese kněz pomazaný z krve volka toho do stánku úmluvy, ¹⁷A omoče kněz prst svůj v té krvi, kropiti jí bude sedmkrátě před Hospodinem, před oponou. ¹⁸Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře, kterýž jest před Hospodinem v stánku úmluvy; potom všecku krev pozůstávající vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. ¹⁹Všecken také tuk jeho vyjme z něho, a páliť to bude na oltáři. ²⁰S tím pak volkem tak učiní, jako učinil s volkem za hřích obětovaným, rovně tak učiní s ním. A tak očistí je kněz, i bude jim odpuštěno. ²¹Volka pak vyneše ven z tábora a spálí jej, jako spálil volka prvního; nebo obět za hřích shromáždění jest. ²²Jestliže pak kněz zhřeší, a učiní proti některému ze všech přikázání Hospodina Boha svého, čehož býti nemělo, a to z poblouzení, tak že vinen bude, ²³A byl by znám hřích jeho, jímž zhřešil: tedy přivede obět svou z koz, samce bez poškrvny. ²⁴I položí ruku svou na hlavu toho kozla a zabije ho na místě, kdež se bijí oběti zápalné před Hospodinem; obět za hřích jest. ²⁵A vezma kněz z krve oběti za hřích na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, ostatek pak krve jeho vyleje k spodku oltáře zápalu. ²⁶Všecken také tuk jeho páliť to bude na oltáři, jako i tuk obětí pokojných. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho, a odpuštěn bude jemu. ²⁷Jestliže pak zhřeší člověk z lidu obecného z poblouzení, učině proti některému přikázání Hospodinovu, čehož by nemělo býti, tak že vinen bude, ²⁸A byl by znám hřích jeho, kterýmž zhřešil: tedy přivede obět svou z koz, samici bez poškrvny, za hřích svůj, jímž zhřešil. ²⁹I položí ruku svou na hlavu oběti té za hřích a zabije tu obět za hřích na místě obětí zápalných. ³⁰A vezma kněz z krve její na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, a ostatek krve její vyleje u spodku oltáře. ³¹Všecken také tuk její odejme, jako se odjímá tuk od obětí pokojných, a páliť to bude kněz na oltáři u vůni příjemnou Hospodinu. A tak očistí jej kněz, a bude mu odpuštěno. ³²Pakli by z ovcí přinesl obět svou za hřích, samici bez poškrvny přinese. ³³A vloží ruku svou na hlavu té oběti za hřích a zabije ji v obět za hřích na místě, kdež se bijí oběti zápalné. ³⁴Potom vezma kněz krve z oběti té za hřích na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, ostatek pak krve její vyleje k spodku oltáře. ³⁵Všecken také tuk její odejme, jakž se odjímá tuk beránka z obětí pokojných, a páliť to bude kněz na oltáři v obět ohnivou Hospodinu. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho, kterýmž zhřešil, a odpuštěn bude jemu.

5Zhřešil-li by člověk, tak že slyše hlas zakletí a jsa svědkem toho, což viděl neb slyšel, a neoznámil by, poneseť pokutu za nepravost svou. ²Aneb jestliže by se dotkl člověk některé věci nečisté, buďto těla zvířeti nečisté, buďto těla ho-

vada nečistého, aneb těla žízaly nečisté, a bylo by to skryto před ním, tedy nečistý bude a vinen jest. ³Aneb jestliže by se dotkl nečistoty člověka, jaká by koli byla nečistota jeho, kterouž se poškvřňuje, a bylo by to skryto před ním, a potom poznal by to, vinen jest. ⁴Aneb jestliže by se kdo zapřísáhl, vynášeje to rty svými, že učiní něco zlého aneb dobrého, a to o jakékoli věci, o níž člověk s přísahou obyčej má mluvit, a bylo by to skryto před ním, a potom by poznal, že vinen jest jednou věcí z těch, ⁵Když tedy vinen bude jednou věcí z těch: vyzná hřích svůj, ⁶A přivede obět za vinu svou Hospodinu, za hřích svůj, kterýmž zhřešil, samici z dobytka drobného, ovci aneb kozu za hřích, a očistí jej kněz od hříchů jeho. ⁷A pakli by s to býti nemohl, aby dobytče obětoval, tedy přinese obět za vinu svou, kterouž zhřešil, dvě hrdličky aneb dvě holoubátek Hospodinu, jedno v obět za hřích a druhé v obět zápalnou. ⁸I přinese je k knězi, a on obětovati bude nejprve to, kteréž má býti v obět za hřích, a nehtem natrhne hlavy jeho naproti tylu jeho, však nerozdělí jí. ⁹I pokropí krví z oběti za hřích strany oltáře, a což zůstane krve, vytlačí ji k spodku oltáře; nebo obět za hřích jest. ¹⁰Z druhého pak učiní obět zápalnou vedlé obyčeje. A tak očistí jej kněz od hřichu jeho, kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn. ¹¹A pakli nemůže s to býti, aby přinesl dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, tedy přinese obět svou ten, kterýž zhřešil, desátý díl míry efi mouky bělné v obět za hřích. Nenalejet na ni oleje, aniž položí na ni kadidla, nebo obět za hřích jest. ¹²Kterouž když přinese k knězi, tedy kněz vezma z ní plnou hrst svou, pamětné její, pálení to bude na oltáři mimo obět ohnivou Hospodinu, obět za hřích jest. ¹³I očistí jej kněz od hřichu jeho, kterýmž zhřešil v kterékoli věci z těch, a budeť mu odpuštěn; ostatek pak bude knězi jako při oběti suché. ¹⁴Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁵Kdyby člověk přestoupil přestoupením, a zhřešil by z poblouzení, ujímaje věci posvěcených Hospodinu: tedy přinese obět za vinu svou Hospodinu, skopce bez poškvřny z drobného dobytka, podlé ceny tvé, nejniž za dva loty stříbra, vedlé lotu svatyně, za vinu. ¹⁶A tak, což zhřešil, ujímaje posvěcených věcí, nahradí, a pátý díl nad to přidá, dada to knězi; kněz pak očistí jej skrze skopce oběti za vinu, a bude jemu odpuštěna. ¹⁷Jestliže by pak člověk zhřešil, a učinil by proti některému ze všech příkázání Hospodinových, čehož by nemělo býti, neznaje toho, a byl by vinen, rovně též ponese nepravost svou. ¹⁸A přivede skopce bez poškvřny z drobného dobytka vedlé ceny tvé v obět za vinu k knězi. I očistí jej kněz od poblouzení jeho, kterýmž pobloudil a o němž nevěděl, a bude mu odpuštěno. ¹⁹Obět za provinění jest, nebo zavínil Hospodinu.

6Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Kdyby člověk zhřešil a přestoupením přestoupil proti Hospodinu, buď že by oklamal bližního svého v věci sobě svěšené, aneb v spolku nějakém, aneb mocí by vzal něco, aneb lstivě podvedl bližního svého, ³Buď že nalezna ztracenou věc, za přelby

mu ji, buď že by přísáhl falešně, kteroukoli věcí z těch, kterouž přihází se člověku učiniti a zhřešiti jí, ⁴Když by tedy zhřešil a vinen byl: navrátí zase tu věc, kterouž mocí sobě vzal, aneb tu, kteréž lstivě s útliskem dosáhl, aneb tu, kteráž mu svěřena byla, aneb ztracenou věc, kterouž nalezl, ⁵Aneb o kterékoli věci falešně přísáhl: tedy navrátí to z cela, a nad to pátý díl toho přidá tomu, čímž bylo; to navrátí v den oběti za hřích svůj. ⁶Obět pak za hřích svůj přivede Hospodinu z drobného dobytka, skopce bez poškvřny, vedlé ceny tvé, v obět za vinu knězi. ⁷I očistí jej kněz před Hospodinem, a odpuštěno mu bude, jedna každá z těch věcí, kterouž by učinil a jí vinen byl. ⁸I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁹Přikaz Aronovi i synům jeho a rci: Tento bude řád při oběti zápalné: (slove pak obět zápalná od pálení na oltáři celou noc až do jitra, nebo oheň na oltáři vždycky hořeti bude), ¹⁰Obleče se kněz v roucho své lněné, a košilku lněnou vezme na tělo své, a vyhrabe popel, když oheň spálí obět zápalnou na oltáři, a vysype jej u oltáře. ¹¹Potom svede šaty své a obleče se v roucho jiné, a vynese popel ven z stanů na místo čisté. ¹²Oheň pak, kterýž jest na oltáři, bude hořeti na něm, nebude uhašován. A bude zapalovati jím kněz dříví každého jitra, a zpořádá na něm obět zápalnou, a pálení bude na něm tuk pokojných obětí. ¹³Oheň ustavičně hořeti bude na oltáři, a nebudeť uhašen. ¹⁴Tento pak bude řád při oběti suché, kterouž obětovati budou synové Aronovi Hospodinu u oltáře: ¹⁵Vezme hrst bělné mouky z oběti té a z oleje jejího, se vším tím kadidlem, kteréž bude na oběti suché, a pálení to bude na oltáři u vůni líbeznou, pamětné její Hospodinu. ¹⁶Což pak zůstane z ní, to jísti budou Aron i synové jeho; přesné jísti se bude na místě svatém, v síni stánku úmluvy jísti to budou. ¹⁷Nebude vařeno s kvasem, nebo jsem jim to dal za díl z obětí mých ohnivých; svaté svatých to jest, jako i obět za hřích a jako obět za vinu. ¹⁸Každý mužského pohlaví z synů Aronových jísti bude to právem věčným po rodech vašich, z ohnivých obětí Hospodinových. Což by se koli dotklo toho, svaté bude. ¹⁹I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁰Tato jest obět Aronova a synů jeho, kterouž obětovati budou Hospodinu v den pomazání jeho: Desátý díl míry efi mouky bělné za obět suchou ustavičnou, polovici toho ráno a polovici u večer. ²¹Na pánvici s olejem strojena bude; smaženou přineseš ji, a pečené kusy oběti suché obětovati budeš u vůni spokojující Hospodina. ²²A kněz, kterýž z synů jeho po něm pomazán bude, ať ji obětuje právem věčným. Hospodinu všecko to páleno bude. ²³A všeliká suchá obět kněžská celá spálena bude; nebudeť jedena. ²⁴Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁵Mluv Aronovi a synům jeho a rci: Tento bude řád oběti za hřích: Na místě, kdež se zabijí obět zápalná, zabita bude obět za hřích před Hospodinem; svatá svatých jest. ²⁶Kněz obětující tu obět za hřích budeť jísti ji; na místě svatém jedena bude v síni stánku úmluvy. ²⁷Což by se koli dotklo masa jejího, svaté bude; a jestliže by krví její šaty skropeny byly, to, což skropeno jest, obmyješ na místě

svatém. ²⁸A nádoba hliněná, v níž by vařeno bylo, rozražená bude; pakli by v nádobě měděné vařeno bylo, vytřena a vymyta bude vodou. ²⁹Všeliký pohlaví mužského mezi kněžími jísti to bude; svaté svatých jest. ³⁰Ale žádná obět za hřích, (z jejížto krve něco vneseno bylo by do stánku úmluvy k očištění v svatyni), nebude jedena; ohněm spálena bude.

7 Tento pak bude řád oběti za provinění; svatá svatých jest. ²Na kterémž místě zabijí se obět zápalná, na témž zabijí i obět za vinu, a pokropí krví její oltáře svrchu vůkol. ³Všecken pak tuk její obětovati bude z ní, ocas i tuk střeva příkrývající. ⁴Těž obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách; a brani, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme. ⁵I bude pálení to kněz na oltáři v obět ohnivou Hospodinu; obět za provinění jest. ⁶Všeliký pohlaví mužského mezi kněžími jísti bude ji, na místě svatém jedena bude; svatá svatých jest. ⁷Jakož obět za hřích, tak obět za vinu, jednostejné právo míti budou; knězi, kterýž by ho očišťoval, přináležeti bude. ⁸Knězi pak, kterýž by něčí obět zápalnou obětoval, kůže té oběti zápalné, kterouž obětoval, přináležeti bude. ⁹Nadto všeliká obět suchá, kteráž v peci pečena bude, a všecko, což na pánvici aneb v kotlíku strojeno bude, knězi, kterýž to obětuje, přináležeti bude. ¹⁰Tolikéž všeliká obět suchá olejem zadělaná aneb upražená, všechněm synům Aronovým přináležeti bude, a to jednomu jako druhému. ¹¹Tento pak bude řád oběti pokojné, kterouž by obětoval Hospodinu: ¹²Jestliže by ji obětoval v oběti chvály, tedy obětovati bude v obět chvály koláče nekvašené, olejem zadělané a oplatky nekvašené, olejem pomazané a mouku bělnou smaženou, s těmi koláči olejem zadělanými. ¹³Mimo ty koláče také chléb kvašený obětovati bude obět svou, v obět chvály pokojných obětí svých. ¹⁴A budet obětovati z něho jeden pecník, ze vsí té oběti Hospodinu obět ku pozdvižení, a ten přináležeti bude tomu knězi, kterýž kropil krví té oběti pokojné. ¹⁵Maso pak obět, z té oběti chvály, jenž jest obět pokojná, v den obětování jejího jedeno bude, aniž co zůstane z něho do jitra. ¹⁶Jestliže by pak z slibu aneb z dobré vůle obětoval obět svou, tolikéž v den obětování jejího jedena bude; a jestliže by co zůstalo z toho, tedy na druhý den jísti se bude. ¹⁷Jestliže by pak co masa z té oběti zůstalo do třetího dne, ohněm spáleno bude. ¹⁸Pakli by kdo předce jedl maso oběti pokojné dne třetího, nebude příjemný ten, kterýž ji obětoval, aniž přijata bude, ale ohavnost bude, a kdož by koli jedl je, ponese nepravost svou. ¹⁹Těž maso, kteréž by se dotklo něčeho nečistého, nebude jedeno, ale ohněm spáleno bude; maso pak jiné, kdož by koli čistý byl, bude moci jísti. ²⁰Nebo člověk, kterýž by jedl maso z oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu obětována, a byl by poškrvněný: tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého. ²¹A kdož by se dotkl něčeho nečistého, buďto nečistoty člověka, buď hovada nečistého aneb všeliké ohavnosti nečisté, a jedl by maso z oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu posvěcena:

tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého. ²²Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²³Mluv k synům Izraelským a rci jim: Žádného tuku z vola, aneb z ovce, aneb z kozy nebudete jísti. ²⁴Ačkoli tuk mrtvého a tuk udáveného hovada může užíván býti k všeliké potřebě, ale jísti ho nikoli nebudete. ²⁵Nebo kdož by koli jedl tuk z hovada, kteréž obětovati bude člověk v obět ohnivou Hospodinu, vyhlazen bude člověk ten, kterýž jedl, z lidu svého. ²⁶Tolikéž krve žádné jísti nebudete ve všech příbytcích svých, buď z ptactva, buď z hovada. ²⁷Všeliký člověk, kterýž by jedl jakou krev, vyhlazen bude z lidu svého. ²⁸Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁹Mluv k synům Izraelským a rci: Kdož by obětoval obět svou pokojnou Hospodinu, on sám přinese obět svou Hospodinu z obětí pokojných svých. ³⁰Ruce jeho obětovati budou obět ohnivou Hospodinu. Tuk s hrudím přinese, a hrudí aby bylo v obět sem i tam obracení před Hospodinem. ³¹Páliti pak bude kněz tuk na oltáři, ale hruď to zůstane Aronovi i synům jeho. ³²A plece pravé dáte knězi ku pozdvižení z obětí pokojných vašich. ³³Kdožkoli z synů Aronových obětovati bude krev obětí pokojných a tuk, tomu se dostane plece pravé na díl jeho. ³⁴Nebo hrudí sem i tam obracení a plece vzhůru pozdvižení vzal jsem od synů Izraelských z obětí pokojných jejich, a dal jsem je Aronovi knězi i synům jeho právem věčným od synů Izraelských. ³⁵Tot jest díl pomazání Aronova, a pomazání synů jeho z ohnivých obětí Hospodinových, ode dne toho, v kterémž jim přistoupení rozkázal k vykonávání kněžství Hospodinu, ³⁶Kterýž přikázal Hospodin, aby jim ode dne, v kterémž jich pomazal, dáván byl od synů Izraelských právem věčným po rodech jejich. ³⁷Tent jest řád oběti zápalné, oběti suché, oběti za hřích, oběti za vinu, a posvěcování i obětí pokojných, ³⁸Kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinai toho dne, když přikázal synům Izraelským, aby obětovali oběti své Hospodinu na poušti Sinai.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Vezmi Arona a syny jeho s ním, i roucha jejich a olej pomazání, též volka k oběti za hřích, a dva skopce, a koš s přesnými chleby, ³A shromazď všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. ⁴I učinil Mojžíš, jakž přikázal jemu Hospodin, a shromazďilo se všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. ⁵Tedy řekl Mojžíš tomu množství: Totot jest to slovo, kteréž přikázal vykonati Hospodin. ⁶A rozkázav přistoupení Mojžíš Aronovi a synům jeho, umyl je vodou. ⁷A oblékl jej v sukni a přepásal ho pasem, a oděv ho pláštěm, dal náramenník svrchu na něj, a připásal jej pasem náramenníka a otáhl ho jím. ⁸A vložil na něj náprsník, do něhožto dal urim a thumim. ⁹Potom vstavil čepici na hlavu jeho; a dal na čepici jeho po předu plech zlatý, korunu svatou, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹⁰Vzal také Mojžíš olej pomazání a pomazal příbytku i všech věcí, kteréž byly v něm, a posvětil jich. ¹¹A pokropil jím oltáře sedmkrát, a pomazal oltáře i všeho nádobí jeho, též umyvadla i s podstav-

kem jeho, aby to všecko posvěceno bylo. ¹²Vlil také oleje pomazání na hlavu Aronovu, a pomazal ho ku posvěcení jeho. ¹³Rozkázal také Mojžíš přistoupiti synům Aronovým, a zoblácel je v sukně, a opásal je pasem, a vstavil na ně klobouky, jakož byl přikázal Hospodin jemu. ¹⁴A přivedl volka k oběti za hřích, i položil Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka oběti za hřích. ¹⁵I zabil jej a vzal krev jeho, a pomazal rohů oltáře vůkol prstem svým, a tak očistil oltář. Ostatek pak krve vylil k spodku oltáře a posvětil ho k očišťování na něm. ¹⁶Vzal také všecken tuk, kterýž byl na střevách, a branici s jater a obě ledvinky i tuk jejich, a páčil to Mojžíš na oltáři. ¹⁷Volka pak toho i kůži jeho, i maso jeho, i lejna jeho spálil ohněm vně za stany, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹⁸Potom přivedl skopce oběti zápalné, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu toho skopce. ¹⁹I zabil jej, a pokropil Mojžíš krví oltáře po vrchu vůkol. ²⁰Skopce také rozsekal na kusy jeho, a páčil Mojžíš hlavu, kusy i tuk. ²¹Střeva pak a nohy vymyl vodou, a tak spálil Mojžíš všeho skopce na oltáři. I byl zápal u vůni líbeznou, obět ohnivá Hospodinu, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²²Rozkázal také přivésti skopce druhého, skopce posvěcení, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu skopce. ²³I zabil jej, a vzav Mojžíš krev jeho, pomazal jí konce pravého ucha Aronova a palce ruky jeho pravé, i palce nohy jeho pravé. ²⁴Tolikéž synům Aronovým rozkázav přistoupiti, pomazal kraje ucha jejich pravého a palce ruky jejich pravé, též palce nohy jejich pravé, a vykropil krev na oltář svrchu vůkol. ²⁵Potom vzal tuk a ocas i všecken tuk příkrývající droby a branici s jater, též obě dvě ledvinky i tuk jejich i plece pravé. ²⁶Také z koše přesných chlebů, kteříž byli před Hospodinem, vzal jeden koláč přesný a jeden pecník chleba s olejem a jeden oplatek, a položil to s tukem a s plecem pravým. ²⁷A dal to všecko v ruce Aronovy a v ruce synů jeho, rozkázav obracet sem i tam v obět obracení před Hospodinem. ²⁸Potom vzav z rukou jejich, páčil to na oltáři v zápal. Posvěcení toto jest u vůni rozkošnou, obět ohnivá Hospodinu. ²⁹Vzal také Mojžíš hrudí a obracel je sem i tam v obět obracení před Hospodinem; a z skopce posvěcení dostal se Mojžíšovi díl, jakož mu byl přikázal Hospodin. ³⁰Vzal také Mojžíš oleje pomazání a krve, kteráž byla na oltáři, a pokropil Arona i roucha jeho, též synů Aronových a roucha jejich s ním. A tak posvětil Arona i roucha jeho, též synů jeho i roucha jejich s ním. ³¹I řekl Mojžíš Aronovi a synům jeho: Vařte to maso u dveří stánku úmluvy, a jezte je tu, i chléb, kterýž jest v koši posvěcení, jakož jsem přikázal, řka: Aron a synové jeho jísti budou je. ³²Což by pak zůstalo masa i chleba toho, ohněm to spálíte. ³³A ze dveří stánku úmluvy za sedm dní ne vycházejte až do dne, v kterémž by se vyplnili dnové svěcení vašeho; nebo za sedm dní posvěcovány budou ruce vaše. ³⁴Jakož se stalo dnešní den, tak přikázal Hospodin činiti k očištění vašemu. ³⁵Protož u dveří stánku úmluvy zůstanete ve dne i v noci za sedm dní, a ostříhati budete nařízení Hospodinova, abyste ne-

zemřeli; nebo tak mi jest přikázáno. ³⁶Učinil tedy Aron i synové jeho všechny věci, kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše.

9Stalo se pak dne osmého, povolal Mojžíš Arona a synů jeho i starších Izraelských. ²I řekl Aronovi: Vezmi sobě tele k oběti za hřích, a skopce k oběti zápalné, obě bez poškrvny, a oběť před Hospodinem. ³K synům pak Izraelským mluvití budeš, řka: Vezměte kozla k oběti za hřích, a tele a beránka, roční, bez vady, k oběti zápalné, ⁴Vola také a skopce k oběti pokojné, abyste obětovali před Hospodinem, a obět suchou zadělanou olejem; nebo dnes se vám ukáže Hospodin. ⁵Tedy vzali ty věci, kteréž přikázal Mojžíš před stánkem úmluvy, a přistoupivši všecko shromáždění, stáli před Hospodinem. ⁶I řekl Mojžíš: Toto jest ta věc, kterouž přikázal Hospodin. Vykonejtež ji, a ukáže se vám sláva Hospodinova. ⁷Aronovi pak řekl Mojžíš: Přístup k oltáři a oběť obět za hřích svůj, a obět zápalnou svou k vykonání očištění za sebe i za lid tento; oběť také obět lidu všeho, a učin očištění za ně, jakož přikázal Hospodin. ⁸Přistoupiv tedy Aron k oltáři, zabil tele své k oběti za hřích. ⁹I dali mu synové Aronovi krev. Kterýžto omočiv prst svůj ve krvi, pomazal rohů oltáře, ostatek pak krve vylil k spodku oltáře. ¹⁰Ale tuk a ledvinky, i branici s jater té oběti za hřích páčil na oltáři, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹¹Maso pak s kůží spálil vně za stany. ¹²Zabil také obět zápalnou. I podali mu synové Aronovi krev, kterouž pokropil po vrchu oltáře vůkol. ¹³Podali jemu také i oběti zápalné s kusy jejími i hlavy její, a páčil ji na oltáři. ¹⁴A vymyv střeva i nohy její, páčil je s obětí zápalnou na oltáři. ¹⁵Obětoval také obět všeho lidu. A vzav kozla oběti za hřích, kterýž byl všeho lidu, zabil jej a obětoval ho za hřích jako i prvního. ¹⁶Obětoval též obět zápalnou a učinil ji vedle obyčeje. ¹⁷Tolikéž i obět suchou obětoval, a vzav plnou hrst z ní, páčil to na oltáři, mimo obět zápalnou jitřní. ¹⁸Zabil ještě i vola a skopce k oběti pokojné, kteráž byla za lid. I podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil oltáře po vrchu vůkol. ¹⁹Dali jemu také tuk z vola a z skopce ocas, a tuk příkrývající střeva i ledvinky a branici s jater. ²⁰A položili všecken tuk na hrudí; i páčil ten tuk na oltáři. ²¹Hrudí pak a plece pravé obracel sem i tam Aron v obět obracení před Hospodinem, jakož byl přikázal Mojžíšovi. ²²Potom Aron pozdvihna rukou svých k lidu, dal jim požehnání, a sstoupil od obětování oběti za hřích a oběti zápalné i oběti pokojné. ²³Tedy všel Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když vycházeli z něho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva Hospodinova všemu lidu. ²⁴Nebo sstoupil oheň od tváři Hospodina, a spálil na oltáři obět zápalnou i všecken tuk. Což když uzřel veškeren lid, zkríkli a padli na tváři své.

10Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidlnici svou, dali do nich oheň a položili na něj kadidlo, a obětovali před Hospodinem oheň cizí, čehož jim

byl nepřikázal. ²Protož sstoupiv oheň od Hospodina, spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem. ³I řekl Mojžíš Aronovi: Toť jest, což mluvil Hospodin, řka: V těch, kteříž přistupují ke mně, posvěcen budu, a před obličejem všeho lidu oslaven budu. I mlčel Aron. ⁴Tedy povolal Mojžíš Mizaele a Elizafana, synů Uziele, strýce Aronova, a řekl jim: Podte a vynesete bratří své od svatyně ven za stany. ⁵I přišli a vynesli je v sukních jejich ven za stany, jakž byl rozkázal Mojžíš. ⁶Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synům jeho: Hlav svých neodkrývejte a roucha svého neroztrhujte, abyste nezemřeli, a aby se Bůh na všechno množství nerozhněval; ale bratří vaši, všechna rodina Izraelská, budou plakati nad tím spálením, kteréž uvedl Hospodin. ⁷Vy pak ze dveří stánku úmluvy nevycházejte, abyste nezemřeli; nebo olej pomazání Hospodinova jest na vás. I učinili vedlé rozkázání Mojžíšova. ⁸Mluvil také Hospodin Aronovi, řka: ⁹Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete míti vcházení do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, (ustanovení věčné to bude po rodech vašich); ¹⁰Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposvěceným, a mezi čistým a nečistým; ¹¹Těž abyste učili syny Izraelské všechněm ustanovením, kteráž mluvil Hospodin k nim skrze Mojžíše. ¹²Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synům jeho, kteříž živi zůstali: Vezměte oběť suchou, kteráž zůstala z ohnivých obětí Hospodinových, a jezte ji s přesnicemi u oltáře; nebo svatá svatých jest. ¹³Protož jísti budete ji na místě svatém, nebo to jest právo tvé a právo synů tvých z ohnivých obětí Hospodinových; tak zajisté jest mi přikázáno. ¹⁴Hrudí pak sem i tam obracení, a plece vznášení jísti budete na místě čistém, ty i synové tvoji, i dcery tvé s tebou; nebo to právem tobě a synům tvým dáno jest z pokojných obětí synů Izraelských. ¹⁵Plece vzhůru vznášení a hrudí sem i tam obracení s oběťmi ohnivými tuků, kteréž přinesou, aby sem i tam obraceno bylo, tak jako oběť obracení před Hospodinem, bude tobě i synům tvým s tebou právem věčným, jakož přikázal Hospodin. ¹⁶Mojžíš pak hledal pilně kozla k oběti za hřích, a hle, již spálen byl. Tedy rozhněval se na Eleazara a Itamara, syny Aronovy pozůstalé, a řekl: ¹⁷Pročž jste nejedli oběti za hřích na místě svatém? Nebo svatá svatých byla, poněvadž ji dal vám, abyste nesli nepravost všeho množství k očištění jejich před Hospodinem. ¹⁸A hle, ani krev její není vnesena do vnitřku svatyně. Jísti jste měli ji v svatyni, jakož jsem byl přikázal. ¹⁹Tedy odpověděl Aron Mojžíšovi: Aj, dnes obětovali oběť svou za hřích a oběť svou zápalnou před Hospodinem, ale přihodila se mně taková věc, že, kdybych byl jedl oběť za hřích dnes, zdali by se to líbilo Hospodinu? ²⁰Což když uslyšel Mojžíš, přestal na tom.

11 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka jim: ²Mluvíte k synům Izraelským, řkouce: Tito jsou živočichové, kteréž jísti budete ze všech hovad, kteráž jsou na zemi: ³Všeliké hovado, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby rozdvojená

byla, a přežívá, jísti budete. ⁴A však z těch, kteráž přežívají, a z těch, kteráž kopyta rozdělená mají, nebudete jísti, jako velblouda; nebo ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude. ⁵Ani králíka, kterýž ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude. ⁶Ani zajíce; nebo ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude. ⁷Tolikéž ani svině; nebo ač má rozdělené kopyto, tak že se rozdvojuje, ale nepřezívá, nečistá bude vám. ⁸Masa jejich nebudete jísti, ani těla jejich mrtvého se dotýkati, nečistá budou vám. ⁹Ze všech pak živočichů, kteříž u vodách jsou, tyto jísti budete: Všecko, což má plejtvu a šupiny u vodách mořských i v řekách, jísti budete. ¹⁰Všecko pak, což nemá plejtvu a šupin v moři i v řekách, buď jakýkoli hmyz vodný, aneb jakákoli duše živá u vodách, ohavností bude vám. ¹¹A tak v ohavnosti vám budou, abyste masa jejich nejedli a těla jejich v ohavnosti měli. ¹²Což tedy nemá plejtvu a šupin u vodách, to v ohavnosti míti budete. ¹³Z ptactva pak tyto v ohavnosti míti budete, jichžto nebudete jísti, nebo ohavnost jsou, jako jest orel, noh a orlice mořská, ¹⁴Těž sup, káně a luňák vedlé pokolení svého, ¹⁵A všeliký krkavec vedlé pokolení svého, ¹⁶Také pstros, sova, vodní káně, a jestřáb vedlé pokolení svého, ¹⁷A bukač, křehař a kalous, ¹⁸A porfirján, pelikán a labut, ¹⁹Těž čáp a kalandra vedlé pokolení svého, dedek a netopýř. ²⁰Všeliký zeměplaz křídla mající, kterýž na čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete. ²¹A však ze všelikého zeměplazu křídla majícího, kterýž na čtyřech nohách chodí, jísti budete ty, kteříž mají stehénka na nohách svých, aby skákali na nich po zemi. ²²Titoť pak jsou, kteréž jísti budete: Arbes vedlé pokolení svého, sálem vedlé pokolení svého, chargol vedlé pokolení svého, a chagab vedlé pokolení svého. ²³Jiný pak zeměplaz všeliký křídla mající, kterýž na čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete. ²⁴Nebo těmi byste se poškvřovali. Protož kdož by se koli dotkl těla jich, nečistý bude až do večera. ²⁵A kdož by koli nesl těla jich, zpéřet roucho své a nečistý bude až do večera. ²⁶Všeliké hovado, kteréž má rozdělené kopyto, ale není rozdvojené, a nepřezívá, nečisté vám bude. Kdož by koli jeho se dotekl, nečistý bude. ²⁷A cožkoli chodí na tlapách svých ze všech hovad čtvernohých, nečisté bude vám. Kdož by koli dotkl se těl jejich, nečistý bude až do večera. ²⁸A kdož by koli nesl těla jejich, zpéře roucha svá a nečistý bude až do večera; nebo nečistá jsou vám. ²⁹Také i toto vám nečisté bude mezi zeměplazy, kteříž lezou po zemi: Kolčava a myš a žába, každé vedlé pokolení svého; ³⁰Těž ježek a ještěrka, hlemejžd, štír a krtice. ³¹Tyto věci nečisté vám budou ze všelijakého zeměplazu. Kdož by se koli dotkl jich mrtvých, nečistý bude až do večera. ³²A všeliká věc, na kterouž by padlo něco z těch již mrtvých těl, nečistá bude, buď nádoba dřevěná, neb roucho, neb kůže, aneb pytel. A všeliká nádoba, kteréž se k dílu nějakému užívá, do vody vložena bude a nečistá zůstane až do večera, potom čistá bude. ³³Všeliká pak nádoba hliněná, do níž by něco toho upadlo, i což by koli v ní bylo, nečisté bude, ona

pak rozražena bude. ³⁴Všeliký také pokrm, jehož se užívá, jestliže by na něj voda vylita byla, nečistý bude; a všeliký nápoj ku pití příhodný v každé nádobě nečistý bude nečistý. ³⁵A všecko, na čez by něco z těla jejich upadlo, nečisté bude. Pec a kotliště zbořeno bude, nebo nečisté jest; protož za nečisté je míti budete. ³⁶Ale studnice a čistera, i všeliké shromáždění vod, čistá budou; však což by se dotklo umrliny jejich, nečisté bude. ³⁷Jestliže by pak něco z mrchy jejich upadlo na některé semeno, kteráž síti obyčej jest, čisté bude. ³⁸Ale když by polito bylo vodou semeno, a potom padlo by něco z umrliny jejich na ně, nečisté bude vám. ³⁹Jestliže by umřelo hovado z těch, kteráž vám jsou ku pokrmu, kdož by se koli mrchy jeho dotkl, nečistý bude až do večera. ⁴⁰Kdo by jedl z těla toho, zpěřet roucha svá a nečistý bude až do večera. Také i ten, kterýž by vynesl tu mrchu, zpěře roucha svá, a nečistý bude až do večera. ⁴¹Tolikéž všeliký zeměplaz, kterýž se plazí po zemi, v ohavnosti bude vám; nebudete ho jísti. ⁴²Ničeho, což se plazí na prsech, aneb cožkoli čtvermo leze, aneb více má noh, ze všeho zeměplazu, kterýž se plazí po zemi, nebudete jísti nebo jsou ohavnost. ⁴³Nezohavujtež duší svých žádným zeměplazem, kterýž se plazí, a nepoškrvňujte se jimi, abyste nečistí nebyli učiněni skrze ně. ⁴⁴Nebo já jsem Hospodin Bůh váš; protož posvěťtež se, a svatí budte, nebo já svatý jsem, a nepošvrňujte duší svých žádným zeměplazem, kterýž se plazí po zemi. ⁴⁵Nebo já jsem Hospodin, kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské, abych vám byl za Boha; protož svatí budte, nebo já jsem svatý. ⁴⁶Tot jest právo strany hovada, ptactva a všeliké duše živé, kteráž se hýbe u vodách, a každé duše živé, kteráž se plazí na zemi, ⁴⁷Aby rozdíl činěn byl mezi nečistým a čistým, a mezi živočichy, kteříž se mají jísti, a mezi živočichy, kteříž se nemají jísti.

12I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv synům Izraelským a rci: Žena počnuc, porodí-li pacholík, nečistá bude za sedm dní; podlé počtu dnů, v nichž odděluje se pro nemoc svou, nečistá bude. ³Potom dne osmého obřezáno bude tělo neobřízky jeho. ⁴Ona pak ještě za třidceti a tři dni zůstávati bude v očišťování se od krve. Nižádné věci svaté se nedotkne a k svatyni nepůjde, dokudž se nevyplní dnové očištění jejího. ⁵Pakli děvečku porodí, nečistá bude za dvě neděle vedlé nečistoty oddělení svého, a šedesáte šest dní zůstávati bude v očištění od krve. ⁶Když pak vyplní se dnové očištění jejího po synu aneb po dceři, přinese beránka ročního na obět zápalnou, a holoubátko aneb hrdličku na obět za hřích, ke dveřím stánku úmluvy, knězi. ⁷Kterýž obětovati ji bude před Hospodinem, a očistí ji, a tak očištěna bude od toku krve své. Ten jest zákon té, kteráž porodila pacholík aneb děvečku. ⁸Pakli nebude moci býti s beránka, tedy vezme dvě hrdličátek, aneb dvě holoubátek, jedno v obět zápalnou a druhé v obět za hřích. I očistí ji kněz, a tak čistá bude.

13Mluvil také Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka: ²Člověk

ješto by na kůži těla jeho byla nějaká oteklina aneb prašivina, aneb poškrvna pobělavá, a bylo by na kůži těla jeho něco podobného k ráně malomocenství: tedy přiveden bude k Aronovi knězi, aneb k některému z synů jeho kněží. ³I pohledí kněz na ránu, kteráž jest na kůži těla jeho. Jestliže chlupové na té ráně zbělejí, a ta rána bude-li na pohledění hlubší nežli jiná kůže těla jeho, rána malomocenství jest. Když tedy spatří ji kněz, za nečistého vyhlásí jej. ⁴Pakli by poškrvna pobělavá byla na kůži těla jeho, a rána ta nebyla by hlubší nežli jiná kůže, a chlupové její nezběleli by: tedy rozkáže zavřítí kněz majícího takovou ránu za sedm dní. ⁵Potom pohledí na něj kněz v den sedmý, a jestli rána ta zůstává tak před očima jeho a nerozmáhá se po kůži: tedy rozkáže ho zavřítí kněz po druhé za sedm dní. ⁶I pohledí na ni kněz v den sedmý po druhé, a jestliže ta rána pozčernalá bude, a nerozmohla by se po kůži: tedy za čistého vyhlásí ho kněz, nebo prašivina jest. I zpěře roucha svá a čistý bude. ⁷Pakli by se dále rozmohla ta prašivina po kůži jeho, již po ukázání se knězi k očištění svému, tedy ukáže se znovu knězi. ⁸I pohledí na něj kněz, a jestliže se rozmohla ta prašivina po kůži jeho, za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo malomocenství jest. ⁹Rána malomocenství když bude na člověku, přiveden bude k knězi. ¹⁰I pohledí na něj kněz, a bude-li oteklina bílá na kůži, až by učinila chlupy bílé, byť pak i zdravé maso bylo na té oteklině: ¹¹Malomocenství zastaralé jest na kůži těla jeho. Protož za nečistého vyhlásí jej kněz, a nedá ho zavřítí, nebo zjevně nečistý jest. ¹²Jestliže by se pak vylilo malomocenství po kůži, a přikrylo by malomocenství všecku kůži nemocného, od hlavy jeho až do noh jeho, všudy kdež by kněz očima viděti mohl: ¹³I pohledí na něj kněz, a přikrylo-li by malomocenství všecko tělo jeho, tedy za čistého vyhlásí nemocného. Nebo všechna ta rána v bělost se změnila, protož čistý jest. ¹⁴Ale kdykoli ukáže se na ní živé maso, nečistý bude. ¹⁵I pohledí kněz na to živé maso a vyhlásí jej za nečistého, nebo to maso živé nečisté jest, malomocenství jest. ¹⁶Když by pak odešlo zase maso živé a změnilo by se v bělost, tedy přijde k knězi. ¹⁷A vida kněz, že obrátila se rána ta v bělost, za čistou vyhlásí ji; čistá jest. ¹⁸Když by pak byl na kůži těla vřed, a byl by zhojen, ¹⁹Byla-li by na místě vředu toho oteklina bílá, aneb poškrvna pobělavá a náryšavá, tedy ukázána bude knězi. ²⁰A vida kněz, že na pohledění to místo jest nižší nežli jiná kůže, a chlupové na něm by zběleli, za nečistého vyhlásí jej kněz. Rána malomocenství jest, kteráž na vředu vyrostla. ²¹Pakli, když pohledí na ni kněz, uzří, že chlupové nezběleli na něm, a není nižší nežli jiná kůže, ale že jest pozčernalé místo, tedy zavře ho kněz za sedm dní. ²²Pakli by šíře se rozmáhala po kůži, za nečistého vyhlásí jej kněz; rána malomocenství jest. ²³Pakli by ta poškrvna pobělavá zůstávala na místě svém, a nerozmáhala by se, znamení toho vředu jest; protož za čistého vyhlásí jej kněz. ²⁴Tělo, na jehož kůži byla by spálenina od ohně, a po zhojení té spáleniny zůstala by poškrvna pobělavá a náryšavá, anebo bílá toliko: ²⁵Pohledí

na ni kněz, a jestliže chlupové na ní zběleli, a lsknou se, způsob také její jest hlubší nežli jiné kůže vůkol: malomocenství jest, kteréž zrostlo na spálenině; protož za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo rána malomocenství jest. ²⁶Pakli uží kněz, an na poškrvně pobělavé není žádného chlupu bílého, a že nižší není nežli jiná kůže, ale že jest pozčernalá, poručí ho zavřítí kněz za sedm dní. ²⁷I pohledí na ni kněz dne sedmého. Jestliže se více rozmohla po kůži, tedy za nečistého vyhlásí jej; nebo rána malomocenství jest. ²⁸Pakli bělost lsknutá na svém místě zůstávati bude, a nerozmůže se po kůži, ale bude pozčernalá: zprýštění od spáleniny jest; za čistého vyhlásí jej kněz, nebo šrám spáleniny jest. ²⁹Byla-li by pak rána na hlavě aneb na bradě muže neb ženy, ³⁰Tedy pohledí kněz na tu ránu, a jestliže způsob její bude hlubší nežli jiná kůže, a bude na ní vlas prožlutlý a tenký: tedy za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo poškrvna černá jest; malomocenství na hlavě aneb na bradě jest. ³¹Když pak pohledí kněz na ránu poškrvny černé a uží, že způsob její není hlubší nežli jiná kůže, a že není vlasu černého na ní: zavřítí dá kněz majícího ránu poškrvny černé za sedm dní. ³²I pohledí kněz na tu ránu dne sedmého, a aj, nerozmohla se ta poškrvna černá, a není vlasu žlutého na ní, a způsob té poškrvny černé není hlubší nežli kůže: ³³Tedy oholen bude člověk ten, ale poškrvny té černé nedá holiť. I dá zavřítí kněz majícího tu poškrvnu za sedm dní po druhé. ³⁴I pohledí kněz na poškrvnu černou dne sedmého, a jestliže se nerozmohla poškrvna černá dále po kůži, a místo její není-li hlubší nežli jiná kůže: za čistého vyhlásí ho kněz, i zpěře roucha svá a čistý bude. ³⁵Pakli by se dále rozmohla poškrvna ta černá po kůži, již po očištění jeho, ³⁶Tedy pohledí na ni kněz, a uží-li, že se dále rozmohla ta poškrvna černá po kůži, nebude více šetrítí vlasu žlutého; nečistý jest. ³⁷Pakli poškrvna černá tak zůstává před očima jeho, a černý vlas vzrostl by na ní, tedy zhojena jest ta poškrvna černá; čistý jest, a za čistého vyhlásí jej kněz. ³⁸Když by na kůži těla muže aneb ženy byly poškrvny, totiž poškrvny pobělavé, ³⁹I pohledí kněz, a jestliže budou na kůži těla jejich poškrvny bílé, pozčernalé, tedy poškrvna bílá jest, kteráž na kůži zrostla; čistý jest. ⁴⁰Muž, z jehož by hlavy vlasové slezli, lysý jest a čistý jest. ⁴¹Jestliže pak po jedné straně obleze hlava jeho, nálýsý jest a čistý jest. ⁴²Pakli na té lysině, aneb na tom oblysení byla by rána bílá a ryšavá, tedy malomocenství zrostlo na lysině jeho, aneb na oblysení jeho. ⁴³I pohledí na něj kněz, a uží-li oteklinu rány bílou a ryšavou na lysině jeho, aneb na oblysení jeho, jako způsob malomocenství na kůži těla: ⁴⁴Člověk malomocný jest a nečistý jest. Bez meškání za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo na hlavě jeho jest malomocenství jeho. ⁴⁵Malomocný pak, na němž by ta rána byla, bude míti roucho roztržené a hlavu odkrytou a ústa zastřená, a Nečistý, nečistý jsem! volati bude. ⁴⁶Po všechny dny, v nichž ta rána bude na něm, za nečistého jmín bude; nebo nečistý jest. Sám bydliti bude, vně za stany bude přebývání jeho. ⁴⁷Když by pak na rouchu

byla rána malomocenství, buď na rouchu soukenném aneb na rouchu lněném, ⁴⁸Buď na osnově aneb na outku ze lnu aneb z vlny, buď na kůži aneb na každé věci kožené, ⁴⁹A byla by ta rána zelená neb náryšavá na rouchu aneb na kůži, aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené: rána malomocenství jest, ukázána bude knězi. ⁵⁰I pohledí kněz na tu ránu, a dá zavřítí tu věc mající ránu za sedm dní. ⁵¹A pohledě na tu ránu dne sedmého, uží-li, že se dále rozmohla ta rána na rouchu, neb po osnově anebo po outku, aneb na kůži, k čemuž by jí koli užíváno bylo: rána ta malomocenství rozjídavá jest, věc nečistá jest. ⁵²I spálí to roucho aneb osnovu, aneb outek z vlny neb ze lnu, aneb jakoukoli nádobu koženou, na níž by byla rána ta; nebo malomocenství škodlivé jest, protož ohněm spáleno bude. ⁵³Pakli pohledě kněz, užíel by, že se nerozmohla rána ta na rouchu, aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené: ⁵⁴Rozkáže kněz, aby zepřali tu věc, na níž byla by rána, i káže ji zavřítí za sedm dní po druhé. ⁵⁵I pohledí kněz po zeprání té věci na ránu. Jestliže nezměnila rána barvy své, byť se pak nerozmohla dále, předce nečistá jest. Ohněm spálíš ji; nebo rozjídavá věc jest na vrchní neb spodní straně její. ⁵⁶Pakli pohledě kněz, užíel by, an pozčernala rána po zeprání svém, odtrhne ji od roucha aneb od kůže, aneb od osnovy, aneb od outku. ⁵⁷Jestliže se pak ukáže ještě na rouchu aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené, malomocenství rozjídající se jest. Ohněm spálíš věc tu, na kteréž by ta rána byla. ⁵⁸Roucho pak aneb osnovu, aneb outek, aneb kteroukoli nádobu koženou, když bys zepřal, a odešla by od ní ta rána, ještě po druhé zpěřeš, a čistý bude. ⁵⁹Tent jest zákon o ráně malomocenství na rouchu soukenném aneb lněném, aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené, kterak má za čistou aneb za nečistou uznána býti.

14I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Tento bude řád při malomocném v den očišťování jeho: K knězi přiveden bude. ³I vyjde kněz ven z stanů a pohledí na něj, a uží-li, že uzdravena jest rána malomocenství malomocného: ⁴Rozkáže kněz tomu, kterýž se očišťuje, vzíti dva vrabce živé a čisté, a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený, a yzop. ⁵I rozkáže kněz zabítí vrabce jednoho, a vycedí krev z něho do nádoby hliněné nad vodou živou. ⁶A vezme vrabce živého a dřevo cedrové, též červec dvakrát barvený, a yzop, a omočí to všecko i s vrabcem živým ve krvi vrabce zabitého nad vodou živou. ⁷Tedy pokropí toho, kterýž se očišťuje od malomocenství, sedmkrát, a za čistého jej vyhlásí, i pustí vrabce živého na pole. ⁸Ten pak, kterýž se očišťuje, zpěře roucho své a oholí všechny vlasy své, umyje se vodou, a čistý bude. Potom vejde do tábora, a bydliti bude vně, nevcházeje do stanu svého za sedm dní. ⁹Dne pak sedmého sholí všechny vlasy své, hlavu i bradu svou, i obočí své, a tak všechny vlasy své sholí; zpěře také roucha svá a tělo své umyje vodou, a tak očistí se. ¹⁰Dne pak osmého vezme

dva beránky bez poškrvny, a ovci jednu roční bez poškrvny, a tři desetiny efi mouky bělné k oběti suché, olejem zadělané, a oleje jednu mírku. ¹¹Kněz pak, kterýž očišťuje, postaví toho člověka očišťujícího se s těmi věcmi před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. ¹²I vezme kněz beránka jednoho, kteréhožto obětovati bude v obět za hřích, a mírku oleje, a obracetí bude tím sem i tam v obět obracení před Hospodinem. ¹³A zabije beránka toho na místě, kdež se zabijí obět za hřích a obět zápalná, totiž na místě svatém; nebo jakož obět za hřích, tak obět za vinu knězi přináleží, svatá svatých jest. ¹⁴I vezme kněz krve z oběti za hřích, a pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se očišťuje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé. ¹⁵Vezme také kněz z té mírky oleje, a naleje na ruku svou levou. ¹⁶A omoče prst svůj pravý v tom oleji, kterýž má na ruce své levé, pokropí z něho prstem svým sedmkrát před Hospodinem. ¹⁷Z ostatku pak oleje toho, kterýž má na ruce své, pomaže kněz kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se očišťuje, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na krev oběti za vinu. ¹⁸Což pak zůstane oleje, kterýž jest v ruce kněze, pomaže tím hlavy toho, kterýž se očišťuje; a tak očistí jej kněz před Hospodinem. ¹⁹Učiní také kněz obět za hřích, a očistí očišťujícího se od nečistoty jeho. A potom zabije obět zápalnou. ²⁰I bude obětovati kněz tu obět zápalnou, i obět suchou na oltáři; a tak očistí jej, i bude čistý. ²¹Jestliže pak bude chudý, tak že by s to býti nemohl, tedy vezme jednoho beránka v obět za provinění, k obracení jí sem i tam pro očistění své, a desátý díl mouky bělné olejem zadělané k oběti suché, a mírku oleje, ²²Těž dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, kteréž by mohl míti, a bude jedno v obět za hřích, a druhé v obět zápalnou. ²³I přinese je v osmý den očišťování svého knězi, ke dveřím stánku úmluvy před Hospodina. ²⁴Tedy kněz vezma beránka oběti za vinu a mírku oleje, obracetí je bude sem i tam v obět obracení před Hospodinem. ²⁵I zabije beránka oběti za provinění, a vezma krve z oběti za provinění, pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se očišťuje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé. ²⁶Oleje také naleje kněz na ruku svou levou. ²⁷A omoče prst svůj pravý v oleji, kterýž bude na ruce jeho levé, pokropí jím sedmkrát před Hospodinem. ²⁸Pomaže také kněz olejem, kterýž má na ruce své, kraje ucha pravého toho, kdož se čistí, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na místě krve z oběti za vinu. ²⁹Což pak zůstává oleje, kterýž jest v ruce kněze, pomaže jím hlavy toho, kterýž se očišťuje; a tak očistí jej před Hospodinem. ³⁰Tolikéž učiní i s hrdličkou jednou aneb s holoubátkem z těch, kteréž zjednati mohl. ³¹Z těch, kterýchž dostati mohl, obětovati bude jedno za hřích a druhé v obět zápalnou s obětí suchou; a tak očistí kněz očišťujícího se před Hospodinem. ³²Ten jest zákon toho, na komž by se ukázala rána malomocenství, a kterýž by nemohl býti s ty věci k očistění svému přináležité. ³³I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka: ³⁴Když vejдете do země Kananejské, kterouž

já vám za dědictví dávám, a dopustil bych ránu malomocenství na některý dům země, kterouž vládnouti budete, ³⁵Tedy přijde hospodář domu a oznámí knězi řka: Zdá mi se, jako by byla rána malomocenství na domě. ³⁶I rozkáže kněz vyprázdniti dům, dříve než by všel do něho hleděti na tu ránu, aby nebylo poškrvněno něco z těch věcí, kteréž v domě jsou. Potom pak vejde, aby pohleděl na ten dům. ³⁷Tedy vida ránu tu, uzří-li, že rána jest na stěnách domu, totiž důlkové názelení aneb náčervení, a na pohledění jsou nižší než stěna jinde: ³⁸Vyjde kněz z domu toho ke dveřím jeho, a dá zavřítí dům ten za sedm dní. ³⁹A v den sedmý navrátí se kněz, a uzří-li, ano se rozmohla rána na stěnách domu toho: ⁴⁰Rozkáže vyníti kamení, na němž by rána taková byla, a vyvrcí je ven za město na místo nečisté. ⁴¹Dům pak rozkáže vystrouhati vnitř všudy vůkol; a vysypou prach ten, kterýž sstrouhali, vně za městem na místo nečisté. ⁴²A vezmouce jiné kamení, vyplní jím místo onoho kamení; tolikéž hlíny jiné vezmouce, vymaže dům. ⁴³Paklit by se navrátila rána, a vzrostla by v tom domě po vyvržení kamení a vystrouhání domu, i po vymazání jeho, ⁴⁴Tedy vejda kněz, uzří-li, an se rozmohla rána v domě, malomocenství rozjídající se jest v tom domě, nečistý jest. ⁴⁵I rozboří ten dům a kamení jeho, i dříví jeho, a všecko mazání domu toho, a vynosí ven za město na místo nečisté. ⁴⁶Jestliže by pak kdo všel do domu toho v ten čas, když zavřín byl, nečistý bude až do večera. ⁴⁷A jestliže by kdo spal v tom domě, zpěře roucha svá; tolikéž jestliže by kdo jedl v tom domě, zpěře roucha svá. ⁴⁸Jestliže by pak kněz vejda tam, uzřel, že se nerozmohla rána v domě po obnovení jeho, tedy za čistý vyhlásí dům ten; nebo uzdravena jest rána jeho. ⁴⁹A vezma k očistění domu toho dva vrabce a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený a yzop, ⁵⁰I zabije vrabce jednoho, a vycedí krev do nádoby hlíněné nad vodou živou. ⁵¹A vezme dřevo cedrové a yzop, a červec dvakrát barvený, a vrabce živého, omočí to všecko ve krvi vrabce zabitého a u vodě živé, a pokropí domu toho sedmkrát. ⁵²A tak když očistí dům ten krví vrabce a vodou živou a ptákem živým, dřevem cedrovým, yzopem a červcem dvakrát barveným: ⁵³Vypustí ven vrabce živého z města na pole, a očistí dům ten, i bude čistý. ⁵⁴Ten jest zákon o všeliké ráně malomocenství a poškrvny černé, ⁵⁵A malomocenství roucha i domu, ⁵⁶I otekliny, prašiviny a poškrvny pobělavé, ⁵⁷K ukázání, kdy jest kdo čistý, aneb kdy jest kdo nečistý. Tenť jest zákon malomocenství.

15Mluvil pak Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka: ²Mluvte synům Izraelským a rcete jim: Když by který muž trpěl tok semene z těla svého, nečistý bude. ³Tato pak bude nečistota jeho v toku jeho: Jestliže vypěňuje tělo jeho tok svůj, aneb že by se zastavil tok v těle jeho, nečistota jeho jest. ⁴Každé lůže, na němž by ležel, kdož má tok semene, nečistě bude; a všecko, na čemž by seděl, nečistě bude. ⁵A kdož by se dotekl lůže jeho, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, a bude nečistý až do večera. ⁶A kdo by sedl na to,

na čemž seděl ten, kdož má tok semene, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ⁷Jestliže by se kdo dotekl těla trpícího tok semene, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ⁸A jestliže by ten, kdož trpí tok semene, plinul na čistého, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ⁹Každé sedlo, na němž by seděl ten, kdož má tok semene, nečisté bude. ¹⁰A kdož by koli dotekl se něčeho, což bylo pod ním, nečistý bude až do večera; a kdož by co z toho nesl, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, a bude nečistý až do večera. ¹¹Kohož by se pak dotekl ten, kdož má tok semene, a neumyl rukou svých vodou, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ¹²Nádoba hliněná, kteréž by se dotekl ten, kdo má tok semene, bude rozbita, a každá nádoba dřevěná vodou vymyta bude. ¹³Když by pak očištěn byl ten, kdož tok semene trpěl, od toku svého, sečte sedm dní po svém očištění, a zpěře roucha svá, a vodou živou zmyje tělo své, i bude čist. ¹⁴Potom dne osmého vezme sobě dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, a přijda před Hospodina ke dveřím stánku úmluvy, dá je knězi. ¹⁵Kterýž obětovati je bude, jedno za hřích a druhé v obět zápalnou; a očistí jej kněz před Hospodinem od toku jeho. ¹⁶Muž, z něhož by vyšlo símě scházení, zmyje vodou všecko tělo své, a bude nečistý až do večera. ¹⁷Každé roucho i každá kůže, na níž by bylo símě scházení, zepřána bude vodou, a nečistá bude až do večera. ¹⁸Žena také, s kterouž by obýval muž scházením semene, oba zmyjí se vodou, a nečistí budou až do večera. ¹⁹Žena pak, když by trpěla nemoc svou, a tok krve byl by z těla jejího, za sedm dní oddělena bude; každý, kdož by se jí dotekl, nečistý bude až do večera. ²⁰Na čemž by koli ležela v čas oddělení svého, nečistěť bude; tolikéž, na čem by koli seděla, nečistěť bude. ²¹Také kdož by se dotekl lůže jejího, zpěře roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ²²Kdož by se koli dotekl toho, na čemž seděla, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ²³Což by koli bylo na lůži tom, neb na jaké by koli věci seděla, a dotekl by se toho někdo, nečistý bude až do večera. ²⁴Jestliže by kdo spal s ní, a byla by nečistota její na něm, nečistý bude za sedm dní; i každé lůže, na němž by spal, nečistěť bude. ²⁵Žena pak trpěla-li by krvotok po mnohé dny, kromě času nemoci své, totiž krvotok by trpěla přes čas přirozené nemoci: po všechny dny toku nečistoty své, jako i v čas nemoci své přirozené, nečistá bude. ²⁶Každé lůže, na němž by spala po všechny dny toku svého, bude jí jako lůže v přirozené nemoci její; a každá věc, na kteréž by seděla, nečistá bude, podlé nečistoty přirozené nemoci její. ²⁷Kdož by koli dotekl se těch věcí, nečistý bude. Protož zpěře roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ²⁸Když pak očištěna bude od toku svého, sečte sobě sedm dní, a potom očišťovati se bude. ²⁹A v den osmý vezme sobě dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, a přinese je knězi ke dveřím stánku úmluvy. ³⁰Z nichž jedno obětovati bude kněz v obět za hřích, a druhé v obět zápalnou,

a očistí ji kněz před Hospodinem od toku nečistoty její. ³¹I budete oddělovati syny Izraelské od nečistot jejich, aby nezemřeli pro nečistoty své, když by poškrvnili příbytku mého, kterýž jest u prostřed nich. ³²Toť jest právo trpícího tok semene, i toho, z něhož vychází símě scházení, jímž poškrvněn bývá, ³³Těž nemocné ženy v oddělení jejím, i všelikého trpícího tok svůj, buď mužského pohlaví neb ženského, a muže, kterýž by spal s nečistou.

16Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi po smrti dvou synů Aronových, kteřížto, když předstoupili před Hospodina, zemřeli, ²A řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv Aronovi bratru svému, ať nevchází každého času do svatyně za oponu před slitovnicí, kteráž jest na truhle, aby neumřel; nebo já v oblaci ukáži se nad slitovnicí. ³S tímto vcházetí bude Aron do svatyně: S volkem mladým, kterýž bude v obět za hřích, a s beranem k oběti zápalné. ⁴V sukni lněnou svatou obleče se, a košilku lněnou bude mítí na těle hanby své, pasem také lněným opáše se, a čepici lněnou vstaví na hlavu, roucha zajisté svatá jsou tato; i umyje vodou tělo své a obleče se v ně. ⁵Od shromáždění pak synů Izraelských vezme dva kozly k oběti za hřích, a jednoho berana k zápalné oběti. ⁶I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a očistí sebe i dům svůj. ⁷Potom vezme ty dva kozly a postaví je před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. ⁸I dá Aron na ty dva kozly losy, los jeden Hospodinu, a los druhý Azazel. ⁹A obětovati bude Aron kozla toho, na něhož by los padl Hospodinu, obětovati jej bude za hřích. ¹⁰Kozla pak toho, na něhož přišel los Azazel, postaví živého před Hospodinem, aby skrze něho učinil očištění, a pustí ho na poušť k Azazel. ¹¹I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a očistí sebe i dům svůj, a zabije volka svého v obět za hřích. ¹²Veźme také plnou kadidlnici uhlí řeravého s oltáře, kterýž jest před tváří Hospodinovou, a plné obě hrsti své vonných věcí stlučených, a vnese za oponu. ¹³A vloží kadidlo to na oheň před Hospodinem, a dým kadidlení toho přikryje slitovnicí, kteráž jest nad svědectvím, a neumře. ¹⁴Potom vezma krve volka toho, pokropí prstem svým na slitovnicí k východu; tolikéž před slitovnicí kropiti bude sedmkrát krví tou prstem svým. ¹⁵Zabije také v obět za hřích kozla toho, kterýž jest lidu, a vnese krev jeho do vnitřku za oponu, a učiní se krví jeho, jakož učinil se krví volka, totiž pokropí jí na slitovnicí a před slitovnicí. ¹⁶A očistí svatyni od nečistot synů Izraelských a od přestoupení jejich i všech hříchů jejich. Totéž učiní i stánku úmluvy, kterýž jest mezi nimi u prostřed nečistot jejich. ¹⁷(Žádný pak člověk ať není v stánku úmluvy, když on vchází k očišťování do svatyně, dokudž by on zase nevyšel a očištění za sebe, za dům svůj i za všecko množství Izraelské nevykonal.) ¹⁸Vyjde pak k oltáři, kterýž jest před Hospodinem, a očistí jej. A vezma krve volka toho, a ze krve kozla, dá na rohy oltáře vůkol. ¹⁹A pokropí ho svrchu krví tou prstem svým sedmkrát, a očistí jej i posvětití ho od nečistot synů Izraelských. ²⁰A když by dokonal

očištění svatyně a stánku úmluvy a oltáře, obětovati bude kozla živého. ²¹A vlože Aron obě ruce své na hlavu kozla živého, vyznávati bude nad ním všechny nepravosti synů Izraelských, a všechna přestoupení jejich se všemi hříchy jejich, a vloží je na hlavu kozla, a vyžene ho člověk k tomu zřízený na poušť. ²²(Kozel ten zajisté ponese na sobě všechny nepravosti jejich do země pusté.) A pustí kozla toho na poušti. ²³Potom pak přijde Aron do stánku úmluvy, svleče s sebe roucha lněná, v něž se byl oblékl, když vjíti měl do svatyně, a nechá jich tu. ²⁴A umyje tělo své vodou na místě svatém, a obleče se zase v roucha svá, a vyjde, obětovati bude obět zápalnou svou a obět zápalnou lidu, a očistí sebe i lid. ²⁵A tuk oběti za hřích pálení bude na oltáři. ²⁶Ten pak, kterýž vyvedl kozla na Azazel, zpěře roucha svá, a zmyje tělo své vodou, a potom vejde do stanů. ²⁷Volka pak za hřích a kozla za hřích, jejichž krev vnesena byla k vykonání očištění v svatyni, vynese ven z táboru, a spálí ohněm kůže jejich, i maso jejich, i lejna jejich. ²⁸Kdož by pak spálil je, zpěře roucha svá, a umyje tělo své vodou, a potom vejde do tábora. ²⁹Bude vám i toto za věčné ustanovení: Sedmého měsíce, desátého dne téhož měsíce ponižovati budete duší svých, a žádného díla nebudete dělati, ani doma zrozený, ani příchozí, kterýž jest pohostinu mezi vámi. ³⁰Nebo v ten den očistí vás, abyste očištění byli; ode všech hříchů svých před Hospodinem očištění budete. ³¹Sobota odpočinití bude vám, a ponižovati budete duší svých ustanovením věčným. ³²Očišťovati pak bude kněz, kterýž jest pomazaný, a jehož ruce posvěceny jsou k vykonávání úřadu kněžského místo otce svého, a obleče se v roucha lněná, roucha svatá. ³³A očistí svatyni svatou a stánek úmluvy, očistí také i oltář, i kněží, i všechen lid shromážděný očistí. ³⁴A bude vám to ustanovením věčným k očišťování synů Izraelských ode všech hříchů jejich, každého roku jednou. I učinil Mojžíš tak, jakž jemu byl přikázal Hospodin.

17I mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka: ²Mluv k Aronovi a synům jeho i ke všechněm synům Izraelským, a rci jim: Tato jest věc, kterouž přikázal Hospodin, řka: ³Kdož by koli z domu Izraelského zabil vola aneb beránka, neb kozu, buď mezi stany, aneb kdož by zabil vně za stany, ⁴A ke dveřím stánku úmluvy nepřivedl by ho, aby obětoval obět Hospodinu před příbytkem Hospodinovým: vinen bude krví, nebo krev vylil; protož vyhlazen bude muž ten z prostředku lidu svého. ⁵Přivedou tedy synové Izraelští oběti své, kteréž by na poli zabíjeti chtěli, přivedou je, pravím, k Hospodinu ke dveřím stánku úmluvy, k knězi, a obětovati budou oběti pokojné Hospodinu. ⁶A pokropí kněz krví na oltáři Hospodinovu u dveří stánku úmluvy, a pálení bude tuk u vůni líbeznou Hospodinu. ⁷A nikoli více nebudou obětovati obětí svých dáblům, po nichžto odcházejíce, oni smilní. Zákon tento bude jim věčný i všechněm potomkům jejich. ⁸Protož povíš jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z příchozích, kteříž by pohostinu byli mezi vámi, obě-

toval zápal aneb jinou obět, ⁹A ke dveřím stánku úmluvy nepřivedl by jí, aby ji obětoval Hospodinu; tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého. ¹⁰A kdož by koli z domu Izraelského aneb z příchozích, kteříž jsou pohostinu mezi nimi, jedl jakou krev: postavím tvář svou proti člověku tomu, a vyhladím jej z prostředku lidu jeho. ¹¹Nebo duše všelikeho těla ve krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k oltáři, k očišťování duší vašich. Nebo sama krev na duši očišťuje. ¹²Protož řekl jsem synům Izraelským: Nižádný z vás nebude jísti krve; ani příchozí, kterýž pohostinu jest mezi vámi, nebude krve jísti. ¹³A kdož by koli z synů Izraelských aneb z příchozích, kteříž jsou pohostinu mezi vámi, honě, uloví zvíře aneb ptáka, což se jísti může, tedy vycedí krev jeho a zasype ji prstí. ¹⁴Nebo duše všelikeho těla jest krev jeho, kteráž jest v duši jeho. Protož jsem pověděl synům Izraelským: Krve žádného těla jísti nebudete, nebo duše všelikeho těla jest krev jeho; kdož by koli jedl ji, vyhlazen bude. ¹⁵Kdož by pak koli jedl tělo mrtvé aneb udávené, buď on doma zrozený aneb příchozí: zpěře roucha svá, a umyje se vodou, a nečistý bude až do večera, potom pak čistý bude. ¹⁶A pakli nezpěře roucha svého, a těla svého neumyje, tedy ponese nepravost svou.

18I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv synům Izraelským a rci jim: Já jsem Hospodin Bůh váš. ³Vedle skutků země Egypťské, v níž jste bydlili, nečinite, ani podle skutků země Kananejské, do kteréž já vás uvozuji, činiti budete, a v ustanoveních jejich nechodte. ⁴Soudy mé činite a ustanovení mých ostříhejte, abyste chodili v nich: Já jsem Hospodin Bůh váš. ⁵Ostříhejte ustanovení mých a soudů mých. Člověk ten, kterýž by je činil, živ bude v nich: Já jsem Hospodin. ⁶Nižádný člověk k žádné přítelkyni krevní nepřistupuj k obnažení hanby její: Já jsem Hospodin. ⁷Hanby otce svého a matky své neodkryješ; matka tvá jest, neodkryješ hanby její. ⁸Hanby ženy otce svého neodkryješ; nebo hanba otce tvého jest. ⁹Hanby sestry své, dcery otce svého aneb dcery matky své, kteráž doma zplozena aneb vně zplozena jest, neodkryješ hanby jejich. ¹⁰Hanby vnučky své, buď po synu neb dceři své, neodkryješ; nebo hanba tvá jsou. ¹¹Hanby dcery manželky otce svého, kteráž jest zplozena od otce tvého, tvá sestra jest, neodkryješ hanby její. ¹²Hanby sestry otce svého neodkryješ; nebo krevní přítelkyně otce tvého jest. ¹³Hanby sestry matky své neodkryješ; nebo krevní přítelkyně matky tvé jest. ¹⁴Hanby bratra otce svého neodkryješ; k manželce jeho nevejdeš, stryňa tvá jest. ¹⁵Hanby nevěsty své neodkryješ; manželka jest syna tvého, neodkryješ hanby její. ¹⁶Hanby manželky bratra svého neodkryješ; nebo hanba bratra tvého jest. ¹⁷Hanby ženy a dcery její neodkryješ. Vnučky její po synu neb po dceři její nepojmeš, abys odkryl hanbu její; nebo krevní jsou, a nešlechtnost jest. ¹⁸Nevezmeš sobě ženy k ženě první, abys ssoužil ji, odkrýváje hanbu její za života jejího. ¹⁹Také k ženě, když jest v své nemoci nečisté, nepřistoupíš, odkrýváje hanbu její. ²⁰S manželkou bližního

svého nebudeš obcovati, poškrvňuje se s ní. ²¹Nedopustíš, aby kdo z semene tvého proveden byl skrze oheň modly Moloch, abys nepoškrvnil jména Boha svého: Já jsem Hospodin. ²²Nebudeš obcovati s mužským pohlavím, scházej se s ním jako s ženou; nebo ohavnost jest. ²³A s žádným hovadem nebudeš obcovati, poškrvňuje se s ním; ani žena nepoddá se hovadu, aby s ním obývala; nebo mrzkost jest. ²⁴A protož nepoškrvňujtež se žádnou touto věcí; nebo těmito všemi věcmi poškrvnili se pohané, kteréž já vyvrhu od tváři vaší. ²⁵Nebo poškrvnila se země, a navštívím nepravost její na ní, a vyvrátí země obyvatele své. ²⁶Ale vy ostříhejte ustanovení mých a soudů mých, a nečinite nižádných ohavností těchto, tak domácí jako příchozí, kterýž jest pohostinu u prostřed vás. ²⁷(Nebo všechny ty ohavnosti činili lidé země té, kteříž byli před vámi, čímž poškrvněna jest země.) ²⁸Aby nevyvrátila vás země, proto že byste jí poškrvnili, jako vyvrátila národ, kterýž byl před vámi. ²⁹Nebo kdož by koli dopustil se některé ze všech ohavností těch: duše zajisté, kteréž by činily to, vyhlazeny budou z prostředku lidu svého. ³⁰Protož ostříhejte příkázání mých, abyste nečinili ničeho z obyčejů ohavných, kteréž činení jsou před vámi, aniž sebe jimi poškrvňujete: Já jsem Hospodin Bůh váš.

19I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv ke všemu množství synů Izraelských a rci jim: Svatí buďte, nebo svatý jsem, já Hospodin Bůh váš. ³Jeden každý matky své a otce svého báti se budete. A sobot mých ostříhejte, nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ⁴Neobracejte se k modlám, a bohů litých nedělejte sobě: Já jsem Hospodin Bůh váš. ⁵A když obětovati budete oběti pokojné Hospodinu, z dobré vůle své obětovati budete je. ⁶Kterého dne obětovati budete, jísti budete je, i nazejtří; což by pak zůstalo až do třetího dne, ohněm spáleno bude. ⁷Pakli předce jísti budete dne třetího, věc ohavná bude, a nebude oblíbená. ⁸Kdož by to jedl, pokutu nepravosti své ponese; nebo svatosti Hospodinovy poškrvnil, protož vyhlazena bude duše ta z lidu svého. ⁹Když budete žítí obilé země vaší, nesežneš naskrze všeho pole svého, a nebudeš sbíratí pozůstalých klasů žně své. ¹⁰Tolikéž ostatků vinice své nebudeš bráti, a zrní vinice své nebudeš sbíratí; chudému a příchozímu zanecháš toho: Já jsem Hospodin Bůh váš. ¹¹Nekradte a nelžete, a nižádný neoklamávej bližního svého. ¹²Nepřisahejte křivě ve jméno mé, aniž kdo poškrvňuj jména Boha svého: Já jsem Hospodin. ¹³Neutiskneš mocí bližního svého, aniž obloupiš ho. Nezůstane mzda dělníka u tebe až do jitra. ¹⁴Hluchému nebudeš zlořečiti, a před slepým nepoložíš úrazu, ale báti se budeš Boha svého, nebo já jsem Hospodin. ¹⁵Neučiníš nepravě v soudu. Neprijmeš osoby chudého, aniž šanovati budeš osoby bohatého; spravedlivě souditi budeš bližního svého. ¹⁶Nebudeš choditi jako utrač v lidu svém, aniž státi budeš na hrdlo bližnímu svému: Já jsem Hospodin. ¹⁷Nebudeš nenáviděti bratra svého v srdci svém; svobodně potreseš bližního svého, a nesneseš na něm hří-

chu. ¹⁸Nebudeš se mstíti, aniž držeti budeš hněvu proti synům lidu svého, ale milovati budeš bližního svého jako sebe samého: Já jsem Hospodin. ¹⁹Ustanovení mých ostříhejte. Hovadu svému nedáš se scházeti s hovadem jiného pokolení. Pole svého neposeješ rozdílným semenem, a rouchem z rozdílných věcí, jako z vlny a ze lnu, setkaným nebudeš se odívati. ²⁰Jestliže by muž spal s ženou, a obcoval s ní, kteráž děvkou jsuc, byla by zasnoubená jinému muži, a nebyla by žádnou mzdou vykoupěna, ani propuštěna: oba dva zmrskáni budou, a neumrou; nebo nebyla svobodná učiněna. ²¹On pak přivede obět za vinu svou Hospodinu ke dveřím stánku úmluvy, skopce za vinu. ²²I očistí jej kněz skopcem, kterýž se obětuje za vinu před Hospodinem, od hříchů jeho, kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn hřích jeho. ²³Když pak vejdete do země, a nasázíte všelikého stromoví ovoce nesoucího, tedy obřezete neobřezání jeho, totiž ovoce jeho. Po tři léta budete míti je za neobřezané, protož nebude jedeno. ²⁴Čtvrtého pak léta bude všeliké ovoce jeho posvěcené k chválení Hospodina, ²⁵(Pátého teprv léta jísti budete ovoce jeho), aby rozmnožil vám úrody jeho; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ²⁶Nic nebudete jísti se krví. Nebudete hádati, aniž na časích zakládati budete. ²⁷Nebudeš stříhati vlasů hlavy své okrouhle, aniž zohaví kdo brady své. ²⁸Nad mrtvým pak nebudete řezati těla svého, a žádného znamení vyrytého na sobě nečiníte: Já jsem Hospodin. ²⁹Nepoškrvňuj dcery své, dopouštěje smilniti jí, aby země nesmilnila a nebyla naplněna nešlechterností. ³⁰Sobot mých ostříhati budete, a svatyně mé báti se budete: Já jsem Hospodin. ³¹Neobracejte se k hadačům a věštcům, ani od nich rady beřte, poškrvňující se s nimi: Já jsem Hospodin Bůh váš. ³²Před člověkem šedivým povstaň, a cti osobu starého, a boj se Boha svého, nebo já jsem Hospodin. ³³Jestliže bude pohostinu u tebe příchozí v zemi vaší, nečinite jemu křivdy. ³⁴Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude vám příchozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého; nebo i vy pohostinu jste byli v zemi Egyptské: Já jsem Hospodin Bůh váš. ³⁵Nečinite nepravě v soudu, v rozměrování, v váze a v míře. ³⁶Závaží spravedlivé, kámen spravedlivý, korec spravedlivý, pintu spravedlivou míti budete: Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské. ³⁷Protož ostříhejte všech ustanovení mých a všech soudů mých, a činite je, nebo já jsem Hospodin.

20Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Synům také Izraelským díš: Kdo by koli z synů Izraelských a z příchozích, kteříž by byli pohostinu v Izraeli, dal z semene svého modle Moloch, smrti umře. Lid země té kamením jej uhází. ³Nebo já postavím tvář svou proti takovému, a vyhladím ho z prostředku lidu jeho, proto že z semene svého dal modle Moloch, a tak zprznil svatyni mou, a poškrvnil jména svatosti mé. ⁴Jestliže by pak lid země té všelijak přehlídál to na člověku tom, kterýž by dal z semene svého modle Moloch, a nezahubil by ho: ⁵Tedy já postavím tvář svou proti

muži tomu a proti čeledi jeho, a vyhladím ho i všechny, kteříž smilníci, odcházeli po něm, aby smilnili, následující Molocha, z prostředku lidu jeho. ⁶Duše, kteráž by se obrátila k hadačům a věštcům, aby smilnila, postupujíc po nich: postavím tvář svou proti duši té, a vyhladím ji z prostředku lidu jejího. ⁷A protož posvěťte se a buďte svatí, nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ⁸A ostříhejte ustanovení mých, a číňte je: Já jsem Hospodin posvětitel váš. ⁹Kdož by koli zlořečil otci svému neb matce své, smrtí umře. Otcí svému a matce své zlořečil, krev jeho bude na něm. ¹⁰Muž, pak, kterýž by se cizoložství dopustil s ženou něčí, že cizoložil s ženou bližního svého, smrtí umře cizoložník ten i cizoložnice. ¹¹A kdož by koli obcoval s ženou otce svého, hanbu otce svého odkryl. Smrtí umrou oba dva, krev jejich bude na ně. ¹²Kdož by pak obcoval s nevěstou svou, smrtí umrou oba dva. Mrzkosti se dopustili, krev jejich bude na ně. ¹³A kdož by se scházal s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně. ¹⁴A kdož by vzal ženu a matku její nešlechtnost jest. Ohněm spálí i jej i je, aby nebylo nešlechtností u prostřed vás. ¹⁵Kdož by pak obcoval s hovadem, smrtí umře, a hovado zabijete. ¹⁶Tolikéž žena, kteráž by přistoupila k některému hovadu, aby obcovala s ním, zabiješ ji i to hovado. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně. ¹⁷Kdož by koli vezma sestru svou, dceru otce svého, aneb dceru matky své, viděl by hanbu její, a ona také viděla by hanbu jeho, mrzkost jest. Protož vyhlazeni budou před očima synů lidu svého; nebo hanbu sestry své odkryl, nepravost svou ponese. ¹⁸A kdož by koli spal s ženou v její nemoci a obnažil by hanbu její, a tok její by odkryl, i ona ukázala by krvotok svůj: vyhlazeni budou oba z prostředku lidu svého. ¹⁹Hanby sestry matky své a sestry otce svého neodkryješ. Nebo kdož by to učinil, krevní přítelkyni svou by obnažil; protož nepravost svou ponese. ²⁰Kdož by pak spal s ženou strýce svého, hanbu strýce svého odkryl. Ponese hřích svůj, bez dětí zemrou. ²¹Tolikéž kdož by vzal manželku bratra svého, mrzkost jest. Hanbu bratra svého obnažil, protož bez dětí budou. ²²Ostříhejtež tedy všech ustanovení mých a všech soudů mých, a číňte je, aby nevrátila vás země, do níž já uvozuji vás, abyste v ní bydlili. ²³Aniž chodte v ustanoveních národu toho, kterýž já vyvrhu od tváří vaší; nebo všechny ty věci činili, a měl jsem je v ošklivosti. ²⁴Vám jsem pak řekl: Vládnouti budete zemi jejich, a já dám ji vám, abyste ji dědičně obdrželi, zemi tekoucí mlékem a strdí. Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vás oddělil od jiných národů. ²⁵Protož vy mějte rozdíl mezi hovadem čistým a nečistým, a mezi ptákem čistým a nečistým, a nepoškrvňujte duši svých hovady a ptactvem, a tím vším, což se plazí po zemi, kteréž jsem já vám oddělil, abyste je měli za nečisté. ²⁶Ale budete mi svatí; nebo svatý jsem já Hospodin, a oddělil jsem vás od jiných národů, abyste byli moji. ²⁷Muž pak neb žena, kteříž by měli ducha čarodějného a věštího, smrtí umrou. Kamením uházejí je, krev jejich bude na ně.

21 Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Mluv kněžím synům Aronovým a rci jim: Při mrtvém nepoškrvni se žádný z vás v lidu svém. ²Toliko při krevním příteli svém, mateři neb otci svém, synu neb dceři své a bratru svém, ³Též při sestře své, panně sobě nejbližší, kteráž neměla muže, při té poškrvni se. ⁴Nepoškrvni se při knížeti lidu svého, tak aby nečistý byl. ⁵Nebudou dělati sobě lysiny na hlavě své, vytrhávající sobě vlasy. A brady své nebudou holiti, ani těla svého řezati. ⁶Budou svatí Bohu svému, aniž poškrvni jména Boha svého; nebo oběti ohnivé Hospodinovy, chléb Boha svého obětují, protož svatí budou. ⁷Ženy nevěstky aneb poškrvněné nevezmou sobě, a ženy zahnané od muže jejího nepojmou; nebo svatý jest jeden každý z nich Bohu svému. ⁸Ty také, lide, za svatého budeš jej míti, nebo chléb Boha tvého obětuje. Protož svatý bude tobě, nebo já svatý jsem Hospodin, kterýž posvěcují vás. ⁹Dcera pak některého kněze, když by se smilství dopustila, otce svého poškrvnila. Ohněm spálena buď. ¹⁰Kněz pak nejvyšší mezi bratřími svými, na jehožto hlavu vylit jest olej pomazání, a posvětil rukou svých, aby obléčel se v roucho svaté, hlavy své neodkryje a roucha svého neroztrhne. ¹¹Aniž k kterému tělu mrtvému přistoupí, a aniž při otci aneb mateři své poškrvni se. ¹²Nevyjde z svatyně a nepoškrvni svatyně Boha svého; nebo koruna oleje pomazání Boha jeho jest na něm: Já jsem Hospodin. ¹³On také ženu v panenství jejím za manželku sobě pojme. ¹⁴Vdovy, aneb zahnané, aneb poškrvněné, nevěstky, žádné z těch nebude sobě bráti, ale pannu z lidu svého vezme sobě za manželku. ¹⁵A nepoškrvni semene svého v rodu svém, nebo já jsem Hospodin posvětitel jeho. ¹⁶Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka: ¹⁷Mluv k Aronovi a rci: Kdožkoli z semene tvého po všech rodech svých bude míti na sobě vadu, nechť nepřistupuje, aby obětoval chléb Boha svého. ¹⁸Nebo žádný muž, kterýž by měl na sobě vadu, nemá přistupovati: Muž slepý, aneb kulhavý, aneb mající oud některý příliš malý, aneb příliš veliký, ¹⁹Aneb muž, kterýž by měl zlámanou nohu, aneb zlámanou ruku, ²⁰Aneb hrbovatý, aneb krhavý, aneb kterýž má bělmo na oku svém, aneb prašivost ustavičnou, neb lišeje, aneb stlačené luno. ²¹Nižádný muž, kterýž by měl na sobě nějakou vadu, z semene Arona kněze, nepřistoupí, aby obětoval oběti ohnivé Hospodinu; nebo vada na něm jest. Nepřistoupíť, aby obětoval chléb Boha svého. ²²Chléb však Boha svého z věcí svatosvatých a z věcí svatých jísti bude. ²³Ale za oponu nebude vcházetí a k oltáři nebude přistupovati, nebo vada jest na něm, aby nepoškrvnil svatyně mé; nebo já jsem Hospodin posvětitel jejich. ²⁴Ta slova mluvil Mojžíš k Aronovi a k synům jeho, i ke všechněm synům Izraelským.

22 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv Aronovi a synům jeho, ať se zdržují od věcí těch, kteréž jsou posvěceny od synů Izraelských, a ať nepoškrvňují jména svatého mého v tom, což mi oni posvěcují: Já jsem Hospodin. ³Rci jim: Kdo by koli ze všeho semene vašeho v pronárodch

vašich přistoupil ku posvěceným věcem, kterýchž by posvětili synové Izraelští Hospodinu, když nečistota jeho na něm jest, vyhlazena bude duše ta od tváří mé: Já jsem Hospodin. ⁴Kdo by koli z semene Aronova byl malomocný, aneb tok semene trpící, nebude jísti z věcí posvěcených, dokavadž by se neočistil. A kdož by se koli dotekl nečistoty těla mrtvého, aneb toho, z něhož by vyšlo símě scházení, ⁵Aneb kdo by se dotkl kterého zeměplazu, jímž by se poškrvnil, aneb člověka, pro něhož by byl nečistý vedlé všelijaké nečistoty jeho: ⁶Člověk, kterýž by se čehokoli toho dotekl, nečistý bude až do večera, a nebude jísti z věcí posvěcených, leč by umyl tělo své vodou. ⁷A po západu slunce čistý bude, a potom bude moci jísti z věcí posvěcených, nebo pokrm jeho jest. ⁸Mrchy a udáveného jísti nebude, aby se tím nepoškrvnil: Já jsem, Hospodin. ⁹Protož ostříhati budou přísluhování mých, aby hříchů na se nevedli, a nezemřeli v něm, proto že je zprnili: Já jsem Hospodin posvětitel jejich. ¹⁰Žádný cizí nebude jísti z věcí posvěcených, ani podruh kněžský, ani nájemník nebude jísti věcí posvěcených. ¹¹Koupil-li by kněz člověka za své peníze, ten jísti bude z věcí těch, též v domě jeho zplozený; ti budou jísti z pokrmu jeho. ¹²Ale dcera knězova, kteráž by se vdala za muže z jiného pokolení, ta z obětí vzhůru pozdvížených, totiž věcí svatých, nebude jísti. ¹³Kdyby pak dcera knězova ovdověla, aneb zahrána byla od muže, nemající plodu, a navrátila by se do domu otce svého: tak jako v dětinství svém chléb otce svého jísti bude, cizí pak žádný nebude jísti z něho. ¹⁴Jedl-li by pak kdo z nedopatření věci posvěcené, pátý díl nad to přidá knězi, a nahradí jemu tu věc posvěcenou, ¹⁵Aby nepoškrvňovali věci svatých, kteréž by synové Izraelští obětovali Hospodinu, ¹⁶A neuvozovali na ně pokuty za provinění, že jedli věci posvěcené jejich; nebo já jsem Hospodin, kterýž jich posvěcuji. ¹⁷Dále mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka: ¹⁸Mluv k Aronovi a k synům jeho i ke všechněm synům Izraelským, a rci jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z pohostinných, kteříž jsou v Izraeli, obětovali obět svou vedlé všech slibů svých, vedlé všech darů dobrovolných svých, kteréž by obětovali Hospodinu v obět zápalnou: ¹⁹Z dobré vůle své obětovati budete samce bez poškrvny, z skotů, z ovcí a z koz. ²⁰Což by koli mělo na sobě vadu, nebudete toho obětovati; nebo nebude příjemné od vás. ²¹Pakli by kdo obětoval obět pokojnou Hospodinu, vykonáváje slib svůj, aneb dobrovolný dar, buď z skotů, aneb z bravů; ať jest bez vady, aby bylo příjemné; nebudet žádné poškrvny na něm. ²²Slepého aneb polámaného, osekaného aneb uhřívěho, prašivého aneb s lišejí, takového neobětujte Hospodinu a nedávejte jich k ohnivě oběti na oltář Hospodinův. ²³Vola neb dobytče s nedorostlými neb prerostlými oudy, v dobrovolný zajisté dar obětovati je budeš, ale za slib nebude příjemný. ²⁴Ztlačeného aneb ztlučeného, odtrženého, vykleštěného nebudete obětovati Hospodinu; neučiníte toho v zemi vaší. ²⁵A z ruky cizozemce nebudete obětovati chleba Bohu svému ze všech těch věcí, nebo porušení jejich jest

na nich; vadu mají, nebudou příjemné od vás. ²⁶Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁷Vůl neb beran, aneb koza, když se urodí, za sedm dní při matce své zanecháno bude, osmého pak dne i potom bude příjemné k oběti ohnivě Hospodinu. ²⁸Krávy pak a dobytčete s mladým jeho nezabijete jednoho dne. ²⁹A když byste obětovali obět chvály Hospodinu, dobrovolně ji obětovati budete. ³⁰V tentýž den snědena bude a nepozůstavíte z ní ničeho až do jitra: Já jsem Hospodin. ³¹Protož ostříhejte příkázání mých a číňte je: Já jsem Hospodin. ³²A nepoškrvňujte jména svatého mého, i budou posvěcen u prostřed synů Izraelských: Já jsem Hospodin posvětitel váš, ³³Kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské, abych vám byl za Boha: Já jsem Hospodin.

23Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka: ²Mluv k synům Izraelským a rci jim: Slavnosti Hospodinovy, kteréž nazývati budete shromáždění svatá, tyto jsou slavnosti mé: ³Šest dní dělati budete, dne pak sedmého sobota odpočinití jest, shromáždění svaté bude. Žádného díla nedělejte, nebo jest sobota Hospodinova, ve všech příbytcích vašich. ⁴Protož tyto jsou slavnosti Hospodinovy, shromáždění svatá, kteréž slaviti budete v časy jich určité: ⁵Měsíce prvního, čtrnáctého dne téhož měsíce u večer bude Fáze Hospodinovo. ⁶A patnáctého dne téhož měsíce svátek přesnic bude Hospodinu; za sedm dní přesné chleby jísti budete. ⁷Dne prvního sbor svatý míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati. ⁸Ale obětovati budete obět ohnivou Hospodinu za sedm dní. Dne také sedmého sbor svatý bude; žádného díla robotného nebudete dělati. ⁹I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁰Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do země, kterouž já dávám vám, a žíti budete obilí její, tedy přinesete snopek prvotiny žně vaší k knězi. ¹¹Kterýž obracetí bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl příjemnou obětí za vás; nazejtří po sobotě obracetí jej bude kněz. ¹²Kterého dne obracetí budete snopek ten, téhož zabijete beránka ročního bez poškrvny v obět zápalnou Hospodinu. ¹³Též i obět suchou jeho, dvě desetiny mouky bělné olejem zadělané, v obět ohnivou Hospodinu u vůni příjemnou, a mokrou obět jeho, vína čtvrtý díl míry hin. ¹⁴Chleba pak, ani pražmy, ani zrní vymnutého nebudete jísti, až právě do toho dne, když obětovati budete obět Bohu svému. Ustanovení to věčné bude v pronárodech vašich, ve všech příbytcích vašich. ¹⁵Počtete sobě také od prvního dne po sobotě, ode dne, v němž jste obětovali snopek sem i tam obracení, (plných sedm téhodnů ať jest), ¹⁶Až do prvního dne po sedmém téhodni, sečtete padesáte dní, a tehdy obětovati budete novou obět suchou Hospodinu. ¹⁷Z příbytků svých přinesete chleby sem i tam obracení, dva bochníky ze dvou desetin mouky bělné budou; kvašené je upečete, prvotiny jsou Hospodinu. ¹⁸A s tím chlebem obětovati budete sedm beránek ročních bez vady, a volka mladého jednoho, a skopce dva; obět zápalná budou Hospodinu, s oběťmi svými suchými i mokrymi, obět ohnivá

vůně spokojující Hospodina. ¹⁹Zabijete také kozla jednoho za hřích, a dva beránky roční k oběti pokojné. ²⁰I bude je kněz sem i tam obracet s chleby prvotin v obět sem i tam obracení před Hospodinem, i s těmi dvěma beránky; a budou svaté věci Hospodinu, a dostanou se knězi. ²¹I vyhlásíte v ten den slavnost, shromáždění svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dělati. Ustanovení to bude věčné ve všech příbytcích vašich, v pronárodech vašich. ²²A když budete žítí obilé krajiny vaší, nesežneš všeho až do konce pole svého, a pozůstalých klasů po žni své nebudeš sbírat; chudému a příchozímu zanecháš jich: Já jsem Hospodin Bůh váš. ²³Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁴Mluv synům Izraelským takto: Měsíce sedmého, v první den téhož měsíce, budete míti odpočinití, památku troubení, shromáždění svaté držíce. ²⁵Žádného díla robotného nebudete dělati, a budete obětovati obět ohnivou Hospodinu. ²⁶Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁷Desátý pak den každého měsíce sedmého den očišťování jest. Shromáždění svaté míti budete, a ponížovati budete životů svých, a obětovati obět ohnivou Hospodinu. ²⁸Žádného díla nebudete dělati v ten den; nebo den očišťování jest, k očišťování vás před Hospodinem Bohem vaším. ²⁹A všeliká duše, kteráž by neponížovala se toho dne, vyhlazena bude z lidu svého. ³⁰Kdož by koli dílo nějaké dělal toho dne, zatratím člověka toho z lidu jeho. ³¹Žádného díla nedělejte. Ustanovení to bude věčné v pronárodech vašich, ve všech příbytcích vašich. ³²Sobotu odpočinití míti budete, když ponížovati budete duši svých, devátého dne téhož měsíce u večer; od večera až do druhého večera držeti budete sobotu svou. ³³Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ³⁴Mluv synům Izraelským a rci: Každého patnáctého dne měsíce sedmého slavnost stánků za sedm dní bude Hospodinu. ³⁵Dne prvního shromáždění svaté bude; žádného díla robotného nebudete dělati. ³⁶Za sedm dní obětovati budete obět ohnivou Hospodinu. Dne osmého shromáždění svaté míti budete, a obětovati budete obět ohnivou Hospodinu; svátek jest, žádného díla robotného nebudete dělati. ³⁷To jsou slavnosti Hospodinovy, kteréž slaviti budete, mívajíce shromáždění svatá, abyste v nich obětovali obět ohnivou Hospodinu, zápal, obět suchou, obět pokojnou, a oběti mokré, jedno každé ve dni svém, ³⁸Kromě sobot Hospodinových, a kromě darů vašich, i všech slibů vašich a kromě všech dobrovolných obětí vašich, kteréž dávatí budete Hospodinu. ³⁹A však dne patnáctého toho měsíce sedmého, když byste shromáždili úrody země, světiti budete svátek Hospodinův za sedm dní. Dne prvního odpočinití bude, tolikéž dne osmého bude odpočinití. ⁴⁰A naberouce sobě dne prvního ovoce z stromů krásných, a ratolestí palmových, a větvoří z stromů hustých, a vrbí od potoku, veselí se budete před Hospodinem Bohem svým za sedm dní. ⁴¹A tak držeti budete ten svátek Hospodinův za sedm dní každého roku. Ustanovení to bude věčné v pronárodech vašich; každého měsíce sedmého slaviti jej budete. ⁴²V stáních zůstanete za sedm dní. Kdožkoli doma zrozený jest

v Izraeli, v stáních zůstávati budete, ⁴³Aby věděli potomci vaši, že jsem choval v stáních syny Izraelské, když jsem je vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh váš. ⁴⁴I oznámil Mojžíš slavnosti Hospodinovy synům Izraelským.

24Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Přikaz synům Izraelským, ať přinesou tobě oleje olivového, čistého, vytlačeného, k svícení, aby lampy ustavičně rozsvěcovány byly. ³Před oponou svědectví v stánku úmluvy zpořádá je Aron, aby hořely od večera až do jitra před Hospodinem vždycky. Toť bude ustanovení věčné v národech vašich. ⁴Na svícen čistý rozstavovati bude lampy před Hospodinem vždycky. ⁵A vezma mouky bělné, upečes z ní dvanácte koláčů; jeden každý koláč bude ze dvou desetin efi. ⁶A rozkladeš je dvěma řady, šest v řadu jednom, na stole čistém před Hospodinem. ⁷Dáš také na každý řad kadiidla čistého, aby bylo za každý chléb ten kouření pamětné v obět ohnivou Hospodinu. ⁸Každého dne sobotního klásti budete je řadem před Hospodinem vždycky, berouce je od synů Izraelských smlouvou věčnou. ⁹I budou Aronovi a synům jeho, kteřížto jísti budou je na místě svatém; nebo nejsvětější věc jest jim z obětí ohnivých Hospodinových právem věčným. ¹⁰Vyšel pak syn ženy Izraelské, kteréhož měla s mužem Egyptským, mezi syny Izraelskými, a vadi-li se v stáních syn ženy té Izraelské s mužem Izraelským. ¹¹I zlořečil syn ženy té Izraelské a rouhal se jménu Božímu. Tedy přivedli ho k Mojžíšovi. (Jméno pak matky jeho bylo Salumit, dcera Dabri, z pokolení Dan.) ¹²A dali jej do vězení, až by jim bylo oznámeno, co s ním Bůh káže učiniti. ¹³Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁴Vyved toho ruhače ven z stanů, a nechať všickni ti, kteříž slyšeli, vloží ruce na hlavu jeho, a všecken lid ať ho ukamenuje. ¹⁵Mluvě pak k synům Izraelským, díš jim: Kdož by koli zlořečil Bohu svému, poneseť hřích svůj. ¹⁶Kdož by zlořečil jménu Hospodinovu, smrtí umře, a všecko shromáždění bez milosti ukamenuje jej. Tak cizí, jako doma zchovaný, když by zlořečil jménu Hospodinovu, smrtí umře. ¹⁷Zabil by kdo kterého člověka, smrtí umře. ¹⁸Jestliže by pak zabil hovado, navrátí jiné, hovado za hovado. ¹⁹Kdož by pak zohavil bližního svého, vedlé toho, jakž on učinil, tak se staň jemu: ²⁰Zlámaní za zlámaní, oko za oko, zub za zub. Jakouž by ohavu učinil na těle člověka, taková zase učiněna bude jemu. ²¹Kdož by zabil hovado, navrátí jiné, ale kdož by zabil člověka, umře. ²²Jednostejné právo míti budete. Jakož příchozímu, tak domácímú stane se; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ²³Tedy mluvil Mojžíš k synům Izraelským ty věci. I vyvedli toho ruhače ven za stany, a kamením ho zametal. Učinili, pravím, synové Izraelští vedlé toho, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

25Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi na hoře Sinai, řka: ²Mluv synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do země, kterouž já dávám vám, odpočívati bude země, nebo sobota jest Hospodinova. ³Šest let osívati budeš rolí svou,

a šest let obřezovati budeš vinici svou a sbíratí úrody její. ⁴Sedmého pak léta sobotu odpočinutí bude mítí země, sobotu Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své řezati. ⁵Což se samo od sebe zrodí obilí tvého, nebudeš toho žíti, a hroznů vinice zanechané od tebe nebudeš sbíratí. Rok odpočinutí bude mítí země. ⁶Ale ovoce země toho odpočinutí budete mítí ku pokrmu, ty i služebník tvůj, i děvka tvá, i nájemník tvůj, i příchozí tvůj, kterýž bydlí u tebe, ⁷I hovado tvé, i všeliký živočich, kterýž jest v zemi tvé, všecky úrody její budou mítí ku pokrmu. ⁸Sečteš také sobě sedm téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi téhodnů let učinil tobě čtyřiceti devět let. ⁹Tedy dáš troubiti trubou veselé všudy sedmého měsíce v desátý den; v den očišťování dáš troubiti trubou po vší zemi vaší. ¹⁰I posvětíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm obyvatelům jejím. Léto milostivé toto mítí budete, abyste se navrátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k čeledi své zase přijde. ¹¹Ten rok milostivý padesátého léta mítí budete; nebudete síti, ani žíti toho, což by samo od sebe vzrostlo, ani sbíratí vína opuštěných vinic léta toho. ¹²Nebo milostivé léto jest, protože za svaté je mítí budete; ze všelikého pole jísti budete úrody jeho. ¹³Toho léta milostivého navrátí se jeden každý k statku svému. ¹⁴Když nějakou věc prodáš bližnímu svému, aneb koupíš něco od bližního svého, nikoli neutiskujte jeden druhého. ¹⁵Vedlé počtu let po létu milostivém koupíš od bližního svého, a vedlé počtu let, v kterýchž úrody bráti máš, prodáš tobě. ¹⁶Čím více bude let, tím větší placení bude, a čím méně let, tím, menší placení bude; nebo počet úrod prodáš tobě. ¹⁷Protož nikoli neoklamávejte jeden druhého, ale boj se každý Boha svého; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ¹⁸Ostříhejte ustanovení mých, a soudy mé zachovávejte a čiňte je, a bydliti budete v zemi té bezpečně. ¹⁹A přinese vám země úrody své; i budete jísti až do sytosti, bydlíce bezpečně v ní. ²⁰Pakli díte: Co budeme jísti léta sedmého, jestliže nebudeme síti, ani shromažďovati užiteků svých? ²¹Dám požehnání své vám léta šestého, tak že přinese úrody na tři léta. ²²I budete síti léta osmého, a jísti úrody staré až do léta devátého; dokudž by nezrostly úrody jeho, jísti budete staré. ²³Země pak nebude prodávána v manství; nebo má jest země, a vy jste příchozí a podruzi u mne. ²⁴A po vší zemi vládařství svého dopustíte dávatí výplatu země. ²⁵Jestliže by ochudl bratr tvůj, tak že by prodal něco z statku svého, tedy přijde příbuzný jeho, nejbližší jeho, a vyplatí prodanou věc od bratra svého. ²⁶Pakli kdo nemaje výplatce, mohl by tomu sám dosti učiniti, tak že shledal by, což potřebí k vyplacení: ²⁷Tedy počte léta prodaje svého, a navrátí, což zůstane, tomu, jemuž prodal; tak zase přijde k statku svému. ²⁸Pakli by nemohl shledati toho, což by navrátiti měl, tedy zůstane věc prodaná v rukou toho, kterýž ji koupil, až do léta milostivého. I postoupí mu ji v čas léta milostivého, a on navrátí se zase k dědictví svému. ²⁹Když by kdo prodal dům k bydlení v městě hrazeném, bude mítí právo k vyplacení jeho, do-

kdž nevyplní se rok prodaje jeho. Za celý rok bude mítí právo k vyplacení jeho. ³⁰Pakliž ho nevyplatí dříve, než vyjde ten celý rok, tedy zůstane dům ten v městě hrazeném tomu, kterýž jej koupil, dědičně v pronárodech jeho, aniž ho postoupí v létě milostivém. ³¹Domové pak ve všech, kteréž nejsou zdí ohrazené, tak jako pole země počítati se budou. Budou moci býti vyplacováni, a léta milostivého navráceni budou. ³²Ale města Levítská, a domové v městech dědictví jejich, ti vždycky vyplacení mohou býti od Levitů. ³³Ten pak, kdož vyplacuje, ať jest z Levitů. Aneb ať vyjde kupec z koupeného domu a města dědictví jeho v čas léta milostivého; nebo domové měst Levítských jsou dědictví jejich mezi syny Izraelskými. ³⁴Pole pak na předměstí měst jejich nebude prodáváno, nebo dědictví jejich věčné jest. ³⁵Jestliže by schudl bratr tvůj, a ustaly by ruce jeho u tebe, posilíš ho; též příchozí aneb podruh živiti se bude při tobě. ³⁶Nevezmeš od něho lichvy aneb úroku, ale báti se budeš Boha svého, aby se mohl bratr tvůj živiti u tebe. ³⁷Peněz svých nedáš jemu na lichvu, aniž pro zisk půjčovati budeš obilí svého. ³⁸Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych vám dal zemi Kananejskou, a byl vám za Boha. ³⁹Jestliže by pak schudl bratr tvůj u tebe, tak že by se prodal tobě, nebudeš ho podrobovati v dílo otrocké. ⁴⁰Jakožto nájemník a jako podruh bude při tobě; až do léta milostivého sloužití bude u tebe. ⁴¹Potom vyjde od tebe s dětmi svými, a navrátí se k čeledi své, a v dědictví otců svých navrátí se. ⁴²Nebo jsou služebníci moji, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské; nebudou prodáváni tak jako jiní služebníci. ⁴³Nebudeš panovati nad ním tvrdě, ale báti se budeš Boha svého. ⁴⁴Služebník pak tvůj aneb děvka tvá, kteréž mítí budeš, budou z národů těch, kteříž jsou vůkol vás; z nich kupovati budete služebníky a děvky. ⁴⁵I od synů bydlitelů, kteříž jsou u vás pohostinu, od těch kupovati budete, a z čeledi těch, kteříž jsou s vámi, kteréž zplodili v zemi vaší, a budou vám v dědictví. ⁴⁶A vládnouti budete jimi právem dědičným, i synové vaší po vás, abyste je dědičně obdrželi. Na věčnost služby jejich užívati budete, ale nad bratřími svými, syny Izraelskými, nižádný nad bratrem svým nebude tvrdě panovati. ⁴⁷Jestliže by pak zbohatl příchozí aneb host, kterýž bydlí s tebou, a bratr tvůj přišel by na chudobu při něm, tak že by se prodal příchozímu aneb hosti tvému, aneb obyvateli, kterýž jest z čeledi cizí, ⁴⁸Když by se tedy prodal, může zase vyplacen býti. Někdo z bratří jeho vyplatí ho. ⁴⁹Budťo strýc jeho, aneb syn strýce jeho vyplatí jej, aneb někdo z přátel krevních jeho, z rodiny jeho, vyplatí ho; aneb jestli potom sám bude moci s to býti, vyplatí se. ⁵⁰I počte se s tím, kterýž ho koupil, od léta, v kterémž se jemu prodal, až do léta milostivého, aby peníze, za něž jest prodán, byly vedlé počtu let; a jakožto s nájemníkem, tak se s ním stane. ⁵¹Jestliže ještě mnoho let zůstává k létu milostivému, vedlé nich navrátí výplatu svou z peněz, za něž koupen jest. ⁵²Pakli málo zůstává let do léta milostivého, tedy počte se s ním, a vedlé počtu let

jeho navrátí výplatu svou. ⁵³Tak jako s čeledínem ročním nakládáno bude s ním; nebude nad ním tvrdě panovati před očima tvýma. ⁵⁴Pakli by se nevyplatil v těch letech, tedy vyjde léta milostivého on, i synové jeho s ním. ⁵⁵Nebo synové Izraelští jsou moji služebníci, služebníci moji jsou, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh váš.

26Nedělejte sobě modl, ani obrazu rytého, aneb sloupu nevyzdvihnete sobě, ani kamene malovaného v zemi vaší nestavějte, abyste se jemu klaněli; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ²Sobot mých ostříhejte, a svatyně mé se bojte: Já jsem Hospodin. ³Jestliže v ustanoveních mých choditi budete, a přikázání mých ostříhající, budete je činiti: ⁴Tedy dám vám deště vaše časy svými, a země vydá úrody své, a stromovní polní vydá ovoce své, ⁵Tak že mlácení postihne vinobraní, a vinobraní postihne setí. I budete jísti chléb svůj do sytosti, a přebývati budete bezpečně v zemi své. ⁶Nebo dám pokoj v zemi, i budete spáti, a nebude, kdo by vás předěsil; vypléním i zvěř zlou z země, a meč nebude procházeti země vaší. ⁷Nýbrž honiti budete nepřátely své, a padnou před vámi od meče. ⁸Pět vašich honiti jich bude sto, a sto vašich honiti bude deset tisíců, i padnou nepřátelé vaši před vámi od meče. ⁹Nebo obrátím tvář svou k vám, a dám vám zrust, a rozmnožím vás, a utvrdím smlouvu svou s vámi. ¹⁰A jísti budete úrody několikaleté, a když nové přijdou, staré vyprázdníte. ¹¹Vzdělám příbytek svůj u prostřed vás, a duše má nebude vás nenáviděti. ¹²A procházeti se budu mezi vámi, a budu Bohem vašim, a vy budete lidem mým. ¹³Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptských, abyste jim nesloužili, a polámal jsem závory jha vašeho, abyste chodili prosti. ¹⁴Pakli nebudete mne poslouchati, a nebudete činiti všech přikázání těchto, ¹⁵A jestli ustanovení má zavržete, a soudy mé zoškliví-li sobě duše vaše, tak abyste nečinili všech přikázání mých, a zrušili byste smlouvu mou: ¹⁶Já také toto učiním vám: Uvedu na vás strach, souchotiny a zimnici páčivou, což zkazí oči vaše, a bolestí naplní duši. Semeno své nadarmo síti budete, nebo nepřátelé vaši snědí je. ¹⁷Postavím zůřivou tvář svou proti vám, tak že poraženi budete od nepřátel svých, a panovati budou nad vámi ti, kteříž vás nenávidí. Utíkati budete, ano vás žádný nehoní. ¹⁸Jestliže ani tak poslouchati mne nebudete, tedy ještě sedmkrát více trestati vás budu pro hříchy vaše. ¹⁹A potru vyvýšenost síly vaší, a učiním nebe nad vámi jako železo, a zemi vaši jako měď. ²⁰Nadarmo bude vynaložena síla vaše, nebo země vaše nevydá vám úrody své, a stromovní země nevydá ovoce svého. ²¹Jestliže pak se mnou maní zacházeti budete, a nebudete mne chtít poslouchati, tedy přidám na vás sedmkrát více ran vedlé hříchů vašich. ²²A pustím na vás zvěř polní, kteráž uvede na vás sirobu, a vyhubí hovada vaše a umenší vás; i zpustnou cesty vaše. ²³Pakli ani potom nenapravíte se, ale vždy se mnou maní zacházeti budete, ²⁴I já s vámi maní zacházeti budu, a bítí vás budu sedmkrát více pro hříchy vaše. ²⁵A uvedu na vás

meč, kterýž vrchovatě pomstí zrušení smlouvy. I shrnete se do měst svých; tam pošli mor mezi vás, a dáni budete v ruce nepřítelům. ²⁶A když polámi vám hůl chleba, tedy deset žen péci bude chléb váš v peci jedné, a zase chléb váš odvažovati vám budou. Budete pak jísti, a nenasytíte se. ²⁷Pakli i s tím nebudete mne poslouchati, ale předce maní se mnou zacházeti budete: ²⁸I já také v hněvě maní s vámi zacházeti budu, a trestati vás budu i já sedmkrát více pro hříchy vaše. ²⁹A budete jísti těla synů svých, a těla dcer svých. ³⁰A zkazím výsosti vaše, a vypléním slunečné obrazy vaše, a skladu těla vaše na špalky ukýdaných bohů vašich, a duše má bude vás nenáviděti. ³¹Města vaše dám v zpuštění, a učiním, aby zpustly svatyně vaše, aniž více zachutnám oběti vůně příjemné vaší. ³²Já zpustím zemi, tak že ztrnou nad ní nepřátelé vaši, kteříž bydliti budou v ní. ³³Vás pak rozptýlím mezi národy, a učiním, aby s dobytým mečem vás honili. I bude země vaše vyhubena, a města vaše zpustnou. ³⁴A tehdy země užive sobot svých po všechny dny, v nichž pustá bude, vy pak budete v zemi nepřátel svých. Tehdáž, pravím, odpočine země, a užive sobot svých. ³⁵Po všechny dny, v nichž pustá bude, odpočívati bude; nebo neodpočívala v soboty vaše, když jste vy bydlili v ní. ³⁶Kteríž pak ještě pozůstanou z vás, uvedu strach na srdce jejich v krajinách nepřátel jejich, tak že zažene je chřest listu větrem chřestícího. I budou utíkati, rovně jako před mečem, a padnou, an jich žádný honiti nebude. ³⁷A budou padati jeden přes druhého jakožto od meče, ač jich žádný honiti nebude; aniž kdo z vás bude moci ostáti před nepřátely svými. ³⁸I zahynete mezi národy, a zžíře vás země nepřátel vašich. ³⁹Kteríž pak pozůstanou z vás, svadnouti budou pro nepravost svou v zemi nepřátel vašich, ano i pro nepravosti otců vašich s nimi usvadnou. ⁴⁰Ale jestliže budou vyznávati nepravost svou, a nepravost otců svých vedlé přestoupení svého, kterýmž přestoupili proti mně, a maní se mnou zacházeti, ⁴¹I já také že jsem maní s nimi zacházet, a uvedl je do země nepřátel jejich; jestliže, pravím, tehdáž poníží se srdce jejich neobřezané, a schválí pokutu nepravosti své: ⁴²Tedy rozpomenou se na smlouvu svou s Jákobem, a na smlouvu svou s Izákem, i na smlouvu svou s Abrahamem rozpomenou se; také i na tu zemi pamětliv budu. ⁴³Mezi tím země jsuc jich zbavena, užive sobot svých, kdyžto zpuštěna bude pro ně. Tehdáž oni schválí pokutu nepravosti své proto, že všelijak soudy mými pohrdali, a ustanovení má zošklivila sobě duše jejich. ⁴⁴A však i tak, když by v zemi nepřátel svých byli, nezavrhl bych jich, a nezošklivil jich sobě, abych je měl do konce zkaziti, a zrušiti smlouvu svou s nimi; nebo já jsem Hospodin Bůh jejich. ⁴⁵Ale rozpomenou se na ně pro smlouvu učiněnou s předky jejich, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské před očima pohanů, abych jim byl za Boha: Já Hospodin. ⁴⁶Ta jsou ustanovení a soudové, i zákonové, kteréž vydal Hospodin na hoře Sinai skrze Mojžíše, aby byli mezi ním a mezi syny Izraelskými.

27Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv synům Izraelským a rci jim: Když by kdo slibem oddal duše Hospodinu, vedlé ceny tvé dá výplatu. ³Tato pak bude cena tvá: Osobě mužského pohlaví, počna od toho, kterýž jest ve dvacítiletých, až do šedesátiletého, uložíš výplatu padesáti lotů stříbra vedlé lotu svatyně. ⁴Pakli ženského pohlaví bude, uložíš výplatu třidceti lotů. ⁵A od pětiletých až do dvacítiletých uložíš výplatu, za osobu mužského pohlaví dvaceti lotů, ženského pak deset lotů. ⁶A od dítěte jednoho měsíce zstárí až do pětiletých, uložíš za pachole pět lotů stříbra, a za děvče tři loty stříbra. ⁷Od šedesáti pak let a výše, bude-li muž, uložíš výplatu patnácti lotů, a ženě deset lotů. ⁸Pakli bude tak chudý, že by nemohl uložené výplaty dáti, tedy postaven bude před knězem, aby mu kněz uložil výplatu. Podlé toho, seč bude moci býti ten, kdož slib učinil, uloží mu výplatu. ⁹Jestliže by pak kdo hovado z těch, kteréž se obětují Hospodinu, slíbil, každé, kteréž dá z nich Hospodinu, svaté bude. ¹⁰Nesmění ho, aniž dá jiného za ně, lepšího za horší, aneb horšího za lepší. Jestliže by pak jakýmkoli způsobem je směnil, hovado za hovado, tedy ono i toto, kteréž za ně dáno, svaté bude. ¹¹Pakli by které nečisté hovado slíbil, z jehož pokolení neobětují oběti Hospodinu, tedy postaví to hovado před knězem. ¹²A bude je šacovati kněz, buď ono dobré aneb zlé. Jakž je kněz cení, tak buď. ¹³Pakli bude chtíti vyplatiti je, přidá pátý díl nad cenu tvou. ¹⁴Když by pak někdo posvětil domu svého, aby byl svatý Hospodinu, bude jej kněz ceniti, buďto že by dobrý byl aneb zlý. Jakž jej procení kněz, tak zůstane. ¹⁵Pakli ten, kterýž posvětil domu svého, chtěl by jej vyplatiti, přidá pátý díl peněz nad cenu tvou, i bude jeho. ¹⁶Jestliže by kdo díl pole dědictví svého posvětil Hospodinu, tedy budeš je ceniti vedlé toho, jakž se osívá. Chomer ječmene kde se vseje, za padesáti lotů stříbra ceněno bude. ¹⁷Jestliže by hned od léta milostivého posvětil pole svého, tedy vedlé ceny tvé zůstane. ¹⁸Pakli by po létě milostivém posvětil pole svého, tedy sečte mu kněz peníze vedlé počtu let zůstávajících ještě do léta milostivého, i odejme to z ceny tvé. ¹⁹Chtěl-li by pak vyplatiti pole ten, kterýž ho posvětil, přidá pátý díl peněz nad cenu tvou, a zůstane jemu. ²⁰Nevyplatil-li by pak pole toho, a prodáno by bylo někomu jinému, nemůže víc vyplaceno býti. ²¹I bude pole to, když svobodné vyjde léta milostivého, svaté Hospodinovo, jakožto pole posvěcené; knězi bude v dědictví jeho. ²²Jestliže pak pole koupené, kteréž by nebylo z pole dědictví jeho, posvětil Hospodinu, ²³Tedy sečte mu kněz summu ceny jeho až do léta milostivého, i dá cenu jeho v ten den, jako posvěcenou Hospodinu. ²⁴V létě milostivém navrátí se pole k tomu, od kohož bylo koupeno, jehož dědictví jest pole to. ²⁵Všeliká pak cena tvá bude vedlé lotu svatyně. Lot pak váží dvaceti halěrů. ²⁶Ale prvorozeného, což právem prvorozenství dává se Hospodinu z hovad, nižádný neposvěti, buďto z skotů aneb z bravů; Hospodinovo jest prvé. ²⁷A jestliže by z hovad nečistých bylo, vyplatí je vedlé ceny tvé, a přidá pátý díl nad ní. Pakliť nebude vyplaceno,

tedy necht jest prodáno vedlé ceny tvé. ²⁸Všeliká pak věc posvěcená, kterouž by někdo slibem posvětil Hospodinu ze všech věcí, kteréž má, buď z lidí aneb z hovad, aneb z pole dědictví svého, nebude prodávána, ani vyplacována; nebo všecko, což takovým slibem posvěceno jest, věc nejsvětější bude Hospodinu. ²⁹Všeliké hovado tak oddané, kteréž slibem tím se oddává od člověka, nebude vyplacováno, ale smrti umře. ³⁰Všickni také desátkové země, buď z semene země, aneb z ovoce stromů, Hospodinovi budou; nebo posvěceni jsou Hospodinu. ³¹Bude-li kdo chtíti vyplatiti desátky své, pátý díl jejich přidá nad ně. ³²A všeliký desátek z volů aneb drobného dobytka, jakž přichází pod hůl pastýře, každý ten desátek svatý bude Hospodinu. ³³Nebude vyhledávati, dobré-li by bylo čili zlé, aniž ho smění. Pakli je předce smění, bude to i ono odměněné svaté, a nebude vyplaceno. ³⁴Ta jsou příkázání, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinai, aby je oznámil synům Izraelským.

Numeri

1Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, v stánku úmluvy, prvního dne měsíce druhého, léta druhého po vyjití jejich z země Egyptské, řka: ²Sečtěte summu všeho množství synů Izraelských po čeledech jejich, a po domích otců jejich, vedlé počtu jmen každého pohlaví mužského po hlavách jejich, ³Od dvacítiletých a výše všechny, kteříž by mohli jíti k boji v Izraeli, sečtěte je po houfích jejich, ty a Aron. ⁴A bude s vámi z každého pokolení jeden muž, kterýž by přední byl v domě otců svých. ⁵Tato pak jsou jména mužů, kteříž stanou s vámi: Z pokolení Rubenova Elisur, syn Sedeurův; ⁶Z Simeonova Salamiel, syn Surisaddai; ⁷Z Judova Názon, syn Aminadabův; ⁸Z Izacharova Natanael, syn Suar; ⁹Z Zabulonova Eliab, syn Helonův; ¹⁰Z synů Jozefových, z pokolení Efraimova Elisama, syn Amiudův; z Manassesova Gamaliel, syn Fadasurův; ¹¹Z Beniaminova Abidan, syn Gedeonův; ¹²Z pokolení Dan Ahiezer, syn Amisaddai; ¹³Z Asser Fegiel, syn Ochranův; ¹⁴Z pokolení Gád Eliazaf, syn Duellův; ¹⁵Z Neftalíмова Ahira, syn Enanův. ¹⁶Ti jsou slovníci z lidu, knížata pokolení otců svých, ti jako hlavy tisíců Izraelských budou. ¹⁷Vzal tedy Mojžíš a Aron muže ty, kteříž jmenováni byli, ¹⁸A shromáždili všechno množství prvního dne měsíce druhého, kteříž přiznávali se k rodům svým po čeledech svých, po domích otců svých, a vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše po osobách svých. ¹⁹Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak sčítl je na poušti Sinai. ²⁰I bylo synů Rubena prvorozeného Izraelova, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, a podlé počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, ²¹A načteno jich z pokolení Rubenova čtyřiceti šest tisíců a pět set. ²²Z synů Simeonových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, sečtených jeho vedlé počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, ²³Načteno jich z pokolení Simeonova padesáti devět tisíců a tři sta. ²⁴Z synů Gádových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli bojovati, ²⁵Načteno jich z pokolení Gádova čtyřiceti pět tisíců, šest set a padesát. ²⁶Z synů Judových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, ²⁷Načteno jich z pokolení

Judova sedmdesáti čtyři tisíce a šest set. ²⁸Z synů Izacharových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, ²⁹Načteno jich z pokolení Izacharova padesáti čtyři tisíce a čtyři sta. ³⁰Z synů Zabulonových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, ³¹Načteno jich z pokolení Zabulonova padesáti sedm tisíců a čtyři sta. ³²Z synů Jozefových, a nejprv, synů Efraimových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, ³³Načteno jich z pokolení Efraimova čtyřiceti tisíc a pět set. ³⁴Potom z synů Manassesových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž vycházeli k boji, ³⁵Načteno jich z pokolení Manassesova třiceti dva tisíce a dvě stě. ³⁶Z synů Beniaminových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti do boje, ³⁷Načteno jich z pokolení Beniaminova třiceti pět tisíců a čtyři sta. ³⁸Z synů Dan, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž vycházeli k boji, ³⁹Načteno jich z pokolení Dan šedesáti dva tisíce a sedm set. ⁴⁰Z synů Asser, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti na vojnu, ⁴¹Načteno jich z pokolení Asser čtyřiceti jeden tisíců a pět set. ⁴²Z synů Neftalímových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, ⁴³Načteno jich z pokolení Neftalíмова padesáti tři tisíce a čtyři sta. ⁴⁴Ten jest počet těch, kteréž sečtl Mojžíš a Aron a knížata Izraelská, dvanácte mužů, kteříž byli vybráni po jednom z domů otců svých. ⁴⁵I bylo všech sečtených synů Izraelských po domích otců jejich, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli vycházeti k boji v Izraeli, ⁴⁶Všech sečtených bylo šestkrát sto tisíc, a tři tisíce, pět set a padesáti. ⁴⁷Levitové pak vedlé pokolení otců svých nejsou počítáni mezi ně. ⁴⁸Nebo byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁴⁹Pokolení Levíského nebudeš počítati, a nepřičteš jich k synům Izraelským, ⁵⁰Ale ustanovíš Levity nad příbytkem svědectví, a nade vším nádobím jeho, a nade všemi věcmi, kteréž přináležejí

k němu. Oni nositi budou příbytek i všechna nádobí jeho, oni přísluhovali budou jemu, a vůkol příbytku klásti se budou. ⁵¹Když se pak s místa bude míti hýbati příbytek, složí jej Levítové; a když se bude klásti příbytek, vyzdvihnou jej Levítové. Kdož by koli cizí přistoupil, umře. ⁵²I budouť se klásti synové Izraelští, jeden každý v ležení svém, a jeden každý pod praporcem svým, a po houfích svých. ⁵³Levítové pak klásti se budou vůkol příbytku svědectví, aby nepřišlo rozhněvání mé na shromáždění synů Izraelských; i budou Levítové držeti stráž u příbytku svědectví. ⁵⁴Učinili tedy to synové Izraelští; všechno, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili.

2Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka: ²Synové Izraelští klásti se budou jeden každý pod korouhvi svou, při praporci domu otců svých; vůkol stánku úmluvy opodál klásti se budou. ³Tito pak rozbijí stany k východní straně: Korouhev vojska Judova po houfích svých, a kníže synů Juda Názon, syn Aminadabův, ⁴A u vojště jeho lidu sečteného sedmdesáte čtyři tisíce a šest set. ⁵Podlé něho pak položí se pokolení Izachar, a kníže synů Izachar Natanael, syn Suar, ⁶A u vojště jeho lidu sečteného padesáte čtyři tisíce a čtyři sta. ⁷Pokolení Zabulon podlé nich, a kníže synů Zabulon Eliab, syn Helonův, ⁸A u vojště jeho lidu sečteného padesáte sedm tisíců a čtyři sta. ⁹Summa všech sečtených u vojště Judově sto osmdesáte šest tisíců a čtyři sta, po houfích jejich. Ti napřed potáhnou. ¹⁰Korouhev vojska Rubenova klásti se bude ku poledni po houfích svých, a kníže synů Ruben Elisur, syn Sedeurův, ¹¹A u vojště jeho lidu sečteného čtyřiceti šest tisíců a pět set. ¹²Podlé něho pak položí se pokolení Simeonovo, a kníže synů Simeon Salamiel, syn Surisaddai, ¹³A u vojště jeho lidu sečteného padesáte devět tisíců a tři sta. ¹⁴Potom pokolení Gád, a kníže synů Gád Eliazaf, syn Ruelův, ¹⁵A u vojště jeho lidu sečteného čtyřiceti pět tisíců, šest set a padesáte. ¹⁶Summa všech sečtených u vojště Rubenově sto padesáte a jeden tisíců, čtyři sta a padesáte, po houfích svých. A ti za prvními potáhnou. ¹⁷Potom půjde stánek úmluvy s vojskem Levitů u prostřed všeho vojska. Jakýmž pořádkem klásti se budou, takovým potáhnou, každý v svém šiku pod korouhvi svou. ¹⁸Korouhev vojska Efraimova po houfích svých bude k západu, a kníže synů Efraimových Elisama, syn Amiudův, ¹⁹A u vojště jeho lidu sečteného čtyřiceti tisíc a pět set. ²⁰Podlé něho pak položí se pokolení Manassesovo, a kníže synů Manassesových Gamaliel, syn Fadasurův, ²¹A u vojště jeho lidu sečteného třiceti dva tisíce a dvě stě. ²²Potom položí se pokolení Benjaminovo, a kníže synů Benjamin Abidan, syn Gedeonův, ²³A u vojště jeho lidu sečteného třiceti pět tisíců a čtyři sta. ²⁴Summa všech sečtených u vojště Efraimově sto osm tisíců a sto osob, po houfích jejich. A tito za druhými potáhnou. ²⁵Korouhev vojska Dan bude k straně půlnoční, po houfích svých, a kníže synů Dan Ahiezer, syn Amisaddai, ²⁶A u vojště jeho lidu sečteného šedesáte dva tisíce a sedm set. ²⁷Podlé něho po-

loží se pokolení Asser, a kníže Asser Fegiel, syn Ochranův, ²⁸A u vojště jeho lidu sečteného čtyřiceti jeden tisíc a pět set. ²⁹Za nimi pokolení Neftalímovo, a kníže synů Neftalímových Ahira, syn Enanův, ³⁰A u vojště jeho lidu sečteného padesáte tři tisíce a čtyři sta. ³¹Summa všech sečtených u vojště Dan sto padesáte sedm tisíců a šest set. Oni nazad potáhnou při praporcích svých. ³²Ta jest summa synů Izraelských po domích otců jejich, všech sečtených v celém vojště po houfích jejich, šestkrát sto tisíců, tři tisíce, pět set a padesáte. ³³Levítové pak nejsou počítáni mezi syny Izraelské, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ³⁴I učinili synové Izraelští všechno; jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak rozbijeli stany při korouhvech svých, a tak táhli jeden každý po čeledech svých a po domích otců svých.

3Tito jsou příběhové Aronovi a Mojžíšovi od toho dne, když mluvil Hospodin s Mojžíšem na hoře Sinai. ²A tato jsou jména synů Aronových: Prvorozený Nádab, potom Abiu, Eleazar a Itamar. ³Ta jsou jména synů Aronových, kněží pomazaných, jejichžto ruce naplněny, aby úřad kněžství konali. ⁴Umřel pak Nádab a Abiu před Hospodinem, když obětovali cizí oheň před Hospodinem na poušti Sinai, a neměli synů. Protož konal úřad kněžský Eleazar a Itamar před tváří Arona otce svého. ⁵Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁶Rozkaž přistoupiti pokolení Lévi, a postav je před Aronem knězem, aby mu přísluhovali, ⁷A drželi stráž jeho, i stráž všeho množství před stánkem úmluvy k vykonávání služby příbytku, ⁸Těž aby ostříhali všeho nádobí stánku úmluvy, a drželi stráž synů Izraelských a konali služby příbytku. ⁹Dáš tedy Levity Aronovi i synům jeho; vlastně dáni jsou mu oni z synů Izraelských. ¹⁰Arona pak a syny jeho představíš, aby ostříhali kněžství svého; nebo přistoupil-li by kdo cizí, umře. ¹¹I mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka: ¹²Aj, já vzal jsem Levity z prostředku synů Izraelských na místo všelikého prvorozeného, kterých otvírá život mezi syny Izraelskými. Protož moji budou Levítové. ¹³Nebo mně přináleží všechno prvorozené. Od toho dne, když jsem pobil všechno prvorozené v zemi Egyptské, posvětil jsem sobě všeho prvorozeného v Izraeli od člověka až do hovada. Mně bude: Já Hospodin. ¹⁴Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, řka: ¹⁵Sečti syny Lévi vedlé domů otců jejich, po čeledech jejich, každého pohlaví mužského; zstáří jednoho měsíce a výše počítati budeš je. ¹⁶I sčeti je Mojžíš podlé řeči Hospodinovy, jakž rozkázáno mu bylo. ¹⁷I byli synové Lévi ze jména tito: Gerson, Kahat a Merari. ¹⁸Tato pak jsou jména synů Gersonových po čeledech jejich: Lebni a Semei. ¹⁹A synové Kahat po čeledech svých: Amram a Izar, Hebron a Uziel. ²⁰Synové pak Merari po čeledech svých: Moholi a Musi. Ty jsou čeledi Lévi vedlé domů otců svých. ²¹Od Gersona čeled Lebnitská a čeled Semejská. Ty jsou čeledi Gersonovy. ²²A načteno jich v počtu všech pohlaví mužského zstáří jednoho měsíce a výše sedm tisíců a pět set. ²³Čeledi Gersonovy za příbytkem klásti se budou k straně západní. ²⁴Kníže pak domu otce

Gersonitských bude Eliazaf, syn Laelův. ²⁵A k opatrování synům Gersonovým při stánku úmluvy náležeti bude příbytek i stánek, přikrytí jeho i zastření dveří stánku úmluvy, ²⁶A očkovaté koltry k síni, i zavěšení dveří síně, kteráž jest před příbytkem a při oltáři vůkol, i provazové jeho ke všeliké potřebě jeho. ²⁷Od Kahat pak pošla čeled Amramitská a čeled Izaritská, a čeled Hebronitská, a čeled Uzielitská. Ty jsou čeledi Kahat. ²⁸V počtu všech pohlaví mužského zstáří jednoho měsíce a výše bylo osm tisíců a šest set, držících stráž při svatyni. ²⁹Čeledi synů Kahat klásti se budou k straně příbytku polední, ³⁰A kníže domu otcovského v čeledech Kahat Elizafan, syn Uzielův. ³¹V jejich pak opatrování bude truhla, stůl, svícen, oltářové a nádobí svatyně, jímž přísluhovati budou, a opona i všecko, což přináleží k ní. ³²Kníže pak nad knížaty Levitskými Eleazar, syn Arona kněze, ustavený nad těmi, kteříž drží stráž při svatyni. ³³Od Merari pak čeled Moholitská a čeled Musitská. Ty jsou čeledi Merari. ³⁴A načteno jich v počtu všech mužského pohlaví zstáří jednoho měsíce a výše šest tisíců a dvě stě. ³⁵A kníže domu otcovského v čeledech Merari Suriel, syn Abichailův. A ti klásti se budou k straně příbytku půlnocní. ³⁶Toto pak poručeno k opatrování synům Merari: Dsky příbytku a svlakové jeho, sloupové a podstavkové a všecka nádobí jeho i všecka práce při nich, ³⁷Tolikéž sloupové síně vůkol i podstavkové jejich, kolíkové i provazové jejich. ³⁸Položí se pak před příbytkem po přední straně před stánkem úmluvy od východu slunce Mojžíš a Aron i synové jeho, držíce stráž při svatyni, stráž za syny Izraelské. Jiný přistoupil-li by kdo, umře. ³⁹Všech sečtených Levitů, kteréž sečtl Mojžíš s Aronem vedlé poručení Hospodinova, po čeledech jejich, všech pohlaví mužského jednoho měsíce zstáří a výše dvamecítma tisíců. ⁴⁰I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Sečti všecky prvorozené mužského pohlaví mezi syny Izraelskými jednoho měsíce zstáří a výše, a sečti summu jmen jejich. ⁴¹A vezmeš mi Levity, (jáť jsem Hospodin), místo všech prvorozených mezi syny Izraelskými, i hovada Levitů místo všeho prvorozeného mezi hovady synů Izraelských. ⁴²Když pak sčel Mojžíš, jakož mu přikázal Hospodin, všecky prvorozené mezi syny Izraelskými, ⁴³Bylo všech prvorozených pohlaví mužského vedlé počtu jmen, jednoho měsíce zstáří a výše sečtených jich, dvamecítma tisíců, dvě stě, sedmdesáta a tři. ⁴⁴A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁴⁵Vezmi Levity místo všech prvorozených z synů Izraelských, i hovada Levitů za hovada jejich; i budou moji Levitové: Já jsem Hospodin. ⁴⁶K vyplacení pak těch dvou set, sedmdesáti a tří, kteříž zbývají nad počet Levitů z prvorozených synů Izraelských, ⁴⁷Vezmeš pět lotů z každé hlavy, (vedlé lotu svatyně bráti budeš, lot pak dvadeceti halěrů váží), ⁴⁸A dáš ty peníze Aronovi a synům jeho, výplatu těch, kteříž zbývají nad počet jejich. ⁴⁹Vzal tedy Mojžíš peníze výplaty od těch, kteříž zbývali, kromě těch, kteréž vykoupili sebou Levitové, ⁵⁰Od prvorozených synů Izraelských vzal peněz tisíc, tři sta, šedesáta pět lotů, vedlé lotu svatyně. ⁵¹I dal ty peníze výplaty Aronovi

a synům jeho, podlé řeči Hospodinovy, jakož byl přikázal jemu Hospodin.

4I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka: ²Sečti summu synů Kahat z prostředku synů Lévi po čeledech jejich a po domích otců jejich, ³Od třicetiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli práci vésti při stánku úmluvy. ⁴Tato pak bude práce synů Kahat při stánku úmluvy svatyně svatých: ⁵Když by se měla vojska hnouti s místa, přijde Aron s syny svými a sejmou oponu zastření, a přikryjí ní truhlu svědectví. ⁶A na to dají přikrytí z kůže jezevcích, a přístroju svrchu rouchem z samého postavce modrého, a provlekou sochory její. ⁷Na stůl pak chlebě předložení prostro rucho z postavce modrého, a dají na něj misy a kadidlnice a koflíky a přikryvadla k přikrývání; a chléb ustavičně na něm bude. ⁸A prostrou na to roucho z červce dvakrát barveného, a přikryjí to přistřením z kůže jezevcích, a provlekou sochory jeho. ⁹Vezmou také roucho z postavce modrého, a přikryjí svícen světla a lampy jeho, i utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho, a všecky nádoby k oleji jeho, jichž při něm užívají. ¹⁰A obvinou jej se všechněmi nádobami jeho přikrytím z kůže jezevcích, a vloží na sochory. ¹¹Na oltář pak zlatý prostrou roucho z postavce modrého, a přikryjí jej přikrytím z kůže jezevcích, a provlekou sochory. ¹²Vezmou i všecky nádoby k službě, jimiž přísluhovali v svatyni, a zavinouce do roucha z postavce modrého, přikryjí je přikrytím z kůže jezevcích, a vloží na sochory. ¹³Vyprázdňi i popel z oltáře, a prostrou na něj roucho šarlatové. ¹⁴A vloží svrchu všecko nádobí jeho, jímž přísluhují na něm, nádoby k uhlí, vidličky, pometla, kotlíky a všecko nádobí oltáře, a přístrouce jej přikrytím z kůže jezevcích, uvlekou sochory jeho. ¹⁵A když to vykoná Aron s syny svými, a přikryje svatyni i všecka nádobí její, a již by se měla hýbati vojska, tedy přijdou synové Kahat, aby nesli; ale nedotknou se svatyně, aby nezemřeli. Ta jest práce synů Kahat při stánku úmluvy. ¹⁶Eleazar pak, syn Arona kněze, pečovati bude o olej k svícení a kadění vonnými věcmi a obět ustavičnou i o olej pomazání, svěřený sobě maje všecken příbytek a všecky věci, kteréž v něm jsou, svatyni a nádoby její. ¹⁷A mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka: ¹⁸Hleďtež, abyste nevyhladili pokolení čeledi Kahat z prostředku Levitů. ¹⁹Ale toto učiníte jim, aby zachováni byli a nezemřeli, když by přistupovali k svatyni svatých: Aron a synové jeho přijdouce, zřídí je, jednoho každého ku práci a břemenu jeho. ²⁰A onino nepřicházejte hleděti na věci svaté, když zavínovány bývají, aby nezemřeli. ²¹Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²²Sečti také syny Gersonovy po domích otců jich a po čeledech jejich. ²³Od třicetiletých a výše až do padesátiletých sečteš je, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy. ²⁴Tato pak bude práce čeledi Gersonových v službě a nošení: ²⁵Nositi budou kortýny příbytku a stánek úmluvy s přikrytím jeho, a přikrytí z kůže jezevcích, kteréž svrchu na něm jest,

a zastření dveří stánku úmluvy, ²⁶A očkovaté koltry síně, a zastření brány síně, kteráž jest při stanu a při oltáři vůkol, a provazy její, a všecky nádoby přísluhování jejich, a čehožkoli užívají při službě své. ²⁷Vedlé rozkazu Aronova a synů jeho konati budou všecky služby své synové Gersonovi při všech pracích svých, a při všech službách svých, a svěříte jim k ostříhání všechna břemena jejich. ²⁸Ta jest práce čeledí synů Gersonových v stánku úmluvy, a Itamar, syn Arona kněze, stráž nad nimi držeti bude. ²⁹Syny také Merari po čeledech jejich a domích otců jejich sečteš. ³⁰Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých sečteš všechny, kteříž by způsobilí jsouce k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy. ³¹Tato pak bude povinnost práce jejich, nad všechnu službu jejich při stánku úmluvy: Dsky příbytku a svlaky jeho, i sloupy s podstavky jeho nositi, ³²Sloupy také vůkol síně s podstavky jejich, kolíky a provazy jejich, se všechněmi potřebami, i se vším přísluhováním jejich. A ze jména vyčtete nádoby svěšené jim k ostříhání. ³³Ta bude práce čeledí synů Merari při všech službách jejich při stánku úmluvy, pod správou Itamara, syna Arona kněze. ³⁴I sečtl Mojžíš s Aronem a s knížaty lidu syny Kahat po čeledech jejich, a po domích otců jejich, ³⁵Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsouce k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy. ³⁶A bylo jich sečtených po čeledech jejich dva tisíce, sedm set, padesáte. ³⁷Ti jsou sečteni z čeledi Kahat, všickni služebníci při stánku úmluvy, kteréž sčtl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše. ³⁸Sečtených také synů Gersonových po čeledech jejich, a po domích otců jejich, ³⁹Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsouce k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy, ⁴⁰Sečtených jich po čeledech jejich, po domích otců jejich, dva tisíce, šest set, třidceti. ⁴¹Ti jsou sečteni z čeledí synů Gersonových, všickni přísluhující v stánku úmluvy, kteréž sečtl Mojžíš s Aronem k rozkazu Hospodinovu. ⁴²Sečtených pak z čeledí synů Merari po čeledech jejich, po domích otců jejich, ⁴³Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsouce k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy, ⁴⁴Načteno jich po čeledech jejich tři tisíce a dvě stě. ⁴⁵Ti jsou sečteni z čeledí synů Merari, kteréž sčtl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše. ⁴⁶Všech sečtených, kteréž sčtl Mojžíš s Aronem a s knížaty Izraelskými z Levitů po čeledech jejich a po domích otců jejich, ⁴⁷Od těch, kteříž byli ve třidceti letech a výše, až do padesátiletých, kteřížkoli přináležejí k vykonávání služby přísluhování a práce břemena při stánku úmluvy, ⁴⁸Sečtených těch bylo osm tisíců, pět set a osmdesáte. ⁴⁹Vedlé rozkazu Hospodinova sečtl je Mojžíš, jednoho každého vedlé přísluhování jeho, a vedlé břemena jeho. Sečteni pak jsou ti, kteréž rozkázal čísti Hospodin Mojžíšovi.

5I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Přikaz synům Izraelským, ať vyženou z stanů každého malomocného a kaž-

dého trpícího tok semene, i každého nad mrtvým poškrvneného. ³I muže i ženu vyženete, ven za stany vyženete je, aby nepoškrvňovali vojska těch, mezi nimiž já přebývám. ⁴I učinili tak synové Izraelští, a vyhnali je ven za stany. Jakož byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští. ⁵Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁶Mluv k synům Izraelským: Muž aneb žena, když učiní nějaký hřích lidský, dopouštěje se výstupku proti Hospodinu, a byla by vinna duše ta: ⁷Tedy vyzná hřích svůj, kterýž učinil, navrátí pak to, čímž vinen byl, v cele, a pátý díl přidá nad to, a dá tomu, proti komuž zavinil. ⁸A neměl-li by muž ten přítele, jemuž by nahradil tu škodu, pokuta dána buď Hospodinu a knězi, mimo skopce očistění, jímž očistěn býti má. ⁹Těž všeliká obět všech věcí posvěcených od synů Izraelských, kterouž přinesou knězi, jemu se dostane. ¹⁰Tak i věci posvěcené od kohokoli jemu se dostanou; a dal-li kdo co knězi, také jeho bude. ¹¹Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹²Mluv k synům Izraelským a rci jim: Kdyby od některého muže uchýlila se žena, a dopustila by se výstupku proti němu, ¹³Tak že by obýval někdo jiný s ní, a bylo by to skryto před očima muže jejího, a tajila by se, jsuci poškrvněna, a svědka by nebylo proti ní, a ona nebyla by postižena; ¹⁴Pohnul-li by se duch muže horlivostí velikou, tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškrvněna byla; aneb pohnul-li by se duch muže velikou horlivostí, tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškrvněna nebyla: ¹⁵Tedy přivede muž ženu svou k knězi, a přinese obět její při ní, desátý díl efi mouky ječné. Nenalejet na ni oleje, aniž dá na ni kadidla; nebo obět veliké horlivosti jest, obět suchá pamětná, uvozující v paměť nepravost. ¹⁶I bude ji kněz obětovati, a postaví ji před Hospodinem. ¹⁷A nabere vody svaté do nádoby hliněné, a vezma prachu, kterýž jest na zemi v příbytku, dá jej do té vody. ¹⁸Potom postaví kněz ženu tu před Hospodinem, a odkryje hlavu její, a dá jí do rukou obět suchou pamětnou, kteráž jest obět veliké horlivosti; v ruce pak kněze bude voda hořká zlořečená. ¹⁹I zaklínati bude ji kněz a řekne k ní: Jestliže neobcoval s tebou žádný, a jestliže jsi neuchýlila se k nečistotě od muže svého, budiž čistá od vody této hořké zlořečené. ²⁰Paklis se uchýlila od muže svého a nečistá jsi, a obcoval-li někdo jiný s tebou kromě manžela tvého, ²¹(Zaklínati pak bude kněz tu ženu, čině klatbu zlořečenství, a řekne jí:) Dejž tebe Hospodin v zlořečení a v prokletí u prostřed lidu tvého, dopustě, aby lůno tvé hnulo a břicho tvé oteklo. ²²Vejdíž voda zlořečená tato do života tvého, aby oteklo břicho tvé, a lůno tvé shnilo. I odpoví žena ta: Amen, amen. ²³Napíše pak všechno zlořečenství toto do knihy, a smyje je tou vodou hořkou. ²⁴I dá ženě, aby pila vodu hořkou a zlořečenou; a vejdeť do ní voda zlořečená, a obrátí se v hořkost. ²⁵Potom vezme kněz z ruky ženy obět veliké horlivosti, a obracetí ji bude sem i tam před Hospodinem, a bude ji obětovati na oltáři. ²⁶A vezma plnou hrst pamětného jejíhož oběti suché, pálení to bude na oltáři; a potom dá vypíti ženě tu vodu. ²⁷A když jí dá píti tu vodu, stane se, jestliže nečistá byla,

a dopustila se výstupku proti muži svému, že vejde do ní voda zlořečená, a obrátí se v hořkost, i odme se břicho její, a vyhnije lůno její; i bude žena ta v zlořečení u prostřed lidu svého. ²⁸Pakli není poškrvněna žena ta, ale čistá jest, tedy bez viny bude, a roditi bude děti. ²⁹Ten jest zákon veliké horlivosti, když by se uchýlila žena od muže svého, a byla by poškrvněna, ³⁰Aneb když by se pohnul duch veliké horlivosti v manželu, tak že by horlil velmi proti ženě své, aby postavil ji před Hospodinem, a aby vykonal při ní kněz všecko vedlé zákona tohoto. ³¹I bude ten muž očištěn od hříchu, žena pak ponese nepravost svou.

6I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv k synům Izraelským a rci jim: Muž neb žena, když se oddělí, činíce slib nazareův, aby se oddali Hospodinu, ³Od vína i nápoje opojného zdrží se, octa vinného a octa z nápoje opojného nebude pít, ani co vytlačeného z hroznů, zelených hroznů ani suchých nebude jísti. ⁴Po všechny dny nazarejství svého nebude jísti žádné věci pocházející z vinného kmene, od zrnka až do šupiny. ⁵Po všechny dny slibu nazarejství svého břitva nevejde na hlavu jeho, dokavadž by se nevyplnili dnové, v nichž se oddělil Hospodinu. Svatý bude, a nechá růsti vlasů hlavy své. ⁶Po všechny dny, v nichž se oddělí Hospodinu, k tělu mrtvému nevejde. ⁷Nad otcem svým aneb nad matkou svou, nad bratrem svým aneb nad sestrou svou, kdyby zemřeli, nebude se poškrvnovati; nebo posvěcení Boha jeho jest na hlavě jeho. ⁸Po všechny dny nazarejství svého svatý bude Hospodinu. ⁹Umřel-li by pak kdo blízko něho náhlou smrtí, a poškrvnil-li by hlavy v nazarejství jeho, oholí hlavu svou v den očišťování svého; dne sedmého oholí ji. ¹⁰A dne osmého přinese dvě hrdličky, aneb dvě holoubátek knězi, ke dveřím stánku úmluvy. ¹¹I bude kněz obětovati jedno za hřích, a druhé v zápalnou obět, a očistí jej od toho, čímž zhřešil nad mrtvým, a posvěti hlavy jeho v ten den. ¹²A oddělí Hospodinu dny nazarejství svého, a přinese beránka ročního za provinění, a dnové první přijdou v nic; nebo poškrvněno jest nazarejství jeho. ¹³Tento pak jest zákon nazareův: V ten den, když se vyplní čas nazarejství jeho, přijde ke dveřím stánku úmluvy. ¹⁴A bude obětovati obět svou Hospodinu, beránka ročního bez poškrvny, jednoho v obět zápalnou, a ovci jednu roční bez poškrvny v obět za hřích, a skopce jednoho bez poškrvny v obět pokojnou, ¹⁵A koš chleběů přesných, koláče z mouky bělné olejem zadělané, a pokruty nekvašené, olejem pomazané, s oběťmi jejími suchými i mokrymi. ¹⁶Kteréžto věci obětovati bude kněz před Hospodinem, a učiní obět za hřích jeho, i zápalnou obět jeho. ¹⁷Skopce také obětovati bude v obět pokojnou Hospodinu, spolu s košem chleběů přesných; tolikéž obětovati bude kněz i obět suchou i mokrou jeho. ¹⁸Tedy oholí nazareus u dveří stánku úmluvy hlavu nazarejství svého, a vezma vlasy z hlavy nazarejství svého, vloží je na oheň, kterýž jest pod obětí pokojnou. ¹⁹Potom vezme kněz plece vařené z skopce toho, a jeden koláč přesný z koše, a pokrutu nekvašenou

jednu, a dá v ruce nazarejského, když by oholeno bylo nazarejství jeho. ²⁰I bude obracet kněz ty věci sem i tam v obět obracení před Hospodinem; a ta věc svatá přináležeti bude knězi mimo hrudí obracení, i plece pozdvižení. A již potom nazareus bude moci víno pít. ²¹Ten jest zákon nazarea, kterýž slib učinil, a jeho obět Hospodinu za oddělení jeho, kromě toho, což by více učiniti mohl. Vedlé slibu svého, kterýž učinil, tak učiní podlé zákona oddělení svého. ²²I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²³Mluv k Aronovi a synům jeho a rci: Takto budete požehnáni dávati synům Izraelským, mluvíce k nim: ²⁴Požehnejž tobě Hospodin, a ostříhejž tebe. ²⁵Osvět Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě. ²⁶Obratíž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj. ²⁷I budou vzývati jméno mé nad syny Izraelskými, a já jim žehnati budu.

7I stalo se toho dne, když dokonal Mojžíš a vyzdvihl příbytek, a pomazal i posvětil ho se všechněmi nádobami jeho, také oltáře a všeho nádobí jeho pomazal a posvětil, ²Že přistupující knížata Izraelská, přední v domích otců svých, (ti byli knížata pokolení, postavení nad sečtenými), ³Obětovali dar svůj před Hospodinem, šest vozů přikrytých a dvanácte volů. Dvě knížat dalo jeden vůz, a jeden každý jednoho vola, i obětovali to před příbytkem. ⁴I řekl Hospodin Mojžíšovi, řka: ⁵Vezmi ty věci od nich, ať jsou ku potřebě při službě stánku úmluvy, a dej je Levítům, každé čeledi podlé přísluhování jejího. ⁶Vzav tedy Mojžíš ty vozy i voly, dal je Levítům. ⁷Dva vozy a čtyři voly dal synům Gersonovým vedlé přísluhování jejich. ⁸Čtyři pak vozy a osm volů dal synům Merari vedlé přísluhování jejich, kteříž byli pod správou Itamara, syna Aronova, kněze. ⁹Synům pak Kahat nic nedal; nebo přísluhování svatyně k nim přináleželo, a na ramenou nositi měli. ¹⁰Obětovali tedy knížata ku posvěcování oltáře v ten den, když pomazán byl; obětovali, pravím, dar svůj před oltářem. ¹¹Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Jedno kníže v jeden den, druhé kníže v druhý den, pořád obětovati budou dar svůj ku posvěcení oltáře. ¹²Protož obětoval prvního dne dar svůj Názon, syn Aminadabův, z pokolení Judova. ¹³Dar pak jeho byl misa stříbrná jedna, sto třidceti lotů ztíží; též báně jedna stříbrná, sedmdesáti lotů ztíží, jakž jest lot svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ¹⁴Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ¹⁵Volek jeden mladý, skopce jeden, a beránek roční jeden k oběti zápalné; ¹⁶Kozel jeden za hřích; ¹⁷A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ta byla obět Názona, syna Aminadabova. ¹⁸Druhého dne obětoval Natanael, syn Suar, kníže z pokolení Izachar. ¹⁹Obětoval dar svůj misu stříbrnou jednu, sto třidceti lotů ztíží; bání stříbrnou jednu, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ²⁰Kadidlnici jednu z desíti lotů zlata, plnou kadidla; ²¹Volka mladého jednoho, skopce jednoho, a beránka ročního jednoho k oběti zápalné; ²²Kozla jed-

noho za hřích; ²³A k oběti pokojné voly dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ten byl dar Natanaele, syna Suar. ²⁴Dne třetího kníže synů Zabulonových Eliab, syn Helonův. ²⁵Dar pak jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ²⁶Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ²⁷Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ²⁸Kozel jeden za hřích; ²⁹A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ta byla obět Eliaba, syna Helonova. ³⁰Čtvrtého dne kníže synů Rubenových Elisur, syn Sedeurův. ³¹Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou; ³²Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ³³Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ³⁴Kozel jeden za hřích; ³⁵A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ten byl dar Elisura, syna Sedeurova. ³⁶Dne pátého kníže synů Simeonových, Salamiel, syn Surisaddai; ³⁷Obět jeho byla misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ³⁸Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ³⁹Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁴⁰Kozel jeden za hřích; ⁴¹A na obět pokojnou volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ta byla obět Salamiele, syna Surisaddai. ⁴²Dne šestého kníže synů Gád, Eliazaf, syn Duelův. ⁴³Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ⁴⁴Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁴⁵Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁴⁶Kozel jeden za hřích; ⁴⁷A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ten byl dar Eliazafa, syna Duelova. ⁴⁸Dne sedmého kníže synů Efraimových, Elisama, syn Amiudův. ⁴⁹Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané na obět suchou; ⁵⁰Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁵¹Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁵²Kozel jeden za hřích; ⁵³A na obět pokojnou volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ten byl dar Elisamův, syna Amiudova. ⁵⁴Dne osmého kníže synů Manasse, Gamaliel, syn Fadasurův. ⁵⁵Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ⁵⁶Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁵⁷Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁵⁸Kozel

jeden za hřích; ⁵⁹A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ta byla obět Gamaliele, syna Fadasurova. ⁶⁰Dne devátého kníže synů Beniaminových, Abidan, syn Gedeonův. ⁶¹Obět jeho misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ⁶²Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁶³Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁶⁴Kozel jeden za hřích; ⁶⁵A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ten byl dar Abidanův, syna Gedeonova. ⁶⁶Desátého dne kníže synů Dan, Ahiezer, syn Amisaddai. ⁶⁷Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ⁶⁸Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁶⁹Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁷⁰Kozel jeden za hřích; ⁷¹A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ten byl dar Ahiezera, syna Amisaddai. ⁷²Jedenáctého dne kníže synů Asser, Fegiel, syn Ochranův. ⁷³Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ⁷⁴Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁷⁵Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁷⁶Kozel jeden za hřích; ⁷⁷A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ten byl dar Fegiele, syna Ochranova. ⁷⁸Dvanáctého dne kníže synů Neftalím, Ahira, syn Enanův. ⁷⁹Obět jeho byla misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; ⁸⁰Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁸¹Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; ⁸²Kozel jeden za hřích; ⁸³A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ta byla obět Ahiry, syna Enanova. ⁸⁴Tot jest posvěcení oltáře (toho dne, když pomazán jest), od knížat Izraelských: Mis stříbrných dvanácte, bání stříbrných dvanácte, kadidlic zlatých dvanácte. ⁸⁵Sto třidceti lotů vážila jedna misa stříbrná, a sedmdesáti báně jedna; všecko nádobí stříbrné vážilo dva tisíce a čtyři sta lotů na lot svatyně. ⁸⁶Kadidlic zlatých dvanácte, plných kadidla; deset lotů vážila každá kadidlnice na váhu svatyně. Všecky kadidlnice zlaté sto a dvadeceti lotů vážily. ⁸⁷Všeho dobytka k oběti zápalné dvanácte volků, skopců dvanácte, beránek ročních dvanácte s obětí jejich suchou, a kozlů dvanácte za hřích. ⁸⁸Všeho pak dobytka k oběti pokojné čtyřmécítma volů, skopců šedesácte, kozlů šedesácte, beránek ročních šedesácte. To bylo posvěcení oltáře, když pomazán byl. ⁸⁹Potom když vcházel Mojžíš do stánku úmluvy, aby mluvil s Bohem, tedy slychal hlas mluvícího k sobě z slitovnice, kteráž byla nad truhlou svědectví mezi dvěma

cherubíny, a mluvíval k němu.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv k Aronovi a rci jemu: Když rozsvěcovati budeš lampy, ven z svícnu sedm lamp svítiti má. ³I učinil Aron tak; ven z svícnu světlo od sebe dávající rozsvítil lampy jeho, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁴Bylo pak dílo svícnu takové: Z taženého zlata byl všecken, až i sloupec jeho i květové jeho z taženého zlata byli; podlé podobenství toho, kteréž ukázal Hospodin Mojžíšovi, tak udělal svícen. ⁵Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁶Vezmi Levíty z prostředku synů Izraelských, a očišť je. ⁷Tímto pak způsobem očišťovati je budeš: Pokropíš jich vodou očistění; oholí všecko tělo své, a zperou roucha svá, a očistění budou. ⁸Potom vezmou volka mladého a obět suchou z mouky bělné, olejem skropené; a druhého volka mladého vezmeš k oběti za hřích. ⁹Tedy přistoupiti rozkážeš Levítům před stánek úmluvy, a shromáždíš všecko množství synů Izraelských. ¹⁰Postavíš Levíty před Hospodinem, a vloží synové Izraelští ruce své na Levíty. ¹¹A obětovati bude Aron Levíty v obět před Hospodinem od synů Izraelských, aby vykonávali službu Hospodinu. ¹²Levítové pak vloží ruce své na hlavy těch volků; a obětovati budeš jednoho za hřích, a druhého v obět zápalnou Hospodinu k očistění Levítů. ¹³A postavíš Levíty před Aronem a před syny jeho, a obětovati je budeš v obět Hospodinu. ¹⁴I oddělíš Levíty z prostředku synů Izraelských, aby moji byli Levítové. ¹⁵Potom pak přijdou Levítové, aby přísluhovali při stánku úmluvy, když bys očistil je a obětoval v obět. ¹⁶Nebo vlastně dáni jsou mi z prostředku synů Izraelských za všechny otvírající život, za prvorozené ze všech synů Izraelských vzal jsem je sobě. ¹⁷Nebo mé jest všecko prvorozené mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hověd; od toho dne, jakž jsem pobídl všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvětil jsem jich sobě. ¹⁸Vzal jsem pak Levíty za všechny prvorozené synů Izraelských. ¹⁹A dal jsem Levíty darem Aronovi i synům jeho z prostředku synů Izraelských, aby konali službu místo synů Izraelských při stánku úmluvy, a očišťovali od hříchů syny Izraelské; a tak nepřijde na syny Izraelské rána, kteráž by přišla, kdyby přistupovali synové Izraelští k svatyni. ²⁰I učinili Mojžíš a Aron i všecko množství synů Izraelských při Levítích všecko to, což přikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích; tak s nimi učinili synové Izraelští. ²¹A očistili se Levítové a zepřali roucha svá; a obětoval je Aron v obět před Hospodinem, a očistil je Aron, aby byli čisti. ²²Potom teprv přistoupili Levítové k vykonávání služby své při stánku úmluvy, před Aronem i před syny jeho; jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích, tak s nimi učinili. ²³I mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁴I toto k Levítům přináleží: V pětmecítma letech zstárí a výše jeden každý z nich přistoupí, a postaví se k ochotnému práce konání v službě při stánku úmluvy. ²⁵V padesáti pak letech přestane od práce služby té, a více přísluhovati nebude. ²⁶Ale přísluhovati bude bratřím svým při stánku

úmluvy stráž držícím, sám pak služeb konati nebude. Tak učiníš s Levíty při pracech jejich.

9 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, léta druhého po vyjití z země Egyptské, měsíce prvního, řka: ²Slaviti budou synové Izraelští velikunoc v čas svůj vyměřený. ³Čtrnáctého dne měsíce toho u večer budete ji slaviti jistým časem svým, vedlé všech ustanovení jejích, a podlé všech řádů jejích slaviti ji budete. ⁴I mluvil Mojžíš k synům Izraelským, aby slavili Fáze. ⁵Tedy slavili Fáze v měsíci prvním, čtrnáctého dne u večer na poušti Sinai; vedlé všeho toho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští. ⁶I byli někteří muži, ješto se poškvrnili při mrtvém, kteříž nemohli slaviti Fáze toho dne. I přistoupili před Mojžíše a Arona v ten den, ⁷A promluvíli muži ti k němu: My jsme se poškvrnili nad mrtvým. Nebude-liž nám zbráněno obětovati oběti Hospodinu v jistý čas spolu s syny Izraelskými? ⁸I řekl jim Mojžíš: Počkejte, až uslyším, co vám učiní rozkáže Hospodin. ⁹Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁰Mluv k synům Izraelským a rci: Kdož by koli byl poškvrněný nad mrtvým, aneb byl by na cestě daleké, buď z vás aneb z potomků vašich, budeť slaviti Fáze Hospodinu. ¹¹Měsíce druhého, čtrnáctého dne u večer slaviti budou je, s chleby nekvašenými, a s řeřichami jísti je budou. ¹²Nezanechajíť ho nic až do jitra, a kosti v něm nezlámí; vedlé všelikého ustanovení Fáze budou je slaviti. ¹³Ale člověk ten, kterýž by byl čistý, a nebyl na cestě, a však by zanedbal slaviti Fáze, vyhlazena bude duše ta z lidu svého; nebo oběti Hospodinu neobětoval v jistý čas její; hřích svůj ponese člověk ten. ¹⁴Jestliže by s vámi bydlil příchozí, a slavil by Fáze Hospodinu, vedlé ustanovení Fáze, a vedlé řádu jeho bude je slaviti. Ustanovení jednostejné bude vám, tak příchozímu, jako obyvateli v zemi. ¹⁵Toho pak dne, v kterémž vyzdvížen jest příbytek, přikryl oblak příbytek, a stál nad stánkem svědectví; u večer pak bývalo nad příbytkem na pohledění jako oheň až do jitra. ¹⁶Tak bývalo ustavičně, oblak přikrýval jej ve dne, záře pak ohnívá v noci. ¹⁷A když se zdvihl oblak od stánku, hned také hýbali se synové Izraelští; a na kterém místě pozůstal oblak, tu také kladli se synové Izraelští. ¹⁸K rozkazu Hospodinovu hýbali se synové Izraelští, a k rozkazu Hospodinovu kladli se; po všechny dny, dokudž zůstával oblak nad příbytkem, i oni leželi. ¹⁹Když pak trval oblak nad příbytkem po mnohé dny, tedy drželi synové Izraelští stráž Hospodinovu, a netáhli odtud. ²⁰A když oblak byl nad příbytkem po nemnohé dny, k rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu hýbali se. ²¹Kdyžkoli byl oblak od večera až do jitra, a v jitře se vzněsl, hned i oni šli; buď že trval přes den a noc, (jakž kdy vznášel se oblak, tak oni táhli,) ²²Buď že za dva dni, aneb za měsíc, aneb za rok prodléval oblak nad příbytkem, zůstáváje nad ním, synové Izraelští také leželi, a nehnuli se; když pak on vznášel se, též i oni táhli. ²³K rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu hýbali se, stráž Hospodinovu

držíce podlé rozkazu jeho skrze Mojžíše.

10I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Udělej sobě dvě trouby stříbrné. Dílem taženým uděláš je, kterýchž užívati budeš k svolání všeho množství, a když by se mělo hnouti vojsko. ³Protož kdyžkoli zatroubí na ně, shromáždí se k tobě všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. ⁴Jestliže v jednu toliko zatroubí, tedy shromáždí se k tobě knížata, přední lidu Izraelského. ⁵Pakli by s nějakým přetrubováním troubili, hnou se s místa, kteříž leželi k východní straně. ⁶Když by pak troubili s přetrubováním po druhé, tedy hnou se ti, kteříž leželi ku polední. S přetrubováním troubiti budou k tažení svému. ⁷Ale když byste měli svolati všecko množství, prostě bez přetrubování troubiti budete. ⁸Synové Aronovi kněží trubami těmi budou troubiti, a bude vám to ustanovení věčné v pronárodch vašich. ⁹Když vyjdete na vojnu v zemi vaší proti nepříteli ssuzujícímu vás, s přetrubováním troubiti budete v trouby ty, a budete v paměti před Hospodinem Bohem svým, a zachování budete od nepřátel svých. ¹⁰V den také veselí vašeho, a při slavnostech svých, a při začátcích měsíců vašich troubiti budete v trouby ty k obětem svým zápalným a pokojným, i budou vám na památku před Bohem vašim: Já Hospodin Bůh váš. ¹¹I stalo se léta druhého, dvacátý den měsíce druhého, že se vyzdvihl oblak z příbytku svědeckví. ¹²I táhli synové Izraelští po svých taženích z pouště Sinai; a zastavil se oblak na poušti Fáran. ¹³Takto nejprve brali se z rozkazu Hospodina skrze Mojžíše: ¹⁴Šla napřed korouhev vojska synů Juda po houfích svých, a nad nimi byl Názon, syn Aminadabův. ¹⁵Nad vojskem pak pokolení synů Izachar byl Natanael, syn Suar. ¹⁶A nad vojskem pokolení synů Zabulon Eliab, syn Helonův. ¹⁷Složen jest také i příbytek, a šli synové Gersonovi a synové Merari nesouce příbytek. ¹⁸Potom šla korouhev vojska Rubenova po houfích svých, a nad nimi byl Elisur, syn Sedorův. ¹⁹Nad vojskem pak pokolení synů Simeon Salamiel, syn Surisaddai. ²⁰A nad vojskem pokolení synů Gád Eliazaf, syn Duelův. ²¹Šli také i Kahatští, nesouce svatyni; onino pak vyzdvihovali příbytek, až i tito přišli. ²²Potom šla korouhev vojska synů Efraim po houfích svých, a nad nimi byl Elisama, syn Amiudův. ²³Nad vojskem pak pokolení synů Manasse Gamaliel, syn Fadasurův. ²⁴A nad vojskem pokolení synů Benjamin Abidan, syn Gedeonův. ²⁵Šla potom i korouhev vojska synů Dan, obsahující ostatek vojska po houfích svých, a nad vojskem jeho Ahiezer, syn Amisaddai. ²⁶Nad vojskem pak pokolení synů Asser Fegiel, syn Ochranův. ²⁷A nad vojskem pokolení synů Neftalím Ahira, syn Enanův. ²⁸Ta jsou tažení synů Izraelských po houfích jejich, a tím pořádkem táhli. ²⁹Řekl pak Mojžíš Chobabovi, synu Raguvelovu Madianskému, tchánu svému: My se běřeme k místu, o kterémž řekl Hospodin: Dám je vám. Protož pod s námi, a dobře učiníme tobě; nebo Hospodin mnoho dobrého zaslíbil Izraelovi. ³⁰Kterýž odpověděl jemu: Nepůjdu, ale k zemi své a k příbuznosti své se navrátím. ³¹I řekl Mojžíš: Neopouš-

těj medle nás; nebo ty jsi svědom na poušti, kde bychom se měli klásti, a budeš nám za vůdce. ³²Když pak půjdeš s námi, a přijde to dobré, jímž dobře učiní nám Hospodin, tedy i tobě dobře učiníme. ³³A tak brali se od hory Hospodinovy cestou tří dnů, (a truhla smlouvy Hospodinovy předcházela je,) cestou tří dnů, pro vyhlédání sobě místa k odpočinutí. ³⁴A oblak Hospodinův byl nad nimi ve dne, když se hýbali z ležení. ³⁵Když pak počínali jíti s truhlou, říkával Mojžíš: Povstaniž Hospodine, a rozptýleni buďte nepřátelé tvoji, a ať utíkají před tváří tvou, kteříž tě v nenávisti mají. ³⁶Když pak stavína byla, říkával: Navratíž se, Hospodine, k desíti tisícům tisíců Izraelských.

11I stalo se, že lid ztěžoval a stýskal sobě, což se nelíbilo Hospodinu. Protož, slyše to Hospodin, rozhněval se náramně, a roznítil se proti nim oheň Hospodinův, a spálil zadní díl vojska. ²Tedy volal lid k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš Hospodinu, a uhasl oheň. ³I nazval jméno místa toho Tabbera; nebo rozpálil se proti nim oheň Hospodinův. ⁴Lid pak k nim přimíšený napadla žádost náramná; a obrátivše se, plakali i synové Izraelští a řekli: Kdo nám to dá, abychom se masa najedli? ⁵Rozpomínáme se na ryby, jichž jsme dosti v Egyptě darmo jídali, na okurky a melouny, též na por, cibuli a česnek. ⁶A nyní duše naše vyprahlá, nic jiného nemá, kromě tu mannu před očima svýma. ⁷(Manna pak byla jako semeno koliandrové, a barva její jako barva bdeliium. ⁸I vycházel lid, a sbírali a mleli žernovy, neb tloukli v moždířích, a smažili na pánvici, aneb koláče podpopelné dělali z ní; chut pak její byla jako chut nového oleje. ⁹Když pak sstupovala rosa na vojsko v noci, tedy sstupovala také i manna). ¹⁰Tedy uslyšel Mojžíš, an lid pláče po čeledech svých, každý u dveří stanu svého. Pročež roznítila se prchlivost Hospodina náramně; Mojžíšovi to také těžké bylo. ¹¹I řekl Mojžíš Hospodinu: Proč jsi tak zle učinil služebníku svému? Proč jsem nenalezl milosti před očima tvýma, že jsi vložil břímě všeho lidu tohoto na mne? ¹²Zdaliž jsem já počal všecken lid tento? Zdali jsem já zplodil jej, že mi říká: Nes jej na rukou svých, jako nosí chůva dětátko, do země té, kterouž jsi s přísahou zaslíbil otcům jejich? ¹³Kde mám nabrati masa, abych dal všemu lidu to-muto? Nebo plačí na mne, řkouce: Dej nám masa, ať jíme. ¹⁴Nemohut já sám nésti všeho lidu tohoto, nebo jest to nad možnost mou. ¹⁵Pakli mi tak dělati chceš, prosím, zabí mne raději, jestliže jsem nalezl milost před očima tvýma, abych více nehleděl na trápení své. ¹⁶Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Shromážd mi sedmdesáte mužů z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a správcové jeho; i přivedeš je ke dveřím stánku úmluvy, a státi budou tam s tebou. ¹⁷A já sstoupím a mluvití budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobě, a dám jim. I ponese s tebou břímě lidu, a tak ty ho sám neponeseš. ¹⁸Lidu pak říká: Posvěťtež se k zítřku, a budete jísti masa; nebo jste plakali v uších Hospodinových, řkouce: Kdo nám dá najísti se masa? Jistě že lépe nám bylo v Egyptě. I dá vám Hospodin

masa, a budete jísti. ¹⁹Nebudete toliko jeden den jísti, ani dva, ani pět, ani deset, ani dvacet, ²⁰Ale za celý měsíc, až vám chřipěmi poleze, a zoškliví se, proto že jste pohrdli Hospodinem, kterýž jest u prostřed vás, a plakali jste před ním, říkájce: Proč jsme vyšli z Egypta? ²¹I řekl Mojžíš: Šestkrát sto tisíců pěších jest tohoto lidu, mezi nimiž já jsem, a ty pravíš: Dám jim masa, aby jedli za celý měsíc. ²²Zdali ovcí a volů nabije se jim, aby jim postačilo? Aneb zdali všechny ryby mořské shromáždí se jim, aby jim dosti bylo? ²³Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Zdali ruka Hospodina ukrácena jest? Již nyní uzíš, přijde-li na to, což jsem mluvil, čili nic. ²⁴Vyšed tedy Mojžíš, mluvil lidu slova Hospodina, a shromáždív sedmdesáte mužů z starších lidu, postavil je vůkol stánku. ²⁵I sstoupil Hospodin v oblaku a mluvil k němu, a vzav z ducha, kterýž byl na něm, dal sedmdesáti mužům starším. I stalo se, když odpočinul na nich ten duch, že prorokovali, ale potom nikdy více. ²⁶Byli pak zůstali v staních dva muži, jméno jednoho Eldad, a druhého Medad, na nichž také odpočinul duch ten, nebo i oni napsani byli, ačkoli nevyšli k stánku. I ti také prorokovali v staních. ²⁷Tedy příběh služebník, oznámil to Mojžíšovi, řka: Eldad a Medad prorokují v staních. ²⁸Jozue pak, syn Nun, služebník Mojžíšův, jeden z mládenců jeho, dí k tomu: Pane můj, Mojžíši, zabraň jim. ²⁹Jemuž odpověděl Mojžíš: Proč ty horlíš pro mne? Nýbrž ó kdyby všecken lid Hospodinův proroci byli, a aby dal Hospodin ducha svého na ně! ³⁰I navrátil se Mojžíš do stanů s staršími Izraelskými. ³¹Tedy strhl se vítr od Hospodina, a zachvátiv křepelky od moře, spustil je na stany tak široce a dlouze, co by mohl za jeden den cesty ujít všudy vůkol tábora, takměř na dva lokty zvýší nad zemí. ³²Protož vstav lid, celý ten den a celou noc, i celý druhý den shromažďovali sobě ty křepelky; a kdož nejméně nashromáždil, měl jich s deset měř. I rozvěšeli je sobě pořád okolo stanů. ³³Ještě maso vězelo v zubích jejich, a nebylo právě sžvýkáno, když hněv Hospodinův vzbudil se na lid. I ranil Hospodin lid ranou velikou náramně. ³⁴Protož nazváno jest jméno místa toho Kibrot Hattáve; nebo tu pochovali lid, kterýž žádal masa. ³⁵I bral se lid z Kibrot Hattáve na poušť Hazerot, a pozůstali v Hazerot.

12A mluvila Maria i Aron proti Mojžíšovi příčinou manželky Madianky, kterouž sobě vzal; nebo byl pojal manželku Madianku. ²A řekli: Zdaliž jen toliko skrze Mojžíše mluvil Hospodin? Zdaž také nemluvil skrze nás? I slyšel to Hospodin. ³(Byl pak Mojžíš člověk nejtišší ze všech lidí, kteříž byli na tváři země). ⁴A ihned řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi i Marii: Vyjděte vy tři k stánku úmluvy. I vyšli toliko oni tři. ⁵Tedy sstoupil Hospodin v sloupu oblakovém, a stál u dveří stánku. I zavolal Arona a Marie, a vyšli oba dva. ⁶Jimž řekl: Slyšte nyní slova má: Prorok když jest mezi vámi, já Hospodin u vidění ukáži se jemu, ve snách mluvit budu s ním. ⁷Ale není takový služebník můj Mojžíš, kterýž ve všem domě mém věrný jest. ⁸Ústy

k ústům mluvím s ním, ne u vidění, ani v zavnutí, a podobnost Hospodinovu spatřuje. Pročež jste tedy neostýchali se mluvit proti služebníkmu mému Mojžíšovi? ⁹I roznicena jest prchlivost Hospodina na ně, a odšel. ¹⁰Oblak také zdvihl se s stánku. A aj, Maria byla malomocná, bílá jako sníh. A pohleděl Aron na Marii, ana malomocná. ¹¹Tedy řekl Aron Mojžíšovi: Poslyš mne, pane můj, prosím, nevzkládej na nás té pokuty za hřích ten, jehož jsme se bláznivě dopustili, a jímž jsme zhřešili. ¹²Prosím, ať není tato jako mrtvý plod, kterýž když vychází z života matky své, polovici těla jeho zkaženého bývá. ¹³I volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Ó Bože silný, prosím, uzdravíš ji. ¹⁴Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Kdyby otec její plinul jí na tvář, zdaž by se nemusila stydět za sedm dní? Protož ať jest vyobcována ven z stanů za sedm dní, a potom zase uvedena bude. ¹⁵Tedy vyloučena jest Maria ven z stanů za sedm dní; a lid nehnul se odtud, až zase uvedena jest Maria.

13Potom pak bral se lid z Hazerot, a položil se na poušti Fáran. ²I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ³Pošli sobě muže, kteříž by spatřili zemi Kananejskou, kterouž já dám synům Izraelským; jednoho muže z každého pokolení otců jejich vyšlete, ty, kteříž by byli přednější mezi nimi. ⁴Poslal je tedy Mojžíš z pouště Fáran, jakž byl rozkázal Hospodin; a všickni ti muži byli knížata mezi syny Izraelskými. ⁵Tato jsou pak jména jejich: Z pokolení Ruben Sammua, syn Zakurův; ⁶Z pokolení Simeon Safat, syn Huri; ⁷Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonův; ⁸Z pokolení Izachar Igal, syn Jozefův; ⁹Z pokolení Efraim Ozeáš, syn Nun; ¹⁰Z pokolení Benjamin Falti, syn Rafův; ¹¹Z pokolení Zabulon Gaddehel, syn Sodi; ¹²Z pokolení Jozef a z pokolení Manasses Gaddi, syn Susi; ¹³Z pokolení Dan Amiel, syn Gemalův; ¹⁴Z pokolení Asser Setur, syn Michaelův; ¹⁵Z pokolení Neftalim Nahabi, syn Vafsi; ¹⁶Z pokolení Gád Guhel, syn Máchův; ¹⁷Ta jsou jména mužů, kteréž poslal Mojžíš, aby shlédlí zemi. I přezděl Mojžíš Ozeovi, synu Nun, Jozue. ¹⁸Tedy poslal je Mojžíš, aby prohlédli zemi Kananejskou, a řekl jim: Jděte tudyto při straně polední a vejďte na hory. ¹⁹A shlédněte, jaká jest země ta, i lid, kterýž bydlí v ní, silný-li jest či mdlý? málo-li jich, či mnoho? ²⁰A jaká jest též země ta, v níž on bydlí, dobrá-li jest, či zlá? a jaká jsou města, v nichž přebývají, v staních-li, či v hrazených místech? ²¹Tolikéž jaká jest země, úrodná-li, či neúrodná, jest-li na ní stromoví, či není? A buďte udatné myslí, a přineste nám z ovoce té země. A byl tehdy čas, v němžto hroznové zaměkali. ²²Odšedše tedy, prohlédli tu zemi od pouště Tsin až do Rohob, kudy se jde do Emat. ²³I šli stranou polední, a přišli až do Hebronu, kdežto byli Achiman a Sesai a Tolmai, synové Enakovi. Hebron pak o sedm let prvé ustaveno jest, nežli Soan, město Egyptské. ²⁴Potom přišli až do údolí Eškol, a tu uřezali ratolest s hroznem jedním jahodek plným, a nesli jej na sochoře dva; též i jablka zrnatá i fíky té země. ²⁵I nazváno jest to místo Nehel Eškol, od hroznu, kterýž tu uřezali synové Izraelští. ²⁶Navrátili se

pak zase, prošedše zemi, po čtyřiceti dnech. ²⁷A jdouce, přišli k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství synů Izraelských, na poušti Fáran v Kádes, a oznámili jim i všemu množství to, co spravili, a ukázali jim ovoce země té. ²⁸A vypravující jim, řekli: Přišli jsme do země, do kteréž jsi nás poslal, kteráž v pravdě oplývá mlékem a strdí, a toto jest ovoce její. ²⁹Než že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi té, města také pevná jsou a veliká velmi, k tomu i syny Enakovy tam jsme viděli. ³⁰Amalech bydlí v kraji poledním, a Hetejský, Jebuzejský a Amorejský bydlí na horách, Kananejský pak bydlí při moři a při břehu Jordánském. ³¹I krotil Kálef lid bouřící se proti Mojžíšovi, a mluvil: Jděme předce, a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí. ³²Ale muži ti, kteříž chodili s ním, pravili: Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo silnější jest nežli my. ³³I zhaněli a zošklivili zemi shlédnutou synům Izraelským, mluvíce: Země, již jsme prošli a spatřili, jest země taková, ješto hubí obyvatele své; a všecken lid, kterýž jsme viděli u prostřed ní, jsou muži postavy vysoké velmi. ³⁴Také jsme tam viděli obry, syny Enakovy, kteříž jsou větší než jiní obrové, ješto se nám zdálo, že jsme proti nim jako kobyly, a takoví jsme se i jim zdáli.

14 Tehdy pozdvihše se všechno množství, křičeli, a plakal lid v tu noc. ²A reptali proti Mojžíšovi i proti Aronovi všickni synové Izraelští, a řeklo k nim všechno množství: Ó bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli! ³A proč Hospodin vede nás do země té, abychom padli od meče, ženy naše i dítky naše aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta? ⁴I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdci, a navratme se do Egypta. ⁵Tedy padli Mojžíš a Aron na tváři své přede vším množstvím shromáždění synů Izraelských. ⁶Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, z těch, kteříž byli shlédli zemi, roztrhli roucha svá, ⁷A mluvili ke všemu množství synů Izraelských, řkouce: Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest země velmi velice dobrá. ⁸Budeli Hospodin laskav na nás, uveďte nás do země té, a dá ji nám, a to zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. ⁹Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlatě od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich. ¹⁰Tedy mluvilo všechno množství, aby je kamením uházeli, ale sláva Hospodinova ukázala se nad stánkem úmluvy všechněm synům Izraelským. ¹¹I řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeti mne bude lid ten? A dokud nebudou mi věřiti pro tak mnohá znamení, kteráž jsem činil u prostřed nich? ¹²Raním jej morem a rozženu jej, tebe pak učiním v národ veliký a silnější, nežli jest tento. ¹³I řekl Mojžíš Hospodinu: Ale uslyšít to Egyptští, z jejichž prostředku vyvedl jsi lid tento v síle své, ¹⁴A řeknou s obyvatelem země té: (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl u prostřed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatřován byl, ó Hospodine, a oblak tvůj stál nad nimi, a v sloupě oblakovém předcházel jsi je

ve dne, a v sloupě ohnivém v noci), ¹⁵Když tedy zmoříš lid ten, všechny až do jednoho, mluvití budou národové, kteříž slyšeli pověst o tobě, říkajíce: ¹⁶Proto že nemohl Hospodin uvéstí lidu toho do země, kterouž jim s přísahou zaslíbil, zmrdoval je na poušti. ¹⁷Nyní tedy, prosím, nechať jest zvelebena moc Páně, jakož jsi mluvil, řka: ¹⁸Hospodin dlouhočekající a hojný v milosrdenství, odpouštějící nepravost a přestoupení, kterýž však z vinného nečiní nevinného, ale navštěvuje nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení. ¹⁹Odpust, prosím, nepravost lidu tohoto podlé velikého milosrdenství svého, tak jako jsi odpouštěl lidu tomuto, jakž vyšel z Egypta až dosavad. ²⁰I řekl Hospodin: Odpustil jsem vedlé slova tvého. ²¹A však živ jsem já, a sláva má naplňuje všecku zemi, ²²Že všickni ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého, ²³Neuzří země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž jí kdo z těch, kteříž mne popouzeli, uhlédá. ²⁴Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch, a cele následoval mne), uvedu jej do země, do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji. ²⁵Ale poněvadž Amalechitský a Kananejský bydlí v tom údolí, obraťte se zase zítra, a beřte se na poušť cestou k moři Rudému. ²⁶Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka: ²⁷Až dokud snášeti budu množství toto zlé, kteréž repce proti mně? Až dokud reptání synů Izraelských, kteříž repce proti mně, slyšeti budu? ²⁸Rci jim: Živ jsem já, praví Hospodin, žeť vám učiním tak, jakž jste mluvili v uši mé: ²⁹Na poušti této padnou mrtvá těla vaše, a všickni, kteříž jste sečteni, podlé všeho počtu vašeho od majících let dvaceti a výše, kteříž jste reptali proti mně, ³⁰Nevejdete, pravím, vy do země, o kteréž, zdvihna ruku svou, přísáhl jsem, že vás osadím v ní, jedině Kálef, syn Jefonův, a Jozue, syn Nun. ³¹Ale dítky vaše malé, o nichž jste řekli, že v loupež budou, ty uvedu, aby užívali země té, kterouž jste vy pohrdli. ³²Těla pak vaše mrtvá padnou na poušti této. ³³A synové vaši budou tuláci na poušti této čtyřiceti let, a poneseou pokutu smilství vašeho, až do konce vyhynou těla vaše na poušti. ³⁴Podlé počtu dnů, v nichž jste procházeli zemi tu, totiž čtyřiceti dnů, jeden každý den za rok počítaje, poneseťte nepravosti své čtyřiceti let, a poznáte pomstu svého odtržení se ode mne. ³⁵Já Hospodin mluvil jsem, že to učiním všemu tomuto množství zlému, kteréž se zrotilo proti mně; na poušti této do konce zhynou, a tu zemrou. ³⁶Muži pak ti, kteréž poslal byl Mojžíš k shlédnutí země té, a kteříž, navrátivše se, uvedli v reptání proti němu všechno množství to, haněním ošklivice zemi, ³⁷Ti, řku, muži, kteříž haněli zemi, ranou těžkou zemřeli před Hospodinem. ³⁸Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, živi zůstali z mužů těch, kteříž chodili k vyšetření země. ³⁹Tedy mluvil Mojžíš slova ta ke všechněm synům Izraelským; i plakal lid velmi. ⁴⁰A vstavše ráno, vstoupili na vrch hory, a řekli: Aj, my hotovi jsme, abychom šli k místu, o němž mluvil Hospodin; nebo jsme zhřešili. ⁴¹Jimž řekl

Mojžíš: Proč jest to, že vy přestupujete příkázání Hospodinovo? ješto vám to na dobré nevyjde. ⁴² Nevstupujte, nebo Hospodin není u prostřed vás, abyste nebyli poraženi od nepřátel vašich. ⁴³ Amalechitský zajisté a Kananejský jest tu před vámi, a padnete od meče, proto že jste se odvrátili od následování Hospodina, aniž také Hospodin bude s vámi. ⁴⁴ Oni pak předce usilovali vstoupiti na vrch hory, ale truhla smlouvy Hospodinovy a Mojžíš nevycházejí z stanů. ⁴⁵ Tedy sstoupili Amalechitský a Kananejský, kteříž bydlili na těch horách, a porazili je, a potírali je až do Horma.

15 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ² Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do země přebývání vašich, kterouž já dám vám, ³ A budete chtít obětovati obět ohnivou Hospodinu v zápal, aneb obět buď slíbenou, buď dobrovolnou, aneb při slavnostech vašich, abyste učinili vůni spokojující Hospodina, buďte z skotů, aneb z drobného dobytku: ⁴ Tedy kdož by koli obětoval dar svůj Hospodinu, obětuj obět suchou, desátý díl efi mouky bělné, zadělané olejem, jehož bude čtvrtý díl míry hin. ⁵ A vína v obět mokrou čtvrtinku hin obětovati budeš při zápalu, aneb při oběti vítězné k jednomu každému beránku. ⁶ Při beranu pak obětovati budeš obět suchou, mouky bělné dvě desetiny, zadělané olejem, třetinkou míry hin. ⁷ Vína také k oběti mokré třetí díl míry hin obětovati budeš u vůni spokojující Hospodina. ⁸ Jestliže pak obětovati budeš volka v obět zápalnou, aneb v obět k splnění slibu, aneb v obět pokojnou Hospodinu: ⁹ Tedy budeš obětovati spolu s volkem obět suchou, tři desetiny mouky bělné, zadělané olejem, jehož by byla půlka hin. ¹⁰ A vína k oběti mokré obětovati budeš půlku hin. Ta jest obět ohnivá vůně spokojující Hospodina. ¹¹ Tak uděláte s každým volkem i s každým skopcem, i s dobytčetem buď ono z ovec neb z koz. ¹² Podlé toho, jakž mnoho jich obětovati budete, tak se zachováte při jednom každém z nich. ¹³ Všeliký obyvatel tak bude to vykonávati, aby obětoval obět ohnivou vůně spokojující Hospodina. ¹⁴ Takž bude-li u vás i příchozí, aneb kdokoli mezi vámi v pronároděch vašich, a bude obětovati obět ohnivou vůně spokojující Hospodina, jakž vy se při tom chováte, tak i on chovati se bude. ¹⁵ V shromáždění tomto ustanovení jednostejné buď vám i příchozímu, kterýž by u vás byl, ustanovení věčné v pronároděch vašich; jakož vy, tak příchozí bude před Hospodinem. ¹⁶ Zákon jednostejný a pořádek jednostejný bude vám i příchozímu kterýž by u vás byl. ¹⁷ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁸ Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když přijdete do země, do kteréž já uvedu vás, ¹⁹ Tedy, když počnete jísti chléb země, obětovati budete obět vzhůru pozdvížení Hospodinu. ²⁰ Z prvotín těsta vašeho koláč obětovati budete v obět vzhůru pozdvížení; tak jako obět z humna, obětovati budete ji. ²¹ Z prvotín těsta vašeho dávati budete Hospodinu obět vzhůru pozdvížení, vy i potomci vaši. ²² A když byste pozbloudili, a nečinili všech příkázání těch, kteráž mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ²³ Totiž všech věcí, kteréž při-

kázal Hospodin vám skrze Mojžíše, od toho dne, v kterémž příkázání vydal Hospodin, i potom v pronároděch vašich: ²⁴ Tedy jestliže z nedopatření všeho shromáždění to stalo se, obětovati bude všechno množství volka mladého jednoho v obět zápalnou, k vůni spokojující Hospodina, též obět suchou, a obět mokrou při něm podlé pořádku, a kozla jednoho v obět za hřích. ²⁵ I očistí kněz všechno množství synů Izraelských, a odpuštěno jim bude; nebo poblouzení jest. A oni také obětovati budou obět svou, obět ohnivou Hospodinu, a obět za hřích svůj před Hospodinem za poblouzení své. ²⁶ I bude odpuštěno všemu shromáždění synů Izraelských i příchozímu, kterýž jest pohostinu u prostřed nich; nebo všeho lidu poblouzení jest. ²⁷ Jestliže by pak člověk jeden zhřešil z poblouzení, bude obětovati kozu roční v obět za hřích. ²⁸ I očistí kněz duši pobloudivou, kteráž zhřešila poblouzením před Hospodinem; očistí ji, a budet jí odpuštěno. ²⁹ Domácímu mezi syny Izraelskými i příchozímu, kterýž pohostinu mezi nimi jest, zákon tento jednostejný bude vám, když by kdo zhřešil z poblouzení. ³⁰ Člověk pak, kterýž by z pychu svévolně zhřešil, tak doma zrozený jako příchozí, takový potupil velice Hospodina; protož vyhlazen bude z prostředku lidu svého. ³¹ Nebo slovem Hospodinovým pohrdl, a příkázání jeho za nic sobě položil; protož konečně vyhlazen bude člověk ten, a nepravost jeho zůstane na něm. ³² Stalo se pak, když synové Izraelští byli na poušti, že našli jednoho, an sbírá dříví v den sobotní. ³³ A ti, kteříž ho našli sbírajícího dříví, přivedli jej k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství. ³⁴ I dali jej do vězení; nebo ještě nebylo jim oznámeno, co by s ním mělo činěno býti. ³⁵ I řekl Hospodin Mojžíšovi: Smrtí at umře člověk ten; nechať ho bez milosti ukamenuje všechno množství vně za stany. ³⁶ A protož vyvedli jej všechno množství ven za stany, a uházeli ho kamením, až umřel, jakož rozkázal Hospodin. ³⁷ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ³⁸ Mluv k synům Izraelským a rci jim, ať sobě dělají třepení široké na podolcích oděvů svých všickni rodové jejich, a ať dávají nad třepením šňůrku modrou. ³⁹ A to budete míti za přemovávání, na něžto hledíce, rozpomínati se budete na všechna příkázání Hospodinova, abyste je činili, a nepustíte se po žádosti srdce svého, a po očích svých, jichžto následujete, smilnili byste, ⁴⁰ Ale abyste pamatovali a činili všechna příkázání má, a byli svatí Bohu svému. ⁴¹ Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych vám byl za Boha: Já Hospodin Bůh váš.

16 Chóre pak syn Izarův, syna Kahat z pokolení Lévi, vytrhl se z jiných, tolikéž Dátan a Abiron, synové Eliabovi, také Hon, syn Feletův, z synů Rubenových, ² A povstali proti Mojžíšovi, i jiných mužů z synů Izraelských dvě stě a padesáte, knížata shromáždění, kteříž svolávání byli do rady, muži slovoutní. ³ A sebravše se proti Mojžíšovi a proti Aronovi, řekli jim: Přílišť to již na vás; všechno zajisté množství toto, všickni tito svatí jsou, a u prostřed nich jest Hospodin. Pročež se tedy vyzdvihujete nad shromáždě-

děním Hospodinovým? ⁴To když uslyšel Mojžíš, padl na tvář svou, ⁵A mluvil k Chóře a ke vši rotě jeho, řka: Ráno ukáže Hospodin, kdo jsou jeho, a kdo jest svatý, i kdo před něj předstupovati má; nebo kohožkoli vyvolil, tomu rozkáže přistoupiti k sobě. ⁶Toto učíte: Vezměte sobě kadidlnice, ty Chóře i všecko shromáždění tvé, ⁷A nakladte do nich uhlí, a vložte na ně kadidla před Hospodinem zítra; i stane se, že kohožkoli vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Příliště to již na vás, synové Lévi. ⁸I řekl Mojžíš k Chóře: Slyšte, prosím, synové Lévi. ⁹Zdaliž málo vám to jest, že vás oddělil Bůh Izraelský ode všeho množství Izraelského, a rozkázal vám přistupovati k sobě, abyste vykonávali službu příbytku Hospodinova, a abyste stáli před shromážděním, a sloužili jim, ¹⁰A vzal tě sobě, a všechny bratří tvé syny Lévi s tebou, a že ještě přes to i kněžství hledáte? ¹¹Protož věz, že ty a všickni tvoji jste ti, kteříž se rotíte proti Hospodinu; nebo Aron co jest, že jste reptali proti němu? ¹²Tedy poslal Mojžíš, aby zavolali Dátana a Abirona, synů Eliabových. Kteríž odpověděli: Nepůjdem. ¹³Cožť se ještě málo zdá, že jsi vyvedl nás z země oplývající mlékem a strdí, abys nás zmořil na poušti, že také chceš i panovati nad námi, a rozkazovati nám? ¹⁴A ještě jsi nás nevedl do země oplývající mlékem a strdí, aniž jsi nám dal v dědictví roli a vinic. Zdali oči mužům těmto vyloupiti chceš? Nepůjdem. ¹⁵I rozhněval se Mojžíš velmi, a řekl k Hospodinu: Nepatříž na oběti jejich. Ani jednoho osla od nich jsem nevzal, aniž jsem komu z nich co zlého učinil. ¹⁶Potom řekl Mojžíš k Chóře: Ty a všickni tvoji, postavte se zítra před Hospodinem, ty i oni, též i Aron. ¹⁷A vezmouce jeden každý kadidlnici svou, dáte do nich kadidla, a postavíte se před Hospodinem, jeden každý s kadidlnicí svou; dvě stě a padesáte kadidlnic bude, ty také i Aron, každý s kadidlnicí svou. ¹⁸Tedy vzal jeden každý kadidlnici svou, a nabravše do nich uhlí, vložili na ně i kadidla, a stáli u dveří stánku úmluvy, i Mojžíši Aron. ¹⁹Chóře pak již byl sebral proti nim všecko množství ke dveřím stánku úmluvy; i ukázala se sláva Hospodinova všemu množství. ²⁰I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka: ²¹Oddělte se z prostředku množství tohoto, ať je v okamžení zahladím. ²²Kterížto padše na tváři své, řekli: Bože silný, Bože duchů i všelikého těla, jediný tento člověk zhřešil, a což na všecko shromáždění hněvati se budeš? ²³Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁴Mluv k množství a rci: Odstupte od příbytku Chóře, Dátana a Abirona. ²⁵A vstav Mojžíš, šel k Dátanovi a Abironovi; i šli za ním starší Izraelští. ²⁶A mluvil k množství, řka: Odstupte, prosím, od stanů bezbožných mužů těchto, aniž se čeho dotýkejte, což jejich jest, abyste nebyli zachvázeni ve všech hříších jejich. ²⁷I odstoupili se všech stran od příbytku Chóře, Dátana a Abirona; ale Dátan a Abiron vyšedše, stáli u dveří stanů svých, i ženy jejich a synové jejich, i malíčci jejich. ²⁸Tedy řekl Mojžíš: Po tomto poznáte, že Hospodin poslal mne, abych činil všechny skutky tyto, a že nic o své ujmě nečiním: ²⁹Jestliže tak jako jiní lidé mrou, zemrou i tito, a navští-

vením obecným všechněm lidem jestliže navštíveni budou, neposlal mne Hospodin. ³⁰Pakliť něco nového učiní Hospodin, a země, otevra ústa svá, požře je se vším, což mají, a sstoupí-li za živa do pekla, tedy poznáte, že jsou popouze-li muži ti Hospodina. ³¹I stalo se, když přestal mluvit slov těch, že rozstoupila se země pod nimi. ³²A otevřevši země ústa svá, požřela je i domy jejich i všechny lidi, kteříž byli s Chóře, i všecken statek jejich. ³³A tak sstoupili oni se vším, což měli, za živa do pekla, a přikryla je země; i zahynuli z prostředku shromáždění. ³⁴Všickni pak Izraelští, kteříž byli vůkol nich, utíkali, slyšíce křik jejich; nebo řekli: Utecme, aby i nás nesehltla země. ³⁵Vyšel také oheň od Hospodina, a spálil těch dvě stě a padesáte mužů, kteříž kadili. ³⁶Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ³⁷Rci Eleazarovi, synu Arona kněze, ať sběře kadidlnice z toho spáleniště, a uhlí z nich pryč rozmece, nebo posvěceny jsou, ³⁸Kadidlnice totiž těch, kteříž proti svým dušem hřešili, a ať je rozkuje na plechy k obložení oltáře; nebo kadili jimi před Hospodinem, protož posvěceny jsou, a budou na znamení synům Izraelským. ³⁹I sebral Eleazar kněz kadidlnice měděné, jimiž kadili ti, kteříž spáleni jsou, a rozkovali je k obložení oltáře, ⁴⁰Pro budoucí pamět synům Izraelským, aby nepřistupoval žádný jiný, kdož by nebyl z rodu Aronova, k kadění před Hospodinem, aby se mu nestalo jako Chóře a jako rotě jeho, jakož byl mluvil jemu Hospodin skrze Mojžíše. ⁴¹Nazejtří pak reptalo všecko množství synů Izraelských na Mojžíše a na Arona, řkouce: Vy jste příčinou smrti lidu Hospodinova. ⁴²I stalo se, když se opět sbíral lid proti Mojžíšovi a proti Aronovi, že se ohlédli k stánku úmluvy, a aj, přikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova. ⁴³Přišel také Mojžíš s Aronem před stánek úmluvy. ⁴⁴I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁴⁵Vyjděte z prostředku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. I padli na tváři své. ⁴⁶Tedy řekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáře, a vlož kadidla, a běž rychle k množství a očist je; nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy, a již rána se začala. ⁴⁷I vzav Aron kadidlnici, jakž rozkázal Mojžíš, běžel do prostřed shromáždění, (a aj, rána již se byla začala v lidu,) a zakadiv, očistil lid. ⁴⁸A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána. ⁴⁹Bylo pak těch, kteříž od té rány zemřeli, čtrnácte tisíců a sedm set, kromě těch, jenž zemřeli příčinou Chóře. ⁵⁰I navrátil se Aron k Mojžíšovi, ke dveřím stánku úmluvy, když ta rána přetržena byla.

17 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Mluv k synům Izraelským, a vezmi od nich po jednom prutu z každého domu otců, totiž ode všech knížat jejich, vedlé domů otců jich dvanácte prutů, a jednoho každého jméno napíšeš na prutu jeho. ³Jméno pak Aronovo napíšeš na prutu Lévi; nebo jeden každý prut bude místo jednoho předního z domu otců jejich. ⁴I necháš jich v stánku úmluvy před svědectvím, kdež přicházím k vám. ⁵I stane se, že kohož vyvolím, toho prut zkvetne; a tak spokojím a svedu s sebe

reptání synů Izraelských, kterýmž repcí na vás. ⁶Ty věci když mluvil Mojžíš k synům Izraelským, dali jemu všechna jejich knížata pruty své, jedno každé kníže prut z domu otce svého, totiž prutů dvanácte, prut pak Aronův byl též mezi pruty jejich. ⁷I zanechal Mojžíš prutů před Hospodinem v stánku svědectví. ⁸Nazejtří pak přišel Mojžíš do stánku svědectví, a aj, vyrostl prut Aronův z domu Lévi, a vypustiv z sebe pupence, zkvetl a vydal mandly zralé. ⁹I vynesl Mojžíš všechny ty pruty od tváří Hospodinovy ke všechněm synům Izraelským; a uzřevše je, vzali jeden každý prut svůj. ¹⁰Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Dones zase prut Aronův před svědectví, aby chován byl na znamení proti buřičům zperným, a tak přítrž učiníš reptání jejich na mne, aby nezemřeli. ¹¹I učinil tak Mojžíš; jakž byl přikázal jemu Hospodin, tak učinil. ¹²Tedy mluvili synové Izraelští k Mojžíšovi, řkouce: Hle, již mřeme, mizíme a všickni my hyneme. ¹³Kdožkoli blízko přistoupá k příbytku Hospodinovu, umírá. Všickni-liž smrtí zhyne?

18A protož řekl Hospodin Aronovi: Ty a synové tvoji i dům otce tvého s tebou poneseš nepravost svatyně; ty také i synové tvoji s tebou poneseš nepravost kněžství svého. ²Bratří také své, pokolení Lévi, čeled otce svého připoj k sobě, ať jsou při tobě a posluhují tobě; ty pak a synové tvoji s tebou před stánkem svědectví sloužiti budete. ³A pilně ostříhati budou rozkázání tvého, bedliví jsouce při všem stánku; a však ať k nádobám svatyně a k oltáři nepřistupují, aby nezemřeli i oni i vy. ⁴A přídržeti se budou tebe, pilně ostříhající stánku úmluvy při všech službách jeho; a cizí žádný nepřistupuj k vám. ⁵Protož pilně ostříhejte svatyně i služby oltáře, ať nepřichází více zůřivá prchlivost na syny Izraelské, ⁶Poněvadž jsem já vybral bratří vaše Levíty z synů Izraelských vám, za dar dané Hospodinu, aby konali službu při stánku úmluvy. ⁷Ty pak a synové tvoji s tebou ostříhati budete kněžství svého při všech věcech přináležejících k oltáři, a kteréž jsou za oponou, a sloužiti budete. Úřad kněžství vašeho darem jsem vám dal, protož, přistoupil-li by kdo cizí, umře. ⁸Mluvil také Hospodin k Aronovi: Aj, já dal jsem tobě k ostříhání oběti své, kteréž se vzhůru pozdvihují; všechno také, což se posvěcuje od synů Izraelských, tobě jsem dal pro pomazání i synům tvým ustanovením věčným. ⁹Toto bude tvé z věcí posvěcených, kteréž nepřicházejí na oheň: Všeliká obět jejich, buď suchá obět jejich, neb obět za hřích jejich, aneb obět za provinění jejich, kteréž mi dávati budou, svatosvaté tobě bude to i synům tvým. ¹⁰V svatyni budeš je jísti, každý pohlaví mužského bude je jísti; svaté bude tobě. ¹¹Tvá tedy bude obět darů jejich, kteráž vzhůru pozdvižena bývá; každou také obět synů Izraelských, kteráž sem i tam obracína bývá, tobě jsem dal a synům tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením věčným. Každý, kdož jest čistý v domě tvém, bude je jísti. ¹²Všecko, což předního jest z oleje, a což nejlepšího jest vína a obilí, prvotiny těch věcí, kteréž dají Hospodinu, dal jsem tobě. ¹³Prvotiny všech věcí, kteréž rostly v zemi

jejich, ty přinesou Hospodinu, a tvé budou. Každý, kdož jest čistý v domě tvém, jísti je bude. ¹⁴Všecko oddané Bohu v Izraeli tvé bude. ¹⁵Cožkoli otvírá život všelikého těla, kteréž obětováno bývá Hospodinu, tak z lidí jako z hovad, tvé bude; prvorozené však z lidí, vyplaceno bude, prvorozené také z nečistých hovad vyplatiti kážeš. ¹⁶Výplata pak jeho, když mu již jeden měsíc bude, vedlé ceny tvé bude pěti loty stříbra podlé lotu svatyně; dvaceti peněz váží lot. ¹⁷Ale prvorozeného z volů, neb z ovcí, neb z koz, nedáš vyplatiti; nebo posvěceny jsou. Krev jejich vykropíš na oltář, a tuk jejich zapálíš, aby byl obětí ohnivou vůně spokojující Hospodina. ¹⁸Maso pak jejich tvé bude; jako hrudí z oběti sem i tam obracení, a jako plece pravé tvé bude. ¹⁹Každou obět vzhůru pozdvižení z věcí posvěcených, kteréž přinášejí synové Izraelští Hospodinu, dal jsem tobě, a synům tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením věčným, smlouvou trvánlivou a věčnou před Hospodinem, tobě i semeni tvému s tebou. ²⁰Mluvil také Hospodin k Aronovi: V zemi jejich, dědictví ani dílu svého mezi nimi nebudeš míti; já jsem díl tvůj, a dědictví tvé u prostřed synů Izraelských. ²¹Synům pak Lévi, aj, dal jsem všechny desátky v Izraeli za dědictví, za službu jejich, kterouž vykonávají, sloužíce při stánku úmluvy. ²²A synové Izraelští nechať nepřistupují k stánku úmluvy, aby nenesli hříchu a nezemřeli. ²³Ale sami Levítové konati budou službu při stánku úmluvy, a sami poneseš nepravost svou. Ustanovení věčné v pronároděch vašich to bude, aby dědictví nemívati mezi syny Izraelskými. ²⁴Nebo desátky synů Izraelských, kteréž přináseti budou Hospodinu v obět vzhůru pozdvižení, dal jsem Levítům za dědictví; protož jsem o nich řekl: U prostřed synů Izraelských nebudou míti dědictví. ²⁵I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁶Mluv k Levítům a rci jim: Když vezmete desátky od synů Izraelských, kteréž jsem vám dal od nich za dědictví vaše, tedy přinesete z nich obět vzhůru pozdvižení Hospodinu, desátky z desátků. ²⁷A počtena vám bude ta obět vaše jako obilí z humna, a jako víno od presu. ²⁸Tak vy také přinesete obět vzhůru pozdvižení Hospodinu ze všech desátků svých, kteréž vezmete od synů Izraelských, a dáte z nich obět Hospodinovu Aronovi knězi. ²⁹Ze všech darů svých přinesete každou obět vzhůru pozdvižení Hospodinu, díl posvěcený všeho, což nejlepšího jest. ³⁰Díš jim také: Když obětovati budete z toho, což nejlepšího jest, počteno bude Levítům jako úrody z humna, a jako úrody od presu. ³¹Jísti pak budete ty desátky na všelikém místě vy i čeled vaše; nebo mzda vaše jest za službu vaši při stánku úmluvy. ³²A neponeseš pro to hříchu, když obětovati budete to, což nejlepšího jest; a tak nepoškvrníte věci posvěcených od synů Izraelských, a nezemřete.

19I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka: ²Toto jest ustanovení zákona, kteréž přikázal Hospodin, řka: Mluv k synům Izraelským, ať vezmouce, přivedou k tobě jalovici červenou bez vady, na níž by nebylo poškvrnny, a na kterouž by ještě jho nebylo kladeno. ³A dáte ji Eleazarovi

knězi, kterýž vyvede ji ven z stanů, a rozkáže ji zabiti před sebou. ⁴A vezma Eleazar kněz krve její na prst svůj, kropiti bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát. ⁵Potom káže tu jalovici spáliti před očima svýma; kůži její, i maso její, i krev její s lejny jejími dá spáliti. ⁶A vezma kněz dřeva cedrového, yzopu a červce dvakrát barveného, uvrže to vše do ohně, v kterémž ta jalovice hoří. ⁷I zpěře kněz roucha svá, a tělo své umyje vodou; potom vejde do stanů, a bude nečistý až do večera. ⁸Takž také i ten, kterýž ji páčil, zpěře roucha svá u vodě, a tělo své obmyje vodou, a nečistý bude až do večera. ⁹Popel pak té jalovice spálené smete muž čistý, a vysype jej vně za stany na místě čistém, aby byl všechněm synům Izraelským chován k vodě očistění, kteráž bude k očistění za hřích. ¹⁰A ten, kdož by smetl popel té jalovice, zpěře roucha svá a nečistý bude až do večera. A budou to míti synové Izraelští i příchozí, kterýž jest pohostinu u prostřed nich, za ustanovení věčné. ¹¹Kdo by se dotkl těla kteréhokoli mrtvého člověka, nečistý bude za sedm dní. ¹²Takový očišťovati se bude tou vodou dne třetího a dne sedmého, i bude čistý; neočistí-li se pak dne třetího a dne sedmého, nebude čistý. ¹³Kdo by koli, dotkna se těla mrtvého člověka, kterýž umřel, neočistil se, přibytku Hospodinova poškrvnil. Protož vyhlazena bude duše ta z Izraele, nebo vodou očišťování není pokropen; nečistýť bude, a nečistota jeho zůstává na něm. ¹⁴Tento jest také zákon, kdyby člověk umřel v stanu: Kdo by koli všel do toho stanu, a kdo by koli byl v stanu, nečistý bude za sedm dní. ¹⁵Tolikéž všeliká nádoba odkrytá, kteráž by neměla svrchu přikryvadla na sobě, nečistá bude. ¹⁶Tak kdož by se koli dotkl na poli buď mečem zabitého, aneb mrtvého, buďto kosti člověka, aneb hrobu, nečistý bude za sedm dní. ¹⁷A vezmou pro nečistého popela z spálené za hřích, a nalejí na něj vody živé do nádoby. ¹⁸Potom vezme člověk čistý yzopu, a omočí jej v té vodě, a pokropí stanu, i všeho nádoby i lidí, kteříž by tu byli, tolikéž toho, kterýž dotkl se kosti, aneb zabitého, aneb mrtvého, aneb hrobu. ¹⁹Pokropí tedy čistý nečistého v den třetí a v den sedmý; a když jej očistí dne sedmého, zpěře šaty své, a umyje se vodou, a čistý bude u večer. ²⁰Jestliže by pak kdo nečistý jsa, neočistil se, vyhlazena bude duše ta z prostředku shromáždění; nebo svatyně Hospodinovy poškrvnil, vodou očišťování nejsa pokropen; nečistý jest. ²¹I bude jim to za ustanovení věčné. Kdož by pak tou vodou očišťování kropil, zpěře roucha svá, a kdož by se dotkl vody očišťování, nečistý bude až do večera. ²²Čehokoli dotkl by se nečistý, nečisté bude; člověk také, kterýž by se dotkl toho, nečistý bude až do večera.

20I přitáhlo všechno množství synů Izraelských na poušť Tsin, měsíce prvního; i pozůstal lid v Kádes, kdež umřela Maria, a tu jest pochována. ²A když množství to nemělo vody, sešli se proti Mojžíšovi, a proti Aronovi. ³I domlouval se lid na Mojžíše, a mluvili, řkouce: Ó kdybychom i my byli zemřeli, když zemřeli bratří naši před Hospodinem! ⁴Proč jste jen uvedli shromáždění Hospodinovo na poušť

tuto, abychom zde pomřeli i my i dobytek náš? ⁵A proč jste nás vyvedli z Egypta, abyste uvedli nás na toto zlé místo, na němž se nerodí ani obilí, ani fíků, ani hroznů, ani jablek zrnatých, na kterémž ani vody ku pití není? ⁶Tedy odšel Mojžíš s Aronem od tváři shromáždění ke dveřím stánku úmluvy, a padli na tváři své; i ukázala se sláva Hospodinova nad nimi. ⁷A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁸Vezmi hůl, a shromáždíce všechno množství, ty i Aron bratr tvůj, mluvte k skále této před očima jejich, a vydá vodu svou. I vyvedeš jim vodu z skály, a dáš nápoj všemu množství i dobytku jejich. ⁹Tedy vzal Mojžíš hůl před tváři Hospodinovou, jakž rozkázal jemu. ¹⁰I svolali Mojžíš s Aronem všechno množství před skálu, a řekl jim: Slyštež nyní, ó reptáci: Zdali z skály této vyvedeme vám vodu? ¹¹I pozdvihl Mojžíš ruky své, a udeřil v skálu holí svou po dvakrát; i vyšly vody hojné, a pilo všechno množství i dobytek jejich. ¹²Potom řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Že jste mi nevěřili, abyste posvětili mne před očima synů Izraelských, proto neuvědíte shromáždění tohoto do země, kterouž jsem jim dal. ¹³Tot jsou ty vody sváru, o kteréž svařili se synové Izraelští s Hospodinem, a posvěcen jest v nich. ¹⁴I poslal Mojžíš posly z Kádes k králi Edom, aby řekli: Totot vzkazuje bratr tvůj Izrael: Ty víš o všech těžkostech, kteréž přišly na nás, ¹⁵Že sstoupili otcové naši do Egypta, a bydlili jsme tam za mnoho let. Egyptští pak ssužovali nás i otce naše. ¹⁶A volali jsme k Hospodinu, kterýž uslyšel hlas náš, a poslav anděla, vyvedl nás z Egypta, a aj, již jsme v Kádes městě, při pomezí tvém. ¹⁷Nechť, prosím, projdeme skrze zemi tvou. Nepůjdeme přes roli, ani přes vinice, aniž pítí budeme vody z cí studnice; cestou královskou půjdeme a neuchýlíme se na pravo ani na levo, dokavadž nepřejdeme mezi tvých. ¹⁸Jemužto odpověděl Edom: Nechoď skrze mou zemi, abych s mečem nevyšel v cestu tobě. ¹⁹I řekli mu synové Izraelští: Obecnou silnicí půjdeme, a jestliže vody tvé napili bychom se, buď my neb dobytek náš, zaplatíme ji; nic jiného nežádáme, toliko pěší abychom prošli. ²⁰Odpověděl: Neprojdeš. A vytáhl proti nim Edom s množstvím lidu a s silou velikou. ²¹Když tedy nedopustil Edom Izraelovi, aby přešel meze jeho, uchýlil se Izrael od něho. ²²A hnuvše se synové Izraelští i všechno množství jejich z Kádes, přišli na horu řečenou Hor. ²³I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi na hoře Hor, při pomezí země Edom, řka: ²⁴Připojen bude Aron k lidu svému; nebo nevejde do země, kterouž jsem dal synům Izraelským, proto že jste odporni byli řeči mé při vodách sváru. ²⁵Pojmi Arona a Eleazara syna jeho, a uveď je na horu Hor. ²⁶A svlečeš Arona z roucha jeho, a oblečeš v ně Eleazara syna jeho; nebo Aron připojen bude k lidu svému, a tam umře. ²⁷I učinil Mojžíš, jakž rozkázal Hospodin, a vstoupili na horu Hor před očima všeho množství. ²⁸A svlékl Mojžíš Arona z roucha jeho, a oblékl v ně Eleazara syna jeho. I umřel tam Aron na pahrbku hory, Mojžíš pak a Eleazar sstoupili s hory. ²⁹Vidouce pak všechno množství, že umřel Aron, plakali ho za třidceti dní všecken dům

Izraelský.

21To když uslyšel Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne, že by táhl Izrael tou cestou, kterouž byli špehéři šli, bojoval s ním, a zajal jich množství. ²Tedy Izrael učinil slib Hospodinu, řka: Jestliže dáš lid tento v ruce mé, do gruntu zkazím města jejich. ³I uslyšel Hospodin hlas Izraele a dal mu Kananejské, kterýžto do gruntu zkazil je i města jejich, a nazval jméno toho místa Horma. ⁴Potom hnuli se s hory Hor cestou k moři Rudému, aby obešli zemi Idumejskou; i ustával lid velice na cestě. ⁵A mluvil lid proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste vyvedli nás z Egypta, abychom zemřeli na poušti? Nebo ani chleba ani vody není, a duše naše chléb tento ničemný sobě již zošklivila. ⁶Protož dopustil Hospodin na lid hady ohnivé, kteříž jej štípali, tak že množství lidu zemřelo z Izraele. ⁷Tedy přišel lid k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme nebo jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modl se Hospodinu, ať odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid. ⁸I řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada podobného těm ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu; a každý uštknutý, když pohledí na něj, živ bude. ⁹I udělal Mojžíš hada měděného, a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když uštkl had někoho, a on vzhlédl na hada měděného, že zůstal živ. ¹⁰Tedy hnuli se odtud synové Izraelští, a položili se v Obot. ¹¹Potom pak hnůvše se z Obot, položili se při pahrbcích hor Abarim na poušti, kteráž jest naproti zemi Moábské k východu slunce. ¹²Odtud brali se, a položili se v údolí Zared. ¹³Opět hnůvše se odtud, položili se u brodu potoka Arnon, kterýž jest na poušti, a vychází z končin Amorejských. Nebo Arnon jest pomezí Moábské mezi Moábskými a Amorejskými. ¹⁴Protož praví se v knize bojů Hospodinových, že proti Vahebovi u vichřici bojoval, a proti potokům Arnon. ¹⁵Nebo tok těch potoků, kterýž se nachyluje ku položení Ar, ten jde vedlé pomezí Moábského. ¹⁶A odtud táhli do Beer; a to jest to Beer, o němž byl řekl Hospodin k Mojžíšovi: Shromážď lid, a dám jim vodu. ¹⁷Tedy zpíval lid Izraelský písničku tuto: Vystupíž studnice, prozpěvujte o ní; ¹⁸Studnice, kterouž kopala knížata, kterouž vykopali přední z lidu s vydavatelem zákona holemi svými. Z pouště pak brali se do Matana, ¹⁹A z Matana do Nahaliel, z Nahaliel do Bamot, ²⁰A z Bamot do údolí, kteréž jest na poli Moábském, až k vrchu hory, kteráž leží na proti poušti. ²¹Tedy poslal lid Izraelský posly k Seonovi králi Amorejskému, řka: ²²Nechť jdeme skrze zemi tvou. Neuchýlíme se ani do pole, ani do vinic, ani z studnic vody pítí nebudeme, ale cestou královskou půjdeme, dokavadž nepřejdeme pomezí tvého. ²³I nedopustil Seon jíti lidu Izraelskému skrze krajinu svou, nýbrž sebrav Seon všecken lid svůj, vytáhl proti lidu Izraelskému na poušť, a přitáh do Jasa, bojoval proti Izraelovi. ²⁴I porazil jej lid Izraelský mečem, a vzal v dědictví zemi jeho, od Arnon až do Jabok, a až do země synů Ammon; nebo pevné bylo pomezí Ammonitských. ²⁵Tedy vzal Izrael všecka ta města, a přebýval ve všech městech Amorejských,

v Ezebon a ve všech městečkách jeho. ²⁶Nebo Ezebon bylo město Seona krále Amorejského, kterýž když bojoval proti králi Moábskému prvnímu, vzal mu všecku zemi jeho z rukou jeho až do Arnon. ²⁷Protož říkali v přísloví: Poďte do Ezebon, aby vystaveno bylo a vzděláno město Seonovo. ²⁸Nebo oheň vyšel z Ezebon, a plamen z města Seon, i spálil Ar Moábských a obyvatele výsosti Arnon. ²⁹Běda tobě Moáb, zahynuls lide Chámos; dal syny své v utíkání, a dcery své v zajetí králi Amorejskému Seonovi. ³⁰A království jejich zahynulo od Ezebon až do Dibon, a vyhladili jsme je až do Nofe, kteréž jest až k Medaba. ³¹A tak bydlil Izrael v zemi Amorejské. ³²Potom poslal Mojžíš, aby shlédli Jazer, kteréž vzali i s městečky jeho; a tak vyhnal Amorejské, kteříž tam bydlili. ³³Obrátivše se pak, táhli cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti nim, on i všecken lid jeho, aby bojoval v Edrei. ³⁴Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Neboj se ho; nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho, i zemi jeho, a učiníš jemu tak, jakož jsi učinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon. ³⁵I porazili jej i syny jeho, i všecken lid jeho, tak že žádný živý po něm nezůstal, a uvázali se dědičně v zemi jeho.

22I táhli synové Izraelští a položili se na polích Moábských, nedocházejce k Jordánu, naproti Jerichu. ²A viděl Balák, syn Seforův, všecko, co učinil Izrael Amorejskému. ³I bál se Moáb toho lidu velmi, proto že ho bylo mnoho, a svíral se pro přítomnost synů Izraelských. ⁴Protož řekl Moáb k starším Madianským: Tudíž toto množství požere všecko, což jest vůkol nás, jako sžírá vůl trávu polní. Byl pak Balák, syn Seforův, toho času králem Moábským. ⁵I poslal posly k Balámovi, synu Beorovu, do města Pector, kteréž jest při řece v zemi vlasti jeho, aby povolal ho, řka: Aj, lid vyšel z Egypta, aj, přikryl svrček země, a usazuje se proti mně. ⁶Protož nyní pod medle, zlořeč mně k vůli lidu tomuto, nebo silnější mne jest; snad svítězím nad ním, a porazím jej, aneb vyženu z země této. Vím zajisté, že komuž ty žehnáš, požehnaný bude, a komuž ty zlořečíš, bude zlořečený. ⁷Tedy šli starší Moábsští a starší Madianští, nesouce v rukou svých peníze za zlořečení; i přišli k Balámovi, a vypravovali mu slova Baláкова. ⁸On pak řekl jim: Pobuďte zde přes tuto noc, a dám vám odpověď, jakž mi mluvití bude Hospodin. I zůstala knížata Moábská s Balámem. ⁹Přišel pak Bůh k Balámovi a řekl: Kdo jsou ti muži u tebe? ¹⁰Odpověděl Balám Bohu: Balák, syn Seforův, král Moábský, poslal ke mně, řka: ¹¹Aj, lid ten, kterýž vyšel z Egypta, přikryl svrček země; protož nyní pod, proklň mi jej, snad svítězím, bojuje s ním, a vyženu jej. ¹²I řekl Bůh k Balámovi: Nechod s nimi, aniž zlořeč lidu tomu, nebo požehnaný jest. ¹³Tedy Balám vstav ráno, řekl knížatům Balákovým: Navratte se do země své, nebo nechce mi dopustiti Hospodin, abych šel s vámi. ¹⁴A vstavše knížata Moábská, přišli k Balákovu a řekli: Nechtěl Balám jíti s námi. ¹⁵Tedy opět poslal Balák více knížat a znamenitějších, nežli první. ¹⁶Kteríž

přišedše k Balámovi, řekli jemu: Toto praví Balák, syn Seforův: Nezpěčuj se, prosím, přijít ke mně. ¹⁷Nebo velikou ctí tě ctíti chci, a což mi koli rozkážeš, učiním; protož příd, prosím, proklň mi lid tento. ¹⁸Odpovídaje pak Balám, řekl služebníkům Balákovým: Byť mi pak dal Balák plný dům svůj stříbra a zlata, nemohl bych přestoupiti slova Hospodina Boha svého, a učiniti proti němu malé neb veliké věci. ¹⁹Nyní však zůstaňte, prosím, zde i vy také této noci, abych zvěděl, co dále mluvití bude Hospodin se mnou. ²⁰Přišed pak Bůh k Balámovi v noci, řekl jemu: Poněvadž proto, aby povolali tě, přišli muži tito, vstana, jdi s nimi, a však což příkáží tobě, to čii. ²¹Tedy Balám vstav ráno, osedlal oslici svou, a bral se s knížaty Moábskými. ²²Ale rozpálil se hněv Boží, proto že jel s nimi, a postavil se anděl Hospodinův na cestě, aby mu překazil; on pak seděl na oslici své, maje s sebou dva služebníky své. ²³A když uzřela oslice anděla Hospodinova, an stojí na cestě, a meč jeho vytržený v ruce jeho, uhnula se s cesty, a šla polem. I bil ji Balám, aby ji navedl zase na cestu. ²⁴A anděl Hospodinův stál na stezce u vinice mezi dvěma zídkami. ²⁵Viduci pak oslice anděla Hospodinova, přitiskla se ke zdi, přitřela také nohu Balámovi ke zdi; pročez opět bil ji. ²⁶Potom anděl Hospodinův šel dále, a stál v úzkém místě, kdež nebylo žádná cesta k uchýlení se na pravo neb na levo. ²⁷A viduci oslice anděla Hospodinova, padla pod Balámem; pročez rozhněval se velmi Balám, a bil oslici kyjem. ²⁸I otevřel Hospodin ústa oslice, a řekla Balámovi: Cožť jsem učinila, že již po třetí mne biješ? ²⁹Řekl Balám k oslici: To, že jsi mne v posměch uvedla. Ó bych měl meč v rukou, jistě bych tě již zabil. ³⁰Odpověděla oslice Balámovi: Zdaliž nejsem oslice tvá? Jezdíval jsi na mně, jak jsi mne dostal, až do dnes; zdaliž jsem kdy obyčej měla tak činiti tobě? Kterýž odpověděl: Nikdy. ³¹V tom otevřel Hospodin oči Balámovy, i uzřel anděla Hospodinova, an stojí na cestě, maje meč dobytý v ruce své; a nakloniv hlavy, poklonu učinil na tvář svou. ³²I mluvil k němu anděl Hospodinův: Proč jsi bil oslici svou po třikrát? Aj, já vyšel jsem, abych se protivil tobě; nebo uchýlil jsi se s cesty přede mnou. ³³Když viděla mne oslice, vyhnula mi již po třikrát; a byť mi se byla nevyhnula, již bych byl také tebe zabil, a jí živé nechal. ³⁴Odpověděl Balám andělu Hospodinovu: Zhřešilt jsem, nebo jsem nevěděl, že ty stojíš proti mně na cestě; protož nyní, jestliže se nelíbí tobě, raději navrátím se domů. ³⁵Řekl anděl Hospodinův k Balámovi: Jdi s muži těmi, avšak slovo, kteréž mluvití budu tobě, to mluvití budeš. Tedy šel Balám s knížaty Balákovými. ³⁶Uslyšev pak Balák o příchodu Balámovu, vyšel proti němu do města Moábského, kteréž bylo při řece Arnon, jenž jest při konci pomezí. ³⁷I řekl Balák Balámovi: Zdaliž jsem víc než jednou neposílal pro tě? Pročez jsi tedy nepřišel ke mně? Proto-li, že bych tě náležitě uctiti nemohl? ³⁸Odpověděl Balám Balákovu: Aj, již jsem přišel k tobě; nyní pak zdaliž všelijak budu co moci mluvití? Slovo, kteréž vložil Bůh v ústa má, to mluvití budu. ³⁹I bral se Balám s Balákem, a přijeli

do města Husot. ⁴⁰Kdežto nabiv Balák volů a ovec, poslal k Balámovi a k knížatům, kteříž s ním byli. ⁴¹Nazejtří pak ráno, pojav Balák Baláma, uvedl ho na výsosti modly Bál, odkudž shlédli i nejdalší díl lidu Izraelského.

23A řekl Balám Balákovu: Udělej mi tuto sedm oltářů, a připrav mi také sedm volků a sedm skopců. ²I udělal Balák, jakž mluvil Balám. Tedy obětoval Balák a Balám volka a na každém oltáři. ³Řekl pak Balám Balákovu: Postůj při oběti své zápalné, a půjdu, zdali by se potkal se mnou Hospodin, a což by koli mně ukázal, povím tobě. I odšel sám. ⁴I potkal se Bůh s Balámem, a řekl jemu Balám: Sedm oltářů zpořádal jsem, a obětoval jsem volka a skopce na každém oltáři. ⁵Vložil pak Hospodin slovo v ústa Balámo-va a řekl: Navrať se k Balákovu a tak mluv. ⁶I navrátil se k němu, a nalezl jej, an stojí při oběti své zápalné, i všecka knížata Moábská. ⁷Tedy vzav před sebe přísloví své, řekl: Z Aram přivedl mne Balák král Moábský, z hor východních, řka: Poď, zlořeč mi k vůli Jáko-va, a poď, vydej klatbu na Izraele. ⁸Proč bych zlořečil, komuž Bůh silný nezlořečí? A proč bych klel, kohož Hospodin neproklíná? ⁹Když s vrchu skal hledím na něj, a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten sám bydlí, a k jiným národům se nepřiměšuje. ¹⁰Kdo sečte prach Jáko-va? a kdo počet? Kdo sečte čtvrtý díl Izraelského lidu? Ó bych já umřel smrtí spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho! ¹¹I řekl Balák Balámovi: Což mi to děláš? Abys zlořečil nepřítelům mým, povolal jsem tě, a ty pak ustavičně dobrořečíš jim. ¹²Kterýž odpovídaje, řekl: Zdali toho, což Hospodin vložil v ústa má, nemám šetřiti, abych tak mluvil? ¹³I řekl jemu Balák: Poď, prosím, se mnou na jiné místo, odkudž bys viděl jej, (toliko zadní díl jeho viděti budeš, a všeho nebudeš viděti), a proklň mi jej odtud. ¹⁴I pojav jej, vyvedl ho na rovinu Zofim, na vrch jednoho pahrbku, a udělav sedm oltářů, obětoval volka a skopce na každém oltáři. ¹⁵Řekl pak Balákovu: Postůj tuto při zápalné oběti své, a já půjdu tamto vstříc Hospodinu. ¹⁶I potkal se Hospodin s Balámem, a vloživ slovo v ústa jeho, řekl: Navrať se k Balákovu a mluv tak. ¹⁷Přišel tedy k němu, a hle, on stál při zápalné oběti své, a knížata Moábská s ním. Jemužto řekl Balák: Co mluvil Hospodin? ¹⁸A on vzav přísloví své, řekl: Povstaň Baláku a slyš, pozoruj mne, synu Seforův. ¹⁹Bůh silný není jako člověk, aby klamal, a jako syn člověka, aby se měnil. Což by řekl, zdaliž neučiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho? ²⁰Hle, abych dobrořečil, přijal jsem to na sebe; nebo dobrořečilt jest, a já toho neodvolám. ²¹Nepatřít na nepravost v Jákovu, aniž hledí na přestoupení v Izraeli; Hospodin Bůh jeho jestit s ním, a zvuk krále vítězíciho v něm. ²²Bůh silný vyvedl je z Egypta, jako silou jedno- rožcovou byv jim. ²³Nebo není kouzlů proti Jákovu, ani zaklínání proti Izraelu; již od toho času vypravováno bude o Jákovu a Izraelu, co učinil s ním Bůh silný. ²⁴Aj, lid jakožto silný lev povstane, a jakožto lvíče vzchopí se; nepoloží se, dokudž by nejedl loupeže, a dokudž by nevpil

krve zbitých. ²⁵I řekl Balák Balámovi: Aniž mu již zlořeč více, ani dobrořeč. ²⁶Jemuž odpověděl Balám, řka: Zdalíž jsem nepravil, že, což by mi koli mluvil Hospodin, to učiním? ²⁷I řekl Balák Balámovi: Pod, prosím, povedu tě na jiné místo, odkudž snad líbiti se bude Bohu, abys mi je proklel. ²⁸A pojav Balák Baláma, uvedl jej na vrch hory Fegor, kteráž leží naproti poušti. ²⁹Tedy řekl Balám Balámovi: Udělej mi tuto sedm oltářů, a připrav mi také sedm volků a sedm skopců. ³⁰I učinil Balák, jakž řekl Balám, a obětoval volka a skopce na každém oltáři.

24Vida pak Balám, že by se líbilo Hospodinu, aby dobrořečil Izraelovi, již více nešel jako prvé, jednou i po druhé, k čárům svým, ale obrátil tvář svou proti poušti. ²A pozdvihl oči svých, viděl Izraele bydlícího v staních po svých pokoleních, a byl nad ním duch Boží. ³I vzav podobenství své, dí: Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající otevřené oči, ⁴Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž vidění všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má oči: ⁵Jak velmi krásní jsou stánkové tvoji, Jákože, příbytkové tvoji, Izraeli! ⁶Tak jako se potokové rozšiřují, jako zahrady vedlé řeky, jako stromové aloes, kteréž štípil Hospodin, jako cedrové podlé vod. ⁷Poteče voda z okovu jeho, a símě jeho u vodách mnohých. A král jeho vyvýšen bude více než Agag, a vyzdvihne se království jeho. ⁸Bůh silný vyvedl jej z Egypta, jako udatnost jednorozčova jest jemu; sžereť národy protivné sobě, a kosti jich potře a střelami svými prostřílí. ⁹Složil se a ležel jako lvíče, a jako lev zuřivý; kdo jej zbudí? Kdo by požehnaní dával tobě, požehnaný bude, a kdožt by zlořečil, bude zlořečený. ¹⁰Tedy zapáliv se hněvem Balák proti Balámovi, tleskl rukama svýma a řekl Balámovi: Abys zlořečil nepřítelům mým, povolal jsem tebe, a aj, ustavičně dobrořečil jsi jim již po třikrát. ¹¹Protož nyní navrat se raději k místu svému. Bylť jsem řekl: Velikou ctí tě ctíti chci, a hle, Hospodin zbavil tě cti. ¹²Jemuž odpověděl Balám: Však hned poslům tvým, kteréž jsi poslal ke mně, mluvil jsem, řka: ¹³Byť mi dal Balák plný dům svůj stříbra a zlata, nebudu moci přestoupiti řeči Hospodinovy, abych činil dobré neb zlé sám od sebe; což mi Hospodin oznámí, to mluvit budu, ¹⁴(Ale však ještě já, již odcházejí k lidu svému, počkej, poradím tobě,) co učiní lid ten lidu tvému v posledních dnech. ¹⁵Tedy vzav podobenství své, dí: Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající oči otevřené, ¹⁶Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž zná naučení nejvyššího, a vidění všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má oči: ¹⁷Uzřímt jej, ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z blízka. Vyjdeť hvězda z Jákože, a povstane berla z Izraele, kteráž poláme knížata Moábská, a zkaží všechny syny Set. ¹⁸I bude Edom podmaněn, a Seir v vladařství přijde nepřítelům svým; nebo Izrael zmužile sobě počínati bude. ¹⁹Panovati bude pošlý z Jákože, a zahladí ostatky z každého města. ²⁰A když uzřel Amalecha, vzav podobenství své, řekl: Jakož počátek národů Amalech, tak konec jeho do gruntu zahyne. ²¹Uzřev pak Cineas,

vzav podobenství své, řekl: Pevný jest příbytek tvůj, a na skále založils hnízdo své; ²²Ale však vyhnán bude Cineas, Assur zajatého jej povede. ²³Opět vzav podobenství své, řekl: Ach, kdo bude živ, když toto učiní Bůh silný? ²⁴A bárky z země Citim připlynou a ssouží Assyrské, ssouží také Židy, ale i ten lid do konce zahyne. ²⁵Potom vstav Balám, odšel a navrátil se na místo své; Balák také odšel cestou svou.

25V tom, když pobyl Izrael v Setim, počal lid smilniti s dcerami Moábskými. ²Kterěž pozvaly lidu k obětem bohů svých; i jedl lid, a klaněli se bohům jejich. ³I připojil se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi. ⁴I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všechna knížata lidu, a zvěšej ty nešlechtníky Hospodinu před sluncem, aby se odvrátila prchlivost Hospodinova od Izraele. ⁵I řekl Mojžíš soudcům Izraelským: Zabí jeden každý z svých všelikého, kterýž se připojil k modle Belfegor. ⁶A aj, jeden z synů Izraelských přišel, a přivedl k bratřím svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu množství synů Izraelských; oni pak plakali u dveří stánku úmluvy. ⁷To když uzřel Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, kněze, vyvstal z prostředku množství toho, a vzal kopí do ruky své. ⁸A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze břicho její; i odvrácena jest rána od synů Izraelských. ⁹Zhynulo jich pak od té rány dvaceti čtyři tisíce. ¹⁰Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹¹Fínes, syn Eleazara kněze, syna Aronova, odvrátil prchlivost mou od synů Izraelských, kdyžto horlil horlivostí mou u prostřed nich, tak abych neshladil synů Izraelských v horlivosti své. ¹²Protož díš: Aj, já dám jemu smlouvu svou pokoje. ¹³I bude míti on i símě jeho po něm smlouvu kněžství věčného, proto že horlil pro Boha svého, a očistil syny Izraelské. ¹⁴A bylo jméno muže Izraelského zabitého, kterýž byl zabit s Madiankou, Zamri, syn Sálův, kníže domu otce svého z pokolení Simeonova. ¹⁵Jméno pak ženy Madianky zabité, Kozbi, dcera Sur, kterýž byl přední v národu svém, v domě otce svého mezi Madianskými. ¹⁶I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁷Nepřátelsky zacházejte s těmi Madianskými, a zbíte je. ¹⁸Nebo i oni nepřátelsky a lstivě chovali se k vám, a oklamali vás skrze modlu Fegor, a skrze Kozbu, dceru knížete Madianského, sestru svou, kteráž zabita jest v den pomsty příšlé z příčiny Fegor.

26I stalo se po té ráně, že mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Eleazarovi, synu Arona kněze, řka: ²Sečtete všechno množství synů Izraelských, od dvadctiletých a výše po domácích otců jejich, všechny, kteříž by mohli jíti k boji v Izraeli. ³Tedy mluvil Mojžíš a Eleazar kněz k nim na polích Moábských, při Jordánu proti Jerichu, řka: ⁴Sečtete lid od dvadcti let majících a výše, jakž rozkázal Hospodin Mojžíšovi a synům Izraelským, kteříž byli vyšli z země Egyptské. ⁵Ruben prvorozený byl Izraelův. Synové Rube-

novi: Enoch, z něhož posla čeled Enochitská; Fallu, z něhož čeled Fallutská; ⁶Ezron, z něhož čeled Ezronitská; Char- mi, z něhož čeled Charmitská. ⁷Ty jsou čeledi Rubenovy. A bylo jich sečtených čtyřiceti tři tisíce, sedm set a třiceti. ⁸A syn Fallův Eliab. ⁹Synové pak Eliabovi: Nemuel, a Dátan, a Abiron. To jsou ti, Dátan a Abiron, přední z shromáždění, kteříž se vadili s Mojžíšem a s Aronem v spiknutí Chóre, když odporni byli Hospodinu. ¹⁰Pročež otevřela země ústa svá, a požřela je i Chóre, tehdaž když zemřela ta rota, a oheň spálil těch dvě stě a padesáte mužů, kteříž byli za příklad jiným. ¹¹Synové pak Chóre nezemřeli. ¹²Synové Simeonovi po čeledech svých: Namuel, z něhož čeled Namuelitská; Jamin, z něhož čeled Jaminská; Jachin, z něhož čeled Jachinská; ¹³Sohar, z něhož čeled Soharská; Saul, z něhož čeled Saulitská. ¹⁴Ty jsou čeledi Simeonovy, jichž bylo dvamecítma tisíců a dvě stě. ¹⁵Synové Gád po čeledech svých: Sefon, z něhož čeled Sefonitská; Ag- gi, z něhož čeled Aggitská; Suni, z něhož čeled Sunitská; ¹⁶Ozni, z něhož čeled Oznitká; Heri, z něhož čeled Herit- ská; ¹⁷Arodi, z něhož čeled Aroditská; Areli, z něhož čeled Arelitská. ¹⁸Ty jsou čeledi synů Gád, podlé toho, jakž se- čtení jsou, čtyřiceti tisíců a pět set. ¹⁹Synové Judovi: Her a Onan; ale zemřeli Her i Onan v zemi Kanánské. ²⁰Byli pak synové Judovi po čeledech svých: Séla, z něhož čeled Sélanitská; Fáres, z něhož čeled Fáresská; Zára, z něhož čel- led Záretska. ²¹Byli pak synové Fáresovi: Ezron, z něhož čeled Ezronitská; Hamul, z něhož čeled Hamulská. ²²Ty jsou čeledi Judovy, podlé toho, jakž sečtení jsou, sedmdesá- te šest tisíců a pět set. ²³Synové Izacharovi po čeledech svých: Tola, z něhož čeled Tolatská; Fua, z něhož čeled Fuatská; ²⁴Jasub, z něhož čeled Jasubská; Simron, z něhož čeled Simronská. ²⁵Ty jsou čeledi Izacharovy, podlé toho, jakž sečtení jsou, šedesáte čtyři tisíce a tři sta. ²⁶Synové Za- bulonovi po čeledech svých: Sared, z něhož čeled Saredská; Elon, z něhož čeled Elonská; Jahelel, z něhož čeled Jahelel- ská. ²⁷Ty jsou čeledi Zabulonovy, podlé toho jakž sečtení jsou, šedesáte tisíc a pět set. ²⁸Synové Jozefovi po čeledech svých: Manasses a Efraim. ²⁹Synové Manassesovi: Machir, z něhož čeled Machirská. A Machir zplodil Galáda, z ně- hož čeled Galádská. ³⁰Ti jsou synové Galád: Jezer, z něhož čeled Jezerská; Helek, z něhož čeled Helekitská; ³¹Asriel, z něhož čeled Asrielská; Sechem, z něhož čeled Sechemská; ³²Semida, z něhož čeled Semidatská; Hefer, z něhož čeled Heferská. ³³A Salfad, syn Heferův, neměl synů, než toliko dcery, jichž jsou tato jména: Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa. ³⁴Ty jsou čeledi Manassesovy, a načteno jich padesá- te dva tisíce a sedm set. ³⁵Ale synové Efraimovi po čele- dech svých: Sutala, z něhož čeled Satalitská; Becher, z ně- hož čeled Becherská; Tehen, z něhož čeled Tehenská. ³⁶A ti jsou synové Satalovi: Heran, z něhož čeled Heranská. ³⁷Ty jsou čeledi synů Efraimových, podlé toho, jakž sečtení jsou, třiceti dva tisíce a pět set. Ti jsou synové Jozefovi po čele- dech svých. ³⁸Synové pak Beniaminovi po čeledech svých: Béla, z něhož čeled Bělitská; Asbel, z něhož čeled Asbel-

ská; Ahiram, z něhož čeled Ahiramská; ³⁹Sufam, z něhož čeled Sufamská; Hufam, z něhož čeled Hufamská. ⁴⁰Byli pak synové Béla: Ared a Námán; z Ared čeled Aredská, z Námán čeled Námanská. ⁴¹Ti jsou synové Beniaminovi po čeledech svých, podlé toho, jakž sečtení jsou, čtyřiceti pět tisíců a šest set. ⁴²Tito pak synové Danovi po čeledech svých: Suham, z něhož čeled Suhamská. Ta jest rodina Da- nova po čeledech svých. ⁴³Všech čeledí Suhamských, jakž sečtení jsou, šedesáte čtyři tisíce a čtyři sta. ⁴⁴Synové Asser po čeledech svých: Jemna, z něhož čeled Jemnitká; Jesui, z něhož čeled Jesuitská; ⁴⁵Beria, z něhož čeled Berietská. Synové Beriovi: Heber, z něhož čeled Heberská; Melchiel, z něhož čeled Melchielská. ⁴⁶Jméno pak dcery Asser bylo Serach. ⁴⁷Ty jsou čeledi synů Asser, tak jakž sečtení jsou, padesáte tři tisíce a čtyři sta. ⁴⁸Synové Neftalimovi po čel- edech svých: Jasiel, z něhož čeled Jasielská; Guni, z něhož čeled Gunitká; ⁴⁹Jezer, z něhož čeled Jezerská; Sallem, z něhož čeled Sallemská. ⁵⁰Ta jest rodina Neftalimova po čeledech svých, tak jakž sečtení jsou, čtyřiceti pět tisí- ců a čtyři sta. ⁵¹Ten jest počet synů Izraelských, šestkrát sto tisíců a jeden tisíc, sedm set a třiceti. ⁵²Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁵³Těmto rozdělena bude země k dědictví podlé počtu jmen. ⁵⁴Většimu počtu větší dědic- tví dáš, a menšímu menší; jednomu každému vedlé počtu sečtených jeho dáno bude dědictví jeho. ⁵⁵A však losem ať jest rozdělena země; vedlé jmen pokolení otců svých dě- dictví vezmou. ⁵⁶Losem děleno bude dědictví její, buď jich mnoho neb málo. ⁵⁷Tito pak jsou sečtení z Levítů po čel- edech svých: Gerson, z něhož čeled Gersonitská; Kahat, z něhož čeled Kahatská; Merari, z něhož čeled Meraritská. ⁵⁸Ty jsou čeledi Lévi: Čeled Lebnitká, čeled Hebronitská, čeled Moholitská, čeled Musitská, čeled Choritská. Kahat pak zplodil Amrama. ⁵⁹A jméno manželky Amramovy Jo- chebed, dcera Lévi, kteráž se mu narodila v Egyptě; ona pak porodila Amramovi Arona a Mojžíše, a Marii sestru jejich. ⁶⁰Aronovi pak zrozeni jsou: Nádab a Abiu, Eleazar a Itamar. ⁶¹Ale Nádab a Abiu zemřeli, když obětovali oheň cizí před Hospodinem. ⁶²I bylo jich načteno třimecítma tisí- ců, všech pohlaví mužského zstáří měsíce jednoho a výše; nebo nebyli počtení mezi syny Izraelskými, proto že jim nebylo dáno dědictví mezi syny Izraelskými. ⁶³Tito seče- ni jsou od Mojžíše a Eleazara kněze; oni sečtli syny Izra- elské na polích Moábských při Jordánu, naproti Jerichu. ⁶⁴Mezi těmito pak nebyl žádný z oněch sečtených od Moj- žíše a Arona kněze, když počítali syny Izraelské na poušti Sinai; ⁶⁵(Nebo řekl byl Hospodin o nich: Smrtí zemrou na poušti;) a žádný z nich nepozůstal, jedině Kálef, syn Jefe- nův, a Jozue, syn Nun.

27 Tehdy přistoupily dcery Salfada, syna Heferova, sy- na Galád, syna Machir, syna Manasse, z pokolení Mana- sse, syna Jozefova. Tato pak jsou jména dcer jeho: Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa. ²A postavily se před Mojží- šem a před Eleazarem knězem, i před knížaty a vším množ-

stvím, u dveří stánku úmluvy, a řekly: ³Otec náš umřel na poušti, kterýž však nebyl z spolku těch, kteříž se zrotili proti Hospodinu v rotě Chóre; nebo pro hřích svůj umřel, synů žádných nemaje. ⁴Což vyhlazeno býti má jméno otce našeho z čeledi jeho, proto že neměl syna? Dej nám dědictví mezi bratřími otce našeho. ⁵I vnesl tu věc Mojžíš na Hospodina. ⁶Kterýž odpověděl Mojžíšovi, řka: ⁷Dobře mluví dcery Salfad. Dejž jim bez odporu právo dědictví mezi bratřími otce jejich, a přenes dědictví otce jejich na ně. ⁸K synům pak Izraelským toto mluvíti budeš: Když by kdo umřel, nemaje syna, tedy přenesete dědictví jeho na dceru jeho. ⁹Pakli by ani dcery neměl, tedy dáte dědictví jeho bratřím jeho. ¹⁰Pakli by ani bratří neměl, tedy dáte dědictví jeho bratřím otce jeho. ¹¹Pakli by ani strýců neměl, tedy dáte dědictví jeho příteli jeho, kterýž jest nejbližší jemu v rodu jeho, aby dědičně obdržel je. A bude to synům Izraelským za ustanovení soudné, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹²Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Vstup na horu tuto Abarim, a spatř zemi, kterouž jsem dal synům Izraelským. ¹³A když spatříš ji, připojen budeš k lidu svému i ty, jako připojen jest Aron bratr tvůj, ¹⁴Poněvadž jste odporovali řeči mé na poušti Tsin, při odporování všeho množství, kdež jste mne měli posvětití při vodách před očima jejich. To jsou ty vody sváru v Kádes, na poušti Tsin. ¹⁵I řekl Mojžíš Hospodinu, řka: ¹⁶Opatříš Hospodin Bůh duchů, Bůh všelikého těla, shromáždění toto mužem hodným, ¹⁷Kterýž by vycházel před nimi, a kterýž by vcházel před nimi, kterýž by vyvodil a zase uvodil je, aby nebylo shromáždění Hospodinovo jako ovce, kteréž nemají pastýře. ¹⁸I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi k sobě Jozue, syna Nun, muže, v kterémž jest duch můj, a vlož ruku svou na něj. ¹⁹A postavě jej před Eleazarem knězem a přede vším shromážděním, dáš jemu naučení před očima jejich, ²⁰A udělíš jemu slávy své, aby ho poslouchalo všechno množství synů Izraelských. ²¹Kterýž před Eleazarem knězem postavě se, ptáti se ho bude na soud urim před Hospodinem. K rozkazu jeho vyjdou, a k rozkazu jeho vejdou, on i všickni synové Izraelští s ním, a všechno shromáždění. ²²I učinil Mojžíš tak, jakž mu byl rozkázal Hospodin, a pojav Jozue, postavil jej před Eleazarem knězem a přede vším shromážděním. ²³A vloživ ruce své na něj, dal jemu naučení, jakž mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

28Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Příkaž synům Izraelským a rei jim: Obětí mých, chleba mého, v obětech mých ohnivých u vůni spokojující mne, nezanedbávejte mi přináseti v čas k tomu vyměřený. ³Díš tedy jim: Tato jest obět ohnivá, kterouž obětovati budete Hospodinu: Beránky roční bez poškrvny dva, každého dne v obět zápalnou ustavičně. ⁴Beránka jednoho obětovati budeš ráno, a beránka druhého obětovati budeš k večerou. ⁵Desátý také díl míry efi mouky bělné, v obět suchou, zadělané olejem nejčistším, čtvrtou částkou míry hin. ⁶Ta jest obět zápalná ustavičná, kteráž obětována jest na hoře Sinai u vůni

příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. ⁷A obět mokrá její, čtvrtý díl míry hin na každého beránka; v svatyni obětuj obět mokrou silného nápoje Hospodinu. ⁸Beránka pak druhého obětovati budeš k večerou, tak jako obět suchou jitřní, a jako obět mokrou její obětovati budeš v obět ohnivou, u vůni spokojující Hospodina. ⁹Dne také sobotního dva beránky roční bez poškrvny, a dvě desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou s obětí její mokrou. ¹⁰Ta bude obět zápalná sobotní každého dne sobotního, mimo zápalnou obět ustavičnou a mokrou obět její. ¹¹Také na nov měsíců vašich obětovati budete obět zápalnou Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, beránků ročních bez poškrvny sedm; ¹²A tři desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou při každém volku, a dvě desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou při každém skopci; ¹³A jednu desetinu mouky bělné olejem zadělané v obět suchou při každém beránku, k oběti zápalné u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. ¹⁴Tyto pak oběti mokré jejich z vína: Půl míry hin bude při každém volku, a třetí částka hin při skopci, a čtvrtá částka hin při každém beránku. Ta jest obět zápalná k nov měsíci, každého měsíce přes celý rok. ¹⁵Kozla také jednoho v obět za hřích, mimo obět ustavičnou, obětovati budete Hospodinu s mokrou obětí jeho. ¹⁶Měsíce pak prvního, čtrnáctý den téhož měsíce velikanoc bude Hospodinu, ¹⁷A v patnáctý den téhož měsíce slavnost; za sedm dní chleby nekvašené jísti budete. ¹⁸Prvního dne shromáždění svaté bude, žádného díla robotného nebudete dělati v něm. ¹⁹Obětovati pak budete obět ohnivou v zápal Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, a sedm beránků ročních; bez poškrvny budou. ²⁰A suchou obět při nich, totiž mouku bělnou, olejem zadělanou, tři desetiny při každém volku, a dvě desetiny při každém skopci obětovati budete. ²¹A jednu desetinu obětovati budeš při každém beránku z těch sedmi beránků, ²²A kozla v obět za hřích jednoho k očištění vás. ²³Mimo obět zápalnou jitřní, kteráž jest obět ustavičná, obětovati budete to. ²⁴Tak obětovati budete každého dne za těch sedm dní pokrm oběti ohnivé, u vůni spokojující Hospodina, mimo zápalnou obět ustavičnou, a obět mokrou její. ²⁵Sedmého pak dne shromáždění svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dělati. ²⁶V den také prvotin, když obětovati budete novou obět suchou Hospodinu, vyplníc téhodny vaše, shromáždění svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati. ²⁷A obětovati budete obět zápalnou, u vůni spokojující Hospodina, volky mladé dva, skopce jednoho, beránků ročních sedm, ²⁸A obět suchou jejich, mouky bělné olejem zadělané tři desetiny při každém volku, dvě desetiny při každém skopci, ²⁹Jednu desetinu při každém beránku z těch sedmi beránků, ³⁰Kozla jednoho k očištění vašemu. ³¹To mimo obět zápalnou ustavičnou, a obět suchou její obětovati budete; bez poškrvny ať jsou s obětmi svými mokrámi.

29Měsíce pak sedmého v první den jeho shromáždění

svatě míti budete, žádného díla robotného nebudete dělati; to jest den troubení vašeho. ²A obětovati budete zápal u vůni příjemnou Hospodinu, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránků ročních bez poškrvny sedm; ³A obět suchou při nich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na každého volka, a dvě desetiny na každého skopce; ⁴A desetina jedna na každého beránka z sedmi beránků; ⁵A kozla jednoho v obět za hřích k očištění vás. ⁶Mimo zápalnou obět novoměsíčnou s obětí její suchou, a mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou, a s obětmi jejich mokřými vedlé pořádku jejich, u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. ⁷V desátý pak den téhož měsíce sedmého shromáždění svatě míti budete, a ponižovati budete životů svých; žádného díla nebudete dělati. ⁸A obětovati budete obět zápalnou Hospodinu u vůni příjemnou, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránků ročních sedm, a ti at jsou bez poškrvny; ⁹A obět suchou jejich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na každého volka, a dvě desetiny na každého skopce; ¹⁰A desetina jedna na každého beránka z těch sedmi beránků; ¹¹Kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět za hřích k očištění, a mimo zápal ustavičný s obětí suchou jeho, a s obětmi mokřými jejich. ¹²V patnáctý také den měsíce sedmého shromáždění svatě míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati, ale slaviti budete svátek Hospodinu za sedm dní. ¹³A obětovati budete zápal v obět ohnivou u vůni spokojující Hospodina, volků mladých třinácte, skopce dva, beránků ročních čtrnácte, a ti at jsou bez poškrvny; ¹⁴Též obět suchou jejich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na každého volka z třinácti volků, dvě desetiny na každého skopce z těch dvou skopců, ¹⁵A jednu desetinu na každého beránka z těch čtrnácti beránků; ¹⁶A kozla jednoho v obět za hřích, mimo zápal ustavičný s obětí jeho suchou i mokrou. ¹⁷Potom dne druhého volků mladých dvanácte, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte, ¹⁸S obětí suchou při nich, a s obětmi mokřými jejich při každém volku, skopci i beránku vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; ¹⁹A kozla jednoho v obět za hřích, mimo zápal ustavičný s obětí suchou jeho a s obětmi mokřými jeho. ²⁰Dne pak třetího volků jedenácte, skopce dva, a beránků ročních bez poškrvny čtrnácte, ²¹S obětí suchou a s obětmi mokřými jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; ²²A kozla v obět za hřích jednoho, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. ²³Dne pak čtvrtého volků deset, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte, ²⁴S obětí suchou i s obětmi mokřými jejich při každém volku, skopci a beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; ²⁵A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. ²⁶Dne také pátého volků devět, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte, ²⁷S obětí suchou i s obětmi mokřými jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; ²⁸A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou.

²⁹A dne šestého volků osm, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte, ³⁰S obětí suchou a s obětmi mokřými jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; ³¹A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i s obětmi mokřými. ³²Tolikéž dne sedmého volků sedm, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte, ³³S obětí suchou i s obětmi mokřými jejich na volky, skopce i beránky, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; ³⁴A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. ³⁵Dne pak osmého slavnost míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati. ³⁶A obětovati budete obět zápalnou, v obět ohnivou vůně spokojující Hospodina, volka jednoho, skopce jednoho, a beránků ročních sedm bez poškrvny, ³⁷S obětí suchou i s obětmi mokřými jejich při volku, skopci i beránkách, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; ³⁸A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. ³⁹Ty věci vykonávati budete Hospodinu při slavnostech vašich, kromě toho, což byste z slibu aneb z dobré vůle své obětovali, buď zápalné, aneb suché, aneb mokré, aneb pokojné oběti vaše.

30 I oznámil Mojžíš synům Izraelským všecky ty věci, kteréž přikázal jemu Hospodin. ²Mluvil také Mojžíš knížatům pokolení synů Izraelských, řka: Totot jest, což přikázal Hospodin: ³Jestliže by muž slib aneb přísahu učinil Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší slova svého; podlé všeho, což vyšlo z úst jeho, učiní. ⁴Když by pak osoba ženského pohlaví učinila slib Hospodinu, a závazkem zavázala se v domě otce svého v mladosti své, ⁵A slyše otec její slib a závazek její, jímž zavázala duši svou, mlčel by k tomu: tedy stálí budou všickni slibové její, i každý závazek, jímž zavázala se, stálý bude. ⁶Jestliže by pak to zrušil otec její toho dne, když slyšel všecky ty sliby a závazky její, jimiž zavázala duši svou, nebudou stálí; a Hospodin odpustí jí, nebo otec její to zrušil. ⁷Pakli by vdaná byla za muže, a měla by slib na sobě, aneb pronesla by ústy svými něco, čímž by se zavázala, ⁸A slyše muž její, nic by jí neřekl toho dne, kteréhož slyšel: stálí budou slibové její, i závazkové, jimiž zavázala duši svou, stálí budou. ⁹Jestliže by pak muž její toho dne, jakž uslyšel, odepřel tomu, a zrušil slib, kterýž na sobě měla, aneb něco rty svými pronesla, čímž by se zavázala, také odpustí jí Hospodin. ¹⁰Všeliký pak slib vdovy aneb ženy zahnané, jímž by se zavázala, stálý bude. ¹¹Ale jestliže v domě muže svého slíbila, a závazkem zavázala se s přísahou, ¹²A slyše to muž její, mlčel k tomu a neodepřel: tedy stálí budou všickni slibové její, a všickni závazkové, jimiž se zavázala, stálí budou. ¹³Pakli docela odepřel muž její toho dne, jakž uslyšel, všeliký slib, kterýž vyšel z úst jejích, a závazek, jímž zavázala se, nebude stálý; muž její zrušil to, a Hospodin jí odpustí. ¹⁴Všelikého slibu a každého závazku s přísahou učiněného o trápení života jejího, muž její potvrdí jeho, a muž její

zruší jej. ¹⁵Pakli by muž její den po dni mlčel, tedy potvrdí všech slibů jejích, a všech závazků jejích, kteréž na sobě má; potvrdilť jest jich, nebo neodepřel jí v den ten, když to uslyšel. ¹⁶Jestliže by pak slyše, potom teprv zrušiti to chtěl, tedy on ponese nepravost její. ¹⁷Ta jsou ustanovení, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi, mezi mužem a ženou jeho, mezi otcem a dcerou jeho v mladosti její, dokudž jest v domě otce svého.

31Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Pomsti prvě synů Izraelských nad Madianskými, a potom připojen budeš k lidu svému. ³Mluvil tedy Mojžíš k lidu, řka: Vypravte některé z sebe k boji, aby šli proti Madianským a vykonali pomstu Hospodinovu nad nimi. ⁴Po tisíci z pokolení, ze všech pokolení Izraelských vyšlete k boji. ⁵I vydáno jest z mnohých tisíců Izraelských po tisíci z každého pokolení, totiž dvanácte tisíců způsobných k boji. ⁶I poslal je Mojžíš po tisíci z každého pokolení k boji, a Fínsa syna Eleazara kněze s nimi; a nádoby svaté i trouby k troubení byly v ruce jeho. ⁷Tedy bojovali proti Madianským, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, a zbili všecky pohlaví mužského. ⁸Pobili také krále Madianské mezi jinými, kteréž porazili, totiž Evi, Rekem, Sur, Hur a Rebe, pět králů Madianských; Baláma také, syna Beorova, zabili mečem. ⁹A zajali synové Izraelští ženy Madianské i děti jejich; všecka hovada jejich, i všechny dobytky jejich, a všecka zboží jejich pobrali. ¹⁰Všecka také města jejich, v kterýchž svá obydlí měli, i všecky hrady jejich vypálili ohněm. ¹¹A všecku loupež i všecky kořisti pobravše, lidi i hovada, ¹²Vedli je k Mojžíšovi a k Eleazarovi knězi, a ke všemu množství synů Izraelských, i zajaté i kořisti, i loupeže, k vojsku na roviny Moábské, kteréž jsou při Jordánu naproti Jerichu. ¹³I vyšli Mojžíš a Eleazar kněz a všecka knížata shromáždění proti nim ven za stany. ¹⁴Tedy rozhněval se Mojžíš na vůdce vojska, hejtmany nad tisíci a setníky, kteříž se navraceli z boje, ¹⁵A řekl jim Mojžíš: A což jste zachovali všecky ženy? ¹⁶Ej, onyť jsou hle synům Izraelským, podlé rady Balámovy, daly příčinu k přestoupení proti Hospodinu, při modlářství Fegor, pročež ona rána přišla byla na lid Hospodinův. ¹⁷Protož nyní zmordujte všecky děti pohlaví mužského, a všecky ženy, kteréž poznaly muže. ¹⁸Všecky pak panny, kteréž nepoznaly muže, zachovejte sobě živé. ¹⁹Vy pak zůstaňte vně za stany za sedm dní; všickni, kteřížkoli jste někoho zabili, aneb kteříž jste se zabitého dotkli, očišťovati se budete dne třetího a dne sedmého, sebe i zajaté své. ²⁰Všeliké také roucho a všecky věci kožené, i všelijaké dílo z í kozích, i všelikou nádobu dřevěnou očistíte. ²¹I řekl Eleazar kněz vojákům, kteříž byli šli k boji: Toto jest ustanovení zákona, kteréž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²²Zlato však, stříbro, měď, železo, cín a olovo, ²³A cožkoli trpí oheň, ohněm přepálíte, a přechištěno bude, však tak, když vodou očišťování obmyto bude; což pak nemůže ohně strpěti, to skrze vodu protáhnete. ²⁴Zpérete také roucha svá v den sedmý, a čistí budete; a potom ve-

jdete do stanů. ²⁵Mluvil i to Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²⁶Sečti summu kořistí zajatých, tak z lidí jako z hovad, ty a Eleazar kněz, a přední z čeledi otců v lidu; ²⁷A rozdělíš ty kořisti na dva díly, jeden mezi vojáky, kteříž byli vytáhli na vojnu, a druhý mezi všecko shromáždění. ²⁸A vezmeš díl na Hospodina od mužů bojových, kteříž byli vyšli na vojnu, jednu duši z pěti set, buďto z lidí neb z hovad, neb z oslů, neb z ovcí. ²⁹Z jejich polovice to vezmete, a dáte Eleazarovi knězi obět vzhůru pozdvižení Hospodinu. ³⁰Z polovice pak té, kteráž jest synů Izraelských, vezmeš jedno z padesáti, buďto z lidí neb z volů, neb z oslů, neb z ovcí, a tak ze všelijakých hovad, a dáš to Levítům, držícím stráž příbytku Hospodinova. ³¹I učinil Mojžíš a Eleazar kněz tak, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi. ³²A bylo té kořisti z pozůstalé ještě loupeže, kteréž nabral lid válečný, ovec šestkrát sto tisíc, sedmdesáte a pět tisíců; ³³A volů sedmdesáte a dva tisíce; ³⁴Oslů šedesáte a jeden tisíců; ³⁵A panen, kteréž mužů nepoznaly, všech dva a třidceti tisíců. ³⁶Dostala se pak polovice jedna na díl těm, kteříž byli vytáhli na vojnu, dobytka drobného v počtu třikrát sto tisíc, třidceti a sedm tisíců a pět set, ³⁷A na díl vzatý Hospodinu dobytka drobného šest set, sedmdesáte pět. ³⁸A z volů šest a třidceti tisíců, z nichž přišlo na díl Hospodinu sedmdesáte a dva. ³⁹Oslů také třidceti tisíc a pět set, z nichž přišlo na díl Hospodinu šedesáte a jeden. ⁴⁰A lidí šestnácte tisíců, z nichž přišlo na díl Hospodinu třidceti a dvě duše. ⁴¹Dal tedy Mojžíš díl oddělený Hospodinu Eleazarovi knězi, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁴²Z druhé pak polovice synů Izraelských, kterouž vzal Mojžíš od těch mužů, jenž bojovali, ⁴³(A bylo té polovice k shromáždění přináležející z ovec třikrát sto tisíc, třidceti a sedm tisíců a pět set; ⁴⁴Volů třidceti šest tisíců; ⁴⁵Oslů třidceti tisíců a pět set; ⁴⁶A lidí šestnácte tisíců;) ⁴⁷Z té tedy polovice synů Izraelských vzal Mojžíš po jednom zajatém z padesáti, tak z lidí jako z hovad, a dal to Levítům, držícím stráž příbytku Hospodinova, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁴⁸Tedy přistoupili k Mojžíšovi vývodové vojska, hejtmané nad tisíci a setníci, ⁴⁹A řekli jemu: My služebníci tvoji sečtli jsme počet bojovníků, kteréž jsme měli pod správou naší, a nebyl ani jeden z nás. ⁵⁰A protož obětujeme obět Hospodinu, každý z toho, čehož jest dostal, nádoby zlaté, zápony, náramky, prsteny, náušnice a řetízky, aby očištěny byly duše naše před Hospodinem. ⁵¹Vzal tedy Mojžíš a Eleazar kněz od nich to zlato všelikého díla řemeslného. ⁵²Bylo pak všeho zlata odděleného, kteréž obětováno Hospodinu, šestnácte tisíců, sedm set a padesáte lotů, od hejtmanů nad tisíci a od setníků. ⁵³(Muži zajisté bojovní, což loupeží vzali, to sobě měli.) ⁵⁴A vzavše Mojžíš a Eleazar kněz od hejtmanů nad tisíci a setníků to zlato, vnesli je do stánku úmluvy, na památku synů Izraelských před Hospodinem.

32Měli pak synové Ruben a synové Gád dobytka velmi mnoho, a uzřeli zemi Jazer a zemi Galád, ano místo to mís-

to příhodné pro dobytek. ²Protož přistoupivše synové Gád a synové Ruben, mluvili k Mojžíšovi a k Eleazarovi knězi a knížatům shromáždění, řkouce: ³Atarot a Dibon, a Jazer a Nemra, Ezebon a Eleale, a Saban a Nébo a Beon, ⁴Země, kterouž zbil Hospodin před shromážděním Izraelským, jest země příhodná ku pastvě dobytku, a my služebníci tvoji máme drahně dobytka. ⁵(Protož řekli:) Jestliže jsme našli milost před očima tvýma, nechť jest dána krajina ta služebníkům tvým k vladařství, ať nechodíme za Jordán. ⁶I odpověděl Mojžíš synům Gád a synům Ruben: Což bratří vaši půjdou sami k boji, a vy zde zůstanete? ⁷I proč roztrhujete mysl synů Izraelských, aby nesměli jíti do země, kterouž jim dal Hospodin? ⁸Takť jsou učinili otcové vaši, když jsem je poslal z Kádesbarne, aby prohlédli zemi tu. ⁹Kterížto, když přišli až k údolí Eškol a shlédli zemi, potom vrátivše se, odvrátili mysl synů Izraelských, aby nešli do země, kterouž dal jim Hospodin. ¹⁰Čímž popuzen jsa k hněvu Hospodin v den ten, přísáhl, řka: ¹¹Zajisté že lidé ti, kteříž vyšli z Egypta, od dvacítiletých a výše, neužijí země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, nebo ne cele následovali mne, ¹²Kromě Kálefa, syna Jefonova Cenezejského, a Jozue, syna Nun, nebo cele následovali Hospodina. ¹³I popudila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a učinil, aby byli tuláci na poušti za čtyřicet let, dokudž nezahynul všecken ten věk, kterýž činil zlé před očima Hospodinovými. ¹⁴A hle, vy nastoupili jste na místo otců svých, plémě lidí hříšných, abyste vždy přidávali k hněvu prchlivosti Hospodinovy na Izraele. ¹⁵Jestliže se odvrátíte od následování jeho, i onť také opustí jej na poušti této, a tak budete příčina zahynutí všeho lidu tohoto. ¹⁶Přistoupivše pak znovu, řekli jemu: Stáje dobytčům a stádům svým zde vzděláme, a města dítkám svým, ¹⁷Sami pak v odění pohotově budeme, statečně sobě počínajíce před syny Izraelskými, dokavadž jich nevedeme na místo jejich; mezi tím zůstanou dítky naše v městech hrazených, pro bezpečnost před obyvateli země. ¹⁸Nenavrátíme se do domů svých, až prvé vládnouti budou synové Izraelští jeden každý dědictvím svým; ¹⁹Aniž vezmeme jakého dědictví s nimi za Jordánem neb dále, když dosáhneme dědictví svého z této strany Jordánu, k východu slunce. ²⁰I odpověděl jim Mojžíš: Jestliže učiníte tak, jakž jste mluvili, a jestliže půjdete v odění před Hospodinem k boji, ²¹A šli byste za Jordán vy všickni v odění před Hospodinem, dokavadž by nevyhnal nepřátel svých od tváří své, ²²A nebyla podmaněna všechna země před Hospodinem: potom navrátíte se, a budete bez viny před Hospodinem i před Izraelem; tak přijde země tato vám v dědictví před Hospodinem. ²³Pakli neučiníte toho, hle, zhřešíte proti Hospodinu, a vězte, že pomsta vaše přijde na vás. ²⁴Stavějte sobě tedy města pro dítky, a stáje pro dobytky své, a což vyšlo z úst vašich, učíňte. ²⁵I odpovědělo pokolení synů Gád a synů Ruben Mojžíšovi, řka: Služebníci tvoji učiní, jakž pán náš rozkazuje. ²⁶Dítky naše a ženy naše, dobytek náš a všechna hovada naše, tu zůsta-

nou v městech Galád, ²⁷Služebníci pak tvoji přejdou jeden každý v odění způsobilý před Hospodinem k boji, jakož mluví pán můj. ²⁸I poručil o nich Mojžíš Eleazarovi knězi a Jozue, synu Nun, a předním v čeledech pokolení synů Izraelských, ²⁹A řekl jim: Jestliže přejdou synové Gád a synové Ruben s vámi za Jordán všickni hotovi k boji před Hospodinem, a byla by již podmaněna země před vámi, dáte jim zemi Galád k vladařství. ³⁰Pakli by nešli v odění s vámi, tedy dědictví míti budou u prostřed vás v zemi Kanán. ³¹I odpověděli synové Gád a synové Ruben, řkouce: Jakž mluvil Hospodin služebníkům tvým, tak učiníme: ³²My půjdeme v odění před Hospodinem do země Kanán, a zůstane nám v dědictví vladařství naše z této strany Jordánu. ³³Tedy dal jim Mojžíš, synům totiž Gád a synům Ruben a polovici pokolení Manasses, syna Jozefova, království Seona, krále Amorejského, a království Oga, krále Bázanského, zemi s městy jejími při pomezích, i města země té všudy vůkol. ³⁴A vzdělali synové Gád, Dibon, Atarot a Aroer, ³⁵A Atrot, Sofan, Jazer a Jegbaa, ³⁶A Betnemra a Betaran, města hrazená, a stáje pro dobytky. ³⁷Synové pak Ruben vystavěli Ezebon, Eleale a Kariataim, ³⁸A Nébo a Balmeon, změnivše jim jména; také Sabma, a dali jiná jména městům, kteráž vzdělali. ³⁹Táhli pak synové Machir, syna Manassesova, do Galád, a vzavše tu krajinku, vyhnali Amorejského, kterýž tam bydlil. ⁴⁰I dal Mojžíš zemi Galád Machirovi, synu Manassesovu, a bydlil v ní. ⁴¹Jair také syn Manassesův táhl a vzal vsi jejich, a nazval je vsi Jairovy. ⁴²Nobe také táhl, a vzal Kanat a městečka jeho, a nazval je Nobe od jména svého.

33 Tato jsou tažení synů Izraelských, kteříž vyšli z země Egyptské po houfích svých, pod správou Mojžíše a Arona. ²Sepsal pak Mojžíš vycházení jejich podlé toho, jakž táhli k rozkazu Hospodinovu. Tato jsou tedy vycházení jejich podlé toho, jakž táhli. ³Nejprv z Ramesses jdouce prvního měsíce, v patnáctý den téhož prvního měsíce, nazejtří po slavnosti Fáze vyšli synové Izraelští v ruce silné před očima všech Egyptských, ⁴Kdyžto Egyptští pochovávali všechny prvorozené, kteréž zbil Hospodin mezi nimi, a při bozích jejich vykonal Hospodin soudy své. ⁵Hnuvše se tedy synové Izraelští z Ramesses, položili se v Sochot. ⁶Potom hnuvše se z Sochot, položili se v Etam, jenž jest při kraji pouště. ⁷A hnuvše se z Etam, navrátili se zase k Fiarot, jenž jest před Belsefon, a položili se před Magdalem. ⁸A hnuvše se z Fiarot, šli prostředkem moře na poušť, a ušedše tři dnů cesty po poušti Etam, položili se v Marah. ⁹Jdouce pak z Marah, přišli do Elim, kdežto bylo dvanácte studnic vod, a sedmdesáte palm. I položili se tu. ¹⁰A hnuvše se z Elim, položili se u moře Rudého. ¹¹Potom hnuvše se od moře Rudého, položili se na poušti Sin. ¹²A když se hnuli z pouště Sin, položili se v Dafka. ¹³A hnuvše se z Dafka, položili se v Halus. ¹⁴Hnuvše se pak z Halus, rozbili stan v Rafidim, kdežto lid neměl vody ku pití. ¹⁵A hnuvše se z Rafidim, položili se na poušti Sinai. ¹⁶Hnuvše se pak

z pouště Sinai, položili se v Kibrot Hattáve. ¹⁷A když se hnuli z Kibrot Hattáve, položili se v Hazerot. ¹⁸Hnuvše se pak z Hazerot, položili se v Retma. ¹⁹A z Retma hnuvše se, položili se v Remmon Fáres. ²⁰Potom hnuvše se z Remmon Fáres, položili se v Lebna. ²¹A hnuvše se z Lebna, položili se v Ressa. ²²A hnuvše se z Ressa, položili se v Cehelot. ²³Z Cehelot pak hnuvše se, položili se na hoře Sefer. ²⁴A když se hnuli s hory Sefer, položili se v Arad. ²⁵A hnuvše se z Arad, položili se v Machelot. ²⁶Potom hnuvše se z Machelot, položili se v Tahat. ²⁷A hnuvše se z Tahat, položili se v Tár. ²⁸A když se hnuli z Tár, položili se v Metka. ²⁹A hnuvše se z Metka, položili se v Esmona. ³⁰Z Esmona pak hnuvše se, položili se v Moserot. ³¹A když se hnuli z Moserot, položili se v Benejakan. ³²A hnuvše se z Benejakan, položili se v Chor Gidgad. ³³A hnuvše se z Chor Gidgad, položili se v Jotbata. ³⁴Když se pak hnuli z Jotbata, položili se v Habrona. ³⁵A z Habrona hnuvše se, položili se v Aziongaber. ³⁶A odtud hnuvše se, položili se na poušti Tsin, jenž jest Kádes. ³⁷A hnuvše se z Kádes, položili se na hoře řečené Hor, při končinách země Edomské. ³⁸Tu vstoupil Aron kněz na horu, jenž slove Hor, k rozkazu Hospodinovu, a umřel tam, léta čtyřicátého po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, v první den měsíce páteho. ³⁹A byl Aron ve stu ve dvaceti a třech letech, když umřel na hoře Hor. ⁴⁰Uslyšel také Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne v zemi Kananejské, že by táhli synové Izraelští. ⁴¹Tedy hnuvše se s hory Hor, položili se v Salmona. ⁴²A hnuvše se z Salmona, položili se v Funon. ⁴³Z Funon pak hnuvše se, položili se v Obot. ⁴⁴A když se hnuli z Obot, rozbili stany při pahrbcích hor Abarim, na pomezí Moábském. ⁴⁵Potom hnuvše se od těch pahrbků, položili se v Dibongad. ⁴⁶Z Dibongad hnuvše se, položili se v Helmondeblataim. ⁴⁷A když se hnuli z Helmondeblataim, položili se na horách Abarim proti Nébo. ⁴⁸Odšedše pak z hor Abarim, položili se na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu. ⁴⁹A rozbili stany při Jordánu, od Betsimot až do Abelsetim, na rovinách Moábských. ⁵⁰Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, při Jordánu naproti Jerichu, řka: ⁵¹Mluv k synům Izraelským a rei jim: Když přejdete Jordán, a vejdete do země Kananejské, ⁵²Vyžeňte všechny obyvatele země té od tváři vaší, a zkazte všechny rytiny jejich; i všechny obrazy slité jejich zkazte, všechny také výsosti jejich zbořte. ⁵³A když vyženete obyvatele země, bydliti budete v ní; nebo vám jsem dal tu zemi, abyste jí dědičně vládli. ⁵⁴Kteroužto rozdělíte sobě k dědictví losem, vedlé čeledi svých. Kterých jest více, těm větší dědictví dáte, kterých pak jest méně, těm menší dědictví dáte. Na kterém místě komu los padne, to jemu bude; podlé pokolení otců svých dědictví dosáhnete. ⁵⁵Pakli nevyženete obyvatelů země od tváři své, tedy ti, kterýchž zanecháte, budou vám jako trní v očích vašich, a jako ostnové po bocích vašich, a budou vás ssužovati na zemi, na kteréž vy bydliti budete. ⁵⁶A na to přijde, abych to, což jsem jim umínil učiniti, vám učinil.

34Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ²Příkaz synům Izraelským a rei jim: Když vejdete do země Kanán, (tať jest země, kteráž se dostane vám v dědictví, země Kananejská s pomezími svými), ³Strana polední vaše bude poušť Tsin vedlé pomezí Edomských; a bude vaše pomezí polední od břehu moře slaného k východu. ⁴A zatočí se to pomezí polední k Maleakrabim, a půjde až k Tsin, a potáhne se od poledne přes Kádesbarne; a odtud vyjde ke vsi Addar, a vztáhne se až k Asmon. ⁵Od Asmon zatočí se pomezí to vůkol až ku potoku Egyptskému, a tu se skonávati bude k západu. ⁶Pomezí pak západní budete míti moře veliké; to bude vaše pomezí západní. ⁷A pomezí půlnoční toto míti budete: Od moře velikého vyměříte sobě k hoře řečené Hor. ⁸Od hory Hor vyměříte sobě, až kde se vchází do Emat, a skonávati se bude pomezí to u Sedad. ⁹A odtud půjde pomezí to k Zefronu, a konec jeho u vsi Enan; to bude pomezí vaše k straně půlnoční. ¹⁰Vyměříte sobě také pomezí k východu od vsi Enan až do Sefama. ¹¹A od Sefama schýlí se to pomezí až k Reblata, od východu maje Ain; a schýlí se pomezí to, a přijde k straně moře Ceneret k východu. ¹²A vztáhne se to pomezí k Jordánu, a bude konec jeho u slaného moře. Ta země vaše bude po svých pomezích vůkol. ¹³Tedy oznámil to Mojžíš synům Izraelským, řka: Ta jest země, kterouž dědičně obdržíte losem, jakož přikázal Hospodin, abych ji dal devateru pokolení a polovici pokolení Manassesova. ¹⁴Nebo vzalo pokolení synů Ruben po domích otců svých, a pokolení synů Gád po domích otců svých, a polovice pokolení Manassesova vzali dědictví své. ¹⁵Půl třetího pokolení vzali dědictví své před Jordánem proti Jerichu, k straně na východ slunce. ¹⁶Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁷Tato jsou jména mužů, kteříž v dědictví rozdělí vám zemi: Eleazar kněz, a Jozue, syn Nun. ¹⁸Kníže také jedno z každého pokolení vezmete k rozdělování dědictví země. ¹⁹A tato jsou jména mužů: Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonův; ²⁰Z pokolení synů Simeon Samuel, syn Amiudův; ²¹Z pokolení Benjaminova Helidad, syn Chaselonův; ²²Z pokolení synů Dan kníže Bukci, syn Jogli; ²³Z synů Jozefových z pokolení synů Manasses kníže Haniel, syn Efodův; ²⁴Z pokolení synů Efraim kníže Kamuel, syn Seftanův; ²⁵A z pokolení synů Zabulon kníže Elizafan, syn Farnachův; ²⁶Z pokolení synů Izachar kníže Faltiel, syn Ozanův; ²⁷A z pokolení synů Asser kníže Ahiud, syn Salonův; ²⁸A z pokolení synů Neftalím kníže Fedael, syn Amiudův. ²⁹Ti jsou, jimž přikázal Hospodin, aby rozdělili země k dědictví synům Izraelským v zemi Kananejské.

35I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu, řka: ²Příkaz synům Izraelským, ať dadí Levítům z dědictví, kterýmž vládnoti budou, města k bydlení, i podměstí měst vůkol nich, ³Aby měli města k bydlení, podměstí pak jejich pro dobytky jejich, i pro statky jejich, a pro všechna hovada jejich. ⁴Podměstí pak měst, kteráž dáte Levítům, vzdálí budou

ode zdi městské na tisíc loktů zevnitř vůkol. ⁵Protož vyměříte vně za každým městem na východ slunce dva tisíce loktů, na poledne též dva tisíce loktů, také na západ dva tisíce loktů, i na půlnoci dva tisíce loktů, tak aby bylo město v prostředku. Ta bude míra podměstí měst jejich. ⁶Z těch pak měst, kteráž dáte Levítům, oddělíte šest měst k útočišti, aby tam utekl, kdož by někoho zabil; a k těm přidáte jim ještě čtyřiceti dvě města. ⁷I bude všech měst, kteráž dáte Levítům, čtyřiceti osm měst i s podměstími jejich. ⁸Těch pak měst, kteráž dáte z vládařství synů Izraelských, od těch, kteříž více mají, více vezmete, a od těch, kteříž méně mají, méně vezmete; jedno každé pokolení vedlé velikosti dědictví, jímž vládnouti budou, dá z měst svých Levítům. ⁹I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁰Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když přejdete Jordán, a vejdete do země Kananejské, ¹¹Vybérete sobě města, a ta města budete míti k utíkání, aby tam utekl ten, kterýž by někoho zabil z nedopatření. ¹²A budou vám ta města k útočišti před přítelem, aby neumřel ten, kdož zabil, dokudž by se nepostavil před shromážděním k soudu. ¹³Z těch tedy měst, kteráž dáte, šest měst k útočišti míti budete. ¹⁴Tři města dáte před Jordánem, též tři města dáte v zemi Kananejské; i budou města útočiště. ¹⁵Synům Izraelským i příchozímu, i podruhu mezi nimi bude těch šest měst k útočišti, aby tam utekl, kdož by koli ranil někoho z nedopatření. ¹⁶Jestliže by pak železem ranil někoho, tak až by umřel, vražedník jest; smrtí umře vražedník takový. ¹⁷Pakli by hodě kamenem, jímž by mohl zabiti, udeřil někoho, tak že by umřel, vražedník jest; smrtí umře vražedník takový. ¹⁸Pakli by hodě dřevem, kterýmž by mohl zabiti, udeřil někoho, tak že by umřel, vražedník jest; smrtí umře vražedník takový. ¹⁹Přítel zabitého zabije vražedníka toho; kdyžkoli ho dostane, on sám zabije ho. ²⁰Aneb jestliže by z nenávisti strčil někým, aneb shodil by něco na něho z úkladu, tak že by od toho umřel; ²¹Aneb jestliže by z nepřátelství rukou udeřil někoho, tak že by umřel: smrtí umře bitec ten, vražedník jest; přítel zabitého zabije vražedníka toho, jakž ho nejprv dostane. ²²Jestliže by pak náhodou a ne z nepřátelství strčil někým, aneb shodil by na něho nějakou věc bez úkladu; ²³Aneb jaký koli kámen, od něhož by umřítí mohl, shodil by na něj z nedopatření, tak že by umřel, nebyv s ním v nepřátelství, ani nehledaje zlého jeho: ²⁴Tedy souditi bude shromáždění mezi bitcem a mezi přítelem zabitého vedlé soudů těchto. ²⁵A vysvobodí shromáždění vražedníka toho z rukou přítele zabitého, a káže se jemu navrátiti shromáždění k městu útočiště jeho, do něhož utekl; i bude bydliti v něm, dokudž neumře kněz nejvyšší, kterýž pomazán jest olejem svatým. ²⁶Jestliže by pak ten, kterýž zabil člověka, vyšel z mezí města útočiště svého, do něhož utekl, ²⁷A přítel zabitého našel by jej vně, an přešel meze města útočiště svého, a zabil by přítel zabitého vražedníka toho, nebude vinen krví. ²⁸Nebo v městě útočiště svého bydliti má, dokudž by neumřel kněz nejvyšší. Když by pak umřel kněz nejvyšší, navrátí se vražedník

do země vládařství svého. ²⁹A bude vám toto za ustanovení soudné v pronárodch vašich, ve všech příbytcích vašich. ³⁰Kdož by koli měl na smrt vydati někoho, podle vyznání svědků sáhne na vražedníka; ale jeden svědek nebude moci svědčiti proti někomu na smrt. ³¹Nevezmete pak výplaty za člověka vražedníka, kterýž, jsa nešlechtný, jest smrti hoden, než smrtí ať umře. ³²Aniž také vezmete výplaty od toho, kterýž utekl do města útočiště svého, aby se navrátil k bydlení do země své, prvé než by umřel kněz, ³³Abyste nepoškrvnili země, v níž jste. Nebo krev taková poškrvnila by země, aniž také země očištěna býti může od krve, kteráž jest vylita na ní, jediné krví toho, kterýž vylil ji. ³⁴Protož nepoškrvňujte země, v kteréž bydlíte, kdežto já přebývám; nebo já Hospodin přebývám u prostřed synů Izraelských.

36Přistoupili pak starší z čeledi synů Galád, syna Machir, syna Manassesova, z čeledi synů Jozefových, a mluvili před Mojžíšem a před knížaty předními z synů Izraelských, ²A řekli: Tobě pánu mému přikázal Hospodin, abys losem dal zemi v dědictví synům Izraelským; přikázáno jest také pánu mému od Hospodina, aby dal dědictví Salfada, bratra našeho, dcerám jeho. ³Kteréž jestliže někomu z pokolení synů Izraelských, kromě z pokolení svého, dány budou za manželky, odejde dědictví jejich od dědictví otců našich, a přidáno bude k dědictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak z losu dědictví našeho ubude. ⁴A když budou míti synové Izraelští léto milostivé, připojeno bude dědictví jejich k dědictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak od dědictví pokolení otců našich odtrženo bude dědictví jejich. ⁵Tedy přikázal Mojžíš synům Izraelským podlé řeči Hospodinovy, řka: Dobře pokolení synů Jozefových mluví. ⁶To jest, což přikázal Hospodin o dcerách Salfadových, řka: Za kohož se jim líbiti bude, nechť se vdadí, však v čeledi domu otce svého ať se vdávají, ⁷Aby nebylo přenášino dědictví synů Izraelských z pokolení na pokolení; nebo synové Izraelští jeden každý přídržeti se bude dědictví pokolení otců svých. ⁸A každá dcera z pokolení synů Izraelských, kteráž by měla dědictví, za někoho z čeledi pokolení otce svého vdá se, aby vládli synové Izraelští jeden každý dědictvím otců svých, ⁹Aby nebylo přenášino vládařství z jednoho pokolení na druhé pokolení, ale jeden každý z pokolení synů Izraelských dědictví svého přídržeti se bude. ¹⁰Jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinily dcery Salfadovy. ¹¹Nebo Mahla, Tera a Hegla, Melcha a Noa, dcery Salfad, vdaly se za syny strýců svých. ¹²Do čeledi synů Manasse, syna Jozefova, vdaly se, a zůstalo dědictví jejich při pokolení čeledi otce jejich. ¹³Tato jsou přikázání a soudové, kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše synům Izraelským, na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu.

Deuteronomium

1Tato jsou slova, kteráž mluvil Mojžíš ke všemu lidu Izraelskému před Jordánem na poušti, na rovinách proti moři Rudému, mezi Fáran a Tofel a Lában a Hazerot a Dizahab. **2**Jedenácté dny cesty jest od Oréb přes hory Seir až do Kádesbarne. **3**Stalo se pak čtyřicátého léta, jedenáctého měsíce, v první den téhož měsíce, že mluvil Mojžíš synům Izraelským všecky věci, kteréž jemu byl přikázal Hospodin oznámiti jim, **4**Kdyžto již byl zabil Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, a Oga, krále Bázan, kterýž bydlil v Astarot, zabil v Edrei. **5**Před Jordánem, v zemi Moábské, počal Mojžíš vysvětlovati zákona tohoto, řka: **6**Hospodin Bůh náš mluvil k nám na Orébě, řka: Dosti jste již na hoře této bydlili. **7**Obraťte se, táhněte a jděte k hoře Amorejských, na všecko vůkolí její, buď na roviny, na hory, na údolí, na poledne, i na břehy mořské, k zemi Kananejské a k Libánu, až k řece veliké, k řece Eufrates. **8**Ej, ukázal jsem vám tu zemi; vejďtež do ní, a dědičně vládnete jí, kterouž s přísahou zaslíbil dáti Hospodin otcům vašim, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, i semeni jejich po nich. **9**A mluvil jsem k vám toho času, řka: Nemohuť sám nésti vás. **10**Hospodin Bůh váš rozmnožil vás, a hle, rozmnoženi jste dnes jako hvězdy nebeské. **11**(Hospodin Bůh otců vašich rozmnožil vás nad to, jakž jste nyní, tisíckrát více, a požehnej vám, jakož jest mluvil vám.) **12**Kterak bych nesl sám práci vaši, břímě vaše a nesnáze vaše? **13**Vydejte z sebe muže moudré a opatrné, a zkušené z pokolení svých, abych je vám představil. **14**I odpověděli jste mi a řekli jste: Dobráť jest ta věc, kterouž jsi učiniti rozkázal. **15**Vzav tedy přední z pokolení vašich, muže moudré a zkušené, ustanovil jsem je knížaty nad vámi, hejtmany nad tisíci, setníky, padesátníky, desátníky a správce v pokoleních vašich. **16**Přikázal jsem také soudcům vašim toho času, řka: Vyslychejte pře mezi bratřími svými, a sudte spravedlivě mezi mužem a bratrem jeho, i mezi příchozím jeho. **17**Nebudete přijímati osoby v soudu; jakž malého tak i velikého slyšeti budete, nebudete se báti žádného, nebo Boží soud jest. Jestliže byste pak měli jakou věc nesnadnou, vznesete na mne, a vyslyším ji. **18**Přikázal jsem vám, pravím, toho času všecko, co byste činiti měli. **19**Potom pak hnuvše se z Oréb, přešli jsme všecku poušť tuto velikou a hroznou, kterouž jste viděli, jdouce cestou k hoře Amorejských, jakož nám byl přikázal Hospodin Bůh náš, a přišli jsme až do Káde-

sbarne. **20**I řekl jsem vám: Přišli jste až k hoře Amorejské, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám. **21**Ej, dal Hospodin Bůh tvůj tu zemi tobě; vstupiž a vládni jí, jakož řekl Hospodin Bůh otců tvých tobě; neboj se, aniž se strachuj. **22**Vy pak všickni přistoupli jste ke mně a řekli jste: Pošleme muže před sebou, kteříž by nám shlédli zemi, a oznámili by nám něco o cestě, kterouž bychom vstoupiti měli, i města, do nichž bychom přijíti měli. **23**Kterážto řeč líbila se mně, a vzal jsem z vás dvanácte mužů, jednoho muže z každého pokolení. **24**A oni obrátivše se a vstoupivše na horu, přišli až k údolí Eškol a shlédli zemi. **25**Nabrali také s sebou ovoce země té, a přinesli nám, a oznámili nám o těch věcech, řkouce: Dobráť jest země, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám. **26**A však jste nechťeli jíti, ale odpírali jste řeči Hospodina Boha svého. **27**A reptali jste v staních svých, řkouce: Proto že nás v nenávisti měl Hospodin, vyvedl nás z země Egyptské, aby nás vydal v ruce Amorejského, a zahladil nás. **28**Kam bychom šli? Bratří naši zstrašili srdce naše, pravíce: Lid ten jest větší a vyšší nežli my, města veliká a hrazená až k nebi, ano i syny Enakovy tam jsme viděli. **29**I řekl jsem vám: Nebojte se, ani se strachujte jich. **30**Hospodin Bůh váš, kterýž jde před vámi, onť bojovati bude za vás rovně tak, jakž učinil s vámi v Egyptě, před očima vašima. **31**Ano i na poušti viděl jsi, kterak nesl tebe Hospodin Bůh tvůj, jako nosí člověk syna svého, a to po vši cestě, kterouž jste šli, až jste přišli na toto místo. **32**A ani tak uvěřili jste Hospodinu Bohu svému, **33**Kterýž k vyhledání vám místa, na kterémž byste se klásti měli, v noci předcházel vás cestou v ohni, aby vám ukázal cestu, kterouž byste měli jíti, a v oblace ve dne. **34**Uslyšel pak Hospodin hlas řečí vašich, a rozhněval se, a přísáhl, řka: **35**Jistě že nižádný z lidí těchto pokolení zlého neuzří země té dobré, kterouž jsem s přísahou zaslíbil dáti otcům vašim, **36**Kromě Kálefa, syna Jefonova; tenť ji uzří, a jemu dám zemi, po níž chodil, i synům jeho, proto že cele následoval Hospodina. **37**Ano i na mne rozhněval se Hospodin příčinou vaší, řka: Také ani ty nevejdeš tam. **38**Jozue, syn Nun, kterýž stojí před tebou, onť vejde tam, jeho posilň, nebo on rozdělí ji losem Izraelovi. **39**A dítky vaše, o kterýchž jste pravili, že v loupež budou, a synové vaši, kteříž ještě neznají dobrého ani zlého, oni vejdou do ní, a jim dám ji; oni dědičně ji obdrží. **40**Vy pak obraťte se, jděte na poušť cestou k moři Rudému. **41**A odpověděvše, řekli jste

ke mně: Zhřešiliť jsme Hospodinu. My vstoupíme a budeme bojovatí podlé toho všeho, jakž rozkázal nám Hospodin Bůh náš. A zvavše všickni oděni svá válečná na sebe, hotovi jste byli vstoupiti na horu. ⁴²Hospodin pak řekl mi: Rci jim: Nevstupujte a nebojujte, neboť nejsem u prostřed vás, abyste nebyli poraženi před nepřátely svými. ⁴³A když jsem vám to mluvil, neuposlechli jste, nýbrž odporni jste byli řeči Hospodinově, a všetečně vstoupili jste na horu. ⁴⁴Tedy vytáhl Amorejský, kterýž bydlil na té hoře, proti vám, a honili vás, jako činívají včely, a potřeli vás na hoře Seir až do Horma. ⁴⁵A navrátivše se, plakali jste před Hospodinem, ale neuslyšel Hospodin hlasu vašeho, a uší svých nenaklonil k vám. ⁴⁶I zůstali jste v Kádes za mnohé dny, podlé počtu dnů, v nichž jste tam byli.

2 Potom obrátivše se, táhli jsme na tu poušť cestou k moři Rudému, jakož mluvil Hospodin ke mně, a obcházei jsme horu Seir za dlouhý čas, ²Až mi řekl Hospodin takto: ³Dosti jste již obcházei horu tuto, obraťtež se k straně půlnoční. ⁴A lidu přikaž, řka: Půjďte přes pomezí bratří svých synů Ezau, kteříž bydlí v Seir. Ačkoli budou se vás báti, hleďte však pilně, ⁵Abyste jich nedráždili; nebo nedám vám z země jejich ani šlepěje nožné, proto že v dědictví Ezau dal jsem horu Seir. ⁶Pokrmů koupíte od nich za peníze, a jísti budete, i vody také ku pití za peníze od nich jednati budete. ⁷Nebo Hospodin Bůh tvůj požeňal tobě při všelike práci rukou tvých, a zná, že jdeš přes poušť velikou tuto; již čtyřiceti let Hospodin Bůh tvůj byl s tebou, aniž jsi měl v čem nedostatku. ⁸A šli jsme od bratří našich, synů Ezau, kteříž bydlí v Seir, s cesty polní od Elat a od Aziongaber, a uchýlili jsme se, abychom šli cestou po poušti Moábské. ⁹I řekl mi Hospodin: Neškod Moábským, ani jich popouzej k boji, nebo nedám tobě v zemi jejich dědictví, poněvadž synům Lot dal jsem Ar v dědictví. ¹⁰(Emim prvé bydlili v ní, lid veliký a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. ¹¹Oni také za obry držáni byli jako Enakim, ale Moábsťi říkali jim Emim. ¹²V Seir pak bydlili prvé Horejští, kteréž synové Ezau vyhnali, a zahladili je před tváří svou, a bydlili tu místo nich, jako učinil Izrael v zemi vládařství svého, kterouž jim dal Hospodin.) ¹³Nyní vstanouce, přejděte potok Záred. I přešli jsme potok Záred. ¹⁴Času pak, v němž jsme šli z Kádesbarne, až jsme přešli potok Záred, bylo let třiceti osm, dokavadž nebyl vyhlazen všecken věk mužů bojovných z prostřed stanů, jakož jim přísáhl Hospodin. ¹⁵Nebo ruka Hospodinova byla proti nim k setření jich z prostředku stanů, dokudž nevyhladil jich. ¹⁶I stalo se, když všickni muži ti bojovní vyhnuli z prostředku lidu, ¹⁷Že mluvil Hospodin ke mně, řka: ¹⁸Ty přejdeš dnes pomezí Moábské k městu Ar, ¹⁹A přiblížíš se k synům Ammon. Nessužujž jich a nepopouzej jich k boji, nebo nedám tobě v zemi synů Ammon dědictví, poněvadž synům Lotovým dal jsem ji k vládařství. ²⁰(I ona také držána byla za zemi obrů; nebo obrové před tím bydlili v ní, kterýmž Ammoninťi říkali Zamzomim, ²¹Lid veliký

a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. Ale zahladil je Hospodin před tváří jejich, a vešli v dědictví jejich, a bydlili na místě jejich, ²²Jakož učinil synům Ezau bydlícím v Seir, pro něž vyhladil Horejské před tváří jejich, i vešli v dědictví jejich, a bydlili na místě jejich až do dnešního dne. ²³Hevejské také, kteříž bydlili v Azerim až do Gáza, Kaftorejští, kteříž vyšli z Kaftor, zahladili je, a bydlili na místě jejich.) ²⁴Vstanouce, beřte se a přejděte potok Arnon. Hle, dal jsem v ruce tvé Seona, krále Ezebon Amorejského, a zemi jeho; začniž jí vládnouti, a bojuj válečně proti němu. ²⁵Dnes počnu pouštětí strach a lekání se tebe na lidi, kteříž jsou pode vším nebem, tak že kteřížkoli uslyší pověst o tobě, trásti a lekati se budou tváří tvé. ²⁶I poslal jsem posly z pouště Kedemot k Seonovi, králi Ezebon, s slovy pokojnými, řka: ²⁷Nechť projdu skrze zemi tvou, přímo cestou půjdu, neuchýlím se ani na pravo ani na levo. ²⁸Pokrmů za peníze prodáš mi, abych jedl, vody také za peníze dáš mi, a pítí budu; toliko pěšky projdu, ²⁹Jakož mi učinili synové Ezau, kteříž bydlí v Seir, a Moábsťi, kteříž bydlí v Ar, dokudž nepřejdu Jordánu, jda k zemi, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám. ³⁰Ale nechtěl dopustiti Seon, král Ezebon, abychom prošli zemi jeho; nebo byl zatvrdil Hospodin Bůh tvůj ducha jeho, a ztuhlil srdce jeho, aby dal jej v ruce tvé, jakož se vidí podnes. ³¹(Nebo řekl mi byl Hospodin: Aj, již jsem počal v moc dávatí tobě Seona i zemi jeho; začniž jí vládnouti, abys dědičně obdržel zemi jeho.) ³²A vytáhl byl Seon proti nám, on i všecken lid jeho k boji do Jasa. ³³I dal jej nám Hospodin Bůh náš, a porazili jsme ho s syny jeho i se vším lidem jeho. ³⁴Vzali jsme také toho času všecka města jeho, a dali jsme v prokletí lid těch všech měst, i ženy i děti, žádného nepozůstavivše. ³⁵Toliko hovada rozebrali jsme sobě, a kořisti z měst, kteréž jsme dobyli. ³⁶Od Aroer jenž jest na břehu potoka Arnon, a od města, kteréž jest v údolí, až do Galád nebylo města, kteréž by ostáti mohlo před námi; všecka nám dal Hospodin Bůh náš. ³⁷Toliko k zemi synů Ammon nepřiblížil se, ani k žádné krajině ležící při potoku Jabok, ani k městům na horách, a k žádnému místu, kteréž zapověděl Hospodin Bůh náš.

3 Potom obrátivše se, táhli jsme cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti nám, on i všecken lid jeho k bitvě do Edrei. ²I řekl mi Hospodin: Neboj se ho, nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho i zemi jeho, a učiníš jemu tak, jako jsi učinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon. ³Dal tedy Hospodin Bůh náš v ruce naše i Oga, krále Bázan, a všecken lid jeho, i porazili jsme jej, tak že jsme nepozůstavili po něm žádného živého. ⁴Dobyli jsme také téhož času všech měst jeho; nebylo města, kteréhož bychom jim neodjali, šedesáte měst, všecku krajinu Argob, království Oga v Bázan. ⁵Všecka ta města byla ohražená zdmi vysokými, branami a závorami, kromě měst otevřených, jichž bylo velmi mnoho. ⁶A vyplénili jsme je, jako jsme učinili Seonovi, králi Ezebon, vyhladivše všecka

města, muže, ženy i dívky. ⁷Všecka pak hovada a kořisti měst rozebrali jsme sobě. ⁸Vzali jsme také téhož času zemi z ruky dvou králů Amorejských, kteráž byla před Jordánem, od potoku Arnon až k hoře Hermon, ⁹(Sidonští říkají Hermonu Sarion, a Amorejští říkají jemu Sanir), ¹⁰Všecka města v kraji, a všecken Galád, a všecken Bázan až do Sálecha a Edrei, kteráž byla města království Og v Bázan. ¹¹Sám toliko Og, král v Bázan, z jiných obrů byl pozůstal. Aj, lůže jeho, lůže železné, ještě zůstává v Rabbat synů Ammon, devíti loktů zdělí, a čtyř loket zšíří, jakž jest loket muže. ¹²Když tedy zemi tu obdrželi jsme dědičně toho času, krajinu od Aroer, jenž jest při potoku Arnon, a polovici hory Galád i města její, dal jsem pokolení Ruben a Gád. ¹³Ostatek pak Galád a všecku zemi Bázan, království Oga, dal jsem polovici pokolení Manassesova, totiž všecku krajinu Argob, všecku Bázan, kteráž sloula země obrů. ¹⁴Jair, syn Manasse, vzal všecku krajinu Argob, až ku pomezí Gessuri a Machati; pročež nazval zemi Bázan od jména svého Havot Jair až do dnešního dne. ¹⁵Machirovi pak dal jsem Galád. ¹⁶A Rubenovu a Gádovu pokolení dal jsem krajinu od Galád až ku potoku Arnon, polovici potoka s pomezím až ku potoku Jabok, kdež jsou hranice synů Ammonitských, ¹⁷A roviny tyto i Jordán s pomezím od Ceneret až k moři pustému, jenž jest moře slané, ležící pod horou Fazga k východu. ¹⁸A přikázal jsem vám toho času, řka: Hospodin Bůh váš dal vám zemi tuto, abyste ji dědičně obdrželi; vezmouce odění na sebe, půjdete před bratřími vašimi, syny Izraelskými, kteřížkoli silní jste. ¹⁹Tooliko ženy vaše a dívky vaše, a dobytek váš, (nebo vím, že mnoho dobytka máte,) zůstanou v městech vašich, kteráž jsem dal vám, ²⁰Dokudž by nedal odpočinutí Hospodin bratřím vašim jako i vám, aby i oni dědičně obdrželi zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dává jim za Jordánem; tedy navrátíte se jeden každý k dědictví svému, kteréž jsem dal vám. ²¹Také i Jozue přikázal jsem toho času, řka: Oči tvé vidí všecko, co učinil Hospodin Bůh váš těm dvěma králům; takt učiní Hospodin všechněm královstvím, do kterýchž ty půjdeš. ²²Nebojtež se jich, nebo Hospodin Bůh váš, onť jest, kterýž bojuje za vás. ²³A tehdaž prosil jsem Hospodina, řka: ²⁴Panovníče Hospodine, ty jsi počal ukazovati služebníku svému velikost svou a ruku svou přesilnou; nebo kdo jest Bůh silný na nebi aneb na zemi, ješto by činiti mohl skutky podobné tvým, a moci podobné tobě? ²⁵Prosím, nechť vejdu a užřím zemi tu výbornou, kteráž jest za Jordánem, horu tu výbornou i Libán. ²⁶Pohnul se pak Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale řekl mi: Dostí máš, nemluv více o to se mnou. ²⁷Vstup na vrch hory Fazga, a pozdvihna očí svých k západu a k půlnoci, ku poledni i k východu, hled očima svýma; nebo nepřejdeš Jordánu tohoto. ²⁸Ale přikaz Jozue, a posilň ho, i potvrď ho; nebo půjde před lidem tímto, a on uvede jim v dědictví zemi, kterouž užříš. ²⁹I zůstali jsme v údolí naproti Betfegor.

⁴Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž

já učím vás činiti, abyste živi byli, a vejdouce, dědičně vládli zemi, kterouž Hospodin Bůh otců vašich vám dává. ²Nepřidáte nic k slovu, kteréž já přikazuji vám, aniž co ujmete od něho, abyste tak přikázání Hospodina Boha svého, kteréž já přikazuji vám, zachovali. ³Oči vaše viděly, co učinil Hospodin pro Belfegor, jak všecky lidi, kteříž odešli po Belfegor, vyhladil Hospodin Bůh tvůj z prostředku tvého. ⁴Vy pak, přídržející se Hospodina Boha vašeho, živi jste do dnešního dne všickni. ⁵Viztež, učil jsem vás ustanovením a soudům, jakž mi přikázal Hospodin Bůh můj, abyste tak činili v zemi, do kteréž vejdete k dědičnému držení jí. ⁶Ostříhejtež tedy a činite je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů, kteříž, slyšíce všecka ustanovení tato, řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest. ⁷Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by měl bohy sobě tak blízké, jako jest Hospodin Bůh váš ve všem volání našem k němu? ⁸A který jest národ tak veliký, kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všecken zákon tento, kterýž já vám dnes předkládám? ⁹A však hled se a bedlivě ostříhej duše své, abys nezapomenul na ty věci, kteréž viděly oči tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všecky dny života tvého; a v známost je uveď synům i vnukům svým. ¹⁰A nezapomínej, že jsi onoho dne stál před Hospodinem Bohem svým na Orébě, když mi byl řekl Hospodin: Shromazď mi lid, ať jim předložím slova má, z nichž by se učili mne báti po všecky dny, dokudž živi budou na zemi, a témuž aby syny své učili. ¹¹Tedy přistoupli jste, a stáli jste pod horou; (hora pak ta hořela ohněm až do samého nebe, a byly na ní tmy, oblak a mrákota.) ¹²I mluvil k vám Hospodin z prostředku ohně. Hlas slov slyšeli jste, ale obrazu žádného jste neviděli kromě hlasu, ¹³Jímž vyhlásil vám smlouvu svou, kteréžto přikázal vám ostříhati, totiž desíti slov, a napsal je na dvou deskách kamenných. ¹⁴Mně také přikázal Hospodin toho času, abych učil vás ustanovením a soudům, abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému držení jí. ¹⁵Protož pilně pečujte o duše své, (nebo neviděli jste žádného obrazu toho dne, když k vám mluvil Hospodin na Orébě z prostředku ohně), ¹⁶Abyste neporušili cesty své, a nečinili sobě rytiny aneb podobenství nějakého obrazu, tvárnosti muže neb ženy, ¹⁷Podobenství nějakého hovada, kteréž jest na zemi, aneb podobenství jakéhokoli ptáka křídla majícího, kterýž létá v povětří, ¹⁸Podobenství jakéhokoli zeměplazu na zemi, aneb podobenství jakékoli ryby, kteráž jest u vodě pod zemí. ¹⁹Ani pozdvihuj očí svých k nebi, abys, vida slunce a měsíc, i hvězdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa, klaněl bys se jim a sloužil bys jim, ješto ty věci oddal Hospodin Bůh tvůj všechněm lidem pode vším nebem, ²⁰Vás pak vzal Hospodin, a vyvedl vás jako z peci železné z Egypta, abyste byli jeho lid dědičný, jako jste dne tohoto. ²¹Ale na mne rozhněval se Hospodin příčinou vaší, a přísáhl, že nepřejdu Jordánu, ani nevejdu do země té výborné, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví. ²²Nebo já umru v zemi této, a ne-

přejdu Jordánu, vy pak přejdete, a dědičně obdržíte zemi tu výbornou. ²³Hleďtež, abyste se nezapomínali na smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž učinil s vámi, a nečinili sobě rytiny, aneb obrazu jakékoli věci, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj. ²⁴Nebo Hospodin Bůh tvůj jest oheň šířící, Bůh silný, horlivý. ²⁵Když zplodíš syny a vnuky, a zstaráte se v zemi té, jestliže porušíte cestu svou, a uděláte rytinu ku podobenství jakékoli věci, aneb učiníte něco zlého před očima Hospodina Boha svého, popouzejíce ho: ²⁶Osvědčuji proti vám dnes před nebem i zemí, že hrozně a rychle vyhlazeni budete z země, do kteréž půjdete přes Jordán, abyste vládli jí. Nedlouho bydliti budete v ní, ale do konce vyhlazeni budete. ²⁷A rozptýlí vás Hospodin mezi národy, a maličký počet vás zůstane mezi pohany, do kterýchž zavede vás Hospodin, ²⁸A sloužiti tam budete bohům, dílu rukou lidských, dřevu a kameni, ješto nevidí ani slyší, ani jedí, ani číjí. ²⁹Jestliže pak i tam hledati budeš Hospodina Boha svého, tedy nalezeš, budeš-li ho hledati z celého srdce svého a z celé duše své. ³⁰Kdyžť úzko bude, a přijdou na tě všechny ty věci, naposledy však, jestliže bys se navrátil k Hospodinu Bohu svému, a poslouchal bys hlasu jeho, ³¹(Poněvadž Hospodin Bůh tvůj jest Bůh silný, milosrdný,) neopustí tebe, ani tě nezkazí, ani zapomene se na smlouvu otců tvých, kterouž s přísahou utvrdil jim. ³²Nebo ptej se nyní na dni staré, kteříž byli před tebou, od toho dne, v kterémž stvořil Bůh člověka na zemi, a od jednoho kraje nebe až do druhého, stala-li se kdy věc podobná této tak veliké, aneb slycháno-li kdy co takového? ³³Zdali kdy slyšel který lid hlas Boha mluvícího z prostředku ohně, jako jsi ty slyšel a živ zůstal? ³⁴Aneb zdali se kdy který Bůh pokusil, aby přijda, vzal sobě národ některý z jiného národu s zkušováním, znamením a s zázraky, skrze boje a ruku silnou, v rameni vztaženém a v hrůzi veliké, jako učinil všechno toto pro vás Hospodin Bůh váš v Egyptě před očima vašimi? ³⁵Tobět jest to ukázáno, abys věděl, že Hospodin jest Bůh, a že není jiného kromě něho. ³⁶Dalť s nebe slyšeti hlas svůj, aby vyučil tebe, a na zemi ukázal tobě oheň svůj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostředku ohně. ³⁷Proto že miloval otce tvé, vyvolil sám je jejich po nich, a vyvedl tě před sebou mocí svou velikou z Egypta, ³⁸Aby vyžena národy veliké a silnější, než jsi ty, před tváří tvou, uvedl tebe a dal tobě zemi jejich v dědictví, jakož dnes vidíš. ³⁹Věziž tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Hospodin jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného. ⁴⁰Protož ostříhej po všechny dny ustanovení a přikázání jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, aby dobře bylo tobě i synům tvým po tobě, a abys prodlil dnů v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. ⁴¹Tehdy oddělil Mojžíš tři města před Jordánem k východu slunce. ⁴²Aby utekl do nich vražedník, kterýž by zabil bližního svého nechtě, a neměl by ho před tím v nenávisti; když by utekl do jednoho z těch měst, aby živ zůstal: ⁴³Bozor na poušti, na rovinách v kraji Rubenitských, a Rámot v Galád, v pokolení Gád, a Golan v Bázan, v pokolení Manasse. ⁴⁴Ten jest zákon,

kterýž předložil Mojžíš synům Izraelským, ⁴⁵A tato jsou svědectví a ustanovení i soudové, kteréž předložil Mojžíš synům Izraelským, když vyšli z Egypta, ⁴⁶Před Jordánem v údolí naproti Betfegor, v zemi Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, jež porazil Mojžíš a synové Izraelští, když vyšli z Egypta, ⁴⁷A uvázali se dědičně v zemi jeho, a v zemi Oga, krále Bázan, dvou králů Amorejských, v zemi, kteráž jest před Jordánem k východu slunce, ⁴⁸Od Aroer, (jenž leží při břehu potoka Arnon), až k hoře Sion, kteráž jest Hermon. ⁴⁹I ve všecku rovinu před Jordánem k východu až k moři pustému, ležící pod horou Fazga.

5I svolal Mojžíš všecken lid Izraelský, a řekl jim: Slyš, Izraeli, ustanovení a soudy, kteréž já dnes mluvím v uši vaše; naučte se jim, a v skutku jich ostříhejte. ²Hospodin Bůh náš učinil s námi smlouvu na Orébě. ³Ne s otcí našimi učinil Hospodin tu smlouvu, ale s námi, kteříž zde jsme nyní my všickni živí. ⁴Tváří v tvář mluvil Hospodin s vámi na té hoře z prostředku ohně, ⁵(Já jsem pak stál mezi Hospodinem a mezi vámi toho času, abych oznámil vám řeč Hospodinovu; nebo jste se báli ohně, a nevstoupili jste na horu), řka: ⁶Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské z domu služby. ⁷Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou. ⁸Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž jsou u vodách pod zemí. ⁹Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, ¹⁰A činící milosrdenství nad tisíci těch, kteříž mne milují, a ostříhají přikázání mých. ¹¹Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo, neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo. ¹²Ostříhej dne sobotního, abys jej světil, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj. ¹³Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; ¹⁴Ale dne sedmého odpočinití jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, i služebník tvůj i děvka tvá, vůl i osel tvůj i všeliké hovado tvé, i příchozí tvůj, kterýž jest v branách tvých, aby odpočinul služebník tvůj a děvka tvá jako i ty. ¹⁵A pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské, a vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj odtud v ruce silné, a v rameni vztaženém. Protož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, abys světil den sváteční. ¹⁶Cti otce svého i matku svou, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, aby se prodleli dnové tvoji, a aby tobě dobře bylo na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. ¹⁷Nezabiješ. ¹⁸Nesesmilníš. ¹⁹Nepokradeš. ²⁰Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví. ²¹Nepožádáš manželky bližního svého, aniž požádáš domu bližního svého, pole jeho, neb služebníka jeho, aneb děvky jeho, vola jeho neb osla jeho, aneb čehokoli z těch věcí, kteréž jsou bližního tvého. ²²Ta slova mluvil Hospodin ke všemu shromáždění vašemu na hoře z prostředku ohně, oblaku a mrákoty, hlasem

velikým, a nepřidal nic více, a napsal je na dvou deskách kamenných, kteréž mně dal. ²³Vy pak když jste uslyšeli hlas z prostředku tmy, (nebo hora ohněm hořela), přistoupili jste ke mně všickni vůdcové pokolení vašich a starší vaši, ²⁴A řekli jste: Ej, ukázal nám Hospodin Bůh náš slávu svou a velikost svou, a slyšeli jsme hlas jeho z prostředku ohně; dnešního dne viděli jsme, že Bůh mluvil s člověkem, a on živ zůstal. ²⁵Protož nyní proč máme zemřít? Nebo sežral by nás oheň veliký tento; jestli více slyšeti budeme hlas Hospodina Boha našeho, zemřeme. ²⁶Nebo co jest všeliké tělo, aby slyše hlas Boha živého mluvícího z prostředku ohně, jako my, mělo živo býti? ²⁷Přístup ty a slyš všecky věci, kteréž mluvití bude Hospodin Bůh náš; potom ty mluvití budeš nám, což by koli řekl tobě Hospodin Bůh náš, a my slyšeti i činiti budeme. ²⁸Uslyšev pak Hospodin hlas řečí vašich, když jste mluvili ke mně, řekl mi Hospodin: Slyšel jsem hlas řeči lidu tohoto, kterouž mluvili tobě. Cožkoli mluvili, dobrěť jsou mluvili. ²⁹Ó kdyby bylo jejich srdce takové, aby se báli mne a ostříhali přikázání mých po všeliký čas, aby jim dobře bylo i synům jejich na věky! ³⁰Jdi, rci jim: Navratte se k stanům vašim. ³¹Ty pak stůj tuto při mně, a oznámím tobě všechna přikázání, ustanovení i soudy, kterýmž je učiti budeš, aby je činili v zemi, kterouž já dávám jim, aby jí dědičně vládli. ³²Hleďtež tedy, abyste činili, jakž přikázal vám Hospodin Bůh váš; neuchylujte se na pravo ani na levo. ³³Po vši té cestě, kterouž vám přikázal Hospodin Bůh váš, choditi budete, abyste živi byli, a dobře bylo vám, a abyste prodlili dnů na zemi, kterouž dědičně obdržíte.

6Toto pak jest přikázání, ustanovení a soudové, kteréž přikázal Hospodin Bůh váš, abych učil vás, abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému držení jí, ²Abys se bál Hospodina Boha svého, ostříhaje všech ustanovení jeho a přikázání jeho, kteráž já přikazuji tobě, ty i syn tvůj i vnuk tvůj, po všechny dny života svého, aby se prodlili dnové tvoji. ³Slyšiš tedy, Izraeli, a hled tak skutečně činiti, aby tobě dobře bylo, a abyste se velmi rozmnožili, (jakož mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě,) v zemi oplývající mlékem a strdí. ⁴Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest. ⁵Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši síly své. ⁶A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. ⁷A budeš je často opětovati synům svým, a mluvití o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje. ⁸Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma. ⁹Napišeš je také na veřejích domu svého a na branách svých. ¹⁰A když tě uvede Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že ji tobě dá, i města veliká a výborná, kterýchžs nestavěl, ¹¹A domy plné všech dobrých věcí, kterýchž jsi nenaplnil, a studnice vykopané, kterýchž jsi nekopal, a vinice i olivovní, jichž jsi neštípl, a jedl bys a nasytil se: ¹²Varuj se, abys nezapo-

menul na Hospodina, kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z poroby těžké. ¹³Hospodina Boha svého báti se budeš, a jemu sloužiti, a ve jméno jeho přísahati. ¹⁴Neodejdeš po bozích cizích, z bohů jiných národů, kteříž vůkol vás jsou, ¹⁵(Nebo Bůh silný, horlivý, Hospodin tvůj u prostřed tebe jest,) aby se neroznítila prechlivost Hospodina Boha tvého na tebe, a shladil by tě se svrchku země. ¹⁶Nebudete pokoušeti Hospodina Boha svého, jako jste pokoušeli v Massah. ¹⁷Pilně ostříhejte přikázání Hospodina Boha svého, a svědectví jeho, i ustanovení jeho, kteráž přikázal tobě, ¹⁸A čini to, což pravého a dobrého jest před očima Hospodinovými, aby tobě dobře bylo, a vejda, abys dědičně obdržel zemi výbornou, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům tvým, ¹⁹Aby vypudil všechny nepřátele tvé od tváři tvé, jakož mluvil Hospodin. ²⁰Když by se potom syn tvůj otázal tebe, řka: Co jsou to za svědectví a ustanovení i soudy, kteréž přikázal Hospodin Bůh náš vám? ²¹Tedy díš synu svému: Služebníci jsme byli Faraonovi v Egyptě, i vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné. ²²A činil Hospodin znamení a zázraky veliké a škodlivé v Egyptě proti Faraonovi, a proti všemu domu jeho před očima našima, ²³Nás pak vyvedl odtud, aby uvedl nás, a dal nám zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům našim. ²⁴Protož přikázal nám Hospodin, abychom ostříhali všech ustanovení těchto, bojíce se Hospodina Boha svého, aby nám dobře bylo po všechny dny, a aby zachoval nás při životu, jakž to činí i v dnešní den. ²⁵A spravedlnost míti budeme, když ostříhati budeme a činiti všechna přikázání tato před Hospodinem Bohem svým, jakož přikázal nám.

7Když pak tebe uvede Hospodin Bůh tvůj do země, do kteréž ty již vcházíš, abys vládl jí, a vyplnění národy mnohé od tváři tvé, Hetea, Gergezea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, sedm národů větších a silnějších, nežli jsi ty, ²A dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, abys je pobil: jako proklaté vyplněníš je, nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ se nad nimi. ³Nikoli nespřízníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému. ⁴Neboť by odvedla syna tvého od následování mne, a sloužili by bohům cizím, pročež popudila by se prechlivost Hospodina na vás, a zahladila by tě rychle. ⁵Ale raději toto jim učíte: Oltáře jejich zbořte, modly jejich stroskotejte, háje také posekejte, a rytiny jejich ohněm spalte. ⁶Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi. ⁷Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, připojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás, (nebo menší vás počet byl nežli jiných národů.) ⁸Ale proto, že miloval vás Hospodin, a splniti chtěl přísahu, kterouž přísáhl otcům vašim, vyvedl vás v ruce silné, a vysvobodil vás z domu služby, z ruky Faraona, krále Egyptského. ⁹I zvíš, že Hospodin Bůh tvůj jest Bůh, Bůh silný a pravdomluvný, ostříhající smlouvy a milosrdenství těm, kteříž ho milují a ostříhají přikázání jeho, až do tisícého kole-

na, ¹⁰Odplacující tomu, kterýž ho nenávidí, v tvář jeho, tak aby zahladil jej. Nebudeť prodlévati; kdož ho nenávidí, v tvář jeho odplatí jemu. ¹¹Protož ostříhej přikázání a ustanovení i soudů, kteréž já tobě dnes přikazuji, abys je činil. ¹²I budeť to, že když poslouchati budete soudů těchto a ostříhati i činiti je, také Hospodin Bůh tvůj ostříhati bude tobě smlouvy a milosrdenství, kteréž s přísahou zaslíbil otcům tvým. ¹³A bude tě milovati, i požehná tobě a rozmnoží tebe. Nebo požehná plodu života tvého a úrodám země tvé, obilí tvému, vínu tvému a oleji tvému, plodu skotů tvých i stádům bravů tvých v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, že ji tobě dá. ¹⁴Požehnaný budeš nad všechny národy; nebude u tebe neplodný aneb neplodná, ani mezi hovady tvými. ¹⁵Vzdálí také od tebe Hospodin všeliký neduh, a všechny zlé nemoci Egyptské, kteréž znáš; nevzloží jich na tebe, ale vzloží je na všechny, kteříž tě nenávidí. ¹⁶A shladíš všechny národy, kteréž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. Neslituje se nad nimi oko tvé, aniž sloužití budeš bohům jejich, nebo to bylo by tobě osídlem. ¹⁷Řekl-li bys v srdci svém: Větší jsou národové tito nežli já, kterak budu moci vyhnati je? ¹⁸Neboj se jich, ale pilně pamatuj na to, co učinil Hospodin Bůh tvůj Faraonovi a všechněm Egyptským, ¹⁹Na pokušení veliká, kteráž viděly oči tvé, i znamení a zázraky, a ruku silnou a rámě vztážené, v kterémž vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj. Takt učiní Hospodin Bůh tvůj všechněm národům, kterýchž bys se obával. ²⁰Nadto sršně pošle Hospodin Bůh tvůj na ně, dokudž by nezhylnuli, kteříž by pozůstali, a kteříž by se skryli před tebou. ²¹Nelekejž se strachu jejich, nebo Hospodin Bůh tvůj jest u prostřed tebe, Bůh silný, veliký a hrozný. ²²I vyplení Hospodin Bůh tvůj národy ty od tváři tvé pomalu; nebudeš moci pojednou jich shladiti, aby se nerozmnožila proti tobě zvěř polní. ²³A však dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, a setře je setřením velikým, dokudž nebudou vyhlazeni. ²⁴Vydá i krále jejich v ruce tvé, a vyhladíš jméno jejich pod nebem; neostojíť žádný před tebou, až je i vyhladíš. ²⁵Ryté bohy jejich ohněm popálíš; nepožádáš stříbra a zlata, kteréž jest na nich, aniž ho sobě vezmeš, aby nebylo tobě osídlem, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. ²⁶Aniž vneseš ohavnosti do domu svého, abys nebyl proklatý, jako i ona; všelijak v ohydnosti a v ohavnosti budeš míti ji, nebo proklatá jest.

8Všelikého přikázání, kteréž já přikazuji tobě dnes, skutečně ostříhejte, abyste živi byli a rozmnožili se, a vešli k dědičnému obdržení země, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům vašim. ²A rozpomínati se budeš na všecku cestu, kterouž tě vedl Hospodin Bůh tvůj již teď čtyřiceti let po poušti, aby ponížil tebe a zkusil tě, aby známé bylo, co jest v srdci tvém, budeš-li ostříhati přikázání jeho, čili nic. ³I ponížil tě a dopustil na tebe hlad, potom tě krmil mannou, kteréž jsi ty neznal, ani otcové tvoji, aby známé učinil tobě, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším tím, což vychází z úst Hospodinových, živ bude

člověk. ⁴Roucho tvé nevětšelo na tobě, a noha tvá se neodhnetla, již od čtyřiceti let. ⁵Znejž tedy v srdci svém, že jakož cvičí člověk syna svého, tak Hospodin Bůh tvůj cvičí tebe. ⁶A ostříhej přikázání Hospodina Boha svého, chodě po cestách jeho, a boje se jeho. ⁷Nebo Hospodin Bůh tvůj uvozuje tě do země výborné, země, v níž jsou potokové vod, studnice a propasti prýstící se po údolích i po horách, ⁸Do země hojné na pšenici a ječmen, na vinice a fíky a jablka zrnatá, do země, v níž jest hojnost olivový olej přinášejícího a medu. ⁹Země, v níž bez nedostatku chléb jísti budeš, a v ničěmž nouze trpěti nebudeš, země, jejíž kamení jest železo, a z hor jejich měď sekati budeš. ¹⁰Kdyžkoli jísti budeš a nasytíš se, dobrořečiti budeš Hospodina Boha svého za zemi výbornou, kterouž dal tobě. ¹¹Aniž se kdy toho dopouštěj, abys se měl zapomenouti na Hospodina Boha svého, a neostříhati přikázání a soudů jeho i ustanovení jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, ¹²Aby, když bys jedl a nasycen byl, a domů krásných nastavěje, v nich bys bydlil, ¹³A volové i ovce tvé rozmnoženy byly by, stříbra také a zlata měl bys mnoho, a hojnost ve všech věcech svých, ¹⁴Nepozdvihlo se srdce tvé, a zapomenul bys na Hospodina Boha svého, kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby, ¹⁵A vedl tě přes poušť velikou a hroznou, na níž byli hadové ohniví a štírové, poušť zízivou, na níž nebylo žádné vody, a vyvedl tobě vodu z přetvrdé skály, ¹⁶Kterýž tě krmil na poušti mannou, o kteréž nevěděli otcové tvoji, aby tě potrápil a zkusil tebe, naposledy však aby dobře učinil tobě. ¹⁷Aniž říkej v srdci svém: Moc má a síla ruky mé způsobila mi tato zboží, ¹⁸Ale pamatuj na Hospodina Boha svého, nebo on dává tobě moc k dobývání zboží, aby utvrdil smlouvu svou, kterouž s přísahou učinil s otcí tvými, jakož to ukazuje dnešní den. ¹⁹Pakli zapomena se na Hospodina Boha svého, postoupil bys po bozích cizích, a sloužil bys jim a klaněl bys se jim: osvědčuji proti vám dnes, že konečně zahynete. ²⁰Jako pohané, kteréž Hospodin zahladil před tváři vaší, tak zahynete, proto že jste neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého.

9Slyš, Izraeli, ty přejdeš dnes přes Jordán, abys vejda, dědičně vládl národy většími a silnějšími, než jsi ty, městy velikými a ohrazenými až k nebi, ²Lidem velikým a vysokým, syny Enakovými, o kterýchž víš, a o kterýchž jsi slyšel praviti: Kdo se postaví proti synům Enakovým? ³Protož věziž dnes, že Hospodin Bůh tvůj, kterýž jde před tebou, jest jako oheň spalující. On vyhladí je, a on sníží je před tebou; i vyženeš je a vyhladíš je rychle, jakož mluvil tobě Hospodin. ⁴Neříkejž v srdci svém, když by je zapudil Hospodin Bůh tvůj od tváři tvé, řka: Pro spravedlnost mou uvedl mne Hospodin, abych dědičně obdržel zemi tuto, tak jako pro bezbožnost národů těch Hospodin vyhnal je od tváři tvé. ⁵Ne pro spravedlnost svou a pravost srdce svého ty jdeš, abys dědičně obdržel zemi jejich, ale pro bezbožnost národů těch Hospodin Bůh tvůj vyhání je od tváři tvé, a aby splnil slovo, kteréž s přísahou zaslíbil otcům tvým,

Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. ⁶Protož věziž, že ne pro spravedlnost tvou Hospodin Bůh tvůj dává tobě zemi tu výbornou, abys dědičně držel ji, poněvadž jsi lid tvrdé šíše. ⁷Pamatujž a nezapomínej, že jsi k hněvu popouzel Hospodina Boha svého na poušti; hned od toho dne, když jsi vyšel z země Egyptské, až jste přišli na místo toto, odporní jste byli Hospodinu. ⁸Také i na Orébě popudili jste k hněvu Hospodina, a rozhněval se na vás Hospodin, aby vás shladil. ⁹Když jsem vstoupil na horu, abych vzal dsky kamenné, dsky smlouvy, kterouž učinil s vámi Hospodin, tehdaž jsem trval na hoře čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, chleba nejeda a vody nepije. ¹⁰I dal mi Hospodin dvě dsky kamenné, psané prstem Božím, na nichž byla všecka ta slova, kteráž mluvil vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den shromáždění. ¹¹Po skonání pak čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí dal mi Hospodin dvě dsky kamenné, dsky smlouvy. ¹²I řekl mi Hospodin: Vstana, sstup rychle odsud, nebo poškrvil se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z Egypta; sešli brzy s cesty, kterouž jsem jim přikázal, a učinili sobě slitinu. ¹³Mluvil také Hospodin ke mně, řka: Viděl jsem lid ten, a jistě lid tvrdošijný jest. ¹⁴Pust mne, ať je setru, a zahladím jméno jejich pod nebem, tebe pak učiním v národ větší a silnější, nežli jest tento. ¹⁵Tedy obrátiv se, sstoupil jsem s hory, (hora pak hořela ohněm), dvě dsky smlouvy maje v obou rukou svých. ¹⁶Když jsem pak pohleděl a užířel jsem, že jste zhřešili Hospodinu Bohu vašemu, udělavše sobě tele lité, (brzy jste byli sešli s cesty, kterouž přikázal vám Hospodin): ¹⁷Pochytiv ty dvě dsky, povrhl jsem je z obou rukou svých, a polámal jsem je před očima vašima. ¹⁸A padna, ležel jsem před Hospodinem jako i prvé, čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, chleba nejeda a vody nepije, pro všechny hříchy vaše, kterýmž jste byli zhřešili, činíce to, což zlého jest před očima Hospodinovýmá, a popouzejíce jeho. ¹⁹Nebo bál jsem se prchlivosti a hněvu, kterýmž se byl popudil Hospodin proti vám, aby zahladil vás, a uslyšel mne Hospodin i tehdaž. ²⁰Na Arona též rozhněval se byl Hospodin náramně, tak že ho zahladiti chtěl; tedy modlil jsem se také za Arona téhož času. ²¹Hřích pak váš, kterýž jste byli učinili, totiž tele, vzav, spálil jsem je ohněm a zdrobil jsem je, tluka je dobře, dokudž nebylo setřívno na prach. Potom vsypal jsem prach jeho do potoka, kterýž tekł s té hory. ²²Ano i v Tabbera a v Massah a v Kibrot Hattáve popouzelí jste Hospodina k hněvu. ²³A když vás poslal Hospodin z Kádesbarne, řka: Vstupte a opanujte zemi tu, kterouž jsem vám dal, odporní jste byli řeči Hospodina Boha svého, a nevěřili jste jemu, aniž jste uposlechli hlasu jeho. ²⁴Odporní jste byli Hospodinu od toho dne, jakž jsem vás poznal. ²⁵A padna, ležel jsem před Hospodinem čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, v nichž jsem rozprostíral se; nebo řekl Hospodin, že vás chce zahladiti. ²⁶I modlil jsem se Hospodinu, řka: Panovníče Hospodine, nezatracujž lidu svého, a to dědictví svého, kteréž jsi vykoupil velikomocností svou, kteréž jsi vyvedl z Egypta v ruce silné. ²⁷Rozpomeniž se na služebníky své, Abrahama, Izáka a Jákoba; nepatříž na

tvrdost lidu tohoto, na bezbožnost jeho a na hříchy jeho, ²⁸Aby neřekli obyvatelé země té, z níž jsi nás vyvedl: Proto že nemohl Hospodin uvésti jich do země, kterouž zaslíbil jim, aneb že je měl v nenávisti, vyvedl je, aby je pobil na poušti. ²⁹Však oni jsou lid tvůj a dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl v síle své veliké a v rameni svém vztaženém.

10Toho času řekl mi Hospodin: Vyhlaď sobě dvě dsky kamenné, podobné prvním, a vstup ke mně na horu, a udělej sobě truhlu dřevěnou. ²I napíšeš na dskách těch slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil, a vložíš je do té truhly. ³Tedy udělal jsem truhlu z dříví setim, a vyhladiv dvě dsky kamenné, podobné prvním, vstoupil jsem na horu, nesa ty dvě dsky v rukou svých. ⁴I napsal na těch dskách, tak jakž prvé byl napsal, deset slov, kteráž mluvil k vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den shromáždění onoho, a dal je Hospodin mně. ⁵A obrátiv se, sstoupil jsem s hory té, a vložil jsem ty dsky do truhly, kterouž jsem byl udělal, a byly tam, jakož mi přikázal Hospodin. ⁶Synové pak Izraelští hnuli se z Beerot synů Jakan do Moserah. Tam umřel Aron, a tu jest pochován; i konal úřad kněžský na místě jeho Eleazar, syn jeho. ⁷Odtud táhli do Gadgad, a z Gadgad do Jotbata, do země vod tekutých. ⁸Toho času oddělil Hospodin pokolení Léví, aby nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a aby stáli před Hospodinem k službě jemu, a k dobrořečení ve jménu jeho až do dnešního dne. ⁹Pročež nemělo pokolení Léví dílu a dědictví s bratřími svými, nebo Hospodin jest dědictví jeho, jakož mluvil k němu Hospodin Bůh tvůj. ¹⁰Já pak zůstal jsem na té hoře jako dnů prvních, čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, a uslyšel mne Hospodin i tehdaž, a nechtěl shladiti tebe. ¹¹Potom řekl mi Hospodin: Vstaň, jdi, předcházaje lid, aby vešli a vládli zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že jim ji dám. ¹²Nyní tedy, Izraeli, čeho žádá Hospodin Bůh tvůj od tebe? Jediné abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po všech cestách jeho, a abys miloval ho, a sloužil Hospodinu Bohu svému v celém srdci svém, a ve vší duši své, ¹³Ostříhaje přikázání Hospodinových a ustanovení jeho, kteráž já přikazuji tobě dnes k tvému dobrému. ¹⁴Aj, Hospodina Boha tvého jest nebe i nebesa nebes, země a všechny věci, kteréž jsou na ní. ¹⁵Však toliko v otcích tvých zalíbilo se Hospodinu, aby je zamiloval, a vyvolil sám je jejich po nich, vás totiž ze všech národů, jakož dnes vidíš. ¹⁶Protož obřeztež neobřízku srdce svého, a šíje své nezatvrzujte více. ¹⁷Nebo Hospodin Bůh váš, on jest Bůh bohů, a Pán pánů, Bůh silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž nepřijímá osoby, ani béře darů, ¹⁸Čině soud sirotku a vdově, miluje také příchozího, dává mu chléb a oděv. ¹⁹Protož milujte hostě, nebo jste byli hosté v zemi Egyptské. ²⁰Hospodina Boha svého báti se budeš, jemu sloužiti, a jeho se přidržeti, a ve jménu jeho přísahati budeš. ²¹Onť jest chvála tvá, a onť jest Bůh tvůj, kterýž učinil s tebou tyto veliké a hrozné věci, kteréž viděly oči tvé. ²²V sedmdesáti dušech sstoupili otcové tvoji do Egypta, nyní pak

rozmnožil tě Hospodin Bůh tvůj, abys byl v množství jako hvězdy nebeské.

11 Milujž tedy Hospodina Boha svého a ostříhej nařízení jeho, ustanovení a soudů jeho, i přikázání jeho po všechny dny. ²A znejtež dnes (nebo ne k samým synům vašim mluvím, kteříž neznali toho, ani neviděli), trestání Hospodina Boha svého, důstojnost jeho, ruku jeho silnou a rámě jeho vztažené, ³A znamená i skutky jeho, kteréž činil u prostřed Egypta Faraonovi, králi Egyptskému, i vši zemi jeho, ⁴A co učinil vojsku Egyptskému, koňům i vozům jeho, kterýž uvedl vody moře Rudého na ně, když vás honili, a shladil je Hospodin až do dnešního dne; ⁵Také co učinil vám na poušti, dokudž jste nepřišli až k místu tomuto, ⁶A co učinil Dátanovi a Abironovi, synům Eliaba, syna Rubenova, když země otevřela ústa svá, a požřela je i čeledi jejich, stany jejich se vším statkem jejich, kterýž při sobě měli, u prostřed všeho Izraele. ⁷Ale oči vaše viděly všechny skutky Hospodinovy veliké, kteréž činil. ⁸Protož ostříhejte všech přikázání, kteráž já dnes přikazuji vám, abyste zmocnění byli, a vejduce, dědičně obdrželi zemi, do kteréž vy jdete k dědičnému jí obdržení, ⁹A aby se prodlili dnové vaši na zemi, kterouž s přísahou zaslíbil dáti Hospodin otcům vašim i semeni jejich, zemi mlékem a strdí oplývající. ¹⁰Nebo země, do kteréž ty již vcházíš, abys ji dědičně obdržel, není jako země Egyptská, z níž jsi vyšel, v kteréž jsi rozšíval símě své, a svažoval ji do ustání noh svých jako zahradu bylinnou: ¹¹Ale země, do kteréž vy jdete, abyste jí dědičně vládli, jest země hornatá, mající i údolí, kteráž z deště nebeského svažována bývá vodou, ¹²Země, o kterouž Hospodin Bůh tvůj pečuje, a vždycky oči Hospodina Boha tvého obráceny jsou na ni, od počátku roku až do konce jeho. ¹³Protož jestliže opravdově poslouchati budete přikázání mých, kteráž já vám dnes přikazuji, milující Hospodina Boha svého a sloužící jemu z celého srdce svého a ze vši duše své, ¹⁴Dám déšť zemi vaší časem svým, ranní i pozdní, a sklízeti budeš obilí své, víno své i olej svůj. ¹⁵Dám i pastvu na poli tvém pro hovada tvá, a budeš jísti až do sytosti. ¹⁶Vystríhejtež se tedy, aby nebylo svedeno srdce vaše, abyste odstupující, nesloužili bohům cizím, a neklaněli se jim. ¹⁷Pročež Hospodin velice by se na vás rozhněval, a zavřel by nebe, aby deště nedávalo, a země aby nedávala úrody své; i zahynuli byste rychle z země výborné, kterouž Hospodin vám dává. ¹⁸Ale složte tato slova má v srdci svém a v myslí své, a uvažte je sobě za znamení na rukou svých, a budou jako náčelník mezi očima vašima. ¹⁹A vyučujte jim syny své, rozmlouvající o nich, když sedneš v domě svém, aneb když půjdeš cestou, když lehneš i když vstaneš. ²⁰Napíšeš je také na veřejích domu svého i na branách svých, ²¹Aby byli rozmnoženi dnové vaši a dnové synů vašich na zemi, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům vašim, že jí dá jim, dokudž nebe trvá nad zemí. ²²Nebo jestliže bedlivě ostříhati budete všech přikázání těchto, kteráž já přikazuji vám, abyste je činili,

milující Hospodina Boha svého, a chodíce po všech cestách jeho, a přídržejíce se jeho: ²³Tedy vyžene Hospodin všechny ty národy od tváři vaší, a vládnouti budete dědičně národy většími i silnějšími, nežli jste vy. ²⁴Všeliké místo, na kteréž by vstoupila noha vaše, vaše bude; od pouště a od Libánu, a od řeky Eufraten až k moři nejdalšímu bude pomezí vaše. ²⁵Nepostaví se žádný proti vám; strach a bázeň vás pustí Hospodin Bůh váš na tvář vsi země, po kteréž choditi budete, jakož jest mluvil vám. ²⁶Hle, já předkládám vám dnes požehnání i zlořečení, ²⁷Požehnání, budete-li poslouchati přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes přikazuji vám, ²⁸Zlořečení pak, jestliže byste neposlouchali přikázání Hospodina Boha svého, ale sešli byste s cesty, o kteréž já dnes přikazuji vám, následující bohů cizích, kterýchž neznáte. ²⁹A když by tě uvedl Hospodin Bůh tvůj do země, do kteréž ty jdeš, abys dědičně vládl jí, tedy dáš požehnání toto na hoře Garizim, a zlořečení na hoře Hébal, ³⁰Kteréž jsou za Jordánem, za cestou chýlící se k západu slunce, v zemi Kananejského, jenž bydlí na rovinách naproti Galgala, blízko rovin More. ³¹Nebo vy půjdete přes Jordán, abyste vešli a dědičně vládli zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dá vám; i obdržíte ji dědičně, a budete v ní bydliti. ³²Hledtež tedy, abyste činili všechna ustanovení a soudy, kteréž já dnes vám předkládám.

12 Tato jsou ustanovení a soudové, kterýchž ostříhati budete, činíce je v zemi, kterouž Hospodin Bůh otců tvých dá tobě, abys dědičně vládl jí po všechny dny, v nichž živi budete na zemi. ²Zkázíte do gruntu všechna místa, na nichž sloužili národové, (kteréž vy dědičně opanujete), bohům svým, na vrších vysokých a na pahrbcích, a pod každým stromem ratolestným. ³Oltáře jejich zbořte, a obrazy jejich ztlucte, háje také jejich ohněm spalte a rytiny bohů jejich stroskotejte, a vyhledte jméno jejich z místa toho. ⁴Neučiníte tak Hospodinu Bohu svému, ⁵Ale kteréž by místo vyvolil Hospodin Bůh váš ze všech pokolení vašich, aby položil jméno své tu, a bydlil na něm, hledati ho, a tam choditi budete. ⁶Tam také přinášeti budete zápalý své a oběti i desátky své, oběti rukou svých i sliby své, dobrovolné oběti své, i prvorozené z skotů a bravů svých, ⁷A jísti budete tam před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budete v každé věci, k níž přičiníte ruky své, vy i domové vaši, v nichž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj. ⁸Nebudete dělati tak, jakž my nyní zde činíme, jeden každý což se mu dobrého vidí. ⁹Nebo až dosavad nepřišli jste k odpočinutí a dědictví, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. ¹⁰Ale když přejduce Jordán, bydliti budete v zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dá vám, abys jí vládl právem dědičným, a odpočinutí dá vám ode všech vůkol nepřátel vašich, a bydliti budete bezpečně: ¹¹Tedy k místu tomu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh váš, aby tam přebývalo jméno jeho, přinášeti budete všechny věci, kteréž já přikazuji vám, zápalý své, oběti své a desátky své, a oběti rukou svých a všechno, což předního jest v slibích vašich, kteréž

byste činili Hospodinu. ¹²A veseliti se budete před Hospodinem Bohem svým, vy i synové vaši i dcery vaše, služebníci vaši i děvky vaše, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, nebo nemají dílu a dědictví s vámi. ¹³Vystříhej se, abys neobětoval zápalných obětí svých na žádném místě, kteréž bys sobě obhlédl. ¹⁴Ale na tom místě, kteréž by vyvolil Hospodin v jednom z pokolení tvých, tam obětovati budeš zápaly své, a tam učiníš všecko, což já přikazuji tobě. ¹⁵A však jestliže by se kdy zalíbilo duši tvé, zabiješ sobě, a jísti budeš maso vedlé požehnání Hospodina Boha svého, kteréž by dal tobě ve všech městech tvých; nečistý i čistý jísti je bude, jako srnu i jelena. ¹⁶Krve toliko jísti nebudete, na zemi vycedíte ji jako vodu. ¹⁷Nebudeš moci jísti v městě svým desátků obilí svého, vína a oleje svého, i prvorozených skotů a bravů svých, i všeho, k čemuž se slibem zavážeš, dobrovolných obětí svých a obětí rukou svých. ¹⁸Ale před Hospodinem Bohem svým jísti je budeš na místě, kteréž vyvolil Hospodin Bůh tvůj, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a děvka tvá, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, a veseliti se budeš před Hospodinem Bohem svým ve všech věcech, k nimž bys přičinil ruky své. ¹⁹Vystříhej se, abys neopouštěl Levitů v zemi své po všechny dny své. ²⁰Když rozšíří Hospodin Bůh tvůj pomezí tvé, jakož mluvil tobě, a řekl bys sám v sobě: Budu jísti maso, proto že žádá duše tvá jísti maso, vedlé vši líbosti své jísti budeš maso. ²¹Jestliže by daleko bylo od tebe místo, kteréž vyvolí Hospodin Bůh tvůj, aby přebývalo tam jméno jeho, zabiješ hovado z skotů neb bravů svých, kteréž by dal Hospodin tobě, jakžt jsem přikázal tobě, a jísti budeš v městě svým, vedlé vši líbosti duše své. ²²Jakž se jídá srna a jelen, tak je jísti budeš; nečistý i čistý bude je jísti. ²³Toliko buď stálý, abys krve nejedl; nebo krev jest duše, protož nebudeš jísti duše s masem jejím. ²⁴Nejeziž jí, ale na zem ji vyceď jako vodu. ²⁵Nebudeš jísti jí, aby tobě dobře bylo i synům tvým po tobě, když bys činil, což dobrého jest před očima Hospodinovým. ²⁶Ale posvěcené věci své, kteréž bys měl, a což bys slíbil, vezmeš, a doneseš na místo, kteréž vyvolí Hospodin, ²⁷A obětovati budeš oběti své zápalné, maso a krev, na oltář Hospodina Boha svého; ale krev jiných obětí tvých vylita bude na oltář Hospodina Boha tvého, maso pak jísti budeš. ²⁸Ostříhej a poslouvej všech slov těchto, kteréž já přikazuji tobě, aby tobě dobře bylo i synům tvým po tobě až na věky, když bys činil, což dobrého a pravého jest, před očima Hospodina Boha svého. ²⁹Když by pak vyplénil Hospodin Bůh tvůj od tváři tvé národy ty, k nimž ty tudíž vejdeš, abys dědičně vládl jimi, a dědičně je opanoval, a bydlil v zemi jejich, ³⁰Vystříhej se, abys neuvázl v osídle, jda za nimi, když by již vyhlazeni byli od tváři tvé. Nevypťávej se na bohy jejich, říkáje: Jak jsou sloužili národové ti bohům svým, tak i já učiním. ³¹Neučiníš tak Hospodinu Bohu svému, nebo všecko, což v ohavnosti má Hospodin, a čehož nenávidí, činili bohům svým; také i syny své a dcery své ohněm pálili ke cti bohům svým. ³²Cožkoli já přikazuji vám, ostříhati budete, činíce

to; nepřidáte k tomu, aniž co z toho ujmete.

13Povstal-li by u prostřed tebe prorok, aneb někdo, ješto by míval sny, a ukázal by tobě znamení aneb zázrak, ²Byť se pak i stalo to znamení aneb zázrak, a mluvil by tobě, řka: Podme, následujme bohů cizích, (kterýchž neznáš,) a služme jim: ³Neuposlechneš slov proroka toho, ani snáře, nebo zkušuje vás Hospodin Bůh váš, aby známé bylo, milujete-li Hospodina Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své. ⁴Hospodina Boha svého následujte, a jeho se bojte, přikázání jeho ostříhejte, hlasu jeho poslouvejte, jemu služte a jeho se přidržte. ⁵Prorok pak ten aneb snář zamordován bude, nebo mluvil to, čímž by odvrátil vás od Hospodina Boha vašeho, (kterýž vyvedl vás z země Egyptské, a vykoupil tě z domu služby,) aby tě srazil s cesty, kterouž přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, abys chodil po ní; a tak odejmeš zlé z prostředku svého. ⁶Jestliže by tě tajně nabádal bratr tvůj, syn matky tvé, aneb syn tvůj, aneb dcera tvá, aneb manželka, kteráž jest v lůně tvém, aneb přítel tvůj, kterýžt by milý byl jako duše tvá, řka: Podme a služme bohům cizím, (kterýchž jsi neznal ty ani otcové tvoji), ⁷Z bohů pohanských, kteříž vůkol vás jsou, buď blízko aneb daleko od tebe, od jednoho konce země až do druhého konce jejího, ⁸Nepovoluj jemu, aniž ho poslouvej; neodpusť mu oko tvé, aniž se slituješ, aniž zatajíš ho, ⁹Ale bez milosti zabiješ jej; ruka tvá nejprv na něj bude vztažena, abys ho zabil, a potom ruce všeho lidu. ¹⁰A ukamenuješ jej až do smrti, nebo chtěl odvésti tebe od Hospodina Boha tvého, kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby, ¹¹Aby všecken lid Izraelský, uslyšíce to, báli se, a nečinili více něco podobného věci této nejhorší u prostřed tebe. ¹²Uslyšel-li bys o některém městě svým, kteréž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, abys tam bydlil, ani praví: ¹³Vyšli muži, lidé nešlechtní z prostředku tvého, kteříž svedli spoluobyvatele své, řkouce: Podme, služme bohům cizím, kterýchž neznáte: ¹⁴Tedy vyhledej a vyzvěz a dobře se na to vyptej, a jestliže jest pravda a jistá věc, že ohavnost se stala u prostřed tebe, ¹⁵Zbiješ obyvatele města toho mečem, a jako věc proklatou zkazíš je i všecko, což by v něm bylo, hovada také jeho mečem pobiješ. ¹⁶A všechny kořisti jeho shromáždíš u prostřed ulice jeho, a spálíš ohněm to město i všechny kořisti jeho docela Hospodinu Bohu svému, aby byla hromada rumu věčná; a nebude více staveno. ¹⁷A nevezmeš ničehož z věcí proklatých, aby Hospodin odvrátil se od hněvu prchlivosti své, a učinil tobě milosrdenství svá, a smiloval se nad tebou, i rozmnožil tě, jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým. ¹⁸Protož poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostříhaje všech přikázání jeho, kteréž já dnes přikazuji tobě, abys činil, což pravého jest, před očima Hospodina Boha svého.

14Synové jste Hospodina Boha vašeho, protož nebudete se řezati, aniž sobě uděláte lysiny mezi očima vašimi nad mrtvým. ²Nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému, a te-

be vyvolil Hospodin, abys jemu byl za lid zvláštní ze všech národů, kteříž jsou na tváři země. ³Nebudeš jísti žádné věci ohavné. ⁴Tato jsou hovada, kteráž jísti budete: Voly, ovce a kozy, ⁵Jelena, dannele, srnu, kamsíka, jezevce, bůvola a losa. ⁶Každé hovado, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby rozdvojená byla, a přežívá mezi hovady, jísti je budete. ⁷A však ne všech přežívajících, aneb těch, kteráž kopyta rozdělená mají, budete jísti, jako velblouda, zajíce a králíka; nebo ač přežívají, však kopyta rozděleného nemají, nečistá jsou vám. ⁸Těž svině, nebo rozdělené majíc kopyto, nepřezívá, nečistá vám bude; masa jejího jísti nebudete, a mrchy její se nedotknete. ⁹Ze všech pak živočichů, kteříž u vodách jsou, tyto jísti budete: Cožkoli má plejtvy a šupiny, jísti budete. ¹⁰Což pak nemá plejtví a šupin, toho jísti nebudete; nečisté vám bude. ¹¹Všecko ptactvo čisté jísti budete. ¹²Těchto pak jísti nebudete: Orla, noha, orlice mořské, ¹³A sokola, supa a luňáka vedlé pokolení jeho, ¹⁴A žádného krkavce vedlé pokolení jeho, ¹⁵Pstrosa, sovy, vodní káně a krahulce vedlé pokolení jeho, ¹⁶Raroha, kalousa a labuti, ¹⁷Pelikána, porfiriána a křehaře, ¹⁸Čápa, volavky vedlé pokolení jejího, dedka a netopýře. ¹⁹A všeliký zeměplaz létající nečistý bude vám, nebudete ho jísti. ²⁰Každého ptáka čistého jísti budete. ²¹Žádné umrliny jísti nebudete; příchozímu, kterýž jest v branách tvých, dáš ji, a jísti ji bude, aneb prodáš cizozemci, nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému. Nebudeš vařiti kozelce v mléce matky jeho. ²²Ochotně dávati budeš desátky ze všech užitků semene svého, kteřížt by přišli s pole každého roku. ²³A jísti budeš před Hospodinem Bohem svým, (na místě, kteréž by vyvolil, aby tam přebývalo jméno jeho,) desátky z obilí, vína i oleje svého, a prvorozené z volů svých a drobného dobytka svého, abys se učil báti Hospodina Boha svého po všechny dny. ²⁴Jestliže by pak daleká byla cesta, a nemohl bys donésti toho, proto že daleko jest od tebe to místo, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam jména svého, když požehná tobě Hospodin Bůh tvůj: ²⁵Tedy zpeněžíš je, a svázané peníze vezma v ruku svou, půjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, ²⁶A vynaložíš ty peníze na všecko, čehož žádá duše tvá, na voly, na ovce, na víno, aneb jiný nápoj silný, a na všecko, čehož by sobě žádala duše tvá, a jísti budeš tam před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budeš ty i dům tvůj. ²⁷Levítý pak, kterýž by v branách tvých bydlil, neopustíš, nebo nemá dílu a dědictví s tebou. ²⁸Každého léta třetího oddělíš všechny desátky z užitků svých toho léta, a složíš je v branách svých. ²⁹I přijde Levíta, (nebo nemá dílu a dědictví s tebou), a host a sirotek i vdova, kteříž jsou v branách tvých, i budou jísti a nasytí se, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všelikém díle rukou tvých, kteréž bys dělal.

15 Každého léta sedmého odpouštěti budeš. ²Tento pak bude způsob odpuštění, aby odpustil každý věřitel, kterýž rukou svou půjčil to, čehož půjčil bližnímu svému; nebude

upomínati bližního svého aneb bratra svého, nebo vyhlášeno jest odpuštění Hospodinovo. ³Cizozemce upomínati budeš, ale to, což bys měl u bratra svého, propustí ruka tvá. ⁴Toliko aby nuzným někdo nebyl příčinou tvou, poněvadž hojně požehná tobě Hospodin v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, abys jí dědičně vládl: ⁵Jestliže však pilně poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, tak abys hleděl činiti každé přikázání toto, kteréž já tobě dnes přikazuji. ⁶Hospodin zajisté Bůh tvůj požehná tobě, jakož mluvil tobě, tak že budeš moci půjčovati národům mnohým, tobě pak nebude potřeba vypůjčovati; i budeš panovati nad národy mnohými, ale oni nad tebou nebudou panovati. ⁷Byl-li by u tebe nuzný někdo z bratří tvých, v některém městě tvém, v zemi tvé, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, nezatvrdíš srdce svého, a nezavřeš ruky své před nuzným bratrem svým: ⁸Ale štědře otevřeš jemu ruku svou, a ochotně půjčíš jemu, jakž by mnoho potřeboval toho, v čemž by nouzi měl. ⁹Vystříhej se, aby nebylo něco nepravého v srdci tvém, a řekl bys: Blíží se rok sedmý, jenž jest rok odpuštění, a bylo by nešlechtné oko tvé k bratru tvému nuznému, tak že bys neudělal jemu, pročež by volal proti tobě k Hospodinu, a byl by na tobě hřích: ¹⁰Ale ochotně dáš jemu, a nebude srdce tvé neupřímé, když bys dával jemu; nebo tou příčinou požehná tobě Hospodin Bůh tvůj ve všech skutcích tvých a ve všem díle, k kterémuž bys vztáhl ruku svou. ¹¹Nebo nebudete bez chudých v zemi vaší; protož přikazuji tobě, řka: Abys ochotně otvíral ruku svou bratru svému, chudému svému a nuznému svému v zemi své. ¹²Jestliže by prodán byl tobě bratr tvůj Žid aneb Židovka, a sloužil by tobě za šest let, sedmého léta propustíš jej od sebe svobodného. ¹³A když jej propustíš svobodného od sebe, nepustíš ho prázdného. ¹⁴Štědře darovati jej budeš dary z dobytka svého, z stodoly a z vinice své; v čemž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj, z toho dáš jemu. ¹⁵A pamatuj, že jsi služebníkem byl v zemi Egyptské, a že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj, protož já to dnes tobě přikazuji. ¹⁶Pakliť by řekl: Nepůjdu od tebe, proto že by tě miloval i dům tvůj, a že mu dobře u tebe, ¹⁷Tedy vezma špici, probodneš ucho jeho na dveřích, a bude u tebe služebníkem na věky. Takž podobně i děvce své učiníš. ¹⁸Nechť není za těžké před očima tvýma, když bys ho svobodného propustil od sebe, nebo dvojnásob více, než ze mzdy nájemník, sloužil tobě šest let; i požehná tobě Hospodin ve všech věcech, kteréž činiti budeš. ¹⁹Všeho prvorozeného, což se narodí z skotů tvých neb z bravů tvých, samce posvětiš Hospodinu Bohu svému. Nebudeš dělati prvorozeným volkem svým, a nebudeš holiti prvorozených ovec svých. ²⁰Před Hospodinem Bohem svým budeš je jísti na každý rok na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, ty i čeled tvá. ²¹Pakliť by na něm byla vada, že by kulhavé aneb slepé bylo, aneb mělo by jakoukoli škodlivou vadu, nebudeš ho obětovati Hospodinu Bohu svému. ²²V branách svých budeš je jísti, buďto čistý neb nečistý, rovně jako srnu aneb jelena; ²³Toliko krve jeho

nebudeš jísti, ale na zem vycedíš ji jako vodu.

16Ostříhej měsíce Abib, abys slavil Fáze Hospodinu Bohu svému, nebo toho měsíce Abib vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj z Egypta v noci. ²A obětovati budeš Fáze Hospodinu Bohu svému z bravů i skotů na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, aby tam přebývalo jméno jeho. ³Nebudeš v něm jísti nic kvašeného. Za sedm dní jísti budeš přesnice, chléb trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z země Egyptské), abys pamatoval na den, v kterémž jsi vyšel z země Egyptské, po všecky dny života svého. ⁴Aniž spatřín bude u tebe kvas ve všech končinách tvých za sedm dní, a nezůstane nic přes noc masa toho, kteréž bys obětoval u večer toho dne prvního, až do jitra. ⁵Nebudeš moci obětovati Fáze v každém městě svém, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, ⁶Ale na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, aby přebývalo tam jméno jeho, tu obětovati budeš Fáze, a to u večer, při západu slunce v jistý čas vyjití tvého z Egypta. ⁷Péci pak budeš a jísti na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, a ráno navracuje se, půjdeš do stanů svých. ⁸Šest dní jísti budeš přesnice, dne pak sedmého bude slavnost Hospodinu Bohu tvému; ničehož v ní dělati nebudeš. ⁹Sedm téhodnů sečteš sobě; od začátku žně začneš počítati sedm téhodnů. ¹⁰Tehdy slaviti budeš slavnost téhodnů Hospodinu Bohu svému; seč budeš moci býti, to dáš dobrovolně vedlé toho, jakž by požehnal Hospodin Bůh tvůj. ¹¹I veseliti se budeš před Hospodinem Bohem svým, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a děvka tvá, i Levíta, kterýž by byl v branách tvých, a příchozí, sirotek i vdova, kteříž by byli u prostřed tebe, na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam jména svého. ¹²A tak rozpomínati se budeš, že jsi byl služebníkem v Egyptě, když ostříhati a vykonávati budeš ustanovení tato. ¹³Slavnost stanů světiti budeš za sedm dní, když shromáždíš s pole svého a z vinice své. ¹⁴I budeš se veseliti v slavnosti své, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a služebnice tvá, Levíta i příchozí, sirotek i vdova, kteříž by byli v branách tvých. ¹⁵Sedm dní svátek světiti budeš Hospodinu Bohu svému na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, když požehná tobě Hospodin Bůh tvůj ve všech úrodách tvých, a ve všelike práci rukou tvých, a tak budeš vesel. ¹⁶Tříkrát v roce postaví se každý pohlaví mužského před Hospodinem Bohem tvým na místě, kteréž by vyvolil, na slavnost přesnic, na slavnost téhodnů a na slavnost stanů, a neukážeť se před Hospodinem prázdný; ¹⁷Každý podlé daru sobě daného, vedlé požehnaní Hospodina Boha tvého, jehož on udělil tobě. ¹⁸Soudce a správce ustanovíš sobě ve všech městech svých, kteréž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v každém pokolení tvém, kteříž souditi budou lid soudem spravedlivým. ¹⁹Neuchýlíš soudu, a nebudeš šetřiti osoby, aniž přijmeš daru; nebo dar oslepuje oči moudrých, a převrací slova spravedlivých. ²⁰Spravedlivě spravedlnosti následovati budeš, abys živ byl, a dědičně vládl zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. ²¹Nevsadiš sobě háje jakýmkoli dřívím

u oltáře Hospodina Boha svého, kterýž uděláš sobě, ²²Ani vyzdvihneš sobě modly, což v ohavnosti má Hospodin Bůh tvůj.

17Nebudeš obětovati Hospodinu Bohu svému vola aneb dobytčete, na němž by vada byla, aneb jakákoli věc zlá, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. ²Bude-li nalezen u prostřed tebe v některém městě tvém, kteréž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, muž aneb žena, ješto by se dopouštěl zlého před očima Hospodina Boha tvého, přestupuje smlouvu jeho, ³A odejda, sloužil by bohům cizím, a klaněl by se jim, buď slunci neb měsíci, aneb kterému rytířstvu nebeskému, čehož jsem nepřikázal, ⁴A bylo by povědíno tobě, a slyšel bys o tom, tedy vyptáš se pilně na to, a jestliže bude pravda a věc jistá, že by se stala taková ohavnost v Izraeli: ⁵Bez lítosti vyvedeš muže toho aneb ženu tu, kteříž to zlé páchali, k branám svým, muže toho aneb ženu, a kamením je uházíš, ať zemrou. ⁶V ústech dvou aneb tří svědků zabit bude ten, kdož umříti má, nebudeť pak zabit podlé vyznání svědka jednoho. ⁷Ruka svědků nejprv bude proti němu k zabití jeho, a potom ruce všeho lidu, a tak odejmeš zlé z prostředku svého. ⁸Bylo-li by při soudu něco nepsného, mezi krví a krví, mezi pří a pří, mezi ranou a ranou, v jakékoli rozepři v branách tvých, tedy vstana, půjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, ⁹A přijdeš k kněžím Levítského pokolení aneb k soudci, kterýž by tehdaž byl, i budeš se jich ptáti, a oznámíť výpověď soudu. ¹⁰Učiníš tedy vedlé naučení, kteréž by vynesli z místa toho, kteréž by vyvolil Hospodin, a hled, abys všecko, čemuž by tě učili, tak vykonal. ¹¹Podlé vyrčení zákona, kterémuž by tě naučili, a podlé rozsudku, kterýž by vypověděli, učiníš; neuchýlíš se od slova sobě oznámeného ani na pravo ani na levo. ¹²Jestliže by pak kdo v zpouru se vydal, tak že by neposlechl kněze postaveného tam k službě před Hospodinem Bohem tvým, aneb soudce, tedy ať umře člověk ten, a odejmeš zlé z Izraele, ¹³Aby všecken lid uslyšíce, báli se, a více v zpouru se nevydávali. ¹⁴Když vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, abys ji dědičně obdržel, a budeš v ní bydleti, a řekneš: Ustanovím nad sebou krále, jako i jiní národové mají, kteříž jsou vůkol mne: ¹⁵Toho toliko ustanovíš nad sebou krále, kteréhož by vyvolil Hospodin Bůh tvůj. Z prostředku bratří svých ustanovíš nad sebou krále; nebudeš moci ustanoviti nad sebou člověka cizozemce, kterýž by nebyl bratr tvůj. ¹⁶A však ať nemívá mnoho koňů, a ať neobrací zase lidu do Egypta, z příčiny rozmnožení koňů, zvláště poněvadž Hospodin vám řekl: Nevracujte se zase cestou touto více. ¹⁷Nebudeť také míti mnoho žen, aby se neodvrátilo srdce jeho; stříbra také aneb zlata ať sobě příliš nerozmnožuje. ¹⁸Když pak dosedne na stolicí království svého, vypíše sobě připomenutý zákon tento do knihy z té, kteréž bude před obličejem kněží Levítských. ¹⁹A bude jej míti při sobě, a čísti jej bude po všecky dny života svého, aby se naučil báti Hospodina Boha svého, a aby ostříhal všech slov zákona tohoto i usta-

novení těch, a činil je, ²⁰Aby nepozdvihlo se srdce jeho nad bratří jeho, a neuchýlilo se od příkázání na pravo aneb na levo, aby dlouho živ byl v království svém, on i synové jeho u prostřed Izraele.

18Nebudou míti kněží Levítští a všecko pokolení Levítské dílu a dědictví s jiným lidem Izraelským, oběti ohnivé Hospodinovy a dědictví jeho jísti budou. ²Dědictví nebudou míti u prostřed bratří svých, Hospodin jest dědictví jejich, jakož jim mluvil. ³Toto pak náležeti bude kněžím od lidu, od obětujících obět, buď vola neb dobytče: Dáno bude knězi plece, a líce a žaludek. ⁴Prvotiny obilí svého, vína a oleje svého, i prvotiny vlny z ovec svých dáš jemu. ⁵Nebo jej vyvolil Hospodin Bůh tvůj ze všech pokolení tvých, aby stál k službě ve jménu Hospodina, on i synové jeho po všechny dny. ⁶Když by pak přišel který Levíta z některého města tvého, ze všeho Izraele, kdež bydlil, a přišel by s velikou žádostí duše své na místo, kteréž by vyvolil Hospodin: ⁷Sloužití bude ve jménu Hospodina Boha svého, jako i jiní bratří jeho Levítové, kteříž tu stojí před Hospodinem. ⁸Díl rovný jísti budou, (bez škody toho, což by každý z nich prodal,) vedle čeledi otců. ⁹Když vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, ne uč se činiti podlé ohavností národů těch. ¹⁰Nebude nalezen v tobě, kdož by vedl syna svého aneb dceru svou skrz oheň, ani věštěc, ani planétník, ani čarodějník, ani kouzelník. ¹¹Ani losník, ani zaklínač, ani hadač, ani černokněžník. ¹²Nebo ohavnost jest Hospodinu, kdožkoli činí to, a pro takové ohavnosti Hospodin Bůh tvůj vymítá je od tváři tvé. ¹³Dokonalý budeš před Hospodinem Bohem svým. ¹⁴Nebo národové ti, kterýmiž vládnouti budeš, planetářů a věštců poslouchají, tobě pak toho nedopouští Hospodin Bůh tvůj. ¹⁵Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých, jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj; jeho poslouchati budete, ¹⁶Podlé všeho toho, jakž jsi žádal od Hospodina Boha svého, na Orébě, v den shromáždění, řka: Ať více neslyším hlasu Hospodina Boha svého, ani více vidím ohně toho velikého, abych neumřel. ¹⁷Pročež mi řekl Hospodin: Dobře mluvili, což jsou mluvili. ¹⁸Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluviti všecko, což mu přikáží. ¹⁹I budeš, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž mluviti bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na něm. ²⁰Prorok pak, kterýž by pyšně se vystavoval, mluvě slovo ve jménu mém, kteréhož jsem mluviti jemu nepřikázal, a kterýž by mluvil ve jménu bohů cizích, takový prorok ať umře. ²¹Jestliže pak díš v srdci svém: Kterak poznáme slovo to, jehož by nemluvil Hospodin? ²²Když by mluvil něco prorok ve jménu Hospodinovu, a však by se toho nestalo, aniž by přišlo, toť jest to slovo, jehož nemluvil Hospodin; z pychů jest to mluvil prorok ten, nebož se ho.

19Když by vyhladil Hospodin Bůh tvůj národy, jejichžto zemi Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a opanoval bys je

dědičně, a bydlil bys v městech jejich i v domích jejich: ²Oddělíš sobě tři města u prostřed země své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji dědičně obdržel. ³Spravíš sobě cesty, a rozdělíš na tři díly všecku krajinu země své, kterouž v dědictví dá tobě Hospodin Bůh tvůj, i bude utíkati tam každý vražedník: ⁴(Totof pak bude právo vražedníka, kterýž by tam utekl, aby živ byl: Kdož by zabil bližního svého nechtě, aniž by ho nenáviděl prvé. ⁵Jako vejda někdo s bližním svým do lesa sekati dříví, rozvedl by rukou svou sekeru, aby uťal dřevo, a ona by spadla s topořiště, a trefila by bližního jeho, tak že by umřel, ten uteče do některého z měst těchto, a živ bude.) ⁶Aby přítel zabitého, stihaje vražedníka toho, když by se rozpálilo srdce jeho, nedohonil ho na daleké cestě, a ranil smrtedlně, ješto by nebyl hoden smrti, poněvadž ho prvé neměl v nenávisti. ⁷Protož já přikazuji tobě, řka: Tři města oddělíš sobě. ⁸Pakli by rozšířil Hospodin Bůh tvůj končiny tvé, jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým, a dal by tobě všecku tu zemi, kterouž řekl dáti otcům tvým: ⁹(Když bys ostříhal všech příkázání těchto, čině je, kteráž já dnes přikazuji tobě, abys miloval Hospodina Boha svého, a chodil po cestách jeho po všechny dny), tedy přidáš sobě ještě tři města mimo tři onano, ¹⁰Aby nebyla vylita krev nevinná u prostřed země tvé, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, a aby nebyla na tobě krev. ¹¹Ale byl-li by kdo, maje v nenávisti bližního svého, a činil by úklady jemu, a povstana proti němu, ranil by ho smrtedlně, tak že by umřel, a utekl by do některého z těch měst: ¹²Tedy pošlí starší města toho, a vezmou jej odtud, a dají v ruce přítele toho zabitého, aby umřel. ¹³Neodpustí jemu oko tvé, ale svedeš krev nevinnou z Izraele, i bude dobře tobě. ¹⁴Nepřeneseš meze bližního svého, kterouž vymezili předkové v dědictví tvém, kteréž obdržíš v zemi, jižto Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji dědičně obdržel. ¹⁵Nepovstane svědek jeden proti někomu z příčiny jakékoli nepravosti, a jakéhokoli hříchu ze všech hříchů, kterýmiž by kdo hřešil; v ústech dvou svědků aneb v ústech tří svědků stane slovo. ¹⁶Povstal-li by svědek falešný proti někomu, aby svědčil proti němu, že odstoupil od Boha, ¹⁷Tedy postaví se ti dva muži, kteříž tu rozepři mají před Hospodinem, před kněžími aneb před soudci, kteříž by za dnů těch byli. ¹⁸A když se pilně vyptají soudcové, poznají-li, že svědek ten jest svědek lživý, mluvě falešné svědectví proti bližnímu svému, ¹⁹Tak jemu učíte, jakž on myslil učiniti bratru svému. I odejmeš zlé z prostředku svého. ²⁰A kteříž zůstanou, slyšíce to, báti se budou, a nikoli více nedopustí se takových zlých věcí u prostřed tebe. ²¹A neslituje se oko tvé; život za život, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku, noha za nohu bude.

20Když bys vytáhl na vojnu proti nepřítelům svým, a užřel bys koně a vozy, a lid větší, nežli ty máš, neboj se jich, nebo Hospodin Bůh tvůj s tebou jest, kterýž tě vyvedl z země Egyptské. ²A když byste se již potýkali měli, přistoupí kněz, a mluviti bude k lidu, ³A dí jim: Slyš, Izraeli,

vy jdete dnes k boji proti nepřátelům svým, nebudiž strašlivé srdce vaše, nebojte se a nestrachujte, ani se jich lekejte. ⁴Nebo Hospodin Bůh váš, kterýž jde s vámi, bojovati bude za vás proti nepřátelům vašim, aby zachoval vás. ⁵Potom mluvití budou hejtmané k lidu, řkouce: Jest-li kdo z vás, ješto vystavěl dům nový, a ještě nepočal bydliti v něm, odejdi a navrať se do domu svého, aby nezahynul v bitvě, a někdo jiný aby nezačal bydliti v něm. ⁶A kdo jest, ješto štípil vinici, a ještě nepřišla k obecnému užívání, odejdi a navrať se k domu svému, aby snad nezahynul v bitvě, aby někdo jiný k obecnému užívání nepřivedl jí. ⁷A kdo jest, ješto by měl zasnoubenou manželku, a ještě by jí nepojal, odejdi a navrať se do domu svého, aby neumřel v boji, a někdo jiný nevzal jí. ⁸Přidadí i toto hejtmané, mluvíce k lidu, a řeknou: Kdo jest bázlivý a lekávého srdce, odejdi a navrať se do domu svého, aby nezemdlil srdce bratří svých, jako jest srdce jeho. ⁹A když přestanou hejtmané mluvití k lidu, tedy představí lidu vůdce houfů. ¹⁰Když přitáhneš k některému městu, abys ho dobýval, podáš jemu pokoj. ¹¹Jestliže pokoj sobě podaný přijmou a otevrou tobě, všecken lid, kterýž by nalezen byl v něm, pod plat uvedeni jsouce, tobě sloužití budou. ¹²Pakli by v pokoj s tebou nevešli, ale bojovali proti tobě, oblehneš je; ¹³A když by je Hospodin Bůh tvůj dal v ruku tvou, tedy zbiješ v něm ostrostí meče všechny pohlaví mužského. ¹⁴Ženy pak, dítky a hovada, i cožkoli bylo by v městě, všechny kořisti jeho rozbituješ sobě, a užívati budeš kořisti nepřátel svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj. ¹⁵Tak učiníš všechněm městům daleko vzdáleným od tebe, kteráž nejsou z měst národů těchto. ¹⁶Z měst pak lidu toho, kterýž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, žádné duše živiti nebudeš, ¹⁷Ale dokonce vyhladíš je: Hetea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, jakož prikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, ¹⁸Aby vás neučili činiti vedlé všech ohavností svých, kteréž činí bohům svým, i hřešili byste proti Hospodinu Bohu svému. ¹⁹Když oblehneš město některé, za dlouhý čas dobýváje ho, abys je vzal, nezkažíš stromů jeho, sekerou je vytínaje, nebo z nich ovoce jísti budeš; protož jich nevysekáš, (nebo potrava člověka jest strom polní), chtěje užívati jich k obraně své. ²⁰A však stromoví, kteréž znáš, že nenese ovoce ku pokrmu, pohubíš a posekáš, a vzděláš ohrady proti městu tomu, kteréž s tebou bojuje, dokudž ho sobě nepodmaníš.

21 Když by nalezen byl zabitý (v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys dědičně vládl jí), ležící na poli, a nebylo by vědino, kdo by ho zabil, ²Tedy vyjdou starší tvoji a soudcové tvoji, a měřiti budou k městům, kteráž jsou vůkol toho zabitého. ³A když nalezeno bude město nejbližší toho zabitého, tedy vezmou starší města toho jalovici z stáda, kteréž ještě nebylo užíváno, a kteráž netáhla ve jhu. ⁴I uvedou starší toho města jalovici tu do údolí pustého, kteréž nikdy nebylo děláno aneb oseto, a setnou šíji jalovice v tom údolí. ⁵Potom přistoupí kně-

ží synové Léví; (nebo je Hospodin Bůh tvůj vyvolil, aby přísluhovali jemu, a požehnání dávali ve jménu Hospodinu, vedlé jejichž výpovědi stane všeliká rozepře a každá rána.) ⁶Všickni také starší toho města, kteříž jsou nejbližší toho zabitého, umyjí ruce své nad jalovici stádu v tom údolí, ⁷A osvědčovati budou, řkouce: Nevylilyť jsou ruce naše krve té, aniž oči naše viděly vražedníka. ⁸Očisť lid svůj Izraelský, kterýž jsi vykoupil, Hospodine, a nepřičítej krve nevinné lidu svého Izraelskému. I bude sňata s nich vina té krve. ⁹Ty pak odejmeš krev nevinnou z prostředku svého, když učiníš, což pravého jest před očima Hospodinovýmá. ¹⁰Když bys vytáhl na vojnu proti nepřátelům svým, a dal by je Hospodin Bůh tvůj v ruce tvé, a zajal bys z nich mnohé; ¹¹Uzříš-li mezi zajatými ženu krásného obličejce, a zamiluješ ji, tak abys ji sobě vzal za manželku: ¹²Uvedeš ji do domu svého, i oholí sobě hlavu, a obřeže nehty své; ¹³A složíc roucho své s sebe, v kterémž jest jata, zůstane v domě tvém, a plakati bude otce svého i matky své za celý měsíc; a potom vejdeš k ní, a budeš její manžel, a ona bude manželka tvá. ¹⁴Pakli by se nelíbila, tedy propustíš ji svobodnou; ale nikoli neprodávej jí za peníze, ani nekupč jí, poněvadž jsi jí ponižil. ¹⁵Měl-li by kdo dvě ženy, jednu v milosti a druhou v nenávisti, a zplodily by mu syny, milá i nemilá, a byl-li by syn prvorozený nemilý: ¹⁶Tedy když dědice ustavovati bude nad tím, což by měl, nebude moci dáti práva prvorozenství synu milé před synem prvorozeným nemilý, ¹⁷Ale prvorozeného syna nemilé při prvorozenství zůstaví, a dá jemu dva díly ze všeho, což by měl; nebo on jest počátek síly jeho, jeho jest právo prvorozenství. ¹⁸Měl-li by kdo syna zpuřného a protivného, ješto by neposlouchal hlasu otce svého a hlasu matky své, a jsa trestán, neuposlechl by jich: ¹⁹Tedy vezmouce ho otec i matka jeho, vyvedou jej k starším města svého, k bráně místa přebývání svého, ²⁰A řeknou starším města svého: Syn náš tento, jsa zpuřný a protivný, neposlouchá hlasu našeho, žrác a opilec jest. ²¹Tehdy všickni lidé města toho uházejí jej kamením a umřet; a tak odejmeš zlé z prostředku svého, a všecken Izrael uslyšíce, báti se budou. ²²Když by kdo zhřešil, že by hoden byl smrti, a byl by odsouzen k ní a pověsil bys ho na dřevě: ²³Nezůstane přes noc tělo jeho na dřevě, ale hned v ten den pochováš jej, nebo zlořečený jest před Bohem pověšený; protož nepoškrvňuj země své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví.

22 Jestliže bys uzřel vola aneb dobytce bratra svého, an bloudí, nepomineš jich, ale přivedeš je až k bratru svému. ²Byť pak nebyl blízký bratr tvůj a neznal bys ho, uveď je však do domu svého, a bude u tebe, dokudž by se po něm neptal bratr tvůj, a navrátíš mu je. ³Tolikéž učiníš s oslem jeho, s oděvem jeho, také i se všelikou věcí ztracenou bratra svého, kteráž by mu zhyнула; když bys ji nalezl, nepomineš jí. ⁴Vida osla bratra svého aneb vola jeho pod břemenem ležící na cestě, nepomineš jich, ale i hned ho s ním pozdvihneš. ⁵Žena nebude nositi oděvu

mužského, aniž se oblačeti bude muž v roucho ženské, nebo ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli činí to. ⁶Když bys našel hnízdo ptačí před sebou na cestě, na jakémkoli stromu aneb na zemi, s mladými neb vejci, a matka seděla by na mladých aneb na vejcích: nevezmeš matky s mladými, ⁷Ale hned pustíš matku a mladé vezmeš sobě, aby tobě dobře bylo, a abys prodil dnů svých. ⁸Když bys stavěl dům nový, udělej zabradla vůkol střechy své, abys neuvedl viny krve na dům svůj, když by kdo upadl s něho. ⁹Neposeješ vinice své směsicí rozličného semene, aby nebyl poškrvněn užitek semene, kteréž jsi vsel, i ovoce vinice. ¹⁰Nebudeš orati volem a oslem spolu. ¹¹Neoblečeš roucha z rozdílných věcí, z vlny a lnu setkaného. ¹²Prýmy zděláš sobě na čtyřech rozích oděvu svého, jímž se odíváš. ¹³Když by pojal někdo ženu, a všel by k ní, a potom měl by ji v nenávisti, ¹⁴A dal by příčinu k řečem o ní, v zlou pověst ji oblačeje a mluvě: Ženu tuto vzal jsem, a všed k ní, nenalezl jsem jí pannou: ¹⁵Tedy otec děvečky a matka její vezmouce přinesou znamení panenství děvečky k starším města svého k bráně. ¹⁶A dí otec děvečky k starším: Dceru svou dal jsem muži tomuto za manželku, kterýž ji v nenávisti má. ¹⁷A hle, sám příčinu dal řečem o ní, mluvě: Nenalezl jsem při dceři tvé panenství, a teď hle, znamení panenství dcery mé. I roztáhnou roucho to před staršími města. ¹⁸Tedy starší města toho jmou muže a trestati ho budou, ¹⁹A uloží jemu pokutu sto lotů stříbra, kteréž dají otci děvečky, proto že vynesl zlou pověst proti panně Izraelské. I bude ji míti za manželku, kteréž nebude moci propustiti po všechny dny své. ²⁰Jináč byla-li by pravá žaloba ta, a nebylo by nalezeno panenství při děvečce: ²¹Tedy vyvedou děvečku ke dveřím otce jejího, a uházejí ji lidé města toho kamením, a umře; nebo dopustila se nešlechternosti v Izraeli, smilnivši v domě otce svého. Tak odejmeš zlé z prostředku sebe. ²²Kdyby kdo postižen byl, že obýval s ženou manželkou cizí, tedy umrou oni oba dva, muž, kterýž obýval s tou ženou, i žena také; i odejmeš zlé z Izraele. ²³Byla-li by děvečka panna zasnoubená muži, a nalezna ji někdo v městě, obýval by s ní: ²⁴Vyvedete oba dva k bráně města toho, a uhážete je kamením, a umrou, děvečka, proto že nekřičela, jsuci v městě, a muž proto, že ponížil ženy bližního svého; a odejmeš zlé z prostředku svého. ²⁵Pakli na poli nalezl by muž děvečku zasnoubenou, a násilí jí učině, obýval by s ní: smrtí umře muž ten sám, ²⁶Děvečce pak nic neučiníš. Nedopustila se hříchu hodného smrti; nebo jakož povstává někdo proti bližnímu svému a morduje život jeho, tak i při této věci. ²⁷Na poli zajisté nalezl ji; křičela děvečka zasnoubená, a žádný tu nebyl, kdo by ji vysvobodil. ²⁸Jestliže by nalezl někdo děvečku pannu, kteráž by zasnoubena nebyla, a vezma ji, obýval by s ní, a byli by postiženi: ²⁹Tedy dá muž ten, kterýž by obýval s ní, otci děvečky padesáte stříbrných, a bude jeho manželka, protože ponížil jí; nebude moci jí propustiti po všechny dny své. ³⁰Nevezme žádný manželky otce svého, a neodkryje podolka otce svého.

23Nevejde do shromáždění Hospodinova, kdož by měl stlučené aneb odňaté lúno. ²Aniž vejde do shromáždění Hospodinova syn postranní; také i desáté koleno jeho nevejde do shromáždění Hospodinova. ³Ammonitský tolikéž ani Moábský nevejde do shromáždění Hospodinova, ani desáté koleno jejich nevejde do shromáždění Hospodinova až na věky. ⁴Proto že proti vám nevyšli s chlebem a s vodou na cestě, když jste šli z Egypta, a že ze mzdy najal proti tobě Baláma, syna Beor, z Petor Mezopotamie Syrské, aby zlořečil tobě: ⁵(Ačkoli nechtěl Hospodin Bůh tvůj slyšeti Baláma, ale obrátil Hospodin Bůh tvůj tobě zlořečení v požehnání, nebo miloval tebe Hospodin Bůh tvůj.) ⁶Nebudeš hledati pokoje jejich ani dobrého jejich po všechny dny své na věky. ⁷Nebudeš míti v ohavnosti Idumejského, nebo bratr tvůj jest, aniž Egyptského v ohavnosti míti budeš, nebo jsi byl pohostinu v zemi jeho. ⁸Synové, kteříž se jim zrodí v třetím kolenu, vejdou do shromáždění Hospodinova. ⁹Když bys vytáhl vojensky proti nepřátelům svým, vystříhej se od všeliké zlé věci. ¹⁰Bude-li mezi vámi kdo, ješto by poškrvněn byl příhodou noční, vyjde ven z stanů, a nevejde do nich; ¹¹Ale když bude k večerou, umyje se vodou, a po západu slunce vejde do stanů. ¹²Také místo budeš míti vně za stany, abys tam chodíval ven; ¹³A budeš míti kolík mezi jinými nástroji svými, a když bys chtěl sednouti vně, vykopáš jím důlek, a obrátě se, zahrabeš nečistotu svou. ¹⁴Nebo Hospodin Bůh tvůj chodí u prostřed stanů tvých, aby tě vysvobodil, a dal tobě nepřátely tvé; protož ať jest příbytek tvůj svatý, tak aby nespatrił při tobě mrzkosti nějaké, pročez by se odvrátil od tebe. ¹⁵Nevydáš služebníka pánu jeho, kterýž k tobě utekl od pána svého. ¹⁶S tebou bydlení bude u prostřed tebe na místě, kteréž by vyvolil v některém městě tvém, kdežkoli jemu se líbiti bude; nebudeš ho mocí utiskati. ¹⁷Nebude nevěstka žádná z dcer Izraelských, ani nečistý smilník z synů Izraelských. ¹⁸Nepřineseš mzdy nevěstky, a mzdy psa do domu Hospodina Boha svého z jakéhokoli slibu, nebo to obě ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. ¹⁹Nedáš na lichvu bratru svému ani peněz, ani pokrmu, ani jakékoli věci, kteráž se dává na lichvu. ²⁰Cizímu půjčíš na lichvu, ale bratru svému nedáš na lichvu, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všech věcech, k kterýmž bys vztáhl ruku svou v zemi, do níž vejdeš, abys dědičně obdržel ji. ²¹Když bys učinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlévej splniti ho; nebo konečně toho vyhledávati bude Hospodin Bůh tvůj od tebe, a byl by na tobě hřích. ²²Pakli nebudeš slibovati, nebude na tobě hřích. ²³Což jednou vyšlo z úst tvých, to splníš, a učiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolně, což jsi vynesl ústy svými. ²⁴Všel-li bys do vinice bližního svého, jísti budeš hrozny podlé žádosti své do sytosti své, ale do nádoby své nevložíš. ²⁵Všel-li bys do obilí bližního svého, natrháš sobě klasů rukou svou, ale srpem nebudeš žíti obilí bližního svého.

24Pojal-li by muž ženu a byl by manželem jejím, při-

hodilo by se pak, že by nenašla milosti před očima jeho pro nějakou mrzkost, kterouž by našel na ní, i napsal by jí lístek zapuzení a dal v ruku její, a vyhnal by ji z domu svého; ²A vyjducí z domu jeho, odešla by a vdala se za druhého muže; ³A ten také muž poslední v nenávisti máje ji, napsal by lístek zapuzení a dal v ruce její, a vyhnal by ji z domu svého; aneb umřel by muž její poslední, kterýž vzal ji sobě za manželku: ⁴Nebude moci manžel její první, kterýž ji vyhnal, zase ji vzít sobě za manželku, když již příčinou jeho poškvrněna jest; nebo ohavnost jest před Hospodinem. Protož nedopouštěj hřešiti lidu země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví. ⁵Když by někdo v nově pojal ženu, nevyjde k boji, aniž na něj vzkládána bude jaká obecní práce; svoboden bude v domě svém za jeden rok, a veselí se bude s manželkou svou, kterouž pojal. ⁶Žádný nevezme v zástavě svrchního i spodního žernovu, nebo takový bral by duši v základu. ⁷Byl-li by postižen někdo, že ukradl člověka z bratří svých synů Izraelských, a k zisku by sobě jej přivedl aneb prodal jej: umře zloděj ten, a odejmeš zlé z prostředku svého. ⁸Šetr se při ráně malomocenství, abys ostříhal pilně a činil všecko, jakž učiti budou vás kněží Levitové; jakož přikázal jsem jim, ostříhati toho budete a tak činiti. ⁹Pomni na ty věci, které učinil Hospodin Bůh tvůj Marii na cestě, když jste vyšli z Egypta. ¹⁰Půjčil-li bys bližnímu svému něčeho, nevejdeš do domu jeho, abys vzal něco v zástavě od něho. ¹¹Ale vně staneš, a člověk, jemuž jsi půjčil, vynese tobě základ svůj ven. ¹²Jestliže by pak byl člověk chudý, nebudeš spáti s základem jeho. ¹³Bez prodlévání navrátíš jemu zastavenou věc jeho při západu slunce, aby leže v šatech svých, dobrořečil tobě, a bude to za spravedlnost tobě před Hospodinem Bohem tvým. ¹⁴Neutiskneš nájemníka chudého a nuzného, tak z bratří svých jako z příchozích, kteříž jsou v zemi tvé v branách tvých. ¹⁵Na každý den dáš jemu mzdu jeho, prvé nežli by slunce zapadlo; nebo chudý jest, a tím se živí, aby neúpěl proti tobě k Hospodinu, a byl by na tobě hřích. ¹⁶Nebudou na hrdle trestání otcové za syny, ani synové trestání budou na hrdle za otce, jeden každý za svůj hřích umře. ¹⁷Nepřevrátíš soudu příchozímu neb sirotku, ani vezmeš v základu roucha vdovy, ¹⁸Ale pamatuj, že jsi byl služebníkem v Egyptě, a že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj odtud; protož přikazujit, abys činil toto. ¹⁹Když bys žal obilí své na poli svém, a zapomenul bys tam některého snopu, nenavrátíš se, abys jej vzal; příchozímu, sirotku a vdově to bude, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všelikém díle rukou tvých. ²⁰Když bys třásl olivy své, nebudeš shledávati po každé ratolesti za sebou; příchozímu, sirotku a vdově to zůstane. ²¹Když bys sbíral víno na vinici své, nebudeš paběrovati jahodek za sebou; příchozímu, sirotku a vdově to bude. ²²Pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské; protož přikazujit, abys to činil.

25Vznikla-li by jaká nesnáze mezi některými, a přistoup-

pili by k soudu, aby je rozsoudili, tedy spravedlivého ospravedlní, a nepravého odsoudí. ²Bude-li pak hoden mrskání nepravý, tedy káže ho položití soudce a mrskati před sebou, vedlé nepravosti jeho v jistý počet ran. ³Čtyřicetkrát káže ho mrštiti, aniž přidá více, aby, jestliže by jej nadto mrskal ranami mnohými, nebyl příliš zlehčen bratr tvůj před očima tvýma. ⁴Nezavížeš úst vola mlátícího. ⁵Když by bratří spolu bydlili, a umřel by jeden z nich, nemaje syna, nevdá se ven žena toho mrtvého za jiného muže; bratr jeho vejde k ní, a vezme ji sobě za manželku, a právem švagrovství přízení se k ní. ⁶Prvorozený pak, kteréhož by porodila, nazván bude jménem bratra jeho mrtvého, aby nebylo vyhlazeno jméno jeho z Izraele. ⁷Nechtěl-li by pak muž ten pojít příbuzné své, tedy přijde příbuzná jeho k bráně před starší a řekne: Nechce příbuzný můj vzbuditi bratru svému jména v Izraeli, a nechce podlé práva švagrovství pojít mne. ⁸Tedy povolají ho starší města toho, a mluvití budou s ním; a stoje, řekl-li by: Nechci jí pojít, ⁹Přistoupí příbuzná jeho k němu před staršími, a szuje stěvíc jeho s nohy jeho, a pline mu na tvář a odpoví, řkuci: Tak se má státi muži tomu, kterýž by nechtěl vzdělati domu bratra svého. ¹⁰I bude nazváno jméno jeho v Izraeli: Dům bosého. ¹¹Když by se svadili někteří spolu jeden s druhým, a přistoupila by žena jednoho, aby vysvobodila muže svého z ruky bijícího jej, i vztáhla by ruku svou a uchopila by ho za luno: ¹²Tedy utneš ruku její, neslituje se nad ní oko tvé. ¹³Nebudeš míti v pytlíku svém nejednostejného kamene, většího a menšího. ¹⁴Aniž budeš míti v domě svém nejednostejného korce, většího a menšího. ¹⁵Váhu celou a spravedlivou míti budeš, též míru celou a spravedlivou budeš míti, aby se prodlili dnové tvoji v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. ¹⁶Nebo v ohavnosti jest Hospodinu Bohu tvému, kdožkoli činí ty věci, všeliký činící nepravost. ¹⁷Pamatuj na to, což učinil Amalech na cestě, když jste šli z Egypta: ¹⁸Kterak vyseď tobě v cestu, zadní houf tvůj všech mdlých, kteříž šli za tebou, pobil, když jsi ty byl zemdlený a ustalý, a nebál se Boha. ¹⁹Protož když byl Hospodin Bůh tvůj dal tobě odpocínutí ode všech nepřátel tvých vůkol v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, abys dědičně obdržel ji, vyhladíš památku Amalecha pod nebem; nezapomínej na to.

26Když pak vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, a opanuje ji, bydliti v ní budeš: ²Vezeš prvotinu všeho ovoce země té, kteréž obětovati budeš z země své, již Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a vlože do koše, půjdeš k místu, kteréž by Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam jménu svému vyvolil. ³A přijda k knězi, kterýž těch dnů bude, díš jemu: Vyznávám dnes Hospodinu Bohu svému, že jsem všel do země, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům našim, že ji nám dá. ⁴I vezma kněz z ruky tvé koš, postaví jej před oltářem Hospodina Boha tvého. ⁵A mluvití budeš před Hospodinem Bohem svým, řka: Syrský chudý otec můj sstoupil do Egypta s nemnohý-

mi osobami, a byv tam pohostinu, vzrostl v národ veliký, silný a mnohý. ⁶A když zle nakládali s námi Egyptští, trá-píce nás, a vzkládajíce na nás službu těžkou, ⁷Volali jsme k Hospodinu Bohu otců našich, a vyslyšev Hospodin hlas náš, popatřil na trápení naše, práci naši a ssoužení naše. ⁸I vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné a v rame-ni vztaženém, v strachu velikém, a znameních i zázracích. ⁹A uvedl nás na toto místo, a dal nám zemi tuto oplývající mlékem a strdí. ¹⁰Protož nyní, hle, přinesl jsem prvotiny úrod země, kterouž jsi mi dal, ó Hospodine. I necháš toho před Hospodinem Bohem svým, a pokloníš se před ním. ¹¹I veseliti se budeš ve všech dobrých věcech, kteréž by tobě dal Hospodin Bůh tvůj, i domu tvému, ty i Levíta i příchozí, kterýž jest u prostřed tebe. ¹²Když bys pak vyplnil všechny desátky ze všech úrod svých léta třetího, jenž rok desátků jest, a dal bys Levítovi, příchozímu, sirotku i vdově, a jedli by v branách tvých a nasyceni byli: ¹³Tedy díš před Hospodinem Bohem svým: Vynesl jsem, což posvěceného bylo, z domu svého, a dal jsem také Levítovi, příchozímu, sirotku a vdově vedle všelikého přikázání tvého, kteréž jsi mi přikázal; nepřestoupil jsem žádného z přikázání tvých, aniž jsem zapomenul na ně. ¹⁴Nejedl jsem v zámutku svém z toho, a neujal jsem z toho k věci obecné, aniž jsem dal něco odtud ku pohřbu; poslechl jsem hlasu Hospodina Boha svého, učinil jsem podle všeho, což jsi mi přikázal. ¹⁵Popatřiz z příbytku svatého svého s nebe, a požehnej lidu svému Izraelskému a zemi, kterouž jsi dal nám, jakož jsi s přísahou zaslíbil otcům našim, zemi oplývající mlékem a strdí. ¹⁶Dnes Hospodin Bůh tvůj přikazuje tobě, abys ostříhal ustanovení těchto a soudů; ostříhejš tedy a čin je z celého srdce svého a ze vsí duše své. ¹⁷Dnes i ty připověděl se k Hospodinu, že jej budeš míti za Boha, a choditi budeš po cestách jeho, a ostříhati ustanovení jeho, a přikázání i soudů jeho, a poslouchati hlasu jeho. ¹⁸Hospodin také připověděl se k tobě dnes, že tě bude míti za lid zvláštní, jakož mluvil tobě, abys ostříhal všech přikázání jeho, ¹⁹A že tě vyvýší nade všechny národy, kteréž učinil, abys byl vzácnější, slovoutnější a slavnější nad ně, a tak lid svatý Hospodinu Bohu svému, jakož jest mluvil.

27I přikázal Mojžíš a starší Izraelští lidu, řkouce: Ostříhejš každého přikázání, kteréž já přikazuji vám dnes. ²A když přejdeš přes Jordán do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, vyzdvihneš sobě kameny veliké, a obvržeš je vápnem. ³A napíšeš na nich všechna slova zákona tohoto, když přejdeš, abys všel do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, do země oplývající mlékem a strdí, jakož jest mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě. ⁴Když tedy přejdeš Jordán a vyzdvihneš ty kameny, kteréž já přikazuji vám dnes, na hoře Hébal, a obvržeš je vápnem, ⁵A vzděláš tam oltář Hospodinu Bohu svému: oltář z kamenů, jichž nebudeš tesati železem, ⁶Z kamení celého vzděláš oltář Hospodinu Bohu svému, abys na něm obětoval oběti zá-

palné Hospodinu Bohu svému. ⁷Obětovati budeš i oběti pokojné, a jísti tu a veseliti se před Hospodinem Bohem svým. ⁸Napíšeš pak na těch kameních všechna slova zákona toho dobře a zřetelně. ⁹I mluvil Mojžíš a kněží Levitští ke všemu Izraelovi, řkouce: Pozoruj a slyš, Izraeli, dnes učiněn jsi lidem Hospodina Boha svého. ¹⁰Protož poslouchej hlasu Hospodina Boha svého, a zachovávej přikázání jeho i ustanovení jeho, kteráž já tobě dnes přikazuji. ¹¹I přikázal Mojžíš v ten den lidu, řka: ¹²Tito stanou, aby dobrořečili lidu na hoře Garizim, když byste přešli Jordán: Simeon, Lévi, Juda, Izachar, Jozef a Benjamin. ¹³Tito pak stanou, aby zlořečili na hoře Hébal: Ruben, Gád, Asser, Zabulon, Dan a Neftalím. ¹⁴I budou osvědčovati Levitové, a řeknou ke všechněm mužům Izraelským vysokým hlasem: ¹⁵Zlořečený člověk, kterýž by udělal rytinu aneb věc slitou, ohavnost Hospodinu, dílo rukou řemeslníka, by ji pak i do skrýše odložil. I odpoví všecken lid a řekne: Amen. ¹⁶Zlořečený, kdož sobě zlehčuje otce svého a matku svou; i řekne všecken lid: Amen. ¹⁷Zlořečený, kdož přenáší mezník bližního svého; i řekne všecken lid: Amen. ¹⁸Zlořečený, kdož zavodí slepého, aby bloudil po cestě; i řekne všecken lid: Amen. ¹⁹Zlořečený, kdož převrací spravedlnost příchozího, sirotka a vdovy; a odpoví všecken lid: Amen. ²⁰Zlořečený, kdož by obýval s manželkou otce svého, nebo odkryl podolek otce svého; i řekne všecken lid: Amen. ²¹Zlořečený, kdož by obýval s kterýmkoli hovadem; i dí všecken lid: Amen. ²²Zlořečený, kdož by obýval s sestrou svou, dcerou otce svého, aneb dcerou matky své; i řekne všecken lid: Amen. ²³Zlořečený, kdož by obýval s svegruší svou; i odpoví všecken lid: Amen. ²⁴Zlořečený, kdož by zbil bližního svého tajně; i řekne všecken lid: Amen. ²⁵Zlořečený, kdož by vzal dary, aby zabil člověka nevinného; i dí všecken lid: Amen. ²⁶Zlořečený, kdož by nezůstal v řečech zákona tohoto a nečinil jich; a řekne všecken lid: Amen.

28Jestliže pak opravdově poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostříhaje a čině všechna přikázání jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, vyvýší tě Hospodin Bůh tvůj nade všechny národy země. ²A přijdou na tě všechna požehnaní tato, a vyplní se při tobě, když jen poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého. ³Požehnaný budeš v městě, požehnaný i na poli. ⁴Požehnaný plod života tvého, úrody země tvé, i plod dobytka tvého, prvorozené skotů tvých i stáda bravů tvých. ⁵Požehnaný koš tvůj i díže tvá. ⁶Požehnaný budeš vcházeje, požehnaný i vycházeje. ⁷A učiní Hospodin, že nepřátelé tvoji, kteříž by povstali proti tobě, poráženi budou před tebou; jednou cestou vytáhnou proti tobě, a sedmi cestami před tebou utíkati budou. ⁸Přikáže Hospodin požehnaní svému, aby s tebou bylo v špižárnách tvých a při všem, k čemu bys koli přičinil ruku svou, a požehná tobě v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. ⁹Vystaví tě sobě Hospodin za lid svatý, jakož zapřisáhl tobě, když ostříhati budeš přikázání Hospodina Boha svého, a choditi

po cestách jeho. ¹⁰I uziří všickni národové země, že jméno Hospodinovo vzýváno jest nad tebou, a budou se báti tebe. ¹¹Učiní také Hospodin, že hojnost míti budeš všeho dobrého, plodu života svého, i plodu dobytků svých, i úrod zemských v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, že ji tobě dá. ¹²Otevře Hospodin tobě poklad svůj výborný, nebe, aby vydalo déšť zemi tvé časem svým, a požehná všelikému dílu ruky tvé, tak že mnohým národům půjčovati budeš, sám pak nic nevypůjčíš. ¹³I ustanoví tě Hospodin za hlavu a ne za ocas, a budeš vždycky vyšší, a nikdy nižší, když poslouchati budeš přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes tobě přikazuji, abys ostříhal a činil je. ¹⁴A neuchýlíš se od žádného slova, kteráž já dnes přikazuji tobě, ani na pravo ani na levo, odcházejе po bozích cizích, abys jim sloužil. ¹⁵Jestliže pak hlasu Hospodina Boha svého poslouchati, a všech přikázání a ustanovení jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, ostříhati a činiti nebudeš, přijdou na tě všechna zlořečenství tato a postihnou tě. ¹⁶Zlořečený budeš v městě, zlořečený i na poli. ¹⁷Zlořečený koš tvůj, a zlořečená díže tvá. ¹⁸Zlořečený plod života tvého i úrody země tvé, prvorozené skotů tvých i stáda bravů tvých. ¹⁹Zlořečený budeš vycházejе, zlořečený i vycházejе. ²⁰Pošle Hospodin na tě zlořečení, zkormoucení a bídu při všem, k čemuž bys koli přičinil ruky své a což bys koli dělal, dokudž nebudeš vyhlazen, a nezahyneš v náhle pro zlé skutky tvé, skrze něž jsi opustil mne. ²¹Dopustí Hospodin, aby se přidržely tebe morní bolesti, až tě i vyplní z země, do níž se běřeš, abys ji dědičně opanoval. ²²Bíti tě bude Hospodin souchotinami, zimnicí, pálivostí, horkem, mečem, suchem a rudou, a budou tě stíhati, až tě i zkaží. ²³I to nebe, kteréž jest nad hlavou tvou, bude měděné, a země, kteráž jest pod tebou, železná. ²⁴Dá Hospodin zemi tvé místo deště prach a popel, a toť s nebe sstoupí na tě, dokudž bys nebyl vyhlazen. ²⁵Učiní i to Hospodin, že poražen budeš od nepřátel svých; jednou cestou vytáhneš proti nim, a sedmi cestami utíkati budeš od tváří jejich, a musíš se smýkati po všech královstvích země. ²⁶I budou těla vaše mrtvá za pokrm všemu ptactvu nebeskému, a šelmám zemským, a nebude, kdo by je odehnal. ²⁷Raní tě Hospodin vředem Egyptským, neduhy na zadku, prašivinami a svrabem nezhojitelným. ²⁸Raní tě Hospodin pomnutím smyslu, slepotou a tupostí srdce, ²⁹Tak že o poledni makati budeš, jako maká slepý ve tmě, a nebudeš míti prospěchu na cestách svých; k tomu také utiskán budeš, a loupen po všechny dny, a nebude, kdo by tě vysvobodil. ³⁰Manželku sobě zasnoubíš, a jiný s ní obýváti bude; dům vystavíš, a nebudeš bydliti v něm; vinici štípíš, a sbíratí na ní nebudeš. ³¹Vůl tvůj před tvýma očima zabit bude, a ty jeho jísti nebudeš; osel tvůj uchvácen bude před tváří tvou, anižť se zase navrátí; dobytek tvůj vydán bude nepřátelům tvým, a žádný ho nevysvobodí. ³²Synové tvoji a dcery tvé cizímu národu vydání budou, a oči tvé na to hledíce, umdlívati budou pro ně celého dne, a nebude síly v ruce tvé. ³³Úrody země tvé i všechno úsilí tvé šíře národ, kteréž jsi ty neznáš, a nebudeš než potla-

čený a potřený po všechny dny. ³⁴A omámený budeš nad těmi věcmi, kteréž viděti budou oči tvé. ³⁵Raní tě Hospodin vředem nejhorším na kolenou i na lýtkách, tak že se nebudeš moci zhojiti, od spodku nohy tvé až do vrchu hlavy. ³⁶Zavede tě Hospodin i krále tvého, kteréhož ustanovíš nad sebou, do národu, kteréhož jsi ty neznal, ani předkové tvoji, a sloužiti tam budeš bohům cizím, dřevu a kameni. ³⁷A budeš k užasnutí a přísloví i v rozprávku všechněm národům, mezi kteréž zavede tě Hospodin. ³⁸Mnoho semene vyneseš na pole k rozsívání, a málo shromáždíš, nebo sžerou to kobyly. ³⁹Vinice štípíš a dělati je budeš, ale vína píti ani sbíratí nebudeš, nebo červ šíře je. ⁴⁰Olivovní hojnost míti budeš ve všech končinách svých, a však olejem se pomazovati nebudeš, nebo sprchne ovoce s olivy tvé. ⁴¹Synů a dcer naplodíš, a nebudeš jich míti, nebo zajati budou. ⁴²Všecko stromovní tvé i úrody země tvé kobyly zkaží. ⁴³Cizozemec, kterýž s tebou přebývá, vzroste nad tebe, ty pak velice ponižovati se musíš. ⁴⁴On půjčovati bude tobě, a ty nebudeš míti, co bys půjčil jemu; on bude přednější, a ty poslední. ⁴⁵A přijdou na tebe všechna zlořečenství tato a stíhati tě budou, a obklíčí tě, až i zahyneš, jestliže bys neuposlechl hlasu Hospodina Boha svého, a neostříhal přikázání a ustanovení jeho, kteráž přikázal tobě. ⁴⁶A budou rány tyto znamením a zázrakem na tobě i semeni tvém až na věky, ⁴⁷Proto že jsi nesloužil Hospodinu Bohu svému s potěšením a veselím srdce, maje hojnost všech věcí. ⁴⁸A protož nepříteli svému, kteréhož poslal na tebe Hospodin, sloužiti musíš v hladu, žízni, v nahotě a v nedostatku všech věcí; a vloží na šíji tvou jho železné, dokudž tě nesetře. ⁴⁹Přivede Hospodin na tebe národ z daleka, od nejdalejších končin země, jako letí orlice, národ, jehož jazyku nerozumíš, ⁵⁰Národ nestydatý, kterýž ani starce nebude šanovati, a nad dítětem se neslituje. ⁵¹A šíře plod dobytků tvých i úrody země tvé, dokudž nebudeš vyhlazen; a nezanechá tobě obilí, vína mladého a oleje, prvorozeného z skotů tvých, ani stáda bravů tvých, až tě i vyhladí. ⁵²A oblehne tě ve všech městech tvých, dokudž by nepadly zdi tvé vysoké a pevné, v nichž ty doufáš po vši zemi své; obležen, pravím, budeš ve všech městech svých, po vši zemi své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dal tobě, ⁵³Tak že v obležení a ssoužení, jímž ssouží tě nepřítel tvůj, jísti budeš plod života svého, maso synů svých a dcer svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj. ⁵⁴Člověk mezi vámi rozmazaný a v rozkoši schovaný záviděti bude bratru svému, i vlastní ženě své, i ostatním synům svým, kterýchž ještě zanechal, ⁵⁵Tak že neudělí žádnému z nich masa synů svých, kteréž jísti bude, proto že nezůstalo jemu nic jiného v obležení a v ssoužení, jímž ssouží tě nepřítel tvůj ve všech městech tvých. ⁵⁶Rozmazaná mezi vámi a v rozkoši schovaná žena, kteráž rozmazaností a rozkoší velikou ledva nohou země se dotkla, vlastnímu muži svému a synu svému i dceři své, ⁵⁷Také i lůžka svého, kteréž z ní vychází při porodu, ano i synů svých, kteréž zplodí, záviděti bude; nebo jísti je bude tajně pro nedostatek všech věcí v obležení a ssoužení,

jímž ssouží tě nepřítel tvůj v městech tvých. ⁵⁸Nebudeš-li ostříhati a činití všech slov zákona tohoto, kteráž psána jsou v knize této, abys se bál toho veleslavného a hrozného jména Hospodina Boha svého: ⁵⁹Rozmnoží ku podivení Hospodin rány tvé, a rány semene tvého, rány veliké a trvánlivé, i nemoci těžké a dlouhé. ⁶⁰A obrátí na tebe všechny neduhy Egyptské, jichžs se strašil, a přichytí se tebe. ⁶¹Všelijaký také neduh a všelikou ránu, kteráž není psána v knize zákona tohoto, uvede Hospodin na tebe, dokudž nebudeš vyhlazen. ⁶²A zůstane vás maličko, ješto vás prvé bylo mnoho, jako hvězd nebeských, proto že jsi neposlouchal hlasu Hospodina Boha svého. ⁶³I stane se, že jakož se veselil Hospodin nad vámi, dobře vám čině a rozmnožuje vás, tak veseliti se bude Hospodin nad vámi, když vás zkaží a vyhladí, a vyplnění budete z země, do kteréž jdete, abyste dědičně vládli jí. ⁶⁴A rozptýlí tě Hospodin mezi všechny národy, od jednoho konce země až do druhého, a budeš tam sloužiti bohům cizím, kterýchž ty neznáš, ani otcové tvoji, dřevu a kameni. ⁶⁵A mezi národy těmi neoddechneš, aniž bude míti odpočinutí spodek nohy tvé; tam také dá Hospodin tobě srdce lekavé, a oči blíkové, a truchlost myslí. ⁶⁶I bude život tvůj nejistý před tebou, a strašiti se budeš v noci i ve dne, a nikdež nebudeš jist svým životem. ⁶⁷Ráno díš: Ó by již byl večer! a večer díš: Ó by již bylo jitro! pro strach srdce svého, jímž se lekáš, a pro ty věci, na něž očima svýma hleděti musíš. ⁶⁸A zavede tě Hospodin do Egypta na lodech, cestou, o níž jsem řekl tobě: Nebudeš jí viděti více; a tam prodávati se budete nepřátelům svým za služebníky a děvky, a nebude, kdo by koupil.

29Tato jsou slova smlouvy, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi učiniti s syny Izraelskými v zemi Moábské, mimo onu smlouvu, kterouž učinil s nimi na Orébě. ²I svolav Mojžíš všecken lid Izraelský, řekl jim: Vy sami viděli jste všechny věci, kteréž učinil Hospodin před očima vašimi v zemi Egyptské, Faraonovi, i všechněm služebníkům jeho, i vsí zemi jeho, ³Zkušování veliká, kteráž viděly oči tvé, znamení i zázraky ty veliké. ⁴A však nedal vám Hospodin srdce k srozumění, a očí k vidění, a uší k slyšení až do tohoto dne. ⁵A vedl jsem vás čtyřiceti let po poušti, nezvetšela roucha vaše na vás, a obuv vaše neztrhala se na nohách vašich. ⁶Chleba jste nejedli, vína a nápoje opojného jste nepili, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš. ⁷A když jste přišli na toto místo, vytáhl Seon, král Ezebon, a Og, král Bázan, proti nám k boji, a porazili jsme je, ⁸A vzali jsme zemi jejich, i dali jsme ji v dědictví pokolení Rubenovu a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova. ⁹Ostříhejtež tedy slov smlouvy této a činite je, aby se vám šťastně vedlo všechno, což byste činili. ¹⁰Vy všickni dnes stojíte před Hospodinem Bohem svým, knížata vaše v pokoleních vašich, starší vaši a úředníci vaši, všickni muži Izraelští, ¹¹Dítka vaše i ženy vaše, i příchozí vaši, kteříž bydlejí u prostřed stanů vašich, i ten, kterýž dříví seká, i ten, kterýž váží vodu, ¹²Abyste vešli v smlouvu Hospo-

dina Boha svého, a v přísahu jeho, v kteroužto smlouvu Hospodin Bůh tvůj dnes vchází s tebou, ¹³Aby tě sobě dnes postavil za lid, a on byl tobě za Boha, jakož mluvil tobě, a jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. ¹⁴A ne s vámi samými činím smlouvu tuto a přísahu tuto, ¹⁵Ale i s každým tím, jenž tuto dnes s námi stojí před Hospodinem Bohem naším, i s tím, jehož není tuto dnes s námi. ¹⁶Nebo vy víte, kterak jsme bydlili v zemi Egyptské, a kterak jsme šli prostředkem těch národů, až jsme naskrze prošli. ¹⁷A viděli jste ohavnosti jejich i modly jejich, dřevo i kámen, stříbro i zlato, kteréž jest při nich. ¹⁸Hledtež, ať nebývá mezi vámi muže, aneb ženy, aneb čeledi, aneb pokolení, jehož by srdce odvrátilo se dnes od Hospodina Boha našeho, a šel by sloužiti bohům těch národů; ať nebývá mezi vámi kořene plodícího jed a hořkost. ¹⁹I stalo by se, že uslyše takový slova zlořečení tohoto, dobrořečil by sobě v srdci svém, řka: Pokoj míti budu, bychť pak i chodil podlé žádosti srdce svého; i přidal by opilou žízňivě. ²⁰Nechcet Hospodin odpustiti takovému, nebo tehďáž rozpálí se prchlivost Hospodinova a zůřivost jeho proti takovému člověku, tak že připadne na něj všeliké zlořečení, o kterémž psáno jest v knize této; i vyhladí Hospodin jméno jeho pod nebem. ²¹A odloučí jej Hospodin s jeho zlým ode všech pokolení Izraelských, vedlé všech zlořečení smlouvy zapsané v této knize zákona, ²²Tak že řekne věk potomní, synové vaši, kteříž povstanou po vás, i cizozemec, kterýž přijde z země daleké, (když uzří rány země této, i neduhy její, kteréž uvedl na ni Hospodin, ²³Sírou a solí vypálenou všechnu tu zemi, a že se nemůž síti, ani co vzházeti, ani jaké byliny růsti na ní, rovně jako na místě, kdež jest podvrácena Sodoma a Gomora, Adama a Seboim, kteréž podvrátil Hospodin v hněvě svém a v prchlivosti své), ²⁴Řeknou všickni národové: Proč jest tak učinil Hospodin zemi této? Kteraký jest to hněv prchlivosti jeho náramné? ²⁵A bude odpovědno: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha otců svých, kterouž učinil s nimi, když je vyvedl z země Egyptské. ²⁶Nebo odcházejíce, sloužili bohům cizím a klaněli se jim, bohům, kterýchž neznali, kteříž se s nimi také ničímž dobrým nezdělili. ²⁷I rozhněvala se prchlivost Hospodinova na tu zemi, tak že uvedl na ni všechno zlořečení zapsané v knize této. ²⁸Protož vyplnil je Hospodin z země jejich v hněvě, v rozpálení a v prchlivosti veliké, a vyvrhl je do země jiné, jakž to ukazuje dnešní den. ²⁹Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich, abychom plnili všechna slova zákona tohoto.

30Když pak přijdou na tě všechna slova tato, požehnáni i zlořečenství, kteráž jsem předložil, a rozpomeněš se v srdci svém, kdež bys koli byl mezi národy, do kterýchž by tě rozehnal Hospodin Bůh tvůj, ²A obrátě se k Hospodinu Bohu svému, poslouchal bys hlasu jeho ve všem, jakž já přikazuji tobě dnes, ty i synové tvoji, z celého srdce svého a ze vsí duše své: ³Tehdy přivede zase Hospodin Bůh tvůj zajaté tvé a smiluje se nad tebou, a obrátě se,

shromáždí tě ze všech národů, mezi něž rozptýlil tě Hospodin Bůh tvůj. ⁴Byť pak někdo z tvých i na konec světa zahrán byl, odtud zase shromáždí tě Hospodin Bůh tvůj, a odtud půjme tě, ⁵A uvede tě zase Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž dědičně vládli otcové tvoji, a opanuješ ji, a dobru učiní a rozmnoží tě více nežli otce tvé. ⁶A obřeže Hospodin Bůh tvůj srdce tvé a srdce semene tvého, abys miloval Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, abys živ byl. ⁷Všecka pak zlořečenství tato obrátí Hospodin Bůh tvůj na nepřátele tvé a na ty, jenž v nenávisti měli tebe, a protivili se tobě. ⁸Ty tedy obrátě se, když poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti všecka přikázání jeho, kteráž já tobě dnes přikazuji: ⁹Dát Hospodin Bůh tvůj prospěch při všem díle rukou tvých, v plodu života tvého i v plodu dobytka tvého, a v úrodách země tvé, tobě k dobrému. Nebo zase veselí se bude Hospodin z tebe, dobře čině tobě, jakož veselil se z otců tvých, ¹⁰Jestliže bys však poslouchal hlasu Hospodina Boha svého, a ostříhal přikázání jeho a ustanovení jeho, napsaných v knize zákona tohoto, když bys se obrátil k Hospodinu Bohu svému celým srdcem svým a celou duší svou. ¹¹Nebo přikázání toto, kteréž přikazuji tobě dnes, není skryté před tebou, ani vzdálené od tebe. ¹²Není na nebi, abys řekl: Kdo nám vstoupí do nebe, aby vezma, přinesl a oznámil je nám, abychom je plnili? ¹³Ani za mořem jest, abys řekl: Kdo se nám přeplaví za moře, aby je přinesl a oznámil nám, abychom plnili je? ¹⁴Ale velmi blízko tebe jest slovo, v ústech tvých a v srdci tvém, abys činil to: ¹⁵(Hle, předložil jsem tobě dnes život a dobré, smrt i zlé), ¹⁶Což já přikazuji tobě dnes, abys miloval Hospodina Boha svého, chodě po cestách jeho a ostříhaje přikázání jeho, ustanovení a soudů jeho, abys živ jsa, rozmnožen byl, a požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj v zemi, do kteréž jdeš, abys ji dědičně obdržel. ¹⁷Pakli se odvrátí srdce tvé, a nebudeš poslouchati, ale přiveden jsa k tomu, klaněti se budeš bohům cizím a jim sloužiti: ¹⁸Ohlašuji vám dnes, že jistotně zahynete, aniž prodlíte dnů svých v zemi, do kteréž se přes Jordán béřeš, abys ji dědičně obdržel. ¹⁹Osvědčuji proti tobě dnes nebem a zemí, žeť jsem život i smrt předložil, požehnaní i zlořečenství; vyvolíš sobě tedy život, abys živ byl ty i símě tvé, ²⁰A miloval Hospodina Boha svého, poslouchaje hlasu jeho a přídrže se jeho, (nebo on jest život tvůj, a dlouhost dnů tvých), abys bydlil v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům tvým Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.

31 Přišed tedy Mojžíš, mluvil slova ta ke všemu Izraelovi, ²A řekl jim: Ve stu a ve dvacítí letech jsem dnes, nemohuť již více vycházeti a vcházeti; a také řekl Hospodin ke mně: Nepřejdeš Jordánu tohoto. ³Hospodin Bůh tvůj předcházející tebe vyhladí ty národy od tváří tvé, a ty dědičně je opanuješ, a Jozue tento půjde před tebou, jakož řekl Hospodin. ⁴I učiní Hospodin jim, jakož učinil Seonovi a Ogovi králům Amorejským a zemi jejich, kteréž vyhladil.

⁵Protož když je dá Hospodin vám, tedy učiníte jim vedle každého přikázání, kteréž jsem přikázal vám. ⁶Budte silní a zmužile se mějte, nebojte se, ani se lekejte tváří jejich, nebo Hospodin Bůh tvůj, on jde s tebou, neopustí a nezanedchá tebe. ⁷Tedy povolal Mojžíš Jozue a řekl jemu před očima všeho Izraele: Budiž silný a zmužile se měj, nebo ty vejdeš s lidem tímto do země, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům jejich, že ji dá jim, a ty ji rozdělíš jim v dědictví. ⁸Hospodin pak předcházející tě, onť bude s tebou, neopustí tě, aniž tě zanechá; neboj se, ani se strachuj. ⁹I napsal Mojžíš zákon tento a dal jej kněžím, synům Lévi, kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a všechněm starším Izraelským, ¹⁰A přikázal jim Mojžíš, řka: Každého léta sedmého, v jistý čas léta odpuštění, v svátek stanů, ¹¹Když přijde všecken Izrael a postaví se před Hospodinem Bohem tvým na místě, kteréž by vyvolil, čísti budeš zákon tento přede vším Izraelem v uších jejich, ¹²Shromáždě lid, muže i ženy, i děti, i příchozí své, kteříž jsou v branách tvých, aby slyšice, učili se a báli se Hospodina Boha vašeho, a hleděli činiti všecka slova zákona tohoto. ¹³Synové také jejich, kteříž ještě toho nepoznali, ať slyší a učí se báti Hospodina Boha vašeho po všechny dny, v nichž živi budete na zemi, do níž, přejdouce Jordán, vejdete, abyste ji dědičně obdrželi. ¹⁴I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, již se přiblížili dnové tvoji, abys umřel. Pověj Jozue, a postavte se oba v stánku úmluvy, a přikáži jemu. Šel tedy Mojžíš a Jozue, a postavili se v stánku úmluvy. ¹⁵I ukázal se Hospodin v stánku v sloupě oblakovém, a postavil se sloup oblakový nade dveřmi stánku. ¹⁶Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Aj, ty již usneš s otcí svými, potom lid tento vstane, smilniti bude, následuje bohů cizozemců země této, do níž vchází, aby bydlil u prostřed ní; tu mne opustí a zruší smlouvu mou, kterouž jsem učinil s ním. ¹⁷Protož rozhněvá se na něj prchlivost má v ten den, a opustím je, i skryji tvář svou od nich, a bude sežrán, i přijdou na něj mnohé věci zlé a úzkosti. I řekne v ten den: Zdaliž ne proto přišly na mne tyto zlé věci, že Bůh můj není u prostřed mne? ¹⁸Já pak daleko skryji tvář svou v ten den pro všecko to zlé, kteréž páchal, jakž se obrátil k bohům cizím. ¹⁹Protož nyní napište sobě píseň tuto, a uč jí syny Izraelské; vlož ji v ústa jejich, aby ta píseň byla mi za svědka proti synům Izraelským. ²⁰Nebo uvedu jej do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jeho, oplývající mlékem a strdí, kdežto bude jísti a nasytí se a ztuční. Tehdy obrátí se k bohům cizím a sloužiti bude jim, i popudí mne a zruší smlouvu mou. ²¹A když přijdou na něj mnohé zlé věci a úzkosti, tehdy bude jemu tato píseň na svědectví, (nebo nepřijde v zapomenutí, aniž odejde od úst semene jeho). Známtť zajisté myšlení jeho, a co on ještě dnes činiti bude, prvé nežli jej uvedu do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil. ²²Tedy napsal Mojžíš tu píseň v ten den a učil jí syny Izraelské. ²³Potom dal přikázání Jozue, synu Nun, řka: Budiž silný, a měj se zmužile, nebo ty uvedeš syny Izraelské do země, kterouž jsem jim s přísahou zaslíbil, a já budu s tebou. ²⁴Stalo se pak,

když napsal Mojžíš slova zákona tohoto v knize, a dokonal je, ²⁵Že přikázal Levítům, kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, řka: ²⁶Vezměte tu knihu zákona a vložte ji v straně truhly smlouvy Hospodina Boha vašeho, ať jest tam proti vám na svědectví. ²⁷Nebo já znám zpouř tvou a zatvrdilost šíje tvé. Aj, poněvadž, když jsem já ještě živ nyní s vámi, zpurní jste bývali Hospodinu, čím tedy více, když já umru? ²⁸Shromažďte ke mně všechny starší pokolení svých a správce vaše, abych mluvil v uši jejich slova tato, a osvědčil proti nim nebem i zemí. ²⁹Nebo vím, že po mé smrti velmi porušíte se a vystoupíte z cesty, kterouž jsem přikázal vám; pročež přijde na vás toto zlé v posledních dnech, když byste činili to, což se nelíbí Hospodinu, popouzejíce ho dílem rukou svých. ³⁰Mluvil tedy Mojžíš v uši všeho shromáždění Izraelského slova písně této, až je i dokonal.

32 Pozorujte nebesa a mluvití budu, poslyš i země výmluvností úst mých. ²Stupiš jako déšť naučení mé, spadniž jako rosa výmluvnost má, jako tichý déšť na mladistvou trávu, a jako příval na odrostlou bylinu, ³Nebo jméno Hospodinovo slaviti budu. Vzdejtež velebnost Bohu našemu, ⁴Skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo všechny cesty jeho jsou spravedlivé. Bůh silný, pravdomluvný, a není nepravosti v něm, spravedlivý a přímý jest. ⁵Ale pokolení převrácené a zavilé zpronevěřilo se jemu mrzkostí vlastní svou, jakáž vzdálena jest od synů jeho. ⁶Tím-liž jste se odplacovati měli Hospodinu, lide bláznivý a nemoudrý? Zdaliž on není otec tvůj, kterýž tě sobě dobyl? On učinil tebe a utvrdil tě. ⁷Rozpomeň se na dny staré, považte let každého věku; vzeptej se otce svého, a oznámí tobě, starců svých, a povědí tobě. ⁸Když dědictví rozděloval Nejvyšší národům, když rozsadil syny Adamovy, rozměřil meze národům vedlé počtu synů Izraelských. ⁹Nebo díl Hospodinův jest lid jeho, Jákob provazec dědictví jeho. ¹⁰Nalezl jej v zemi pusté, a na poušti veliké a hrozné; vůkol vedl jej, vyučil jej, a ostříhal ho, jako zřítdnice oka svého. ¹¹Jako orlice ponouká orličátek svých, sedí na mladých svých, roztahuje křídla svá, bere je, a nosí je na křídlech svých: ¹²Tak Hospodin sám vedl jej, a nebylo s ním boha cizozemců. ¹³Zprovodil jej na vysoká místa země, aby jedl úrody polní, a učinil, aby ssál med z skály, a olej z kamene přetvrdého, ¹⁴Máslo od krav a mléko od ovcí, s nejtučnějšími beránky a skopci z Bázan a kozly s jádrem zrn pšeničných, a červené víno výborné aby pil. ¹⁵Takž Izrael ztučněv, zpíčil se; vytyl jsi a ztlustl, tukem jsi obrostl; i opustil Boha stvořitele svého, a zlehčil sobě Boha spasení svého. ¹⁶K horlení popudili ho cizími bohy, ohavnostmi zdraždili jej. ¹⁷Obětovali dábům, ne Bohu, bohům, jichž neznali, novým, kteříž z blízka přišli, jichžto se nic nestrašili otcové vaši. ¹⁸Na skálu, kteráž zplodila tě, zapomenul jsi; zapomněl jsi na Boha silného, stvořitele svého. ¹⁹To když viděl Hospodin, popudil se hněvem proti synům a dcerám svým, ²⁰A řekl: Skryji před nimi tvář svou, podívám se posledním věcem jejich; ne-

bo národ převrácený jest, synové, v nichž není žádné víry. ²¹Oniť jsou mne popudili k horlení skrze to, což není Bůh silný, rozhněvali mne svými marnostmi. I jáť popudím jich k závistí skrze ty, kteříž nejsou lid, skrze národ bláznivý k hněvu jich popudím. ²²Nebo oheň zápalen jest v prchlivosti mé, a hořeti bude až do nejhlubšího pekla, a šíře zemi i úrody její, a zapálí základy hor. ²³Shromáždím na ně zlé věci, střely své vystřílím na ně. ²⁴Hladem usvadou, a neduhy pálcivými a nakažením morním přehořkým žráni budou; také zuby šelm pošli na ně s jedem hadů zemských. ²⁵Meč uvede sirobu vně, a v pokojích bude strach, tak na mládenci jako panně, dítěti prsí požívajícím i muži šedivém. ²⁶Ano, řekl bych: Rozptýlím je po koutech, rozkáži přestati mezi lidmi paměti jejich, ²⁷Bych se pýchy nepřítel neobával, aby spatřice to nepřátel jejich, neřekli: Ruka naše nepřemožená byla, neučinilť jest Hospodin ničeho z těch věcí. ²⁸Nebo národ ten nesmyslný jest a nemající rozumnosti. ²⁹Ó by moudří byli, rozumělť by tomu, prohlédali by na poslední věci své. ³⁰Jak by jich jeden honiti mohl tisíc, a dva pryč zahrati deset tisíců? Jediné že Bůh skála jejich prodal je, a Hospodin vydal je. ³¹Nebo Bůh skála naše není jako skála jejich, což nepřátelé naši sami souditi mohou. ³²Nebo z kmene Sodonského kmen jejich, a z réví Gomorských hroznové jejich, hroznové jedovatí, zrní hořkosti plné. ³³Jed draků víno jejich, a jed lýtý nejjedovatějšího hada. ³⁴Zdaliž to není schováno u mne? zapečetěno v pokladnicích mých? ³⁵Mát jest pomsta a odplata, časemť svým klesne noha jejich; nebo blízko jest den zahynutí jejich, a budoucí věci zlé rychle připadnou na ně. ³⁶Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a nad služebníky svými lítost míti bude, když uzří, že odešla síla, a že jakož zajatý tak i zanechaný s nic býti nemůže. ³⁷I dí: Kde jsou bohové jejich? skála, v níž naději měli? ³⁸Z jejichžto obětí tuk jídali, a víno z obětí jejich mokrých píteli? Nechať vstanou a spomohou vám, nechť vám skejší jest skála ta. ³⁹Pohleďtež již aspoň, že já jsem, já jsem sám, a že není Boha kromě mne. Já mohu usmrtiti i obživiti, já raniti i uzdraviti, a není žádného, kdo by vytrhl z ruky mé. ⁴⁰Nebo já pozdvihám k nebi ruky své, a pravím: Živ jsem já na věky. ⁴¹Jakž nabrousím ostří meče svého, a uchopí soud ruka má, učiním pomstu nad nepřátely svými, a těm, jenž v nenávisti mne měli, odplatím. ⁴²Opojím střely své krví, a meč můj sžere maso, a to krví raněných a zajatých, jakž jen začnu pomsty uvoditi na nepřátely. ⁴³Veselte se pohané s lidem jeho, neboť pomstí krve služebníků svých, a uvede pomstu na nepřátely své, a očistí zemi svou a lid svůj. ⁴⁴I přišel Mojžíš, a mluvil všechna slova písně této v uši lidu, on a Jozue, syn Nun. ⁴⁵A když dokonal Mojžíš mluvení všech slov těch ke všemu množství Izraelskému, ⁴⁶Řekl jim: Přiložtež srdce svá ke všechněm slovům, kteráž já dnes osvědčuji vám, a přikažte to synům svým, aby ostříhali všech slov zákona tohoto, a činili je. ⁴⁷Nebo není daremné slovo, abyste jím pohrdnouti měli, ale jest život váš; a v slovu tom prodlíte dnů svých na zemi, kterouž

abyste dědičně obdrželi, půjdete přes Jordán. ⁴⁸Téhož dne mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁴⁹Vstup na horu tuto Abarim, na vrch Nébo, kteráž jest v zemi Moábské naproti Jerichu, a spatř zemi Kananejskou, kterouž já dávám synům Izraelským právem dědičným. ⁵⁰A umřeš na vrchu, na kterýž vejdeš, a připojen budeš k lidu svému, jako umřel Aron, bratr tvůj, na hoře řečené Hor, a připojen jest k lidu svému. ⁵¹Nebo jste zhrěšili proti mně u prostřed synů Izraelských, při vodách odpírání v Kádes, na poušti Tsin, proto že jste neposvětili mne u prostřed synů Izraelských. ⁵²Před sebou zajisté uříšíš zemi tu, ale tam nevejdeš do země té, kterouž dávám synům Izraelským.

33Toto pak jest požehnání, kterýmž požehnal Mojžíš, muž Boží, synů Izraelských před svou smrtí, ²A řekl: Hospodin z Sinai přišel, a vzešel jim z Seir, zastkvěl se s hory Fáran, a přišel s desíti tisíci svatých, z jehožto pravice oheň zákona svítíl jim. ³Jak velice miluješ lidi! Všickni svatí jeho jsou v ruce tvé, oni také přivinuli se k nohám tvým, vezmouť prospěch z výmluvností tvých. ⁴Zákon vydal nám Mojžíš, dědičný shromáždění Jákobovu, ⁵(Nebo byl v Izraeli jako král), když přední z lidu shromáždili se, i všechna pokolení Izraelská. ⁶Buď živ Ruben a neumírej, a muži jeho ať jsou bez počtu. ⁷Tolikéž požehnal i Judovi a řekl: Vyslyš, Hospodine, hlas Judův, a k lidu svému jej sprovouzuj; ruce jeho budou bojovati za něj, a ty jemu spomáhati budeš proti nepřátelům jeho. ⁸O Lévi také řekl: Thumim tvé a urim tvé bylo, Pane, při muži svatém tvém, kteréhož jsi zkusil v pokušení, a kterýž podlé tebe měl nesnáz při vodách Meribah, ⁹Kterýž řekl otci svému a matce své: Neohlédám se na vás; a bratří svých neznal, a o synech svých nevěděl; nebo ostříhají výmluvností tvých, a smlouvu tvou zachovávají. ¹⁰Vyučovati budou soudům tvým Jákoeba, a zákonu tvému Izraele, a klásti budou kadidlo před tváří tvou, a obět zápalnou na oltáři tvém. ¹¹Požehnejž, Hospodine, rytěřování jeho, a v práci rukou jeho zalib se tobě. Zlomuj ledví nepřátel jeho a těch, kteříž ho nenávidí, aby nepovstali. ¹²A o Beniaminovi řekl: Milý jest Hospodinu, bezpečně s ním bydliti bude; ochraňovati jej bude každého dne, a mezi rameny jeho přebývati. ¹³O Jozefovi pak řekl: Požehnaná země jeho od Hospodina pro nejlepší věci nebeské, pro rosu a vrchoviště zespod se prýščí, ¹⁴A pro nejlepší úrody sluncem vyzralé, a pro nejlepší věci časem měsíců došlé, ¹⁵I pro rozkoše hor nejstarších, a pro rozkoše pahrbků věčných, ¹⁶Pro nejlepší věci země i plnost její, vyplývající z milosti ve kři přebývajícího. Přijdiž to požehnaní na hlavu Jozefovu, a na vrch hlavy odděleného z jiných bratří jeho. ¹⁷Prvorozeného, vola toho krása veliká bude, a rohové jednorozce rohové jeho, jimiž on trkati bude národy napořád až do končin země. A toť jsou mnozí tisícové Efraimovi a tisícové Manassesovi. ¹⁸O Zabulonovi také řekl: Vesel se Zabulon u vycházení svém, a Izachar v staních svých. ¹⁹Lidi na horu Boží svolají, a budou obětovati oběti spravedlnosti; nebo hojnost mořskou ssáti budou, a skry-

té poklady v písku. ²⁰Gádovi pak řekl: Požehnaný, kterýž rozšiřuje Gáda. Ont jakožto lev bydliti bude, a uchvátí rameno i s hlavou. ²¹Kterýž opatřil ho prvotinami; nebo tam podílem skrze vydavatele zákona ubezpečen jest. Protož pobéř se s knížaty lidu, a spravedlnost Hospodinu i soudy jeho s Izraelem vykonávati bude. ²²O Danovi pak řekl: Dan jako lvíče lvové vyskakovati bude z Bázan. ²³A Neftalímovi řekl: Ó Neftalíme, sytý přízní Páně, plný požehnaní Hospodinova, západní a polední stranu přijmi za dědictví. ²⁴O Asserovi také řekl: Asser požehnaný nad jiné syny, budeť milý bratřím svým, omočí v oleji nohu svou. ²⁵Železo a měď pod šlepějemi tvými; pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš. ²⁶Nenít žádného, jako Bůh silný, ó Izraeli, kterýž se vznáší na nebesích ku pomoci tobě, a u velebnosti své na oblacích nejvyšších. ²⁷Ochrana tvá buď Bůh věčný, a zespod ramena věčnosti, kterýž vyžene nepřátely před tebou, aneb řekne: Vyhlad je, ²⁸Aby sám bezpečně bydlil Izrael, rodina Jákobova, a to v zemi obilím a vínem oplývající, jehož nebesa také i rosu vydávati budou. ²⁹Blahoslavený jsi, Izraeli. Kdo jest podobný tobě, lide vysvobozený skrze Hospodina, jenž jest pavéza spomožení tvého a meč důstojnosti tvé? Tvoji zajisté nepřátelé poníženi budou, ale ty po všech vyvýšenostech jejich šlapati budeš.

34Tedy vstoupil Mojžíš z rovin Moábských na horu Nébo, na vrch hory, kteráž jest proti Jerichu, a ukázal jemu Hospodin všechnu zemi Galád až do Dan, ²I všechnu Neftalím, a zemi Efraim a Manasse, a všechnu zemi Juda až k moři nejdalšímu, ³Polední také stranu a roviny údolí Jericha, města palmovím osazeného, až do Segor. ⁴A řekl jemu Hospodin: Tato jest země, kterouž s přísahou zaslíbil jsem Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, řka: Semeni tvému dám ji. Způsobil jsem to, abys ji viděl očima svými, však do ní nevejdeš. ⁵I umřel tam Mojžíš, služebník Hospodinův, v zemi Moábské, vedlé řeči Hospodinovy. ⁶A pochoval jej v Gai, v zemi Moábské naproti Betfegor, a žádný nezvěděl o jeho hrobu až do tohoto dne. ⁷Byl pak Mojžíš ve stu a dvacítiletých, když umřel, a nepošly oči jeho, aniž síla odešla od něho. ⁸I plakali synové Izraelští Mojžíše na rovinách Moábských třidceti dní, a vyplnění jsou dnové pláče a kvílení nad Mojžíšem. ⁹Jozue pak, syn Nun, naplněn jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své na něj. I poslouchali ho synové Izraelští, a činili, jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše. ¹⁰Ale nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi, (kteréhož by tak znal Hospodin tváří v tvář), ¹¹Ve všech znameních a zázracích, pro něž poslal jej Hospodin, aby činil je v zemi Egyptské, před Faraonem a přede všechněmi služebnky jeho, a vši zemi jeho, ¹²Také i ve všech skutcích ruky silné, a ve všeliké hrůzi veliké, kteréžto věci činil Mojžíš před očima všeho Izraele.

Jozue

1Stalo se pak po smrti Mojžíše, služebníka Hospodinova, že mluvil Hospodin k Jozue, synu Nun, služebníku Mojžíšovu, řka: ²Mojžíš, služebník můj, umřel; protož nyní vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všecen lid tento, a jdi do země, kterouž já dávám synům Izraelským. ³Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi. ⁴Od pouště a Libánu toho až k řece veliké, řece Eufrates, všechna země Hetejská až do moře velikého na západ slunce bude pomezí vaše. ⁵Neostojí žádný před tebou po všechny dny života tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nenechám tebe samého, aniž tě opustím. ⁶Posilniž se a zmužile se měj, nebo ty uvedeš v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim. ⁷Toliko posilni se a udatně sobě počínej, abys ostříhal a činil všechno podle zákona, kterýž přikázal tobě Mojžíš, služebník můj; neuchyluj se od něho na pravo ani na levo, abys byl opatrný ve všem, k čemuž se obrátíš. ⁸Neodejdet kniha zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostříhal a činil všechno podle toho, což psáno jest v něm; nebo tehdaž šťastný budeš na cestách svých, a tehdaž opatrný budeš. ⁹Zdaliž jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš. ¹⁰Tedy přikázal Jozue správcům lidu, řka: ¹¹Projděte skrze tábor a přikážte lidu, řkouce: Nachystejte sobě potravu, nebo po třech dnech půjdete přes Jordán tento, abyste vejduce, opanovali zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dává vám k dědičnému vládařství. ¹²Rubenovu pak pokolení a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova mluvil Jozue, řka: ¹³Pomněte na to, co vám přikázal Mojžíš služebník Hospodinův, když řekl: Hospodin Bůh váš způsobil vám odpočinití, že vám dal zemi tuto. ¹⁴Ženy vaše, dítky vaše i dobytek váš necht zůstanou v zemi, kterouž dal vám Mojžíš s této strany Jordánu, vy pak jděte vojensky zpořádaní před bratřími svými, kteříkoli jste muži silní, a pomáhajte jim, ¹⁵Dokudž nedá odpočinití Hospodin bratřím vašim jako i vám, a neobdrží dědičně také i oni země, kterouž Hospodin Bůh váš dává jim. Potom navrátíte se do země dědictví svého, kterouž dal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, s této strany Jordánu, k východu slunce, a dědičně vlastní jí budete. ¹⁶I odpověděli k Jozue, řkouce: Všecko, což

jsi nám rozkázal, učiníme, a kamžkoli pošleš nás, půjdeme. ¹⁷Rovně jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe; jediné necht jest Hospodin Bůh tvůj s tebou, jako byl s Mojžíšem. ¹⁸Kdo by koli odporný byl rozkázání tvému, a neposlouchal by řeči tvých ve všech věcech, kteréž bys přikázal jemu, umřet; toliko posilni se a zmužile se měj.

2Poslal pak byl Jozue, syn Nun, z Setim dva muže špehéře tajně, řka: Jděte, shlédněte zemi, zvlášt Jericho. I šli a vešli do domu ženy nevěstky, jejíž jméno bylo Raab, a odpočinuli tu. ²Ale jakž oznámeno bylo králi Jericha a povědino: Aj, muži přišli sem této noci z synů Izraelských, aby shlédli zemi, ³Tedy poslal král Jericha k Raab, řka: Vyveď muže, kteříž přišli k tobě, a vešli do domu tvého, nebo k vyšpehování vši země přišli. ⁴(Pojavši pak žena ty dva muže, skryla je.) Kteráž odpověděla: Pravda jest, přišliť jsou ke mně muži, ale nevěděla jsem, odkud jsou. ⁵A když bránu zavíratí měli v soumrak, vyšli muži ti, a nevím, kam jsou šli; hoňte je rychle, nebo dostihnete jich. ⁶Ale ona rozkázala jim vstoupiti na střechu, a skryla je v pazdeři lněném, kteréž byla skladla na střeše. ⁷Muži pak vyslaní honili je cestou Jordánskou až k brodům; a zavřena jest brána, jakž vyšli ti, kteříž je honili. ⁸Prvé pak, než usnuli špehéři, vstoupila k nim ona na střechu, ⁹A řekla mužům těm: Vím, že Hospodin dal vám zemi tuto, nebo připadl na nás strach váš, tak že oslábli všickni obyvatelé země před tváří vaší. ¹⁰Slyšeli jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moře Rudého před tváří vaší, když jste vyšli z Egypta, a co jste učinili dvěma králům Amorejským, kteříž byli za Jordánem, Seonovi a Ogovi, kteréž jste zahladili jako proklaté. ¹¹Což když jsme uslyšeli, osláblo srdce naše, aniž zůstává více v kom duše před tváří vaší, nebo Hospodin Bůh váš jest Bůh na nebi svrchu, i na zemi dole. ¹²Nyní tedy, prosím, přísáhněte mi skrze Hospodina, poněvadž jsem učinila vám milosrdenství, že i vy učiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte mi znamení jisté, ¹³Že budete živiti otce mého i matku mou, bratří mé i sestry mé a všechno, cožkoli jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti. ¹⁴I řekli jí muži ti: Duše naše za vás necht jsou na smrt; jestliže však neproneseš řeči naší této, takt se jistě stane, že když nám dá Hospodin zemi tuto, tehdy učiníme s tebou milosrdenství a pravdu. ¹⁵Protož spustila

je oknem po provazu; nebo dům její byl při zdi městské, a na zdi ona bydlila. ¹⁶I řekla jim: Jděte k této hoře, aby se nepotkali s vámi, kteříž vás honí, a křejte se tam za tři dni, až se oni zase navrátí, a potom půjdete cestou svou. ¹⁷Tedy řekli muži k ní: Prosti budeme od této přísahy tvé, kterouž jsi zavázala nás, ¹⁸Jestliže, když vejdemo do země, neuvážeš provázku tohoto z nití hedbávi červeného dvakrát barveného v tomto okně, jímž jsi nás spustila, také otce svého a matky své, i bratří svých, a všeho domu otce svého neshromáždíš-li k sobě do domu. ¹⁹Také kdo by vyšel ven ze dveří domu tvého, krev jeho bude na hlavu jeho, ale my budeme bez viny; a každého toho, kdož bude s tebou v domě, jestliže by se kdo rukou dotekl, krev jeho na hlavy naše připadní. ²⁰Jestliže pak proneseš tuto řeč naši, budeme prosti od přísahy tvé, kterouž jsi nás zavázala. ²¹Odpověděla ona: Necht jest tak, jakž jste řekli. I propustila je a odešli; i uvázala provázek z hedbávi červeného dvakrát barveného v tom okně. ²²Odšedše pak, přišli na horu, a pobyli tam za tři dni, dokudž se nenavrátili, kteříž je honili; nebo jich hledali ti, kteříž je honili po všech cestách, ale nic nenalezli. ²³Ti pak dva muži sšedše s hory, navrátili se a přeplavili se přes Jordán; i přišli k Jozue, synu Nun, a vypravovali jemu všecko, co se s nimi dalo. ²⁴A řekli k Jozue: Dalt jest Hospodin v ruce naše všecku zemi, nebo se zděsili všickni obyvatelé země tváři naší.

3Vstal pak Jozue velmi ráno, a hnůvše se z Setim, přišli až k Jordánu, on i všickni synové Izraelští, a přenocovali tu, prvé nežli šli přes něj. ²I stalo se, že třetího dne správcové šli prostředkem stanů, ³A přikazovali lidu, řkouce: Když užíte truhlu smlouvy Hospodina Boha svého a kněží Levítské, ani ji nesou, vy také hnete se s místa svého a půjdete za ní, ⁴(A však místo mezi vámi a mezi ní bude okolo dvou tisíc loket míry obecné, nepřibližujte se k ní), abyste viděli cestu, kterouž byste jíti měli; nebo nešli jste tou cestou prvé. ⁵Řekl pak byl Jozue lidu: Posvěťtež se, zítra zajisté učiní Hospodin divné věci mezi vámi. ⁶Potom řekl Jozue kněžím těmi slovy: Vezměte truhlu smlouvy, a jděte před lidem. I vzali truhlu smlouvy a brali se před lidem. ⁷Nebo řekl byl Hospodin k Jozue: V tento den začnu tebe zvelebovati před očima všeho Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou. ⁸Protož ty přikaž kněžím, kteříž nosí truhlu smlouvy, a rci: Když vejdete na kraj vody Jordánské, zastavte se v Jordáně. ⁹Řekl také Jozue synům Izraelským: Přistupte sem, a slyšte slova Hospodina Boha vašeho. ¹⁰I řekl Jozue: Po tomto poznáte, že Bůh silný živý jest u prostřed vás, a že konečně vyžene od tváři vaší Kananejského, Hetejského, Hevejského, Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a Jebuzejského: ¹¹Aj, truhla smlouvy Panovníka vsí země půjde před vámi přes Jordán. ¹²Protož nyní vezměte sobě dvanácte mužů z pokolení Izraelských, po jednom muži z každého pokolení. ¹³I bude, že hned jakž se zastaví kněží, nesoucí truhlu Hospodina Panovníka vsí země, u vodě Jordánské, vody Jordánu roz-

dělí se, a vody tekoucí s vrchu zůstanou v jedné hromadě. ¹⁴Stalo se tedy, když se bral lid z stanů svých, aby šli přes Jordán, a kněží, kteříž nesli truhlu smlouvy, před nimi, ¹⁵A když ti, kteříž nesli truhlu, přišli až k Jordánu, a kněží, nesoucí truhlu, omočili nohy v kraji vod: (Jordán pak rozvodňuje se a vystupuje ze všech břehů svých v každý čas žně), ¹⁶Že se zastavily vody, kteréž s hůry přicházely, a shrnuly se v hromadu jednu velmi daleko od Adam města, kteréž leží k straně Sartan, kteréž pak odcházely k moři dolů, k moři slanému sešly a sběhly, a lid přešel naproti Jerichu. ¹⁷Stáli pak kněží, kteříž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy na suše u prostřed Jordánu, nehýbajíce se, (a všecken Izrael šel po suše), až se lid všecken přepravil přes Jordán.

4I stalo se, když již všecken národ přešel Jordán, (nebo byl řekl Hospodin k Jozue, řka: ²Vezměte sobě z lidu dvanácte mužů, po jednom muži z každého pokolení, ³A přikažte jim, řkouce: Vezměte sobě odsud z prostřed Jordánu, s místa, na němž stály nohy kněžské nepohnutě, dvanácte kamenů, a vynesťte je s sebou, a skladťte v ležení, v kterémž přes tuto noc pozůstanete), ⁴Že povolav Jozue dvanácti mužů, kteréž k tomu zřídil z synů Izraelských, po jednom muži z každého pokolení, ⁵I řekl jim Jozue: Jděte před truhlou Hospodina Boha svého do prostřed Jordánu a vezměte sobě každý kámen jeden na rameno své, vedlé počtu pokolení synů Izraelských, ⁶Aby to bylo na znamení mezi vámi. Když by potom tázali se synové otců svých, řkouce: K čemu jsou vám ti kamenové? ⁷Odpovíte jim, že se rozdělily vody Jordánské před truhlou smlouvy Hospodinovy, (když, pravím, šla přes Jordán, rozdělily se vody Jordánské), i zůstávají kamenové tito na památku synům Izraelským až na věky. ⁸I učinili synové Izraelští tak, jakž přikázal Jozue, a vzali dvanácte kamenů z prostředku Jordánu, jakož mluvil Hospodin k Jozue, vedlé počtu pokolení synů Izraelských, a přinesli je s sebou na první stanoviště, a tu je složili. ⁹Jozue také vyzdvihl dvanácte kamenů u prostřed Jordánu na místě, kdež stály nohy kněží nesoucích truhlu smlouvy, a byli tam až do tohoto dne. ¹⁰Kněží pak, jenž nesli truhlu, stáli u prostřed Jordánu, dokudž se nevyplnilo všeliké slovo, kteréž přikázal Hospodin Jozue, aby oznámil lidu podlé všeho, jakž byl přikázal Mojžíš Jozue. I pospíšil lid a přešli. ¹¹Když pak již přešel všecken lid, přešla také truhla Hospodinova i kněží, an lid na to hledí. ¹²Přešli i synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova, vojensky zpořádaní před syny Izraelskými, jakož byl mluvil k nim Mojžíš. ¹³Okolo čtyřiceti tisíců oděných bojovníků šlo před Hospodinem k boji na roviny Jericha. ¹⁴V ten den zvelebil Hospodin Jozue před očima všeho Izraele. I báli se ho, jako se báli Mojžíše po všecky dny života jeho. ¹⁵Mluvil pak Hospodin k Jozue, řka: ¹⁶Přikaž kněžím, kteříž nesou truhlu svědectví, ať vystoupí z Jordánu. ¹⁷I přikázal Jozue kněžím, řka: Vystupte z Jordánu. ¹⁸Když pak vystupovali kněží, jenž nesli truhlu

smlouvy Hospodinovy, z prostřed Jordánu, jakž jen vytrhli kněží nohy na sucho, navrátily se vody Jordánské k místu svému, a tekly předce jako i prvě ve všech březích svých.¹⁹ Vyšed pak lid z Jordánu desátého dne měsíce prvního, položili se v Galgala k straně východní Jericha;²⁰ A dvánácte kamenů těch, kteréž vynesli z Jordánu, postavil Jozue v Galgala.²¹ A mluvil k synům Izraelským takto: Když by se otázali potom synové vaši otců svých, řkouce: Co ti kamenové znamenají?²² Oznamíte synům svým a díte: Po suše přešel Izrael Jordán tento.²³ Nebo vysušil Hospodin Bůh váš vody Jordánské před tváří vaší, až jste přešli, jakož učinil Hospodin Bůh váš moři Rudému, kteréž vysušil před tváří naší, až jsme přešli,²⁴ Aby poznali všickni národové země ruku Hospodinovu, že silná jest, a abyste se báli Hospodina Boha vašeho po všechny dny.

5 Stalo se pak, když uslyšeli všickni králové Amorejští, kteříž bydlili za Jordánem k západu, a všickni králové Kananejští, kteříž bydlili při moři, že vysušil Hospodin vody Jordánské před syny Izraelskými, dokudž ho nepřešli: zemdlelo srdce jejich, aniž zůstalo více v nich duše před tváří synů Izraelských.² Toho času řekl Hospodin k Jozue: Udělej sobě nože ostré, a obřež opět syny Izraelské po druhé.³ I udělal sobě Jozue nože ostré, a obřezal syny Izraelské na pahrbku Aralot.⁴ Tato pak jest příčina, pro kterouž je obřezal Jozue, že všecken lid, kterýž byl vyšel z Egypta, polhavi mužského, všickni muži bojovní zemřeli byli na poušti na cestě po vyjití z Egypta.⁵ Nebo obřezán byl všecken lid, kterýž byl vyšel, ale žádného z toho lidu, kterýž se zrodil na poušti, na cestě po vyjití z Egypta, neobřezali.⁶ (Nebo čtyřidceti let chodili synové Izraelští po poušti, dokudž nezahynul všecken národ mužů bojovních, kteříž byli vyšli z Egypta, ješto neposlouchali hlasu Hospodinova, jimžto zapřisáhl Hospodin, že neukáže jim země, kterouž s přísahou zaslíbil dáti otcům jejich, že ji nám dá, zemi oplývající mlékem a strdí.)⁷ Ale syny jejich, kteréž postavil na místo jejich, ty obřezal Jozue, že byli neobřezaní; nebo žádný jich neobřezoval na cestě.⁸ Když pak byl všecken lid obřezán, zůstali na místě svém v ležení, dokudž se nezhojili.⁹ I řekl Hospodin k Jozue: Dnes jsem odjal pohanění Egyptské od vás. A nazval jméno místa toho Galgal až do tohoto dne.¹⁰ Když pak ležení měli synové Izraelští v Galgala, slavili velikunoc čtrnáctého dne toho měsíce u večer, na rovinách Jericha.¹¹ I jedli z úrod té země na zejtrí po velikonoci chleby nekvašené, a pražmu téhož dne.¹² I přestala manna na zejtrí, když jedli z obilí té země, a již více neměli synové Izraelští manny, ale jedli z úrod země Kananejské toho roku.¹³ Stalo se pak, když byl Jozue na poli Jericha, že pozdvihl oči svých a viděl, an muž stojí naproti němu, maje v ruce meč dobytý. I šel Jozue k němu, a řekl jemu: Jsi-li náš, čili nepřítel našich?¹⁴ I odpověděl: Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl Jozue tváří svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu: Co pán můj chce mluvití služebníku svému?¹⁵ Tedy odpověděl kníže vojska

Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na němž stojíš, svaté jest. I učinil tak Jozue.

6 Jericho pak velmi pilně zavíno bylo pro strach synů Izraelských, a žádný nevycházal ven, ani tam nevcházal.² I řekl Hospodin k Jozue: Aj, dal jsem v ruku tvou Jericho, a krále jeho s silnými muži jeho.³ Protož obcházeti budete město všickni muži bojovní, okolo města chodíce, jednou za den; tak učiníš po šest dní.⁴ Kněží pak sedm ať nesou sedm trub z rohů beraních před truhlou; dne pak sedmého obejdete město sedmkrát, a kněží troubiti budou v trouby.⁵ A když zdlouha troubiti budou na roh beraní, jakž nejprvé uslyšíte hlas trouby, zkríkne všecken lid křikem velikým, i oboří se zed městská na místě svém, a vejde lid do města, jeden každý proti místu, kdež stál.⁶ Tedy povolav Jozue, syn Nun, kněží, řekl jim: Vezměte truhlu smlouvy, a sedm kněží ať vezmou sedm trub beraních před truhlou Hospodinovou.⁷ Řekl také lidu: Jděte a obejdete město, a zbrojní ať jdou před truhlou Hospodinovou.⁸ A když to oznámil Jozue lidu, sedm kněží, nesouce sedm trub beraních, šli před truhlou Hospodinovou, a troubili v trouby; truhla také smlouvy Hospodinovy brala se za nimi.⁹ Zbrojní pak šli před kněžími, kteříž troubili na trouby, a ostatní šli za truhlou, jdouce a v trouby troubíce.¹⁰ (Lidu pak byl přikázal Jozue, řka: Nebudete křičeti, ani slyšán bude hlas váš, ani vyjde slovo z úst vašich až do dne toho, v němž řeknu vám: Křičte, i budete křičeti.)¹¹ Tedy obešla truhla Hospodinova město vůkol jednou, a navrátili se do stanů a zůstali v nich.¹² Opět povstal Jozue ráno a kněží nesli truhlu Hospodinovu.¹³ Sedm pak kněží, nesouce sedm trub beraních, předcházeli truhlu Hospodinovu, jdouce, a troubili v trouby; a zbrojní šli před nimi, a ostatní šli za truhlou Hospodinovou, když kněží šli, v trouby troubíce.¹⁴ I obešli město druhého dne opět, a navrátili se do stanů. Tak činili po šest dní.¹⁵ V den pak sedmý vstali, jakž zasvítávalo, a obešli město týmž způsobem sedmkrát; toliko toho dne obešli město sedmkrát.¹⁶ Stalo se pak, když po sedmé obcházeli, a kněží v trouby troubili, řekl Jozue lidu: Křičtež již, dalt jest Hospodin vám město.¹⁷ A budiž to město proklaté, ono i všechny věci, kteréž v něm jsou, Hospodin; toliko Raab nevěstka ať jest živa, ona i všickni, kteříž by s ní byli v domě, nebo skryla posly, kteréž jsme byli poslali.¹⁸ Avšak vystříhejte se od proklatého, abyste i vy nebyli učinění proklatí, berouce z proklatých věcí, a uvedli byste stany Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste je.¹⁹ Všecko pak stříbro a zlato, a nádoby měděné a železné, svaté bude Hospodin; na poklad Hospodin; složeno bude.²⁰ Tedy křičel lid, když zatroubili v trouby. Nebo když slyšel lid hlas trub, křičeli i oni křikem velikým, i obořila se zed na místě svém. Tedy všel lid do města, jeden každý proti místu, kdež stál. I vzali je.²¹ A pohubili ostrostí meče jako proklaté všecko, což bylo v městě, od muže až do ženy, od dítěte až do starce, a až do vola, dobytčete i osla.²² Dvěma pak mužům, kteříž shlédli zemi, řekl Jozue: Vejděte do do-

mu ženy nevěstky, a vyvedte ji odtud, i všecky věci, kteréž má, jakož jste jí přísáhli. ²³I všedše mládenci špehěři, vyvedli Raab a otce jejího, i matku její a bratří její i všecko, což měla, a všecku rodinu její vyvedli, a nechali jich vně za stany Izraelskými. ²⁴Město pak spálili ohněm, i všecko, což v něm bylo, stříbro však a zlato a nádoby měděné a železné složili na poklad v domě Hospodinově. ²⁵Raab také nevěstku, a dům otce jejího i všecko, což měla, živé zůstavil Jozue; a bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne, nebo skryla posly, kteréž poslal Jozue k shlédnutí Jericha. ²⁶Toho času vydal klatbu Jozue, řka: Zlořečený buď před Hospodinem muž ten, kterýž by povstal, aby stavěl město Jericho. V prvorozeném svém založí je, a v nejmenším postaví brány jeho. ²⁷Byl pak Hospodin s Jozue, a rozhlásila se pověst o něm po vsi zemi.

7 Zhřěšili pak synové Izraelští přestoupením při věcech prokletých; nebo Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záre, z pokolení Juda, vzal něco z věcí prokletých. Pročež rozpálila se prchlivost Hospodinova na syny Izraelské. ²Nebo když poslal Jozue muže některé od Jericha do Hai, kteréž bylo blízko Betaven, k východní straně Bethel, a mluvil k nim, řka: Vstupte a shlédněte zemi, vstoupili tedy muži ti, a shlédli Hai. ³Kterážto navrátivše se k Jozue, řekli jemu: Necht nevstupuje všecken lid tento, okolo dvou tisíc mužů neb okolo tří tisíců mužů necht vstoupí, a dobudou Hai; neobtěžuj všeho lidu, vysílaje jej tam, nebo málo jest oněchno. ⁴Tedy vytáhlo jich z lidu tam okolo tří tisíc mužů, a utekli před muži města Hai. ⁵I zabili z nich obyvatelé Hai okolo třidceti a šesti mužů, a honili je od brány až k Sabarim, a porazili je, když s vrchu utíkali. I rozpustilo se srdce lidu, a bylo jako voda. ⁶Tedy Jozue roztrhl roucho své, a padl tváří svou na zem před truhlou Hospodinovou, a ležel až do večera, ano i starší Izraelští, a sypali prach na hlavy své. ⁷I řekl Jozue: Ach, Panovníče Hospodine, proč jsi kdy převedl lid tento přes Jordán, abys nás vydal v ruku Amorejského, tak aby nás zahubil? Ó kdybychom byli raději zůstali za Jordánem. ⁸Ó Pane, což mám říci, když již lid Izraelský utíká před nepřátely svými? ⁹Nebo uslyšíce Kananejští a všickni obyvatelé země, obklíčí nás vůkol, a vyhledí jméno naše z země. I což to učiníš jménu svému velikému? ¹⁰I řekl Hospodin k Jozue: Vstaň. Proč jsi padl na tvář svou? ¹¹Zhřěšil Izrael, tak že smlouvu mou přestoupili, kterouž jsem jim přikázal; nebo jsou i vzali z věcí prokletých, k tomu i ukradli, také i sklamali, nad to i odložili mezi nádoby svá. ¹²Protož nebudou moci synové Izraelští ostáti před nepřátely svými, utíkati budou před nepřátely svými, nebo poškvrnili se věcí prokletou. Nebudut více s vámi, leč vyhledíte prokletí to z prostředku svého. ¹³Vstaň, posvět lidu a rci: Posvětte se k zítřku; nebo takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Věc prokletá jest u prostřed tebe, Izraeli, nebudeš moci ostáti před nepřátely svými, dokudž neodejmeš prokletí toho z prostředku svého. ¹⁴Protož přistupovati budete rá-

no po pokoleních svých, a pokolení, kteréž ukáže Hospodin, přistupovati bude po rodech, takž rod, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po domích, a dům, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po osobách. ¹⁵Kdož pak postižen bude vinný věcí prokletou, ohněm spálen bude, on i všecko, což jeho jest, proto že přestoupil smlouvu Hospodinovu, a že učinil nešlechtnost v Izraeli. ¹⁶Vstav tedy Jozue ráno, kázal přistupovati Izraelovi po pokoleních jejich. I postiženo jest pokolení Judovo. ¹⁷Tedy když kázal přistupovati čeledem Juda, postižena jest čeled Záre. Potom kázal přistupovati čeledi Záre po osobách, a postižen jest Zabdi. ¹⁸I kázal přistupovati domu jeho po osobách, i postižen jest Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záre z pokolení Judova. ¹⁹I řekl Jozue Achanovi: Synu můj, dej, prosím, chválu Hospodinu Bohu Izraelskému, a vyznej se jemu, a oznam mi aspoň již, co jsi učinil, netaj již toho přede mnou. ²⁰Tedy odpovídaje Achan k Jozue, řekl: Pravdat jest, já jsem zhřěšil proti Hospodinu Bohu Izraelskému, tak že to a toto jsem učinil. ²¹Viděl jsem mezi loupeží plášť jeden Babylonský pěkný, a dvě stě lotů stříbra, a prut zlatý jeden, padesáte lotů ztíží, čehož požádav, vzal jsem to, a aj, jsou ty věci skryté v zemi prostřed stanu mého, a stříbro pod tím. ²²Tedy poslal Jozue posly, kteříž běželi do stanu, a aj, bylo to skryto v stanu jeho, a stříbro pod tím. ²³A vzavše to z stanu, přinesli k Jozue a ke všem synům Izraelským, a položili ty věci před Hospodinem. ²⁴Vzav tedy Jozue a všecken Izrael s ním Achana, syna Záre, a stříbro i plášť, i prut zlatý, i syny jeho, i dcery jeho, voly a osly, dobytek i stan jeho i všecko, což měl, vyvedli je do údolí Achor. ²⁵Kdež řekl Jozue: Proč jsi zkormoutil nás? Zkormutiž tebe Hospodin v tento den. I uházel jej všecken lid kamením, a spálili je ohněm, ukamenovavše je kamením. ²⁶Potom nametali naň hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do tohoto dne; a tak odvrácen jest Hospodin od hněvu prchlivosti své. Protož nazváno jest jméno místa toho údolí Achor, až do dnešního dne.

8 I řekl Hospodin k Jozue: Neboj se, ani se strachuj; pojmi s sebou všecken lid bojovný, a vstana, táhni k Hai. Aj, dal jsem v ruku tvou krále Hai a lid jeho, město i zemi jeho. ²A učiníš Hai a králi jeho, jako jsi učinil Jerichu a králi jeho, loupež však a dobytky jeho rozbitujete mezi sebe. Zdělejš sobě zálohy k městu po zadu. ³Tedy vstal Jozue a všecken lid bojovný, aby táhli k Hai. I vybral Jozue třidcet tisíců mužů velmi silných, a předeslal je v noci. ⁴A přikázal jim, řka: Šetřtež vy, kteříž uděláte zálohy městu po zadní straně města, abyste nebyli příliš daleko od něho, ale buďte všickni pohotově. ⁵Já pak i všecken lid, kterýž se mnou jest, přitáhneme k městu. A když oni nám vyjdou vstříc, jako prvé, utíkati budeme před nimi. ⁶Tedy honiti budou nás, až bychom poodvedli jich od města, (nebo řeknou: Utíkají před námi, jako prvé), utíkající před nimi. ⁷Vy mezi tím vyskočíte z záloh, a vyženete ostatní obyvatele města, nebo dá je Hospodin Bůh váš v ruku vaši. ⁸A když vezmete

město, zapálíte je ohněm, podlé slova Hospodinova učiníte; šetřtež toho, což jsem přikázal vám. ⁹I poslal Jozue, a oni šli k zálohám, a zůstali mezi Bethel a Hai, od západní strany Hai; Jozue pak zůstal té noci u prostřed lidu. ¹⁰Potom vstav Jozue velmi ráno, sečetl lid, i bral se napřed, on a starší Izraelští před lidem k Hai. ¹¹Všecken také lid bojovný, kterýž byl s ním, táhnouce, přiblížili se, až přišli naproti městu, a položili se po straně půlnoční Hai; údolí pak bylo mezi nimi a mezi Hai. ¹²Vzal pak byl okolo pěti tisíc mužů, kteréž postavil v zálohách mezi Bethel a Hai, od západní strany města. ¹³I přiblížil se lid, totiž všecko vojsko, kteréž bylo od půlnoční strany města, a kteříž byli v zálohách jeho od západní strany města; a tak vtáhl Jozue noci té do prostřed údolí. ¹⁴I stalo se, že když je užířel král Hai, pospíšili, a ráno vstavše, vyšli lidé města vstříc Izraelovi k boji, on i všecken lid jeho toho času před rovinu; nevěděl pak, že zálohy udělané byly jemu po zadu města. ¹⁵I postoupil Jozue a všecken Izrael před nimi, a utíkali cestou pouště. ¹⁶I svolán jest všecken lid v městě, aby je honili. I honili Jozue, a vzdálili se od města svého, ¹⁷Tak že nezůstal žádný z obyvatelů Hai a Bethel, kdo by nevyšel, aby honil Izraele; a nechali města otevřeného, a honili Izraele. ¹⁸Řekl pak Hospodin k Jozue: Zdvihni korouhev, kterouž máš v ruce svých, proti Hai, nebo v ruce tvé dám je. I zdvihl Jozue korouhev, kterouž měl v ruce své, proti městu. ¹⁹Tedy, kteříž byli v zálohách, rychle vyskočili z místa svého, a běželi, když pozdvihl ruky své, a všedše do města, vzali je, a spěšně zapálili město ohněm. ²⁰Muži pak města Hai ohlédše se nazpět, užířeli, a aj, vstupoval dým města k nebi, a neměli místa k utíkání sem ani tam; nebo lid, kterýž utíkati počal k poušti, obrátil se na ty, kteříž je honili. ²¹Jozue zajisté a všecken Izrael, když viděli, že z záloh vzali město, a že se vznášá dým města, obrátili se, a bili muže Hai. ²²Onino také vyšli z města proti nim, a obklíčil Izrael nepřátely své, jedni odsud, druzí od onud; a zmordovali je, tak že žádný živ nezůstal ani neušel. ²³Ale krále Hai jali živého, a přivedli ho k Jozue. ²⁴Když pak pomordoval Izrael všechny obyvatele Hai v poli, totiž na poušti, kamž je honili, a padli ti všickni od ostrosti meče, až i zahlazení jsou: navrátil se všecken Izrael do Hai, a zmordovali ostatky jeho mečem. ²⁵A bylo všech, kteříž padli v ten den, od muže až do ženy, dvanácte tisíců; všickni ti byli z Hai. ²⁶Ale Jozue nespustil ruky své, kterouž vyzdvihl korouhev, dokudž nebyli zmordováni všickni obyvatelé Hai. ²⁷Toliko hovada a loupež města toho rozbitovali mezi sebou synové Izraelští podlé slova Hospodinova, kteréž on přikázal Jozue. ²⁸Tedy vypálil Jozue Hai, a položil je v hromadu věčnou a pustinu, až do tohoto dne. ²⁹Krále pak Hai oběsil na dřevě, a nechal ho tam až do večera. A když zapadlo slunce, rozkázal Jozue, aby složili tělo jeho s dřeva, a povrhli je u brány města, a nametali na ně hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do dnešního dne. ³⁰Tedy vzdělal Jozue oltář Hospodinu Bohu Izraelskému na hoře Hébal, ³¹(jakož přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, synům Izraelským, jakož psáno jest

v knize zákona Mojžíšova,) oltář z kamení celého, nad nímž nebylo zdviženo železo, a obětovali na něm oběti zápalné Hospodinu, obětovali i oběti pokojné. ³²Napsal také tam na kameních výpis zákona Mojžíšova, kterýž psal před syny Izraelskými. ³³Všecken pak Izrael a starší jeho, i správcové i soudcové jeho stáli po obou stranách truhly před kněžími Levitskými, kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, tak cizí jako doma zrozený, polovice jich proti hoře Garizim, a polovice proti hoře Hébal, jakož byl prvé přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, aby dobrořečil lidu Izraelskému nejprvé. ³⁴A potom četl všechna slova zákona, požehnání i zlořečení, tak jakž psáno jest v knize zákona. ³⁵Nebylo ani slova ze všeho, což přikázal Mojžíš, jehož by nečetl Jozue přede vším shromážděním Izraelským, i ženami i dětmi i příchozími, kteříž šli u prostřed nich.

9To když uslyšeli všickni králové, kteříž bydlili za Jordánem, na horách i na rovinách, a na všem břehu moře velikého naproti Libánu: Hetejský, Amorejský, Kananejský, Ferezejský, Hevejský a Jebuzejský, ²Sebrali se spolu, aby bojovali proti Jozue a proti Izraeli jednomyslně. ³Ale obyvatelé Gabaon uslyšavše, co učinil Jozue Jerichu a Hai, ⁴Učinili i oni chytře. Nebo odšedše, ukázali se, jako by zdaleka poslové byli, a vzali pytle staré na osly své, a kožené láhvice vinné vetché, zedrané a zzašíváné, ⁵Obuv také starou a splácenou na nohy své, též šaty otřelé na sebe; a všecken chléb, kterýž sobě na cestu vzali, vyschlý byl a zdobený. ⁶I šli k Jozue do ležení v Galgala, a řekli jemu i mužům Izraelským: Z země daleké jsme přišli, protož nyní učinite s námi smlouvu. ⁷Tedy odpověděli muži Izraelští k Hevejským: Snad u prostřed nás vy bydlíte, i kterakž bychom s vámi učinili smlouvu? ⁸Ale oni odpověděli Jozue: Služebníci tvoji jsme. Jimž řekl Jozue: Kdo pak jste, a odkud jste přišli? ⁹Odpověděli jemu: Z země velmi daleké přišli služebníci tvoji ve jménu Hospodina Boha tvého; nebo jsme slyšeli pověst jeho a všechny věci, kteréž činil v Egyptě. ¹⁰A všecko, což učinil dvěma králům Amorejským, kteříž bydlili za Jordánem, Seonovi, králi Ezebon, a Ogovi, králi Bázan, kterýž byl v Astarot. ¹¹I řekli nám starší naši a všickni obyvatelé země naší těmito slovy: Naberte sobě potravu na cestu, a jděte jim vstříc, a rcete jim: Služebníci vaši jsme, protož nyní učinite s námi smlouvu. ¹²Totoť jest chléb náš; horký jsme na cestu vzali z domů svých v ten den, když jsme vyšli, abychom k vám šli, a hle, nyní již vyschl a zdrobil se. ¹³A tyto kožené láhvice vinné nové byly, když jsme je naplnili, a již hle, potrhané jsou; tolíkž tento oděv náš a obuv naše zvetšela, pro přílišnou cesty dalekost. ¹⁴I přijali to muži ti z pokrmů jejich, a úst Hospodinových neotázali se. ¹⁵A učinil s nimi Jozue pokoj, a všel s nimi v smlouvu, aby jich při životu zanechal; také i knížata shromáždění přísahu jim učinili. ¹⁶Po třech pak dnech, po té smlouvě s nimi učiněné, uslyšeli, že by velmi blízko jich byli, a že by u prostřed nich bydlili. ¹⁷Jdouce tedy synové Izraelští, přitáhli k městům jejich třetího dne;

města pak jejich byla Gabaon a Kafira a Berot a Kariatjeharim. ¹⁸Ale nezbili jich synové Izraelští, proto že přísahu jim učinili knížata shromáždění skrze Hospodina Boha Izraelského. A reptalo všechno shromáždění proti knížatům. ¹⁹Tedy řekla všechna knížata všemu shromáždění: My jsme jim přísahu učinili skrze Hospodina Boha Izraelského, protož nyní nemůžeme se jich dotknouti. ²⁰Toto jim učiníme: Zanecháme jich při životu, aby nebylo na nás rozhněvání pro přísahu, kterouž jsme jim učinili. ²¹Řekli jim knížata i to: Necht' jsou živi a drva sekají, a vodu nosí všemu shromáždění. I přestali na tom, jakož jim mluvila knížata. ²²Povolal jich pak Jozue a mluvil k nim, řka: Proč jste nás podvedli, řkouce: Velmi jsme dalecí od vás? A vy u prostřed nás bydlíte. ²³Protož nyní zlořečení jste, a nepřestanou z vás služebníci, a kteříž by dříví sekali a vodu nosili do domu Boha mého. ²⁴Kteríž odpovídajíce Jozue, řekli: Za věc jistou oznámeno bylo služebníkům tvým, kterak přikázal Hospodin Bůh tvůj Mojžíšovi služebníkovi svému, dáti vám zemi tuto, a vyhladiti všechny obyvatele země této před tváří vaší; protož strachovali jsme se vás, bojíce se za životy své před vámi, a učinili jsme to. ²⁵A hle, nyní v ruce tvé jsme; cožť se dobrého a spravedlivého vidí učiniti s námi, to učíň. ²⁶I učinil jim tak, a vysvobodil je z rukou synů Izraelských, aby jich nepobili. ²⁷A ustanovil je Jozue v ten den, aby dříví sekali a vodu nosili všemu shromáždění, i k oltáři Hospodinovu, až do tohoto dne, na místě, kteréž by vyvolil.

10Uslýšev pak Adonisedech, král Jeruzalémský, že Jozue vzal město Hai, a jako proklaté zkazil je, (nebo jakž učinil Jerichu a králi jeho, tak učinil Hai a králi jeho,) a že pokoj učinili obyvatele Gabaon s Izraelem, a bydlí u prostřed něho, ²I bál se velmi, proto že město veliké bylo Gabaon, jako jedno z měst královských, a že bylo větší než Hai, a všickni muži jeho udatní. ³Protož poslal Adonisedech, král Jeruzalémský, k Ohamovi, králi Hebron, a k Faramovi, králi Jarmut, a k Jafiovi, králi Lachis, a k Dabirovi, králi Eglon, řka: ⁴Sjedte se ke mně, a pomozte mi, abychom dobyli Gabaon, proto že pokoj učinili s Jozue a s syny Izraelskými. ⁵I shromáždilo se a vytáhlo pět králů Amorejských, král Jeruzalémský, král Hebron, král Jarmut, král Lachis, král Eglon, oni i všechna vojska jejich, a položivše se u Gabaon, dobývali ho. ⁶Tedy poslali muži Gabaon k Jozue do ležení v Galgala, řkouce: Neodjímež ruky své od služebníků svých; přitáhni rychle k nám, zachovej nás a spomoz nám; nebo sebrali se proti nám všickni králové Amorejští bydlící na horách. ⁷I táhl Jozue z Galgala, on i všecken lid bojovný s ním, všickni muži udatní. ⁸(Nebo byl řekl Hospodin k Jozue: Neboj se jich, v ruce tvé zajisté dal jsem je, neostojíť žádný z nich před obličejem tvým.) ⁹I připadl na ně Jozue v náhle, nebo celou noc táhl z Galgala. ¹⁰A potřel je Hospodin před Izraelem, kterýžto pobil je ranou velikou u Gabaon, a honil je cestou, kudy se jde k Betoron, a bil je až do Azeka a až do Maceda.

¹¹I stalo se, když utíkali před tváří Izraele, sstupující do Betoron, že Hospodin metal na ně kamení veliké s nebe, až k Azeku, a mřeli. Více jich zemřelo od krupobití kamenného, než jich pobili synové Izraelští mečem. ¹²Tedy mluvil Jozue k Hospodinu v den, v kterýž dal Hospodin Amorejského v moc synům Izraelským, a řekl před syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a měsíc v údolí Aialon. ¹³I zastavilo se slunce, a stál měsíc, dokudž nepomstil se lid nad nepřátely svými. Zdali není toho napsáno v knize Upřímého? Tedy stálo slunce u prostřed nebe, a nepospíchalo k západu, jako za jeden celý den. ¹⁴Nebylo dne takového prvé ani potom, jako když vyslyšel Hospodin hlas člověka; nebo Hospodin bojoval za Izraele. ¹⁵I navracel se Jozue i všecken Izrael s ním do tábora v Galgala. ¹⁶Uteklo pak bylo těch králů pět, a skryli se v jeskyni při Maceda. ¹⁷I oznámeno bylo Jozue těmi slovy: Nalezeno jest pět králů, kteříž se skryli v jeskyni při Maceda. ¹⁸I řekl Jozue: Přivalte kamení veliké k díře té jeskyně, a osadte ji muži, aby ostříhali jich. ¹⁹Vy pak nezastavujte se, hoňte nepřátely své, a bíte je po zadu, a nedejte jim vjíti do měst jejich, nebo dal je Hospodin Bůh váš v ruku vaši. ²⁰Když pak přestali Jozue a synové Izraelští bítí jich porážkou velikou velmi, až i zahlazeni byli; a kteříž živi pozůstali z nich, utekli do měst hrazených: ²¹Navrátil se všecken lid do ležení k Jozue do Maceda ve zdraví; nepohnul proti synům Izraelským žádný jazykem svým. ²²Potom řekl Jozue: Odhradte díru u jeskyně, a vyvedte ke mně pět králů těch z jeskyně. ²³I učinili tak, a vyvedli k němu pět králů těch z jeskyně, krále Jeruzalémského, krále Hebron, krále Jarmut, krále Lachis, krále Eglon. ²⁴A když vyvedli ty krále k Jozue, svolav všechny muže Izraelské, řekl vývodám mužů bojovných, kteříž s ním v tažení tom byli: Přistupte sem, a šlapejte nohama svýma na hrdla těch králů. Kterížto přistoupivše, šlapali nohama svýma na hrdla jejich. ²⁵I řekl jim Jozue: Nebojte se ani strachujte, posilňte se a buďte zmužilí, nebo tak učiní Hospodin všechněm nepřítelům vašim, proti nimž bojujete. ²⁶Potom bil je Jozue a zmordoval, a pověsil je na pěti dřevích; a viseli na dřevích až do večera. ²⁷Když pak zapadlo slunce, k rozkazu Jozue složili je s dřev, a uvrhli je do jeskyně, v kteréž se byli skryli, a přivalili kamení veliké k díře jeskyně, kteréž jest tu až do tohoto dne. ²⁸Téhož dne také dobyl Jozue Maceda, a pohubil je mečem, i krále jejich pobil spolu s nimi, a všechny lidi, kteříž byli v něm. Neživil žádného, ale učinil králi Maceda, jako učinil králi Jericha. ²⁹Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Maceda k Lebnu, a dobýval Lebna. ³⁰I vydal je také Hospodin v ruku Izraelovi i krále jeho, a pobil je mečem, a všechny duše, kteréž byly v něm; nenechal tam žádného živého, a učinil králi jeho, jako učinil králi Jericha. ³¹Táhl také Jozue a všecken Izrael s ním z Lebna do Lachis, a položivše se u něho, dobývali ho. ³²I dal Hospodin Lachis v ruku Izraele, a dobyl ho druhého dne, a pohubil je mečem i všechny lidi, kteříž byli v něm, rovně tak, jakž učinil Lebnu. ³³Tehdy přitáhl Horam, král Gázer, aby pomoc dal Lachis.

I porazil jej Jozue i lid jeho, tak že nepozůstavil žádného živého. ³⁴Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Lachis do Eglon, a položivše se naproti, bojovali proti němu. ³⁵A vzali je toho dne, a pobili je mečem, a všechny duše, kteréž byly v něm, dne toho pomordovali, rovně tak, jakž učinili Lachis. ³⁶Vstoupil pak Jozue a všecken Izrael s ním z Eglon do Hebron, a dobývali ho. ³⁷I vzali je a zhubili mečem i krále jeho, i všecka města jeho, i každého člověka, kterýž byl v něm; nepozůstavil žádného živého, podobně tak, jakož učinil Eglon. I zahladil je i všelikou duši, kteráž byla v něm. ³⁸Potom navracuje se Jozue a všecken Izrael s ním, přišli do Dabir, a dobýval ho. ³⁹I vzal je a krále jeho i všecka města jeho, a pohubili je mečem, a všelikou duši, kteráž byla v něm, jako proklaté vyhledili. Nepozůstavili žádného živého; jakož učinil Hebron, tak učinil Dabir i králi jeho, a jakož učinil Lebnu a králi jeho. ⁴⁰A tak pohubil Jozue všecku zemi po horách, i polední stranu, i roviny a údolí, i všechny krále jejich. Nepozůstavil žádného živého, ale všelikou duši vyhledil, jakož přikázal Hospodin Bůh Izraelský. ⁴¹Pohubil tedy Jozue všecko od Kádesbarne až do Gázy, a všecku zemi Gosen až do Gabaon. ⁴²A všechny krále ty a zemi jejich vzal Jozue pojednou, nebo Hospodin Bůh Izraelský bojoval za Izraele. ⁴³Potom navrátil se Jozue a všecken Izrael s ním do ležení, kteréž bylo v Galgala.

11To když uslyšel Jabín, král Azor, poslal k Jobábovi, králi Mádón, a k králi Simron, a k králi Achzaf, ²I k králům, kteříž bydlili k straně půlnoční na horách i na rovinách ku polední Ceneret, i na rovinách a v krajinách Dor na západ, ³K Kananejskému na východ i na západ, a k Amorejskému, Hetejskému, Ferezejskému a Jebuzejskému na horách, a k Hevejskému pod horou Hermon v zemi Masfa. ⁴I vytáhli všickni ti a všecka vojska jejich s nimi, lid mnohý jako písek, kterýž jest na břehu mořském nesčíslný, i koňů i vozů velmi mnoho. ⁵A smluvivše se všickni králové ti, přitáhli a položili se spolu při vodách Merom, aby bojovali proti Izraelovi. ⁶Řekl pak Hospodin k Jozue: Neboj se jich, nebo zítra o této chvíli vydám všechny tyto k zabítí Izraelovi; koňům jejich žily podřežeš, a vozy jejich ohněm spálíš. ⁷Tedy vytáhl Jozue a s ním všecken lid válečný proti nim k vodám Merom rychle, a udeřili na ně. ⁸I dal je Hospodin v ruku Izraelovi, a porazili je. I honili je až k Sidonu velikému, a až k vodám Maserefot, a k údolí Masfe na východ, a pobili je, tak že nepozůstavili žádného živého. ⁹A učinil jim Jozue, jakož byl rozkázal jemu Hospodin, koňům jejich žily zpodřezoval, a vozy jejich ohněm popálil. ¹⁰Potom navrátil se Jozue téhož času, dobyl Azor, a krále jeho zabil mečem. Azor pak bylo prvé nejznámější mezi všemi královstvími. ¹¹Pobili také všecko, cožkoli v něm živo bylo, mordující je mečem, tak že nezůstalo žádného živého; Azor pak spálil ohněm. ¹²Takž podobně učinil všechněm městům králů těch, a všechny krále jejich zjímá Jozue, a zbiv je mečem, vyhledil je, jakož přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův. ¹³A však žádného města

z těch, kteráž ještě zůstala v ohradě své, nespálil Izrael, kromě samého Azor, kteréž spálil Jozue. ¹⁴A všechny loupeže měst těch i hovada rozdělili mezi sebou synové Izraelští; toliko všechny lidi zbili mečem, dokudž nevyhledili jich, nechavše žádného živého. ¹⁵Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, služebníkovi svému, tak přikázal Mojžíš Jozue, a Jozue tak činil; nepominul ničeho toho, což byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹⁶A tak vzal Jozue všecku tu zemi, hory i všecku stranu polední, i všecku zemi Gosen, i roviny, i pole, totiž hory Izraelské i roviny jejich, ¹⁷Od hory Halak, kteráž se táhne do Seir, až k Balgad na rovině Libánské, pod horou Hermon; všechny také krále jejich zjímá, a zbil je i zmordoval. ¹⁸Po mnohé dny Jozue vedl válku se všechněmi těmi králi. ¹⁹A nebylo města, ješto by v pokoj vešlo s syny Izraelskými, kromě Hevejských obyvatelů v Gabaon; jiná všecka válkou vzali. ²⁰Nebo od Hospodina to bylo, že jsou zatvrdili byli srdce své, tak aby vyšli válečně proti Izraelovi, a aby je v prokletí vydal, a neučinil jim milosti, ale aby je zahubil, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²¹Toho pak času přitáhl Jozue a vyplénil Enaky z těch hor, totiž z Hebronu, z Dabir a z Anab, i ze všeliké hory Judské, a ze všeliké hory Izraelské; spolu s městy jejich vyhledil je Jozue. ²²Nezůstal žádný z Enaků v zemi synů Izraelských; toliko v Gáze, v Gát a v Azotu zůstali. ²³Tak tedy vzal Jozue všecku tu zemi, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi, a dal ji Jozue v dědictví Izraelovi vedlé dílů jejich, po pokoleních jejich. I odpočinula země od válek.

12Tito pak jsou králové té země, kteréž pobili synové Izraelští, a opanovali zemi jejich, za Jordánem k východu slunce, od potoku Arnon až k hoře Hermon i všechny roviny k východu: ²Seon, král Amorejský, kterýž bydlil v Ezebon, a panoval od Aroer, kteréž leží při břehu potoka Arnon, a u prostřed potoka toho, a polovici Galád, až do potoka Jabok, kterýž jest na pomezí synů Ammon, ³A od rovin až k moři Ceneret k východu, a až k moři pouště, jenž jest moře slané k východu, kudyž se jde k Betsimot, a od polední strany ležící pod horou Fazga. ⁴Pomezí také Oga, krále Bázan, z ostatků Refaimských, kterýž bydlil v Astarot a v Edrei, ⁵A kterýž panoval na hoře Hermon a v Sálecha, i ve vší krajině Bázan až ku pomezí Gessuri a Machati, a nad polovici Galád, ku pomezí Seona, krále Ezebon. ⁶Mojžíš, služebník Hospodinův, a synové Izraelští pobili je; a dal ji Mojžíš služebník Hospodinův k vládařství pokolení Rubenovu, Gádovu a polovici pokolení Manassesova. ⁷Tito pak jsou králové země té, kteréž pobil Jozue a synové Izraelští za Jordánem k západu, od Balgad, kteréž jest na poli Libánském, až k hoře lysé, kteráž se táhne až do Seir, a dal ji Jozue pokolením Izraelským k vládařství po dílech jejich, ⁸Na horách i na rovinách, i po polích, i v údolích, i na poušti a na poledne, zemi Hetejského, Amorejského, Kananejského, Ferezejského, Hevejského a Jebuzejského: ⁹Král Jericha jeden, král Hai, kteréž bylo na straně Bethel, jeden; ¹⁰Král Jeruzalémský jeden, král Hebron je-

den; ¹¹Král Jarmut jeden, král Lachis jeden; ¹²Král Eglon jeden, král Gázer jeden; ¹³Král Dabir jeden, král Gader jeden; ¹⁴Král Horma jeden, král Arad jeden; ¹⁵Král Lebna jeden, král Adulam jeden; ¹⁶Král Maceda jeden, král Bethel jeden; ¹⁷Král Tafua jeden, král Chefer jeden; ¹⁸Král Afek jeden, král Sáron jeden; ¹⁹Král Mádon jeden, král Azor jeden; ²⁰Král Simron Meron jeden, král Achzaf jeden; ²¹Král Tanach jeden, král Mageddo jeden; ²²Král Kedes jeden, král Jekonam z Karmelu jeden; ²³Král Dor z krajiny Dor jeden, král z Goim v Galgal jeden; ²⁴Král Tera jeden. Všech králů třidceti a jeden.

13Jozue pak již byl starý a sešlý věkem. I řekl jemu Hospodin: Tys se již sstaral, a jsi sešlého věku, země pak zůstává velmi mnoho k opanování. ²Tato jest země, kteráž zůstává: Všecky končiny Filistinské a všechna Gessuri, ³Od Níle, kterýž jest naproti Egyptu, až ku pomezí Akaron na půlnoci, kterážto krajina Kananejským se přičítá, v níž jest patero knížetství Filistinských: Gazejské, Azotské, Aškalo-nitské, Getejské a Akaronitské, a to bylo Hevejské; ⁴Na poledne pak všechna země Kananejská a Mára, kteréž jest Sidonských až do Afeka, a až ku pomezí Amorejského; ⁵Těž země Giblická, a všechnen Libán k východu slunce, od Bal-gad pod horou Hermon, až kde se vchází do Emat. ⁶Všecky obyvatele té hory, od Libánu až k vodám Maserefot, všec-ky Sidonské já vyženu od tváři synů Izraelských; toliko ty rozděl ji losem lidu Izraelskému v dědictví, jakožt jsem při-kázal. ⁷Protož nyní rozděl zemi tu v dědictví devateru po-kolení, a polovici pokolení Manassesova, ⁸Poněvadž druhá polovice a pokolení Rubenovo a Gádovo vzali díl svůj, kte-rýž jim dal Mojžíš před Jordánem k východu, jakož dal jim Mojžíš služebník Hospodinův, ⁹Od Aroer, kteréž jest při břehu potoka Arnon, i města u prostřed potoka, i všecky roviny Medaba až do Dibon, ¹⁰I všechna města Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, až ku pomezí synů Ammon, ¹¹A Galád, i pomezí Gessuri a Machati, všecku horu Hermon, i všechnen Bázan až do Sálecha, ¹²Všecko krá-lovství Oga v Bázan, kterýž kraloval v Astarot a v Edrei, kterýž byl pozůstal z ostatků Refaim, když je pobil Moj-žíš, a zahladil je. ¹³Nevyhnali pak synové Izraelští Gessuri a Machati, protož bydlil Gessura a Machata u prostřed Izraele až do dnešního dne. ¹⁴Toliko pokolení Lévi nedal dědictví; oběti ohnivé Hospodina Boha Izraelského jsou dě-dictví jeho, jakož mluvil jemu. ¹⁵Dal pak Mojžíš pokolení synů Ruben po čeledech jejich dědictví. ¹⁶A bylo jejich po-mezí od Aroer, kteréž jest při břehu potoka Arnon, i město, kteréž jest u prostřed potoka, i všecky roviny, kteréž jsou při Medaba, ¹⁷Ezebon i všechna města jeho, kteráž byla na rovinách, Dibon a Bamotbal a Betbalmeon, ¹⁸Jasa a Kedemot a Mefat, ¹⁹A Kariataim a Sabma, a Saratazar na hoře údolí, ²⁰A Betfegor i Assedot, Fazga a Betsimot. ²¹Všecka také města v kraji, i všecko království Seona, krále Amo-rejského, kterýž kraloval v Ezebon, jehožto zabil Mojžíš i s knížaty Madianskými, Evi i Rekem, Sur, Hur a Rebe,

vývodami Seonovými, obyvateli té země. ²²Ano i Baláma, syna Beorova, věštce, zabili synové Izraelští mečem, s jiný-mi, kteříž zbiti od nich. ²³I bylo pomezí synů Rubenových Jordán s mezemi svými. To jest dědictví synů Rubenových po čeledech jejich, města i vsi jejich. ²⁴Dal také Mojžíš po-kolení Gád, synům Gádovým, po čeledech jejich dědictví. ²⁵A bylo jejich pomezí Jazer i všechna města Galád, a po-lovice země synů Ammon až do Aroer, kteréž jest naproti Rabba, ²⁶A od Ezebon až do Rámot, Masfe a Betonim, a od Mahanaim až ku pomezí Dabir; ²⁷V údolí také Be-taram a Betnemra, a Sochet, a Sefon, ostatek království Seona, krále Ezebon, i Jordán s pomezím svým až k kraji moře Ceneret za Jordánem na východ. ²⁸To jest dědictví synů Gád po čeledech jejich, města i vsi jejich. ²⁹Dal ta-ké Mojžíš polovici pokolení Manassesova dědictví, i bylo polovice pokolení synů Manassesových, po čeledech jejich. ³⁰Pomezí jejich od Mahanaim, všechnen Bázan, všecko krá-lovství Oga, krále Bázan, i všecky vesnice Jair, kteréž jsou v Bázan, šedesáte měst, ³¹A polovice Galád, a Astarot, a Edrei, města království Oga v Bázan. To dal synům Ma-chirovým, syna Manassesova, polovici synů Machirových, po čeledech jejich. ³²Ta jsou dědictví, kteráž rozdělil Moj-žíš na rovinách Moábských před Jordánem proti Jerichu k východu. ³³Pokolení pak Lévi nedal Mojžíš dědictví; Hos-podin Bůh Izraelský jest dědictví jejich, jakož mluvil jim.

14Toto pak jest, což dědičně obdrželi synové Izraelští v zemi Kanán, což uvedli jim právem dědičným k vládař-ství Eleazar kněz, a Jozue, syn Nun, a přední z otců, v po-kolení synů Izraelských, ²Losem dělice dědictví jejich, ja-kož přikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby dal devateru po-kolení a polovici pokolení. ³Nebo byl dal Mojžíš dědictví půltřetímu pokolení před Jordánem, Levítům pak nedal dě-dictví u prostřed nich. ⁴Nebo synů Jozefových bylo dvoje pokolení, Manassesovo a Efraimovo; a nedali dílu Levítům v zemi, kromě měst k bydlení, a podměstí jejich pro do-bytek a stáda jejich. ⁵Jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští, a rozdělili zemi. ⁶Přistoupili pak synové Juda k Jozue v Galgala, i promluvil k němu Kálef, syn Jefonův, Cenezejský: Ty víš, co jest mluvil Hos-podin k Mojžíšovi, muži Božímu, z příčiny mé a tvé v Ká-desbarne. ⁷Ve čtyřidceti letech byl jsem, když mne poslal Mojžíš, služebník Hospodinův, z Kádesbarne k spatření ze-mě, a oznámil jsem jemu tu věc, jakž bylo v srdci mém. ⁸Ale bratří moji, kteříž šli se mnou, zkormoutili srdce li-du, já pak cele kráčel jsem za Hospodinem Bohem svým. ⁹I přísáhl Mojžíš toho dne, řka: Jistě že země, po kteréž jsi chodil nohama svýma, bude v dědictví tobě i synům tvým až na věky, proto že jsi cele následoval Hospodina Boha mého. ¹⁰A nyní, aj, propůjčil mi Hospodin života, ja-kož zaslíbil. Již čtyřidceti a pět let jest od toho času, jakž toto mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a jakž chodil Izrael po poušti, a aj, již dnes jsem v osmdesáti pěti letech, ¹¹A ješ-tě nyní jsem při síle jako tehdáž, když poslal mne Mojžíš.

Jaká byla síla má tehdáž, taková i nyní síla má jest k boji, a k vycházení i k vcházení. ¹²Protož nyní dej mi horu tuto, o níž mluvil Hospodin onoho dne, nebo ty slyšel jsi toho dne, že Enakim jsou tam, a města veliká a pevně hrazená. Bude-li Hospodin se mnou, vyhladím je, jakož mluvil Hospodin. ¹³I požehnal mu Jozue, a dal Hebron Kálefovi, synu Jefone, v dědictví. ¹⁴Protož dostal se Hebron Kálefovi, synu Jefona Cenezejského, v dědictví až do tohoto dne, proto že cele kráčel za Hospodinem Bohem Izraelským. ¹⁵Sloulo pak Hebron prvé město Arbe, kterýžto Arbe byl člověk veliký mezi Enakim. I odpočinula země od bojů.

15Tento pak byl los pokolení synů Juda po čeledech jejich, při pomezí Edomském a poušti Tsin ku poledni, k straně polední. ²I byla jejich meze polední kraj moře slaného od zátoky, kteráž se chýlí ku poledni. ³Odkudž jda na poledne k vrchu Akrabim, přechází Tsin, a táhne se od poledne k Kádesbarne, i přichází až do Ezron, a odtud točí se k Addar, a obchází Karkaha. ⁴Odtud jde do Asmona, a vychází ku potoku Egyptskému, a přichází meze ta až k západu. To budete míti pomezí na poledne. ⁵Meze pak na východ jest moře slané, až k kraji Jordánu, a meze strany půlnocní jest od zátoky moře a od kraje Jordánu. ⁶Odkudž jde meze ta do Betogla, a táhne se od půlnoci do Betaraba; a odtud přichází k kameni Bohana syna Rubenova. ⁷A vstupuje ta meze do Dabir od údolí Achor, a na půlnoci chýlí se k Galgala, kteréž jest naproti vcházení do Adomim, jenž jest údolí tomu ku poledni, a přechází k vodám Ensemes, a skonává se u studnice Rogel. ⁸Odtud jde ta meze přes údolí synů Hinnom k straně Jebus od poledne, jenž jest Jeruzalém, odkudž vstupuje táž meze k vrchu hory, kteráž jest naproti údolí Hinnom na západ, a kteráž jest na konci údolí Refaim na půlnoci. ⁹Obchází pak ta meze od vrchu té hory k studnici vody Neftoa, a vychází k městům hory Efron; a odtud jde ta meze do Bála, jenž jest Kariatjeharim. ¹⁰Potom točí se ta meze od Bála na západ k hoře Seir, a odtud jde k straně hory Jeharimských od půlnoci, jenž jest Cheslon, a sstupuje do Betsemes, a přichází do Tamna. ¹¹A vychází ta meze v stranu Akaron na půlnoci, a točí se vůkol k Sechronu, a přechází až k hoře Bála, a odtud táhne se do Jebnael, i dochází ta meze k moři. ¹²Potom západní pomezí jest při moři velikém a mezích jeho. To jest pomezí synů Juda vůkol, po čeledech jejich. ¹³Kálefovi pak, synu Jefone, dal díl u prostřed synů Juda, podlé řeči Hospodiny k Jozue, město Arbe, otce Enakova, jenž jest Hebron. ¹⁴I vyhnal odtud Kálef tři syny Enakovy: Sesai a Achimana a Tolmai, rodinu Enakovu. ¹⁵A odtud vstoupil k obyvatelům Dabir, kteréž prvé sloulo Kariatsefer. ¹⁶I řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁷Dobyl ho pak Otoniel syn Cenezův, příbuzný Kálefův, i dal jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁸I stalo se, že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; protož ssedla s osla. I řekl jí Kálef: Což tě? ¹⁹A ona odpověděla: Dej mi dar, poněvadž jsi mi

dal zemi suchou, dejž mi také studnice vod. I dal jí studnice horní a studnice dolní. ²⁰To jest dědictví pokolení synů Juda po čeledech jejich. ²¹Tato pak jsou města v končinách pokolení synů Juda, podlé pomezí Edom na poledne: Kabsael, Eder a Jagur; ²²A Cina, a Dimona, a Adada; ²³A Kedes, a Azor, a Jetnan; ²⁴Zif a Telem, a Balot; ²⁵Těž Azor, Chadat a Kariot, Ezron, jenž jest Azor; ²⁶Amam a Sama, a Molada; ²⁷A Azar Gadda, a Esmon, a Betfelet; ²⁸Těž Azarsual, a Bersabé, a Baziothia; ²⁹Bála a Im, a Esem; ³⁰A Eltolad, a Chesil, a Horma; ³¹A Sicelech, a Medemena, a Sensenna; ³²A Lebaot, a Selim, též Ain a Remmon; všech měst dvadceť a devět i vsi jejich. ³³Na rovinách pak: Estaol a Zaraha, a Asna; ³⁴A Zanoé, a Engannim, Tafua a Enaim; ³⁵Jarmut, Adulam, Socho a Azeka; ³⁶A Saraim, Aditaim, a Gadera, a Gederotaim, měst čtrnácte i vsi jejich; ³⁷Senan a Adassa, a Magdalgad; ³⁸Delean a Masfa, a Jektehel; ³⁹Lachis, Baskat a Eglon; ⁴⁰Chebon, Lemam a Cetlis; ⁴¹Gederot, Betdagon, a Naama, i Maceda, měst šestnáct a vsi jejich; ⁴²Lebna, Eter a Asan; ⁴³Jefta, Asna a Nesib; ⁴⁴Ceila, Achzib a Maresa, měst devět i vsi jejich; ⁴⁵Akaron a městečka, i vsi jeho; ⁴⁶Od Akaron až k moři všecka města, kteráž se chýlí k Azotu, i vsi jejich; ⁴⁷Azot, městečka jeho i vsi jeho; Gáza, městečka jeho i vsi jeho až ku potoku Egyptskému, i moře veliké s pomezím svým. ⁴⁸A na horách: Samir, Jeter a Socho; ⁴⁹Danna a město Sanna, jenž jest Dabir; ⁵⁰Anab, Estemo a Anim; ⁵¹Gosen, Holon a Gilo, měst jedenácte i vsi jejich; ⁵²Arab, Duma a Esan; ⁵³Janum, Bettafua a Afeka; ⁵⁴Těž Atmata a Kariatarbe, jenž jest Hebron, a Sior, měst devět a vsi jejich. ⁵⁵Maon, Karmel a Zif, a Juta; ⁵⁶Jezreel a Jukadam, a Zanoé; ⁵⁷Kain, Gabaa a Tamna, měst deset i vsi jejich; ⁵⁸Alul, Betsur a Gedor; ⁵⁹Maret, Betanot a Eltekon, měst šest i vsi jejich; ⁶⁰Kariatbaal, kteréž jest Kariatjeharim, a Rebbá, města dvě i vsi jejich; ⁶¹Na poušti: Betaraba, Middin a Sechacha; ⁶²A Nibsam, a město solné, a Engadi, měst šest i vsi jejich. ⁶³Jebuzejských pak obyvatelů Jeruzaléma nemohli synové Juda vypléniti, protož bydlil Jebuzejský s syny Judskými v Jeruzalémě až do tohoto dne.

16Potom padl los synům Jozefovým, od Jordánu proti Jerichu při vodách Jerišských k východu, poušť, kteráž se začíná od Jericha přes hory Bethel. ²A od Bethel vychází do Lúza, a přichází ku pomezí Archi do Atarot. ³Potom jde k moři ku pomezí Jefleti, až ku pomezí Betoron dolního, a až k Gázer, a skonává se při moři. ⁴I vzali dědictví své synové Jozefovi, Manasses a Efraim. ⁵Byla pak meze synů Efraimových po čeledech jejich, ta byla meze dědictví jejich na východ, od Atarot Addar až do Betoron vrchního. ⁶A vychází meze ta k moři při Michmetat od půlnocní strany, a obchází meze k východu Tanatsilo, a přechází ji od východu k Janoe. ⁷A sstupuje z Janoe do Atarot a Nárát, a přichází do Jericha, a vychází k Jordánu. ⁸Od Tafue meze jde k moři ku potoku Kána, a skonává se při moři. To jest dědictví pokolení synů Efraim po čeledech jejich.

⁹Města pak oddělená synům Efraimovým byla u prostřed dědictví synů Manassesových, všechna města s vesnicemi svými. ¹⁰A nevyplnili Kananea bydlícího v Gázer. I bydlil Kananejský u prostřed Efraima až do dnes, dáváje plat.

17A tento byl los Manassesův (nebo on jest prvorozený Jozefův): Machirovi prvorozenému Manassesovu, otci Gálád, proto že byl muž bojovný, dostal se Galád a Bázan. ²Dostalo se také jiným synům Manassesovým po čeledech jejich, synům Abiezer, a synům Helek, a synům Asriel, i synům Sechem, a synům Hefer, a synům Semida. (Nebo ti jsou synové Manassesovi, syna Jozefova, muži po rodech svých. ³Ale Salfad, syn Hefer, syna Galád, syna Machir, syna Manasse, neměl synů, než dcery toliko, jejichž jsou tato jména: Mahla a Noa, Hegla, Melcha a Tersa. ⁴Kteréžto přistoupivše před Eleazara kněze, a před Jozue, syna Nun, i před knížata, řekly: Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby nám dal dědictví u prostřed bratří našich. I dal jim Jozue podlé rozkázání Hospodinova dědictví u prostřed bratří otce jejich.) ⁵Dostalo se provazců Manassesovi deset, krom země Galád a Bázan, kteráž byla před Jordánem. ⁶Nebo dcery Manassesovy obdržely dědictví mezi syny jeho, země pak Galád přišla jiným synům Manassesovým. ⁷A byla meze Manassesova od Asser, Michmetat, jenž jest před Sichem, a táhne se na pravou stranu k obyvatelům Entafue. ⁸(Manassesova zajisté byla země Tafue, ale Tafue podlé pomezí Manassesova jest synů Efraimových.) ⁹Odkudž sstupuje pomezí ku potoku Kána, na poledne tomu potoku, a tu jsou města Efraimova u prostřed měst Manassesových; pomezí pak Manassesovo jest na půlnoci toho potoka, a skonává se při moři. ¹⁰Na poledne jest díl Efraimův, a na půlnoci Manassesův, moře pak jest pomezí jejich; a v pokolení Asser sbíhají se na půlnoci, v pokolení pak Izachar na východ. ¹¹Nebo dědictví Manassesovo jest mezi Izacharovým a Asserovým, Betsan i městečka jeho, a Jibleam a městečka jeho; též obyvatelé Dor a městečka jeho, a obyvatelé Endor a městečka jeho; také obyvatelé Tanach a městečka jeho, i obyvatelé Mageddo a městečka jeho; tři ty krajiny. ¹²Ale synové Manassesovi nemohli vyplnění obyvatelů těch měst; protož směleji počal Kananejský bydliti v zemi té. ¹³Když se pak zsilili synové Izraelští, uvedli sobě Kananejské pod plat, a nevyhladili jich do konce. ¹⁴Tedy mluvili synové Jozefovi k Jozue, řkouce: Proč jsi nám dal dědictví toliko los jeden a provazec jeden, poněvadž jsme lid mnohý; nebo až dosavad žehnal nám Hospodin. ¹⁵I řekl jim Jozue: Poněvadž jsi lid tak mnohý, vejdi do lesa, a vyplaň sobě tam v zemi Ferezejské a Refaimské, jestližeť jest malá hora Efraim. ¹⁶Jemuž odpověděli synové Jozefovi: I tak nám nepostačí ta hora; přes to vozy železné mají všickni Kananejští, kteříž bydlejí v luzích těch, i ti, kteříž jsou v Betsan a v městečkách jeho, i ti, kteříž jsou v údolí Jezreel. ¹⁷I řekl Jozue domu Jozefovu, Efraimovu a Manassesovu, řka: Lid mnohý a silný jsi, nebudeš míti toliko dílu jednoho, ¹⁸Ale horu budeš míti. Jestližeť překáží

les, tedy vysekáš jej, a obdržíš končiny její; nebo vyhladíš Kananejského, ačkoli má vozy železné a jest silný.

18Shromáždilo se pak všechno množství synů Izraelských do Sílo, a tu postavili stánek úmluvy, když již země od nich podmaněna byla. ²Pozůstalo pak z synů Izraelských, jimž ještě nebylo rozděleno dědictví jejich, sedmero pokolení. ³I řekl Jozue synům Izraelským: I dokudž zanedbáváte vjíti, abyste se uvázali v zemi, kterouž vám dal Hospodin Bůh otců vašich? ⁴Vydejte z sebe z každého pokolení tři muže, ať je pošli, aby vstanouce, zchodili zemi, a popsali ji vedlé dědictví svých; potom navrátí se ke mně. ⁵I rozdělí ji na sedm dílů. Juda zůstane v končinách svých od poledne, a čeledi Jozefovy zůstanou v končinách svých od půlnoci. ⁶Vy pak, když popíšete zemi na sedm dílů, přinesete sem ke mně; tedy uvrhu vám losy zde před Hospodinem Bohem naším. ⁷Nebo nemají dílu Levitové u prostřed vás, proto že kněžství Hospodinovo jest dědictví jejich; Gád pak a Ruben, a polovice pokolení Manassesova, vzali dědictví své před Jordánem na východ, kteréž dal jim Mojžíš, služebník Hospodinův. ⁸Protož vstavše muži ti, odešli. A přikázal Jozue těm, kteříž šli, aby popsali zemi, řka: Jděte a projďte zemi, a popište ji; potom navraťte se ke mně, a uvrhu zde losy před Hospodinem v Sílo. ⁹Tedy odešli muži, a prošetřše zemi, popsali ji po městech na sedm dílů na knize, a navrátili se k Jozue do stanů v Sílo. ¹⁰I uvrhl jim losy Jozue v Sílo před Hospodinem, a rozdělil tu Jozue zemi synům Izraelským vedlé dílů jejich. ¹¹Padl pak los pokolení synů Beniaminových po čeledech jejich, a přišla meze dílu jejich mezi syny Juda a syny Jozefovy. ¹²A byla meze jejich k straně půlnoční od Jordánu, a šla při straně půlnoční Jericha, a táhla se na hory k moři, a skonávala se při poušti Betaven. ¹³A odtud přechází ta meze do Lúz, při straně Lúz polední, (jenž jest Bethel,) a chýlí se ta meze do Atarot Addar vedlé hory, kteráž jest od poledne Betoron dolního. ¹⁴Odkudž obchází vůkol k straně moře na poledne od hory, kteráž jest proti Betoron ku polední, a konec její jest Kariatbaal, (jenž jest Kariatjeharim), město synů Juda. Ta jest strana západní. ¹⁵Strana pak ku poledni od konce Kariatjeharim, a vychází ta meze k moři, a přichází až k studnici vod Neftoa. ¹⁶A táhne se táž meze k konci hory, kteráž jest naproti údolí synů Hinnom, a jest v údolí Refaim na půlnoci, a běží skrze údolí Hinnom po straně Jebuzea na poledne, a přichází k studnici Rogel. ¹⁷Potom točí se od půlnoci, a dochází k Ensemes, a vychází do Gelilot, kteréž jest naproti místu, kudy se jde do Adomim, a sstupuje k kameni Bohana, syna Rubenova. ¹⁸Odtud přechází k straně, kteráž jest naproti rovinám strany půlnoční, a táhne se do Araba. ¹⁹Odtud jde k straně Betogla na půlnoci, a skonává se meze ta při zátocě moře slaného od půlnoční strany, tu kdež vpadá Jordán do moře na polední straně. To jest pomezí ku poledni. ²⁰Jordán také je odděluje k straně východní. To jest dědictví synů Beniaminových s mezemi svými vůkol a vůkol po čeledech

jejich. ²¹A byla města tato pokolení synů Beniaminových po čeledech jejich: Jericho, Betogla a údolí Kasis; ²²A Betaraba, Semaraim a Bethel; ²³A Avim, též Afara a Ofra; ²⁴A Cefer, Hamona, Ofni a Gaba, měst dvanácti vsi jejich; ²⁵Gabaon, Ráma a Berot; ²⁶Masfa, Kafira a Mosa; ²⁷Rekem, Jarefel a Tarela; ²⁸A Sela, Elef a Jebus, (jenž jest Jeruzalém,) Gibat, Kariat, měst čtrnácti i vsi jejich. To jest dědictví synů Beniaminových po čeledech jejich.

19 Potom padl los druhý Simeonovi, pokolení synů Simeonových, po čeledech jejich, a bylo dědictví jejich u prostřed dědictví synů Juda. ²A přišlo jim v dědictví jejich Bersabé, Seba a Molada; ³Azarsual a Bala, též Esem; ⁴Eltolad a Betul, a Horma; ⁵Sicelech a Betmarchabot, a Azarsusa; ⁶Betlebaot a Sarohem, měst třinácti i vsi jejich; ⁷Ain, Remmon, též Eter a Asan, města čtyři i vsi jejich; ⁸I všechny vsi, kteréž byly vůkolí měst těch, až do Balatber a Rámat poledního. To jest dědictví pokolení synů Simeonových po čeledech jejich. ⁹Z podílu synů Judových bylo dědictví synů Simeonových; nebo díl synů Judových byl jim příliš veliký, protož u prostřed dědictví jejich vzali dědictví synové Simeonovi. ¹⁰Potom přišel třetí los synům Zabulon po čeledech jejich, a jest meze dědictví jejich až do Sarid. ¹¹Odkudž vstupuje meze jejich podlé moře k Merala, a přichází až do Debaset, a běží až ku potoku, kterýž jest proti Jekonam. ¹²Obrací se pak od Sarid nazpátek k východu slunce, ku pomezí Chazelet Tábor, a odtud táhne se k Daberet, a vstupuje do Jafie. ¹³Odtud přechází zase k východu, do Gethefer a do Itakasin, odkudž vychází do Remmon, a točí se k Nea. ¹⁴Točí se také táž meze od půlnoci do Anaton, a dochází až k údolí Jeftael; ¹⁵A Katet, Naalol, Simron, Idala a Betlém, měst dvanácti i vsi jejich. ¹⁶To jest dědictví synů Zabulonových po čeledech jejich, ta města i vsi jejich. ¹⁷Izacharovi také padl los čtvrtý, totiž synům Izacharovým po čeledech jejich. ¹⁸A meze jejich: Jezreel, Kasalat a Sunem; ¹⁹Hafaraim, Sion, též Anaharat; ²⁰Rabbot, Kesion a Abez, ²¹Ramet, Engannim a Enhada, i Betfeses. ²²Odkudž přibíhá meze k Táboru a k Sehesima a k Betsemes, a dochází až k Jordánu, měst šestnácti i vsi jejich. ²³To jest dědictví pokolení synů Izacharových po čeledech jejich, ta města i vsi jejich. ²⁴Padl také los pátý pokolení synů Asser po čeledech jejich. ²⁵A byla meze jejich: Helkat a Chali, a Beten, a Achzaf; ²⁶Elmelech, též Amaad a Mesal, a přibíhá až na Karmel k moři, a do Sichor Libnat; ²⁷A obrací se k východu slunce do Betdagon, a dosáhá k losu Zabulonovu, a do údolí Jeftael k půlnoci, a do Betemek a Nehiel, a táhne se do Kábul na levou stranu, ²⁸A do Ebron a Rohob, a Hamon a Kána až do Sidonu velikého. ²⁹Odtud se navrácí ta meze do Ráma až k městu hrazenému Zor; tu se obrací do Chosa, a skonává se při moři podlé vyměření v Achziba. ³⁰K tomu přísluší Afek a Rohob, měst dvamecítma i vsi jejich. ³¹To jest dědictví pokolení synů Asser po čeledech jejich, ta města i vsi jejich. ³²Synům Neftalimovým padl los šestý, po čeledech

jejich. ³³A byla meze jejich od Helef a od Elon do Sannim, a Adami, Nekeb a Jebnael, až do Lekum, a skonává se u Jordánu. ³⁴Potom navrácuje se meze na západ k Azanot Tábor, a odtud jde do Hukuka, a vpadá k Zabulonovu od poledne, a k Asserovu přibíhá od západu, a k Judovu při Jordánu na východ slunce. ³⁵Města pak hrazená jsou: Assedim, Ser a Emat, Rechat a Ceneret; ³⁶Adama, Ráma a Azor; ³⁷Kedes, Edrei a Enazor; ³⁸Jeron, Magdalel, Horrem, Betanat a Betsemes, měst devatenácti i vsi jejich. ³⁹To jest dědictví pokolení synů Neftalim po čeledech jejich, ta města s vesnicemi svými. ⁴⁰Na pokolení synů Dan po čeledech jejich padl los sedmý. ⁴¹A byla meze dědictví jejich: Zaraha a Estaol, a Hirsemes; ⁴²Salbin, Aialon a Jeltela; ⁴³Elon, Tamna a Ekron; ⁴⁴Elteke, Gebbeton a Baalat; ⁴⁵Jehud, Beneberak a Getremmon; ⁴⁶Mehaiarkon a Rakon s pomezím, kteréž jest naproti Joppe. ⁴⁷Přišlo pak pomezí synům Dan příliš malé. Protož vstoupili synové Dan, a bojovali proti Lesen, a dobyvše ho, pobili obyvatele ostrostí meče, a vzavše je v dědictví, bydlili tam, a přezděli Lesenu Dan, vedlé jména Dan otce svého. ⁴⁸To jest dědictví pokolení synů Dan po čeledech jejich, ta města i vsi jejich. ⁴⁹Když pak přestali dělit se zemí po mezích jejich, dali synové Izraelští dědictví Jozue, synu Nun, mezi sebou. ⁵⁰Podlé rozkázání Hospodinova dali jemu město, kteréhož žádal, Tamnatsára, na hoře Efraim. I vystavěl město, a přebýval v něm. ⁵¹Ta jsou dědictví, kteréž dali k vládařství Eleazar kněz a Jozue syn Nun, i přední z otců pokolení synů Izraelských, losem v Sílo před Hospodinem, u dveří stánku úmluvy, a tak dokonali rozdělování země.

20 I mluvil Hospodin k Jozue, řka: ²Mluv k synům Izraelským, a rci jim: Oddejte z těch měst vašich města útočištná, o nichž jsem mluvil vám skrze Mojžíše, ³Aby tam utekl vražedník, kterýž by zabil člověka nechtě a z nevědomí. I budou vám útočiště před přítelem zabitého. ⁴A když by utekl do jednoho z těch měst, stane u vrat v bráně města, a oznámí starším města toho při svou; i přijmou ho do města k sobě, a dají mu místo, i bydliti bude u nich. ⁵Když by jej pak honil přítel toho zabitého, nevydají vražedníka v ruce jeho; nebo nechtě udeřil bližního svého, neměv ho prvé v nenávisti. ⁶A bydliti bude v městě tom, dokudž nestane před shromážděním k soudu, až do smrti kněze velikého, kterýž by byl toho času; nebo tehdaž navrátí se vražedník, a přijde do města svého a do domu svého, do města, odkudž utekl. ⁷I oddělili Kádes v Galilei na hoře Neftalim, a Sichem na hoře Efraim, a město Arbe, (jenž jest Hebron,) na hoře Juda. ⁸Před Jordánem pak proti Jerichu k východu oddělili Bozor, kteréž leží na poušti v rovině pokolení Rubenova, a Rámot v Galád z pokolení Gádova, a Golan v Bázan z pokolení Manassesova. ⁹Ta města byla útočištná všechněm synům Izraelským, i příchozímu, kterýž pohostinu jest mezi nimi, aby utekl tam, kdo by koli zabil někoho nechtě, a nesešel od ruky přítele toho zabitého prvé, než by stál před shromážděním.

21Přistoupili pak přední z otců Levítského pokolení k Eleazarovi knězi, a k Jozue, synu Nun, a k předním z otců pokolení synů Izraelských, 2A mluvili k nim v Sílo, v zemi Kananejské, řkouce: Hospodin přikázal skrze Mojžíše, abyste nám dali města k přebývání, i podměstí jejich pro dobytky naše. 3Dali tedy synové Izraelští Levítům z dědictví svého, vedlé rozkázání Hospodinova, města tato i podměstí jejich. 4Padl pak los čeledem Kahat, i dáno losem synům Arona kněze, Levítům, z pokolení Juda, a z pokolení Simeon, i z pokolení Benjaminova měst třinácte. 5A jiným synům Kahat, z čeledí pokolení Efraimova, a z pokolení Danova, a z polovice pokolení Manassesova losem dáno měst deset. 6Synům pak Gerson, z čeledí pokolení Izacharova, a z pokolení Asserova, též z pokolení Neftalímova, a z polovice pokolení Manassesova v Bázan losem dáno měst třinácte. 7Synům Merari po čeledech jejich, z pokolení Rubenova a z pokolení Gádova, též z pokolení Zabulonova měst dvanácte. 8Dali tedy synové Izraelští Levítům ta města i předměstí jejich, (jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše,) losem. 9A tak z pokolení synů Judových, a z pokolení synů Simeonových dána jsou města, kterýchž tuto jména jsou položena. 10A dostal se první díl synům Aronovým, z čeledí Kahat, z synů Léví; nebo jim padl los první. 11Dáno jest tedy jim město Arbe, otce Enakova, (jenž jest Hebron,) na hoře Juda, a předměstí jeho vůkol něho. 12Ale pole města toho i vsi jeho dali Kálefovi synu Jefone k vládařství jeho. 13Synům tedy Arona kněze dali město útočištné vražedníku, Hebron i předměstí jeho, a Lebno i předměstí jeho; 14A Jeter s předměstím jeho, též Estemo a předměstí jeho; 15Holon i předměstí jeho, a Dabir s podměstím jeho; 16Také Ain s předměstím jeho, a Juta s podměstím jeho, i Betsemes a předměstí jeho, měst devět z toho dvojího pokolení. 17Z pokolení pak Benjaminova dali Gabaon a předměstí jeho, a Gaba s předměstím jeho; 18Též Anatot a podměstí jeho, i Almon s předměstím jeho, města čtyři. 19Všech měst synů Aronových kněží třinácte měst s předměstími jejich. 20Čeledem pak synů Kahat, Levítům, kteříž pozůstali z synů Kahat, (byla pak města losu jejich z pokolení Efraim,) 21Dali jim město útočištné vražedníku, Sichem i předměstí jeho, na hoře Efraim, a Gázer s předměstím jeho. 22Též Kibsaim a předměstí jeho, a Betoron s předměstím jeho, města čtyři. 23Z pokolení pak Dan: Elteke a předměstí jeho, a Gebbeton s předměstím jeho; 24Též Aialon a předměstí jeho, a Getremmon s podměstím jeho, města čtyři. 25Z polovice pak pokolení Manassesova: Tanach a podměstí jeho, a Getremmon s předměstím jeho, města dvě. 26Všech měst deset s předměstími jejich čeledem synům Kahat ostatním. 27Synům také Gersonovým, z čeledí Levítských, z polovice pokolení Manassesova dali město útočištné vražedníku, Golan v Bázan a předměstí jeho, a Bozran s předměstím jeho, města dvě. 28Z pokolení Izacharova: Kesion a podměstí jeho, a Dabret s předměstím jeho; 29Jarmut a předměstí jeho, a Engannim s předměstím jeho, města čtyři. 30Z pokolení pak

Asserova: Mesal a předměstí jeho, též Abdon a podměstí jeho; 31Helkat s předměstím jeho, a Rohob s podměstím jeho, města čtyři. 32Z pokolení také Neftalímova: Město útočištné vražedníku, Kedes v Galilei a předměstí jeho, a Hamotdor s předměstím jeho, a Kartam s předměstím jeho, města tři. 33Všech měst Gersonitských po čeledech jejich, třinácte měst s předměstími jejich. 34Čeledem pak synů Merari, Levítům ostatním, dali z pokolení Zabulonova Jekonam a předměstí jeho, Karta a předměstí jeho; 35Damna a předměstí jeho, Naalol a předměstí jeho, města čtyři. 36Z pokolení pak Rubenova: Bozor a předměstí jeho, a Jasa a předměstí jeho; 37Kedemot a předměstí jeho, a Mefat s podměstím jeho, města čtyři. 38A z pokolení Gádova: Město útočištné vražedníku, Rámot v Galád a předměstí jeho, a Mahanaïm s předměstím jeho; 39Ezebon a podměstí jeho, Jazer s podměstím jeho, města čtyři. 40Všech měst synů Merari po čeledech jejich, kteříž ostatní byli z čeledí Levítských, bylo podlé losu jejich měst dvanácte. 41A tak všech měst Levítských u prostřed vládařství synů Izraelských měst čtyřiceti osm s předměstími svými. 42Mělo pak to město jedno každé obzvláště svá předměstí vůkol sebe, a taková byla všechna ta města. 43Dal tedy Hospodin Izraelovi všechnu tu zemi, kterouž s přísahou zaslíbil dáti otcům jejich; i opanovali ji dědičně, a bydlili v ní. 44Dal také Hospodin jim odpočinutí se všech stran podlé všeho, jakž byl s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž kdo byl, ješto by ostál proti nim ze všech nepřátel jejich; všechny nepřátele jejich dal Hospodin v ruku jejich. 45Nepominulo ani jedno slovo ze všelikého slova dobrého, kteréž mluvil Hospodin k domu Izraelskému, ale všechno se tak stalo.

22Toho času povolav Jozue Rubenitských, Gáditských a polovice pokolení Manassesova, 2Řekl jim: Vy jste ostříhali všeho, což přikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, a poslouchali jste hlasu mého ve všem, což jsem přikázal vám. 3Neopustili jste bratří svých již za dlouhý čas až do dne tohoto, ale bedlivě jste ostříhali přikázání Hospodina Boha vašeho. 4Nyní pak již odpočinutí dal Hospodin Bůh váš bratřím vašim, jakož mluvil jim; již tedy navratte se a beřte se do stanů svých, do země vládařství svého, kteréž vám dal Mojžíš, služebník Hospodinův, před Jordánem. 5Toliko hleďte pilně zachovávat i plnit přikázání a zákon, kterýž přikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, a milovat Hospodina Boha svého a choditi po všech cestách jeho, a zachovávající přikázání jeho, přídržeti se ho, a sloužiti jemu celým srdcem svým a celou duší svou. 6A požehnav jim Jozue, propustil je; i odešli do stanů svých. 7(Polovici pak pokolení Manassesova dal byl Mojžíš dědictví v Bázan, a druhé polovici jeho dal Jozue s bratřimi jejich za Jordánem k západu.) A když je propouštěl Jozue do stanů jejich, požehnal jim, 8A mluvil k nim, řka: S bohatstvím velikým navracujete se do stanů svých a s dobytky velmi mnohými, s stříbrem a zlatem, s mědí a železem a rouchem velmi mnohým; rozděltež se loupeží nepřátel svých s bratřimi svými.

⁹Tedy navracující se, odešli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova od synů Izraelských z Sílo, jenž jest v zemi Kananejské, aby šli do země Galád, do země vládařství svého, v kteréž dědictví obdrželi, vedlé řeči Hospodinovy skrze Mojžíše. ¹⁰A přišedše ku pomezí při Jordánu, kteréž jest v zemi Kananejské, i vzdělali tu synové Rubenovi, a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltář nad Jordánem, oltář veliký ku podivení. ¹¹Uslyšeli pak synové Izraelští, že praveno bylo: Aj, vystavěli synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltář naproti zemi Kananejské, při pomezí u Jordánu, kdež přešli synové Izraelští. ¹²Uslyševše, pravím, synové Izraelští, sešlo se všechno množství jejich do Sílo, aby táhli proti nim k boji. ¹³I poslali synové Izraelští k synům Rubenovým a k synům Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do země Galád Fínsa, syna Eleazara kněze, ¹⁴A deset knížat s ním, po jednom knížeti z každého domu otcovského, ze všech pokolení Izraelských. (Každý pak z nich byl přední v domě otců svých v tisících Izraele.) ¹⁵Ti přišli k synům Rubenovým a k synům Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do země Galád, a mluvili s nimi, řkouce: ¹⁶Toto praví všechno shromáždění Hospodinovo: Jaké jest to přestoupení, jímž jste přestoupili proti Bohu Izraelskému, odvrátivše se dnes, abyste nešli za Hospodinem, vzdělavše sobě oltář, abyste se protivili dnes Hospodinu? ¹⁷Ještě-liž se nám malá zdá nepravost modly Fegor, od níž nejsme očištěni až do dnes, pročez byla rána v shromáždění Hospodinovu, ¹⁸Že vy přes to odvracujete se dnes, abyste nešli za Hospodinem? I stane se, poněvadž vy dnes odporujete Hospodinu, že on zítra na všechno shromáždění Izraelské rozhěvá se. ¹⁹Jestližeť jest nečistá země vládařství vašeho, přejděte do země vládařství Hospodinova, v níž přebývá stánek Hospodinův, a dědictví vezmete mezi námi; toliko proti Hospodinu se nepostavujte, a nebudte odporní nám, stavějíce sobě oltář mimo oltář Hospodina Boha našeho. ²⁰Zdali Achan syn Záre nedopustil se přestoupení při věci proklaté? A přišlo rozhněvání na všechno shromáždění Izraelské, a on sám jeden zhřešiv, nezahynul pro svou nepravost sám. ²¹I odpověděli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova, a mluvili s knížaty tisíců Izraelských: ²²Silný Bůh Hospodin, silný Bůh Hospodin, onť ví, ano sám Izrael pozná, žeť jsme ne z zpourey a všetečnosti proti Hospodinu to učinili, jinak nezachovávejž nás ani dne tohoto. ²³Jistě žeť jsme nestavěli sobě oltáře k tomu, abychom se odvrátiti měli a nejíti za Hospodinem, ani k obětování na něm zápalů a obětí suchých, a k obětování na něm obětí pokojných, sic jinak Hospodin sám ať to vyhledává. ²⁴Anobřz raději obávající se té věci, učinili jsme to, myslíce: Potom mluviti budou synové vaši synům našim, řkouce: Co vám do Hospodina Boha Izraelského? ²⁵Poněvadž meze položil Hospodin mezi námi a vámi, ó synové Rubenovi a synové Gádovi, Jordán tento, nemáte vy dílu v Hospodinu. I odvrátí synové vaši syny naše od bázně Hospodinovy. ²⁶Protož jsme

řekli: Přičinme se a vzdělejme oltář, ne pro zápalý a oběti, ²⁷Ale aby byl svědkem mezi námi a vámi, a mezi potomky našimi po nás, k vykonávání služby Hospodinu před ním zápalý našimi, a obětmi našimi a pokojnými obětmi našimi, a aby neřekli potom synové vaši synům našim: Nemáte dílu v Hospodinu. ²⁸Protož jsme řekli: Jestliže by potom mluvili nám neb potomkům našim, tedy odpovíme: Vizte podobenství oltáře Hospodinova, kterýž učinili otcové naši, ne pro zápalý ani oběti, ale aby byl na svědectví mezi námi a vámi. ²⁹Odstup to od nás, abychom odporovati měli Hospodinu, a odvraceti se dnes a nejíti za Hospodinem, stavějíce oltář k zápalům, k obětem suchým a jiným obětem, mimo oltář Hospodina Boha našeho, kterýž jest před stánkem jeho. ³⁰Uslyšev pak Fíns kněz a knížata shromáždění a přední z tisíců Izraelských, kteříž s ním byli, slova, kteráž mluvili synové Rubenovi a synové Gádovi a synové Manassesovi, líbilo se jim. ³¹I řekl Fíns, syn Eleazara kněze, synům Rubenovým a synům Gádovým, i synům Manassesovým: Nyní jsme poznali, že u prostřed nás jest Hospodin, a že jste se nedopustili proti Hospodinu přestoupení toho, a tak vysvobodili jste syny Izraelské z ruky Hospodinovy. ³²Tedy navrátil se Fíns, syn Eleazara kněze, i ta knížata od synů Rubenových a od synů Gádových z země Galád do země Kananejské k synům Izraelským a oznámili jim tu věc. ³³I líbilo se to synům Izraelským, a dobrořečili Bohu synové Izraelští, a již více nemluvili o to, aby táhli proti nim k boji a zkazili zemi, v kteréž synové Rubenovi a synové Gádovi bydlili. ³⁴Nazvali pak synové Rubenovi a synové Gádovi oltář ten Ed, řkouce: Nebo svědkem bude mezi námi, že Hospodin jest Bůh.

23 I stalo se po mnohých dnech, když dal Hospodin odpočinutí Izraelovi ode všech nepřátel jejich vůkol, a Jozue se sstaral a sešel věkem, ²Že povolav Jozue všeho Izraele, starších jeho i předních jeho soudců i správců jeho, řekl jim: Já jsem se sstaral a sešel věkem. ³A vy jste viděli všechno to, co jest učinil Hospodin Bůh váš všechněm národům těm před obličejem vašim; nebo Hospodin Bůh váš onť bojoval za vás. ⁴Pohledte, losem rozdělil jsem vám ty národy pozůstalé v dědictví po pokoleních vašich od Jordánu, i všechny národy, kteréž jsem vyplnil až k moři velikému na západ slunce. ⁵Hospodin pak Bůh váš onť je vyžene od tváři vaší, a vypudí je před obličejem vašim, a vy dědičně obdržíte zemi jejich, jakož mluvil vám Hospodin Bůh váš. ⁶Protož zmužile se mějte, abyste ostríhali a činili všechno, což psáno jest v knize zákona Mojžíšova, a neodstupovali od něho na pravo ani na levo. ⁷Nesměšujte se s těmi národy, kteříž pozůstávají s vámi, a jména bohů jejich nepřipomínejte, ani skrze ně přísahajte, aniž jim služte, ani se jim klanějte. ⁸Ale přídržte se Hospodina Boha svého, jakož jste činili až do tohoto dne. ⁹I budeť, že jakož jest vyhnal Hospodin od tváři vaší národy veliké a silné, aniž ostál kdo před obličejem vašim až do tohoto dne: ¹⁰Tak jeden z vás honiti bude tisíc, nebo Hospodin Bůh váš onť boju-

je za vás, jakož mluvil vám. ¹¹Toho tedy nejpilnější budete, abyste milovali Hospodina Boha svého. ¹²Nebo jestliže předce se odvrátíte, a připojíte se k těm pozůstalým národům, k těm, kteříž zůstávají mezi vámi, a vejdete s nimi v příbuzenství a smísíte se s nimi a oni s vámi: ¹³Tedy jistotně vězte, že Hospodin Bůh váš nebude více vyháněti všech národů těch od tváří vaší, ale budou vám osídlem a úrazem i bičem na bocích vašich, a trním v očích vašich, dokudž nezahynete z země této výborné, kterouž vám dal Hospodin Bůh váš. ¹⁴A hle, já nyní odcházím podlé způsobu všech lidí, poznejtež tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, kteráž mluvil Hospodin Bůh váš o vás; všecko se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo. ¹⁵Jakož tedy naplnilo se vám dnes každé slovo dobré, kteréž mluvil k vám Hospodin Bůh váš, takť uvede na vás každé slovo zlé, dokudž nevyhladí vás z země této výborné, kterouž dal vám Hospodin Bůh váš, ¹⁶Jestliže přestoupíte smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž přikázal vám, a jdouce, sloužiti budete bohům cizím, a klaněti se jim. I rozhěvá se prchlivost Hospodinova na vás, a zahynete rychle z země této výborné, kterouž vám dal.

24Shromáždil pak Jozue všechna pokolení Izraelská v Sichem a svolal starší Izraelské a přední z nich, i soudce a správce jejich, i postavili se před obličejem Božím. ²¹I řekl Jozue všemu lidu: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Za řekou bydlili otcové vaši za starodávna, jmenovitě Táře, otec Abrahamův a otec Náchorův, a sloužili bohům cizím. ³I vzal jsem otce vašeho Abrahama z místa, kteréž jest za řekou, a provedl jsem jej skrze všechnu zemi Kananejskou, a rozmnožil jsem símě jeho, dav jemu Izáka. ⁴A Izákovi dal jsem Jákoba a Ezau. I dal jsem Ezau horu Seir, aby vládl jí; Jákob pak a synové jeho sstoupili do Egypta. ⁵I poslal jsem Mojžíše a Arona, a zbil jsem Egypt, a když jsem to učinil u prostřed něho, potom vyvedl jsem vás. ⁶A vyvedl jsem otce vaše z Egypta, i přišli jste k moři, a honili Egyptští otce vaše s vozy a jezci až k moři Rudému. ⁷Tedy volali k Hospodinu, kterýž postavil mrákotu mezi vámi a Egyptskými, a uvedl na ně moře, i zatopilo je; anobř viděly oči vaše i to, co jsem učinil při Egyptu, a bydlili jste na poušti za dlouhý čas. ⁸Potom uvedl jsem vás do země Amorejského, kterýž bydlil za Jordánem, a bojovali s vámi; i dal jsem je v ruku vaši, a opanovali jste zemi jejich, a zahladil jsem je před tváří vaší. ⁹Povstal pak Balák syn Seforův, král Moábský, a bojoval s Izraelem; i poslav, povolal Baláma syna Beorova, aby zlořečil vám. ¹⁰Ale nechtěl jsem slyšeti Baláma, pročež stále dobrořečil vám, a tak vysvobodil jsem vás z ruky jeho. ¹¹A když jste přešli Jordán, přišli jste k Jerichu; i bojovali proti vám muži Jericha, Amorejští, a Ferezejští, a Kananejští, a Hetejští, a Gergezejští, a Hevejští, a Jebujejští, a dal jsem je v ruku vaši. ¹²Poslal jsem před vámi i sršně, kteřížto vyhnali je od tváří vaší, dva krále Amorejské; ne mečem ani lučištěm svým tys je vy-

hnal. ¹³A dal jsem vám zemi, v níž jste nepracovali, a města, kterýchž jste nestavěli, v nichž bydlíte; vinic a olivovní, kteréhož jste neštípili, užíváte. ¹⁴Protož nyní bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdě, a odvrzte bohy, jimž sloužili otcové vaši za řekou a v Egyptě, a služte Hospodinu. ¹⁵Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteříž byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; jáť pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu. ¹⁶Jemuž odpověděl lid, řka: Odstup to od nás, abychom opustiti měli Hospodina a sloužiti bohům cizím. ¹⁷Nebo Hospodin Bůh náš onť jest, kterýž vyvedl nás i otce naše z země Egyptské, z domu služebnosti, a kterýž činil před očima našima znamení ta veliká, a choval nás na vsí cestě, po níž jsme šli, a mezi všemi národy, skrze něž jsme prošli. ¹⁸A vypudil Hospodin všechny národy, zvláště Amorejského, obyvatele země této, před tváří naší; my také sloužiti budeme Hospodinu, nebo on jest Bůh náš. ¹⁹I řekl Jozue lidu: Nebudete moci sloužiti Hospodinu, nebo Bůh svatý jest, Bůh silný horlivý jest, nesnese nepravostí vašich a hříchů vašich. ²⁰Jestliže byste opustíce Hospodina, sloužili bohům cizozemcům, obrátí se a zle učiní vám, a zkazí vás, poněvadž prvé dobře učinil vám. ²¹Jemuž odpověděl lid: Nikoli, ale Hospodinu sloužiti budeme. ²²I řekl Jozue lidu: Svědkové budete sami proti sobě, že jste sobě vyvolili Hospodina, abyste jemu sloužili. Tedy odpověděli: Svědkové jsme. ²³Jimž on řekl: Odvrztež tedy nyní bohy cizozemcům, kteříž jsou u prostřed vás, a nakloňte srdcí svých k Hospodinu Bohu Izraelskému. ²⁴Odpověděl lid Jozue: Hospodinu Bohu našemu sloužiti a hlasu jeho poslouchati budeme. ²⁵A tak učinil Jozue toho dne smlouvu s lidem, a předložil jim ustanovení a soudy v Sichem. ²⁶A zapsal Jozue slova ta do knihy zákona Božího; vzav také kámen veliký, postavil jej tu pod dubem, kterýž byl u svatyně Hospodinovy. ²⁷I řekl Jozue všemu lidu: Aj, kámen tento bude mezi námi na svědectví, nebo on slyšel všechna slova Hospodinova, kteráž mluvil s námi, a bude na svědectví proti vám, abyste snad neklamali proti Bohu svému. ²⁸A rozpustil Jozue lid, jednoho každého do dědictví jeho. ²⁹I stalo se po vykonání těch věcí, že umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech. ³⁰A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatsáre, kterýž jest na hoře Efraim k straně půlnoční hory Gás. ³¹I sloužil Izrael Hospodinu po všechny dny Jozue, i po všechny dny starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, a kteříž povědomi byli všech skutků Hospodinových, kteréž učinil Izraelovi. ³²Kosti pak Jozefovy, kteréž byli vynesli synové Izraelští z Egypta, pochovali v Sichem, v dílu pole, kteréž koupil Jákob od synů Emora otce Sichemova za sto peněz; i byly u synů Jozefových v dědictví jejich. ³³Eleazar také, syn Aronův, umřel, a pochovali jej na pahrbku Fínsa syna jeho, kterýž dán byl jemu na hoře Efraim.

Soudců

1Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové Izraelští Hospodina, řkouce: Kdo z nás potáhne proti Kananejskému napřed, aby bojoval s ním? ²Jimž řekl Hospodin: Juda nechť táhne, aj, dal jsem tu zemi v ruku jeho. ³(Řekl pak byl Juda Simeonovi bratru svému: Potáhni se mnou k dobývání losu mého, abychom bojovali proti Kananejskému, a já také potáhnu s tebou k dobývání losu tvého. I táhl s ním Simeon. ⁴Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili z nich v Beze-ku deset tisíc mužů. ⁵Nebo nalezše Adonibezeke v Beze-ku, bojovali proti němu, a porazili Kananejského i Ferezejského. ⁶Když pak utíkal Adonibezeke, honili ho, a chytivše jej, zutínali mu palce u rukou i noh. ⁷Tedy řekl Adonibezeke: Sedmdesáte králů s utatými palci u rukou i noh svých sbírali droby pod stolem mým; jakž jsem činil, tak odplatil mi Bůh. I přivedli jej do Jeruzaléma, a tam umřel. ⁸Nebo byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej, zbili obyvatele jeho ostrostí meče a město vypálili. ⁹Potom také vytáhli synové Judovi, aby bojovali proti Kananejskému, bydlícímu na horách při straně polední i na rovinách. ¹⁰Nebo byl vytáhl Juda proti Kananejskému, kterýž bydlil v Hebronu, (jméno pak Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a pobil Sesaie, a Achimana, a Tolmaie. ¹¹A odtud byl táhl na obyvatele Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer). ¹²Kdežto řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. ¹³Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezův, bratra Kálefova mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁴Stalo se pak, že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; i ssedla s osla. A řekl jí Kálef: Cožť jest? ¹⁵A ona odpověděla: Dej mi dar; poněvadžs mi dal zemi suchou, dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních i dolních končinách. ¹⁶Synové také Cinejského, tchána Mojžíšova, odebrali se z města palmového s syny Juda na poušť Judovu, jenž jest k straně polední městu Arad; a odšedše, bydlili s lidem tím. ¹⁷Potom táhl Juda s Simeonem, bratrem svým, a porazili Kananejské přebývající v Sefat, a zkazili je. I nazváno jest jméno města toho Horma. ¹⁸Dobyl také Juda Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezím jeho, též Akaronu a pomezí jeho. ¹⁹Nebo byl Hospodin s Judou, a vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatelů údolí, proto že vozy železné měli. ²⁰I dali Kále-

fovi Hebron, jakož byl mluvil Mojžíš, a vyhnal odtud tři syny Enakovy. ²¹Jebuzejského pak, bydlícího v Jeruzalémě, nevyhnali synové Beniamin; protož bydlil Jebuzejský v Jeruzalémě s syny Beniamin až do tohoto dne. ²²Vytáhla také i čeled Jozefova do Bethel, a Hospodin byl s nimi. ²³Nebo shlédla čeled Jozefova Bethel, kteréhožto města jméno prvé bylo Lúza. ²⁴Uzřevše pak ti špeheři muže vycházejícího z města, řekli jemu: Medle ukaž nám, kudy bychom mohli vjíti do města, a učinímeť milost. ²⁵Kterýžto ukázal jim, kudy by mohli vjíti do města; i vyhubili to město mečem, muže pak toho se vši čeledí jeho propustili. ²⁶I šel muž ten do země Hetejských, kdež vystavěl město, a nazval jméno jeho Lúza; to jest jméno jeho až do tohoto dne. ²⁷Manasses také nevyhnal obyvatelů Betsan a městeček jeho, ani Tanach a městeček jeho, ani obyvatelů Dor a Jibleam, a Mageddo a městeček jejich; i počal Kananejský svobodně bydliti v zemi té. ²⁸Když se pak zsilil Izrael, uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati, nevyhnal. ²⁹Efraim také nevyhnal Kananejského bydlícího v Gázer, protož bydlil Kananejský u prostřed něho v Gázer. ³⁰Zabulon též nevyhnal obyvatelů Cetron, a obyvatelů Naalol, protož bydlil Kananejský u prostřed něho, a dával jemu plat. ³¹Asser také nevyhnal obyvatelů Acho a obyvatelů Sidonu, ani Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob. ³²I bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli země té, nebo nevyhnal jich. ³³Též Neftalím nevyhnal obyvatelů Betsemes, ani obyvatelů Betanat, protož bydlil mezi Kananejskými přebývajícími v zemi té; a však obyvatelé Betsemes a Betanat dávali jim plat. ³⁴Ssužovali pak Amorejští syny Dan na horách, tak že nedali jim scházeti do údolí. ³⁵Nebo počal Amorejský svobodně bydliti na hoře Heres, v Aialon a v Salbim, ale když se zsilila ruka čeledi Jozefovy, uvedeni jsou pod plat. ³⁶Pomezí pak Amorejského bylo od začátku hor Akrabim, od skály jejich i výše.

2Vstoupil pak anděl Hospodinův z Galgala do Bochim a řekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům vašim, a řekl jsem: Nezruším smlouvy své s vámi na věky. ²Vy také nečinite smlouvy s obyvateli země této, oltáře jejich rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to učinili? ³Pročez také jsem řekl: Nevyhladím jich před tváří vaší, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem. ⁴I sta-

lo se, když mluvil anděl Hospodinův slova tato všechněm synům Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a plakal. ⁵I nazvali jméno místa toho Bochim, a obětovali tu Hospodinu. ⁶Rozpustil pak byl Jozue lid, a rozešli se synové Izraelští, jeden každý do dědictví svého, aby vládli zemí. ⁷I sloužil lid Hospodinu po všechny dny Jozue, a po všechny dny starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, jenž viděli všechny skutky veliké Hospodinovy, kteréž učinil Izraelovi. ⁸Ale když umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech, ⁹A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatheres, na hoře Efraim, k straně půlnoční hory Gás; ¹⁰Také když všecken věk ten připojen jest k otcům svým, a povstal jiný věk po nich, kteříž neznali Hospodina, ani skutků, kteréž učinil Izraelovi: ¹¹Tedy činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, a sloužili modlám, ¹²Opustivše Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy těch národů, kteříž byli vůkol nich, a klaněli se jim; pročež popudili Hospodina. ¹³Nebo opustivše Hospodina, sloužili Bálovi i Astarotům. ¹⁴I rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku loupežníků, kteříž je zloupili; vydal je, pravím, v ruku nepřátel jejich vůkol, tak že nemohli více ostáti před nepřátely svými. ¹⁵Kamžkoli vycházeli, ruka Hospodinova byla proti nim ke zlému, jakož byl mluvil Hospodin, a jakož byl zapřisáhl jim Hospodin; i ssoužení byli náramně. ¹⁶Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteříž vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich. ¹⁷Ale ani soudců svých neposlouchali, nebo smilnili, odcházejíce za bohy cizími, a klaněli se jim. Odcházeli rychle s cesty, po kteréž chodili otcové jejich, tak že poslouchati majíce příkázání Hospodinových, nečinili toho. ¹⁸A když vzbuzoval jim Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcím, a vysvobozoval je z ruky nepřátel jejich po všechny dny soudce; (nebo želel Hospodin nařikání jejich, k němuž je přivodili ti, kteříž je ssuzovali a utiskali). ¹⁹Po smrti pak soudce navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanějíce se jim; nic neulevili z skutků jejich zlých a cesty jejich převrácené. ²⁰Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi, a řekl: Proto že přestoupil národ tento smlouvu mou, kterouž jsem učinil s otcí jejich, a neposlouchali hlasu mého: ²¹Já také více nevyhledám žádného od tváří jejich z národů, kterýchž zanechal Jozue, když umřel, ²²Abych skrze ně zkušoval Izraele, budou-li ostříhati cesty příkázání Hospodinových, chodíce v nich, jakož ostříhali otcové jejich, čili nic. ²³I zanechal Hospodin národů těch, a nevyhnal jich rychle, aniž dal jich v ruku Jozue.

3Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal Hospodin, aby skrze ně zkušoval Izraele, totiž všech, kteříž nevěděli o žádných válkách Kananejských, ²Aby aspoň zvěděli věkové synů Izraelských, a poznali, co jest to válka, čehož první nevěděli: ³Patero knížat Filistinských, a všickni Kananejští a Sidonští a Hevejští bydlící na hoře Libánské od

hory Balhermon až tam, kudy se vchází do Emat. ⁴Ti pozůstali, aby zkušován byl skrze ně Izrael, a aby známé bylo, budou-li poslouchati příkázání Hospodinových, kteráž přikázal otcům jejich skrze Mojžíše. ⁵Bydlili tedy synové Izraelští u prostřed Kananejských, Hetejských a Amorejských, a Ferezejských a Hevejských a Jebuzejských, ⁶A brali sobě dcery jejich za manželky, a dcery své dávali synům jejich, a sloužili bohům jejich. ⁷Činili tedy synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, a zapomenuvše se na Hospodina Boha svého, sloužili Bálům a Asserotům. ⁸Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let. ⁹Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin vysvoboditele synům Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele syna Cenezova bratra Kálefova mladšího, ¹⁰Na němž byl duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský. Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana Risataimského, krále Syrského, a zmocnila se ruka jeho nad Chusanem Risataimským. ¹¹A tak v pokoji byla země za čtyřiceti let; i umřel Otoniel, syn Cenezův. ¹²Takž opět činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá. I zsilil Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi, proto že činili zlé věci před očima Hospodinovýmá. ¹³Nebo shromáždil k sobě syny Ammonovy a Amalechovy, a vytáh, porazil Izraele, a opanovali město palmové. ¹⁴I sloužili synové Izraelští Eglonovi králi Moábskému osmnácte let. ¹⁵Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského, muže rukou pravou nevládnoucího. I poslali synové Izraelští po něm dar Eglonovi králi Moábskému. ¹⁶(Připravil pak sobě Ahod meč na obě straně ostrý, lokte zdělí, a připásal jej sobě pod šaty svými po pravé straně.) ¹⁷I přinesl dar Eglonovi králi Moábskému. Eglon pak byl člověk velmi tlustý. ¹⁸A když dodal daru, propustil lid, kterýž byl přinesl dar. ¹⁹Sám pak vrátiv se od lomů blízko Galgala, řekl: Tajnou věc mám k tobě, ó králi. I řekl král: Mlč. A vyšli od něho všickni, kteříž stáli při něm. ²⁰Tehdy Ahod přistoupil k němu, (on pak seděl na paláci letním sám). I řekl mu Ahod: Řeč Boží mám k tobě. I vstal z stolice své. ²¹Tedy sáhna Ahod rukou svou levou, vzal meč u pravého boku svého a vrazil jej do břicha jeho, ²²Tak že i jilce za ostrím vešly tam, a zavřel se tukem meč, (nebo nevytáhl meče z břicha jeho;) i vyšla lejna. ²³Potom vyšel Ahod přes síň, a zavřel dvěře paláce po sobě, a zamkl. ²⁴Když pak on odšel, služebníci jeho přišedše, uzřeli, a hle, dvěře paláce zamčiny. Tedy řekli: Jest na potřebě v pokoji letním. ²⁵A když očekávali dlouho, až se styděli, a aj, neotvíral dveří paláce, tedy vzali klíč a otevřeli, a hle, pán jejich leží na zemi mrtvý. ²⁶Ahod pak mezi tím, když oni prodlávali, ušel, a přešed lomy, přišel do Seirat. ²⁷A přišed k svým, troubil v troubu na hoře Efraim; i sstoupili s ním synové Izraelští s hory, a on napřed šel. ²⁸Nebo řekl jim: Podte za mnou, dalť

jest zajisté Hospodin Moábské, nepřátely vaše, v ruku vaši. Tedy táhli za ním, a zvavše Moábským brody Jordánské, nedali žádnému přejíti. ²⁹I pobili tehdaž Moábských okolo desíti tisíc mužů, každého bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel. ³⁰I snižen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a pokoj měla země za osmdesáte let. ³¹Po něm pak byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.

4Po smrti pak Ahoda činili opět synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá. ²I vydal je Hospodin v ruce Jabína krále Kananejského, kterýž kraloval v Azor; (a kníže vojska jeho byl Zizara), sám pak bydlil v Haroset pohanském. ³Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu; nebo devět set vozů železných měl, a on násilně srušoval Izraele za dvacet let. ⁴Debora pak žena prokyně, manželka Lapidotova, soudila lid Izraelský toho času. ⁵(A bydlila Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel na hoře Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k soudu. ⁶Kterážto poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova, z Kádes Neftalímova, a řekla jemu: Zdaližt nerozkázal Hospodin Bůh Izraelský: Jdi, a shromáždě lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužů z synů Neftalím a z synů Zabulon. ⁷Nebo přitáhnu k tobě ku potoku Císon Zizaru kníže vojska Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou. ⁸I řekl jí Barák: Půjdeš-li se mnou, půjdu; pakli nepůjdeš se mnou, nepůjdu. ⁹Kteráž odpověděla: Ját zajisté půjdu s tebou, ale nebudet s slávou tvou cesta, kterouž půjdeš, nebo v ruku ženy dá Hospodin Zizaru. Tedy vstavši Debora, šla s Barákem do Kádes. ¹⁰Svolav pak Barák Zabulonské a Neftalímské do Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužů; a šla s ním i Debora. ¹¹Heber pak Cinejský oddělil se od Kaina, od synů Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany své až k Elon v Sananim, jenž jest v Kádes. ¹²Oznámeno pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemův na horu Tábor. ¹³Protož shromáždil Zizara všechny vozy své, devět set vozů železných, a všecken lid, kterýž měl s sebou z Haroset pohanského, ku potoku Císon. ¹⁴I řekla Debora Barákovi: Vstaň, nebo tento jest den, v němž dal Hospodin Zizaru v ruku tvou. Zdali Hospodin nevyšel před tebou? I sstoupil Barák s hory Tábor, a deset tisíc mužů za ním. ¹⁵A porazil Hospodin Zizaru a všechny ty vozy, i všecka ta vojska ostrostí meče před Barákem; a sskočiv Zizara s vozu, utíkal pěšky. ¹⁶Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do Haroset pohanského; i padlo všecko vojsko Zizarovo od ostrosti meče, tak že nezůstalo ani jednoho. ¹⁷Zizara pak utíkal pěšky k stanu Jáhel, manželky Hebera Cinejského; nebo pokoj byl mezi Jabínem králem Azor a mezi čeledí Hebera Cinejského. ¹⁸I vyšedši Jáhel v cestu Zizarovi, řekla jemu: Uchyl se, pane můj, uchyl se ke mně, neboj se. I uchýlil se k ní do stanu, a přistřela jej huní. ¹⁹Kterýž řekl jí: Dej mi, prosím, píti maličko vody, nebo žízním. A otevřevši nádobu mléčnou, dala mu píti a přikryla ho. ²⁰Řekl také jí: Stůj u dveří stanu, a přišel-li

by kdo, a ptal se tebe, řka: Jest-li zde kdo? odpovíš: Ne-ní. ²¹Potom vzala Jáhel manželka Heberova hřeb od stanu, vzala též kladivo v ruku svou, a všedši k němu tiše, vrazila hřeb do židovin jeho, až uvázl v zemi; (nebo ustav, tvrdě byl usnul), a tak umřel. ²²A aj, Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstříc jemu, a řekla mu: Poď, a ukážit muže, kteréhož hledáš. I všel k ní, a aj, Zizara ležel mrtvý na zemi, a hřeb v židovinách jeho. ²³A tak ponížil Bůh toho dne Jabína krále Kananejského před syny Izraelskými. ²⁴I dotírala ruka synů Izraelských vždy více, a silila se proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili téhož Jabína krále Kananejského.

5Zpívala pak písničku Debora a Barák syn Abinoemův v ten den, řkouc: ²Pro pomstu učiněnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu dobrovolně měl, dobrořečte Hospodinu. ³Slyštež králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu Izraelskému. ⁴Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když jsi se bral z pole Edomského, třásla se země, nebesa dštila, a oblakové déšť vydali. ⁵Hory se rozplynuly od tváři Hospodinovy, i ta hora Sinai třásla se před tváří Hospodina Boha Izraelského. ⁶Za dnů Samgara syna Anatova, a za dnů Jáhel spustly silnice, kteříž pak šli stezkami, zacházeli cestami křivými. ⁷Spustly vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já Debora, povstala jsem matka v Izraeli. ⁸Kterýžto kdyžkoli sobě zvoloval bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavězy pak ani kopí nebylo vidíno mezi čtyřidceti tisíci v Izraeli. ⁹Srdce mé nakloněno jest k správcům Izraelským a k těm, kteříž tak ochotní byli mezi jinými. Dobrořečtež Hospodinu. ¹⁰Kteříž jezdíte na bílých oslicích, kteříž bydlíte při Middin, a kteříž chodíte po cestách, vypravujtež, ¹¹Že vzdálen hluk střelců na místech, kdež se voda váží; i tam vypravujte hojnou spravedlnost Hospodinu, hojnou spravedlnost k obyvatelům vsi jeho v Izraeli; tehdažt vstupovati bude k branám lid Hospodinův. ¹²Povstaň, povstaň, Deboro, povstaniž, povstaniž a vypravuj píseň, povstaň, Baráku, a zajmi jaté své, synu Abinoemův. ¹³Tehdažtě potlačenému dopomoženo k opanování silných reků z lidu; Hospodintě mi ku panování dopomohl nad silnými. ¹⁴Z Efraima kořen jejich bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime, Benjamin s lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé zákona, a z Zabulona písaři. ¹⁵Knížata také z Izachar s Deborou, ano i všecko pokolení Izacharovo, jako i Barák do údolí poslán jest pěšky, ale veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁶Jak jsi mohl mlče seděti mezi dvěma ohradami, poslouchaje řvání stád? Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁷Zdali i Galád před Jordánem nebydlil? Ale Dan proč zůstal při lodech? Asser seděl na břehu mořském, a v lomích svých bydlil. ¹⁸Zabulon, lid udatný, vynaložil duši svou na smrt, též i Neftalím na vysokých místech pole. ¹⁹Králové přitáhše, bojovali, tehdaž bojovali králové Kananejší v Tanach při vodách Mageddo,

a však kořisti stříbra nevzali. ²⁰S nebe bojováno, hvězdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi. ²¹Potok Císon smetl je, potok Kedumim, potok Císon; všechno to pošlapala jsi, duše má, udatně. ²²Tehdáž otloukla se kopyta koňů od dupání velikého pod jezdcí silnými. ²³Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice obyvatelům jeho, nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným. ²⁴Požehnaná buď nad jiné ženy Jáhel, manželka Hebera Cinejského, nad ženy v staních bydlící buď požehnaná. ²⁵On vody žádal, ona mléka dala, v koflíku knížecím podala máslo. ²⁶Levou ruku svou k hřebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dělníků, i udeřila Zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a prorazila židoviny jeho. ²⁷U noh jejích skrčil se, padl, ležel, u noh jejích skrčil se, padl; kdež se skrčil, tu padl zabítý. ²⁸Vyhlídala z okna skrze mříži, a nařikala matka Zizarova, řkuci: Proč se tak dlouho vůz jeho nevrací? Proč prodávají vraceti se domů vozové jeho? ²⁹Moudřejší pak z předních služebnic jejích odpovídaly, i ona sama také sobě odpovídala: ³⁰Zdali ale dosáhli něčeho, a dělí kořisti? Děvečku jednu neb dvě na každého muže, loupeže rozdílných barev samému Zizarovi, kořisti rozdílných barev krumpovaným dílem, roucho rozdílných barev krumpovaným dílem na hrdlo loupežníků. ³¹Tak ať zahynou všickni nepřítelé tvoji, ó Hospodine, tebe pak milující ať jsou jako slunce vzcházející v síle své. I byla v pokoji země za čtyřicet let.

6Činili pak synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin v ruku Madianským za sedm let. ²A zmocnila se velmi ruka Madianských nad Izraelem, tak že synové Izraelští před Madianskými zdělali sobě jámy, kteréž jsou na horách, a jeskyně a pevnosti. ³A bývalo, že jakž co oseli Izraelští, přitáhl Madian a Amalech a národ východní, povstáváje proti nim. ⁴Kterížto rozbijeli stany proti nim, a kazili úrody země, až kudy se vchází do Gázy, a nenechávali potravu v Izraeli, ani ovce, ani vola, ani osla. ⁵Nebo i sami i s stády svými i s stany přitáhli, a jako kobylinky ve množství přicházivali, aniž jich neb velbloudů jejich byl počet; tak přicházejíce do země, hubili ji. ⁶Tedy znuzen byl velmi Izrael od Madianských, protož volali synové Izraelští k Hospodinu. ⁷Když pak volali synové Izraelští k Hospodinu příčinou Madianských, ⁸Poslal Hospodin muže proroka k synům Izraelským, a řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem vás z domu služby, ⁹A vytrhl jsem vás z rukou Egyptských a z rukou všech, jenž vás ssuzovali, kteréž jsem vyhnal před tváří vaší, a dal jsem vám zemi jejich. ¹⁰I řekl jsem vám: Já jsem Hospodin Bůh váš, nebojte se bohů Amorejských, v jejichž zemi bydlíte. Ale neposlechli jste hlasu mého. ¹¹Tedy přišel anděl Hospodinův a posadil se pod dubem, jenž byl v Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak syn jeho mlátil obilí na humně, aby vezma, utekl s tím před Madianskými. ¹²I ukázal se jemu anděl Hospodinův, a řekl jemu: Hospodin s tebou, muži

udatný. ¹³Odpověděl jemu Gedeon: Ó Pane můj, jestliže Hospodin s námi jest, pročž pak na nás přišlo všechno toto? A kde jsou všickni divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, řkouce: Zdaliž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás Hospodin a vydal v ruku Madianských. ¹⁴A pohleděv na něj Hospodin, řekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem tě neposlal? ¹⁵Kterýž odpověděl jemu: Poslyš mne, Pane můj, čím já vysvobodím Izraele? Hle, rod můj chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší v domě otce svého. ¹⁶Tedy řekl jemu Hospodin: Poněvadž já budu s tebou, protož zbiješ Madianské jako muže jednoho. ¹⁷Jemuž on řekl: Prosím, jestliže jsem našel milost před očima tvýma, dej mi znamení, že ty mluvíš se mnou. ¹⁸Prosím, neodcházej odsud, až zase přijdu k tobě, a vynesu obět svou a položím před tebou. Odpověděl on: Ját posečkám, až se navrátíš. ¹⁹Tedy Gedeon všed do domu, připravil kozelce, a po měřici mouky přesných chlebů. I vložil maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k němu pod dub a obětoval. ²⁰I řekl jemu anděl Boží: Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a polívkou polej. I učinil tak. ²¹Potom zdvihl anděl Hospodinův konec holi, kterouž měl v ruku svých, a dotekl se masa a chlebů přesných; i vystoupil oheň z skály té, a spálil to maso i chleby přesné. A v tom anděl Hospodinův odšel od očí jeho. ²²A vida Gedeon, že by anděl Hospodinův byl, řekl: Ach, Panovníče Hospodine, proto-liž jsem viděl anděla Hospodinova tváří v tvář, abych umřel? ²³I řekl jemu Hospodin: Měj pokoj, neboj se, neumřeš. ²⁴Protož vzdělal tu Gedeon oltář Hospodinu, a nazval jej: Hospodin pokoje, a až do tohoto dne ještě jest v Ofra Abiezeritského. ²⁵Stalo se pak té noci, že řekl jemu Hospodin: Vezmi volka vyspělého, kterýž jest otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého, a zboříš oltář Bálův, kterýž jest otce tvého, háj také, kterýž jest vedlé něho, posekáš. ²⁶A vzděláš oltář Hospodinu Bohu svému na vrchu skály této, na rovině její, a vezma volka toho druhého, obětovati budeš obět zápalnou s dřívím háje, kterýž posekáš. ²⁷Tedy vzal Gedeon deset mužů z služebníků svých, a učinil, jakž mluvil jemu Hospodin; a boje se čeledi otce svého a mužů města, neučinil toho ve dne, ale v noci. ²⁸Když pak vstali muži města ráno, uzřeli zbořený oltář Bálův, a háj, kterýž byl vedlé něho, že byl posekaný, a volka toho druhého obětovaného v obět zápalnou na oltáři v nově vzdělaném. ²⁹I mluvili jeden k druhému: Kdo to udělal? A vyhledávajíce, vyptávali se a pravili: Gedeon syn Joasův to učinil. ³⁰Tedy řekli muži města k Joasovi: Vyveď syna svého, ať umře, proto že zbořil oltář Bálův, a že posekal háj, kterýž byl vedlé něho. ³¹Odpověděl Joas všechněm stojícím před sebou: A což se vy nesnadniti chcete o Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by se zasazoval o něj, ať jest zabit hned jitra tohoto. Jestližeť jest bohem, nechať se sám zasazuje o to, že jest rozbořen oltář jeho. ³²I nazval jej toho dne Jerobálem, řka: Nechť se zasadí Bál proti němu, že zbořil oltář jeho. ³³Tedy všickni Madianští

a Amalechitští a národové východní shromáždili se spolu, a přešedše Jordán, položili se v údolí Jezreel. ³⁴Duch pak Hospodinův posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv v troubu, svolal Abiezeritské k sobě. ³⁵A poslal posly ke všemu pokolení Manassesovu, a svoláno jest k němu; poslal též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi, i přitáhli jim na pomoc. ³⁶Tedy mluvil Gedeon k Bohu: Vysvobodíš-li skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil, ³⁷Aj, já položím rouno toto na humně. Jestliže rosa bude toliko na rouně, a na vsí zemi vůkol sucho, tedy věděti budu, že vysvobodíš skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil. ³⁸I stalo se tak. Nebo vstav nazejtří, stlačil rouno, a vyždal rosu z něho, i byl plný koflík vody. ³⁹Řekl také Gedeon Bohu: Nerozpa-luj se prchlivost tvá proti mně, že promluví ještě jednou. Prosím, nechažť zkusím ještě jednou na rouně. Necht jest, prosím, samo rouno suché, a na vsí zemi rosa. ⁴⁰I učinil Bůh té noci tak, a bylo samo rouno suché, a na vsí zemi byla rosa.

7Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon), i všechně lid, kterýž byl s ním, položili se při studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na půlnoci před vrchem More v údolí. ²I řekl Hospodin Gedeonovi: Příliš mnoho jest lidu s tebou, protož nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi. ³A protož provolej hned, ať slyší lid, a řekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, navrať se zase, a odejdi ráno pryč k hoře Galád. I navrátilo se z lidu dvamecítma tisíců, a deset tisíc zůstalo. ⁴Řekl opět Hospodin Gedeonovi: Ještě jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobě zkusím. I bude, že o komžkoli řeknu: Tento půjde s tebou, ten ať s tebou jde, a o komžkoli řeknu tobě: Tento nepůjde s tebou, ten ať nechodí. ⁵I kázal sstoupiti lidu k vodám, a řekl Hospodin k Gedeonovi: Každého, kdož chlemtati bude jazykem svým z vody, jako chlemtati pes, postavíš obzvláště, tolikéž každého, kdož se přisepne na kolena svá ku pití. ⁶I byl počet těch, kteříž chlemtali, rukama svýma k ústům svým vodu nosíce, tři sta mužů, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody. ⁷I řekl Hospodin Gedeonovi: Ve třech stech mužů, kteříž chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku tvou, ale ostatek všeho lidu necht se vrátí, jeden každý k místu svému. ⁸A protož nabral ten lid v ruce své potravu a trouby své; jiné pak muže Izraelské všecky propustil, jednoho každého do stanů jejich, toliko tři sta těch mužů zanechal při sobě. Vojska pak Madianských ležela pod ním v údolí. ⁹I stalo se, že noci té řekl jemu Hospodin: Vstana, sstup k vojsku, nebo dal jsem je v ruku tvou. ¹⁰Pakli nesmíš sjíti sám, sejdi s Půrou služebníkem svým do vojska, ¹¹A uslyšíš, co mluvíti budou; i posilní se z toho ruce tvé, tak že směle půjdeš proti vojsku tomu. Sstoupil tedy on a Půra služebník jeho k kraji oděnců, kteříž byli v vojstě. ¹²Madian pak a Amalech i všechně lid východní leželi v údolí, jako kobylinky u velikém množství, ani velbloudů jejich počtu nebylo, jako písek, kterýž

jest na břehu mořském v nesčíslném množství. ¹³A když přišel Gedeon, aj, jeden vypravoval bližnímu svému sen, a řekl: Hle, zdálo mi se, že pecen chleba ječmenného valil se do vojska Madianského, a přivaliv se na každý stan, udeřil na něj, až padl, a podvrátil jej svrchu, a tak ležel každý stan. ¹⁴Jemužto odpovídaje bližní jeho, řekl: Není to nic jiného, jedině meč Gedeona syna Joasova, muže Izraelského; dalť jest Bůh v ruku jeho Madianské i všecka tato vojska. ¹⁵Stalo se pak, že když uslyšel Gedeon vypravování snu i vyložení jeho, poklonil se Bohu, a vrátiv se k vojsku Izraelskému, řekl: Vstaňte, nebo dal Hospodin v ruku vaši vojska Madianská. ¹⁶Rozděлил tedy tři sta mužů na tři houfy, a dal trouby v ruku každému z nich a báně prázdné, a v prostředku těch bání byly pochodně. ¹⁷I řekl jim: Jakž na mně uzříte, tak učiníte; nebo hle, já vejdu na kraj vojska, a jakž já tehdaž budu dělati, tak uděláte. ¹⁸Nebo troubiti budu já v troubu i všickni, jenž se mnou budou, tehdy vy také troubiti budete v trouby vůkol všeho vojska, a řeknete: Meč Hospodinův a Gedeonův. ¹⁹Všel tedy Gedeon a sto mužů, kteříž s ním byli, na kraj vojska při začátku bdění prostředního, jen že byli proměnili stráž; i troubili v trouby, a roztřískali báně, kteréž měli v rukou svých. ²⁰Tedy ti tři houfové troubili v trouby, rozstřískavše báně, a drželi v ruce své levé pochodně, v pravé pak ruce své trouby, aby troubili, i křičeli: Meč Hospodinův a Gedeonův. ²¹A postavili se každý na místě svém vůkol ležení; i zděšena jsou všecka vojska, a křičíce, utíkali. ²²Když pak troubilo v trouby těch tři sta mužů, obrátil Hospodin meč jednoho proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo tedy vojsko až k Betseta do Zererat, a až ku pomezí Abelmehula u Tebat. ²³Shromáždívše se pak muži Izraelští z Neftalim a z Asser a ze všeho pokolení Manassesova, honili Madianské. ²⁴I rozeslal Gedeon posly na všechny hory Efraimské, řka: Vyjděte v cestu Madianským, a zastupte jim vody až k Betabaře a Jordánu. Tedy shromáždívše se všickni muži Efraim, zastoupili vody až k Betabaře a Jordánu. ²⁵A chytili dvě knížata Madianských, Goréba a Zéba. I zabili Goréba na skále Goréb a Zéba zabili v lisu Zéb, a honili Madianské, hlavu pak Gorébovu a Zébovu přinesli k Gedeonovi za Jordán.

8Muži pak Efraim řekli jemu: Co jsi nám to učinil, že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madianským? A tuze se na něj domlouvali. ²Jimž odpověděl: Zdaž jsem co takového provedl, jako vy? Zdaliž není lepší paběrování Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo? ³V ruce vaše dal Bůh knížata Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl takového učiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k němu, když mluvil ta slova. ⁴Když pak přišel Gedeon k Jordánu, přešel jej, a tři sta mužů, kteříž byli s ním, ustalí, honíce nepřátely. ⁵Protož řekl mužům Sohot: Dejte, prosím, po pecníku chleba lidu, kterýž za mnou jde, nebo ustalí, a já honím Zebaha a Salmuna, krále ty Madianské. ⁶I řekl jemu jeden z knížat Sohot: Což již moc Zebahova a Salmu-

nova jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba?⁷ Jimž řekl Gedeon: Z té příčiny, když dá Hospodin Zebaha a Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám těla vaše trním a bodláčím z pouště té.⁸ I táhl odtud do Fanuel, a podobně mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel odpověděli jemu tolikéž, jako muži Sohot.⁹ I řekl obyvatelům Fanuel: Když se navrátím v pokoji, zbojím věži tuto.¹⁰ Zebah pak a Salmun byli v Karkara spolu s vojsky svými, takměř patnácte tisíců, všickni, což jich bylo pozůstalo ze všeho vojska národů východních, zbitých pak bylo sto a dvaceti tisíc mužů bojovníků.¹¹ I táhna Gedeon cestou bydlících v staních od východní strany Nobe a Jegbaa, udeřil na to vojsko, kteréžto vojsko sobě počínalo bezpečně.¹² Když pak utíkali Zebah a Salmun, honil je, a jal oba dva ty krále Madianské, Zebaha a Salmuna, a všechno vojsko jejich předěsil.¹³ I navracel se Gedeon syn Joasův z bitvy před východem slunce.¹⁴ I jav mládence z obyvatelů Sohotských, vyptával se ho; kterýž sepsal mu knížata Sohot a starší jeho, sedmdesáte sedm mužů.¹⁵ Přišed pak k obyvatelům Sohot, řekl: Aj, Zebah a Salmun, pro něž jste mi utrhalí, řkouce: Zdali moc Zebaha a Salmuna jest v ruce tvé, abychom dali ustalým mužům tvým chleba?¹⁶ Protož vzav starší města a trní s bodláčím z pouště té, dal na nich příklad jiným mužům Sohot.¹⁷ I věži Fanuel rozbořil, a pobil muže města.¹⁸ Potom řekl Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste pobili na hoře Tábor? Odpověděli oni: Takoví jako ty, jeden každý na pohledění byl jako syn královský.¹⁹ I dí: Bratří moji, synové matky mé byli. Žítv jest Hospodin, byste byli živili je, nepobil bych vás.²⁰ Tedy řekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaň, pobí je. Ale mládenček nevytáhl meče svého, proto že se bál, nebo byl ještě mládenček.²¹ I řekl Zebah a Salmun: Vstaň ty a oboř se na nás, nebo jaký jest muž, taková i síla jeho. Vstav tedy Gedeon, zabil Zebaha a Salmuna, a vzal halže, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich.²² Potom řekli muži Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty i syn tvůj, také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z ruky Madianských.²³ I odpověděl jim Gedeon: Nebudut já panovati nad vámi, aniž panovati bude nad vámi syn můj, Hospodin panovati bude nad vámi.²⁴ Řekl jim také Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás, abyste mi dali jeden každý náušnici z loupeží svých; (nebo náušnice zlaté měli, proto že Izmaelští byli.)²⁵ I odpověděli: Rádi dáme. A prostřevše roucho, metali na ně každý náušnici z loupeží svých.²⁶ Byla pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal, tisíc a sedm set lotů zlata, kromě halží a zlatých jableček, i roucha šarlatového, kteréž na sobě měli králové Madiansští, a kromě halží, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich.²⁷ I udělal z toho Gedeon efod, a složil jej v městě svém Ofra. I smilnil tam všecken Izrael, chodě za ním, a byl Gedeonovi i domu jeho osídlem.²⁸ Madiansští pak sníženi jsou před syny Izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a tak byla v pokoji země za čtyřiceti let ve dnech Gedeonových.²⁹ A odšed Jerobál syn Joasův, přebýval v domě svém.³⁰ Měl pak Gedeon

sedmdesáte synů, kteříž posli z bedr jeho; nebo měl žen mnoho.³¹ Ženina také jeho, kterouž měl v Sichem, i ta porodila jemu syna, a dala mu jméno Abimelech.³² A když umřel Gedeon syn Joasův v starosti dobré, pochován jest v hrobě Joasa otce svého v Ofra Abiezeritského.³³ Stalo se pak po smrti Gedeonově, že se odvrátili synové Izraelští a smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobě Bále Berit za boha.³⁴ A nerozpomenuli se synové Izraelští na Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepřátel jejich vůkol.³⁵ A neučinili milosrdenství s domem Jerobále Gedeona, jako on všechno dobré činil Izraelovi.

9 Nebo odšed Abimelech syn Jerobálův do Sichem k bratřím matky své, mluvil k nim i ke vsi čeledi domu otce matky své, řka: ²Mluvte, prosím, ke všechněm mužům Sichemským: Co jest lépe vám, to-li, aby panovalo nad vámi sedmdesáte mužů, totiž všickni synové Jerobálovi, čili aby panoval nad vámi muž jeden? Pamatuje pak, že jsem já kost vaše a tělo vaše. ³Tedy mluvili bratří matky jeho o něm ke všechněm mužům Sichemským všechna slova tato, a naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo řekli: Bratr náš jest. ⁴I dali jemu sedmdesáte lotů stříbra z domu Bále Berit, na něž sobě najal Abimelech služebníky, povaleče a tuláky, aby chodili za ním. ⁵A přišed do domu otce svého do Ofra, zmordoval bratří své, syny Jerobálovy, sedmdesáte mužů, na jednom kameni; toliko zůstal Jotam syn Jerobálův nejmladší, nebo se byl skryl. ⁶Tedy shromáždili se všickni muži Sichemští i všecken dům Mello, i šli, a ustanovili sobě Abimelecha za krále na rovinách u sloupu, kterýž jest u Sichem. ⁷To když pověděli Jotamovi, odejda, postavil se na vrchu hory Garizim, a pozdvihna hlasu svého, volal, a řekl jim: Poslyšte mne muži Sichemští, a uslyš vás Bůh. ⁸Sešlo se některého času dříví, aby pomazalo nad sebou krále. I řekli olivě: Kraluj nad námi. ⁹Jimžto odpověděla oliva: Zdali já, opustě svou tučnost, kterouž ctěn bývá Bůh i lidé, půjdu, abych byla postavena nad stromy? ¹⁰I řeklo dříví fíku: Poď ty a kraluj nad námi. ¹¹Jimž odpověděl fík: Zdali já, opustě sladkost svou a ovoce své výborné, půjdu, abych postaven byl nad stromy? ¹²Řeklo opět dříví vinnému kořenu: Poď ty a kraluj nad námi. ¹³Jimž odpověděl vinný kořen: Zdali já, opustě své víno, kteréž obveseluje Boha i lidi, půjdu, abych postaven byl nad stromy? ¹⁴Naposledy řeklo všechno dříví bodláku: Poď ale ty a kraluj nad námi. ¹⁵I odpověděl bodlák dříví: Jestliže v pravdě béřete vy mne sobě za krále, podte, odpočívajte pod stínem mým; pakli nic, vyjdi oheň z bodláku a spal cedry Libánské. ¹⁶Tak i nyní, jestliže jste právě a upřímně učinili, ustavivše Abimelecha za krále, a jestliže jste dobře učinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podlé dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu; ¹⁷(Nebo otec můj bojoval za vás a opovážil se života svého, aby vás vysvobodil z ruky Madianských, ¹⁸Vy pak teď povstali jste proti domu otce mého, a zmordovali jste syny jeho, sedmdesáte mužů na jednom kameni, a ustanovili jste krále Abimelecha, syna děvky jeho, nad

muži Sichemskými, proto že bratr váš jest);¹⁹ Jestliže, řku, právě a upřímně udělali jste Jerobálovi i domu jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on také nechť se veselí z vás;²⁰ Pakli nic, nechť vyjde oheň z Abimelecha a šíře muže Sichemské i dům Mello, nechť vyjde také oheň od mužů Sichemských a z domu Mello a šíře Abimelecha.²¹ Tedy utekl Jotam, a utíkaje, odšel do Beera, a zůstal tam, boje se Abimelecha bratra svého.²² I panoval Abimelech nad Izraelem tři léta.²³ Poslal pak Bůh ducha zlého mezi Abimelecha a mezi muže Sichemské, a zpronevěřili se muži Sichemští Abimelechovi,²⁴ aby pomštěna byla křivda sedmdesáti synů Jerobálových, a aby krev jejich přišla na Abimelecha bratra jejich, kterýž zmrdoval je, a na muže Sichemské, kteříž posilnili rukou jeho, aby zmrdoval bratří své.²⁵ Nebo učinili muži Sichemští jemu zálohy na vrších hor, a loupili všechny chodící mimo ně tou cestou; kteražto věc povědína jest Abimelechovi.²⁶ Syn pak Ebedův Gál, jda s bratřími svými, přišel do Sichem, i těšili se z něho muži Sichemští.²⁷ A vyšedše na pole, sbírali víno své a tlačili i veselili se; a všedše do chrámu bohů svých, jedli a pili, a zlořečili Abimelechovi.²⁸ Řekl pak Gál syn Ebedův: Kdo jest Abimelech? A jaké jest Sichem, abychom sloužili jemu? Zdaliž není syn Jerobálův, a Zebul úředník jeho? Služte raději mužům Emora, otce Sichemova; nebo proč my máme sloužiti tomuto?²⁹ Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé, abych shladil Abimelecha! I řekl Abimelechovi: Sběř sobě vojsko, a vyjdi.³⁰ Uslyšav pak Zebul, úředník města toho, slova Gále syna Ebedova, rozhněval se náramně.³¹ I poslal posly k Abimelechovi tajně, řka: Hle, Gál syn Ebedův i bratří jeho přišli do Sichem, a hle, bojovati budou s městem proti tobě.³² Protož nyní vstana nočně, ty i lid, kterýž jest s tebou, zdělej zálohy v poli.³³ A ráno, když bude slunce vycházeti, vstana, udeříš na město, a když on i lid, kterýž jest s ním, vyjde proti tobě, učiníš jemu to, což se naskytne ruce tvé.³⁴ A protože vstal Abimelech i všechny lid, kterýž s ním byl v noci, a učinili zálohy u Sichem na čtyřech místech.³⁵ I vyšel Gál syn Ebedův, a postavil se v bráně města; vyvstal pak Abimelech i lid, kterýž s ním byl, z záloh.³⁶ A uzřev Gál ten lid, řekl Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor. Jemuž odpověděl Zebul: Stín hor vidíš, jako nějaké lidi.³⁷ Tedy opět promluvil Gál, řka: Hle, lid sstupuje s vrchu, nebo houf jeden táhne cestou rovin Monenim.³⁸ Řekl pak jemu Zebul: Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs mluvil: Kdo jest Abimelech, abychom sloužili jemu? Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi pohrdal? Vytáhniž nyní, a bojuj proti němu.³⁹ I vytáhl Gál před lidmi Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi.⁴⁰ Ale Abimelech honil ho utíkajícího před tváří svou, a padlo raněných mnoho až k bráně.⁴¹ Zůstal pak Abimelech v Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratří jeho, aby nezůstávali v Sichem.⁴² Nazejtří pak vytáhl lid do pole, i oznámeno jest to Abimelechovi.⁴³ Tedy on pojal lid svůj, a rozdělil jej na tři houfy, zdělav zálohy v polích, a vida, an lid vychází z města, vyskočil na ně a zbil je.⁴⁴ Nebo Abimelech a houf, kterýž

byl s ním, udeřili na ně a postavili se u brány města, druzí pak dva houfové obořili se na všechny ty, kteříž byli v poli, a zbili je.⁴⁵ Abimelech pak dobýval města celý ten den, až ho i dobyl, a lid, kterýž v něm byl, pobil, a zbořiv město, posál je solí.⁴⁶ Uslyševše pak všickni muži věže Sichemské, vešli do hradu svého, chrámu boha Berit.⁴⁷ A oznámeno jest Abimelechovi, že se tam shromáždili všickni muži věže Sichemské.⁴⁸ Tedy vstoupil Abimelech na horu Salmon, on i všechny lid, kterýž byl s ním, a nabrať seker s sebou, nasekal ratolestí s stromů, kterýchž nabral a vložil na rameno své. I řekl lidu, kterýž byl s ním: Což jste viděli, že jsem učinil, spěšně učinite tak jako já.⁴⁹ I uťal sobě jeden každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce za Abimelechem, skladli je u hradu, a zapálili jimi hrad. I zemřeli tam všickni muži věže Sichemské téměř tisíc mužů a žen.⁵⁰ Odšel pak Abimelech do Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho.⁵¹ Byla pak věže pevná u prostřed města, a utekli tam všickni muži i ženy, i všickni přední města toho, a zavřeli po sobě, vstoupivše na vrch věže.⁵² Tehdy přišed Abimelech až k věži, dobýval jí, a přistoupil až ke dveřím věže, aby je zapálil ohněm.⁵³ V tom žena nějaká svrhla kus žernovu na hlavu Abimelechovu, a prorazila hlavu jeho.⁵⁴ A on rychle zavolav mládence, kterýž nosil zbroj jeho, řekl jemu: Vytrhni meč svůj a zabí mne, aby potom nepravili o mně: Žena zabila ho. I probodl jej služebník jeho, a umřel.⁵⁵ Uzřevše pak synové Izraelští, že by umřel Abimelech, odešli jeden každý k místu svému.⁵⁶ A tak odměnil Bůh zlým Abimelechovi za nešlechtnost, kterouž páchal proti otci svému, zmrdoвав sedmdesáte bratří svých.⁵⁷ Tolikéž i všechny nešlechtnost mužů Sichemských vrátil Bůh na hlavu jejich, a přišlo na ně zlořečení Jotama syna Jerobálova.

10 Povstal pak po Abimelechovi k obhajování Izraele Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z pokolení Izachar, a ten bydlil v Samir na hoře Efraim.² I soudil Izraele za tříměcítma let, a umřev, pochován jest v Samir.³ Po něm povstal Jair Galádský, a soudil Izraele za dváměcítma let.⁴ A měl třidceti synů, kteříž jezdili na třidceti mezcích; a měli třidceti měst, kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního dne, a ty jsou v zemi Galád.⁵ I umřel Jair, a pochován jest v Kamon.⁶ Opět pak synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá; nebo sloužili Bálům a Astarot, to jest, bohům Syrským, bohům Sidonským a bohům Moábským, tolikéž i bohům synů Ammon, i bohům Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu.⁷ Protož roznítíla se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Filistinských a v ruku Ammonitských,⁸ kteříž stírali a potlačovali syny Izraelské toho roku, i potom za osmnácte let, všechny syny Izraelské, kteříž byli před Jordánem v zemi Amorejského, kteráž jest v Galád.⁹ Přešli pak Ammonitští i Jordán, aby bojovali také proti Judovi, a proti Beniaminovi, i proti domu Efraimovu; i byl Izrael náramně ssoužen.¹⁰ Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, řkouce: Zhřešiliť jsme tobě, tak že jsme opustili tě Boha svého,

a sloužili jsme Bálům. ¹¹Ale Hospodin řekl synům Izraelským: Zdalíž jsem od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a Filistinských, ¹²Tolikéž od Sidonských, a Amalechitských, i od Maonitských, vás ssuzujících, když jste volali ke mně, nevysvobodil vás z ruky jejich? ¹³A vy opustili jste mne a sloužili jste bohům cizím, protože nevysvobodím vás více. ¹⁴Jděte a volejte k bohům, kterých jste sobě zvolili; oni nechtě vás vysvobodí v čas ssoužení vašeho. ¹⁵I řekl synové Izraelští Hospodinu: Zhřešili jsme; učini s námi, cožť se dobře líbí, a však vysvobod nás, prosíme, v tento čas. ¹⁶Protož vyvrhse bohy cizí z prostředku svého, sloužili Hospodinu, a zželelo se duši jeho nad trápením Izraele. ¹⁷Svolali se pak Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také synové Izraelští, a položili se v Masfa. ¹⁸I řekl lid s knížaty Galád jedni druhým: Kdokoli počne bojovati proti Ammonitským, bude vůdce všech obyvatelů Galád.

11 Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy nevěstky, z níž zplodil Galád řečeného Jefte. ²Ale i manželka Galádova naplodila mu synů, a když dorostli synové manželky té, vyhnali Jefte. Nebo řekl jemu: Nebudeš dědit v domě otce našeho, nebo jsi postranní ženy syn. ³Protož utekl Jefte od tváří bratří svých, a bydlil v zemi Tob; a sběhli se k Jefte lidé povaleči, a vycházeli s ním. ⁴Stalo se pak po těch dnech, že bojovali Ammonitští proti Izraelským. ⁵A když počali bojovati Ammonitští proti nim, odešli starší Galádští, aby zase přivedli Jefte z země Tob. ⁶I řekl k Jefte: Poď a buď vůdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským. ⁷Odpověděl Jefte starším Galádským: Zdalíž jste vy mne neměli v nenávisti, a nevyhnali jste mne z domu otce mého? Pročež tedy nyní přišli jste ke mně, když ssoužení jste? ⁸I řekl starší Galádští k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k tobě, abys šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl nám všechněm obyvatelům Galádským za vůdce. ⁹Tedy odpověděl Jefte starším Galádským: Poněvadž mne zase uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským, když by mi je dal Hospodin v moc, budu-li vám za vůdce? ¹⁰I řekl starší Galádští k Jefte: Hospodin bude svědkem mezi námi, jestliže neučiníme vedlé slova tvého. ¹¹A tak šel Jefte s staršími Galádskými, a představil jej sobě lid za vůdci a kníže, a mluvil Jefte všecka slova svá před Hospodinem v Masfa. ¹²Potom poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s tímto poručením: Co máš ke mně, že jsi vytáhl na mne, abys bojoval proti zemi mé? ¹³I odpověděl král Ammonitský poslům Jefte: Že vzal Izrael zemi mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku a až k Jordánu; protož nyní vrať mi ji pokojně. ¹⁴Opět pak poslal Jefte posly k králi Ammonitskému, ¹⁵A řekl jemu: Takto praví Jefte: Nevzalť Izrael země Moábské, ani země synů Ammonových. ¹⁶Ale když vyšli z Egypta, šel Izrael přes poušť až k moři Rudému, a přišel do Kádes. ¹⁷Odkudž poslal Izrael posly k králi Edomskému, řka: Prosím, nechtě projdu skrze zemi tvou. A nechtěl ho slyšeti

král Edomský. Poslal také k králi Moábskému, a nechtěl povoliti. A tak zůstal Izrael v Kádes. ¹⁸Potom když šel přes poušť, obcházel zemi Edomskou a zemi Moábskou, a přišed od východu slunce zemi Moábské, položil se před Arnon, a nevešli na pomezí Moábské; nebo Arnon jest mezi Moábských. ¹⁹Protož poslal Izrael posly k Seonovi králi Amorejskému, to jest, k králi Ezebon, a řekl jemu Izrael: Prosím, nechtě projdu skrze zemi tvou až k místu svému. ²⁰Ale Seon nedověřoval Izraelovi, aby přejíti měl pomezí jeho. Protož shromáždil Seon všecken lid svůj, a položili se v Jasa, a bojoval proti Izraelovi. ²¹I dal Hospodin Bůh Izraelský Seona i všecken lid jeho v ruku Izraelských, a porazili je. I opanoval dědičně Izrael všecku zemi Amorejského, té země obyvatele. ²²A tak opanovali všecko pomezí Amorejského od Arnon až k Jaboku a od pouště až k Jordánu. ²³Když tedy Hospodin Bůh Izraelský vyhledil Amorejského od tváří lidu svého Izraelského, proč ty chceš panovati nad ním? ²⁴Zdalíž tím, což tobě dal Chámos bůh tvůj k vládařství, vládnouti nemáš? Takž, kterékoli vyhledil Hospodin Bůh náš od tváří naší, jejich dědictvím my vládneme. ²⁵K tomu pak, zdali jsi ty čím lepší Baláka syna Seforova, krále Moábského? Zdali se kdy vadil s Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim? ²⁶Ješto již bydlí Izrael v Ezebon a ve všech jeho, i v Aroer, a ve všech jeho, i ve všech městech, kteráž jsou při pomezí Arnon, za tři sta let. Proč jste jí neodjali v tak dlouhém času? ²⁷Protož ne já provinil jsem proti tobě, ale ty mně zle činíš, bojuje proti mně. Nechtě soudí Hospodin soudce dnes mezi syny Izraelskými a mezi syny Ammonovými. ²⁸Král pak Ammonitský neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu. ²⁹V tom nadšen byl Jefte duchem Hospodinovým, i táhl skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z Masfy v Galád táhl proti Ammonitským. ³⁰(Učinil pak Jefte slib Hospodinu, a řekl: Jestliže jistotně dáš mi Ammonitské v ruku mou: ³¹I stane se, že což by koli vyšlo ze dveří domu mého mně vstříc, když se vrátím v pokoji od Ammonitských, bude Hospodinovo, abych to obětoval v obět zápalnou.) ³²Přitáhl tedy Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim, a dal je Hospodin v ruku jeho. ³³I pobil je od Aroer, až kudy se jde do Mennit, dvaceti měst, a až do Abel vinic porážkou velikou velmi; a sníženi jsou Ammonitští před syny Izraelskými. ³⁴Když se pak navracoval Jefte do Masfa k domu svému, a j, dcera jeho vyšla jemu vstříc s bubny a s houfem plésajících; kterouž měl toliko jedinou, aniž měl kterého syna aneb jiné dcery. ³⁵Stalo se pak, že když uzřel ji, roztrhl roucha svá a řekl: Ach, dcero má, velices mne ponížila; nebo jsi z těch, jenž mne kormoutí, poněvadž jsem tak řekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho. ³⁶Jemuž ona odpověděla: Můj otče, jestliže jsi tak řekl Hospodinu, učini mi podle toho, jakžs mluvil; kdyžť jen dal Hospodin pomstu nad nepřátely tvými, Ammonitskými. ³⁷Řekla také otcí svému: Nechtě toliko toto obdržím: Odpust mne na dva měsíce, ať jdu a vejdu na hory a opláči panenství svého, já i družičky mé. ³⁸Kterýž řekl: Jdi. I propustil ji na dva mě-

síce. Odešla tedy ona i družičky její, a plakala panenství svého na horách. ³⁹A při dokonání dvou měsíců navrátila se k otci svému, a vykonal při ní slib svůj, kterýž byl učinil. Ona pak nepoznala muže. I byl ten obyčej v Izraeli, ⁴⁰že každého roku scházivaly se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou Jefte Galádského za čtyři dni v roce.

12Shromáždili se pak muži Efraim, a přešedše k straně púlnoční, řekli k Jefte: Proč jsi vyšel k boji proti Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom šli s tebou? Dům tvůj i tebe ohněm spálíme. ²K nimž řekl Jefte: Nesnáz jsem měl já a lid můj s Ammonitskými velikou; tedy povolal jsem vás, ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich. ³Protož vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se života svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal je Hospodin v ruku mou. Ale proč jste dnes přišli ke mně? Zdali abyste bojovali proti mně? ⁴Tedy shromáždil Jefte všechny muže Galádské, a bojoval s Efraimem. I porazili muži Galád Efraimské, nebo pravili poběhlci Efraimští: Vy Galádští jste u prostřed Efraima a u prostřed Manassesu. ⁵Odjali Galádští též i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo z utíkajících Efraimských řekl: Nechať přejdu, řekli jemu muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže řekl: Nejsem, ⁶Tedy řekli jemu: Rei hned Šibolet. I řekl: Šibolet, aniž dobře mohl vyřknouti toho. Tedy pochytil jej, zamordovali ho u brodu Jordánského. I padlo toho času z Efraima čtyřiceti a dva tisíce. ⁷Soudil pak Jefte Izraele šest let; a umřel Jefte Galádský, a pochován jest v jednom z měst Galádských. ⁸Potom soudil po něm Izraele Abesam z Betléma. ⁹A měl třiceti synů a třiceti dcer, kteréž rozevдал od sebe, a třiceti žen přivedl od jinud synům svým. I soudil Izraele sedm let. ¹⁰A umřev Abesam, pochován jest v Betléme. ¹¹Po něm pak soudil Izraele Elon Zabulonský; ten soudil Izraele deset let. ¹²I umřel Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v zemi Zabulon. ¹³Potom soudil Izraele Abdon syn Hellelův Faratonský. ¹⁴Ten měl čtyřiceti synů a třiceti vnuků, kteříž jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil Izraele osm let. ¹⁵Umřev pak Abdon syn Hellelův Faratonský, pohřben jest v Faraton, v zemi Efraim na hoře Amalechitské.

13Tedy opět synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodinovými, i vydal je Hospodin v ruce Filistinských za čtyřiceti let. ²Byl pak muž jeden z Zaraha, z čeledi Dan, jménem Manue, jehož manželka byla neplodná a nerodila. ³I ukázal se anděl Hospodinův ženě té a řekl jí: Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; počneš pak a porodíš syna. ⁴Protož nyní vystříhej se, abys vína nepila aneb nápoje opojného, a abys nejedla nic nečistého. ⁵Nebo aj, počneš a porodíš syna, a břitva ať nevchází na hlavu jeho, nebo bude to dítě od života Nazarejský Boží, a tent počne vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských. ⁶I přišla žena a pověděla to muži svému, řkuci: Muž Boží přišel ke mně, jehož obličej byl jako obličej anděla Božího, hrozný

velmi, a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi svého jména neoznámil. ⁷Ale řekl mi: Aj, počneš a porodíš syna, protože nyní nepí vína aneb nápoje opojného, aniž jez co nečistého, nebo to dítě od života bude Nazarejský Boží až do dne smrti své. ⁸Tedy Manue modlil se Hospodinu a řekl: Vyslyš mne, můj Pane, prosím, nechť muž Boží, kteréhož jsi byl poslal, zase přijde k nám, a naučí nás, co máme dělati s dítětem, kteréž se má naroditi. ⁹I vyslyšel Bůh hlas Manue; nebo přišel anděl Boží opět k ženě té, když seděla na poli. Manue pak muž její nebyl s ní. ¹⁰A protože s chvátáním běžela žena ta, a oznámila muži svému, řkuci jemu: Hle, ukázal se mi muž ten, kterýž byl ke mně prvé přišel. ¹¹Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a přišed k muži tomu, řekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi mluvil k manželce mé? Odpověděl: Jsem. ¹²I řekl Manue: Necht se nyní stane slovo tvé, ale jaká péče o to dítě a správa při něm býti má? ¹³Odpověděl anděl Hospodinův Manue: Ode všeho toho, o čemž jsem oznámil ženě, ať se ona vystříhá. ¹⁴Ničeho, což pochází z vinného kmene, ať neužívá, to jest, vína aneb nápoje opojného ať nepije, a nic nečistého ať nejí; cožkoli jsem jí přikázal, ať ostříhá. ¹⁵Tedy řekl Manue andělu Hospodinovu: Medle, nechť tě pozdržíme, a připravímeť kozlíka. ¹⁶I odpověděl anděl Hospodinův Manue: Bys mne i pozdržel, nebuduť jísti pokrmu tvého, ale jestliže připravíš obět zápalnou, Hospodinu ji obětuj. Nebo nevěděl Manue, že byl anděl Hospodinův. ¹⁷Řekl opět Manue andělu Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, abychom, když se naplní řeč tvá, poctili tebe? ¹⁸Jemuž odpověděl anděl Hospodinův: Proč se ptáš na jméno mé, kteréž jest divné? ¹⁹Vzav tedy Manue kozlíka a obět suchou, obětoval to na skále Hospodinu, a on divnou věc učinil, an na to hledí Manue a manželka jeho. ²⁰Nebo když vstupoval plamen s oltáře k nebi, vznesl se anděl Hospodinův v plameni s oltáře, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tvář svou na zemi. ²¹A již se více neukázal anděl Hospodinův Manue ani manželce jeho. Tedy porozuměl Manue, že byl anděl Hospodinův. ²²I řekl Manue manželce své: Jisté my zemřeme, nebo jsme Boha viděli. ²³Jemuž odpověděla manželka jeho: Kdyby nás chtěl Hospodin usmrtiti, nebyl by přijal z rukou našich oběti zápalné a suché, aniž by nám byl ukázal čeho toho, aniž by na tento čas byl nám ohlásil věcí takových. ²⁴A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno jeho Samson. I rostlo dítě, a žehnal jemu Hospodin. ²⁵I počal ho Duch Hospodinův ponoukati v Mahane Dan, mezi Zaraha a Estaol.

14Šel pak Samson do Tamnata, a užířel tam ženu ze dcer Filistinských. ²A navrátiv se, oznámil otci svému a materi své, řka: Viděl jsem ženu v Tamnata ze dcer Filistinských, protože nyní vezměte mi ji za manželku. ³I řekl mu otec jeho a matka jeho: Zdali není mezi dcerami bratří tvých a ve všem lidu mém ženy, že sobě vzítí chceš manželku z Filistinských neobřezaných? Odpověděl Samson otci svému: Tuto vezměte mi, nebť mi se líbí. ⁴Otec pak jeho a mat-

ka jeho nevěděli, by to od Hospodina bylo, a že příčiny hledá od Filistinských; nebo toho času panovali Filistinští nad Izraelem. ⁵Tedy šel Samson a otec jeho i matka jeho do Tamnata. Když pak přišli k vinicím Tamnatským, a aj, lev mladý řvoucí potkal se s ním. ⁶I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a roztrhl lva, jako by roztrhl kozelce, ačkoli nic neměl v ruce svých. A neoznámil otcí ani mateři své, co učinil. ⁷Přišel tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se Samsonovi. ⁸Navracuje se pak po několika dnech, aby ji pojal, uchýlil se, aby pohleděl na mrtvého lva, a aj, v těle jeho byl roj včel a med. ⁹A vyprav jej na ruce své, šel cestou a jedl; a přišel k otcí svému a mateři své, dal jim, i jedli. Ale nepověděl jim, že z mrtvého lva vyňal ten med. ¹⁰Tedy šel otec jeho k ženě té, a učinil tam Samson hody, nebo tak činivali mládenci. ¹¹Když pak jej viděli tam, vybrali z sebe třidceti tovaryšů, aby byli při něm. ¹²I řekl jim Samson: Vydám vám pohádku, kterouž jestliže mi právě vysvětlíte za sedm dní těchto hodů a uhodnete, dám vám třidceti čechlů a třidcatero roucho proměnné. ¹³Jestliže mi pak nebudete moci uhodnouti, dáte vy mně třidceti čechlů a třidcatero roucho proměnné. Kteríž odpověděli jemu: Vydej pohádku svou, ať ji slyšíme. ¹⁴I řekl jim: Z zírajícího vyšel pokrm, a z silného vyšla sladkost. I nemohli uhodnouti pohádky té za tři dni. ¹⁵Stalo se pak dne sedmého, (nebo byli řekli ženě Samsonově: Namluv muže svého, ať nám vyloží tu pohádku, ať nespálíme tě i domu otce tvého ohněm. Proto-liž, abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Či co? ¹⁶I plakala žena Samsonova na něj, řkuci: Jistě nenávidíš mne a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal synům lidu mého, a mně jí nechceš pověditi. Kterýž řekl jí: Hle, otcí mému a mateři neoznámil jsem, a tobě mám pověditi? ¹⁷I plakala na něj do sedmého dne, v nichž měli hody). Dne tedy sedmého pověděl jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synům lidu svého. ¹⁸Muži tedy města toho dne sedmého, prvé než slunce zapadlo, řekli jemu: Co sladšího nad med, a co silnějšího nad lva? Kterýž řekl jim: Byste byli neorali mou jalovičkou, neuhodli byste pohádky mé. ¹⁹I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a šel do Aškalon, a pobil z nich třidceti mužů. A vzav loupeže jejich, dal šaty proměnné těm, jenž uhodli pohádku, a rozhněvav se velmi, odšel do domu otce svého. ²⁰Žena pak Samsonova dostala se jednomu z tovaryšů jeho, kteréhož on byl k sobě připojil.

15Stalo se pak po několika dnech, v čas žně pšeničné, že chtěje navštívit Samson ženu svou, a přinésti s sebou kozlíka, řekl: Vejdu k ženě své do pokoje. A nedopustil mu otec její vjíti. ²I řekl otec její: Domníval jsem se zajisté, že ji máš v nenávisti, protož dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž není sestra její mladší pěknější než ona? Nechat jest tedy tvá místo oné. ³I řekl jim Samson: Nebuduť já potom vinen Filistinským, když jim zle učiním. ⁴Odšel tedy Samson, nalapal tři sta lišek, a vzav pochodně, obrátil jeden ocas k druhému, a dal vše jednu pochodni mezi dva

ocasy do prostředka. ⁵Potom zapálil ty pochodně, a pustil do obilí Filistinských, a popálil, jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i olivový. ⁶I řekli Filistinští: Kdo je to učinil? Jimž odpovědino: Samson zeť Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal ji tovaryši jeho. Tedy přišedše Filistinští, spálili ji ohněm i otce jejího. ⁷Tedy řekl jim Samson: Ač jste učinili tak, však až se lépe vymstím nad vámi, teprv přestanu. ⁸I zbil je na hnátích i na bedrách porážkou velikou, a odšed, usadil se na vrchu skály Etam. ⁹Pročež vytáhli Filistinští, a rozbivše stany proti Judovi, rozložili se až do Lechi. ¹⁰Muži pak Juda řekli: Proč jste vytáhli proti nám? I odpověděli: Vytáhli jsme, abychom svázali Samsona, a učinili jemu tak, jako on nám učinil. ¹¹Tedy vyšlo tři tisíce mužů Juda k vrchu skály Etam, a řekli Samsonovi: Nevíš-liž, že panují nad námi Filistinští? Pročež jsi tedy nám to učinil? I odpověděl jim: Jakž mi učinili, tak jsem jim učinil. ¹²Řekli také jemu: Přišli jsme, abychom tě svázali a vydali v ruku Filistinským. Tedy odpověděl jim Samson: Přísáhněte mi, že vy se na mne neoboříte. ¹³Tedy mluvili jemu, řkouce: Nikoli, jediné tuze svížíce, vydáme tě v ruku jejich, ale nezabijeme tě. I svázali ho dvěma provazy novými, a svedli jej s skály. ¹⁴Kterýž když přišel až do Lechi, Filistinští radostí křičeli proti němu. Přišel pak na něj Duch Hospodinův, a učinění jsou provazové, kteříž byli na rukou jeho, jako niti lněné, když v ohni hoří, i spadli svazové s rukou jeho. ¹⁵Tedy našel čelist osličí ještě vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc mužů. ¹⁶Protož řekl Samson: Čelisti osličí hromadu jednu, nýbrž dvě hromady, čelisti osličí zbil jsem tisíc mužů. ¹⁷A když přestal mluvit, povrhl čelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi. ¹⁸Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu a řekl: Ty jsi učinil skrze ruce služebníka svého vysvobození toto veliké, nyní pak již žízni umru, aneb upadnu v ruku těch neobřezaných. ¹⁹Tedy otevřel Bůh skálu v Lechi, i vyšly z ní vody, a napil se; i okřál, a jako ožil. Protož nazval jméno její studnice vyzývajícího, kteráž jest v Lechi až do dnešního dne. ²⁰Soudil pak Izraele za času Filistinských dvadecet let.

16Odšel pak Samson do Gázy, a užřev tam ženu nevěstku, všel k ní. ²I povědino obyvatelům Gázy: Samson přišel sem. Kteríž obeslavše se, střáhli na něj v bráně města přes celou noc, a stavěli se tiše té celé noci, řkouce: Až ráno zabijeme jej. ³Spal pak Samson až do půl noci, a o půl noci vstal, a pochytiv vrata brány městské s oběma věřemi a s závorou, vložil na ramena svá a vnesl je na vrch hory, kteráž byla naproti Hebronu. ⁴Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila. ⁵I přišli knížata Filistinská k ní a řekli jí: Oklamej ho a zvěz, v čem jest síla jeho tak veliká, a jak bychom přemohli jej, abychom svížíce, skrotili jej; tobě pak jeden každý z nás dáme tisíc a sto lotů stříbra. ⁶Tedy řekla Dalila Samsonovi: Prosím, oznam mi, v čem jest tak veliká síla tvá, a čím bys svázán a zemdlen býti mohl? ⁷Odpověděl jí Samson: Kdyby

mne svázali sedmi houžvemi surovými, kteréž ještě neuschly, tedy zemdlím, a budu jako jiný člověk. ⁸I přinesli jí knížata Filistinská sedm houžví surových, kteréž ještě neuschly, a svázala ho jimi. ⁹(V zálohách pak nastrojeni byli někteří u ní v komoře.) I řekla jemu: Filistinští na tě, Samson. A on roztrhl houžve, jako by přetrhl nit koudelnou, přistrče k ohni, a není poznána síla jeho. ¹⁰Tedy řekla Dalila Samsonovi: Aj, oklamals mne a lživě jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi nyní, čím bys mohl svázán býti? ¹¹Kterýž odpověděl jí: Kdyby mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještě nic děláno nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný z lidí. ¹²I vzala Dalila provazy nové a svázala ho jimi, a řekla jemu: Filistinští na tě, Samson. (Zálohy pak nastrojeny byly v komoře.) I roztrhl je na ruku svých jako nitku. ¹³Tedy řekla Dalila Samsonovi: Až dosavad jsi mne svodil, a mluvils mi lež. Pověziž mi, čím bys svázán býti mohl. Odpověděl jí: Kdybys přivila sedm pramenů z vlasů hlavy mé k vratidlu tkadlovskému. ¹⁴Což učinivši, zarazila hřebem, a řekla jemu: Filistinští na tě, Samson. A procítiv ze sna svého, vytrhl hřeb, osnovu i s vratidlem. ¹⁵Opět řekla jemu: Kterak ty pravíš: Miluji tě, poněvadž srdce tvé není se mnou? Již jsi mne potřikrát oklamal a neoznámils mi, v čem jest tak veliká síla tvá. ¹⁶Když tedy trápila jej slovy svými každého dne, a obtěžovala jej, umdlena jest duše jeho, jako by již měl umříti. ¹⁷I otevřel jí cele srdce své a řekl jí: Břítva nevěšla nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od života matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode mne síla má, a zemdlel bych a byl jako jiný člověk. ¹⁸Viduci pak Dalila, že by cele otevřel jí srdce své, poslala a zavolala knížat Filistinských těmi slovy: Podte ještě jednou, nebo otevřel mi cele srdce své. Tedy přišli knížata Filistinská k ní, nesouce stříbro v ruku svých. ¹⁹I uspala ho na klíně svém a povolala holiče, i dala oholiti sedm pramenů vlasů hlavy jeho. I počala jím strkati, když odešla od něho síla jeho. ²⁰A řekla: Filistinští na tě, Samson. Procítiv pak ze sna svého, řekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se skrze ně. Nevěděl však, že Hospodin odstoupil od něho. ²¹Tedy javše ho Filistinští, vyloupili mu oči, a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvěma řetězy železnými. A mlel v domě vězňů. ²²Potom počaly mu vlasy na hlavě odrostati po oholení. ²³Knížata pak Filistinská shromáždili se, aby obětovali obět velikou bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo řekli: Dalt jest bůh náš v ruce naše Samsona nepřítele našeho. ²⁴A když užřel jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dalt jest bůh náš v ruce naše nepřítele našeho a zhoubce země naší, kterýž mnohé z našich zmordoval. ²⁵I stalo, když se rozveselilo srdce jejich, že řekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvilil před námi. Tedy povolali Samsona z domu vězňů, aby hral před nimi; i postavili ho mezi sloupy. ²⁶Nebo řekl Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Přiveď mne, ať mohu omakati sloupy, na nichž dům stojí, a zpodepřítí se na ně. ²⁷Dům pak plný byl mužů a žen, a byla tam všechna knížata Filistinská, ano i na vrchu okolo tří tisíc mužů a žen, kteříž

dívali se, když Samson hral. ²⁸I volal Samson k Hospodinu, a řekl: Panovníče Hospodine, prosím, rozpomeň se na mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoň jednou, ó Bože, abych se jednou pomstítí mohl za své obě oči nad Filistinskými. ²⁹Objav tedy Samson oba sloupy prostřední, na nichž dům ten stál, zpolehl na ně, na jeden pravou a na druhý levou rukou svou. ³⁰Potom řekl Samson: Necht' umře život můj s Filistinskými. A nalehl silně, i padl dům na knížata a na všecken lid, kterýž byl v něm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on umíraje, více než těch, kteréž pobil, živ jsa. ³¹Tedy přišli přátelé jeho, a všecken dům otce jeho, a vzavše jej, odešli, a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v hrobě Manue otce jeho. A on soudil lid Izraelský dvadcti let.

17 Byl pak muž nějaký s hory Efraim, jehož jméno bylo Mícha. ²Kterýž řekl matce své: Ten tisíc a sto stříbrných, kteréž vzati byli tobě, pro něž jsi zlořečila a mluvilas přede mnou, hle, stříbro to u mne jest, já jsem je vzal. I řekla matka jeho: Požehnaný jsi, synu můj, od Hospodina. ³Navrátil tedy ten tisíc a sto stříbrných matce své. I řekla matka jeho: Jižť jsem zajisté posvětila stříbro to Hospodinu z ruky své, a tobě synu svému, aby udělán byl obraz rytý a slitý. Protož nyní dám je tobě. ⁴On pak navrátil to stříbro matce své, z něhož vzala matka jeho dvě stě stříbrných, a dala zlatníku. I udělal z nich obraz rytý a slitý, kterýž byl v domě Míchově. ⁵Měl pak ten Mícha chrám bohů, i udělal efod a terafim, a naplnil ruce jednoho z synů svých, aby mu byl knězem. ⁶Toho času nebylo krále v Izraeli; jeden každý, což se mu za dobré vidělo, to činil. ⁷Byl pak mládenec z Betléma Judova, totiž z čeledi Judovy, kterýž, jsa Levíta, byl tam pohostinu. ⁸Odšel tedy člověk ten z města Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež by se mu koli nahodilo. I přišel na horu Efraim, až k domu Míchovu, jda cestou svou. ⁹Jemuž řekl Mícha: Odkud jdeš? Odpověděl mu: Já jsem Levíta, z Betléma Judova беру se, abych byl pohostinu, kdež by mi se koli nahodilo. ¹⁰I řekl jemu Mícha: Zůstaň u mne, a buď mi za otce a za kněze, a buď dávatí deset stříbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu tvou. I šel Levíta. ¹¹Líbilo se pak Levítovi zůstatí u muže toho, a byl u něho mládenec ten, jako jeden z synů jeho. ¹²I posvětil Mícha rukou Levíty, a byl mu mládenec ten za kněze; i bydlil v domě jeho. ¹³Řekl pak Mícha: Ny-nít vím, že mi dobře učiní Hospodin, proto že mám toho Levítu za kněze.

18 V těch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho času pokolení Dan hledalo sobě dědičného místa k bydlení, nebo se mu ještě nebylo dostalo dílu u prostřed synů Izraelských až do dne toho. ²Tedy poslali synové Dan z čeledi své pět mužů z koncín svých, mužů silných z Zaraha a Estaol, aby spatřili zemi a pilně prohlédli ji, a řekli jim: Jděte, shlédněte zemi. Kterížto když přišli na horu Efraim až do domu Míchova, přenocovali tam. ³Když pak byli blízko domu Míchova, poznali hlas toho mládence Levíty, a uchýlivše se

tam, řekli jemu: Kdo tě sem přivedl? Co ty zde děláš? A co ty zde máš? ⁴Odpověděl jim: Toto mi a toto učinil Mícha, a ze mzdy najal mne, abych byl jeho knězem. ⁵I řekli jemu: Porad se, prosíme, s Bohem, abychom věděli, zdařili se nám cesta naše, kterouž jdeme. ⁶Odpověděl jim kněz: Jděte v pokoji, Hospodin spravuje cestu vaši, po níž jdete. ⁷Tedy odešlo pět mužů těch, a přišli do Lais, a viděli lid, kterýž tam byl, bezpečně bydlící, vedlé obyčejně Sidonských v zahálce a bezpečnosti, a že nebylo, co by je kormoutiti mělo v té zemi, ani kdo by dědičně ujíti chtěl království. K tomu i od Sidonských vzdálení byli, aniž spříznění jaké s kým měli. ⁸Když se pak navrátili k bratřím svým do Zaraha a Estaol, řekli jim bratří jejich: Což vy? ⁹I odpověděli: Vstaňte a táhněme na ně, nebo shlédli jsme tu zemi, a aj, velmi dobrá jest; a vy mlčíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti k opanování té země. ¹⁰(Když přijdete, vejdete k lidu bezpečnému, a do země prostranné;) nebo dal ji Bůh v ruku vaši, místo, v němž není žádného nedostatku jakýchkoli věcí, kteréž na zemi býti mohou. ¹¹Tedy vyšlo z čeledi Dan odtud, totiž z Zaraha a Estaol, šest set mužů oděných v odění válečné. ¹²A vytáhše, položili se u Kariatjeharim Judova; pročez nazvali to místo Mahane Dan až do dnešního dne, a jest za Kariatjeharim. ¹³A odtud táhnouce na horu Efraim, přišli až k domu Míchovu. ¹⁴I mluvilo těch pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země Lais, a řekli bratřím svým: Víte-liž, že v domích těchto jest efod a terafim, a rytina a slitina? Protož nyní vězte, co máte činiti. ¹⁵A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levity v domě Míchově, a pozdravili ho pokojně. ¹⁶Ale šest set mužů oděných v zbroj svou válečnou, kteříž byli z pokolení Dan, stáli přede dveřmi. ¹⁷A šedše pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země, vešli tam a vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; kněz pak stál u vrat brány s šesti sty muži oděnými v zbroji. ¹⁸A ti, kteříž vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim, a slitinu. I řekl jim kněz: Což to děláte? ¹⁹Kteríž odpověděli: Mlč, vlož ruku svou na ústa svá a poč s námi, a budeš nám za otce a za kněze. Což jest lépe tobě, knězem-li býti v domě jednoho člověka, či býti knězem pokolení a čeledi v Izraeli? ²⁰I zradovalo se srdce kněze, a vzav efod a terafim a rytinu, šel u prostřed lidu toho. ²¹A obrátivše se odešli, a pustili napřed děti a dobytek, a což měli dražšího. ²²Když pak opodál byli od domu Míchova, tedy muži, kteříž bydlili v domích blízkých domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan. ²³I volali za syny Dan. Kteríž ohlédše se, řekli Míchovi: Cožtě, že jsi jich tolik shromáždil? ²⁴Odpověděl: Bohy mé, kteréž jsem udělal, vzali jste, i kněze, a odcházíte. Což pak již budu mítí? A ještě se ptáte: Coť jest? ²⁵Jemuž odpověděli synové Dan: Hleď, ať více neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jinak oboří se na vás muži hněviví, a ztratíš duši svou i duše domu svého. ²⁶I brali se muži Dan cestou svou. A vida Mícha, že by silnější byli nežli on, obrátiv se, šel do domu svého. ²⁷Oni pak vzavše, což byl udělal Mícha, i kněze, kteréhož měl, přitáhli do Lais k lidu zahálivému

a bezpečnému; i pobili je ostrostí meče, a město vypálili ohněm. ²⁸A nebylo žádného, kdo by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž měli spříznění s kterými lidmi. Město pak bylo v údolí, kteréž jest v Betrohob. A vystavěvše zase město, bydlili v něm. ²⁹A nazvali jméno města toho Dan, od jména otce svého, kterýž narozen byl Izraelovi, ješto prvé jméno města toho bylo Lais. ³⁰Postavili pak sobě synové Dan tu rytinu, a Jonatan syn Gersonův, syna Mojžíšova, on i synové jeho byli kněžimi v pokolení Dan, až do dne zajetí obyvatelů země. ³¹Vystavili tedy sobě tu rytinu, kterouž udělal Mícha, a byla tam po všechny dny, v nichž dům Boží byl v Sílo.

19Stalo se také toho času, když krále nebylo v Izraeli, že muž nějaký Levíta, jsa pohostinu při straně hory Efraimské, pojal sobě ženu ženinu z Betléma Judova. ²Kterážto ženina smilnila u něho. I odešla od něho do domu otce svého do Betléma Judova, a byla tam plně čtyři měsíce. ³Vstav pak muž její, šel za ní, aby namluvě ji, zase ji přivedl, maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona uvedla jej do domu otce svého. Kteréhož když uzel otec té děvky, zradoval se z příchodu jeho. ⁴I zdržel jej tchán jeho, otec té děvky, tak že pozůstal u něho za tři dni. Tu také jídali i píteli i nocovali. ⁵Dne pak čtvrtého, když tím raněji vstali, vstal i on, aby odšel. Tedy řekl otec té děvky k zeti svému: Posilni se kouskem chleba, a potom půjdete. ⁶Sedli tedy a pojedli oba spolu, a napili se. Potom řekl otec děvky k muži: Posedíš medle, nýbrž pobuď přes noc, a buď myslí veselé. ⁷Když pak vstal ten muž, chtěje předce jíti, mocí jej zdržel test jeho. A tak se vrátil a zůstal tu přes noc. ⁸Potom dne pátého vstal tím raněji, aby se bral. I řekl otec té děvky: Posilň se, prosím. I prodlili, až se den nachýlil, nebo jedli oba. ⁹Tedy vstal muž ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I řekl mu tchán jeho, otec děvky: Aj, již se den nachýlil k večerou, medle zůstaňte přes noc; aj, dokonává se den, pobuď přes noc zde, a buď myslí veselé, a zítra tím raněji vypravíte se na cestu svou, a půjdeš k příbytku svému. ¹⁰On pak nechtěl zůstati přes noc, ale vstav, odšel, a přišel proti Jebus, jenž jest Jeruzalém, a s ním dva oslové s břemeny i ženina jeho. ¹¹Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi nachýlil, řekl mládenec pánu svému: Poď, prosím, obraťme se do města toho Jebuzejského, abychom v něm přenocovali. ¹²Jemuž odpověděl pán jeho: Neobrátime se do města cizozemců, kteréž není synů Izraelských, ale půjdeme až do Gabaa. ¹³Řekl ještě mládenci svému: Poď, abychom přišli k některému z těch míst, a zůstali přes noc v Gabaa aneb v Ráma. ¹⁴Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko Gabaa, kteréž jest Beniaminských. ¹⁵I obrátili se tam, aby vejdouce, zůstali přes noc v Gabaa. A když tam všel, posadil se na ulici města, proto že nebyl, kdo by je přijal do domu a dal jim nocleh. ¹⁶A aj, muž starý vracoval se od práce své s pole u večer, kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil pohostinu v Gabaa; ale lidé místa toho

byli synové Jemini. ¹⁷A když pozdvihl oči svých, užířel muže toho pocestného na ulici města. I řekl jemu ten stařec: Kam se béřeš, a odkud jdeš? ¹⁸Jemuž odpověděl: Jdeme z Betléma Judova až k stranám hory Efraimovy, odkudž jsem; nebo jsem byl odšel do Betléma Judova. Jduť pak do domu Hospodinova, a není žádného, kdo by mne přijal do domu; ¹⁹Ješto mám i slámu a obrok pro osly své, tolikéž i chléb, ano i víno pro sebe a děvku tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem tvým, tak že v ničemž nemáme nedostatku. ²⁰I řekl muž ten starý: Měj ty pokoj. Čehoť se koli nedostává, nechť já to opatřím, ty toliko na ulici nezůstávej přes noc. ²¹Tedy uvedl jej do domu svého, a obrok dal oslům; potom umyvše nohy své, jedli a pili. ²²A když očerstvili srdce své, aj, muži města toho, muži nešlechtní, obklíčivše dům, tloukli na dvěře a mluvili tomu muži starci, hospodáři domu, řkouce: Vyveď muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho poznali. ²³K nimžto vyšed muž ten, hospodář domu, řekl jim: Nikoli, bratří moji, nečiňte, prosím, zlého, poněvadž všel ten muž do domu mého, neprovdte nešlechtnosti té. ²⁴Aj, dceru svou, kteráž pannou jest, a ženinu jeho, ty hned vyvedu, i ponížíte jich, aneb učiníte jim, což se vám za dobré vidí; jen muži tomu nečiňte věci té hanebné. ²⁵Ale nechtěli ho uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu svou, vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali přes celou noc až do jitra; potom pustili ji, když počínalo zasvitávati. ²⁶V svítání pak přišla žena ta, a padši, ležela u dveří domu toho muže, kdež byl pán její, až se rozednilo. ²⁷Když pak vstal pán její ráno, otevřev dvěře domu, vycházel, aby se bral dále cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u dveří domu, a ruce její byly na prahu. ²⁸Jížto řekl: Vstaň, a podme. A nic neodpověděla. Vzav tedy ji na osla, a vstav muž ten, odšel k místu svému. ²⁹Když pak přišel do domu svého, vzal meč, a pochytiv ženinu svou, rozsekal ji s kostmi jejími na dvanácte kusů, a rozeslal ji po všech končinách Izraelských. ³⁰A bylo, že kdožkoli užířel, pravil: Nikdy se nestalo ani vidíno bylo co podobného od toho času, jakž vyšli synové Izraelští z země Egyptské, až do tohoto dne. Posudte toho pilně, poradte se a promluvte o to.

20I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo se všechno množství jednomyslně od Dan až do Bersabé, i země Galád, k Hospodinu do Masfa. ²Kdežto postavili se přední všeho lidu, všechna pokolení Izraelská v shromáždění lidu Božího, čtyřikrát sto tisíc lidu pěšího válečného. ³(Uslyšeli pak synové Benjamin, že by sešli se synové Izraelští v Masfa.) I řekli synové Izraelští: Povězte, kterak se stala nešlechtnost ta? ⁴I odpověděv muž Levíta, manžel ženy zamordované, řekl: Do Gabaa kteréž jest Benjaminovo, přišel jsem s ženinou svou, abych tam přenocoval. ⁵Tedy povstavše proti mně muži Gabaa, obklíčili mne v domě v noci, myslíce mne zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak že umřela. ⁶Pročež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na kusy, a rozeslal jsem ji do všech krajín dědictví Izraelského;

nebo nešlechtnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli. ⁷Aj, všickni vy synové Izraelští jste; považte toho mezi sebou, a radte se o to. ⁸A povstav všecken lid jednomyslně, řekli: Nenavráti se žádný z nás do příbytku svého, aniž odejde kdo do domu svého. ⁹Ale nyní toto učiníme Gabaa, losující proti němu. ¹⁰Vezmeme deset mužů ze sta po všech pokoleních Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisíců, aby dodávali potravu lidu, kterýž by přitáhna do Gabaa Benjaminova, pomstil všech nešlechtností jeho, kterýchž se dopustilo v Izraeli. ¹¹I sebrali se všickni muži Izraelští na to město, snesše se za jednoho člověka. ¹²Poslala pak pokolení Izraelská muže do všech čeledí synů Benjamin, řkouce: Jaký to zlý skutek stal se mezi vámi? ¹³Nyní tedy vydejte ty muže bezbožné, kteříž jsou v Gabaa, ať je zbijeme a odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtěli Benjaminští slyšeti hlasu bratří svých, synů Izraelských. ¹⁴Nýbrž shromáždili se synové Benjamin z měst svých do Gabaa, aby vytáhli k boji proti synům Izraelským. ¹⁵Toho dne načteno jest synů Benjamin z měst jejich dvadeceti šest tisíc mužů bojovných, kromě obyvatelů Gabaa, jichž načteno bylo šest set mužů vybraných. ¹⁶Mezi kterýmžto všim lidem bylo sedm set mužů vybraných, neuzívajících pravé ruky své, z nichž každý z praku kamením házeli k vlasu, a nechybovali se. ¹⁷Mužů pak Izraelských načteno jest kromě Beniaminských čtyřikrát sto tisíc mužů bojovných; všickni tito byli muži udatní. ¹⁸Vstavše pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se Boha, a řekli synové Izraelští: Kdo z nás půjde napřed k boji proti synům Benjamin? I řekl Hospodin: Juda půjde napřed. ¹⁹A tak ráno vstavše synové Izraelští, položili se proti Gabaa. ²⁰I táhli muži Izraelští k boji proti synům Benjamin, a sšikovali se muži Izraelští k bitvě proti Gabaa. ²¹Vyšedše pak synové Benjamin z Gabaa, porazili z Izraele toho dne dvamecítma tisíc mužů na zem. ²²A posilnivše se muži lidu Izraelského, spořádali se zase k boji na místě, na kterémž se prvního dne zřídili. ²³Prvé pak šli synové Izraelští, a plakali před Hospodinem až do večera. I tázali se Hospodina těmi slovy: Půjdem-li ještě k boji proti synům Benjamin bratra našeho? Odpověděl Hospodin: Jděte proti nim. ²⁴Tedy potýkali se synové Izraelští s syny Benjamin druhého dne. ²⁵A vyšedše synové Benjamin z Gabaa na ně druhého dne, porazili z synů Izraelských opět osmnácte tisíc mužů na zem, vše mužů bojovných. ²⁶Protož vstoupili všickni synové Izraelští a všecken lid, a přišli do domu Boha silného. I plakali, usadivše se tam před Hospodinem, a postili se toho dne až do večera; obětovali též oběti zápalné a pokojné před Hospodinem. ²⁷I tázali se synové Izraelští Hospodina, (nebo tu byla truhla smlouvy Boží v těch dnech, ²⁸A Fínes syn Eleazara, syna Aronova, stál před ní v ten čas), řkouce: Půjdem-li ještě k boji proti synům Benjamin bratra našeho, čili tak necháme? Odpověděl Hospodin: Jděte, nebo zítra dám je v ruku vaši. ²⁹Tedy Izraelští zdělali zálohy proti Gabaa všudy vůkol. ³⁰I šli synové Izraelští proti synům Benjamin dne třetího, a sšikovali se proti Gabaa, ja-

ko prvé jednou i podruhé. ³¹Vyšedše pak synové Beniamin proti lidu, odtrhli se od města, a počali bítí a mordovati lidu, jako prvé jednou i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel a druhá do Gabaa), i po poli, a okolo třidcítí mužů z Izraele. ³²A řekli synové Beniamin: Padají před námi jako i prvé. Synové pak Izraelští řekli byli: Utíkejme, abychom je odtrhli od města až k stezkám. ³³A v tom všickni synové Izraelští vstavše z místa svého, sšikovali se v Baltamar; zálohy také Izraelovy vyskočily z místa svého z trávníků Gabaa. ³⁴Tedy vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužů vybraných ze všeho Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevěděli o tom, že je potkati mělo zlé. ³⁵I porazil Hospodin Beniamina před Izraelem, a zbili synové Izraelští z Beniaminských dne toho pětmeccítma tisíc a sto mužů, vše bojovných. ³⁶A vidouce synové Beniamin, že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští ustupovali z místa Beniaminským, ubezpečivše se na zálohy, kteréž z dělali proti Gabaa. ³⁷Zálohy pak pospíšily a obořily se na Gabaa, a rozvláčně troubivše zálohy, zbily všecko město ostrostí meče. ³⁸Měli pak muži Izraelští s zálohami jistý čas uložený, aby když by oni zapálili město, ³⁹Obrátili se synové Izraelští k boji. Beniaminští pak počali bítí a mordovati, a zbili z synů Izraelských okolo třidcítí mužů; nebo řekli: Jistě že padají před námi jako v první bitvě. ⁴⁰Oheň pak počal vzhůru jíti z města, a sloup dymový. A ohlédše se Beniaminští zpět, uzřeli, an vstupuje oheň města k nebi.) ⁴¹A že muži Izraelští obrátili se, i zděšení jsou muži Beniamin, nebo viděli, že zahynutí jim nastává. ⁴²I utíkali před muži Izraelskými cestou ku poušti, a bojovníci postihali je, a kteří z měst vyšli, mordovali je mezi sebou. ⁴³A tak obklíčili Beniaminské, a honili i porazili je, od Manuha až naproti Gabaa k východu slunce. ⁴⁴Tedy padlo Beniaminských osmnácte tisíc mužů; všickni ti byli muži silní. ⁴⁵Těch pak, kteréž obrátivše se, utíkali na poušť k skále Remmon, zpaběrovali po cestách pět tisíc mužů; potom honili je až k Gidom, a zbili z nich dva tisíce mužů. ⁴⁶A tak bylo všech, kteréž padli v ten den z Beniaminských, pětmeccítma tisíc mužů bojovných, vše mužů silných. ⁴⁷I obrátilo se na poušť a uteklo k skále Remmon šest set mužů, kteréž zůstali v skále Remmon za čtyři měsíce. ⁴⁸Potom muži Izraelští navrátili se k synům Beniamin, a zbili je ostrostí meče, tak lidi v městech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo; také i všecka města, kteráž ještě pozůstávala, ohněm vypálili.

21Nadto každý z mužů Izraelských přísahou se byli zavázali v Masfa, řkouce: Žádný z nás nedá dcery své Beniaminským za manželku. ²Protož všel lid do domu Boha silného, a seděli tam až do večera před Bohem, a pozdvihše hlasu svého, plakali pláčem velikým. ³A řekli: Proč Hospodine, Bože Izraelský, stalo se toto v Izraeli, aby dnes ubylo jedno pokolení z Izraele? ⁴Nazejtří pak ráno vstal lid, a vzdělali tam oltář, a obětovali oběti zápalné a pokojné. ⁵Řekli pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ješto nepřišel do shromáždění tohoto ze všech pokolení Izraelských k Hos-

podinu? (Nebo se byli velice zapřisáhli proti tomu, kdož by nepřišel k Hospodinu do Masfa, řkouce: Bez milosti ať umře. ⁶Nebo litující synové Izraelští Beniamina bratra svého, řekli: Dnes vyhlazeno jest jedno pokolení z Izraele. ⁷Jakž tedy učiníme s těmi ostatky, aby ženy měly, poněvadž jsme se přísahou zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme dcer svých za manželky?) ⁸Řekli tedy: Jest-li kdo z pokolení Izraelských, ješto nepřišel k Hospodinu do Masfa? A aj, nepřišel byl žádný do vojska z Jábes Galád do shromáždění. ⁹Nebo když sečten byl lid, a aj, nebylo tam žádného z obyvatelů Jábes Galád. ¹⁰Protož poslalo tam shromáždění to dvanácte tisíc mužů nejsilnějších, a přikázali jim, řkouce: Jděte a pobíte obyvatele Jábes Galád ostrostí meče, ženy i děti. ¹¹Toto pak učiníte: Všecky mužského pohlaví, a každou ženu, kteráž muže poznala, zamordujete. ¹²Nalezli tedy mezi obyvateli Jábes Galád čtyři sta děveček panen, kteréž nepoznaly muže, a přivedli je do vojska v Sílo, kteréž bylo v zemi Kananejské. ¹³Tedy poslalo všecko to shromáždění, a mluvili k synům Beniamin, kteříž byli v skále Remmon, a povolali jich v pokoji. ¹⁴Protož navrátili se Beniaminští toho času. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z žen Jábes Galád, ale ani tak se jim nedostávalo jich. ¹⁵Lidu pak líto bylo Beniamina, proto že učinil Hospodin mezeru v pokoleních Izraelských. ¹⁶Řekli tedy starší shromáždění toho: Jak učiníme s těmi pozůstalými, aby měli ženy? Nebo vyhlazeny jsou ženy z pokolení Beniamin. ¹⁷Řekli také: Dědictví Beniaminovo pozůstalým náleží, aby nezahynulo pokolení z Izraele. ¹⁸My pak nemůžeme jim dáti dcer svých za manželky; (nebo se byli přísahou zavázali synové Izraelští, řkouce: Zlořečený buď, kdož by dal manželku synům Beniamin.) ¹⁹Potom řekli: Aj, slavnost Hospodinova bývá v Sílo každého roku na místě, kteréž jest s půlnoční strany domu Boha silného, k východu slunce cestě, kterouž se chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu jest na poledne. ²⁰Přikázali tedy synům Beniamin, řkouce: Jděte a skrejte se v vinicích. ²¹A šetřte, a aj, když vyjdou dcery Sílo plésati v houfích, tedy vyskočíte z vinic a pochyťte sobě každý manželku svou ze dcer Sílo, a odejdete do země Beniamin. ²²Když pak přijdou otcové jejich aneb bratří jejich, aby se před námi soudili, tedy řekneme jim: Slitujte se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim nedali jich, a tak nebudete nic vinni. ²³Tedy učinili tak synové Beniamin, a přivedli sobě manželky vedlé počtu svého z těch plésajících, kteréž uchvátili; a odšedše, navrátili se k dědictví svému, a vzdělavše zase města svá, bydlili v nich. ²⁴A tak odešli odtud synové Izraelští toho času, jeden každý k svému pokolení a k čeledi své; a vrátili se odtud jeden každý k dědictví svému. ²⁵Těch dnů nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidělo, to činil.

Rút

1Stalo se pak za času soudců, že byl hlad v zemi. I odšel člověk z Betléma Judova, a bydlil pohostinu v krajině Moábské s manželkou svou a se dvěma syny svými. **2**Jméno pak muže toho Elimelech, a jméno ženy jeho Noémi, jméno také dvou synů jeho Mahalon a Chelion, Efratejští z Betléma Judova; a přišedše do krajiny Moábské, bydlili tam. **3**Umřel pak Elimelech, muž Noémi; i pozůstala ona s oběma syny svými. **4**Kteríž pojali sobě ženy Moábské; jméno jedné bylo Orfa a jméno druhé Rut. I bydlili tam téměř deset let. **5**Umřeli také oni oba dva, Mahalon i Chelion, a zůstala žena ta po dvou synech svých a manželu svém. **6**Tedy vstavši ona s nevěstami svými, navracela se z krajiny Moábské; nebo slyšela v krajině Moábské, že Hospodin navštívil lid svůj, dav jemu chléb. **7**Vyšedši tedy z místa, na němž bydlila, a obě nevěsty její s ní, daly se na cestu, aby se navrátily do země Judské. **8**Řekla pak Noémi oběma nevěstám svým: Jděte, navraťte se jedna každá do domu matky své. Učiniž Hospodin s vámi milosrdenství, jakož jste i vy činili s mrtvými syny mými i se mnou. **9**Dejž vám Hospodin, abyste našly odpočinutí, jedna každá v domě muže svého. I políbila jich, ony pak pozdvihše hlasu svého, plakaly. **10**A řekly jí: Obrátíme se raději s tebou k lidu tvému. **11**I řekla Noémi: Navraťte se, dcerky mé. Proč chcete jíti se mnou? Zdalíž ještě budu míti syny, aby byli vaši muži? **12**Navraťte se, dcerky mé, a odejděte, neboť jsem již stará k vdání; nýbrž bych i řekla, že mám naději, bych i noci této se vdala a syny zrodila, **13**Zdaž byste na ně čekaly, až by dorostli? Zdalíž tou příčinou meškati se budete, abyste se neměly vdáti? Ne tak, mé dcerky, nebo mé trápení větší jest nežli vaše, proto že ruka Hospodinova jest proti mně. **14**Ony pak pozdvihše hlasu, opět plakaly. A Orfa políbivši svegruši svou, odešla, Rut pak přidržela se jí. **15**Kterážto řekla Noémi: Aj, přítelkyně tvá navrátila se k lidu svému a k bohům svým, navrať se také za ní. **16**Ale Rut řekla: Nenuť mne, abych tě opustiti a od tebe odjíti měla. Nebo kamž se koli obrátíš, půjdu, a kdekoli bydliti budeš, i já bydliti budu; lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj. **17**Kdekoli umřeš, umru, a tu pochována budu. Toto mi učin Hospodin, a toto přidej, že toliko smrt rozdělí mne s tebou. **18**Tedy viduci, že se na tom ustavila, aby šla s ní, přestala k ní mluvit. **19**I šly obě dvě spolu, až přišly k Betlému. I stalo se, že když přišly do Betléma, roz-

nesla se pověst o nich po všem městě, a pravili: To-li jest ta Noémi? **20**Jimž ona řekla: Nenazývejte mne Noémi, říkejte mi Mara; nebo hořkostí velikou naplnil mne Všemohoucí. **21**Vyšla jsem plná, teď pak prázdnou mne zase Hospodin přivedl. Pročž tedy nazýváte mne Noémi, poněvadž mne Hospodin ssoužil, a Všemohoucí mne znuzil? **22**A navrátila se Noémi s Rut Moábskou, nevěstou svou; navrátila se pak z krajiny Moábské. I přišly do Betléma, když počínali žiti ječmene.

2Měla pak Noémi přítele po manželu svém, muže mocného z čeledi Elimelechovy, jménem Bóza. **21**I řekla Rut Moábská Noémi: Nechť medle jdu na pole sbíratí klasů za tím, kdož by mi toho přál. Jízto ona řekla: Jdi, dcero má. **3**Šla tedy, a přišedši, sbírala klasy na poli za ženci. Přihodilo se pak, že přišla na díl pole toho, kteráž přináleželo Bózovi, jenž byl z čeledi Elimelechovy. **4**A v tom přišel Bóz z Betléma, a řekl žencům: Hospodin s vámi. Kteríž odpověděli jemu: Požehnejž tobě Hospodin. **5**I řekl Bóz služebníku svému, kterýž postaven byl nad ženci: Čí jest tato mladice? **6**Odpověděl služebník ten, kterýž postaven byl nad ženci, a řekl: Jest mladice Moábská, kteráž přišla s Noémi z země Moábské. **7**A řekla mi: Prosim, nechť sbírám a shromažduji klasy mezi snopy za ženci. A přišedši, trvá od jitra až dosavad, kromě že na chvílku doma pobyla. **8**Tedy řekl Bóz k Rut: Slyš, dcero má, nechoď sbíratí na jiné pole, aniž odcházej odsud, ale přidrž se teď děvek mých. **9**Zůstávej na tom poli, na němž budou žiti, a choď za nimi, nebo jsem přikázal služebníkům svým, aby se tebe žádný nedotýkal. Bude-liť se chtíti píti, jdi k nádobám, a napí se té vody, kteráž by navážili služebníci moji. **10**Tedy ona padla na tvář svou, a schýlivši se k zemi, řekla jemu: Odkudž mi to, že jsem našla milost před tebou, abys se známil ke mně, kteráž jsem cizozemka. **11**Odpověděl Bóz a řekl: O všemť mi oznámeno jest, co jsi koli činila svegruši své po smrti muže svého, a že opustivši otce svého a matku svou, i zemi, v kteréžs se narodila, šla jsi mezi lid, kteréhožs prvé neznala. **12**Odplatíž tobě Hospodin za skutek tvůj, a budiž mzda tvá dokonalá od Hospodina Boha Izraelského, poněvadž jsi přišla, abys pod křídly jeho doufala. **13**Kterážto řekla: Našla jsem milost před tebou, pane můj, poněvadž jsi mne potěšil, a mluvils k srdci děvky své, ješto nejsem podobná jedné z děvek tvých. **14**Tedy řekl jí Bóz: Když bude čas jísti,

přístup sem, a pojez chleba, a omoč skyvu svou v octě. I posadila se při žencích, a podal jí pražmy; ona pak jedla až do sytosti, a ještě jí zbylo. ¹⁵I vstala, aby sbírala. Příklad pak Bóz služebníkům svým, řka: Byť pak i mezi snopy sbírala, nezbraňujte jí. ¹⁶Nýbrž naschvál jí pouštějte z snopů a nechávejte, ať sbírá, a nedomlouvejte jí. ¹⁷Sbírala tedy na poli tom až do večera, a což sebrala, to vymlátila; i byla téměř míra efi ječmene. ¹⁸Kterýž zavši, přišla do města, a viděla svegruše její to, což nasbírala. Vyňala také a dala jí to, což pozůstalo po nasycení jejím. ¹⁹I řekla jí svegruše její: Kdes sbírala dnes, a kdes pracovala? Budiž požehnaný ten, kterýž tě přijal. Tedy oznámila svegruši své, u koho pracovala, řkuci: Jméno muže, u kteréhož jsem pracovala dnes, jest Bóz. ²⁰I řekla Noémi nevěstě své: Požehnaný jest od Hospodina, že nepřestal milosrdenství svého nad živými i mrtvými. I to ještě k ní řekla Noémi: Blízký přítel náš a z příbuzných našich jest muž ten. ²¹Řekla jí také Rut Moábská: I to mi ještě řekl: Čeládky mé přidrž se, dokavadž by všeho, což mého jest, nedožali. ²²Tedy řekla Noémi Rut nevěstě své: Dobré jest tedy, dcero má, abys vycházela s děvečkami jeho, ať by na jiném poli něco nepřekazili. ²³A tak se přidržela Rut děvek Bózových, a sbírala klasy, dokudž nesžali ječmene a pšenice, a bydlela u svegruše své.

3Řekla jí potom Noémi svegruše její: Má dcero, nemám-liž pohledati tobě odpočinití, aby tobě dobře bylo? ²Anobrž zdalíž Bóz ten příbuzný náš, s jehož jsi děvečkami byla, nebude vítí ječmene na humně noci této? ³Protož umej se a pomaz, roucho své také oblec, a jdi na humno, však tak, aby nebylo známé muži tomu, prvé než by přestal jísti a píti. ⁴A když půjde ležeti, znamenej místo, na kterémž lehne, a přijduc, pozdvihneš pláště u noh jeho, a tu se položíš; on pak oznámí tobě, co bys měla činiti. ⁵Jízto Rut řekla: Cokoli mi rozkážeš, učiním. ⁶Šla tedy na to humno, a učinila všecko, což jí rozkázala svegruše její. ⁷Když pak pojedl Bóz a napil se, a rozveselilo se srdce jeho, šel spáti vedle stohu; přišla i ona tiše, a pozdvihši pláště u noh jeho, položila se. ⁸A když bylo o půl noci, ulekl se muž ten a zchopil se, a aj, žena leží u noh jeho. ⁹I řekl: Kdo jsi ty? A ona odpověděla: Já jsem Rut, děvka tvá. Vztáhni křídlo pláště svého na děvku svou, nebo příbuzný jsi. ¹⁰A on řekl: Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero má. Větší jsi nyní pobožnosti dokázala, nežli prvé, že jsi nehledala mládců bohatých aneb chudých. ¹¹Protož nyní, dcero má, neboj se; vše, čehož žádáš, učiním tobě, nebo vít všecko město lidu mého, že jsi ty žena šlechtná. ¹²A také jest to pravé, že jsem příbuzný tvůj, ale jestiť příbuzný bližší nežli já. ¹³Odpočiniž tu přes noc, a když bude ráno, jestliže on bude chtíti práva příbuznosti k tobě užiti, dobře, nechť užive. Pakliť nebude chtíti práva užiti k tobě, já právem příbuznosti pojmu tebe, živť jest Hospodin. Spiž tu až do jitra. ¹⁴A tak spala u noh jeho až do jitra. Potom vstala prvé, nežli by kdo poznati mohl bližního svého; nebo pečoval Bóz, aby někdo nezvěděl, že přišla žena ta na

humno. ¹⁵A řekl: Přines loktušku, kterouž se odíváš, a drž ji. A když ji držela, naměřiv jí šest měr ječmene, vložil na ni. I vešla do města. ¹⁶A přišla k svegruši své. Kteráž řekla: Kdo jsi ty, dcero má? I vypravovala jí všecko, což jí učinil muž ten. ¹⁷A řekla: Šest měr těchto ječmene dal mi, nebo řekl ke mně: Nenavrátiš se prázdná k svegruši své. ¹⁸I řekla jí Noémi: Počkej, dcero má, až porozumíš, jak to padne; neboť neobleví muž ten, až tu věc dnes k místu přivede.

4Tedy Bóz všed do brány, posadil se tam. A aj, příbuzný ten, o němž on byl mluvil, šel tudy. I řekl jemu: Poď sem, a poseď tuto. Kterýž zastaviv se, sedl. ²A vzav Bóz deset mužů z starších města toho, řekl: Posadte se tuto. I posadili se. ³Tedy řekl příbuznému tomu: Díl pole, kteréž bylo bratra našeho Elimelecha, prodala Noémi, kteráž se navrátila z krajiny Moábské. ⁴A já jsem umínil netajiti toho před tebou, a pravím: Ujmi pole to před přísedícími těmito a staršími lidu mého. Jestliže chceš koupiti, kup; pakli nekoupíš, oznam mi. Nebo vím, že kromě tebe není žádného, kterýž by měl právo koupiti je, a já jsem po tobě. Tedy on řekl: Já koupím. ⁵I řekl Bóz: Když ujmeš pole to od Noémi, tedy i Rut Moábskou, manželku mrtvého, sobě pojmeš, abys vzbudil jméno mrtvého v dědictví jeho. ⁶Odpověděl příbuzný ten: Nemohuť koupiti, abych snad nezahladil dědictví svého. Uživ ty práva příbuznosti mé, nebo já ho nemohu užiti. ⁷(Byl pak ten obyčej od starodávna v Izraeli při koupi a směnách, ku potvrzení všelijakého jednání, že szul jeden obuv svou, a dal ji druhému. A to bylo na svědectví té věci v Izraeli.) ⁸Protož řekl příbuzný Bózovi: Ujmi ty. I szul obuv svou. ⁹Tedy řekl Bóz starším těm a všemu lidu: Vy svědkové jste dnes, že jsem ujal všecko, což bylo Elimelechovo, i všecko to, což bylo Chelionovo a Mahalonovo, od Noémi. ¹⁰Ano i Rut Moábskou, ženu Mahalonovu, vzal jsem sobě za manželku, abych vzbudil jméno mrtvého v dědictví jeho, a aby nebylo zahlazeno jméno mrtvého z bratří jeho, a z brány místa jeho. Vy svědkové jste dnes toho. ¹¹I řekl všecken lid, kterýž byl v bráně města, i starší: Svědkové jsme. Dejž Hospodin, aby žena vcházející do domu tvého byla jako Ráchel a jako Lía, kteréžto dvě vzdělaly dům Izraelský. Počínejž sobě zmužile v Efratě, a dosáhni jména v Betlémě. ¹²A ať jest dům tvůj jako dům Fáresa, (kteréhož porodila Tamar Judovi,) z semene toho, kteréž by dal tobě Hospodin s mladící touto. ¹³A tak Bóz pojnal sobě Rut, a byla manželkou jeho. A když všel k ní, dal jí to Hospodin, že počala a porodila syna. ¹⁴I řekly ženy Noémi: Požehnaný Hospodin, kterýž nedopustil toho, abys měla zbavena býti příbuzného v tento čas, tak aby trvalo v Izraeli jméno jeho. ¹⁵Onť očerství duši tvou, a chovati tě bude v starosti tvé; nebo nevěsta tvá, kteráž tě miluje, porodila ho, kteráž tobě lepší jest, nežli sedm synů. ¹⁶Tedy vzavši Noémi dítě, položila je na klín svůj, a byla pěstounkou jeho. ¹⁷Daly mu pak jméno sousedy, kteréž pravily: Narodil se syn Noémi, a nazvaly ho jménem Obéd. Onť jest otec Izai, otce Davidova. ¹⁸A ti-

to jsou rodové Fáresovi: Fáres zplodil Ezrona; ¹⁹Ezron pak zplodil Rama, Ram pak zplodil Aminadaba; ²⁰Aminadab pak zplodil Názona, Názon pak zplodil Salmona; ²¹Salmon pak zplodil Bóza, Bóz pak zplodil Obéda; ²²Obéd pak zplodil Izai, Izai pak zplodil Davida.

1 Samuel

1 Byl muž nějaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim, jehož jméno bylo Elkána, syn Jerochama, syna Elihu, syna Tohu, syna Zuf Efratejského. ²A ten měl dvě ženy, jméno jedné Anna, a jméno druhé Penenna. Měla pak Penenna děti, ale Anna neměla dětí. ³I chodíval muž ten z města svého každého roku, aby se klaněl a obětoval Hospodinu zástupů, do Sílo, kdež byli dva synové Elí, Ofni a Fines, kněží Hospodinovi. ⁴Když pak přišel den, v němž obětoval Elkána, dal Penenně manželce své, a všechněm synům i dcerám jejím díly. ⁵Anně pak dal díl jeden výborný, nebo Annu miloval, ale Hospodin zavřel byl život její. ⁶Přesto kormoutila ji také velmi protivnice její, toliko aby ji popouzela, proto že Hospodin zavřel byl život její. ⁷To když činíval každého roku, a Anna též chodívala do domu Hospodinova, tak ji kormoutívala protivnice; ona pak plakávala a nic nejídala. ⁸Tedy řekl jí Elkána muž její: Anna, proč pláčeš? A proč nejíš? Proč tak truchlí srdce tvé? Zdalíž já nejsem tobě lepší nežli deset synů? ⁹Vstala tedy Anna, když pojedli v Sílo a napili se; a Elí kněz seděl na stolici u veřeje chrámu Hospodinova. ¹⁰Ona pak jsuci v hořkosti srdce, modlila se Hospodinu a plakala velmi. ¹¹A učinila slib, řkuci: Hospodine zástupů, jestliže vzhledneš na trápení děvky své a rozpomeněš se na mne, a nezapomeneš na děvku svou, ale dáš služebnici své plod pohlaví mužského: tedy dám jej tobě, Hospodine, po všechny dny života jeho, a břitva nevejde na hlavu jeho. ¹²I stalo se, když se dlouho modlila před Hospodinem, že Elí pozor měl na ústa její. ¹³Ale Anna mluvila v srdci svém; toliko rtové její se hýbali, hlasu pak jejího nebylo slyšeti. I domníval se Elí, že by opilá byla. ¹⁴Protož řekl jí Elí: Dlouho-liž budeš opilá? Vystřízvěj z vína svého. ¹⁵Odpověděla Anna, řkuci: Nikoli, pane můj, žena jsem ducha truchlivého, ani vína ani nápoje opojného jsem nepila, ale vylila jsem duši svou před Hospodinem. ¹⁶Nepřirovnávejž děvky své k ženě bezbožné, nebo z velikého myšlení a hořkosti své mluvila jsem až dosavad. ¹⁷Jíž odpověděl Elí, řka: Jdiž u pokoji, a Bůh Izraelský dejž tobě k prosbě tvé, zač jsi ho prosila. ¹⁸I řekla: Ó by našla děvka tvá milost před očima tvýma! Tedy odsedši žena cestou svou, pojedla, a tvář její nebyla více smutná. ¹⁹I vstali velmi ráno, a poklonu učinivše před Hospodinem, navrátili se, a přišli do domu svého do Ramata. Poznal pak Elkána Annu manželku svou, a Hospodin rozpomenul se na ni.

²⁰I stalo se po vyplnění dnů, jakž počala Anna, že porodila syna, a nazvala jméno jeho Samuel; nebo řekla: Vyprosila jsem ho na Hospodinu. ²¹Šel pak muž ten Elkána se vši čeledí svou, aby obětoval Hospodinu obět výroční a slib svůj. ²²Ale Anna nešla, nebo řekla muži svému: Až odchovám dítě, tehdy povedu je, aby ukáže se před Hospodinem, zůstalo tam na věky. ²³I řekl jí Elkána muž její: Učiň, cožť se dobrého vidí, zůstaň, dokudž neodchováš jeho. Ó by toliko utvrdil Hospodin slovo své! A tak zůstala žena, a krmila syna svého, až jej i odchovala. ²⁴Potom, když ho odchovala, vedla jej s sebou, se třmi volky a jednou efi mouky a nádobou vína, i uvedla jej do domu Hospodinova v Sílo; dítě pak ještě bylo malé. ²⁵Tedy zabili volka a přivedli dítě k Elí. ²⁶Ona pak řekla: Poslyš mne, pane můj. Jako jest živa duše tvá, pane můj, já jsem žena ta, kteráž jsem stála tuto s tebou, modleci se Hospodinu. ²⁷Za toto dítě jsem prosila, a dal mi Hospodin k prosbě mé to, čehož jsem prosila od něho. ²⁸Protož já také oddávám jej Hospodinu; po všechny dny, v nichž živ bude, oddanýť jest Hospodinu. A učinil tu poklonu Hospodinu.

2 I modlila se Anna a řekla: Zplésalo srdce mé v Hospodinu, a vyzdvižen jest roh můj v Hospodinu; rozšířila se ústa má proti nepřátelům mým, nebo rozveselila jsem se v spasení tvém. ²Neníť žádný tak svatý jako Hospodin; nýbrž žádného není kromě tebe, neníť žádný tak silný jako Bůh náš. ³Nemluveť již více hrdě, a nevycházej z úst vašich slovo pyšné; nebo Bůh silný vševědoucí jest Hospodin, a usilování jeho jemu nepochybují. ⁴Lučiště i silní potříni jsou, a mdlí opásání jsou silou. ⁵Sytí z chleba jednají se k dílu, a hladovití přestali lačněti, tak že neplodná porodila sedmero, a kteráž mnoho dětí měla, zemdlena jest. ⁶Hospodin umrtvuje i obživuje, uvodí do pekla i vyvodí. ⁷Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponizuje i povyšuje. ⁸Nuzného vyzdvihuje z prachu, a z hnoje vyvyšuje chudého, aby je posadil s knížaty, a stolici slávy dědičně jim dal; nebo Hospodinovy jsou stěžeje země, na nichž založil okršlek. ⁹Onť ostříhá noh svatých svých, ale bezbožní ve tmě umlknou; nebo ne v síle záleží síla člověka. ¹⁰Kteríž se protiví Hospodinu, setříní budou, na takové s nebe hřímáti bude. Hospodin souditi bude končiny země, a dá sílu králi svému, a vyvýší roh pomazaného svého. ¹¹I navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a pacholátko přísluhova-

lo Hospodinu při knězi Elí. ¹²Synové pak Elí byli bezbožní, a neznali Hospodina. ¹³Nebo těch kněží obyčej při lidu byl: Kdokoli obětoval obět, přicházel kněžský mládenec, když se maso vařilo, maje v ruce své hák třízubý, ¹⁴A vrazil jej do nádoby neb do kotlíku, neb do pánve, aneb do hrnce, a cokoli zachytil hák, to sobě bral kněz. Tak činívali všemu lidu Izraelskému, kteříž tam přicházeli do Sílo. ¹⁵Nýbrž, prvé než tuk zapalovali, přicházel mládenec kněžský a říkal člověku, kterýž obětoval: Dej masa, ať upeku knězi, nebo nevezme od tebe masa vařeného, ale surové. ¹⁶Jemuž odpověděl-li člověk ten: Necht' jest prvé zapálen tuk, a potom vezmeš sobě, čehož žádá duše tvá, on říkal: Nikoli, ale dej hned; jestliže pak nedáš, mocí vezmu. ¹⁷I byl to hřích mládenců těch před Hospodinem velmi veliký; nebo pohrdali lidé oběťmi Hospodinovými. ¹⁸Samuel pak přísluhoval před Hospodinem, mládenček, oděný jsa efodem lněným. ¹⁹A matka jeho dělávala mu sukničku malou, a přinášela jemu každého roku, když přicházela s mužem svým k obětování oběti výroční. ²⁰I poželhal Elí Elkánovi a manželce jeho, řka: Dejž tobě Hospodin símě z ženy této za oddaného, kteréhož jsi vyžádal na Hospodinu. I odešli na místo své. ²¹Tedy navštívil Hospodin Annu, kteráž počala a porodila tři syny a dvě dcery. Ale mládenček Samuel rostl před Hospodinem. ²²Elí pak byl starý velmi a slyšel všechny věci, kteréž činili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali s ženami, kteréž přísluhovaly u dveří stánku úmluvy. ²³I řekl jim: Proč činíte takové věci? Nebo já slyším zlé slovo o vás ode všeho lidu tohoto. ²⁴Nikoli, synové moji, neboť není dobrá pověst, kterouž já slyším, že odvracíte lid Hospodinův. ²⁵Zhřeší-li člověk proti člověku, souditi ho bude soudce; pakli kdo zhřeší proti Hospodinu, kdo se zasadí o něho? Ale neuposlechli hlasu otce svého, nebo je chtěl zbítí Hospodin. ²⁶Ale mládenček Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož před Hospodinem, tak i před lidmi. ²⁷I přišel muž Boží k Elí a řekl jemu: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsem se patrně nezjevil domu otce tvého, když byli v Egyptě, v domě Faraonově? ²⁸A vyvolil jsem ho sobě ze všech pokolení Izraelských za kněze, aby obětoval na oltáři mém, a aby kadil vonnými věcmi a nosil efod přede mnou; dal jsem také domu otce tvého všechny ohnivě oběti synů Izraelských. ²⁹Proč pošlapáváte obět mou, i suchou obět mou, kterouž jsem přikázal v příbytku tomto? A víces ctil syny své nežli mne, abyste tyli prvotinami všech obětí suchých Izraele lidu mého. ³⁰Protož praví Hospodin Bůh Izraelský: Řekl jsem byl zajisté, dům tvůj a dům otce tvého přísluhovati měl přede mnou až na věky, ale nyní praví Hospodin: Odstup to ode mne; nebo těch, kteříž mne ctí, poctím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání přijdou. ³¹Aj, dnové přicházejí, že odetnu rámě tvé a rámě domu otce tvého, aby nebylo starce v domě tvém. ³²A viděti budeš protivníka v příbytku Páně, ve všem, čehož Bůh štědrě udíleti bude Izraelovi, aniž bude starce v domě tvém po všechny dny. ³³A ačkoli nevyhledám do konce muže od oltáře svého, abych trápil oči tvé a bolestí ssušoval duši tvou,

všecko však množství domu tvého zemrou v věku vyspěleém. ³⁴A to měj za znamení, což přijde na dva syny tvé, Ofni a Fínsa: oba jednoho dne umrou. ³⁵Vzbudím pak sobě kněze věrného, kterýž vedlé srdce mého a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdělám jemu dům stálý, aby přísluhoval před pomazaným mým po všechny dny. ³⁶A budeť, že kdožkoli pozůstane z domu tvého, přijde, aby se poklonil jemu, pro peníz stříbrný a pro skyvu chleba, a řekne: Připusť mne, prosím, k jedné třídě kněžské, abych jedl chléb.

3 Mládenček pak Samuel přísluhoval Hospodinu při Elí, a řeč Hospodinova byla vzácná v těch dnech, aniž bývalo vidění zjevného. ²Stalo se pak jednoho dne, když Elí ležel na místě svém, (a již byl počal scházeti na oči, a nemohl viděti), ³Samuel také spal, a světlo Boží ještě zhašeno nebylo v chrámě Hospodinově, v němž byla truhla Boží, ⁴Že zavolal Hospodin Samuele. Kterýž řekl: Teď jsem. ⁵I běžel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl: Nevolal jsem, jdi zase spáti. Kterýž odšed, spal. ⁶Opět pak Hospodin zavolal Samuele. A vstav Samuel, šel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl: Nevolal jsem, synu můj; jdi zase, spi. ⁷Samuel pak ještě neznal Hospodina, a ještě nebyla mu zjevena řeč Hospodinova. ⁸Tedy opět Hospodin zavolal Samuele po třetí. Kterýžto vstav, šel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozuměl Elí, že byl Hospodin volal mládence. ⁹I řekl Elí k Samuelovi: Jdi, spi, a bude-li tě volati, řekneš: Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj. Odšel tedy Samuel, a spal na místě svém. ¹⁰I přišel Hospodin, a stál a zavolal, jako i prvé, a řekl: Samueli, Samueli! Odpověděl Samuel: Mluv, nebo slyší služebník tvůj. ¹¹I řekl Hospodin Samuelovi: Aj, já učiním věc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho. ¹²V ten den uvedu na Elí všecko to, což jsem mluvil proti domu jeho; počnut i dokonám. ¹³A ukáži jemu, že já soudím dům jeho až na věky pro nepravost, o níž věděl; nebo znaje, že na se zlořečenství uvodí synové jeho, a však nezbránil jim. ¹⁴A protož jsem zapřisáhl domu Elí, že nebude vyčištěna nepravost domu Elí žádnou obětí, ani obětí suchou až na věky. ¹⁵I spal Samuel až do jitra, a otevřel dvěře domu Hospodinova; ostýchal se pak Samuel oznámiti Elí toho vidění. ¹⁶Tedy povolal Elí Samuele a řekl: Samueli, synu můj. Kterýž odpověděl: Teď jsem. ¹⁷I řekl: Jaká jest to řeč, kterouž mluvil tobě? Netaj medle přede mnou. Toto učiň tobě Bůh a toto přidej, jestliže co zatajíš přede mnou ze všech slov, kteráž mluvil tobě. ¹⁸A tak oznámil jemu Samuel všechna slova, a ničeho nezatajil před ním. A on řekl: Hospodint' jest, necht' učiní, což ráčí. ¹⁹Rostl pak Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil padnouti žádnému slovu jeho na zem. ²⁰Z čehož poznal všecken Izrael od Dan až do Bersabé, že Samuel jest věrný prorok Hospodinův. ²¹Nebo se jemu i potom ukazoval Hospodin v Sílo, jakož se byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo, skrze řeč Hospodinovu.

⁴I stalo se vedlé řeči Samuelovy všemu lidu Izraelskému. Nebo když vytáhl Izrael proti Filistinským k boji, a položili se při Eben-Ezer, Filistinští pak položili se v Afeku; ²A když se sšikovali Filistinští proti Izraelovi, a již se potýkali: poražen jest Izrael od Filistinských, tak že jich zbito v té bitvě na poli takměř čtyři tisíce mužů. ³I navrátil se lid do stanů, a řekli starší Izraelští: Proč nás dnes Hospodin porazil před Filistinskými? Vezměme k sobě z Sílo truhlu smlouvy Hospodinovy, ať přijde mezi nás, a vysvobodí nás z rukou nepřátel našich. ⁴Poslal tedy lid do Sílo, a vzali odtud truhlu smlouvy Hospodina zástupů, sedícího na cherubínech. Byli také tam dva synové Elí s truhlou smlouvy Boží, Ofni a Fínes. ⁵Když pak přinesena byla truhla smlouvy Hospodinovy do vojska, zkríkl všecken Izrael s velikým plésáním, až země vzněla. ⁶Uslyševše pak Filistinští hluk plésání, řekli: Jaký jest to hlas výskání velikého tohoto v vojště Hebrejském? I poznali, že truhla Hospodinova přišla do vojska. ⁷Protož báli se Filistinští, když praveno bylo: Přišel Bůh do vojska jejich; a řekli: Běda nám, nebo nebylo prvé nic k tomu podobného. ⁸Běda nám! Kdo nás vysvobodí z ruky těch bohů silných? Tiť jsou bohové, kteříž zbili Egypt všelikou ranou i na poušti. ⁹Posilíte se a buďte muži, ó Filistinští, abyste nesloužili těm Hebrejským, jako oni sloužili vám; buďtež tedy muži a bojujte. ¹⁰Bojovali tedy Filistinští, a poražen jest Izrael, a utíkali jeden každý do stanu svého. I byla ta porážka veliká velmi, nebo padlo z Izraele třidceti tisíc pěších; ¹¹Také truhla Boží vzata, a dva synové Elí zabiti, Ofni a Fínes. ¹²Běže pak jeden Beniaminský z bitvy, přišel do Sílo téhož dne, maje roucho roztržené a hlavu prstí posypanou. ¹³Přišel tedy, a aj, Elí seděl na stolici při cestě, hledě, nebo srdce jeho lekalo se za truhlu Boží; a když všel muž ten, a oznámil v městě, kvílilo všechno město. ¹⁴A uslyšev Elí hlas křiku toho, řekl: Jaký jest to hlas hřmotu tohoto? Muž pak ten pospíchaje, přiběhl, aby oznámil Elí. ¹⁵(A byl Elí v devadesáti a osmi letech; oči také jeho byly již pošly, a nemohl viděti.) ¹⁶I řekl muž ten k Elí: Já jdu z bitvy, z bitvy zajisté utekl jsem dnes. I dí jemu on: Co se tam stalo, můj synu? ¹⁷Odpověděl ten posel a řekl: Utekl Izrael před Filistinskými, také i porážka veliká stala se v lidu, ano i oba synové tvoji zabiti jsou, Ofni a Fínes, a truhla Boží jest vzata. ¹⁸I stalo se, že jakž jmenoval truhlu Boží, spadl Elí s stolice nazpět při úhlu brány, a tak zlomiv šíji, umřel; nebo byl muž starý a těžký. On soudil Izraele čtyřidceti let. ¹⁹Nevěsta pak jeho, manželka Fínesova, jsuc těhotná a blízká porodu, uslyševši také tu pověst, že by truhla Boží vzata byla, a že umřel tchán její i muž její, sklonila se a porodila; nebo se obořily na ni úzkosti její. ²⁰A v ten čas, když ona umírala, řekly, kteréž stály při ní: Neboj se, však jsi porodila syna. Kteráž nic neodpověděla, aniž toho připustila k srdci svému. ²¹I nazvala dítě Ichabod, řkuci: Přestěhovala se sláva z Izraele; proto že vzata byla truhla Boží, a umřel tchán i muž její. ²²Protož řekla: Přestěhovala se sláva z Izraele, nebo vzata jest truhla Boží.

⁵Filistinští pak vzali truhlu Boží, a zanesli ji z Eben-Ezer do Azotu. ²Vzali tedy Filistinští truhlu Boží, a vnesli ji do domu modly Dágon, a postavili ji vedlé Dágonu. ³A když Azotští na zejtří ráno vstali, aj, Dágon povalený ležel tváří svou na zemi před truhlou Hospodinovou. I vzali Dágonu a postavili jej na místo jeho. ⁴A když opět ráno nazejtří vstali, aj, Dágon, jakž upadl, ležel tváří svou na zemi před truhlou Hospodinovou; hlava pak Dágonova a obě dlaně rukou jeho odražené byly na prahu, jen ho špalek zůstal. ⁵Protož kněží Dágonovi a všickni, kteříž vcházejí do domu Dágonova, nešlapají na prah Dágonův v Azotu až do tohoto dne. ⁶Tedy ztížena jest ruka Hospodinova nad Azotskými, a pohubila je, (nebo ranila je neduhy na zadku), Azot i končiny jeho. ⁷Vidouce pak muži Azotští, co se děje, řekli: Necht' nezůstává truhla Boha Izraelského u nás, nebo těžká jest ruka jeho proti nám, a proti Dágonovi bohu našemu. ⁸I obeslali a shromáždili všechna knížata Filistinská k sobě, a řekli: Co učiníme s truhlou Boha Izraelského? Odpověděli: Necht' jest doprovozena do Gát truhla Boha Izraelského. I zprovodili tam truhlu Boha Izraelského. ⁹Stalo se pak, když ji vyprovázeli, že ruka Hospodinova přikročila k městu trápením velikým velmi, a ranila muže města od malého až do velikého, a nametalo se jim v tajných místech plno vředů. ¹⁰Z té příčiny poslali truhlu Boží do Akaron. A když přišla truhla Boží do Akaron, zkríkl Akaronští, řkouce: Zprovodili k nám truhlu Boha Izraelského, aby nás pomohli i náš lid. ¹¹Protož poslavše, shromáždili všechna knížata Filistinská, a řekli: Odešlete truhlu Boha Izraelského, ať se navrátí na místo své, a nezmoří nás i lidu našeho. Nebo bylo trápení smrtelné po všem tom městě, a velmi těžká byla ruka Boží tam. ¹²Muži pak, kteříž nezemřeli, ranění byli neduhy na zadku, tak že křik města vstupoval až k nebi.

⁶Byla pak truhla Hospodinova v krajině Filistinské za sedm měsíců. ²Tedy Filistinští povolavše kněží a hadačů, řekli: Co učiníme s truhlou Hospodinovou? Oznamte nám, kterak bychom ji odeslali na místo její? ³Kteríž odpověděli: Jestliže odešlete truhlu Boha Izraelského, neodsílejte jí prázdné, ale všelijak dejte jí obět za provinění; tehdy uzdraveni budete, a poznáte, proč ruka jeho neodešla od vás. ⁴I řekli: Jakáž jest to obět za hřích, kterouž jí dáti máme? Odpověděli: Vedlé počtu knížat Filistinských pět zadků zlatých a pět myší zlatých; nebo rána jednostejná jest na všechněch, i na knížatech vašich. ⁵Uděláte tedy podobenství zadků svých a podobenství myší svých, kteréž pokazily zemi, i dáte slávu Bohu Izraelskému; snad pozlehčí ruky své nad vámi, i nad bohy vašimi a nad zemí vaší. ⁶A proč obtěžujete srdce svá, jako jsou obtížili Egyptští a Farao srdce své? Zdalíž, když divné věci prokázal při nich, nepropustili jich, a oni odešli? ⁷A protož udělejte vůz nový jeden a vezměte dvě krávy otelené, na kteréž jha nebylo vzkládáno, a zapřáhněte ty krávy do vozu, a zavřete telata jejich doma, aby za nimi nešla. ⁸A vezmouce truhlu

Hospodinovu, vstavte ji na vůz; nádoby pak zlaté, kteréž jste dali jí za provinění, položte v škrínice po boku jejím, a propusťte ji, ať odejde. ⁹A šetřte: Jestližež cestou k cíli svému půjde do Betsemes, onť jest nám způsobil všechno toto zlé přenáravné; pakli nic, poznáme, že ne ruka jeho dotkla se nás, ale náhodou nám to přišlo. ¹⁰Učinili tedy ti muži tak, a vzavše dvě krávy otelené, zapřáhli je do toho vozu, a telata jejich zavřeli doma. ¹¹A vstavili truhlu Hospodinovu na vůz, i škrínku i myši zlaté, a podobizny zadků svých. ¹²I šly upřímo krávy cestou, kteráž vede do Betsemes, silnicí jednou předce jdouce a říčice, aniž se uchýlily na pravo aneb na levo. Knížata také Filistinská šla za nimi až ku pomezí Betsemes. ¹³Betsemští pak žali tehdaž pšenici v údolí, a pozdvihše očí svých, uzřeli truhlu; i veselili se, vidouce ji. ¹⁴A když přijel vůz na pole Jozue Betsemského, tu se zastavil. I byl tu kámen veliký. Tedy zsekavše dříví vozu toho i ty krávy, obětovali je v obět zápalnou Hospodinovu. ¹⁵Levítové pak složili truhlu Hospodinovu i škrínku, kteráž byla při ní, v níž byly nádoby zlaté, a postavili na ten kámen veliký. Muži pak Betsemští dodávali obětí zápalných, a obětovali oběti v ten den Hospodinovu. ¹⁶Což viděvše knížata Filistinská, navrátili se do Akaron téhož dne. ¹⁷Tito jsou pak zadkové zlatí, kteréž dali Filistinští za své provinění Hospodinovu, za Azot jeden, za Gázu jeden, za Aškalon jeden, za Gát jeden, za Akaron jeden. ¹⁸Myši také zlaté, vedlé počtu všech měst Filistinských, za patero knížetství, od města hrazeného až do vsi nehrazené, a až k kameni tomu velikému, na němž postavili truhlu Hospodinovu, kterýž jest až do tohoto dne na poli Jozue Betsemského. ¹⁹Pobil pak Hospodin z mužů Betsemských, kteříž hleděli do truhly Hospodinovy, pobil, pravím, z lidu padesát tisíců a sedmdesáte mužů. I kvílil lid, proto že učinil Hospodin v lidu porážku velikou. ²⁰Protož řekli muži Betsemští: Kdož bude moci ostáti před Hospodinem Bohem svatým tímto? A k komu odejde od nás? ²¹I poslali posly k obyvatelům Kariatjeharim, řkouce: Vrátili zase Filistinští truhlu Hospodinovu; přidte, vezměte ji k sobě.

⁷Tedy přišli muži Kariatjeharim a vzali odtud truhlu Hospodinovu, a vnesli ji do domu Abinadabova na pahrbek, a Eleazara syna jeho posvětili, aby ostříhal truhly Hospodinovy. ²Stalo se pak, že od toho času, jakž zůstala truhla v Kariatjeharim, když bylo přeběhlo mnoho dní, a byl již rok dvacátý, teprv se roztoužil všecken dům Izraelský po Hospodinovu. ³Nebo byl mluvil Samuel ke všemu domu Izraelskému, řka: Jestliže celým srdcem svým obraćíte se k Hospodinovu, odejměte bohy cizí z prostředku sebe i Astarota, a ustavte srdce své při Hospodinovu, a služte jemu samému, a vysvobodí vás z ruky Filistinských. ⁴A tak zavrhl synové Izraelští Bálim i Astarota, a sloužili Hospodinovu samému. ⁵Byl také řekl Samuel: Shromáždte všecken lid Izraelský do Masfa, a modliti se budu za vás Hospodinovu. ⁶I shromáždili se do Masfa, a vážíce vodu, vylévali před Hospodinem, a postíce se v ten den, řekli tam: Zhřešili jsme

proti Hospodinovu. A soudil Samuel syny Izraelské v Masfa. ⁷Uslýšavše pak Filistinští, že synové Izraelští shromáždili se do Masfa, vytáhla knížata Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli synové Izraelští, báli se příchodu Filistinských. ⁸Pročež řekli synové Izraelští Samuelovi: Nepřestávej volati za nás k Hospodinovu Bohu našemu, aby nás vysvobodil z ruky Filistinských. ⁹Vzav tedy Samuel beránka jednoho, kterýž ještě ssal, obětoval ho celého v obět zápalnou Hospodinovu. I modlil se Samuel Hospodinovu za Izraele, a uslyšel jej Hospodin. ¹⁰I bylo, že když Samuel obětoval obět zápalnou, Filistinští přiblížili se, aby bojovali proti Izraelovi, ale zahřměl Hospodin hřímáním náramným v ten den nad Filistinskými, a potřel je, i poraženi jsou před tváří Izraele. ¹¹Vytáhše pak muži Izraelští z Masfa, stihali Filistinské, a bili je až pod Betchar. ¹²Tehdy vzav Samuel kámen jeden, položil jej mezi Masfa a mezi Sen, a nazval jméno jeho Eben-Ezer; nebo řekl: Až potud pomáhá nám Hospodin. ¹³A tak sníženi jsou Filistinští, a netáhli více na pomezí Izraelské; a byla ruka Hospodinova proti Filistinským po všechny dny Samuelovy. ¹⁴Navrácena jsou také města Izraelovi, kteráž byli Filistinští odtrhli od Izraele, počna od Akaron až do Gát; i pomezí jejich vysvobodil Izrael z ruky Filistinských. A byl pokoj mezi Izraelem a Amorejskými. ¹⁵I soudil Samuel Izraele po všechny dny života svého. ¹⁶A chodě každého roku, obcházel Bethel a Galgala i Masfa, a soudil Izraele na všech těch místech. ¹⁷(Potom navracoval se do Ramata, nebo tam byl dům jeho, a tam soudil Izraele.) Tam také vzdělal oltář Hospodinovu.

⁸Když se pak zstaral Samuel, ustanovil syny své za soudce v Izraeli. ²A bylo jméno syna jeho prvorozeného Joel, a jméno druhého Abia; ti byli soudcové v Bersabé. ³Nechodili pak synové jeho po cestách jeho, ale uchýlili se po lakomství, a berouce dary, převraceli soud. ⁴Shromáždili se tedy všickni starší Izraelští, a přišli k Samuelovi do Ramata. ⁵A řekli jemu: Aj, tys se již zstaral, a synové tvoji nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národů. ⁶I nelíbila se ta řeč Samuelovi, že řekli: Dej nám krále, aby nás soudil. Protož modlil se Samuel Hospodinovu. ⁷Tedy řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu lidu ve všem, což mluví tobě; nebo ne tebout jsou pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi. ⁸Podlé všech skutků těch, kteréž činili od onoho dne, v němž jsem je vyvedl z Egypta až do tohoto dne, kdyžto opustili mne, a sloužili bohům cizím, takt oni činí i tobě. ⁹Protož nyní uposlechni hlasu jejich, a však nejprv osvědč pilně před nimi, a oznam jim obyčej krále, kterýž nad nimi kralovati bude. ¹⁰I mluvil Samuel všechny řeči Hospodinovy k lidu, kteříž krále žádali od něho. ¹¹A řekl: Tento bude obyčej krále, kterýž kralovati bude nad vámi: Bráti bude syny vaše, a dá je k vozům svým, a zdělá sobě z nich jezdece, a běhati budou před vozem jeho. ¹²Také ustanoví je sobě za hejtmany nad tisíci a za padesátníky, a aby jemu orali rolí jeho, a žali obilé jeho, též aby jemu

dělali nástroje válečné a přípravy k vozům jeho. ¹³Dcery také vaše bráti bude, aby dělaly masti, a byly kuchařky a pekařky. ¹⁴Nadto pole vaše a vinice vaše, i olivovní vaše nejnvýbornější pobřeží a rozdává služebníkům svým. ¹⁵Také z toho, což vsejete, a z vinic vašich desátky bráti bude, a dá komorníkům a služebníkům svým. ¹⁶Též služebníky vaše a děvky vaše, a mládence vaše nejpůsobnější, i osly vaše vezme, aby jimi dělal dílo své. ¹⁷Z stád vašich desátky bráti bude, a vy budete jemu za služebníky. ¹⁸I budete volati v ten den příčinou krále vašeho, kteréhož byste sobě vyvolili, a nevslyší vás Hospodin dne toho. ¹⁹Nechtěl však lid uposlechnouti řeči Samuelovy, a řekli: Nikoli, ale král bude nad námi, ²⁰Abychom i my také byli, jako všickni jiní národové, a souditi nás bude král náš, a vycházej před námi, bojovati bude za nás. ²¹Vyslyšev tedy Samuel všechna slova lidu, oznámil je Hospodinu. ²²I řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich, a ustanov jim krále. Protož řekl Samuel mužům Izraelským: Jdětež jeden každý do města svého.

9Byl pak muž z pokolení Benjamin, jménem Cis, syn Abiele syna Seror, syna Bechorat, syna Afia, syna muže Jemini, muž udatný. ²Ten měl syna jménem Saule, mládence krásného, tak že žádného z synů Izraelských nebylo pěknějšího nad něj; od ramene svého vzhůru převyšoval všecken lid. ³Byly se pak ztratily oslice Cis, otce Saulova. I řekl Cis Saulovi synu svému: Vezmi i hned s sebou jednoho z služebníků, a vstana, jdi, hledej oslic. ⁴A tak šel přes horu Efraim, a prošel až do země Salisa, a nic nenalezli; prošli také zemí Sálím, a nic nenalezli. Ještě přešli i zemí Jemini, a nenalezli. ⁵Když pak přišli do země Zuf, řekl Saul služebníku svému, kterýž byl s ním: Poď, a navraťme se, aby otec můj nechaje těch oslic, neměl starosti o nás. ⁶Kterýž řekl jemu: Aj, nyní muž Boží jest v městě tomto, a muž ten jest znamenitý; cožkoli praví, všechno se tak stává. Medle, jděme tam, zdali by oznámil nám cestu naši, kterouž bychom jíti měli. ⁷Odpověděl Saul služebníku svému: Aj, půjdeme. Co pak přineseme muži tomu? Nebo jsme chléb vytrávili z pytlíků našich, ani daru nemáme, kterýž bychom přinesli muži Božímu. Což máme? ⁸I doložil služebník, odpovídaje Saulovi, a řekl: Hle, našel jsem u sebe čtvrt lotu stříbra; to dám muži Božímu, aby nám oznámil cestu naši. ⁹(Za starodávna v Izraeli tak říkával každý, kdož jíti měl raditi se s Bohem: Podte, a půjdeme až k vidoucímu. Nebo ten, kterýž nyní slove prorok, za starodávna sloul vidoucí.) ¹⁰Řekl tedy Saul služebníku svému: Dobrá jest řeč tvá, nu, jděmež. I šli do města, v kterémž byl muž Boží. ¹¹A když vcházeli na horu města, potkali se s děvčkami, vycházejícími vážit vody. I řekli jim: Jest-li zde vidoucí? ¹²Kteréž odpověděly jim a řekly: Jest. Hle, a on před tebou, pospěš tedy; nebo dnes přišel do města, proto že obětuje dnes lid na té hoře. ¹³Hned jakž vejdete do města, tedy naleznete ho, prvé než vstoupí na horu k jídlu. Lid zajisté nebude jísti, dokudž on nepřijde, nebo on po-

žehná obětí, a potom pozvaní jísti budou. A protož jděte, nebo v tuto chvíli naleznete ho. ¹⁴I šli do města. A když vcházeli do prostřed města, aj, Samuel vycházel proti nim, aby vstoupil na tu horu. ¹⁵Hospodin pak zjevil Samuelovi o jeden den prvé, nežli přišel Saul, řka: ¹⁶V tuto chvíli zítra pošli k tobě muže z země Benjamin, kteréhož pomazáš, aby byl vůdce lidu mého Izraelského, a vysvobodí lid můj z ruky Filistinských; vzhlédl jsem zajisté na lid svůj, nebo přišlo volání jeho ke mně. ¹⁷A když Samuel uzřel Saule, řekl jemu Hospodin: Aj, teď ten muž, o kterémž pravil jsem tobě: ten spravovati bude lid můj. ¹⁸Tedy přistoupil Saul k Samuelovi v bráně, a řekl: Ukaž mi, prosím, kde jest tuto dům vidoucího? ¹⁹I odpověděl Samuel Saulovi: Já jsem vidoucí. Vstuptež přede mnou na horu, a budete dnes jísti se mnou; potom ráno propustím tě, a cožkoli jest v srdci tvém, oznámím tobě. ²⁰O oslice pak, kteréž se ztratily dnes třetí den, nic se nestarej, nebo nalezeny jsou. Ale na koho žádost všeho Izraele? Zdali ne na tebe a na všecken dům otce tvého? ²¹I odpověděl Saul a řekl: Zdaliž já nejsem syn Jemini, z nejmenšího pokolení Izraelského? Ano i čeled má jest nejchaternejší ze všech čeledí pokolení Benjaminova. Pročž jsi tedy ke mně mluvil taková slova? ²²A pojav Samuel Saule i služebníka jeho, uvedl je do pokoje, a dal jim místo nejpřednější mezi pozvanými, jichž bylo okolo třiceti mužů. ²³I řekl Samuel kuchaři: Dej sem ten díl, kterýž jsem dal tobě, o kterémž jsem řekl: Schovej jej obzvláště. ²⁴Když tedy přinesl kuchař plece i s tím, což se ho přidrželo, položil Samuel před Saule, a řekl: Teď, což pozůstalo, vezmi sobě, jez; až k této chvíli zajisté zachováno jest to pro tebe, jakž jsem řekl: Lidu jsem pozval. I jedl Saul s Samuelem v ten den. ²⁵A když sešli s hory do města, mluvil s Saulem na vrchní podlaže. ²⁶Potom vstali velmi ráno. I stalo se, když záře vcházela, že zavolal Samuel Saule na hůru, řka: Vstaň, a propustím tě. Vstal tedy Saul, a vyšli oba ven, on i Samuel. ²⁷A když přicházeli na konec města, řekl Samuel Saulovi: Rci služebníku, ať jde napřed, (i šel); ty pak pozastav se málo, až oznámím řeč Boží.

10Tedy vzal Samuel nádobku oleje, a vylil na hlavu jeho, a políbil ho, i řekl: Aj, teď pomazal tě Hospodin nad dědictvím svým za vůdce. ²Když půjdeš dnes ode mne, nalezneš dva muže u hrobu Ráchel v končinách Benjamin v Zelzachu. Kteríž řeknou tobě: Nalezny jsou oslice, jichž jsi chodil hledati. A aj, otec tvůj nechav péče o oslice, stará se o vás, pravě: Kterak udělám o syna svého? ³A odejda odtud dále, přijdeš až k rovině Tábor. I potkají se s tebou tam tři muži vstupující k Bohu do Bethel, jeden nesa tři kozelce, druhý nesa tři pecníky chleba, a třetí nesa láhvice vína. ⁴Kterížto když tě pozdraví, dadíť dva chleby, kteréž přijmeš z rukou jejich. ⁵Potom přijdeš na pahrbek Boží, na kterémž jest stráž Filistinská. A když tam vejdeš do města, potká se s tebou zástup proroků sstupujících s hory, a před nimi loutna, buben i píšťalka a harfa, a oni prorokovati

budou. ⁶I sstoupí na tě Duch Hospodinův, a prorokovati budeš s nimi, a proměněn budeš v muže jiného. ⁷Když tedy zběhnou se tato znamení při tobě, učíš, cožkoli najde ruka tvá, nebo Bůh s tebou jest. ⁸Potom sstoupíš přede mnou do Galgala, a aj, já sstoupím k tobě, abych obětoval oběti zápalné, též abych obětoval oběti pokojné. Za sedm dní čekati budeš, až přijdu k tobě, a ukáži ti, co bys měl činiti. ⁹A bylo, když se obrátil, aby šel od Samuele, že Bůh proměnil srdce jeho v jiné, a zběhla se všecka ta znamení dne toho. ¹⁰I přišli tam ku pahrbku, a aj, zástup proroků proti němu, i sstoupil na něj Duch Boží, a prorokoval u prostřed nich. ¹¹Stalo se tedy, že všickni, kdož ho znali prvé, viděli, an prorokuje s proroky. Pročež mluvil každý, jeden k druhému: Což se to stalo synu Cis? Zdali také Saul mezi proroky? ¹²I odpověděl jeden odtud a řekl: A kdo jest otec jejich? Protož přišlo to v přísloví: Zdali také Saul mezi proroky? ¹³A přestav prorokovati, přišel na horu. ¹⁴Řekl pak strýc Saulův jemu a k služebníku jeho: Kam jste chodili? Odpověděl: Hledati oslic; když jsme pak poznali, že jich není, přišli jsme k Samuelovi. ¹⁵I řekl strýc Saulův: Pověz mi medle, co vám řekl Samuel? ¹⁶Odpověděl Saul strýci svému: Oznamil nám místně, že by nalezeny byly oslice. Ale s strany království nic mu neoznamil, co mluvil Samuel. ¹⁷Svolal pak Samuel lid k Hospodinu do Masfa, ¹⁸A řekl synům Izraelským: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem vyvedl Izraele z Egypta, a vysvobodil jsem vás z ruky Egyptských, nýbrž z ruky všech království ssuzujících vás. ¹⁹Ale vy dnes zavrhlí jste Boha svého, kterýž sám vyprošťuje vás ze všech zlých věcí vašich a z úzkostí vašich, a řekli jste jemu: Krále ustanov nad námi. Protož nyní postavte se před Hospodinem po pokoleních svých a po tisících svých. ²⁰A když Samuel kázal přistupovati všechněm pokolením Izraelským, přišlo na pokolení Beniamin. ²¹Potom kázal přistupovati pokolení Beniamin po čeledech jich, i přišlo na čeled Matri, a přišlo na Saule, syna Cis. I hledali ho, a není nalezen. ²²Protož ptali se opět Hospodina: Přijde-li ještě sem ten muž? I odpověděl Hospodin: Aj, skryl se mezi nádobím. ²³Tedy běželi a vzali ho odtud. I postavil se u prostřed lidu, a převyšoval všecken lid od ramene svého vzhůru. ²⁴I řekl Samuel všemu lidu: Vidíte-li, koho vyvolil Hospodin, žeť mu není podobného ve všem lidu? Protož zkřikl všecken lid, a řekli: Živ buď král! ²⁵I oznamoval Samuel lidu o správě království, a vepsal to do knihy, kterouž položil před Hospodinem. Potom propustil Samuel všecken lid, jednoho každého do domu jeho. ²⁶Také i Saul odšel do domu svého do Gabaa; a odešla s ním vojska, jichžto srdcí Bůh se dotekl. ²⁷Ale lidé nešlechtní řekli: Tento-liž nás vysvobodí? I pohrdali jím, ani mu pocty nepřinesli. On pak činil se neslyše.

11Tedy přitáhl Náhas Ammonitský, a položil se proti Jábés v Gálad. I řekli všickni muži Jábés k Náhasovi: Učíš s námi smlouvu, a budemeť sloužiti. ²Jimž odpověděl Náhas Ammonitský: Na ten způsob učiním s vámi smlouvu,

jestliže každému z vás vyloupím oko pravé, a uvedu to pohanění na všecken Izrael. ³I řekli jemu starší Jábés: Propůjč nám sedm dní, ať rozešleme posly po všech končinách Izraelských, a nebude-li žádného, kdo by nás vysvobodil, tedy vyjdeme k tobě. ⁴Když pak přišli ti poslové do Gabaa Saulova, a mluvili ta slova v uši lidu, pozdvihli všickni hlasu svého a plakali. ⁵A aj, Saul šel za voly s pole. I řekl Saul: Co je lidu, že pláče? I vypravovali jemu slova mužů Jábés. ⁶Tedy sstoupil Duch Boží na Saule, když uslyšel slova ta, a rozhněvala se prchlivost jeho náramně. ⁷A vzav pár volů, rozsekal je na kusy, a rozeslal po všech krajinách Izraelských po týchž poslích, řka: Kdo by koli nešel za Saulem a za Samuelem, tak se stane s voly jeho. I připadl strach Hospodinův na lid, a vyšli jako muž jeden. ⁸I seštl je v Bezecku; a bylo synů Izraelských třikrát sto tisíc, a mužů Juda třidceti tisíců. ⁹I řekli těm poslům, kteříž byli přišli: Takto povíte mužům Jábés v Gálad: Zítرا budete vysvobozeni, když slunce obejde. I přišli poslové, a oznámili mužům Jábés, kteřížto zrađovali se. ¹⁰Tedy řekli muži Jábés Ammonitským: Ráno vyjdeme k vám, abyste nám učinili, cožkoli se vám za dobré viděti bude. ¹¹Nazejtří pak rozdělil Saul lid na tři houfy; i vskočili do prostřed vojska v čas jitřního bdění, a bili Ammonitské, až slunce dobře vzešlo; kteříž pak byli pozůstali, rozprchli se, tak že nezůstalo z nich ani dvou pospolu. ¹²I řekl lid Samuelovi: Kdo jest ten, jenž pravil: Zdali Saul kralovati bude nad námi? Vydejte ty muže, ať je zbijeme. ¹³Ale Saul řekl: Nebudet dnes žádný zabit, poněvadž dnes učinil Hospodin vysvobození v Izraeli. ¹⁴I řekl Samuel lidu: Přidte, a podme do Galgala, obnovíme tam království. ¹⁵Šel tedy všecken lid do Galgala, a ustanovili tam Saule za krále před Hospodinem v Galgala, a obětovali také tam oběti pokojné před Hospodinem. I veselil se tam Saul a všickni muži Izraelští velmi velice.

12Mluvil pak Samuel ke všemu Izraelovi: Aj, uposlechl jsem hlasu vašeho ve všem, což jste mluvili ke mně, a ustanovil jsem nad vámi krále. ²A nyní aj, král jde před vámi, já pak zstaral jsem se a ošedivěl, a synové moji, aj, mezi vámi jsou. Já také chodil jsem před vámi od své mladosti až do dnešního dne. ³A však aj, teď jsem. Vydejte svědectví proti mně před Hospodinem a před pomazaným jeho, vzal-li jsem čího vola, aneb vzal-li jsem čího osla, utiskl-li jsem koho, ublížil-li jsem komu, aneb vzal-li jsem od koho úplatek, abych na něm přehlédl něco, a navrátím vám. ⁴Odpověděli: Neutiskl jsi nás, aniž jsi ublížil nám, aniž jsi co vzal z ruky kterého člověka. ⁵Řekl ještě jim: Svědek jest Hospodin proti vám, svědek jest i pomazaný jeho v tento den, že jste nenalezli při mně ničehož. I řekl lid: Svědek jest. ⁶Tedy řekl Samuel lidu: Hospodin jest svědek, kterýž učinil Mojžíše a Arona, a kterýž vyvedl otce vaše z země Egyptské. ⁷Protož nyní postavte se, ať s vámi v soud vejdu před Hospodinem o všechny spravedlivé skutky Hospodinovy, kteréž učinil s vámi i s otci vašimi. ⁸Když byl všel Jákob

do Egypta, volali otcové vaši k Hospodinu; i poslal Hospodin Mojžíše a Arona, kteříž vyvedli otce vaše z Egypta, a osadili je na tomto místě. ⁹A když se zapomenuli na Hospodina Boha svého, vydal je v ruku Zizary, knížete vojska Azor, a v ruku Filistinských, též v ruku krále Moábského, kteříž bojovali proti nim. ¹⁰Ale když volali k Hospodinu a řekli: Zhřešili jsme, nebo jsme opustili Hospodina, a sloužili jsme Bálim a Astarot, protože nyní vysvobodí nás z ruky nepřátel našich, a sloužiti budeme tobě: ¹¹I poslal Hospodin Jerobále a Bedana a Jefte a Samuele, a vytrhl vás z ruky nepřátel vašich okolních, a bydlili jste bezpečně. ¹²Potom vidouce, že Náhas král synů Ammon přitáhl proti vám, řekli jste mi: Nikoli, ale král bude kralovati nad námi; ješto Hospodin Bůh váš jest králem vašim. ¹³Nyní tedy, aj, král, kteréhož jste zvolili, za něhož jste žádali, a aj, Hospodin ustanovil ho nad vámi králem. ¹⁴Budete-li se báti Hospodina, a jemu sloužiti a poslouchati hlasu jeho, a nebudete-li se zpěčovati řeči Hospodinově, tak i vy i král, kterýž kraluje nad vámi, ostojíte, jdouce za Hospodinem Bohem vašim. ¹⁵Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporni budete řeči jeho, bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcům vašim. ¹⁶Ještě se teď pozastavte, a vizte věc tuto velikou, kterouž učiní Hospodin před očima vašima. ¹⁷Zdaliž není dnes žeň pšeničná? Volati budu k Hospodinu, i vydá hřímání a dešť, tak že poznati a viděti musíte, jak jest to velmi zlá věc, kteréž jste se dopustili před očima Hospodinovýmá, žádavše sobě krále. ¹⁸Protož volal Samuel k Hospodinu, a vydal Hospodin hřímání a dešť v ten den. I bál se všecken lid Hospodina velmi i Samuele. ¹⁹A řekl všecken lid Samuelovi: Modl se za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom nezemřeli; nebo jsme přidali ke všem hříchům našim i toto zlé, že jsme sobě žádali krále. ²⁰I řekl Samuel lidu: Nebojte se. Učinili jste sic všechno to zlé, však proto neodstupujte zpět od Hospodina, ale služte Hospodinu celým srdcem svým. ²¹Neodstupujte, pravím, následující marnosti, totiž cizích bohů, kteříž nic neprosívají, aniž vysvobozují, nebo jsou marnost. ²²Neopustíť zajisté Hospodin lidu svého pro jméno své veliké; nebo zalíbilo se Hospodinu, aby vás sobě vzdělal v lid. ²³Ode mne také odstup to, abych měl hřešiti proti Hospodinu, a přestávati modliti se za vás, nýbrž navoditi vás budu na cestu dobrou a přímou. ²⁴A však bojte se Hospodina a služte jemu v pravdě celým srdcem svým; nebo vidíte, jak veliké věci učinil s vámi. ²⁵Jestliže pak předce zle činiti budete, i vy i král váš zahynete.

13Saul tedy prvního léta kralování svého, (kraloval pak dvě léta nad Izraelem), ²Vybral sobě tři tisíce z Izraele. I bylo jich s Saulem dva tisíce v Michmas a na hoře Bethel, a tisíc bylo s Jonatou v Gabaa Beniaminově; ostatek pak lidu rozpustil jednoho každého do příbytku jeho. ³I pobil Jonata stráž Filistinských, kterouž měli na pahrbku, a uslyšeli to Filistinští. Tedy Saul troubil v troubu po vší zemi, řka: Ať to slyší Hebrejští. ⁴A tak slyšel všecken Izra-

el, že bylo praveno: Pobil Saul stráž Filistinských, pročez také zoškliven byl Izrael mezi Filistinskými. I svolán jest lid za Saulem do Galgala. ⁵Filistinští pak sebrali se k boji proti Izraelovi, třidceti tisíc vozů, a šest tisíc jezdců, a lidu ve množství, jako jest písku na břehu mořském. I vytáhli a položili se v Michmas na východ Betaven. ⁶A protože muži Izraelští vidouce, že jim úzko, (nebo byl ssoužen lid), skryl se lid v jeskyních a v ohradách, a v skalách a v horách, i v jamách. ⁷Hebrejští také přepravili se přes Jordán do země Gád a Galád. Saul pak ještě byl v Galgala, a všecken lid zastrašil se, jda za ním. ⁸I očekával tu za sedm dní vedlé času uloženého od Samuele; a když nepřicházel Samuel do Galgala, rozešel se lid od něho. ⁹Tedy řekl Saul: Přineste ke mně obět zápalnou a oběti pokojné. I obětoval oběti zápalné. ¹⁰Když pak již dokonal obětování oběti zápalné, aj, Samuel přicházel, a Saul vyšel proti němu, aby ho přivítal. ¹¹I řekl Samuel: Co jsi učinil? Odpověděl Saul: Když jsem viděl, že se lid rozchází ode mne, a ty nepřicházíš k uloženému dni, a Filistinští byli shromážděni v Michmas: ¹²I řekl jsem: Nyní případnou Filistinští na mne v Galgala, a tváři Hospodinově nemodlil jsem se. Takž jsem se opovážil a obětoval jsem oběti zápalné. ¹³Tedy řekl Samuel Saulovi: Bláznivě jsi učinil, nezachovals příkázání Hospodina Boha svého, kteréž přikázal tobě; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé nad Izraelem až na věky. ¹⁴Ale již nyní království tvé neostojí. Vyhledalť jest Hospodin sobě muže vedlé srdce svého, jemuž rozkázal Hospodin, aby byl vůdce nad lidem jeho; nebo jsi nezachoval, cožť přikázal Hospodin. ¹⁵Vstav pak Samuel, vstoupil z Galgala do Gabaa Beniaminova. A Saul načetl lidu, kterýž zůstával při něm, okolo šesti set mužů. ¹⁶Saul tedy a Jonata syn jeho, i lid, kterýž zůstával s nimi, byli v Gabaa Beniaminově, Filistinští pak leželi v Michmas. ¹⁷I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré rozdělení. Houf jeden obrátil se k cestě Ofra, k zemi Sual; ¹⁸A houf druhý obrátil se na cestu Betoron; houf pak třetí pustil se cestou krajiny, kteráž patří k údolí Seboim na poušti. ¹⁹Kováře pak žádného nenalézalo se ve vší zemi Izraelské; nebo byli řekli Filistinští: Aby sobě Hebrejští nenadělali mečů a kopí. ²⁰Protož chodívali všickni Izraelští k Filistinským, aby ostřil sobě jeden každý radlici svou, a motyku svou, sekeru svou i vidly své, ²¹Sic jinak byly šterbiny na radlicích, motykách, vidlách třírohých a sekerách; také i o zaostření ostnu bývalo těžko. ²²I bylo, že v čas boje nenalézalo se meče ani kopí u žádného z lidu toho, kterýž byl s Saulem a s Jonatou, toliko u Saule a u Jonaty syna jeho. ²³Vyšla pak stráž Filistinských k cestám Michmas.

14Stalo se pak jednoho dne, že řekl Jonata syn Saulův služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poď, půjdeme k strážím Filistinských, kteráž jest na oné straně. Ale otci svému toho nepověděl. ²Saul však zůstával na kraji pahrbku pod jabloní zrnatou, kteráž byla v Migron; a lidu, kterýž byl s ním, bylo okolo šesti set mužů, ³Tolikéž Achiáš syn Achi-

točův, bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí, kněze Hospodinova v Sílo, kterýž nosil efod. Ale lid nevěděl, že by odšel Jonata. ⁴Mezi těmi pak průchody, jimiž pokoušel se Jonata přejít k stráži Filistinských, byla skála příkrá k přecházení s této strany, též skála příkrá k přecházení s oné strany; jméno jedné Bóses, a jméno druhé Seneh. ⁵Jedna skála byla na půlnoci proti Michmas, a druhá na poledne proti Gabaa. ⁶I řekl Jonata služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Pod, přejdeme k stráži těch neobřezaných, snad bude Hospodin s námi; neboť není nesnadné Hospodinu zachovati ve mnoze aneb v mále. ⁷Odpověděl oděnc jeho: Učiň, cožkoli jest v srdci tvém, obrať se, kam chceš; aj, budu s tebou podlé vůle tvé. ⁸I řekl Jonata: Aj, my jdeme k mužům těm, a ukážeme se jim. ⁹Jestliže řeknou nám takto: Počkejte, až přijdeme k vám, stůjme na místě svém, a nechodme k nim. ¹⁰Pakli by řekli takto: Vstupte k nám, jděme, nebo vydal je Hospodin v ruku naši. To zajisté nám bude za znamení. ¹¹Ukázali se tedy oba dva strážci Filistinských. I řekli Filistinští: Hle, Hebrejští lezou z děr, v nichž se byli skryli. ¹²I mluvili někteří z stráže té k Jonatovi a k oděnci jeho, a řekli: Vstupte k nám, a povíme vám něco. Pročež řekl Jonata k oděnci svému: Podiž za mnou, nebo je vydal Hospodin v ruku Izraele. ¹³A tak lezl čtvermo Jonata a oděnc jeho za ním. I padali před Jonatou, a oděnc jeho mordoval je, jda za ním. ¹⁴A to byla porážka první, v níž zbil Jonata a oděnc jeho okolo dvaceti mužů, jako v půl honech rolí dvěma volům s zápřež. ¹⁵Protož byl strach v tom ležení a na tom poli, i na všem tom lidu; strážní i oni loupežníci děsili se též, až se země třásla, nebo byla v strachu Božím. ¹⁶A vidouce strážní Saulovi v Gabaa Beniaminově, oznámili, jak množství to narůzno prchá, a vždy více se potírá. ¹⁷Saul pak řekl lidu, kterýž s ním byl: Vyhleďte i hned a zvězte, kdo jest z našich odšel. A když vyhledávali, hle, Jonaty nebylo a oděnce jeho. ¹⁸I řekl Saul Achiášovi: Postav sem truhlu Boží. (Truhla pak Boží toho času byla s syny Izraelskými.) ¹⁹I stalo se, když ještě mluvil Saul k knězi, že hřmot, kterýž byl v vojště Filistinských, více se rozcházel a rozmáhal. Protož řekl Saul knězi: Spust ruku svou. ²⁰Shromáždili se tedy Saul i všecken lid, kterýž s ním byl, a přišli až k té bitvě; a aj, byl meč jednoho proti druhému s hřmotem velmi velikým. ²¹Hebrejští pak někteří byli s Filistinskými prvé, kteříž táhli s nimi polem sem i tam; i ti také obrátili se a stáli při lidu Izraelském, kterýž byl s Saulem a s Jonatou. ²²Všickni také muži Izraelští, kteříž se skryli na hoře Efraim, když uslyšeli, že by utíkali Filistinští, honili je i oni v té bitvě. ²³I vysvobodil Hospodin toho dne Izraele. Boj pak protáhl se až do Betaven. ²⁴A ačkoli muži Izraelští utrápili se toho dne, však Saul zavázal lid s přísahou, řka: Zlořečený muž, kterýž by jedl chléb prvé, než bude večer, a než se pomstím nad nepřátely svými. A tak neokusil všecken lid chleba. ²⁵Všecken pak lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost medu po zemi. ²⁶A když všel lid do lesa, viděl te-

kooucí med; žádný však nepřičinil k ústům svým ruky své, nebo se bál lid té přísahy. ²⁷Ale Jonata neslyšev, že otec jeho zavazoval lid přísahou, vztáhl hůl, kterouž měl v ruce své, a omočil konec její v plástu medu, a obrátil ruku svou k ústům svým; i osvítily se oči jeho. ²⁸Odpovídaje pak jeden z lidu, řekl: Velikou přísahou zavázal otec tvůj lid, řka: Zlořečený muž, kterýž by jedl chléb dnes, ačkoli zemdlel lid. ²⁹Tedy řekl Jonata: Zkormoutil otec můj lid země. Pohleďte, prosím, jak se osvítily oči mé, hned jakž jsem okusil maličko medu toho. ³⁰Čím více kdyby se byl směle najedl dnes lid z loupeží nepřátel svých, kterýchž dosáhl? Nebyla-liž by se nyní stala větší porážka Filistinských? ³¹A tak bili toho dne Filistinské od Michmas až do Aialon; i ustal lid náramně. ³²Protož obrátil se lid k loupeži, a nabravše ovcí a volů i telat, zbili je na zemi; i jedl lid se krví. ³³I pověděli Saulovi, řkouce: Aj, lid hřeší proti Hospodinu, jeda se krví. Kterýž řekl: Přestoupili jste přikázání. Přivaltež i hned ke mně kámen veliký. ³⁴Opět řekl Saul: Rozejděte se mezi lid a rcete jim: Přiveďte ke mně jeden každý vola svého a jeden každý dobytče své, a bíte tuto a jezte, i nebudete hřešiti proti Hospodinu, jedouce se krví. Přivedli tedy všecken lid jeden každý vola svého rukou svou té noci a zabýjeli tu. ³⁵Vzdělal také Saul oltář Hospodinu; to nejprvnější oltář udělal Hospodinu. ³⁶Potom řekl Saul: Pustme se po Filistinských v noci, a budeme je loupiti až do jitra, aniž zůstavujeme z nich koho. Kteríž řekli: Cožt se koli vidí za dobré, učiň. Ale kněz řekl: Přistupme sem k Bohu. ³⁷I tázal se Saul Boha: Pustím-li se za Filistinskými? Dáš-li je v ruku Izraelovu? I neodpověděl mu v ten den. ³⁸Protož řekl Saul: Přistupujte sem všecka knížata lidu, a vyzvězte a vyhleďte, kdo se jest dopustil dnes hříchu nějakého? ³⁹Nebo živť jest Hospodin, kterýž vysvobozuje Izraele, že byť pak i na Jonatovi synu mém to bylo, smrtí umře. I neodpověděl jemu žádný ze všeho lidu. ⁴⁰Řekl také všemu Izraelovi: Budte vy na jedné straně, já pak a Jonata syn můj budeme na druhé straně. Odpověděl lid Saulovi: Učiň, cožt se za dobré vidí. ⁴¹Protož řekl Saul Hospodinu Bohu Izraelskému: Ukaž spravedlivě. I přišlo na Jonatu a Saule, lid pak z toho vyšel. ⁴²I řekl Saul: Vrzte los mezi mnou a mezi Jonatou synem mým. A postižen jest Jonata. ⁴³Řekl tedy Saul Jonatovi: Pověz mi, co jsi učinil? I pověděl mu Jonata a řekl: Toliko jsem okusil maličko medu koncem holi, kterouž jsem měl v ruce své, a aj, proto-liž mám umřítí? ⁴⁴Odpověděl Saul: Toto učiň mi Bůh a toto přidej, že smrtí umřeš, Jonato. ⁴⁵I řekl lid Saulovi: Což tedy umřítí má Jonata, kterýž učinil vysvobození toto veliké v Izraeli? Odstup to, živť jest Hospodin, že nespadne vlas s hlavy jeho na zemi, poněvadž s pomocí Boží učinil to dnes. I vyprostil lid Jonatu, tak aby nebyl usmrčen. ⁴⁶Tedy odtáhl Saul od Filistinských; Filistinští také navrátili se k místu svému. ⁴⁷Saul pak uvázav se v království nad Izraelem, bojoval vůkol se všemi nepřátely svými, s Moabskými a s syny Ammon, a s Edomem, i s králi Soba, a s Filistinskými; a kamž se koli obracel, ukrutnost provodil. ⁴⁸Sebrav také vojska, porazil Amalecha, a vysvobodil

Izraele z ruky zhoubců jeho. ⁴⁹Byli pak synové Saulovi: Jonata a Jesui a Melchisua; a jména dvou dcer jeho, jméno prvorozené Merob, jméno pak mladší Míkol. ⁵⁰A jméno manželky Saulovy Achinoam, dcera Achimaasova; jméno pak hejtmana vojska jeho Abner, syn Ner, strýce Saulova. ⁵¹Nebo Cis byl otec Saulův, a Ner otec Abnerův, syn Abielův. ⁵²Byla pak válka veliká s Filistinskými po všechny dny Saulovy, protože kohožkoli Saul viděl muže silného, a kohokoli udatného, bral ho k sobě.

15Řekl pak Samuel Saulovi: Hospodin poslal mne, abych tě pomazal za krále nad lidem jeho, nad Izraelem, pozorujž tedy nyní hlasu slov Hospodinových. ²Takto praví Hospodin zástupů: Rozpomenul jsem se na to, co jest činil Amalech Izraelovi, že se položil proti němu na cestě, když se bral z Egypta. ³Protož i hned táhni a zkaz Amalecha, a zahladte jako proklaté všecko, což má. Neslitovávejž se nad ním, ale zahub od muže až do ženy, od malého až do toho, kterýž prsí požívá, od vola také až do ovce, a od velblouda až do osla. ⁴Sebral tedy Saul lid, a sečtl je v Telaim, dvakrát sto tisíc pěších, a deset tisíc mužů Judských. ⁵A přitáhl Saul až k městu Amalechovu, aby bojoval v údolí jeho. ⁶I řekl Saul Cinejským: Jděte, oddělte se, vyjděte z prostředku Amalechitských, abych vás s nimi nezahladil; nebo vy jste učinili milosrdenství se všemi syny Izraelskými, když šli z Egypta. A tak odšel Cinejský z prostředku Amalecha. ⁷I porazil Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do Sur, kteréž jest naproti Egyptu. ⁸Jal také Agaga krále Amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil ostrostí meče. ⁹I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a nejlepší bravy a skoty a krmený dobytek, a berany i všecko, což lepšího bylo, a nechtěli vyhubiti jich; což pak bylo ničemného a churavého, to zahubili. ¹⁰A protože stalo se slovo Hospodinovo k Samuelovi, řkoucí: ¹¹Žel mi, že jsem Saule ustanovil za krále, nebo odvrátil se ode mne, a slovo mých nevyplnil. I rozhorlil se Samuel náramně a volal k Hospodinu celou noc. ¹²Vstav pak Samuel, šel vstříc Saulovi ráno. I oznámili Samuelovi, řkouce: Saul přišel na Karmel, a aj, připravil sobě místo, a odtud hnuv se, táhl a sstoupil do Galgala. ¹³A když přišel Samuel k Saulovi, řekl jemu Saul: Požehnaný ty od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo. ¹⁴Samuel pak řekl: Jaké pak jest to bečení ovcí těch v uších mých, a rvání volů, kteréž já slyším? ¹⁵Odpověděl Saul: Od Amalechitských přihnali je; nebo zachoval lid, což nejlepšího bylo z bravů a skotů, aby to obětoval Hospodinu Bohu tvému, ostatek pak jsme zahladili jako proklaté. ¹⁶I řekl Samuel Saulovi: Dopust, ať oznámím tobě, co jest mi mluvil Hospodin noci této. Dí jemu: Oznam. ¹⁷Tedy řekl Samuel: Zdali jsi nebyl maličký sám u sebe? A přece učiněn jsi hlavou pokolení Izraelských, a pomazal tě Hospodin za krále nad Izraelem. ¹⁸A poslal tě Hospodin na cestu a řekl tobě: Jdi, zahub jako proklaté hříšníky ty Amalechitské, a bojuj proti nim, dokudž byste nevyhladili jich. ¹⁹Pročež jsi tedy neposlechl hlasu Hospodinova, ale

obrátil jsi se k loupeži, a učinils zlou věc před očima Hospodinovýmá? ²⁰Odpověděl Saul Samuelovi: Však jsem uposlechl hlasu Hospodinova, a šel jsem cestou, kterouž poslal mne Hospodin, a přivedl jsem Agaga krále Amalechitského, i Amalechitské jako proklaté vyhubil jsem. ²¹Ale lid vzal z loupeží bravy a skoty přední z věcí proklatých, k obětování Hospodinu Bohu tvému v Galgala. ²²I řekl Samuel: Zdalíž líbost takovou má Hospodin v zápalích a v obětech, jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přinášeti. ²³Nebo zpoura jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti příkázání jako modlářství a obrazové. Poněvadž jsi pak zavrhl řeč Hospodinovu, i on také zavrhl tě, abys nebyl králem. ²⁴Tedy řekl Saul Samuelovi: Zhřešil jsem, že jsem přestoupil rozkaz Hospodinův a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a povolil jsem hlasu jejich. ²⁵Protož nyní odpust, prosím, hřích můj, a navrať se se mnou, ať se pomodlím Hospodinu. ²⁶I řekl Samuel Saulovi: Nenavrátím se s tebou; nebo jsi zavrhl řeč Hospodinovu, tebe také zavrhl Hospodin, abys nebyl králem nad Izraelem. ²⁷A když se obrátil Samuel, aby odšel, Saul uchytil křídlo pláště jeho, i odtrhlo se. ²⁸Tedy řekl jemu Samuel: Odtrhlť jest Hospodin království Izraelské dnes od tebe, a dal je bližnímu tvému, lepšímu, než jsi ty. ²⁹Však proto vítěz Izraelský klamati nebude, ani želeť; nebo není člověkem, aby měl čeho želeť. ³⁰On pak řekl: Zhřešilt jsem, ale vždy mne cti, prosím, před staršími lidu mého a před Izraelem, a navrať se se mnou, abych se pomodlil Hospodinu Bohu tvému. ³¹I navrátiv se Samuel, šel za Saulem, a pomodlil se Saul Hospodinu. ³²Řekl pak Samuel: Přiveďte ke mně Agaga, krále Amalechitského. I šel k němu Agag nádherně; nebo řekl Agag: Jistě odešla hořkost smrti. ³³Ale Samuel řekl: Jakož uvedl sirobu na ženy meč tvůj, takt osíří matka tvá nad jiné ženy. I rozsekal Samuel Agaga na kusy před Hospodinem v Galgala. ³⁴Potom odšel Samuel do Ráma, Saul pak vstoupil do domu svého, do Gabaa Saulova. ³⁵A již potom více Samuel neviděl Saule až do dne smrti své; však plakal Samuel Saule. Hospodin pak želel toho, že učinil Saule králem nad Izraelem.

16Řekl pak Hospodin Samuelovi: I dokudž ty budeš plakati Saule, poněvadž jsem já ho zavrhl, aby nekraloval nad Izraelem? Naplň roh svůj olejem a poč, pošli tě k Izai Betlémskému; nebo jsem vybral sobě z synů jeho krále. ²I řekl jemu Samuel: Kterak mám jíti? Nebo Saul uslyše, zabije mne. Odpověděl Hospodin: Jalovici z stáda vezmeš s sebou, a díš: Přišel jsem, abych obětoval Hospodinu. ³A pozveš Izai k oběti, jáť pak ukáži, co bys měl činiti; i pomazeš mi toho, o kterémž já tobě povím. ⁴A tak učinil Samuel, jakž mu byl mluvil Hospodin, a přišel do Betléma. A ulekše se starší města, vyšli proti němu a řekli: Pokojný jest příchod tvůj? ⁵Odpověděl: Pokojný. Abych obětoval Hospodinu, přišel jsem. Posvěťte se, a poďte k oběti se mnou. Posvětil také Izai a synů jeho, a pozval jich k oběti.

⁶Když pak přišli, vida Eliába, řekl: Jistě před Hospodinem jest pomazaný jeho. ⁷Ale Hospodin řekl Samuelovi: Nehleď na tvárnost jeho a na zrůst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci. ⁸I povolal Izai Abinadaba, a kázal mu jíti před Samuele. Kterýž řekl: Také ani toho nevyvolil Hospodin. ⁹Rozkázal též Izai jíti Sammovi. I řekl: Ani toho nevyvolil Hospodin. ¹⁰Takž rozkázal Izai jíti sedmi synům svým před Samuele. Ale Samuel řekl Izai: Ani těch nevyvolil Hospodin. ¹¹Potom řekl Samuel Izai: Jsou-li to již všickni synové? Odpověděl: Ještěť zůstává nejmladší, a aj, pase ovce. Tedy řekl Samuel Izai: Pošli a vezmi jej; nebo aniž sedneme za stůl, dokudž on sem nepřijde. ¹²I poslal a přivedl ho. (Byl pak on ryšavý, krásných očí a libého vzezření.) I řekl Hospodin: Vstana, pomaz ho, nebo to jest ten. ¹³Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal ho u prostřed bratří jeho. I odpočinul Duch Hospodinův na Davidovi od toho dne i potom. A Samuel vstav, odšel do Ráma. ¹⁴Takž Duch Hospodinův odšel od Saule, a nepokojil ho duch zlý od Hospodina. ¹⁵Služebníci pak Saulovi řekli jemu: Aj, teď duch Boží zlý nepokojí tě. ¹⁶Nechť, medle, rozkáže pán náš služebníkům svým, kteříž stojí před tebou, ať hledají muže, kterýž by uměl hráti na harfu, aby, když by přišel na tě duch Boží zlý, hrál rukou svou, a tobě aby lehčeji bylo. ¹⁷Tedy řekl Saul služebníkům svým: Medle, vyhledejte mi muže, kterýž by uměl dobře hráti, a přiveďte ke mně. ¹⁸I odpověděl jeden z služebníků a řekl: Aj, viděl jsem syna Izai Betlémského, kterýž umí hráti, muže udatného a bojovného, též správného a krásného, a jest s ním Hospodin. ¹⁹Protož poslal Saul posly k Izai, řka: Pošli mi Davida syna svého, kterýž jest při stádu. ²⁰Tedy Izai vzal osla, chléb a nádobu vína a kozelce jednoho, a poslal po Davidovi synu svém Saulovi. ²¹Když pak přišel David k Saulovi, stál před ním; i zamiloval ho velmi, a učiněn jest jeho oděncem. ²²Potom poslal opět Saul k Izai, řka: Medle, nechť David stojí přede mnou, neboť jest našel milost před očima máma. ²³I bývalo, že kdyžkoli napadal duch Boží Saule, David, bera harfu, hrával rukou svou; i míval Saul polehčení, a lépe mu bývalo, nebo ten duch zlý odstupoval od něho.

17I sebrali Filistinští vojska svá k boji, a shromáždili se u Socho, kteréž jest Judovo, a položili se mezi Socho a Azeka na pomezí Dammim. ²Ale Saul a muži Izraelští sebravše se, položili se v údolí Elah, a sšikovali se k bitvě proti Filistinským. ³I stáli Filistinští na hoře s strany jedné, a Izraelští stáli na hoře s strany druhé, a údolí bylo mezi nimi. ⁴I vyšel muž bojovník z vojska Filistinského, Goliáš jménem, z Gát, zvýší šesti loket a dlani. ⁵Lebka pak ocelivá na hlavě jeho, a v pancíř brněný byl oblečen, kterýžto pancíř vážil pět tisíc lotů oceli. ⁶Též plechovice ocelivé byly na nohách jeho, a pavéza ocelivá mezi rameny jeho. ⁷A dřevo u kopí jeho jako vratidlo tkadlcovské, železo pak ostré kopí jeho vážilo šest set lotů železa; a ten,

kterýž nosil braň jeho, šel před ním. ⁸I postavil se, a volal na vojska Izraelská, řka k nim: Nač jste to vyšli, vojensky se sšikovavše? Zdalíž já nejsem Filistinský, a vy služebníci Saulovi? Vyberte z sebe muže, kterýž by sstoupil ke mně. ⁹Jestližeť mi bude moci odolati a zabije mne, tedy budeme služebníci vaši; pakliž já přemohu jej a zabiji ho, budete vy služebníci naši, a sloužiti budete nám. ¹⁰Pravil také ten Filistinský: Já jsem dnes zhaněl vojska Izraelská. Vydejtež mi muže, abychom se bili spolu. ¹¹A když uslyšel Saul i všecken Izrael slova Filistinského taková, ulekli se a báli se velmi. ¹²David pak ten syn muže Efratejského z Betléma Judova, (jehož jméno Izai, kterýž měl osm synů, a již se byl sstaral za dnů Saule, přiblíživ se k lidem sešlým. ¹³Tři také synové Izai starší šedše, táhli na vojnu s Saulem. Jména těch tří synů jeho, kteříž byli šli k boji: Eliáb prvorozený, a druhý po něm Abinadab, třetí pak Samma. ¹⁴Ale David byl nejmladší. A tak ti tři synové starší odešli s Saulem). ¹⁵David tedy odšel od Saule a navrátil se, aby pásł stádo otce svého v Betlémě. ¹⁶I přicházel ten Filistinský ráno a večer, a stavěl se po čtyřidceti dní. ¹⁷Tedy řekl Izai Davidovi synu svému: Vezmi i hned pro bratří své efi pražmy této a deset chlebů těchto, a běž do vojska k bratřím svým. ¹⁸A deset syřečků mladých těchto doneseš hejtmanu, a navštívě bratří své, pozdravíš jich, a základ jejich vyzdvihneš. ¹⁹Saul pak i oni, i všickni muži Izraelští byli v údolí Elah, bojujíce proti Filistinským. ²⁰A tak vstav David tím raněji a zanechav stáda při strážném, vzal to a šel, jakž mu byl přikázal Izai. I přišel až k šancům, a aj, vojsko vycházelo do šiku a křičelo k bitvě. ²¹I sšikovali se Izraelští, ano i Filistinští, vojsko proti vojsku. ²²Protož David zanechav břemene, kteréž s sebe složil u strážného při břemeních, běžel do vojska; a když přišel, tázal se bratří svých, jak se mají. ²³A když on s nimi mluvil, aj, muž bojovník jménem Goliáš, Filistinský z Gát, vycházel z vojska Filistinských a mluvil jako i prvé; což slyšel i David. ²⁴Všickni pak muži Izraelští, jakž uzřeli toho muže, utíkali před tváří jeho, a báli se náramně. ²⁵I mluvili Izraelští mezi sebou: Viděli-li jste toho muže, kterýž vyšel? Nebo aby pohanění uvedl na Izraele, vyšel. Kdož by ho zabil, zbohatí ho král bohatstvím velikým, a dceru svou dá jemu, i dům otce jeho osvobodí v Izraeli. ²⁶I mluvil David mužům, kteříž stáli u něho, a řekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by zabil toho Filistinského a odjal pohanění od Izraele? Nebo kdo jest Filistinský neobřezaný ten, že pohanění uvodí na vojsko Boha živého? ²⁷Odpověděl jemu lid v táž slova, řka: To bude dáno muži, kterýž by ho zabil. ²⁸A uslyšev Eliáb, bratr jeho nejstarší, že mluví s těmi muži, rozhněval se Eliáb velmi na Davida, a řekl: Proč jsi sem přišel? A komus nechal kolikasi těch ovec na poušti? Známt já pýchu tvou a zlost srdce tvého, žes přišel dívati se bitvě. ²⁹I řekl David: Což jsem pak učinil? Zdaž mi nebylo poručeno? ³⁰Tedy šel od něho k jinému, jehož se tázal jako i prvé. I odpověděl jemu lid tak jako i prvé. ³¹A tak roznesla se slova, kteráž mluvil David, a oznámili je Saule

lovi. Kterýžto povolal ho. ³²I řekl David Saulovi: Necht' se neleká srdce člověka pro něho; služebník tvůj půjde a bude se bít s Filistinským tímto. ³³Ale Saul řekl Davidovi: Nebudeš moci jítí proti Filistinskému tomu, abys se potýkal s ním; nebo mládenček jsi, on pak jest muž bojovný od mladosti své. ³⁴Odpověděl David Saulovi: Služebník tvůj pastýřem byl stáda otce svého, a když přicházel lev aneb nedvěd, a bral dobytče z stáda, ³⁵Já dostihal jsem ho a bil jsem jej, a vydíral jsem je z hrdla jeho. Pakli se na mne obořil, tedy ujma ho za čelist, bil jsem jej, až jsem ho i zabil. ³⁶I lva i nedvěda zabil služebník tvůj; budeť tedy Filistinský neobřezanec ten jako který z nich, nebo zhaněl vojska Boha živého. ³⁷Řekl také David: Hospodin, kterýž vytrhl mne z moci lva a z moci nedvěda, onť mne vytrhne z ruky Filistinského tohoto. Tedy řekl Saul Davidovi: Jdi, a Hospodin budiž s tebou. ³⁸I dal Saul obléci Davida v šaty své, a vstavil lebku ocelivou na hlavu jeho, a oblékl ho v pancír. ³⁹Připásal také David meč jeho na ty šaty jeho, a chtěl jítí, ale že tomu nezvykl, protož řekl David Saulovi: Nemohuť v tom jítí, nebo jsem nepřivykl. I složil to David s sebe. ⁴⁰A vzav hůl svou do ruky své, vybral sobě pět kamenů hladkých z potoku, a vložil je do mošničky pastýřské, kterouž měl, totiž do pytlíku, a prak svůj v ruce nesl, a přiblížil se k Filistinskému. ⁴¹Bral se také i Filistinský, jda a přibližuje se k Davidovi, a muž ten, kterýž nesl braň jeho, šel před ním. ⁴²A když pohleděl Filistinský a uzel Davida, pohrdal jím, proto že byl mládenček, a ryšavý, a krásného vzezření. ⁴³I řekl Filistinský Davidovi: Což jsem pes, že jdeš proti mně s holí? A zlořečil Filistinský Davidovi skrze bohy své. ⁴⁴Řekl také Filistinský Davidovi: Poď ke mně, a dámť tělo tvé ptákům nebeským a šelmám zemským. ⁴⁵Odpověděl David Filistinskému: Ty jdeš ke mně s mečem a s kopím a s pavézou, ale já k tobě jdu ve jménu Hospodina zástupů, Boha vojsk Izraelských, kterémuž jsi ty utrhal. ⁴⁶Dnešního dne zavře tě Hospodin v ruku mou, a zabiji tě, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám těla vojska Filistinského dnes ptákům nebeským a šelmám zemským, a pozná všechna země, žeť jest Bůh v Izraeli. ⁴⁷A zvít všechno shromáždění toto, že ne mečem ani kopím vysvobozuje Hospodin; (nebo Hospodinův jest boj), protož vydát vás v ruce naše. ⁴⁸Stalo se pak, že když vstal ten Filistinský, a šel, přibližuje se proti Davidovi, pospíšil i David a běžel proti Filistinskému, aby se s ním potýkal. ⁴⁹V tom David vztáh ruku svou k mošničce, vyňal z ní kámen, kterýmž hodil z praku, a udeřil Filistinského v čelo jeho tak, že kámen uvázl v čele jeho. I padl tváří svou na zem. ⁵⁰A tak přemohl David Filistinského prakem a kamenem, a udeřiv Filistinského, zabil jej, ačkoli David žádného meče v ruce neměl. ⁵¹A příběh David, stál nad Filistinským. Potom pochytil meč jeho, dobyl ho z pošvy a zabil jej, a stal jím hlavu jeho. To vidouce Filistinští, že umřel nejsilnější jejich, utíkali. ⁵²A protož vstavše muži Izraelští a Judští, zkríkli a honili Filistinské, až kde se vchází do údolí, a až k branám Akaron. I padali, raněni jsouce, Filistinští po

cestě k Saraim, až do Gát a až do Akaron. ⁵³A navrátilvše se synové Izraelští od honění Filistinských, vzebrali tábor jejich. ⁵⁴Potom David vzav hlavu toho Filistinského, přinesl ji do Jeruzaléma, a oděni jeho složil v stanu svém. ⁵⁵Tehdáž pak, když viděl Saul Davida jdoucího proti tomu Filistinskému, řekl Abnerovi hejtmanu vojska: Abner, čí jest syn ten mládenček? Odpověděl Abner: Jako jest živa duše tvá, králi, že nevím. ⁵⁶Ale král řekl: Zeptej ty se, čí jest syn mládenec ten. ⁵⁷Když se pak vracoval David od zabití Filistinského toho, pojav ho Abner, přivedl jej před Saule, an drží hlavu Filistinského v ruce své. ⁵⁸I řekl jemu Saul: Čí jsi syn, mládenče? Odpověděl David: Syn služebníka tvého Izai Betlémského.

18I stalo se, že když přestal mluvit k Saulovi, duše Jonatova spojila se s duší Davidovou, tak že ho zamiloval Jonata jako sebe samého. ²A tak Saul vzal jej k sobě toho dne, a nedopustil mu navrátiti se do domu otce jeho. ³I učinil Jonata s Davidem smlouvu, proto že ho miloval jako duši svou. ⁴A složiv Jonata s sebe plášť, kterýmž byl odín, dal jej Davidovi, i roucho své, až do meče svého, a až do lučičtě svého, i do pasu svého. ⁵Vycházel pak David, k čemuž ho koli posílal Saul, opatrně sobě počínaje. I ustanovil ho Saul nad vojáky, a líbil se všemu lidu, též i služebníkům Saulovým. ⁶Stalo se pak, když se oni domů brali, a David též se navracoval od zabití Filistinského, že vyšly ženy z každého města Izraelského, zpívající a plésající, vstříc Saulovi králi s bubny, s veselím a s husličkami. ⁷A prozpěvovaly jedny po druhých ženy ty, hrajíce, a řekly: Porazilť jest Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců. ⁸I rozhněval se Saul náramně, nebo nelíbila se mu ta řeč. Pročež řekl: Dali Davidovi deset tisíc, a mně dali toliko tisíc. Co mu ještě přes to přivlastní, leč království? ⁹Protož Saul zlobivě hleděl na Davida od toho dne i vždycky. ¹⁰Stalo se pak druhého dne, že duch Boží zlý napadl Saule, a prorokoval u prostřed domu svého, a David hral rukou svou jako i jindy vždycky. Saul pak měl kopí v ruce své. ¹¹I vyhodil Saul kopí, řka: Prohodím Davida až do stěny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát. ¹²A bál se Saul Davida, proto že Hospodin byl s ním, a od Saule odstoupil. ¹³Protož vybyl ho Saul od sebe, a učinil jej sobě hejtmanem nad tisíci; kterýžto vycházel i vcházel před lidem. ¹⁴David pak ve všech cestách svých opatrně sobě počínal, nebo Hospodin byl s ním. ¹⁵A když to viděl Saul, že sobě velmi opatrně počíná, bál se ho. ¹⁶Ale všecken Izrael i Juda miloval Davida, nebo vycházel i vcházel před nimi. ¹⁷Tedy řekl Saul Davidovi: Aj, dceru svou starší Merob dámť za manželku, toliko mi buď muž silný, a veď boje Hospodinovy. (Saul pak myslil: Necht' neschází od mé ruky, ale od ruky Filistinských.) ¹⁸I řekl David Saulovi: Kdo jsem já, a jakýž jest rod můj a čeled otce mého v Izraeli, abych byl zetěm královým? ¹⁹I stalo se, že když již Merob dcera Saulova měla dána býti Davidovi, dána jest Adrielovi Molatitskému za manželku. ²⁰Milovala pak Míkol dcera Saulova Davida;

což když oznámili Saulovi, líbilo se to jemu. ²¹(Nebo řekl Saul: Dámť mu ji, aby mu byla osídlem, a aby proti němu byla ruka Filistinských.) A tak řekl Saul Davidovi: Po této druhé budeš mi již zetěm. ²²I rozkázal Saul služebníkům svým: Mluvte k Davidovi tajně, řkouce: Aj, libuje tě sobě král, a všickni služebníci jeho laskavi jsou na tebe; nyní tedy budiž zetěm královým. ²³A když mluvili služebníci Saulovi v uši Davidovy slova ta, odpověděl David: Zdaliž se vám malá věc zdá, býti zetěm královým? A já jsem člověk chudý a opovržený. ²⁴Tedy služebníci Saulovi oznámili jemu, řkouce: Taková slova mluvil David. ²⁵I řekl Saul: Taktó rcete Davidovi: Není žádostiv král věna, toliko sto obřízek Filistinských, aby byla pomsta nad nepřátely královskými. (Saul pak to obmýšlel, aby David upadl v ruku Filistinských.) ²⁶Protož oznámili služebníci jeho Davidovi slova ta, a líbilo se to Davidovi, aby byl zetěm královým. Ještě se pak nebyli vyplnili dnové ti, ²⁷Když vstav David, odšel, on i muži jeho, a zbil z Filistinských dvě stě mužů, jejichž obřízky přinesl David, a z úplna je dali králi, aby byl zetěm královým. I dal jemu Saul Míkol dceru svou za manželku. ²⁸A vida Saul, nýbrž zkušené maje, že jest Hospodin s Davidem, a že Míkol dcera jeho miluje ho, ²⁹Ještě tím více Saul obával se Davida. I byl Saul nepřítelem Davidovým po všechny dny. ³⁰Vtrhovali pak do země knížata Filistinská; i bývalo, že kdyžkoli vycházeli, opatrněji sobě počínal David proti nim nade všechny služebníky Saulovy, pročez i jméno jeho bylo velmi slavné.

19Mluvil pak Saul k Jonatovi synu svému a ke všemněm služebníkům svým, aby zamordovali Davida, ale Jonata syn Saulův liboval sobě Davida velmi. ²I oznámil to Jonata Davidovi, řka: Usiluje Saul otec můj, aby tě zabil; protož nyní šetř se, prosím, až do jitra, a usadě se v skrytě, schovej se. ³Ale jáť vyjdu a státi budu při boku otci svému na poli, kdež ty budeš, a budu mluvit o tobě s otcem svým, a čemuž vyrozumím, oznámím tobě. ⁴I mluvil Jonata o Davidovi dobře Saulovi otci svému, a řekl: Necht nehřeší král proti služebníkovi svému Davidovi, nebt jest nic tobě neprovinil, nýbrž správa jeho jest tobě velmi užitečná. ⁵Nebo se opovážil života svého a zabil Filistinského, a učinil Hospodin vysvobození veliké všemu Izraeli. Viděls to a radoval jsi se. Pročez bys tedy hřešil proti krvi nevinné, chtěje zabiti Davida bez příčiny? ⁶I uposlechl Saul řeči Jonatovy a přísáhl Saul, řka: Živť jest Hospodin, žeť nebude zabit. ⁷Tedy Jonata povolal Davida, a oznámil jemu Jonata všechna slova tato. A přivedl Jonata Davida k Saulovi, i byl před ním jako i prvě. ⁸Vznikla pak opět válka; a vytáhl David, bojoval proti Filistinským, a porazil je porážkou velikou, a utekli před ním. ⁹V tom duch Hospodinův zlý napadl Saule, kterýž v domě svém seděl, maje kopí své v ruce své, a David hrál rukou před ním. ¹⁰Ale Saul chtěl prohoditi Davida kopím až do stěny; kterýž uhnul se mu, a udeřilo kopí v stěnu. A tak David utekl a vynikl z nebezpečství té noci. ¹¹Potom poslal Saul posly k domu

Davidovu, aby ho stráhli a zabili jej ráno. I oznámila to Davidovi Míkol manželka jeho, řkuci: Jestliže se neopatříš noci této, zítra zabit budeš. ¹²A protož spustila Míkol Davida oknem, kterýž odšed, utekl a vynikl z nebezpečství. ¹³Vzala pak Míkol obraz a vložila na lůže, a polštář kozí položila v hlavách jeho a přikryla šaty. ¹⁴Tedy Saul poslal posly, aby vzali Davida. I řekla: Jest nemocen. ¹⁵Opět poslal Saul posly, aby pohleděli na Davida, řka: Přineste ho na lůži ke mně, ať ho zabiji. ¹⁶A když přišli poslové, a aj, obraz ležel na lůži a polštář kozí v hlavách jeho. ¹⁷I řekl Saul k Míkol: Proč jsi mne tak podvedla a pustilas nepřítele mého, aby ušel? Odpověděla Míkol Saulovi: On mi řekl: Propuť mne, sic jinak zabiji tě. ¹⁸David tedy utíka je, vynikl z nebezpečství, a přišed k Samuelovi do Ráma, oznámil jemu všechno, co mu Saul učinil. I odšel on i Samuel, a bydlili v Náiot. ¹⁹Oznámeno pak bylo Saulovi, řka: Aj, David jest v Náiot v Ráma. ²⁰I poslal Saul posly, aby jali Davida. Kteríž když viděli zástup proroků prorokujících, a Samuele jim představeného, an stojí, sstoupil také na posly Saulovy Duch Boží, a prorokovali i oni. ²¹To když oznámili Saulovi, poslal jiné posly, a prorokovali také i oni; a opět poslal Saul třetí posly, a i ti prorokovali. ²²Šel tedy již sám do Ráma a přišel až k čisterni veliké, kteráž jest v Socho, a zeptal se, řka: Kde jest Samuel a David? I řekl někdo: Aj, jsou v Náiot v Ráma. ²³I šel tam do Náiot v Ráma; a sstoupil i na něj Duch Boží, a jda dále, prorokoval, až i přišel do Náiot v Ráma. ²⁴Kdežto svlékl také sám roucho své a prorokoval i on před Samuelem, a padna, ležel svlečený celý ten den a noc. Odkudž se říká: Zdali také Saul mezi proroky?

20v tom utíkaje David z Náiot, kteréž jest v Ráma, přišel a mluvil před Jonatou: Což jsem učinil? Jaká jest nepravost má? A jaký jest hřích můj před otcem tvým, že hledá bezživotí mého? ²Kterýž řekl jemu: Odstup to, neumřeš. Aj, nečinít otec můj ničeho ani velikého ani malého, čehož by se mi nesvěřil. Jak by tedy otec můj tajil to přede mnou! Nenít toho. ³Nadto přísáhl také David, (to promluviv: Dobřeť ví otec tvůj, že jsi laskav na mne, protož myslí: Necht neví o tom Jonata, aby neměl zámutku). Nýbrž jistě, živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, že sotva jest kročej mezi mnou a mezi smrtí. ⁴Odpověděl Jonata Davidovi: Pověz, čehokoli žádáš, a učiním tobě. ⁵I řekl David Jonatovi: Aj, zítra bude novměsíce, kdyžto já mám obyčej sedati s králem k jídlu; protož propuť mne, a skryji se na poli až do třetího večera. ⁶Jestliže by se zvláště na mne ptal otec tvůj, řekneš: Prosil mne velice David, aby sběhl do Betléma města svého; nebo obět výroční tam míti má všechna jeho rodina. ⁷Řekne-liť: Dobře, pokoj služebníkovi tvému; pakliť se rozzlobí, věz, žeť se doplnila zlost jeho. ⁸A tak učiníš milosrdenství s služebníkem svým, poněvadž jsi v smlouvu Hospodinovu uvedl služebníka svého s sebou. Pakliť jest na mně nepravost, zabíj mne sám; nebo k otci svému proč bys mne vodil? ⁹I řekl Jonata: Odstup to od

tebe; nebo zvím-liť to jistotně, že by se doplnila zlost otce mého, aby přišla na tě, zdalíž neoznámím tobě toho? ¹⁰Řekl také David Jonatovi: Kdož mi oznámí, jestliže odpoví tobě otec tvůj něco tvrdě? ¹¹Odpověděl Jonata Davidovi: Poď, vyjděme na pole. I vyšli oba na pole. ¹²Opět řekl Jonata Davidovi: Hospodin Bůh Izraelský, (hned jakž porozumím na otci svém, okolo tohoto času zítra neb pozejtří, an bude dobře s Davidem, jestliže nepošli tehďáz k tobě, a neoznámím-liť), ¹³Toto učin Hospodin Jonatovi a toto přidej. Pakliť se bude líbiti otci mému uvéstí zlé na tebe, takét i to zjevím tobě a propustím tě; i půjdeš v pokoji, a Hospodin budiž s tebou, jakož byl s otcem mým. ¹⁴A zdalíž i ty, dokud jsem živ, neučiníš se mnou milosrdenství Hospodinova, ano bycht i umřel, ¹⁵Tak že neodvrátíš milosrdenství svého od domu mého až na věky, zvláště tehďáz, když Hospodin vyplní nepřátele Davidovy, jednoho každého se svrchku země. ¹⁶A tak učinil Jonata smlouvu s domem Davidovým, řka: Vyhledávejž Hospodin toho z ruky nepřátel Davidových. ¹⁷Ještě i přísahou zavázal Jonata v lásce odměnné k sobě Davida; nebo jakož miloval duši svou, tak jej miloval. ¹⁸I řekl mu Jonata: Zít-ra bude novměsíce, a bude se ptáti na tebe, když prázdné bude místo tvé. ¹⁹Do třetího tedy dne skrývá se, sstoupíš rychle a přijdeš k tomu místu, na kterémžs se byl skryl, když se to jednalo, a pobudeš u kamene pocestných. ²⁰A já tři střely vystřelím po straně k němu, směřuje sobě k cíli. ²¹Potom hned pošli pachole a dí: Jdi, shledej střely. Jestliže prostě řeknu služebníku: Hle, střely za tebou blíže sem, přines je, tedy přiď, nebo jest pokoj tobě, a není žádného nebezpečství, živť jest Hospodin. ²²Pakli takto řeknu pacholeti: Hle, střely jsou před tebou dále, tedy odejdi, nebo propustil tě Hospodin. ²³Řeči pak této, kterouž jsme mluvili já a ty, aj, Hospodin svědek bude mezi mnou a mezi tebou až na věky. ²⁴A tak skryl se David na poli. Byl pak novměsíce, i sedl král za stůl k jídlu. ²⁵A seděl král na stoličce své, jakž obyčej měl, na stoličce u stěny, ale Jonata povstal. Sedl také Abner podlé Saule, a místo Davidovo zůstalo prázdné. ²⁶A však toho dne Saul nic neřikal, nebo myslil: Něco se mu přihodilo, buď že čistý jest neb nečistý. ²⁷Stalo se pak nazejtří, druhého dne novměsíce, že opět prázdné bylo místo Davidovo. I řekl Saul Jonatovi synu svému: Proč nepřišel syn Izai ani včera ani dnes k jídlu? ²⁸Odpověděl Jonata Saulovi: Velice mne prosil David, aby šel do Betléma. ²⁹A řekl: Odpusť mne, prosím, nebo obět má míti rodina naše v městě, a bratr můj sám rozkázal mi přijíti; nyní tedy, nalezl-li jsem milost před očima tvýma, nechť se odtrhnu, prosím, abych navštívil bratří své. Tou příčinou nepřišel k stolu královskému. ³⁰I rozhněval se Saul náramně na Jonatu, a řekl jemu: Synu převrácený a urputný, zdalíž nevím, že jsi zvolil sobě syna Izai k hanbě své, i k hanbě a lehkosti matky své? ³¹Nebo po všechny dny, v nichž bude živ syn Izai na zemi, nebudeš upevněn ty, ani království tvé. Protož hned pošli a přiveď jej ke mně, nebť jest hoden smrti. ³²Odpověděl Jonata Saulovi

otci svému, a řekl jemu: Proč má umřítí? Což jest učinil? ³³I hodil Saul kopím na něj, aby ho zabil. Tedy seznav Jonata, že uložil otec jeho zabiti Davida, ³⁴Vstal od stolu Jonata, rozpálen jsa hněvem, a nejdle toho druhého dne novměsíce pokrmu, nebo bolestil pro Davida, a že ho tak zlehčil otec jeho. ³⁵Protož stalo se ráno, že vyšel Jonata na pole k času uloženému Davidovi, a pachole malé s ním. ³⁶Tedy řekl pacholeti svému: Běž a shledej střely, kteréž já vystřelím. I běželo pachole, a on střílel daleko před něj. ³⁷Když pak přišlo pachole až k cíli, k němuž střílel Jonata, volal Jonata za pacholetem a řekl: Zdalíž není střely před tebou tam dále? ³⁸Opět volal Jonata za pacholetem: Rychle pospěš, nestůj. A tak sebravši pachole Jonatovo střely, vrátilo se k svému pánu. ³⁹(Pachole pak nic nevědělo, toliko Jonata a David věděli, co se jedná.) ⁴⁰I dal Jonata braň svou pacholeti, kteréž s ním bylo, a řekl jemu: Jdi, dones do města. ⁴¹A když odešlo pachole, vstal David s strany polední, a padna na tvář svou k zemi, poklonil se třikrát; a políbivše jeden druhého plakali oba, až Jonata Davida pozdvihl. ⁴²I řekl Jonata Davidovi: Jdiž u pokoji, a což jsme sobě oba přísahli ve jménu Hospodinovu, řkouce: Hospodin budiž svědkem mezi mnou a tebou, i mezi semenem mým a mezi semenem tvým, nechť trvá až na věky. ⁴³A tak vstav David, odšel, Jonata pak navrátil se do města.

21Tedy přišel David do Nobe k Achimelechovi knězi. I ulek se Achimelech, vyšel vstříc Davidovi a řekl jemu: Cože to, že jsi sám, a není žádného s tebou? ²Odpověděl David Achimelechovi knězi: Král mi poručil nějakou věc, a řekl mi: Ať žádný nezvidá toho, proč tě posílám, a což jsem poručil. Služebníkům pak uložil jsem jisté místo. ³Protož nyní, co máš tu před rukama, dej v ruku mou, asi pět chlebů, aneb což na hotově máš. ⁴Odpověděl kněz Davidovi a řekl: Nemámť chleba obecného před rukama, než toliko chléb svatý, však jestliže se toliko od žen zdrželi služebníci. ⁵Odpověděl David knězi a řekl: Jisté ženy vzdáleny byly od nás, jakož včera tak i před včerejškem, když jsem vyšel; protož těla služebníků svatá jsou. Ač pak toto předsevzetí jest proti slušnosti, však i to dnes posvěceno bude pro tělo. ⁶A tak dal jemu kněz chleby svaté; nebo nebylo tam chleba, jediné chlebové předložení, kteréž odloženi byli od tváři Hospodinovy, aby položeni byli chlebové teplí toho dne, když ti vzati byli. ⁷(Byl pak tu jeden z služebníků Saulových v týž den, kterýž se tam pozadržel před Hospodinem, jehož jméno bylo Doeg Idumejský, nejpřednější mezi pastýři Saulovými.) ⁸I řekl David Achimelechovi: Nemáš-liž zde kopí aneb meče? Nebo ani meče svého ani braně své nevzal jsem v ruku svou, proto že rozkaz královský dotíral. ⁹Jemuž řekl kněz: Meč Goliáše Filistinského, kteréhož jsi zabil v údolí Elah, aj, ten jest zde obvintutý v roucho za efodem. Jestliže jej chceš sobě vzíti, vezmi, nebo zde jiného není kromě toho. I řekl David: Neníť přes ten, dejž mi jej. ¹⁰Tedy vstal David, a utekl toho dne před Saulem,

a přišel k Achisovi králi Gát. ¹¹Služebníci pak Achisovi řekli jemu: Zdaliž tento není David, král země? Zdaliž neprozpěvovali tomuto po houfích, řkouce: Porazil Saul svůj tisíc, David pak svých deset tisíců. ¹²I složil David ta slova v srdci svém, a bál se velmi Achisa krále Gát. ¹³Protož změnil způsob svůj před očima jejich, a bláznem se dělal, jsa v rukou jejich; psal také po vratech u brány, a pouštěl sliny po bradě své. ¹⁴Tedy řekl Achis služebníkům svým: Hle, viděvše člověka blázna, pročž jste ho ke mně přivedli? ¹⁵Nedostává-liž se mi bláznů, že jste uvedli tohoto, aby bláznil přede mnou? Ten-liž má vjíti do mého domu?

22 A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni Adulam. To když uslyšeli bratří jeho i všecken dům otce jeho, sešli se tam k němu. ²A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v ssoužení, a kteřížkoli byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo čtyř set mužů. ³Potom odšel odtud David do Masfa Moábského a řekl králi Moábskému: Prosím, necht vcházejí k vám i vycházejí otec můj a matka má, dokudž nezvím, co se mnou učiní Bůh. ⁴I přivedl je před krále Moábského, a bydlili s ním po všechny dny, v nichž zůstal David na tom hradě. ⁵Ale prorok Gát řekl Davidovi: Nebývejž déle na tom hradě, jdi, navrať se do země Judské. I odšel David, a přišel do lesa Haret. ⁶V tom uslyšel Saul, že by se zjevil David i muži, kteříž byli s ním. Saul pak bydlil v Gabaa pod hájem v Ráma, maje kopí své v rukou svých, a všickni služebníci jeho stáli před ním. ⁷I řekl Saul služebníkům svým, kteříž stáli před ním: Slyšte medle, synové Jemini: Všechněm-li vám dá syn Izai pole a vinice? Všecy-li vás postaví za správce nad tisíci a sty, ⁸že jste se všickni spikli proti mně, aniž jest, kdo by mi oznámil? Již i syn můj učinil smlouvu s synem Izai, a však žádný z vás nelituje mne, aniž mi kdo oznámí, že pozdvihl syn můj služebníka mého proti mně, aby mi zálohy strojil, jakož se to již děje. ⁹Odpověděl pak Doeg Idumejský, kterýž též stál s služebnicí Saulovými, a řekl: Viděl jsem syna Izai, an přišel do Nobe k Achimelechovi synu Achitobovu. ¹⁰Kterýž radil se o něho s Hospodinem a dal jemu potravu, také i meč Goliáše Filistinského dal jemu. ¹¹I poslal král, aby zavolali Achimelecha syna Achitobova, kněze, i vší čeledi otce jeho, totiž kněží, kteříž byli v Nobe. I přišli všickni před krále. ¹²Tedy řekl Saul: Slyš nyní, synu Achitobův. Kterýž odpověděl: Ej, pane můj. ¹³I dí k němu Saul: Proč jste se spikli proti mně, ty a syn Izai, když jsi jemu dal chléb a meč, a radils se s Bohem o něj, aby povstal proti mně k strojení mi záloh, jakož se to již děje? ¹⁴Odpovídaje Achimelech králi, řekl: A kdo jest tak věrný ze všech služebníků tvých jako David, kterýž i zetěm královým jest, kterýž kráčí v poslušenství tvém, a vzácný jest v domě tvém? ¹⁵Zdaliž jsem se nyní počal tázati Boha o něj? Odstup to ode mne. Nesčítejž král takové věci na služebníka svého, ani na koho z čeledi otce mého, neboť neví služebník tvůj o ničemž o tom ani nejmenší věci. ¹⁶Ale král řekl:

Smrtí umřeš Achimelechu, ty i všecken dům otce tvého. ¹⁷I řekl král drabantům, kteříž stáli před ním: Obratě se a zbíte kněží Hospodinovy, nebo i jejich ruka jest s Davidem; přes to vědouce, že utíká, nedali mi znáti. Služebníci však královští nechtěli vztáhnouti rukou svých, ani se obořiti na kněží Hospodinovy. ¹⁸A protož řekl král Doegovi: Obrat ty se, a pobí ty kněží. Takž Doeg Idumejský obrátiv se, obořil se na kněží, a zbil toho dne osmdesáte a pět mužů, kteříž nosili efod lněný. ¹⁹Nobe také město kněžské vyhubil ostrostí meče, od muže až do ženy, od malého až do požívajícího prsí, voly i osly, i dobytky pobil ostrostí meče. ²⁰Jediný toliko syn Achimelechův, syna Achitobova, jehož jméno bylo Abiatar, ušel a utekl k Davidovi. ²¹Tedy oznámil Abiatar Davidovi, že Saul zmordoval kněží Hospodinovy. ²²I řekl David Abiatarovi: Vědělt jsem toho dne, když tam byl Doeg Idumejský, že jistotně oznámí Saulovi; jáť jsem příčinu dal k zhubení všech duší domu otce tvého. ²³Zůstaň u mne, neboj se; nebo kdož hledati bude bezživotí mého, hledati bude bezživotí tvého, ale ochráněn budeš u mne.

23 Tedy oznámili Davidovi, řkouce: Aj, Filistínští dobývají Cejly a loupí dvory. ²Protož tázal se David Hospodina, řka: Mám-li jíti a udeřiti na ty Filistinské? I odpověděl Hospodin Davidovi: Jdi a porazíš Filistinské, i Cejlu vysvobodíš. ³Muži pak Davidovi řekli jemu: Aj, my zde v Judstvu bojíme se, čím více, když půjdeme k Cejle proti vojskům Filistinských. ⁴A tak opět David tázal se Hospodina. Jemuž odpověděl Hospodin a řekl: Vstana, vytáhni k Cejle, neboť dám Filistinské v ruce tvé. ⁵I táhl David a muži jeho k Cejle, a bojoval s Filistinskými, a zajal dobytky jejich. I porazil je ranou velikou, a tak vysvobodil David obyvatele Cejly. ⁶Stalo se pak, že když utíkal Abiatar syn Achimelechův k Davidovi do Cejly, dostal se efod v ruce jeho. ⁷Potom oznámeno bylo Saulovi, že přitáhl David do Cejly. I řekl Saul: Dalt ho Bůh v ruku mou, nebo zavřel se, všed do města hrazeného a zavřitého. ⁸I svolal Saul všecken lid k boji, aby táhl k Cejle, a oblehl Davida i muže jeho. ⁹A zvěděv David, že Saul tajně ukládá o něm zle, řekl Abiatarovi knězi: Vezmi na se efod. ¹⁰I řekl David: Hospodine, Bože Izraelský, za jistou věc slyšel služebník tvůj, že strojí Saul přitáhnouti k Cejle, aby zkazil město pro mne. ¹¹Vydali-li by mne muži Cejly v ruce jeho? A přitáhl-li by Saul, jakž slyšel služebník tvůj? Hospodine, Bože Izraelský, oznam, prosím, služebníkovi svému. Odpověděl Hospodin: Přitáhl by. ¹²Řekl ještě David: Vydali-li by mne obyvatele Cejly i muže mé v ruce Saulovy? Odpověděl Hospodin: Vydali by. ¹³Vstav tedy David a muži jeho, téměř šest set mužů, vytáhli z Cejly a šli ustavičně, kamž jíti mohli. Saulovi pak povědino, že ušel David z Cejly; i nechal tažení. ¹⁴Byl pak David na poušti v místech bezpečných, a bydlil na hoře, na poušti Zif. A ačkoli hledal ho Saul po všechny ty dny, však nevydal ho Bůh v ruku jeho. ¹⁵Vida tedy David, že Saul vytáhl hledati bezživotí jeho,

byl na poušti Zif v lese. ¹⁶Vstav pak Jonata syn Saulův, přišel k Davidovi do lesa, a posilnil ruky jeho v Bohu. ¹⁷A řekl jemu: Neboj se, neboť nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty kralovati budeš nad Izraelem, a já budu druhý po tobě. Však i Saul otec můj zná to. ¹⁸I učinili smlouvu oba před Hospodinem; a David zůstal v lese, Jonata pak navrátil se do domu svého. ¹⁹Tedy přišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, řkouce: Zdaliž David nepokrývá se u nás v horách, v lese, na pahrbku Hachile, kterýž jest na pravé straně pouště. ²⁰Protož nyní podlé vši žádosti duše své, ó králi, přitáhni stěží, my se pak přičiníme, abychom jej vydali v ruce královny. ²¹I řekl Saul: Požehnaní vy od Hospodina, že mne litujete. ²²Jdětež medle, ujistě se tím ještě lépe, přezvězte a shlédněte místo jeho, kam se obrátí, kdo ho tam viděl; nebo mi praveno, že divných chytrostí užívá. ²³Vyšpehujtež tedy a vyzvězte všechny skrejše, v nichž se kryje, a navraťte se ke mně s věcí jistou, i potáhnu s vámi, a jestliže v zemi jest, hledati ho budu ve všech tisících Judských. ²⁴Kterížto vstavše, navrátili se do Zif před Saulem; David pak a muži jeho byli na poušti Maon, na rovinách po pravé straně pouště. ²⁵Nebo jakž vytáhl Saul s lidem svým hledati ho, oznámeno bylo to Davidovi, kterýž sstoupil s skály a bydlil na poušti Maon. O čemž Saul uslyšav, honil Davida po poušti Maon. ²⁶A tak Saul táhl s jedné strany hory, David pak a muži jeho po druhé straně hory. A pospíšil David, aby mohl utéci od tváři Saulovy; nebo Saul s lidem svým obklíčovali Davida i muže jeho, aby je zjímali. ²⁷V tom přišel posel k Saulovi, řka: Pospěš a přidej, nebo Filistinští vtrhli do země. ²⁸A protož navrátil se Saul od honění Davida, táhl proti Filistinským. Pročež nazvali to místo: Skála rozdělující.

24Odšed pak David odtud, bydlil v místech bezpečných Engadi. ²I stalo se, že když se navrátil Saul od honění Filistinských, oznámili jemu, řkouce: Hle, David jest na poušti Engadi. ³Tedy vzav Saul tři tisíce mužů vybraných ze všeho Izraele, odšel hledati Davida a mužů jeho na skalách kamských. ⁴I přišel k stájím ovcí blízko cesty, kdež byla jeskyně, do níž všel Saul na potřebu; David pak a muži jeho seděli po stranách v té jeskyni. ⁵Protož řekli muži Davidovi jemu: Aj, tento jest den, o němž tobě mluvil Hospodin, řka: Aj, já dám nepřítele tvého v ruku tvou, abys mu učinil, jakť se koli líbiti bude. Tedy vstav David, uřezal tiše kus pláště Saulova. ⁶Potom pak padlo to těžce na srdce Davidovi, že uřezal křídlo pláště Saulova. ⁷Pročež řekl mužům svým: Uchovejž mne Hospodin, abych to učiniti měl pánu mému, pomazanému Hospodinovu, abych vztáhnouti měl ruku svou na něj, poněvadž jest pomazaný Hospodinův. ⁸A tak zabránil David mužům svým těmi slovy, a nedal jim povstati proti Saulovi. Saul také vyšed z té jeskyně, bral se cestou svou. ⁹Potom vstal i David, a vyšed z jeskyně, volal za Saulem, řka: Pane můj králi! I ohlédl se Saul zpět, David pak sehnul se tváří k zemi, poklonil se jemu. ¹⁰A řekl David Saulovi: I proč posloucháš řečí lidských,

kteríž praví: Hle, David hledá tvého zlého. ¹¹Aj, dnešního dne viděti mohly oči tvé, že tě byl vydal Hospodin dnes v ruku mou v jeskyni. A bylot mi řečeno, abych tě zabil, ale šanoval jsem tě; nebo řekl jsem: Nevztáhnout ruky své na pána svého, poněvadž jest pomazaný Hospodinův. ¹²Nýbrž, otče můj, pohleď a viz kus pláště svého v ruce mé, a žeť jsem nechtěl, odřezuje křídlo pláště tvého, zabiti tebe. Poznejž tedy a viz, žeť není v úmysle mém nic zlého, ani jaké převrácenosti, a žeť jsem nezhřešil proti tobě; ty pak cíháš na duši mou, abys mi ji odjal. ¹³Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou, a pomstíž mne Hospodin nad tebou, ale ruka má nebude proti tobě. ¹⁴Jakož vzni ono přísloví starých: Od bezbožných vychází bezbožnost; protož nebudeť ruka má proti tobě. ¹⁵Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu. ¹⁶Ale budeť Hospodin soudce; on nechť rozsoudí mezi mnou a tebou, a nechť pohledí a vyvede při mou, a vysvobodí mne z ruky tvé. ¹⁷Když pak přestal David mluvit slov těch Saulovi, odpověděl Saul: Není-liž to hlas tvůj, synu můj Davide? A pozdvih Saul hlasu svého, plakal. ¹⁸A řekl Davidovi: Spravedlivější jsi nežli já; nebo ty jsi mi odplatil se dobrým, já pak zlým tobě jsem se odplatil. ¹⁹Ty zajisté ukázal jsi dnes, že mi činíš dobře; nebo ačkoli mne byl Hospodin zavřel v ruce tvé, však jsi mne nezabil. ²⁰Zdali kdo nalezna nepřítele svého, propustí ho po cestě dobré? Ale Hospodin odplatíž tobě dobrým za to, co jsi mi dnešního dne učinil. ²¹Protož nyní, (vím, že jistotně kralovati budeš, a že stálé bude v ruce tvé království Izraelské), ²²Nyní, pravím, přísáhní mi skrze Hospodina, že nevyplníš semene mého po mně, a nevyhladíš jména mého z domu otce mého. ²³A tak přísáhl David Saulovi. I odšel Saul do domu svého, David pak a muži jeho vstoupili na bezpečné místo.

25Mezi tím umřel Samuel. A shromáždil se všecken Izrael, i plakali ho, a pochovali jej v domě jeho v Ráma. Ale David vstav, šel na poušť Fáran. ²Člověk pak nějaký byl v Maon, kterýž statek svůj měl na Karmeli. A byl člověk ten možný velmi, nebo měl tři tisíce ovec a tisíc koz, a tehdaž rovně stříhl ovce své na Karmeli. ³Muže pak toho jméno Nabal, a jméno ženy jeho Abigail. A byla žena ta opatrná a krásné tváři, ale muž její byl tvrdý a zlých povah, a byl z rodu Kálefova. ⁴Protož uslyšav David na poušti, že by Nabal stříhl ovce své, ⁵Poslal deset služebníků, a řekl David těm služebníkům: Vstupte na Karmel, a jděte k Nabalovi, a pozdravte ho slovem mým přátelsky. ⁶A rcete jemu taktó: Zdráv buď, a pokoj tobě, pokoj domu tvému, i všemu, což máš, pokoj. ⁷Slyšel jsem, že máš střížce, a pastýři tvoji bývali s námi; neučinili jsme jim žádné křivdy, aniž jim co zhynulo po všechny dny, v nichž byli na Karmeli. ⁸Ptej se služebníkům svých, a povědí tobě. Nyní tedy nechť naleznou mládenci milost před očima tvýma, nebo v den veselý přišli jsme; dej, prosím, což máš před rukama, služebníkům svým a synu svému Davidovi. ⁹Přišedše

tedy mládenci ti Davidovi, mluvili Nabalovi podlé všech slov těchto jménem Davidovým, a umkli. ¹⁰Odpověděl pak Nabal služebníkům Davidovým a řekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? Mnohotě nyní služebníků, kteříž se odtrhují jeden každý od pána svého. ¹¹Ano, vezmu já chléb svůj, a vodu svou a pokrmy své, kteréž jsem připravil střízcům svým, a dám je těm lidem, kterýchž neznám, ani vím, odkud jsou? ¹²A obrátivše se služebníci Davidovi na cestu svou, navrátili se, a přišedše, oznámili jemu všechna slova ta. ¹³I řekl David mužům svým: Připas každý meč svůj. Kteríž když připásali jeden každý meč svůj, připásal také David meč svůj, a šlo za Davidem okolo čtyř set mužů, dvě stě pak pozůstalo u břemen. ¹⁴A v tom Abigail, ženě Nabalově, oznámil mládenec jeden z služebníků, řka: Aj, poslal David posly s pouště, aby pozdravili pána našeho, ale on je ukřikál; ¹⁵Ješto muži ti prospěšní nám byli velice, ani nám neučinili křivdy, aniž nám co zhynulo, když jsme bývali s nimi na poli. ¹⁶Místo zdi byli nám v noci i ve dne po všechny dny, dokudž jsme s nimi byli, pasouce stáda. ¹⁷Protož nyní pomysl a viz, co bys měla činiti, neboť již zlé věci hotové jsou na pána našeho i na všechnen dům jeho; on pak jest tak zlobivý, že s ním nelze ani mluvit. ¹⁸Tedy pospíšila Abigail, a vzala dvě stě chlebů, a dvě kožené láhvice vína, a pět ovcí připravených, a pět měr pražmy, a sto sušených hroznů, a dvě stě hrud fíků sušených, a vložila to na osly. ¹⁹I řekla služebníkům svým: Jdětež napřed, a já za vámi půjdu. Ale muži svému Nabalovi neoznámila. ²⁰I stalo se, že vsedši na osla, sjížděla po stráni s hory, a aj, David a muži jeho sstupovali proti ní, a potkala se s nimi. ²¹(David pak byl řekl: Jistě nadarmo jsem ostříhal všeho, což on měl na poušti, tak že nic nezahynulo ze všeho, což má; nebo mi se odplatil zlým za dobré. ²²Toto učiní Bůh nepřátelům Davidovým a toto přidej, jestliže zanechám do jitra ze všeho, což má, až do toho, kterýž močí na stěnu.) ²³Tedy uzřevši Abigail Davida, rychle ssedla s osla, a padla před Davidem na tvář svou, a poklonila se až k zemi. ²⁴A padši k nohám jeho, řekla: Na mně, pane můj, ta nepravost. Protož nechť mluví, prosím, služebnice tvá v uši tvé, a vyslyš slova děvky své. ²⁵Nechť se neobrací, prosím, pán můj myslí svou za mužem tím bezbožným Nabalem; nebo jakéž jest jméno jeho, takovýž jest. Nabal jméno jeho jest, a bláznovství jest při něm. Já pak služebnice tvá neviděla jsem služebníků pána mého, kteréž jsi byl poslal. ²⁶Protož nyní, pane můj, živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, že tě tobě zbránil Hospodin vylíti krve, a abys nemstil sám sebe. A protož nyní budtež jako Nabal nepřátelé tvoji, a ti, kteříž hledají zlého pánu mému. ²⁷Teď pak dar tento, kterýž přinesla děvka tvá pánu svému, nechť jest dán služebníkům, kteříž chodí za pánem svým. ²⁸Odpusť, prosím, provinění děvce své, neboť jistě vzdělá Hospodin pánu mému dům stálý, poněvadž boje Hospodinovy pán můj vede, a nic zlého se nenalézá při tobě až posavad. ²⁹A byť i povstal člověk, aby tě stíhal a hledal bezhrdlí tvého, budeť však duše pána mé-

ho svázána v svazku živých u Hospodina Boha tvého, duši pak nepřátel tvých jako z praku pryč zahodí. ³⁰A když učiní Hospodin pánu mému dobře podlé toho všeho, jakž zaslíbil tobě, a přikážeť, abys byl vůdcím nad Izraelem: ³¹Tedy nebude to k zviklání ani k urážce srdce pánu mému, jako když by vylil krev bez příčiny, aneb když by se mstil pán můj. Když tedy učiní dobře Hospodin pánu mému, rozpoměň se na děvku svou. ³²I řekl David k Abigail: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, že tě poslal dne tohoto mně v cestu; ³³A požehnaná řeč tvá, i ty požehnaná, že jsi zdržela mne dnes, abych nevyžil krve a nemstil sám sebe. ³⁴A jistě, jako živ jest Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mi zbránil, ať bych zle nečinil, že kdybys nebyla pospíšila a nevyšla mi v cestu, nebyl by zůstal Nabalovi do jitra ani močící na stěnu. ³⁵I přijal David z ruky její, což byla přinesla jemu, a řekl jí: Jdiž v pokoji do domu svého. Pohleď, uslyšel jsem prosbu tvou, a vážil jsem sobě osoby tvé. ³⁶A tak navrátila se Abigail k Nabalovi, an měl hody v domě svém jako hody královské; a srdce Nabalovo rozveselilo se bylo v něm, a byl opilý velmi. Pročež ona neoznámila jemu nejmenšího slova až do jitra. ³⁷Nazejtří pak, když z vína vystřízlivěl Nabal, tedy oznámila jemu žena jeho ty věci. I zmrtvělo v něm srdce jeho, a učiněn jest jako kámen. ³⁸A když pominulo takměř deset dní, porazil Hospodin Nabala, i umřel. ³⁹Uslyšev pak David, že by Nabal umřel, řekl: Požehnaný Hospodin, kterýž hodně pomstil pohanění mého nad Nabalem, a služebníka svého zdržel ode zlého, zlost pak Nabalovu shrnul Hospodin na hlavu jeho. Tedy poslal David a mluvil k Abigail, aby ji sobě vzal za manželku. ⁴⁰I přišli služebníci Davidovi k Abigail na Karmel, a mluvili s ní, řkouce: David poslal nás k tobě, aby tě vzal sobě za manželku. ⁴¹Kterážto vstavši, poklonila se na tvář až k zemi, řkuci: Aj, služebnice tvá za děvku bude, aby umývala nohy služebníkům pána svého. ⁴²Protož rychle vstavši Abigail a vsedši na osla svého, (pět pak děveček jejích šlo za ní), jela za posly Davidovými, a byla manželkou jeho. ⁴³Těž i Achinoam pojal David z Jezreel, a byly i tyto dvě manželky jeho. ⁴⁴Nebo Saul Míkol dceru svou, manželku Davidovu, dal byl Faltiovi, synu Lais, kterýž byl z Gallim.

26Opět přišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, řkouce: Nevíš-liž, že se David kryje na pahrbku Hachila proti poušti? ²Protož povstal Saul a táhl na poušť Zif, a s ním tři tisíce mužů vybraných z Izraele, aby hledal Davida na poušti Zif. ³I položil se Saul na pahrbku Hachila, kterýž jest proti Jesimonu při cestě. David pak trváje na poušti, srozuměl, že Saul za ním přitáhl na poušť. ⁴Nebo poslav David špěhere, vyzvěděl jistotně, že Saul přitáhl. ⁵Tedy vstav David, šel k místu, na němž se položil Saul s vojskem. I spatřil David místo, na kterémž ležel Saul a Abner syn Nerův, hejtman vojska jeho. Saul pak spal, jsa vozy otočen, lid také ležení svá měl vůkol něho. ⁶I mluvil David a řekl Achimelechovi Hetejskému a Abizai synu Sarvie, bratru Joábovu, řka: Kdo sstoupí se mnou k Saulovi do ležení?

Odpověděl Abizai: Já sstoupím s tebou. ⁷A tak přišel David a Abizai k lidu v noci, a aj, Saul leže, spal, jsa vozy otočen, a kopí jeho vetknuté bylo v zemi u hlavy jeho, Abner pak i lid spali vůkol něho. ⁸Tedy řekl Abizai Davidovi: Dalt Bůh dnes nepřítel tvého v ruku tvou. Protož nyní, medle nechť jej probodnu pojednou kopím až do země, tak že nebude potřebí podruhé. ⁹Ale David řekl k Abizai: Nezábíjej ho; nebo kdo vztáhna ruku svou na pomazaného Hospodinova, byl by bez viny? ¹⁰Řekl také David: Žítv jest Hospodin, leč Hospodin raní jej, aneb den jeho přijde, aby umřel, aneb na vojnu vytáhna, zahyne: ¹¹Mně nedej Hospodin, abych vztáhnouti měl ruku svou na pomazaného Hospodinova. Ale nyní vezmi medle to kopí, kteréž jest u hlavy jeho, a tu číši vodnou, a odejdeme. ¹²I vzal David kopí a číši vodnou u hlavy Saulovy, a odešli, tak že žádný neviděl, ani nevěděl, ani neprocítil, ale všickni spali; nebo sen tvrdý Hospodinův připadl byl na ně. ¹³A přešed David na druhou stranu, postavil se na vrchu hory zdaleka; nebo bylo mezi nimi nemalé místo. ¹⁴I zavolal David na lid a na Abnera syna Ner, řka: Což se neozveš, Abner? Odpovídaje pak Abner, řekl: Kdo jsi ty, kterýž voláš na krále? ¹⁵I řekl David Abnerovi: Zdalíž ty nejsi muž? A kdo jest tobě rovný v Izraeli? Proč jsi tedy neostříhal krále, pána svého? Nebo přišel jeden z lidu, aby zabil krále, pána tvého. ¹⁶Není to dobře, co jsi učinil. Žítv jest Hospodin, že jste hodni smrti, proto že neostříháte pána svého, pomazaného Hospodinova. Ale nyní pohleď, kde jest kopí královo a číše vodná, kteráž byla u hlavy jeho. ¹⁷Tedy poznal Saul hlas Davidův a řekl: Není-liž to hlas tvůj, synu můj Davide? Odpověděl David: Jest můj hlas, pane můj králi. ¹⁸Řekl také: Proč je to, že pán můj honí služebníka svého? Nebo co jsem učinil? A co jest zlého v ruce mé? ¹⁹Protož nyní poslyš, prosím, pane můj králi, slov služebníka svého: Jestliže tě Hospodin vzbudil proti mně, nechť zachutná obět, pakli lidé, zlořečení jsou před Hospodinem; nebo mne vyhnali dnes, abych nemohl obcovati dědictví Hospodinovu, jako by řekli: Jdi, služ bohům cizím. ²⁰Ale již aspoň nechť není vylita krev má na zemi bez rozsouzení Hospodinova; nebo vytáhl král Izraelský hledati blechy jedné, rovně jako by honil koroptvu na horách. ²¹I řekl Saul: Zhřešilt jsem, navratíž se, synu můj Davide. Neboť nebudu více zle činiti tobě, proto že jsi draze sobě vážil života mého dnešní den. Aj, bláznivě jsem dělal a bloudil přenáramně. ²²A odpovídaje David, řekl: Teď hle kopí královo. Nechť přijde někdo z služebníků, a vezme je. ²³Hospodin pak navratíž jednomu každému za spravedlnost jeho a věrnost jeho. Daltě byl zajisté Hospodin tebe dnes v ruku mou, ale nechtěl jsem vztáhnouti ruky své na pomazaného Hospodinova. ²⁴A protož jakož jsem já dnes sobě draze vážil života tvého, tak budiž draze vážen život můj před Hospodinem, aby mne vysvobodil ze vsí úzkosti. ²⁵Tedy řekl Saul Davidovi: Požehnaný jsi, synu můj Davide. Tak čině, dokážeš ctnosti, a v tom se zmocňuje, zkvetneš. V tom odšel David cestou svou, Saul také navrátil se k místu svému.

27 Řekl pak David v srdci svém: Když tedy sejdu od ruky Saulovy, nic mi lepšího není, než abych naprosto utekl do země Filistinské. I pustí o mně Saul, a nebude mne více hledati v žádných končinách Izraelských, a tak ujdou ruky jeho. ²Tedy vstav David, odebral se sám i těch šest set mužů, kteříž byli s ním, k Achisovi synu Maoch, králi Gát. ³I bydlil David s Achisem v Gát, on i muži jeho, jeden každý s čeledí svou, David i dvě ženy jeho, Achinam Jezreelská, a Abigail Karmelská někdy žena Nabalova. ⁴A když bylo oznámeno Saulovi, že utekl David do Gát, přestal ho hledati více. ⁵Řekl pak David Achisovi: Prosím, jestliže jsem nalezl milost před očima tvýma, ať mi dají místo v některém městě krajiny této, abych tam bydlil; nebo proč má bydliti služebník tvůj s tebou v městě královském? ⁶I dal mu Achis v ten den Sicelech, odkudž Sicelech bylo králů Judských až do dne tohoto. ⁷Byl pak počet dnů, v nichž bydlil David v krajině Filistinské, den a čtyři měsíce. ⁸I vycházel David s muži svými, vpády činíce na Gessurské a Gerzitské a Amalechitské, (nebo ti bydlili v zemi té od starodávna), kudy se chodí přes Sur až do země Egyptské. ⁹A hubil David krajinu tu, nenechávaje živého muže ani ženy; bral také ovce i voly, i osly i velbloudy, i šaty, a navracoval se a přicházel k Achisovi. ¹⁰A když se ptal Achis: Kam jste dnes vpadli? odpověděl David: K straně polední Judově, a k straně polední Jerachmeelově, a k straně polední Cinejského. ¹¹Neživil pak David ani muže ani ženy, aby koho přivoditi měl do Gát; nebo myslil: Aby na nás nežalovali, řkouce: Tak učinil David. A ten obyčej jeho byl po všechny dny, dokudž zůstával v krajině Filistinské. ¹²I věřil Achis Davidovi, řka: Jižtě se velice zošklivil lidu svému Izraelskému, protož budeť mi za služebníka na věky.

28 I stalo se za dnů těch, že Filistinští sebrali vojska svá k boji, aby bojovali s Izraelem. I řekl Achis Davidovi: Věz nepochybně, že potáhneš se mnou na vojnu, ty i muži tvoji. ²Odpověděl David Achisovi: Teprv ty poznáš, co učiní služebník tvůj. I řekl Achis Davidovi: Toutů příčinou strážným života svého tě ustanovím po všechny dny. ³(Samuel pak již byl umřel; pročež plakal ho všecken Izrael, a pochovali jej v Ráma, totiž v městě jeho. A Saul byl vyplénil věšťce a hadače z země.) ⁴Tedy shromáždivše se Filistinští, přitáhli a položili se u Sunem. Shromáždil i Saul všeho Izraele, a položili se v Gelboe. ⁵Vida pak Saul vojsko Filistinské, bál se, a uleklo se srdce jeho velmi. ⁶I dotazoval se Saul Hospodina, ale Hospodin neodpovídal jemu ani skrze sny, ani skrze urim, ani skrze proroky. ⁷Protož řekl Saul služebníkům svým: Pohleďte mi ženy mající ducha věštího, i půjdu k ní a poradím se skrze ni. Jemuž odpověděli služebníci jeho: Aj, žena mající ducha věštího v Endor. ⁸Tedy změniv Saul oděv, oblékl se v roucho jiné, a šel sám a dva muži s ním, a přišli k ženě té v noci. I řekl: Medle hádej mi skrze ducha věštího, a způsob to, ať ke mně vyjde ten, kohož bych jmenoval tobě. ⁹Ale žena řekla jemu: Aj, ty víš, co učinil Saul, kterak vyhledal věšťce a hadače z země.

Pročež tedy ty pokládáš osídlo duši mé, abys mne o hrdlo připravil? ¹⁰I přísáhl jí Saul skrze Hospodina, řka: Žítv jest Hospodin, že nepříjde na tě trestání pro tu věc. ¹¹Tedy řekla žena: Kohožt mám vyvésti? Kterýž řekl: Samuele mi vyveď. ¹²A když uzřela žena Samuele, zkríkla hlasem velikým, a řekla žena Saulovi takto: Pročež jsi mne oklamal! Nebo ty jsi Saul. ¹³I řekl jí král: Neboj se. Což jsi pak viděla? Odpověděla žena Saulovi: Bohy jsem viděla vystupující z země. ¹⁴Řekl jí opět: Jaký jest způsob jeho? Odpověděla jemu: Muž starý vystupuje a jest oděný pláštěm. Tedy srozuměl Saul, že by Samuel byl, a sehnul se tvář k zemi, poklonil se jemu. ¹⁵I řekl Samuel Saulovi: Proč mne nepokojíš, že jsi mne zavolati rozkázal? Odpověděl Saul: Úzkostmi sevřím jsem velice; nebo Filistinští bojují proti mně, a Bůh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem tě, abys mi oznámil, co bych měl činiti. ¹⁶I řekl Samuel: Proč tedy se mne dotazuješ, poněvadž Hospodin odstoupil od tebe, a jest s nepřítelem tvým? ¹⁷Učinitě zajisté jemu Hospodin, jakož mluvil skrze mne, a odtrhl Hospodin království od ruky tvé, a dal je bližnímu tvému, Davidovi. ¹⁸Nebo že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, a nevykonals hněvu prchlivosti jeho nad Amalechem, protož učinil tobě to dnes Hospodin. ¹⁹Nadto vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku Filistinských, a zítra budeš ty i synové tvoji se mnou. I vojska Izraelská vydá Hospodin v ruku Filistinských. ²⁰I padl Saul náhle tak, jak dlouhý byl, na zem, nebo se byl ulekl náramně slov Samuelových. K tomu ani síly v něm nebylo, nebo nic nejedl celý ten den a celou tu noc. ²¹Přistoupivši pak ta žena k Saulovi a uzřevši, že jest předěšen náramně, řekla jemu: Aj, uposlechla děvka tvá hlasu tvého, a opovážila jsem se života svého, že jsem uposlechla slov tvých, kteráž jsi mluvil ke mně. ²²Nyní tedy uposlechni i ty, prosím, hlasu děvky své, a položím před tebe kousek chleba, abys jedl a posilil se, a tak jíti mohl cestou svou. ²³Kterýž odepřel a řekl: Nebuduť jísti. I přinutili ho služebníci jeho, ano i ta žena, tak že uposlechl hlasu jejich, a vstav s země, sedl na lůžko. ²⁴Měla pak ta žena tele tučné v domě, kteréž spěšně zabila, a vzavši mouky, zadělala, a napekla z ní chlebů přesných. ²⁵Potom přinesla před Saule a služebníky jeho, kteříž jedli, a vstavše v touž noc, odešli.

29A tak shromáždili Filistinští všecka vojska svá u Afe-ku, Izrael pak položil se u studnice, kteráž byla v Jezreel. ²I táhla knížata Filistinská po stu a po tisících, David pak a muži jeho táhli nazad s Achisem. ³Tedy řekla knížata Filistinská: K čemu jsou Židé tito? Odpověděl Achis knížatům Filistinským: Zdaliž toto není David služebník Saule, krále Izraelského, kterýž byl při mně dnů těchto, nýbrž těchto let, a neshledal jsem na něm ničeho ode dne, jakž odpadl od Saule, až do tohoto dne? ⁴I rozhněvala se na něj knížata Filistinská, a řekli jemu ta knížata Filistinská: Odešli zase muže toho, ať se navrátí k místu svému, kteréž jsi mu ukázal, a nechť netáhne s námi k boji, aby se nám

nepostavil za nepřítele v bitvě. Nebo čím se zalíbíti může pánu svému tento? Zdali ne hlavami mužů těchto? ⁵Zdaliž tento není ten David, o kterémž zpívali v houfích plésajících, říkajíce: Porazil Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců? ⁶I povolal Achis Davida, a řekl jemu: Žítv jest Hospodin, že jsi upřímý, a líbí mi se vycházení tvé i vcházení tvé se mnou do vojska. Nebo neshledal jsem na tobě nic zlého ode dne, v kterýž jsi přišel ke mně, až do dne tohoto, ale před očima knížat nejsi vzácný. ⁷Protož nyní navrat se a jdi v pokoji, a nebudeš těžký v očích knížat Filistinských. ⁸I řekl David Achisovi: Co jsem pak učinil, a co jsi shledal na služebníku svém ode dne, v kterýž jsem počal býti u tebe, až do tohoto dne, abych nešel a nebojoval proti nepřátelům pána svého krále? ⁹A odpovídaje Achis, řekl Davidovi: Vímt, že jsi vzácný před očima máma jako anděl Boží, ale knížata Filistinská řekla: Necht netáhne s námi k boji. ¹⁰Nyní tedy vstaň tím raněji a služebníci pána tvého, kteříž přišli s tebou, a vstanouce tím spíše ráno, hned jakž by zasvitávalo, odejděte. ¹¹I vstal David, on i muži jeho, aby odšel tím raněji, a navrátil se do země Filistinské. Filistinští pak táhli do Jezreel.

30Byl pak, když se navrátil David a muži jeho do Sicelechu, den třetí, jakž Amalechitští byli vpád učinili k straně polední i k Sicelechu, a vyhubili Sicelech, a vypálili jej. ²A zajali ženy, kteréž byly v něm. Nezabili žádného, ani malého ani velikého, ale szajímali a odešli cestou svou. ³A když přišel David a muži jeho k městu, aj, vypáleno bylo ohněm, a ženy jejich, též synové a dcery jejich zajati byli. ⁴Tedy David i lid jeho, kterýž s ním byl, pozdvihše hlasu svého, plakali, až již více plakati nemohli. ⁵Obě také manželky Davidovy zajaty jsou, Achinoam Jezreelitská, a Abigail žena někdy Nábale Karmelského. ⁶I ssoužen jest David náramně, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hořkostí zajisté naplněna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho). Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém. ⁷I řekl David Abiatarovi knězi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe efod. I vzal Abiatar efod pro Davida. ⁸Tázal se pak David Hospodina, řka: Mám-li honiti lotřičky ty? A dohoním-li se jich? I řekl jemu: Hoň, nebo se jich jistě dohoníš, a své mocně vysvobodíš. ⁹A tak odšed David sám i těch šest set mužů, kteříž byli s ním, přišli až ku potoku Bezor; někteří pak tu pozůstali. ¹⁰I honil je David se čtyřmi sty mužů; nebo bylo pozůstalo dvě stě mužů, kteříž ustavše, nemohli přejíti potoka Bezor. ¹¹A nalezše muže Egyptského v poli, přivedli jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali jemu také i vody píti. ¹²Dali jemu též kus hrudy fíků a dva hrozny suché. A tak pojedl a okřál zase, (nebo byl nic nejedl ani nepil tři dni a tři noci). ¹³Zatím řekl jemu David: Čí jsi ty? A odkud jsi? Kterýž odpověděl: Rodem jsem z Egypta, služebník muže Amalechitského, a opustil mne pán můj, proto že jsem stonal, dnes třetí den. ¹⁴Byli jsme zajisté vpád učinili k straně polední Ceretejského, a v tu

stranu, kteráž jest Judova, a ku poledni, kteráž jest Kálefova, a Sicelech jsme vypálili ohněm. ¹⁵Tedy řekl jemu David: Mohl-li bys dovésti mne k těm lotříkům? Kterýž řekl: Přisáhni mi skrze Boha, že mne nezabiješ, a že mne nevydáš v ruku pána mého, a přivedu tě na ty lotříky. ¹⁶I přivedl ho. (A aj, byli se rozprostřeli po vší té zemi, jedouce a pijíce a provyskující nade všemi kořistmi tak velikými, kteréž pobrali z země Filistinské a z země Judovy.) ¹⁷Protož bil je David od večera až do večera druhého dne, aniž kdo z nich ušel, kromě čtyř set mládenců, kteříž vsedše na velbloudy, utekli. ¹⁸A tak odjal David všecko, což byli pobrali Amalechitští; také obě ženy své vysvobodil David. ¹⁹A nezhytnulo jim nic, ani malého ani velkého, i z synů i ze dcer, i z loupeže a ze všeho, což jim vzato bylo; všecko zase David přivedl. ²⁰Nadto szajmal David všecka stáda bravů i skotů, kteráž hnali před dobyt看em svým, a pravili: Totot jsou kořisti Davidovy. ²¹Přišel pak David k těm dvěma stům mužů, kteříž byli ustali, tak že nemohli jíti za Davidem, jimž byli kázali zůstat při potoku Bezor; tedy vyšli vstříc Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A přistoupiv David k tomu lidu, pozdravil jich přátelsky. ²²Ale všickni, což jich koli bylo zlých a bezbožných mezi těmi muži, kteříž chodili s Davidem, mluvili, řkouce: Poněvadž nešli s námi, nedáme jim z kořistí, kteréž jsme odjali, toliko každému manželku jeho a syny jeho, aby vezmouce je, odešli. ²³David pak řekl: Nečinite tak, bratří moji, s tím, což nám dal Hospodin, kterýž nás ostříhal a dal vojsko, jež vytáhlo proti nám, v ruku naši. ²⁴A kdož vás uposlechne v té věci? Nebo jakýž bude díl toho, kterýž vyšel k bitvě, takovýž bude díl i toho, kterýž hlídal břemen; rovně se dělití budou. ²⁵A tak bývalo od toho dne i potom, nebo to za právo a obyčej uložil v Izraeli až do tohoto dne. ²⁶A když přišel David do Sicelechu, poslal z těch kořistí starším Juda, přátelům svým, řka: Teď máte dar z loupeží nepřatel Hospodinových. ²⁷Těm, kteříž byli v Bethel, a kteříž v Rámat ku poledni, a kteříž byli v Jeter; ²⁸Těž kteříž v Aroer, a kteříž v Sefama, a kteříž v Estemo; ²⁹A kteříž v Rachal, a kteříž v městech Jerachmeelových, a kteříž v městech Cinejského; ³⁰I těm, kteříž v Horma, a kteříž v Korasan, a kteříž v Atach; ³¹A kteříž byli v Hebronu, i po všech místech, na nichž býval David s lidem svým.

31A tak potýkali se Filistinští s Izraelem. Muži pak Izraelští utíkali před Filistinskými a padli, zbiti jsou na hoře Gelboe. ²I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu a Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy. ³Když se pak zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj střelci, muži s luky; i postřelen jest velmi od těch střelců. ⁴I řekl Saul oděnci svému: Vytrhni meč svůj a probodni mne jím, aby přijdouce ti neobřezanci, neprobodli mne, a nečinili sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl oděncem jeho, nebo se bál velmi. A pochytil Saul meč, nalezl na něj. ⁵Tedy vida oděncem jeho, že umřel Saul, nalezl i on na meč svůj a umřel s ním. ⁶A tak umřel Saul a tři synové jeho, a oděncem je-

ho, ano i všickni muži jeho v ten den spolu. ⁷Když pak uzřeli synové Izraelští, kteříž bydlili za tím údolím, a kteříž bydlili za Jordánem, že zutíkali muži Izraelští, nadto že Saul i synové jeho zahynuli, opustivše města, také utíkali. I přišli Filistinští a bydlili v nich. ⁸A když bylo nazejtří, přišli Filistinští, aby zloupili pobité; i našli Saule a tři syny jeho ležící na hoře Gelboe. ⁹I stali hlavu jeho a svlékli oděni jeho, a poslali po zemi Filistinské vůkol, aby to ohlášeno bylo v chrámě modl jejich i lidu. ¹⁰I složili oděni jeho v chrámě Astarot, tělo pak jeho přibili na zdi Betsan. ¹¹Tedy uslyšavše o tom obyvatelé Jábés Galád, co učinili Filistinští Saulovi, ¹²Zdvihli se všickni muži silní, a jdouce celou noc, sňali tělo Saulovo i těla synů jeho se zdi Betsanské; a když se navrátili do Jábés, spálili je tam. ¹³A vzavše kosti jejich, pochovali je pod stromem v Jábés, a postili se sedm dní.

2 Samuel

1Stalo se pak po smrti Saulově, když se navrátil David od porážky Amalechitských, že pobyl v Sicelechu za dva dni. ²A aj, dne třetího přišel jeden z vojska Saulova, maje roucho roztržené a prach na hlavě své. Kterýž když přišel k Davidovi, padl na zemi a poklonil se. ³I řekl jemu David: Odkud jdeš? Jemuž odpověděl: Z vojska Izraelského utekl jsem. ⁴Opět řekl jemu David: Cože se stalo? Medle, pověz mi. Kterýž odpověděl: To, že utekl lid z boje, a množství lidu padlo a zbito jest; též i Saul i Jonata syn jeho zbiti jsou. ⁵Řekl ještě David mládenci, kterýž mu to oznámil: Kterak ty víš, že umřel Saul i Jonata syn jeho? ⁶Odpověděl mládenec, kterýž to oznamoval jemu: Náhodou přišel jsem na horu Gelboe, a aj, Saul nalehl byl na kopí své, a vozové i jezdci postihali ho. ⁷Kterýžto ohlédna se zpátkem, uzřel mne a zavolal na mne. I řekl jsem: Aj, teď jsem. ⁸Tedy řekl mi: Kdo jsi ty? Odpověděl jsem jemu: Amalechitský jsem. ⁹I řekl mi: Přistup medle sem a zabíj mne, nebo mne obklíčila úzkost, a ještě všecka duše má jest ve mně. ¹⁰Protož stoje nad ním, zabil jsem ho, nebo jsem věděl, že nebude živ po mém pádu. A vzal jsem korunu, kteráž byla na hlavě jeho, i záponu, kteráž byla na rameni jeho, a teď jsem to přinesl ku pánu svému. ¹¹Tedy David uchytil roucho své, roztrhl je; tolikéž i všickni muži, kteříž s ním byli. ¹²A nesouce smutek, plakali a postili se až do večera pro Saule a pro Jonatu syna jeho, i pro lid Hospodinův a pro dům Izraelský, že padli od meče. ¹³Řekl pak David mládenci, kterýž mu to oznámil: Odkud jsi ty? Odpověděl: Syn muže příchozího Amalechitského jsem. ¹⁴Opět mu řekl David: Kterak jsi směl vztáhnouti ruku svou, abys zahubil pomazaného Hospodinova? ¹⁵A zavolav David jednoho z mláďenců, řekl jemu: Přistoupě, oboř se na něj. Kterýžto udeřil ho, tak že umřel. ¹⁶I řekl jemu David: Krev tvá budiž na hlavu tvou, neboť jsou ústa tvá svědčila na tebe, řkouce: Já jsem zabil pomazaného Hospodinova. ¹⁷Tedy nařikal David nařikáním tímto nad Saulem a nad Jonatou synem jeho, ¹⁸(Přikázav však, aby synové Judovi učeni byli stříletí z luku, jakož psáno v knize Upřímého.): ¹⁹Ó krásu Izraelská, na výsostech tvých zranění, jakt jsou padli udatní! ²⁰Neoznamujtež v Gát, ani toho ohlašujte na ulicích Aškalon, aby se neveselily dcery Filistinských, a neplésaly dcery neobřezaných. ²¹Ó hory Gelboe, ani rosa, ani déšť nespadej na vás, ani tu buď pole úrodné; nebo tam jest po-

vržen štít udatných, štít Saulův, jako by nebyl pomazán olejem. ²²Od krve raněných a od tuku udatných lučiště Jonatovo nikdy zpět neodskočilo, a meč Saulův nenavracoval se prázdný. ²³Saul a Jonata milí a utěšení v životě svém, také při smrti své nejsou rozloučeni. Nad orlice bystřejší, nad lvy silnější byli. ²⁴Dcery Izraelské, plačte Saule, kterýž vás odíval červcem dvakrát barveným rozkošně, kterýž dával ozdoby zlaté na roucha vaše. ²⁵Ach, jakt jsou padli udatní u prostřed boje? Jonata na výsostech tvých zabit jest. ²⁶Velice jsem po tobě teskliv, bratře můj Jonato. Byl jsi mi příjemný náramně; vzácnější u mne byla milost tvá nežli milost žen. ²⁷Ach, jakt jsou padli udatní, a zahynula odění válečná.

2I stalo se potom, že se David tázal Hospodina, řka: Mám-li jíti do některého města Judského? Jemuž odpověděl Hospodin: Jdi. I řekl David: Kam mám jíti? Odpověděl: Do Hebronu. ²A protož bral se tam David, ano i obě manželky jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail žena někdy Nábale Karmelského. ³Muže také své, kteříž s ním byli, pojal David, jednoho každého s čeledí jeho, a bydlili v městech Hebronských. ⁴I přišli muži Judští, a pomazali tam Davida za krále nad domem Judským. Oznámili také Davidovi, řkouce: Muži Jábés Galád, oni pochovali Saule. ⁵Tedy poslav David posly k mužům Jábés Galád, řekl jim: Požehnaní jste vy před Hospodinem, že jste učinili to milosrdenství pánu svému Saulovi, pochovavše ho. ⁶Protož nyní učiníš s vámi Hospodin milosrdenství a pravdu; ano i jáť s vámi učiním milost, kteříž jste to učinili. ⁷A tak tedy posilnětež rukou svých a buďtež stateční; nebo ač umřel pán váš Saul, však již mne pomazali dům Judův za krále nad sebou. ⁸Abner pak syn Nerův, hejtman vojska Saulova, vzal Izbozeta syna Saulova a uvedl ho do Mahanaim. ⁹A ustavil ho králem nad Galád a nad Assur, a nad Jezreel, a nad Efraimem, a nad Beniaminem, i nade vším Izraelem. ¹⁰Ve čtyřicíti letech byl Izbozet syn Saulův, když počal kralovati nad Izraelem, a kraloval dvě léta. (Toliko dům Judův přídržel se Davida. ¹¹A byl počet dnů, v nichž byl David králem v Hebronu nad domem Judovým, sedm let a šest měsíců.) ¹²Potom vytáhl Abner syn Nerův, a služebníci Izbozeta syna Saulova z Mahanaim do Gabaon. ¹³Joáb také syn Sarvie a služebníci Davidovi vytáhše, potkali se s nimi právě u rybníka Gabaon. I pozůstali tito

u rybníka s strany jedné, oni pak u rybníka s druhé strany. ¹⁴Tedy řekl Abner Joábovi: Necht' vystoupí nyní mládenci a pohrají před námi. I řekl Joáb: Necht' vystoupí. ¹⁵A tak vystoupili a vyšli v rovném počtu, dvanácte z Beniamina, z strany Izbozeta syna Saulova, a dvanácte z služebníků Davidových. ¹⁶Kterížto ujavše jeden každý za hlavu bližního svého, vrazil meč svůj v bok tovaryše svého, i padli spolu. Protož nazváno jest místo to Helkat Hassurim, a jest v Gabaon. ¹⁷I byla bitva velmi veliká v ten den, a poražen jest Abner i muži Izraelští od služebníků Davidových. ¹⁸Byli tu také tři synové Sarvie: Joáb, Abizai a Azael. Azael pak byl čerstvý na nohy své jako srna v poli. ¹⁹I honil Azael Abnera, a neuhnul se na pravo ani na levo, běže za Abnerem. ²⁰Ohlédl se pak Abner zpátkem a řekl: Ty-li jsi Azael? Odpověděl: Jsem. ²¹Tedy řekl mu Abner: Uchyl se na pravo aneb na levo, a jmi sobě jednoho z mládců těch, a vezmi sobě kořisti jeho. Ale nechtěl Azael uchýlit se od něho. ²²Ještě znovu Abner řekl Azaelovi: Uchyl se ode mne, sic jináč přirazím tě až k zemi, a jak bych směl pohleděti na Joába bratra tvého? ²³Když pak nechtěl ustoupiti, uhodil ho Abner kopím pod páte žebro, tak že vyniklo kopí hřbetem jeho; a padl tu na tom místě, na kterémž i umřel. A kdožkoli přicházeli k místu, na němž padl Azael a umřel, zastavovali se. ²⁴Ale Joáb a Abizai honili Abnera. Slunce pak již bylo zapadlo, když oni přišli ku pahrbku Amma, jenž jest naproti Giach, cestou k poušti Gabaon. ²⁵Tedy sešli se synové Benjamin za Abnerem, a jsouce spolu v houfu, postavili se na vrchu pahrbku jednoho. ²⁶Odkudž zavolal Abner na Joába, řka: Zdaliž bez přestání šířati bude meč tvůj? Nevíš-liž, že hořkost bývá naposledy? Dokudž tedy nerozkážeš lidu navrátiti se od honění bratří svých? ²⁷I řekl Joáb: Živť jest Bůh, že kdybys byl nemluvil, hned ráno byl by odšel lid, jeden každý nechaje honění bratra svého. ²⁸Tedy zatroubil Joáb v troubu, a zastavil se všecken lid, a nehonili více Izraele, aniž více bojovali. ²⁹A tak Abner i lid jeho šli přes pole celou tu noc, a přepravili se přes Jordán, a prošeďše všecku Betoron, přišli do Mahanaim. ³⁰Ale Joáb navrátiv se od honění Abnera, shromáždil všecken lid, a nedostávalo se z služebníků Davidových devatenácti mužů a Azaele. ³¹Služebníci pak Davidovi zbili z Beniaminských a z mužů Abnerových tři sta a šedesáte mužů, kteříž tu zahynuli. ³²A vzavše Azaele, pohřbili jej v hrobě otce jeho, kterýž byl v Betlémě. Potom šli celou tu noc Joáb a muži jeho; i rozednilo se, když přicházeli do Hebronu.

3I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a domem Davidovým. David pak čím dále tím více se silil, ale dům Saulův čím dále tím se více umenšoval. ²I zrodili se Davidovi synové v Hebronu, z nichž prvorozený jeho byl Amnon z Achinoam Jezreelské; ³A druhý po něm Cheleab z Abigail, ženy někdy Nábale Karmelského; třetí pak Absolon, syn z Maachy dcery Tolmai krále Gessur; ⁴A čtvrtý Adonias syn Haggit, a pátý Sefatias syn Abitál; ⁵Šestý pak

Jetram z Egly manželky Davidovy. Ti se zrodili Davidovi v Hebronu. ⁶I stalo se, když byla válka mezi domem Saulovým a mezi domem Davidovým, a Abner statečně zastával domu Saulova, ⁷(Měl pak byl Saul ženinu, jejíž jméno bylo Rizpa, dcera Aja), že řekl Izbozet Abnerovi: I proč jsi všel k ženině otce mého? ⁸Tedy rozhněvav se Abner velmi pro slova Izbozetova, řekl: I zdali já jsem psí hlava, kterýž jsem proti Judovi dnes učinil milosrdenství s domem Saule otce tvého, s bratřími jeho i příbuznými jeho, a nevydal jsem tě v ruku Davidovu, a však vyhledáváš na mně dnes nepravosti té ženy. ⁹Toto učí Bůh Abnerovi a toto mu přidej, jestliže nedopomohu k tomu Davidovi, jakož jemu přísáhl Hospodin, ¹⁰Aby přeneseno bylo království od domu Saulova, a upevněn byl trůn Davidův nad Izraelem i nad Judou, od Dan až do Bersabé. ¹¹A nemohl k tomu nic více odpověditi Abnerovi, proto že se ho bál. ¹²A tak poslal Abner posly k Davidovi na místě svém, řka: Čí jest země? A aby řekli: Učiň smlouvu se mnou, a aj, ruka má bude s tebou, abych obrátil k tobě všecken Izrael. ¹³Jemuž odpověděl: Dobře. Jáť učiním s tebou smlouvu, a však jedné věci od tebe žádám, totiž, abys neviděl tváři mé, leč prvé dáš přivesti Míkol dceru Saulovu, když bys chtěl přijíti, abys viděl tvář mou. ¹⁴I poslal David posly k Izbozetovi synu Saulovu, aby řekli: Dej mi ženu mou Míkol, kterouž jsem sobě zasnoubil ve stu obřizek Filistinských. ¹⁵Poslav tedy Izbozet, vzal ji od muže Faltiele syna Lais. ¹⁶Šel pak s ní muž její, a jda za ní až do Bahurim, plakal. Tedy řekl jemu Abner: Jdi, navrať se zase. I navrátil se. ¹⁷Potom Abner učinil řeč k starším Izraelským, řka: Předešle stáli jste o to, aby David byl králem nad vámi. ¹⁸Protož nyní vykonajtež to; neboť jest Hospodin mluvil o Davidovi, řka: Skrze ruku Davida služebníka svého vysvobodím lid svůj Izraelský z ruky Filistinských, a z ruky všech nepřátel jeho. ¹⁹To též mluvil Abner i k Beniaminským. Potom odšel Abner, aby mluvil k Davidovi v Hebronu všecko, což se za dobré vidělo Izraelovi a všemu domu Benjamin. ²⁰Když tedy přišel Abner k Davidovi do Hebronu a s ním dvaceti mužů, učinil David Abnerovi i mužům, kteříž s ním byli, hody. ²¹I řekl Abner Davidovi: Vstanu a půjdu, abych shromáždil ku pánu svému králi všecken lid Izraelský, kteříž vejdou s tebou v smlouvu, a budeš kralovati nade všemi, jakož toho žádá duše tvá. I propustil David Abnera, kterýž odšel v pokoji. ²²A aj, služebníci Davidovi a Joáb vraceli se z vojny, kořisti veliké s sebou nesouce. Ale Abnera již nebylo s Davidem v Hebronu, nebo byl ho propustil, a již odšel v pokoji. ²³Joáb tedy i všecko vojsko, kteréž bylo s ním, přišli tam. I oznámili Joábovi, řkouce: Byl zde Abner syn Nerův u krále, ale propustil jej, a odšel v pokoji. ²⁴Protož všed Joáb k králi, řekl: Co jsi učinil? Aj, přišel byl Abner k tobě; proč jsi ho pustil, aby zase odšel? ²⁵Znáš Abnera syna Nerova. Proto, aby podvedl tebe, přišel, a aby vyšpehoval vycházení tvé i vcházení tvé, a zvěděl všecko, co ty činíš. ²⁶Tedy vyšed Joáb od Davida, poslal posly za Abnerem, kteříž ho přivedli zase od čisterny Sírach, o čemž

David nic nevěděl. ²⁷A když se navrátil Abner do Hebronu, uvedl ho Joáb do prostřed brány, aby s ním mluvil tiše. I udeřil ho v páte žebro, a umřel pro krev Azaele bratra jeho. ²⁸To když potom David uslyšel, řekl: Čist jsem já i království mé před Hospodinem až na věky od krve Abnera syna Nerova. ²⁹Nechť přijde na hlavu Joábovu i na všecken dům otce jeho, a nechť není prázděn dům Joábův toho, jenž by trpěl tok, aneb malomocného a na hůl se podpírajícího, aneb padajícího od meče a nemajícího chleba. ³⁰A tak Joáb a Abizai bratr jeho zamordovali Abnera, proto že byl zabil Azaele bratra jejich v Gabaon v bitvě. ³¹I řekl David Joábovi a ke všemu lidu, kterýž byl s ním: Roztrhněte roucha svá, a přepašte se pytli, a plačte před Abnerem. Král pak David šel za márami. ³²A když pochovávali Abnera v Hebronu, pozdvih král hlasu svého, plakal nad hrobem Abnerovým, plakal také všecken lid. ³³V tom nařkáje král pro Abnera, řekl: Tak-liž jest měl umřít Abner, jako umírá nějaký ničemný člověk? ³⁴Ruce tvé nebyly svázány a nohy tvé měděnými poutami nebyly sevřeny, ale padl jsi jako ten, kdož padá od lidí nešlechetných. Tedy ještě více všecken lid plakal nad ním. ³⁵Potom přišel všecken lid, a měli k tomu Davida, aby jedl chléb ještě záhy. Ale David přísáhl, řka: Toto ať mi učiní Bůh a toto přidá, jestliže prvé, než slunce zapadne, okusím chleba aneb čehokoli jiného. ³⁶Což když poznal všecken lid, líbilo se jim to; a všecko, což činil král, líbilo se všemu lidu. ³⁷I poznal všecken lid a všecken Izrael v ten den, že nepošlo to od krále, aby zabili Abnera syna Nerova. ³⁸Řekl pak král služebníků svým: Nevíte-liž, že kníže, a veliké, padlo dnes v Izraeli? ³⁹A já ještě nyní mdlý jsem, jakožto pomazaný král, muži pak tito, synové Sarvie, jsou mi nepovolení. Odplatíž Hospodin tomu, kdož zle činí, vedle zlosti jeho.

⁴A když uslyšel Izbozet syn Saulův, že umřel Abner v Hebronu, zemdlely ruce jeho, a všecken lid Izrael byl předěšen. ²Měl pak syn Saulův dva muže hejtmany nad dráby, jméno jednoho Baana, a jméno druhého Rechab, synové Remmona Berotského z synů Beniamin; nebo i Berot počítá se v Beniaminovi. ³Utekli pak byli Berotští do Gitaím, a byli tam pohostinu až do toho dne. ⁴Měl také byl Jonata syn Saulův syna chromého na nohy, (nebo když byl v pěti letech a přišla pověst o Saulovi a Jonatovi z Jezreel, vzavši ho chůva jeho, utíkala, a když pospíchala utíkající, on upadl a okulhavěl), jehož jméno Mifibozet. ⁵A odšedše synové Remmona Berotského, Rechab a Baana, vešli o poledni do domu Izbozetova. On pak spal na lůžku poledním. ⁶A aj, když vešli až do domu, jako by bráti měli obilé, ranili ho v páte žebro, Rechab a Baana bratr jeho, a utekli. ⁷Nebo když byli vešli do domu, a on spal na lůžku svém v pokojíku svém, kdež léhal, probodli jej a zabili, a stavše hlavu jeho, vzali ji, a šli cestou po pustinách celou tu noc. ⁸I přinesli hlavu Izbozetovu k Davidovi do Hebronu a řekli králi: Aj, hlava Izbozeta syna Saulova, nepřítel tvého, kterýž hledal bezživotí tvého. Hle, pomstil dnes Hospodin

pána mého krále nad Saulem i semenem jeho. ⁹Tedy odpovídaje David Rechabovi a Baanovi bratru jeho, synům Remmona Berotského, řekl jim: Žítv jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všech úzkostí, ¹⁰Když jsem toho, kterýž mi oznámil, řka: Aj, Saul zahynul, (ješto se jemu zdálo, že veselé noviny zvěstuje), vzal a zabil jsem ho v Sicelechu, jemuž se zdálo, že ho budu darovati za poselství: ¹¹Čím pak více lidí bezbožné, kteříž zamordovali muže spravedlivého v domě jeho na ložci jeho? A nyní, zdaliž nebudu vyhledávati krve jeho z ruky vaší, a nevyhledám vás z země? ¹²I rozkázal David služebníkům, aby je zbili. I zutínali jim ruce i nohy jejich, a pověsili u rybníka při Hebronu. Hlavu pak Izbozetovu vzavše, pochovali v hrobě Abnerově v Hebronu.

⁵Tedy přišla všechna pokolení Izraelská k Davidovi do Hebronu, a mluvili, řkouce: Aj, my kost tvá a tělo tvé jsme. ²A předešlých časů, když byl Saul králem nad námi, ty jsi vyvodil i zase přivodil lid Izraelský. A nadto řekl Hospodin tobě: Ty pásti budeš lid můj Izraelský, a ty budeš vývoda nad Izraelem. ³Přišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a učinil s nimi král David smlouvu v Hebronu před Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem. ⁴Ve třiceti letech byl David, když počal kralovati, a kraloval čtyřiceti let. ⁵V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a šest měsíců, a v Jeruzalémě kraloval třiceti a tři léta nade vším Izraelem a Judou. ⁶Táhl pak král s lidem svým k Jeruzalému proti Jebuzejskému, obyvateli té země; kterýž mluvil Davidovi, řka: Nevejdeš sem, leč odejmeš slepé a kulhavé, pravíce: Nevejdeť sem David. ⁷A však vzal David hrad Sion, toť jest město Davidovo. ⁸Nebo řekl David v ten den: Kdož by koli porazil Jebuzea, a zlezl by žlaby jeho, a pobil by ty slepé i chromé, kteréž má v nenávisti duše Davidova, knížetem bude. Protož pravili: Slepý a kulhavý nevejde do toho domu. ⁹I bydlil David na tom hradě, a nazval jej městem Davidovým; nebo vystavěl je David vůkol od Mello až do vnitřku. ¹⁰A tak David čím dále tím více prospíval a rostl, Hospodin zajisté, Bůh zástupů, byl s ním. ¹¹Poslal také Chíram král Tyrský posly k Davidovi a dříví cedrového, i tesaře, kameníky a zedníky umělé, kteříž vystavěli dům Davidovi. ¹²I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský. ¹³Nabral pak sobě David ještě více ženin i žen z Jeruzaléma, když byl přišel z Hebronu, a naplodilo se Davidovi ještě více synů a dcer. ¹⁴A tato jsou jména těch, kteříž se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun; ¹⁵Též Ibchar a Elisua, a Nefeg a Jafia; ¹⁶A Elisama a Eliada a Elifelet. ¹⁷Uslyšavše pak Filistinští, že pomazali Davida za krále nad Izraelem, vytáhli všickni Filistinští hledati ho. Což když zvěděl David, sstoupil na místo hrazené. ¹⁸Protož Filistinští přitáhše, položili se v údolí Refaim. ¹⁹Tedy tázal se David Hospodina, řka: Potáhnu-li proti Filistinským? Vydáš-li je v ruku mou? Odpověděl Hospodin Davidovi: Táhni, neboť vydám jistotně

Filistinské v ruku tvou. ²⁰I přitáhl David do Balperazim, a porazil je tam, a řekl: Protrhlť jest Hospodin nepřátely mé přede mnou, jako vody protrhují břehy. Protož nazval jméno místa toho Balperazim. ²¹Nebo zanechali tu rytin svých, kteréž pobral David i muži jeho. ²²Opět znovu vytáhli Filistinští, a rozprostřeli se v údolí Refaim. ²³I tázal se David Hospodina. Kterýž odpověděl: Netáhni, ale obejda je po zadu, teprv dotřeš na ně naproti moruším. ²⁴A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, hneš se také; nebo tehdaž vyjde Hospodin před tebou, aby zbil vojska Filistinských. ²⁵I učinil David tak, jakž mu přikázal Hospodin, a porazil Filistinské od Gabaa, až kudy se jde do Gázer.

6Tedy sebral opět David výborného lidu z Izraele třidecti tisíc. ²A vstav, šel David i všecken lid, kterýž byl s ním, z Bála Judova, aby přinesli odtud truhlu Boží, při kteréž se vyzývá jméno, jméno Hospodina zástupů, sedícího nad cherubíny. ³I vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku. Uza pak a Achio, synové Abinadabovi, spravovali ten vůz nový. ⁴A tak vzali ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku, jdouce s truhlou Boží; Achio pak šel před truhlou. ⁵Ale David i všecken dům Izraelský hráli před Hospodinem na všelijaké nástroje z dříví cedrového, totiž na harfy, loutny, bubny, husličky, a na cymbály. ⁶A když přišli k humnu Náchonovu, vztáhl ruku svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo uchýlili se volové. ⁷Protož rozhněval se Hospodin na Uzu, a zabil ho Bůh pro neprozřetelnost; i umřel tu u truhly Boží. ⁸Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak přísně obořil na Uzu. I nazváno to místo Peres Uza až do tohoto dne. ⁹A boje se David Hospodina v ten den, řekl: Kterakž má vjíti ke mně truhla Hospodinova? ¹⁰Pročěž David nechtěl přenést k sobě truhly Hospodinovy do města svého, ale způsobil to, aby se obrátila do domu Obededoma Gittejského. ¹¹I pobyla truhla Hospodinova v domě Obededoma Gittejského za tři měsíce, a požehnal Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho. ¹²V tom povědino jest králi Davidovi, že požehnal Hospodin domu Obededomovi i všemu, což má, pro truhlu Boží. Tedy odšed David, přenesl truhlu Boží z domu Obededomova do města Davidova s veselím. ¹³A když poodešli ti, kteříž nesli truhlu Hospodinovu, na šest kroků, obětoval voly a tučný dobytek. ¹⁴David pak poskakoval ze vsí síly před Hospodinem, a byl oblečen David v efod lněný. ¹⁵A tak David i všecken dům Izraelský provázeli truhlu Hospodinovu s plésáním a zvukem trouby. ¹⁶Stalo se pak, když truhla Hospodinova vcházela do města Davidova, že Míkol dcera Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále Davida plésajícího a poskakujícího před Hospodinem, pohrdla jím v srdci svém. ¹⁷A když přinesli truhlu Hospodinovu, postavili ji na místě jejím u prostřed stanu, kterýž jí byl David rozbil; a obětoval David před Hospodinem oběti zápalné i pokojné. ¹⁸Zatím když přestal David obětovati obětí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodina zástupů. ¹⁹Dal také

všemu lidu a všemu množství Izraelskému, od muže až do ženy, jednomu každému jeden pecník chleba a kus masa, a vína láhvice jednu. I odšel všecken lid, jeden každý do domu svého. ²⁰Potom navracoval se David, aby dal požehnání domu svému. I vyšla Míkol dcera Saulova vstříc Davidovi, a řekla: Jak slavný byl dnes král Izraelský, kterýž se odkrýval dnes před děvkami služebníků svých, tak jako se odkrývá jeden z lehkomyšlných! ²¹I řekl David k Míkol: Před Hospodinem, (kterýž mne vyvolil nad otce tvého a nad všecken dům jeho, přikázav mi, abych byl vývodou lidu Hospodinova, totiž Izraele), plésal jsem a plésati budu před Hospodinem. ²²Anobř čím se ještě více opovrhu nežli tuto, a ponížím se u sebe sám, tím i u těch děvek, o nichž jsi mluvila, i u těch, pravím, slavnější budu. ²³Protož Míkol dcera Saulova neměla žádného plodu až do dne smrti své.

7I stalo se, že když král seděl v domě svém, a Hospodin jemu dal odpočinutí vůkol přede všemi nepřátely jeho, ²Řekl král Nátanovi proroku: Pohleď medle, já bydlím v domě cedrovém, truhla pak Boží přebývá mezi kortýnami. ³I dí Nátan králi: Cožkoli jest v srdci tvém, jdi, učiň, nebo Hospodin s tebou jest. ⁴Potom té noci stalo se slovo Hospodinovo k Nátanovi, řkoucí: ⁵Jdi a pověz služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin: Zdaliž ty mi stavěti budeš dům, v kterémž bych přebýval? ⁶Poněvadž jsem nebydlil v domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské z Egypta, až do dne tohoto, ale přecházel jsem s stánkem a příbytkem sem i tam. ⁷Nadto kudyž jsem koli chodil se všechněmi syny Izraelskými, zdali jsem jedno slovo řekl kterému z soudců Izraelských, kterémuž jsem přikázal pásti lid svůj Izraelský, řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového? ⁸Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Ját jsem tě vzal z ovčince od stáda, abys byl vývodou lidu mého Izraelského. ⁹A býval jsem s tebou všude, kamž jsi koli se obracel; všecky také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinil jsem tobě jméno veliké, jako jméno vyvýšených na zemi. ¹⁰Způsobím tolikéž místo lidu svému Izraelskému, a vstípím jej, a bydliti bude v místě svém a nepohne se více, aniž ho budou více trápati lidé nešlechtní jako prvé, ¹¹Hned od toho dne, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem teď dal odpočinutí tobě přede všemi nepřátely tvými. Přesto oznamujet Hospodin, že on sám tobě dům vzdělá. ¹²Když se vyplní dnové tvoji, a usneš s otci svými, vzbudím símě tvé po tobě, kteréž vyjde z života tvého, a utvrdím království jeho. ¹³Onť ustaví dům jménu mému, a já utvrdím trůn království jeho až na věky. ¹⁴Já budu jemu otcem, a on mi bude synem. Kterýž když zhřeší, trestati ho budu metlou lidskou a ranami synů lidských. ¹⁵Ale milosrdenství mé nebude odjato od něho, tak jako jsem je odjal od Saule, kteréhož jsem zahnal od tváří tvé. ¹⁶A tak utvrzen bude dům tvůj a království tvé až na věky před tebou, a trůn tvůj bude stálý až na vě-

ky. ¹⁷Vedle všech slov těchto, a podle všeho vidění tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi. ¹⁸Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem a řekl: Kdo jsem já, Panovníče Hospodine, a jaký jest dům můj, že jsi mne přivedl v ta místa. ¹⁹Nýbrž ještěť se to málo vidělo, Panovníče Hospodine, že jsi také mluvil i o domu služebníka svého na dlouhé časy, ještěť jest to povaha lidská, Panovníče Hospodine. ²⁰Ale což již více má mluvit David před tebou? Však ty znáš služebníka svého, Panovníče Hospodine. ²¹Pro slovo své a podle srdce svého činíš všechny tyto věci veliké, v známost je uvodě služebníku svému. ²²(Protož zveleben jsi Hospodine Bože, nebo není tobě rovného, anobř není žádného Boha kromě tebe), podle toho všeho, jakž jsme slyšeli ušima svýma. ²³Kdo tedy jest jako lid tvůj, jako Izrael, který národ na zemi, jehož by Bůh šel, aby jej sobě vykoupil za lid, a dobyl sobě jména, a učinil tobě, ó Izraeli, tyto veliké věci a hrozné v zemi tvé, před obličejem lidu svého, kterýž jsi sobě vysvobodil z Egypta, z pohanstva bohů jejich? ²⁴A vzdělal jsi sobě lid svůj Izraelský, sobě v lid až na věky, a protož, Hospodine, jsi jejich Bohem. ²⁵Nyní tedy, Hospodine Bože, slovo to, jímž jsi se zamluvil služebníku svému a domu jeho, naplniž je až na věky, a učiň tak, jakž jsi mluvil, ²⁶Tak aby zvelebováno bylo jméno tvé až na věky, když se říkati bude: Hospodin zástupů jest Bůh nad Izraelem, a dům služebníka tvého Davida aby byl stálý před obličejem tvým. ²⁷Nebo ty, Hospodine zástupů, Bože Izraelský, zjevil jsi mně služebníku svému, řka: Dům ustavím tobě. Protož usoudil služebník tvůj v srdci svém, aby se modlil tobě modlitbou touto. ²⁸A tak již, Panovníče Hospodine, ty sám jsi Bůh, a slova tvá jsou pravda, jimiž jsi zaslíbil služebníku svému dobré věci tyto. ²⁹Již tedy rač požehnati domu služebníka svého, aby trval na věky před obličejem tvým. Nebo ty jsi, Hospodine Bože, mluvil, že požehnáním tvým požehnan bude dům služebníka tvého na věky.

8Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je; i vzal David Meteg Amma z ruky Filistinských. ²Porazil také Moábské a změřil je provazcem, na zemi je rozprostíraje; a odměřil jich dva provazce k zbití a celý provazec k živění. I učiněni jsou Moábští Davidovi služebníci, a dávali jemu plat. ³Porazil též David Hadadezera syna Rohobova, krále Soba, když byl vytáhl, aby rozšířil končiny své až k řece Eufraten. ⁴A pobral mu David tisíc vozů a sedm set jezdců, a dvaceti tisíc mužů pěších, a zpodřezoval David žily všechněm koňům vznikům; toliko zanechal z nich ke stu vozům. ⁵Přitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadadezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužů. ⁶Tedy osadil David stráží Syrii Damašskou, a byli Syrští služebníci Davidovi, dávajíce plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamžkoli se obrátil. ⁷Pobral také David štíty zlaté, kteréž měli služebníci Hadadezerovi, a přinesl je do Jeruzaléma. ⁸Z Betach též a z Berot, měst Hadadezerových, nabral král David

velmi mnoho mědi. ⁹A když uslyšel Tohi král Emat, že porazil David všechno vojsko Hadadezerovo, ¹⁰Poslal Tohi Jorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil přátelsky, a spolu s ním se radoval z toho, že šťastně bojoval s Hadadezerem, a porazil ho; (nebo Hadadezer vedl válku proti Tohi). Kterýžto přinesl s sebou nádoby stříbrné, též nádoby zlaté a nádoby měděné. ¹¹Ty také obětoval král David Hospodinu s stříbrem a zlatem posvěceným ze všech národů, kteréž podmanil, ¹²Totíž z Syrských a Moábských, též z synů Ammon a z Filistinských, i z Amalechitských a z kořistí Hadadezera syna Rohobova, krále Soba. ¹³Zvelebil také David své jméno, když se navracoval od pobití osmnácti tisíců Syrských v údolí solnatém. ¹⁴Protož i nad Idumejskými stráž postavil, všechnu krajinu Idumejskou stráží osadiv. I učiněni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. ¹⁵I kraloval David nade vším Izraelem, a činil David soud a spravedlnost všemu lidu svému. ¹⁶Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludův kancléřem; ¹⁷Sádoch také syn Achitobův a Achimelech syn Abiatarův kněžími, a Saraiáš písařem. ¹⁸Beniáš pak syn Joiadův byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty.

9Tedy řekl David: Jest-li ještě kdo pozůstalý z domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství pro Jonatu? ²Byl pak služebník domu Saulova, jehož jméno bylo Síba. I zavolali ho k Davidovi. I řekl král jemu: Ty-li jsi Síba? Odpověděl: Jsem služebník tvůj. ³Řekl jemu král: Jest-liž ještě kdo z domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství Boží? Odpověděl Síba králi: Ještěť jest syn Jonatův chromý na nohy. ⁴I řekl jemu král: Kdež jest? Odpověděl Síba králi: Tam jest v domě Machiry, syna Amielova v Lodebar. ⁵Protož poslav král David, vzal ho z domu Machiry, syna Amielova z Lodebar. ⁶A když přišel Mifbozet syn Jonaty, syna Saulova, k Davidovi, padl na tvář svou a poklonil se. I řekl David: Mifbozete. Kterýž odpověděl: Aj, služebník tvůj. ⁷Řekl jemu David: Neboj se, nebo jistě učiním s tebou milosrdenství pro Jonatu otce tvého, a navrátím tobě všechna pole Saule otce tvého, a ty jídati budeš za stolem mým vždycky. ⁸Kterýž pokloniv se, řekl: Co jest služebník tvůj, že jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já? ⁹Zatím povolal král Síby, služebníka Saulova a řekl jemu: Cožkoli měl Saul i všechna čeled jeho, to jsem dal synu pána tvého. ¹⁰Budeš tedy jemu spravovati role, ty i synové tvoji i služebníci tvoji, a snášeti budeš, aby měl syn pána tvého pokrm, kterýž by jedl, ale Mifbozet syn pána tvého jídati bude vždycky za stolem mým. (Měl pak Síba patnácte synů a dvaceti služebníků.) ¹¹Odpověděl Síba králi: Vedle všeho, jakž přikázal pán můj král služebníku svému, tak učiní služebník tvůj, ačkoli i Mifbozet mohl by jídati za stolem mým jako jeden z synů královských. ¹²Měl také Mifbozet syna malého, jemuž jméno bylo Mícha; a všickni, kteříž bydlili v domě Síbově, byli za služebníky Mifboze-

tovi. ¹³A tak Mifibozet zůstal v Jeruzalémě, proto že vždycky za stolem královským jidal; a byl kulhavý na obě noze.

10Stalo se také potom, že umřel král Ammonitský, a kraloval Chanun syn jeho po něm. ²I řekl David: Učiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, jakož otec jeho učinil milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David, aby ho potěšil skrze služebníky své pro otce jeho. I přišli služebníci Davidovi do země Ammonitských. ³I řekla knížata Ammonitská k Chanunovi, pánu svému: Cožt se zdá, že David činí poctivost otci tvému, že poslal k tobě, kteříž by tě potěšili? Zdaliž ne proto, aby shlédl město a vyšpehoval je, a potom je podvrátil, poslal David služebníky své k tobě? ⁴A tak Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil každému půl brady, a zustríhoval roucha jejich až do polovice, totiž až do zadků jejich, a propustil je. ⁵To když oznámili Davidovi, poslal proti nim, (nebo muži ti zohaveni byli velice), a řekl jim král: Pobudte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše, potom se navrátíte. ⁶Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslavše, najali ze mzdy z Syrie z domu Rohob, a z Syrie Soba dvacet tisíců pěších, a od krále Maacha tisíc mužů, a od Istoba dvanácte tisíc mužů. ⁷Což uslyšev David, poslal Joába se vším vojskem udatných. ⁸A tak vytáhše Ammonitští, šikovali se k boji u brány, Syrští také, Soba a Rohob, a Istob i Maacha zvláště byli na poli. ⁹A protož vida Joáb proti sobě sšikovaný boj s předu i s zadu, vybrav některé ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským. ¹⁰Ostatek pak lidu dal pod správu Abizai bratra svého, a sšikoval jej proti Ammonitským. ¹¹A řekl: Jestliže Syrští budou silnější mne, přispěješ mi na pomoc; jestliže pak Ammonitští silnější budou tebe, také přispěji, abych pomohl tobě. ¹²Posilíš se, a budme udatní, bojujíce za lid náš a za města Boha našeho, Hospodin pak učiní, což se jemu dobře líbiti bude. ¹³I přistoupil Joáb s lidem svým k bitvě proti Syrským, a oni utekli před ním. ¹⁴Tedy Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli i oni před Abizai a vešli do města. I navrátil se Joáb od Ammonitských a přišel do Jeruzaléma. ¹⁵Ale Syrští vidouce, že by poraženi byli od Izraele, sebrali se vespolek. ¹⁶Poslal také Hadarezer a vyvedl Syrské, kteříž bydlejí za řekou, a přišli k Helam; Sobach pak, hejtman vojska Hadarezerova, vedl je. ¹⁷I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždív všecken lid Izraelský, přepravil se přes Jordán, a přitáhl k Helam. I sšikovali se Syrští proti Davidovi, a bojovali proti němu. ¹⁸Tedy utekli Syrští před Izraelem, a porazil David z Syrských sedm set vozů a čtyřidceti tisíc jezdců. Sobacha také hejtmana vojska toho ranil, i umřel tu. ¹⁹Když pak viděli všickni králové, kteříž byli při Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Izraelem a sloužili jemu. A nesměli již více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

11I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu,

že poslal David Joába a služebníky své s ním, též i všecken Izrael, aby hubili Ammonitské; i oblehli Rabba. David pak zůstal v Jeruzalémě. ²Tedy stalo se k večerou, když vstal David s ložce svého, procházeje se po paláci domu královského, že uřel s paláce ženu, ana se myje; kterážto žena byla vzezření velmi krásného. ³A poslav David, vpytal se o té ženě a řekl: Není-liž to Betsabé dcera Eliamova, manželka Uriáše Hetejského? ⁴Opět poslal David posly a vzal ji. Kterážto když vešla k němu, obýval s ní; (nebo se byla očistila od nečistoty své). Potom navrátila se do domu svého. ⁵I počala žena ta. Protož poslavši, oznámila Davidovi, řkuci: Těhotná jsem. ⁶Poslav pak David, vzkázal Joábovi: Pošli ke mně Uriáše Hetejského. I poslal Joáb Uriáše k Davidovi. ⁷A když přišel Uriáš k němu, otázal se ho, jak se má Joáb, a jak se má lid, a kterak se vede v vojště? ⁸Řekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého, a umyj sobě nohy. I vyšel Uriáš z domu králova, a poslán za ním dar královský. ⁹Ale Uriáš spal u vrat domu královského se všemi služebníky pána svého, a nešel do domu svého. ¹⁰Což když oznámili Davidovi, řkouce: Nešel Uriáš do domu svého, řekl David Uriášovi: Však jsi z cesty přišel. Pročež jsi nešel do domu svého? ¹¹Odpověděl Uriáš Davidovi: Truhla Boží a Izrael i Juda zůstávají v staních, a pán můj Joáb i služebníci pána mého na poli zůstávají, já pak mám vjíti do domu svého, abych jedl a pil, a spal s manželkou svou? Jakož jsi živ ty, a jako jest živa duše tvá, žet toho neučiním. ¹²Tedy řekl David Uriášovi: Pobud zde ještě dnes, a zítra propustím tebe. I zůstal Uriáš v Jeruzalémě toho dne i nazejtří. ¹³V tom pozval ho David, aby jedl před ním a pil, a opojil ho. A však on šel večer spáti na ložce své s služebníky pána svého, a nešel do domu svého. ¹⁴A když bylo ráno, napsal David list Joábovi, kterýž poslal po Uriášovi. ¹⁵Psal pak v listu těmi slovy: Postavte Uriáše proti bojovníkům nejsilnějším; mezi tím odstupte nazpět od něho, aby raněn jsa, umřel. ¹⁶I stalo se, když oblehl Joáb město, že postavil Uriáše proti místu, kdež věděl, že jsou nejsilnější muži. ¹⁷A vyskočivše muži z města, bojovali proti Joábovi. I padli někteří z lidu, z služebníků Davidových, také i Uriáš Hetejský zabit. ¹⁸Tedy poslav Joáb, oznámil Davidovi všecko, což se zběhlo v bitvě. ¹⁹A přikázal tomu poslu, řka: Když vypravíš králi všecky věci, které se zběhly v bitvě, ²⁰Při čemž jestliže se popudí prchlivost královská a řekne-liť: Proč jste přistoupili k městu, bojujíce? Zdaliž jste nevěděli, že házejí se zdi? ²¹Kdo zabil Abimelecha syna Jerobosetova? Zdali ne žena, svrhši na něj kus žernovu se zdi, tak že umřel v Tébes? Proč jste přistupovali ke zdi? tedy díš: Také služebník tvůj Uriáš Hetejský umřel. ²²A tak šel posel, a přišed, oznámil Davidovi všecko to, pročež ho byl poslal Joáb. ²³A řekl posel ten Davidovi: Zmocnili se nás muži ti, a vytrhli proti nám do pole, a honili jsem je až k bráně. ²⁴V tom stříleli střelci na služebníky tvé se zdi, a zbiti jsou někteří z služebníků králových, také i služebník tvůj Uriáš Hetejský zabit. ²⁵Tedy řekl David poslu: Tak pověz Joábovi: Nic tě to nerozpakuj, že tak i jinak

sehlcuje meč. Ztuž boj svůj proti městu a zkaz je, a potěš drábů. ²⁶Uslyševši pak manželka Uriášova, že umřel Uriáš muž její, plakala manžela svého. ²⁷A když pominul pláč, poslav David, vzal ji do domu svého, a měl ji za manželku; i porodila mu syna. Ale nelíbilo se to Hospodinu, co učinil David.

12 Protož poslal Hospodin Nátana k Davidovi. Kterýž přišel k němu, řekl jemu: Dva muži byli v městě jednom, jeden bohatý a druhý chudý. ²Bohatý měl ovec i volů velmi mnoho, ³Chudý pak neměl nic, kromě jednu ovečku malou, kterouž byl koupil a choval, až i odrostla při něm a při dětech jeho tolikéž. Chléb jeho jedla a z číše jeho pila, a v lůnu jeho spávala, a tak byla mu jako za dceru. ⁴Když pak přišel pocestný k tomu bohatému člověku, lito mu bylo vzíti z ovcí aneb z volů svých, což by připravil pocestnému, kterýž k němu přišel, ale vzav ovečku toho chudého člověka, připravil ji muži, kterýž byl přišel k němu. ⁵Tedy rozhněval se David na muže toho náramně a řekl Nátanovi: Živť jest Hospodin, že hoden jest smrti muž, kterýž to učinil. ⁶Ovečku také tu zaplatí čtvernásobně, proto že učinil věc tu, a nelitoval ho. ⁷I řekl Nátan Davidovi: Ty jsi ten muž! Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem tě pomazal, abys králem byl nad Izraelem, a vytrhl jsem tebe z ruky Saulovy. ⁸A dal jsem tobě dům pána tvého, i ženy pána tvého v lůno tvé, dalt jsem také dům Izraelský a Judský, a bylo-liť by to málo, byl bych přidal mnohem více. ⁹Pročěž jsi sobě zlehčil slovo Hospodinovo, čině to, což se nelíbí jemu? Uriáše Hetejského zabil jsi mečem, a manželku jeho pojals sobě za ženu, samého pak zamordoval jsi mečem Ammonitských. ¹⁰Protož nyní neodejdet meč z domu tvého až na věky, proto že jsi pohrdl mnou, a vzal jsi manželku Uriáše Hetejského, aby byla žena tvá. ¹¹Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti tobě zlé z domu tvého, a vezma ženy tvé před očima tvýma, dám je bližnímu tvému, kterýž spátí bude s ženami tvými, an na to každý hledí. ¹²A ačkoli ty učinil jsi to tajně, já však učiním to zjevně přede vším Izraelem a všechněm známě. ¹³Tedy řekl David Nátanovi: Zhřešilt jsem Hospodinu. Zase řekl Nátan Davidovi: Tentýž Hospodin přenesl hřích tvůj, neumřeš. ¹⁴Ale však, poněvadž jsi tou věcí dal příčinu nepřátelům Hospodinovým, aby se rouhali, protož ten syn, kterýž se narodil tobě, jistotně umře. ¹⁵Potom odšel Nátan do domu svého. V tom Hospodin ranil dítě, kteréž byla porodila manželka Uriášova Davidovi, tak že pochybili o něm. ¹⁶I modlil se David Bohu za to dítě a postil se, a všed, ležel přes noc na zemi. ¹⁷A ačkoli starší domu jeho přišli k němu, aby ho zdvihli z země, on však nechtěl, aniž s nimi co jedl. ¹⁸Stalo se pak dne sedmého, že umřelo dítě. I nesměli služebníci Davidovi toho oznámiti jemu, že by umřelo dítě; nebo pravili: Aj, když ještě bylo dítě živo, mluvili jsme jemu, a nechtěl slyšeti hlasu našeho, což pak když jemu díme: Umřelo dítě. Ovšem to tíže ponese. ¹⁹Ale vida David, an služebníci jeho k sobě šepčí, srozuměl, že by

umřelo dítě. I řekl David služebníkům svým: Co již umřelo dítě? Kteríž řekli: Umřelo. ²⁰Tedy vstav David s země, umyl se a pomazal se, a změnil roucho své, a všed do domu Hospodinova, pomodlil se. Potom vrátiv se do domu svého, rozkázal sobě dáti jísti a jedl. ²¹Služebníci pak jeho řekli jemu: Co jsi to učinil? Pro dítě, když živo bylo, postils se a plakal, ale jakž dítě umřelo, vstal jsi a přijal jsi pokrm. ²²Kterýžto řekl: Pokudž ještě dítě živo bylo, postil jsem se a plakal, nebo jsem řekl: Kdo ví? Můžeť se smilovati nade mnou Hospodin, aby živo bylo dítě. ²³Nyní pak, poněvadž umřelo, proč se mám postiti? Zdalíž budu moci zase je vzkřísiti? Jáť půjdu k němu, ale ono se nenavráť ke mně. ²⁴Potom David potěšiv Betsabé manželky své, všel k ní a spal s ní. I porodila syna, a nazval jméno jeho Šalamoun, a Hospodin miloval jej. ²⁵Protož poslal byl Nátana proroka, a nazval jméno jeho Jedidiah pro Hospodina. ²⁶Bojoval pak Joáb proti Rabba Ammonitských, a vzal město královské. ²⁷A poslav posly k Davidovi, řekl: Dobýval jsem Rabba a vzal jsem město vod. ²⁸Protož nyní sebera ostatek lidu, polož se proti městu a vezmi je, abych já nevzal města toho, a bylo by mně připisováno vítězství nad ním. ²⁹Tedy sebrav David všecken lid, vytáhl proti Rabba, kteréhož dobýval a vzal je. ³⁰A sňal korunu krále jejich s hlavy jeho, kteráž vážila centněř zlata, a bylo v ní kamení drahé, a vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též kořisti města velmi veliké. ³¹Lid pak, kterýž v něm byl, vyvedl a dal jej pod pily a pod brány železné a pod sekery železné, a vehnal je do peci cihelné. A tak činil všechněm městům Ammonitským. Potom navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma.

13 I stalo se potom, že Absolon syn Davidův měl sestru krásnou, jménem Támar; i zamiloval ji Amnon syn Davidův. ²A tak se o to trápil Amnon, že i v nemoc upadl pro Támar sestru svou; nebo panna byla, a viděl Amnon, že nesnadně bude jí moci co učiniti. ³Měl pak Amnon přítele, jehož jméno bylo Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, kterýžto Jonadab byl muž velmi chytrý. ⁴I řekl jemu: Proč tak chřadneš, synu králův, den ode dne? Neoznámíš-liž mi? I řekl mu Amnon: Támar sestru Absolona bratra svého miluji. ⁵Tedy řekl jemu Jonadab: Polož se na lůže své a udelej se nemocným, a když přijde otec tvůj, aby tě navštívil, díš jemu: Necht přijde, prosím, Támar sestra má a dá mi jísti, připravíc před očima mýma pokrm, abych viděl a jedl z ruky její. ⁶A tak složil se Amnon, děláje se nemocným. A když přišel král, aby ho navštívil, řekl Amnon králi: Necht přijde, prosím, Támar sestra má a připraví před očima mýma asi dvě krmičky, abych pojedl z ruky její. ⁷Protož poslal David k Támar do domu, řka: Jdi hned do domu Amnona bratra svého a připrav mu krmičku. ⁸I šla Támar do domu Amnona bratra svého; on pak ležel. A vza vši mouky, zadělala ji, a připravivši krmičku před očima jeho, uvařila ji. ⁹Potom vzavši pánvici, vyložila před něj, a on nechtěl jísti. (I řekl Amnon: Spravte to, ať vyjdou

všickni ven. I vyšli od něho všickni. ¹⁰Řekl pak Amnon k Támar: Přines tu krmičku do pokojíka, abych pojeďl z ruky tvé. A vzavši Támar krmičku, kterouž připravila, přinesla ji před Amnona bratra svého do pokojíka.) ¹¹Ale když mu podávala, aby jedl, uchopil ji a řekl jí: Poď, lež se mnou, sestro má. ¹²Kterážto řekla jemu: Nikoli, bratře můj, nečiň mi násilí, nebo ne tak se má dítí v Izraeli. Neprovoď nešlechetnosti této. ¹³Nebo já na koho svedu pohanění své? Ty pak budeš jako jeden z nejnešlechetnějších v Izraeli. Raději tedy mluv medle s králem, nebo neodepřet mne tobě. ¹⁴Ale nechtěl uposlechnouti hlasu jejího, nýbrž zmocniv se jí, učinil jí násilí a ležel s ní. ¹⁵Potom vzal ji Amnon v nenávisť velikou velmi, tak že větší byla nenávisť, kterouž nenáviděl jí, než milost, kterouž ji miloval. I řekl jí Amnon: Vstaň a jdi pryč. ¹⁶Kterážto odpověděla jemu: Za příčinou převelmi zlé věci té, kterouž jsi při mně spáchal, druhé horší se dopouštíš, že mne vyháníš. On pak nechtěl jí slyšeti. ¹⁷Ale zavolav mládence, kterýž mu přisluhoval, řekl: Vyveď hned tuto ode mne ven, a zamkni dvěře po ní. ¹⁸(Měla pak na sobě sukni proměnných barev, nebo v takových sukni chodily dcery královské panny.) A tak vyvedl ji ven služebník jeho a zamkl dvěře po ní. ¹⁹Tedy posypala Támar hlavu svou popelem, a sukni proměnných barev, kterouž měla na sobě, roztrhla; a vložila ruku na hlavu svou, a jduc, křičela s nařikáním. ²⁰I řekl jí Absolon bratr její: Nebyl-liž Amnon bratr tvůj s tebou? Ale nyní, sestro má mlč; bratr tvůj jest, nepřipouštěj toho k srdci. A tak zůstala Támar, jsuc opuštěná, v domě Absolona bratra svého. ²¹A uslyšev král David o těch všech věcech, rozhněval se náramně. ²²Absolon pak nic nemluvil s Amnonem, ani dobrého ani zlého; nebo nenáviděl Absolon Amnona, proto že učinil násilí Támar sestře jeho. ²³I stalo se po celých dvou letech, když stříhli ovce Absolonovi v Balazor, jenž jest podlé Efraim, že pozval Absolon všech synů královských. ²⁴Nebo přišel Absolon k králi a řekl: Aj, nyní služebník tvůj má střížce; nechť, prosím, jde král a služebníci jeho s služebníkem tvým. ²⁵I řekl král Absolonovi: Nechť, synu můj, nechť nyní nechodíme všickni, abychom tě neobtěžovali. A ačkoli nutkal ho, však nechtěl jíti, ale požehnal mu. ²⁶Řekl ještě Absolon: Nechť aspoň s námi jde, prosím, Amnon bratr můj. Odpověděl jemu král: Proč by s tebou šel? ²⁷A když vždy dotíral Absolon, poslal s ním Amnona i všechny syny královské. ²⁸Přikázal pak byl Absolon služebníkům svým, řka: Šetřte medle, když se rozveselí srdce Amnonovo vínem, a řeknu vám: Bíte Amnona, tedy zabíte jej. Nebojte se nic, nebo zdaliž jsem já nerozkázal vám? Posilíte se a mějte se zmužile. ²⁹I učinili Amnonovi služebníci Absolonovi, jakž jim byl přikázal Absolon. Pročež vstavše všickni synové královi, vsedli jeden každý na mezka svého a utekli. ³⁰V tom když ještě byli na cestě, přišla taková pověst k Davidovi: Pobil Absolon všechny syny královské, tak že z nich ani jednoho nezůstalo. ³¹Tedy vstav král, roztrhl roucha svá a ležel na zemi; všickni také služebníci jeho stáli, roztrhše roucha. ³²Ozval se pak Jona-

dab, syn Semmaa bratra Davidova, a řekl: Nepraviz toho, pane můj, jako by všechny mládence syny královy zbili, ale Amnon toliko zabit; nebo tak v úmysle Absolonově složeno bylo od toho dne, jakž on byl učinil násilí Támar sestře jeho. ³³Protož nechať nepřipouští toho nyní pán můj král k srdci svému, mysle, že by všickni synové královi zbiti byli; nebo Amnon toliko umřel. ³⁴Absolon pak utekl. Tedy pozdvih služebník hlásný očí svých, uzřel, an mnoho lidu jde odtud, kudyž se chodilo k němu cestou pod horami. ³⁵I řekl Jonadab králi: Aj, synové království přijíždějí. Vedlé řeči služebníka tvého tak se stalo. ³⁶A když přestal mluvit, aj, synové království přišli, a pozdvihše hlasu svého, plakali; též také král i všickni služebníci jeho plakali pláčem velmi velikým. ³⁷Absolon pak utekl a ušel k Tolmai synu Amiudovu, králi Gessur. I plakal David syna svého po všechny ty dny. ³⁸Absolon tedy utíkáje, přišel do Gessur, a byl tam tři léta. ³⁹Potom žádal David vyjítí k Absolonovi, nebo již byl oželel smrti Amnonovy.

14Srozuměv pak Joáb syn Sarvie, že by naklonilo se srdce královo k Absolonovi, ²Poslav do Tekoa, a povolav odtud ženy moudré, řekl jí: Medle, udělej se, jako bys zámutek měla, a oblec se, prosím, v roucho smutku, a nepomazuj se olejem, ale buď jako žena již za mnoho dní zámutek mající nad mrtvým. ³I půjdeš k králi a mluvití mu budeš vedlé řeči této. A naučil ji Joáb, co by měla mluvití. ⁴Protož mluvila žena ta Tekoitská králi, padši na tvář svou k zemi, a poklonu učinivši, řekla: Spomoz, ó králi. ⁵I řekl jí král: Což jest tobě? Odpověděla ona: Zajisté žena vdova jsem, a umřel mi muž můj. ⁶Měla pak služebnice tvá dva syny, kteříž svadili se spolu na poli, a když nebyl, kdo by je rozvadil, udeřil jeden druhého a zabil ho. ⁷Aj, teď povstala všechna rodina proti služebnici tvé, a řekli: Vydej toho, jenž zabil bratra svého, ať ho zabijeme za život bratra jeho, kteréhož zamordoval, nýbrž zahubíme i dědice. A tak uhasí jiskru mou, kteráž pozůstala, aby nezanechali muži mému jména a ostatku na zemi. ⁸Tedy řekl král ženě: Navrat se do domu svého, a jáť poručím o tobě. ⁹I odpověděla žena Tekoitská králi: Nechť jest, pane můj králi, na mne ta nepravost, a na dům otce mého, král pak a stolice jeho ať jest bez viny. ¹⁰Řekl také král: Bude-li kdo mluvití co proti tobě, přiveď ho ke mně, a nedotkneť se tebe více. ¹¹Tedy ona řekla: Rozpoměň se, prosím, králi, na Hospodina Boha svého, aby se nerozmnožili mstitelé krve k zhoubě a nezahladili syna mého. I odpověděl: Živť jest Hospodin, žeť nepadne vlas syna tvého na zemi. ¹²K tomu řekla žena: Nechť promluví, prosím, služebnice tvá pánu svému králi slovo. Kterýžto odpověděl: Mluv. ¹³I řekla žena: Proč jsi tedy myslil podobnou věc proti lidu Božímu? Nebo mluví král řeč tuto jako ten, kterýž sebe vinného činí, poněvadž nechce zase povolati vyhnaného svého. ¹⁴Všicknit jsme zajisté nepochybně smrtelní a jako vody, kteréž rozlity jsou po zemi, zase sebrány býti nemohou, aniž se Bůh na něčí osobu ohlédá; ovšemť i myšlení svá vynesl, aby vyhnané-

ho nevyháněl od sebe. ¹⁵Nyní pak, že jsem přišla ku pánu svému králi mluvíti řeči tyto, příčina jest, že mne strašil lid. Protož řekla služebnice tvá: Budu nyní mluvíti králi, snad naplní král žádost služebnice své. ¹⁶Neboť vyslyší král a vysvobodí služebnici svou z ruky muže, chtějícího vyhladiti mne i syna mého spolu z dědictví Božího. ¹⁷Řekla také služebnice tvá: Vždyť mi bude slovo pána mého krále k odtušení; (nebo jako anděl Boží, tak jest pán můj král, když slyší dobré aneb zlé), a Hospodin Bůh tvůj bude s tebou. ¹⁸A odpovídaje král, řekl ženě: Medle, netaj přede mnou toho, nač se já tebe vzeptám. I řekla žena: Mluv, prosím, pane můj králi. ¹⁹Tedy řekl král: Není-liž Joáb jednatel všeho tohoto? I odpověděla žena a řekla: Jako jest živa duše tvá, pane můj králi, žeť se nelze uchýliti na pravo aneb na levo ode všeho toho, což mluvil pán můj král; nebo služebník tvůj Joáb, onť jest mi rozkázal, a on naučil služebnici tvou všechněm slovům těmto, ²⁰A abych tak příkladně vedla řeč tuto, způsobil to služebník tvůj Joáb. Ale pán můj moudrý jest jako anděl Boží, věda, což se koli děje na zemi. ²¹A protož řekl král Joábovi: Aj, již jsem to učinil. Jdiž tedy, přiveď mládence Absolona. ²²I padl Joáb na tvář svou k zemi, a pokloniv se, poděkoval králi, a řekl Joáb: Dnes jest poznal služebník tvůj, že jsem nalezl milost před očima tvýma, pane můj králi, poněvadž jest král naplnil žádost služebníka svého. ²³Tedy vstav Joáb, odšel do Gessur, a přivedl Absolona do Jeruzaléma. ²⁴I řekl král: Necht se navrátí do domu svého, ale tváři mé ať nevidí. A tak navrátil se Absolon do domu svého, ale tváři královské neviděl. ²⁵Nebylo pak žádného muže tak krásného jako Absolon ve všem Izraeli, aby takovou chválu měl. Od paty nohy jeho až do vrchu hlavy jeho nebylo na něm poškvřiny. ²⁶A když stříhával vlasy hlavy své, (měl pak obyčej každého roku je stříhati, protože jej obtěžovaly, i stříhával je), tedy vážíval vlasy hlavy své, a bývalo jich dvě stě lotů váhy obecné. ²⁷Zrodili se pak Absolonovi tři synové a jedna dcera, jejíž jméno bylo Tamar, kteráž byla žena vzezření krásného. ²⁸I byl Absolon v Jeruzalémě dvě léta, a tváři královské neviděl. ²⁹A protož poslal Absolon k Joábovi, chtěje ho poslati k králi. Kterýžto nechtěl přijíti k němu. I poslal ještě podruhé, a nechtěl přijíti. ³⁰Tedy řekl služebníkům svým: Shlédněte dědinu Joábovu vedlé pole mého, kdežto má ječmen; jděte a spalte jej. I zapálili služebníci Absolonovi dědinu tu. ³¹A vstav Joáb, přišel k Absolonovi do domu jeho, a řekl jemu: Proč jsou služebníci tvoji zapálili dědinu mou? ³²Odpověděl Absolon Joábovi: Aj, poslal jsem k tobě, řka: Přidej sem, a pošli tě k králi, abys řekl jemu: I proč jsem přišel z Gessur? Lépe mi bylo ještě tam zůstat. Protož nyní nechať uzírám tvář královu. Pakliť jest na mně nepravost, necht mne rozkáže zabiti. ³³Tedy přišel Joáb k králi a oznámil to jemu. I povolal Absolona. Kterýž přišed k králi, poklonil se na tvář svou až k zemi před ním. I políbil král Absolona.

15I stalo se potom, že sobě najednal Absolon vozů a ko-

ní a padesáte mužů, kteříž by běhali před ním. ²A vstává je ráno Absolon, stával u cesty při bráně, a každého muže, kterýž, maje při, šel k králi pro rozsouzení, povolával Absolon, říkáje: Z kterého jsi ty města? A když mu odpověděl: Z toho a z toho pokolení Izraelského jest služebník tvůj, ³Řekl jemu Absolon: Hle, tvá pře výborná jest a pravá, ale kdo by tě vyslyšel, není žádného u krále. ⁴Říkal také Absolon: Ó kdyby mne kdo ustanovil soudcím v zemi této, aby ke mně chodil každý, kdož by měl nesnáz a při, a dopomáhal bych jemu k spravedlnosti. ⁵Ano i když někdo přicházel, klaněje se jemu, vztáhl ruku svou, a uchopě ho, políbil jej. ⁶Činíval pak Absolon tím způsobem všemu Izraelovi, kterýž pro rozsudek přicházel k králi; a tak obracel k sobě Absolon srdce mužů Izraelských. ⁷Stalo se také po čtyřicíti letech, že řekl Absolon k králi: Necht jdu, prosím, a splním slib svůj v Hebronu, který jsem učinil Hospodinu. ⁸Nebo byl učinil slib služebník tvůj, když jsem bydlil v Gessur v Syrii, řka: Jestliže mne zase kdy přivede Hospodin do Jeruzaléma, tedy službu jemu učiním. ⁹Jemuž řekl král: Jdi u pokoji. Kterýžto vstav, odšel do Hebronu. ¹⁰I poslal Absolon špeheře do všech pokolení Izraelských, aby řekli: Když uslyšíte zvuk trouby, rcete: Kralujeť Absolon v Hebronu. ¹¹S Absolonem pak šlo dvě stě mužů z Jeruzaléma pozvaných, ale šli v upřímnosti své, aniž co o tom věděli. ¹²Poslal také Absolon pro Achitofele Gilonského, rádce Davidova, aby přišel z města svého Gilo, když měl obětovati oběti. I stalo se spiknutí veliké, nebo lidu ustavičně přibývalo Absolonovi. ¹³V tom přišel posel k Davidovi, řka: Srdce Izraelských obrátilo se po Absolonovi. ¹⁴Tedy řekl David všechněm služebníkům svým, kteříž byli s ním v Jeruzalémě: Vstaňte a utečme, sic jinak nemohli bychom ujíti tváři Absolonovy. Pospěšte, ať odejdeme, aby se neuspíšil, a nezastihl nás, a nevalil na nás zlého a nepohubil města ostrovní meče. ¹⁵I řekli služebníci královští králi: Což by koli zvolil pán náš král, teď jsme služebníci tvoji. ¹⁶A tak vyšel král se vsí svou čeledí pěšky; toliko zanechal král desíti ženin, aby doma hlídaly. ¹⁷Když pak vyšel král a všecken lid pěšky, postavili se na jednom místě zdaleka. ¹⁸I šli všickni služebníci při něm; též všickni Cheretejští a všickni Peletejští, i všickni Gittejští, šest set mužů, kteříž přišli pěšky z Gát, šli před králem. ¹⁹Tedy řekl král k Ittai Gittejskému: Proč ty také jdeš s námi? Navrať se a zůstaň při králi; nebo cizozemec jsi, kterýž se tudíž zase odbereš k místu svému. ²⁰Nedávno přišel, a již bych dnes tebou pohnouti měl, abys s námi chodil? Jáť zajisté půjdu, kdež mi se nahodí. Navrať se a zprovod zase bratří své, a budiž s tebou milosrdenství a pravda. ²¹Odpovídaje pak Ittai králi, řekl: Živť jest Hospodin a živť jest pán můj král, že na kterémkoli místě bude pán můj král, bud mrtev aneb živ, tuť bude i služebník tvůj. ²²I řekl David k Ittai: Podiž a přejdi. I přešel Ittai Gittejský a všickni muži jeho, i všechny dítky, kteréž byly s ním. ²³Tedy plakala všechna země hlasem velikým, i všecken lid přecházející. A tak přešel král potok Cedron; i všecken lid přešel proti

cestě vedoucí na poušť. ²⁴A aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním, nesouce truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel pak i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepřešel z města. ²⁵I řekl král Sádochovi: Dones zase truhlu Boží do města. Jestližeť najdu milost před očima Hospodinovýmá, přivedeť mne zase, a ukážeť mi ji i příbytek svůj. ²⁶Pakliž řekne takto: Nelíbíš mi se, aj, teď jsem, nechť mi učiní, což se mu dobrého vidí. ²⁷Řekl ještě král Sádochovi knězi: Zdalíž ty nejsi vidoucí? Navratíž se do města u pokoji, Achimaas pak syn tvůj, a Jonata syn Abiatarův, dva synové vaši, budou s vámi. ²⁸Hle, já pobudu na rovinách pouště, dokudž nepřijde poselství od vás, skrze něž by mi oznámeno bylo. ²⁹A tak donesl zase Sádoch a Abiatar truhlu Boží do Jeruzaléma, a zůstali tam. ³⁰Ale David šel vzhůru k vrchu hory Olivetské, vstupuje a pláče, maje přikrytou hlavu svou; šel pak bos. Všecken také lid, kterýž byl s ním, přikryl jeden každý hlavu svou, a šli, ustavičně plačíce. ³¹Tedy povědino Davidovi, že Achitofel jest s těmi, kteříž se spikli s Absolonem. I řekl David: Zruš, prosím, ó Hospodine, radu Achitofelovu. ³²I stalo se, jakž přišel David na vrch hory, aby se tam pomodlil Bohu, aj, potkal se s ním Chusai Architský, maje roztržené roucho své a hlavu prstí posypanou. ³³I řekl jemu David: Půjdeš-li se mnou, budeš mi břemenem. ³⁴Pakli se navrátíš do města a díš k Absolonovi: Služebníkem tvým budu, ó králi, služebníkem zajisté otce tvého byl jsem již zdávna, již pak budu služebníkem tvým, tedy zrušíš radu Achitofelovu. ³⁵Však tam budou s tebou Sádoch a Abiatar kněží. Protož cožkoli uslyšíš z domu králova, oznámíš Sádochovi a Abaitarovi kněžím. ³⁶Aj, tam s nimi jsou dva synové jejich, Achimaas Sádochův a Jonata Abiatarův, po nichž mi vzkážete, což byste koli uslyšeli. ³⁷Šel tedy Chusai, přítel Davidův do města; Absolon také přijel do Jeruzaléma.

16A když David sešel maličko s vrchu, aj Síba služebník Mifibozetův vyšel proti němu se dvěma osly osedlanými, na nichž nesl dvě stě chlebů, a sto hroznů suchých, a sto hrud fíků, a nádobu vína. ²I řekl král Síbovi: K čemu jsou tyto věci? Odpověděl Síba: Oslové pro čeled královskou k jízdě, chléb pak a fíky, aby jedli služebníci, a víno, aby se napil, kdož by ustal na poušti. ³Opět král řekl: Kdež jest pak syn pána tvého? Odpověděl Síba králi: Aj, zůstal v Jeruzalémě, nebo řekl: Dnes navrátí mi dům Izraelský království otce mého. ⁴Řekl ještě král Síbovi: Aj, tvět jsou všechny věci, kteréž má Mifibozet. Jemuž řekl Síba s poklonou: Nechat vždycky tak nalézám milost před očima tvýma, pane můj králi. ⁵Tedy bral se král David do Bahurim, a aj, vyšel od tud muž z čeledi domu Saulova, jehož jméno bylo Semei, syn Gerův, kterýžto vždy jda, zlořečil. ⁶Ano i kamením házel na Davida, a na všechny služebníky krále Davida, ačkoli všecken lid a všickni udatní byli po pravici jeho i po levici jeho. ⁷A takto mluvil Semei, když mu zlořečil: Vyjdi, vyjdi, vražedlniče a nešlechtniče. ⁸Obrátíť jest na tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova, na jehož jsi místě

kraloval, a dal Hospodin království v ruku Absolona syna tvého. A aj, již se vidíš v svém neštěstí, nebo jsi vražedlník. ⁹I řekl Abizai syn Sarvie králi: I proč zlořečí tento mrtvý pes pánu mému králi? Necht jdu medle a setnu mu hlavu. ¹⁰Ale král řekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že zlořečí? Poněvadž Hospodin jemu rozkázal: Zlořeč Davidovi, i kdož by směl říci: Proč tak činíš? ¹¹Řekl ještě David k Abizai i ke všechněm služebníkům svým: Aj, syn můj, kterýž posel z života mého, hledá bezživotí mého, čím více nyní tento syn Jemini? Nechte ho, ať zlořečí, nebo jemu rozkázal Hospodin. ¹²Snad popatří Hospodin na ssouzení mé, a odplatí mi Hospodin dobrým za zlořečenství jeho dnes. ¹³A tak šel David a muži jeho cestou. Semei také šel po stráni hory naproti němu, a jda, zlořečil a házel kamením proti němu a zmítal prachem. ¹⁴I přišel král a všecken lid, kterýž byl s ním, ustalý, a odpočinul tu. ¹⁵Absolon pak i všecken lid Izraelský přišli do Jeruzaléma, a Achitofel s ním. ¹⁶A když přišel Chusai Architský, přítel Davidův k Absolonovi, řekl Chusai Absolonovi: Živ buď král, živ buď král. ¹⁷Tedy řekl Absolon k Chusai: Toliž jest vděčnost tvá k příteli tvému? Pročez jsi nešel s přítelem svým? ¹⁸Odpověděl Chusai Absolonovi: Nikoli, ale kohož vyvolil Hospodin a lid tento i všickni muži Izraelští, toho budu a s tím zůstanu. ¹⁹Přesto komuž bych já sloužiti měl? Zdali ne synu jeho? Jakož jsem sloužil otci tvému, tak sloužiti budu tobě. ²⁰Řekl pak Absolon Achitofelovi: Radtež, co máme činiti? ²¹Odpověděl Achitofel Absolonovi: Vejdi k ženinám otce svého, kterýchž zanechal, aby hlídaly doma. I uslyší všecken Izrael, žes se zošklivil otci svému, a zsilí se ruce všech, kteříž jsou s tebou. ²²A protož rozbili Absolonovi stan na paláci. I všel Absolon k ženinám otce svého před očima všeho Izraele. ²³Rada pak Achitofelova, kterouž dával toho času, byla, jako by se kdo doptával na řeč Boží. Taková byla každá rada Achitofelova, jakož u Davida tak u Absolona.

17Řekl ještě Achitofel Absolonovi: Necht medle vyberu dvanácte tisíc mužů, abych vstana, honil Davida noci této. ²A dostihna ho, dokudž jest ustalý a zemdlené má ruce, předěsím jej, a uteče všecken lid, kterýž jest s ním, i zamorduji krále samého. ³A tak obrátím všecken lid k tobě; nebo jako bych je všechny obrátil, když zhyne ten muž, kteréhož ty hledáš. O lid ty se nic nestarej. ⁴I líbila se ta řeč Absolonovi i všechněm starším Izraelským. ⁵A však řekl Absolon: Zavolej sem hned Chusai Architského, abychom slyšeli, co i on mluvití bude. ⁶Když pak přišel Chusai k Absolonovi, mluvil k němu Absolon, řka: Takto mluvil Achitofel. Máme-li učiniti vedlé řeči jeho, čili nic? Pověz ty. ⁷Tedy řekl Chusai Absolonovi: Nenít dobrá rada, kterouž dal Achitofel nyní. ⁸Dále mluvil Chusai: Ty víš o otci svém i mužích jeho, že jsou udatní, k tomu zjitření na mysli, jako nedvědice osiřelá v poli. Nadto otec tvůj jest muž válečný, kterýž nebude nocovati s lidem. ⁹Nýbrž nyní spíše v záloze stojí v nějaké jeskyni, aneb v některém jiném místě. I stalo by se, jestliže by kteří padli z těch tvých při za-

čátku, že každý, kdož by o tom uslyšel, řekl by: Stala se porážka v lidu, kterýž postoupil po Absolonovi. ¹⁰A tak by i silných reků srdce, kteréž jest jako srdce lva, škodlivě osláblo; nebo ví všecken Izrael, že jest zmužilý otec tvůj, a silní ti, kteříž jsou s ním. ¹¹Ale radím, abys, shromáždě k sobě všecken Izrael od Dan až do Bersabé, kterýž v množství jest jako písek při moři, ty sám životně vytáhl k boji. ¹²A tak potáhneme proti němu, na kterém by koli místě nalezen býti mohl, a připadneme na něj, jako padá rosa na zemi; i nepozůstanet z něho, totiž ze všech mužů, kteříž jsou při něm, ani jednoho. ¹³Jestliže by se pak shrnul do města, snesou všecken lid Izraelský k tomu městu provazy, a vtrhneme je až do potoka, tak aby tam ani kaménka nebylo lze najíti. ¹⁴I řekl Absolon a všickni muži Izraelští: Lepšíť jest rada Chusai Architského, než rada Achitofelova. Hospodin zajisté to způsobil, aby zrušena byla rada Achitofelova, kteráž sic dobrá byla, aby tak uvedl Hospodin na Absolona zlé věci. ¹⁵Oznámil pak to Chusai Sádochovi a Abiatarovi kněžím: Tak a tak radil Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já takto a takto jsem radil. ¹⁶Nyní tedy pošlete rychle a oznamte Davidovi, řkouce: Nezůstavej přes noc na rovinách pouště, ale přeprav se bez meškání, aby snad nebyl sehlcen král i všecken lid, kterýž jest s ním. ¹⁷Jonata pak a Achimaas stáli u studnice Rogel. I šla tam děvečka a pověděla jim, aby oni jdouce, oznámili to králi Davidovi; nebo nesměli se ukázati aneb vjíti do města. ¹⁸A však uzel je služebník, a oznámil Absolonovi. Pročež odšedše oba rychle, vešli do domu muže v Bahurim, kterýž měl studnici na dvoře svém. I spustili se do ní. ¹⁹A žena vzavši plachtu, rozestřela ji na vrch studnice, a nasypala na ni krup. A tak nebyla ta věc spatřina. ²⁰Nebo když přišli služebníci Absolonovi k ženě do domu a řekli: Kde jest Achimaas a Jonata? odpověděla jim žena: Přešlit jsou ten potok. Hledavše tedy a nic nenalezše, navrátili se do Jeruzaléma. ²¹A když oni odešli, tito vystoupivše z studnice, šli a oznámili králi Davidovi a řekli jemu: Vstaňte a přepravte se rychle přes vodu, nebo toto radil proti vám Achitofel. ²²Protož vstav David a všecken lid, kterýž byl s ním, přepravili se přes Jordán, prvé než se rozednilo; a nezůstal ani jeden, ješto by se nepřepřivil přes Jordán. ²³Tedy Achitofel vida, že se nestalo vedlé rady jeho, osedlal osla, a vstav, odjel do domu svého, do města svého. A učiniv pořizení v čeledi své, oběsil se a umřel; i pochován jest v hrobě otce svého. ²⁴David pak byl již přišel do Mahanaim, když se Absolon přepravil přes Jordán, on i všecken lid Izraelský s ním. ²⁵A tu ustanovil Absolon Amazu místo Joába nad vojskem. (Byl pak Amaza syn muže, jehož jméno bylo Jetra Izraelský, kterýž všel k Abigail dceři Náchas, sestře Sarvie matky Joábovy.) ²⁶I položil se Izrael a Absolon v zemi Galád. ²⁷Stalo se pak, když přišel David do Mahanaim, že Sobi syn Náchas z Rabbat synů Ammon, a Machir syn Amielův z Lodebar, a Barzillai Galádský z Rogelim, ²⁸Lůže, číše a nádoby hliněné, též pšenice, ječmene, mouky, krup, bobu, šocovice

a pražmy, ²⁹Ano i medu, másla a ovcí i syrů kravských přinesli Davidovi a lidu, kterýž s ním byl, aby jedli. Nebo řekli: Lid ten jest hladovitý a ustalý, i žiznivý na té poušti.

18Sečtl pak David lid, kterýž měl s sebou, a ustanovil nad nimi hejtmany a setníky. ²I uvedl David třetinu lidu v správu Joábovu, a třetinu v správu Abizai syna Sarvie, bratra Joábova, a třetinu v správu Ittai Gittejského. A řekl král lidu: I jáť také potáhnú s vámi. ³Ale lid řekl: Nikoli nepotáhneš; nebo jestliže bychom i utíkali, nebudouť na to velmi dbáti, aniž, by nás i polovici zbili, budouť toho velmi vážiti. Ty sám zajisté jsi jako z nás deset tisíců, protož lépe bude, abys nám byl v městě ku pomoci. ⁴I řekl jim král: Což se vám za dobré vidí, učiním. Tedy stál král u brány, a všecken lid vycházel po stu a po tisíci. ⁵Přikázal pak král Joábovi a Abizai a Ittai, řka: Zacházejtež mi pěkně s synem Absolonem. A všecken lid slyšel, když přikazoval král všechněm hejtmanům o Absolonovi. ⁶A tak vytáhl lid do pole proti lidu Izraelskému, a byla bitva v lese Efraim. ⁷I poražen jest tu lid Izraelský od služebníků Davidových, a stala se tu porážka veliká v ten den až do dvaceti tisíců. ⁸Nebo když ta bitva rozšířila se po vsi krajině, více pohubil lidu les, nežli jich požral meč toho dne. ⁹Potkal se pak Absolon s služebníky Davidovými. Kterýžto Absolon jel na mezku, (i podšel mezek pod hustý dub veliký), a uvázl za hlavu v stromu tom, tak že visel mezi nebem a zemí. Ale mezek, kterýž pod ním byl, odběhl pryč. ¹⁰To uzřev jeden, oznámil Joábovi, řka: Hle, viděl jsem Absolona, an visí na dubě. ¹¹I řekl Joáb muži, kterýž mu to oznámil: Aj, viděls. Pročež jsi ho tam nesrazil na zem? A já bylt bych povinen dáti deset lotů stříbra a pás rytířský jeden. ¹²Odpověděl muž ten Joábovi: A já, bych i odečtených měl na ruce své tisíc lotů stříbra, nevztáhl bych ruky své na syna králova; nebo jsme slyšeli, kterak přikazoval král tobě a Abizai a Ittai, řka: Šetřte všickni syna mého Absolona; ¹³Leč bych se dopustiti chtěl sám proti duši své nepravosti. Ale nebývat nic tajno před králem, a ty bys sám proti mně stál. ¹⁴I řekl Joáb: Nebudut se tu meškati s tebou. Protož vzav tři kopí do ruky své, vrazil je do Absolona, an ještě živ byl na dubě. ¹⁵A obskočivše Absolona deset služebníků, oděnců Joábových, bili jej a zabili. ¹⁶V tom zatroubil Joáb v troubu. I vrátil se lid od honění Izraele; nebo zdržel Joáb lid. ¹⁷A vzavše Absolona, uvrhli jej v tom lese do jámy veliké, a nametali na něj hromadu kamení velmi velikou. Ale všecken Izrael zutíkali jeden každý do stanů svých. ¹⁸(Absolon pak vzal byl a vyzdvihl sobě za života svého sloup v údolí královském; nebo byl řekl: Nemám syna, aby zůstala paměť jména mého. Protož nazval ten sloup jménem svým, kterýž slove místo Absolonovo až do dnešního dne.) ¹⁹Tedy Achimaas syn Sádochův řekl: Medle, nechť běžím, abych zvěstoval králi, že ho vysvobodil Hospodin z ruky nepřátel jeho. ²⁰I řekl jemu Joáb: Nebyl bys dnes dobrým poslem, ale oznámíš to jiného dne; dnes však neoznamuj, proto že syn králův umřel. ²¹Potom řekl Joáb k Chuzi: Jdiž, zvěs-

tuj králi, co jsi viděl. A pokloniv se Chuzi Joábovi, běžel. ²²Mluvil pak ještě Achimaas syn Sádochův, a řekl Joábovi: Buď, jak buď, medle, nechť já také běžím za Chuzi. Odpověděl Joáb: Proč bys ty běžel, synu můj, když nemáš, co bys dobrého zvěstoval? ²³I řekl: Buď, jak buď, poběhnu. Odpověděl mu: Běž. A tak běžel Achimaas cestou přímější a předběhl Chuzi. ²⁴David pak seděl mezi dvěma branami. I vyšel strážný na vrch brány na zed, kterýž pozdvih očí svých, uzřel, a hle, muž běžel sám. ²⁵Tedy volaje strážný, oznámil králi. I řekl král: Jest-liť sám, dobré poselství nese. A když ten šel předce a přibližoval se, ²⁶Uzřel ještě strážný muže druhého běžícího. I zavolal strážný na braného a řekl: Hle, opět muž běží sám. Tedy řekl král: I tent v poselství běží. ²⁷Řekl ještě strážný: Vidím běh prvního, jako běh Achimaasa syna Sádochova. I řekl král: Dobrý-tě to muž, protože s dobrým poselstvím jde. ²⁸Tedy volaje Achimaas, řekl králi: Pokoj tobě. A pokloniv se králi tváří svou k zemi, řekl: Požehnaný Hospodin Bůh tvůj, kterýž podmanil muže ty, kteříž pozdvihli rukou svých proti pánu mému králi. ²⁹I řekl král: Dobře-li se má syn můj Absolon? Odpověděl Achimaas: Viděl jsem hluk veliký, když posílal služebníka králova Joáb, a mne služebníka tvého, ale nevím nic, co bylo. ³⁰Jemuž řekl král: Odstup a stůj tamto. I odstoupil a stál. ³¹A v tom Chuzi přišed, řekl: Zvěstuje se pánu mému králi, že vysvobodil tě dnes Hospodin z ruky všech povstávajících proti tobě. ³²Ale král řekl k Chuzi: Jest-liž živ syn můj Absolon? Odpověděl Chuzi: Necht jsou tak, jako syn králův, nepřátelé pána mého krále, i všickni, kteříž povstávají proti tobě ke zlému. ³³I zarmoutil se král, a vstoupiv do horního pokoje na bráně, plakal a jda, mluvil takto: Synu můj Absolone, synu můj, synu můj Absolone! Ó kdybych byl umřel za tebe, Absolone synu můj, synu můj!

19I oznámeno jest Joábovi: Aj, král pláče a nařiká pro Absolona. ²Pročež obrátilo se to vysvobození toho dne v kvílení všemu lidu; nebo slyšel lid v ten den, že bylo praveno: Zámutek má král pro syna svého. ³A tak kradl se lid toho dne, vcházeje do města, jako se krade lid, když se stydí, utíkaje z boje. ⁴Král pak zakryl tvář svou, a křičel král hlasem velikým: Synu můj Absolone, Absolone synu můj, synu můj! ⁵Tedy všed Joáb k králi do domu, řekl: Zahanbil jsi dnes tváří všech služebníků svých, kteříž vysvobodili život tvůj dnes, a život synů tvých i dcer tvých, a život žen tvých i život ženin tvých, ⁶Miluje ty, kteříž tě mají v nenávisti, a v nenávisti máje ty, kteříž tě milují; nebos dokázal dnes, že sobě nevážíš hejtmanů a služebníků. Shledalť jsem to zajisté dnes, že kdyby byl Absolon živ zůstal, bychom pak všickni dnes byli pobiti, tedy dobře by se tobě to líbilo. ⁷Protož nyní vstana, vyjdi, a mluv ochotně k služebníkům svým; nebo přísahámť skrze Hospodina, jestliže nevyjdeš, žeť nezůstane žádný s tebou této noci, a toť bude tobě horší, nežli všechny zlé věci, kteréž na tebe přišly od mladosti tvé až dosavad. ⁸A tak vstav král, po-

sadil se v bráně. I povědíno bylo všemu lidu těmito slovy: Aj, král sedí v bráně. I přišel všecken lid před obličej krále, ale lid Izraelský byl zutíkal jeden každý do svých stanů. ⁹Tedy všecken lid hádal se vespolek ve všech pokoleních Izraelských, a pravili: Král vytrhl nás z ruky nepřátel našich, a tentýž vytrhl nás z ruky Filistinských, a teď nyní utekl z země před Absolonem. ¹⁰Absolon pak, kteréhož jsme pomazali sobě, zahynul v boji. Nyní tedy, proč zanedbáváte přivést zase krále? ¹¹Protož král David poslal k Sádochovi a Abiatarovi kněžím, s těmito slovy: Mluvte k starším Judským, řkouce: Proč máte býti poslední v uvedení zase krále do domu jeho? (Nebo řeč všeho lidu Izraelského donesla se krále o uvedení jeho do domu jeho.) ¹²Bratří moji jste, kost má a tělo mé jste; proč tedy máte býti poslední v uvedení zase krále? ¹³A Amazovi také rcete: Zdaliž ty nejsi kost má a tělo mé? Toto ať mi učiní Bůh a toto přidá, jestliže nebudeš hejtmanem vojska přede mnou po všechny dny na místo Joába. ¹⁴I naklonil srdce všech mužů Judských, jako muže jednoho, aby poslali k králi, řkouce: Navratíž se ty i všickni služebníci tvoji. ¹⁵Tedy navrátil se král, a přišel až k Jordánu. Lid pak Judský byl přišel do Galgala, aby se bral vstříc králi, a převedl jej přes Jordán. ¹⁶Pospíšil také Semei syn Gery, syna Jemini, kterýž byl z Bahurim, a vyšel s lidem Judským vstříc králi Davidovi. ¹⁷A tisíc mužů bylo s ním z Beniamin. Síba také služebník domu Saulova, s patnácti syny svými, a dvaceti služebníků jeho s ním, přepravili se přes Jordán před krále. ¹⁸I přeplavili lodí, aby převezli čeled královskou a učinili, což by se jemu líbilo. Semei pak syn Gerův padl před králem, když se přepraviti měl přes Jordán. ¹⁹A řekl králi: Nepočítej mi pán můj nepravosti, a nezpomínej, co neprávě učinil služebník tvůj toho dne, když vyšel pán můj král z Jeruzaléma, aby to měl skládati král v srdci svém. ²⁰Neboť zná služebník tvůj, že zhřešil, a aj, přišel jsem dnes prvé, než kdo ze vši čeledi Jozefovy, abych vyšel vstříc pánu svému králi. ²¹I odpověděl Abizai syn Sarvie a řekl: A což nebude zabit Semei, proto že zlořečil pomazanému Hospodinovu? ²²Ale David řekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že jste mi dnes odporní? Dnes-liž má zabit býti někdo v Izraeli? Nebo zdaliž nevím, že dnes jsem králem nad Izraelem. ²³Tedy řekl král k Semei: Neumřeš. I přísáhl mu král. ²⁴Mifibozet také vnuk Saulův vyjel vstříc králi. (Neošetřoval pak byl noh svých, ani brady nespravoval, ani šatů svých nepral od toho dne, jakž byl odšel král, až do dne, když se navrátil v pokoji.) ²⁵A když přišel do Jeruzaléma, vyšel vstříc králi. I řekl jemu král: Proč jsi neodšel se mnou, Mifibozete? ²⁶Kterýž odpověděl: Pane můj králi, služebník můj oklamal mne. Řekltě byl zajisté služebník tvůj: Osedlám sobě osla, abych vsedna na něj, bral se s králem, proto že jest kulhavý služebník tvůj. ²⁷I osočil služebníka tvého u pána mého krále, ale pán můj král jest jako anděl Boží, učiníž tedy, cožť se dobrého vidí. ²⁸Nebo všickni z domu otce mého byli jsme hodni smrti před pánem mým králem, a však jsi zasadil služebníka svého mezi ty, kteříž jedí chléb stolu

tvého. K čemuž bych více právo měl, a oč se více na krále domlouval? ²⁹Jemuž řekl král: Proč šíříš řeč svou? Vyřkl jsem. Ty a Síba rozdělíte se statkem. ³⁰Ještě řekl Mifbozet králi: Třebas nechť všechno vezme, když se jen navrátil pán můj král v pokoji do domu svého. ³¹Ano i Barzillai Galádský vyšel z Rogelim, a přepravil se s králem přes Jordán, aby ho zprovodil za Jordán. ³²Byl pak Barzillai velmi starý, maje osmdesáte let, kterýž opatroval krále stravou, když obýval v Mahanaim; nebo byl člověk bohatý velmi. ³³I řekl král k Barzillai: Pod se mnou, a chovati tě budu při sobě v Jeruzalémě. ³⁴Ale Barzillai odpověděl králi: Jacíž jsou dnové věku mého, abych šel s králem do Jeruzaléma? ³⁵V osmdesáti letech jsem dnes. Zdaliž mohu rozeznati mezi dobrým a zlým? Zdaliž okušením rozezná služebník tvůj, co bych jedl a co bych pil? Zdaliž poslouchati mohu již hlasu zpěváků a zpěvakyň? Proč by tedy služebník tvůj déle býti měl břemenem pánu svému králi? ³⁶Maličko ještě půjde služebník tvůj za Jordán s králem; nebo proč by mi se takovou odplatou král odplacovati měl? ³⁷Nechť se navrátil, prosím, služebník tvůj, ať umru v městě svém, kdež jest hrob otce mého a matky mé. Aj, služebník tvůj Chimham půjde se pánem mým králem, jemuž učiníš, cožť se dobrého viděti bude. ³⁸I řekl král: Dobře, nechť jde se mnou Chimham, a učiním jemu, což se tobě za dobré viděti bude; nadto čehožkoli požádáš ode mne, toť učiním. ³⁹A když se přepravil všecken lid přes Jordán, král také přepravil se. I políbil král Barzillai a požehnal ho, kterýžto navrátil se na místo své. ⁴⁰A tak bral se král do Galgala a Chimham s ním; všecken také lid Judský provázeli krále, též i polovice lidu Izraelského. ⁴¹A aj, všickni muži Izraelští přišedše k králi, řekli jemu: Proč jsou tě ukradli bratří naši, muži Juda, a převedli krále a čeled jeho přes Jordán, i všechny muže Davidovy s ním? ⁴²I odpověděli všickni muži Judští mužům Izraelským: Proto že král jest příbuzný náš. A proč se hněváte o to? Zdaliž nás za to král pokrmý opatroval? Zdaliž nám jaké dary dal? ⁴³Odpovídající pak muži Izraelští mužům Judským, řekli: Deset dílů máme v králi, a protož i v Davidovi máme více nežli vy. Pročež tedy málo jste nás sobě vážili? Zdaliž jsme my prvé o to nemluvili, abychom zase přivedli krále svého? Ale tvrdší byla řeč mužů Judských nad řeč mužů Izraelských.

20 Přišel pak tu náhodou člověk nešlechtný, jehož jméno bylo Seba, syn Bichri, muž Jemini. Ten zatroubil v troubu a řekl: Nemámeť my dílu v Davidovi, ani dědictví v synu Izai; obrať se jeden každý k stanům svým, ó Izraeli. ²A tak všickni muži Izraelští odstoupili od Davida za Sebou synem Bichri, ale muži Judští přidrželi se krále svého od Jordánu až do Jeruzaléma. ³David pak přišel do domu svého do Jeruzaléma. A vzal král deset ženin, kterýchž byl nechal, aby hlídaly doma, a dal je pod stráž, a choval je, ale nevcházel k nim. A zůstaly zavřené až do dne smrti své v vdovství. ⁴Potom řekl král Amazovi: Svolej mi muže Judské do třetího dne, ty také se tu postav. ⁵A tak odšel

Amaza, aby svolal lid Judský, ale prodlil mimo určitý čas, kterýž mu byl uložil. ⁶Protož řekl David Abizai: Již nyní hůře nám činiti bude Seba syn Bichri, nežli Absolon. Vezmi služebníky pána svého, a hoň jej, aby sobě nenalezl měst hrazených, a tak ušel by nám s očí. ⁷Tedy táhli za ním muži Joábovi, i Cheretejští, i Peletejští, a všickni udatní vytáhli z Jeruzaléma, aby honili Sebu syna Bichri. ⁸A když byli u kamene toho velikého, kterýž jest v Gabaon, Amaza potkal se s nimi. Joáb pak byl opásán po sukni, v kterouž byl oblečen, na níž také měl připásaný meč k bedrám v pošvě své, kterýž snadně vytrhnouti i zase vstrčiti mohl. ⁹I řekl Joáb Amazovi: Dobře-li se máš, bratře můj? A ujal Joáb pravou rukou Amazu za bradu, aby ho políbil. ¹⁰Ale Amaza nešetřil se meče, kterýž byl v ruce Joábově. I ranil ho jím pod páte žebro, a vykydl střeva jeho na zem jednou ranou, a umřel. I honili Joáb a Abizai, bratr jeho, Sebu syna Bichri. ¹¹Tedy stojí tu jeden podlé něho z služebníků Joábových, řekl: Kdokoli přeje Joábovi, a kdokoli drží s Davidem, jdi za Joábem. ¹²Amaza pak válel se ve krvi prostřed cesty. A vida onen, že se zastavoval všecken lid, odvlékl Amazu s cesty do pole, a uvrhl na něj roucho, vida, že každý, kdož šel mimo něj, zastavoval se. ¹³A když byl odvléčen z cesty, šel jeden každý za Joábem, aby honili Sebu syna Bichri. ¹⁴(Kterýžto prošel všechna pokolení Izraelská do Abel Betmaacha se všechněmi Berejskými, kteříž se byli shromáždili a šli za ním.) ¹⁵A přitáhše, oblehli jej v Abel Betmaacha, a udělali násyp proti městu, kteréž se bránilo z bašt; všecken pak lid, kterýž byl s Joábem, usiloval podvrátiti zed. ¹⁶V tom zvolala jedna rozumná žena z města: Slyšte, slyšte! Rcete medle Joábovi: Přístup sem, a budu s tebou mluvit. ¹⁷Kterýž když k ní přistoupil, řekla žena: Ty-li jsi Joáb? Odpověděl: Jsem. I řekla jemu: Poslyš slov služebnice své. Odpověděl: Slyším. ¹⁸Protož mluvila, řkuci: Takť jsou rozmlouvali hned s počátku, řkouce: Bez pochyby žeť se ptáti budou Abelských, a tak se spraví. ¹⁹Jáť jsem jedno z pokojných a věrných Izraelských, ty pak usiluješ zkaziti město, a to ještě hlavní město v Izraeli. I pročěž usiluješ sehlititi dědictví Hospodinovo? ²⁰Tedy odpověděl Joáb a řekl: Odstup, odstup to ode mne, abych sehlititi a zkaziti chtěl. ²¹Nenít toho, ale muž z hory Efraim, jménem Seba, syn Bichri, pozdvihl ruky své proti králi Davidovi. Vydejte ho samého, a odtrhnemť od města. I řekla žena Joábovi: Hle, hlava jeho vyvržena bude tobě přes zed. ²²A tak zjednala to žena ta u všeho lidu moudrostí svou, že stávše hlavu Seby syna Bichri, vyhodili ji Joábovi. Kterýžto když zatroubil v troubu, rozešli se od města jeden každý do stanů svých. Joáb také vrátil se do Jeruzaléma k králi. ²³Byl pak Joáb představen všemu vojsku Izraelskému, a Banaiaš syn Joiadův nad Cheretejskými a Peletejskými. ²⁴Též Aduram byl nad platy, a Jozafat syn Achiludův byl kanclířem, ²⁵A Seiáš písařem, Sadoch pak a Abiatar byli kněžími. ²⁶Híra také Jairský byl knížetem Davidovým.

21 Byl pak hlad za dnů Davidových tři léta pořád. I hle-

dal David tváří Hospodinovy. Jemuž řekl Hospodin: Pro Saule a pro dům jeho vražedný, nebo zmordoval Gabaonitské. ²Tedy povolav král Gabaonitských, mluvil k nim. (Gabaonitští pak nebyli z synů Izraelských, ale z ostatků Amorejských, jimž ačkoli byli synové Izraelští přísahou se zavázali, však Saul usiloval je vypléniti, v horlivosti své pro syny Izraelské a Judské.) ³A řekl David Gabaonitským: Což vám učiním a čím vás spokojím, abyste dobrořečili dědictví Hospodinovu? ⁴Odpověděli jemu Gabaonitští: Není nám o stříbro ani o zlato činiti s Saulem a domem jeho, ani o bezživotí někoho z Izraele. I řekl: Cožkoli díte, učiním vám. ⁵Kterž řekl král: Muže toho, kterýž vyhubil nás, a kterýž ukládal o nás, vyhledáme, aby nezůstal v žádných končinách Izraelských. ⁶Nechť jest nám dáno sedm mužů z jeho synů, a zvěsíme je Hospodinu u Gabaa Saulova, kteréhož byl vyvolil Hospodin. I řekl král: Já dám. ⁷Odpustil pak král Mifbozetovi synu Jonaty, syna Saulova, pro přísahu Hospodinovu, kteráž byla mezi nimi, mezi Davidem a Jonatou synem Saulovým. ⁸Ale vzal král dva syny Rizpy dcery Aja, kteréž porodila Saulovi, Armona a Mifbozeta, a pět synů sestry Míkol dcery Saulovy, kteréž byla porodila Adrielovi synu Barzillai Molatitského. ⁹I vydal je v ruku Gabaonitských, kteréž zvěšeli na hoře před Hospodinem. A tak kleslo těch sedm spolu, a zbiti jsou při začátku žně, když počínali žíti ječmene. ¹⁰Rizpa pak, dcera Aja, vzavši žíní, prostřela ji sobě na skále při začátku žně, dokudž nepršel na ně déšť s nebe, a nedala ptákům nebeským sedati na ně ve dne, ani přicházeti zvěři polní v noci. ¹¹Tedy oznámeno jest Davidovi, co učinila Rizpa dcera Aja, žena Saulova. ¹²Protož odšed David, vzal kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho od starších Jábés Galád, kteříž byli je ukradli na ulici Betsan, kdežto byli je zvěšeli Filistinstí v ten den, když porazili Filistinstí Saule v Gelboe. ¹³Vzal, pravím, odtud kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho; i kosti těch, kteříž zvěšeni byli, sebrali. ¹⁴A pochovali je s kostmi Saulovými a Jonaty syna jeho, v zemi Benjamin, v Sela, v hrobě Cis otce jeho; a učinili všecko, což byl přikázal král, a potom slitoval se Bůh nad zemí. ¹⁵Vznikla pak opět válka Filistinských proti Izraelovi. I vytáhl David a služebníci jeho s ním, a bili se s Filistinskými, tak že ustal David. ¹⁶Tedy Izbibonob, kterýž byl z synů jednoho obra, (jehož kopí hrot vážil tři sta lotů oceli, a měl připásaný k sobě meč nový), myslil zabiti Davida. ¹⁷Ale retoval ho Abizai syn Sarvie, a raniv toho Filistinského, zabil jej. Protož muži Davidovi přísáhli, řkouce jemu: Nepůjdeš více s námi do boje, abys nezhasil svíce Izraelské. ¹⁸Opět byla válka v Gob s Filistinskými. Tehdáž Sibbechai Chusatský zabil Sáfu, kterýž byl z synů téhož obra. ¹⁹Byla ještě i jiná válka s Filistinskými v Gob, kdež Elchánan syn Járe Oregim Betlémský zabil bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo dřevo jako vratidlo tkadlcovské. ²⁰Potom byla také válka v Gát. A byl tam muž veliké postavy, kterýž měl u rukou a u noh po šesti prstech, všech čtyřmécítma, a byl také syn toho obra. ²¹Ten když haněl Izraele, zabil

ho Jonata, syn Semmaa bratra Davidova. ²²Ti čtyři byli synové jednoho obra v Gát, kteříž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků jeho.

22Mluvil pak David Hospodinu slova písně této v ten den, když ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho, i z ruky Saulovy. ²A řekl: Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj se mnou. ³Bůh skála má, doufati budu v něho; štít můj a roh spasení mého, vyvýšení mé a útočiště mé, spasitel můj, kterýž od násilí vysvobozuje mne. ⁴Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých vysvobozen jsem. ⁵Nebo obklíčily mne byly úzkosti smrti, a proudové bezbožných předěsili mne. ⁶Bolesti smrtelné obstoupily mne, a osídla smrti zachvátila mne. ⁷V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a křik můj přišel v uši jeho. ⁸Tedy pohnula se a zatřásla země, základové nebes pohnuli se, a třáslí se pro rozhněvání jeho. ⁹Dým vycházel z chrípí jeho, a oheň zžírající z úst jeho, od něhož se uhlí roznítilo. ¹⁰Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohami jeho. ¹¹I vsedl na cherubín a letěl, a spatřín jest na peří větrovém. ¹²Položil temnosti vůkol sebe jako stany, shrnutí vod, oblaky husté. ¹³Od blesku obličej jeho rozpálilo se uhlí řeřavé. ¹⁴Hřímál s nebes Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj. ¹⁵Vystřelil i střely, kterýmiž je rozptýlil, a blýskání, jímž je porazil. ¹⁶I ukázaly se hlubiny mořské, a odkrytí jsou základové okršlku, pro zůřivé kárání Hospodinovo, pro dmýchání větru chrípí jeho. ¹⁷Poslav s výsosti, přijal mne, vytáhl mne z vod velikých. ¹⁸Vysvobodil mne od nepřítele mého silného, od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoli silnější mne byli. ¹⁹Předstihli mne v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. ²⁰Kterž vyvedl mne na prostranství, vysvobodil mne, nebo sobě oblíbil mne. ²¹Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých odplatil mi. ²²Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha svého. ²³Všickni zajisté soudové jeho jsou před obličejem mým, aniž jsem od kterých ustanovení jeho odstoupil. ²⁴A tak byv dokonalý před ním, šetřil jsem, abych se nedopustil nepravosti. ²⁵Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, vedlé čistoty mé před očima jeho. ²⁶Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k upřímému upřímě se máš. ²⁷K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš. ²⁸Lid pak ssoužený vysvobozuješ, ale před vysokomyslnými očmi své sklopuješ. ²⁹Ty zajisté jsi svíce má, ó Hospodine. Hospodin jistě osvěcuje temnosti mé. ³⁰Nebo v tobě proběhl jsem vojaska, v Bohu svém přeskočil jsem zed. ³¹Toho Boha silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy přečištěné; onť jest štít všech, kteříž doufají v něho. ³²Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina? A kdo jest skalou kromě Boha našeho? ³³Bůh jest síla má i vojska mého, onť působí volnou cestu mou. ³⁴Činí nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých postavuje mne. ³⁵Cvičí ruce mé k boji, tak

že lámi lučičtě ocelivá rukama svýma. ³⁶Nebo dal mi štít spasení svého, a dobrotivost jeho zvelebila mne. ³⁷Rozšířil kroky mé pode mnou, aby se nepodvrtly nohy mé. ³⁸Honil jsem nepřátely své a zahladil jsem je, aniž jsem se navrátil, dokudž jsem jich nevyplénil. ³⁹Docela jsem je vyhubil a sprobodal jsem je, tak že nepovstanou; i padli pod nohy mé. ⁴⁰Ty zajisté, Bože, přepásals mne udatností k boji, porazils pode mne ty, kteříž povstávají proti mně. ⁴¹Nýbrž dals mi šíji nepřátel mých, těch, kteříž v nenávisti měli mne, a vyplénil jsem je. ⁴²Ohlédali se, ale nebyl, kdo by vysvobodil, k Hospodinu, ale nevyslyšel jich. ⁴³I potřel jsem je jako prach země, jako bláto na ulicích potlačil a rozptýlil jsem je. ⁴⁴Ty jsi mne vytrhl z různic lidu mého, zachovals mne, abych byl za hlavu národům; lid neznámý mně sloužil. ⁴⁵Cizozemci lhali mi, a jakž zaslechli, uposlechli mne. ⁴⁶Cizozemci svadli, a třásli se i v ohradách svých. ⁴⁷Živť jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož ať jest vyvyšován Bůh, skála spasení mého, ⁴⁸Bůh silný, kterýž dává mi pomsty a podmaňuje mi lidi. ⁴⁹Vyvodíš mne z prostřed nepřátel mých, a nad povstávajícími proti mně vyvyšuješ mne, člověka nepravého mne zbavuješ. ⁵⁰Protož chváliti tě budu, Hospodine, mezi národy, a jménu tvému žalmy zpívati budu. ⁵¹Onť jest hrad jistého spasení krále svého, a ten, kterýž činí milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

23Tato jsou pak poslední slova Davidova: Řekl David syn Izai, řekl, pravím, muž, kterýž jest velice zvýšený, pomazaný Boha Jákobova, a libý v zpěvích Izraelských: ²Duch Hospodinův mluvil skrze mne, a řeč jeho jazykem mým vynesena. ³Řekl mi Bůh Izraelský, mluvila skála Izraelská: Kdo panovati bude nad lidem, budeť spravedlivý, panující v bázni Boží. ⁴Rovně jako bývá světlo jitřní, když slunce vychází ráno bez oblaků, a jako mocí tepla a deště roste bylina z země: ⁵Tak zajisté dům můj před Bohem; nebo smlouvu věčnou učinil se mnou, kteráž všelijak upevněna a ostříhána bude. A tot jest všecko mé spasení a všeliká útěcha, že nic tak vzdělávati se nebude. ⁶Bezbožní pak všickni vyplnění budou jako trní, kteréž rukou bráno nebývá. ⁷Ale kdož by se ho chtěl dotknouti, vezme železo a žerd, aneb ohněm docela spálí je tu, kdež zrostlo. ⁸Tato jsou jména nejjudatnějších Davidových: Jošeb Bašebet Tachmonský, přední z vůdců, jehož rozkoš byla s kopím pojednou udeřiti na osm set ku pobití jich. ⁹A po něm Eleazar syn Dodi, syna Achochi, mezi třmi silnými, kteříž byli s Davidem, když se opovážili proti Filistinským shromážděným tam k boji, když již byli odtáhli muži Izraelští. ¹⁰Ten vstav, bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se při meči. V ten den zajisté učinil Hospodin vysvobození veliké, tak že se lid za ním navrátil, toliko aby kořisti vzebral. ¹¹Po něm pak byl Samma syn Age Hararský. Nebo když se byli shromáždili Filistinští v hromadu tu, kdež bylo díl rolí poseté šocovicí, a lid utekl před Filistinskými: ¹²Tedy postavil se u prostřed dílu toho, a vysvobodil jej, a porazil Filistinské. I učinil

Hospodin vysvobození veliké. ¹³Sstoupili také ti tři z třidceti předních, a přišli ve žni k Davidovi do jeskyně Adulam, když vojsko Filistinské leželo v údolí Refaim. ¹⁴(Nebo David tehdaž byl v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl u Betléma.) ¹⁵Zechtělo se pak Davidovi vody, a řekl: Ó by mi někdo dal píti vody z čisterny Betlémské, kteráž jest u brány! ¹⁶A protož probívše se ti tři udatní skrze vojsko Filistinských, navážili vody z čisterny Betlémské, kteráž byla u brány, kterouž nesli a donesli k Davidovi. On pak nechtěl jí píti, ale obětoval ji Hospodinu, ¹⁷A řekl: Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych to učiniti měl. Zdaliž to není krev mužů těch, kteříž šli, opováživše se života svého? I nechtěl jí píti. To učinili ti tři silní. ¹⁸Potom Abizai bratr Joábův, syn Sarvie, byl přední mezi třmi, kterýž pozdvihl kopí svého proti třem stům, kteréž i pobil, a byl z těch tří nejslovoutnější. ¹⁹Z těch tří on jsa nejslavnější, byl knížetem jejich, a však oněm třem nebyl rovný. ²⁰Banaiaš také syn Joiadův, syn muže udatného, velikých činů, z Kabsael, ten porazil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámě, když byl snůh. ²¹Ten také zabil muže Egyptského, muže ku podivení, a měl Egyptský v rukou kopí. I šel k němu s holí, a vytrh kopí z ruky toho Egyptského, zabil ho kopím jeho. ²²To učinil Banaiaš syn Joiadův, kterýž také slovoutný byl mezi těmi třmi silnými. ²³A ač byl mezi třidceti nejslavnější, však oněm třem se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými. ²⁴Azael také bratr Joábův byl mezi třidceti těmito: Elchanan syn Dodův Betlémský, ²⁵Samma Charodský, Elika Charodský, ²⁶Chelez Faltický, Híra syn Ikeš Tekoitský, ²⁷Abiezer Anatotský, Mebunnai Chusatský, ²⁸Salmon Achochský, Maharai Netofatský, ²⁹Cheleb syn Baany Netofatský, Ittai syn Ribai z Gabaa synů Beniamin, ³⁰Banaiaš Faratonský, Haddai od potoku Gás, ³¹Abialbon Arbatský, Azmavet Barechumský, ³²Eliachba Salbonský, z synů Jasen Jonata, ³³Samma Hararský, Achiam syn Sárar Ararský, ³⁴Elifelet syn Achasbai Machatského, Eliam syn Achitofelův Gilonský, ³⁵Chezrai Karmelský, Farai Arbitický, ³⁶Igal syn Nátanův z Soba, Báni Gádký, ³⁷Zelek Ammonsý, Nacharai Berotský, odětec Joába syna Sarvie, ³⁸Híra Itrejský, Gareb Itrejský, ³⁹Uriáš Hetejský. Všech třidceti a sedm.

24Tedy opět prchlivost Hospodinova popudila se proti Izraelovi; nebo byl ponukl satan Davida na ně, řka: Jdi, sečti lid Izraelský a Judský. ²Protož řekl král Joábovi, hejtmanu vojska svého: Projdi i hned všechna pokolení Izraelská od Dan až k Bersabé, a sečtete lid, abych věděl počet jeho. ³Ale Joáb řekl králi: Přidejž Hospodin Bůh tvůj k lidu, jakž ho koli mnoho, stokrát více, a to aby oči pána mého krále viděly. Ale proč pán můj král jest toho tak žádostiv? ⁴A však přemohla řeč králova Joába i knížata vojska. Protož vyšel Joáb a knížata vojska od tváři královy, aby sečtli lid Izraelský. ⁵A přepravivše se přes Jordán, položili se při Aroer po pravé straně města, kteréž jest u prostřed potoka Gád, a při Jazer. ⁶Potom přišli do

Galád a do země dolejší nové, odkudž šli do Dan Jáhan a do okolí Sidonského. ⁷Přišli také ku pevnosti Týru, a ke všem městům Hevejských a Kananejských; odkudž šli na poledne země Judské do Bersabé. ⁸A když schodili všecku zemi, přišli po přeběhnutí devíti měsíců a dvacíti dní do Jeruzaléma. ⁹I dal Joáb počet sečteného lidu králi. Bylo pak lidu Izraelského osmkrát sto tisíc mužů silných, kteříž mohli vytrhnouti meč k bitvě. Mužů také Judských pětkrát sto tisíc. ¹⁰Potom padlo to těžce na srdce Davidovi, když již sečtl lid. I řekl David Hospodinu: Zhřešil jsem těžce, že jsem to učinil, ale nyní, ó Hospodine, odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, nebť jsem velmi bláznivě učinil. ¹¹Když pak vstal David ráno, stalo se slovo Hospodinovo k Gádovi proroku, vidoucímu Davidovu, řkoucí: ¹²Jdi a rei Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojít věci podávám, vyvol sobě jednu z nich, kterouž bych učinil. ¹³Protož přišed Gád k Davidovi, oznámil mu to, a řekl jemu: Chceš-li, aby přišel na tebe hlad za sedm let v zemi tvé? čili abys za tři měsíce utíkal před nepřátely svými, a oni aby tě honili? čili aby za tři dni byl mor v zemi tvé? Pomysliž spěšně, a viz, jakou mám odpověď dáti tomu, kterýž mne poslal. ¹⁴I řekl David k Gádovi: Úzkostmi sevřín jsem náramně; nechať, prosím, upadneme v ruku Hospodinovu, neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné ať v ruce lidské neupadám. ¹⁵A tak uvedl Hospodin mor na Izraele od jitra až do času uloženího, a zemřelo jich z lidu od Dan až do Bersabé sedmdesáte tisíc mužů. ¹⁶A když vztáhl anděl ruku svou na Jeruzalém, aby hubil jej, litoval Hospodin toho zlého, a řekl andělu, kterýž hubil lid: Dostit jest, již přestaň. Anděl pak Hospodinův byl u humna Aravny Jebuzejského. ¹⁷I mluvil David Hospodinu, když uzřel anděla, an bije lid, a řekl: Aj, já jsem zhřešil, a já jsem neprávě učinil, ale tito, jsou jako ovce, co učinili? Nechtť jest, prosím, ruka tvá proti mně a proti domu otce mého. ¹⁸Potom navrátiv se Gád k Davidovi v ten den, řekl jemu: Vstup a vzdělej Hospodinu oltář na humně Aravny Jebuzejského. ¹⁹I šel David vedlé řeči Gádovy, jakož byl přikázal Hospodin. ²⁰A vyhlédaje Aravna, uzřel krále s služebníky jeho, an jdou k němu; protož vyšed Aravna, poklonil se králi tváří svou až k zemi. ²¹I řekl Aravna: Proč přišel pán můj král k služebníku svému? Odpověděl David: Abych koupil od tebe humno toto, na němž bych vzdělal oltář Hospodinu, aby přestala rána tato v lidu. ²²Opět řekl Aravna Davidovi: Nechtť vezme a obětuje pán můj král, což se mu za dobré vidí. Aj, teď volové k oběti zápalné, a smyky vozové i přípravy volů na drva. ²³Všecky ty věci dával králík Aravna králi. Řekl ještě Aravna králi: Hospodin Bůh tvůj zalibíž tě sobě. ²⁴Řekl pak král Aravnovi: Nikoli, ale raději koupím od tebe, a zaplatím, aniž budu obětovati Hospodinu Bohu svému oběti zápalné darem dané. A tak koupil David humno a voly za padesáte lotů stříbra. ²⁵A vzdělav tu David oltář Hospodinu, obětoval oběti zápalné a pokojné. I byl milostiv Hospodin zemi, a přestala zhouba v Izraeli.

1 Královská

1Král pak David sstaral se a sešel věkem, a ačkoli jej šaty přikrývali, však nemohl se zahřívati. ²I řekli jemu služebníci jeho: Necht' pohledají pánu našemu králi děvečky panny, kteráž by byla při králi a opatrovala jej, a aby spala v lůnu jeho, a zahřívala pána našeho krále. ³A protože hledající děvečky krásné ve všech končinách Izraelských, našli Abizag Sunamitskou, a přivedli ji k králi. ⁴Kterážto děvečka byla velmi krásná. I opatrovala krále a přísluhovala jemu, ale král jí nepoznal. ⁵Adoniáš pak syn Haggity pozdvihoval se, říká: Jáť budu kralovati. I najednal sobě vozů a jezdců, a padesáte mužů, kteříž by běhali před ním. ⁶A nikdy ho nezarmoutil otec jeho, aby řekl: Proč jsi to učinil? Nebo byl i on velmi krásné postavy, kteréhož porodila po Absolonovi. ⁷I mluvil s Joábem synem Sarvie a s Abiatarem knězem, kteříž napomáhali Adoniášovi. ⁸Ale Sádoch kněz a Banaiáš syn Joiadův, též Nátan prorok a Simei i Rehi, a jiní přednější, kteréž měl David, nebyli s Adoniášem. ⁹Tedy nabil Adoniáš ovcí a volů a krmného dobytka u kamene Zohelet, kterýž byl u studnice Rogel, a pozval všech bratří svých synů královských, i všech mužů Judských, služebníků králových. ¹⁰Nátana však proroka a Banaiáše a jiných přednějších mužů, ani Šalomouna bratra svého nepozval. ¹¹I mluvil Nátan k Betsabé matce Šalomounově, říká: Neslyšela-lis, že kraluje Adoniáš syn Haggity, a pán náš David nic neví o tom? ¹²Protož nyní poč, prosím, a dámt' radu, kterouž vysvobodíš život svůj, i život syna svého Šalomouna. ¹³Jdiž, a vejda k králi Davidovi, rci jemu: Zdalíž jsi ty, pane můj králi, nepřisáhl služebnici své, říká: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a onť seděti bude na stolici mé? Pročež tedy kraluje Adoniáš? ¹⁴A aj, když ty ještě tam mluvití budeš s králem, přijduť za tebou a doplním řeč tvou. ¹⁵A tak vešla Betsabé k králi do pokoje. Král pak již byl velmi starý, a Abizag Sunamitská přísluhovala králi. ¹⁶Tedy Betsabé naklonivší hlavy, poklonila se králi. Jižto řekl král: Což chceš? ¹⁷I odpověděla jemu: Pane můj, ty jsi přísáhl skrze Hospodina Boha svého služebnici své, říká: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a on seděti bude na stolici mé. ¹⁸A nyní, hle, Adoniáš kraluje, ty pak nyní, pane můj králi, nic nevíš o tom. ¹⁹Nebo nabiv volů a krmného dobytka a ovec množství, pozval všech synů královských, i Abiataara kněze a Joába hejtmána vojska, Šalomouna pak služebníka tvého

nepozval. ²⁰Ješto ty, pane můj králi, víš, že oči všeho Izraele na tebe jsou obráceny, abys jim oznámil, kdo by seděti měl na stolici pána mého krále po tobě. ²¹Sic jinak bude to, když usne pán můj král s otci svými, že já a syn můj Šalomoun budeme jako hříšníci. ²²A aj, když ještě ona mluvila s králem, přišel Nátan prorok. ²³I oznámili králi, říká: Aj, teď Nátan prorok. A tak všel před krále, a poklonil se jemu tváří svou až k zemi. ²⁴Zatím řekl Nátan: Pane můj králi, ty-lis pověděl: Adoniáš kralovati bude po mně, a on seděti bude na stolici mé? ²⁵Nebo odšed dnes, nabil volů a krmného dobytka, i ovec množství, a sezval všechny syny královny a hejtmány vojska, i Abiataara kněze. A hle, oni jedí a pijí před ním, a praví: Živ buď král Adoniáš. ²⁶Mne pak služebníka tvého, a Sádocha kněze, a Banaiáše syna Joiadova, a Šalomouna služebníka tvého nepozval. ²⁷Tak-liž jest ode pána mého krále nařízeno? Mně jsi zajisté neoznámil služebníku svému, kdo bude seděti na stolici pána mého krále po tobě? ²⁸A odpovídaje král David, řekl: Zavolejte mi Betsabé. Kteráž všedši před krále, stála před ním. ²⁹I přísáhl král, říká: Živť jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všelikých úzkostí, ³⁰Že jakož jsem přísáhl tobě skrze Hospodina Boha Izraelského, říká, že syn tvůj Šalomoun kralovati bude po mně, a on seděti bude na stolici mé místo mně, takť učiním dnes. ³¹A naklonivší hlavy Betsabé tváří k zemi, poklonu učinila králi a řekla: Živ buď pán můj král David na věky. ³²Řekl ještě král David: Zavolejte ke mně Sádocha kněze a Nátana proroka, a Banaiáše syna Joiadova. Kterížto vešli před krále. ³³I řekl jim král: Vezměte s sebou služebníky pána svého, a vsaďte Šalomouna syna mého na mezkyni mou, a veďte ji k Gihonu. ³⁴I pomaže ho tam Sádoch kněz a Nátan prorok za krále nad Izraelem, a troubiti budete troubou, a díte: Živ buď král Šalomoun. ³⁵Potom vstoupíte zase, jdouce za ním. Kteríž přijda, seděti bude na stolici mé, a on kralovati bude místo mne; nebť jsem jemu přikázal, aby byl vůdcí nad Izraelem i nad Judou. ³⁶A odpovídaje Banaiáš syn Joiadův králi, řekl: Amen. Způsobíž to Hospodin, Bůh pána mého krále. ³⁷A jakož byl Hospodin se pánem mým králem, tak budiž i s Šalomounem, a zvelebíž stolici jeho více, než stolici pána mého krále Davida. ³⁸A tak šli dolů Sádoch kněz a Nátan prorok, a Banaiáš syn Joiadův, Cheretejští také i Peletejští, a vsadili Šalomouna na mezkyni krále Davida, a dovedli jej k Gihonu.

³⁹Vzal také Sádoch kněz roh oleje z stánku, a pomazal Šalomouna. Potom troubili trubou, a řekl všecken lid: Živ buď král Šalomoun. ⁴⁰I vstoupil všecken lid za ním; kterýžto lid prozpěvoval s plésáním, a veselil se radostí velikou, tak až se všudy rozléhalo od zvuku jejich. ⁴¹Což slyše Adoniáš i všickni pozvaní, kteříž byli s ním, (byli pak již pojedli), slyše také i Joáb zvuk trouby, řekl: Jaký to zvuk v městě hlučících? ⁴²A když on ještě mluvil, aj, Jonata syn Abiatar kněze přišel, jemuž řekl Adoniáš: Přístup sem, nebo jsi muž udatný a dobré poselství neseš. ⁴³Tedy odpovídaje Jonata, řekl Adoniášovi: Právě jižťe pán náš král David ustanovil Šalomouna za krále. ⁴⁴Nebo poslal s ním král Sádocha kněze a Nátana proroka a Banaiáše syna Joiadova, ano i Cheretejské a Peletejské, a vsadili jej na mezkyni královskou. ⁴⁵I pomazali jej Sádoch kněz a Nátan prorok za krále u Gihonu, a vstupovali odtud s radostí, tak že hluchelo město. Tot jest zvuk ten, kterýž jste slyšeli. ⁴⁶Ano již i dosedl Šalomoun na stolicí královskou. ⁴⁷Nýbrž i služebníci království přišli, aby dobrořečili pánu našemu, králi Davidovi, řkouce: Učiniž slavné Bůh tvůj jméno Šalomounovo nad jméno tvé, a zvelebiž stolicí jeho nad stolicí tvou. I poklonil se král na ložci svém. ⁴⁸Ano i král takto řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž dal dnes sedícího na trůnu mém, a abych na to očima svýma hleděl. ⁴⁹I předěšení jsou, a vstavše všickni ti pozvaní, kteříž byli při Adoniášovi, odešli jeden každý cestou svou. ⁵⁰Adoniáš také boje se Šalomouna, vstav, odšel a chytil se rohů oltáře. ⁵¹I pověděli Šalomounovi, řkouce: Aj, Adoniáš bojí se krále Šalomouna, a hle, drží se rohů oltáře a praví: Necht mi přísáhne dnes král Šalomoun, že nezabije mne služebníka svého mečem. ⁵²I řekl Šalomoun: Bude-li muž statečný, nepadneť vlas s něho na zem; pakliť co zlého na něm nalezeno bude, umřeť. ⁵³Poslal tedy král Šalomoun, aby jej odvedli od oltáře. Kterýž přišed, poklonil se králi Šalomounovi. Jemuž řekl Šalomoun: Jdiž do domu svého.

2Když se pak čas smrti Davidovy přiblížil, dával přikázání Šalomounovi synu svému, řka: ²Ját již odcházím podlé způsobu všech lidí. Proto posilniž se a měj se zmužile, ³A ostříhej přikázání Hospodina Boha svého, chodej po cestách jeho, a zachovávaje ustanovení jeho, rozkázání jeho, i soudy jeho i svědectví jeho, jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově, ať by se šťastně vedlo, což bys koli činil, i všecko, k čemuž bys se obrátil, ⁴A aby naplnil Hospodin slovo své, kteréž mi zaslíbil, mluvě: Budou-li ostříhati synové tvoji cesty své, chodíce přede mnou v pravdě z celého srdce svého a z celé duše své, tak mluvě: Že nebude vyplněn po tobě muž z stolice Izraelské. ⁵Také i tom víš, co jest mi učinil Joáb syn Sarvie, totiž, co učinil dvěma hejtmanům vojsk Izraelských, Abnerovi synu Ner, a Amazovi synu Jeter, že je zamordoval, dopustiv se vraždy lstivé v čas pokoje, a zmazal krví zrádně vylitou pás svůj rytířský, kterýž měl na bedrách svých, a obuv svou, kterouž měl na nohách svých. ⁶Protož zachováš se podlé moudros-

ti své, a nedáš sstoupiti šedinám jeho v pokoji do hrobu. ⁷S syny pak Barzillai Galádského učiníš milosrdenství, tak aby jídali spolu s jinými při stole tvém; nebo tak podobně ke mně přišli, když jsem utíkal před Absolonem bratrem tvým. ⁸Hle, máš také v moci své Semei syna Gery Beniaminského z Bahurim, kterýž mi zlořečil zlořečením velikým v ten den, když jsem šel do Mahanaim, ačkoli potom vyšel mi vstříc k Jordánu, jemuž jsem přísáhl skrze Hospodina, řka: Nezabiji tě mečem. ⁹Nyní však neodpouštěj jemu. A poněvadž jsi muž opatrný, víš, jak bys k němu přistoupiti měl, abys uvedl šediny jeho se krví do hrobu. ¹⁰A tak usnul David s otci svými, a pohřben jest v městě Davidově. ¹¹Dnů pak, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo čtyřiceti let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémě kraloval třiceti a tři léta. ¹²I dosedl Šalomoun na stolicí Davida otce svého, a utvrzeno jest království jeho velmi. ¹³Tedy přišel Adoniáš syn Haggity k Betsabé matce Šalomounově. Kterážto řekla: Pokojný-li jest příchod tvůj? I odpověděl: Pokojný. ¹⁴Řekl dále: Mám k tobě řeč. I řekla: Mluv. ¹⁵Tedy řekl: Ty víš, že mé bylo království, a na mne obrátili všickni Izraelští tvář svou, abych kraloval, ale přeneseno jest království na bratra mého, nebo od Hospodina usouzeno mu bylo. ¹⁶Nyní pak jedině věci žádám od tebe, nechť nejsem oslyšán. Kteráž řekla jemu: Mluv. ¹⁷A on řekl: Rci, prosím, Šalomounovi králi, (neboť neoslyší tebe), ať mi dá Abizag Sunamitskou za manželku. ¹⁸Odpověděla Betsabé: Dobře, jáť budu mluvit o tebe s králem. ¹⁹Protož vešla Betsabé k králi Šalomounovi, aby mluvila s ním o Adoniáše. I povstal král proti ní, a pokloniv se jí, posadil se na stolicí své; rozkázal také postaviti stolicí matce své. I posadila se po pravici jeho, ²⁰A řekla: Jedině věci neveliké jáť žádám od tebe, nechť nejsem oslyšána. I řekl jí král: Žádej, matko má, neboť neoslyším tebe. ²¹Kteráž řekla: Necht jest dána Abizag Sunamitská Adoniášovi bratru tvému za manželku. ²²A odpovídaje král Šalomoun, řekl matce své: Proč ty jen žádáš za Abizag Sunamitskou Adoniášovi? Žádej jemu království, poněvadž on jest bratr můj starší nežli já, a má po sobě Abiatar kněze a Joába syna Sarvie. ²³I přísáhl král Šalomoun skrze Hospodina, řka: Toto ať mi učiní Bůh a toto přidá, že sám proti sobě mluvil Adoniáš řeč tuto. ²⁴Protož nyní, živť jest Hospodin, kterýž mne utvrdil, a posadil na stolicí Davida otce mého, a kterýž mi vzdělal dům, jakož byl mluvil, že dnes umřítí musí Adoniáš. ²⁵A tak poslal král Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, kterýž udeřil na něj, tak že umřel. ²⁶Abiatarovi knězi také řekl král: Jdi do Anatot k rolí své, nebo jsi hoden smrti. Ale nyní nezabiji tebe, poněvadž jsi nosil truhlu Hospodinovu před Davidem otcem mým, a snášel jsi všecka ta ssouzení, kteráž snášel otec můj. ²⁷I svrhl Šalomoun Abiataru s kněžství Hospodinova, aby naplnil řeč Hospodinovu, kterouž byl mluvil proti domu Elí v Sílo. ²⁸Donesla se pak pověst ta Joába, (nebo Joáb postoupil po Adoniášovi, ačkoli po Absolonovi byl nepostoupil). Protož utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a chytil se rohů oltáře.

²⁹I oznámeno králi Šalomounovi, že utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a že jest u oltáře. Tedy poslal Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, řka: Jdi, oboř se na něj. ³⁰A když přišel Banaiáš k stánku Hospodinovu a řekl jemu: Takto praví král: Vyjdi, odpověděl jemu: Nikoli, ale tuto umru. V tom oznámil zase Banaiáš králi řeč tu, řka: Takto mluvil Joáb, a tak mi odpověděl. ³¹Na to řekl jemu král: Učiň, jakž mluvil, a udeř na něj, a pochovej jej, a odejmeš krev nevinnou, kterouž vylil Joáb, ode mne i od domu otce mého. ³²A navrátí Hospodin krev jeho na hlavu jeho; nebo obořiv se na dva muže spravedlivější a lepší, než jest sám, zamordoval je mečem bez vědomí otce mého Davida, Abnera syna Ner, hejtmana vojska Izraelského, a Amazu syna Jeter, hejtmana vojska Judského. ³³A tak navrátí se krev jejich na hlavu Joábovu, a na hlavu semene jeho na věky, Davidovi pak a semeni jeho, domu jeho a stoličce jeho buď pokoj až na věky od Hospodina. ³⁴A protož vyšed Banaiáš syn Joiadův, obořil se na něj, a zabil jej. A pochován jest v domě svém na poušti. ³⁵I ustanovil král Banaiáše syna Joiadova místo něho nad vojskem, a Sádocha kněze ustanovil král místo Abiataru. ³⁶Zatím poslav král, povolal Semei, a řekl jemu: Ustavěj sobě dům v Jeruzalémě, a tu zůstávej a nevycházej odtud ani sem ani tam. ³⁷Nebo v kterýkoli den vyjdeš, a přejdeš přes potok Cedron, věz jistotně, že umřeš; krev tvá bude na hlavu tvou. ³⁸I dí Semei k králi: Dobráť jest ta řeč. Jakož mluvil pán můj král, takt učiní služebník tvůj. A tak bydlil Semei v Jeruzalémě po mnohé dny. ³⁹Stalo se pak po třech letech, že utekli dva služebníci Semei k Achisovi synu Maachy, králi Gát. I pověděli to Semei, řkouce: Hle, služebníci tvoji jsou v Gát. ⁴⁰Pročež vstav Semei, osedlal osla svého, a jel do Gát k Achisovi, aby hledal služebníků svých. I navrátil se Semei, a přivedl zase služebníky své z Gát. ⁴¹Povědino pak Šalomounovi, že odšel Semei z Jeruzaléma do Gát, a že se navrátil. ⁴²Tedy poslav král, povolal Semei a řekl jemu: Zdalíž jsem tě přísahou nezavázal skrze Hospodina, a osvědčil jsem proti tobě, řka: V kterýkoli den vyjdeš, a sem i tam choditi budeš, věz jistotně, že smrti umřeš? A řekl jsi mi: Dobrá jest ta řeč, kterouž jsem slyšel. ⁴³Pročež jsi tedy neostříhal přísahey Hospodinovy a přikázání, kteréž jsem přikázal tobě? ⁴⁴Řekl také král k Semei: Ty víš všecko zlé, kteréhož povědomo jest srdce tvé, co jsi učinil Davidovi otci mému, ale Hospodin uvedl zase to tvé zlé na hlavu tvou. ⁴⁵Král pak Šalomoun bude požehnaný, a stolice Davidova stálá před Hospodinem až na věky. ⁴⁶I přikázal král Banaiášovi synu Joiadovu, kterýž vyšed, obořil se na něj, tak že umřel. A tak utvrzeno jest království v ruce Šalomounově.

3Spříznil se pak Šalomoun s Faraonem králem Egyptským, nebo pojal dceru Faraonovu a uvedl ji do města Davidova, dokudž nedostavěl domu svého, a domu Hospodinova i zdi Jeruzalémské vůkol. ²Toliko lid obětoval na výsostech, proto že nebyl vystaven dům jménu Hospodinovu až do těch dnů. ³Nebo miloval Šalomoun Hospodina,

chodě v přikázáních Davida otce svého, a toliko na těch výsostech obětoval a kadil. ⁴Protož šel král do Gabaon, aby tam obětoval; ta výsost zajisté byla největší. Tisíc obětí zápalných obětoval Šalomoun na tom oltáři. ⁵Ukázal se pak Hospodin v Gabaon Šalomounovi ve snách noci té, a řekl Bůh: Žádej začkoli, a dám tobě. ⁶I řekl Šalomoun: Ty jsi učinil s služebníkem svým Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, když chodil před tebou v pravdě a v spravedlnosti, a v upřímnosti srdce stál při tobě. Ovšem zachoval jsi jemu zvláštní toto milosrdenství, že jsi dal jemu syna, kterýž by seděl na stoličce jeho, jakž se to dnes vidí. ⁷Ačkoli pak nyní, ó Hospodine Bože můj, ty jsi ustanovil služebníka svého králem místo Davida otce mého, já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházet. ⁸Služebník, pravím, tvůj jest u prostřed lidu tvého, kterýž jsi vyvolil, lidu velikého, kterýž nemůže ani sečten ani sepsán býti pro množství. ⁹Dejž tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid tvůj tak mnohý? ¹⁰I líbilo se to Hospodinu, že žádal Šalomoun za tu věc. ¹¹A řekl jemu Bůh: Proto že jsi žádal věci takové, a neprosils sobě za dlouhý věk, aniž jsi žádal sobě bohatství, aniž jsi žádal bezživotí nepřátel svých, ale žádal jsi sobě rozumnost, abys slychati uměl rozepře, ¹²Aj, učinil jsem vedlé řeči tvé, aj, dalť jsem srdce moudré a rozumné, tak že rovného tobě nebylo před tebou, ani po tobě aby nepovstal rovný tobě. ¹³K tomu i to, začož jsi nežádal, dal jsem tobě, totiž bohatství a slávu, tak aby nebylo rovného tobě žádného mezi králi po všecky dny tvé. ¹⁴Přes to jestliže choditi budeš po cestách mých, ostříhaje ustanovení mých a přikázání mých, jako chodil David otec tvůj, prodlím i dny tvých. ¹⁵A když procítil Šalomoun, a aj, byl sen. I přišel do Jeruzaléma a stál před truhlou smlouvy Hospodinovy, a obětoval oběti zápalné a oběti pokojné; udělal také hody všechněm služebníkům svým. ¹⁶Tedy přišly dvě ženy hokyně k králi, a stály před ním. ¹⁷I řekla jedna z těch žen: Prosím, pane můj, já a žena tato bydlíme v jednom domě. I porodila jsem u ní v témž domě. ¹⁸Potom stalo se dne třetího po porodu mém, že porodila také žena tato, a byly jsme spolu. Nebylo žádného cizího s námi v domě, kromě nás dvou v témž domě. ¹⁹Umřel pak syn ženy této v noci, nebo spěci, udávila ho. ²⁰A vstavši o půl noci, vzala syna mého ode mne, když spala služebnice tvá, a položila jej v lůno svém, a syna svého mrtvého položila do lůna mého. ²¹Ale když jsem vstala ráno, abych přikojila syna svého, a aj, mrtvý. Na kteréhož když jsem ráno pilněji pohleděla, a aj, nebyl syn můj, kteréhož jsem porodila. ²²I řekla žena druhá: Neení tak, ale syn můj jest ten živý, a ten mrtvý jest syn tvůj. Ona pak řekla: Nikoli, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. A tak se hádaly před králem. ²³I řekl král: Tato praví: Ten živý jest syn můj, a syn tvůj jest ten mrtvý. Tato zase praví: Neení tak, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. ²⁴Protož řekl král: Přineste mi meč. I přinesli meč před krále. ²⁵Tedy řekl král:

Rozetněte to dítě živé na dvě, a dejte jednu polovici jedné, a polovici druhou druhé. ²⁶Ale žena, jejíž syn byl ten, kterýž živ zůstal, mluvila králi, (nebo pohnula se střeva její nad synem jejím), a řekla: Prosím, pane můj, dejte jí nemluvnátko to živé, a nikoli nezabijete ho. Druhá pak řekla: Nechť není ani mně ani tobě, rozetněte. ²⁷K čemuž odpovídá král, řekl: Dejtež této dítě to živé, a nikoli nezabijete ho, onať jest matka jeho. ²⁸Tedy uslyšavše všickni Izraelští soud tento, kterýž vynesl král, báli se krále; nebo viděli, že moudrost Boží jest v srdci jeho k vykonávání soudu.

4A tak král Šalomoun byl králem nade vším Izraelem. ²Tato pak byla knížata jeho: Azariáš syn Sádochův knížetem, ³Elichoref a Achiaš synové Sísovi byli písaři, Jozafat syn Achiludův kancléřem, ⁴A Banaiáš syn Joiadův nad vojskem, Sádoch pak a Abiatar kněžími, ⁵A Azariáš syn Nátanův nad úředníky, a Zábud syn Nátanův nejvyšší rada královská, ⁶A Achisar vladař domu, Adoniram pak syn Abdy nad vybraným lidem. ⁷Měl také Šalomoun dvanácte vladařů nade vším Izraelem, kteříž opatrovali potravou krále i dům jeho. Každého roku za měsíc jeden každý měl opatrovat krále. ⁸A tato jsou jména jejich: Syn Chur na hoře Efraim; ⁹Syn Deker v Makaz a v Salbim, a v Betsemes a v Elon Betchanan; ¹⁰Syn Chesed v Arubot, jehož bylo Socho i všecka země Chefer; ¹¹Syn Abinadabův, jehož byly všecky končiny Dor, a měl Tafat dceru Šalomounovu za manželku; ¹²Baana syn Achiludův, jehož byl Tanach a Mageddo, i všecken Betsan, kterýž jest vedlé Sartan pod Jezreelem, od Betsan až do Abelmehula a až za Jekmaam; ¹³Syn Geber v Rámot Galád, jehož byly vsi Jair, syna Manassesova, kteréž jsou v Galád, jehož byla krajina Argob, kteráž jest v Bázan, šedesáte měst velikých hrazených a závřítých; ¹⁴Achinadab syn Iddo v Mahanaim; ¹⁵Achimaas v Neftalím, on také pojal Basemat dceru Šalomounovu za manželku; ¹⁶Baana syn Chusai v Asser a v Alot; ¹⁷Jozafat syn Paruach v Izachar; ¹⁸Semei syn Ela v Benjamin; ¹⁹Geber syn Uri v zemi Galád, v zemi Seona, krále Amorejského, a Oga krále Bázan; ten sám vladařem jedním představen byl té zemi. ²⁰Tehdáž Juda a Izrael rozmnoženi jsou jako písek při moři v množství, jedli a pili, a veselili se. ²¹Nebo Šalomoun panoval nade všemi královstvími od řeky až k zemi Filistinské, a až k končinám Egyptským. I přinášeli dary a sloužili Šalomounovi po všecky dny života jeho. ²²Vycházelo pak ku potravě Šalomounovi na každý den třidceti měr běli, a šedesáte měr mouky obecné, ²³Deset volů krmných a dvacet volů pastevných, a sto ovec, kromě jelenů, srn, bývolů a pactva vykrmeného. ²⁴On zajisté panoval všudy s této strany řeky od Tipsach až do Gázy nade všemi králi, kteříž byli před řekou, a měl pokoj se všech stran vůkol. ²⁵I bydlil Juda a Izrael bezpečně, jeden každý pod svým vinným kmenem a pod svým fíkem, od Dan až do Bersabé, po všecky dny Šalomounovy. ²⁶Měl také Šalomoun čtyřidceti tisíc koní

na stání k vozům svým, a dvanácte tisíc jízdných. ²⁷A tak opatrovali ti úředníci krále Šalomouna i všecky, kteříž přicházeli k stolu krále Šalomouna, jeden každý za měsíc svůj, nedopouštějíce, aby v čem nedostatek býti měl. ²⁸Ječmene také a slámy pro koně a pro mezky dodávali k tomu místu, kdež byl král, jeden každý, jakž mu uloženo bylo. ²⁹Nadto dal Bůh moudrost Šalomounovi a prozřetelnost velikou náramně, a širokost mysli, jako jest písku na břehu mořském. ³⁰Nebo větší byla moudrost Šalomounova, než moudrost všech národů východních, a než všeliká moudrost Egyptských. ³¹Nýbrž moudřejší byl nad všecky lidi, až i nad Etana Ezrachitského, též nad Hémána, a Kalkole i Darda, syny Máchol, a rozneslo se jméno jeho po všech národech vůkol. ³²Složil také tři tisíce přísloví, a písniček jeho bylo tisíc a pět. ³³Vypsal též i o stromích, počna od cedru, kterýž jest na Libánu, až do mchu, kterýž roste na zdi; psal i o hovadech a o ptácích, a zeměplazích a o rybách. ³⁴Protož přicházeli ze všech národů poslouchati moudrosti Šalomounovy, i ode všech králů země, kteříž slyšeli o moudrosti jeho.

5Poslal pak Chíram král Tyrský služebníky své k Šalomounovi, uslyšav, že ho pomazali za krále na místo otce jeho; nebo miloval Chíram Davida po všecky dny. ²Zase poslal Šalomoun k Chíramovi, řka: ³Ty víš, že David otec můj nemohl vystavěti domu jménu Hospodina Boha svého pro války, kteréž jej obkličovaly, dokudž Hospodin nepodložil nepřátele pod nohy jeho. ⁴Ale nyní Hospodin Bůh můj dal mi odpočinití všudy vůkol, není žádného protivníka, ani outoku nebezpečného. ⁵Z té příčiny, aj, úmysl mám stavěti dům jménu Hospodina Boha svého, jakož mluvil Hospodin Davidovi otci mému, řka: Syn tvůj, kteréhož posadím místo tebe na stolicí tvé, onť vystaví dům ten jménu mému. ⁶A protož nyní rozkaž, ať mi nasekají cedrů na Libánu. Budou pak služebníci moji s služebníky tvými, a mzdu služebníků tvých dám tobě, tak jakž díš. Nebo sám víš, že mezi námi není žádného, kdož by uměl sekati dříví, jako jsou Sidonští. ⁷Stalo se tedy, když uslyšel Chíram ta slova Šalomounova, že se zradoval náramně, a řekl: Požehnaný Hospodin budiž nyní, kterýž dal Davidovi syna moudrého nad tím lidem tak mnohým. ⁸I poslal Chíram k Šalomounovi, řka: Vyrozuměl jsem, oč jsi poslal ke mně; jáť učiním všecku vůli tvou z strany dříví cedrového i jedlového. ⁹Služebníci moji svezou je s Libánu až k moři, a dám je v vorích splaviti po moři až k místu tomu, kterýž mi ukážeš, a tu je složím; ty pak poběřeš je a naplníš také vůli mou, dodávaje potravu čeledi mé. ¹⁰A tak dával Chíram Šalomounovi dříví cedrového a dříví jedlového, jakkoli mnoho chtěl. ¹¹Šalomoun také dával Chíramovi dvacet tisíc měr pšenice ku pokrmu čeledi jeho, a dvacet tisíc měr oleje vytlačeného. To dával Šalomoun Chíramovi každého roku. ¹²Když tedy dal Hospodin moudrost Šalomounovi, jakož mu byl zaslíbil, a byl pokoj mezi Chíramem a mezi Šalomounem, tak že mezi sebou učinili smlouvu: ¹³Rozkázal

král Šalomoun vybírali osoby ze všeho Izraele, a bylo vybraných třiceti tisíc mužů. ¹⁴Z nichž posílal na Libán deset tisíců na každý měsíc, jedny po druhých. Jeden měsíc bývali na Libánu, a dva měsíce doma, Adoniram pak byl ustaven nad těmi vybranými. ¹⁵Měl také Šalomoun sedmdesáte tisíc nosičů, a osmdesáte tisíc těch, kteříž tesali na hoře, ¹⁶Kromě předních vládařů Šalomounových, kterýchž bylo nad dílem tři tisíce a tři sta. Ti představeni byli lidem, kteříž dělali. ¹⁷I přikázal král, aby navozili kamení velikého, kamení nákladného k založení toho domu, a kamení tesaného, ¹⁸Kteréž tesali kameníci Šalomounovi a kameníci Chíramovi a Gibličtí. A tak připravovali dříví i kamení k stavení domu toho.

6I stalo se léta čtyřstého osmdesátého po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, že Šalomoun měsíce Ziv, (jenž jest měsíc druhý), čtvrtého léta kralování svého nad Izraelem, počal stavěti domu Hospodinova. ²Dům pak, kterýž stavěl král Šalomoun Hospodinu, byl zdělí šedesáti loktů, a zšíří dvacítí, a zvýší třicítí loktů. ³Síňce také byla před chrámem dvacítí loktů zdělí vedlé širokosti domu, a desíti loktů zšíří před domem. ⁴Udělal také v domě okna porozšířená vnitř, ale posoužená zevnitř. ⁵Vzdělal též při zdi domu pavlače všudy vůkol vedlé zdi domu, okolo chrámu a svatyně svatých, a nadělal pokojíků všudy vůkol. ⁶Pavlače spodní širokost byla pěti loket, prostřední širokost šesti loket, a třetí širokost sedmi loket; nebo byl zdělal ústupky ve zdi domu zevnitř všudy vůkol, aby trámové nebyli vpouštíni do zdi domu. ⁷Když pak ten dům staven byl, z kamení hotového, tak přivezeného stavěli. Ani kladiva ani sekery, ani jakého nástroje železného nebylo slyšeti v domě, když byl staven. ⁸Dvěře k prostředním pokojům byly po pravé straně domu, jimiž po šneku se chodilo k těm prostředním, a z prostředních k třetím. ⁹A tak vystavěl dům ten, a dokonal jej, a přikryl jej krokveji ohnutými a prkny cedrovými. ¹⁰Vystavěl i pavlače ty vůkol všeho domu. Pět loket zvýší byla každá z nich, a připojeny byly k domu trámy cedrovými. ¹¹Stala se pak řeč Hospodinova k Šalomounovi, řkoucí: ¹²Tot jest ten dům, kterýž ty stavíš. Jestliže budeš choditi v ustanoveních mých, a soudy mé vykonávati, a ostříhati všech přikázání mých, chodě v nich, tedy upevním slovo své s tebou, kteréž jsem mluvil Davidovi otci tvému. ¹³A budu bydleti u prostřed synů Izraelských, a neopustím lidu svého Izraelského. ¹⁴A tak vystavěl Šalomoun ten dům, a dokonal jej. ¹⁵A otafloval zdi domu vnitř prkny cedrovými, od podlahy domu až k stropu obložil dřívím vnitř; položil také podlahu domu prkny jedlovými. ¹⁶Udělal také přehrazení na dvaceti loket od jedné strany domu k druhé, z prken cedrových, od podlahy až do stropu. A tak udělal u vnitřku příbytek, aby byl svatyně svatých. ¹⁷Pročež čtyřicítí loktů byl dům, jenž jest chrám přední. ¹⁸A na tom cedrovém domu vnitř otaflování byly řezby, nápodobné tykvím planým a květům otevřeným. Všecko z cedru bylo, tak že ani kamene nebylo viděti. ¹⁹Svatyni

pak svatých v domě vnitř připravil, aby tam postavena byla truhla smlouvy Hospodinovy. ²⁰Kterážto svatyně svatých vnitř byla dvacítí loktů zdělí, a dvacítí loktů zšíří, též dvacítí loktů zvýší, a obložil ji zlatem nejčistším. Oltář také cedrový obložil. ²¹Tak obložil Šalomoun příbytek ten zlatem nejčistším, a učinil rozdělující stěnu a provazy zlaté před svatyní svatých, kterouž také obložil zlatem. ²²Anobř všecken dům obložil zlatem, žádné strany nepomíjeje; též všecken oltář, kterýž byl před svatyní svatých, obložil zlatem. ²³Udělal také v svatyni svatých dva cherubíny z dříví olivového desíti loket zvýší. ²⁴A bylo na pět loket křídlo cherubína jedno, a na pět loket křídlo cherubína druhé; deset loket bylo od konce křídla jednoho až k konci křídla druhého. ²⁵Tak na deset loket byl i cherubín druhý; míru jednostejnou a řezbu jednostejnou měli oba cherubínové. ²⁶Vysokost cherubína jednoho byla desíti loket, a tolikéž cherubína druhého. ²⁷I postavil ty cherubíny u prostřed domu vnitřního, tak že roztáhli křídla svá, a dotýkalo se křídlo jednoho jedné stěny, též křídlo cherubína druhého dotýkalo se druhé stěny; křídla pak jejich u prostřed domu spolu se dotýkala. ²⁸Obložil také ty cherubíny zlatem. ²⁹Přesto i všecky stěny domu vůkol ozdobil řezbami cherubínů a palm a rozvitých květů, vnitř i zevnitř. ³⁰I podlahu domu položil zlatem vnitř i zevnitř. ³¹Udělal též, kudy vcházeli do svatyně svatých, dvěře z dříví olivového, a podvoje i s věřejemi byly pětihrané. ³²Oboje pak ty dvěře byly z dříví olivového, kteréž ozdobil řezbami cherubínů a palm a rozvitých květů, a obložil zlatem; potáhl také i cherubíny a palmy zlatem. ³³Podobně udělal i u vrat chrámových dvěře z dříví olivového čtverhrané. ³⁴A oboje dvěře byly z dříví jedlového. Na dvě strany jedny dvěře otvíraly se, též na dvě strany druhé dvěře se otvíraly. ³⁵I vyřezal na nich cherubíny a palmy a rozvité květy, a obložil zlatem taženým to, což bylo vyřezáno. ³⁶Potom vystavěl síň prostřední ze tří řadů kamení tesaného, a jednoho řadu dříví cedrového hoblovaného. ³⁷Léta čtvrtého založen byl dům Hospodinův, měsíce Ziv, ³⁸A léta jedenáctého, měsíce Bul, (jenž jest měsíc osmý), dokonán jest dům se všemi přípravami svými, a se vším tím, což k němu přináleželo; kterýž stavěl sedm let.

7Potom stavěl Šalomoun dům svůj za třinácte let, až jej všelijak dostavěl. ²Vystavěl též dům z lesu Libánského, sto loket zdělí a padesáte loket zšíří a třiceti loket zvýší na čtyřech řadách sloupů cedrových, a trámové cedroví byli na těch sloupech. ³A přikryt byl cedrovím na hoře na těch trámech, kteříž byli na čtyřicítí pěti sloupech, po patnácti v každém řadu. ⁴Oken také byly tři řady, okno proti oknu třmi řady. ⁵A všecky dvěře i věřeje čtverhrané byly, i okna, a zpořádaná byla okna proti oknům třmi řady. ⁶Udělal i sínci na sloupech. Padesáti loket byla dlouhost její a třicítí loket širokost její, a byla ta síňce napřed, i sloupové i trámové její před tím domem. ⁷Opět vzdělal jinou sínci, v níž byl trůn, kdež soudil, totiž sínci soudnou, kteráž přikryta

byla cedrovím od jedné podlahy až do druhé.⁸ Potom při domu svém, v kterémž bydlil, udělal síň druhou za tou síní; dílo podobné onomu bylo. Udělal také dům dceři Faraonově, kterouž byl pojal Šalomoun, podobný té síňci.⁹ Všecko to bylo z kamení nákladného, vedlé míry tesaného a pilou řezaného, vnitř i zevnitř, a to od gruntu až k stropu, i zevnitř až k síni veliké.¹⁰ Základ také byl z kamení nákladného, z kamení velikého, z kamení na deset loket, a z kamení na osm loket.¹¹ Tak i výš bylo kamení nákladné, příslušně vedlé míry tesané, a cedrové dsky.¹² Síň také veliká měla všudy vůkol třemi řady kamení tesané, a jedním řadem dříví cedrové, podobně jako síň vnitřní domu Hospodinova, i síňce téhož domu.¹³ Poslav pak král Šalomoun, povolal Chírama z Týru,¹⁴ (Ten byl syn ženy vdovy z pokolení Neftalíмова, jehož otec byl obyvatel Tyrský, řemeslník díla z mědi), proto že byl plný moudrosti a rozumnosti i umění k děláni všelikého díla z mědi. Kterýžto když přišel k králi Šalomounovi, dělal všeliké dílo jeho.¹⁵ Nejprv sformoval dva sloupy měděné. Osmnácti loket byla výsost sloupu jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů. Tak i sloup druhý.¹⁶ Potom udělal dvě makovice, kteréž by vstaveny byly na vrch těch sloupů, slité z mědi. Pěti loktů byla zvýší makovice jedna, a pěti loktů zvýší makovice druhá.¹⁷ Mřežování také dílem pleteným, a šňůry jako řetízků udělal k těm makovicím, kteréž byly na vrchu sloupů, sedm na makovici jednu a sedm na makovici druhou.¹⁸ A udělav sloupy, přidal k mřežování jednomu dva řady jablek zrnatých vůkol, aby makovice, kteréž byly na vrchu, přikrývaly. A tak učinil makovici druhé.¹⁹ Na těch pak makovicích na vrchu sloupů, kteříž v síňci státi měli, bylo dílo květem liliovým na čtyři lokty.²⁰ I měly makovice ty na dvou těch sloupech, jakož svrchu tak i proti vydutí pod zamřežováním jablek zrnatá, kterýchž bylo dvě stě, dvěma řady vůkol, na jedné i na druhé makovici.²¹ A tak postavil ty sloupy v síňci chrámové. A postaviv sloup na pravé straně, nazval jméno jeho Jachin; a když postavil sloup na levé straně, nazval jméno jeho Boaz.²² A na vrchu sloupů těch bylo dílo liliové. I dokonáno jest dílo sloupů.²³ Udělal také moře slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému, okrouhlé vůkol, a pět loket byla vysokost jeho, a okolek jeho třicíti loket vůkol.²⁴ Pod jehožto krajem pukly tykvím polním podobné všudy vůkol, po desíti do lokte, obklíčovaly moře vůkol; dva řady tykví litých bylo s ním slito.²⁵ A stálo na dvanácti volích. Tři obrázení byli na půlnoci, a tři patřili k západu, tři zase postaveni byli ku poledni, a tři obrázení byli k východu, a moře svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod mořem.²⁶ A bylo ztlouští na dlaň. Kraj jeho byl, jakžž bývá u koffíku aneb květu liliového; dva tisíce tun v se bralo.²⁷ Udělal také deset podstavků měděných. Čtyř loket zdělí byl podstavek jeden každý, a čtyř loket zšíří, a tří loket zvýší.²⁸ Bylo pak takové dílo každého podstavku; lištování bylo vůkol na nich, kteréžto lištování bylo po krajích jeho.²⁹ A na tom lištování, kteréž bylo po krajích, lvové, volové a cherubínové byli, a nad těmi kraji byl

sloupec svrchu, a pod lvy a voly obruba dílem taženým.³⁰ Bylo také po čtyřech kolách měděných pod každým podstavkem, a dsky měděné, a na čtyřech úhlech svých měli raménka; tolikéž i pod každou medenicí byla ta raménka slitá při každé obrubě.³¹ Zřídlo pak jeho mezi obrubou po vrchu bylo zhloubí lokte, a však okrouhlé, řemeslně jako i podstavek udělané, zšíří půl druhého lokte. Na kterémžto zřídle byly řezby, ale lištování jejich bylo čverhrané, neokrouhlé.³² A tak po čtyřech kolách bylo pod tím lištováním, a osy kol vycházely z podstavků; vysokost kola každého byla půl druhého lokte.³³ Dílo těch kol bylo jako dílo kol u vozu; osy jejich i písty jejich, loukoti jejich i špice jejich, všecko bylo slité.³⁴ Tolikéž čtyři raménka na čtyřech úhlech podstavku každého, z něhož ta raménka vynikala.³⁵ Na vrchu pak podstavku byl sloupek na půl lokte zvýší, okrouhlý vůkol, a na vrchu sloupku toho byli krajové vypuštění, a lištování na nich.³⁶ I zdělal řezby na diskách po krajích jejich, a po lištování jejich, cherubíny, lvy a palmové, jedno podlé druhého po obrubě všudy vůkol.³⁷ Na ten způsob udělal deset podstavků jednostejným slitím, na jednostejnou míru, a jednostejná řezba na všech byla.³⁸ Udělal také deset umyvadel měděných. Čtyřiceti měř bralo v se jedno umyvadlo; čtyř loket bylo to každé umyvadlo, jedno umyvadlo na jednom podstavku, a tak na desíti podstavcích.³⁹ I postavil podstavků pět po pravé straně domu, a pět po levé straně domu, moře pak postavil na pravé straně domu, k východu na poledne.⁴⁰ Nadělav tedy Chíram umyvadel, a lopat a kotlíků, dokonal všecko dílo, kteréž dělal králi Šalomounovi k domu Hospodinovu:⁴¹ Dva sloupy a makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu dvou sloupů, a mřežování dvoje, aby přikrývalo ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů;⁴² A jablek zrnatých čtyři sta na dvojím mřežování; dva řady jablek zrnatých byly na mřežování jednom, aby přikrývaly dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů;⁴³ Tolikéž podstavků deset, a umyvadel deset na podstavcích;⁴⁴ A moře jedno a volů dvanácte pod mořem;⁴⁵ Těž hrnce a lopaty, a kotlíky. A všecko nádobí, kteréhož nadělal Chíram králi Šalomounovi do domu Hospodinova, bylo z mědi pulerované.⁴⁶ Ty věci na rovinách Jordánských slíval král v jilovaté zemi, mezi Sochet a Sardan.⁴⁷ Zanechal pak Šalomoun vážení všeho nádobí, pro množství velké není vyhledáváno váhy mědi.⁴⁸ Nadělal také Šalomoun všeho jiného nádobí do domu Hospodinova: Oltář zlatý a stůl zlatý, na němž byli chlebové předložení,⁴⁹ A svícňů pět na pravé a pět na levé straně před svatyní svatých z zlata nejčistšího, též květy a lampy i utěradla z zlata,⁵⁰ I báně a žaltáře, kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkům z zlata čistého, i panty zlaté ke dveřím domu vnitřního, totiž svatyně svatých, a ke dveřím chrámovým.⁵¹ A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal král Šalomoun k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun věci posvěcené od Davida otce svého, stříbro a zlato i nádobí, složiv je mezi poklady domu Hospodinova.

8Tedy shromáždil Šalomoun k sobě do Jeruzaléma starší lidu Izraelského, a všechny přední z pokolení, totiž knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z města Davidova, jenž jest Sion. ²I sešli se k králi Šalomounovi všickni muži Izraelsští měsíce Etanim, v čas slavnosti; a ten měsíc jest sedmý. ³A když přišli všickni starší Izraelsští, vzali kněží truhlu. ⁴I přenesli truhlu Hospodinovu a stánek úmluvy, i všechna nádobí posvátná, kteráž byla v stánku; a tak přenesli to kněží a Levítové. ⁵Král pak Šalomoun i všecko shromáždění Izraelské, kteréž se k němu sešlo, obětovali s ním před truhlou ovce i voly, kteříž ani popisování ani počítání nebyli pro množství. ⁶I vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitřního domu, totiž do svatyně svatých pod křídla cherubínů. ⁷Nebo cherubínové měli roztažená křídla nad místem truhly, a přikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu. ⁸A povytáhli sochorů, tak že vidíni byli koncové jejich v svatyni k předku svatyně svatých, avšak vně nebylo jich viděti; a byli tam až do tohoto dne. ⁹Nic nebylo v truhle kromě dvou tabulí kamenných, kteréž tam složil Mojžíš na Orébě, když všel Hospodin v smlouvu s syny Izraelskými, a oni šli z země Egyptské. ¹⁰I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně, že oblak naplnil dům Hospodinův, ¹¹Tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova naplnila dům Hospodinův. ¹²Tedy řekl Šalomoun: Hospodin řekl, že bude přebývati v mrákotě. ¹³Jižť jsem vystavěl dům k přebývání tvému, místo, v němž bys přebýval na věky. ¹⁴A obrátiv král tvář svou, požehnání dával všemu shromáždění Izraelskému, všecko pak shromáždění Izraelské stálo. ¹⁵A řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a skutečně naplnil to, řka: ¹⁶Od toho dne, kteréhož jsem vyvedl lid svůj Izraelský z Egypta, nevyvolil jsem města z žádného pokolení Izraelského k vystavení v něm domu, kdež by přebývalo jméno mé, ale Davida jsem vyvolil, aby spravoval lid můj Izraelský. ¹⁷Uložil tě byl zajisté v srdci svém David otec můj stavěti dům jménu Hospodina Boha Izraelského, ¹⁸Ale Hospodin řekl Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém stavěti dům jménu mému, a dobře jsi učinil, zes to myslil v srdci svém: ¹⁹A však ty nebudeš stavěti toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dům ten jménu mému. ²⁰A tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolicí Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavěl jsem dům tento jménu Hospodina Boha Izraelského, ²¹A připravil jsem tu místo truhle, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž učinil s otci našimi, když je vyvedl z země Egyptské. ²²Postavil se pak Šalomoun před oltářem Hospodinovým, přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi, ²³A řekl: Hospodine, Bože Izraelský, není podobného tobě Boha na nebi svrchu, ani na zemi dole, kterýž ostříháš smlouvy a milosrdenství služebníkům svým, chodícím

před tebou v celém srdci svém, ²⁴Kterýž jsi splnil služebníku svému, Davidovi otci mému, to, co jsi mluvil jemu; nebo jsi mluvil ústy svými, a skutečně jsi to naplnil, jakož se dnes vidí. ²⁵Nyní tedy, ó Hospodine, Bože Izraelský, naplniž služebníku svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť vyhlazen muž z rodu tvého od tváři mé, kterýž by seděl na stolici Izraelské, jestliže toliko ostříhati budou synové tvoji cesty své, aby chodili přede mnou, jakž jsi ty chodil přede mnou. ²⁶Protož nyní, ó Bože Izraelský, prosím, nechť jest upevněno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníku svému, Davidovi otci mému. ²⁷(Ač zdali v pravdě bydlení bude Bůh na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes tě neobsahují, mnohem méně dům tento, kterýž jsem vystavěl.) ²⁸A popatř k modlitbě služebníka svého a k úpění jeho, Hospodine, Bože můj, slyše volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se dnes před tebou, ²⁹Aby oči tvé byly otevřené na dům tento v noci i ve dne, na místo toto, o němž jsi řekl: Tuť bude jméno mé, abys vyslychal modlitbu, kterouž se modlívati bude služebník tvůj na místě tomto. ³⁰Vyslychejž tedy modlitbu služebníka svého i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívati budou na místě tomto; ty vždy vyslychej v místě přebývání svého na nebesích, a vyslychaje, buď milostiv. ³¹Když by zhrěšil člověk proti bližnímu svému, a nutil by ho k přísaze, tak že by přísahati musil, a přišla by ta přísaha před oltář tvůj do domu tohoto: ³²Ty vyslychej na nebi a rozezněj, i rozsud služebníky své, mstě nad bezbožným a obračej skutky jeho na hlavu jeho, a ospravedlňuje spravedlivého, odplacuje mu vedlé spravedlnosti jeho. ³³Když by poražen byl lid tvůj Izraelský od nepřátel, proto že zhrěšili proti tobě, jestliže by obrátice se k tobě, vyznávali jméno tvé, a modléce se, poníženež prosili by tebe v domě tomto: ³⁴Ty vyslychej na nebi a odpusť hřích lidu svému Izraelskému, a uveď je zase do země, kterouž jsi dal otcům jejich. ³⁵Když by zavříno bylo nebe, a nepršel déšť, proto že zhrěšili proti tobě, a modléce se na místě tomto, vyznávali by se jménu tvému, a od hříchů svých odvrátili by se po tvém trestání: ³⁶Ty vyslychej na nebi, a odpusť hřích služebníků svých a lidu svého Izraelského, vyuče je cestě výborné, po níž by chodili, a dej déšť na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dědictví. ³⁷Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho, rez, kobyly, a brouci byli-li by; ssoužil-li by jej nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli rána, jakákoli nemoc: ³⁸Všelikou modlitbu a každé úpění, kteréž by činěno bylo od kteréhokoli člověka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, kdož by jen poznal ránu srdce svého, a pozdvihl by rukou svých v domě tomto, ³⁹Ty vyslychej na nebesích v místě přebývání svého, a slituj se i učin a odplat jednomu každému vedlé všech cest jeho, kteréž ty znáš v srdci jeho, (nebo ty sám znáš srdce všech lidí), ⁴⁰Aby se báli tebe po všechny dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcům našim. ⁴¹Nýbrž také cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé, ⁴²(Neboť uslyší o jménu tvém velikém a ruce tvé přesil-

né, a rameni tvém vztaženém), přišel-li by tedy, a modlil by se v domě tomto: ⁴³Ty vyslyšej na nebi v místě přebývání svého, a učiň všecko to, o čez volati bude k tobě cizozemec ten, aťby poznali všickni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby věděli, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavěl. ⁴⁴Když by vytáhl lid tvůj k boji proti nepříteli svému, cestou, kterouž bys poslal je, jestliže by se modlili Hospodinu naproti městu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a naproti domu, kterýž jsem vystavěl jménu tvému: ⁴⁵Tolikéž vyslyšej na nebi modlitbu jejich a úpění jejich, a vyved při jejich. ⁴⁶Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, kterýž by nehřešil), a rozhněvaje se na ně, vydal bys je v moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je zjímali, do země nepřátelské, daleké neb blízké, ⁴⁷A usmyslili by sobě v zemi té, do kteréž by zajati byli, a obrátíce se, modlili by se tobě v zemi těch, kteříž je z Zajímali, řkouce: Zhřešiliť jsme a neprávě jsme činili, bezbožně jsme činili, ⁴⁸A tak navrátili by se k tobě celým srdcem svým a celou duší svou v zemi nepřátel svých, kteříž je z Zajímali, a modlili by se tobě naproti zemi své, kterouž jsi dal otcům jejich, naproti městu tomu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdělal jménu tvému: ⁴⁹Vyslyšejž tedy na nebesích, v místě přebývání svého, modlitbu jejich a úpění jejich, a vyved při jejich, ⁵⁰A odpusť lidu svému, cožkoli zhřešil proti tobě, i všechna přestoupení jejich, jimiž přestoupili proti tobě, a nakloň k nim lítostí ty, kteříž je zjímali, aby se smilovali nad nimi. ⁵¹Neboť jsou lid tvůj a dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl z Egypta, z prostřed peci železné. ⁵²Nechť jsou tedy oči tvé otevřené k modlitbě služebníka tvého a k modlitbě lidu tvého Izraelského, abys je vyslyšal vždycky, když by tě koli vzývali. ⁵³Nebo jsi ty oddělil je sobě za dědictví ode všech národů země, jakož jsi mluvil skrze Mojžíše služebníka svého, když jsi vyvedl otce naše z Egypta, Panovníče Hospodine. ⁵⁴Stalo se pak, když se přestal Šalomoun modliti Hospodinu vši modlitbou a prosbou touto, že vstal od oltáře Hospodinova, a přestal klečeti a pozdvihovati rukou svých k nebi. ⁵⁵A stoje, dobrořečil všemu shromáždění Izraelskému hlasem velikým, řka: ⁵⁶Požehnaný Hospodin, kterýž dal odpočinutí lidu svému Izraelskému vedlé všeho, což mluvil. Nepochybilo ani jedno slovo ze všelikého slova jeho dobrého, kteréž mluvil skrze služebníka svého Mojžíše. ⁵⁷Budiž Hospodin Bůh náš s námi, jako byl s otcí našimi; nezamítejž nás, ani opouštěj. ⁵⁸Ale nakloniž srdce naše k sobě, abychom chodili po všech cestách jeho, a ostříhali přikázání jeho, i ustanovení jeho, a soudů jeho, kteréž přikázal otcům našim. ⁵⁹A at jsou má tato slova, kterýmiž jsem se modlil před Hospodinem, blízko Hospodina Boha našeho dnem i nocí, tak aby vyvodil při služebníka svého, a při lidu svého Izraelského každého času a dne, ⁶⁰Aťby poznali všickni národové země, že Hospodin sám jest Bůh, a že není kromě něho žádný. ⁶¹Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu Bohu našemu, tak abyste chodili v ustanoveních jeho, ostříhajíce přikázání jeho,

tak jako dnešního dne. ⁶²Král pak a s ním všecken Izrael obětovali oběti před Hospodinem. ⁶³A obětoval Šalomoun v obět pokojnou, kterouž obětoval Hospodinu, volů dvacítma tisíců, a ovec sto dvaceti tisíců, a posvěcovali domu Hospodinova král i všickni synové Izraelští. ⁶⁴Téhož dne posvětil král prostředku síně, kteráž byla před domem Hospodinovým; nebo obětoval tu oběti zápalné a oběti suché, a tuky pokojných obětí, proto že oltář měděný, kterýž byl před Hospodinem, byl malý, aniž mohly se na něm směstknati oběti zápalné a oběti suché, a tukové pokojných obětí. ⁶⁵A tak držel Šalomoun toho času slavnost, a všecken Izrael s ním, shromáždění veliké odtud, kudyž se chodí do Emat, až ku potoku Egyptskému, před Hospodinem Bohem našim, za sedm dní a opět za sedm dní, to jest za čtrnácte dní. ⁶⁶Dne pak osmého propustil lid. Kteríž požehnavše krále, odešli do obydlí svých, radující se a veselíce se v srdci ze všech dobrých věcí, kteréž učinil Hospodin Davidovi služebníku svému a Izraelovi lidu svému.

9Stalo se pak, když dokonal Šalomoun stavení domu Hospodinova a domu královského, podlé vsi líbosti své, jakž vykonati umínil, ²Že se ukázal Hospodin Šalomounovi podruhé, jakož se mu byl ukázal v Gabaon. ³I řekl jemu Hospodin: Vyslyšelť jsem modlitbu tvou a prosbu tvou, kterouž se modlil přede mnou; posvětil jsem domu toho, kterýž jsi vystavěl, aby přebývalo tam jméno mé až na věky, a byly tu oči mé i srdce mé po všechny dny. ⁴A ty jestliže choditi budeš přede mnou, jako chodil David otec tvůj, v dokonalosti srdce a v upřímnosti, čině všecko to, což jsem přikázal tobě, ustanovení mých i soudů mých ostříhaje: ⁵Utvrdím zajisté stolicí království tvého nad Izraelem na věky, jakož jsem mluvil Davidovi otcí tvému, řka: Nebudeť odjat muž z rodu tvého od trůnu Izraelského. ⁶Pakli se nazpět odvrátíte vy i synové vaši ode mne, a nebudete ostříhati přikázání mých a ustanovení mých, kteráž jsem vydal vám, ale odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaněti se jim: ⁷Vyplním docela Izraele se svrchku země, kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem posvětil jménu svému, zavrhu od tváři své, i budeť Izrael za přísloví a za rozprávku mezi všemi národy. ⁸Ano i dům tento, jakkoli bude slavný, kdokoli mimo něj půjde, užasne se a ckáti bude, i řekne: Proč tak učinil Hospodin zemi této a domu tomuto? ⁹Tedy odpovědí: Proto že opustili Hospodina Boha svého, kterýž vyvedl otce jejich z země Egyptské, a chytli se bohů cizích, a klaněli se jim i sloužili jim, protož uvedl na ně Hospodin všechny tyto zlé věci. ¹⁰Stalo se také po přeběhnutí dvacítí let, v nichž vzdělal Šalomoun oba dva ty domy, dům Hospodinův a dům královský, ¹¹K čemuž byl Chíram král Tyrský daroval Šalomounovi hojně dříví cedrového a jedlového, i zlata vedlé vsi vůle jeho, že dal také král Šalomoun Chíramovi dvacetí měst v zemi Galilejské. ¹²I vyjel Chíram z Týru, aby viděl ta města, kteráž mu daroval Šalomoun, ale nelíbila

se jemu. ¹³Protož řekl: Jakáž jsou ta města, kteráž mi dáváš, bratře můj? I nazval je zemí Kabul až do tohoto dne. ¹⁴Nebo byl poslal Chíram králi sto a dvacetí centnéřů zlata. ¹⁵Příčina pak platu, kterýž byl uložil král Šalomoun, byla, aby stavěl dům Hospodinův a dům svůj, a Mello i zdi Jeruzalémské, též Azor a Mageddo i Gázer. ¹⁶(Farao zajisté král Egyptský vytáh, dobyl Gázeru a vypálil je, Kananejské pak, kteříž byli v tom městě, pobil a dal město za věno dceři své, manželce Šalomounově.) ¹⁷A tak vystavěl zase Šalomoun Gázer a Betoron dolní, ¹⁸Též Baalat a Tadmor na poušti v též zemi, ¹⁹I všechna města, v nichž Šalomoun měl své sklady, i města vozů, i města jezdců, vše vedlé žádosti své, cožkoli chtěl stavěti v Jeruzalémě, a na Libánu i po vsí zemi panování svého. ²⁰Všecken také lid, kterýž byl pozůstal z Amorejských, Hetejských, Ferezejských, Hevejských a Jebuzejských, kteříž nebyli z synů Izraelských, ²¹Totíž syny jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi, jichž nemohli synové Izraelští vyhledati, uvedl Šalomoun pod plat a v službu až do tohoto dne. ²²Z synů pak Izraelských žádného nepodrobil v službu Šalomoun, ale byli muži váleční, a služebníci jeho, a knížata jeho, vůdcové jeho a úředníci nad vozy a jezdcí jeho. ²³Bylo těch předních vládařů, kteříž byli nad dílem Šalomounovým, pět set a padesát. Ti spravovali lidi, kteříž dělali. ²⁴Dcera pak Faraonova přestěhovala se z města Davidova do domu svého, kterýž jí byl vystavěl Šalomoun. Tehdáž také vystavěl Mello. ²⁵I obětoval Šalomoun každého roku třikrát oběti zápalné a pokojné na oltáři, kterýž byl vzdělal Hospodinu, ale kadíval na tom, kterýž byl před Hospodinem, když dokonal dům. ²⁶Nadělal také král Šalomoun lodí velikých v Aziongaber, kteréž jest podlé Elat, na břehu moře Rudého v zemi Idumejské. ²⁷A poslal Chíram na těch lodech služebníky své, plavce umělé na moři, s služebníky Šalomounovými. ²⁸Kteríž přeplavivše se do Ofir, nabrali tam zlata čtyři sta a dvacetí centnéřů, a přivezli králi Šalomounovi.

10Uslyševši pak královna z Sáby pověst o Šalomounovi a jménu Hospodinovu, přijela, aby zkusila jeho v pohádkách. ²A přijevši do Jeruzaléma s počtem velmi velikým, s velbloudy nesoucími vonné věci a zlata velmi mnoho i kamení drahého, přišla k Šalomounovi, a mluvila s ním o všechno, což měla v srdci svém. ³Jížto odpověděl Šalomoun na všechna slova její. Nebylo nic skrytého před králem, nač by jí neodpověděl. ⁴Protož uzřevši královna z Sáby všechnu moudrost Šalomounovu i dům, kterýž byl ustavěl, ⁵Též pokrmy stolu jeho, i sedání a stávání služebníků přísluhujících jemu, i roucha jejich, šenkýře také jeho, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu, zděsila se náramně. ⁶A řekla králi: Pravát jest řeč, kterouž jsem slyšela v zemi své, o věcech tvých a o moudrosti tvé, ⁷Ješto jsem nechtěla věřiti řečem, až jsem přijela a uzřela očima svýma. Ale ať, není mi praveno ani polovice; převýšil jsi moudrostí a dobrotou pověst tu, kterouž jsem slyšela. ⁸Blahoslavení

muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji, kteříž stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost tvou. ⁹Budiž Hospodin Bůh tvůj požehnaný, kterýž tě sobě oblíbil, aby tě posadil na stolicí Izraelské, proto že miluje Hospodin Izraele na věky, a ustanovil tě králem, abys činil soud a spravedlnost. ¹⁰I dala králi sto a dvacetí centnéřů zlata, a vonných věcí velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy více přivezeno takových vonných věcí tak mnoho, jako darovala královna z Sáby králi Šalomounovi. ¹¹(Lodí také Chíramova, kteráž přinášela zlato z Ofir, přivezla z Ofir dříví almugim velmi mnoho i kamení drahého. ¹²I nadělal král z toho dříví almugim zábradel k domu Hospodinovu, i k domu královu, též harf a louten zpěvákům, aniž jest kdy přivezeno takového dříví almugim, ani vidíno do dnešního dne.) ¹³Král také Šalomoun dal královně z Sáby vedlé vsí vůle její, čehož požádala, nad to, což jí Šalomoun daroval darem královským. Potom se navrátila do země své ona i služebníci její. ¹⁴Byla pak váha toho zlata, kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte šest centnéřů zlata, ¹⁵Kromě toho, co přicházelo od kupců a prodavačů vonných věcí, a ode všech králů Arabských i vývod země. ¹⁶A protož nadělal král Šalomoun dvě stě štítů z zlata taženého, šest set zlatých dával na každý štít, ¹⁷A tři sta pavéz z taženého zlata, tři libry zlata dal na každou pavézu. I složil je král v domě lesu Libánského. ¹⁸Udělal také král stolicí z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem ryzím. ¹⁹Šest stupňů bylo k té stolici, a vrch okrouhlý byl na stolici od zadní strany její, a zpolehadla rukám s obou stran té stolice, a dva lvové stáli u zpolehadel. ²⁰A dvanácte lvů stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic takového učiněno v žádných královstvích. ²¹Nadto všecky nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všecky nádoby v domě lesu Libánského byly z zlata nejčistšího. Nic nebylo od stříbra, aniž ho sobě co vážili ve dnech Šalomounových. ²²Nebo měl král lodí mořské s lodími krále Chírama. Jednou ve třech letech vracely se ty lodí mořské, přinášející zlato a stříbro, kosti slonové, a opice a pávy. ²³I zveleben jest král Šalomoun nad všecky krále zemské v bohatství a v moudrosti. ²⁴Pročež všickni obyvatelé země žádostivi byli viděti tvář Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bůh v srdci jeho. ²⁵A přinášeli jeden každý dary své, nádoby stříbrné a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné věci, koně a mezky, a to každého roku, ²⁶Tak že nashromáždil Šalomoun vozů a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta vozů a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil v městech vozů, a při králi v Jeruzalémě. ²⁷I složil král stříbra v Jeruzalémě jako kamení, a cedrového dříví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství. ²⁸Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta a koupě rozličné; nebo kupci královští brávali koupě rozličné za slušnou mzdu, ²⁹A vodívali spřež vozníků z Egypta za šest set lotů stříbra, koně pak jednoho za sto a padesáte, a tak všechněm králům Hetejským a králům Syrským oni dodávali.

11V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé, i dceru Faraonovu, i Moábské, Ammonitské, Idumejské, Sidonské a Hetejské, ²Z národů těch, kteréž zapověděl Hospodin synům Izraelským, řka: Nebudete se směřovati s nimi, aniž se oni budou směřovati s vámi, neboť by naklonili srdce vaše k bohům svým. K těm přilnul Šalomoun milostí, ³Tak že měl žen královen sedm set a ženin tři sta. I odvrátily ženy jeho srdce jeho. ⁴Stalo se tedy, že když se zstaral Šalomoun, ženy jeho naklonily srdce jeho k bohům cizím, tak že nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho, jako bylo srdce Davida otce jeho. ⁵Ale obrátil se Šalomoun k Astarot, bohyni Sidonské, a k Moloch, ohavnosti Ammonske. ⁶I činil Šalomoun to, což se nelíbilo Hospodinu, a nenásledoval cele Hospodina, jako David otec jeho. ⁷Tedy vystavěl Šalomoun výsost Chámosovi, ohavnosti Moábské, na hoře, kteráž jest naproti Jeruzalému, a Molochovi, ohavnosti synů Ammon. ⁸A tak vzdělal všechněm ženám svým z cizího národu, kteréž kadily a obětovaly bohům svým. ⁹I rozhněval se Hospodin na Šalomouna, proto že se uchýlilo srdce jeho od Hospodina Boha Izraelského, kterýž se jemu byl ukázal po dvakrát, ¹⁰A zapověděl jemu tu věc, aby nechodil po bozích cizích. Ale neostříhal toho, což byl přikázal Hospodin. ¹¹Protož řekl Hospodin Šalomounovi: Poněvadž se to nalezlo při tobě, a neostříhal jsi smlouvy mé ani ustanovení mých, kterážť jsem přikázal, věz, že odtrhnu království toto od tebe, a dám je služebníku tvému. ¹²A však za dnů tvých neučiním toho pro Davida otce tvého, než z ruky syna tvého odtrhnu je. ¹³Všeho pak království neodtrhnu, ale pokolení jednoho zanechám synu tvému pro Davida služebníka svého a pro Jeruzalém, kterýž jsem vyvolil. ¹⁴A tak vzbudil Hospodin protivníka Šalomounovi, Adada Idumejského z semene královského, kterýž byl v zemi Idumejské. ¹⁵Nebo stalo se, když bojoval David proti Idumejským, a Joáb kníže vojska vytáhl, aby pochoval zmordované, a pobil všechny pohlaví mužského v zemi Idumejské, ¹⁶(Za šest zajisté měsíců byl tam Joáb se vším lidem Izraelským, dokudž nevyplnil všech pohlaví mužského v zemi Idumejské), ¹⁷Že tehďáž utekl Adad sám, a někteří muži Idumejští z služebníků otce jeho s ním, aby šli do Egypta. Adad pak byl pachole neveliké. ¹⁸Kteříž jdouce z Madian, přišli do Fáran, a vzavše s sebou některé muže z Fáran, přišli do Egypta k Faraonovi, králi Egyptskému, kterýž dal jemu dům, i stravou opatřil ho, dal jemu také i zemi. ¹⁹A tak nalezl Adad milost velikou před Faraonem, tak že jemu dal za manželku sestru ženy své, sestru Tafnes královnyn. ²⁰I porodila jemu sestra Tafnes syna Genubata, a odchovala ho Tafnes v domu Faraonovu. I byl Genubat v domě Faraonově mezi syny Faraonovými. ²¹Když pak uslyšel Adad v Egyptě, že by usnul David s otci svými, a že umřel i Joáb kníže vojska, tedy řekl Adad Faraonovi: Propust mne, ať jdu do země své. ²²Jemuž řekl Farao: Čehožť se nedostává u mne, že chceš odjít do země své? I řekl: Ničeho, a však vždy mne propust. ²³Vzbudil ještě Bůh proti němu protivníka, Rázona syna Eliadova,

kterýž byl utekl od Hadarezera krále Soby, pána svého, ²⁴A shromáždív k sobě muže, byl knížetem roty, když je David hubil. Protož odšedše do Damašku, bydlili v něm a kralovali v Damašku. ²⁵I byl protivníkem Izraelovým po všechny dny Šalomounovy; a to bylo nad to zlé, kteréž mu činil Adad. I měl v oškivosti Izraele, když kraloval v Syrii. ²⁶Jeroboám také syn Nebatův Efratejský z Sareda, (a jméno matky jeho ženy vdovy bylo Serua), služebník Šalomounův, pozdvihl ruky proti králi. ²⁷A tato byla příčina, pro kterouž pozdvihl ruky proti králi Šalomounovi: Že vystavěl Šalomoun Mello, zavřel mezeru města Davida otce svého. ²⁸Jeroboám pak byl muž silný a udatný. Protož vida Šalomoun mládence, že by pracovitý byl, ustanovil ho nade všemi platy z domu Jozefa. ²⁹I stalo se téhož času, že když vyšel Jeroboám z Jeruzaléma, našel jej prorok Achiáš Silonský na cestě, jsa odín rouchem novým. A byli sami dva na poli. ³⁰Tedy ujav Achiáš roucho nové, kterýž měl na sobě, roztrhal je na dvanácte kusů. ³¹A řekl Jeroboámovi: Vezmi sobě deset kusů; nebo takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já roztrhnu království z ruky Šalomounovy, a dám tobě desatero pokolení. ³²Jedno toliko pokolení zůstane jemu pro služebníka mého Davida, a pro město Jeruzalém, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, ³³Proto že opustili mne, a klaněli se Astarot bohyni Sidonské, a Chámos bohu Moábskému, i Moloch bohu Ammonskému, a nechodili po cestách mých, aby činili to, což mi se líbí, totiž ustanovení má a soudy mé, jako David otec jeho. ³⁴A však neodejmu ničeho z království z rukou jemu; nebo vůdcím zanechám ho po všechny dny života jeho pro Davida služebníka svého, kteréhož jsem vyvolil, kterýž ostříhal přikázání mých a ustanovení mých. ³⁵Ale potom vezma království z ruky syna jeho, dám tobě z něho desatero pokolení, ³⁶Synu pak jeho dám jedno pokolení, aby zůstala svíce Davidovi služebníku mému po všechny dny přede mnou v městě Jeruzalémě, kterýž jsem sobě vyvolil, aby tam jméno mé přebývalo. ³⁷A tak tebe vezmu, abys kraloval ve všech věcech, kterýchž by žádala duše tvá, a budeš králem nad Izraelem. ³⁸Protož jestliže uposlechněš všeho toho, což přikáží tobě, a choditi budeš po cestách mých, a činiti to, což mi se líbí, ostříhaje ustanovení mých a přikázání mých, jako činil David služebník můj: budu s tebou a vzdělám tobě dům stálý, jako jsem vzdělal Davidovi, a dám tobě lid Izraelský. ³⁹Potrápímť zajisté semene Davidova pro tu věc, a však ne po všechny dny. ⁴⁰Pro tu příčinu chtěl Šalomoun zabiti Jeroboáma. Kterýž vstav, utekl do Egypta k Sesákovi králi Egyptskému, a byl v Egyptě, dokudž neumřel Šalomoun. ⁴¹Jiné pak věci Šalomounovy, kteréž činil, i moudrost jeho vypsány jsou v knize činů Šalomounových. ⁴²Dnů pak, v nichž kraloval Šalomoun v Jeruzalémě nade vším Izraelem, bylo čtyřidceti let. ⁴³I usnul Šalomoun s otci svými, a pochován jest v městě Davida otce svého. Kraloval pak Jeroboám syn jeho místo něho.

12Tedy přibral se Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále. ²Stalo se pak, když uslyšel Jeroboám syn Nebatův, jsa ještě v Egyptě, kamž byl utekl před Šalomounem králem, (bydlel zajisté Jeroboám v Egyptě), ³Že poslali a povolali ho; protož přišed Jeroboám i všecko shromáždění Izraelské, mluvili k Roboámovi, řkouce: ⁴Otec tvůj ztížil jho naše; protož nyní polehč služby otce svého tvrdé a břemena jeho těžkého, kteréž vzložil na nás, a budeme tobě sloužiti. ⁵Kterýž řekl jim: Odejďte, a třetího dne navratte se ke mně. I odšel lid. ⁶Tedy radil se král Roboám s starci, kteříž stávali před Šalomounem otcem jeho ještě za života jeho, řka: Kterak vy radíte, jakou odpověď mám dáti lidu tomuto? ⁷I odpověděli jemu, řkouce: Jestliže dnes povolný budeš lidu tomuto a ochotně se jim ukážeš, a odpověď dávaje, mluvití budeš přívětivě, budouť služebníci tvoji po všechny dny. ⁸Ale on opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci, kteříž s ním zrostli a stávali před ním. ⁹A řekl k nim: Co vy radíte, jakou bychom dali odpověď lidu tomuto, kteříž mluvili ke mně, řkouce: Polehč břemene, kteréž vzložil otec tvůj na nás? ¹⁰I odpověděli jemu mládenci, kteříž zrostli s ním, řkouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a řekli: Otec tvůj ztížil jho naše, ty pak polehč nám. Takto díš jim: Nejmenší prst můj tlustší jest nežli bedra otce mého. ¹¹Nyní tedy otec můj těžké břímě vložil na vás, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičíky, ale já trestati vás budu biči uzlovatými. ¹²Přišel tedy Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne třetího, jakž byl rozkázal král, řka: Navratte se ke mně dne třetího. ¹³I odpověděl král lidu tvrdě, opustiv radu starců, kterouž dali jemu. ¹⁴A mluvil k nim vedlé rady mláďenců, řka: Otec můj ztížil jho vaše, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičíky, ale já trestati vás budu biči uzlovatými. ¹⁵I neuposlechl král lidu. Nebo byla příčina od Hospodina, aby se naplnila řeč jeho, kterouž mluvil Hospodin skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu. ¹⁶Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpověděl lid králi v tato slova: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani dědictví nemáme v synu Izai. K stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř dům svůj, Davide. Odšel tedy Izrael k stanům svým, ¹⁷Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteříž bydlili v městech Judských, kraloval Roboám. ¹⁸I poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, a uházal ho všecken Izrael kamením až do smrti, čímž král Roboám přinucen byl, aby vsedna na vůz, utekl do Jeruzaléma. ¹⁹A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne. ²⁰I stalo se, když uslyšeli všickni Izraelští, že by se navrátil Jeroboám, poslavše, povolali ho do shromáždění, a ustanovili ho králem nade vším Izraelem. Nežůstávalo při domu Davidovu než samo pokolení Judovo. ²¹Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil všecken dům Judský a pokolení Benjamin, totiž sto a osmdesáte tisíců výborných bojovníků, aby bojovali proti domu Izraelskému, a aby zase přivedeno bylo

království k Roboámovi synu Šalomounovu. ²²Tedy stala se řeč Boží k Semaiášovi muži Božímu, řkoucí: ²³Pověz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému a všemu domu Judovu i Beniaminovu, a ostatku lidu těmito slovy: ²⁴Takto praví Hospodin: Netáhněte a nebojujte proti bratřím svým synům Izraelským. Navratte se jeden každý do domu svého, nebo ode mne stala se věc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova a navrátili se, aby odešli vedlé řeči Hospodinovy. ²⁵Potom vystavěl Jeroboám Sichem na hoře Efraim, a bydlil v něm, a vyšed odtud, vystavěl Fanuel. ²⁶Řekl pak Jeroboám v srdci svém: Tudíž by se navrátilo království toto k domu Davidovu, ²⁷Když by chodíval lid tento k obětování obětí v domě Hospodinově do Jeruzaléma; i obrátilo by se srdce lidu tohoto ku pánu jeho Roboámovi králi Judskému, a tak zabijíce mne, navrátili by se k Roboámovi králi Judskému. ²⁸Protož poradiv se král, udělal dvě telat zlatých a řekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. ²⁹I postavil jedno v Bethel, a druhé postavil v Dan. ³⁰Kterážto věc byla příčinou k hřešení, nebo chodíval lid k jednomu z těch až do Dan. ³¹Vzdělal zajisté dům výsostí, a ustanovil kněží z lidu obecného, kteříž nebyli z synů Lévi. ³²Ustanovil také Jeroboám svátek měsíce osmého, v patnáctý den téhož měsíce, ku podobenství svátku, kterýž byl v Judstvu, a obětoval na oltáři. Takž učinil i v Bethel, obětuje telatům, kteréž byl udělal; také i v Bethel ustanovil kněží výsostí, kteréž byl zdělal. ³³A obětoval na oltáři, kterýž byl udělal v Bethel, v patnáctý den měsíce osmého, toho měsíce, kterýž byl sobě smyslíl v srdci svém, a slavil svátek s syny Izraelskými, a přistoupil k oltáři, aby kadil.

13A aj, muž Boží přišel z Judstva s slovem Hospodinovým do Bethel, tehdaž když Jeroboám, stoje u oltáře, kadil. ²I zvolal proti oltáři slovem Hospodinovým, řka: Oltáři, oltáři, toto praví Hospodin: Hle, syn narodí se domu Davidovu, jménem Joziáš, kterýž obětovati bude na tobě kněží výsostí, jenž zapalují kadidlo na tobě; i kosti lidské pálti budou na tobě. ³I dal téhož dne znamení, řka: Totť jest znamení, že mluvil Hospodin: Aj, oltář roztrhne se a vysype se popel, kterýž jest na něm. ⁴V tom uslyšev král Jeroboám slovo muže Božího, že zvolal proti oltáři v Bethel, vztáhl ruku svou od oltáře a řekl: Jměte ho. I uschla ruka jeho, kterouž vztáhl proti němu, a nemohl ji zase přitáhnouti k sobě. ⁵Oltář také se roztrhl, a vysypal se popel z oltáře podlé znamení, kteréž byl předpověděl muž Boží slovem Hospodinovým. ⁶Protož mluvil král a řekl tomu muži Božímu: Pomodl se medle Hospodinu Bohu svému a pros za mne, abych mohl přitáhnouti ruku svou k sobě. I modlil se muž Boží Hospodinu, a přitáhl král ruku zase k sobě, a byla jako prvé. ⁷Tedy řekl král muži Božímu: Poď se mnou domů a posilň se, a dámt dar. ⁸I řekl muž Boží králi: Bys mi dal polovici domu svého, nešel bych s tebou, aniž bych jedl chleba, aniž bych pil vody na místě tomto.

⁹Nebo tak mi přikázal slovem svým Hospodin, řka: Nebudeš jísti chleba, ani pítí vody, aniž se navrátíš tou cestou, kterouž jsi přišel. ¹⁰A tak odšel jinou cestou, a nenavrátil se tou cestou, kterouž byl přišel do Bethel. ¹¹Prorok pak jeden starý bydlil v Bethel, jehož syn přišed, vypravoval mu všechny věci, kteréž učinil muž Boží toho dne v Bethel; i slova, kteráž mluvil králi, vypravovali otci svému. ¹²Tedy řekl jim otec jejich: Kterou cestou šel? I ukázali mu synové jeho cestu, kterouž šel ten muž Boží, kterýž byl z Judstva přišel. ¹³Zatím řekl synům svým: Osedlejte mi osla. Kteríž osedlali mu osla, a on vsedl na něj. ¹⁴A jel za mužem Božím a nalezl jej, an sedí pod dubem. I řekl jemu: Ty-li jsi ten muž Boží, kterýž jsi přišel z Judstva? A on odpověděl: Jsem. ¹⁵Kterýž řekl jemu: Poď se mnou domů, a pojiš chleba. ¹⁶Ale on odpověděl: Nemohuť se navrátiti, ani jíti s tebou, aniž budu jísti chleba, ani pítí vody s tebou na místě tomto. ¹⁷Nebo stala se ke mně řeč slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jísti chleba, ani pítí vody; nenavrátíš se, jda touž cestou, kterouž jsi šel. ¹⁸Jemuž odpověděl: Takéť já prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mně anděl slovem Hospodinovým, řka: Navrať ho s sebou do domu svého, ať poji chleba a napije se vody. To pak sklamal jemu. ¹⁹Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v domě jeho a pil vodu. ²⁰Když pak oni seděli za stolem, stalo se slovo Hospodinovo k proroku tomu, kterýž onoho byl zase navrátil. ²¹A zvolal na muže Božího, kterýž byl přišel z Judstva, řka: Toto praví Hospodin: Proto že jsi na odpor učinil řeči Hospodinově, a neostříhal jsi přikázání, kteréž vydal Hospodin Bůh tvůj, ²²Ale navrátils se a jedls chléb, a pils vodu na místě, o kterémž řekl: Nebudeš jísti chleba, ani pítí vody: nebudeť pochováno tělo tvé v hrobě otců tvých. ²³Tedy když pojedl chleba a napil se, osedlal mu osla, totiž tomu proroku, kteréhož byl navrátil. ²⁴A když odšel, trefil na něj lev na cestě a udávil jej. I leželo tělo jeho na cestě, a osel stál podlé něho; lev také stál vedlé těla mrtvého. ²⁵A aj, muži někteří jdouce tudy, užířeli tělo mrtvé ležící na cestě, a lva, an stojí vedlé něho. Kteríž přišedše, pověděli v městě, v kterémž ten starý prorok bydlil. ²⁶Což když uslyšel ten prorok, kterýž ho byl navrátil s cesty, řekl: Muž Boží jest, kterýž na odpor učinil řeči Hospodinově; protož vydal jej Hospodin lvu, kterýž potřeb ho, udávil jej vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil jemu. ²⁷Zatím mluvě k synům svým, řekl: Osedlejte mi osla. I osedlali. ²⁸A odjev, nalezl mrtvé tělo jeho ležící na cestě, a osla i lva, an stojí u toho těla; a nejedl lev těla toho, aniž co uškodil oslu. ²⁹Protož vzav prorok tělo muže Božího, vložil je na osla, a přinesl je. I přišel do města svého, aby ho plakal a pochoval. ³⁰Položil pak tělo jeho v hrobě svém, a plakali ho: Ach, bratře můj. ³¹A pochovav ho, mluvil k synům svým, řka: Když já umru, pochovejte mne v témž hrobě, v němž muž Boží jest pochován, vedlé kostí jeho položte kosti mé. ³²Neboť se jistě stane to, což ohlásil slovem Hospodinovým proti oltáři, kterýž jest v Bethel, a proti všechněm domům výsostí, kteréž jsou v městech Samařských. ³³Po těchto příbězích neod-

vrátil se Jeroboám od cesty své zlé, ale opět nadělal z lidu obecného kněží výsostí. Kdo jen chtěl, posvětil ruky jeho, a ten byl knězem výsostí. ³⁴I byla ta věc domu Jeroboámovu příčinou k hřešení, aby vyplněn a vyhlazen byl se svrchku země.

14Toho času roznemohl se Abiáš, syn Jeroboámův. ²I řekl Jerobám ženě své: Vstaň medle a změň se, aby nepoznali, že jsi žena Jeroboáмова, a jdi do Sílo. Hle, tam jest Achiáš prorok, kterýž mi byl předpověděl, že mám býti králem nad lidem tímto. ³A vezma v ruce své deset chlebů a koláčů, a láhvičce medu, jdi k němu; onť oznámí tobě, co se stane pacholeti tomuto. ⁴I učinila tak žena Jeroboáмова; nebo vstavši, šla do Sílo, a přišla do domu Achiášova. Ale Achiáš nemohl již hleděti, nebo pošly mu byly oči pro starost jeho. ⁵Hospodin pak řekl Achiášovi: Aj, žena Jeroboáмова jde, aby se tebe něco zeptala o synu svém, proto že jest nemocen. Toto a toto budeš jí mluvit. Budeť pak, že když přijde, činiti se bude jinou. ⁶Protož uslyšev Achiáš šust noh jejích, když vcházela do dveří, řekl: Poď, ženo Jeroboáмова, proč se jinou činíš? Já zajisté poslán jsem k tobě s řečí tvrdou. ⁷Jdi, pověz Jeroboámovi: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Poněvadž jsem tě vyvýšil z prostředku lidu, a postavil jsem tě za vůdce nad lidem svým Izraelským, ⁸A odtrhl jsem království od domu Davidova, a dal jsem je tobě, ty však nebyl jsi jako služebník můj David, kterýž ostříhal přikázání mých, a následoval mne v celém srdci svém, čině toliko to, což jest pravého přede mnou, ⁹Ale zlost jsi páchal hojněji nade všechny, kteříž byli před tebou; nebo odšed, učinils sobě bohy cizí a slité, abys mne dráždil, mne pak zavrhl jsi za hřbet svůj: ¹⁰Protož aj, já uvedu zlé věci na dům Jeroboámův, a vyhladím z Jeroboáma, i toho, jenž močí na stěnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli, a vyvrhu ostatky domu Jeroboáмова, jako hnůj vymítán bývá až dočista. ¹¹Toho, kdož z domu Jeroboáмова umře v městě, psi žrátí budou, a toho, kdož umře na poli, ptáci nebesť jísti budou; neboť jest mluvil Hospodin. ¹²Ty pak vstana, jdi do domu svého, a když vcházeti budeš do města, tehdy umře pachole. ¹³I budou ho plakati všecken lid Izraelský, a pochovají jej; nebo ten sám z domu Jeroboáмова dostane se do hrobu, proto že o něm z domu Jeroboáмова jest slovo dobré u Hospodina Boha Izraelského. ¹⁴Vyzdvihneť však sobě Hospodin krále nad Izraelem, kterýž vyhladí dům Jeroboámův toho dne. Ale co? Nýbrž již vyzdvihl. ¹⁵A zaklátí Hospodin Izraelem tak, jako se klátí třtina u vodách, a vykoření Izraele z země výborné této, kterouž dal otcům jejich, a rozptýlí je daleko za řeku, proto že sobě zdělali háje, popouzejíce Hospodina. ¹⁶A tak vydá Izraele pro hříchy Jeroboámovy, kterýž i sám hřešil, i v hřích uvedil Izraele. ¹⁷Tedy vstavši žena Jeroboáмова, odešla a přišla do Tera, a když vstupovala na prah domu, umřelo pachole. ¹⁸I pochovali je, a plakal ho všecken lid Izraelský vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze služebníka svého, Achiáše proroka. ¹⁹Jiné pak věci Jeroboámovy, jaké boje

vedl a kterak kraloval, aj, sepsány jsou v knize o králích Izraelských. ²⁰Všech dnů, v nichž kraloval Jeroboám, bylo dvamecítma let. I usnul s otci svými, a kraloval Nádab syn jeho místo něho. ²¹Roboám také syn Šalomounův kraloval nad Judou. V jednom a ve čtyřidceti letech byl Roboám, když počal kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémě městě, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam přebývalo jméno jeho. Bylo pak jméno matky jeho Naama Ammonitská. ²²Činil také lid Judský to, což zlého jest před Hospodinem, a k zůřivosti ho popudili hříchy svými, kterýmiž hřešili, více nežli otcové jejich všemi věcmi, kteréž činili. ²³Nebo i oni vystavěli sobě výsosti a sloupy, i háje na každém pahrbku vysokém a pod každým stromem zeleným. ²⁴Přesto byli ohyzdní sodomáři v zemi té, činíce vedlé všech ohavností pohanských, kteréž byl vyplnil Hospodin před tváří synů Izraelských. ²⁵I stalo se léta pátého království Roboáмова, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, ²⁶A pobral poklady domu Hospodinova a poklady domu královského, všechno to pobral. Vzal také všechny pavézy zlaté, kterýchž byl nadělal Šalomoun. ²⁷Místo kterýchž nadělal král Roboám pavéz měděných, a poručil je úředníkům nad drabanty, kteříž ostříhali brány domu královského. ²⁸A když král chodíval do domu Hospodinova, nosili je drabanty, a zase je přinášeli do pokoje drabantů. ²⁹Jiné pak věci Roboámovy, a všechno, což činil, zdalíž není zapsáno v knize o králích Judských. ³⁰Ano i válka, kteráž byla mezi Roboámem a Jeroboámem po všechny dny. ³¹I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest s nimi v městě Davidově. A jméno matky jeho bylo Naama Ammonitská. I kraloval Abiam syn jeho místo něho.

15Léta pak osmnáctého království Jeroboáma syna Nebatova, kraloval Abiam nad Judou. ²Tři léta kraloval v Jeruzalémě. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova. ³Ten chodil ve všech hříších otce svého, kteréž páchal před obličejem jeho; a nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho, jako srdce Davida otce jeho. ⁴A však pro Davida dal jemu Hospodin Bůh jeho svíci v Jeruzalémě, vzbudiv syna jeho po něm, a utvrdiv Jeruzalém, ⁵Proto že David činil to, což bylo dobrého před Hospodinem, a neuchýlil se od žádné věci z těch, kteréž jemu byl přikázal, po všechny dny života svého, kromě skutku při Uriášovi Hezejském. ⁶A byl boj mezi Roboámem a Jeroboámem po všechny dny života jeho. ⁷Jiné pak věci Abiamovy, a všechno což činil, popsáno jest v knize o králích Judských, ano i o boji mezi Abiamem a Jeroboámem. ⁸A když usnul Abiam s otci svými, chovali ho v městě Davidově. I kraloval Aza syn jeho místo něho. ⁹A tak léta dvacátého Jeroboáma, krále Izraelského, kraloval Aza nad Judou. ¹⁰Jedno a čtyřidceti let kraloval v Jeruzalémě. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova. ¹¹I činil Aza, což dobrého bylo před Hospodinem, jako David otec jeho. ¹²Nebo ohyzdné sodomáře vyplnil z země, a odjal všechny modly,

kterýchž nadělali otcové jeho. ¹³Nadto i Maachu matku svou ssadil, aby nebyla královnou; nebo byla udělala hroznou modlu v háji. Protož podfal Aza modlu tu ohyzdnou, a spálil při potoku Cedron. ¹⁴A ačkoli výsosti nebyly zkaženy, a však srdce Azovo bylo celé při Bohu po všechny dny jeho. ¹⁵Vnesl také ty věci, kteréž posvěceny byly od otce jeho, i ty věci, kterýchž sám posvětil, do domu Hospodinova, stříbro a zlato i nádoby. ¹⁶Pročež byla válka mezi Azou a Bázou, králem Izraelským, po všechny dny jejich. ¹⁷Nebo Báza král Izraelský vytáhl proti Judovi, a stavěl Ráma, aby nedal žádnému vyjítí ani jítí k Azovi králi Judskému. ¹⁸Ale vzav Aza všechno stříbro i zlato, kteréž pozůstalo v pokladích domu Hospodinova, a v pokladích domu královského, dal je v ruce služebníků svých, a poslal je král Aza k Benadadovi synu Tabremmon, syna Hezion, králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, řka: ¹⁹Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi otcem tvým. Aj, teď posílám tobě dar, stříbro a zlato; jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, ať odtrhne ode mne. ²⁰I uposlechl Benadad krále Azy, a poslav knížata s vojsky svými proti městům Izraelským, dobyl Jon a Dan, též Abelbetmaachy, i všeho Ceneretu, a vsí země Neftalím. ²¹To když uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zůstal v Tersa. ²²Tedy král Aza provolal po všem Judstvu, žádného nevyměňuje. I pobrali to kamení z Ráma, i dříví jeho, z něhož stavěl Báza, a vystavěl z toho král Aza Gabaa Benjaminovo a Masfa. ²³Jiné pak všechny věci Azovy, i všechna síla jeho a cokoli dělal, i jaká města vystavěl, zapsáno jest v knize o králích Judských. Jen že v věku starosti své byl nemocný na nohy. ²⁴I usnul Aza s otci svými, a pochován jest s nimi v městě Davida otce svého. A kraloval místo něho Jozafat syn jeho. ²⁵Nádab pak syn Jeroboámův, počal kralovati nad Izraelem léta druhého Azy, krále Judského, a kraloval nad Izraelem dvě lété. ²⁶A činil to, což zlého jest před očima Hospodinovými, chodě po cestě otce svého, v hříších jeho, jimiž k hřešení přivodil lid Izraelský. ²⁷I činil mu úklady Báza syn Achiašův z domu Izachar, a porazil ho Báza u Gebbeton, kteréž bylo Filistinských. Nádab zajisté a všickni Izraelští oblehli byli Gebbeton. ²⁸A tak zabil ho Báza léta třetího Azy, krále Judského, a kraloval místo něho. ²⁹I stalo se, když počal kralovati, že zahubil všecken dům Jeroboámův, a nepozůstavil žádné duše z Jeroboáma, až je i vyhladil vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Achiaše Silonského, ³⁰Pro hříchy Jeroboámovy, jimiž hřešil, a jimiž k hřešení přivodil lid Izraelský, pro dráždění jeho, kterýmž dráždil Hospodina Boha Izraelského. ³¹Jiné pak věci Nádabovy a všechno, což činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ³²Byla tedy válka mezi Azou, a mezi Bázou králem Izraelským, po všechny dny jejich. ³³Léta třetího Azy, krále Judského, kraloval Báza syn Achiašův nade vším Izraelem v Tersa za čtyřmečítma let. ³⁴A činil to, což zlého jest před Hospodinem, chodě po cestě Jeroboámově a v hříších jeho, jimiž k hřešení přivodil Izraele.

16 Stala se pak řeč Hospodinova k Jéhu, synu Chanani, proti Bázovi, řkoucí: ²Proto že jsem tě vyzdvihl z prachu, a postavil za vůdci lidu mého Izraelského, ty jsi pak chodil po cestě Jeroboámově, a přivedls k hřešení lid můj Izraelský, aby mne popouzeli hříchy svými: ³Aj, já vyhladím potomky Bázovy a potomky domu jeho, a učiním domu tvému, jako domu Jeroboáma, syna Nebatova. ⁴Toho, kdož z rodiny Bázovy umře v městě, psi žrátí budou, a kdož z nich umře na poli, ptáci nebeští jísti budou. ⁵Jiné pak věci Bázovy a všechno, což činil, i síla jeho, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ⁶Když pak usnul Báza s otci svými, pochován jest v Tersa, a Ela syn jeho kraloval místo něho. ⁷A tak skrze Jéhu syna Chanani, proroka, stala se řeč Hospodinova proti Bázovi a proti domu jeho, i proti všemu zlému, kteréž činil před obličejem Hospodinovým, popouzeje ho dílem rukou svých, že má býti podobný domu Jeroboámovu, a proto že jej zabil. ⁸Léta dvacátého šestého Azy, krále Judského, kraloval Ela syn Bázův nad Izraelem v Tersa dvě léta. ⁹I zprotivil se jemu služebník jeho Zamri, hejtman nad polovicí vozů, když on v Tersa kvasil a opilý byl v domě Arsy, vladaře města Tersa. ¹⁰V tom Zamri přišed, ranil ho, a zabil jej léta dvacátého sedmého Azy krále Judského, a kraloval místo něho. ¹¹Když pak kraloval a seděl na stolici jeho, pobil všecken dům Bázův, i příbuzné jeho, i přátely jeho, nepozůstaviv z něho ani močícího na stěnu. ¹²A tak vyhladil Zamri všecken dům Bázův vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil proti Bázovi skrze Jéhu proroka, ¹³Pro všechny hříchy Bázovy, i hříchy Ela syna jeho, kteříž hřešili, i v hříchy uvodili Izraele, popouzejíce Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými. ¹⁴Jiné pak věci Ela a všechno, což činil, vypsáno jest v knize o králích Izraelských. ¹⁵Léta dvacátého sedmého Azy, krále Judského, kraloval Zamri v Tersa sedm dní, když lid vojenský ležel proti Gebbeton Filistinských. ¹⁶Nebo uslyšev lid, kterýž byl v ležení, takové věci, že by se Zamri zprotivil a že krále zabil, tedy všecken Izrael ustanovili sobě krále Amri, hejtmana nad vojskem Izraelským toho času v vojtě. ¹⁷Protož táhl Amri a s ním všecken Izrael od Gebbeton, a oblehli Tersu. ¹⁸A když viděl Zamri, že již město jest vzato, všed na palác domu královského, zapálil nad sebou dům královský, i umřel, ¹⁹Pro hříchy své, kterýmiž hřešil, čině, což zlého jest před obličejem Hospodinovým, a chodě po cestě Jeroboámově a v hříších jeho, kteréž páchal, přivozuje k hřešení lid Izraelský. ²⁰Jiné pak věci Zamri i jeho úkladové, kteréž činil, zapsáni jsou v knize o králích Izraelských. ²¹Tedy rozdělil se lid Izraelský na dvě. Polovice lidu postoupilo po Tebni synu Ginet, aby ho učinili králem, a druhá polovice postoupila po Amri. ²²Ale přemohl lid, kterýž postoupil po Amri, lid ten, kterýž postoupil po Tebni synu Ginet. I umřel Tebni, a kraloval Amri. ²³Léta třicátého prvního Azy, krále Judského, kraloval Amri nad Izraelem dvanácte let. V Tersa kraloval šest let. ²⁴I koupil horu Someron od Semera za dvě hřivny stříbra, a když vystavěl tu horu, nazval jméno města toho,

kteréž vzdělal, od jména Semery, pána té hory, totiž Samaří. ²⁵Činil pak Amri to, což jest zlého před obličejem Hospodinovým; nýbrž horší věci činil, než kdo ze všech, kteříž před ním byli. ²⁶Nebo chodil po všeliké cestě Jeroboáma syna Nebatova, a ve všech hříších jeho, kterýmiž přivodil k hřešení Izraele, popouzeje Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými. ²⁷Jiné pak věci Amri i všechno, což činil, i síla jeho, kterouž prokazoval, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ²⁸I usnul Amri s otci svými, a pochován jest v Samaří, a kraloval místo něho Achab syn jeho. ²⁹Achab tedy syn Amri kraloval nad Izraelem léta třicátého osmého Azy, krále Judského, a kraloval Achab syn Amri nad Izraelem v Samaří dvamecítma let. ³⁰Činil Achab syn Amri před obličejem Hospodinovým horší věci než kdo ze všech, kteříž před ním byli. ³¹V tom stalo se, (nebo málo mu to bylo, že chodil v hříších Jeroboáma syna Nebatova), že sobě pojal ženu Jezabel dceru Etbál, krále Sidonského, a odšed, sloužil Bálovi a klaněl se jemu. ³²A vzdělal oltář Bálovi v chrámě Bálově, kterýž byl ustavěl v Samaří. ³³Udělal také Achab i háj, a tak přičinil toho, čím by popouzel Hospodina Boha Izraelského, nade všechny jiné krále Izraelské, kteříž byli před ním. ³⁴Za dnů jeho Hiel Bethelský vystavěl Jericho. V Abiramovi prvozeném svém založil je, a v Segubovi nejmladším svém postavil brány jeho, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze Jozue syna Nun.

17 Tedy Eliáš Tesbitský, obyvatel Galádský, mluvil k Achabovi: Živt jest Hospodin Bůh Izraelský, před jehož obličejem stojím, že nebude těchto let rosy ani deště, jediné vedlé řeči mé. ²I stalo se slovo Hospodinovo k němu, řkoucí: ³Odejdí odsud a obrať se k východu, a skrej se u potoka Karit, kterýž jest naproti Jordánu. ⁴A budeš z toho potoka pít, krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili. ⁵Kterýž odšed, učinil, jakž mu přikázal Hospodin. Nebo odšed, usadil se při potoku Karit, kterýž byl proti Jordánu. ⁶A krkavci přinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též chléb a maso každého večera, a z potoka pil. ⁷Tedy po přeběhnutí dnů některých vysechl ten potok, nebo nebylo žádného deště v té zemi. ⁸I stalo se slovo Hospodinovo k němu, řkoucí: ⁹Vstaň a jdi do Sarepty Sidonské, a buď tam. Aj, přikázal jsem ženě vdově, aby tě živila. ¹⁰Kterýž vstav, šel do Sarepty, a přišel k bráně města, a aj, žena vdova sbírala tu dříví. A zavolav jí, řekl: Medle, přines mi trochu vody v nádobě, abych se napil. ¹¹A když šla, aby přinesla, zavolal jí zase a řekl: Medle, přines mi také kousek chleba v ruce své. ¹²I odpověděla: Živt jest Hospodin Bůh tvůj, žeť nemám žádného chleba, ani podpopelného, kromě hrsti mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce, a aj, sbírám dvě dřevě, abych šla a připravila to sobě a synu svému, abychom snědouce to, za tím zemřítí musili. ¹³I řekl jí Eliáš: Neboj se. Jdi a učiň, jakž jsi řekla, a však udělej mi prvé z toho malý chléb podpopelný a přines mi; potom sobě a synu svému udělaš. ¹⁴Neboť toto praví Hospodin Bůh

Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déšť na zemi. ¹⁵I šla a učinila vedlé řeči Eliášovy, a jedla ona i on i čeled její až do těch dní. ¹⁶Z kbelíka toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze Eliáše. ¹⁷A když to přeběhlo, stalo se, že se roznemohl syn ženy, paní toho domu, a byla nemoc jeho velmi těžká, tak že nezůstalo v něm dýchání. ¹⁸Protož řekla Eliášovi: Co mně a tobě, muži Boží? Přišel jsi ke mně, abys mi připomenul nepravost mou, a umořil syna mého? ¹⁹Kterýž odpověděl jí: Dej sem syna svého. A vzav ho z lůna jejího, vnesl jej na síň, kdež sám přebýval, a položil ho na lůžko své. ²⁰Tedy volal k Hospodinu a řekl: Hospodine Bože můj, také-liž s tou vdovou, u kteréž pohostinu jsem, tak zle nakládáš, že jsi umořil syna jejího? ²¹A roztáh se nad dítětem po třikrát, zvolal k Hospodinu a řekl: Hospodine Bože můj, prosím, necht se navrátí duše dítěte tohoto do vnitřností jeho. ²²I vyslyšel Hospodin hlas Eliášův, a navrátila se duše dítěte do vnitřností jeho, i ožilo. ²³A vzav Eliáš dítě, snesl je z síně do domu, a dal je matce jeho. I řekl Eliáš: Pohleď, syn tvůj živ jest. ²⁴Tedy řekla žena Eliášovi: Jižť jsem nyní poznala, že jsi muž Boží, a že řeč Hospodinova v ústech tvých jest pravá.

18Potom po mnohých dnech, po třetím tom létě, stalo se slovo Hospodinovo k Eliášovi, řkoucí: Jdi, ukaž se Achabovi, neboť dám déšť na zemi. ²Odšel tedy Eliáš, aby se ukázal Achabovi. Byl pak hlad veliký v Samaří. ³I povolal Achab Abdiáše, kterýž byl představen domu jeho. (Abdiáš pak bál se Hospodina velmi. ⁴Nebo když Jezábel mordovala proroky Hospodinovy, vzal Abdiáš sto proroků a skryl je po padesáti v jeskyni, a krmil je chlebem a vodou.) ⁵A řekl Achab Abdiášovi: Jdi skrze tu zemi ke všechněm studnicím vod, a ke všechněm potokům, zdali bychom kde našli trávu, abychom živé zachovali koně a mezky, a nezmořili dobytka. ⁶I rozdělili sobě zemi, kterouž by prošli. Achab šel jednou cestou sám, Abdiáš také šel cestou druhou sám. ⁷A když Abdiáš byl na cestě, aj, Eliáš potkal se s ním. Kterýž když ho poznal, padl na tvář svou a řekl: Nejsi-liž ty, pane můj, Eliáš? ⁸Odpověděl jemu: Jsem. Jdi, pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel. ⁹Jemuž řekl: Což jsem zhrěšil, že služebníka svého vydati chceš v ruku Achabovu, aby mne zamordoval? ¹⁰Živť jest Hospodin Bůh tvůj, žeť není národu ani království, kamž by neposlal pán můj hledati tě, a když řekli, že tebe není, přísahy požádal od království a národu, že tě nemohou nalezi. ¹¹A ty nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel. ¹²I stalo by se, že jakž bych odšel od tebe, tedy duch Hospodinův zanesl by tě nevím kam, já pak jda, oznámil bych Achabovi, a když by tě nenalezl, zabil by mne. Služebník zajisté tvůj bojí se Hospodina od mladosti své. ¹³Zdaliž není oznámeno pánu mému, co jsem učinil, když Jezábel mordovala proroky Hospodinovy, že jsem skryl z proroků Hospodinových sto

mužů, po padesáti mužích v jeskyni, a krmil jsem je chlebem a vodou? ¹⁴Ty pak nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel. A zamordujeť mne. ¹⁵Odpověděl Eliáš: Živť jest Hospodin zástupů, před jehož obličejem stojím, žeť se jemu dnes ukáží. ¹⁶A tak šel Abdiáš vstříc Achabovi, a oznámil jemu. Pročež šel i Achab v cestu Eliášovi. ¹⁷A když uzřel Achab Eliáše, řekl Achab k němu: Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš lid Izraelský? ¹⁸Kterýž odpověděl: Jáť nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když opouštíte přikázání Hospodinova a následujete Bálů. ¹⁹Protož nyní pošli a shromážď ke mně všecken lid Izraelský na horu Karmel, a proroků Bálových čtyři sta a padesáte, i proroků toho háje čtyři sta, kteříž jedí z stolu Jezábel. ²⁰Obeslal tedy Achab všecky syny Izraelské, a shromáždil ty proroky na horu Karmel. ²¹A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu, řekl: I dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujte ho; pakli jest Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova. ²²Opět řekl Eliáš lidu: Já sám toliko pozůstal jsem prorok Hospodinův, proroků pak Bálových jest čtyři sta a padesáte mužů. ²³Necht jsou nám dáni dva volkové, a ať vyberou sobě volka jednoho, kteréhož necht rozsekají na kusy a vkladou na dříví, ale ohně ať nepodkládají. Jáť také připravím volka druhého, kteréhož vložím na dříví, a ohně nepodložím. ²⁴Tedy vzývejte jméno bohů vašich, já pak vzývati budu jméno Hospodinovo, a budeť to, že Bůh, kterýž se ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh. A odpověděl všecken lid, řka: Dobráť jest řeč tato. ²⁵I řekl Eliáš prorokům Bálovým: Vyberte sobě volka jednoho a připravte ho nejprvé, poněvadž jest vás více, a vzývejte jméno bohů vašich, ale ohně nepodkládejte. ²⁶A tak vzali volka, kteréhož jim dal, a připravili a vzývali jméno Bálovo od jitra až do poledne, říkajíce: Ó Báli, uslyš nás. Ale nebylo hlasu, ani kdo by odpověděl. I skákali u oltáře, kterýž byli udělali. ²⁷Když pak bylo poledne, posmíval se jim Eliáš a řekl: Křičte vysokým hlasem, poněvadž bůh jest. Neb snad rozmlouvání má, neb jinou práci, neb jest na cestě, anebť spí, ať procítí. ²⁸Takž křičeli hlasem velikým, a bodli se vedlé obyčeje svého nožíky a špicemi, tak až se krví polívali. ²⁹I stalo se, když již bylo s poledne, že prorokovali až dotud, když se obětuje obět suchá, ale nebylo žádného se ohlášení, ani kdo by odpověděl, ani kdo by vyslyšel. ³⁰Zatím řekl Eliáš všemu lidu: Přistuptež ke mně. I přistoupil všecken lid k němu. Tedy opravil oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený. ³¹Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenů, (vedlé počtu pokolení synů Jakobových, k němuž se byla stala řeč Hospodinova, že Izrael bude jméno jeho), ³²A vzdělal z těch kamenů oltář ve jménu Hospodinovu; udělal také struhu vůkol oltáře zšíří, co by mohl dvě míry obilé vsíti. ³³Narovnal i dříví, a rozsekav volka na kusy, vkladl na dříví. ³⁴A řekl: Naplňte čtyři stoudve vodou, a vylíte na obět zápalnou i na dříví. Řekl opět: Učiňtež to po druhé. I učinili po druhé. Řekl ještě: Po třetí učiňte. I učinili po třetí, ³⁵Tak že tekly vody okolo oltáře; také i struhu naplnila voda. ³⁶Stalo se pak,

když se obětuje obět suchá, přistoupil Eliáš prorok a řekl: Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedlé slova tvého činil všechny věci tyto. ³⁷Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, aťby poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase. ³⁸V tom spadl oheň Hospodinův, a spálil obět zápalnou, dříví i kamení i prst; též vodu, kteráž byla v struze, vypil. ³⁹Což když uzel všecken ten lid, padli na tváři své a řekli: Hospodin jest Bohem, Hospodin jest Bohem. ⁴⁰I řekl jim Eliáš: Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný at z nich neujde. I zjímal je. Kteréz svedl Eliáš ku potoku Císon, a tam je zmordoval. ⁴¹Tedy řekl Eliáš Achabovi: Jdi, pojez a napí se, nebo aj, zvuk velikého deště. ⁴²I jel Achab, aby pojedl a napil se. Eliáš pak vstoupil na vrch Karmelet, a rozprostřel se na zemi a sklonil tvář svou k kolennům svým. ⁴³Potom řekl mládenci svému: Vystup nyní, a pohleď tam k moři. Kterýž vystoupiv, pohleděl a řekl: Nic není. Řekl opět: Vrať se po sedmkrát. ⁴⁴I stalo se po sedmé, řekl: Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře. Ještě řekl: Jdi, rci Achabovi: Zapřáhej a jeď, aby tě nezastihl déšť. ⁴⁵Stalo se mezi tím, když se nebesa zamračila oblakem a větrem, odkudž byl déšť veliký, že jel Achab a přišel do Jezreel. ⁴⁶Ruka pak Hospodinova byla s Eliášem, tak že přepásav bedra svá, běžel před Achabem, až přišel do Jezreel.

19Tedy oznámil Achab Jezábel všechno to, což učinil Eliáš, a že naprosto všechny proroky její pobil mečem. ²A protož poslala Jezábel posla k Eliášovi, řkuci: Toto at mi učiní bohové a toto přidadí, jestliže v tuto hodinu zítra neučiním tobě, jako ty kterému z nich. ³Což když zvěděl, vstana, odšel pro zachování života svého, a přišel do Bersabé, jenž jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého. ⁴Sám pak šel předce po poušti cestou dne jednoho, a přišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobě smrti a řekl: Jižť jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou, nebť nejsem lepší otců svých. ⁵I lehl a usnul pod tím jalovcem. A aj, v touž chvíli anděl dotekl se ho a řekl jemu: Vstaň, pojez. ⁶A když pohleděl vůkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí pečený a číše vody. I pojedl a napil se, a lehl zase. ⁷Opět vrátiv se anděl Hospodinův po druhé, dotekl se ho a řekl: Vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou. ⁸A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, až na horu Boží Oréb. ⁹Kdežto všed do jakési jeskyně, nocoval tam. A aj, řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co tu děláš, Eliáši? ¹⁰Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmordovali mečem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali. ¹¹Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin. Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v tom třesení Hospodin. ¹²A za třesením

oheň, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a temný. ¹³Což když uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou pláštěm svým, a vyšed, stál u dveří jeskyně, a aj, hlas k němu, řkouc: Co tu děláš, Eliáši? ¹⁴Kterýž odpověděl: Náramně horlil jsem pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili, a proroky tvé pomordovali mečem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali. ¹⁵Ale Hospodin řekl jemu: Jdi, navrať se cestou svou k Damašské poušti, kdežto přijda, pomažeš Hazaele za krále nad Syrií. ¹⁶Jéhu také syna Namsi pomažeš za krále nad Izraelem, a Elizea syna Safatova z Abelmehula pomažeš za proroka místo sebe. ¹⁷I stane se, že toho, kdož by ušel meče Hazaelova, zamorduje Jéhu, a toho, kdož by ušel meče Jéhu, zamorduje Elizeus. ¹⁸Zachovalť jsem pak v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena neskláněla se Bálovi, a jichžto všech ústa nelíbala ho. ¹⁹A tak odšed odtud, nalezl Elizea syna Safatova, an oře, a dvanáctero spřežení před ním, sám také byl při dvanáctém. A jda mimo něj Eliáš, uvrhl plášť svůj na něj. ²⁰Kterýž zanechav volů, běžel za Eliášem a řekl: Prosím, nechť políbím otce svého a matky své, i půjdu za tebou. Jemuž řekl: Jdi, vrať se zase, nebo vidíš, což jsem učinil. ²¹Navrátil se tedy od něho, a vzav pár volů, zabil je a dřívím z pluhu uvařil maso jejich, kteréž dal lidu, i jedli. A vstav, šel za Eliášem a přísluhoval jemu.

20Tedy Benadad král Syrský, shromáždív všechna vojska svá, a maje s sebou třiceti a dva krále, též koně i vozy, vytáhl a oblehl Samaří a dobýval ho. ²I poslal posly k Achabovi králi Izraelskému do města, ³A vzkázal jemu: Takto praví Benadad: Stříbro tvé a zlato tvé mé jest, též ženy tvé i synové tvoji nejzdrárnější moji jsou. ⁴I odpověděl král Izraelský a řekl: Vedlé řeči tvé, pane můj králi, tvůj jsem i všechno, což mám. ⁵Opět navrátivše se poslové, řekli: Takto praví Benadad: Poslal jsem k tobě, aťby řekli: Stříbro své a zlato své, ženy své i syny své dáš mi. ⁶Ale však o tomto čase zítra pošli služebníky své k tobě, aby přehledali dům tvůj i domy služebníků tvých, a oniť všechno, cožkoli máš nejlepšího, vezmouce v ruce své, poberou. ⁷A tak povolav král Izraelský všech starších země té, řekl: Posuďte medle, a vizte, jakť ten zlého hledá; nebo poslal ke mně pro ženy mé a pro syny mé, též pro stříbro mé i pro zlato mé, a neodepřel jsem jemu. ⁸I řekli jemu všickni starší a všecken lid: Neposlouchejž ho, ani mu povoluj. ⁹Protož odpověděl poslům Benadadovým: Povězte pánu mému králi: Všecko to, o čem jsi poslal k služebníkmu svému prvé, učiním, ale této věci učiniti nemohu. Takž odešli poslové, a donesli mu tu odpověď. ¹⁰Ještě poslal k němu Benadad a řekl: Toto at mi učiní bohové a toto at přidadí, dostane-li se prachu Samařského do hrstí všeho lidu, kterýž jest se mnou. ¹¹Zase odpověděl král Izraelský a řekl: Povězte, at se nechlubí ten, kterýž se strojí do zbroje, jako ten, kterýž svláčí zbroj. ¹²I stalo se, když uslyšel tu řeč, (nebo pil on i králové v staních), že řekl služebníkům svým: Při-

trhněte. I přitrhli k městu. ¹³A hle, prorok nějaký přišel k Achabovi králi Izraelskému, řekl: Toto praví Hospodin: Zdalíž jsi neviděl všeho množství tohoto velikého? Hle, já dám je dnes v ruku tvou, abys poznal, že já jsem Hospodin. ¹⁴A když řekl Achab: Skrze koho? odpověděl on: Tak praví Hospodin: Skrze služebníky knížat krajů. Řekl ještě: Kdo svede tu bitvu? Odpověděl: Ty. ¹⁵A protože sečtl služebníky knížat krajů, jichž bylo dvě stě třidceti a dva; po nich sečtl i všecken lid všech synů Izraelských, sedm tisíců. ¹⁶I vytáhli o poledni. Benadad pak pil a ožral se v stáních, on i třidceti a dva králové pomocníci jeho. ¹⁷A tak vytáhli služebníci knížat krajů nejprve. I poslal Benadad, (když mu pověděli, řkouce: Muži vytáhli z Samaří), ¹⁸A řekl: Bud' že vytáhli o pokoj, zjímejte je živé, bud' že k bitvě vytáhli, zjímejte je živé. ¹⁹Tak, pravím, vytáhli z města ti služebníci knížat krajů, a vojsko za nimi táhlo. ²⁰A porazili jeden každý muže svého, tak že utíkali Syrští, Izraelští pak honili je. Ale Benadad král Syrský utekl na koni s jízdnými. ²¹Potom vytáhl král Izraelský, a pobil koně i vozy zkazil, a tak porazil Syrské ranou velikou. ²²Opět přišel prorok ten k králi Izraelskému, a řekl jemu: Jdiž, zmužile se měj a věz i viz, co bys měl činiti; nebo zase po roce král Syrský vytáhne proti tobě. ²³Tedy služebníci krále Syrského řekli jemu: Bohové hor jsou bohové jejich, protože nás přemohli; ale bojujeme proti nim na rovinách, zviš, nepřemůžeme-li jich. ²⁴Protož učini toto: Odbud' těch králů, jednoho každého z místa jeho, a postav vývody místo nich. ²⁵Ty pak sečti sobě vojsko z svých jako vojsko oněch, kteříž padli, a koně jako ony koně, a vozy jako ony vozy; i budeme bojovati proti nim na rovinách, a zviš, nepřemůžeme-li jich. I uposlechl hlasu jejich a učinil tak. ²⁶I stalo se po roce, že sečtl Benadad Syrské a vytáhl do Afeku, aby bojoval proti Izraelovi. ²⁷Izraelští také sečteni jsou, a opatřivše se stravou, vytáhli jim v cestu. I položili se Izraelští proti nim jako dvě malá stáda koz, Syrští pak přikryli tu zemi. ²⁸V tom přišel týž muž Boží, a mluvil králi Izraelskému a řekl: Takto praví Hospodin: Proto že pravili Syrští: Bohem hor jest Hospodin a ne Bohem rovin, dám všecko množství toto veliké v ruce tvé, abyste věděli, že já jsem Hospodin. ²⁹A tak leželi oni proti nim za sedm dní; i stalo se dne sedmého, že svedli bitvu. I porazili synové Izraelští z Syrských sto tisíc pěších dne jednoho. ³⁰Jiní pak zutíkali do města Afeku, kdež padla zed na dvadeceti a sedm tisíc mužů, kteříž byli pozůstali. Ale Benadad utíkaje, přišel do města, do nejtajnějšího pokoje. ³¹I řekli jemu služebníci jeho: Aj, toto jsme slyšeli, že králové domu Izraelského jsou králové milosrdní. Medle, nechť vezmeme pytle na bedra svá a provazy na hlavy své, a vejdemo k králi Izraelskému; snad při životu zachová tebe. ³²A protože přepásali pytle bedra svá, a provazy vzali na hlavy své, a přišli k králi Izraelskému a řekli: Služebník tvůj Benadad praví: Prosím, nechť jsem zachován při životu. Kterýž řekl: Což jest ještě živ? Bratr tě můj. ³³Muži pak ti soudíc to za dobré znamení, rychle chytily ta slova od něho a řekli: Bratř jest tvůj Benadad. I řekl: Jdě-

te, přiveďte ho sem. Takž vyšel k němu Benadad, i kázal mu vstoupiti na svůj vůz. ³⁴Tedy řekl jemu Benadad: Města, kteráž otec můj pobral otci tvému, navrátímť, a ulice zděláš sobě v Damašku, jako byl udělal otec můj v Samaří. I odpověděl: Já vedlé smlouvy této propustím tě. A tak učinil s ním smlouvu a propustil ho. ³⁵Muž pak nějaký z synů prorockých řekl bližnímu svému z rozkazu Božího: Ubí mne medle. Ale muž ten nechtěl ho bítí. ³⁶Kterýž řekl jemu: Proto že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, aj teď, když půjdeš ode mne, udáví tě lev. A když šel od něho, trefil na něj lev a udávil ho. ³⁷Opět našel muže druhého, jemuž řekl: Medle, ubí mne. Kterýž ubil ho velice a ranil. ³⁸I odšed prorok ten, postavil se králi v cestě, a změnil se, zavěsiv sobě oči. ³⁹A když král pomíjel, zvolal na něj a řekl: Služebník tvůj vyšel do bitvy, a hle, jeden odšed, přivedl ke mně muže a řekl: Ostříhej toho muže, jestliže se pak ztratí, budeť život tvůj za život jeho, aneb centněř stříbra položíš. ⁴⁰V tom když služebník tvůj toho i onoho hleděl, tož se ztratil. Pročež řekl jemu král Izraelský: Takový bud soud tvůj, jakýž jsi sám vypověděl. ⁴¹Tedy rychle odhradil tvář svou, a poznal ho král Izraelský, že by z proroků byl. ⁴²I řekl jemu: Takto praví Hospodin: Poněvadž jsi z ruky pustil muže k smrti odsouzeného, budeť život tvůj za život jeho, a lid tvůj za lid jeho. ⁴³Protož odjel král Izraelský do domu svého, smutný jsa a hněvaje se, a přišel do Samaří.

21Stalo se pak po těch věcech, měl Nábót Jezreelský vinici, kteráž byla v Jezreel podlé paláce Achaba krále Samařského. ²I mluvil Achab k Nábotoví, řka: Dej mi vinici svou, ať ji mám místo zahrady k zelinám, poněvadž jest blízko podlé domu mého, a dámť za ni vinici lepší, než ta jest, aneb jestližeť se vidí, dámť stříbra cenu její. ³Odpověděl Nábót Achabovi: Nedejž mi toho Hospodin, abych měl dáti dědictví otců mých tobě. ⁴Tedy přišel Achab do domu svého, smutný jsa a hněvaje se pro řeč, kterouž mluvil jemu Nábót Jezreelský, řka: Nedám tobě dědictví otců svých. I lehl na lůžko své, a odvrátiv tvář svou, ani chleba nejedl. ⁵V tom přišedši k němu Jezábel žena jeho, řkla jemu: Proč tak smutný jest duch tvůj, že ani nejíš chleba? ⁶Kterýž odpověděl jí: Proto že jsem mluvil s Nábodem Jezreelským, a řekl jsem jemu: Dej mi vinici svou za peníze, aneb jestliže raději chceš, dámť jinou vinici za ni. On pak odpověděl: Nedám tobě své vinice. ⁷I řkla mu Jezábel žena jeho: Takliž bys ty nyní spravoval království Izraelské? Vstaň, pojez chleba a buď dobré myslí, já tobě dám vinici Nábota Jezreelského. ⁸Zatím napsala list jménem Achabovým, kterýž zapečetila jeho pečeti, a poslala ten list k starším a předním města jeho, spoluobyvatelům Nábotovým. ⁹Napsala pak v tom listu takto: Vyhlaste půst, a posadte Nábota mezi předními z lidu, ¹⁰A postavte dva muže nešlechtné proti němu, kteříž by svědčili na něj, řkouce: Zlořečil jsi Bohu a králi. Potom vyvedte ho a ukamenujte jej, ať umře. ¹¹Učinili tedy muži města toho, starší a přední, kteříž bydlili v městě jeho, jakž rozkázala jim Je-

zábel, tak jakž psáno bylo v listu, kterýž jim byla poslala.¹² Vyhlásili půst, a posadili Nábota mezi předními z lidu.¹³ Potom přišli ti dva muži nešlechtní, a posadivše se naproti němu, svědčili proti němu muži ti nešlechtní, proti Nábotovi před lidem, řkouce: Zlořečil Nábót Bohu a králi. I vyvedli ho za město a kamenovali jej, až umřel.¹⁴ A poslali k Jezábel, řkouce: Ukamenován jest Nábót a umřel.¹⁵ I stalo se, jakž uslyšela Jezábel, že by ukamenován byl Nábót, a že by umřel, řekla Achabovi: Vstaň, vládní vinicí Nábota Jezreelského, kteréžti nechtěl dáti za peníze; neboť není živ Nábót, ale umřel.¹⁶ A tak uslyšev Achab, že by umřel Nábót, vstal, aby šel do vinice Nábota Jezreelského, a aby ji ujal.¹⁷ Tedy stala se řeč Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, řkoucí: ¹⁸Vstana, vyjdi vstříc Achabovi králi Izraelskému, kterýž bydlí v Samaří, a hle, jest na vinici Nábotově, do níž všel, aby ji ujal.¹⁹ A mluviti budeš k němu těmito slovy: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsi nezabil, ano sobě i nepřivlastnil? Mluv tedy k němu, řka: Takto praví Hospodin: Proto že lízali psi krev Nábotovu, i tvou krev také lízati budou.²⁰ I řekl Achab Eliášovi: Což jsi mne našel, nepříteli můj? Kterýž odpověděl: Našel, nebo jsi prodal se, abys činil to, což zlého jest před obličejem Hospodinovým.²¹ Aj, já uvedu na tebe zlé, a odejmu potomky tvé, a vyplním z domu Achabova močícího na stěnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli.²² A učiním s domem tvým jako s domem Jeroboáma syna Nebatova, a jako s domem Bázy syna Achiášova, pro zdráždění, kterýmž jsi mne popudil, a že jsi k hřešení přivodil Izraele.²³ Ano i proti Jezábel mluvil Hospodin, řka: Psi žrátí budou Jezábel mezi zdmi Jezreelskými.²⁴ Toho, kdož umře z domu Achabova v městě, psi žrátí budou, a kdož umře na poli, ptáci nebeští jísti budou.²⁵ Nebo nebylo podobného Achabovi, kterýž by se prodal, aby činil to, což zlého jest před obličejem Hospodinovým, proto že ho ponoukala Jezábel žena jeho.²⁶ Dopouštěl se zajisté věcí velmi ohavných, následuje modl vedlé všeho toho, čehož se dopouštěli Amorejští, kteréž vyplnil Hospodin od tváří synů Izraelských.²⁷ I stalo se, když uslyšel Achab slova tato, že roztrhl roucho své, a vzav žíni na tělo své, postil se a léhal na pytli, a chodil krotce.²⁸ Tedy stala se řeč Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, řkoucí: ²⁹Viděl-lis, jak se ponížil Achab před tváří mou? Poněvadž se tak ponížil před tváří mou, neuvedu toho zlého za dnů jeho, ale za dnů syna jeho uvedu to zlé na dům jeho.

22 Nebylo pak za tři léta války mezi Syrskými a Izraelskými.²¹ I stalo se léta třetího, přijel Jozafat král Judský k králi Izraelskému.³ Mluvil pak byl král Izraelský služebníkům svým: Víte-li, že naše bylo Rámot Galád, a my zanedbáváme vzítí ho zase z moci krále Syrského? ⁴Pročež řekl Jozafatovi: Potáhneš-li se mnou na vojnu proti Rámot Galád? Odpověděl Jozafat králi Izraelskému: Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jako koni moji, tak koni tvoji.⁵ Řekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej

se dnes medle na slovo Hospodinovo.⁶ I shromáždil král Izraelský proroků okolo čtyř set mužů a řekl jim: Mámi-li táhnouti na vojnu proti Rámot Galád, či tak nechati? I řekli: Táhni, nebo dá je Pán v ruku krále.⁷ Tedy řekl Jozafat: Což není zde již žádného proroka Hospodinova, abychom se ho zeptali? ⁸Na to řekl král Izraelský Jozafatovi: Ještěť jest muž jeden, skrze něhož bychom se mohli poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi dobrého neprorokuje, než zlé, Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Necht tak nemluví král.⁹ Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, řekl: Přiveď sem rychle Micheáše syna Jemlova.¹⁰ (Mezi tím král Izraelský a Jozafat král Judský, jeden každý na stolicí své, odění jsouce rouchem, seděli v placu u vrat brány Samařské, a všickni proroci prorokovali před nimi.¹¹ Sedechiáš pak syn Kenanův udělal sobě byl rohy železné a řekl: Takto praví Hospodin: Těmito trkati budeš Syrské, dokudž nepohubíš jich.¹² Takž podobně i jiní všickni proroci prorokovali, řkouce: Jeď do Rámot Galád, a šťastněť se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královi.)¹³ V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, řka: Aj, nyní slova proroků jedněmi ústy předpovídají dobré věci králi. Medle, buď řeč tvá jako řeč kterého z nich, a mluv dobré věci.¹⁴ Tedy řekl Micheáš: Živť jest Hospodin, že což mi koli řekne Hospodin, to mluviti budu.¹⁵ A když přišel k králi, řekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti na vojnu proti Rámot Galád, či tak nechati? Kterýž řekl jemu: Jeď a šťastněť se povede, nebo dá je Hospodin v ruku krále.¹⁶ I řekl jemu král: I kolikrátž tě mám přísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodinovu? ¹⁷Protož řekl: Viděl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají pána tito, navrát se jeden každý do domu svého v pokoji.¹⁸ I řekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem neřekl, že mi nebude prorokovati dobrého, ale zlé? ¹⁹Řekl dále: Z té příčiny slyš slovo Hospodinovo: Viděl jsem Hospodina sedícího na stolicí své, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho.²⁰ I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné,²¹ Tožť vyšel jakýsi duch, a postaviv se před Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak řekl jemu: Jakým způsobem? ²²Odpověděl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech proroků jeho. Kterýžto řekl: Oklamáš a dovedeš toho; vyjdiž a učiň tak.²³ Protož, aj, jižť dal Hospodin ducha lživého v ústa všech proroků tvých těchto, ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobě.²⁴ Tedy přistoupiť Sedechiáš syn Kenanův, dal Micheášovi poliček a řekl: Kudyže odšel duch Hospodinův ode mne, aby mluvil tobě? ²⁵Odpověděl Micheáš: Aj, uziš v ten den, když vejdeš do nejtajnějšího pokoje, abys se skryl.²⁶ I řekl král Izraelský: Jmi Micheáše, a doved ho k Amonovi knížeti města, a k Joasovi synu královi.²⁷ A řekneš: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláře, a dávejte mu jísti maličko chleba a maličko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji.²⁸ Ale Mi-

cheáš řekl: Jestliže ty se navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil skrze mne Hospodin. Přes to řekl: Slyštež to všickni lidé!²⁹A tak táhl král Izraelský, a Jozafat král Judský proti Rámot Galád.³⁰I řekl král Izraelský Jozafatovi: Změním já se, když půjdu k bitvě, ale ty oblec se v roucho své. I změnil se král Izraelský a jel k bitvě.³¹Král pak Syrský přikázal třidcítí dvěma svým hejtmanům nad vozy, a řekl: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému.³²I stalo se, když uźřeli hejtmané nad vozy Jozafata, řekli: Jistě král Izraelský jest. I obrátili se proti němu, aby bojovali. Tedy zkríkl Jozafat.³³V tom když uźřeli hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili se od něho.³⁴Muž pak jeden střelil z lučičtě náhodou, a postřelil krále Izraelského, kdež se pancíř spojuje. Pročež řekl vozkovi svému: Obrat se a vyvez mne z vojska, nebo jsem nemocen.³⁵I rozmohla se bitva v ten den. Král pak stál na voze proti Syrským; potom umřel u večer, a tekla krev z rány do vozu.³⁶I volal biřic po vojště, když již slunce zapadlo, řka: Jeden každý do města svého, a jeden každý do země své navrat se.³⁷Umřel tedy král a dovezen jest do Samaří, i pochovali ho v Samaří.³⁸A když pohřžen byl vůz v rybníku Samařském, střebali psi krev jeho, též když umývali zbroj jeho, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil.³⁹Jiné pak věci Achabovy, a cožkoli činil, i jaký dům z kostí slonových vystavěl, i všeka města, kteráž vzdělal, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských.⁴⁰A tak usnul Achab s otci svými, a kraloval Ochoziáš syn jeho místo něho.⁴¹Jozafat pak syn Azy počal kralovati nad Judou léta čtvrtého Achaba, krále Izraelského.⁴²A byl Jozafat ve třidcítí pěti letech, když počal kralovati, a dvadeceti pět let kraloval nad Jeruzalémem, jehož matky jméno bylo Azuba, dcera Silchi.⁴³I chodil po vsí cestě Azy otce svého, aniž se od ní uchýlil, čině, což dobrého bylo před obličejem Hospodinovým.⁴⁴Toliko poněvadž výsostí nezkazili, ještě lid obětoval a kadil na těch výsostech.⁴⁵Všel také v pokoj král Jozafat s králem Izraelským.⁴⁶Jiné pak věci Jozafatovy, i síla jeho, kterouž prokazoval a kterouž bojoval, zapsány jsou v knize o králích Judských.⁴⁷Ten ostatky ohyzdných sodomářů, kteříž ještě pozůstali za dnů Azy otce jeho, vyplnil z země.⁴⁸Tehdáž nebylo žádného krále v zemi Idumejské, hejtmana měli místo krále.⁴⁹I nadělal Jozafat lodí mořských, aby jeli do Ofir pro zlato. Ale nejeli, nebo polámaly se lodí v Aziongaber.⁵⁰Řekl byl také Ochoziáš syn Achabův Jozafatovi: Necht jedou služebníci moji s služebníky tvými na lodech. Ale Jozafat nechtěl.⁵¹I usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s otci svými v městě Davida otce svého; kraloval pak Joram syn jeho místo něho.⁵²Ochoziáš syn Achabův počal kralovati nad Izraelem v Samaří, léta sedmnáctého Jozafata krále Judského, a kraloval nad Izraelem dvě létě.⁵³Nebo činil zlé věci před obličejem Hospodinovým, a chodil po cestě otce svého a po cestě matky své, i po cestě Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivodil k hřešení lid Izraelský.⁵⁴Sloužil také Bálovi a klaněl se jemu, čímž popudil k hněvu Hospodina Boha

Izraelského vedlé toho všeho, což činil otec jeho.

2 Královská

1V tom zprotivil se Moáb Izraelovi po smrti Achabově. **2**A Ochoziáš spadl skrze mříž paláce svého letního, kterýž byl v Samaří, a stonal. I poslal posly, řka jim: Jděte, pilně se ptejte Belzebuba, boha Akaron, povstanu-li z nemoci této? **3**Ale anděl Hospodinův řekl Eliášovi Tesbitskému: Vstana, jdi vstříc poslům krále Samařského a mluv k nim: Zdali není Boha v Izraeli, že jdete dotazovati se Belzebuba, boha Akaron? **4**Protož takto praví Hospodin: S ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš. I odšel Eliáš. **5**A když se navrátili poslové k němu, řekl jim: Pročez jste se zase vrátili? **6**Odpověděli jemu: Muž nějaký vyšel nám v cestu a řekl nám: Jděte, navraťte se k králi, kterýž vás poslal, a rcete jemu: Takto praví Hospodin: Zdali není Boha v Izraeli, že ty posíláš tázati se Belzebuba, boha Akaron? Protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš. **7**I řekl jim: Jaký jest způsob muže toho, kterýž vám vstříc vyšel a mluvil vám ty řeči? **8**Kteríž odpověděli jemu: Jest člověk chlupatý, a pasem koženým přepásán na bedrách svých. Tedy řekl: Eliáš Tesbitský jest. **9**Protož poslal pro něj padesátníka s padesáti jeho. Kteríž šel k němu, a aj, seděl na vrchu hory. I řekl jemu: Muži Boží, král rozkázal, abys sstoupil dolů. **10**Odpovídaje Eliáš, řekl padesátníku: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň s nebe, a sžře tě i tvých padesát. A tak sstoupil oheň s nebe, a sežral jej i padesát jeho. **11**Opět poslal k němu král padesátníka jiného s padesáti jeho. Kteríž mluvil a řekl jemu: Muži Boží, takto rozkázal král: Rychle sstup dolů. **12**I odpověděl Eliáš a řekl jim: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň s nebe, a sžře tě i tvých padesát. A tak sstoupil oheň Boží s nebe, a sežral jej i padesát jeho. **13**Ještě poslal padesátníka třetího s padesáti jeho. Pročez vstoupiv, přišel ten třetí padesátník, a klekl na kolena svá před Eliášem, a prose ho pokorně, řekl jemu: Muži Boží, prosím, nechť jest drahá duše má i duše služebníků tvých padesáti těchto před očima tvýma. **14**Aj, oheň sstoupiv s nebe, sežral dva první padesátníky s padesáti jejich, ale nyní nechť jest drahá duše má před očima tvýma. **15**Řekl pak anděl Hospodinův Eliášovi: Sstup s ním, neboj se nic tváří jeho. Tedy vstav, šel s ním k králi. **16**A mluvil jemu: Takto praví Hospodin: Proto že jsi poslal posly tázati se Belzebuba, boha Akaron, (jako by nebylo Boha v Izraeli, abys se tázal slova jeho), protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně

umřeš. **17**I umřel podlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil Eliáš, a kraloval Joram místo něho léta druhého Jehorama syna Jozafatova, krále Judského; nebo on neměl syna. **18**O jiných pak věcech Ochoziášových, kteréž činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.

2Stalo se potom, když měl již vzítí Hospodin Eliáš u vichru do nebe, že vyšel Eliáš s Elizeem z Galgala. **2**I řekl Eliáš Elizeovi: Medle, poseď tuto, nebo Hospodin poslal mne až do Bethel. Jemuž řekl Elizeus: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, žet se tebe nespustím. I přišli do Bethel. **3**Tedy vyšli synové proroctí, kteříž byli v Bethel, k Elizeovi a řekli jemu: Víš-liž, že dnes Hospodin vezme pána tvého od tebe? Kteríž odpověděl: A já vím, mlčte. **4**Opět řekl jemu Eliáš: Elizee, medle poseď tuto, nebo Hospodin poslal mne do Jericha. Kteríž odpověděl: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, žet se tebe nespustím. I přišli do Jericha. **5**Přistoupivše pak synové proroctí, kteříž byli v Jerichu, k Elizeovi, řekli jemu: Víš-liž, že dnes vezme Hospodin pána tvého od tebe? I řekl: A já vím, mlčte. **6**Řekl mu ještě Eliáš: Poseď medle tuto, nebo Hospodin poslal mne k Jordánu. Kteríž odpověděl: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, žet se tebe nespustím. Šli tedy oba. **7**Padesáte pak mužů z synů prorockých šli, a postavili se naproti zdaleka, ale oni oba zastavili se u Jordánu. **8**A vzav Eliáš plášť svůj, svinul jej a udeřil na vodu. I rozdělila se sem i tam, tak že přešli oba po suše. **9**V tom když přešli, řekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobě, co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus: Nechť jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mně. **10**Jemuž řekl: Nesnadné věci požádal, a však jestliže užijíš mne, když budu vzat od tebe, stanet se tak; pakli nic, nestane se. **11**Takž stalo se, že když předce jdouce, rozmlouvali, aj, vůz ohnivý a koni ohniví rozdělili je na různě. I vstoupil Eliáš u vichru do nebe. **12**To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče můj! Vozové Izraelští i jezdcí jeho! A neviděl ho více. Potom uchopiv roucho své, roztrhl je na dva kusy. **13**A zdvih plášť Eliášův, kterýž byl spadl s něho, navrátil se a stál na břehu Jordánském. **14**Tedy vzav plášť Eliášův, kterýž byl spadl s něho, udeřil na vodu a řekl: Kdež jest Hospodin Bůh Eliášův i on sám? A udeřil, pravím, na vodu, kteráž rozstoupila se sem i tam. I přešel Elizeus. **15**Což vidouce synové proroctí z Jericha, naproti stojíce, řekli: Odpočinul

duch Eliášův na Elizeovi. I šli proti němu a poklonili se mu až k zemi. ¹⁶A řekli jemu: Aj, nyní jest s služebníky tvými padesáte mužů silných, medle nechť jdou a hledají pána tvého. Snad ho zanesl duch Hospodinův, a povrhl jej na některé hoře aneb v některém údolí. Kterýž řekl: Neuposílejte. ¹⁷Ale když na něj vždy dotírali, tak že mu to obtížné bylo, řekl: Pošlete. I poslali padesáte mužů, a hledající za tři dni, nenalezli ho. ¹⁸A když se k němu navrátili, (on pak bydlil v Jerichu), řekl jim: Zdaliž jsem vám neřekl: Nechodte? ¹⁹Muži pak města toho řekli Elizeovi: Hle, nyní byt v městě tomto jest výborný, jakož, pane můj, vidíš, ale vody jsou zlé a země neúrodná. ²⁰Tedy řekl: Přineste mi nádobu novou, a dejte do ní soli. I přinesli mu. ²¹A vyšed k pramenu těch vod, vsypal tam sůl a řekl: Takto praví Hospodin: Uzdravuji vody tyto; nebudet více odtud smrti, ani nedochůdčete. ²²A tak uzdraveny jsou ty vody až do dnešního dne, vedlé řeči Elizeovy, kterouž byl mluvil. ²³Potom šel odtud do Bethel. A když šel cestou, pacholata malá vyšedše z města, posmívali se jemu, říkajíce: Jdi lysý, jdi lysý! ²⁴Kterýž ohlédnal se, uzřel je a zlořečil jim ve jménu Hospodinovu. Protož vyskočivše dvě nedvědice z lesa, roztrhaly z nich čtyřidcatero a dvě děti. ²⁵I šel odtud na horu Karmel, odkudž navrátil se do Samaří.

3Joram pak syn Achabův počal kralovati nad Izraelem v Samaří léta osmnáctého Jozafata krále Judského, a kraloval dvanácte let. ²A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, ač ne tak jako otec jeho a jako matka jeho; nebo odjal modly Bál, kterýchž byl nadělal otec jeho. ³A však v hříších Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivodil Izraele, vždy vězel, a neodstoupil od nich. ⁴Měsa pak král Moábský měl hojnost dobytka, a dával králi Izraelskému sto tisíc beranů, a sto tisíc skopců i s vlnou. ⁵I stalo se, když umřel Achab, že se zprotivil král Moábský králi Izraelskému. ⁶Tedy vytáhl v ten čas král Joram z Samaří, a sečtl všecken Izrael. ⁷A když táhl, poslal k Jozafatovi králi Judskému, aby mu řekli: Král Moábský zprotivil mi se. Potáhneš-li se mnou proti Moábovi na vojnu? Odpověděl: Potáhnú. Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jakž koni moji, tak koni tvoji. ⁸Zatím řekl: Kterouž pak cestou potáhneme? Odpověděl: Cestou pouště Idumejské. ⁹A tak vytáhl král Izraelský a král Judský i král Idumejský. A když objížděli cestou za sedm dní, nedostávalo se vody vojsku a hovadům jejich, kteráž měli s sebou. ¹⁰I řekl král Izraelský: Ach, běda! Nebo povolal Hospodin tří králů těchto, aby je vydal v ruku Moábovu. ¹¹Ale Jozafat řekl: Není-liž zde proroka Hospodinova, abychom se otázali Hospodina skrze něho? Odpovídaje pak jeden z služebníků krále Izraelského, řekl: Jestit zde Elizeus syn Safatův, kterýž líval vodu na ruce Eliášovy. ¹²Tedy řekl Jozafat: U tohot jest slovo Hospodinovo. I šli k němu, král Izraelský a Jozafat, i král Idumejský. ¹³I řekl Elizeus králi Izraelskému: Co mně do tebe? Jdi k prorokům otce svého a k prorokům matky své. Řekl jemu král Izraelský: Nikoli, nebo povolal

Hospodin tří králů těchto, aby je vydal v ruku Moábovu. ¹⁴K tomu řekl Elizeus: Živt jest Hospodin zástupů, před jehož obličejem stojím, bychť sobě nevážil Jozafata krále Judského, nepohleděl bych na tě, ani popatřil. ¹⁵Ale nyní přiveďte mi toho, kterýž by uměl hráti na harfu. A když on hral, byla nad ním ruka Hospodinova. ¹⁶I řekl: Takto praví Hospodin: Nadělej v tomto potoku množství dolů. ¹⁷Nebo toto dí Hospodin: Neuzříte větru, aniž uzříte přívalu, však potok tento naplněn bude vodou, tak že pítí budete i vy i množství vaše, i hovada vaše. ¹⁸A i to málo jest před obličejem Hospodinovým, nebo i Moábské dá v ruku vaši. ¹⁹A zkazíte všeliké město hrazené, i všeliké město výborné, též všecko stromoví dobré zporážíte, a všechny studnice vod zasypete, a všeliké pole dobré kamením přiházíte. ²⁰I stalo se ráno, když obětována bývá obět suchá, a aj, vody přicházely cestou od strany Idumejské, a naplněna jest země vodami. ²¹Všecken pak Moáb uslyšev, že by vytáhli králové, aby bojovali proti nim, svolali se všickni, od toho, kterýž se pasem opásati může, a výše, a postavili se na pomezí. ²²Potom ráno vstavše, když slunce vzešlo nad těmi vodami, uzřeli Moábští naproti ty vody rdějící se jako krev. ²³A řekli: Krev jest. Jistě žeť jsou se pohubili ti králové, a zabil jeden každý bližního svého; protož nyní k loupežem, ó Moábští! A přišli až k ležení Izraelskému. ²⁴Tedy povstavše Izraelští, porazili Moábské, kteříž utíkali před nimi, a oni porazili je porážkou velikou, také i v jejich krajině. ²⁵Nebo města jejich zbořili, a na všeliké pole výborné házejíce jeden každý kamením svým, naplnili je, i všechny studnice vod zasypali, a všecko stromoví dobré zporázili, tak že toliko nechali u Kirchareset zdi jeho. Protož shlukše se prakovníci, dobývali ho. ²⁶A vida král Moábský, že jsou mu silní bojovníci ti, vzal s sebou sedm set mužů bojovních, chtě se probiti skrze vojska krále Idumejského. Ale nemohli. ²⁷Pročež jav syna jeho prvorozeného, kterýž měl kralovati místo něho, obětoval jej v obět zápalnou na zdi. I stalo se rozněvání veliké proti Izraelovi; protož odtrhše od něho, navrátili se do země své.

4Tedy žena jedna z manželek synů prorockých volala k Elizeovi, řkuci: Služebník tvůj, muž můj, umřel, ty pak víš, že služebník tvůj bál se Hospodina. A teď věritel přišel, aby vzal dva syny mé sobě za služebníky. ²Řekl jí Elizeus: Což chceš, ať učiním? Oznam mi, co máš v domě? Ona řekla: Nemát služebnice tvá nic v domě, jediné bání oleje. ³I řekl: Jdi, vyžádej sobě nádob vně ode všech sousedů svých, nádob prázdných tím více. ⁴A vejda, zavři za sebou dvěře i za syny svými, a nalévej do všech těch nádob, a kteráž bude plná, rozkážeš ji odstaviti. ⁵A tak odešla od něho a zavřela dvěře za sebou a za syny svými. Oni podávali jí, a ona nalávala. ⁶I stalo se, že když naplnila ty nádoby, řekla synu svému: Podej mi ještě nádoby. Kterýž odpověděl: Již není více nádob. I přestal olej. ⁷Tedy ona přišedší, oznámila to muži Božímu. On pak řekl: Jdi, podej ten olej, a spokoj věritele svého, ty pak s syny svými

budeš se živiti z ostatku. ⁸Potom stalo se některého času, že šel Elizeus skrze Sunem, kdež byla jedna žena vzácná, kteráž ho pozdržela, aby jedl u ní. A od toho času chodí vaje tudy, stavoval se tam, a jídal chléb. ⁹Nebo řekla byla muži svému: Aj, nyní vím, že ten muž Boží svatý jest, kterýž často tudyto chodívá. ¹⁰Medle, udělejme pokojík malý, a postavme tam jemu ložce, stůl, stolicu a svícen, aby, když by koli k nám přišel, obrátil se tam. ¹¹Některého tedy času přišel tam, a všed do toho pokojíku, odpočinul tu. ¹²I řekl Gézi služebníku svému: Zavolej té Sunamitské. Kterýž zavolal jí. I postavila se před ním. ¹³Přitom řekl jemu: Rci jí nyní: Hle, pečuješ a staráš se o nás všelijak. Co chceš, ať učiním? Máš-li jakou potřebu před králem aneb před hejtmánem vojska? Kteráž řekla: U prostřed lidu svého bydlím. ¹⁴Řekl on: Což tedy mám pro ni učiniti? Odpověděl Gézi: Hle, syna nemá, a muž její starý jest. ¹⁵Protož řekl: Zavolej jí. Takž jí zavolal, a ona stála u dveří. ¹⁶I řekl: V času jistém vedlé času života chovati budeš syna. Řekla ona: Nechtěj, pane můj, muži Boží, nechtěj se posmívati služebnici své. ¹⁷Zatím počala žena a porodila syna v času jistém vedlé času života, kterýž předpověděl jí Elizeus. ¹⁸I rostlo dítě. Stalo se pak některého času, že vyšedši k otci svému k ženě, ¹⁹Řeklo otci svému: Hlava má, hlava má! I řekl služebníku: Dones jej k matce jeho. ²⁰Kterýž když ho vzal a přinesl k matce jeho, seděl na klíně jejím až do poledne a umřel. ²¹Tedy ona vstoupivši, položila jej na ložce muže Božího, a zavřevši ho, vyšla. ²²Potom zavolala muže svého a řekla: Medle, pošli mi jednoho z služebníků a jednu oslici, ať doběhnu až k muži Božímu, a zase se navrátím. ²³Kterýž řekl: Proč chceš jíti k němu? Dnes není novměsíce, ani sobota. Odpověděla ona: Měj o to pokoj. ²⁴Osedlavši tedy oslici, řekla služebníku svému: Pobádej a běž, a nemeškej se pro mne v jízdě, leč bych rozkázala tobě. ²⁵A tak jela, až přijela k muži Božímu na horu Karmel. A když ji uzel muž Boží zdaleka, řekl Gézi služebníku svému: Hle, Sunamitská tamto. ²⁶Protož nyní běž jí v cestu a rci jí: Dobře-li se máš? Dobře-li se má muž tvůj? Dobře-li se má syn? Ona řekla: Dobře. ²⁷V tom přišla k muži Božímu na horu, a chopila se noh jeho. I přistoupil Gézi, aby ji odehnal. Ale muž Boží řekl: Nechej jí; nebo v hořkosti jest duše její, a Hospodin zatajil to přede mnou, aniž mi oznámil. ²⁸Ona pak řekla: Zdaliž jsem žádala syna od pána mého? Zdaliž jsem neřekla, abys mne nešálil? ²⁹Tedy řekl k Gézi: Přepaš bedra svá, a vezmi hůl mou v ruku svou a jdi. Jestliže potkáš koho, nepozdravuj ho, a jestliže tě kdo pozdraví, neodpovídej jemu, a přijda, polož hůl mou na tvář dítěte. ³⁰I řekla matka dítěte: Živť jest Hospodin a živať jest duše tvá, žeť se tebe nespustím. Protož vstav, bral se za ní. ³¹Gézi pak byl předšel je, a položil hůl na tvář dítěte, ale nebylo hlasu, ani čitelnosti. Pročež vracuje se jemu vstříc, pověděl mu, řka: Neprobudilo se dítě. ³²Všel tedy Elizeus do domu, a aj, dítě mrtvé leželo na ložci jeho. ³³A když všel tam, zavřel dvěře před oběma, a modlil se Hospodinu. ³⁴Zatím vstoupiv na lože, zpolehl

na dítě, vloživ ústa svá na ústa jeho, a oči své na oči jeho, a ruce své na ruce jeho, a rozprostřel se nad ním. I zahřelo se tělo dítěte. ³⁵A odvrátiv se, procházel se po domě jednak sem jednak tam; potom vstoupiv, rozprostřel se opět nad ním. I kýchalo dítě až do sedmikrát, a otevřelo to dítě oči své. ³⁶Tedy zavolav Gézi, řekl: Zavolej Sunamitské. I zavolal jí. A když přišla k němu, řekl jí: Vezmiž syna svého. ³⁷Kteráž jakž vešla, padla k nohám jeho a poklonila se k zemi. I vzala syna svého a vyšla. ³⁸Potom Elizeus navrátil se do Galgala. Byl pak hlad v té zemi, a synové proroctví seděli před ním. I řekl mládenci svému: Přistav hrnec veliký, a navař kaše synům prorockým. ³⁹Protož vyšel jeden na pole, aby nasbíral zelin, a nalezl rév polní, a nasbíral z něho tykvi polních plnou sukni svou, a přišed, skrájel to do hrnce, aby navařil kaše; nebo neznali toho. ⁴⁰I vylili mužům těm, aby jedli. Stalo se pak, když jedli tu kaši, že zkríkli a řekli: Smrt v hrnci, muži Boží! A nemohli jísti. ⁴¹Kterýžto řekl: Vezměte mouky. Kteréž nasypav do hrnce, rozkázal vyliti lidu. I jedli, aniž co zlého bylo v hrnci. ⁴²V tom muž přišel z Balsalisa, kterýž přinesl muži Božímu chleby z prvotin, totiž dvaceti chlebů ječných, a klasů nových nevymnutých. I řekl: Dej lidu, ať jedí. ⁴³Odpověděl služebník jeho: Což to mám předložiti sto mužům? Opět řekl: Dej lidu, ať pojedí. Nebo tak praví Hospodin: Jísti budou, a ještě zůstane. ⁴⁴A tak předložil jim, i jedli, a zůstalo ještě vedlé řeči Hospodinovy.

5Náman hejtmán vojska krále Syrského, jsa muž veliký u pána svého, a osoba vzácná, skrze něho zajisté dal Hospodin vysvobození zemi Syrské, ten, pravím, muž tak udatný byl malomocný. ²Byli pak vyšli z země Syrské lotříkové, kteříž zajali z země Izraelské děvečku malou, a ta sloužila manželce Námanově. ³Kteráž řekla paní své: Ó by pán můj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaří, tedy on by ho uzdravil od malomocenství jeho. ⁴A on všed, oznámil pánu svému, řka: Takto a takto pravila děvečka, kteráž jest z země Izraelské. ⁵Tedy řekl král Syrský: Jdi, vyprav se, a já pošli list králi Izraelskému. A odcházej, vzal s sebou deset centnéřů stříbra a šest tisíců zlatých, nad to desatero roucho proměnné. ⁶I přinesl list králi Izraelskému v tato slova: Hned, jakž tě dojde list tento, aj, poslal jsem k tobě Námana služebníka svého, abys ho uzdravil od malomocenství jeho. ⁷I stalo se, že když přečetl král Izraelský ten list, roztrhl roucho své a řekl: Zdali jsem já Bohem, abych mohl umrtviti a obživiti, že tento poslal ke mně, abych uzdravil muže od malomocenství jeho? Nýbrž posuďte, prosím, a pohleďte, že příčiny hledá proti mně. ⁸A když uslyšel Elizeus muž Boží, že roztrhl král Izraelský roucho své, poslal k králi, řka: Proč jsi roztrhl roucho své? Necht' nyní přijde ke mně a zvit, že jest prorok v Izraeli. ⁹A tak přibrál se Náman s jízdou svou a s vozy svými, a stál u dveří domu Elizeova. ¹⁰Poslal pak k němu Elizeus posla, řka: Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně, a uzdraveno bude tělo tvé, a čist budeš. ¹¹Tedy rozhněvav se Náman, bral se odtud a mlu-

vil: Hle, řekl jsem u sebe, že jistotně vyjde, a stoje, vzývati bude jméno Hospodina Boha svého, a vznášeje ruku svou nad místem neduživým, tak uzdraví malomocenství mé. ¹²Zdali nejsou lepší Abana a Farfar, řeky Damašské, nad všechny vody Izraelské? Zdaliž bych se nemohl v nich zmýti, abych čist byl? A obrátiv se, jel s hněvem. ¹³Ale přistoupivše služebníci jeho, mluvili k němu a řekli: Otče můj, jakkoli velikou věc prorok ten rozkázal by tobě, což bys neměl učiniti toho? Čím tedy více, když řekl: Umej se, a budeš čist. ¹⁴A protože sstoupiv, pohřžil se v Jordáně sedmkrát vedlé řeči muže Božího. I učiněno jest tělo jeho jako tělo dítěte malého, a očištěn jest. ¹⁵A hned navrátil se k muži Božímu se vším komonstvem svým, a přišed, stál před ním a řekl: Aj, již jsem poznal, žeť není Boha na vsí zemi, jediné v Izraeli. Protož nyní vezmi, prosím, dary tyto od služebníka svého. ¹⁶On pak řekl: Živť jest Hospodin, před jehož obličejem stojím, žeť nic nevezmu. A ač ho nutil, aby vzal, však nikoli nechtěl. ¹⁷I řekl Náman: Tedy nic? Ale nechť jest dáno, prosím, mně služebníku tvému břímě země na dva mezky; neboť nebude více obětovati služebník tvůj zápalů aneb obětí bohům cizím, ale Hospodinu. ¹⁸V této však věci odpust Hospodin služebníku tvému: Když vchází pán můj do chrámu Remmon, aby se tam modlil, a on podpírá se na mou ruku, že i já skláním se v chrámě Remmon. Toho sklánění mého v chrámě Remmon nechť neváží, prosím, Hospodin služebníku tvému při té věci. ¹⁹I řekl jemu: Jdi v pokoji. A když odjel od něho nedaleko, ²⁰V tom řekl Gézi služebník Elizea muže Božího: Hle, nedopustil pán můj Námanovi Syrskému tomuto, aby dáti měl z ruky své to, což přivezl. Živť jest Hospodin, žeť poběhnu za ním, a vezmu něco od něho. ²¹Protož běžel Gézi za Námanem. A vida Náman běžícího za sebou, rychle skočil s vozu vstříc jemu a řekl: Dobře-li se děje? ²²A on odpověděl: Dobře. Pán můj poslal mne, at bych řekl: Aj, teď nyní přišli ke mně dva mládenci s hory Efraim z synů prorockých; dej jim medle centněř stříbra a dvoje roucho proměnné. ²³I řekl Náman: Raději vezmi dva centněře. I přinutil ho. A svázav dva centněře stříbra do dvou pytlů, a dvoje roucho proměnné, vložil to na dva pacholky své, kteříž nesli před ním. ²⁴A když přišel na vrch, vzal to z rukou jejich, a složil v jednom domě, propustiv muže ty, kteřížto odešli. ²⁵Sám pak všed, stál před pánem svým. I řekl mu Elizeus: Odkudžto, Gézi? Odpověděl: Nechodil služebník tvůj nikam. ²⁶Kterýž řekl jemu: Zdaliž srdce mé nebylo při tom, když obrátil se muž s vozu svého vstříc tobě? Zdaliž čas byl bráti stříbro aneb roucho, aneb olivový a vinice, aneb stáda a voly, neb služebníky aneb děvky? ²⁷Protož malomocenství Námanovo přichytí se tebe i semene tvého na věky. I vyšel od tváři jeho malomocný jako snůh.

6Řekli pak synové proroctví Elizeovi: Ej, teď místo toto, v němž bydlíme s tebou, jest nám těsné. ²Medle, nechť jdeme až k Jordánu, abychom vzali odtud jeden každý jed-

no dřevo, a uděláme sobě tu místo, v němž bychom bydlili. Jimž řekl: Jděte. ³I řekl jeden: Prosím, poď také s služebníky svými. Kterýž odpověděl: A já půjdu. ⁴Takž šel s nimi. A když přišli k Jordánu, sekali dříví. ⁵I stalo se, když jeden z nich podtínal dřevo, že sekera spadla mu do vody. Tedy zkríkl a řekl: Ach, pane můj, a ta ještě byla vypůjčená. ⁶Jemuž řekl muž Boží: Kamž jest upadla? I ukázal mu to místo. Kterýž uřav dřevo, uvrhl je tam, a učinil, aby zplynula sekera. ⁷A řekl: Vezmi ji sobě. Kterýž vztáh ruku svou, vzal ji. ⁸Když pak král Syrský bojoval proti Izraelovi, a vešel v radu s služebníky svými, řka: Na tom a na tom místě položí se vojsko mé: ⁹Tedy poslal muž Boží k králi Izraelskému, řka: Viz, abys netáhl přes to místo, nebo tam Syrští jsou v zálohách. ¹⁰Protož poslal král Izraelský na to místo, o kterémž mu byl řekl muž Boží, a vystříhal ho, aby se ho šetřil a to nejednou ani dvakrát. ¹¹A tak zkormoutil se v srdci svém král Syrský pro tu věc, a svolav služebníky své, řekl jim: Proč mi neoznámíte, kdo z našich králi Izraelskému donáší? ¹²Jemuž řekl jeden z služebníků jeho: Nikoli, pane můj králi, ale Elizeus prorok, kterýž jest v Izraeli, oznamuje králi Izraelskému slova, kteráž ty mluvíš v nejtajnějším pokoji svém. ¹³Kterýž řekl: Jděte a vizte, kde jest, abych poslal a jal jej. I oznámeno jemu těmito slovy: Hle, jest v Dotain. ¹⁴Protož poslal tam koně a vozy a vojsko veliké. Kteríž přitáhše v noci, oblehli město. ¹⁵Vstav pak ráno služebník muže Božího, vyšel, a aj, vojsko obklíčilo město, koni i vozové. I řekl služebník ten jeho k němu: Ach, pane můj, což budeme dělati? ¹⁶Kterýž odpověděl: Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi. ¹⁷I modlil se Elizeus a řekl: Ó Hospodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hospodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů, a vozové ohnivi okolo Elizea. ¹⁸A když nepřátelé táhli k němu, modlil se Elizeus Hospodinu a řekl: Poraz, prosím, národ tento slepotou. I porazil je slepotou vedlé řeči Elizeovy. ¹⁹V tom řekl jim Elizeus: Nenít to ta cesta, ani to město. Podte za mnou, a dovedu vás k muži, kteréhož hledáte. Takž je vedl do Samaří. ²⁰I stalo se, když vešli do Samaří, že řekl Elizeus: Ó Hospodine, otevři oči těchto, ať vidí. Tedy otevřel Hospodin oči jejich, a viděli, že jsou u prostřed Samaří. ²¹Řekl pak král Izraelský Elizeovi, když je uzřel: Mám-liž je zmordovati, otče můj? ²²Odpověděl on: Nemor-duj. Zdaliž jsi je zjímal mečem svým a lučistěm svým, abys je zmordoval? Dej jim chleba a vody, ať jedí a pijí, a navrátí se ku pánu svému. ²³A tak připravil jim hojnost velikou, a když pojedli a napili se, propustil je. Oni pak navrátili se ku pánu svému, aniž kdy více potom lotříkové Syrští vskakovali do země Izraelské. ²⁴Stalo se potom, že shromáždil Benadad král Syrský všecka vojska svá, a přitáh, oblehl Samaří. ²⁵Pročež byl hlad veliký v Samaří; nebo aj, tak dlouho obleženo bylo, až hlava oslová byla za osmdesáte stříbrných, a čtvrtý díl míry káb trusů holubích za pět stříbrných. ²⁶I přihodilo se, když král Izraelský šel po zdi, žena jedna zvolala k němu, řkuci: Spomoz mi, pane můj králi.

²⁷Kterýž řekl: Jestliť nespomůže Hospodin, odkud já mám pomoci tobě? Zdali z humna aneb z presu? ²⁸Řekl jí ještě král: Cožtě pak? Kteráž odpověděla: Žena tato řekla mi: Dej syna svého, abychom ho dnes snědly, zítra také sníme syna mého. ²⁹I uvařily jsme syna mého, a snědly jsme jej. Potom druhého dne řekla jsem jí: Dej syna svého, abychom ho snědly. Ale ona skryla syna svého. ³⁰A když uslyšel král slova ženy té, roztrhl roucha svá. (Když pak on šel po zdi, viděl lid, an pytel byl na těle jeho zespod.) ³¹Protož řekl král: Toto mi učň Bůh a toto přidej, jestliže zůstane hlava Elizea syna Safatova na něm dnes. ³²(Elizeus pak seděl v domě svém, a starší s ním seděli.) I poslal jednoho z přítomných svých, a prvé než přišel posel ten k němu, již byl řekl starším: Nevíte-liž, že poslal ten syn vražedníkův, aby stal hlavu mou? Šetřetež, když by vcházel ten posel, zavřete dvěře a odstrčte jej ode dveří. Zdaliž i dusání noh pána jeho není za ním? ³³A když on ještě mluvil s nimi, hle, posel přicházel k němu, a řekl: Aj, toto zlé jest od Hospodina, což mám déle čekati na něj?

7Řekl pak Elizeus: Slyšte slovo Hospodinovo. Toto praví Hospodin: O tomto času zítra míra mouky bělné bude za lot stříbra, a dvě míry ječmene za lot stříbra v bráně Samařské. ²I odpověděl muži Božímu jeden z knížat, na jehož ruku král zpořáhal, a řekl: Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by to býti mohlo? Kterýž řekl: Aj, uziš očima svýma, ale nebudeš jísti z toho. ³Byli pak u vrat brány čtyři muži malomocní, kteříž řekli jeden druhému: Co tu sedíme, až bychom zemřít musili? ⁴Díme-li: Podme do města, hlad jest v městě, i zemřeme tam; pakli zde zůstaneme, také zemřeme. Protož nyní podte, a utecme do vojska Syrských. Budou-li nás živiti, zůstaneme živi; pakli nás zbijí, též zemřeme. ⁵Vstavše tedy v soumrak, aby šli k vojsku Syrských, přišli až k kraji ležení Syrského, a hle, nebylo tu žádného. ⁶Nebo Pán učinil to, aby slyšelo vojsko Syrské hřmot vozů a zvuk koňů, a tak hluk vojska velikého. I řekli jeden druhému: Hle, ze mzdy najal proti nám král Izraelský krále Hetejské a krále Egyptské, aby připadli na nás. ⁷A vstavše, utekli v soumrak a nechali tu stanů svých, a koňů svých i oslů svých, a ležení, tak jakž bylo, a utekli pro zachování života svého. ⁸Když tedy přišli malomocní ti na kraj ležení, všedše do jednoho stanu, jedli a pili, a pobravše v něm stříbro a zlato i roucha, odešli a schovali. Opět navrátivše se, vešli do jiného stanu a pobrali v něm, a odšedše, schovali. ⁹I řekli vespolek: Nedobře děláme. Den tento jest den dobrých novin, a my mlčíme. Budeme-li čekati až do svitání, postihne nás nepravost; protož nyní podte, vejduce, oznamme to domu královskému. ¹⁰A přišedše, volali na branné města, a pověděli jim, řkouce: Přišli jsme do ležení Syrského, a aj, nebylo tam žádného, ani hlasu lidského, kromě koní přivázaných a oslů přivázaných, a stanů, jakž prvé byli. ¹¹I volal ten na jiné branné, a ti ohlásili to po všem domě královském. ¹²Vstav tedy král v noci, řekl služebníkům svým: Povím

vám nyní, co jsou nám udělali Syrští. Vědí, že jsme hladoví, protož vyšli z ležení, aby se skryli v poli, řkouce: Když vyjdou z města, zjímáme je živé a vejdemo do města. ¹³K tomu odpovídaje jeden z služebníků jeho, řekl: Necht, prosím, vezmou pět koní z těch, kteříž pozůstali v městě. (Hle, oniť jsou jako i všecko množství Izraelské, jenž zůstali v něm, hle, jsou jako všecko množství Izraelské, kteréž již hyne.) Ty pošleme a přezvíme. ¹⁴A tak vzali dva koně vozni, kteréž poslal král za vojskem Syrským, řka: Jděte a vizte. ¹⁵I jeli za nimi až k Jordánu, a aj, po vši té cestě plno bylo šatů a nádob, kteréž metali od sebe Syrští, splašení jsouce. Tedy navrátivše se poslové, oznámili to králi. ¹⁶Protož vyšel lid, vzebral ležení Syrské. A byla míra mouky bělné za lot, a dvě míry ječmene za lot vedlé řeči Hospodinovy. ¹⁷Král pak byl ustanovil to kníže, na jehož ruku zpořáhal, u brány. Kteréhož pošlapal lid v bráně, tak že umřel, vedlé řeči muže Božího, kterouž mluvil, když král k němu byl sešel. ¹⁸A stalo se tak, jakž mluvil muž Boží králi, řka: Dvě míry ječmene budou za lot stříbra, a míra mouky bělné za lot stříbra zítra o tomto času v bráně Samařské. ¹⁹K čemuž bylo odpovědělo kníže muži Božímu, a řeklo: Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by to podlé řeči této býti mohlo? Jemuž on řekl: Aj, ty uziš očima svýma, ale z toho jísti nebudeš. ²⁰A tak se stalo jemu; nebo pošlapal ho lid v bráně, tak že umřel.

8Mluvil pak Elizeus k ženě té, jejíhož byl syna vzkřísil, řka: Vstaň a jdi, ty i čeled tvá, a buď pohostinu, kdežkoli budeš moci byt míti; nebo zavolal Hospodin hladu, a přijdeť na zemi za sedm let. ²Vstavši tedy žena, učinila vedlé řeči muže Božího, a odešla s čeledí svou, a bydlila pohostinu v zemi Filistinských sedm let. ³I stalo se, že když pominulo těch sedm let, navrátila se ta žena z země Filistinské, a šla, aby prosila krále za dům svůj a za pole své. ⁴Mezi tím král mluvil s Gézi, služebníkem muže Božího, řka: Vypravuj mi medle o všech věcech velikých, kteréž činil Elizeus. ⁵A když on vypravoval králi, kterak obživil mrtvého, aj žena, jejíhož syna vzkřísil, prosila krále za dům svůj a za pole své. I řekl Gézi: Pane můj králi, to jest ta žena, a tento syn její, kteréhož vzkřísil Elizeus. ⁶Tedy tázal se král ženy, kteráž vypravovala jemu. I poručil král komorníku jednomu, řka: Ať jsou navráceny všechny věci, kteréž byly její, i všechny užítky pole, ode dne, v němž opustila zemi, až po dnes. ⁷Potom přišel Elizeus do Damašku, král pak Syrský Benadad stonal. I oznámeno jemu těmito slovy: Přišel muž Boží sem. ⁸I řekl král Hazaelovi: Vezmi v ruce své dar, a jdi vstříc muži Božímu, a zeptej se Hospodina skrze něho, řka: Povstanu-li z nemoci této? ⁹A tak šel Hazael vstříc jemu, vzav s sebou dar, a všeliké věci výborné Damašské, břemena na čtyřicítci velbloudích, a přišed, stál před ním a řekl: Syn tvůj Benadad, král Syrský, poslal mne k tobě, řka: Povstanu-li z nemoci této? ¹⁰Odpověděl mu Elizeus: Jdi, pověz jemu: Zajisté mohl bys živ zůstat. Ale Hospodin mi ukázal, že jistotně umře. ¹¹V tom proměniv muž Boží tvář

svou, ukázal se k němu neochotně a plakal. ¹²Jemuž řekl Hazael: Proč pán můj pláče? Odpověděl: Proto že vím, co zlého ty učiníš synům Izraelským. Pevnosti jejich spálíš a mládence jejich zmorduješ mečem, a nemluvnátka jejich rozrážeti budeš, a těhotné jejich zroztínáš. ¹³I řekl Hazael: I což jest služebník tvůj pes, aby učiniti mohl věc tak velikou? Odpověděl Elizeus: Ukázal tě mi Hospodin, že budeš králem Syrským. ¹⁴A odšed od Elizea, přišel ku pánu svému. Kterýž řekl jemu: Což řekl Elizeus? Odpověděl: Pravil mi, že bys mohl živ zůstat. ¹⁵I stalo se nazejtří, že vzal koberec, a namočiv jej v vodě, prostřel jej na tvář jeho. I umřel, a kraloval Hazael místo něho. ¹⁶Léta pak pátého Jorama, syna Achabova krále Izraelského, a Jozafata krále Judského, počal kralovati Jehoram, syn Jozafatův král Judský. ¹⁷Ve dvou a třiceti letech byl, když počal kralovati, a kraloval osm let v Jeruzalémě. ¹⁸A chodil po cestě králů Izraelských, tak jako činil dům Achabův; nebo měl dceru Achabovu za manželku. Takž činil zlé věci před očima Hospodinovými. ¹⁹Hospodin však nechtěl zahladiti Judy pro Davida služebníka svého, jakž mu byl zaslíbil, že dá jemu svíci i synům jeho po všechny dny. ²⁰Ve dnech jeho odstoupil Edom od království Judského, a ustanovili nad sebou krále. ²¹Tou příčinou táhl Jehoram do Seir, i všickni vozové s ním. A vstav v noci, porazil Idumejské, kteříž jej byli obklíčili, i hejtmany vozů, a lid utekl do stanů svých. ²²Však předce odstoupil Edom od království Judského až do tohoto dne. Takž odstoupilo i Lebno téhož času. ²³O jiných pak věcech Jehoramových, a o všem, cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských. ²⁴I usnul Jehoram s otci svými, a pochován jest s otci svými v městě Davidově, kraloval pak Ochoziáš syn jeho místo něho. ²⁵Léta dvanáctého Jorama syna Achabova, krále Izraelského, počal kralovati Ochoziáš syn Jehorama, krále Judského. ²⁶Ve dvamecítma letech byl Ochoziáš, když počal kralovati, a kraloval jeden rok v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Atalia, dcera Amri krále Izraelského. ²⁷A chodil cestou domu Achabova, čině, což jest zlého před očima Hospodinovými, jako i dům Achabův, nebo byl zetěm domu Achabova. ²⁸Pročež vycházel s Joramem synem Achabovým, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému, do Rámot Galád; ale porazili Syrští Jorama. ²⁹A tak navrátil se král Joram, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. Ochoziáš pak syn Jehorama, krále Judského, přijel, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel; nebo tam nemocen byl.

9Prorok pak Elizeus povolal jednoho z synů prorockých, a řekl jemu: Přepaš bedra svá, a vezmi tuto nádobku oleje do ruky své, a jdi do Rámot Galád. ²A když tam přijdeš, uzříš tam Jéhu, syna Jozafata syna Namsi. K němuž když přijdeš, vyvoláš ho z prostředku bratří jeho, a uveď ho do nejtajnějšího pokojíku. ³A vezma nádobku oleje, vyleješ na hlavu jeho a díš: Toto praví Hospodin: Pomazuji tebe za krále nad Izraelem. A hned otevra dvěře, utec

a nemeškej se. ⁴I odšel mládenec ten služebník prorokův do Rámot Galád. ⁵A když přišel, aj, knížata vojska seděli. I řekl: Mámt něco pověditi, ó kníže. I řekl Jéhu: Komu ze všech nás? Odpověděl: Tobě, ó kníže. ⁶Vyvstav tedy, všel do vnitřku. I vylil olej na hlavu jeho a řekl jemu: Toto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Pomazuji tebe za krále nad lidem Hospodinovým, nad Izraelem. ⁷A zmorduješ dům Achaba pána svého; neboť pomstím krve služebníků svých proroků, a krve všech služebníků Hospodinových z ruky Jezábel. ⁸A tak zahyne všecken dům Achabův, a vypléním z domu Achabova močícího na stěnu, a zajatého i zanechaného v Izraeli. ⁹Učiním zajisté domu Achabovu, jako domu Jeroboámovu syna Nebatova, a jako domu Bázy syna Achiášova. ¹⁰Jezábel pak sežerou psi na poli Jezreel, a nebude, kdo by ji pochoval. A rychle otevřev dvěře, utekl. ¹¹A když Jéhu vyšel k služebníkům pána svého, řekl mu jeden: Dobře-li se děje? Proč přišel ten blázen k tobě? Odpověděl jim: Vy znáte člověka i řeč jeho. ¹²I řekli: Klamt jest, pověz nám medle. Kterýž řekl: Takto a takto mluvil mi, řka: Toto praví Hospodin: Pomazuji tě za krále nad Izraelem. ¹³Tedy rychle vzali jeden každý roucho své, a prostřeli pod něj na nejvyšším stupni, a troubíce v troubu, pravili: Kralujeť Jéhu. ¹⁴Zatím spuntoval se Jéhu syn Jozafata, syna Namsi, proti Joramovi, (když Joram ostříhaje Rámot Galád spolu se vším Izraelem, před Hazaelem králem Syrským, ¹⁵Navrátil se byl Joram král, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští, když bojoval proti Hazaelovi králi Syrskému). A řekl Jéhu: Vidi-li se vám, nechť nevychází žádný z města, kterýž by šel a oznámil to v Jezreel. ¹⁶I vsedl na vůz Jéhu a jel do Jezreel, nebo Joram ležel tam. Ochoziáš také král Judský přijel byl, aby navštívil Jorama. ¹⁷V tom strážný, kterýž stál na věži v Jezreel, když viděl houf Jéhu přicházející, řekl: Vidím jakýsi houf. I řekl Joram: Povolej jízdného, a pošli vstříc jim, aby se otázal: Jest-li pokoj? ¹⁸I vyjel jízdný proti nim a řekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu: Co tobě do pokoje? Jeď za mnou. Protož oznámil to strážný, řka: Přijel posel až k nim, ale nevracuje se. ¹⁹Ještě poslal druhého jízdného. Kterýž přijel k nim a řekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu: Co tobě do pokoje? Jeď za mnou. ²⁰Opět oznámil to strážný, řka: Přijel až k nim, ale nevrací se. Příjezd pak jest jako příjezd Jéhu syna Namsi; nebo vztekle jede. ²¹Tedy řekl Joram: Zapřáhní. I zapřáhl k vozu jeho. Takž vyjel Joram král Izraelský a Ochoziáš král Judský, každý na voze svém, a vyjevše proti Jéhu, potkali se s ním na poli Nábota Jezreelského. ²²I stalo se, když uzřel Joram Jéhu, že řekl: Jest-liž pokoj, Jéhu? Odpověděl: Jaký pokoj, poněvadž ještě smilství Jezábel matky tvé a kouzelnictví její velmi mnohá trvají? ²³Pročež obrátiv se Joram, utíkal a řekl Ochoziášovi: Zrada, Ochoziáši! ²⁴Ale Jéhu pochytil lučiště, postřelil Jorama mezi ramenem jeho, tak že střela pronikla srdce jeho. I padl na voze svém. ²⁵Zatím řekl Jéhu Badakerovi, hejtmanu svému: Vezma, povrz jej na pole Nábota Jezreelského;

nebo pamatuješ, když jsme já a ty jeli spolu za Achabem otcem jeho, že Hospodin vynesl proti němu pohrůžku tuto, řka: ²⁶Zajisté krve Nábotovy a krve synů jeho, kterouž jsem viděl včera, řekl Hospodin, pomstím na tobě na poli tomto. Hospodin to řekl, nyní tedy vezma, povrz jej na pole, vedlé řeči Hospodinovy. ²⁷Ochoziáš pak král Judský užřev to, utíkal cestou k domu zahradnímu. Ale honil ho Jéhu a řekl: I toho zabíte na voze jeho. Takž ho ranili, když vyjžděl k Guru, kteréž jest podlé Jibleam. I utekl do Mageddo a tam umřel. ²⁸Kteréhož vloživše na vůz služebníci jeho, vezli jej do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobě jeho s otci jeho v městě Davidově. ²⁹Léta jedenáctého Jorama syna Achabova počal kralovati Ochoziáš nad Judou. ³⁰Potom Jéhu přijel do Jezreel. O čemž když uslyšela Jezábel, ulíčila tvář svou, a ozdobila hlavu svou, a vyhlédala z okna. ³¹A když Jéhu jel skrze bránu, řekla: Jest-li pokoj, ó Zamri, morděři pána svého? ³²On pak pozdvih tváři své k oknu, řekl: Kdo drží se mnou, kdo? I vyhlédli na něj dva či tři komorníci její. ³³Jimž řekl: Svrzte ji. Kteřížto svrhli ji. I pokropena jest krví její stěna i koni; a tak pošlapal ji. ³⁴A když přijel, jedl a pil, a řekl: Pohledte již na tu zlořečenou a pochovejte ji, nebť jest dcera královská. ³⁵Protož odšedše, aby ji pochovali, nenalezli z ní než leb a nohy a dlaně rukou. ³⁶A navrátivše se, pověděli jemu. Kterýž řekl: Slovo Hospodinovo jest, kteréž mluvil skrze služebníka svého, Eliáše Tesbitského, řka: Na poli Jezreel žráti budou psi tělo Jezábel. ³⁷Budiž tedy tělo Jezábel na poli Jezreel, jako hnůj na svrchku pole, tak aby žádný neřekl: Tato jest Jezábel.

10Měl pak Achab sedmdesáte synů v Samaří. I napsal Jéhu list, a poslal jej do Samaří k knížatům Jezreelským, starším, a kteříž chovali syny Achabovy, s tímto poručením: ²Hned jakž vás dojde list tento, poněvadž u vás jsou synové pána vašeho, jsou i vozové u vás, i koni, i město hrazené a zbroj, ³Vyberte nejlepšího a nejpůsobnějšího z synů pána svého, a posadte na stolicí otce jeho, a bojujte za dům pána svého. ⁴Kteříž bojíce se náramně, pravili: Aj, dva králové neostáli před ním, a kterak my oстоjíme? ⁵A tak poslal ten, kterýž byl ustanoven nad domem, a kterýž ustanoven byl nad městem, i starší, a kteříž chovali syny Achabovy, k Jéhu, řkouce: Služebníci tvoji jsme, a všechno, což nám rozkážeš, učiníme. Neustanovíme žádného krále; což se tobě dobře líbí, učíš. ⁶I napsal k nim list po druhé, řka: Jste-li moji a hlasu mého posloucháte-li, vezmouce hlavy všech synů pána svého, přidejte ke mně zítra o tomto času do Jezreel. (Synů pak králových bylo sedmdesáte mužů u nejpřednějších v městě, kteříž chovali je.) ⁷Tedy stalo se, jakž jich došel list ten, že zjímali syny královské, a zbili sedmdesáte mužů, a vkladše hlavy jejich do košů, poslali je k němu do Jezreel. ⁸A přišed posel, oznámil jemu, řka: Přinesli hlavy synů královských. A on řekl: Skladte je na dvě hromady u vrat brány až do jitra. ⁹Potom ráno vyšed, postavil se a řekl všemu lidu: Spra-

vedliví jste vy. Aj, já spuntoval jsem se proti pánu svému a zabil jsem jej; kdo by pobil tyto všechny? ¹⁰Věztež nyní, že nepochybilo nižádné slovo Hospodinovo, kteréž mluvil Hospodin proti domu Achabovu, ale vykonal Hospodin to, což byl mluvil skrze služebníka svého Eliáše. ¹¹A tak pobil Jéhu všechny, kteříž pozůstali z domu Achabova v Jezreel, i všechny nejpřednější jeho, i známé jeho, i kněží jeho, tak že nezůstalo z nich žádného živého. ¹²Potom vstav, odebral se a jel do Samaří, a již byl v Betekedu pastýřů na cestě. ¹³I našel tam Jéhu bratří Ochoziáše, krále Judského, a řekl: Kdo jste vy? Odpověděli: Jsme bratří Ochoziášovi a jdeme, abychom pozdravili synů králových a synů královny. ¹⁴Tedy řekl: Zjímejte je živé. I zjímali je živé, a pobili je u čisterny v Betekedu, čtyřidceti a dva muže, a nezůstal z nich žádný. ¹⁵Potom bera se odtud, našel Jonadaba syna Rechabova, kterýž se s ním potkal, a pozdravil ho. I řekl jemu: Jest-liž srdce tvé přímé, jako jest srdce mé s srdcem tvým? Odpověděl Jonadab: Jest, arci jest. Řekl Jéhu: Podejž mi ruky své. I podal mu ruky své. A on kázal mu vsednouti k sobě na vůz, ¹⁶A řekl: Pojed se mnou, a viz horlivost mou pro Hospodina. A tak vezli jej na voze jeho. ¹⁷Když pak přijel do Samaří, pobil všechny, kteříž byli pozůstali z domu Achabova v Samaří, a vyhledil jej vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil k Eliášovi. ¹⁸Zatím shromáždív Jéhu všechnen lid, řekl jim: Achab málo sloužil Bálovi, Jéhu bude mu více sloužiti. ¹⁹Protož nyní všechny proroky Bálovy, všechny služebníky jeho, a všechny kněží jeho svolajte ke mně, ať žádný tam nezůstává; nebo velikou obět budu obětovati Bálovi. Kdož by koli nebyl přítomen, nezůstane živ. Ale Jéhu činil to chytře, aby vyhledil ctitele Bálovy. ²⁰Řekl také Jéhu: Zasvěťte svátek Bálovi. I prohlásili jej. ²¹Rozeslal zajisté Jéhu po vší zemi Izraelské. I sešli se všickni ctitelé Bálovi, tak že nezůstalo ani jednoho, ješto by nepřišel. A když vešli do domu Bálova, naplněn jest dům Báluv, od jednoho konce až do druhého. ²²Tedy řekl tomu, kterýž vládl rouchem: Vynes roucha všechněm ctitelům Bálovým. I přinesl jim roucha. ²³Potom všel i Jéhu a Jonadab syn Rechabův do domu Bálova, a řekl ctitelům Bálovým: Vyhleďte a vizte, ať není zde s vámi někdo z ctitelů Hospodinových, kromě samých ctitelů Bálových. ²⁴A tak vešli, aby obětovali oběti a zápaly. Jéhu pak postavil sobě vně osmdesáte mužů, jimž byl řekl: Jestliže kdo uteče z lidí těch, kteréž já uvozuji vám v ruce vaše, život váš za život jeho. ²⁵I stalo se, když kněz dokonal obětování zápalu, řekl Jéhu drabantům a hejtmanům: Vejdětež a zbíte je, ať žádný neuchází. Kteřížto pobili je ostroší meče, a rozmetali těla jejich drabanti a hejtmané. Potom šli dále do každého města, kdež byl dům Báluv, ²⁶A vymítajíce modly z domu Bálova, pálili je. ²⁷Zkazili také modlu Bálovu, a zbořivše dům jeho, nadělali z něho záchodu až do dnešního dne. ²⁸A tak vyplnil Jéhu Bále z lidu Izraelského. ²⁹A však proto od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, neodstoupil Jéhu, totiž od těch telat zlatých, kteráž byla v Bethel a v Dan. ³⁰Tedy

řekl Hospodin Jéhu: Poněvadž jsi snažně vykonal to, což dobrého jest před očima máma, a všechny věci, kteréž jsem měl v srdci svém, učinil jsi domu Achabovu, synové tvoji až do čtvrtého pokolení seděti budou na stolici Izraelské.³¹ Ale Jéhu nebyl toho pilen, aby chodil v zákoně Hospodina, Boha Izraelského, celým srdcem svým, aniž odstoupil od hříchů Jeroboáma, kterýž byl uvedl v hříchy lid Izraelský.³² Za těch dnů počal Hospodin zmenšovati Izraele; nebo je porazil Hazael po všech končinách Izraelských,³³ Od Jordánu, proti východu slunce, všecku zemi Galád, Gádovu a Rubenovu i Manassesovu, od Aroer, kteréž jest při potoku Arnon, tak Galád jako Bázan.³⁴ O jiných věcech Jéhu, a cožkoli činil, i o vší síle jeho, sepsáno jest v knize o králích Izraelských.³⁵ I usnul Jéhu s otci svými, a pochovali jej v Samaří, a kraloval Joachaz syn jeho místo něho.³⁶ Dnů pak, v nichž kraloval Jéhu nad lidem Izraelským v Samaří, bylo let osmccetma.

11 Atalia pak matka Ochoziášova viduci, že umřel syn její, vstavši, pomordovala všecko símě královské.² Ale Jozaba dcera krále Jehorama, sestra Ochoziášova, vzala Joasa syna Ochoziášova, a ukradši ho z prostředku synů královských, kteříž mordováni byli, skryla jej i s chůvou jeho v pokoji, kdež lůže byla. A tak skryli ho před Atalií, a není zamordován.³ I byl s ní v domě Hospodinově tajně za šest let, v nichž Atalia kralovala nad zemí.⁴ Léta sedmého poslav Joiada, povolal setníků, hejtmanů a drabantů. I uvedl je k sobě do domu Hospodinova, a učinil s nimi smlouvu, a zavázav je přísahou v domě Hospodinově, ukázal jim syna králova.⁵ A přikázal jim, řka: Tato jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v sobotu, a držíte stráž, bude při domě králově,⁶ A díl třetí bude u brány Sur, a třetí díl bude u brány za drabanty, a budete stráž držeti, ostříhající domu tohoto před outokem.⁷ Vy pak všickni, kteříž byste odjíti měli v sobotu, po vykonání povinnosti při domě Hospodinově, ve dvě poboční stráže rozdělání, budete při králi.⁸ A tak obstoupíte krále vůkol, jeden každý majíce braň svou v rukou svých. Kdož by pak šel do šiku vašeho, ať umře; a budete při králi, když bude vycházeti i když bude vcházeti.⁹ Protož učinili setníci ti všechny věci tak, jakž byl rozkázal Joiada kněz, a vzavše jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu a kteříž odcházeli v sobotu, přišli k Joiadovi knězi.¹⁰ I dal kněz setníkům kopí a pavézy, kteréž byly Davida krále, a kteréž byly v domě Hospodinově.¹¹ Stáli pak ti drabantí, jeden každý držíce braň svou v ruce své, od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti domu při králi vůkol.¹² Tedy vyvedl syna králova, a vstavil na něj korunu a ozdobu. I ustanovili jej králem a pomazali ho, a plésající rukama, říkali: Živ buď král!¹³ V tom uslyševši Atalia hluk plésajícího lidu, vešla k lidu do domu Hospodinova.¹⁴ A když pohleděla, a aj, král stál na místě vyšším, vedle obyčeje s knížaty, a trouby byly před králem, a všecken lid země byl vesel, i troubili v trouby. Tedy roztrhla Atalia

roucho své a zkríkla: Spiknutí, spiknutí!¹⁵ Protož rozkázal Joiada kněz těm setníkům ustaveným nad vojskem, řka jim: Pustte ji prostředkem řadu, a i toho, kdož by za ní šel, zabíte mečem. Nebo byl řekl kněz: Ať není zabita v domě Hospodinově.¹⁶ I pustili ji. Ale když přišla na cestu, kudy koni vcházejí do domu královského, tu jest zabita.¹⁷ Tedy učinil Joiada smlouvu mezi Hospodinem a mezi králem, i mezi lidem, aby byli lid Hospodinův; též mezi králem a mezi lidem.¹⁸ Potom šel všecken lid země do domu Bálova, a zbořili jej, i oltáře jeho a obrazy jeho v kusy stroskotali; Matana také kněze Bálova zabili před oltáři. Kněz pak znovu nařídil přísluhující v domě Hospodinově.¹⁹ A pojav ty setníky a hejtmany, i drabanty se vším lidem země, provázeli krále z domu Hospodinova, a přišli cestou k bráně drabantů do domu královského. Kdežto posadil se na stolicí královské.²⁰ I veselil se všecken lid země, a město se upokojilo. Atalii pak zabili mečem u domu královského.²¹ A byl Joas v sedmi letech, když počal kralovati.

12 Léta sedmého Jéhu počal kralovati Joas, a kraloval čtyřicet let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Sebia z Bersabé.² I činil Joas, což dobrého jest před očima Hospodinovýmá po všechny dny své, pokudž ho vyučoval Joiada kněz.³ A však výsosti nebyly zkaženy, ještě lid obětoval a kadil na těch výsostech.⁴ Řekl pak Joas kněžím: Všecky peníze svaté, kteréž se vnášejí do domu Hospodinova, totiž peníze těch, kteříž jdou v počet, a peníze ceny za osobu jednoho každého, a všechny peníze, kteréž by kdo dobrovolně uložil dáti do domu Hospodinova,⁵ Vezmou kněží k sobě, jeden každý od známého svého, a oni opraví zbořeniny domu všudy, kdež by bylo zboření.⁶ Stalo se potom léta dvacátého třetího krále Joasa, když ještě neopravili kněží zbořenin chrámových,⁷ Že povolal král Joas Joiady kněze i jiných kněží, a řekl jim: Proč neopravujete zbořenin chrámových? Protož nyní nepřijímejte peněz od známých svých, ale na zbořeniny domu dávejte je.⁸ Jemuž povolí vše kněží, nebrali peněz od lidu, ani neopravovali domu.⁹ Protož Joiada kněz vzav jednu truhlici, udělal díru v víku jejím, a postavil ji vedlé oltáře po pravé straně, kudy se vchází do domu Hospodinova. I postavili tu kněží ostříhající prahu i všech peněz, kteréž vnášíny byly do domu Hospodinova.¹⁰ A když rozuměli, že by mnoho peněz bylo v truhlici, tedy přicházel kancléř královský a kněz nejvyšší, a sčítše, schovávali ty peníze, kteréž se nalézaly v domě Hospodinově.¹¹ Odkudž vydávali peníze hotové v ruce řemeslníků postavených nad dílem domu Hospodinova, a ti obraceli je na tesaře a dělníky, kteříž opravovali dům Hospodinův,¹² Totiž na zedníky a kameníky, a k jednaní dříví i tesaného kamení, aby opraveny byly zbořeniny domu Hospodinova, i na všecko to, což obráceno mělo býti na dům k opravě jeho.¹³ A však nebylo děláno do domu Hospodinova číší stříbrných, žaltářů, kotlíků, trub a žádné nádoby zlaté, ani nádoby stříbrné z peněz, kteréž přinášíny byly do domu Hospodinova,¹⁴ Ale těm, kteříž představení byli

nad dílem, dávali je, a opravovali na ně dům Hospodinův.¹⁵ Aniž žádali počtu od mužů těch, jimž v ruce peníze dávali, aby platili dělníkům; nebo věrně dělali.¹⁶ Peněz za vinu, a peněz za hříchy nebylo vnášino do domu Hospodinova; kněžím se dostávaly.¹⁷ Tedy vytáhl Hazael král Syrský, a bojoval proti Gát a dobyl ho. Potom obrátil Hazael tvář svou, aby táhl proti Jeruzalému.¹⁸ Protož pobral Joas král Judský všechny věci svaté, kterýchž byli nadali Jozafat a Jehoram a Ochoziáš, otcové jeho, králové Judští, i to, čehož sám posvětil, i všecko zlato, kteréž se našlo v pokladích domu Hospodinova a domu královského, a poslal k Hazaelovi králi Syrskému. I odtáhl od Jeruzaléma.¹⁹ O jiných pak činech Joasových, a cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských.²⁰ Potom povstavše služebníci jeho, spikli se spolu, a zabili Joasa v Betmillo, kudy se chodí do Sila,²¹ Totiž Jozachar syn Simatův, a Jozabad syn Somerův. Ti služebníci jeho zabili ho, a umřel. I pochovali jej s otci jeho v městě Davidově, a kraloval Amaziáš syn jeho místo něho.

13 Léta tříměsíčního Joasa syna Ochoziáše, krále Judského, kraloval Joachaz syn Jéhu nad Izraelem v Samaří sedmnácte let.² A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými; nebo následoval hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, a neuchýlil se od nich.³ I rozhněvala se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Hazaele krále Syrského, a v ruku Benadada syna Hazaelova po všechny ty dny.⁴ Ale když se modlil Joachaz Hospodinu, vyslyšel jej Hospodin. Viděl zajisté trápení Izraelské, že je srušoval král Syrský.⁵ Protož dal Hospodin Izraelovi vysvoboditele, a vyšli z ruky Syrských, i bydlili synové Izraelští v příbytcích svých jako kdy prvé.⁶ Však proto neodstoupili od hříchů domu Jeroboáma, kterýž přivedl k hřešení Izraele, nýbrž v nich chodili, ano i háj ještě zůstával v Samaří,⁷ Ačkoli nezanechal Joachazovi lidu, kromě padesáti jízdných a desíti vozů a desíti tisíců pěších; nebo je pohubil král Syrský, a setřel je jako prach při mlácení.⁸ O jiných pak činech Joachazových, a cožkoli činil, i o síle jeho zapsáno jest v knize o králích Izraelských.⁹ I usnul Joachaz s otci svými, a pochovali ho v Samaří. Kraloval pak Joas syn jeho místo něho.¹⁰ Léta třicátého sedmého Joasa krále Judského kraloval Joas syn Joachazův nad Izraelem v Samaří šestnácte let.¹¹ A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, neuchýliv se od žádných hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, ale chodil v nich.¹² O jiných pak činech Joasových, i cožkoli činil, i o síle jeho, kterouž bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.¹³ I usnul Joas s otci svými, a sedl Jeroboám na stoličce jeho. I pochován jest Joas v Samaří s králi Izraelskými.¹⁴ Elizeus pak roznemohl se nemocí těžkou, v kteréž i umřel. A přišel byl k němu Joas král Izraelský, a pláče nad ním, řekl: Otče můj, otče můj, vozové Izraelští a jízdo jeho!¹⁵ Ale Elizeus řekl jemu: Vezmi lučiš-

tě a střely. I vzav, přinesl k němu lučiště a střely.¹⁶ Řekl dále králi Izraelskému: Vezmi v ruku svou lučiště. I vzal je v ruku svou. Vložil také Elizeus ruce své na ruce královny.¹⁷ A řekl: Otevři to okno k východu. A když otevřel, řekl Elizeus: Střelíš. I střelil. Tedy řekl: Střela spasení Hospodinova a střela vysvobození proti Syrským; nebo porazíš Syrské v Afeku, až i do konce vyhladíš je.¹⁸ Opět řekl: Vezmi střely. I vzal. Tedy řekl králi Izraelskému: Střílej k zemi. I střelil po třikrát, potom tak nechal.¹⁹ Pročež rozhněvav se na něj muž Boží, řekl: Měls pětkrát neb šestkrát střeliti, ješto bys byl porazil Syrské, ažbys je i do konce byl vyhladil; nyní pak jen po třikrát porazíš Syrské.²⁰ Potom umřel Elizeus, a pochovali ho. Lotřikovové pak Moábští vtrhli do země nastávajícího roku.²¹ I stalo se, když pochovávali jednoho, že uzřevše ty lotřiky, uvrhli muže toho do hrobu Elizeova. Kterýžto muž, jakž tam padl, a dotekl se kostí Elizeových, ožil a vstal na nohy své.²² Hazael pak král Syrský, srušoval Izraele po všechny dny Joachaza.²³ A milostiv jsa jim Hospodin, slitoval se nad nimi, a popatřil na ně, pro smlouvu svou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem, a nechtěl jich zahladiti, aniž zavrhl jich od tváři své až do tohoto času.²⁴ I umřel Hazael král Syrský, a kraloval Benadad syn jeho místo něho.²⁵ Protož Joas syn Joachazův pobral zase města z ruky Benadada syna Hazaelova, kteráž byl vzal z ruky Joachaza otce jeho válečně; nebo po třikrát porazil ho Joas, a navrátil města Izraelská.

14 Léta druhého Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, kraloval Amaziáš syn Joasa, krále Judského.² V pětměsíctma letech byl, když počal kralovati, a kraloval dvacet devět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma.³ Ten činil to, což dobrého jest před očima Hospodinovými, ačkoli ne tak jako David otec jeho. Všecko, což činil Joas otec jeho, tak činil.⁴ A však výsostí nezkazili, ješto lid obětoval a kadil na výsostech.⁵ I stalo se, když upevněno bylo království v ruce jeho, že pobil služebníky své, kteříž byli zabili krále otce jeho.⁶ Synů pak těch vraždníků nepobil, jakož jest psáno v knize zákona Mojžíšova, kdež přikázal Hospodin, řka: Nebudouť na hrdle trestání otcové za syny, aniž synové trestání budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svůj hřích umře.⁷ On také porazil Idumejských v údolí solnatém deset tisíců, a dobyl Sela bojem. I nazval jméno jeho Jektehél až do tohoto dne.⁸ Tedy poslal Amaziáš posly k Joasovi synu Joachaza, syna Jéhu krále Izraelského, řka: Nuže, pohledme sobě v oči.⁹ Zase poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému a řekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíře polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák.¹⁰ Že jsi mocně porazil Idumejské, protož pozdvihlo tě srdce tvé. Chlub se a sed v domě svém. I proč se máš plésti v neštěstí, abys padl ty i Juda s tebou?¹¹ Ale Amaziáš neuposlechl. Protož vytáhl Joas král Izraelský, a pohledli sobě v oči, on s Amaziášem králem Jud-

ským u Betsemes Judova. ¹²I poražen jest Juda od Izraele, a utíkali jeden každý do příbytků svých. ¹³Amaziáše pak krále Judského, syna Joasa syna Ochoziášova, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a přitáh do Jeruzaléma, zbořil zed Jeruzalémskou, od brány Efraim až k bráně úhlu, na čtyři sta loktů. ¹⁴A pobral všechno zlato i stříbro, a všechny nádoby, kteréž se nalézaly v domě Hospodinově a v pokladích domu královského, také i mládence zastavené, a navrátil se do Samaří. ¹⁵O jiných pak činech Joasa, kteréž činil, i síle jeho, a kterak bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, psáno jest v knize o králích Izraelských. ¹⁶I usnul Joas s otci svými, a pochován jest v Samaří s králi Izraelskými, i kraloval Jeroboám syn jeho místo něho. ¹⁷Živ pak byl Amaziáš syn Joasův, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let. ¹⁸O jiných pak věcech Amaziášových psáno jest v knize o králích Judských. ¹⁹Potom spuntovali se proti němu v Jeruzalémě, a on utekl do Lachis. Protož poslali za ním do Lachis, a zamordovali ho tam. ²⁰Odkudž odnesli jej na koních, a pochován jest v Jeruzalémě s otci svými v městě Davidově. ²¹Tedy všecken lid Judský vzali Azariáše, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili ho za krále na místě otce jeho Amaziáše. ²²Onť jest vzdělal Elat a dobyl ho Judovi, když byl již usnul král s otci svými. ²³Léta patnáctého Amaziáše syna Joasa, krále Judského, kraloval Jeroboám syn Joasa, krále Izraelského, v Samaří čtyřidceti a jedno léto. ²⁴A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, neuchýliv se od žádných hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele. ²⁵On zase dobyl končin Izraelských od toho místa, kudy se jde do Emat, až k moři pustému, vedlé řeči Hospodina Boha Izraelského, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Jonáše syna Amaty proroka, kterýž byl z Gethefer. ²⁶Nebo viděl Hospodin trápení Izraele těžké náramně, a že jakož zajatý, tak i zanechaný s nic býti nemůže, aniž jest, kdo by spomohl Izraelovi. ²⁷A nemluvil Hospodin, že by chtěl zahladiti jméno Izraele, aby ho nebylo pod nebem; protož vysvobodil je skrze Jeroboáma syna Joasova. ²⁸O jiných pak věcech Jeroboámových, a cožkoli činil, i o síle jeho, a kterak bojoval, jak zase dobyl Damašku a Emat Judova Izraelovi, psáno jest v knize o králích Izraelských. ²⁹I usnul Jeroboám s otci svými, s králi Izraelskými, a kraloval Zachariáš syn jeho místo něho.

15Léta sedmcecítmého Jeroboáma krále Izraelského kraloval Azariáš syn Amaziáše, krále Judského. ²V šestnácti letech byl, když počal kralovati, a kraloval padesáte dvě létě v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Jecholia z Jeruzaléma. ³Ten činil, což dobrého jest před očima Hospodinovýmá vedlé všech věcí, kteréž činil Amaziáš otec jeho. ⁴A však výsosti nezkazili, ještě lid obětoval a kadil na výsostech. ⁵Ranil pak Hospodin krále, tak že byl malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domě obzvláštním. Pročež Jotam syn královský držel správu nad domem, soude lid země. ⁶O jiných pak činech Azariášových, i cožkoli

činil, psáno jest v knize o králích Judských. ⁷I usnul Azariáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho v městě Davidově, a kraloval Jotam syn jeho místo něho. ⁸Léta třidcátého osmého Azariáše krále Judského kraloval Zachariáš syn Jeroboamův nad Izraelem v Samaří šest měsíců. ⁹A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, jakž činili otcové jeho, neuchýliv se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele. ¹⁰I spikl se proti němu Sallum syn Jábes a bil ho před lidem, i zabil jej a kraloval místo něho. ¹¹O jiných pak věcech Zachariášových zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ¹²Totť jest slovo Hospodinovo, kteréž mluvil k Jéhu, řka: Synové tvoji do čtvrtého kolena seděti budou na stolici Izraelské. A tak se stalo. ¹³Sallum syn Jábesův kraloval léta třidcátého devátého Uziáše krále Judského, a kraloval jeden měsíc v Samaří. ¹⁴Nebo přitáhl Manahem syn Gádi z Tera, a přišed do Samaří, porazil Sallum syna Jábes v Samaří, a zabiv jej, kraloval na místě jeho. ¹⁵O jiných pak činech Sallum i spiknutí jeho, kteréž učinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ¹⁶Tehdy pohubil Manahem město Tipsach, a všechny, kteréž byli v něm, i všechny končiny jeho od Tera, proto že mu ho neotevřeli. I pomordoval je, a všechny těhotné jejich zroztínal. ¹⁷Léta třidcátého devátého Azariáše krále Judského kraloval Manahem syn Gádi nad Izraelem v Samaří za deset let. ¹⁸A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, neodvrátiv se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, (kterýž přivedl Izraele k hřešení), po všechny dny své. ¹⁹Když pak vytáhl Ful král Assyrský proti zemi té, dal Manahem Fulovi deset tisíc centněřů stříbra, aby mu byl nápomocen k utvrzení království v rukou jeho. ²⁰I uložil Manahem daň na Izraele, na všechny bohaté, aby dávali králi Assyrskému jeden každý po padesáti lotech stříbra. Takž obrátiv se král Assyrský, nemeškal se více tu v zemi. ²¹O jiných pak činech Manahemových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ²²I usnul Manahem s otci svými, a kraloval Pekachia syn jeho místo něho. ²³Léta padesátého Azariáše, krále Judského, kraloval Pekachia syn Manahemův nad Izraelem v Samaří dvě létě. ²⁴A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, neuchýliv se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele. ²⁵Tedy spuntoval se proti němu Pekach syn Romeliův, hejtman jeho, s Argobem i s Ariášem, a zabil jej v Samaří na paláci domu královského, maje s sebou padesáte mužů Galádských. A zabiv jej, kraloval místo něho. ²⁶Jiní pak skutkové Pekachia a všechno, což činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ²⁷Léta padesátého druhého Azariáše krále Judského kraloval Pekach syn Romeliův nad Izraelem v Samaří dvadeceti let. ²⁸A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, aniž odstoupil od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele. ²⁹Za dnů Pekacha krále Izraelského přitáhl Tiglatfalazar král Assyrský, a vzal Jon a Abel, dům Maacha a Janoe, Kedes a Azor, i Galád a Galilei, i všechnu zemi Neftalím, a přenesl obyvatele jejich do Assyrie. ³⁰Tedy spuntoval se

Ozee syn Ela, proti Pekachovi synu Romeliovu, a raniv ho, zabil jej, a kraloval na místě jeho léta dvacátého Jotama syna Uziášova. ³¹O jiných pak činech Pekachových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ³²Léta druhého Pekacha syna Romelia, krále Izraelského, kraloval Jotam syn Uziáše, krále Judského. ³³V pětmecítma letech byl, když počal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Jerusa, dcera Sadochova. ³⁴A činil to, což pravého jest před očima Hospodinovýmá. Všecko, jakž činil Uziáš otec jeho, tak činil. ³⁵A však výsosti nebyly zkaženy, ještě lid obětoval a kadil na výsostech. On vystavěl bránu hořejší domu Hospodinova. ³⁶O jiných pak činech Jotamových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Judských. ³⁷Za dnů těch počal Hospodin posílati na Judu Rezina krále Syrského a Pekacha syna Romeliova. ³⁸I usnul Jotam s otci svými, a pochován jest s otci svými v městě Davida otce svého. I kraloval Achas syn jeho místo něho.

16Sedmnáctého léta Pekacha syna Romeliova kraloval Achas syn Jotama, krále Judského. ²Ve dvacítii letech byl Achas, když kralovati počal, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě, ale nečinil toho, což pravého jest, před Hospodinem Bohem svým, jako David otec jeho. ³Nýbrž chodil po cestě králů Izraelských; nadto i syna svého dal provésti skrze oheň vedlé ohavností pohanských, kteréž byl Hospodin vyplnil před obličejem synů Izraelských. ⁴Obětoval také a kadil na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným. ⁵Tedy vytáhl Rezin král Syrský a Pekach syn Romeliášův, král Izraelský, proti Jeruzalému k boji, a oblehli Achasa. Ale nemohli ho dobytí. ⁶(Toho času Rezin král Syrský odtrhl zase město Elat k Syrii, a vyplnil Židy z Elot; Syřtí pak přišedše do Elat, bydlili tam až do dnešního dne.) ⁷I poslal Achas posly k Tiglatfalazarovi králi Assyřskému, řka: Služebník tvůj a syn tvůj jsem, přitáhni a vysvoboď mne z ruky krále Syrského, a z ruky krále Izraelského, kteréž povstali proti mně. ⁸A pobrav Achas stříbro a zlato, kteréž se naléztí mohlo v domě Hospodinově a v pokladích domu královského, poslal králi Assyřskému dar. ⁹Tedy povolil jemu král Assyřský, a přitáhl k Damašku a dobyl ho, a přenesl obyvatele jeho do Kir, Rezina pak zabil. ¹⁰I vypravil se král Achas vstříc Tiglatfalazarovi králi Assyřskému do Damašku. A uzřev král Achas oltář v Damašku, poslal k Uriášovi knězi podobenství toho oltáře, a formu jeho vedlé všelikého díla jeho. ¹¹I vzdělal Uriáš kněz oltář vedlé všeho toho, což byl poslal král Achas z Damašku. Tak učinil kněz Uriáš, prvé než se vrátil král Achas z Damašku. ¹²Když se pak navrátil král z Damašku, uzřev ten oltář přistoupil k němu a obětoval na něm. ¹³A tak zapálil zápal svůj i suchou obět svou, a obětoval obět mokrou svou, a pokropil krví oltáře z pokojných obětí svých. ¹⁴Oltář pak měděný, kterýž byl před Hospodinem, přenesl z přední strany domu, aby nestál mezi oltářem jeho a mezi domem Hospodinovým, a postavil jej po boku oltá-

ře svého k půlnoci. ¹⁵I přikázal král Achas knězi Uriášovi, řka: Na větším oltáři obětuj zápalu jitřní, a obět suchou večerní, a obět zápalnou královskou s obětí suchou její, i obět zápalnou všeho lidu země, a oběti suché jejich, i oběti mokré jejich, a všelikou krví zápalu a všelikou krví oběti kropiti budeš na něj, oltář pak měděný bude mi k doptávání se Boha. ¹⁶Tedy učinil Uriáš kněz všecko, jakž mu přikázal Achas. ¹⁷Osekal také král Achas přepásaní podstavků, a odjal od nich pánve, a moře složil s volů měděných, kteříž byli pod ním, a položil je na dlážení kamenné. ¹⁸Zastření také sobotní, kteréž byli udělali v domě, a vcházení královské z zevnitř odjal od domu Hospodinova, boje se krále Assyřského. ¹⁹Jiní pak skutkové krále Achasa, kteréž činil, zapsáni jsou v knize o králích Judských. ²⁰I usnul Achas s otci svými, a pochován jest s nimi v městě Davidově, a kraloval Ezechiáš syn jeho místo něho.

17Léta dvanáctého Achasa krále Judského kraloval Ozee syn Ela v Samaří nad Izraelem devět let. ²A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, ač ne tak jako jiní králové Izraelští, kteříž byli před ním. ³Proti němuž přitáhl Salmanazar král Assyřský. I učiněn jest Ozee služebníkem jeho, a dával mu plat. ⁴Shledal pak král Assyřský při Ozee puntování; nebo poslal posly k Sua králi Egyptskému, a neposílal králi Assyřskému ročního platu. Protož oblehl ho král Assyřský, a svázaného dal do žaláře. ⁵I táhl král Assyřský po vsi zemi; přitáhl také do Samaří, a ležel u ní tři léta. ⁶Léta pak devátého Ozee vzal král Assyřský Samaří, a přenesl Izraele do Assyrie, a osadil je v Chelach a v Chabor při řece Gozan, a v městech Médských. ⁷To se stalo, proto že hřešili synové Izraelští proti Hospodinu Bohu svému, kterýž je vyvedl z země Egyptské, aby nebyli pod mocí Faraona krále Egyptského, a ctili bohy cizí, ⁸Chodíce v ustanoveních pohanů, (kteréž byl vyvrhl Hospodin od tváří synů Izraelských), a králů Izraelských, kteréž nařídili. ⁹Přesto pokryté se měli synové Izraelští, činíce to, což není dobrého před Hospodinem Bohem svým, a vzdělali sobě výsosti ve všech městech svých, od věže strážných až do města hrazeného. ¹⁰A nastavili sobě obrazů i hájů na všelikém pahrbku vysokém, a pod každým stromem zeleným, ¹¹Zapalující tam vonné věci na všech výsostech, rovně jako pohané, kteréž vyhnal Hospodin od tváří jejich. A činili věci nejhorší, popouzejíce Hospodina. ¹²A sloužili bohům nečistým, o nichž byl Hospodin řekl jim, aby nečinili toho. ¹³I osvědčoval Hospodin proti Izraelovi a proti Judovi skrze všechny proroky i všechny vidoucí, řka: Odvrátte se od cest svých zlých, a ostříhejte přikázání mých a ustanovení mých vedlé všeho zákona, kterýž jsem vydal otcům vašim, a kterýž jsem poslal k vám skrze služebníky své proroky. ¹⁴Však neposlechli, ale zatvrdili šíji svou, jako i otcové jejich šíje své, kteříž nevěřili v Hospodina Boha svého. ¹⁵A opovrhli ustanovení jeho i smlouvu jeho, kterouž učinil s otci jejich, i osvědčování jeho, kterýmiž se jim osvědčoval, a odešli po marnosti, a marní učině-

ni jsou, následující pohanů, kteříž byli vůkol nich, o nichž jim byl přikázal Hospodin, aby nečinili jako oni. ¹⁶A opustivše všechna přikázání Hospodina Boha svého, udělali sobě slitinu, dvě telat a háj, a klaněli se všemu vojsku nebeskému; sloužili také Bálovi. ¹⁷A vodili syny své a dcery své skrze oheň, a obírali se s hádáním a kouzly, a tak vydali se v činění toho, což jest zlé před očima Hospodinovým, a popouzejíce ho. ¹⁸Protož rozhněval se Hospodin náramně na Izraele, a zahnal je od tváři své, nezanechav z nich nic, kromě samého pokolení Judova. ¹⁹Ano i Juda neostříhal přikázání Hospodina Boha svého, ale chodili v ustanoveních Izraelských, kteráž byli nařídili. ²⁰A protož opovrhl Hospodin všechno símě Izraelské a sužoval je, a vydal je v ruku loupežníků, až je i zavrhl od tváři své. ²¹Nebo odtrhl Izraele od domu Davidova, a krále ustanovili Jeroboáma syna Nebatova, Jeroboám pak odvrátil Izraele od následování Hospodina, a přivedl je k hřešení hříchem velikým. ²²A chodili synové Izraelští ve všech hříších Jeroboamových, kteréž on činil, a neodstoupili od nich, ²³Až zavrhl Hospodin Izraele od tváři své, jakož byl mluvil skrze všechny služebníky své proroky. I vyhnán jest Izrael z země své do Assyrie až do tohoto dne. ²⁴Potom král Assyřský přivedl lidi z Babylona, a z Kut a z Ava, a z Emat a z Sefarvaim, a osadil je v městech Samařských místo synů Izraelských, kteříž opanovavše Samaří, bydlili v městech jejich. ²⁵I stalo se, když tam bydliti počali, a nesloužili Hospodinu, že poslal na ně Hospodin lvy, kteříž je dávali. ²⁶Protož mluvili králi Assyřskému, řkouce: Národové ti, kteréž jsi přenesl a osadil v městech Samařských, neznají obyčeje Boha země té; protož poslal na ně lvy, kteříž je hubí, proto že neznají obyčeje Boha země té. ²⁷I přikázal král Assyřský, řka: Dovedte tam jednoho z těch kněží, kteréž jste odtud přivedli, a odejdouce, necht tam bydlí, a učí je obyčeji Boha země té. ²⁸Přišel tedy jeden z kněží, kteréž byli přivedli z Samaří, a bydlil v Bethel, a učil je, jak by měli sloužiti Hospodinu. ²⁹A však nadělali sobě jeden každý národ bohů svých, kteréž stavěli v domě výsostí, jichž byli nadělali Samařští, jeden každý národ v městech svých, v nichž bydlili. ³⁰Muži zajisté Babylonští udělali Sukkot Benot, muži pak Kutští udělali Nergale, a muži Ematští udělali Asima. ³¹Hevejšší tolikéž udělali Nibchaz a Tartak, a Sefarvaimští pálili syny své ohněm Adramelechovi a Anamelechovi, bohům Sefarvaimským. ³²A tak sloužili Hospodinu, nadělavše sobě z počtu svého kněží výsostí, kteříž přísluhovali jim v domích výsostí. ³³Hospodina ctíli, však předce bohům svým sloužili vedlé obyčeje těch národů, odkudž převedeni byli. ³⁴A do dnes činí vedlé obyčejů starých; nebojí se Hospodina, a nečiní vedlé ustanovení a úsudků jeho, ani vedlé zákona a přikázání, kteráž vydal Hospodin synům Jákobovým, jehož nazval Izraelem. ³⁵Učinil také byl Hospodin s nimi smlouvu, a přikázal jim, řka: Nebudete ctíti bohů cizích, ani se jim klaněti, ani jim sloužiti, ani jim obětovati. ³⁶Ale Hospodina, kterýž vás vyvedl z země Egyptské v síle veliké a v rameni vztaženém, toho ctíti budete, a jemu se klaněti,

a jemu obětovati. ³⁷Také ustanovení a úsudků, i zákona a přikázání, kteráž napsal vám, ostříhati budete, plnice je po všechny dny, a nebudete ctíti bohů cizích. ³⁸Nadto na smlouvu, kterouž jsem učinil s vámi, nezapomínejte, aniž ctěte bohů cizích. ³⁹Ale Hospodina Boha vašeho se bojte; onť vás vysvobodí z ruky všech nepřátel vašich. ⁴⁰A však neposlechli, ale vedlé obyčeje svého starého činili. ⁴¹A tak ti národové ctíli Hospodina, a však proto rytinám svým sloužili. Takž i synové jejich a synové synů jejich vedlé toho, což činili otcové jejich, také činí až do dnešního dne.

18Stalo se pak léta třetího Ozee syna Ela, krále Izraelského, kraloval Ezechiáš syn Achasa, krále Judského. ²V pětmecítma letech byl, když počal kralovati, a dvaceti devět let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Abi, dcera Zachariášova. ³Ten činil, což jest dobrého před očima Hospodinovým, všechno tak, jakž činil David otec jeho. ⁴On zkazil výsosti a stroskotal obrazy, a háje posekal, a ztloukl hada měděného, jehož byl udělal Mojžíš; nebo až do těch dnů synové Izraelští kadivali jemu, a nazval jej Nechustam. ⁵V Hospodinu Bohu Izraelském doufal, a nebylo po něm jemu rovného mezi všemi králi Judskými, i z těch, kteříž byli před ním. ⁶Nebo se přidržel Hospodina, aniž se uchýlil od něho, a ostříhal přikázání jeho, kteráž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁷A byl Hospodin s ním; k čemuž se koli obrátil, šťastně se mu vedlo. Zprotivil se pak králi Assyřskému, a nesloužil jemu. ⁸On porazil Filistinské až do Gázy a končin jeho, od věže strážných až do města hrazeného. ⁹Stalo se pak léta čtvrtého krále Ezechiáše, (jenž byl sedmý rok Ozee syna Ela, krále Izraelského), vytáhl Salmanazar král Assyřský proti Samaří a oblehl ji. ¹⁰I vzali ji při konci léta třetího; léta šestého Ezechiášova, (jenž byl rok devátý Ozee krále Izraelského), vzata jest Samaří. ¹¹I zavedl král Assyřský Izraele do Assyrie, a osadil jej v Chelach a v Chabor při potoku Gozan, a v městech Médských, ¹²Proto že neposlušali hlasu Hospodina Boha svého, ale přestupovali smlouvu jeho, i všechno to, což přikázal Mojžíš služebník Hospodinův, tak že ani poslechnouti ani činiti nechtěli. ¹³Potom čtrnáctého léta krále Ezechiáše přitáhl Senacherib král Assyřský proti všechněm městům Judským hrazeným, a zdobýval jich. ¹⁴Tedy poslal Ezechiáš král Judský k králi Assyřskému do Lachis, řka: Zhřešilt jsem, odtáhni ode mne; cožkoli na mne vložíš, ponesu. I uložil král Assyřský Ezechiášovi králi Judskému tři sta centněřů stříbra a třidceti centněřů zlata. ¹⁵I dal Ezechiáš všechny peníze, kteréž jsou nalezeny v domě Hospodinově a v pokladích domu královského. ¹⁶Toho času obloupal Ezechiáš dvěře chrámu Hospodinova, i sloupy, kteréž byl obložil Ezechiáš král Judský, a dal je králi Assyřskému. ¹⁷A však poslal král Assyřský Tartana a Rabsara a Rabsace z Lachis k králi Ezechiášovi s vojskem velikým k Jeruzalému. Kteríž vytáhše, přijeli k Jeruzalému, a přitáhše, přitrhli a položili se u struhy rybníka hořejšího, kteráž jest podlé cesty dlážené při poli valchá-

řovu. ¹⁸A když volali na krále, vyšel k nim Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův kancléř. ¹⁹I mluvil k nim Rabsace: Povězte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš? ²⁰Mluvil, (ale slova rtů svých), že jest rady i síly k válce dosti. V kohož tedy nyní doufáš, že mi se protivíš? ²¹Aj, nyní zpolehl jsi na hůl třtinovou, a to ještě nalomenou, na Egypt, na niž zpoděpřel-li by se kdo, pronikne ruku jeho a probodne ji. Takovýt jest Faraó král Egyptský všechněm, kteříž doufají v něho. ²²Pakli mi díte: V Hospodina Boha svého doufáme: zdalíž on není ten, jehož Ezechiáš pobořil výsosti i oltáře, a přikázal Judovi i Jeruzalému, řka: Před tímto oltářem klaněti se budete v Jeruzalémě. ²³Nyní tedy, založ se medle se pánem mým, králem Assyrským, a dámt dva tisíce koní, budeš-li moci míti, kdo by na nich jeli? ²⁴I jakž bys tedy odolati mohl jednomu knížeti z nejmenších služebníků pána mého, ačkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? ²⁵Přesto, zdali bez Hospodina přítáhl jsem proti místu tomuto, abych je zkazil? Hospodin řekl mi: Táhní proti zemi té a zkaz ji. ²⁶I řekl Eliakim syn Helkiášův a Sobna a Joach Rabsacovi: Mluv medle k služebníkům svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky před lidem tímto, kterýž jest na zdech. ²⁷I odpověděl jim Rabsace: Zdalíž ku pánu tvému a k tobě poslal mne pán můj, abych mluvil slova tato? Však k mužům těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moč svůj spolu s vámi pili. ²⁸A tak stoje Rabsace, volal hlasem velikým, Židovsky mluvě a řka: Slyšte slovo krále velikého, krále Assyrského. ²⁹Toto praví král: Necht vás nesvodí Ezechiáš, neboť nebude moci vás vysvoboditi z ruky mé. ³⁰A necht vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, řka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebudeť dáno město toto v ruku krále Assyrského. ³¹Neposlouchejtež Ezechiáše, nebo takto praví král Assyrský: Učňte se mnou smlouvu, a vyjděte ke mně, a jezte jeden každý z vinice své a z fíku svého, a píte jeden každý vodu z čisterny své, ³²Dokudž nepřijdu a nepřenesu vás do země podobné zemi vaší, do země úrodné, země chleba a vinic, země olivoví, oleje a medu, a budete živi a nezemřete. Neposlouchejtež Ezechiáše, neboť vás svodí, řka: Hospodin vysvobodí nás. ³³Zdalíž mohli vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského? ³⁴Kdež jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim, Ana a Ava? Zdalíž jsou vysvobodili Samaří z ruky mé? ³⁵Kteří jsou mezi všemi bohy těch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin vysvoboditi mohl Jeruzalém z ruky mé? ³⁶Lid pak mlčel, a neodpověděl mu žádného slova; nebo takové bylo rozkázaní královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu. ³⁷Přišli tedy Eliakim syn Helkie, kterýž byl správcím domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův kancléř k Ezechiášovi, majíce roucho roztržené, a oznámili jemu slova Rabsacova.

19To když uslyšel král Ezechiáš, roztrhl roucho své,

a oděv se žíní, všel do domu Hospodinova. ²I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, i starší z kněží, oblečené v žíně, k Izaiášovi proroku, synu Amosovu. ³Kteříž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržek i rouhání jest den tento; přiblížil se plod k vyjití, ale není síly při rodiče. ⁴Ó by slyšel Hospodin Bůh tvůj všechna slova Rabsacova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, aby pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž by slyšel. Protož pozdvihni modlitby své za tento ostatek, kterýž se nalézá. ⁵A tak přišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi. ⁶Jimž odpověděl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mi rouhali služebníci krále Assyrského. ⁷Aj, já pustím naň vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a učiním to, že padne od meče v zemi své. ⁸Rabsace pak navrátiv se, našel krále Assyrského, an dobývá Lebna; nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis), ⁹Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřeninském, ano pravili: Aj, teď táhne, aby bojoval s tebou. I navrátil se, a však poslal jiné posly k Ezechiášovi s těmito slovy: ¹⁰Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, řkouce: Necht tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkáje: Nebudeť dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. ¹¹Aj, slyšels, co jsou činili králové Assyřští všechněm zemím, pohubivše je, a ty bys měl býti vysvobozen? ¹²Zdalíž jsou je vysvobodili bohové těch národů, kteréž zahladili otcové moji, totiž Gozana, Charana, Resefa a syny Eden, kteříž byli v Telasar? ¹³Kde jest král Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim, Ana i Ava? ¹⁴Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslu, přečetl jej, a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš před Hospodinem. ¹⁵A modlil se Ezechiáš před Hospodinem, řka: Hospodine Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i zemi. ¹⁶Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevři, Hospodine, oči své a pohleď; slyš slova Senacheribova, kterýž poslal k činění útržek Bohu živému. ¹⁷Takť jest, Hospodine, žeť jsou zkazili králové Assyřští národy ty i země jejich. ¹⁸A uvrhli bohy jejich do ohně. Nebo nebyli bohové, ale dílo rukou lidských, dřevo a kámen, protož zahladili je. ¹⁹A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobod nás, prosím, z ruky jeho, ať by poznala všechna království země, že jsi ty sám, Hospodine, Bohem. ²⁰Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, řka: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, vyslyšel jsem tě. ²¹Totoť jest slovo, kteréž mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě, králi, panna dcera Sionská, potřásá za tebou hlavou dcera Jeruzalémská. ²²Kohož jsi zhaněl? A komus se rouhal? Proti komu jsi povýšil hlasu a pozdvihls vzhůru oči svých? Však proti svatému Izraelskému. ²³Skrze posly své utrhal jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství vozů svých vytáhl jsem na hory vysoké, na straně Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu do nejdalejších příbytků jeho, do lesů a výborných rolí jeho. ²⁴Já jsem

vykopal a pil jsem vody cizí, a vysušil jsem nohama svýma všechny potoky podmaněných. ²⁵Zdaliž jsi neslyšel, že již dávno jsem jej učinil, a ode dnů starých jej sformoval? Což tedy nyní přivedl bych jej k zkažení a v hromady rumu, jako jiná města hrazená? ²⁶Jejichž obyvatelé mdlí byli, předěšení a zahanbení, byvše jako bylina polní a zelina vzházející, jako tráva na střechách, a jako osení rží zkažené, prvé než by dorostlo obilí. ²⁷Sedání pak tvé, vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti mně. ²⁸Poněvadž jsi se rozzlobil proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chrípě tvé, a udidla svá do úst tvých, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel. ²⁹Toto pak měj, Ezechiáši, za znamení: Že jíte roku prvního to, což se samo rodí, též druhého roku, což samo vzhází, třetího teprv roku sejte a žňte, a štěpujte vinice, a jezte ovoce z nich. ³⁰Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí zase kořeny své hluboce, a vydá užitek nahoru. ³¹Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a ti, kteříž jsou zachováni, z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to. ³²A protož toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejdeť do města tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž se ho zmocní pavězníci, aniž udělají u něho náspu. ³³Cestou, kterouž přitáhl, zase navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví Hospodin. ³⁴Nebo chrániti budu města tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého. ³⁵Tedy stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojshtë Assyrském sto osmdesáte pět tisíců. I vstali ráno, a aj, všickni mrtví. ³⁶Pročež odjel a utekl Senacherib král Assyrský, a navrátiv se, bydlil v Ninive. ³⁷I stalo se, když se klaněl v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a sami utekli do země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

20V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův prorok, a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ. ²I obrátil tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu, řka: ³Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímném, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým. ⁴Ještě pak Izaiáš nebyl vyšel do půl síně, když se k němu stalo slovo Hospodinovo, řkoucí: ⁵Navrať se a rci Ezechiášovi vůdci lidu mého: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelt jsem modlitbu tvou, a viděl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím tě, třetího dne vstoupíš do domu Hospodinova. ⁶A přidám ke dnům tvým patnácte let, a z ruky krále Assyrského vysvobodím tě, i město toto, a chrániti budu města tohoto, pro sebe a pro Davida služebníka svého. ⁷I řekl Izaiáš: Vezměte hrudu suchých fíků. Kterouž vzavše, přiložili na vřed, i uzdraven jest. ⁸Řekl pak Ezechiáš Izaiášovi: Jaké bude znamení toho, že mne uzdraví Hospodin, a že půjdu třetího dne do domu Hospodinova? ⁹Odpověděl Izaiáš: Toto bude tobě znamení od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto, kterouž mluvil: Chceš-li, aby

postoupil dále stín o deset stupňů, aneb navrátí se zpátkem o deset stupňů? ¹⁰Odpověděl Ezechiáš: Snázeť může stín postoupiti dolů o deset stupňů. Nechci, ale nechť zase postoupí stín zpátkem o deset stupňů. ¹¹Volal tedy Izaiáš prorok k Hospodinu, a navrátí stín po stupních, po nichž sešel na hodinách slunečných Achasových, zpátkem o deset stupňů. ¹²Toho času poslal Berodach Baladan syn Baladanův, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi; nebo slyšel, že nemocen byl Ezechiáš. ¹³I vyslyšel je Ezechiáš a ukázal jim všechny schrany klénotů svých, stříbra a zlata i vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě svém i ve všem panství svém. ¹⁴Protož přišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud přišli k tobě? Odpověděl Ezechiáš: Z země daleké přišli, z Babylona. ¹⁵I řekl: Co viděli v domě tvém? Odpověděl Ezechiáš: Všecko, což jest v domě mém, viděli. Ničeho není v pokladích mých, čehož bych jim neukázal. ¹⁶Ale Izaiáš řekl Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodinovo. ¹⁷Aj, dnové přijdou, v nichž odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji až do tohoto dne; nezůstanet ničeho, praví Hospodin. ¹⁸Syny také tvé, kteříž pojdou z tebe, kteréž ty zplodíš, poberou a budou komorníci při dvoru krále Babylonského. ¹⁹Tedy řekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobrét jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. Řekl ještě: Ovšem, žeť jest dobré, jestliže pokoj a pravda bude za dnů mých. ²⁰O jiných pak činech Ezechiášových, i vší síle jeho, a kterak udělal rybník, a vodu po trubách uvedl do města, zapsáno jest v knize o králích Judských. ²¹I usnul Ezechiáš s otci svými, a kraloval Manasses syn jeho místo něho.

21Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal kralovati, a kraloval padesáte a pět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chefziba. ²I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, vedlé ohavností těch národů, kteréž Hospodin vyplénil před syny Izraelskými. ³Nebo převrátil se, vzdělal zase výsosti, kteréž byl zkazil Ezechiáš otec jeho, a vystavěl oltáře Bálovi, a vysadil háj, tak jako byl učinil Achab král Izraelský. A klaněje se všemu vojsku nebeskému, ctil je. ⁴Vzdělal také oltáře v domě Hospodinově, o němž byl řekl Hospodin: V Jeruzalémě položím jméno své. ⁵Nadto nadělal oltářů všemu vojsku nebeskému, v obou síních domu Hospodinova. ⁶Syna také svého provedl skrze oheň, a šetřil časů, s hadačstvím zacházel, zaklínače a čarodějníky zřídil, a velmi mnoho zlého činil před očima Hospodinovýmá, popouzeje ho. ⁷Postavil také rytinu háje, kterouž byl udělal v domě, o kterémž byl řekl Hospodin k Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domě tomto a v Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, položím jméno své na věky, ⁸Aniž více dopustím, aby se pohnula noha Izraele z země, kterouž jsem dal otcům jejich, jen toliko budou-li skutečně ostříhati všeho, což jsem jim přikázal, a všeho zákona, kterýž

jim vydal Mojžíš služebník můj. ⁹Ale neuposlechli; nebo je svedl Manasses, tak že činili horší věci, nežli ti národové, kterých vyplnil Hospodin od tváří synů Izraelských, ¹⁰Ačkoli mluvíval Hospodin skrze služebníky své proroky, řka: ¹¹Proto že činil Manasses král Judský ohavnosti tyto, a páchal horší věci nad všechno, což činili Amorejští, kteříž byli před ním, a že přivedl i Judu k hřešení skrze ukýdané bohy své, ¹²Protož řekl Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já uvedu zlé věci na Jeruzalém a na Judu, aby každému slyšícímu o tom znělo v obou uších jeho. ¹³Nebo vztáhnou na Jeruzalém šňůru Samařskou, a závaží domu Achabova, a vytrou Jeruzalém, jako vytírá někdo miskou, a vytra, poklopí ji. ¹⁴A opustím ostatky dědictví svého, a vydám je v ruku nepřátel jejich, i budou v loupež a v rozchvátání všechněm nepřátelům svým, ¹⁵Proto že činili to, což jest zlého před očima májma, a popouzeli mne od toho dne, jakž vyšli otcové jejich z Egypta, až do dnešního dne. ¹⁶Ano i krve nevinné vylil Manasses velmi mnoho, tak že naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému, kromě hříchu svého, kterýmž přivedl k hřešení Judu, aby činili, což zlého jest před očima Hospodinovýmá. ¹⁷O jiných pak činech Manassesových, a cožkoli činil, i hřích jeho, kterýmž zhřešil, zapsáno jest v knize o králích Judských. ¹⁸I usnul Manasses s otcí svými, a pohřben jest v zahradě domu svého, v zahradě Uzy, a kraloval Amon syn jeho místo něho. ¹⁹Ve dvamecítma letech byl Amon, když počal kralovati, a kraloval dvě léta v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Mesullemet, dcera Charus z Jateba. ²⁰I ten činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, jako činil Manasses otec jeho. ²¹A chodil po vsí cestě, po níž chodil otec jeho. Sloužil také ukýdaným bohům, jimž sloužíval otec jeho, a klaněl se jim, ²²Opustiv Hospodina Boha otců svých, aniž chodil po cestě Hospodinově. ²³Spuntovali se pak služebníci Amonovi proti němu, a zamordovali jej v domě jeho. ²⁴Tedy pobil lid země všechny ty, kteříž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid země krále Joziáša syna jeho místo něho. ²⁵O jiných pak činech Amonových, kterých činil, zapsáno jest v knize o králích Judských. ²⁶I pochoval ho lid v hrobě jeho v zahradě Uzy, a kraloval Joziáš syn jeho místo něho.

22V osmi letech byl Joziáš, když počal kralovati, a kraloval jedno a třicet let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Jedida, dcera Adaiášova z Baskat. ²Ten činil to, což pravého jest před očima Hospodinovýmá, chodě po vsí cestě Davida otce svého, a neuchyluje se na pravo ani na levo. ³Stalo se pak osmnáctého léta krále Joziáša, že poslal král Safana syna Azaliášova, syna Mesullamova, písaře, do domu Hospodinova, řka: ⁴Jdi k Helkiášovi knězi nejvyššímu, ať sečtou peníze, kteréž jsou vneseny do domu Hospodinova, kteréž sebrali strážní prahu od lidu. ⁵A ať je dadí v ruce řemeslníků představených nad dílem domu Hospodinova, aby je obraceli na dělníky, kteříž dělají dílo v domě Hospodinově, k opravení zbořenin domu, ⁶Totíž na tesaře

a stavitele a zedníky, též aby jednali dříví a tesané kamení k opravování domu. ⁷A však ať počtu nečiní z peněz, kteréž se dávají v ruce jejich; nebo věrně dělají budou. ⁸I řekl Helkiáš kněz nejvyšší Safanovi písaři: Knihu zákona nalezl jsem v domě Hospodinově. I dal Helkiáš knihu tu Safanovi, kterýž četl v ní. ⁹Přišel pak Safan písař k králi, a oznamuje králi tu věc, řekl: Sebrali služebníci tvoji peníze, kteréž se našly v domě Páně, a dali je v ruce řemeslníků představených nad dílem domu Hospodinova. ¹⁰Oznámil také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl ji Safan před králem. ¹¹A když slyšel král slova knihy zákona, roztrhl roucho své. ¹²A rozkázal král Helkiášovi knězi, a Achikamovi synu Safanovu, a Achborovi synu Michaiá, a Safanovi písaři, a Asaiášovi služebníkovi královskému, řka: ¹³Jděte, poraďte se s Hospodinem o mne i o lid, a o všechno Judu z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hněv Hospodinův, kterýž rozpálen jest proti nám, proto že otcové naši neposlušovali slov knihy této, aby činili všechno tak, jakž jest nám zapsáno. ¹⁴Tedy šli Helkiáš kněz a Achikam, a Achbor, a Safan a Asaia k Chuldě prorokyni, manželce Salluma, syna Tekue, syna Charchas, strážného nad rouchem; nebo bydlila v Jeruzalémě na druhé straně. A mluvili s ní. ¹⁵Kteráž řekla jim: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Povězte muži, kterýž vás poslal ke mně: ¹⁶Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci na místo toto a na obyvatele jeho, všechna slova knihy té, kterouž četl král Judský, ¹⁷Proto že mne opustili a kadili bohům cizím, aby mne popouzeli všelikým dílem rukou svých. Z té příčiny rozpálila se prchlivost má na místo toto, aniž bude uhašena. ¹⁸Králi pak Judskému, kterýž vás poslal, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch, kteráž jsi slyšel: ¹⁹Poněvadž obměkčeno jest srdce tvé, a ponížils se před tváří Hospodinovou, když jsi slyšel, které věci jsem mluvil proti místu tomuto, a proti obyvatelům jeho, že má přijíti v zpuštění a v zlořečení, a roztrhl jsi roucho své, a plakals přede mnou, i já také uslyšel jsem tě, praví Hospodin. ²⁰Protož, aj, já připojím tě k otcům tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby neviděly oči tvé ničeho z toho zlého, kteréž přivedu na místo toto. I oznámili králi tu řeč.

23Tedy poslav král, aby se shromáždili k němu všickni starší Judští a Jeruzalémští, ²Vstoupil král do domu Hospodinova a všickni muži Judští, i všickni obyvatelé Jeruzalémští s ním, i kněží a proroci, a všecken lid od malého až do velikého, i četl, aby všickni slyšeli všechna slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domě Hospodinově. ³Potom stoje král na místě vyšším, učinil smlouvu před Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostříhati přikázání jeho, i svědectví jeho ustanovení jeho, vším srdcem svým a vsí duší svou, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou zapsána v knize té. K kteréžto smlouvě i všecken lid přistoupil. ⁴A přikázal král Helkiášovi knězi nejvyššímu a kněžím nižším i strážným prahu, aby vymetali z chrámu

Hospodinova všecky nádoby, kteréž udělány byly Bálovi a háji, i všemu vojsku nebeskému. Kterýž popáliv je vně za Jeruzalémem na poli Cedron, vnesl prach jejich do Bethel. ⁵Složil také kněží, kteréž byli ustanovili králové Judští, aby kadívali na výsostech v městech Judských a vůkol Jeruzaléma; takž podobně i ty, kteříž kadívali Bálovi, slunci, měsíci a planetám, i všemu vojsku nebeskému. ⁶Vyvezl také háj z domu Hospodinova ven z Jeruzaléma ku potoku Cedron, a spálil jej u potoka Cedron a setřel na prach; ten pak prach vysypal na hroby synů toho lidu. ⁷Domky také sodomářů hanebných zkazil, kteříž byli při domě Hospodinově, v nichž ženy tkaly kortýny k háji. ⁸A kázal přivésti všecky kněží z měst Judských, a poškrvnil výsostí, na nichž kadívali kněží, od Gabaa až do Bersabé. Zkazil také výsostí u bran, kteréž byly u vrat brány Jozue, knížete města, a byly po levé straně vcházejícímu do brány městské. ⁹A však nepřistupovali ti kněží výsostí k oltáři Hospodinovu v Jeruzalémě, ale jídali chleby přesné mezi bratřími svými. ¹⁰Poškrvnil také i Tofet, jenž jest v údolí syna Hinnom, aby více žádný nevodil syna svého aneb dcery své skrze oheň Molochovi. ¹¹Zahladil také ty koně, kteréž byli postavili králové Judští slunci, kdež se vchází do domu Hospodinova, k domu Netanmelecha komorníka, kterýž byl v Parvarim; a vozy slunce spálil ohněm. ¹²Ano i oltáře, kteříž byli na vrchním paláci Achasovu, jichž byli nadělali králové Judští, a oltáře, jichž nadělal Manasses v obou síních domu Hospodinova, pobořil král, a pospíšiv s nimi od tud, dal vysypati prach jejich do potoka Cedron. ¹³Výsosti také, kteréž byly před Jeruzalémem, a kteréž byly po pravé straně hory Olivetské, jichž byl nadělal Šalomoun král Izraelský Astarotovi, ohavnosti Sidonských, a Chámosovi, ohavnosti Moábských, a Melchomovi, ohavnosti synů Ammon, poškrvnil král, ¹⁴A potřískal obrazy, háje posekal, a místa jejich naplnil kostmi lidskými. ¹⁵Nadto i oltář, jenž byl v Bethel, a výsost, kterouž udělal Jeroboám syn Nebatův, kterýž přivedl k hřešení Izraele, i ten oltář i výsost zkazil, a spáliv výsost, setřel ji na prach; spálil i háj. ¹⁶A obrátiv se Joziáš, ušel hroby, kteříž tu na hoře byli, a poslav, pobral kosti z těch hrobů a spálil je na tom oltáři. A tak poškrvnil ho vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil muž Boží ten, kterýž to předpověděl. ¹⁷I řekl: Jaký jest onenno nápis, kterýž vidím? Odpověděli jemu muži města: Hrob muže Božího jest, kterýž přišel z Judstva, předpověděl tyto věci, kteréž jsi učinil při oltáři v Bethel. ¹⁸Tedy řekl: Nechtež ho, aniž kdo hýbej kostmi jeho. I vysvobodili kosti jeho s kostmi proroka toho, kterýž byl přišel z Samaří. ¹⁹Těž všecky domy výsostí, kteříž byli v městech Samařských, jichž byli nadělali králové Izraelští, aby popouzeli Hospodina, zkazil Joziáš, a učinil jim rovně tak, jakž byl učinil v Bethel. ²⁰Zbil také všecky kněží výsostí, kteříž tu byli, na oltářích, a páčil kosti lidské na nich. Potom navrátil se do Jeruzaléma. ²¹Přikázal pak král všemu lidu, řka: Slavte velikunoc Hospodinu Bohu svému, jakož psáno jest v knize smlouvy této. ²²Nebo nebyla slavena taková

velikanoc od času soudců, kteříž soudili Izraele, a po všechny dny králů Izraelských a králů Judských. ²³Osmnáctého léta krále Joziáše slavena jest ta velikanoc Hospodinu v Jeruzalémě. ²⁴Ano i věšťce a hadače, obrazy i ukydané bohy, a všecky ty ohavnosti, což jich bylo viděti v zemi Judské a v Jeruzalémě, vyplénil Joziáš, aby naplnil slova zákona zapsaná v knize, kterouž našel Helkiáš kněz v domě Hospodinově. ²⁵A nebylo jemu podobného krále před ním, kterýž by obrátil se k Hospodinu celým srdcem svým, a celou duší svou, i všemi mocmi svými vedlé všeho zákona Mojžišova, ani po něm nepovstal podobný jemu. ²⁶A však neodvrátil se Hospodin od prehlivosti hněvu svého velikého, kterouž vzbuzen byl hněv jeho proti Judovi, pro všecka popouzení, kterýmiž popouzel ho Manasses. ²⁷Protož řekl Hospodin: Také i Judu zavrhu od tváři své, jako jsem zavrhl Izraele, a opovrhu to město, kteréž jsem vyvolil, Jeruzalém, i ten dům, o němž jsem byl řekl: Jméno mé tam bude. ²⁸O jiných pak činech Joziášových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Judských. ²⁹Za dnů jeho přitáhl Faraó Nécho král Egyptský proti králi Assyrskému k řece Eufraten. I vytáhl král Joziáš proti němu, a on zabil jej v Mageddo, když ho ušel. ³⁰Tedy služebníci jeho vloživše jej mrtvého na vůz, přivezli ho z Mageddo do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobě jeho. I vzal lid země Joachaza syna Joziášova, a pomazali ho, i ustanovili králem na místě otce jeho. ³¹Ve tříměcítma letech byl Joachaz, když počal kralovati, a kraloval tři měsíce v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. ³²A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, všecko tak, jakž činili otcové jeho. ³³I svázal ho Faraó Nécho v Ribla, v zemi Emat, když kraloval v Jeruzalémě, a uložil daň na tu zemi, sto centnéřů stříbra a centnéř zlata. ³⁴A ustanovil Faraó Nécho za krále Eliakima syna Joziášova, na místo Joziáše otce jeho, a proměnil jméno jeho, aby sloul Joakim. Ale Joachaza vzal, kterýž, když se dostal do Egypta, umřel tam. ³⁵To pak zlato i stříbro dával Joakim Faraonovi; pročez šacoval obyvatele země, aby mohl dáti stříbro k rozkázání Faraonovu. Od jednoho každého vedlé toho, jakž byl šacován, bral stříbro i zlato od lidu země, aby dal Faraonovi Néchovi. ³⁶V pětmečítma letech byl Joakim, když počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Zebuda, dcera Pedaiova z Ruma. ³⁷I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, podlé všeho, což činili otcové jeho.

24 Za dnů jeho přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský, i učiněn jest Joakim služebníkem jeho za tři léta. Potom odvrátiv se, zprotivil se jemu. ²Protož poslal Hospodin na něj lotříky Kaldejské a lotříky Syrské, i lotříky Moábské a lotříky synů Ammon, poslal je, pravím, na Judu, aby ho zkazili vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníky své proroky. ³A jistě podlé řeči Hospodinovy to se dalo proti Judovi, aby jej zavrhl od tváři své pro hříchy Manassesovy, vedlé toho všeho, což byl činil, ⁴Ano

i pro krev nevinnou, kterouž vylil, naplniv Jeruzalém krví nevinnou, čehož nechtěl Hospodin prominouti. ⁵O jiných pak věcech Joakimových, a cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských. ⁶A tak usnul Joakim s otcí svými, a kraloval Joachin syn jeho místo něho. ⁷Král pak Egyptský nikdy více nevytáhl z země své; nebo král Babylonský pobral od řeky Egyptské až k řece Eufraten všecko, cožkoli měl král Egyptský. ⁸V osmnácti letech byl Joachin, když počal kralovati, a tři měsíce kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Nechusta, dcera Elnatanova z Jeruzaléma. ⁹I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, všecko tak, jakž byl činil otec jeho. ¹⁰Toho času vytáhli služebníci Nabuchodonozora krále Babylonského proti Jeruzalému, a obleženo jest město. ¹¹Ano i Nabuchodonozor král Babylonský přitáhl proti městu, když služebníci jeho leželi vůkol něho. ¹²Tedy vyšel Joachin král Judský k králi Babylonskému, i s matkou svou i s služebníky, knížaty i komorníky svými, kteréhož vzal král Babylonský léta osmého kralování svého. ¹³A vynesl odtud všecky poklady domu Hospodinova, a poklady domu královského, a ztloukl všechny nádoby zlaté, jichž byl nadělal Šalomoun král Izraelský do domu Hospodinova, jakož byl mluvil Hospodin. ¹⁴Při tom přenesl všecken Jeruzalém a všechna knížata i všechny muže udatné, deset tisíců zajatých, i všechny tesaře a kováře. Žádného nezanechal, kromě chaterných lidí země. ¹⁵Zavedl také i Joachina do Babylona, a matku jeho i ženy královské i komorníky jeho; silně také země zavedl do vězení z Jeruzaléma do Babylona. ¹⁶Všech také mužů udatných sedm tisíců, tesařů také a kovářů tisíc, všechny těž zmužilé bojovníky zavedl jaté král Babylonský do Babylona. ¹⁷Ustanovil pak král Babylonský Mataniáše, strýce jeho, králem místo něho, a změnil mu jméno, aby sloul Sedechiáš. ¹⁸V jedenácti letech byl Sedechiáš, když počal kralovati a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. ¹⁹I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, všecko tak, jakž byl dělal Joakim. ²⁰Nebo se to dalo pro rozhněvání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváří své. V tom opět zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.

25Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce, že přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položil se u něho, a vzdělali proti němu hradbu vůkol. ²A bylo město obleženo, až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. ³V kterémžto, devátého dne čtvrtého měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země. ⁴I protřeno jest město, a všickni muži bojovní utekli noci té skrze bránu mezi dvěma zdmi u zahrady královské; Kaldejští pak leželi okolo města. Ušel také král cestou pouště. ⁵I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli ho na rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho rozprchlo se od něho. ⁶A tak javše krále, přivedli jej k králi Babylonskému do Ribla, kdež učinili o něm soud. ⁷Syny pak Sedechiášovy zmrdovali před oči-

ma jeho. Potom Sedechiáše oslepili, a svázavše ho řetězy ocelivými, zavedli jej do Babylona. ⁸Potom měsíce pátého, sedmý den téhož měsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan hejtman nad žoldněři, služebník krále Babylonského, do Jeruzaléma. ⁹A zapálil dům Hospodinův i dům královský, i všechny domy v Jeruzalémě, a tak všechny domy veliké vypálil. ¹⁰Zdi také Jeruzalémské vůkol pobořilo všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldněři. ¹¹Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž se byli obrátili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid, zavedl Nebuzardan hejtman nad žoldněři. ¹²Toliko něco chaterného lidu země zanechal hejtman nad žoldněři, aby byli vinaři a oráči. ¹³Nadto sloupy měděné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky, i moře měděné, kteréž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a měď z nich odvezli do Babylona. ¹⁴Těž hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kadidlnice i všechny nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali. ¹⁵I nádoby k oharkům a kotlíky, a cokoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldněři, ¹⁶Sloupy dva, moře jedno a podstavky, jichž byl nadělal Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob. ¹⁷Osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, a makovice na něm měděná, kterážto makovice tří loket zvýší byla, a mřežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo měděné. Takovýž byl i druhý sloup s mřežováním. ¹⁸Vzal také týž hejtman nad žoldněři Saraiáše kněze předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné prahu. ¹⁹A z města vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a pět mužů z těch, jenž bývali při králi, kteříž nalezeni byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž se našli v městě. ²⁰Zjímav tedy je Nebuzardan hejtman nad žoldněři, přivedl je k králi Babylonskému do Ribla. ²¹I pobil je král Babylonský, a zmrdoval je v Ribla, v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z země své. ²²Lidu pak, kterýž zůstal v zemi Judské, jehož byl zanechal Nabuchodonozor král Babylonský, představil Godoliáše syna Achikama, syna Safanova. ²³I uslyšeli všickni hejtmané vojska, oni i lid jejich, že postavil za správce král Babylonský Godoliáše, a přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášův, a Jochanan syn Kareachův, a Saraiáš syn Tanchumeta Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i lid jejich. ²⁴Tedy přísáhl jim Godoliáš i lidu jejich, a řekl jim: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobře vám bude. ²⁵I stalo se měsíce sedmého, přišel Izmael syn Netaniáše, syna Elisamova, z semene královského, a deset mužů s ním. I zabili Godoliáše, a umřel; takž i Židy i Kaldejské, kteříž s ním byli v Masfa. ²⁶Pročež zdvih se všecken lid, od malého až do velikého, i hejtmané vojsk, ušli do Egypta; nebo se báli Kaldejských. ²⁷Stalo se také léta třidcátého sedmého po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého měsíce, dvadcatého sedmého dne téhož měsíce,

povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když počal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláře. ²⁸A mluvil s ním dobrotivě, i stolicí jeho postavil nad stolicí jiných králů, kteříž s ním byli v Babyloně. ²⁹Změnil též roucho jeho, kteréž měl v žaláři. I jídal vždycky před ním po všechny dny života svého. ³⁰Nebo vyměřený pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále, a to na každý den po všechny dny života jeho.

1 Letopisů

¹Adam, Set, Enos, ²Kainan, Mahalaleel, Járed, ³Enoch, Matuzalém, Lámech, ⁴Noé, Sem, Cham a Jáfet. ⁵Synové Jáfetovi: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mešech a Tiras. ⁶Synové pak Gomerovi: Ascenez, Difat a Togorma. ⁷Synové pak Javanovi: Elisa, Tarsis, Cetim a Rodanim. ⁸Synové Chamovi: Chus, Mizraim, Put a Kanán. ⁹A synové Chusovi: Sába, Evila, Sabata, Regma, Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan. ¹⁰Zplodil také Chus Nimroda; ten počal mocným býti na zemi. ¹¹Mizraim pak zplodil Ludim, Anamim, Laabim a Neftuim, ¹²Petruzim také a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští), a Kafturim. ¹³Kanán pak zplodil Sidona, prvorozeného svého, a Het, ¹⁴A Jebuzea, Amorea a Gergezea, ¹⁵A Hevea, Aracea a Sinea, ¹⁶A Aradia, Samarea a Amatea. ¹⁷Synové Semovi: Elam, Assur, Arfaxad, Lud, Aram, Hus a Hul, Geter a Mas. ¹⁸A Arfaxad zplodil Sále, Sále pak zplodil Hebera. ¹⁹Heberovi pak narodili se dva synové, z nichž jednoho jméno Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, jméno pak bratra jeho Jektan. ²⁰Kterýžto Jektan zplodil Elmodada, Salefa, Azarmota a Járe, ²¹A Adoráma, Uzala a Dikla, ²²A Ebale, Abimahela a Sebai, ²³A Ofira, Evila a Jobaba. Všickni ti byli synové Jektanovi. ²⁴Sem, Arfaxad, Sále, ²⁵Heber, Peleg, Réhu, ²⁶Sárug, Náchor, Táre, ²⁷Abram, ten jest Abraham. ²⁸Synové Abrahamovi: Izák a Izmael. ²⁹Tito jsou rodové jejich: Prvorozený Izmaelův Nabajot, Cedar, Adbeel a Mabsan, ³⁰Masma, Dumah, Massa, Hadad a Tema, ³¹Jetur, Nařis a Cedma. Ti jsou synové Izmaelovi. ³²Synové pak Cetry, ženy Abrahamovy: Ta porodila Zamrana, Jeksana, Madana, Madiana, Jezbocha a Suecha. Synové pak Jeksanovi: Sába a Dedan. ³³Synové pak Madianovi: Efa, Efer, Enoch, Abida a Helda. Všickni ti synové Cetry. ³⁴Zplodil tedy Abraham Izáka. Synové pak Izákov: Ezau a Izrael. ³⁵Synové Ezau: Elifaz, Rahuel, Jehus, Jhelom a Kore. ³⁶Synové Elifazovi: Teman, Omar, Sefi, Gatam, Kenaz a syn Tamny, totiž Amalech. ³⁷Synové Rahuelovi: Nahat, Zára, Samma a Méza. ³⁸Synové pak Seir: Lotan, Sobal, Sebeon, Ana, Dison, Eser a Dízan. ³⁹Synové pak Lotanovi: Hori a Homam. Sestra pak Lotanova: Tamna. ⁴⁰Synové Sobalovi: Alian, Manáhat, Ebal, Sefi a Onam. Synové pak Sebeonovi: Aia a Ana. ⁴¹Synové Anovi: Dison. A synové Disonovi: Hamran, Eseban, Jetran a Charan. ⁴²Synové Eser: Balaan, Závan a Jakan. Synové Dízono-

vi: Hus a Aran. ⁴³Tito pak jsou králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval který král z synů Izraelských: Béla syn Beorův, jehožto město jméno mělo Denaba. ⁴⁴A když umřel Béla, kraloval na místě jeho Jobab, syn Záre z Bozra. ⁴⁵A když umřel Jobab, kraloval místo něho Husam z země Temanské. ⁴⁶A když umřel Husam, kraloval místo něho Adad syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; jehož město jméno mělo Avith. ⁴⁷A když umřel Adad, kraloval na místě jeho Semla z Masreka. ⁴⁸A když umřel Semla, kraloval místo něho Saul z Rohobot řeky. ⁴⁹A když umřel Saul, kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův. ⁵⁰A když umřel Bálanan, kraloval místo něho Adad, jehož město řečené Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy. ⁵¹A když umřel Adad, byli vývodové Idumejští: Vývoda Tamna, vývoda Alja, vývoda Jetet, ⁵²Vývoda Olibama, vývoda Ela, vývoda Finon, ⁵³Vývoda Kenaz, vývoda Teman, vývoda Mabsar, ⁵⁴Vývoda Magdiel, vývoda Híram. Ti byli vývodové Idumejští.

2Tito jsou synové Izraelovi: Ruben, Simeon, Léví, Juda, Izachar a Zabulon, ²Dan, Jozef, Benjamin, Neftalím, Gád a Asser. ³Synové Judovi: Her, Onan a Séla. Ti tři narodili se jemu z dcery Suovy Kananejské. Ale Her, prvorozený Judův, byl zlý před očima Hospodinovýmá, protož zabil ho. ⁴Támar pak nevěsta jeho porodila mu Fáresa a Záru. Všech synů Judových pět. ⁵Synové Fáresovi: Ezron a Hamul. ⁶Synové pak Záre: Zamri, Etan, Héman, Kalkol a Dára, všech těch pět. ⁷A synové Zamri: Charmi, vnuk Achar, kterýž zkormoutil Izraele, zhřešiv při věci proklaté. ⁸Synové pak Etanovi: Azariáš. ⁹Synové pak Ezronovi, kteříž se mu zrodili: Jerachmeel, Ram a Chelubai. ¹⁰Ram pak zplodil Aminadaba, a Aminadab zplodil Názona, kníže synů Juda. ¹¹Názon pak zplodil Salmona, a Salmon zplodil Bóza. ¹²A Bóz zplodil Obéda, a Obéd zplodil Izai. ¹³Izai pak zplodil prvorozeného svého Eliaba, a Abinadaba druhého, a Sammu třetího, ¹⁴Natanaele čtvrtého, Raddaia pátého, ¹⁵Ozema šestého, Davida sedmého, ¹⁶A sestry jejich: Sarvii a Abigail. Synové pak Sarvie byli: Abizai, Joáb, Azael, tři. ¹⁷Abigail pak porodila Amazu, otec pak Amazův byl Jeter Izmaelitský. ¹⁸Kálef pak syn Ezronův zplodil s Azubou manželkou a s Jeriotou syny. Jehož titi synové byli: Jeser, Sobab a Ardon. ¹⁹Když pak umřela Azuba, po-

jal sobě Kálef Efratu, kteráž mu porodila Hura. ²⁰A Hur zplodil Uri, a Uri zplodil Bezelele. ²¹Potom všel Ezron k dceři Machira otce Galádova, kterouž on pojal, když byl v šedesáti letech. I porodila jemu Seguba. ²²Segub pak zplodil Jaira, kterýž měl třímecítma měst v zemi Galád. ²³Nebo vzal Gessurejským a Assyrským vsi Jairovy, i Kanat s městečky jeho, šedesáte měst. To všecko pobrali synové Machirovi, otce Galádova. ²⁴Těž i po smrti Ezronové, když již pojal byl Kálef Efratu, manželka Ezronova Abia porodila jemu také Ashura, otce Tekoa. ²⁵Byli pak synové Jerachmeele prvorozeného Ezronova: Prvorozený Ram, po něm Buna a Oren, a Ozem s Achia. ²⁶Měl také manželku druhou Jerachmeel, jménem Atara. Ta jest matka Onamova. ²⁷Byli pak synové Ramovi prvorozeného Jerachmeele: Maaz a Jamin a Eker. ²⁸Těž synové Onamovi byli: Sammai a Jáda. A synové Sammai: Nádab a Abisur. ²⁹Jméno pak manželky Abisurovy Abichail; kteráž porodila jemu Achbana a Molida. ³⁰A synové Nádabovi: Seled a Appaim. Ale umřel Seled bez dětí. ³¹Synové pak Appaimovi: Jesi; a synové Jesi: Sesan; a dcera Sesanova: Achlai. ³²Synové pak Jády, bratra Sammaiova: Jeter a Jonatan. Ale umřel Jeter bez dětí. ³³Synové pak Jonatanovi: Felet a Záza. Ti byli synové Jerachmeelovi. ³⁴Neměl pak Sesan synů, ale dceru. A měl Sesan služebníka Egyptského jménem Jarchu. ³⁵Protož dal Sesan dceru svou Jarchovi služebníku svému za manželku, kteráž porodila mu Attaie. ³⁶Attai pak zplodil Nátana, a Nátan zplodil Zabada. ³⁷Zabad pak zplodil Eflale, a Eflal zplodil Obéda. ³⁸Obéd pak zplodil Jéhu, a Jéhu zplodil Azariáše. ³⁹Azariáš pak zplodil Cheleza, a Chelez zplodil Elasu. ⁴⁰Elasa pak zplodil Sismaie, a Sismai zplodil Salluma. ⁴¹Sallum pak zplodil Jekamiáše, a Jekamiáš zplodil Elisama. ⁴²Synové pak Kálefa, bratra Jerachmeelova: Mésa prvorozený jeho. On byl otec Zifejských i synů Marese, otce Hebronova. ⁴³Synové pak Hebronovi: Chóre a Tapuach, a Rekem a Sema. ⁴⁴Sema pak zplodil Rachama otce Jorkeamova, a Rekem zplodil Sammaie. ⁴⁵Syn pak Sammai byl Maon; kterýžto Maon byl otec Betsurských. ⁴⁶Efa také, ženina Kálefova, porodila Chárana a Mozu a Gazeza. A Cháran zplodil Gazeza. ⁴⁷Synové pak Johedai: Regem, Jotam, Gesan, Felet, Efa a Saaf. ⁴⁸S ženinou Maachou Kálef zplodil Sebera a Turchana. ⁴⁹Porodila pak Saafa otce Madmanejských, Sévu otce Makbenejských a otce Gibejských. Těž dcera Kálefova Axa. ⁵⁰Ti byli synové Kálefovi, syna Hur prvorozeného Efraty: Sobal otec Kariatjeharimských, ⁵¹Salma otec Betlémských, Charef otec čeledi Betgaderských. ⁵²Měl pak syny Sobal otec Kariatjeharimských: Haroe otce obyvatelů dílu Menuchotských. ⁵³A čeledi Kariatjeharimských, Jeterkých, Putských, Sumatských a Misraiských. Z těch posli Zaratští a Estaolští. ⁵⁴Synové Salmy: Betlémsští, Netofatští, Atarotští z čeledi Joábovy, a Zarští, kteříž užívali dílu Menuchotských, ⁵⁵A čeledi písařů obývajících v Jábezu, Tiratských, Simatských, Suchatských. Ti jsou Cinejští příchozí z Amata, otce čeledi Rechabovy.

3Tito jsou pak synové Davidovi, kteříž se jemu zrodili v Hebronu: Prvorozený Amnon z Achinoam Jezreelské, druhý Daniel z Abigail Karmelské; ²Třetí Absolon syn Machy, dcery Tolmai, krále Gessur, čtvrtý Adoniáš, syn Haggit; ³Pátý Sefatiáš z Abitál, šestý Jetram, z Egly manželky jeho. ⁴Šest se mu jich zrodilo v Hebronu, kdež kraloval sedm let a šest měsíců; třidceti pak a tři kraloval v Jeruzalémě. ⁵Potom tito se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, čtyři, z Betsabé, dcery Amielovy; ⁶Těž Ibchar, Elisama a Elifelet; ⁷A Noga, Nefeg a Jafia; ⁸A Elisama, Eliada a Elifelet, těch devět. ⁹Všickni ti synové Davidovi krom synů ženin, a Tamar sestra jejich. ¹⁰Syn pak Šalomounův Roboám, Abiam syn jeho, Aza syn jeho, Jozafat syn jeho, ¹¹Joram syn jeho, Ochoziáš syn jeho, Joas syn jeho, ¹²Amaziáš syn jeho, Azariáš syn jeho, Jotam syn jeho, ¹³Achas syn jeho, Ezechiáš syn jeho, Manasses syn jeho, ¹⁴Amon syn jeho, Joziáš syn jeho. ¹⁵Synové pak Joziášovi: Prvorozený Jochanan, druhý Joakim, třetí Sedechiáš, čtvrtý Sallum. ¹⁶Synové pak Joakimovi: Jekoniáš syn jeho, Sedechiáš syn jeho. ¹⁷Synové pak Jekoniáše vězně: Salatiel syn jeho. ¹⁸Toho pak Malkiram, Pedai, Senazar, Jekamia, Hosama a Nedabia. ¹⁹Synové pak Pedaiovi: Zorobábel a Semei. A syn Zorobábelův: Mesullam, Chananiáš, a Selomit sestra jejich. ²⁰Toho pak Chasuba, Ohel, Berechiáš, Chasadiáš a Jusabchesed, těch pět. ²¹Syn pak Chananiášův: Pelatia a Izaiáš. Synové Refaie, synové Arnanovi, synové Abdiášovi, synové Sechaniovi. ²²A synové Sechaniovi: Semaiáš. A synové Semaiášovi: Chattus, Igal, Bariach, Neariáš a Safat, šest. ²³A syn Neariáše: Elioenai, Ezechiáš a Azrikam, ti tři. ²⁴Těž synové Elioenai: Hoda viáš, Eliasib, Pelaiáš, Akkub, Jochanan, Delaiáš a Anani, těch sedm.

4Synové Judovi: Fáres, Ezron, Charmi, Hur a Sobal. ²Reaiáš pak syn Sobalův zplodil Jachata, Jachat pak zplodil Ahumai a Laad. Ti jsou rodové Zarati. ³A tito z otce Etama: Jezreel, Isma a Idbas; a jméno sestry jejich Zelelfoni. ⁴Fanuel pak otec Gedor, a Ezer otec Chusův. Ti jsou synové Hur prvorozeného Efraty, otce Betlémských. ⁵Ashur pak otec Tekoe měl dvě manželky, Chélu a Naaru. ⁶I porodila jemu Naara Achuzama, Hefera, Temana a Achastara. Ti jsou synové Naary. ⁷Synové pak Chéle: Zeret, Jezochar a Etnan. ⁸Kóz pak zplodil Anuba, Hazobeba, a rodiny Acharchele syna Harumova. ⁹Byl pak Jábez slavnější nad bratří své, a matka jeho nazvala jméno jeho Jábez, rkuci: Nebo jsem ho porodila s bolestí. ¹⁰Kterýžto Jábez vzýval Boha Izraelského, rka: Jestliže štědrě požehnáš mi, a rozšíříš meze mé, a bude ruka tvá se mnou, a vysvobodíš mne od zlého, abych bolesti netrpěl. I učinil Bůh, začež žádal. ¹¹Chelub pak, bratr Sucha, zplodil Mechiru. Onť jest otec Estonův. ¹²Eston pak zplodil Betrafa, Paseacha a Techina, otce města Náchas. Ti jsou muži Rechy. ¹³Synové pak Cenezovi: Otoniel a Saraiáš. Synové pak Otonielovi: Chatat. ¹⁴Meonatai pak zplodil Ofru, Saraiáš pak zplodil Joá-

ba, otce bydlících v údolí řemeslníků; nebo tam řemeslníci byli. ¹⁵Synové pak Kálefa, syna Jefonova: Iru, Ela a Nam. Syn pak Ela: Cenez. ¹⁶Synové pak Jehalleelovi: Zif, Zifa, Tiriáš a Asarel. ¹⁷A synové Ezry: Jeter, Mered, Efer a Jalon. Porodila také Miriama, Sammai a Jezba otce Estemo. ¹⁸Manželka pak jeho Jehudia porodila Jereda otce Gedor, a Hebera otce Socho, a Jekutiele otce Zano. A ti jsou synové Betie dcery Faraonovy, kterouž pojal Mered. ¹⁹Synové pak manželky Hodia sestry Nachamovy, otce Cejly: Garmi a Estemo Maachatský. ²⁰Synové pak Simonovi: Amnon, Rinna, Benchanan a Tilon. A synové Jesi: Zochet a Benzochet. ²¹Synové Séla syna Judova: Her otec Lechův, a Lada otec Maresův, a čeledi domu těch, jenž dělali díla kmentová v domě Asbea, ²²A Jokim a muži Chozeby, Joas a Saraf, kteříž panovali v Moáb, a Jasubi Lechem. Ale ty věci jsou starodávni. ²³Toť jsou ti hrnčíři obyvatelé v štěpnicích a ohradách u krále, příčinou díla jeho tam bydlíce. ²⁴Synové Simeonovi: Namuel, Jamin, Jarib, Zára a Saul. ²⁵Sallum syn jeho, Mabsam syn jeho, Masma syn jeho. ²⁶Synové pak Masmovi: Hamuel syn jeho, Zakur syn jeho, Semei syn jeho. ²⁷Ten Semei měl synů šestnácte a dcer šest. Bratří pak jejich neměli mnoho synů, tak že vši rodiny jejich nebylo tak mnoho, jako synů Judových. ²⁸Bydlili pak v Bersabé a Molada a v Azarsual, ²⁹A v Bála, v Esem a v Tolad, ³⁰A v Betueli, v Horma a v Sicelechu, ³¹A v Betmarchabot, a v Azarsusim, v Betberi a v Saraim. Ta byla města jejich, dokudž kraloval David. ³²Vsi také jejich při Etam, Ain, Remmon, Tochen, Asan, pěti městech. ³³A tak všechny vesnice jejich, kteréž byly vůkol těch měst až do Baal, ta byla obydlé jejich vedlé rodu jejich. ³⁴A Mesobab, Jamlech a Josa syn Amazův; ³⁵A Joel, a Jéhu syn Jozabiáše, syna Saraiášova, syna Azielova; ³⁶A Elioenai, Jákoba, Jesochaiáš, Asaiáš, Adiel a Jesimeel a Benaiáš; ³⁷A Ziza syn Sifi, syna Allonova, syna Jedaiášova, syna Simri, syna Semaiašova. ³⁸Tito ze jména vyčtení ustaveni jsou za knížata v čeledech svých, a čeledi otcovské jejich rozmnožily se náramně. ³⁹A protož brali se, kudyž se vchází k Gedor, až k východu po údolí tom, aby hledali pastev dobytku svému. ⁴⁰I našli pastvu hojnou a výbornou, zemi pak prostrannou, bezpečnou a pokojnou, a že z Chama byli ti, kteříž bydlili tam před tím. ⁴¹Protož přišedše ti napsaní ze jména ve dnech Ezechiáše krále Judského, pobořili stany jejich a příbytky, kteříž tam nalezeni byli, a zmordovali je, tak že jich do tohoto dne není, a sami osedli místo nich; nebo měli tu pastvu dobytku svému. ⁴²Někteří pak z těch synů Simeonových odebrali se na horu Seir, mužů pět set, jichž Pelatia, Neriáš, Refaiáš a Uziel, synové Jesi, byli vůdcové. ⁴³I vyplnili ostatek těch, kteříž ušli z Amalechitských, a bydlili tam až do tohoto dne.

5Synové pak Rubenovi prvorozeného Izraelova: (nebo on byl prvorozený, ale když poškrvnil lože otce svého, dano jest prvorozenství jeho synům Jozefovým, syna Izraelova, však jemu není přičteno prvorozenství. ²Nebo Judas

byl nejsilnější z bratří svých, a kníže mezi nimi, ale prvorozenství Jozefovi náleželo). ³Synové, pravím, Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. ⁴Synové Joelovi: Semaiáš syn jeho, Gog syn jeho, Semei syn jeho; ⁵Mícha syn jeho, Reaiáš syn jeho, Bál syn jeho; ⁶Béra syn jeho, jehož zavedl Tiglatfalazar král Assyrský. Ten byl knížetem pokolení Rubenova. ⁷Bratří pak jeho po čeledech jejich, když vyčtení byli po rodinách svých, knížetem byl Jehiel a Zachariáš. ⁸A Béla syn Azaza, syna Semy, syna Joelova. Ten bydlil v Aroer až do Nébo a Balmeon. ⁹Potom i na východ bydlil, až kudy se vchází na poušť od řeky Eufrates; nebo stáda jejich rozmnožila se v zemi Galádské. ¹⁰Pročež ve dnech Saulových bojovali s Agarenskými, kteříž poraženi jsou od ruky jejich. A tak bydlili v staních jejich po vsi krajině východní země Galádské. ¹¹Synové pak Gádovi naproti nim bydlili v zemi Bázan, až do Sálechy. ¹²Joel byl kníže jejich, a Safan druhý. Ale Janai a Safat v Bázan zůstali. ¹³Bratří pak jejich po domích otců svých: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jachan, Zia, Heber, těch sedm. ¹⁴(Ti byli synové Abichailovi, synové Hurovi, synové Jaroachovi, synové Galádovi, synové Michaelovi, synové Jesisovi, synové Jachdovi, synové Buzovi.) ¹⁵Těž Ahi syn Abdiele, syna Gunova, kníže v domě otců jich. ¹⁶I bydlili v Galád, v Bázan a v vesnicích jeho, a ve všech předměstích Sáron, až do hranic jejich. ¹⁷Všickni tito vyčtení byli ve dnech Jotama krále Judského, a ve dnech Jeroboáma krále Izraelského. ¹⁸Synů Rubenových a Gádových a polovice pokolení Manassesova, mužů silných, nosících štít a meč, a natahujících lučiště, a umělých v bitvě, čtyřiceti a čtyři tisíce, sedm set a šedesát vycházejících k boji. ¹⁹I bojovali s Agarenskými, Iturejskými, Nafejskými a Nodabskými. ²⁰A měli pomoc proti nim. I dáni jsou v ruku jich Agarenové i všechno, což měli. Nebo k Bohu volali v boji, a vyslyšel je, nebo doufali v něho. ²¹I zajali stáda jejich, velbloudů jejich padesáte tisíců, a dobytka dvě stě a padesáte tisíců, a oslů dva tisíce, a lidí sto tisíc osob. ²²Zraněných také množství padlo, nebo od Boha byla porážka ta. I bydlili na místě jejich až do přestěhování svého. ²³Synové pak polovice pokolení Manassesova bydlili v té zemi od Bázanu až do Balhermon i Sanir, totiž hory Hermon; nebo i oni rozmnoženi byli. ²⁴Tato pak byla knížata v domě otců jejich: Efer, Jesi, Eliel, Azriel, Jeremiáš, Hodaviáš a Jachdiel, muži udatní a silní, muži slovutní, knížata domu otců svých. ²⁵Ale když přestoupili proti Bohu otců svých, a smilnili, následující bohů národů země té, kteříž shladil Bůh od tváří jejich: ²⁶Vzbudil Bůh Izraelský ducha Fule krále Assyrského, a ducha Tiglatfalazara krále Assyrského, kterýž přenesl pokolení Rubenovo a Gádovo a polovici pokolení Manassesova, a dovedl je do Chelach a do Chabor, až do Hara a k řece Gozan až do dnešního dne.

6Synové Lévi: Gerson, Kahat a Merari. ²Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. ³Synové pak Amra-

movi: Aron, Mojžíš, a Maria. Synové pak Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. ⁴Eleazar zplodil Fínesa, Fínes zplodil Abisua. ⁵Abisua pak zplodil Bukki, Bukki pak zplodil Uzi. ⁶Uzi pak zplodil Zerachiáše, Zerachiáš pak zplodil Meraiota. ⁷Meraiot zplodil Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba. ⁸Achitob pak zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Achimaasa. ⁹Achimaas pak zplodil Azariáše, Azariáš pak zplodil Jochanana. ¹⁰Jochanan pak zplodil Azariáše. Onť jest užíval kněžství v domě, ježž ustavěl Šalomoun v Jeruzalémě. ¹¹Zplodil pak Azariáš Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba. ¹²Achitob zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Salluma. ¹³Sallum pak zplodil Helkiáše, Helkiáš pak zplodil Azariáše. ¹⁴Azariáš pak zplodil Saraiáše, Saraiáš pak zplodil Jozadaka. ¹⁵Jozadak pak odšel, když převedl Hospodin Judu a Jeruzalém skrze Nabuchodonozora. ¹⁶Synové Léví: Gersom, Kahat a Merari. ¹⁷Tato pak jsou jména synů Gersomových: Lebni a Semei. ¹⁸Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. ¹⁹Synové Merari: Moholi a Musi. A tak ty jsou čeledi Levitů po otcích jejich. ²⁰Gersomovi: Lebni syn jeho, Jachat syn jeho, Zimma syn jeho, ²¹Joach syn jeho, Iddo syn jeho, Zára syn jeho, Jetrai syn jeho. ²²Synové Kahat: Aminadab syn jeho, Chóre syn jeho, Assir syn jeho, ²³Elkána syn jeho, a Abiazaf syn jeho, Assir syn jeho, ²⁴Tachat syn jeho, Uriel syn jeho, Uziáš syn jeho, Saul syn jeho. ²⁵Synové pak Elkánovi: Amasai a Achimot. ²⁶Elkána: Synové Elkánovi: Zofai syn jeho, a Nachat syn jeho, ²⁷Eliab syn jeho, Jerocham syn jeho, Elkána syn jeho. ²⁸Synové pak Samuelovi: Prvorozený Vasni a Abia. ²⁹Synové Merari: Moholi, Lebni syn jeho, Semei syn jeho, Uza syn jeho, ³⁰Sima syn jeho, Aggia syn jeho, Azaiáš syn jeho. ³¹Tito jsou pak, kteréž ustanovil David k zpívání v domě Hospodinově, když tam postavena truhla, ³²Kteríž přisluhovali před příbytkem stánku úmluvy zpíváním, dokudž neustavěl Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémě, a stáli podlé pořádku svého v přisluhování svém. ³³Tito jsou pak, kteréž stáli, i synové jejich, z synů Kahat: Héman kantor, syn Joele, syna Samuelova, ³⁴Syna Elkánova, syna Jerochamova, syna Elielova, syna Tohu, ³⁵Syna Sufova, syna Elkánova, syna Machatova, syna Amasai, ³⁶Syna Elkánova, syna Joelova, syna Azariášova, syna Sofoniášova, ³⁷Syna Tachatova, syna Assirova, syna Abiazafova, syna Chóre, ³⁸Syna Izarova, syna Kahatova, syna Léví, syna Izraelova. ³⁹A bratr jeho Azaf, kterýž stával po pravici jeho. Azaf pak byl syn Berechiáše, syna Simova, ⁴⁰Syna Michaelova, syna Baaseiášova, syna Malkiášova, ⁴¹Syna Etni, syna Záry, syna Adaiova, ⁴²Syna Etanova, syna Zimmova, syna Semeiova, ⁴³Syna Jachatova, syna Gersomova, syna Léví. ⁴⁴Synové pak Merari, bratří jejich, stávali po levici: Etan, syn Kísi, syna Abdova, syna Malluchova, ⁴⁵Syna Chasabiášova, syna Amaziášova, syna Helkiášova, ⁴⁶Syna Amzova, syna Bánova, syna Semerova, ⁴⁷Syna Moholi, syna Musi, syna Merari, syna Léví. ⁴⁸Bratří pak jejich Levitové jiní oddáni jsou ke všelikému přisluhování příbytku domu Božího. ⁴⁹Ale Aron

a synové jeho pálili na oltáři zápalu a na oltáři kadění, při všelikém přisluhování svatyně svatých, a k očišťování Izraele podlé všeho toho, jakož přikázal Mojžíš služebník Boží. ⁵⁰Tito pak jsou synové Aronovi: Eleazar syn jeho, Fínes syn jeho, Abisua syn jeho, ⁵¹Bukki syn jeho, Uzi syn jeho, Zerachiáš syn jeho, ⁵²Meraiot syn jeho, Amariáš syn jeho, Achitob syn jeho, ⁵³Sádoch syn jeho, Achimaas syn jeho. ⁵⁴A tato obydlé jejich, po příbytcích jejich, v mezích jejich, synů Aronových po čeledi Kahatských; nebo jejich byl los. ⁵⁵A protož dali jim Hebron v zemi Judské, a předměstí jeho vůkol něho. ⁵⁶Pole však městská a vsi jejich dali Kálefovi synu Jefonovu. ⁵⁷Synům pak Aronovým dali z měst Judských města útočištná: Hebron a Lebno a předměstí jeho, a Jeter i Estemo a předměstí jeho, ⁵⁸A Holon i předměstí jeho, a Dabir i předměstí jeho, ⁵⁹Těž Asan a předměstí jeho, a Betsemes a předměstí jeho. ⁶⁰Z pokolení pak Benjamin: Gaba a předměstí jeho, a Alletmet i předměstí jeho, i Anatot a předměstí jeho, všech měst jejich třinácte měst po čeledech jejich. ⁶¹Synům též Kahatovým ostatním z čeledi toho pokolení dáno v polovici pokolení Manassesova losem měst deset. ⁶²Synům pak Gersonovým po čeledech jejich v pokolení Izachar a v pokolení Asser, a v pokolení Neftalím, a v pokolení Manassesovu v Bázan měst třináct. ⁶³Synům Merari po čeledech jejich v pokolení Ruben, a v pokolení Gád, a v pokolení Zabulon losem měst dvanáct. ⁶⁴Dali synové Izraelští Levitům ta města a předměstí jejich. ⁶⁵A dali je losem v pokolení synů Judových, a v pokolení synů Simeonových, a v pokolení synů Benjaminových, města ta, kteráž jmenovali ze jména. ⁶⁶A kteréž byli z čeledi synů Kahat, (byla pak města a hranice jejich v pokolení Efraimovu), ⁶⁷Těm dali města útočištná: Sichem a předměstí jeho na hoře Efraim, a Gázer a předměstí jeho, ⁶⁸A Jekmaam i předměstí jeho, a Betoron i předměstí jeho, ⁶⁹Těž i Aialon a předměstí jeho, a Getremmon s předměstím jeho. ⁷⁰A v polovici pokolení Manassesova: Aner a předměstí jeho, Balám a předměstí jeho, čeledem synů Kahat ostatním. ⁷¹Synům pak Gersonovým v čeledi polovice pokolení Manassesova dali Golan v Bázan s předměstím jeho, a Astarot i předměstí jeho. ⁷²V pokolení pak Izachar: Kádes s předměstím jeho, Daberet a předměstí jeho, ⁷³Rámot také s předměstím jeho, a Anem i předměstí jeho. ⁷⁴V pokolení pak Asser: Masal s předměstím jeho, a Abdon i předměstí jeho, ⁷⁵Těž Hukok s předměstím jeho, Rohob také i předměstí jeho. ⁷⁶V pokolení pak Neftalimovu: Kádes v Galilei a předměstí jeho, Hamon a předměstí jeho, a Kariataim i předměstí jeho. ⁷⁷Synům Merari ostatním v pokolení Zabulonovu dali Remmon s předměstím jeho, Tábor a předměstí jeho. ⁷⁸A za Jordánem u Jericha, k východní straně Jordánu, v pokolení Rubenovu: Bozor na poušti s předměstím jeho, a Jasa i předměstí jeho. ⁷⁹Kedemot také s předměstím jeho, a Mefat i předměstí jeho. ⁸⁰V pokolení pak Gád: Rámot v Galád s předměstím jeho, a Mahanaim i předměstí jeho, ⁸¹I Ezebon s předměstím jeho, a Jazer i předměstí jeho.

⁷Synové pak Izacharovi: Tola, Fua, Jasub a Simron, čtyři. ²Synové pak Tolovi: Uzi, Refaia, Jeriel, Jachmai, Jipsam, Samuel, knížata po domích otců jejich, pošlí od Toly, muži udatní v pokoleních svých. Počet jejich ve dnech Davidových byl dvamecítma tisíců a šest set. ³Synové Uzovi: Izrachiáš. Synové pak Izrachiášovi: Michael, Abdiáš, Joel a Isia, všech pět knížat. ⁴A s nimi v pokoleních jejich, po čeledech jejich otcovských, mužů válečných třiceti šest tisíců; nebo mnoho měli žen a synů. ⁵Bratří také jejich po všech čeledech Izachar, mužů udatných osmdesáte sedm tisíců, všech vyčtených. ⁶Synové Beniaminovi: Béla, Becher, Jediael, tři. ⁷Synové pak Bélovi: Ezbon, Uzi, Uziel, Jerimot a Iri, pět knížat čeledí otcovských, muži udatní; načteno jich dvamecítma tisíců, třiceti a čtyři. ⁸Potom synové Becherovi: Zemira, Joas, Eliezer, Elieoenai, Amri, Jeremot, Abiáš, Anatot a Alemet, všickni synové Becherovi. ⁹Kterýchž počet po pokoleních jejich, a po knížatech v domě čeledí otcovských, mužů udatných, dvacet tisíců a dvě stě. ¹⁰Synové také Jediaelovi: Bilan. Synové pak Bilanovi: Jeus, Beniamin, Ahod, Kenan, Zetan, Tarsis a Achisachar. ¹¹Všech těch synů Jediaelových po knížatech čeledí, mužů udatných, sedmnáct tisíc a dvě stě, vycházejících na vojnu k bitvě, ¹²Kromě Suppim a Chuppim, synů doma zrozených, a Chusim, synů vně zplozených. ¹³Synové Neftalímovi: Jasiel, Guni, Jezer a Sallum, synové Bály. ¹⁴Synové Manassesovi: Asriel, kteréhož mu manželka porodila. (Ženina též jeho Syrská porodila Machira, otce Galád. ¹⁵Machir pak vzal manželku Chuppimovu a Suppimovu, a jméno sestry jeho Maacha.) Jméno pak druhého Salfad, a měl Salfad dcery. ¹⁶Porodila pak Maacha manželka Machirova syna, kteréhož nazvala Fáres, a jméno bratra jeho Sares, synové pak jeho Ulam a Rekem. ¹⁷Synové pak Ulamovi: Bedan. Tiť jsou synové Galád syna Machirova, syna Manassesova. ¹⁸Sestra pak jeho Molechet porodila Ishoda a Abiezera a Machla. ¹⁹Byli pak synové Semidovi: Achian, Sechem, Likchi a Aniam. ²⁰Synové pak Efraimovi: Sutelach, a Bered syn jeho, Tachat syn jeho, Elada syn jeho, Tachat syn jeho, ²¹Těž Zabad syn jeho, Sutelach syn jeho, Ezer a Elad. I zbili je muži Gát, kteříž zrozeni byli v zemi té; nebo sstoupili byli, aby zajali dobytky jejich. ²²Protož kvílil Efraim otec jejich za mnohé dny, a přišli bratří jeho, aby ho těšili. ²³Potom všel k manželce své, kteráž počala a porodila syna, a nazval jméno jeho Beria, že byl v zámutku pro rodinu svou. ²⁴Dceru také Seeru, kteráž vystavěla Betoron dolní i horní, a Uzen Seera. ²⁵A Refacha syna jeho, Resefa, Telecha, a Tachana syna jeho, ²⁶Ladana syna jeho, Amiuda syna jeho, Elisama syna jeho, ²⁷Non syna jeho, Jozue syna jeho. ²⁸Vládařství pak jejich a bydlení jejich Bethel s vesnicemi svými, a k východu Náran, a k západu Gázer a vesnice jeho, Sichem s vesnicemi svými, až do Gázy a vesnic jeho. ²⁹A v místech naproti synům Manassesovým: Betsan s vesnicemi svými, Tanach s vesnicemi svými, Mageddo s vesnicemi svými, Dor s vesnicemi svými. V těch bydlili synové Jozefa syna Izraelova. ³⁰Synové Asser: Jem-

na, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. ³¹Synové pak Beriovi: Heber, Melchiel. Onť jest otec Birzavitův. ³²Heber pak zplodil Jafleta, Somera, Chotama, a Suu sestru jejich. ³³Synové pak Jafletovi: Pasach, Bimhal, a Asvat. Ti jsou synové Jafletovi. ³⁴Synové pak Somerovi: Achi, Rohaga, Jehubba a Aram. ³⁵Synové pak Helema, bratra jeho: Zofach, Jimna, Seles a Amal. ³⁶Synové Zofachovi: Suach, Charnefer, Sual, Beri a Jimra, ³⁷Bezer, Hod, Samma, Silsa, Jitran a Béra. ³⁸Synové Jeterovi: Jefunne, Fispa a Ara. ³⁹Synové pak Ulla: Arach, Haniel a Riziáš. ⁴⁰Všickni ti synové Asser, knížata domů otcovských, vybraní, udatní, přední z knížat, kteříž vyčteni do vojska k bitvě, v počtu šest a dvaceti tisíc mužů.

⁸Beniamin pak zplodil Bélu, prvorozeného svého, Asbele druhého, Achracha třetího, ²Nocha čtvrtého, Rafa pátého. ³Béla pak měl syny: Addara, Geru, Abiuda, ⁴Abisua, Námana, Achoacha, ⁵A Geru, Sefufana a Churama. ⁶Ti jsou synové Echudovi, ti jsou knížata čeledí otcovských, bydlících v Gabaa, kteříž je uvedli do Manáhat, ⁷Totíž: Náman, a Achia a Gera. On přestěhoval je; zplodil pak Uza a Achichuda. ⁸Sacharaim pak zplodil v krajině Moábské, když onen byl propustil je, s Chusimou a Bárrou manželkami svými. ⁹Zplodil s Chodes manželkou svou Jobaba, Sebia, Mésa a Malkama, ¹⁰Jehuza, Sachia a Mirma. Ti jsou synové jeho, knížata čeledí otcovských. ¹¹S Chusimou pak byl zplodil Abitoba a Elpále. ¹²Synové pak Elpálovi: Heber, Misam a Semer. Ten vystavěl Ono a Lod, i vsi jeho. ¹³A Beria a Sema. Ti jsou knížata čeledí otcovských, bydlících v Aialon; ti zahrnali obyvatele Gát. ¹⁴Achio pak, Sasák a Jeremot, ¹⁵Zebadiáš, Arad a Ader, ¹⁶Michael, Ispa a Jocha synové Beria. ¹⁷A Zebadiáš, Mesullam, Chiski, Heber, ¹⁸Ismerai, Izliáš a Jobab synové Elpálovi. ¹⁹A Jakim, Zichri a Zabdi. ²⁰Elienai, Ziletai a Eliel, ²¹Adaiáš, Baraiáš a Simrat synové Simei. ²²Ispan a Heber a Eliel, ²³Abdon, Zichri a Chanan, ²⁴Chananiáš, Elam a Anatotiáš, ²⁵Ifdaiáš a Fanuel synové Sasákovi. ²⁶Samserai, Sechariáš a Ataliáš, ²⁷Jaresiáš, Eliáš a Zichri synové Jerochamovi. ²⁸Ta jsou knížata otcovských čeledí po rodinách svých, kterážto knížata bydlila v Jeruzalémě. ²⁹V Gabaon pak bydlilo kníže Gabaon, a jméno manželky jeho Maacha. ³⁰A syn jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál a Nádab, ³¹Ale Gedor, Achio, Zecher. ³²A Miklot zplodil Simea. I ti také naproti bratřím svým bydlili v Jeruzalémě s bratřími svými. ³³Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule. Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále. ³⁴Syn pak Jonatův Meribbál, Meribbál pak zplodil Mícha. ³⁵Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea a Achaz. ³⁶Achaz pak zplodil Jehoadu, Jehoada pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimru. Zimri pak zplodil Mozu. ³⁷Moza pak zplodil Bina. Ráfa syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho. ³⁸Azel pak měl šest synů, jichž tato jsou jména: Azrikam, Bochrú, Izmael, Seariáš a Abdiáš a Chanan. Všickni ti synové Azelovi. ³⁹Synové pak Ezeka, bratra jeho: Ulam prvorozený jeho, Jehus dru-

hý, a Elifelet třetí. ⁴⁰A byli synové Ulamovi muži udatní a střelci umělí, kteříž měli mnoho synů a vnuků až do sta a padesáti. Všickni ti byli z synů Beniaminových.

9A tak všickni Izraelští sečtení byli, a aj, zapsáni jsou v knize králů Izraelských a Judských, a přeneseni jsou do Babylona pro přestoupení své. ²Ti pak, kteříž bydlili prvé v vládařství svém v městech svých, totiž Izraelští, kněží, Levítové a Netinejští, ³Bydlili v Jeruzalémě, z synů Judových, z synů Beniaminových, ano i z synů Efraimových a Manassesových: ⁴Uttai syn Amiuda, syna Amri, syna Imri, syna Bani, z synů Fáresových, syna Judova. ⁵A z čeledi Silonovy: Azaiáš prvorozený a synové jeho. ⁶A z synů Zerachových: Jehuel, a příbuzných jejich šest set a devadesát. ⁷Z synů pak Beniaminových: Sallu syn Mesullama, syna Hodavia, syna Hasenuova, ⁸A Ibneiaš syn Jerochamův, Ela syn Uzi, syna Michri, a Mesullam syn Sefatiáše, syna Rehuelova, syna Ibneiašova. ⁹Bratří také jejich po pokoleních jejich, devět set padesáti a šest; všickni ti muži knížata čeledí po domích otců svých. ¹⁰Z kněží také Jedaiáš, Jehoiarib a Jachin, ¹¹Azariáš syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sadochova, syna Meraiotova, syna Achitobova, kníže v domě Božím. ¹²A Adaiáš syn Jerochama, syna Paschurova, syna Malchiášova, a Masai syn Adiele, syna Jachzery, syna Mesullamova, syna Mesillemitova, syna Immerova. ¹³A bratří jejich knížata po domích otců svých, tisíc sedm set a šedesát mužů udatných v práci přísluhování domu Božího. ¹⁴A z Levítů: Semaiáš syn Chasuba, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, z synů Merari. ¹⁵A Bakbakar Cheres, a Galal, a Mataniaš syn Míchy, syna Zichri, syna Azafova. ¹⁶A Abdiáš syn Semaiáše, syna Galalova, syna Jedutunova, a Berechiaš syn Asy, syna Elkánova, kterýž přebýval ve všech Netofatských. ¹⁷Též vrátní: Sallum a Akkub, a Talmon, Achiman, i bratří jejich, z nichž byl Sallum kníže. ¹⁸Kterýž až po dnes v bráně královské stával k východu, onino pak vrátnými byli po houfích synů Léví. ¹⁹Ale Sallum syn Chóre, syna Abiazafova, syna Chóre, a bratří jeho z domu otce jeho, Chorejští, nad pracemi přísluhování, ostríhali prahů při stánku, tak jako otcové jejich nad vojskem Hospodinovým, kteříž ostríhali vcházení. ²⁰Nad kterýmiž Fínes syn Eleazarův byl někdy knížetem, a Hospodin byl s ním. ²¹Zachariáš pak syn Meselemašův vrátným byl u dveří stánku úmluvy. ²²Všickni ti voleni za vrátné k veřejím, osob dvě stě a dvanáct. Ti ve všech svých vyčtení jsou, kteréž nařídil David a Samuel vidoucí, pro jejich věrnost, ²³Aby oni i synové jejich byli při branách domu Hospodinova, v domě stánku po strážích. ²⁴Po čtyřech stranách byli vrátní, k východu, k západu, k půlnoci a ku poledni. ²⁵A bratří jejich, po všech svých bydlící, aby každého sedmého dne časy svými přicházeli s nimi. ²⁶Nebo Levítové byli pod správou těch čtyř předních vrátných, a byli nad komorami a nad poklady domu Božího, ²⁷A aby vůkol domu Božího ponocovali; nebo jim poručena stráž, a otvírati každý den ráno. ²⁸Z těch také

ustaveni nad nádobami přísluhování; nebo v počtu vnášeli je, a v jistém počtu též vynášeli. ²⁹Z nichž opět někteří postaveni byli nad nádobami jinými a nade všemi nádobami posvátnými, a nad bělí, vínem, olejem, kadidlem a vonnými věcmi. ³⁰Někteří také synové kněžstí strojili masti z těch vonných věcí. ³¹Matatiaš pak z Levítů, prvorozený Salluma Choritského, správci byl těch věcí, kteréž se na pánvi smažily. ³²A z synů Kahat, z bratří jejich, byli ustanoveni nad chlebem předložením, aby jej připravovali na každou sobotu. ³³Z těch také byli zpěváci, přednější z čeledi otcovských mezi Levíty bydlíce, nejsouce zaměstknani něčím jiným; nebo ve dne i v noci k své povinnosti státi musili. ³⁴Ti jsou přední z čeledi otcovských mezi Levíty v čeledech svých, a ti přední jsouce, bydlili v Jeruzalémě. ³⁵V Gabaon pak bydlili, otec Gabaonitských Jehiel, a jméno manželky jeho Maacha. ³⁶Syn pak jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál, Ner a Nádab. ³⁷Ale Gedor, Achio, Zachariáš a Miklot, ³⁸(Miklot pak zplodil Simam), ti také naproti bratřím svým bydlili v Jeruzalémě s bratřimi svými. ³⁹Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule, Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále. ⁴⁰Syn pak Jonatův Meribbál, a Meribbál zplodil Mícha. ⁴¹Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea. ⁴²Achaz pak zplodil Járu, Jára pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimri. Zimri pak zplodil Mozu. ⁴³Moza pak zplodil Bina. Refaiáš syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho. ⁴⁴Azel pak měl šest synů, jichžto tato jsou jména: Azrikam, Bochrů, Izmael, Seariáš, Abdiáš a Chanan. Ti jsou synové Azelovi.

10Když pak bojovali Filistinští s Izraelem, utíkali muži Izraelští před Filistinskými, a padli, zbiti jsouce na hoře Gelboe. ²I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu, Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy. ³A když se zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj střelci s luky, a postřelen jest od střelců. ⁴Protož řekl Saul oděnci svému: Vytrhni meč svůj a probodni mne jím, aby přijdouce ti neobřezanci, nečinili sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl oděnc z jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv Saul meč, nalehl na něj. ⁵Tedy vida oděnc z jeho, že umřel Saul, nalehl i on na meč a umřel. ⁶A tak umřel Saul i tři synové jeho, a všechna čeda jeho spolu zemřeli. ⁷Když pak uzřeli všickni muži Izraelští, kteříž bydlili za tím údolím, že utekli Izraelští, a že zemřeli Saul i synové jeho, opustivše města svá, též utíkali. I přišli Filistinští a bydlili v nich. ⁸Potom nazejtří přišli Filistinští, aby zloupili pobité. I nalezli Saule a syny jeho, ležící na hoře Gelboe. ⁹A svlékše ho, vzali hlavu jeho i odějí jeho, a poslali po zemi Filistinské vůkol, aby to ohlášeno bylo modlám jejich i lidu. ¹⁰Složili také i odějí jeho v chrámě boha svého, hlavu pak jeho přibili v chrámě Dágon. ¹¹Tedy uslyšavše všickni v Jábés Galád všechno, což učinili Filistinští Saulovi, ¹²Zdvihli se všickni muži silní a vzali tělo Saulovo, a těla synů jeho, a přinesli je do Jábés. A pochovavše kosti jejich pod jedním dubem v Jábés, postili se sedm dní. ¹³A tak umřel

Saul pro přestoupení své, jímž byl přestoupil proti Hospodinu, totiž proti slovu Hospodinovu, jehož neostříhal, a že se také radil s duchem věštím, doptáváje se ho, ¹⁴A nedoptával se Hospodina. Protož zabil jej, a přenesl království na Davida syna Izai.

11Nebo shromáždivše se všickni Izraelští k Davidovi do Hebronu, řekli: Aj, my kost tvá a tělo tvé jsme. ²Ano předešlých časů, když byl Saul králem, ty jsi vyvodil i přivodil Izraele, a nadto řekl Hospodin Bůh tvůj tobě: Ty pástí budeš lid můj Izraelský, a ty budeš vývoda nad lidem mým Izraelským. ³Přišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a učinil s nimi David smlouvu v Hebronu před Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem, podlé slova Hospodinova skrze Samuele. ⁴Táhl pak David a všecken lid Izraelský k Jeruzalému, (jenž bylo Jebus, nebo tam byli Jebuzejští obyvatelé té země). ⁵I mluvili obyvatelé Jebus Davidovi: Nevejdeš sem. Ale David vzal hrad Sion, to jest město Davidovo. ⁶Nebo byl řekl David: Kdož by koli nejprvé porazil Jebuzea, bude předním a knížetem. Protož vstoupil nejprvé Joáb syn Sarvie, a učiněn předním. ⁷Potom bydlił David na tom hradě, pročez nazvali jej městem Davidovým. ⁸I vystavěl město vůkol a vůkol, od Mello až do okolku, Joáb pak opravil ostatek města. ⁹A tak David čím dále tím více prospíval a rostl; nebo Hospodin zástupů byl s ním. ¹⁰Tito pak jsou přední z udatných, kteréž měl David, ježto se zmužile přičinili s ním o království jeho se vším Izraelem, aby ho za krále vyzdvihli podlé slova Hospodinova nad Izraelem. ¹¹Tento jest počet silných, kteréž měl David: Jasobam syn Chachmonův, přední z vůdců. Ten pozdvihl kopí svého proti třem stům, a zbil je pojednou. ¹²Po něm též Eleazar syn Dodi Achochitského. On byl jeden z těch tří udatných. ¹³Ten byl s Davidem v Pasdammim, když se Filistinstí sebrali k boji. A byl tu díl rolí poseté ječmenem, a lid byl utekl před Filistinskými. ¹⁴I zastavili se u prostřed toho dílu, a obdrželi jej, porazivše Filistinské. A vysvobodil Hospodin lid vysvobozením velikým. ¹⁵Ti také tři ze třidcíti předních sstoupili k skále k Davidovi do jeskyně Adulam, když vojsko Filistinských leželo v údolí Refaim. ¹⁶(Nebo David tehďáž bydlił v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl tehďáž u Betléma.) ¹⁷Pohnul se pak David žádostí, a řekl: Ó by mi někdo dal pítí vody z čisterny Betlémské, kteráž jest u brány. ¹⁸A protož probivše se ti tři skrze vojsko Filistinských, navázili vody z čisterny Betlémské, kteráž jest u brány, a nabravše, přinesli k Davidovi. David pak nechtěl jí pítí, ale vylil ji v obět Hospodinu, ¹⁹A řekl: Nedejž mi toho, Bože můj, abych to učiniti měl. Zdali krev mužů těch pítí budu, kteréž se opovážili života svého? Nebo s opovážením života svého přinesli ji. I nechtěl jí pítí. To učinili ti tři silní. ²⁰Potom Abizai bratr Joábův byl přední mezi třmi, a ten také pozdvihl kopí svého proti třem stům, i pobil je, a byl z těch tří nejslovoutnější. ²¹Z těch tří nad druhé dva jsa nejvzácnější, byl knížetem jejich, a však oněm

prvním nebyl rovný. ²²Banaiáš také syn Joiadův, syn muže udatného, velikých činů, z Kabsael, ten zabil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámě, když byl sníh. ²³Ten také zabil muže Egyptského zvyší pěti loket. A ačkoli měl Egyptský ten v ruce kopí, jako vratidlo tkadlcovské, však šel k němu s holí, a vytrh kopí z ruky Egyptského, zabil jej kopím jeho. ²⁴To učinil Banaiáš syn Joiadův, kterýž také slovoutný byl mezi těmi třmi silnými. ²⁵A ač byl mezi třidcíti slavný, však oněm třem se nevroval. I ustanovil ho David nad drabanty svými. ²⁶Udatní rytíři také i tito: Azael bratr Joábův, Elchanaan syn Dodův Betlémský, ²⁷Sammot Charodský, Chelez Pelonský, ²⁸Híra syn Ikeš Tekoitský, Abiezer Anatotský, ²⁹Sibbechai Chusatský, Ilai Achochský, ³⁰Maharai Netofatský, Cheleb syn Baany Netofatský, ³¹Ittai syn Ribai z Gabaa synů Beniaminových, Banaiáš Faratonský, ³²Churai od potoku Gás, Abiel Arbatský, ³³Azmavet Bacharomský, Eliachba Salbonský, ³⁴Synové Chasem Gizonského, Jonatan syn Sage Hararského, ³⁵Achiam syn Sacharův Hararský, Elifal syn Urův, ³⁶Hefer Mecheratský, Achiáš Pelonský, ³⁷Chezro Karmelský, Narai syn Ezbai, ³⁸Joel bratr Nátanův, Mibchar syn Geri, ³⁹Zelek Ammonsý, Nacharai Berotský, odětec Joába syna Sarvie, ⁴⁰Híra Itrejský, Gareb Itrejský, ⁴¹Uriáš Hetejský, Zabad syn Achlai, ⁴²Adina syn Sizův Rubenský, kníže nad Rubenskými, a s ním jiných třidceti, ⁴³Chanan syn Maachův, a Jozafat Mitnejský, ⁴⁴Uziáš Asteratský, Sama a Johiel, synové Chotama Aroerského, ⁴⁵Jediael, syn Simri, a Jocha bratr jeho Tizejský, ⁴⁶Eliel Machavimský, a Jeribai a Josaviáš synové Elnámovi, a Itma Moábský, ⁴⁷Eliel, a Obéd, a Jaasiel z Mezobaia.

12Tito pak jsou, kteříž přišli k Davidovi do Sicelechu, když se ještě kryl před Saulem synem Cis, a ti byli mezi udatnými, pomocníci boje, ²Nosíce lučiště, a bojující pravíci i levíci kamením i střelami z lučiště, a byli z bratrů Saulových, z pokolení Beniaminova: ³Kníže Achiezer a Josas, synové Semmaa Gabatského, a Jeziel a Felet, synové Azmavetovi, Beracha, a Jéhu Anatotský, ⁴A Ismaiáš Gabanonitský, silný mezi třidcíti, kterýž byl nad třidcíti, Jeremiáš, Jachaziel, Jochanan a Jozabad Gederatský, ⁵A Eluzai, Jerimot, Bealiáš, Semariáš, a Sefatiáš Charufský, ⁶Elkána, Isiáš, Azareel, Joezer a Jasobam, Chorejští, ⁷A Joela a Zebadiáš synové Jerochamovi z Gedor. ⁸Též i z pokolení Gádova utekli k Davidovi k pevnosti na poušť, muži udatní, muži způsobní k boji, užívající štítu a pavězy, jichžto tváři jako tváři lvové, a podobní srnám na horách v rychlosti: ⁹Ezer první, Abdiáš druhý, Eliab třetí, ¹⁰Mismanna čtvrtý, Jeremiáš pátý, ¹¹Attai šestý, Eliel sedmý, ¹²Jochanan osmý, Elzabad devátý, ¹³Jeremiáš desátý, Machbannai jedenáctý. ¹⁴Ti byli z synů Gádových, knížata vojska, jeden nad stem menší, a větší nad tisícem. ¹⁵Ti jsou, kteříž přepravili se přes Jordán měsíce prvního, ačkoli se byl vylil ze všech břehů svých, a zahnali všechny z údolí na východ i na západ. ¹⁶Přišli také někteří z synů Beniaminových a Ju-

dových k pevnosti Davidově. ¹⁷I vyšel jim David vstříc, a mluvě, řekl jim: Jestliže z příčiny pokoje jdete ke mně, abyste mi pomáhali, i mé srdce také s vámi se sjednotí; pakli k vyzaření mne nepřítelům mým, (ješto není nepravosti při mně), popatříž Bůh otců našich a tresci. ¹⁸Duch pak posilnil Amazu předního mezi hejtmany, i řekl: Tobě, ó Davide, a těm, jenž s tebou jsou, synu Izai, pokoj; pokoj tobě, pokoj i pomocníkům tvým. Toběť zajisté pomáhá Bůh tvůj. A tak přijal je David, a postavil je mezi knížaty houfů. ¹⁹Nadto i z pokolení Manassesova odstoupili k Davidovi, když táhl s Filistinskými k boji proti Saulovi, ale nepomáhali jim. Nebo uradivše se, propustili ho zase knížata Filistinská, řkouce: S nebezpečenstvím hrdel našich odstoupil by ku pánu svému Saulovi. ²⁰Takž když táhl do Sicelechu, odstoupili k němu někteří z pokolení Manassesova: Adnach, Jozabad, Jediael, Michael, Jozabad, Elihu, a Zilletai, hejtmané nad tisíci v pokolení Manassesovu. ²¹Ti také pomáhali Davidovi s houfy jeho; nebo udatní byli všickni, pročez byli knížaty v jeho vojtě. ²²Anobř každého dne přibývalo jich Davidovi ku pomoci, až bylo vojsko veliké, jako vojsko Boží. ²³Tento pak jest počet vývod způsobných k boji, kteříž přišli k Davidovi do Hebronu, aby obrátili království Saulovo k němu podle slova Hospodinova. ²⁴Z synů Judových, nosících pavézy a kopí, šest tisíc a osm set způsobných k boji. ²⁵Z synů Simeonových, udatných mužů k boji, sedm tisíc a sto. ²⁶Z synů Lévi čtyři tisíce a šest set. ²⁷Joiada také vývoda synů Aronových, a s ním tři tisíce a sedm set. ²⁸A Sádoch mládenec rek udatný, a z domu otce jeho knížat dvamecítma. ²⁹A z synů Beniaminových, bratří Saulových tři tisíce; nebo ještě množství jiných drželi stráž domu Saulova. ³⁰Z synů též Efraimových dvacet tisíc a osm set. Ti byli rekové udatní, muži slovoutní v čeledech otců svých. ³¹Z polovice pak pokolení Manassesova osmnáct tisíc, kteříž vyčteni byli ze jména, aby přišli a ustanovili Davida za krále. ³²Z synů také Izacharových, znajících a rozumějících časům, tak že věděli, co by měl činiti lid Izraelský, knížat jejich dvě stě, a všickni bratří jejich činili podle rčení jejich. ³³Z synů Zabulon vycházejících na vojnu, vycvičených v bitvě všelijakými nástroji válečnými, padesát tisíc, a ku potýkání se v šiku bez choulostivosti srdce. ³⁴Z Neftalímova pak pokolení knížat tisíc, a s nimi pavězníků a kopidlníků třidceti a sedm tisíc. ³⁵Z pokolení Dan, způsobných k boji, osm a dvacet tisíc a šest set. ³⁶A z pokolení Asserova, kteříž způsobilí byli k boji, a uměli v šikování se k bitvě, čtyřidceti tisíc. ³⁷A z Zajordání, totiž z Rubenských a Gádských, a z polovice pokolení Manassesova, přišli se všemi nástroji válečnými sto a dvacet tisíc. ³⁸Všickni ti muži bojovní, uměli v šiku, úmyslem upřímým přišli do Hebronu, aby ustanovili Davida za krále nade vším lidem Izraelským. Nýbrž i všickni ostatní Izraelští srdce jednoho byli, aby za krále ustanovili Davida. ³⁹I byli tu s Davidem tři dni, jedouce a pijíce, nebo jim byli připravili bratří jejich. ⁴⁰Ano i ti, kteříž jim blízcí byli až k Izachar a Zabulon a Neftalím,

přinášeli chleba na oslích a na velbloudích, i na mezcích a na volích, potravu, mouky, fíků a hroznů sušených, vína, oleje, volů, a ovcí v hojnosti. Nebo radost byla v lidu Izraelském.

13 David pak poradil se s hejtmany nad tisíci, s setníky a se všemi vývodami. ²A řekl David všemu shromáždění Izraelskému: Jestliže se vám líbí, a jestli to od Hospodina Boha našeho, rozešleme posly k bratřím našim pozůstalým do všech zemí Izraelských, a též kněžím a Levítům do měst a předměstí jejich, a necht se shromáždí k nám, ³Abychom zase k nám přivezli truhlu Boha našeho; nebo jsme jí nehledali ve dnech Saulových. ⁴I řeklo všecko množství, aby se tak stalo; nebo líbila se ta věc všemu lidu. ⁵Protož shromáždil David všecken lid Izraelský od Nílu Egyptského, až kudy se vchází do Emat, aby přivezli truhlu Hospodinovu z Kariatjeharim. ⁶A tak vstoupil David a všecken lid Izraelský do Bála, v Kariatjeharim, kteréž jest v Judstvu, aby přenesli odtud truhlu Boha Hospodina, sedícího nad cherubíny, jehož se jméno vzývá. ⁷I vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu Abinadabova, Uza pak a Achio spravovali vůz. ⁸Ale David a všecken lid Izraelský hrali před Bohem ze vsí síly, v zpěvích na harfy, na loutny, na bubny, na cymbály a na trouby. ⁹A když přišli až k humnu Kídon, vztáhl Uza ruku svou, aby pozdržel truhly; nebo uchýlili se volové. ¹⁰Protož rozhněval se Hospodin na Uzu a zabil jej, proto že vztáhl ruku svou k truhle; a umřel tu před Bohem. ¹¹Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak přísně obořil na Uzu. I nazval to místo Perez Uza až do tohoto dne. ¹²A boje se David Boha v ten den, řekl: Kterakž mám k sobě přivezti truhlu Boží? ¹³Pročez nepřenesl David truhly k sobě do města Davidova, ale obrátil ji do domu Obededoma Gittejského. ¹⁴I pozůstala truhla Boží mezi čeledí Obededomovou, v domě jeho za tři měsíce, a požehnal Hospodin domu Obededomovu a všem věcem jeho.

14 Potom poslal Chíram král Tyrský posly k Davidovi, a dříví cedrového a zedníky i tesaře, aby stavěli jemu dům. ²I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský. ³Pojal pak David ještě ženy v Jeruzalémě, a zplodil David více synů a dcer. ⁴A tato jsou jména těch, kteříž se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, ⁵Těž Ibchar, Elisua, Elfelet, ⁶Za tím Noga, Nefeg, Jafia, ⁷Elisama, Beeliada a Elifelet. ⁸V tom uslyšavše Filistinští, že by pomazán byl David za krále nade vším Izraelem, vytáhli všickni Filistinští hledati Davida. O čemž uslyšav David, vytáhl proti nim. ⁹Nebo když Filistinští přišli, a rozprostřeli se v údolí Refaim, ¹⁰Radil se David s Bohem, řka: Potáhnu-li proti Filistinským, a dáš-li je v ruku mou? Odpověděl jemu Hospodin: Táhní, a dám je v ruku tvou. ¹¹Tedy vtrhli do Balperazim. I porazil je tam David a řekl: Protrhl jest Bůh nepřátely mé rukou mou, jako vody

protrhují břehy. A protož nazváno jméno místa toho Balperazim. ¹²Nebo nechali tam bohů svých. I přikázal David, aby je spálili. ¹³Ale Filistínští sebravše se znovu, rozprostřeli se v tom údolí. ¹⁴Pročež David radil se opět s Bohem. I řekl jemu Bůh: Nepřistupuj k nim po zadu; odvrát se od nich, abys na ně trefil naproti moruším. ¹⁵A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, tedy vytáhneš k bitvě; nebo vyšel Bůh před tebou, aby porazil vojska Filistinská. ¹⁶I učinil David tak, jakž mu byl přikázal Bůh, a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do Gázera. ¹⁷A tak rozešla se pověst o Davidovi do všech zemí, a způsobil Hospodin to, že se ho báli všickni národové.

15Když pak sobě nastavěl domů v městě Davidově, a připravil místo pro truhlu Boží, a roztáhl jí stánek, ²Tedy řekl David: Nemát nositi žádný truhly Boží kromě Levitů, ty zajisté vyvolil Hospodin, aby nosili truhlu Boží, a aby přísluhovali jemu až na věky. ³Protož shromáždil David všecken lid Izraelský do Jeruzaléma, aby přenesl truhlu Hospodinovu na místo její, kteréž jí byl připravil. ⁴Shromáždil také David syny Aronovy a Levity. ⁵Z synů Kahat byli Uriel kníže, a bratří jeho sto a dvaceti. ⁶Z synů Merari Asaiáš kníže, a bratří jeho dvě stě a dvaceti. ⁷Z synů Gersomových Joel kníže, a bratří jeho sto a třidceti. ⁸Z synů Elizafanových Semaiáš kníže, a bratří jeho dvě stě. ⁹Z synů Hebronových Eliel kníže, a bratří jeho osmdesát. ¹⁰Z synů Uzielových Aminadab kníže, a bratří jeho sto a dvanáct. ¹¹Tedy povolal David Sádocha a Abiataru, kněží, též i Levitů: Uriele, Asaiáše, Joele, Semaiáše, Eliele a Aminadaba, ¹²A řekl jim: Vy jste přední z otcovských čeledí mezi Levity, posvěťte sebe i bratří svých, abyste vnesli truhlu Hospodina Boha Izraelského tu, kdež jsem jí připravil. ¹³Nebo že spočátku ne vy jste spravovali toho, obořil se Hospodin Bůh náš na nás; nebo jsme ho nehledali náležitě. ¹⁴I posvětili se kněží i Levítové, aby přenesli truhlu Hospodina Boha Izraelského. ¹⁵A nesli synové Levitů truhlu Boží, jakož byl přikázal Mojžíš, podlé slova Hospodinova, na ramenou svých na sochořích. ¹⁶Řekl také David předním z Levitů, aby ustanovili z bratří svých zpěváky s nástroji muzickými, loutnami, harfami a cymbály, aby zvučeli, povyšující hlasu s radostí. ¹⁷Takž ustanovili Levítové Hémana syna Joelova, a z bratří jeho Azafa syna Berechiášova, a z synů Merari bratří jejich Etana syna Kusaiova. ¹⁸A s nimi bratří jejich z druhého pořádku: Zachariáš, Béna, Jaaziele, Semiramota, Jechiele, Unni, Eliaba, Benaiáše, Maaseiáše, Mattitiáše, Elifele, Mikneiáše, Obededoma a Jehiele, vrátné. ¹⁹Nebo zpěváci Héman, Azaf a Etan hrali hlasitě na cymbálích měděných, ²⁰A Zachariáš, Aziel, Semiramot, Jechiel, Unni, Eliab, Maaseiáš a Benaiáš na loutnách, při zpěvu vysokém. ²¹A Mattitiáš, Elifele, Mikneiáš, Obededom, Jehiel a Azaziáš hrali na harfách při zpěvu nízkém. ²²Chenaniáš pak, přední z Levitů nesoucích truhlu, spravoval, jak by nésti měli; nebo byl umělý. ²³Berechiáš pak a Elkána byli vrátní u truhly. ²⁴Sebaniáš také a Jo-

zafat, Natanael, Amazai, Zachariáš, Benaiáš a Eliezer kněží, troubili na trouby před truhlou Boží; ale Obededom a Jechiáš byli též vrátní u truhly. ²⁵A tak vypravil se David a starší Izraelští a hejtmané, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z domu Obededomova s veselím. ²⁶I stalo se, poněvadž Bůh pomáhal Levitům nesoucím truhlu smlouvy Hospodinovy, že obětovali sedm volů a sedm beranů. ²⁷David pak odín byl pláštěm kmentovým, tolikéž všickni Levítové, kteříž nesli truhlu, i zpěváci, i Chenaniáš, správce nesoucích, mezi zpěváky. Měl také David na sobě efod lněný. ²⁸Takž všecken lid Izraelský provázeli truhlu smlouvy Hospodinovy s plésáním a zvukem trouby, a pozaunů a cymbálů, a hrali na loutny a na harfy. ²⁹Když pak truhla smlouvy Hospodinovy vcházela do města Davidova, Míkol dcera Saulova vyhlédla z okna, a viduci krále Davida poskakujícího a plésajícího, pohrdla jím v srdci svém.

16A když přinesli truhlu Boží a postavili ji u prostřed stánku, kterýž jí byl rozbil David, tedy obětovali oběti zápalné a oběti pokojné před Bohem. ²Zatím dokonav David obětování obětí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodinovu. ³Rozděлил také všechněm mužům Izraelským, od muže až do ženy, jednomu každému po pecnu chleba a kusu masa, a i láhvi. ⁴Potom postavil před truhlou Hospodinovou služebníky z Levitů k připomínání, k vyznávání a k chválení Hospodina Boha Izraelského. ⁵Azaf byl přední, a druhý po něm Zachariáš, Jehiel, Semiramot, Jechiel, Mattitiáš, Eliab, Benaiáš, Obededom a Jehiel. Ti na nástrojích, na loutnách a harfách, ale Azaf na cymbálích hral. ⁶Benaiáš pak a Jachaziel kněží s trubami byli ustavičně před truhlou smlouvy Boží. ⁷Teprv toho dne ponejprve nařídil David, aby slaven byl Hospodin zpěvem tímto od Azafa a bratří jeho: ⁸Slavte Hospodina, zvěstujte jméno jeho, a oznamujte mezi národy skutky jeho. ⁹Zpívejte a žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho. ¹⁰Chlubte se v svatém jménu jeho, vesel se srdce těch, jenž hledají Hospodina. ¹¹Hleďte Hospodina i síly jeho, hleďte tváři jeho ustavičně. ¹²Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho, i na soudy úst jeho. ¹³Ó símě Izraele, služebníka jeho, ó synové Jákobovi, vyvolení jeho, ¹⁴Onť jest Hospodin Bůh náš, na vsí zemi soudové jeho. ¹⁵Rozpomínejte se ustavičně na smlouvu jeho, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení, ¹⁶Kterouž učinil s Abrahamem, a na přísahu jeho Izákovi. ¹⁷A vystavil ji Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou, ¹⁸Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za provazec vládařství vašeho, ¹⁹Ačkoli vás byl malý počet, a maličko byli jste v ní pohostinu. ²⁰A přecházeli od národu do národu, a z království k jinému lidu. ²¹Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka: ²²Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého. ²³Zpívejte Hospodinu všecka země, zvěstujte den po dni spasení jeho. ²⁴Vypravujte mezi pohany slávu jeho, a mezi všemi národy divy jeho. ²⁵Nebo

veliký jest Hospodin, a chvalitebný náramně, hroznější na-
de všechny bohy. ²⁶Všickni zajisté bohové národů jsou mod-
ly, Hospodin pak nebesa učinil. ²⁷Sláva a jasnost před ním,
síla a veselí na místě jeho. ²⁸Vzdejte Hospodinu čeledi ná-
rodů, vzdejte Hospodinu slávu i moc. ²⁹Vzdejte Hospodinu
čest jména jeho, přineste dary a přďte před obličej jeho, a
sklánějte se před Hospodinem v okrase svatosti. ³⁰Bojte
se obličej jeho všickni obyvatelé země, a buďte upevněn
okršlek země, aby se nepohnul. ³¹Veselí se budou nebe-
sa, a plésati bude země, a řeknou mezi pohany: Hospo-
din kraluje. ³²Zvuk vydá moře, i což v něm jest, veselí
se bude pole i vše, což jest na něm. ³³Tedy prozpěvova-
tí bude dříví lesní před Hospodinem, neboť se bře, aby
soudil zemi. ³⁴Oslavujte Hospodina, neb dobrý jest, nebo
na věky milosrdenství jeho. ³⁵A rcete: Zachovej nás, Bože
spasení našeho, a shromažď nás, a vytrhni nás z pohanů,
abychom slavili svaté jméno tvé, a chlubil se v chvále tvé.
³⁶Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků a až na vě-
ky. I řekl všecken lid: Amen, i Halelujah. ³⁷I nechal tu
David před truhlou smlouvy Hospodinovy Azafa a bratří
jeho, aby přísluhovali před truhlou ustavičně podle povin-
nosti dne každého. ³⁸Těž i Obededoma s bratřími jejich,
osob šedesáte osm, Obededoma, pravím, syna Jedutunova,
a Chosi, aby vrátili byli. ³⁹Sádocha také kněze a bratří jeho
za kněží nechal před příbytkem Hospodinovým na výsosti,
kteráž byla v Gabaeon, ⁴⁰Aby obětovali zápaly Hospodi-
nu na oltáři zápalu ustavičně, ráno i večer, podle všeho,
což psáno jest v zákoně Hospodinově, jež vydal Izraelovi.
⁴¹A s nimi nechal Hémana a Jedutuna a jiných vybraných,
kteříž vyčtení byli zejména, aby vzdávali chválu Hospodi-
nu, proto že na věky trvá milosrdenství jeho. ⁴²Těm také,
totiž Hémanovi a Jedutunovi, nechal trub a cymbálů, aby
zvučeli, i jiných nástrojů muziky Boží, syny pak Jedutu-
novy postavil u vrat. ⁴³A tak rozešel se všecken lid, jeden
každý do domu svého; David též navrátil se, aby požehnaní
dal domu svému.

17I stalo se, když bydlil David v domě svém, že řekl Ná-
tanovi proroku: Aj, já přebývám v domě cedrovém, truhla
pak smlouvy Hospodinovy jest pod kortýnami. ²I řekl Ná-
tan Davidovi: Cožkoli jest v srdci tvém, učiň; nebo Bůh
s tebou jest. ³Potom té noci stalo se slovo Boží k Nátanovi,
řkoucí: ⁴Jdi a rci Davidovi služebníku mému: Toto dí Hos-
podin: Ne ty stavěti mi budeš dům k bydlení, ⁵Poněvadž
jsem nebydlil v žádném domě od toho dne, jakž jsem vyvedl
syny Izraelské, až do dne tohoto, ale procházel jsem se
z stánku do stánku, také i vně kromě příbytku. ⁶Nadto ku-
dyž jsem koli chodil se vším Izraelem, zdali jsem slovo řekl
kterému z soudců Izraelských, (jimž jsem přikázal, aby pás-
li lid můj), řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového?
⁷Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto
praví Hospodin zástupů: Já jsem tě vzal z ovčince, když
jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu mého Izraelské-
ho. ⁸A býval jsem s tebou všude, kamž jsi koli se obrátil,

všecky také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří tvou,
a učinil jsem jméno veliké, jako jméno vznešených na ze-
mi. ⁹Ano i lidu svému Izraelskému způsobil jsem místo,
a vštípil jej tu. I bude bydliti na místě svém, a nepohne se
více, aniž na něj dotíratí budou lidé nešlechtní, jako prvé,
¹⁰Hned od toho času, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem
svým Izraelským, až jsem ponížil všech nepřátel tvých; ný-
brž oznamujít, že Hospodin sám vystaví tobě dům. ¹¹Nebo
když se vyplní dnové tvoji, abys šel za otci svými, vzbudím
símě tvé po tobě, kteréž bude z synů tvých, a utvrdím
království jeho. ¹²Onť mi ustaví dům, a já utvrdím trůn
jeho až na věky. ¹³Já budu jemu otcem, a on mi bude sy-
nem, a milosrdenství svého neodejmu od něho, jako jsem
je odjal od toho, kterýž byl před tebou. ¹⁴Ale postavím jej
v domě svém a v království svém až na věky, a trůn jeho
bude nepohnutelný až na věky. ¹⁵Podlé všech slov těchto,
a podlé všeho vidění tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi.
¹⁶Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem, a řek-
l: Kdož jsem já, ó Hospodine Bože, a jaký jest dům můj,
že jsi mne tak zvýšil? ¹⁷Anobř i to jsi za málo u sebe
položil, ó Bože, pročž jsi zamluvil se o domu služebníka
svého i na dlouhé časy, a popatřil jsi na mne, jako na osobu
člověka vzácného, Hospodine Bože. ¹⁸Což ještě více mluvi-
ti má David před tebou o zvelebení služebníka tvého? Ty
zajisté znáš služebníka svého. ¹⁹Hospodine, pro služební-
ka svého a podlé srdce svého činíš velikou věc tuto, abys
v známost uvedl všechny preveliké věci. ²⁰Hospodine, není
tobě rovného, anobř není žádného Boha kromě tebe, pod-
lé toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svými. ²¹Nebo kde
jest který národ na zemi, jako lid tvůj Izraelský, jehož by
Bůh šel, aby vykoupil sobě lid a dobyl sobě jména, čině ve-
liké a hrozné věci, vyháněje před tváří lidu svého, kterýž jsi
vykoupil z Egypta, pohany? ²²Zvolil jsi zajisté lid svůj Izra-
elský sobě za lid až na věky, a ty, Hospodine, sám jsi jejich
Bohem. ²³Nyní tedy, Hospodine, slovo to, jímž jsi zamluvil
se služebníku svému a domu jeho, budiž jisté až na věky,
a učíň tak, jakž jsi mluvil. ²⁴Budiž, pravím, jisté, tak aby
velebeno bylo jméno tvé až na věky, a říkáno: Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský, jest Bůh nad Izraelem, a dům Da-
vida služebníka tvého ať jest nepohnutelný před obličejem
tvým. ²⁵Nebo ty, Bože můj, zjevil jsi služebníku svému, že
mu ustavíš dům, a protož směl služebník tvůj modliti se
před tebou. ²⁶A tak, ó Hospodine, ty jsi sám Bůh, a mluvil
jsi o služebníku svém dobré věci tyto. ²⁷Nyní tedy ráčil jsi
požehnati domu služebníka svého, aby trval na věky před
obličejem tvým; nebo jsi ty, Hospodine, požehnal, i buďte
požehnaný na věky.

18Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemd-
lil je, a vzal Gát i vesnice jeho z ruky Filistinských. ²Porazil
také i Moábské, a učinění jsou Moábsťi služebníci Davi-
dovi, a dávali jemu plat. ³Porazil též David Hadarezera
krále Soba v Emat, když byl vytáhl, aby opanoval řeku
Eufrates. ⁴A pobral mu David tisíc vozů, a sedm tisíc jíz-

ných, a dvaceti tisíc mužů pěších, a zpodřezoval David žily všechněm koňům vozníků. Toliko zanechal z nich ke stu vozům. ⁵Přitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadarezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvaceticíma tisíc mužů. ⁶Tedy osadil David Syrii Damašskou. I učinění jsou Syrští služebníci Davidovi, dávající plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. ⁷Pobral také David štítů zlaté, kteréž měli služebníci Hadarezerovi, a přinesl je do Jeruzaléma. ⁸Z Tibchat též a z Chun, měst Hadarezerových, nabral David mědi velmi mnoho, z kteréž potom slil Šalomoun moře měděné, a sloupy i nádoby měděné. ⁹A když uslyšel Tohu král Emat, že porazil David všechno vojsko Hadarezera krále Soba, ¹⁰Poslal Adorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil přátelsky, a spolu se s ním radoval z toho, že bojoval s Hadarezerem, a porazil ho; (nebo válčil Tohu s Hadarezerem). Kterýžto přinesl všelijaké nádoby zlaté a stříbrné i měděné. ¹¹Ty také obětoval král David Hospodinu s stříbrem a zlatem, kteréhož byl nabral ze všech národů, z Idumejských, z Moábských, z synů Ammon, z Filistinských, i z Amalechitských. ¹²Abizai také syn Sarvie porazil Idumejských v údolí solnatém osmnácte tisíc. ¹³Protož i nad Idumejskými postavil stráž, a učinění jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. ¹⁴A tak kraloval David nade vším Izraelem, a činil soud a spravedlnost všemu lidu svému. ¹⁵Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludův byl kancléřem. ¹⁶Sádoch také syn Achitobův a Abimelech syn Abiatarův byli kněžími, a Susa byl písařem. ¹⁷Banaiáš pak syn Joiadův byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty při králi.

19Stalo se zatím, že umřel Náhas král Ammonitský, a kraloval syn jeho místo něho. ²I řekl David: Učiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, nebo učinil otec jeho milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David posly, aby ho potěšili pro otce jeho. I přišli služebníci Davidovi do země synů Ammon k Chanunovi, aby ho těšili. ³Tedy řekla knížata Ammonitská Chanunovi: Cožť se zdá, že David činí poctivost otci tvému, že poslal k tobě, kteříž by tě potěšili? Zdali ne proto, aby shlédli a vyšpehovali, i podvrátili zemi tuto, přišli služebníci jeho k tobě? ⁴Pročež Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil je a zustrihoval roucha jejich polovici až do rozkroků, a propustil je. ⁵Tedy odešli někteří, a oznámili Davidovi o těch mužích. I poslal proti nim, (nebo byli muži ti zlehčeni velice), a rozkázal jim král: Pobuďte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše; potom se navrátíte. ⁶Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslal Chanun a synové Ammon tisíc hřiven stříbra, aby sobě najali ze mzdy z Mezopotamie a z Syrie Maacha a z Soba vozů a jezdců. ⁷A najali sobě ze mzdy třidceti a dva tisíce vozů, a krále Maachu i lid jeho. Kterížto přitáhše, položili se s vojskem naproti Medaba. Ammonitští také shromáždivše se z měst svých,

přitáhli k té bitvě. ⁸Což uslyšav David, poslal Joába se vším vojskem udatných. ⁹A tak vytáhše Ammonitští, sšikovali se k boji u brány města toho. Králové pak, kteříž byli přitáhli, byli zvláště na poli. ¹⁰A protož vida Joáb proti sobě sšikovaný lid z předu i z zadu, vybrav některé ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským. ¹¹Ostatek pak lidu dal pod správu Abizai bratra svého, a sšikovali se proti Ammonitským. ¹²I řekl Joáb: Jestliže Syrští budou mne silnější, přispěješ mi na pomoc; pakli Ammonitští silnější budou tebe, já pomohu tobě. ¹³Posilž se, a zmužile se mějme, bojujice za lid náš a za města Boha našeho, Hospodin však, což mu se dobře líbí, nechť učiní. ¹⁴Takž přistoupil Joáb i lid, kterýž při něm byl, k bitvě proti Syrským. Ale oni utekli před ním. ¹⁵V tom Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli také i oni před Abizaiem bratrem jeho, a ušli do města. Joáb též navrátil se do Jeruzaléma. ¹⁶A tak vidouce Syrští, že jsou poraženi od Izraelských, poslali posly, a vyvedli Syrské, kteříž bydlejí za řekou, a Sofach kníže vojska Hadarezerova vedl je. ¹⁷I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždiv všecken lid Izraelský, přepravil se přes Jordán, a přitáhl k nim, a sšikoval vojsko proti nim. A když sšikoval David vojsko proti Syrským k bitvě, bojovali s ním. ¹⁸Tedy utekli Syrští před Izraelem. I porazil David z Syrských sedm tisíc vozů, a čtyřidceti tisíc lidu pěših, až i Sofacha hejtmana vojska toho zabil. ¹⁹Pročež když viděli služebníci Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Davidem, a sloužili jemu. A nechťeli více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

20I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že vedl Joáb lid válečný, a hubil zemi synů Ammon. A když přitáhl, oblehl Rabbu; (ale David zůstal v Jeruzalémě). I dobyl Joáb Rabby, a rozbořil ji. ²Tedy sňal David korunu krále jejich s hlavy jeho, a našel, že vážila hřivnu zlata. A bylo v ní kamení drahé, i vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též kořisti města velmi veliké. ³Lid pak, kterýž v něm byl, vyvedl, a dal je pod pily a brány železné i sekery. A tak učinil David všechněm městům Ammonitským. I navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma. ⁴Potom pak když trvala válka v Gázer s Filistinskými, tehdy zabil Sibbechai Chusatský Sippaje, kterýž byl zplozený z obrů, i sníženi jsou. ⁵Byla ještě i jiná válka s Filistinskými, kdežto zabil Elchanan, syn Jairův, Lachmi bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo dřevo jako vratidlo tkadlcovské. ⁶Opět byla jiná válka v Gát, a byl tam muž veliké postavy, kterýž měl po šesti prstech, všech čtyřme-cítma, a byl i on zplozený z téhož obra. ⁷Ten když haněl Izraele, zabil ho Jonata syn Semmaa, bratra Davidova. ⁸Ti byli synové jednoho obra v Gát, kteříž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků jeho.

21Satan pak povstal proti Izraelovi, a ponukl Davida, aby sečtl lid Izraelský. ²Protož řekl David Joábovi a kní-

žatům lidu: Jděte, sečtěte lid Izraelský od Bersabé až do Dan, a oznamte mi, abych věděl počet jich. ³Ale Joáb řekl: Přidejž Hospodin lidu svého, což ho koli, stokrát více. I zdalíž, pane můj králi, nejsou všickni oni pána mého služebníci? Proč toho vyhledává pán můj? Proč má býti uvedena pokléška na Izraele? ⁴Ale řeč královská přemohla Joába. A tak vyšed Joáb, prošel všecken lid Izraelský; potom navrátil se do Jeruzaléma. ⁵I dal Joáb počet lidu sečteného Davidovi. A bylo všeho lidu Izraelského jedenáctkrát sto tisíc mužů bojovných, lidu pak Judského čtyřikrát sto tisíc, a sedmdesáte tisíc mužů bojovných. ⁶Pokolení pak Lévi a Benjaminova nepočítal mezi ně; nebo v ošklivosti měl Joáb rozkázání královo. ⁷Ovšem nelíbila se Bohu ta věc, protože ranil Izraele. ⁸I řekl David Bohu: Zhřešil jsem těžce, že jsem to učinil, ale nyní odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, nebo jsem velmi bláznivě učinil. ⁹V tom mluvil Hospodin k Gádovi, proroku Davidovu, řka: ¹⁰Jdi a rei Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojít věci podávám, vyvol sobě jednu z nich, kteroužt bych učinil. ¹¹Tedy přišel Gád k Davidovi a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Vol sobě, ¹²Budto hlad za tři léta, buď abys za tři měsíce kažen byl od protivníků svých, když by meč nepřátel tvých dotekl se tebe, aneb aby za tři dni meč Hospodinův a mor byl v zemi, a anděl Hospodinův aby hubil po všech končinách Izraelských. Již tedy viz, co mám odpověditi tomu, kterýž mne poslal. ¹³I řekl David Gádovi: Úzko mi náramně; nechť prosím, upadnu v ruce Hospodinovy, neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné at v ruce lidské neupadám. ¹⁴A tak uvedl Hospodin mor na lid Izraelský, a padlo jich z Izraele sedmdesáte tisíc mužů. ¹⁵Poslal také Bůh anděla i na Jeruzalém, aby hubil jej. A když hubil, popatřil Hospodin, a zželelo mu se toho zlého. I řekl andělu, kterýž hubil: Dostit jest, zdrž ruku svou. Anděl pak stál podlé humna Ornana Jebuzejského. ¹⁶Mezi tím pozdvih David očí svých, uzřel anděla Hospodinova, stojícího mezi zemí a nebem, a meč dobytý v ruce jeho, vztažený proti Jeruzalému. I padl David, ano i starší, odíni jsouce žíněmi, na tváři své. ¹⁷A řekl David Bohu: Zdalíž jsem já nerozkázal čísti lidu? A jáť jsem sám ten, kterýž jsem zhřešil, a převelmi jsem zle učinil, tyto pak ovce co učinily? Hospodine, Bože můj, nechť jest, prosím, ruka tvá proti mně, a proti domu otce mého, ale proti lidu tvému nechť není rána. ¹⁸Zatím anděl Hospodinův mluvil k Gádovi, aby řekl Davidovi, aby vstoupě, vzdělal oltář Hospodinův na humně Ornana Jebuzejského. ¹⁹I vstoupil David podlé řeči Gádovy, kterouž byl mluvil ve jménu Hospodinovu. ²⁰A obrátiv se Ornan, uzřel toho anděla, a čtyři synové jeho s ním skryli se. Ornan pak mlátil pšenici. ²¹V tom přišel David k Ornanovi. A pohleděv Ornan, uzřel Davida, a vyšed z humna toho, klaněl se Davidovi až k zemi. ²²Tedy řekl David Ornanovi: Dej mi to místo humna, at vzdělám na něm oltář Hospodinův; za slušné peníze dej mi je, i přestane rána v lidu. ²³I řekl Ornan Davidovi: Nechť sobě vezme, a učiní pán můj král, což se mu za dobré vidí. Hle, přidám i voly tyto

k oběti zápalné, a smyky na drva, i pšenici k oběti suché, to všecko dávám. ²⁴Král pak David řekl Ornanovi: Nikoli, ale raději koupím je od tebe za slušné peníze; neboť nevezmu, což tvého jest, Hospodinův, aniž budu obětovati oběti zápalné darem dané. ²⁵I dal David Ornanovi za to místo zlata ztíží šesti set lotů. ²⁶A vzdělal tu David oltář Hospodinův, a obětoval zápaly a oběti pokojné, a vzýval Hospodina. Kterýžto vyslyšel ho, spustiv oheň s nebe na oltář zápalu. ²⁷I řekl Hospodin andělu, aby obrátil meč svůj do pošvy jeho. ²⁸Toho času když uzřel David, že jej vyslyšel Hospodin na humně Ornana Jebuzejského, obětovával tu oběti. ²⁹Nebo stánek Hospodinův, kterýž byl učinil Mojžíš na poušti, a oltář k zápalu toho času byl na výsosti v Gabaon. ³⁰David pak nemohl tam choditi k němu, aby hledal Boha, proto že se zhrozil meče anděla Hospodinova.

22I řekl David: Totot jest místo domu Hospodina Boha, a toto jest místo oltářů k zápalu Izraelovi. ²Protož přikázal David, aby shromáždili cizozemce přebývající v zemi Izraelské, a ustanovil z nich kameníky, aby tesali kamení k stavení domu Božího. ³Železa také mnoho na hřeby, a na dvěře k branám i k spojováním, připravil David, i mědi mnoho bez váhy. ⁴Těž i dříví cedrového bez počtu; nebo přiváželi Sidonští a Tyrští dříví cedrového množství Davidovi. ⁵Nebo řekl byl David: Šalomoun syn můj mládenček jest malý, dům pak vystaven býti má Hospodinův veliký, znamenitý a slovutný po všech zemích, a protož připravím mu nyní potřeb. A tak připravil David množství toho před smrtí svou. ⁶Potom povolav Šalomouna syna svého, přikázal mu, aby vystavěl dům Hospodinův Bohu Izraelskému. ⁷A řekl David Šalomounovi: Synu můj, uložil jsem byl v srdci mém vystavěti dům jménu Hospodina Boha svého. ⁸Ale stala se ke mně řeč Hospodinova, řkoucí: Mnohou jsi krev vylil, a boje veliké jsi vedl; nebudeš stavěti domu jménu mému, proto že jsi mnoho krve vylil na zem přede mnou. ⁹Aj, syn narodí se tobě, tent bude muž pokojný. Odpočinutí zajisté dám jemu vůkol přede všemi nepřátely jeho, pročez Šalomoun slouti bude; nebo pokoj a odpočinutí dám Izraelovi za dnů jeho. ¹⁰Ont ustaví dům jménu mému, a on bude mi za syna, a já jemu za otce, a upevním trůn království jeho nad Izraelem až na věky. ¹¹Protož, synu můj, Hospodin bude s tebou, a šťastně se povede, a vystavíš dům Hospodina Boha svého, jakož mluvil o tobě. ¹²A však dejž tobě Hospodin rozum a moudrost, a ustanovíž tě nad Izraelem, abys ostříhal zákona Hospodina Boha svého. ¹³A tehdyť se šťastně povede, když ostříhati a činiti budeš ustanovení a soudy, kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše lidu Izraelskému. Posilniž se a zmocni, neboj se, ani lekej. ¹⁴A aj, já v nevolech svých připravil jsem k domu Hospodinovu sto tisíců centnérů zlata, a stříbra tisíc tisíců centnérů, mědi pak a železa bez váhy; nebo toho mnoho jest. Dříví také i kamení připravil jsem, a k tomu ostatek přidáš. ¹⁵Přes to máš u sebe hojně dělníků, kameníků a zedníků, i tesarů i jiných zběhlých ve všelijakém

díle. ¹⁶Zlata, stříbra, mědi a železa není počtu; snažij se a dělej, a Hospodin bude s tebou. ¹⁷Přikázal také David všechněm knížatům Izraelským, aby pomáhali Šalomounovi synu jeho, říka: ¹⁸Zdaliž Hospodin Bůh váš není s vámi, kterýž vám způsobil vůkol a vůkol odpočinutí? Nebo dal v ruku mou obyvatele země této, a podmaněna jest země Hospodinu a lidu jeho. ¹⁹Nyní tedy vydejte se srdcem svým a duší svou k hledání Hospodina Boha svého, a příčinice se, vystavějte svatyni Hospodinu Bohu, abyste tam vnesli truhlu smlouvy Hospodinovy, a nádobí Bohu posvěcená do domu vystaveného jménu Hospodinovu.

23Starav se pak David, a jsa pln dnů, ustanovil králem Šalomouna syna svého nad Izraelem, ²A shromáždil všecka knížata Izraelská, i kněží a Levíty. ³I sečtení jsou Levítové od třidcítiletých a výše, a byl počet jich, vedle jmen a osob jejich, třidceti a osm tisíců. ⁴Z kterýchž postaveno bylo nad dílem domu Hospodinova čtyřmécítma tisíců, vladařů pak a soudců šest tisíců, ⁵A vrátných čtyři tisíce, a čtyři tisíce chválicích Hospodina na nástrojích, kterýchž nadělal k chválení Boha. ⁶I nařídil David pořádku mezi syny Lévi, totiž mezi syny Gerson, Kahat a Merari. ⁷Z Gersona byli Ladan a Semei. ⁸Synové Ladan: Kníže Jehiel, Zetam a Joel, ti tři. ⁹Synové Semei: Selomit, Oziel a Háran, ti tři. Ta jsou knížata otcovských čeledí Ladanových. ¹⁰Synové pak Semei: Jachat, Zina, Jehus a Beria. Ti čtyři jsou synové Semei. ¹¹Byl pak Jachat kníže, a Ziza druhý, ale Jehus a Beria ne mnoho měli synů, a protož v čeledi otcovské za jedny byli počítáni. ¹²Synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel, ti čtyři. ¹³Synové Amramovi: Aron a Mojžíš. Byl pak oddělen Aron, aby sloužil v svatyni svatých, on i synové jeho na věky, a aby kadili před Hospodinem, a sloužili jemu, i dobrořečili ve jménu jeho až na věky. ¹⁴Ale synové Mojžíše, muže Božího, počtení jsou v pokolení Lévi. ¹⁵Synové Mojžíšovi: Gersom a Eliezer. ¹⁶Synové Gersomovi: Sebuel kníže. ¹⁷A synové Eliezerovi: Rechabiáš kníže. Neměl pak Eliezer více synů, ale synové Rechabiášovi rozmnožili se velmi. ¹⁸Synové Izarovi: Selomit kníže. ¹⁹Synové Hebronovi: Jeriáš kníže, Amariáš druhý, Jachaziel třetí, a Jekmaam čtvrtý. ²⁰Synové Uzielovi: Mícha kníže, a Jezia druhý. ²¹Synové Merari: Moholi a Musi. Synové Moholi: Eleazar a Cis. ²²Umřel pak Eleazar, a neměl synů, než toliko dcery, kteréž pojali synové Cis, bratří jejich. ²³Synové Musi: Moholi a Eder a Jerimot, ti tři. ²⁴Ti jsou synové Lévi po čeledech svých, knížata čeledí, kteříž vyčtení byli vedle počtu jmen a osob, konaající dílo v přisluhování domu Hospodinova od dvadctiletých a výše. ²⁵Nebo řekl David: Odpočinutí dal Hospodin Bůh Izraelský lidu svému, a bydleti bude v Jeruzalémě až na věky. ²⁶Ano i Levítové nebudou více nositi stánku, ani kterých nádob jeho k přisluhování jeho. ²⁷A tak podlé nařízení Davidova nejposlednějšího byvše sečtení synové Lévi, počna od dvadctiletých a výše, ²⁸Postaveni byli, aby byli ku pomoci synů Aronových, v přisluhování domu Hospodinova

v síňcích, v pokojích a při očišťování všeliké věci svaté, i při práci služebnosti domu Božího, ²⁹Též při chleběch posvátných, a při běli k obětem suchým, při koláčích přesných, a při pánvicích a rendlicích, i při všeliké míře a měření, ³⁰A aby stáli každého jitra k slavení a chválení Hospodina, tolikéž i u večer, ³¹A při všeliké oběti zápalů Hospodinových ve dny sobotní, a na novměsíce a v svátky výroční v jistém počtu, vedle řádu jejich ustavičně před Hospodinem, ³²A tak aby drželi stráž stánku úmluvy, a stráž svatyně, i stráž synů Aronových, bratří svých v službě domu Hospodinova.

24Synů pak Aronových tato jsou zpořádaní: Synové Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. ²Ale že umřel Nádab a Abiu před otcem svým, a neměli synů, protož konali úřad kněžský Eleazar a Itamar. ³Kteréž zpořádal David, totiž Sádocha z synů Eleazarových, a Achimelecha z synů Itamarových, vedle počtu a řádu jejich v přisluhování jejich. ⁴Nalezeno pak synů Eleazarových více předních mužů, než synů Itamarových, a rozdělili je. Z synů Eleazarových bylo předních po domích otcovských šestnáct, a z synů Itamarových po čeledech otcovských osm. ⁵I rozdělení jsou losem jedni od druhých, ačkoli byli knížata nad věcmi svatými, a knížata Boží z synů Eleazarových a z synů Itamarových. ⁶I popsal je Semaiáš syn Natanaelův, písař z pokolení Lévi před králem a knížaty, a Sádochem knězem a Achimelechem synem Abiatarovým i knížaty čeledi otcovských mezi kněžími a Levíty, tak že dům otcovský jeden zaznamenán Eleazarovi, tolikéž druhý zaznamenán Itamarovi. ⁷Padl pak los první na Jehoiariba, na Jedaiáše druhý, ⁸Na Charima třetí, na Seorima čtvrtý, ⁹Na Malkiáše pátý, na Miamin šestý, ¹⁰Na Hakkoza sedmý, na Abiáše osmý, ¹¹Na Jesua devátý, na Sechaniáše desátý, ¹²Na Eliasiba jedenáctý, na Jakima dvanáctý, ¹³Na Chuppa třináctý, na Jesebaba čtrnáctý, ¹⁴Na Bilgu patnáctý, na Immeru šestnáctý, ¹⁵Na Chezira sedmnáctý, na Happizeza osmnáctý, ¹⁶Na Petachiáše devatenáctý, na Ezechiele dvadctý, ¹⁷Na Jachina jedenmécítmý, na Gamule dvamecítmý, ¹⁸Na Delaiáše třímécítmý, na Maaseiáše čtyřmécítmý. ¹⁹Ti jsou, jenž zřízení byli v přisluhování svých, aby vcházeli do domu Hospodinova podlé řádu svého, pod správou Arona otce jejich, jakož mu byl přikázal Hospodin Bůh Izraelský. ²⁰Z synů Lévi ostatních, z synů Amramových Subael, z synů Subael Jechdeiáš. ²¹Z Rechabiáše, z synů Rechabiášových kníže Iziáš. ²²Z Izara Selomot, z synů Selomotových Jachat. ²³Synové pak Jeriášovi: Amariáš druhý, Jachaziel třetí, Jekamam čtvrtý. ²⁴Syn Uzielův Mícha, z synů Míchy Samir. ²⁵Bratr Míchův Iziáš, a syn Iziášův Zachariáš. ²⁶Synové Merari: Moholi a Musi, synové Jaaziášovi: Beno. ²⁷Synové Merari z Jaaziáše: Beno, Soham, Zakur a Ibrí. ²⁸Z Moholi Eleazar, kterýž neměl synů. ²⁹Z Cisa synové Cisovi: Jerachmeel. ³⁰Synové pak Musi: Moholi, Eder a Jerimot. Ti jsou synové Levítů po domích otců svých. ³¹I ti také metali losy naproti bratřím svým, synům Aronovým,

před Davidem králem, Sádochem a Achimelechem, i knížaty otcovských čeledí z kněží a Levitů, z čeledí otcovských, každý přednější naproti bratru svému mladšímu.

25I oddělil David a knížata vojska k službě syny Azafovy a Hémanovy a Jedutunovy, kteříž by prorokovali při harfách, při loutnách a při cimbálich. Byl pak počet jejich, totiž mužů těch, jenž práci vedli v přísluhování svém, ²Z synů Azafových: Zakur, Jozef, Netaniáš a Asarela, synové Azafovi, pod správou Azafovou byli, kterýž prorokoval k rozkazu královi. ³Z Jedutuna synů Jedutunových bylo šest: Godoliáš, Zeri, Izaiáš, Chasabiáš, Mattitiáš a Simei, pod správou otce jejich Jedutuna, kterýž prorokoval při harfě k slavení a chválení Hospodina. ⁴Z Hémana synové Hémanovi: Bukkiáš, Mataniáš, Uziel, Sebuel, Jerimot, Chananiáš, Chanani, Eliata, Giddalti, Romantiezera, Jazbekasa, Malloti, Hotir a Machaziot. ⁵Všickni ti synové Hémanovi, proroka králova v slovích Božských, k vyvyšování moci. A dal Bůh Hémanovi synů čtrnácte a dcery tři. ⁶Všickni ti byli pod správou otce svého, při zpívání v domě Hospodinově na cymbálich, loutnách a harfách, k službě v domě Božím vedlé poručení králova Azafovi, Jedutunovi a Hémanovi. ⁷Byl pak počet jich s bratřími jejich, těmi, kteříž byli vycvičení v zpěvích Hospodinových, všech mistrů dvě stě osmdesát osm. ⁸Tedy metali losy, houf držících stráž naproti druhému, jakž malý, tak veliký, mistr i učedník. ⁹I padl první los v čeledi Azaf na Jozefa, na Godoliáše s bratřími a syny jeho druhý, jichž bylo dvanáct. ¹⁰Třetí na Zakura, synům jeho a bratřím jeho dvanácti. ¹¹Čtvrtý na Izara, synům jeho a bratřím jeho dvanácti. ¹²Pátý na Netaniáše, synům jeho a bratřím jeho dvanácti. ¹³Šestý na Bukkiáše, synům jeho a bratřím jeho dvanácti. ¹⁴Sedmý na Jesarele, synům jeho a bratřím jeho dvanácti. ¹⁵Osmý na Izaiáše, synům jeho a bratřím jeho dvanácti. ¹⁶Devátý na Mataniáše, synům a bratřím jeho dvanácti. ¹⁷Desátý na Simei, synům a bratřím jeho dvanácti. ¹⁸Jedenáctý na Azarele, synům a bratřím jeho dvanácti. ¹⁹Dvanáctý na Chasabiáše, synům a bratřím jeho dvanácti. ²⁰Třináctý na Subaele, synům a bratřím jeho dvanácti. ²¹Čtrnáctý na Mattitiáše, synům a bratřím jeho dvanácti. ²²Patnáctý na Jerimota, synům a bratřím jeho dvanácti. ²³Šestnáctý na Chananiáše, synům a bratřím jeho dvanácti. ²⁴Sedmnáctý na Jazbekasa, synům a bratřím jeho dvanácti. ²⁵Osmnáctý na Chanani, synům a bratřím jeho dvanácti. ²⁶Devatenáctý na Malloti, synům a bratřím jeho dvanácti. ²⁷Dvacátý na Eliatu, synům a bratřím jeho dvanácti. ²⁸Jedenmécitý na Hotira, synům a bratřím jeho dvanácti. ²⁹Dvamecítý na Giddalta, synům a bratřím jeho dvanácti. ³⁰Třímecitý na Machaziota, synům a bratřím jeho dvanácti. ³¹Čtyřmécitý na Romantiezera, synům a bratřím jeho dvanácti.

26Zpořádání pak vrátných takové bylo: Z Chorejských Meselemiáš syn Chóre, z synů Azafových. ²A z Meselemiášových synů: Zachariáš prvorozený, Jediel druhý, Ze-

badiáš třetí, Jatniel čtvrtý, ³Elam pátý, Jochanan šestý, Elioenai sedmý. ⁴A z Obededomových synů: Semaiáš prvorozený, Jozabad druhý, Joach třetí, Sachar čtvrtý a Natanael pátý, ⁵Amiel šestý, Izachar sedmý, Pehulletai osmý; nebo poželhal mu Bůh. ⁶Semaiášovi pak synu jeho zrodili se synové, kteříž panovali v domě otce svého; nebo muži udatní byli. ⁷Synové Semaiášovi: Otni a Refael, Obéd a Elzabad, jehož bratří byli muži udatní; též Elihu a Semachiáš. ⁸Všickni ti z potomků Obededomových, oni sami i synové jejich a bratří jejich, jeden každý muž udatný a způsobný k službě, šedesáte a dva všech z Obededoma. ⁹Těž synů a bratří Meselemiášových, mužů silných, osmnáct. ¹⁰Z Chosových pak, kterýž byl z synů Merari, synové byli: Simri kníže. Ačkoli nebyl prvorozený, však postavil ho otec jeho za předního. ¹¹Helkiáš druhý, Tebaliáš třetí, Zachariáš čtvrtý. Všech synů a bratří Chosových třinácte. ¹²Těm rozděleny jsou povinnosti, aby byli vrátnými po mužích předních, držíce stráž naproti bratřím svým při službě v domě Hospodinově. ¹³Nebo metali losy, jakož malý, tak veliký, po domích svých otcovských, k jedné každé bráně. ¹⁴I padl los k východu Selemiášovi. Zachariášovi také synu jeho, rádcí opatrnému, uvrhli losy, i padl los jeho na půlnoci. ¹⁵Obededomovi pak na poledne, ale synům jeho na dům pokladů. ¹⁶Suppimovi a Chosovi na západ s branou Salléchet, na cestě podlážené vzhůru jdoucí. Stráž byla naproti stráži. ¹⁷K východu Levitů šest, k půlnoci na den čtyři, ku poledni na den čtyři, a při domě pokladů dva a dva, ¹⁸V straně zevnitřní k západu, po čtyřech k příkopu, po dvou k straně zevnitřní. ¹⁹Ta jsou zpořádání vrátných synů Chóre a synů Merari. ²⁰Tito také Levitové: Achiáš byl nad poklady domu Božího, totiž nad poklady věcí posvátných. ²¹Z synů Ladanových synové Gersunských, z Ladana knížata otcovských čeledí, z Ladana totiž Gersunského Jechiel. ²²Synové Jechielovi, Zetam a Joel bratr jeho, byli nad poklady domu Hospodinova. ²³Z Amramských, z Izarských z Hebronských a z Ozielských. ²⁴Sebuel pak syn Gersoma, syna Mojžíšova, přední nad poklady. ²⁵Ale bratří jeho z Eliezera: Rechabiáš syn jeho, a Izaiáš syn jeho, a Joram syn jeho, a Zichri syn jeho, a Selomit syn jeho. ²⁶Ten Selomit a bratří jeho byli nade všemi poklady věcí posvátných, kterýchž byl posvětil David král a knížata čeledí otcovských, i hejtmané a setníci s vývodami vojska. ²⁷Nebo z bojů a z kořistí obětovali k opravě domu Hospodinova, ²⁸A čehožkoli byl posvětil Samuel prorok, a Saul syn Cis, a Abner syn Nerův, a Joáb syn Sarvie. Kdokoli posvěcoval čeho, dával do rukou Selomita a bratří jeho. ²⁹Z Izarských Chenaniáš a synové jeho, nad dílem, kteréž vně děláno, byli v Izraeli za úředníky a soudce. ³⁰Z Hebronských Chasabiáš a bratří jeho, mužů silných tisíc a sedm set bylo v přednosti nad Izraelem, za Jordánem k západu, ve všelikém díle Hospodinově a v službě královské. ³¹Mezi kterýmiž Hebronskými Jeriáš kníže byl nad Hebronskými v pokolení jejich, po čeledech otcovských; nebo léta čtyřicátého kralování Davidova vyhledávání byli, a nalezení

jsou mezi nimi muži udatní v Jazar Galádské, ³²A bratří jeho, mužů silných, dva tisíce a sedm set, knížat otcovských čeledí. Kteréž ustanovil David král nad Rubenskými a Gádskými, a nad polovicí pokolení Manassesova, ve všech věcech Božských i věcech královských.

27 Synové pak Izraelští podlé počtu svého, knížata čeledí otcovských a hejtmané a setníci a úředníci nad těmi, kteříž přisluhovali králi ve všech věcech jedni po druhých, vycházejíce na každý měsíc, přes všechny měsíce roku: V jednom každém houfě bylo jich čtyřmécítma tisíců. ²Nad houfem prvním první měsíc byl Jasobam, syn Zabdielův, a v houfě jeho bylo čtyřmécítma tisíců. ³Z synů Faresových bylo to kníže všech knížat nad vojsky, měsíce prvního. ⁴Zatím nad houfem na měsíc druhý byl Dodai Achichitský i s houfem svým, potom Miklot vývoda, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ⁵Kníže vojska třetího na třetí měsíc Banaiáš syn Joiady, nejvyššího kněze, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ⁶Ten Banaiáš byl silný mezi třidcítí a nad třidcítí, a v houfě jeho Amizabad syn jeho. ⁷Čtvrtého houfu kníže na čtvrtý měsíc Azael, bratr Joábův, a Zebadiáš syn jeho po něm, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ⁸Pátého na pátý měsíc kníže Samhut Izrachitský, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ⁹Šestého na šestý měsíc Híra, syn Ikeše Tekoitského, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ¹⁰Sedmého na sedmý měsíc Chelez Pelonský z synů Efraimových, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ¹¹Osmého na osmý měsíc Sibbechai Chusatský z Zarchejských, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ¹²Devátého na devátý měsíc Abiezer Anatotský z Beniaminských, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ¹³Desátého na měsíc desátý Maharai Netofatský z Zarchejských, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ¹⁴Jedenáctého na jedenáctý měsíc Banaiáš Faratonský z synů Efraimových, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ¹⁵Dvanáctého na dvanáctý měsíc Cheldai Netofatský z Otoniele, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců. ¹⁶Mimo to byli nad pokoleními Izraelskými, nad Rubenskými vývoda Eliezer syn Zichrův, nad Simeonskými Sefatiáš syn Maachův, ¹⁷Nad pokolením Lévi Chasabiáš syn Kemuelův, nad Aronovým Sádoch, ¹⁸Nad Judovým Elihu z bratří Davidových, nad Izacharovým Amri syn Michaelův, ¹⁹Nad Zabulonovým Izmaiáš syn Abdiášův, nad Neftalimovým Jerimot syn Azrielův, ²⁰Nad syny Efraimovými Ozeáš syn Azaziášův, nad polovicí pokolení Manasse Joel syn Pedaiášův, ²¹Nad druhou pak polovicí Manasse v Gálad Iddo syn Zachariášův, nad Beniaminovým Jaasiel syn Abnerův, ²²Nad Danovým Azarel syn Jerochamův. Ta jsou knížata pokolení Izraelských. ²³Nesečtl jich pak David všech od dvadctiletých a níže; nebo byl řekl Hospodin, že rozmnoží Izraele jako hvězdy nebeské. ²⁴A ačkoli Joáb syn Sarvie počal jich počítati, však nedokonal; nebo proto přišel hněv Boží na Izraele, aniž jest vložen počet ten v knihu o králi Davidovi. ²⁵Nad poklady pak královskými byl Azmavet syn Adielův, a nad důchody z polí, z měst a ze vsí i z zám-

ků byl Jonatan syn Uziášův. ²⁶A nad dělníky na poli, při děláni rolí, Ezri syn Chelubův. ²⁷A nad vinicemi Semeiáš Ramatský, a nad úrodami z vinic i nad sklepy vinnými Zabdi Sifmejský. ²⁸A nad olivovím a planým fíkovím, kteréž jest na polích, Baalchanan Gederský, a nad špižírnamí olejnými Joas. ²⁹A nad skoty, kteříž se pásli v Sáron, Sitrai Sáronský, a nad skoty v údolích Safat syn Adlai. ³⁰A nad velbloudy Obil Izmaelský, nad oslicemi Jechdeiáš Meronotský, ³¹Nad bravy pak Jazim Agarejský. Všickni ti úředníci byli nad statkem krále Davida. ³²Ale Jonatan strýc Davidův byl rada, muž rozumný a kancléř. On a Jechiel syn Chachmonův býval s syny královskými. ³³Achitofel též rada králova, a Chusai Architský přítel králův. ³⁴Po Achitofelovi potom byl Joiada syn Banaiášův, a Abiatar, a kníže vojska králova Joáb.

28 Shromáždil pak David všechna knížata Izraelská, knížata jednoho každého pokolení, a knížata houfů sloužících králi, i hejtmany a setníky, i úředníky nade vším statkem a jměním královým i synů jeho s komorníky, i se všemi vzácnými a udatnými lidmi, do Jeruzaléma. ²A povstav David král na nohy své, řekl: Slyšte mne, bratří moji a lidé můj. Já jsem uložil v srdci mém vystavěti dům k odpočinutí truhle úmluvy Hospodinovy, a ku podnoží noh Boha našeho, a připravil jsem byl potřeby k stavění. ³Ale Bůh mi řekl: Nebudeš stavěti domu jménu mému, proto že jsi muž válkami zaměstnaný a krev jsi vyléval. ⁴Vyvolil pak Hospodin Bůh Izraelský mne ze vsí čeledi otce mého, abych byl králem nad Izraelem na věky; nebo z Judy vybral vývodu a z domu Judova čeled otce mého, a z synů otce mého mne ráčil za krále ustanoviti nade vším Izraelem. ⁵Tolikéž ze všech synů mých, (nebo mnoho synů dal mi Hospodin), vybral Šalomouna syna mého, aby seděl na stolici království Hospodinova nad Izraelem, ⁶A řekl mi: Šalomoun syn tvůj, ten mi vzdělá dům můj a síně mé; nebo jsem jej sobě zvolil za syna, a já budu jemu za otce. ⁷I utvrdím království jeho až na věky, bude-li stálý v ostříhání přikázání mých a soudů mých, jako i nynějšího času. ⁸Nyní tedy při přítomnosti všeho Izraele, shromáždění Hospodinova, an slyší Bůh náš, napomínám vás: Zachovávejte a dotazujte se na všechna přikázání Hospodina Boha svého, abyste vládli zemí dobrou, a v dědictví její uvedli i syny své po sobě až na věky. ⁹Ty také, Šalomoune, synu můj, znej Boha otce svého, a služ jemu celým srdcem a myslí ochotnou. Nebo všechna srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná. Budeš-li ho hledati, nalezněš jej; pakli ho opustíš, zavrže tě na věky. ¹⁰A tak viziž, že tě Hospodin zvolil, abys vystavěl dům svatyně; posilniž se a dělej. ¹¹Dal pak David Šalomounovi synu svému formu sínce i pokojů jejích, a sklepů i paláců a komor jejích vnitřních, i domu pro slitovnici, ¹²A formu všeho toho, což byl složil v myslí své o síních domu Hospodinova, i o všech komorách vůkol chrámu pro poklady domu Božího, i pro poklady věcí posvátných, ¹³I pro houfy kněží a Levitů, a pro všechno dílo

služby domu Hospodinova, a pro všechno nádoby k přísluho-
vání v domě Hospodinově. ¹⁴Dal též zlata v jisté váze
na nádoby zlaté, na všelijaké nádoby k jedné každé službě,
též stříbra na všechny nádoby stříbrné v jisté váze na všeli-
jaké nádoby k jedné každé službě, ¹⁵Totíž váhu na svícny
zlaté, a lampy jejich zlaté podlé váhy jednoho každého svíc-
nu i lamp jeho, na svícny pak stříbrné podlé váhy svícnu
každého a lamp jeho, jakž potřebí bylo každému svícnu.
¹⁶Zlata též váhu na stoly předložené na jeden každý stůl,
i stříbra na stoly stříbrné, ¹⁷I na vidličky a na kotlíky, i na
přikryvadla zlata ryziho, a na medenice zlaté váhu na jednu
každou medenici, tolikéž na medenice stříbrné jistou váhu
na jednu každou medenici. ¹⁸Také na oltář k kadění zlata
ryziho váhu, zlata i k udělání vozů cherubinů, kteříž by
roztaženými křídly zastírali truhlu úmluvy Hospodinovy.
¹⁹Všecko to skrze vypsání z ruky Hospodinovy mne do-
šlo, kterýž mi to dal, abych vyrozuměl všemu dílu formy
té. ²⁰A tak řekl David Šalomounovi synu svému: Posilniž
se a zmocni a dělej; neboj se, ani lekej. Nebo Hospodin
Bůh, Bůh můj s tebou bude, nenechávat tebe samého, aniž
tě opustí, až i dokonáno bude všechno dílo služby domu Hos-
podinova. ²¹Hle, i houfové kněží a Levitů ke všeliké službě
domu Božího s tebou také budou při všelikém díle, jsouce
všickni ochotní a prozřetelní v moudrosti při všeliké práci,
knížata také i všecken lid ke všechněm slovům tvým.

29 Potom řekl David král všemu shromáždění: Šalomou-
na syna mého jediného vyvolil Bůh ještě maličkého a mla-
děho, dílo pak toto veliké jest; nebo ne člověku palác ten,
ale Hospodinu Bohu býti má. ²Já zajisté podlé své nejvyšší
možnosti nachystal jsem potřeb k domu Boha svého, zlata
k nádobám zlatým, a stříbra k stříbrným, mědi k měděným,
železa k železným a dříví k dřevěným, kamení onychinové-
ho i kamení k vsazování, i karbunkulového, a rozličných
barev, a všelijakého kamení drahého, i kamení mramoro-
vého hojně. ³Nadto z veliké lásky k domu Boha svého, maje
zvláštní poklad zlata a stříbra, i ten dávám k domu Boha
svého mimo všechno to, což jsem připravil k domu svatyně,
⁴Totíž tři tisíce centněřů zlata, zlata z Ofir, a sedm tisíc
centněřů stříbra přečištěného k potažení stěn domů sva-
tých, ⁵Zlata k nádobám zlatým a stříbra k stříbrným i ke
všelikému dílu řemeslnému. A jestliže jest kdo více, ješto
by co chtěl dobrovolně obětovati dnes Hospodinu? ⁶Tedy
knížata čeledí otcovských a knížata pokolení Izraelských,
i hejtmané a setníci i úředníci nad dílem královským do-
brovolně obětovali. ⁷A dali k službě domu Božího zlata pět
tisíc centněřů, a deset tisíc zlatých, stříbra pak deset tisíc
centněřů, a mědi osmnácte tisíc centněřů, a železa sto tisíc
centněřů. ⁸Kdožkoli měli kamení drahé, dávali do pokladu
domu Hospodinova do rukou Jechiele Gersunského. ⁹I ve-
selil se lid, že tak ochotně obětovali; nebo celým srdcem
dobrovolně obětovali Hospodinu. Nýbrž i král David rado-
val se radostí velikou. ¹⁰A protož dobrořečil David Hos-
podinu před obličejem všeho shromáždění, a řekl David:

Požehnaný jsi ty Hospodine, Bože Izraele otce našeho, od
věků až na věky. ¹¹Tvát jest, ó Hospodine, velebnost i moc
i sláva, i vítězství i čest, ano i všechno, což jest v nebi i v ze-
mi. Tvé jest, ó Hospodine, království, a ty jsi vyšší nad
všelikou vrchnost. ¹²I bohatství i sláva od tebe jest, a ty
panuješ nade vším, a v ruce tvé jest moc a síla, a v ruce
tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti. ¹³Nyní
tedy, Bože náš, děkujeme tobě, a chválíme jméno slávy tvé.
¹⁴Nebo kdo jsem já, a co jest lid můj, abychom mohli míti
moc k tak dobrovolnému obětování tobě? Od tebeť jest
zajisté všechno, a i to z ruky tvé dali jsme tobě. ¹⁵Nebo
my přichozí jsme před tebou a hosté, jako i všickni otcov-
vé naši; dnové naši jsou jako stín běžící po zemi beze vsí
zástavy. ¹⁶Hospodine, Bože náš, všechna ta hojnost, kte-
rouž jsme připravili k stavění domu tvého, jménu svatému
tvému, z ruky tvé jest, a tvé jsou všechny věci. ¹⁷Známt
pak, Bože můj, že ty zpytuješ srdce, a upřímnost oblibu-
ješ; protož já z upřímnosti srdce svého ochotně obětoval
jsem toto všechno. Ano i lid tvůj, kterýž se teď shledal, vi-
děl jsem, jak s radostí chtivě obětuje tobě. ¹⁸Hospodine,
Bože Abrahama, Izáka a Izraele, otců našich, zachovejž to
na věky, totiž snažnost takovou srdce lidu svého, a nastavuj
srdce jejich sobě. ¹⁹Šalomounovi také synu mému dej srd-
ce upřímné, aby ostříhal přikázání tvých, svědectví tvých
a ustanovení tvých, a aby činil všechno, a vystavěl dům ten,
k němuž jsem potřeby připravil. ²⁰Potom řekl David vše-
mu shromáždění: Dobrořečte nyní Hospodinu Bohu svému.
I dobrořečilo všechno shromáždění Hospodinu Bohu otců
svých, a přisehnuvše hlavy, poklonili se Hospodinu i králi.
²¹Zatím obětovali Hospodinu oběti, obětovali také zápaly
Hospodinu nazejtří, volů tisíc, skopců tisíc, beranů tisíc,
s mokřými oběti jejich, a jiných obětí množství za všec-
ken lid Izraelský. ²²I jedli a pili před Hospodinem v ten
den s radostí velikou. Potom za krále ustanovili po dru-
hé Šalomouna syna Davidova, a pomazali jej Hospodinu
za vývodu, a Sádocha za kněze. ²³A tak dosedl Šalomoun
na stolicí Hospodinovu, aby byl králem místo Davida otce
svého. I vedlo se mu šťastně, a poslouchal ho všecken Izra-
el. ²⁴Tolikéž i všechna knížata a znamenití, i všickni synov-
vé krále Davida poddali se Šalomounovi králi. ²⁵I zvelebil
Hospodin Šalomouna náramně před očima všeho Izraele,
a dal mu slávu královskou, jakéž neměl před ním žádný
král v Izraeli. ²⁶Kraloval pak byl David syn Izai nade vším
Izraelem. ²⁷A dnů, v nichž kraloval David nad Izraelem,
bylo čtyřiceti let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Je-
ruzalémě kraloval třiceti a tři léta. ²⁸I umřel v starosti
dobré, pln jsa dnů, bohatství a slávy, a kraloval Šalomoun
syn jeho místo něho. ²⁹Činové pak Davida krále první i po-
slední popsáni jsou v knize Samuele proroka, a v knize
Nátana proroka, též v knize Gáda proroka, ³⁰Se vším kra-
lováním i silou jeho, i se všemi příběhy časů při něm i při
lidu Izraelském, i při všech královstvích zemských.

2 Letopisů

1Když se pak zmocnil Šalomoun syn Davidův v království svém, a Hospodin Bůh jeho byl s ním, a zvelebil ho náramně: ²Tedy rozkázal Šalomoun všemu Izraelovi i hejtmanům, setníkům i soudcům, i všechněm knížatům nade vším Izraelem, i přednějším v čeledech otcovských. ³I bral se Šalomoun a všecko to shromáždění s ním na výsost, kteráž byla v Gabaon; nebo tam byl stánek shromáždění Božího, kterýž byl udělal Mojžíš služebník Hospodinův na poušti. ⁴(Truhlu pak Boží přivezl byl David z Kariatjeharim, připraviv jí místo; nebo byl rozbil jí stan v Jeruzalémě.) ⁵A oltář měděný, kterýž byl udělal Bezeleel syn Uri, syna Hur, byl tam před stánkem Hospodinovým, kdež hledal ho Šalomoun i všecko to shromáždění. ⁶I obětoval tam Šalomoun před Hospodinem na oltáři měděném, kterýž byl před stánkem úmluvy, a obětoval na něm tisíc zápalů. ⁷Té noci ukázal se Bůh Šalomounovi, a řekl jemu: Žádej, zač chceš, a dám tobě. ⁸I řekl Šalomoun Bohu: Ty jsi učinil otcí mému Davidovi milosrdenství veliké, mne jsi též ustanovil králem místo něho. ⁹Již tedy, Hospodine Bože, budiž stálé slovo tvé mluvené s Davidem otcem mým; nebo ty jsi mne ustanovil za krále nad lidem tak mnohým, jako jest prachu zemského. ¹⁰Protož dej mi moudrost a umění, ať bych vycházeti mohl před lidem tímto i vcházeti. Nebo kdož by mohl souditi tento lid tvůj tak mnohý? ¹¹Tedy odpověděl Bůh Šalomounovi: Proto že bylo to v srdci tvém, a nežádal jsi bohatství, ani zboží, ani slávy, ani bezživotí těch, jenž tebe nenávidí, aniž jsi také za dlouhý věk žádal, ale žádal jsi sobě moudrosti a umění, abys soudil lid můj, nad nímž jsem tě ustanovil za krále: ¹²Moudrost a umění dáno jest tobě, k čemuž přidám i bohatství a zboží, i slávy, tak že žádný z králů, kteříž byli před tebou, nebyl tobě rovný, aniž bude po tobě takového. ¹³I navrátil se Šalomoun s výsosti, kteráž byla v Gabaon, do Jeruzaléma, od stánku úmluvy, a tak kraloval nad Izraelem. ¹⁴Nashromáždil pak Šalomoun vozů a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta vozů, a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil do měst vozů, a při králi v Jeruzalémě. ¹⁵I složil král stříbra a zlata v Jeruzalémě jako kamení, a dříví cedrového jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství. ¹⁶Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta a koupě rozličné; nebo kupci královští brávali koupě rozličné za slušnou mzdu. ¹⁷A vycházejíce, vodívali spřež vozníků z Egypta za šest set lotů

stříbra, koně pak za půl druhého sta. A tak všechněm králům Hetejským i králům Syrským oni dodávali.

2A umíniv Šalomoun stavěti dům jménu Hospodinovu, a dům svůj královský, ²Odečtl Šalomoun sedmdesát tisíc nosičů a osmdesát tisíc těch, kteříž tesali na hoře, a úředníků nad nimi tři tisíce a šest set. ³Poslal také Šalomoun k Chíramovi králi Tyrskému, řka: Jakž jsi se choval k Davidovi otcí mému, posílaje mu dříví cedrové, aby sobě stavěl dům k bydlení, tak čini i mně. ⁴Nebo aj, já stavěti chci dům jménu Hospodina Boha svého, aby posvěcen byl jemu k tomu, aby se před ním kadilo vonnými věcmi, a k ustavičnému předkládání chlebů, i k zápalným obětem, ranním i večerním, ve dny sobotní a novoměsíčné, i na slavnosti Hospodina Boha našeho, což v Izraeli na věky trvati má. ⁵Dům pak, kterýž stavěti chci, veliký býti má; nebo Bůh náš větší jest nade všecky bohy. ⁶Ač kdo jest, ješto by mohl dům jemu vystavěti, poněvadž ho nebe i nebesa nebes obsáhnouti nemohou? Ano i já kdo jsem, abych jemu dům vystavěti měl, než toliko k tomu, aby se kadilo před ním? ⁷Protož nyní pošli mi muže umělého, kterýž by uměl dělati na zlatě, na stříbře, na mědi, na železe, i z zlatohlavu a z červce, a z postavce modrého, a kterýž by uměl řezati řezby s jinými umělými, kteříž jsou u mne v Judstvu a v Jeruzalémě, kteréž zjednal David otec můj. ⁸Přes to pošli mi také dříví cedrového a jedlového, a algumim z Libánu; nebo vím, že služebníci tvoji umějí sekati dříví Libánské. A hle, služebníci moji budou s služebnicí tvými, ⁹Aby mi připravili dostatek dříví; nebo dům, kterýž já stavěti chci, veliký býti má a slavný. ¹⁰A aj, dám na dělníky, kteříž sekati mají dříví, pšenice semlené služebníkům tvým dvacet tisíc měř, a dvacet tisíc měř ječmene, a dvacet tisíc lák vína, a dvacet tisíc tun oleje. ¹¹I odpověděl Chíram král Tyrský psáním, kteréž poslal k Šalomounovi: Jistě, žet miluje Hospodin lid svůj, protož tě ustanovil nad nimi za krále. ¹²Řekl dále Chíram: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž učinil nebe i zemi, a kterýž dal králi Davidovi syna moudrého, umělého, rozumného a opatrného, aby vystavěl dům Hospodinu a dům svůj královský. ¹³Protož posílám teď muže moudrého, umělého a opatrného, kterýž byl u Chírama otce mého, ¹⁴Syna jedné ženy ze dcer Dan, otec pak měl Tyrského, kterýž umí dělati na zlatě, na stříbře, na mědi, železe, kamení a na dříví, i z šarlatu, z postavce

modrého, z kmentu a z červce, tolikéž řezati všelijaké řezby, a vymyslíti všelijaké dílo, kteréž dáno mu bude s moudrými tvými, a s moudrými pána mého Davida otce tvého. ¹⁵Pšenice však toliko a ječmene, oleje a vína, což řekl pán můj, necht' pošle služebníkům svým. ¹⁶My pak nasekáme dříví z Libánu, což ho koli bude potřebí tobě, a připravíme je tobě v vořích po moři k Joppe, a ty dáš je voziti do Jeruzaléma. ¹⁷A tak sečtl Šalomoun všechny cizozemce, kteříž byli v zemi Izraelské po sečtení tom, kterýmž sečtl je David otec jeho, a nalezeno jich sto a padesát tisíc, tři tisíce a šest set. ¹⁸I vybral z nich sedmdesát tisíc nosičů, a osmdesát tisíc těch, kteříž sekali na hoře, tři pak tisíce a šest set úředníků, kteříž lid k dílu přidrželi.

3I začal stavěti Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémě na hoře Moria, kteráž byla ukázána Davidovi otci jeho, na místě, kteréž byl připravil David, na humně Ornana Jebuzejského. ²A počal stavěti druhého měsíce, dne druhého, království svého léta čtvrtého. ³A toto jest vyměření Šalomounovo při stavení domu Božího: Dlouhost loktů podlé první míry bylo šedesáti loket, a šir dvacíti loket. ⁴A síň, kteráž byla v čele, jakž široký dům, byla na dvaceti loktů, vysokost pak sto a dvacíti, a obložil ji vnitř zlatem čistým. ⁵Dům pak veliký opažil dřívím jedlovým, kteréž obložil zlatem nejčistším, na němž po vrchu dal nadělati palm a řetízky. ⁶Přikryl také dům ten kamenem drahým ozdobně; zlato pak to bylo zlato Parvaimské. ⁷Obložil, pravím, dům, trámy, veřeje i stěny jeho, i dvěře jeho zlatem, a vyryl cherubíny na stěnách. ⁸Udělal i dům svatyně svatých, jehož dýlka byla jako širka domu, dvacíti loktů, a širka loktů dvacíti, a obložil ji zlatem výborným šesti sty centnéři. ⁹Hřebíkové též vážili padesát lotů zlata, ano i sínce obložil zlatem. ¹⁰Udělal také v domě svatyně svatých dva cherubíny dílem řemeslným, a obložil je zlatem. ¹¹Dlouhost křídel těch cherubínů byla na dvaceti loket. Křídlo jedno na pět loket, a dotýkalo se stěny domu, a druhé křídlo na pět loket dotýkalo se křídla cherubína druhého. ¹²A tak křídlo cherubína jednoho na pět loket dotýkalo se stěny domu, a křídlo druhé na pět loket dosahovalo křídla cherubína druhého. ¹³A tak křídla cherubínů těch roztažená byla na dvaceti loktů, a stáli na nohách svých, tváří svou obrácení do domu. ¹⁴Udělal také i oponu z postavce modrého, z šarlatu, z červce a z kmentu, a udělal na ní cherubíny. ¹⁵Udělal též před domem sloupy dva na třidceti a pět loktů zvýší, a makovice, kteréž byly na každém svrchu, na pět loket. ¹⁶Zdělal též i řetízky jako v svatyni svatých, a otočil je okolo makovic těch sloupů, a udělav jablek zrnatých sto, dal mezi řetízky. ¹⁷A tak postavil ty sloupy před chrámem, jeden po pravé a druhý po levé straně, a dal jméno tomu, kterýž byl po pravici Jachin, a jméno tomu, kterýž byl po levici, Boaz.

4Udělal také i oltář měděný, zděl dvacíti loktů, a dvacíti loktů zšíří, desíti pak loktů zvýší. ²Udělal též moře

slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému, okrouhlé vůkol, zvýší na pět loktů, a okolek jeho třidcíti loket vůkol. ³Podobenství také volů pod ním, kterýchž všudy vůkol bylo deset do lokte, obkličujících moře vůkol; a tak byly dva řady volů slitých, spolu s mořem. ⁴A stálo na dvanácti volích. Tři obrázení byli na půlnoci, a tři patřili k západu, tři zase postavení byli ku poledni, a tři obrázení byli k východu, a moře svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod mořem. ⁵A bylo ztlouští na dlaň. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb květu liliového, tři tisíce tun v se beroucí. ⁶Udělal také deset umyvadel, a postavil jich pět po pravé straně, a pět po levé, k obmývání z nich. Všecko, což se strojilo k zápalům, obmývali z nich, ale moře, aby se z něho kněží umývali. ⁷Nadto udělal i svícnu zlatých deset vedlé slušnosti jejich, a postavil v chrámě, pět po pravé straně a pět po levé. ⁸Udělal i stolů deset, kteréž postavil v chrámě, pět po pravé a pět po levé straně. K tomu udělal číší zlatých sto. ⁹Udělal potom síň kněžskou, též síň velikou, a dvěře u též síně okoval mědí. ¹⁰Moře pak postavil na pravé straně k východu, naproti polední straně. ¹¹Nadělal také Chíram hrnců, lopat a kotlíků, a dokonal Chíram dílo, kteréž byl dělal králi Šalomounovi k domu Božímu. ¹²Dva sloupy a kruhy, makovice také na vrchu těch dvou sloupů, a mřežování dvoje, aby přikrývalo ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů, ¹³A jablek zrnatých čtyři sta na dvojím mřežování. Dvěma řady jablka zrnatá byla na mřežování jednom, aby přikrývala ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů. ¹⁴Podstavky také zdělal, a umyvadla na těch podstavcích. ¹⁵Moře jedno, a volů dvanácte pod ním. ¹⁶Těž hrnce a lopaty a vidličky třírohé, a všecko nádobí jejich zdělal Chíram s otcem svým králi Šalomounovi k domu Hospodinovu z mědi přechisté. ¹⁷Na rovinách Jordánských sléval to král v zemi jilovaté, mezi Sochot a Saredata. ¹⁸A tak nadělal Šalomoun všech těch nádob velmi mnoho, tak že váhy té mědi vyhledáváno nebylo. ¹⁹Zdělal také Šalomoun i jiná všelijaká nádobí k domu Božímu, jako oltář zlatý a stoly, na nichž kladeni byli chlebové předložení, ²⁰Tolikéž svícny i lampy jejich z zlata nejčistšího, aby je rozsvěcovali příslušně před svatyní svatých, ²¹Květy také a lampy i utěradla z zlata, a to bylo zlato nejvýbornější. ²²I žaltáře a kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkům z zlata čistého, k tomu i bránu domu, dvěře vnitřní svatyně svatých, i dvěře domu, totiž v chrámě, byly z zlata.

5A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal Šalomoun k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun věci posvěcené od Davida otce svého, též stříbro a zlato, a všecko nádobí, složiv je mezi poklady domu Božího. ²Tedy shromáždil Šalomoun starší Izraelské, a všechny přední z pokolení, totiž knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými do Jeruzaléma, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z města Davidova, jenž jest Sion. ³I shromáždili se k králi všickni muži Izraelští na slavnost, kteráž bývá měsíce sed-

mého. ⁴Když pak přišli všickni starší Izraelští, vzali Levítové truhlu, ⁵A nesli ji zhůru, též stánek úmluvy, i všechna nádobí posvátná, kteráž byla v stánku, přenesli to kněží a Levítové. ⁶Zatím král Šalomoun i všechno shromáždění Izraelské, kteréž se k němu sešlo, obětovali před truhlou ovce a voly, kteříž ani popisování, ani vyčítání nebyli pro množství. ⁷A tak vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitřního domu, do svatyně svatých, pod křídla cherubínů. ⁸Nebo cherubínové měli roztažená křídla nad místem truhly, a přikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu. ⁹A povytáhli sochorů, tak že vidíni byli koncové jejich z truhly, k předku svatyně svatých, vně však nebylo jich viděti. A byla tam až do tohoto dne. ¹⁰Nic nebylo v truhle, kromě dvou tabulí, kteréž tam složil Mojžíš na Orébě tehdaž, když učinil Hospodin smlouvu s syny Izraelskými, a oni vyšli z Egypta. ¹¹I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně, (nebo všickni kněží, kteříž se koli našli, byli se posvětili, aniž šetřili pořádku. ¹²Tak i Levítové zpěváci všickni, kteříž byli při Azafovi, Hémanovi a Jedutunovi, i synové jejich i bratří jejich, odíni jsouce kmentem, stáli s cymbály a loutnami a harfami k východní straně oltáře, a s nimi kněží sto a dvacet, troubících v trouby. ¹³Nebo měli ti, kteříž spolu troubili v trouby, a zpěváci vydávati jeden zvuk k chválení a oslavování Hospodina); a když povyšovali hlasu na trouby a cymbály i jiné nástroje hudebné, chválíce Hospodina a řkouce, že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho: tedy oblak naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův, ¹⁴Tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží.

6 Tehdy řekl Šalomoun: Hospodin řekl, že bude přebývati v mrákotě. ²Aj, jižť jsem vystavěl tobě, Pane, dům k přebývání, a místo, v němž bys přebýval na věky. ³A obrátiv král tvář svou, dával požehnaní všemu shromáždění Izraelskému. (Všecko pak shromáždění Izraelské stálo.) ⁴A řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a to teď skutečně naplnil, řka: ⁵Od toho dne, jakž jsem vyvedl lid svůj z země Egyptské, nevyvolil jsem města z žádného pokolení Izraelského k vystavení domu, kdež by přebývalo jméno mé, aniž jsem vyvolil kterého muže, aby byl vývodou nad lidem mým Izraelským. ⁶Ale vyvolil jsem Jeruzalém, aby tu přebývalo jméno mé, a vyvolil jsem Davida, aby byl nad lidem mým Izraelským. ⁷Uložil tě byl zajisté David otec můj stavěti dům jménu Hospodina Boha Izraelského. ⁸Ale Hospodin řekl Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém stavěti dům jménu mému, a dobrěs učinil, žes to myslil v srdci svém, ⁹A však ty nebudeš stavěti toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dům ten jménu mému. ¹⁰A tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a doseďl jsem na stolicí Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavěl jsem dům tento jménu Hospodina Boha Izrael-

ského. ¹¹A postavil jsem tam truhlu, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž učinil s syny Izraelskými. ¹²I postavil se před oltářem Hospodinovým, přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých. ¹³Udělal pak byl Šalomoun výstupek měděný ku podobenství pánve, a postavil jej u prostřed síně, pěti loktů zdělí, a pěti loket zšíří, a tří loket zvýší, i vstoupil na něj, a poklekl na kolena svá přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi, ¹⁴A řekl: Hospodine Bože Izraelský, není podobného tobě Boha na nebi ani na zemi, kterýž by ostříhal smlouvy a milosrdenství služebníkům svým, chodícím před tebou v celém srdci svém, ¹⁵Kterýž jsi splnil služebníkovi svému, Davidovi otci mému, to, což jsi mluvil jemu. Jakž jsi mluvil ústy svými, tak jsi to skutečně naplnil, jakž se to dnes vidí. ¹⁶Nyní tedy, ó Hospodine Bože Izraelský, naplni služebníkovi svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť vyhlazen muž z rodu tvého od tváři mé, aby neměl seděti na stolicí Izraelské, jestliže toliko ostříhati budou synové tvoji cesty své, chodíce v zákoně mém, tak jakož jsi ty chodil přede mnou. ¹⁷Protož nyní, ó Hospodine Bože Izraelský, nechť jest upevněno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníkovi svému Davidovi. ¹⁸(Ač zdali v pravdě bydliti bude Bůh s člověkem na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa neobsahují tě, mnohem méně dům tento, kterýž jsem vystavěl.) ¹⁹A popatř k modlitbě služebníka svého a k úpění jeho, Hospodine Bože můj, slyš volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se před tebou, ²⁰Aby oči tvé byly otevřené na dům tento dnem i nocí, na místo toto, o němž jsi mluvil, že tu přebývati bude jméno tvé, abys vyslyšal modlitbu, kterouž se modlívati bude služebník tvůj na místě tomto. ²¹Vyslyšejž tedy modlitbu služebníka svého, i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívati budou na místě tomto, ty vždy vyslyšej z místa přebývání svého, s nebe, a vyslyšchaje, buď milostiv. ²²Když by zhřešil člověk proti bližnímu svému, a nutil by ho k přísaze, tak že by přísahati musil, a přišla by ta přísaha před oltář do domu tohoto: ²³Ty vyslyšchaj s nebe, a rozeznaj i rozsud služebníky své, mstě nad bezbožným, obraceje usilování jeho na hlavu jeho, a ospravedlňuje spravedlivého, odplacuje mu podle spravedlnosti jeho. ²⁴Tolikéž když by poražen byl lid tvůj Izraelský od nepřátel, proto že zhřešili proti tobě, jestliže by obrátice se, vyznávali jméno tvé, a modléce se, poníženež by prosili tebe v domě tomto: ²⁵Ty vyslyšchaj s nebe, a odpusť hřích lidu svému Izraelskému, a přiveď je zase do země, kterouž jsi jim dal i otcům jejich. ²⁶Podobně když by zavříno bylo nebe, a nepršel by déšť, proto že zhřešili proti tobě, a modléce se na místě tomto, vyznávali by jméno tvé, a od hříchu svého by se odvrátili po tvém trestání: ²⁷Ty vyslyšchaj na nebi, a odpusť hřích služebníků svých a lidu svého Izraelského, vyučuje je cestě výborné, po níž by chodili, a dej déšť na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dědictví. ²⁸Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho neb rez, kobyly neb brouci jestliže by byli, ssoužil-li by jej

nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli rána a jakákoli nemoc: ²⁹Všelikou modlitbu a každé úpění, kteréž by pocházelo od kteréhokoli člověka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, když by jen poznajíce jeden každý ránu svou a bolest svou, pozdvihl by rukou svých v domě tomtoto, ³⁰Ty vyslyšej s nebe, z místa přebývání svého, a slituj se, a odplát jednomu každému podlé skutků jeho, vedlé toho, jakž znáš srdce jeho, (ty jistě sám znáš srdce lidská), ³¹Aby se báli tebe, a chodili po všech cestách tvých, po všechny dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcům našim. ³²Nýbrž také i cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé veliké a ruku tvou silnou, a rámě tvé vztažené, když by přišli a modlili se v domě tomtoto: ³³Ty vyslyšej s nebe, z místa přebývání svého, a učíš všechno to, o čem volati bude k tobě cizozemec ten, aby poznali všickni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby poznali, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavěl. ³⁴Když by vytáhl lid tvůj k boji proti nepřátelům svým cestou, kterouž bys je poslal, a modlili by se tobě naproti městu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a domu tomuto, kterýž jsem ustavěl jménu tvému: ³⁵Ty vyslyšej s nebe modlitbu a úpění jejich, a vyvod při jejich. ³⁶Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, ješto by nehřešil), a rozhněvaje se na ně, vydal bys je v moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je zjímali, do země daleké neb blízké; ³⁷A usmyslili by sobě v zemi, do níž by zajati byli, a obrátíce se, modlili by se tobě v zemi zajetí svého, řkouce: Zhřešili jsme, převráceně jsme činili, a bezbožně jsme se chovali; ³⁸A tak navrátili by se k tobě celým srdcem svým a celou duší svou v zemi zajetí svého, do kteréž by zajati byli, a modlili by se naproti zemi své, kterouž jsi dal otcům jejich, a naproti městu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdělal jménu tvému: ³⁹Vyslyšej s nebe, z místa příbytku svého, modlitbu jejich a úpění jejich, a vyvod při jejich, a odpusť lidu svému, kterýž by zhřešil proti tobě. ⁴⁰Nyní tedy, Bože můj, nechť jsou, prosím, oči tvé otevřené, a uši tvé nakloněné k modlitbě na místě tomtoto. ⁴¹Aj, nyní povstaň, ó Hospodine Bože, k odpočinutí svému, ty i truhla síly tvé; kněží tvoji, Hospodine Bože, nechť jsou oblečeni v spasení, a svatí tvoji ať se veselí v dobrých věcech. ⁴²Hospodine Bože, neodvracej tváři od pomazaného svého, pamatuj na milosrdenství zaslíbená Davidovi služebníku svému.

7A když přestal Šalomoun modliti se, rychle oheň sstoupil s nebe, a sehltil zápal i jiné oběti, a sláva Hospodinova naplnila dům ten, ²Tak že nemohli kněží vjíti do domu Hospodinova, proto že naplnila sláva Hospodinova dům Hospodinův. ³Všickni pak synové Izraelští viděli, když sstupoval oheň a sláva Hospodinova na dům, a padše tváří k zemi na dlážení, klaněli se a chválili Hospodina, že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho. ⁴Při tom král a všecken lid obětovali oběti před Hospodinem. ⁵Obětoval jistě král

Šalomoun obět dvamecítma tisíc volů, a ovec sto a dvacet tisíců, když posvěcovali domu Božího král i všecken lid. ⁶Ale kněží stáli při svých úradích, též i Levítové s nástroji hudebnými Hospodinovými, kterýchž byl nadělal David král k oslavování Hospodina, (nebo na věky milosrdenství jeho), žalmem Davidovým, kterýž jim vydal. Jiní pak kněží troubili v trouby naproti nim, a všecken lid Izraelský stál. ⁷Posvětil také Šalomoun prostředku té síně, kteráž byla před domem Hospodinovým; nebo obětoval tu oběti zápalné a tuky obětí, pokojných, proto že na oltáři měděném, kterýž byl udělal Šalomoun, nemohli se směstknati zápalové a oběti suché i tukové jejich. ⁸I držel Šalomoun slavnost toho času za sedm dní, a všecken Izrael s ním, shromáždění velmi veliké odtud, kudyž se vchází do Emat, až ku potoku Egyptskému. ⁹I světili dne osmého svátek; nebo posvěcení oltáře slavili za sedm dní, tolikéž slavnost tu za sedm dní. ¹⁰Třimecítmého pak dne měsíce sedmého propustil lid k příbytkům jejich s radostí a veselím srdce z toho, což dobrého učinil Hospodin Davidovi a Šalomounovi a Izraelovi lidu svému. ¹¹I dokonal Šalomoun dům Hospodinův a dům královský, a všechno, cožkoli byl uložil v srdci svém, aby učinil v domě Hospodinově a v domě svém, šťastně se mu vedlo. ¹²V tom ukázal se Hospodin Šalomounovi v noci, a řekl jemu: Uslyšel jsem modlitbu tvou, a vyvolil jsem sobě to místo za dům obětí. ¹³Jestliže zavrú nebe, tak že by nebylo deště, a jestliže přikáži kobylkám, aby pohubily zemi, též jestliže pošli morovou ránu na lid svůj, ¹⁴A ponižující se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali by tváři mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s nebe, a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi jejich. ¹⁵Budouť již i oči mé otevřené, a uši mé nakloněné k modlitbě z místa tohoto. ¹⁶Nebo nyní vyvolil jsem a posvětil domu tohoto, aby tu přebývalo jméno mé až na věky, a aby tu byly oči mé a srdce mé po všechny dny. ¹⁷A ty budeš-li choditi přede mnou, jako chodil David otec tvůj, tak abys činil všechno to, což jsem přikázal tobě, ustanovení i soudů mých ostříhaje: ¹⁸Utvrđím jistě stolicí království tvého, jakož jsem učinil smlouvu s Davidem otcem tvým, řka: Nebude vyhlazen muž z rodu tvého, aby nepanoval nad Izraelem. ¹⁹Jestliže pak se odvrátíte a opustíte ustanovení má a přikázání má, kteráž jsem vám vydal, a odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaněti se jim: ²⁰Vypléním takové z země své, kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem posvětil jménu svému, zavrhu od tváři své, a vydám jej v přísloví a v rozprávku mezi všemi národy. ²¹A tak dům ten, kterýž byl zvýšený každému jdoucímu mimo něj, bude k užasnutí, a dí: Proč tak učinil Hospodin zemi této a domu tomuto? ²²Tedy odpověď: Proto že opustili Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a chopili se bohů cizích, a klanějíce se jim, sloužili jim, protož uvedl na ně všechny tyto zlé věci.

8Stalo se potom po přeběhnutí dvacíti let, v nichž

stavěl Šalomoun dům Hospodinův a dům svůj, ²Že vystavěl Šalomoun města, kteráž byl dal Chíram Šalomounovi, a osadil tam syny Izraelské. ³Zatím táhl Šalomoun do Emat Soby, a zmocnil se jí. ⁴I ustavěl Tadmor na poušti, a všechna města skladů vystavěl v Emat. ⁵Vystavěl i Betoron hořejší, též i Betoron dolejší, města ohrazená zdmi, branami i závorami. ⁶Ano i Baalat a všechna města, v nichž měl sklady Šalomoun, a všechna města vozů, i města jízdých, všechno vedlé žádosti své, cožkoli chtěl stavěti v Jeruzalémě a na Libánu, i po vší zemi panování svého. ⁷Všecken také lid, kterýž byl pozůstal z Hetejských, a Amorejských a Ferezejských, a Hevejských a Jebuzejských, kteříž nebyli z Izraele, ⁸Z synů jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi té, jichž byli nevyhubili synové Izraelští, uvedl Šalomoun pod plat až do tohoto dne. ⁹Ale z synů Izraelských, jichž nepodobil Šalomoun v službu při díle svém, (nebo oni byli muži bojovní a přední knížata jeho, úředníci nad vozy a jezdcí jeho), ¹⁰Z těch, pravím, bylo předních vládařů, kteréž měl král Šalomoun, dvě stě a padesáte, kteříž panovali nad lidem. ¹¹Dceru pak Faraonovu přestěhoval Šalomoun z města Davidova do domu, kterýž jí byl vystavěl. Nebo řekl: Nemohlať by bydliti manželka má v domě Davida krále Izraelského, nebo svatý jest, proto že vešla do něho truhla Hospodinova. ¹²Tedy obětoval Šalomoun zápaly Hospodinu na oltáři Hospodinovu, kterýž byl vzdělal před síní, ¹³Cokoli náležitě každého dne obětováno býti mělo podle příkázání Mojžíšova, ve dny sobotní, na novměsíce a na slavnosti, po třikrát do roka, na slavnost přesnic, na slavnost téhodnů, a na slavnost stánků. ¹⁴Ustanovil také podle nařízení Davida otce svého pořádky kněžské k úřadům jejich, a Levíty ku povinnostem jejich, aby chválili Boha, a přisluhovali při kněžích náležitě každého dne, a vrátne v porádcích jejich u jedné každé brány; nebo tak byl rozkaz Davida muže Božího. ¹⁵Aniž se uchýlili od rozkázání králova kněžím a Levítům při všeliké věci i při pokladích. ¹⁶A když dostrojeno bylo všechno dílo Šalomounovo od toho dne, v němž založen byl dům Hospodinův, až do vystavení jeho, a tak dokonán byl dům Hospodinův, ¹⁷Tedy jel Šalomoun do Aziongaber a do Elat při břehu mořském v zemi Idumejské. ¹⁸I poslal jemu Chíram po služebnících svých lodí, a služebníky umělé na moři, kteříž plavivše se s služebníky Šalomounovými do Ofir, nabrali odtud čtyři sta a padesáte centněřů zlata, a přinesli je králi Šalomounovi.

9Královna pak z Sáby uslyševši pověst o Šalomounovi, přijela do Jeruzaléma, aby zkusila Šalomouna v pohádkách, s vojskem velmi velikým a s velbloudy, na nichž přinesla vonných věcí, a zlata velmi mnoho i kamení drahého. Přišla tedy k Šalomounovi, a mluvila s ním o všechno, což měla v srdci svém. ²Jízto odpověděl Šalomoun na všechna slova její. Nebylo nic skrytého před Šalomounem, nač by jí neodpověděl. ³Protož uzřevši královna z Sáby moudrost Šalomounovu, a dům, kterýž byl ustavěl, ⁴I pokrmy stolu jeho, též sedání a stávání služebníků jeho přisluhujících

jemu, i roucha jejich, šenkýře také jeho a oděv jejich, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu: zděsila se náramně, ⁵A řekla králi: Praváť jest řeč, kterouž jsem slyšela v zemi své o věcech tvých a o moudrosti tvé. ⁶Však jsem nechtěla věřiti řečem jejich, až jsem přijela a uzřela očima svýma, a aj, není mi praveno ani polovice o velikosti moudrosti tvé. Převýšil jsi pověst tu, kterouž jsem slyšela. ⁷Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji ti to, kteříž stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost tvou. ⁸Budiž Hospodin Bůh tvůj požehnaný, kterýž tě sobě oblíbil, aby tě posadil na stoličce své, abys byl králem na místě Hospodina Boha tvého. Proto že miluje Bůh tvůj Izraele, aby jej utvrdil na věky, ustanovil tě nad nimi králem, abys činil soud a spravedlnost. ⁹I dala králi sto a dvacet centněřů zlata, a vonných věcí velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy přivezeno takových vonných věcí, jakéž darovala královna z Sáby Šalomounovi. ¹⁰K tomu také i služebníci Chíramovi, a služebníci Šalomounovi, kteříž byli přivezli zlata z Ofir, přivezli dříví algumim a kamení drahého. ¹¹I nadělal král z toho dříví algumim stupňů k domu Hospodinovu i k domu královu, též harf a louten zpěvákům, aniž kdy prvé vidány takové věci v zemi Judské. ¹²Král také Šalomoun dal královně z Sáby vedlé vší vůle její, čehož požádala, kromě toho, což byla přinesla k králi. Potom se navrátila a odjela do země své, ona i služebníci její. ¹³Byla pak váha toho zlata, kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte a šest centněřů zlata, ¹⁴Kromě toho, což kupci a prodavači přinášeli, a všickni králové Arabští. A vývodové té země přiváželi zlato a stříbro Šalomounovi. ¹⁵A protože nadělal král Šalomoun dvě stě štítů z zlata taženého; šest set lotů zlata taženého dával na každý štít. ¹⁶A tři sta pavéz z zlata taženého; tři sta lotů zlata dal na každou pavézu. I složil je král v domě lesu Libánského. ¹⁷Udělal také král stoličce z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem čistým. ¹⁸A bylo šest stupňů k té stoličce, a podnože té stolice také byly z zlata, držící se stolice, ano i spolehadla rukám s obou stran, tu kdež se sedalo, a dva lvové stáli u spolehadel. ¹⁹Dvanácte též lvů stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic uděláno takového v žádném království. ²⁰Nadto všechny nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všechny nádoby v domě lesu Libánského byly z zlata nejčistšího. Nic nebylo z stříbra, aniž ho sobě co vážili za dnů Šalomounových. ²¹Nebo měl král lodí, kteréž přecházely přes moře s služebníky Chíramovými. Jednou ve třech letech vracovaly se ty lodí mořské, přinášející zlato a stříbro, kosti slonové a opice a pávy. ²²I zveleben jest král Šalomoun nad všechny krále zemské v bohatství a v moudrosti. ²³Pročež všickni králové země žádostivi byli viděti tvář Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bůh v srdci jeho. ²⁴Z nichž jeden každý přinášeli také dar svůj, nádoby stříbrné a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné věci, koně a mezky, každého roku, ²⁵Tak že měl Šalomoun čtyři tisíce stájí koní a vozů, a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil

v městech vozů a při králi v Jeruzalémě. ²⁶I panoval nade všemi králi od řeky Eufrates až k zemi Filistinské, a až k končinám Egyptským. ²⁷A složil král stříbra v Jeruzalémě jako kamení, a cedrového dříví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství. ²⁸Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta i ze všech zemí. ²⁹Jiné pak věci Šalomounovy, první i poslední, vypsány jsou v knize Náta-na proroka, a v proroctví Achiáše Silonského, a u viděních Jaaddy proroka o Jeroboámovi synu Nebatovu. ³⁰A kraloval Šalomoun v Jeruzalémě nade vším Izraelem čtyřidceti let. ³¹I usnul Šalomoun s otci svými, a pochovali jej v městě Davida otce jeho. Kraloval pak Roboám syn jeho místo něho.

10Tedy odšel Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále. ²Stalo se pak, když o tom uslyšel Jeroboám syn Nebatův, jsa v Egyptě, kamž byl utekl před králem Šalomounem, navrátil se Jeroboám z Egypta. ³Nebo poslali a povolali ho. Tedy přišed Jeroboám i všecken Izrael, mluvili k Roboámovi, řkouce: ⁴Otec tvůj stížil jho naše, protože nyní polehč služby otce svého tvrdé a břemene jeho těžkého, kteréž vložil na nás, a budeme tobě sloužiti. ⁵Kterýž řekl jim: Po třech dnech navratte se ke mně. I odšel lid. ⁶V tom radil se král Roboám s starci, kteříž stávali před Šalomounem otcem jeho, ještě za života jeho, řka: Kterak vy radíte, jakou odpověď mám dáti lidu tomu? ⁷I odpověděli jemu, řkouce: Jestliže se dobořivě ukážeš lidu tomuto a povolíš jim, a mluviti budeš přívětivě, budou služebníci tvoji po všecky dny. ⁸Ale on opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s mláďenci, kteříž odrostli s ním, a stávali před ním. ⁹A řekl jim: Co vy radíte, jakou máme dáti odpověď lidu tomuto, kteříž mluvili ke mně, řkouce: Polehč břemene, kteréž vložil otec tvůj na nás? ¹⁰Jemuž odpověděli mláďenci, kteříž zrostli s ním, řkouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a řekli: Otec tvůj stížil jho naše, ty pak polehč nám, takto díš jim: Nejmenší prst můj tlustší jest, nežli bedra otce mého. ¹¹Nyní tedy, otec můj těžké břímě vložil na vás, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičiky, ale já biči uzlovatými. ¹²Potom přišel Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne třetího, jakž byl vyřkl král, řka: Navratte se ke mně dne třetího. ¹³I odpověděl jim král tvrdě. Nebo opustil král Roboám radu starců, ¹⁴A mluvil k nim vedlé rady mláďenců, řka: Otec můj stížil jho vaše, já pak k němu přidám; otec můj trestal vás bičiky, ale já biči uzlovatými. ¹⁵A tak neuposlechl král lidu. (Příčina zajisté byla od Boha, aby naplnil Hospodin řeč svou, kterouž mluvil skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu.) ¹⁶Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpověděl lid králi, řkouce: Jakžž máme díl v Davidovi? Ani dědictví nemáme v synu Izai. Jeden každý k stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř dům svůj, Davide. Odšel tedy všecken Izrael k stanům svým, ¹⁷Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteříž bydlili v městech Judských, kraloval

Roboám. ¹⁸A když poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, uházeli ho synové Izraelští kamením až do smrti, čímž král Roboám přinucen byl, aby vsedna na vůz, utekl do Jeruzaléma. ¹⁹A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne.

11Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil dům Judův a Beniaminův, sto a osmdesáte tisíc výborných bojovníků, aby bojovali proti Izraelovi, a aby zase obráceno bylo království k Roboámovi. ²Tedy stala se řeč Hospodinova k Semaiášovi, muži Božímu, řkoucí: ³Pověz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému, a všemu lidu Izraelskému, kterýž jest v pokolení Judově a Beniaminově, řka: ⁴Takto praví Hospodin: Netáhněte a nebojujte proti bratřím svým, navratte se jeden každý do domu svého; nebo ode mne stala se věc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova, a navrátili se, aby netáhli proti Jeroboámovi. ⁵I bydlil Roboám v Jeruzalémě, a vzdělal města hrazená v Judstvu. ⁶A vzdělal Betlém, Etam, a Tekoe, ⁷Betsur, Socho a Adulam, ⁸Gát, Maresa a Zif, ⁹Adoraim, Lachis a Azeka, ¹⁰Zaraha, Aialon a Hebron, kteráž byla v pokolení Judově a Beniaminově města hrazená. ¹¹A když upevnil města hrazená, osadil v nich knížata, a zdělal špižirny k potravám, k oleji a vínu. ¹²A v jednom každém městě složil štíty a kopí, a opatřil ta města velmi dobře, a tak kraloval nad Judou a Beniaminem. ¹³Kněží také a Levítové, kteříž byli ve všem Izraeli, postavili se k němu ze všech končin svých. ¹⁴Opustili byli zajisté Levítové předměstí svá i vládařství svá, a odebrali se do Judstva a do Jeruzaléma, (proto, že je zavrhl Jeroboám a synové jeho, aby v úřadu kněžském nesloužili Hospodinu. ¹⁵A nařídil sobě kněží k sloužení po výsostech dáblům a telatům, kterýchž byl nadělal). ¹⁶A za nimi ze všech pokolení Izraelských ti, kteříž oddali srdce své k hledání Hospodina Boha Izraelského, přišli do Jeruzaléma, aby obětovali Hospodinu Bohu otců svých. ¹⁷A tak utvrdili království Judské, a zsilili Roboáma syna Šalomounova za tři léta, a po ta tři léta chodili po cestě Davidově a Šalomounově. ¹⁸Potom pojal sobě Roboám ženu, Mahalat, dceru Jerimota syna Davidova, a Abichail, dceru Eliaba syna Izai. ¹⁹Kteráž mu zplodila syny: Jeu-sa a Semariáše a Zahama. ²⁰A po té pojal Maachu dceru Absolonovu, kteráž mu porodila Abiáše, Attaie, Zizu a Selomita. ²¹Ale miloval Roboám Maachu dceru Absolonovu, nade všecky ženy i ženiny své; nebo byl pojal žen osmnáct, a ženin šedesát, a zplodil dvadeceti a osm synů a šedesáte dcer. ²²Ustanovil pak Roboám Abiáše syna Maachy za kníže a vývodu mezi bratřími jeho; nebo mysli ho ustanoviti králem. ²³A opatrností užívaje, rozsadil všecky jiné syny své po všech krajích Judových a Beniaminových, ve všech městech ohrazených, i dal jim potravu hojně, a nabral jim mnoho žen.

12I stalo se, když utvrdil království Roboám a zmocnil je, opustil zákon Hospodinův, i všecken Izrael s ním.

²Stalo se, pravím, léta pátého království Roboámova, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, (nebo byli zhřešili proti Hospodinu), ³S tisícem a dvěma sty vozů, a s šedesáti tisíci jízdných, a nebylo počtu lidu, kterýž přitáhl s ním z Egypta, Lubimských, Sukkimských a Chussimských. ⁴A pobral města hrazená, kteráž byla v Judstvu, a přitáhl až k Jeruzalému. ⁵Tedy Semaiáš prorok přišel k Roboámovi a k knížatům Judským, kteříž se byli sebrali do Jeruzaléma, bojíce se Sesáka, a řekl jim: Toto praví Hospodin: Vy jste mne opustili, i já také opouštím vás v ruku Sesákových. ⁶I ponížili se knížata Izraelská i král, a řekli: Spravedlivýť jest Hospodin. ⁷A když viděl Hospodin, že se ponížili, stalo se slovo Hospodinovo k Semaiášovi, řkoucí: Ponížili jsou se, neshladím jich, ale dám jim tudíž vysvobození, aniž se vyleje prchlivost má na Jeruzalém skrze Sesáka. ⁸A však sloužití jemu budou, aby zkusili, co jest to mně sloužití, a sloužití králům zemským. ⁹A tak vstoupiv Sesák král Egyptský do Jeruzaléma, pobral poklady domu Hospodinova, i poklady domu královského, všechno to pobral. Vzal i pavězy zlaté, kterýchž byl nadělal Šalomoun. ¹⁰I nadělal král Roboám místo nich pavěz měděných, a poručil je úředníkům nad drabanty, kteříž ostříhali brány domu královského. ¹¹A když král chodíval do domu Hospodinova, přicházivali drabantí a nosili je; potom též zase přinášeli je do pokoje drabantů. ¹²Když se pak ponížil, odvrátila se od něho prchlivost Hospodinova, a neshladil ho do cela, tak jakož se k Judovi v dobrých věcech ohlašoval. ¹³Tedy zmocnil se král Roboám v Jeruzalémě a kraloval; nebo ve čtyřicítí a v jednom létě byl Roboám, když počal kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémě, městě, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam přebývalo jméno jeho. Jméno matky jeho bylo Naama Ammonitská. ¹⁴Kterýž činil zlé věci; nebo neustavil srdce svého, aby hledal Hospodina. ¹⁵Věci pak Roboámovy, první i poslední, zdaž zapsány nejsou v knihách Semaiáše proroka, a Iddo proroka, kdež se vyčítá pořádek rodů, ano i války mezi Roboámem a Jeroboámem, po všechny dny? ¹⁶I usnul Roboám s otcí svými, a pochován jest v městě Davidově, a kraloval Abiáš syn jeho místo něho.

13Léta osmnáctého krále Jeroboáma kraloval Abiáš nad Judou. ²Tři léta kraloval v Jeruzalémě, (a jméno matky jeho Michaia, dcera Urielova z Gabaa), a byla válka mezi Abiášem a Jeroboámem. ³Pročež sšikoval Abiáš vojsko udatných bojovníků, čtyřikrát sto tisíc mužů výborných, Jeroboám pak sšikoval se proti němu, maje osmkrát sto tisíc mužů výborných, velmi udatných. ⁴I postavil se Abiáš na vrchu hory Semaraim, kteráž byla mezi horami Efraimskými, a řekl: Slyšte mne, Jeroboáme i všecken Izraeli. ⁵Zdaliž jste neměli věděti, že Hospodin Bůh Izraelský dal království Davidovi nad Izraelem na věky, jemu i synům jeho smlouvou trvánlivou? ⁶Ale povstal Jeroboám syn Nebatův, služebník Šalomouna syna Davidova, a zprotivil se pánu svému. ⁷A sebrali se k němu lidé nevášní a bezbožní

a zsilili se proti Roboámovi synu Šalomounovu, Roboám pak byv dítě a srdce choulostivého, neodepřel jim zmužile. ⁸Tak vy nyní myslíte zsiliti se proti království Hospodinovu, kteréž jest v ruce synů Davidových, a jest vás veliké množství; máte také při sobě telata zlatá, kterýchž vám nadělal Jeroboám, za bohy. ⁹Zdaliž jste nezavrhlí kněží Hospodinových, synů Aronových a Levitů, a nadělali jste sobě kněží, tak jako národové jiných zemí? Kdožkoli přichází, aby posvěceny byly ruce jeho volčetem mladým a sedmi skopci, hned je knězem těch, jenž nejsou bohové. ¹⁰Ale my jsme Hospodina Boha našeho, aniž jsme se ho spustili, kněží pak přísluhující Hospodinu jsou synové Aronovi a Levitové, kteříž konají práci svou, ¹¹A pálí Hospodinu zápaly každého jitra a každého večera, kadí také vonnými věcmi, zpořádaní také chlebů na stole čistém, a svícen zlatý s lampami jeho spravují, aby hořely každého večera. A tak my ostříháme nařízení Hospodina Boha svého, ale vy strhli jste se jeho. ¹²Protož aj, s námi jest Bůh vůdce náš, a kněží jeho a trouby zvučné, aby zněly proti vám. Synové Izraelští, nebojujte s Hospodinem Bohem otců svých, nebo nepovede se vám šťastně. ¹³Mezi tím Jeroboám obvedl zálohy, aby po zadu na ně připadli, a tak byli Izraelští před Judskými, a zálohy ty byly jim pozadu. ¹⁴Tedy spatřiv Juda, an válka jim s předu i s zadu, zvolali k Hospodinu, a kněží troubili v trouby. ¹⁵Učinili také pokřik muži Judští. I stalo se v tom pokřiku mužů Judských, ranil Bůh Jeroboáma i všecken Izrael před Abiášem a Judou. ¹⁶A tak utíkali synové Izraelští před Judou, ale dal je Bůh v ruku jejich. ¹⁷Nebo porazili je Abiáš a lid jeho ranou velikou, tak že padlo zbitých z Izraele pětkrát sto tisíc mužů výborných. ¹⁸Protož snížení jsou synové Izraelští v ten čas, a zmocnili se synové Judovi, nebo zpolehli na Hospodina Boha otců svých. ¹⁹I honil Abiáš Jeroboáma, a vzal mu města, Bethel i vsi jeho, Jesana i vsi jeho, a Efron i vsi jeho. ²⁰Aniž se mohl zase zsiliti více Jeroboám po všechny dny Abiášovy. I ranil jej Hospodin, tak že umřel. ²¹Ale Abiáš zmocnil se, kterýž byl sobě pojal žen čtrnáct, a zplodil dvamecítma synů a šestnácte dcer. ²²Ostatek pak činů Abiášových, a života jeho i řečí jeho, sepsáno jest v knize proroka Iddo.

14Když pak usnul Abiáš s otcí svými, a pochovali jej v městě Davidově, kraloval Aza syn jeho místo něho. Za jeho dnů v pokoji byla země deset let. ²I činil Aza to, což se dobře líbilo Hospodinu Bohu jeho. ³Nebo zbořil oltáře cizí i výsosti, a stroskotal obrazy jejich, a posekal háje jejich. ⁴A přikázal Judovi, aby hledali Hospodina Boha otců svých, a ostříhali zákona a přikázání jeho. ⁵Zkazil, pravím, po všech městech Judských výsosti a slunečné obrazy, a bylo v pokoji království za času jeho. ⁶Zatím vzdělal města hrazená v Judstvu, proto že v pokoji byla země, aniž jaká proti němu válka povstala těch let; nebo Hospodin dal jemu odpočinití. ⁷I řekl lidu Judskému: Vzdělejme ta města, a ohradme je zdmi a věžemi, branami i závory, dokudž

země jest v moci naší. Aj, že jsme hledali Hospodina Boha svého, hledali jsme ho, a dal nám odpočinutí odevšad. A tak stavěli a šťastně se jim zvedlo. ⁸Měl pak Aza vojsko těch, kteříž nosili štíty a kopí, z pokolení Judova třikrát sto tisíců, a z Beniaminova pavézníků a střelců dvě stě a osmdesát tisíců. Všichni ti byli muži udatní. ⁹I vytáhl proti nim Zerach Mouřenín, maje v vojtě desetkrát sto tisíců, a vozů tři sta, a přitáhl až k Maresa. ¹⁰Vytáhl též i Aza proti němu. I sšikovali vojska v údolí Sefata u Maresa. ¹¹Tedy volal Aza k Hospodinu Bohu svému, a řekl: Hospodine, není potřebí tobě velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejší. Pomozíš nám, Hospodine Bože náš, neboť v tebe doufáme, a ve jménu tvém jdeme proti množství tomuto. Hospodine, ty jsi Bůh náš; nechť nemá moci proti tobě bídny člověk. ¹²I ranil Hospodin Mouřeníny před Azou a před lidem Judským, tak že utíkali Mouřenínové. ¹³A honil je Aza i lid, kterýž byl s ním, až do Gerar. I padli Mouřenínové, že se nijakž otaviti nemohli; nebo potříní jsou před Hospodinem a před vojskem jeho. I odnesli onino kořistí velmi mnoho. ¹⁴Pohubili také všechna města vůkol Gerar; strach zajisté Hospodinův připadl na ně. I vzebrali všechna města; nebo mnoho kořistí v nich bylo. ¹⁵Též i obyvatele v staních při dobytých zbili, a zajavše ovec velmi mnoho a velbloudů, navrátili se do Jeruzaléma.

15 Tehdy na Azariáše syna Odedova sstoupil duch Boží. ²Pročež vyšel vstříc Azovi, řekl jemu: Slyšte mne, Azo i všechno pokolení Judovo a Beniaminovo. Hospodin byl s vámi, dokudž jste byli s ním, a budete-li ho hledati, najdete ho; pakli ho opustíte, opustí vás. ³Po mnohé zajisté dny Izrael jest bez pravého Boha a bez kněží, učitelů i bez zákona, ⁴Ješto, kdyby se v úzkosti své k Hospodinu Bohu Izraelskému byli obrátili a hledali ho, byliť by ho našli. ⁵Ale časů těchto není bezpečno vycházeti ani veházeti; nebo nepokoj veliký jest mezi všemi obyvateli země, ⁶Tak že šlapá národ po národu, a město po městu, proto že Bůh kormoutí je všelijakými úzkostmi. ⁷Protož vy posilňte se, a neopouštějte rukou svých; nebo má mzdu práce vaše. ⁸A když slyšel Aza slova ta a proroctví Odeda proroka, posilil se, a vyplénil ohavnosti ze vsí země Judské a Beniaminské, i z měst, kteráž byl vzal na hoře Efraim, a obnovil oltář Hospodinův, kterýž byl před síní Hospodinovou. ⁹Potom shromáždil všechno pokolení Judovo i Beniaminovo, a přichozí s nimi z Efraima, Manasses a Simeona; nebo jich bylo uteklo k němu z lidu Izraelského velmi mnoho, vidouce, že Hospodin Bůh jeho jest s ním. ¹⁰I sebrali se do Jeruzaléma třetího měsíce, patnáctého léta kralování Azova, ¹¹A obětovali Hospodinu v ten den z kořistí přihnaných, volů sedm set a ovcí sedm tisíc. ¹²A vešli v smlouvu, aby hledali Hospodina Boha otců svých, z celého srdce svého a ze vsí duše své, ¹³A kdož by koli nehledal Hospodina Boha Izraelského, aby byl usmrčen, buď malý neb veliký, buď muž neb žena. ¹⁴I přísáhli Hospodinu hlasem velikým, s zvukem na trouby i na pozouny. ¹⁵Všecken zajisté lid

Judský radoval se z přísahy té; nebo celým srdcem svým přísáhli, a se vsí ochotností hledali ho, a našli jej. I dal jim odpočinutí Hospodin se všech stran. ¹⁶Nadto i Maachu matku ssadil Aza král, aby nebyla královnou, proto že byla vzdělala v háji hroznou modlu. I podfal Aza modlu tu hroznou, a zdobil i spálil ji při potoku Cedron. ¹⁷Ačkoli výsosti nebyly zkaženy v lidu Izraelském, srdce však Azovo bylo celé po všechny dny jeho. ¹⁸Vnesl také ty věci, kteréž posvěceny byly od otce jeho, i to, čehož sám posvětil, do domu Božího, stříbro, zlato i nádoby. ¹⁹A nebylo války až do léta třicátého pátého kralování Azova.

16 Léta třicátého šestého kralování Azova vytáhl Báza král Izraelský proti Judovi, a stavěl Ráma, aby nedal vyjít ani jíti k Azovi králi Judskému. ²Tedy vzav Aza stříbro i zlato z pokladů domu Hospodinova i domu královského, poslal k Benadadovi králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, řka: ³Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi otcem tvým. Aj, posílámť teď stříbro a zlato, jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, ať odtrhne ode mne. ⁴I uposlechl Benadad krále Azy, a poslal knížata s vojsky svými proti městům Izraelským. I dobyli Jon a Dan, též Abelmaim i všech měst Neftalímových, v nichž měli sklady. ⁵To když uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zanechal díla svého. ⁶V tom Aza král pojal všechnen lid Judský, a pobrali kamení z Ráma i dříví, z něhož stavěl Báza, a vystavěl z něho Gabaa a Masfa. ⁷V ten pak čas přišel Chanani prorok k Azovi králi Judskému, a řekl jemu: Že jsi zpolehl na krále Syrského, a nezpolehl jsi na Hospodina Boha svého, proto ušlo vojsko krále Syrského z ruky tvé. ⁸Zdaliž jsou Chussimští a Lubimští neměli vojsk velmi velikých, s vozy a jezdci náramně mnohými? A když jsi zpolehl na Hospodina, vydal je v ruku tvou. ⁹Oči zajisté Hospodinovy spatřují všechnu zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímného. Bláznivě jsi učinil v té věci, protože od toho času budou proti tobě války. ¹⁰Tedy rozhněvav se Aza na proroka, dal ho do vězení; nebo se byl rozhněval na něj pro tu věc. A utiskal Aza některé z lidu toho času. ¹¹O jiných pak věcech Azových, prvních i posledních, zapsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských. ¹²Potom léta třicátého devátého kralování svého nemocen byl Aza na nohy své těžkou nemocí, a však v nemoci své nehledal Boha, ale lékařů. ¹³A tak usnul Aza s otcí svými, a umřel léta čtyřicátého prvního kralování svého. ¹⁴A pochovali jej v hrobě jeho, kterýž byl vytesal sobě v městě Davidově, a položili ho na lůžku, kterýž byl naplnil vonnými věcmi a mastmi dílem apatykářským připravenými. I pálili to jemu ohněm velmi velikým.

17 I kraloval Jozafat syn jeho místo něho, a zmocnil se Izraele. ²I osadil lidem válečným všechna města hrazená v Judstvu, a postavil stráž v zemi Judské a v městech Efraim, kteráž byl zdobýval Aza otec jeho. ³A byl Hospo-

din s Jozafatem; nebo chodil po cestách Davida otce svého prvních, aniž hledal modl. ⁴Ale Boha otce svého hledal, a v příkázáních jeho chodil, aniž následoval skutků lidu Izraelského. ⁵I utvrdil Hospodin království v ruce jeho, a dal všecken lid Judský dary Jozafatovi, tak že měl bohatství a slávy hojně. ⁶A nabyv udatného srdce k cestám Hospodinovým, zkazil přesto také i výsosti a háje v Judstvu. ⁷Léta pak třetího království svého poslal knížata svá: Benchaile, Abdiáše, Zachariáše, Natanaele a Micheáše, aby učili v městech Judských. ⁸A s nimi Levíty: Semaiáše, Netaniáše, Zebadiáše, Azaele, Semiramota, Jonatana, Adoniáše, Tobiáše a Tobadoniáše, Levíty, a s nimi Elisama a Jehorama, kněží, ⁹Kterž učili v Judstvu, majíce s sebou knihu zákona Hospodinova. Chodili pak vůkol po všech městech Judských, vyučující lid. ¹⁰I byl strach Hospodinův na všech královstvích zemí, kteréž byly vůkol Judstva, tak že nebojovali proti Jozafatovi. ¹¹Nýbrž i Filistinští přinášeli Jozafatovi dary a berní uloženou. Arabští také přiháněli jemu dobytky, skopců po sedmi tisících a sedmi stech, též kozlů po sedmi tisících a sedmi stech. ¹²I prospíval Jozafat, a rostl až na nejvyšší, a vystavěl v Judstvu zámky a města k skladům. ¹³A práci mnohou vedl při městech Judských, muže pak válečné a slovoutné měl v Jeruzalémě. ¹⁴A tento jest počet jich po domích otců jejich: Z Judy knížata nad tisíci: Adna kníže, a s ním udatných rytířů třikrát sto tisíc. ¹⁵A po něm Jochanan kníže, a s ním dvě stě a osmdesát tisíc. ¹⁶Po něm Amaziáš syn Zichrův, kterýž se dobrovolně byl oddal Hospodinu, a při něm dvakrát sto tisíc mužů udatných. ¹⁷Z Beniamina pak muž udatný Eliada, a s ním lidu zbrojného s lučisti a pavézami dvakrát sto tisíc. ¹⁸A po něm Jozabad, a s ním sto a osmdesát tisíc způsobných k boji. ¹⁹Ti sloužili králi, kromě těch, kteréž byl osadil král po městech hrazených po všem Judstvu.

18I měl Jozafat bohatství a slávu velmi velikou, a spřiznil se s Achabem. ²Přijel pak po letech k Achabovi do Samaří, a nabil Achab ovcí a volů hojně pro něj a pro lid, kterýž byl s ním, a namlouval ho, aby táhl do Rámot Galád. ³Nebo řekl Achab král Izraelský Jozafatovi králi Judskému: Potáhneš-li se mnou do Rámot Galád? Odpověděl jemu: Jakž jsem já, tak jsi ty, jako lid tvůj, tak lid můj, a s tebouť budu v tom boji. ⁴Řekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej se medle dnes na slovo Hospodinovo. ⁵I shromáždil král Izraelský proroků svých čtyři sta mužů, a řekl jim: Máme-li jeti do Rámot Galád na vojnu, čili tak nechati? I řekli: Táhni, nebo dá je Bůh v ruku královu. ⁶Tedy řekl Jozafat: Což již není zde proroka Hospodinova žádného, abychom se ho zeptali? ⁷Odpověděl král Izraelský Jozafatovi: Ještěť jest muž jeden, skrze něhož bys se mohl poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi nikdy nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé. Ten jest Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Necht tak nemluví král. ⁸Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, řekl: Přiveď sem rychle Micheáše syna Jemlova. ⁹(Mezi tím

král Izraelský a Jozafat král Judský seděli jeden každý na stoličce své, odíni jsouce rouchem. Seděli pak v placu u vrat brány Samařské, a všickni proroci prorokovali před nimi. ¹⁰Kdežto Sedechiáš syn Kenanův udělal sobě byl i rohy železné, a řekl: Takto praví Hospodin: Těmito trkati budeš Syrské, dokudž jich nepohubíš. ¹¹Tak podobně všickni proroci prorokovali, řkouce: Jeď do Rámot Galád, a šťastněť se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.) ¹²V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, řka: Aj, řeči proroků těch jednostejné jsou a dobré před králem. Medle, buď řeč tvá, jako řeč kterého z nich, a mluv dobré věci. ¹³Jemuž řekl Micheáš: Živť jest Hospodin, že cožkoli vyřkne Bůh můj, to mluvíti budu. ¹⁴A když přišel k králi, řekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti proti Rámot Galád na vojnu, čili tak nechati? Kterž řekl: Táhněte a šťastněť se vám povede, i budou dáni v ruku vaši. ¹⁵Ještě řekl jemu král: I kolikrátž tě mám přísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodinovu? ¹⁶Protož řekl: Viděl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají pána tito, navrať se jeden každý do domu svého v pokoji. ¹⁷I řekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem neřekl, že mi nebude prorokovati nic dobrého, ale zlé? ¹⁸Řekl dále: Protož slyšte slovo Hospodinovo: Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu svém, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho. ¹⁹I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba krále Izraelského, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné, ²⁰Tožť vyšel duch, a postaviv se před Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak řekl jemu: Jakým způsobem? ²¹Odpověděl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech proroků jeho. Kteržto řekl: Oklamáš a dovedeš toho; jdiž a učiň tak. ²²Protož aj, jižť dal Hospodin ducha lživého v ústa proroků tvých těchto, ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobě. ²³Tedy přistoupiv Sedechiáš syn Kenanův, dal políček Micheášovi a řekl: Kterouž jest cestou odšel duch Hospodinův ode mne, aby mluvil tobě? ²⁴Odpověděl Micheáš: Aj, uzříš v ten den, když vejdeš do nejtajnějšího pokoje, abys se skryl. ²⁵I řekl král Izraelský: Jmíte Micheáše, a dovedte ho k Amonovi hejtmanu města, a k Joasovi synu královu. ²⁶A díte: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláře a dávejte mu jísti maličko chleba a maličko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji. ²⁷Ale Micháš řekl: Jestliže se ty navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil Hospodin skrze mne. Přesto řekl: Slyštež to všickni lidé. ²⁸A tak táhl král Izraelský a Jozafat král Judský proti Rámot Galád. ²⁹I řekl král Izraelský Jozafatovi: Změním já se, když půjdu k bitvě, ale ty oblec se v roucho své. I změnil se král Izraelský, a jeli k bitvě. ³⁰Král pak Syrský přikázal byl hejtmanům nad vozy svými, řka: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému. ³¹I stalo se, když hejtmané nad vozy uzřeli Jozafata, řekli: Král Izraelský jest. Takž se obrátili proti němu, aby bojovali. Tedy zkríkl Jozafat, a Hospodin spomohl jemu, a odvrátil je Bůh od

něho. ³²Nebo uzřevše hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili se od něho. ³³Muž pak střelil z lučiště náhodou, a postřelil krále Izraelského, kdež se pancíř spojuje. Pročež řekl vozkovi: Obrát se, a vyvez mne z vojska; nebo jsem nemocen. ³⁴I rozmohla se bitva v ten den. Král pak Izraelský stál na voze proti Syrským až do večera, i umřel v západ slunce.

19Když se pak navracoval Jozafat král Judský do domu svého v pokoji do Jeruzaléma, ²Vyšel jemu vstříc Jéhu syn Chananův, prorok, a řekl králi Jozafatovi: Zdalíž jsi bezbožnému měl pomáhati, a ty, jenž nenávidíš Hospodina, milovati? Z té příčiny proti tobě jest hněv Hospodinův. ³Ale však našly se věci dobré při tobě, že jsi vysekal háje z země, a nastrojil srdce své, abys hledal Boha. ⁴I bydlil Jozafat v Jeruzalémě, a zase projel lid od Bersabé až k hoře Efraim, a navrátil je k Hospodinu Bohu otců jejich. ⁵A ustanovil soudce v zemi po všech městech Judských hrazených, v jednom každém městě. ⁶Tedy řekl soudcům: Vizte, jak co činíte; nebo nevedete soudu za člověka, ale za Hospodina, kterýž vám přítomen jest při vykonávání soudu. ⁷A protož budiž bázeň Hospodinova při vás. Ostříhejte toho a číňte tak, neboť není u Hospodina Boha našeho nepravosti, tak aby šetřiti měl osob, aneb přijímati dary. ⁸Tak i v Jeruzalémě ustanovil Jozafat některé z Levitů a z kněží, a z knížat otcovských, čeledí Izraelských, k soudu Hospodinovu a k rozepřem těch, kteříž by se obraceli o to do Jeruzaléma. ⁹A přikázal jim, rka: Takž dělejte v bázni Hospodinově, u víře a v srdci upřímém. ¹⁰A při všeliké rozepři, kteráž by přišla před vás od bratří vašich, kteříž bydlí v městech svých, buď mezi krví a krví, mezi zákonem a přikázáním, ustanoveními a soudy, napomenete jich, aby nehřešili proti Hospodinu, tak aby nepřišla prchlivost na vás, ani na bratří vaše. Tak číňte, a neuběhnete v hřích. ¹¹A aj, Amariáš, kněz nejvyšší, mezi vámi bude ve všech věcech Hospodinových, a Zebadiáš syn Izmaelův, vývoda domu Judova, ve všeliké věci královské. Máte také Levítů správce mezi sebou; posilítež se a zmužile sobě počínejte, a buďte Hospodin s tím, kdož bude dobrý.

20I stalo se potom, že přitáhli synové Moáb a synové Ammon, a s nimi někteří od Ammonitských, proti Jozafatovi na vojnu. ²A přišedše, oznámili Jozafatovi, řkouce: Přitáhlo proti tobě množství veliké z zámoří, z země Syrské, a aj, jsou v Hasesontamar, jenž jest Engadi. ³I ulekl se, a obrátil Jozafat tvář svou k hledání Hospodina, a vyhlásil půst všemu lidu Judskému. ⁴A tak shromáždil se lid Judský, aby hledali Hospodina. Také i ze všech měst Judských sešli se hledati Hospodina. ⁵Tedy stál Jozafat v shromáždění Judském a Jeruzalémském, v domě Hospodinově před síní novou, ⁶A řekl: Hospodine, Bože otců našich, zdalíž ty sám nejsi Bohem na nebi? Zdalíž ty nepanuješ nade všemi královstvími národů? Zdalíž v ruce tvé není síly a moci, tak že není, kdo by se mohl postaviti proti tobě? ⁷Zdalíž jsi

ty, Bože náš, nevyhnal obyvatelů země této před tváří lidu svého Izraelského, a dal jsi ji semeni Abrahama, milovníka svého na věky? ⁸Kterížto bydlili v ní, a vzdělali tobě v ní svatyni, jménu tvému, řkouce: ⁹Jestliže by na nás přišly zlé věci, meč pomsty, buď morová rána, buď hlad, postavíme se před tímto domem a před tebou, (poněvadž jméno tvé jest v domě tomto), a budeme volati k tobě v úzkostech svých, i vyslyšíš a vysvobodíš. ¹⁰A nyní, aj, synové Ammon a Moáb, a hora Seir, skrze něž jsi nedopustil jíti Izraelovi, když se brali z země Egyptské, ale uhnuli se od nich, a nepohubili jich, ¹¹Aj hle, oni odplacují se nám, přitáhše, aby nás vyhnali z dědictví tvého, kteréž jsi právem dědičným dal nám. ¹²Bože náš, zdali jich souditi nebudeš? V násť zajisté není žádné síly proti množství tomuto velikému, kteréž táhne proti nám, aniž my víme, co bychom činiti měli, toliko na tě patří oči naše. ¹³Všecken také lid Judský stáli před Hospodinem, též i dítky jich, ženy i synové jejich. ¹⁴Jachaziel pak syn Zachariáše syna Benaiášova, syna Jehielova, syna Mataniášova, Levíta z synů Azafoových, nadšen jsa duchem Hospodinovým, u prostřed toho shromáždění, ¹⁵Řekl: Pozorujte všecken Judo a obyvatelé Jeruzalémští, i ty králi Jozafate. Takto vám praví Hospodin: Nebojte se vy, ani se lekejte množství tohoto velikého; nebo ne váš bude boj, ale Boží. ¹⁶Zítřejte vytáhněte proti nim, aj, oni potáhnou po stráni Ziz, a naleznete je při konci údolí naproti poušti Jeruel. ¹⁷Nebudete vy bojovati tuto. Postavte se, stůjte a vizte vysvobození Hospodinovo při sobě, ó Judo a Jeruzaléme. Nebojte se, aniž se strachujete; zítřejte vyjděte proti nim, a Hospodin bude s vámi. ¹⁸I sklonil se Jozafat tváří k zemi, a všecken lid Judský i obyvatelé Jeruzalémští padli před Hospodinem, klanějíce se Hospodinu. ¹⁹Vstali pak Levítové z synů Kahat a z synů Chóre, aby chválili Hospodina Boha Izraelského hlasem velikým a vysokým. ²⁰Potom vstavše ráno, vytáhli na poušť Tekoe. A když vycházeli, stál Jozafat a řekl: Slyšte mne, Judo a obyvatelé Jeruzalémští. Věřte v Hospodina Boha svého, a stane se vám věrně; věřte prorokům jeho, a šťastně se vám povede. ²¹A tak poradiv se s lidem, postavil zpěváky Hospodinu, aby chválili okrasu svatosti, a když by vycházeli sšikovaní k boji, aby oni napřed šli a říkali: Oslavujte Hospodina, nebo na věky milosrdenství jeho. ²²Tu chvíli pak, když oni začali zpěv a chválení, obrátil Hospodin ty, kteříž byli v zálohách, na syny Ammon, Moáb a obyvatele hory Seir, ješto však byli přitáhli proti Judovi, a tak sami se bili. ²³Nebo povstali synové Ammon a Moábští proti obyvatelům hory Seir, aby zmordovali a shladili je. A když dokonali boj proti obyvatelům hory Seir, pomáhali sobě a hubili jedni druhé. ²⁴Mezi tím lid Judský přitáhl k stráži, kteráž jest na poušti, a uzřeli to množství, a aj, mrtví leží na zemi, aniž kdo ušel. ²⁵Pročež přistoupil Jozafat s lidem svým, aby rozebrali loupeže jejich, a našli u nich hojnost zboží i klénotů na tělech zbitých. I rozbitovali toho mezi sebou, tak že unesti nemohli; za tři dni dělali ty loupeže, proto že jich mnoho bylo. ²⁶V den pak čtvrtý shromáždili

se do údolí Beracha, a že tu dobrořečili Hospodinu, protož nazvali jméno místa toho údolí Beracha až do dnešního dne. ²⁷Zatím obrátili se všickni muži Judští a Jeruzalémští, a Jozafat před nimi, aby se navrátili do Jeruzaléma s veselím; nebo byl obveselil je Hospodin nad nepřátely jejich. ²⁸I vešli do Jeruzaléma s loutnami a harfami a s trubami do domu Hospodinova. ²⁹Tedy připadl strach Boží na všechna království zemská, když uslyšeli, že Hospodin bojoval proti nepřátelům lidu Izraelského. ³⁰A tak v pokoji bylo království Jozafatovo; nebo odpočinutí dal jemu Bůh jeho odevšad. ³¹Kraloval pak Jozafat nad Judou. Ve třidcítí pěti letech byl, když kralovati začal, a pětmečítma let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Azuba, dcera Silchi. ³²A chodil po cestě Azy otce svého, aniž se uchýlil od ní, čině to, což pravého jest před očima Hospodinovými. ³³A však výsosti nebyly zkaženy, nebo ještě lid byl nenastrojil srdce svého k Bohu otců svých. ³⁴O jiných pak věcech Jozafatových, prvních i posledních, sepsáno jest v knihách Jéhu syna Chanani, kterémuž bylo poručeno, aby to vložil do knihy o králích Izraelských. ³⁵Potom stovaryšil se Jozafat král Judský s Ochoziášem králem Izraelským, kterýž sobě bezbožně počínal. ³⁶Stovaryšil se pak s ním proto, aby nadělal lodí, kteréž by přecházely přes moře. I nadělali lodí v Aziongaber. ³⁷Protož prorokoval Eliezer syn Dodavahův z Maresa proti Jozafatovi, řka: Jakž jsi se stovaryšil s Ochoziášem, roztrhl Hospodin skutky tvé. I strokotány jsou lodí, a tak nemohly se doplaviti přes moře.

21 Potom usnul Jozafat s otcí svými, a pochován jest s nimi v městě Davidově. I kraloval Jehoram syn jeho místo něho. ²Měl pak bratří, syny Jozafatovy, Azariáše, Jechiele, Zachariáše, Azariáše, Michaele a Sefatiáše. Všickni ti byli synové Jozafata krále Izraelského. ³Kterýmž byl dal otec jejich darů mnoho, stříbra a zlata, a věcí drahých, s městy hrazenými v Judstvu, království pak dal Jehoramovi, proto že on byl prvorozený. ⁴I uvázal se Jehoram v království otce svého, a zmocniv se, zmrdoval všechny bratří své mečem, ano i některé z knížat Izraelských. ⁵Ve dvou a třidcítí letech byl Jehoram, když počal kralovati, a osm let kraloval v Jeruzalémě. ⁶A chodil po cestě králů Izraelských, tak jako činil dům Achabův; nebo dceru Achabovu měl za manželku, a činil zlé věci před očima Hospodinovými. ⁷Hospodin však nechtěl zahladiti domu Davidova, pro smlouvu, kterouž byl učinil s Davidem, a poněvadž byl řekl, že dá jemu svíci i synům jeho po všechny dny. ⁸Ve dnech jeho odstoupili Idumejští, aby nebyli poddáni Judovi, a ustanovili nad sebou krále. ⁹Pročež přitáhl Jehoram s knížaty svými, i se všemi vozy svými, a vstav v noci porazil Idumejské, kteréž jej byli obklíčili, i hejtmany vozů jeho. ¹⁰Však předce vytáhli se Idumejští z manství Judova až do tohoto dne. Téhož času zprotivilo se i Lebno, aby nebylo pod jeho mocí, proto že opustil Hospodina Boha otců svých. ¹¹Přesto nadělal výsosti po horách Judských, a uvedl v smilství obyvatele Jeruzalémské, nýbrž

dostrčil, jako i Judské. ¹²I přišlo k němu psání od Eliáše proroka, řkoucího: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Proto že jsi nechodil po cestách Jozafata otce svého, a po cestách Azy krále Judského, ¹³Ale chodil jsi po cestě králů Izraelských, a uvedl jsi v smilství Judu i obyvatele Jeruzalémské, tak jako jest v smilství uvedl dům Achabův Izraele, nadto i bratří své, rodinu otce svého, lepší než jsi sám, zmrdoval jsi: ¹⁴Aj, Hospodin uvede ránu velikou na lid tvůj a na syny tvé, na ženy tvé a na všechno jmění tvé, ¹⁵Ty pak nemocen budeš těžce nemocí střev svých, až z tebe vyjdou střeva tvá pro nemoc rozmáhající se den ode dne. ¹⁶A tak vzbudil Hospodin proti Jehoramovi ducha Filistinských a Arabských, kteříž jsou při končinách Chusimských. ¹⁷Kteríž vytáhše proti zemi Judské, vtrhli do ní, a rozchvátali všechno jmění, kteréž se nalezlo v domě královském, ano i syny jeho a ženy jeho, tak že mu nezůstalo žádného syna kromě Joachaza, nejmladšího z synů jeho. ¹⁸Potom pak po všem ranil jej Hospodin na střevách jeho nemocí nezhojitelnou. ¹⁹A když se to den po dni rozmáhalo, a již čas vycházel přeběhnutí dvou let, vyšla střeva jeho pro nemoc jeho, i umřel na hrozné bolesti. A nepálil mu lid jeho vonných věcí, jako pálívali otcům jeho. ²⁰Ve třidcítí a ve dvou letech byl, když kralovati počal, a osm let kraloval v Jeruzalémě, a sešel tak, že po něm netoužili. A však jej pochovali v městě Davidově, ale ne v hrobích královských.

22 Tedy ustanovili krále obyvatele Jeruzalémští Ochoziáše, syna jeho nejmladšího, místo něho; nebo všechny starší byl pobil houf lotříků, kteříž přitáhli s Arabskými do ležení. A tak kraloval Ochoziáš syn Jehorama krále Judského. ²Ve čtyřidcítí a dvou letech byl Ochoziáš, když kralovati počal, a jediný rok kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Atalia dcera Amri. ³I on také chodil po cestách domu Achabova, nebo matka jeho nabádala jej k nepobožnosti. ⁴Protož činil zlé věci před očima Hospodinovými, jako dům Achabův; ty on měl zajisté rádce po smrti otce svého, k zahynutí svému. ⁵Nebo radou jejich se spravoval, a táhl s Joramem synem Achabovým, králem Izraelským, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému do Rámot Galád, kdežto ranili Syrští Jorama. ⁶Kterýž navrátil se, aby se hojil v Jezreel; nebo měl rány, kteréž mu učinili v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. V tom Azariáš syn Jehorama krále Judského sstoupil, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel, kterýž tam nemocen byl. ⁷Bylo pak to ku pádu od Boha Ochoziášovi, že přišel k Joramovi. Nebo jakž přišel, vyjel s Joramem proti Jéhu synu Namsi, kteréhož byl pomazal Hospodin, aby vyplnil dům Achabův. ⁸Tedy stalo se, když mstil Jéhu nad domem Achabovým, že našel knížata Judská, a syny bratří Ochoziášových, kteříž sloužili Ochoziášovi, i zmrdoval je. ⁹Potom hledající i Ochoziáše, jali jej, an se pokrýval v Samaří, a přivedše ho k Jéhu, zabili jej a pochovali; nebo řekli: Synť jest Jozafatův, kterýž hledal Hospodina celým srdcem svým.

A tak nebylo žádného více z domu Ochoziášova, kterýž by měl moc k obdržení království. ¹⁰Pročež Atalia matka Ochoziášova viduci, že umřel syn její, vstavši, pomordovala všecko símě královské domu Judského. ¹¹Ale Jozabat dcera krále vzala Joasa syna Ochoziášova, a tajně ho uchvátivši z prostředku synů královských, kteříž mordováni byli, schovala jej s chůvou jeho v pokoji, kdež lůže byla. I skryla ho Jozabat dcera krále Jorama, manželka Joiady kněze, (nebo ona byla sestra Ochoziášova), před Atalií, aby ho nezamordovala. ¹²I byl s nimi v domě Božím, skryt jsa za šest let, v nichž Atalia kralovala v té zemi.

23Léta pak sedmého posilnil se Joiada, a pojal s sebou v smlouvu setníky, Azariáše syna Jerochamova, a Izmaele syna Jochananova, a Azariáše syna Obédova, a Maaseiáše syna Adaiášova, a Elizafata syna Zichri, ²Kteríž obcházejíce zemi Judskou, shromáždili Levítý ze všech měst Judských, a přední z otcovských čeledí Izraelských, a přišli do Jeruzaléma. ³I učinilo všecko to shromáždění smlouvu v domě Božím s králem. Byl pak jim řekl Joiada: Aj, syn králův kralovati bude, jakož mluvil Hospodin o synech Davidových. ⁴Tatof jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v sobotu z kněží a z Levítů, budou vrátnými. ⁵Třetí pak díl bude při domě královu, a třetí díl u brány přední, ale všecken lid bude v síních domu Hospodinova. ⁶Aniž kdo vcházej do domu Hospodinova kromě kněží a těch Levítů, kteříž konají služby. Ti at vcházejí, nebo svatí jsou, všecken pak lid at drží stráž Hospodinovu. ⁷I obstoupí Levítové krále vůkol, jeden každý maje braň svou v rukou svých, a kdož by koli všel do domu, at umře. A budte při králi, když bude vcházeti, i když bude vycházeti. ⁸Tedy učinili Levítové a všecken Juda všecko, cožkoli přikázal Joiada kněz, a vzali jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu, a kteříž odcházeli v sobotu; nebo byl nepropustil Joiada kněz žádné strídy. ⁹I dal Joiada kněz setníkům kopí a pavézy i štíty, kteříž byli krále Davida, jenž byli v domě Božím. ¹⁰A postavil všecken lid, (a jeden každý měl braň v ruce své), od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti domu, při králi všudy vůkol. ¹¹A tak vyvedli syna krále, a vstavili na něj korunu královskou a ozdoby. I ustanovili jej králem, a pomazali ho Joiada a synové jeho, a říkali: Živ buď král! ¹²V tom uslyševši Atalia hřmot sbíhajícího se lidu, a chválicího krále, vešla k lidu do domu Hospodinova. ¹³A když pohleděla, a aj, král stál na místě vyšším, kudyž se vchází, a knížata i trubači podlé krále, a všecken lid země veselící se, a zvučící na trouby, a zpěváci s nástroji hudebnými, a ti, kteříž předčili v zpívání. Tedy roztrhla Atalia roucho své, a řekla: Spiknutí, spiknutí! ¹⁴Ale Joiada kněz rozkázal vyjít setníkům, hejtmanům vojska, řka jim: Vyvedte ji prostředkem řadů, a kdož by za ní šel, at jest zabit mečem. Nebo byl řekl kněz: Nezabijte jí v domě Hospodinově. ¹⁵A když se jí rozstoupili s obou stran, šla, kudy se chodí k bráně koňské k domu královskému, a tu ji zabili. ¹⁶Tedy Joiada

učinil smlouvu mezi Hospodinem a mezi vším lidem, i mezi králem, aby byli lid Hospodinův. ¹⁷Potom šel všecken lid do domu Bálova a zbořili jej i oltáře jeho, a obrazy stroskali. Matana pak kněze Bálova zabili před oltáři. ¹⁸I uvedl zase Joiada úředníky domu Hospodinova pod moc kněží a Levítů, kteréž byl rozdělil David v domě Hospodinově, aby obětovali zápaly Hospodinu, (jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově), s veselím a zpíváním podlé nařízení Davidova. ¹⁹Postavil také vrátné u vrat domu Hospodinova, aby tam nevcházeli poškrvnění jakoužkoli věcí. ²⁰A pojava setníky a znamenitější, a ty, kteříž správu drželi nad lidem, i všecken lid země, provázel krále z domu Hospodinova. I šli branou hořejší do domu královského, a posadili krále na stolicí královské. ²¹I veselil se všecken lid země, a město se upokojilo, jakž Atalii zabili mečem.

24v sedmi letech byl Joas, když počal kralovati, a čtyřřidceti let kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Sebia z Bersabé. ²A činil Joas to, což pravého bylo před očima Hospodinovými po všechny dny kněze Joiady. ³Mezi tím vzal mu Joiada dvě ženě, i plodil syny i dcery. ⁴Potom pak uložil v srdci Joas, aby opravil dům Hospodinův. ⁵I shromáždil kněží a Levítý, a řekl jim: Vyjděte do měst Judských, a vybírejte ode všeho Izraele peníze, na opravu domu Boha vašeho na každý rok, vy pak pospěšte s tou věcí. Ale nespíchali Levítové. ⁶Protož povolav král Joiady, předního kněze, řekl jemu: Proč nepřidržíš Levítů, aby snesli z Judstva a z Jeruzaléma sbírku Mojžíše služebníka Hospodinova a shromáždění všeho Izraele k stánku svědectví? ⁷Nebo Atalia bezbožná a synové její vlámali se do domu Božího, a všechny věci posvěcené domu Hospodinova obrátili na modly. ⁸A tak poručil král, aby udělali jednu truhlu, a postavili ji u brány domu Hospodinova vně. ⁹I dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémě, aby snesli Hospodinu sbírku Mojžíše služebníka Božího, uloženu na Izraele na poušti. ¹⁰Tedy veselila se všecka knížata i všecken lid, a přinášejíce, metali do truhly, až se zpořádali. ¹¹Bývalo pak to, že když přinášeli truhlu k úředníkům královským skrze ruce Levítů, (nebo když viděli, že mnoho jest peněz, tedy přicházel kanclíř královský a úředník nejvyššího kněze), aby vyprázdnili truhlu, potom ji zase donášeli a postavovali na místo její. A tak činivali den po dni, a sebrali peněz velmi mnoho. ¹²Kterěz vydával král a Joiada správčům nad dílem domu Hospodinova, a oni najímali kameníky a řemeslníky k opravování domu Hospodinova, ano i kováře a kotláře k utvrzení domu Hospodinova. ¹³Takž dělali dělníci, a spraveno jest dílo to skrze ruce jejich, tak že přivedli zase dům Boží k způsobu jeho, a upevnili jej. ¹⁴A když dokonali, přinesli před krále a Joiadu ostatek peněz. I dal nadělati z nich nádob do domu Hospodinova, nádob k službě a obětování, a kadidlic, i jiných nádob zlatých a stříbrných. A tak obětovali oběti zápalné v domě Hospodinově ustavičně, po všechny dny Joiadovy. ¹⁵Potom sstaral se Joiada, pln jsa dnů, a umřel.

Ve stu a ve třicetiletých letech byl, když umřel. ¹⁶I pochovali ho v městě Davidově s králi, proto že činil, což dobrého jest Izraelovi, Bohu i domu jeho. ¹⁷Po smrti pak Joiadově přišla knížata Judská, a padše, klaněli se králi. Tedy uposlechl jich král. ¹⁸Pročež opustivše dům Hospodina Boha otců svých, sloužili hájům a modlám. I rozhněval se Bůh na lid Judský a na Jeruzalém pro ten hřích jejich. ¹⁹I posílal k nim proroky, aby je zase obrátili k Hospodinu. Kteřížto svědčili jim, oni však neuposlechl. ²⁰Nýbrž, když Duch Boží vzbudil Zachariáše syna Joiady kněze, (kterýž vystoupiv před lid, mluvil jim: Takto praví Bůh: Proč přestupujete příkázání Hospodinova? Nepovedet se vám šťastně. Proto že jste opustili Hospodina, i on také opustí vás); ²¹Oni spikše se proti němu, ukamenovali jej z rozkazu králova v síni domu Hospodinova. ²²(Aniž se rozpomenul Joas král na milosrdenství, kteréž byl učinil jemu Joiada otec jeho, ale zamordoval syna jeho.) Kterýž když umíral, řekl: Nechtě popatří Hospodin, a vyhledá to. ²³I stalo se po roce, vytáhlo proti němu vojsko Syrské a přitáhlo proti Judovi a Jeruzalému, a vyhladili z lidu všechna knížata jejich, a všechny loupeže jich poslali králi Damašskému. ²⁴Nebo ač v malém počtu lidu bylo přitáhlo vojsko Syrské, však Hospodin dal v ruku jejich vojsko velmi veliké, proto že opustili Hospodina Boha otců svých. Ano i samého Joasa trápili. ²⁵A jakž ti odešli od něho, (opustivše jej v těžkých nemocech), spikli se proti němu služebníci jeho pro krev synů Joiady kněze, a zamordovali jej na loži jeho. I umřel. Tedy pochovali jej v městě Davidově, ale nepochovali ho v hrobích královských. ²⁶A tito jsou, kteříž se spikli proti němu: Zabad syn Simaty Ammonitského, a Jozabad syn Simrity Moábského. ²⁷O synech pak jeho, a o veliké dani od něho uložené, i o stavení domu Božího, to vše sepsáno jest v knize královské. Kraloval pak Amaziáš syn jeho místo něho.

25V pětmečítma letech kralovati počal Amaziáš, a kraloval dvaceti devět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma. ²A činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovými, ale však ne srdcem upřímným. ³I stalo se, když bylo upevněno království jeho, že zmordoval služebníky své, kteříž zabili krále otce jeho. ⁴A však synů jejich nekázal mordovati, ale učinil tak, jakž psáno jest v zákoně, v knize Mojžíšově, kdež přikázal Hospodin, řka: Nebudou na hrdle trestání otcové za syny, aniž synové trestání budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svůj hřích umře. ⁵Zatím shromáždil Amaziáš lid Judský, a ustanovil po domích otcovských čeledí jejich hejtmany a setníky, po všem Judstvu a pokolení Benjaminovu, a sečtl je od dvacítiletých a výše, a našel jich třikrát sto tisíc vybraných mužů bojovných, kopidlníků a pavézníků. ⁶Najal také ze mzdy z Izraele sto tisíc mužů udatných ze sta hřiven stříbra. ⁷Muž pak Boží přišel k němu, řka: Ó králi, nechtě netáhne s tebou vojsko Izraelské; nebo Hospodin není s Izraelem, a všechněmi syny Efraimovými. ⁸Ale táhni

ty. Učiniž tak, a posilň se k boji; jinak porazí tě Bůh před nepřátely, neboť může Bůh i pomoci i poraziti. ⁹Tedy řekl Amaziáš muži Božím: Jakž pak udělám s stem hřiven stříbra, kteréž jsem dal vojsku Izraelskému? Odpověděl muž Boží: Máť Hospodin mnohem více nad to, což by dal tobě. ¹⁰A tak oddělil Amaziáš vojsko to, kteréž bylo přitáhlo k němu z Efraim, aby odešli na místo své. Pročež rozhněvali se náramně na Judské a navrátili se k místu svému s velikým hněvem. ¹¹Mezi tím Amaziáš posiliv se, vedl lid svůj, a táhl do údolí solnatého, a porazil synů Seir deset tisíců. ¹²Deset také tisíců živých jali synové Judští, a vedli na vrch skály, a sházeli je s vrchu té skály, tak že se všickni zrozráželi. ¹³Vojsko pak to, kteréž zase odeslal Amaziáš, aby netáhlo s ním na vojnu, vtrhlo do měst Judských od Samaří až do Betoron, a pobivše z nich tři tisíce, nabrali loupeží mnoho. ¹⁴I stalo se, když se vracel Amaziáš od porážky Idumejských, že přivezl s sebou bohy synů Seir, a vyzdvihl je sobě za bohy, a skláněl se před nimi, a kadil jim. ¹⁵A protož rozhněval se náramně Hospodin na Amaziáše, a poslal k němu proroka, kterýž jemu řekl: Proč hledáš bohů lidu toho, kteříž nevytrhli lidu svého z ruky tvé? ¹⁶Stalo se pak, když on k němu mluvil, řekl mu král: Co tě postavili, abys byl rádcím královským? Přestaniž, nechceš-li bit býti. A tak přestal prorok, však řekl: Seznávám, že tě usoudil Bůh zahladiti, poněvadž učiniv to, neuposlechl jsi rady mé. ¹⁷Tedy poradiv se Amaziáš král Judský, poslal k Joasovi synu Joachaza syna Jéhu, králi Izraelskému, řka: Nuže, pohledme sobě v oči. ¹⁸I poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému, a řekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíře polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák. ¹⁹Myslil jsi: Aj, porazil jsem Idumejské, protož pozdvihlo tě srdce tvé, tak že se tím honosíš. Medle, zůstaň v domě svém. Proč se máš zapletati v takové zlé, až bys padl i ty i Juda s tebou? ²⁰Ale neuposlechl Amaziáš; nebo od Boha to bylo, aby je vydal v ruku oněchno, proto že hledali bohů Idumejských. ²¹Takž vytáhl Joas král Izraelský, a pohleděli sobě v oči s Amaziášem králem Judským v Betsemes, kteréž jest Judovo. ²²I poražen jest Juda před Izraelem, a utíkali jeden každý do příbytků svých. ²³Amaziáše pak krále Judského, syna Joasova, jenž byl syn Joachazův, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a přivedl jej do Jeruzaléma, a zbořil zdi Jeruzalémské odbrány Efraim až k bráně úhlu na čtyři sta loktů. ²⁴A pobrav všechno zlato a stříbro i všechno nádobí, kteréž se našlo v domě Božím u Obededoma, a v pokladích domu královského, také i ty, kteříž byli v zástavě, navrátil se do Samaří. ²⁵Byl pak živ Amaziáš syn Joasův, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let. ²⁶Ale o jiných činech Amaziášových, prvních i posledních, vypsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských. ²⁷Od toho zajisté času, jakž se spustil Amaziáš Hospodina, spikli se jedovatě proti němu v Jeruzalémě. A když utekl do Lachis, poslali za ním do Lachis, a zabili

jej tam. ²⁸A přinesše ho na koních, pochovali jej s otci jeho v městě Judově.

26Tedy všecken lid Judský vzali Uziáš, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili jej za krále na místě otce jeho Amaziáše. ²Onť jest vzdělal Elot, a dobyl ho zase Judovi, když již umřel král s otci svými. ³V šestnácti letech byl Uziáš, když kralovati počal, a kraloval padesáta a dvě létěv Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Jecholia z Jeruzaléma. ⁴Ten činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovým, podle všeho, což byl činil Amaziáš otec jeho. ⁵A hledal s pilností Boha ve dnech Zachariáše, rozumějícího vidění Božímu, a po ty dny, v nichž hledal Hospodina, šťastný prospěch dal jemu Bůh. ⁶Nebo vytáh, bojoval proti Filistinským, a probořil zed města Gát, a zed města Jabne, i zed města Azotu, a vystavěl města okolo Azotu, i v zemi Filistinské. ⁷Bůh zajisté pomáhal jemu proti Filistinským a proti Arabským, kteříž bydlili v Gurbal, i proti Maonitským. ⁸I dávali Ammonitští dary Uziášovi, a rozneslo se jméno jeho až do Egypta; nebo zsilil se na nejvyšší. ⁹A vzdělal Uziáš věže v Jeruzalémě u brány úhlové, a u brány údolí, a u Mikzoa, i upevnil je. ¹⁰Vystavěl také věže na poušti, a vykopal studnic mnoho, proto že měl stád mnoho, jakož při údolí tak i na rovinách, oráče tolikéž a vinaře po horách i na místech úrodných; nebo laskav byl na roli. ¹¹Měl také Uziáš vojsko bojovníků, vycházejících k boji po houfích v jistém počtu, jakž vyčtení byli od Jehiele kanclíře, a Maaseiáše úředníka, uvedené pod správu Chananiášovi knížeti královskému. ¹²Všecken počet knížat čeledí otcovských, mužů udatných, dva tisíce a šest set. ¹³A pod správu jejich lidu válečného třikrát sto tisíc, sedm tisíc a pět set bojovníků udatných, aby pomáhali králi proti nepříteli. ¹⁴Připravil pak Uziáš všemu tomu vojsku pavězy, kopí, lebky, pancíře, lučiště i kamení prakové. ¹⁵Nadělal také v Jeruzalémě vtipně vymyšlených nástrojů válečných, aby byli na věžech a na úhlech k střelení střelami a kamením velikým. I rozneslo se jméno jeho daleko, proto že divné pomoci měl, až se i zmocnil. ¹⁶Ale když se zmocnil, pozdvihlo se srdce jeho k zahynutí jeho, a zhřešil proti Hospodinu Bohu svému; nebo všel do chrámu Hospodinova, aby kadil na oltáři, na němž se kadívalo. ¹⁷I všel za ním Azariáš kněz, a s ním jiných kněží Hospodinových osmdesáta, mužů udatných. ¹⁸Kteríž postavili se proti Uziášovi králi, a mluvili jemu: Ne tobě, Uziáši, náleží kaditi Hospodinu, ale kněží, synům Aronovým, kteříž posvěceni jsou, aby kadili. Vyjdiž z svatyně, nebo jsi zhřešil, aniž to bude tobě ke cti před Hospodinem Bohem. ¹⁹Pročež rozhněval se Uziáš, (v ruce pak své měl kadidlnici, aby kadil). A když se spouzel na kněží, ukázalo se malomocenství na čele jeho před kněžími v domě Hospodinově u oltáře, na němž se kadilo. ²⁰A pohleděv na něj Azariáš, nejvyšší kněz, a všickni kněží, a aj, byl malomocný na čele svém. Protož rychle jej vyvedli ven, nýbrž i sám se nutil vyjít, proto že ho ranil Hospodin. ²¹A tak byl Uziáš král malomocný až do dne smrti své,

a bydlil v domě obzvláštním, jsa malomocný; nebo byl vyobcován z domu Hospodinova. Mezi tím Jotam syn jeho byl nad domem královským, soudě lid země. ²²O jiných pak věcech Uziášových, prvních i posledních, psal Izaiáš prorok, syn Amosův. ²³I usnul Uziáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho na poli hrobů královských; nebo řekli: Malomocný jest. I kraloval Jotam syn jeho místo něho.

27V pětmecítma letech byl Jotam, když počal kralovati, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Jerusa dcera Sadochova. ²Kteríž činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovým, podle všeho, což činil Uziáš otec jeho, kromě že nevšel do chrámu Hospodinova, a lid ještě porušený byl. ³On ustavěl bránu domu Hospodinova hořejší, a na zdi Ofel mnoho stavěl. ⁴Nadto vystavěl i města na horách Judských, a v lesích zdělal zámky a věže. ⁵On také bojoval s králem synů Ammon, a zmocnil se jich. I dali mu synové Ammon toho roku sto centněřů stříbra, a deset tisíc měr pšenice, a ječmene deset tisíců. Tolikéž dali mu synové Ammon i léta druhého i třetího. ⁶A tak zsilil se Jotam; nebo nastrojil cesty své před Hospodinem Bohem svým. ⁷O jiných pak věcech Jotamových, a o všech válkách i cestách jeho, zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských. ⁸V pětmecítma letech byl, když kralovati začal, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémě. ⁹I usnul Jotam s otci svými, a pochovali jej v městě Davidově, a kraloval Achas syn jeho místo něho.

28Ve dvacítma letech byl Achas, když počal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě, a nečinil toho, což pravého bylo před očima Hospodinovým, jako David otec jeho. ²Ale chodil po cestách králů Izraelských, nýbrž nadělal také slitin modlářských. ³Přesto i sám kadívál v údolí Benhinnom, a páčil syny své ohněm podle ohavností pohanů, kteréž vyhnal Hospodin před syny Izraelskými. ⁴A obětoval i kadívál na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným. ⁵Protož dal jej Hospodin Bůh jeho v ruku krále Syrského. Kteríž porazivše jej, zajali odtud množství veliké, a přivedli je do Damašku. Nad to i v ruku krále Izraelského dán jest, kterýž porazil jej porážkou velikou. ⁶Nebo pomordoval Pekach syn Romeliášův v Judstvu sto a dvacet tisíců dne jednoho, vše mužů udatných, proto že opustili Hospodina Boha otců svých. ⁷Zabil také Zichri, rytíř Efraimský Maaseiáše syna krále, a Azrikama, správce domu jeho, a Elkána, druhého po králi. ⁸Nadto zajali též synové Izraelští z bratří svých dvakrát sto tisíc žen, synů a dcer, ano i kořistí mnoho nabrali od nich, a vezli loupež do Samaří. ⁹Byl pak tu prorok Hospodinův, jménem Oded, kterýž vyšed proti vojsku přicházejícímu do Samaří, řekl jim: Hle, rozhněvav se Hospodin Bůh otců vašich na Judské, vydal je v ruku vaši, a vy jste je pomordovali v prchlivosti, kteráž až k nebi dosáhla. ¹⁰A ještě Judské a Jeruzalémské myslíte sobě podrobiti za pacholky a děvky. Zdaliž i vy, i vy, jste bez hříchů proti Hospodinu Bohu

vašemu? ¹¹A protož nyní poslechněte mne, a dovedte zase zajaté, kteréž jste zajali z bratří svých; nebo jinak hněv prchlivosti Hospodinovy bude proti vám. ¹²Tedy povstali někteří z předních synů Efraimových: Azariáš syn Jochanánův, Berechiáš syn Mesillemotův, Ezechiáš syn Sallumův, a Amaza syn Chadlaiův proti těm, kteříž se vracovali z té vojny. ¹³A řekli jim: Nepřivedete sem těch zajatých; nebo vinu proti Hospodinu myslíte na nás uvesti, přivětšující hříchů našich a provinění našich. Veliký tě zajisté hřích náš a prchlivost hněvu proti Izraelovi. ¹⁴Takž nechali vojáci těch zajatých i kořistí svých před knížaty a vším shromážděním. ¹⁵A příčinivše se muži někteří ze jména znamenání, vzali ty zajaté, a všecky, kteřížkoli z nich nebyli oděni, přiodlí je z těch kořistí. A když je zobláčeli a zobouvali, nakrmili i napojili, ano i pomazali, a zprovodili na oslích, každého nemocného z nich, a dovedli ho do Jericha města palmového k bratřím jejich, potom navrátili se do Samaří. ¹⁶Toho času poslal král Achas k králům Assyrským, aby mu pomoc dali. ¹⁷Nebo ještě přitáhli i Idumejští, a zbili některé z Judských, a jiné zajali. ¹⁸Nadto i Filistinští učinili vpád do měst, na rovinách k straně polední Judstva, a vzali Betsemes a Aialon, a Gederot a Socho i vsi jeho, a Tamna i vsi jeho, a Gimzo i vsi jeho, a bydlili v nich. ¹⁹Tak zajisté ponižoval Hospodin Judy pro Achasa krále Izraelského, proto že odvrátil Judu, aby naprosto převráceně činil proti Hospodinu. ²⁰A tak přitáhl k němu Tiglatfazar král Assyrský, a více ho ssuzoval, nežli mu pomáhal. ²¹A ačkoli Achas vzal z domu Hospodinova a domu královského, i od knížat, a dal králi Assyrskému, však nedal jemu pomoci. ²²V který pak koli čas byl ssuzován, tím větší převrácenost páchal proti Hospodinu. Takový byl král Achas. ²³Nebo obětoval bohům Damašským, kteříž ho porazili, a řekl: Poněvadž bohové králů Syrských pomáhají jim, těm obětovati budu, aby mně pomáhali. Ale oni byli ku pádu jemu, ano i všemu Izraeli. ²⁴Pročež shromáždív Achas nádoby domu Božího, osekal je, a zamkl dvěře domu Hospodinova, a nadělal sobě oltářů při každém úhlu v Jeruzalémě. ²⁵Ano i v každém městě Judském zdělal výsosti, aby kadil bohům cizím, a tak popouzel k hněvu Hospodina Boha otců svých. ²⁶O jiných pak věcech jeho, a o všech cestách jeho, prvních i posledních zapsáno jest v knize králů Judských a Izraelských. ²⁷I usnul Achas s otcí svými, a pochovali jej v městě Jeruzalémě; nebo nevložili ho do hrobů králů Izraelských. I kraloval Ezechiáš syn jeho místo něho.

29Ezechiáš kralovati počal, když byl v pětmečítma letech, a dvadeceti devět let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Abia dcera Zachariášova. ²A činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovými, podlé všech věcí, kteréž činil David otec jeho. ³On prvního léta kralování svého měsíce prvního otevřel dvěře domu Hospodinova, a opravil je. ⁴Uvedl také kněží a Levíty, shromáždív je do ulice východní, ⁵A řekl jim: Slyšte mne, Levítové. Nyní

posvěťte se, posvěťte také i domu Hospodina Boha otců vašich, a vynesete nečistotu z svatyně. ⁶Nebož zhřešili otcové naši, a činili zlé věci před očima Hospodina Boha našeho, opouštějíce jej, a odvracující tvář svou od stánku Hospodinova, obračejíce se hřbetem k němu. ⁷Zavřeli také dvěře síně, a zhasili lampy, a kadidlem nekadili, aniž zápalu obětovali v svatyni Bohu Izraelskému. ⁸Protož rozhněval se Hospodin na Judu a na Jeruzalém, a vydal je v posmýkání, zpuštění a ku podivení, jakož sami očima svými vidíte. ⁹A aj, padli otcové naši od meče, a synové naši i dcery naše a manželky naše zajaty jsou pro tu příčinu. ¹⁰Nyní tedy umínil jsem učiniti smlouvu s Hospodinem Bohem Izraelským, aby odvrátil od nás hněv prchlivosti své. ¹¹Synové moji, nebludtež již. Váš jest zajisté vyvolil Hospodin, abyste stojíce před ním, sloužili jemu, a byli služebníci jeho, a kadili. ¹²Tedy povstali Levítové tito: Machat syn Amazai, a Joel syn Azariášův z synů Kahat; z synů pak Merari: Cis syn Abdi, a Azariáš syn Jehalleelův; a z Gersonitských: Joach syn Zimma, a Eden syn Joachův; ¹³Těž z synů Elizafanových: Simri a Jehiel; z synů pak Azafových: Zachariáš a Mataniáš; ¹⁴A z synů Hémanových: Jehiel a Simei; z synů pak Jedutunových: Semaiáš a Uziel. ¹⁵I shromáždili bratří své, kteříž posvětivše se, přišli podlé rozkázání krále a slov Hospodinových, aby vyčistili dům Hospodinův. ¹⁶A všedše kněží do domu Hospodinova, aby jej vyčistili, vynesli všelikou nečistotu, kterouž našli v chrámě Hospodinově, do síně domu Hospodinova. Levítové pak probravše to, vynesli ven ku potoku Cedron. ¹⁷Začali pak prvního dne měsíce prvního posvěcovati, a dne osmého téhož měsíce vešli do síně Hospodinovy, a posvěcovali domu Hospodinova za osm dní, a dne šestnáctého měsíce prvního dokonali. ¹⁸Tedy vešli k Ezechiášovi králi, a řekli: Vyčistili jsme všecken dům Hospodinův, i oltář zápalu, i všecky nádoby jeho, i stůl předložený a všecky nádoby jeho. ¹⁹Všecky také nádoby, kteréž byl zavrhl král Achas za kralování svého, když převráceně činil, připravili jsme a posvětili, a aj, jsou před oltářem Hospodinovým. ²⁰Potom vstav ráno Ezechiáš král, shromáždil úředníky města, a vstoupil do domu Hospodinova. ²¹A přivedli volků sedm, a skopců sedm, a beránků sedm, a kozlů sedm za hřích, za království, a za svatyni, a za Judu; a rozkázal synům Aronovým kněžím, aby obětovali na oltáři Hospodinovu. ²²Takž zbili voly ty, a kněží berouce krev jejich, kropili na oltář. Zbili též i skopce a pokropovali krví jejich oltáře; zbili také i beránky, a krví jejich kropili na oltář. ²³Přivedli i kozly k oběti za hřích před krále i shromáždění, kteřížto vložili ruce své na ně. ²⁴I zbili je kněží a vyčistili krví jejich oltář k očištění všeho Izraele; nebo za všecken lid Izraelský rozkázal král obětovati zápal a oběti za hřích. ²⁵Postavil zase i Levíty v domě Hospodinově s cymbály, loutnami a harfami podlé rozkázání Davidova, a Gáda proroka královského, a Nátana proroka; nebo od Hospodina bylo to přikázáno skrze proroky jeho. ²⁶A tak stáli Levítové s nástroji Davidovými a kněží s trubami. ²⁷I rozkázal Ezechiáš, aby obětovali zápal na oltáři.

A když se začala obět zápalná, začal se zpěv Hospodinův a troubení i zpěvové na nástroje Davida, krále Izraelského. ²⁸Všecko pak shromáždění klanělo se, když zpěváci zpívali, a trubači troubili, a to vše, až se dokonala zápal. ²⁹A když dokonali obětování zápalu, sklonili se král a všickni, kteříž byli s ním, a poklonu učinili. ³⁰Tedy přikázal Ezechiáš král i knížata Levítům, aby chválili Hospodina slovy Davidovými a Azafa proroka. I chválili s velikým veselím, a sklánějíce se, poklonu činili. ³¹Potom mluvil Ezechiáš, řka: Nyní jste posvětili rukou svých Hospodinu. Přistupte, a přiveďte oběti vítězné a oběti chvály do domu Hospodinova. Protož přivedilo shromáždění to oběti vítězné a oběti chvály, ano i každý z srdce ochotného k zápalným obětem, ³²Tak že počet obětí zápalných, kteréž přivedlo shromáždění to, byl volů sedmdesáte, skopců sto, beráneků dvě stě, všecko to na obět zápalnou Hospodinu. ³³Jiných pak věcí posvěcených bylo volů šest set, a ovec tři tisíce. ³⁴Kněží však bylo málo, tak že nemohli postačiti vytahovati z koží všech obětí zápalných. Pročež pomáhali jim bratří jejich Levítové, až i dokonali dílo to, a dokudž se neposvětili jiní kněží; nebo Levítové byli hotovější ku posvěcení se, nežli kněží. ³⁵K tomu k zápalům bylo množství veliké tuků z obětí pokojných a obětí mokrých, kromě jiných zápalů. A tak vykonána byla služba domu Hospodinova. ³⁶A veselil se Ezechiáš i všecken lid, že Bůh byl nastrojil lid, tak aby se ta věc rychle spravila.

30 Potom poslal Ezechiáš ke všemu lidu Izraelskému a Judskému, psal také listy k Efraimovi a Manassesovi, aby přišli do domu Hospodinova do Jeruzaléma, a slavili velikunoc Hospodinu Bohu Izraelskému. ²Snesli se pak byli na tom král i knížata jeho, i všecko shromáždění v Jeruzalémě, aby slavili velikunoc měsíce druhého. ³Nebo nemohli slaviti toho času, proto že kněží posvěcených se nedostávalo, aniž se lid byl shromáždil do Jeruzaléma. ⁴I vidělo se to za dobré králi i všemu množství, ⁵A usoudili, aby provolati dali po všem Izraeli, od Bersabé až do Dan, aby přišli k slavení velikonoci Hospodinu Bohu Izraelskému do Jeruzaléma; nebo již byli dávno neslavili tak, jakž psáno jest. ⁶Protož šli poslové s listy od krále a od knížat jeho po vší zemi Izraelské a Judské s rozkazem královským tímto: Synové Izraelští, obraťte se k Hospodinu Bohu Abrahamovu, Izákovu a Izraelovu, i obrátí se k ostatkům, kteříž jste koli znikli ruky králů Assyřských. ⁷A nebývejte jako otcové vaši a bratří vaši, kteříž převráceně činili proti Hospodinu Bohu otců svých, pročež dal je v zpuštění, jakž sami vidíte. ⁸Nyní tedy nezatvrzujte šíjí svých tak, jako otcové vaši. Podejte ruky Hospodinu, a podte do svatyně jeho, kteréž posvětil na věky, a služte Hospodinu Bohu svému, a odvrátí se od vás hněv prchlivosti jeho. ⁹Nebo obrátíte-li se k Hospodinu, bratří vaši i synové vaši milosrdenství obdrží u těch, kteříž je zjímali, tak že se navrátí do země této. Milosrdný zajisté a dobrotivý jest Hospodin Bůh váš, aniž odvrátí tváří od vás, jestliže se obrátíte k němu. ¹⁰Když pak

ti poslové chodili z města do města po kraji Efraim a Manasse až do Zabulon, posmívali se a utrhalí jim. ¹¹Ale však někteří z Asser, Manasses a Zabulon, poníživše se, přišli do Jeruzaléma. ¹²V Judstvu tolikéž byla ruka Boží, tak že jim dal srdce jedno k vykonání rozkazu králova a knížat, podlé slova Hospodinova. ¹³I sešlo se do Jeruzaléma lidu mnoho, aby drželi slavnost přesnic měsíce druhého, shromáždění velmi veliké. ¹⁴Tedy povstavše, pobořili oltáře, kteříž byli v Jeruzalémě; též i všecky oltáře, na kterýchž se kadívalo, rozbořili a vmetali do potoka Cedron. ¹⁵Potom pak obětovали beránka velikonočního, čtrnáctého dne měsíce druhého. Kněží pak a Levítové zastyděvše se, posvětili se, a přivedli oběti do domu Hospodinova. ¹⁶A stáli v řadu svém vedlé povinnosti své podlé zákona Mojžíše muže Božího, a kněží kropili krví, berouce ji z rukou Levítů. ¹⁷Nebo mnozí byli v shromáždění, kteříž se neposvětili. Protož Levítové zabíjeli beránky velikonoční za každého nečistého, k tomu, aby jich posvětili Hospodinu. ¹⁸Veliký zajisté díl toho lidu, množství z Efraima, Manasses, Izachara a Zabulona, neočistili se, a však jedli beránka velikonočního jinak než psáno jest. Ale modlil se Ezechiáš za ně, řka: Dobrotivý Hospodin očistiž toho, ¹⁹Kdožkoli celým srdcem svým se ustavil, aby hledal Boha, Hospodina Boha otců svých, byť pak i očistěn nebyl vedlé očišťování svatého. ²⁰I vyslyšel Hospodin Ezechiáše, a uzdravil lid. ²¹A tak drželi synové Izraelští, kteříž byli v Jeruzalémě, slavnost přesnic za sedm dní s veselím velikým, a chválili Hospodina každého dne Levítové a kněží na nástrojích sílu Hospodinovu. ²²Mluvil pak byl Ezechiáš přívětivě ke všechněm Levítům vyučujícím známosti pravé Hospodina. I jedli oběti slavnosti té za sedm dní, obětující oběti pokojné, a oslavující Hospodina Boha otců svých. ²³Tedy sneslo se na tom všecko shromáždění, aby učinili tolikéž za druhých sedm dní. Takž slavili jiných sedm dní s radostí. ²⁴Nebo Ezechiáš král Judský dal shromáždění tomu tisíc volků, a sedm tisíc ovec. Knížata také dala shromáždění volků tisíc, a ovec deset tisíců. A posvětilo se kněží velmi mnoho. ²⁵A tak veselilo se všecko shromáždění Judské, i kněží a Levítové a všecko shromáždění, kteréž přišlo z Izraele, i příchozí, kteříž byli přišli z země Izraelské, i obyvatelé Judští. ²⁶A bylo veselí veliké v Jeruzalémě; nebo ode dnů Šalomouna syna Davida, krále Izraelského, nic takového nebylo v Jeruzalémě. ²⁷Potom pak vstali kněží i Levítové, a dali požehnání lidu. I vyslyšán jest hlas jejich, a přišla modlitba jejich k příbytku svatosti Hospodinovy v nebe.

31 A když se to všecko dokonalo, vyšed všecken lid Izraelský, což ho koli bylo v městech Judských, stroskotali modly a posekali háje, a pobořili výsosti a oltáře po vší zemi Judské a Benjamin, i v Efraim a Manasses, až vše dokonali. Potom navrátili se všickni synové Izraelští, jeden každý k vládařství svému do města svého. ²Ezechiáš pak zase zřídil třídy kněží a Levítů podlé tříd jejich, jednoho každého podlé povinnosti přísluhování jeho, kněží a Levítů

k obětem zápalným a pokojným, aby přisluhovali, a oslavovali i chválili Hospodina v branách vojska jeho. ³Těž i částka z statku královského dávana k obětování zápalů, k zápalům jitřním i večerním, těž k zápalům sobotním, a na novměsíce i na slavnosti výroční, jakož psáno jest v zákoně Hospodinově. ⁴Přikázal také lidu přebývajícimu v Jeruzalémě, dávatí díl kněžím a Levítům, aby tím ochotnější byli v zákoně Hospodinově. ⁵A jakž vyšel tento rozkaz, snesli synové Izraelští mnoho prvotín obilé, mstu, oleje, ovoce palmového i všech úrod polních, a desátek ze všech věcí hojný přinesli. ⁶Synové také Izraelští a Judští, kteříž bydlili v městech Judských, i oni desátky z skotů a bravů, a desátky svaté, posvěcené Hospodinu Bohu svému, snášeli a skládali po hromadách. ⁷Třetího měsíce počali zakládati těch hromad, a měsíce sedmého dokonali. ⁸Přišel pak Ezechiáš s knížaty, a vidouce hromady ty, dobrořečili Hospodinu a lidu jeho Izraelskému. ⁹I tázal se Ezechiáš kněží a Levítů o těch hromadách. ¹⁰Jemuž odpověděl Azariáš kněz nejvyšší z domu Sadochova, řka: Jakž počali těch obětí přinášeti do domu Hospodinova, jedli jsme a nasyceni jsme, a ještě zůstává hojně; nebo Hospodin požehnal lidu svému, že toho tak mnoho pozůstalo. ¹¹Tedy rozkázal Ezechiáš nadělati špižirní při domu Hospodinovu. I nadělali, ¹²A snášeli tam věrně oběti a desátky, i věci posvěcené, a nad tím byl za správce Konaniáš Levíta, a Simei bratr jeho, druhý. ¹³Jechiel pak a Azaziáš, Nachat a Azael, a Jerimot a Jozabad, Eliel, Izmachiáš, Machat a Benaiáš, přivzati za úředníky od Konaniáše a Simei bratra jeho, podlé poručení Ezechiáše krále, a Azariáše knížete domu Božího. ¹⁴Chóre pak syn Imny, Levíta, vrátný brány východní, byl nad tím, což dobrovolně obětovali Bohu, aby rozdělával oběti Hospodinovy a věci svatosvaté. ¹⁵Jemuž ku pomoci byli Eden, Miniamin, Jesua, Semaiáš, Amariáš a Sechaniáš po městech kněžských, muži hodnověrní, aby rozdělávali bratřím svým díly, jakž velikému, tak malému, ¹⁶(Mimo ty, kteříž z pokolení jejich byli pohlaví mužského, od tříletých a výše), každému vcházejícimu do domu Hospodinova ku povinnostem denním, podlé úradů jejich, a podlé služby jich i podlé třídy jejich, ¹⁷A těm, kteříž počtení byli v rodině kněžské po čeledech otců jejich, i Levítům, ode dvacítiletého a výše, podlé služby jich v třídách jejich, ¹⁸Těž i rodině jejich, na všecky maličké jich, ženy jejich, syny jejich i dcery jejich, a všemu množství; nebo dověrně posvětili se v svatosti. ¹⁹Synům také Aronovým kněžím v předměstích měst jejich po všech městech ti muži, kteříž zejména zaznamenáni jsou, dávali díly každému pohlaví mužského z kněží i každému z rodiny Levítů. ²⁰A tak učinil Ezechiáš ve všem Judstvu, a činil, což dobrého, přímého a pravého jest před Hospodinem Bohem svým. ²¹A ve všelikém díle, kterézkoli začal při službě domu Božího, a v zákoně i v přikázání, hledaje Boha svého, celým srdcem svým to činil, a šťastně se mu vedlo.

32Po těch věcech a stálém nařízení jejich, přitáh Sena-

cherib král Assyrský, vtrhl do Judstva, a položil se proti městům hrazeným, a uložil jich zdobývati sobě. ²Vida pak Ezechiáš, že přitáhl Senacherib, a že tvář jeho obrácena jest k boji proti Jeruzalému, ³Uradil se s knížaty a rytíři svými, aby zasypali vody studnic, kteréž byly vně za městem. I pomáhali jemu. ⁴Nebo shromáždilo se lidu množství, a zasypali všecky studnice i potok rozvodňující se u prostřed země, řkouce: Proč přijdouce králové Assyřští, mají najíti vody tak mnoho? ⁵A posiliv se, vystavěl všecku zed zbořenou, a zopravoval věže, a vně zed druhou. Upevnil i Mello města Davidova, k tomu také nadělal braně velmi mnoho i pavéz. ⁶Zřídil též hejtmany válečné nad lidem, a shromáždil je k sobě do ulice u brány městské, a mluvil jim přivětivě, řka: ⁷Posilte se a zmužile sobě počínejte, nebojte se, ani strachujte tváří krále Assyrského, ani všeho množství, kteréž jest s ním; nebo větší jest s námi, než s ním. ⁸S ním jest rámě člověka, s námi pak jest Hospodin Bůh náš, ku pomoci naší a k bojování za nás. I zpolehl lid na slova Ezechiáše krále Judského. ⁹Potom poslal Senacherib král Assyrský služebníky své do Jeruzaléma, (sám pak ležel u Lachis, a všecko království jeho bylo s ním), k Ezechiášovi králi Judskému, i ke všemu lidu Judskému, kterýž byl v Jeruzalémě, řka: ¹⁰Takto praví Senacherib král Assyrský: V čem vy doufáte, že zůstáváte v ohradě v Jeruzalémě? ¹¹Zdaliž Ezechiáš nenavodí vás, aby vás zmořil hladem a žízni, pravě: Hospodin Bůh náš vytrhne nás z ruky krále Assyrského? ¹²Zdaliž jest sám Ezechiáš nepobořil výsostí jeho a oltářů jeho, a přikázal Judovi a obyvatelům Jeruzalémským, řka: Před jedním oltářem klaněti se budete, a na něm kaditi. ¹³Nevíte-liž, co jsem učinil já i otcové moji všechněm národům země? Zdaliž jak mohli bohové národů a země vytrhnouti země své z ruky mé? ¹⁴Kdo byl mezi všemi bohy národů těch, kteréž jsou vyplénili otcové moji, kterýž by mohl vytrhnouti lid svůj z ruky mé? Aby pak mohl Bůh váš vytrhnouti vás z ruky mé? ¹⁵Protož tedy necht vás nesvodí Ezechiáš, ani vás namlouvá, aniž mu věřte. Kdyžť nemohl žádný bůh všech národů a království vytrhnouti lidu svého z ruky mé, jako i z ruky otců mých, nadtoť ovšem bohové vaši nevytrhnou vás z ruky mé. ¹⁶Přes to ještě mluvili služebníci jeho i proti Hospodinu Bohu, i proti Ezechiášovi služebníku jeho. ¹⁷Psal také listy, rouhaje se Hospodinu Bohu Izraelskému, a mluvě proti němu, řka: Jakož bohové národů zemských nevytrhli lidu svého z ruky mé, tak nevytrhne Bůh Ezechiášův lidu svého z ruky mé. ¹⁸Křičeli pak hlasem velikým Židovsky proti lidu Jeruzalémskému, kterýž byl na zdi, aby strach na ně pustili a předesili je, aby tak vzali město. ¹⁹A tak mluvili o Bohu Jeruzalémském, jako o jiných bozích národů země, dílu rukou lidských. ²⁰Tedy modlil se Ezechiáš král, a Izaiáš prorok syn Amosův z příčiny té, a volali k nebi. ²¹I poslal Hospodin anděla, kterýž vyhladil každého udatného i vývodu i kníže v vojště krále Assyrského, tak že se s hanbou velikou navrátil do země své. A když všel do chrámu boha svého, ti, kteříž vyšli z života

jeho, zamordovali ho tam mečem. ²²A tak vysvobodil Hospodin Ezechiáše a obyvatele Jeruzalémské z ruky Senachariba krále Assyrského, a z ruky všech, a provázal je všudy vůkol. ²³Tedy mnozí přinášeli oběti Hospodinu do Jeruzaléma, ano i dary drahé Ezechiášovi králi Judskému, tak že potom vznešen jest u všech národů. ²⁴V těch dnech rozmohl se Ezechiáš až k smrti, i modlil se Hospodinu. Kterýž promluvil k němu, a ukázal mu zázrak. ²⁵Ale Ezechiáš nebyl vděčen dobrodiní sobě učiněného, nebo pozdvihlo se srdce jeho. Pročež povstala proti němu prchlivost, i proti Judovi a Jeruzalému. ²⁶Ale když se pokořil Ezechiáš pro to pozdvižení srdce svého i s obyvateli Jeruzalémskými, nepřišla na ně prchlivost Hospodinova za dnů Ezechiášových. ²⁷Měl pak Ezechiáš bohatství a slávu velmi velikou; nebo nashromáždil sobě pokladů stříbra a zlata i kamení drahého a vonných věcí, i pavéz i všelijakých klénotů. ²⁸A měl špižírny pro úrody obilí, mstu, oleje, i stáje pro všeliká hovada a chlévy pro dobytek. ²⁹Města také zdělal sobě, a měl bravů a skotů množství; nebo Bůh dal jemu zboží náramně veliké. ³⁰Tentýž Ezechiáš zasypal tok vody Gihonu hořejší, a přímo vedl jej dolů k západní straně města Davidova, a šťastně se vedlo Ezechiášovi ve všech skutcích jeho. ³¹Toliko při poselství knížat Babylonských poslaných k němu, aby se vypykali na zázrak, kterýž se byl stal v zemi, opustil ho Bůh, aby ho zkusil, aby známé bylo všecko, co bylo v srdci jeho. ³²Jiné pak věci Ezechiášovy i pobožnost jeho zapsány jsou v proctví Izaiáše proroka syna Amosova, a v knize o kráľích Judských a Izraelských. ³³I usnul Ezechiáš s otcí svými, a pochovali jej výše nad hroby potomků Davidových, a učinili jemu poctivost při smrti jeho všecken Juda i obyvatelé Jeruzalémští. A kraloval Manasses syn jeho místo něho.

33Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal kralovati, a padesáte pět let kraloval v Jeruzalémě. ²Činil pak to, což jest zlého před očima Hospodinovými, vedlé ohavností těch národů, kteréž Hospodin vyhnal před syny Izraelskými. ³Nebo vzdělal zase výsosti, kteréž byl rozbořil Ezechiáš otec jeho, a vystavěl oltáře Bálům, a vysadil háje, a klaněje se všemu vojsku nebeskému, sloužil jim. ⁴Vzdělal také oltáře v domě Hospodinově, o němž byl řekl Hospodin: V Jeruzalémě bude jméno mé na věky. ⁵Vzdělal, pravím, oltáře všemu vojsku nebeskému ve dvou síních domu Hospodinova. ⁶Přesto dal provoditi syny své skrze oheň v údolí Benhinom, a šetřil času, s hadačstvím a s kouzly se obíral, a nařídil zaklínače a čarodějníky, a mnoho zlého páchal před očima Hospodinovými, popouzeje ho. ⁷Postavil také obraz rytý, kterýž byl udělal, v domě Božím, o kterémž byl řekl Bůh Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domě tomto a v Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, oslavím jméno své na věky. ⁸Aniž více pohnu nohou lidu Izraelského z země, kterouž jsem oddělil otcům vašim, jen toliko budou-li šetřiti, aby plnili všecko to, což jsem jim přikázal, všecken zákon, ustanovení a soudy skrze

Mojžíše vydané. ⁹Ale Manasses uvedl v blud Judské i obyvatele Jeruzalémské, tak že činili horší věci nežli ti národové, kteréž vyplnil Hospodin před tváří synů Izraelských. ¹⁰A ačkoli mluvil Hospodin k Manassesovi a k lidu jeho, oni však nepozorovali. ¹¹Pročež přivedl na ně Hospodin hejtmany vojska krále Assyrského, kteříž jali Manassesu v trní, a svázavše ho dvěma řetězy ocelivými, dovedli jej do Babylona. ¹²Tam pak jsa sevřín, modlil se Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi před obličejem Boha otců svých, ¹³A modlil se jemu. I naklonil se k němu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl jej zase do Jeruzaléma do království jeho. Tehdy poznal Manasses, že sám Hospodin jest Bohem. ¹⁴A potom vystavěl zed zevnitřní města Davidova k západní straně Gihonu potoku, až kudy se chodí k bráně rybné, a obehnal Ofel, a vyhnal ji velmi vysoko. Rozsádl také hejtmany vojska po všech městech hrazených v Judstvu. ¹⁵Vymetal také bohy cizí a rytinu z domu Hospodinova, a všechny oltáře, kterýchž byl nadělal na hoře domu Hospodinova i v Jeruzalémě, a vyházel za město. ¹⁶Opravil zase i oltář Hospodinův, a obětoval na něm oběti pokojné a díkčinění, a přikázal Judským, aby sloužili Hospodinu Bohu Izraelskému. ¹⁷A však vždy ještě lid obětoval na výsostech, ale toliko Hospodinu Bohu svému. ¹⁸Jiné pak věci Manassesovy, i modlitba jeho k Bohu jeho, a slova proroků, kteříž mluvivali k němu ve jménu Hospodina Boha Izraelského, to vše zapsáno v knize o kráľích Izraelských. ¹⁹Modlitba pak jeho i to, že vyslyšán jest, a každý hřích jeho, i přestoupení jeho, i místa, na kterýchž byl postavil výsosti, a zdělal háje a rytiny, ještě prvé než se pokořil, to vše zapsáno jest v knihách Chozai. ²⁰I usnul Manasses s otcí svými, a pochovali jej v domě jeho, a kraloval Amon syn jeho místo něho. ²¹Ve dvamecítma letech byl Amon, když počal kralovati, a dvě léta kraloval v Jeruzalémě. ²²I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, tak jako byl činil Manasses otec jeho; nebo všechněm rytinám, kterýchž byl nadělal Manasses otec jeho, obětoval Amon a sloužil jim. ²³Aniž se ponižil před Hospodinem, jako se ponižil Manasses otec jeho, nýbrž on Amon mnohem více hřešil. ²⁴Spuntovali se pak proti němu služebníci jeho, a zamordovali jej v domě jeho. ²⁵Tedy pobil lid země všechny ty, kteříž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid země krále Joziáše syna jeho místo něho.

34V osmi letech byl Joziáš, když kralovati počal, a kraloval jedno a třidceti let v Jeruzalémě. ²Ten činil to, což jest pravého před očima Hospodinovými, chodě po cestách Davida otce svého, a neuchýlil se na pravo ani na levo. ³Léta zajisté osmého kralování svého, když ještě mládenček byl, počal hledati Boha Davida otce svého, dvanáctého pak léta počal vyčišťovati Judy a Jeruzaléma od výsostí, hájů, rytin a slitin. ⁴Nebo u přítomnosti jeho rozbořili oltáře Bálů, i obrazy slunečné, kteříž byli na nich, zpodtínal. Též i háje a rytiny, i slitiny zdrobil a seřel, a rozsypal po hrobích těch, kteříž jim obětovali. ⁵Kosti pak kně-

ží popálil na oltářích jejich, a vyčistil Judu a Jeruzalém, ⁶Též i města v pokolení Manasses, Efraim a Simeon, až i Neftalím i pustiny jejich vůkol. ⁷A tak zkazil oltáře a háje, a rytiny stroskotal na kusy, a všechny obrazy slunečné vysekal po vší zemi Izraelské. Potom navrátil se do Jeruzaléma. ⁸Léta pak osmnáctého kralování svého, když vyčistil zemi a dům Boží, poslal Safana syna Azaliášova, a Maseiáše úředníka města, a Joacha syna Joachazova kanclíře, aby opraven byl dům Hospodina Boha jeho. ⁹Kterž přišedše k Helkiášovi knězi nejvyššímu, dali peníze snesené do domu Božího, kteréž byli Levítové vrátí vybrali od Manasses a Efraima, i ode všech ostatků Izraelských, i od všeho Judy a Beniamina, a navrátili se do Jeruzaléma. ¹⁰Dali je pak v ruce správců toho díla, kteréž představeni byli nad domem Hospodinovým, a ti vydávali je dělníkům, jenž dělali v domě Hospodinově, opravující a utvrzující jej. ¹¹I dali tesařům a stavitelům, aby najednali kamení tesaného, a dříví k vazbám i k trámům domů, kteréž byli zbořili králové Judští. ¹²Muži pak ti věrně se měli při té práci, nad nimiž ustanoveni Jachat a Abdiáš Levítové z synů Merari, Zachariáš a Mesullam z synů Kahat, aby s pilností přídrželi k práci. A z těch Levítů každý uměl hráti na nástroje muzické. ¹³Ale nad nosiči, i kteréž přídrželi dělníky ke všelike práci, byli z Levítů písaři, úředníci a vrátí. ¹⁴A když vynášeli peníze, kteréž byli sneseny do domu Hospodinova, našel Helkiáš kněz knihu zákona Hospodinova vydaného skrze Mojžíše. ¹⁵I řekl Helkiáš k Safanovi písaři: Knihu zákona našel jsem v domě Hospodinově. I dal Helkiáš tu knihu Safanovi. ¹⁶Safan pak přinesl tu knihu králi, a při tom jemu oznámil, řka: Všecko, cožkoli bylo poručeno služebníkům tvým, dělají. ¹⁷Nebo sebravše peníze, což se jich koli našlo v domě Hospodinově, vydali je v ruce úředníkům a dělníkům. ¹⁸Oznámil také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl v ní Safan před králem. ¹⁹Pročež když slyšel král slova zákona, roztrhl roucho své. ²⁰A rozkázal král Helkiášovi, též Achikamovi synu Safanovu, a Abdonovi synu Míchovu, a Safanovi písaři, a Asaiášovi služebníkovi královskému, řka: ²¹Jděte, poradte se s Hospodinem o mne i o pozůstalý lid Izraelský a Judský, z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hněv Hospodinův, kterýž jest vylit na nás, proto že neostříhali otcové naši slova Hospodinova, aby činili všecko, což psáno jest v knize této. ²²Tedy šli, Helkiáš a kteréž byli při králi, k Chuldě prorokyni, manželce Salluma syna Tekue, syna Chasrova, strážného nad rouchem, nebo bydlila v Jeruzalémě na druhé straně, a mluvili k ní ty věci. ²³Kteráž řekla jim: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Povězte muži tomu, kterýž poslal vás ke mně, ²⁴Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci na toto místo a na obyvatele jeho, všechna zlořečení napsaná v knize té, kterouž čtli před králem Judským, ²⁵Proto že opustili mne a kadili bohům cizím, aby mne popouzeli všemi skutky rukou svých. Z té příčiny vylita bude prchlivost má na toto místo, aniž bude uhašena. ²⁶Králi pak Judskému, kterýž

poslal vás, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch, kteréž jsi slyšel: ²⁷Poněvadž obměkčeno jest srdce tvé, a ponížil jsi se před tváří Boží, když slyšel slova jeho proti místu tomuto a proti obyvatelům jeho, a ponižuje se přede mnou, roztrhl jsi roucho své, a plakals přede mnou, i já vyslyšel jsem tě, praví Hospodin. ²⁸Aj, já připojím tě k otcům tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby neviděly oči tvé ničeho z toho zlého, kteréž já uvedu na místo toto a na obyvatele jeho. I oznámili králi tu řeč. ²⁹Tedy poslav král, shromáždil všechny starší Judské a Jeruzalémské. ³⁰A vstoupil král do domu Hospodinova, a všickni muži Judští i obyvatelé Jeruzalémští, kněží, Levítové a všecken lid od velikého až do malého, i četl, aby všickni slyšeli všechna slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domě Hospodinově. ³¹Potom stoje král na místě svém, učinil smlouvu před Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostříhati přikázání jeho i svědectví jeho a ustanovení jeho z celého srdce svého a ze vší duše své, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou v té knize zapsána. ³²I rozkázal, aby k těmž každý stál, kdož by koli nalezen byl v Jeruzalémě a v Beniaminovi. I činili obyvatelé Jeruzalémští podlé smlouvy Boží, Boha otců svých. ³³Tehdáž také vyprázdnil Joziáš všechny ohavnosti ze všech zemí synů Izraelských, a přídržel všechny, kteréžkoli byli v Izraeli, k tomu, aby sloužili Hospodinu Bohu svému. Po všechny dny jeho neodstoupili od následování Hospodina Boha otců svých.

35Slavil také Joziáš v Jeruzalémě velikunoc Hospodinu, a zabili beránka velikonočního čtrnáctého dne měsíce prvního. ²A postaviv kněží v strážech jejich, utvrdil je v přísluhování domu Hospodinova. ³I řekl Levítům, kteréž připravovali za všecken lid Izraelský věci svaté Hospodinu: Vneste truhlu svatosti do domu, kterýž ustavěl Šalomoun syn Davidův, král Izraelský. Nebudeť vám břemenem na ramenou. A tak nyní služte Hospodinu Bohu svému a lidu jeho Izraelskému. ⁴A připravte se po čeledech otců svých, po třídách svých, tak jakž nařídil David král Izraelský, a podlé nařízení Šalomouna syna jeho. ⁵A stůjte v svatyni podlé rozdílu čeledí otcovských, bratří národu svého, a podlé rozdělení každé čeledi otcovské Levítů. ⁶A tak zabíte beránka, a posvěťte se, a připravte bratřím svým, chovající se vedlé slova Hospodinova vydaného skrze Mojžíše. ⁷Daroval pak Joziáš všemu množství z stáda beránek a kozelců, vše k obětem velikonočním, podlé toho všeho, jakž postačovalo, v počtu třidcet tisíců, a skotů tři tisíce, to vše z statku královského. ⁸Knížata jeho také k lidu, kněžím i Levítům štedře se ukázali: Helkiáš, Zachariáš a Jechiel, přední v domě Božím, dali kněžím k obětem velikonočním dva tisíce a šest set bravů a skotů tři sta. ⁹Konaniáš pak s Semaiášem a Natanaelem bratřimi svými, též Chasabiáš, Jehiel, Jozabad, přední z Levítů, darovali jiným Levítům k obětem velikonočním pět tisíc bravů a skotů pět set. ¹⁰A když připraveno bylo všecko k službě, stáli kněží

na místě svém, a Levítové v třídách svých, podlé rozkazu královského. ¹¹I zabíjeli beránky velikonoční, kněží pak kropili krví, berouce z rukou jejich, a Levítové vyťahovali z koží. ¹²Tedy oddělili zápal, aby dali lidu podlé rozdělení domů čeledí otcovských, tak aby obětováno bylo Hospodinu, jakž psáno jest v knize Mojžíšově. Tolikéž i s voly učinili. ¹³I pekli beránky velikonoční ohněm podlé obyčeje, ale jiné věci posvěcené vařili v hrncích, v kotlících a v pánvích, a rozdávali rychle všemu lidu. ¹⁴Potom pak připravili sobě a kněžím. Nebo kněží, synové Aronovi, zápaly a tuky až do noci obětovali, protože Levítové připravili sobě i kněžím, synům Aronovým. ¹⁵Těž i zpěváci, synové Azafovi, stáli na místě svém podlé rozkázání Davida Azafovi, Hémanovi i Jedutunovi, proroku královskému, vydaného. Vrátní také při jedné každé bráně neměli odcházeti od své povinnosti, pročť bratří jejich Levítové jiní strojili jim. ¹⁶A tak nastrojena byla všechna služba Hospodinova v ten den, v slavení hodu beránka a obětování oběti zápalné na oltáři Hospodinovu, podlé rozkázání krále Joziáša. ¹⁷I slavili synové Izraelští, což se jich našlo, hod beránka v ten čas a slavnost přesnic za sedm dní. ¹⁸Nebyla pak slavena velikanoc té podobná v Izraeli ode dnů Samuele proroka, aniž který z králů Izraelských slavil hod beránka podobného tomu, kterýž slavil Joziáš s kněžím a Levítů, i se vším lidem Judským a Izraelským, což se ho našlo, i s obyvateli Jeruzalémskými. ¹⁹Osmnáctého léta kralování Joziášova slaven byl ten hod beránka. ²⁰Potom po všem, když již spravil Joziáš dům Boží, přitáhl Nécho král Egyptský, aby bojoval proti Charkemis podlé Eufraten, Joziáš pak vytáhl proti němu. ²¹Kterýž ač poslal k němu posly, řka: Já nic nemám s tebou činiti, králi Judský. Ne proti tobě, slyš ty, dnes táhnu, ale proti domu, kterýž se mnou bojuje, kamž mi rozkázal Bůh, abych pospíšil. Nebojuj s Bohem, kterýž se mnou jest, ať tě neshladí: ²²Joziáš však neodvrátil tváří své od něho, ale aby bojoval s ním, změnil oděv svůj, aniž uposlechl slov Néchových, poslých z úst Božích. A tak přitáhl, aby se s ním potýkal na poli Mageddo. ²³I postřelili střelci krále Joziáša. Tedy řekl král služebníků svým: Odvezte mne, neboť jsem velmi nemocen. ²⁴Takž přenesli jej služebníci jeho z toho vozu, a vložili ho na druhý vůz, kterýž měl, a dovezli jej do Jeruzaléma. I umřel a pochován jest v hrobích otců svých. I plakal všechnen Juda a Jeruzalém nad Joziášem. ²⁵Naříkal také i Jeremiáš nad Joziášem, a zpívali všickni zpěváci a zpěvakyně v naříkáních svých o Joziášovi až do dnešního dne, kteráž uvedli v obyčej Izraeli. A ta jsou zapsána v pláči Jeremiášovu. ²⁶Jiné pak věci Joziášovy, i pobožnost jeho, jakž napsáno jest v zákoně Hospodinově, ²⁷I skutkové jeho první i poslední, to vše zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských.

36Tedy vzal lid země Joachaza syna Joziášova, a ustanovili ho králem na místě otce jeho v Jeruzalémě. ²Ve třímecíma letech byl Joachaz, když počal kralovati, a tři měsíce kraloval v Jeruzalémě. ³Nebo vzal jej král Egyptský

z Jeruzaléma, a uložil na zemi pokutu sto centněřů stříbra a centněř zlata. ⁴A ustanovil král Egyptský Eliakima bratra jeho nad Judou a Jeruzalémem za krále, a proměnil mu jméno jeho, aby sloul Joakim. Joachaza pak bratra jeho vzal Nécho, a zavedl ho do Egypta. ⁵V pětmecíma letech byl Joakim, když počal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémě. A když činil to, což jest zlého před očima Hospodina Boha svého, ⁶Přitáhl proti němu Nabuchodonozor král Babylonský, a svázal jej řetězy ocelivými, aby jej zavedl do Babylona. ⁷Nádoby také domu Hospodinova zavezl Nabuchodonozor do Babylona, a dal je do chrámu svého v Babyloně. ⁸Jiné pak věci Joakimovy i ohavnosti jeho, kteréž páchal, i což se nalézalo při něm, to vše zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských. I kraloval Joachin syn jeho místo něho. ⁹V osmi letech byl Joachin, když kralovati počal, a kraloval tři měsíce a deset dní v Jeruzalémě, a činil to, což bylo zlého před očima Hospodinovým. ¹⁰Potom pak po roce poslal král Nabuchodonozor, a dal ho zavésti do Babylona s klénoty domu Hospodinova, a ustanovil králem Sedechiáša, příbuzného jeho, nad Judou a Jeruzalémem. ¹¹V jedenmécíma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémě. ¹²I činil to, což jest zlého před očima Hospodina Boha svého, aniž se pokořil před Jeremiášem prorokem mluvícím řeč Hospodinovu. ¹³Nýbrž i Nabuchodonozorovi králi se zprotivil, jež ho byl přísahou zavázal skrze Boha, a zatvrdiv šíji svou, urputně uložil v srdci svém, aby se nenavracoval k Hospodinu Bohu Izraelskému. ¹⁴Ano i všechna knížata, kněží i lid v mnohá přestoupení se vydali, podlé všech ohavností pohanských, a poškrvnili domu Hospodinova, jehož byl posvětil v Jeruzalémě. ¹⁵A když posílal Hospodin Bůh otců jejich k nim posly své, ráno vstáváje a posílaje, proto že se přívětivě měl k lidu svému a k příbytku svému: ¹⁶Posmívali se poslům Božím, a pohrdali slovy jeho, a za svůdce měli proroky jeho, až se rozpálila prchlivost Hospodinova na lid jeho, tak aby nebylo žádného uléčení. ¹⁷I přivedl na ně krále Kaldejského, kterýž zmordoval mládence jejich mečem v domě svatyně jejich, a neodpustil mládenci ani panně, starci ani kmeti. Všecky dal v ruku jeho. ¹⁸K tomu i všecky nádoby domu Božího, veliké i malé, i poklady domu Hospodinova, i poklady královské i knížat jeho, všechno zavezl do Babylona. ¹⁹A vypálili dům Boží, a zbořili zed Jeruzalémskou, též i všecky paláce v něm popálili, ano i všelijaké klénoty drahé v něm zkazili. ²⁰A což jich pozůstalo po meči, to převedl do Babylona, a byli služebníci jeho i synů jeho, dokudž nekraloval král Perský, ²¹Aby se naplnila řeč Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, dokudž země nevykonala sobot svých; po všecky dny, pokudž byla pustá, odpočívala, až se vyplnilo sedmdesáte let. ²²Potom léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila řeč Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského. Kterýž dal provolati po všem království svém, ano také i rozepsal, řka: ²³Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království země

dal mi Hospodin Bůh nebeský, a ten mi poručil, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu. Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, Hospodin Bůh jeho buď s ním, a ať jde.

Ezdráš

1Léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila řeč Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského, aby dal svolání po všem království svém, ano také i rozepsal, řka: ²Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království země dal mi Hospodin Bůh nebeský, a on mi poručil, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu. ³Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, budiž Bůh jeho s ním, a nechať jde do Jeruzaléma, kterýž jest v Judstvu, a staví dům Hospodina Boha Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémě. ⁴Kdož by pak zůstal na kterémkoli místě, kdež jest pohostinu, lidé místa toho ať mu pomohou stříbrem a zlatem, statkem i hovědy, mimo oběti dobrovolné k domu Božímu, kterýž jest v Jeruzalémě. ⁵I povstali přední z čeledi otců z pokolení Judova a Beniaminova, kněží také a Levítové i každý, číhož ducha vzbudil Bůh, aby šli k stavení domu Hospodinova, kterýž jest v Jeruzalémě. ⁶Jimž všickni ti, kteříž bydlili okolo nich, pomáhali nádobami stříbrnými a zlatými, statkem i hovědy, a věcmi drahými, mimo všecko, což dobrovolně obětováno bylo. ⁷Král také Cýrus vydal nádoby domu Hospodinova, kteréž byl pobral Nabuchodonozor z Jeruzaléma, a dal je byl do domu Boha svého. ⁸Vydal je pak Cýrus král Perský skrze Mitridata správce nad poklady, kterýž je vyčtl Sesbazarovi knížeti Judskému. ⁹A tento jest počet jejich: Medenic zlatých třidceti, medenic stříbrných tisíc, nožů devětmecítma. ¹⁰Koflíků zlatých třidceti, koflíků stříbrných prostějších čtyři sta a deset, nádob jiných na tisíce. ¹¹Všech nádob zlatých i stříbrných pět tisíc a čtyři sta. Všecko to odnesl Sesbazar, když se stěhoval lid zajatý z Babylona do Jeruzaléma.

2Tito pak jsou lidé té krajiny, kteříž se z zajetí a přestěhování toho brali, jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský do Babylona, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do města svého, ²Kteríž přišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Saraiášem, Reelaiášem, Mardocheem, Bilsanem, Misparem, Bigvajem, Rechumem a Baanou. Počet mužů z lidu Izraelského: ³Synů Farosových dva tisíce, sto sedmdesát dva. ⁴Synů Sefatiášových tři sta sedmdesát dva. ⁵Synů Arachových sedm set sedmdesát pět. ⁶Synů Pachat Moábových, synů Jesue a Joábových dva tisíce, osm set a dvanácte. ⁷Synů Elamových tisíc,

dvě stě padesát čtyři. ⁸Synů Zattuových devět set čtyřidceti pět. ⁹Synů Zakkai sedm set a šedesát. ¹⁰Synů Báni šest set čtyřidceti dva. ¹¹Synů Bebai šest set třimecítma. ¹²Synů Azgadových tisíc, dvě stě dvamecítma. ¹³Synů Adonikamových šest set šedesát šest. ¹⁴Synů Bigvai dva tisíce, padesát šest. ¹⁵Synů Adinových čtyři sta padesát čtyři. ¹⁶Synů Aterových z Ezechiáše devadesát osm. ¹⁷Synů Bezai tři sta třimecítma. ¹⁸Synů Jorahových sto a dvanácte. ¹⁹Synů Chasumových dvě stě třimecítma. ²⁰Synů Gibbarových devadesát pět. ²¹Synů Betlémských sto třimecítma. ²²Mužů Netofatských padesát šest. ²³Mužů Anatských sto osmmecítma. ²⁴Synů Azmavetských čtyřidceti dva. ²⁵Synů Kariatarimských, Kafirských a Berotských sedm set čtyřidceti a tři. ²⁶Synů Ráma a Gabaa šest set jedenmecítma. ²⁷Mužů Michmas sto dvamecítma. ²⁸Mužů z Bethel a Hai dvě stě třimecítma. ²⁹Synů z Nébo padesát dva. ³⁰Synů Magbisových sto padesát šest. ³¹Synů Elama druhého tisíc, dvě stě padesát čtyři. ³²Synů Charimových tři sta dvadeceti. ³³Synů Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvadeceti pět. ³⁴Synů Jerecho tři sta čtyřidceti pět. ³⁵Synů Senaa tři tisíce, šest set a třidceti. ³⁶Kněží, synů Jedaiášových z domu Jesua, devět set sedmdesát tři. ³⁷Synů Immerových tisíc, padesát dva. ³⁸Synů Paschurových tisíc, dvě stě čtyřidceti sedm. ³⁹Synů Charimových tisíc a sedmnácte. ⁴⁰Levitů, synů Jesua a Kadmiele, synů Hodaviášových, sedmdesát čtyři. ⁴¹Zpěváků, synů Azafových, sto dvadeceti osm. ⁴²Synů vrátných, synů Sallumových, synů Aterových, synů Talmonových, synů Akkubových, synů Chatita, synů Sobai, všech sto třidceti devět. ⁴³Netinejských, synů Zicha, synů Chasufa, synů Tabbaot, ⁴⁴Synů Keros, synů Saha, synů Fádón, ⁴⁵Synů Lebana, synů Chagaba, synů Akkub, ⁴⁶Synů Chagab, synů Samlai, synů Chanan, ⁴⁷Synů Giddel, synů Gachar, synů Reaia, ⁴⁸Synů Rezin, synů Nekoda, synů Gazam, ⁴⁹Synů Uza, synů Paseach, synů Besai, ⁵⁰Synů Asna, synů Meunim, synů Nefusim, ⁵¹Synů Bakbuk, synů Chakufa, synů Charchur, ⁵²Synů Bazlut, synů Mechida, synů Charsa, ⁵³Synů Barkos, synů Sisera, synů Tamach, ⁵⁴Synů Neziach, synů Chatifa, ⁵⁵Synů služebníků Šalomounových, synů Sotai, synů Soferet, synů Feruda, ⁵⁶Synů Jaala, synů Darkon, synů Giddel, ⁵⁷Synů Sefatiášových, synů Chattil, synů Pocheret Hazebaim, synů Ami, ⁵⁸Všech Netinejských a synů služebníků Šalomounových tři sta devadesát dva. ⁵⁹Tito

také byli, kteříž šli z Telmelach, Telcharsa, Cherub, Addan a Immer, ale nemohli ukázati domu otců svých a semene svého, že by z Izraele byli: ⁶⁰Synů Delaiášových, synů Tobiášových, synů Nekodových šest set padesáta dva. ⁶¹A z synů kněžských synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai, kterýž pojav sobě ze deer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem jejich. ⁶²Ti vyhledávali zapsání o sobě, chtějíce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. Protož zbaveni jsou kněžství. ⁶³A zapověděl jim Tirsata, aby nejedli z věcí svatosvatých, dokudž by nestál kněz s urim a thumim. ⁶⁴Všeho toho shromáždění pospolu čtyřidceti a dva tisíce, tři sta šedesáta, ⁶⁵Kromě služebníků jejich, a děvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tři sta třidceti sedm. A mezi nimi bylo zpěváků a zpěvakyní dvě stě. ⁶⁶Koní jejich sedm set třidceti šest, mezků jejich dvě stě čtyřidceti pět. ⁶⁷Velbloudů jejich čtyři sta třidceti pět, oslů šest tisíc, sedm set a dvacet. ⁶⁸Z knížat pak čeledí otcovských, někteří, když přišli k domu Hospodinovu, kterýž byl v Jeruzalémě, dobrovolně se oddavše, aby stavěli dům Boží na gruntech jeho, ⁶⁹Vedlé možnosti své dali náklad k dílu: Zlata jeden a šedesáta tisíc drachem, stříbra pak pět tisíc liber, a sukni kněžských sto. ⁷⁰A tak osadili se kněží i Levítové a někteří z lidu, i zpěváci i vrátní a Netinejští v městech svých, i všecken Izrael v městech svých.

3Když pak nastal měsíc sedmý, a byli synové Izraelští v městech, shromáždil se lid jednomyslně do Jeruzaléma. ²Tedy vstav Jesua syn Jozadakův s bratřími svými kněžími, a Zorobábel syn Salatielův s bratřími svými, vzdělali oltář Boha Izraelského, aby obětovali na něm oběti zápalné, jakož psáno jest v zákoně Mojžíše muže Božího. ³A když postavili oltář ten na základích jeho, ačkoli se obávali národů jiných zemí, však obětovali na něm oběti zápalné Hospodinu, oběti zápalné ráno i večer. ⁴Drželi také slavnost stánků, jakož psáno jest, obětující zápal na každý den, vedlé počtu a vedlé obyčeje každého dne, ⁵A potom obět zápalnou ustavičnou, i na novměsíce i na každou slavnost Hospodinu posvěcenou, i od každého dobrovolně obětujícího dobrovolnou obět Hospodinu. ⁶Od prvního dne toho měsíce sedmého počali obětovati zápalů Hospodinu, ačkoli chrám Hospodinův ještě nebyl založen. ⁷I dali peníze kameníkům a řemeslníkům, též potravu a nápoje i oleje Sidonským a Tyrským, aby vezli dříví cedrové z Libánu k moři Joppen, podlé povolení jim Cýra krále Perského. ⁸Léta pak druhého po jejich se navrácení k domu Božímu do Jeruzaléma, měsíce druhého, začali Zorobábel syn Salatielův, a Jesua syn Jozadakův, i jiní bratří jejich kněží a Levítové a všickni, kteříž byli přišli z toho zajetí do Jeruzaléma, a ustanovili Levítové od dvacítiletých a výše, aby přihlédali k dílu domu Hospodinova. ⁹A tak postaven jest Jesua, synové jeho i bratří jeho, Kadmiel i synové jeho, synové Judovi spolu, aby přihlédali k dílu při domě Božím, potomci Chenadadovi, synové jejich i bratří jejich Levítové. ¹⁰A když zakládali grunty stavitelé chrámu Hospodinova,

postavili kněží zobláčené s trubami, a Levítové, syny Azafovy s cymbály, aby chválili Hospodina vedlé nařízení Davida krále Izraelského. ¹¹I prozpěvovali jedni po druhých, chválíce a oslavující Hospodina, nebo dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho nad Izraelem. Všecken také lid prokřikoval hlasem velikým, chválíce Hospodina, proto že založen byl dům Hospodinův. ¹²Mnozí pak z kněží a z Levitů i z knížat čeledí otcovských, starci, kteříž byli viděli prvnější dům, když zakládali tento dům před očima jejich, plakali hlasem velikým. Mnozí nazpět prokřikovali s radostí hlasem velikým, ¹³Tak že lid nemohl rozeznati hlasu prokřikování radostného od hlasu plačícího lidu; nebo lid ten prokřikoval hlasem velikým, a hlas ten slyšán byl daleko.

4Uslyšavše pak nepřátelé Judovi a Benjaminovi, že by ti, kteříž přestěhováni byli, stavěli chrám Hospodinu Bohu Izraelskému, ²Přistoupili k Zorobábelovi a k knížatům čeledí otcovských, a řekli jim: Budeme s vámi stavěti; nebo jako i vy hledati budeme Boha vašeho, jemuž i oběti obětujeme ode dnů Esarchaddona krále Assyrského, kterýž nás sem uvedl. ³Tedy řekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata čeledí otcovských z Izraele: Ne vám, ale nám náleží stavěti dům Bohu našemu; nebo my sami stavěti budeme Hospodinu Bohu Izraelskému, jakž přikázal nám král Cýrus, král Perský. ⁴A však lid té krajiny zemdlával ruce lidu Judského, a odhrožovali je, aby nestavěli. ⁵Anobř i najímali proti nim rádce, aby rušili rady jejich, po všechny dny Cýra krále Perského, až do kralování Daria krále Perského. ⁶Nebo když kraloval Asverus, při začátku kralování jeho sepsali žalobu proti obyvatelům Judským a Jeruzalémským. ⁷(Tak jako za dnů Artaxerxa psal Bislam, Mitridates, Tabel a jiní tovaryši jeho k Artaxerxovi králi Perskému.) Písmo pak listu toho psáno bylo Syrsky, i vykládáno Syrsky. ⁸Rechum totiž kancléř a Simsai písař napsali jeden list proti Jeruzalému Artaxerxovi králi, takový: ⁹Rechum kancléř a Simsai písař i jiní tovaryši jejich, Dinaišti a Afarsatchaišti, Tarpelaišti, Afarzaišti, Arkevaišti, Babylonšti, Susanechaišti, Dehavejšti a Elmaišti, ¹⁰I jiní národové, kteréž byl převedl Asnapar veliký a slavný, a rozsadil v městech Samařských, a jiní za řekou, i Cheenetšti, ¹¹(Tento jest přípis listu, kterýž poslali k Artaxerxovi králi), služebníci tvoji, lidé za řekou a Cheenetšti. ¹²Známo buď králi, že Židé, kteříž se vrátili od tebe, přišedše k nám do Jeruzaléma, město odporne a škodlivé stavějí, i zdi dělají, a základy spojují. ¹³Protož nyní buď vědomo králi, bude-li to město vystaveno, a zdi dodělány, platů, cla a úroku dávati nebudou, a tak komoře královské újma bude. ¹⁴Nyní tedy poněvadž dobrodiní paláce užíváme, na obnažování krále neslušelo se nám dívati. Tou příčinou poslali jsme a oznámili to králi, ¹⁵Aby dal hledati v knihách kronik otců svých, a najdeš v nich, i zviš, že město to jest město odporne a škodlivé králům i krajinám, a že se v něm puntovávají od starodávna, pročez to město prve zkaženo bylo. ¹⁶Nadto známo činíme králi, že

bude-li to město vystaveno, a zdi dodělány, tedy vladařství za řekou mítí nebudeš. ¹⁷Tedy odeslal odpověď král Rechumovi kancléři a Simsaiovi písaři i jiným tovaryšům jejich, kteříž bydlili v Samaří, a jiným za řekou v Selam i v Cheet: ¹⁸Psání, kteréž jste k nám poslali, zjevně čteno jest přede mnou. ¹⁹Protož rozkázal jsem, aby hledali. I našli, že to město zdávna povstává proti králům, a zprotivování i puntování bývájí v něm. ²⁰Nadto i králové mocní že bývali v Jeruzalémě, a panovali nade vším, co jest za řekou, jimž platové, cla a úrok dáván býval. ²¹Protož nyní přikážte, ať jest zastaveno mužům těm, aby to město nebylo staveno, dokudž by ode mne poručeno nebylo. ²²Hleďtež pak, abyste se v té věci nemýlili, a ať skrze to nezroste něco zlého na škodu králům. ²³Když pak ten přípis listu Artaxerxa krále čten byl před Rechumem a Simsaielem písařem a tovaryši jejich, odešli rychle do Jeruzaléma k Židům, a zastavili jim mocí a silou. ²⁴A tak přetrženo jest dílo domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémě, a stálo tak až do druhého léta kralování Daria krále Perského.

5Toho času prorokoval Aggeus prorok a Zachariáš syn Iddo, proroci, Židům, kteříž byli v Judstvu a v Jeruzalémě, ve jménu Boha Izraelského mluvící k nim. ²Tedy povstavše Zorobábel syn Salatielův, a Jesua syn Jozadakův, počali zase stavěti domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémě, a byli s nimi proroci Boží, pomáhající jim. ³Téhož času přišel k nim Tattenai, vývoda za řekou, a Setarbozenai, i tovaryši jejich, kteříž takto k nim řekli: Kdo vám poručil dům tento stavěti a zdi tyto dělati? ⁴Tedy jsme jim řekli takto, ano i ty muže, kteří to stavení dělali, jmenovali. ⁵Nad staršími pak Židovskými byla ochrana Boha jejich, tak že nepřekazili jim, dokudž ta věc nepřišla před Daria, jehož tehdaž odpověď přinesli o té věci. ⁶Přípis listu, kterýž poslal Tattenai vývoda za řekou, a Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteříž byli za řekou, k Dariovi králi. ⁷List poslali jemu, a takto bylo psáno v něm: Dariovi králi pokoj všeliký. ⁸Známo buď králi, že jsme přišli do Judské krajiny k domu Boha velikého. Kterýžto stavějí kamením velikým, a dříví kladou do stěn, a dílo to spěšně se staví, a daří se v rukou jejich. ⁹Tedy otázali jsme se těch starších, a takto jsme jim řekli: Kdo vám poručil stavěti dům tento, a zdi tyto dělati? ¹⁰Ano i na jména jejich ptali jsme se jich, abychom oznámili tobě, a napsali jména mužů těch, kteříž jsou přední mezi nimi. ¹¹Těmito pak slovy nám odpověděli, řkouce: My jsme služebníci Boha nebe a země, a stavíme dům, kterýž byl ustaven prvé před mnohými lety, jež byl veliký král Izraelský stavěl i dokonal. ¹²Ale potom, když popudili otcové naši Boha nebeského, vydal je v ruku Nabuchodonozora krále v Babyloně, Kaldejského, kterýž dům tento zbořil, a lid převedl do Babylona. ¹³A však léta prvního Cýra krále Babylonského, Cýrus král rozkázal, aby tento Boží dům byl staven. ¹⁴Nadto i nádoby domu Božího zlaté a stříbrné, kteréž byl Nabuchodonozor vynesl z chrámu, jenž byl v Jeruzalémě, a vnesl je do chrámu Ba-

bylonského, i ty vynesl Cýrus král z chrámu Babylonského, a dány jsou Sesbazarovi, jehož byl vývodou ustanovil. ¹⁵A poručil mu, řka: Nádoby tyto vezma, odejdi a slož je v chrámě, kterýž jest v Jeruzalémě, a dům Boží ať stavějí na místě jeho. ¹⁶Tedy Sesbazar ten přišed, založil grunty domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémě, a od toho času až po dnes staví se, a ještě není dokonán. ¹⁷Nyní tedy jestli se za dobré králi vidí, nechť se pohledá mezi poklady královskými, kteříž jsou tam v Babyloně, jest-li tak, že by Cýrus král poručil, aby staven byl dům Boží tento, kterýž jest v Jeruzalémě. Potom vůli královskou nechť nám pošle o té věci.

6Tedy král Darius rozkázal, aby hledali v bibliotéce, mezi poklady složenými v Babyloně. ²I nalezena jest v Achmeta na hradě, kterýž jest v Médské krajině, jedna kniha, a takto zapsána byla v ní pamět: ³Léta prvního Cýra krále Cýrus král rozkázal: Dům Boží, kterýž byl v Jeruzalémě, ať jest v městě staven na místě, kdež se obětují oběti, a grunty jeho ať vzhůru ženou, zvýší loktů šedesáti, a zšíří loktů šedesáti, ⁴Třmi řady z kamení velikého, a řad z dříví nového, náklad pak z domu královského bude dáván. ⁵Nadto nádoby domu Božího zlaté i stříbrné, kteréž Nabuchodonozor byl pobral z chrámu, jenž byl v Jeruzalémě, a byl je přenesl do Babylona, ať zase navrátí, aby se dostalo do chrámu Jeruzalémského na místo své, a složeno bylo v domě Božím. ⁶Protož nyní, ty Tattenai, vývoda za řekou, Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteříž jste za řekou, ustupte odtud. ⁷Nechte jich při díle toho domu Božího. Vůdce Židovský a starší jejich nechať ten dům Boží stavějí na místě jeho. ⁸Ode mne také poručeno jest o tom, co byste měli činiti s staršími Židovskými při stavení toho domu Božího, totiž, aby z zboží královského, z důchodů, jenž jsou za řekou, bez meškání náklad dáván byl mužům těm, aby dílo nemělo překážky. ⁹A to, čehož by bylo potřebí, buď volků aneb skopců i beránků k zápalným obětem Boha nebeského, obilé, soli, vína i oleje, jakž by rozkázali kněží Jeruzalémští, nechť se jim dává na každý den, a to beze všeho podvodu, ¹⁰Aby měli z čeho obětovati vůni příjemnou Bohu nebeskému, a aby se modlili za život krále i za syny jeho. ¹¹Nadto ode mne jest rozkázáno: Kdož by koli zrušil přikázání toto, aby vybořeno bylo z domu jeho dřevo, a zdviženo bylo, na němž by oběšen byl, a dům jeho ať jest hnojištěm pro takovou věc. ¹²Bůh pak, jehož jméno tam přebývá, zkazí všelikého krále i lid, kterýž by vztáhl ruku svou k změnění toho, a zkáže toho domu Božího, jenž jest v Jeruzalémě. Já Darius přikazuji sám, bez meškání ať se stane. ¹³Tedy Tattenai, vývoda za řekou, a Setarbozenai s tovaryši svými vedlé toho, jakž rozkázal Darius král, tak učinili bez meškání. ¹⁴I stavěli starší Židovští, a šťastně se jim vedlo vedlé proroctví Aggea proroka, a Zachariáše syna Iddova. Stavěli tedy a dokonali z rozkázání Boha Izraelského, a z rozkázání Cýra a Daria, a Artaxerxa krále Perského. ¹⁵A dokonán jest ten dům k třetímu dni měsíce Adar,

a ten byl rok šestý kralování Daria krále. ¹⁶Tedy synové Izraelští, kněží a Levítové, i jiní, kteříž byli přišli z převedení, posvětili toho domu Božího s radostí. ¹⁷A obětovali při posvěcení toho Božího domu sto telat, skopců dvě stě, beránků čtyři sta, a kozlů k oběti za hřích za všecken Izrael dvanáct, vedlé počtu pokolení Izraelského. ¹⁸I postavili kněží v třídách jejich, a Levítové v pořádcích jejich při službě Boží v Jeruzalémě, jakož psáno jest v knize Mojžíšově. ¹⁹Slavili také ti, kteříž se vrátili z přestěhování, velikunoc čtrnáctého dne měsíce prvního. ²⁰Nebo očistili se byli kněží a Levítové jednomyslně. Všickni čistí byli, a obětovali beránka velikonočního za všecky, jenž zajati byli, i za bratří své kněží, i sami za sebe. ²¹A jedli synové Izraelští, kteříž se byli navrátili z přestěhování, i každý, kdož odděliv se od poškrvnění pohanů země, připojil se k nim, aby hledal Hospodina Boha Izraelského. ²²Drželi také slavnost přesnic za sedm dní s veselím, proto že je rozveselil Hospodin, a obrátil srdce krále Assyrského k nim, aby jich posilnil v díle domu Božího, Boha Izraelského.

7 Po těch pak věcech, za kralování Artaxerxa krále Peršského, Ezdráš syn Saraiáše, syna Azariášova, syna Helkiášova, ²Syna Sallumova, syna Sadochova, syna Achitobova, ³Syna Amariášova, syna Azariášova, syna Meraiotova, ⁴Syna Zerachášova, syna Uzi, syna Bukki, ⁵Syna Abisuo-va, syna Fínesova, syna Eleazarova, syna Aronova, kněze nejvyššího, ⁶Tento Ezdráš vyšel z Babylona, a byl člověk zběhlý v zákoně Mojžíšově, kterýž dal Hospodin Bůh Izraelský, a dal mu král podlé toho, jakž ruka Hospodina Boha jeho byla s ním, všechno, zač ho koli žádal. ⁷Vyšli také synové Izraelští a kněží, i Levítové a zpěváci, vrátní a Netinejší do Jeruzaléma, léta sedmého Artaxerxa krále. ⁸A přišel do Jeruzaléma pátého měsíce. Tent jest rok sedmý krále Daria. ⁹Prvního zajisté dne měsíce prvního vyšel z Babylona, a prvního dne měsíce pátého přišel do Jeruzaléma s pomocí Boha svého. ¹⁰Nebo Ezdráš byl uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej, a aby učil lid Izraelský ustanovením a soudům. ¹¹Tento pak jest přípis listu, kterýž dal král Artaxerxes Ezdrášovi knězi umělému v zákoně, zběhlému v těch věcech, kteréž přikázal Hospodin, a v ustanoveních jeho v Izraeli: ¹²Artaxerxes, král nad králi, Ezdrášovi knězi umělému v zákoně Boha nebeského, muži zachovalému i Cheenetským. ¹³Ode mne jest přikázáno, kdož by koli v království mém z lidu Izraelského, a z kněží jeho i z Levítů, dobrovolně jíti chtěl s tebou do Jeruzaléma, aby šel. ¹⁴Poněvadž jsi od krále a sedmi rad jeho poslán, abys dohlédal k Judstvu a k Jeruzalému podlé zákona Boha svého, kterýž máš v ruce své, ¹⁵A abys donesl stříbro a zlato, kteréž král a rady jeho dobrovolně obětovali Bohu Izraelskému, jehož příbytek jest v Jeruzalémě, ¹⁶A všechno stříbro a zlato, kteréhož bys dostal ve vší krajině Babylonské u těch, kteříž by z lidu dobrovolně co obětovati chtěli, i s kněžími, kteříž by dobrovolně obětovali k domu Boha svého, kterýž jest v Jeruzalémě, ¹⁷Abys rych-

le nakoupil za to stříbro telat, skopců, beránků s suchými i mokrymi oběťmi jejich, a obětoval je na oltáři domu Boha vašeho v Jeruzalémě. ¹⁸A což se koli tobě a bratřím tvým za dobré viděti bude, s ostatkem stříbra a zlata učiniti, vedlé vůle Boha vašeho učíte. ¹⁹Nádoby pak, kteréžť jsou dány k službě domu Boha tvého, navrať před Bohem v Jeruzalémě, ²⁰I jiné věci přináležející k domu Boha tvého. A což by bylo potřebí dáti, dáš z komory královské. ²¹A já, já Artaxerxes král poručil jsem všechněm výběřcím, kteříž jste za řekou, aby všechno, čehož by koli žádal od vás Ezdráš kněz, učitel zákona Boha nebeského, rychle se stalo, ²²Až do sta centnéřů stříbra, a až do sta měr pšenice, a až do sta sudů vína, a až do sta tun oleje, a soli bez míry. ²³Což by koli bylo z rozkazu Boha nebeského, necht rychle správi k domu Boha nebeského. Nebo proč má býti prchlivost jeho proti království královu i synům jeho? ²⁴Také vám oznamujeme, aby na žádného z kněží a Levítů, zpěváků, vrátných, Netinejských a služebníků v domě Boha toho, platu, cla a úroku žádný úředník nevzkládal. ²⁵Přesto, ty Ezdráši, podlé moudrosti Boha svého, kterouž jsi obdařen, nařídíš soudce a rádce, kteříž by soudili všecken lid, jenž jest za řekou, ze všech, kteříž povědomi jsou zákona Boha tvého. A kdo by neuměl, budete učiti. ²⁶Kdož by pak koli neplnil zákona Boha tvého a zákona králova, ať se i hned soud vynese o něm, buď k smrti, buďto k vypovědění jeho, neb aby na statku pokutován byl, aneb vězením trestán. ²⁷Požehnaný Hospodin Bůh otců našich, kterýž dal to srdce královo, aby zvelebil dům Hospodinův, kterýž jest v Jeruzalémě, ²⁸A naklonil ke mně milosrdenstvím krále i rad jeho, i všech mocných knížat královských. Protož já posilněn jsa rukou Hospodina Boha svého nade mnou, shromáždil jsem z lidu Izraelského přednější, kteříž by šli se mnou.

8 Tito jsou pak přednější po čeledech svých otcovských, a rod těch, kteříž vyšli se mnou za kralování Artaxerxa krále z Babylona: ²Z synů Fínesových Gersom, z synů Itamarových Daniel, z synů Davidových Chattus. ³Z synů Sechaniášových, jenž byl z synů Farosových, Zachariáš, a s ním počet mužů sto a padesát. ⁴Z synů Pachat Moábových Eliehoenai syn Zerachášův, a s ním dvě stě mužů. ⁵Z synů Sechaniášových syn Jachazielův, a s ním tři sta mužů. ⁶Z synů Adinových Ebed syn Jonatanův, a s ním padesát mužů. ⁷Z synů pak Elamových Izaiáš syn Ataliášův, a s ním sedmdesát mužů. ⁸Z synů Sefatiášových Zebadiáš syn Michaelův, a s ním osmdesát mužů. ⁹Z synů Joábových Abdiáš syn Jechielův, a s ním dvě stě a osmnácte mužů. ¹⁰Z synů Selomitových syn Josifiášův, a s ním sto a šedesát mužů. ¹¹Z synů Bebai Zachariáš syn Bebai, a s ním osmmecítma mužů. ¹²Z synů Azgadových Jochanan syn Hakatanův, a s ním sto a deset mužů. ¹³Z synů Adonikamových poslednějších, jichž jména jsou tato: Eliflet, Jehiel, Semaiáš, a s ním šedesát mužů. ¹⁴Z synů Bigvai Utai a Zabud, a s nimi sedmdesát mužů. ¹⁵Shromáždil

jsem je pak u potoku, kterýž vpadá do Ahavy, a leželi jsme tu tři dni. Potom přehlédal jsem lid a kněží, a z synů Léví nenašel jsem tu žádného. ¹⁶Protož poslal jsem Eliezera, Ariele, Semaiáše, Elnatana, Jariba, Elnatana, Nátana, Zachariáše a Mesullama, přednější, a Joiariba a Elnatana, muže učené, ¹⁷A rozkázal jsem jim k Iddovi, knížeti v Chasífia místě, a naučil sem je, jak by měli mluvit k Iddovi, Achivovi a Netinejským v Chasífia místě, aby nám přivedli služebníky domu Boha našeho. ¹⁸I přivedli nám s pomocí Boží muže rozumného z synů Moholi, syna Léví, syna Izraelova, a Serebiáše s syny jeho, a bratří jeho osmnácte, ¹⁹A Chasabiáše, a s ním Izaiáše z synů Merari, bratří jeho a synů jejich dvacet. ²⁰Z Netinejských pak, kteréž byl zřídil David a knížata k službě Levítům, dvě stě a dvacet Netinejských. A ti všickni ze jména vyčtení byli. ²¹Tedy vyhlásil jsem tu půst u řeky Ahava, abychom se ponížovali před Bohem svým, a hledali od něho cesty přímé sobě a dítkám svým, i všemu jmění našemu. ²²Nebo styděl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby nás bránili před nepřátely na cestě; nebo jsme byli pravili králi, řkouce: Ruka Boha našeho jest nade všemi, kteříž ho hledají upřímě, ale moc a prchlivost jeho proti všechněm, kteříž ho opouštějí. ²³A když jsme se postili a hledali v tom Boha svého, tedy vyslyšel nás. ²⁴Oddělil jsem pak přednějších kněží dvanácte: Serebiáše, Chasabiáše, a s nimi z bratří jejich deset. ²⁵I odvážil jsem jim stříbro a zlato, a to nádoby, obět domu Boha našeho, kterouž obětovali král i rady jeho, i knížata jeho a všecken lid Izraelský, což se ho našlo. ²⁶Odvážil jsem, pravím, do rukou jejich stříbra šest set centnéřů a padesát, a nádoby stříbrného sto centnéřů, a zlata sto centnéřů, ²⁷A koflíků zlatých dvacet, každý v tisíc drachem, a dvě nádoby z mosazi nejlepší, tak vzácné jako zlato. ²⁸Potom jsem jim řekl: Vy jste posvěceni Hospodinu, i tyto nádoby posvěceny jsou, a to stříbro i zlato jest obět dobrovolná Hospodinu Bohu otců vašich. ²⁹Pilni toho budete a ostříhejte, až to i odvážíte před kněžími přednějšími a Levíty, i předními z čeledí otcovských z Izraele v Jeruzalémě v pokojích domu Hospodinova. ³⁰A tak přijali kněží a Levítové váhu stříbra, zlata a nádoby, aby donesli do Jeruzaléma, do domu Boha našeho. ³¹Zatím hnuli jsme se od řeky Ahava, dvanáctého dne měsíce prvního, abychom se brali do Jeruzaléma, a ruka Boha našeho byla s námi, a vytrhla nás z ruky nepřátel a úkladníků na cestě. ³²I přišli jsme do Jeruzaléma, a pobyli jsme tu tři dni. ³³Čtvrtého pak dne odváženo jest stříbro a zlato, a nádoby to v domě Boha našeho k ruce Meremota syna Uriáše kněze, s nímž byl Eleazar syn Fínesův, a pomocníci jejich Jozabad syn Jesua, a Noadiáš syn Binnui, Levítové, ³⁴Vše v počtu a váze, a zapsána jest všecka ta váha toho času. ³⁵Vrátivše se pak z zajetí ti, kteříž byli přestěhováni, obětovali zápalu Bohu Izraelskému, volků dvanáct za všecken lid Izraelský, skopců devadesát a šest, beránků sedmdesát a sedm, kozlů za hřích dvanáct, vše v obět zápalnou Hospodinu. ³⁶I dali výpovědi královy vladařům královským i vývodám za ře-

kou. Kteříž pomocni byli lidu i domu Božímu.

9A když se to vykonalo, přistoupili ke mně knížata, řkouce: Neoddělil se lid Izraelský, ani kněží a Levítové od národů zemí, ale činí podlé ohavností Kananejských, Hetejských, Ferezejských, Jebuzejských, Ammonitských, Moábských, Egyptských a Amorejských. ²Nebo nabrali sobě a synům svým dcer jejich, a smísili se símě svatě s národy zemí, a knížata a vrchnost první byla v tom přestoupení. ³Kteroužto věc když jsem uslyšel, roztrhl jsem roucho své i plášť, a trhal jsem vlasy s hlavy své i z brady, a seděl jsem zděšený. ⁴I shromáždili se ke mně všickni, třesoucí se před řečmi Boha Izraelského pro přestoupení lidu přestěhovaného, já pak seděl jsem zděšený, až do oběti večerní. ⁵Ale v čas oběti večerní vstal jsem od trápení svého, maje na sobě roucho roztržené i plášť svůj, a klekl jsem na kolena svá, rozprostíraje ruce své k Hospodinu Bohu svému. ⁶A řekl jsem: Bože můj, stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože můj, tváři své k tobě; nebo nepravosti naše rozmnožily se nad hlavou, a provinění naše vzrostlo až k nebi. ⁷Ode dnů otců našich u veliké jsme vině až do tohoto dne, a pro nepravosti naše vydání jsme my, králové naši i kněží naši v ruku králů zemí pod meč, v zajetí a v loupež, a v zahanbení tváři, tak jakž se to nyní děje. ⁸Teď pak rychle stala se nám milost od Hospodina Boha našeho, že zanechal nám ostatků, a dal nám obydlí na místě svatém, aby osvítil oči naše Bůh náš, a dal nám maličké povydchnutí od služby naší. ⁹Nebo ač jsme byli služebníci, však nenechal nás Bůh náš v porobě naší, ale naklonil k nám milostí krále Peršské, dav nám život, abychom vyzdvihli dům Boha našeho, a zase obnovili pustiny jeho, nýbrž ohradil nás v Judstvu a v Jeruzalémě. ¹⁰Nyní tedy což díme, ó Bože náš, po těch věcech, poněvadž jsme opustili přikázání tvá, ¹¹Kteráž jsi vydal skrze služebníky své proroky, řka: Země ta, do kteréž jdete, abyste jí dědičně vládli, jest země nečistá, pro nečistotu národů těch zemí, pro ohavnosti jejich, kterýmiž ji naplnili všudy naskrze v nečistotě své. ¹²Protož nyní dcer vašich nedávejte synům jejich, a dcer jejich neberte synům vašim, a nehledejte pokoje jejich a dobrého jejich, až na věky, abyste se zmocnili, a jedli dobré věci země, a k dědičnému vladařství zanechali ji synům svým až na věky. ¹³Po všech pak těch věcech, kteréž na nás přišly pro zlé skutky naše, a pro veliké naše provinění, poněvadž ty, Bože náš, netrestal jsi nás podlé nepravostí našich, a dal jsi nám vysvobození takové, ¹⁴Opět-liž bychom rušiti měli tvá přikázání, a přízniti se s národy těmito ohavnými? Zdalíž bys se zuřivě nehněval na nás, až bys nás do konce vyhladil, tak že by žádný nezůstal a neušel? ¹⁵Hospodine Bože Izraelský, ty jsi spravedlivý; nebo jsme pozůstali ostatkové, jakž se to vidí dnešního dne. Aj, my jsme před tebou s proviněním svým, ač bychom neměli postavovati se před tváří tvou pro věci takové.

10Když se pak Ezdráš, padna před domem Božím, tak

modlil a vyznával s pláčem, sešel se k němu z lidu Izraelského zástup velmi veliký mužů i žen i dětí. A když plakal lid pláčem velikým, ²Tedy mluvil Sechaniáš syn Jechielův z synů Elamových, a řekl Ezdrášovi: Myt jsme zhřešili proti Bohu svému, že jsme pojímali ženy cizozemky z národů zemí, a však vždy Izrael může mít naději při té věci. ³Nyní tedy vejděme v smlouvu s Bohem svým, zapudíme všechny ženy i syny jejich podle rady Páně a těch, jenž se třesou před příkázáním Boha našeho, a tak podle zákona ať se stane. ⁴Vstaň, nebo na tobě jest ta věc, a my budeme při tobě. Posilň se a učiň tak. ⁵I vstal Ezdráš a zavázal přísahou přednější kněží a Levítů a všecken lid Izraelský, aby tak učinili. I přísáhli. ⁶A vstav Ezdráš od domu Božího, odšel do pokojíka Jochananova, syna Eliasibova, i všel tam, a nejedl chleba, ani vody nepil; nebo zámutek měl pro přestoupení těch, jenž se přestěhovali. ⁷Zatím dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémě všechněm přestěhovaným, aby se shromáždili do Jeruzaléma, ⁸Kdo by pak koli nepřišel ve třech dnech, podle rady knížat a starších, aby všecken statek svůj propadl, a sám odloučen byl od shromáždění přestěhovaných. ⁹A protože shromáždili se všickni muži Judští i Benjamin do Jeruzaléma ke dni třetímu, dvadctého dne měsíce, (a ten měsíc byl devátý). I seděl všecken lid na ulici domu Božího, třesouce se pro tu věc i pro dešť. ¹⁰Tedy vyvstal Ezdráš kněz a řekl k nim: Vy jste zhřešili, že jste pojímali ženy cizozemky, abyste přidali k provinění lidu Izraelského. ¹¹Protož již vyznejte se Hospodinu Bohu otců svých, a činite vůli jeho, a oddělte se od národů cizích, i od žen cizozemek. ¹²I odpovědělo všecko to shromáždění, a řekli hlasem velikým: Podle slova tvého povinni jsme tak učiniti. ¹³Ale lidu mnoho jest, a prška, a nemůžeme vně státi. K tomu není ta práce jednoho dne ani dvou, nebo mnoho jest nás, kteříž jsme v tom přestoupili. ¹⁴Nechť jsou postavena, prosíme, knížata naše ze všeho shromáždění, a kdož koli jest v městech našich, kterýž pojal ženy cizozemky, ať přijde v čas uložený, a s nimi starší z jednoho každého města i soudcové jejich, až bychom tak odvrátili hněv prchlivosti Boha našeho od sebe pro tu věc. ¹⁵Takž Jonatan syn Azahelův, a Jachziáš syn Tekue, postaveni byli nad tím, Mesullam pak a Sabbetai, Levítové, pomáhali jim. ¹⁶Tedy učinili tak při těch, jenž přestěhováni byli. I odděleni jsou Ezdráš kněz a muži přední čeledí otcovských po domích otců svých, všickni ti ze jména, a zasedli prvního dne měsíce desátého, aby to vyhledali. ¹⁷Což i konali při všech mužích, kteříž byli pojali ženy cizozemky, až do prvního dne prvního měsíce. ¹⁸Našli se pak z synů kněžských, jenž spojímali ženy cizozemky tito: Z synů Jesua syna Jozadakova, a z bratrů jeho: Maaseiáš, Eliezer, Jarib a Gedaliáš. ¹⁹Ale povolili, aby zapudili ženy své. A ti, kteříž provinili, obětovali skopce z stáda za vinu svou. ²⁰A z synů Immer: Chanani a Zebadiáš. ²¹Z synů Charim: Maaseiáš, Eliah, Semaiáš, Jechiel a Uziáš. ²²Z synů Paschur: Elioenai, Maaseiáš, Izmael, Natanael, Jozabad a Elasa. ²³A z Levítů: Jozabad, Simei, Kelaiáš, (jenž jest Kelita), Petachiáš, Juda

a Eliezer. ²⁴Z zpěváků pak Eliasib, a z vrátných Sallum, Telem a Uri. ²⁵A z lidu Izraelského, z synů Faresových: Ramiáš, Jeziáš, Malkiáš, Miamin, Eleazar, Malkiáš a Benaiáš. ²⁶Z synů Elamových: Mataniáš, Zachariáš, Jechiel, Abdi, Jeremot a Eliah. ²⁷Z synů Zattu: Elioenai, Eliasib, Mataniáš, Jeremot, Zabad, a Aziza. ²⁸Těž z synů Bebai: Jochanan, Chananiáš, Zabbai, Atlai. ²⁹Z synů Báni: Mesullam, Malluch, Adaiáš, Jasub, Seal, Jeremot. ³⁰Z synů Pachat Moábových: Adna a Chélal, Benaiáš, Maaseiáš, Mataniáš, Bezaleel, Binnui a Manasse. ³¹Z synů Charimových: Eliezer, Isiáš, Malkiáš, Semaiáš, Simeon, ³²Beniamin, Malluch, Semariáš. ³³Z synů Chasumových: Mattenai, Mattata, Zabad, Elifelet, Jeremai, Manasses, Simei. ³⁴Z synů Báni: Madai, Amram, Uel, ³⁵Benaiáš, Bediáš, Keluhu, ³⁶Vaniáš, Meremot, Eliasib, ³⁷Mattaniáš, Mattenai, Jaasav, ³⁸Báni, Binnui, Simei, ³⁹Selemiáš, Nátan a Adaiáš, ⁴⁰Machnadbai, Sasai, Sarai, ⁴¹Azarel, Selemiáš, Semariáš, ⁴²Sallum, Amariáš a Jozef. ⁴³Z synů Nébových: Jehiel, Mattitiáš, Zabad, Zebina, Jaddav, Joel a Benaiáš. ⁴⁴Ti všickni pojali byli ženy cizozemky, a byly z těch žen některé, že i děti zplodily.

Nehemiáš

1 Slova Nehemiáše syna Chachaliášova. I stalo se měsíce Kislev léta dvacátého, když jsem byl na hradě Susan, ²že přišel Chanani, jeden z bratří mých, s některými muži z Judstva. Kterýchžto vzeptal jsem se na Židy, na ostatky pozůstalé z zajetí a na Jeruzalém. ³I řekli mi: Ostatkové ti, kteříž pozůstali z zajetí tam v té krajině, jsou u velikém nátisku a v pohanění, nadto i zed Jeruzalémská rozbořena jest, a brány jeho ohněm zkaženy. ⁴Kterážto slova když jsem uslyšel, sedna plakal jsem a kvílil za několik dní, a postil jsem se, i modlil před Bohem nebeským. ⁵A řekl jsem: Prosím, Hospodine Bože nebeský, silný, veliký a hrozný, ostříhající smlouvy a milosrdenství těm, jenž tě milují, a ostříhají přikázání tvých, ⁶Budiž, prosím, ucho tvé nakloněné, a oči tvé otevřené, abys slyšel modlitbu služebníka svého, kterouž já se modlím před tebou nyní dnem i nocí za syny Izraelské, služebníky tvé, a vyznávám hříchy synů Izraelských, jimiž jsme hřešili proti tobě. Já také i dům otce mého hřešili jsme. ⁷Zpronevěřili jsme se tobě, a neostříhali jsme přikázání a ustanovení a soudů, kteréž jsi vydal skrze Mojžíše služebníka svého. ⁸Budiž pamětliv, prosím, na slovo, kteréž jsi přikázal Mojžíšovi služebníku svému, řka: Vy přestoupíte, já pak rozptýlím vás mezi národy. ⁹Ale když se obrátíte ke mně, a budete ostříhati přikázání mých, a plniti je, by pak někteří z vás až na kraj světa zahrnutí byli, i odtud shromáždím je, a přivedu je zase na místo, kteréž jsem vyvolil, aby tam přebývalo jméno mé. ¹⁰Však tito jsou služebníci tvoji a lid tvůj, kteréž jsi vykoupil mocí svou převelikou, a rukou svou přesilnou. ¹¹Prosím, ó Hospodine, nechť jest nakloněné ucho tvé k modlitbě služebníka tvého, a k modlitbě služebníků tvých, kteříž žádají báti se jména tvého, a dej šťastný prospěch, prosím, služebníku svému dnes, nakloně k němu lítostí člověka toho. Já pak byl jsem šenkěrem královským.

2 Tedy stalo se měsíce Nisan léta dvacátého Artaxerxa krále, když víno stálo před ním, že vzav víno, podal jsem ho králi. Nebýval jsem pak smuten před ním. ²Pročež mi řekl král: Proč obličeje tvůj smutný jest, poněvadž nestůněš? Jiného není, než sevření srdce. Pročež ulekl jsem se velmi velice. ³A řekl jsem králi: Král na věky buď živ. Kterak nemá býti smutný obličeje můj, když město to, kdež jsou hrobové otců mých, zpuštěno jest, a brány jeho ohněm

zkaženy? ⁴Opět mi řekl král: Čeho žádáš? Mezi tím modlil jsem se Bohu nebeskému. ⁵Potom řekl jsem králi: Zdá-li se za dobré králi, a jestliže má lásku služebník tvůj u tebe, žádám, abys mne poslal do Judstva, do města, kdež jsou hrobové otců mých, abych je zase vystavěl. ⁶Ještě mi řekl král (královna pak seděla podlé něho): Dlouho-li budeš na té cestě, a kdy se zas navrátíš? I líbilo se to králi, a propustil mne, hned jakž jsem mu oznámil jistý čas. ⁷Zatím řekl jsem králi: Vidí-li se za dobré králi, nechť mi dadí listy k vývodám za řekou, aby mne provedli, až bych přišel do Judstva, ⁸Tolikéž psání k Azafovi, vladaři lesu královského, aby mi dal dříví na trámy, k branám paláce, při domě Božím, a ke zdem městským, a k domu, do něhož bych vjíti mohl. I dal mi král vedlé štědré ruky Boha mého ke mně. ⁹Tedy přišel k vývodám za řekou, dal jsem jim psání královské. Poslal pak byl se mnou král hejtmany vojska a jezdců. ¹⁰To když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník Ammonitský, velmi je to mrzelo, že přišel člověk, kterýž by obmýšlel dobré synů Izraelských. ¹¹A tak přišel do Jeruzaléma, pobyl jsem tam za tři dni. ¹²V noci pak vstal jsem, a kolikosi mužů se mnou, a neoznámil jsem žádnému, co mi dal Bůh můj v srdce, abych činil v Jeruzalémě, aniž jsem měl hovada jakého s sebou, kromě hovádka, na němž jsem jel. ¹³I vyjel jsem branou při údolí v noci k studnici drakové a k bráně hnojné, a ohledoval jsem zdi Jeruzalémských, kteréž byly pobořené, a bran jeho zkažených ohněm. ¹⁴Odtud jsem jel k bráně studničné, a k rybníku královskému, kdež nebylo brodu hovádka, na němž jsem jel, aby přejíti mohlo. ¹⁵Pročež bral jsem se zhůru podlé potoka v noci, a ohledoval jsem zdi. Odkudž vraceje se, vjel jsem branou při údolí, a tak jsem se navrátil. ¹⁶Ale knížata nic nevěděli, kam jsem jezdil, a co jsem činil; nebo jsem Židům, ani kněžím, ani přednějším, ani knížatům, ani jiným úředníkům až do té chvíle neoznámil. ¹⁷Protož řekl jsem jim: Vy vidíte, v jakém jsme zlém, a Jeruzalém zpuštěný, a brány jeho ohněm zkaženy. Podtež, a stavějme zed Jeruzalémskou, abychom nebyli více v pohanění. ¹⁸A když jsem jim oznámil, že pomoc Boha mého jest se mnou, ano i slova králova, kteréž ke mně mluvil, teprv řekli: Přičiňmež se a stavějme. I posilnili rukou svých k dobrému. ¹⁹Což když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník Ammonitský, a Gesem Arabský, posmívali se, a utrhalí nám, pravíce: Což to děláte? Co se králi proti-

víte? ²⁰Jimž odpovídá, řekl jsem: Bůh nebeský, tentě nám dá prospěch, a my služebníci jeho přičiníce se, stavěti budeme, vy pak nemáte žádného dílu, ani práva, ani památky v Jeruzalémě.

3Tedy povstal Eliasib, kněz nejvyšší, a příbuzní jeho kněží, a stavěli bránu bravnou, (tiť jsou ji vystavěli, a zavěsili vrata její, až k věži Mea vystavěli ji), až k věži Chananeel. ²A podlé něho stavěli muži Jerecha, též podlé něho stavěl Zakur syn Imrův. ³Bránu pak rybnou stavěli synové Senaa. Ti položili trámy její, a vstavili vrata její s zámky i závorami jejími. ⁴Podlé těch také opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózova, a podlé nich opravoval Mesullam syn Berechiáše, syna Mesezabelova, a podlé těch opravoval Sádoch syn Baanův. ⁵A podlé nich opravovali Tekoitští. Ale ti, kteříž byli znamenitější z nich, nepodklonili šíje své k dílu pána svého. ⁶Bránu pak starou opravovali Joiada syn Paseachův, a Mesullam syn Besodiášův. Ti položili trámy její a vstavili vrata její s zámky a závorami jejími. ⁷Podlé nich opravoval Melatiáš Gabonitský, a Jádon Meronotský, muži z Gabaon a z Masfa, až k stolici knížecí z této strany řeky. ⁸Podlé nich pak opravoval Uziel syn Charhaiášův s zlatníky, a podlé něho opravoval Chananiáš, syn apatekářův. A nechali Jeruzaléma až do zdi široké. ⁹Dále podlé nich opravoval Refaiáš syn Churův, hejtman nad polovicí kraje Jeruzalémského. ¹⁰A podlé nich opravoval Jedaiáš Charumafův proti domu svému. Podlé něhož opravoval Chattus syn Chasabneiašův. ¹¹Druhý pak díl opravoval Malkiáš syn Charimův, a Chasub syn Pachat Moábův, a věži Tannurim. ¹²Podlé něhož opravoval Sallum syn Lochesův, hejtman nad polovicí kraje Jeruzalémského, se dcerami svými. ¹³Bránu při údolí opravil Chanun s obyvateli Zanoe. Oni ji stavěli, a vstavili vrata její s zámky i závorami jejími, a zdi na tisíc loket až do brány hnojné. ¹⁴Bránu pak hnojnou opravil Malkiáš syn Rechabův, hejtman kraje Betkarem. On ji ustavěl, a vstavil vrata s zámky i závorami jejími. ¹⁵Bránu pak studnice opravoval Sallun syn Kolchozův, hejtman kraje Masfa. On ji vystavěl a přikryl ji, a vstavil vrata její s zámky i závorami jejími, a zed rybníka Selach, od zahrady královské až k stupňům sstoupajícím z města Davidova. ¹⁶Za ním opravoval Nehemiáš syn Azbukův, hejtman nad polovicí kraje Betsur, až naproti hrobům Davidovým, a až k rybníku udělanému, až k domu silných. ¹⁷Za ním opravovali Levítové, Rechum syn Báni, podlé něhož opravoval Chasabiáš, hejtman nad polovicí kraje Ceily s krajem svým. ¹⁸Za ním opravovali bratří jejich, Bavai syn Chenadadův, hejtman nad polovicí kraje Ceily. ¹⁹Podlé něho pak opravoval Ezer syn Jesua, hejtman Masfa, díl druhý naproti, kudyž se chodí k skladu zbroje Mikzoa. ²⁰Za ním rozhorliv se, opravoval Báruch syn Zabbai, díl druhý od Mikzoa až ke dveřím domu Eliasiba, kněze nejvyššího. ²¹Za ním opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózi, díl druhý ode dveří domu Eliasibova až do konce domu jeho. ²²Za ním opra-

vovali kněží, kteříž bydlili v rovině. ²³Za ním opravoval Beniamin a Chasub proti domům svým. Za ním opravoval Azariáš syn Maaseiáše, syna Ananiášova vedlé domu svého. ²⁴Za ním opravoval Binnui syn Chenadadův díl druhý, od domu Azariášova až do Mikzoa a až k úhlu. ²⁵Pálal syn Uzai proti Mikzoa a věži vysoké, kteráž vyhlédala z domu králova, jenž byla v placu u žaláře. Za ním Pedaiáš syn Farosův. ²⁶Netinejští pak, jenž bydlili v Ofel, až naproti bráně vodné k východu, a věži vysoké. ²⁷Za ním opravovali Tekoitští díl druhý, naproti věži veliké a vysoké, až ke zdi při Ofel. ²⁸Od brány koňské opravovali kněží, jeden každý naproti domu svému. ²⁹Za tím opravoval Sádoch syn Immerův naproti domu svému. Za ním pak opravoval Semaiáš syn Sechaniášův, strážný brány východní. ³⁰Za ním opravoval Chananiáš syn Selemiášův, a Chanun syn Zalafův šestý, díl druhý. Za ním opravoval Mesullam syn Berechiášův proti pokoji svému. ³¹Za ním opravoval Malkiáš syn zlatníkův až k domu Netinejských a kupců, naproti bráně Mifkad, až do paláce úhlového. ³²A mezi palácem úhlovým až do brány bravné opravovali zlatníci a kupci.

4I stalo se, když uslyšel Sanballat, že stavíme zed, rozpálil se hněvem, a rozzlobiv se velmi, posmíval se Židům. ²Nebo mluvil před bratřími svými a před vojskem Samařským, řka: Co ti bídni Židé berou před sebe? Tak-liž mají býti zanecháni? Což budou obětovati? Za jeden-liž den to dodělati mají? Také-liž i kamení z hromad rumu křísiti budou, kteréž spáleno jest? ³Tobiáš pak Ammonitský podlé něho řekl: Nechat stavějí, však liška přiběhna, prorazí zed jejich kamennou. ⁴Slyš, ó Bože náš, že jsme v pohrdání, a obrať pohanění jejich na hlavu jejich, a dej je v loupež v zemi, do níž by zajati byli. ⁵A nepřikrývej nepravosti jejich, a hřích jejich od tváři tvé ať není shlazen, proto že jsou tě popouzeli v stavitelích. ⁶A tak stavěli jsme tu zed, a spojili všecku až do polu, a měl lid srdce k tomu dílu. ⁷Což když uslyšel Sanballat, a Tobiáš a Arabští, Ammonitští i Azotští, že by na dyl přibývalo zdi Jeruzalémské, a že se již byly počaly mezery zavírat, rozpálili se hněvem velice. ⁸Protož spuntovali se všickni společně, aby táhli k boji proti Jeruzalému a aby jemu překážku učinili. ⁹(My pak modlili jsem se Bohu svému, a postavili jsme stráž proti nim ve dne i v noci, bojíce se jich. ¹⁰Nebo řekli Judští: Zemdleat jest síla nosičů, a rumu ještě mnoho jest, neodolalif bychom jim, stavějice zed.) ¹¹Anobř i řekli nepřítelé naši: Nezvědít, ani spatří, až vpadneme mezi ně, a pomordujeme je, aneb zastavíme to dílo. ¹²Když pak přišli Židé, kteříž s nimi bydlili, a pravili nám na desetkrát: Mějte pozor na všecka místa, kudyž se chodí k nám: ¹³Tedy postavil jsem na dolních místech za zdi, i na místech příkrých, a osadil jsem lidem po čeledech s meči, s kopími a lučisti jejich. ¹⁴A když jsem to spatřil, vstana, řekl jsem k přednějším a knížatům i k jinému lidu: Nebojte se jich, ale na Pána velikého a hrozného pamatujte, a bojujte za bratří své, za syny své a dcery své, za manželky své a domy své. ¹⁵I stalo se,

když uslyšeli nepřátelé naši, že jest nám to oznámeno, tožt Bůh rozptýlil radu jejich, a my navrátili jsme se všickni ke zdem, každý k dílu svému.¹⁶ Ale však od toho dne polovice služebníků mých dělali, a polovice jich držela kopí, pavézy a lučičště, a pancíře, a knížata stála za vší čeledí Judskou.¹⁷ Ti také, kteříž dělali na zdi, i nosiči břemen, i nakladači, každý jednou rukou dělal, a v druhé držel braň.¹⁸ Z těch pak, kteříž stavěli, měl jeden každý meč svůj připásaný na bedrách svých, a tak stavěli, a trubač stál podlé mne.¹⁹ Nebo jsem řekl k přednějším a knížatům i k jinému lidu: Dílo veliké a široké jest, a my porůznu jsme na zdi, podál jeden od druhého.²⁰ Na kterém byste koli místě uslyšeli hlas trouby, tu se shromažďte k nám. Bůh náš bude bojovati za nás.²¹ A tak my dělali jsme dílo, a polovice jich držela kopí od svitání až do soumraku.²² Tehdáž také řekl jsem lidu: Každý s služebníkem svým nocuj u prostřed Jeruzaléma, ať je máme k strážii v noci, a ve dne k dílu.²³ Pročež i já, i bratří moji, i služebníci moji, i strážní, kteříž chodí za mnou, nebudeme svláčetí oděvu svého. Žádný ho nesloží, leč u vody.

5 Byl pak pokřik veliký lidu i žen jejich na bratří jejich Židy.² Nebo někteří pravili: Synů a dcer máme tak mnoho, že za ně obilé jednáme, abychom jísti a živi býti mohli.³ Jiní opět pravili: Pole svá i vinice své, a domy své z zastavovati musíme, abychom obilé jednatí mohli v hladu tomto.⁴ Jiní ještě pravili: Musíme vypůjčiti peněz, abychom dali plat králi, na svá pole i vinice své,⁵ Ješto aj, jakož tělo bratří našich, tak těla naše, jakož synové jejich, tak i synové naši. A však my musíme podrobovati syny své a dcery své v službu, a některé již ze dcer našich podrobeny jsou, a nemůžeme s nic býti, poněvadž pole naše a vinice naše drží jiní.⁶ Protož rozhněval jsem se velmi, když jsem slyšel křik jejich a slova taková.⁷ I uložil jsem v srdci mém, abych domlouval přednějším a knížatům, řka jim: Vy jste ti, jenž obtěžujete jeden každý bratra svého. I svolal jsem proti nim shromáždění veliké.⁸ A řekl jsem jim: My vyplacujeme bratří své Židy, kteříž prodání byli pohanům, podlé možnosti naší. Což vy zase prodávati máte bratří vaše, anobřz což je sobě prodávati budete? Kterížto umkli a nenalezli odpovědi.⁹ Řekl jsem dále: Není to dobře, což děláte. Zdali v bázni Boha našeho nemáte choditi raději než v pohanění pohanů, nepřátel našich?¹⁰ I já také s bratřími svými a s služebníky svými mohl bych bráti od nich peníze aneb obilé, a však odpusťme jim medle ten dluh.¹¹ Navratte jim, prosím, ještě dnes pole jejich, vinice jejich, zahrady olivové jejich i domy jejich, i ten stý díl peněz, obilé, vína i oleje, kterýž od nich běrete.¹² Odpověděli: Navrátíme, aniž čeho od nich vyhledávati budeme; tak učiníme, jakž ty pravíš. Tedy svolav kněží, zavázal jsem je přísahou, aby tak učinili.¹³ Vytřásl jsem také podolek svůj, a řekl jsem: Tak vytřes Bůh každého muže, kdož by nenaplnil slova tohoto, z domu jeho, z úsilí jeho, a tak buď vytřesený a prázdny. I řeklo všecko shromáždění: Amen, a chválili

Hospodina. I učinil lid tak.¹⁴ Anobřz také ode dne, v němž jsem postaven, abych byl vývodou jejich v zemi Judské, od léta dvacátého až do léta třicátého druhého Artaxerxa krále, za dvanácte let, ani já ani bratří moji pokrmu knížecího jsme nejedli,¹⁵ Ješto vývodové prvnější, kteříž byli přede mnou, obtěžovali lid, berouce od nich chléb a víno mimo čtyřiceti lotů stříbra. Nadto i služebníci jejich ssuzovali lid, čehož jsem já nečinil, boje se Boha.¹⁶ Alebrž také i při opravování zdi pracoval jsem, aniž jsme skupovali rolí, ano i všickni služebníci moji byli tu shromážděni k dílu.¹⁷ Přesto Židé a knížat půl druhého sta osob, a kteříž přicházeli k nám z národů okolních, jídali u stolu mého.¹⁸ Pročež strojívalo se toho na každý den jeden vůl, šest ovec výborných, též i ptáci byli mi strojeni, a v jednom z desíti dnů všelijakého vína dávalo se dosti. Však s tím se vším pokrmu knížecího nežádal jsem, nebo těžká poroba vzložena byla na lid ten.¹⁹ Budiž pamětliv na mne, Bože můj, k dobrému, což jsem pak koli činil při lidu tomto.

6 I stalo se, když uslyšel Sanballat a Tobiáš, a Gesem Arabský i jiní nepřátelé naši, že bych vystavěl zed, a že nezůstalo v ní mezery, ačkoli jsem ještě až do toho času nevstavil vrat do bran,² Že poslal Sanballat a Gesem ke mně, řka: Přid, a rozmluvíme spolu ve vsi na rovinách Ono. Ale oni mé zlé obmysleli.³ Takž jsem poslal k nim posly, řka: Dílo veliké dělám, protož nemohu odjít. Což se má meškati dílo, když bych je opustě, k vám sjíti měl?⁴ I posílali ke mně na týž způsob čtyřikrát, a odpověděl jsem jim týmiž slovy.⁵ Potom poslal ke mně Sanballat na ten týž způsob po páté služebníka svého s listem otevřeným.⁶ V kterémž bylo psáno: Slyší se mezi národy, jakž Gasmu praví, že ty a Židé myslíte se zprotiviti, a že ty proto stavíš zed, abys králem jejich byl, jakž se to dokoná.⁷ Také žes i proroky postavil, aby hlásali o tobě v Jeruzalémě, řkouce: Král v Judstvu. Nyní tedy uslyší král ty věci. Protož přid, a poradíme se spolu.⁸ Tedy poslal jsem k němu, řka: Není toho nic, což ty pravíš, ale sám sobě to vymýšlíš.⁹ Nebo všickni ti nás ustrašiti se snažovali, myslíce: Oslábnou ruce jejich při díle, a nedokoná se to. Ale však ty, ó Bože, posilň rukou mých.¹⁰ A když jsem všel do domu Semaiáše syna Delaiášova, syna Mehetabelova, kterýž se byl zavřel, řekl mi: Sejděme se do domu Božího, do vnitřku chrámu, a zavřeme dvěře chrámové; nebo přijdou, chtějí tě zamordovati. A to v noci přijdou, aby tě zamordovali.¹¹ Jemuž jsem řekl: Takový-liž by muž, jako jsem já, utíkati měl? Aneb kdo jest tak, jako jsem já, ješto by vejda do chrámu, živ byl? Nevejduť.¹² I poznal jsem, a aj, Bůh neposlal ho, ale proroctví to mluvil proti mně, že ho Tobiáš a Sanballat byli ze mzdy najali.¹³ Proto pak ze mzdy byl najat, abych já ustrašen jsa, učinil to a zhřešil, aby mi to bylo u nich k zlé pověsti, čímž by mi utrhalí.¹⁴ Budiž pamětliv, můj Bože, na Tobiáše a Sanballata, podlé těch skutků jejich, i na Noadii prorokyni, a na jiné proroky, kteříž strašili mne.¹⁵ A tak dodělána jest zed ta pětmeccítmého dne měsí-

ce Elul v padesáti a dvou dnech. ¹⁶To když uslyšeli všickni nepřátelé naši, a viděli všickni národové, kteříž byli vůkol nás, ulekli se velmi; nebo poznali, že od Boha našeho působeno bylo dílo to. ¹⁷Také v těch dnech i listy často posílali přednější Judští k Tobiášovi, tolikéž od Tobiáše docházely k nim. ¹⁸Nebo mnozí v Judstvu měli s ním přísahu, proto že byl zetěm Sechaniáše syna Arachova, a Jochanan syn jeho pojal byl dceru Mesullama syna Berechiášova. ¹⁹K tomu i dobré činy jeho vypravovali přede mnou, a řeči mé vynášeli k němu. Listy pak posílal Tobiáš, aby mne ustrašil.

7A když byla dostavena zed, a zavěsil jsem vrata, a ustanoveni byli vrátní i zpěváci i Levítové, ²Poručil jsem Chananovi bratru svému, a Chananiášovi hejtmanu hradu Jeruzalémského, (proto že on byl muž věrný a bohabojný nad mnohé), ³A řekl jsem jim: Necht nebývají otvírány brány Jeruzalémské, až obejde slunce, a když ti, jenž tu stávají, zavrou brány, vy ohleďte. A tak postavil jsem stráž z obyvatelů Jeruzalémských, každého v stráži jeho, a každého naproti domu jeho. ⁴Město pak to bylo široké a veliké, ale lidu málo v ohradě jeho, a domové nebyli vystaveni. ⁵Protož dal mi to Bůh můj v srdce mé, že jsem shromáždil přednější, a knížata i lid, aby byli vyčteni podle pořádku rodů. I nalezl jsem knihu o rodu těch, kteříž se byli prvé přestěhovali, a našel jsem v ní napsáno: ⁶Tito jsou lidé té krajiny, kteříž šli z zajetí a přestěhování toho, jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do města svého. ⁷Kteríž přišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Azariášem, Raamiášem, Nachamanem, Mardocheem, Bilsanem, Misperetem, Bigvajem, Nechumem, Baanou, počet mužů z lidu Izraelského: ⁸Synů Farosových dva tisíce, sto sedmdesát dva; ⁹Synů Sefatiášových tři sta sedmdesát dva; ¹⁰Synů Arachových šest set padesát dva; ¹¹Synů Pachat Moábových, synů Jesua a Joábových, dva tisíce, osm set a osmnáct; ¹²Synů Elamových tisíc, dvě stě padesát čtyři; ¹³Synů Zattuových osm set čtyřiceti pět; ¹⁴Synů Zakkai sedm set a šedesát; ¹⁵Synů Binnui šest set čtyřiceti osm; ¹⁶Synů Bebai šest set dvaceti osm; ¹⁷Synů Azgadových dva tisíce, tři sta dvamecítma; ¹⁸Synů Adonikamových šest set šedesáte sedm; ¹⁹Synů Bigvai dva tisíce, šedesáte sedm; ²⁰Synů Adinových šest set padesát pět; ²¹Synů Aterových z Ezechiáše devadesát osm; ²²Synů Chasumových tři sta dvaceti osm; ²³Synů Bezai tři sta dvaceti čtyři; ²⁴Synů Charifových sto a dvanáct; ²⁵Synů Gabaonitských devadesát pět; ²⁶Mužů Betlémských a Netofatských sto osmdesát osm; ²⁷Mužů Anatotských sto dvaceti osm; ²⁸Mužů Betazmavetských čtyřiceti dva; ²⁹Mužů Kariatjeharimských, Kafirských a Berotských sedm set čtyřiceti a tři; ³⁰Mužů Ráma a Gabaa šest set dvaceti jeden; ³¹Mužů Michmas sto dvaceti dva; ³²Mužů z Bethel a Hai sto dvaceti tři; ³³Mužů z Nébo druhého padesáte dva; ³⁴Synů Elama druhého tisíc, dvě stě padesát čtyři; ³⁵Synů Charimových tři

sta dvaceti; ³⁶Synů Jerecho tři sta čtyřiceti pět; ³⁷Synů Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvaceti jeden; ³⁸Synů Senaa tři tisíce, devět set a třiceti. ³⁹Kněží: Synů Jedaiášových z domu Jesua devět set sedmdesát tři; ⁴⁰Synů Immerových tisíc, padesát dva; ⁴¹Synů Paschurových tisíc, dvě stě čtyřiceti sedm; ⁴²Synů Charimových tisíc a sedmnáct. ⁴³Levítů: Synů Jesua a Kadmiele, synů Hodevášových sedmdesát čtyři. ⁴⁴Zpěváků: Synů Azafových sto čtyřiceti osm. ⁴⁵Vrátných: Synů Sallumových, synů Aterových, synů Talmonových, synů Akkubových, synů Chatita, synů Sobai, sto třiceti osm. ⁴⁶Netinejských: Synů Zicha, synů Chasufa, synů Tabbaot, ⁴⁷Synů Keros, synů Sia, synů Fadon, ⁴⁸Synů Lebana, synů Chagaba, synů Salmai, ⁴⁹Synů Chanan, synů Giddel, synů Gachar, ⁵⁰Synů Reaia, synů Rezin, synů Nekoda, ⁵¹Synů Gazam, synů Uza, synů Paseach, ⁵²Synů Besai, synů Meunim, synů Nefisesim, ⁵³Synů Bakbuk, synů Chakufa, synů Charchur, ⁵⁴Synů Bazlit, synů Mechida, synů Charsa, ⁵⁵Synů Barkos, synů Sisera, synů Tamach, ⁵⁶Synů Neziach, synů Chatifa, ⁵⁷Synů služebníků Šalomounových, synů Sotai, synů Soferet, synů Ferida, ⁵⁸Synů Jaala, synů Darkon, synů Giddel, ⁵⁹Synů Sefatiášových, synů Chattil, synů Pocheret Hazebaim, synů Amon, ⁶⁰Všech Netinejských a synů služebníků Šalomounových tři sta devadesát dva. ⁶¹Tito také byli, kteříž vyšli z Telmelach a Telcharsa: Cherub, Addon a Immer. Ale nemohli prokázati rodu otců svých a semene svého, že by z Izraele byli. ⁶²Synů Delaiášových, synů Tobiášových, synů Nekodových šest set čtyřiceti dva. ⁶³A z kněží: Synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai toho, kterýž pojav sobě z dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem jejich. ⁶⁴Ti vyhledávali jeden každý zapsání o sobě, chtějíce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. A protož zbaveni jsou kněžství. ⁶⁵A zapověděl jim Tirsata, aby nejedli z věcí svatosvatých, dokudž by nestál kněz s urim a tumim. ⁶⁶Všeho toho shromáždění pospolu čtyřiceti a dva tisíce, tři sta a šedesát, ⁶⁷Kromě služebníků jejich a děvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tři sta třiceti sedm. A mezi nimi bylo zpěváků a zpěvakiní dvě stě čtyřiceti pět. ⁶⁸Koní jejich sedm set třiceti šest, mezků jejich dvě stě čtyřiceti pět, ⁶⁹Velbloudů čtyři sta třiceti pět, oslů šest tisíc, sedm set a dvaceti. ⁷⁰Tehdy někteří z knížat čeledi otcovských dávali ku potřebám. Tirsata dal na poklad tisíc drachem zlata, bání padesát, sukni kněžských pět set a třiceti. ⁷¹Knížata také čeledi otcovských dali na poklad ku potřebám dvaceti tisíc drachem zlata, a stříbra liber dva tisíce a dvě stě. ⁷²Což pak dali jiní z lidu, bylo zlata dvacet tisíc drachem, a stříbra dva tisíce liber, a sukni kněžských šedesát sedm. ⁷³A tak osadili se kněží a Levítové, a vrátní i zpěváci, lid a Netinejšti, i všecken Izrael v městech svých. I nastal měsíc sedmý, a synové Izraelští byli v městech svých.

8I shromáždil se všecken lid jednomyslně do ulice, kteráž jest proti bráně vodné, a řekli Ezdrášovi učiteli, aby

přinesl knihu zákona Mojžíšova, kterýž vydal Hospodin lidu Izraelskému. ²Tedy přinesl Ezdráš kněz zákon před to shromáždění mužů i žen i všech, kteříž by rozumně poslouchati mohli, prvního dne měsíce sedmého. ³I četl v něm na té ulici, kteráž jest proti bráně vodné, od jitra až do poledne, při přítomnosti mužů i žen, i kteřížkoli rozuměti mohli. A uši všeho lidu obráceny byly k knize zákona. ⁴Stál pak Ezdráš učitel na kazatelnici dřevěné, kterouž byli udělali k té věci, a stál podlé něho Mattitiáš, Sema, Anaiáš, Uriáš, Helkiáš a Maaseiáš, po pravé ruce jeho, po levé pak Pedaiáš, Misael, Malkiáš, Chasum, Chasbaddana, Zachariáš a Mesullam. ⁵Otevřel tedy Ezdráš knihu před očima všeho lidu, (nebo výše stál než všecken lid). Kterouž jakž otevřel, povstal všecken lid. ⁶I dobrořečil Ezdráš Hospodinu Bohu velikému, a všecken lid odpovídal: Amen, amen, pozdvihující rukou svých, a skloňující hlavy, poklonu učinili Hospodinu tváří k zemi. ⁷Tak i Jesua, Báni, Serebiáš, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodiáš, Maaseiáš, Kelita, Azariáš, Jozabad, Chanan, Pelaiáš, a Levítové vyučovali lid zákonu. Lid pak byl na místě svém. ⁸Nebo čtli v té knize v zákoně Božím srozumitelně, a vykládající smysl, vysvětlovali to, což čtli. ⁹Potom řekl Nehemiáš, jinak Tirsata, a Ezdráš kněz, učitel, a Levítové, kteříž lid vyučovali, všemu lidu: Den tento posvěcený jest Hospodinu Bohu vašemu, nekvěltež, ani plačte. (Nebo plakal všecken lid, když slyšeli slova zákona.) ¹⁰Ale jděte, řekl jim, a jezte tučné věci, a píte sladké, sdílejte se s těmi, kteříž nemají nic připraveno. Den zajisté tento svatý jest Pánu našemu, protože nermuttež se, nýbrž radost Hospodinova budiž síla vaše. ¹¹A když tak Levítové pospokojili všeho lidu, mluvíce: Mlčte, nebo den svatý jest, a nermutte se, ¹²Odšel všecken lid, aby jedli a pili, a aby se sdíleli. I veselili se velmi, proto že srozuměli slovům těm, kteráž jim v známost uvedli. ¹³Potom nazejtří sešla se knížata čeledí otcovských ze všeho lidu, kněží i Levítové k Ezdrášovi učiteli, aby vyrozuměli slovům zákona. ¹⁴Našli pak napsáno v zákoně, že přikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby bydlili synové Izraelští v stáncích na slavnost měsíce sedmého, ¹⁵A aby dali prohlásiti a provolati po všech městech svých i v Jeruzalémě, řkouce: Vyjděte na hory, a přineste ratolestí olivových a ratolestí dříví borového, a ratolestí myrtových, i ratolestí palmových, a ratolestí dříví hustého, abyste nadělali stánků, tak jakž psáno jest. ¹⁶Protož vyšed lid, přinesli a nadělali sobě stánků, jeden každý na střeše své, i v síních svých, i v síních domu Božího, i v ulici brány vodné, i v ulici brány Efraim. ¹⁷A tak nadělali stánků všecko shromáždění těch, jenž se vrátili z zajetí, a bydlili v nich, (ačkoli nečinili tak synové Izraelští ode dnů Jozue syna Nun, až do dne toho). I byla radost velmi veliká. ¹⁸Četl pak v knize zákona Božího na každý den, od prvního dne až do posledního, a drželi slavnost za sedm dní. Osmého pak dne byl svátek podlé obyčeje.

9Potom dvacátého čtvrtého dne téhož měsíce shromáždili se synové Izraelští, a postíce se v žíních, posypali se prs-

tí, ²(Oddělilo se pak bylo símě Izraelské ode všech cizozemců), a stojíce, vyznávali hříchy své i nepravosti otců svých. ³I stáli na místech svých, a čtli v knize zákona Hospodina Boha svého čtyřikrát za den, a čtyřikrát vyznávali a klaněli se Hospodinu Bohu svému. ⁴Za tím vystoupivše na výstupek Levítský Jesua a Báni, Kadmiel, Sebaniáš, Buni, Serebiáš, Báni a Chenani, volali hlasem velikým k Hospodinu Bohu svému. ⁵A řekli Levítové ti, Jesua, Kadmiel, Báni, Chasabniáš, Serebiáš, Hodiáš, Sebaniáš a Petachiáš: Vstaňte, dobrořečte Hospodinu Bohu svému, od věků až na věky, a ať dobrořečí slavnému jménu jeho, a vyššímu nad každé dobrořečení i chválu. ⁶Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všecko vojsko jejich, zemi i všecko, což jest na ní, moře i všecko, což jest v nich, obživuješ také všecko, ano i vojska nebeská před tebou se sklánějí. ⁷Ty jsi, Hospodine, Bůh ten, kterýž jsi vyvolil Abrama, a vyvedl jej z Ur Kaldejských, a dal jsi jemu jméno Abraham. ⁸A nalezl jsi srdce jeho věrné před sebou, a učinil jsi s ním smlouvu, že dáš zemi Kananejského, Hetejského, Amorejského, Ferezejského, Jebuzejského a Gergezejského, že dáš ji semeni jeho, a naplnils slova svá, nebo spravedlivý jsi ty. ⁹Popatřil jsi zajisté na trápení otců našich v Egyptě, a křik jejich vyslyšel jsi při moři Rudém. ¹⁰A ukazovals znamení a zázraky na Faraonovi i na všech služebnících jeho, i na všem lidu země jeho; nebo věděl jsi, že jsou pýchu provodili nad nimi. Čímž jsi dobyl sobě jména, jakž se to podnes vidí. ¹¹Nadto i moře jsi před nimi rozdělil, tak že přešli prostředkem moře po suše, a ty, jenž je stihali, uvrhl jsi do hlubin, jako kámen do vody veliké. ¹²A sloupem oblakovým vodils je ve dne, a sloupem ohnivým v noci, osvětčuje jim cestu, kudy by jíti měli. ¹³Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a přikázání dobrá. ¹⁴Též i sobotu svou svatou známou jsi jim učinil, a přikázání, ustanovení i zákon vydals jim skrze Mojžíše, služebníka svého. ¹⁵Také i chléb s nebe dal jsi jim v hladu jejich, a vodu z skály vyvedl jsi jim v žízni jejich, a rozkázal jsi jim, aby šli a dědičně vládli zemi, kterouž jsi zdvihna ruku svou, přísáhl dáti jim. ¹⁶Oni pak a otcové naši pyšně sobě počínali, a zatvrdivše šíji svou, neposlouchali přikázání tvých. ¹⁷Nýbrž hned nechtěli slyšeti, aniž se rozpomenuli na divné činy tvé, kteréž jsi působil při nich, a zatvrdivše šíji svou, ustavovali sobě vůdce, chtějíce se navrátiti k porobení svému z zarputilosti své. Ty však, Bože, snadný k odpuštění, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství, neopustils jich. ¹⁸Ano i tehďáž, když sobě udělali tele slité a řekli: Tito jsou bohové tvoji, kteříž tě vyvedli z Egypta, a dopustili se velikého rouhání. ¹⁹Ty však pro svá mnohá slitování neopustil jsi jich na poušti. Sloup oblakový neodcházel od nich ve dne, veda je po cestě, ani sloup ohnivý v noci, osvětčuje je a cestu, po níž jíti měli. ²⁰Nadto Ducha svého dobrého dal jsi k vyučování jich, manny své také neodjals od úst jejich, a vodu dal jsi jim v žízni jejich. ²¹A tak za čtyřiceti let krmil

jsi je na poušti. V ničemž nedostatku neměli, oděv jejich nezvetšel, a nohy jejich se neodhnetly. ²²Potom dal jsi jim království a národy, kteréž jsi rozehnal do koutů, tak že dědičně obdrželi zemi Seonovu, a zemi krále Ezebon, i zemi Oga krále Bázan. ²³Synů pak jejich rozmnožil jsi jako hvězdy nebeské, a uvedl jsi je do země, o kteréž jsi byl řekl otcům jejich, že do ní vejdou, aby jí vládli. ²⁴Nebo všedše synové, dědičně obdrželi zemi tu, když jsi snížil před nimi obyvatele té země Kananejské, a dals je v ruku jejich, i krále jejich, i národy té země, aby s nimi nakládali podle vůle své. ²⁵A tak vzali města hrazená i pole úrodná, a dědičně ujali domy plné všeho dobrého, studnice vykopané, vinice a olivovní, i stromovní ovoce nesoucí velmi mnohé. I jedli, a nasyceni jsouce, vytyli, a v dobrodiní tvém hojném rozkoší oplývali. ²⁶Když pak popouzejíce tě, zprotivili se tobě, završše zákon tvůj za hřbet svůj, a proroky tvé zmordovali, kteříž jim osvědčovali, aby je obrátili k tobě, a dopouštěli se velikého rouhání, ²⁷Dával jsi je v ruku nepřátel jejich, kteříž je ssuzovali. A když v čas ssouzení svého volali k tobě, tys je s nebe vyslyšchal, a podle mnohých slitování svých dával jsi jim vysvoboditele, kteříž je vysvobozovali z ruky nepřátel jejich. ²⁸Mezitím, jakž jen oddechnutí měli, zase znovu činili zlé před tebou, a protož pouštěl jsi je v ruku nepřátel jejich, aby panovali nad nimi. Když se pak opět obrátili, a křičeli k tobě, tys je s nebe vyslyšchal a vysvobozoval podle slitování svých po mnohé časy. ²⁹A napomínals jich, abys je obrátil k zákonu svému, ale oni pyšně sobě počínali, a neposlouchali přikázání tvých, a proti soudům tvým hřešili, v nichžto, činili by je člověk, byl by živ. Nýbrž plece svého uchylujíce, šíjí svou zatvrzovali, a neposlouchali. ³⁰A však shovával jsi jim po mnohá léta, osvědčuje jim duchem svým skrze proroky své, a když neposlouchali, dal jsi je v ruku národům zemí. ³¹Ale pro slitování svá mnohá nedals jim do konce zahynouti, aniž jsi jich opustil, proto že jsi Bůh milostivý a lítostivý. ³²Nyní tedy, ó Bože náš, silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž ostříháš smlouvy a milosrdenství, nechť to není u tebe za málo, že ty všechny těžkosti na nás přišly, na krále naše, knížata naše, kněží naše, proroky naše i na otce naše, a na všecken lid tvůj, hned ode dnů králů Assyrských, až do tohoto dne, ³³Ačkoli ty jsi spravedlivý ve všech těch věcech, kteréž přišly na nás. Nebo jsi spravedlivě to učinil, ale my jsme bezbožně činili. ³⁴I králové naši, knížata naše, kněží naši i otcové naši neplnili zákona tvého, aniž šetřili přikázání tvých a svědectví tvých, jimiž se jim osvědčoval. ³⁵Nebo oni v království svém a v dobrodiní tvém hojném, kteréž jsi jim ukazoval, a v zemi široké a úrodné, kterouž jsi jim dal, nesloužili tobě, aniž se odvrátili od činů svých zlých. ³⁶Aj, my jsme dnes manové, a to v zemi, kterouž jsi dal otcům našim, aby jedli ovoce její a dobré věci její, aj, jsme v ní manové. ³⁷Jižť úrody své vydává v hojnosti králům, kteréž jsi postavil nad námi pro hříchy naše, a oniť i nad těly našimi se potřásají, i nad hovy našimi podle vůle své, tak že jsme u veliké úzkosti. ³⁸Se všim však

tím činíme smlouvu nepohnutelnou, i zapisujeme, kteréž potvrzují knížata naše, Levítové naši, i kněží naši.

10Kterž pak potvrzovali, byli tito: Nehemiáš Tirsata, syn Chachaliášův, a Sedechiáš, ²Saraiáš, Azariáš, Jeremiáš, ³Paschur, Amariáš, Malkiáš, ⁴Chattus, Sebaníáš, Malluch, ⁵Charim, Meremot, Abdiáš, ⁶Daniel, Ginneton, Báruch, ⁷Mesullam, Abiáš, Miamin, ⁸Maaseiáš, Bilkai, Semaiáš. To kněží. ⁹Levítové pak: Jesua syn Azaniášův, Binui z synů Chenadad, Kadmiel. ¹⁰Bratří pak jejich: Sebaníáš, Hodiáš, Kelita, Pelaiáš, Chanan, ¹¹Mícha, Rechob, Chasabiáš, ¹²Zakur, Serebiáš, Sebaníáš, ¹³Hodiáš, Báni, Beninu. ¹⁴Přední z lidu: Paros, Pachat Moáb, Elam, Zattu, Báni, ¹⁵Bunni, Azgad, Bebai, ¹⁶Adoniáš, Bigvai, Adin, ¹⁷Ater, Ezechiáš, Azur, ¹⁸Hodiáš, Chasum, Bezai, ¹⁹Charif, Anatot, Nebai, ²⁰Magpias, Mesullam, Chezir, ²¹Mesezabel, Sádoch, Jaddua, ²²Pelatiáš, Chanan, Anaiáš, ²³Ozeáš, Chananíáš, Chasub, ²⁴Loches, Pilcha, Sobek, ²⁵Rechum, Chasabna, Maaseiáš, ²⁶Achiáš, Chanan, Anan, ²⁷Malluch, Charim, Baana. ²⁸Tak i jiní z lidu, kněží, Levítů, vrátých, zpěváků, Netinejských i všickni, kteříž se oddělili od národů zemí k zákonu Božímu, ženy jejich, synové jejich i dcery jejich, každý umělý a rozumný, ²⁹Chopivše se téhož s bratřími svými a těmi, kteříž byli přednější, přistupovali, prokletím a přísahou se zavazující: Že budeme choditi v zákoně Božím, kterýž vydán jest skrze Mojžíše služebníka Božího, a ostříhati i plniti všecka přikázání Hospodina Pána našeho, i soudy jeho, i ustanovení jeho; ³⁰Také že nebudeme dávatí dcer svých národům zemí, ani dcer jejich bráti synům svým, ³¹Ani od cizozemců, kteříž by nám přinášeli jaké koupě a jakékoli potravy v den sobotní na prodej, přijímati v sobotu aneb v sváteční den, a že necháme roli sedmého léta, i všelikého dobývání dluhu. ³²I to nařídili jsme mezi sebou, abychom dávali třetí díl lotu na každý rok k službě domu Boha našeho, ³³Na chleby zpořádání, i obět ustavičnou, i na zápal ustavičný k sobotám, novměsícům a slavnostem, i na věci svaté, i oběti za hříchy k očištění Izraele, i na všecko přísluhování domu Boha našeho. ³⁴Metali jsme i losy s strany kněží, Levítů i lidu, příčinou dříví nošení, aby ho dodávali do domu Boha našeho, čeledem otců našich časy vyměřenými, rok po roku, aby hořelo na oltáři Hospodina Boha našeho, jakž psáno jest v zákoně. ³⁵Také, že chceme přináseti prvotiny země své, i prvotiny všelikého ovoce každého stromu, rok po roku do domu Hospodinova. ³⁶K tomu i prvorozené syny své, i hovádku svá, (jakož psáno jest v zákoně), i prvorozené z skotů i bravů svých, že přináseti budeme do domu Boha svého, kněžím přísluhujícím v domě Boha našeho. ³⁷A prvotiny těsta svého i obětí svých, i ovoce všelijakého stromu, mstu i oleje nového, aby přinášeli kněžím do pokojů domu Boha našeho, a desátky země naší Levítům. A Levítové desátky ty vybíratí budou po všech městech, v nichž pracovati budeme. ³⁸Bude pak při tom kněz, syn Aronův, s Levítů, když Levítové ty desátky vyberou, a Levítové sami vnesou

desátek z desátek do domu Boha našeho, do pokojů v domě skladu. ³⁹Nebo do těch pokojů donášeti budou synové Izraelští i synové Lévi oběti obilí, mstu a oleje nového, (kdež jsou nádoby svatyně), i kněží přísluhující, vrátní i zpěváci, aby chom neopouštěli domu Boha svého.

11I přebývala knížata lidu v Jeruzalémě. Jiný pak lid metalí losy, aby vzali desátého člověka k bydlení v Jeruzalémě městě svatém, ale devět dílů v jiných městech, ²Ačkoli dobrořečil lid všechněm mužům těm, kteříž se sami dobrovolně podali k bydlení v Jeruzalémě. ³A tito jsou přednější té krajiny, kteříž se osadili v Jeruzalémě. (V jiných pak městech Judských bydlili jeden každý v vládařství svém, po městech svých, lid Izraelský, kněží a Levítové, i Netinejší, též i synové služebníků Šalomounových.) ⁴A tak v Jeruzalémě bydlili někteří z synů Judových i z synů Beniaminových. Z Judových: Ataiáš syn Uziáše, syna Zachariášova, syna Amariášova, syna Sefatiášova, syna Mahalaleelova z synů Fáresových. ⁵Též Maaseiáš syn Bárucha, syna Kolchozy, syna Chazaiášova, syna Adaiášova, syna Joiaribova, syna Zachariášova, syna Silonského. ⁶Všech synů Fáresových, bydlících v Jeruzalémě, čtyři sta šedesáte osm, mužů udatných. ⁷Synové Beniaminovi tito: Sallu syn Mesullama, syna Joedova, syna Pedaiášova, syna Kolaiášova, syna Maaseiášova, syna Itielova, syna Izaiášova. ⁸A po něm Gabai, Sallai. Všech devět set dvaceti osm. ⁹Joel pak syn Zichri byl jim představen, a Juda syn Senua nad městem druhý po něm. ¹⁰Z kněží: Jedaiáš syn Joiaribův a Jachin. ¹¹Saraiáš syn Helkiáše, syna Mesullama, syna Sadochova, syna Meraiotova, syna Achitobova, přední v domě Božím. ¹²Bratří pak jejich, přísluhujících v tom domě, osm set dvaceti dva. A Adaiáš syn Jerochama, syna Pelaiášova, syna Amzi, syna Zachariášova, syna Paschurova, syna Malkiášova, ¹³A bratří jeho, knížat čeledi otcovských, dvě stě čtyřiceti dva. A Amassai syn Azarele, syna Achzai, syna Mesillemotova, syna Immerova. ¹⁴Bratří pak jejich, mužů udatných, sto dvaceti osm, jimž představen byl Zabdiel syn Gedolimův. ¹⁵Z Levítů tito: Semaiáš syn Chasuby, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, syna Bunni. ¹⁶A Sabetai s Jozabadem byli nad dílem při domě Božím vně, z předních Levítů. ¹⁷A Mataniáš syn Míchy, syna Zabdi, syna Azafova, přední, začínal chvály a modlitbu. A Bakbukiáš druhý z bratří jeho, a Abda syn Sammua, syna Galalova, syna Jedutunova. ¹⁸Všech Levítů v městě svatém dvě stě osmdesát a čtyři. ¹⁹Z vrátných: Akkub, Talmon a bratří jejich, strážní u bran, sto sedmdesát a dva. ²⁰Ostatek pak lidu Izraelského, kněží a Levítů, bydlili ve všech městech Judských, jeden každý v dědictví svém. ²¹Ale Netinejší bydlili v Ofel, Zicha pak a Gispa byli představeni Netinejským. ²²Představený pak Levítům v Jeruzalémě byl Uzi syn Báni, syna Chasabiášova, syna Mataniášova, syna Míchova z synů Azafových, jenž byli zpěváci při službě domu Božího. ²³Nebo poručení královské bylo o nich, a stále odměření pro zpěváky na každý

den. ²⁴A Petachiáš syn Mesezabelův, z synů Záry syna Judova, místo královské držící v každém jednání k lidu. ²⁵Ve všech pak s poli jejich, z synů Judových bydlili v Kariatarbe a v vesnicích jeho, v Dibon a vesnicích jeho, v Jekabsael i ve všech jeho, ²⁶A v Jesua, v Molada, v Betfelet, ²⁷A v Azarsual, v Bersabé i v vesnicích jeho. ²⁸A v Sicelechu, v Mechona, i v vesnicích jeho, ²⁹V Enremmon, v Zaraha, v Jarmut, ³⁰V Zanoé, v Adulam i ve všech jeho, v Lachis s poli jeho, v Azeka a vesnicích jeho. A tak bydlili od Bersabé až do Gehinnom. ³¹Synové pak Beniaminovi z Gabaa v Michmas, v Aia, v Bethel i v vesnicích jeho, ³²V Anatot, v Nobe, v Anania, ³³V Azor, v Ráma, v Gittaim, ³⁴V Chadid, v Seboim, v Neballat, ³⁵V Lod, v Ono a v údolí řemeslníků. ³⁶Z Levítů pak někteří bydlili v dílech Judských a Beniaminských.

12Tito pak jsou kněží a Levítové, kteříž se byli navrátili s Zorobábelem synem Salatielovým, a s Jesua: Saraiáš, Jeremiáš, Ezdráš, ²Amariáš, Malluch, Chattus, ³Sechaniáš, Rechum, Meremot, ⁴Iddo, Ginnetoi, Abiáš, ⁵Miamin, Madiáš, Bilga, ⁶Semaiáš, Joiarib, Jedaiáš, ⁷Sallu, Amok, Helkiáš, Jedaiáš. Ti byli přednější z kněží a bratří svých za času Jesua. ⁸Levítové pak: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebiáš, Juda; Mattaniáš, postavený nad zpěvy chvalitebnými s bratřími svými. ⁹A Bakbukiáš a Unni, bratří jejich, byli naproti nim v pořádcích svých. ¹⁰Jesua pak zplodil Joiakima, a Joiakim zplodil Eliasiba, Eliasib pak zplodil Joiadu. ¹¹A Joiada zplodil Jonatana, Jonatan pak zplodil Jaddua. ¹²Za času pak Joiakima byli přední kněží z čeledi otcovských: Z Saraiášovy Meraiáš, z Jeremiášovy Chananiáš, ¹³Z Ezdrášovy Mesullam, z Amariášovy Jochanan, ¹⁴Z Melichovy Jonatan, z Sebanášovy Jozef, ¹⁵Z Charimovy Adna, z Meraiotovy Chelkai, ¹⁶Z Iddovy Zachariáš, z Ginnetonovy Mesullam, ¹⁷Z Abiášovy Zichri, z Miniaminovy a z Moadiášovy Piltai, ¹⁸Z Bilgovy Sammua, z Semaiášovy Jonatan, ¹⁹Z Joiaribovy Mattenai, z Jedaiášovy Uzi, ²⁰Z Sallaiovy Kallai, z Amokovy Heber, ²¹Z Helkiášovy Chasabiáš, z Jedaiášovy Natanael. ²²Levítové pak přednější z čeledi otcovských za dnů Eliasiba, Joiady, Jochanaana a Jaddua, zapsáni jsou až do kralování Daria Perského. ²³Synové, pravím, Lévi, přední v čeledech otcovských, zapsáni jsou v knize Paralipomenon, až do času Jochanaana syna Eliasibova. ²⁴Potom přední Levítové: Chasabiáš, Serebiáš, a Jesua syn Kadmielův, a bratří jejich naproti nim k chválení a oslavování Boha, podle nařízení Davida muže Božího, třída proti třídě. ²⁵Mataniáš, Bakbukiáš, Abdiáš, Mesullam, Talmon, Akkub, držící stráž vrátných při domu pokladů u bran. ²⁶Ti byli za času Joiakima, syna Jesua, syna Jozadakova, a za času Nehemiáše vůdce, a Ezdráše kněze a učitele. ²⁷Ku posvěcování pak zdí Jeruzalémských shlédávali Levítové ze všech míst jejich, aby je přivedli do Jeruzaléma, aby vykonali posvěcení a veselí, a to s oslavováním a zpěvy, cymbály, loutnami a harfami. ²⁸Protož shromáždění jsou synové zpěváků, i z rovin okolo Jeruza-

léma, i ze vsí Netofatských, ²⁹Těž z domu Galgal, a z polí Gaba i Azmavet; nebo vsi stavěli sobě zpěváci okolo Jeruzaléma. ³⁰A očistivše se kněží a Levítové, očistili také lid, brány i zed. ³¹Za tím rozkázal jsem vstoupiti knížatům Judským na zed, a postavil jsem dva houfy veliké oslavujících, z nichž jedni šli na pravo, od horní strany zdi k bráně hnojné. ³²A za těmi šel Hosaiáš a polovice knížat Judských, ³³Těž Azariáš, Ezdráš, a Mesullam, ³⁴Juda, Beniamin, Semaiáš a Jeremiáš. ³⁵Potom za syny kněžskými s trubami Zachariáš syn Jonatana, syna Semaiášova, syna Mattaniášova, syna Michaiášova, syna Zakurova, syna Azafova. ³⁶A bratří jeho: Semaiáš, Azarel, Milalai, Gilalai, Maai, Natanael a Juda, Chanani s nástroji hudebnými Davida muže Božího, Ezdráš pak učitel před nimi. ³⁷Potom k bráně u studnice, kteráž naproti nim byla, vstupovali po stupních města Davidova, kudy se chodí na zed, a ode zdi při domě Davidově, až k bráně vodné k východu. ³⁸Houf pak druhý oslavujících bral se naproti oněmno, a já za nimi, a polovice lidu po zdi od věže Tannurim až ke zdi široké, ³⁹A od brány Efraim k bráně staré, a k bráně rybné, a věži Chananeel, a věži Mea, až k bráně bravné. I zastavili se v bráně strážě. ⁴⁰Potom zastavili se oba houfové oslavujících v domě Božím, i já, a polovice knížat se mnou. ⁴¹Ano i kněží: Eliakim, Maaseiáš, Miniamin, Michaiáš, Elioenai, Zachariáš, Chananiáš, s trubami, ⁴²A Maaseiáš, Semaiáš, Eleazar, Uzi, Jochanan, Malkiáš, Elam a Ezer. Zpěváci pak zvučně zpívali s Izrachiášem představeným svým. ⁴³Obětovali také v ten den oběti veliké, a veselili se; nebo Bůh obveselil je veselím velikým. Ano i ženy a děti veselily se, tak že bylo slyšáno veselí Jeruzaléma opodál. ⁴⁴Mezi tím zřízení jsou v ten den muži nad komorami k pokladům a k obětem, i k prvotinám a k desátkům, aby shromažďovali do nich s polí městských díly, zákonem vyměřené kněžím a Levítům; nebo veselil se Juda z kněží a Levitů přistojících, ⁴⁵Kteríž držeti měli stráž Boha svého, a stráž očišťování, a zpěváků i vrátných, podlé nařízení Davidova a Šalomouna syna jeho. ⁴⁶Nebo za času Davidova a Azafova od starodávna přední zpěváci k zpívání, chválení a oslavování Boha stáli před ním. ⁴⁷Pročež všecken Izrael za dnů Zorobábele a za času Nehemiáše dávali díly pro zpěváky a vrátné, na každý den stálé odměření, a odvodili je Levítům, Levítové pak dávali synům Aronovým.

13V ten den čteno jest v knize Mojžíšově, tak že lid slyšeti mohl. I nalezeno v ní napsáno, že nemá vjíti Ammonitský a Moábský do shromáždění Božího až na věky, ²Proto že nevyšli proti synům Izraelským s chlebem a s vodou, ale najali ze mzdy proti nim Baláma, aby jim zlořečil, ačkoli obrátil Bůh náš to zlořečení v požehnaní. ³Stalo se pak, když slyšeli zákon, že odmísili všechny přimíšené od Izraele. ⁴Ale před tím Eliasib kněz, správce komory domu Boha našeho, spřiznil se s Tobiášem. ⁵Kterémuž udělal pokoj veliký, kdež prvé skládali dary, kadidlo a nádoby, a desátky z obilí, mstu a oleje nového, nařízené Levítům

a zpěvákům i vrátným, též i obět kněžím. ⁶Ale když se to vše dalo, nebyl jsem v Jeruzalémě. Nebo léta třidcátého druhého Artaxerxa krále Babylonského přišel jsem k králi, a po přeběhnutí let, vyžádán jsem na králi. ⁷Když jsem pak přišel do Jeruzaléma, srozuměl jsem tomu zlému, co učinil Eliasib pro Tobiáše, udělav mu pokoj v síních domu Božího. ⁸Což mi se velmi nelíbilo. Protož vyházel jsem všecko nádobí domu Tobiášova ven z toho pokoje. ⁹A rozkázal jsem očistiti ty pokoje. I vnesl jsem tam zase nádoby domu Božího, dary a kadidlo. ¹⁰Potom dověděl se, že dílové Levítům nebyli dáváni, a že rozběhli se jeden každý na svou roli, Levítové i zpěváci vedoucí práci, ¹¹Protož domlouval jsem se na starší, řka: Proč jest opuštěn dům Boží? A shromáždív je, postavil jsem je na místě jejich. ¹²A všecken Juda přinášeli desátky obilí, mstu a oleje nového do skladů. ¹³A ustanovil jsem úředníky nad sklady: Selemiáše kněze, a Sádocha učitele, a Pedaiáše z Levitů, přidav k nim Chanana syna Zakurova, syna Mattaniášova; nebo za věrné jmíni byli. A ti měli rozdělovati bratřím svým. ¹⁴Budiž pamětliv na mne, Bože můj, pro to, a nevyhlazuj dobrodiní mých, kteráž jsem prokázal k domu Boha svého i k službám jeho. ¹⁵V těch dnech viděl jsem v Judstvu, ani tlačí presem v sobotu, a přinášejí snopy, kteréž nakládali na osly, též víno, hrozny, fiky i všeliká břemena, a snášejí v den sobotní do Jeruzaléma. I domlouval jsem jim v ten den, když prodávali potravu. ¹⁶Tyrští také, kteříž bydlili v něm, nosili ryby i všelijaké koupě, a prodávali v sobotu synům Juda, a to v Jeruzalémě. ¹⁷Protož jsem domlouval starším Judským, a řekl jsem jim: Jaká jest to nepravost, kterouž činíte, poškvřňující dne sobotního? ¹⁸Zdaliž jsou tak nečinili otcové vaši? Pročež Bůh náš přivedl na nás všecko toto zlé, i na toto město, a vy přidáváte hněvivosti na Izraele, poškvřňující soboty. ¹⁹Když tedy byly v stínu brány Jeruzalémské před sobotou, rozkázal jsem zavřítí brány, a rozkázal jsem, aby jich neotvírali až po sobotě. K tomu i z služebníků svých některé postavil jsem v bráně, aby náklad nebyl vezen do města v sobotu. ²⁰Protož zůstali kupci a prodavači všelijakých věcí prodajných vně před Jeruzalémem, jednou i podruhé. ²¹I osvědčil jsem se jim, řka jim: Proč zůstáváte přes noc naproti zdi? Učiníte-li to více, vztáhnu ruku na vás. Od té chvíle nepřicházeli v sobotu. ²²Rozkázal jsem pak Levítům, aby se očistili, a přijdouce, ostříhali bran, a světili den sobotní. Také i v tom pamatuj na mne, Bože můj, a buď mi milostiv podlé množství milosrdenství svého. ²³V těch dnech spatřil jsem také Židy, kteříž byli pojali ženy Azotské, Ammonitské a Moábské, ²⁴An synové jejich mluvili od polu Azotsky, a neuměli mluvit Židovsky, ale podlé jazyku každého toho lidu. ²⁵Protož domlouval jsem jim, a zlořečil jsem jim, a některé z nich bil jsem a rval, přísahou je zavazuje skrze Boha, řka: Budete-li dávatí dcery své synům jejich, aneb brátí dcery jejich synům svým neb sobě, zlořečení budete. ²⁶Zdaliž tím nezhrěšil Šalomoun král Izraelský? Ješto ve mnohých národech nebylo krále jemu podobného, kte-

rýž byl milý Bohu svému, tak že ustanovil jej Bůh králem nade vším Izraelem, však i toho k hříchu přivedly ženy cizozemky. ²⁷A vám zdali povolíme, abyste se dopouštěli všeho toho zlého velikého, a přestupovali proti Bohu svému, pojmajíce ženy cizozemky? ²⁸Z synů pak Joiady syna Eliasiba, kněze nejvyššího, jeden byl zeť Sanballata Choronského, kteréhož jsem zahnal od sebe. ²⁹Budiž pamětliv na to, Bože můj, proti těm, kteříž poškvřňují kněžství, a smlouvy kněžské i Levítské. ³⁰Protož jsem je vyčistil od všelikého cizozemce, a ustanovil jsem zase třídy kněžím a Levítům, jednomu každému v práci jeho, ³¹I nošení dříví k obětem časy uloženými, též i prvotin. Budiž pamětliv na mne, Bože můj, k mému dobrému.

Ester

1Stalo se pak za času krále Asvera, (to jest ten Asverus, jenž kraloval od Indie až k Mouřenínské zemi nad sto dvadacíti a sedmi krajinami), ²Že toho času, když seděl král Asverus na stolici království svého, jenž byla v Susan, městě královském, ³Léta třetího kralování svého, učinil u sebe hody všecněm knížatům svým a služebníkům svým, nejznamenitějším Perským a Médkým, hejtmanům a vládařům nad krajinami, ⁴Ukazuje bohatství, slávu království svého a čest, i ozdoby důstojnosti své za mnoho dnů, totiž za sto a osmdesáte dnů. ⁵(A když se vyplnili dnové ti, učinil král všemu lidu, což ho koli bylo v Susan městě královském, od největšího až do nejmenšího, hody za sedm dní na paláci v zahradě při domě královském.) ⁶Těž čalouny bílé, zelené a z postavce modrého, zavěšené na provázcích kmentových a šarlatových u kroužků stříbrných, na sloupích mramorových, lůžka zlatá a stříbrná na podlaže porfyretové a mramorové, pariové a socharetové. ⁷Nápoj pak dávali v nádobách zlatých, a to v nádobách jiných a jiných, i vína královského v hojnosti, jakž slušelo na krále. ⁸Ale ku pití, podlé nařízení, žádný nenutil. Nebo tak poručil král všecněm správěcům domu svého, aby činili podlé vůle jednoho každého. ⁹Také i královna Vasti učinila hody ženám v domě královském krále Asvera. ¹⁰Dne pak sedmého, když se podveselil král vínem, rozkázal Mehumanovi, Biztovi, Charbonovi, Bigtovi a Abagtovi, Zetarovi a Karakasovi, sedmi komorníkům, kteříž sloužili před obličejem krále Asvera, ¹¹Aby přivedli Vasti královnu před obličej krále v koruně královské, aby okázal národům i knížatům krásu její; nebo velmi krásná byla. ¹²Ale odepřela královna Vasti přijít k rozkazu královskému, skrze ty komorníky vzkázanému. Pročež král rozhněval se velmi a rozpálil se hněvem sám v sobě. ¹³I řekl král mudrcům znajícím časy, (nebo tak každé věci podával král na všechny zběhlé v právích a soudech), ¹⁴A nejbližšímu sebe Charsenovi, Setarovi, Admatovi, Tarsisovi, Meresovi, Marsenovi, Memuchanovi, sedmi vývodám Perským a Médkým, jenž vídali tvář královskou, a sedali první po králi: ¹⁵Co se má podlé práva státi s královnou Vasti, proto že nevyplnila rozkazu krále Asvera, stalého skrze komorníky? ¹⁶Tedy řekl Memuchan před králem i knížaty: Ne proti samému králi zavinila královna Vasti, ale proti všecněm knížatům, a proti všecněm národům všech krajin Asvera krále. ¹⁷Nebo když se

donese to, co učinila královna, všech žen, zlehčí sobě muže své a řeknou: An král Asverus rozkázal přivésti královnu Vasti před obličej svůj, a však nepřišla. ¹⁸Nýbrž ještě tohoto dne budou to mluvit kněžny Perské a Médké, (kteréž slyšely, co učinila královna), všecněm knížatům královským, i naplodí se hojně pýchy a zpourey. ¹⁹Jestliže se tedy králi za dobré vidí, necht se stane výpověď královská od obličejeho, a necht jest vepsána mezi práva Perská a Médká, kteráž by nemohla změněna býti, že nechtěla přijíti Vasti před obličej krále Asvera, pročež království její dá král jiné, lepší nežli ona. ²⁰Tak když uslyší výpověď královskou, kterouž vyhlásiti dá po všem království svém, jakkoli veliké jest, všechny ženy v poctivosti míti budou manžely své, od největšího až do nejmenšího. ²¹I líbila se ta rada králi i knížatům, a učinil král podlé rady Memuchanovy. ²²A rozeslal listy do všech krajin královských, do jedné každé krajiny písmem jejím, a do každého národu jazykem jeho, aby každý muž byl pánem domu svého. Což oznámil každý hejtman lidu jazykem jeho.

2Ty věci když se zběhly, a když se upokojila prchlivost krále Asvera, zpomenu na Vasti a na to, což byla učinila, též i na to, jaká se výpověď stala proti ní. ²I řekli mladenci královští, služebníci jeho: Necht hledají králi mladice, panen krásných. ³A necht zřídí král úředníky ve všech krajinách království svého, kteříž by shromáždili všechny mladice, panny krásné, do Susan města královského, do domu ženského, pod stráž Hegai komorníka královského, strážce žen, a ať jim vydává okrasy jejich. ⁴A mladice, kteráž by se zalíbila králi, aby kralovala místo Vasti. I líbila se ta věc králi, a učinil tak. ⁵Byl pak jeden Žid v Susan, městě královském, jménem Mardocheus syn Jairův, syna Simei, syna Cis, z pokolení Beniamin. ⁶A ten byl přestěhován z Jeruzaléma s přestěhovanými, kteříž přestěhováni byli s Jekoniášem králem Judským, kteréhož přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský. ⁷Ten choval Hadassu, jinak Esteru, dceru strýce svého, proto že neměla otce ani matky. A děvčeka ta byla pěkné postavy a krásné tváři, kterouž po smrti otce a matky její vzal sobě Mardocheus za dceru. ⁸Stalo se tedy, když vyšlo slovo královské a rozkaz jeho, a když shromáždováno bylo panen mnoho do Susan, města královského, pod stráž Hegai, že i Ester vzata byla do domu královského pod stráž Hegai, strážného nad ženami.

⁹I líbila se jemu ta mladice, a našla milost u něho. Pročež i hned dal jí okrasu její a díl její, a sedm panen způsobných z domu královského; k tomu opatření její i jejích panen proměnil v lepší v domě ženském. ¹⁰Neoznámila pak Ester lidu svého, ani rodiny své; nebo přikázal jí byl Mardocheus, aby nepravila. ¹¹Ale Mardocheus každého dne chodíval před síní domu ženského, aby zvěděl, jak se má Ester, a co se s ní děje. ¹²Když pak přišel jistý čas jedné každé panny, aby vešla před krále Asvera, když se vyplnilo při ní podlé práva žen, za dvanácte měsíců, (nebo za tolik dnů ozdobovaly se, šest měsíců olejem mirrovým, a šest měsíců věcmi vonnými a ozdobami ženskými), ¹³A tak přicházela panna před krále. Cožkoli řekla, dávalo se jí, aby s tím šla z domu žen až k domu královskému. ¹⁴U večer vcházela k králi, a ráno zase odcházela do druhého domu ženského, pod stráž Saasgazy, komorníka královského, strážce ženin. Nepřicházela více k králi, ale jestliže se líbila králi, povolána bývala ze jména. ¹⁵Tedy když přišel čas jistý Estery, dcery Abichaile, strýce Mardocheova, kterouž byl vzal sobě za dceru, aby vešla k králi, nežádala ničeho, než což řekl Hegai komorník královský, strážce žen. I líbila se Ester všechněm, kteříž ji viděli. ¹⁶A tak vzata jest Ester k králi Asverovi do domu jeho královského, měsíce desátého, (jenž jest měsíc Tebet), léta sedmého kralování jeho. ¹⁷I zamiloval král Ester nade všechny jiné ženy, a nalezla milost a lásku u něho nade všechny panny, tak že vstavil korunu královskou na hlavu její, a učinil ji královnou místo Vasti. ¹⁸K tomu také učinil král hody veliké všechněm knížatům svým a služebníkům svým, totiž hody Estery, a dal odpocínutí krajinám, a daroval je tak, jakž slušelo na krále. ¹⁹A když podruhé shromažďovány byly panny, a Mardocheus seděl u brány královské, ²⁰Ester pak neoznámila byla rodiny své a národu svého, jakž jí byl přikázal Mardocheus; nebo rozkázaní Mardocheovo Ester činila, jako i když chována byla u něho: ²¹V těch dnech, (když Mardocheus sedal u brány královské), rozhněval se Bigtan a Teres, dva komorníci královští z strážných prahu, a smýšleli o to, aby vztáhli ruce na krále Asvera. ²²Čehož dověděl se Mardocheus, oznámil to Ester královně, Ester pak oznámila králi jménem Mardocheovým. ²³A když bylo toho vyhledáváno, našlo se tak. I oběšení jsou ti oba na šibenici, a zapsáno jest to do kronik před králem.

3Po těch věcech zvelebil král Asverus Amanu syna Hammedatova Agagského, a vyvýšil ho, tak že vyzdvihl stolicí jeho nade všechna jiná knížata, kteříž byli při něm. ²A všickni služebníci královští, kteříž vcházeli do brány královské, klaněli se a padali před Amanem; nebo tak přikázal o něm král. Ale Mardocheus se neklaněl, ani padal. ³Protož řekli služebníci královští, kteříž byli v bráně královské, Mardocheovi: Proč přestupuješ přikázání královské? ⁴I stalo se, když o to s ním mluvivali každého dne, a neposlechl jich, že to oznámili Amanovi, aby viděli, bude-li stálý v svých slovích Mardocheus; nebo oznámil jim, že jest Žid. ⁵Vida

pak Aman, že se Mardocheus neklaní, ani padá před ním, naplněn jest Aman prchlivostí. ⁶Ale za malou věc sobě položil, vztáhnouti ruku na Mardochea samého, (nebo byli oznámili jemu, z kterého by lidu byl Mardocheus). Protož smýšlel Aman, aby zahubil národ Mardocheův, totiž všechny Židy, kteříž byli ve všem království Asverovu. ⁷Takž měsíce prvního, totiž měsíce Nisan, léta dvanáctého kralování Asverova, rozkázal uvrci pur, totiž los, před sebou ode dne ke dni, a od měsíce až do měsíce dvanáctého, jenž jest měsíc Adar. ⁸Nebo byl řekl Aman králi Asverovi: Jest lid jakýsi rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech krajinách království tvého, jejichž práva rozdílná jsou ode všech národů, práv pak královských neostříhají. Protož králi není užitečné, nechati jich. ⁹Jestliže se králi za dobré vidí, nechť se napíše, aby je zahladili, a já deset tisíc centněřů stříbra odvážím do rukou představeným té práci, aby je vnesli do komory královské. ¹⁰Tedy král sňav prsten svůj s ruky své, dal jej Amanovi synu Hammedatovu Agagskému, nepříteli Židovskému. ¹¹A řekl král Amanovi: Stříbro to daruji tobě i lid ten, abys naložil s ním, jakt se koli líbí. ¹²Protož povoláni jsou písaři královští téhož měsíce prvního třináctého dne, a psáno jest všecko tak, jakž přikázal Aman, k knížatům královským i vývodám, kteříž byli v jedné každé krajině, i hejtmanům jednoho každého národu, každé krajině vedlé písma jejího, a každému národu vedlé jazyku jeho; jménem krále Asvera psáno, a zapečetěno prstenem královským. ¹³I jsou posláni listové po poslích do všech krajin královských, aby hubili, mordovali a vyhladili všechny Židy, od mladého až do starce, děti i ženy, jednoho dne, totiž třináctého, měsíce dvanáctého, (jenž jest měsíc Adar), a loupeže jejich aby rozbitovali. ¹⁴Summa toho psání byla: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajině a oznámeno všechněm národům, aby hotovi byli ke dni tomu. ¹⁵Tedy vyjeli poslové stěží s poručením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, městě královském. Král pak a Aman seděli, kvasíce, ale měšťané Susan zkormoučení byli.

4: Mardocheus pak zvěděl všecko to, což se bylo stalo, roztrhl roucho své, a vzal na sebe žíní a popel, a jda po městě, křičel křikem velikým a žalostným. ²A přišel až před bránu královskou; nebo žádný neměl vcházeti do brány královské v oděvu žíněném. ³V každé také krajině i místě, kamžkoli slovo královské a výpověd jeho došla, kvílení veliké bylo od Židů, a púst, pláč i úpění, a žíní s popelem podestřeli sobě mnozí. ⁴Pročež přišedše děvečky Estery a komorníci její, oznámili jí to. I zarmoutila se královna velmi, a poslala šaty, aby oblékli Mardochea, a aby vzali žíní jeho od něho. Ale on jich nepřijal. ⁵Tedy zavolavši Ester Hatacha, jednoho z komorníků královských, kteréhož jí byl dal za služebníka, poručila mu o Mardocheovi, aby přezvěděl, co a proč by to bylo. ⁶Takž vyšel Hatach k Mardocheovi na ulici města, kteráž jest před branou královskou. ⁷I oznámil jemu Mardocheus všecko, co se mu přihodilo, i o té summě peněz, kterouž připověděl Aman dáti do komory královské

proti Židům, k vyhlazení jich. ⁸K tomu i připsal psané výpovědi, kteráž vyhlášena byla v Susan, aby zhubeni byli, dal jemu, aby ukázal Ester a oznámil jí, a aby jí rozkázal jíti k králi, a milosti hledati u něho, a prositi před tváří jeho za lid svůj. ⁹Tedy přišel Hatach, a oznámil Ester slova Mardocheova. ¹⁰I řekla Ester Hatachovi, a poručila mu oznámiti Mardocheovi: ¹¹Všickni služebníci království i lid krajin královských vědí, že kterýž by koli muž neb žena všel před krále do síně vnitřní, nejsa povolán, jedno právo o něm jest, aby hrdlo propadl, kromě toho, k komuž by král vztáhl berlu zlatou, že živ zůstane. Já pak nebyla jsem povolána, abych vešla k králi již třidceti dnů. ¹²Ale když oznámili Mardocheovi slova Estery, ¹³Řekl Mardocheus, aby zase oznámeno bylo Esteře: Nemysl sobě, abys zachována býti mohla v domě královském ze všech Židů. ¹⁴Nebo jestliže se umlčíš v tento čas, oddechnutí a vysvobození Židům přijde odjinud, ty pak a dům otce tvého zahynete. A kdo ví, ne pro tento-lis čas přišla k tomu království? ¹⁵I řekla Ester, aby zase oznámili Mardocheovi: ¹⁶Jdi a shromažď všechny Židy, což jest jich v Susan, a postě se za mne, a nejzte ani píte za tři dni, v noci ani ve dne. Já podobně, i panny mé postiti se budou, a teprv vejdu k králi, což však neobyčejné jest, a jestližeť zahynu, nechť zahynu. ¹⁷Tedy šel Mardocheus, a učinil všechno tak, jakž mu poručila Ester.

⁵Stalo se potom dne třetího, oblékši se Ester v roucho královské, postavila se v síni vnitřní domu královského, naproti pokoji královskému. Král pak seděl na stoličce své královské, v pokoji královském naproti dveřím domu. ²Stalo se, pravím, když uzřel král Ester královnu, ana stojí v síni, že milostí jsa k ní nakloněn, vztáhl král k Ester berlu zlatou, kterouž držel v ruce své. Tedy přistoupivši Ester, dotkla se konce berly. ³I řekl jí král: Co jest tobě, královno Ester? A jaká jest prosba tvá? Až do polovice království dáno bude tobě. ⁴Odpověděla Ester: Jestliže se králi za dobré vidí, nechať přijde král s Amanem dnes na hody, kteréž jsem jemu připravila. ⁵I řekl král: Zavolejte rychle Amanu, ať naplní žádost Estery. A tak přišel král s Amanem na hody, kteréž byla připravila Ester. ⁶Potom řekl král k Ester, napiv se vína. Jaká jest žádost tvá? A budeť dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Bys pak žádala až do polovice království, staněť se. ⁷I odpověděla Ester: Žádost má a prosba má jest: ⁸Nalezla-li jsem milost u krále, a jestliže se králi za dobré vidí povolití žádosti mé, a naplniti prosbu mou, aby ještě přišel král i Aman na hody, kteréž jim připravím, a zítra učiním podlé slova královského. ⁹A tak vyšel Aman dne toho, vesel jsa a dobré mysli. Ale když viděl Aman Mardochea v bráně královské, že ani nepovstal, ani se nehnul před ním, naplněn jest Aman hněvem proti Mardocheovi. ¹⁰A však zdržel se Aman, až přišel do domu svého, a poslav, povolal přátel svých a Zeres ženy své. ¹¹I vypravoval jim Aman o slávě bohatství svého, i o množství synů svých, i o všem, čímž ho zvelebil král, a jak ho vyvýšil nad knížata

i služebníky královské. ¹²A doložil Aman: Nadto nepozvala Ester královna s králem na hody, kteréž byla připravila jen mne, a ještě i k zejtrí pozván jsem od ní s králem. ¹³Ale všechno to nic mi neprospívá, pokudžkoli vídám Mardochea, toho Žida, sedati u brány královské. ¹⁴Řekla jemu Zeres žena jeho, i všickni přátelé jeho: Nechť udělají šibenici zvýši padesaťi loket, a ráno rci králi, aby na ní oběsili Mardochea, a vejdi s králem na hody vesele. I líbila se ta rada Amanovi, a rozkázal postaviti šibenici.

⁶Té noci král nemoha spáti, rozkázal přiněsti knihy pamětné, kroniky, kteréž čteny byly před králem. ²I našli zapsáno, že pověděl Mardocheus na Bigtana a Teresa, dva komorníky královské z těch, jenž ostříhali prahu, že ukládali vztáhnouti ruku na krále Asvera. ³Tedy řekl král: Čím jest poctěn, neb jak zveleben Mardocheus za to? Odpověděli služebníci království, dvořané jeho: Není jemu nic dáno. ⁴I řekl král: Kdo jest v síni? (Aman pak byl přišel do síně domu královského zevnitřní, mluvit s králem, aby oběšen byl Mardocheus na šibenici, kterouž jemu připravil.) ⁵Odpověděli králi služebníci jeho: Aj, Aman stojí v síni. Řekl král: Nechť vejde sem. ⁶Takž všel Aman. Jemuž řekl král: Co sluší učiniti muži tomu, kteréhož by chtěl král ctíti? (Aman řekl sám v sobě: Kohož by jiného chtěl král více ctíti, nežli mne?) ⁷Odpověděl Aman králi: Muži tomu, jehož král ctíti chce, ⁸Ať přinesou roucho královské, do kteréhož se král obléká, a přivedou koně, na kterémž jezdí král, a vstaví korunu královskou na hlavu jeho. ⁹A dadouce roucho to i koně toho v ruku některého z nejznameníjších knížat královských, ať oblekou muže toho, jehož král chce ctíti, a ať jej vodí na koni po ulici města, a volají před ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce. ¹⁰Tedy řekl král Amanovi: Pospěš, vezmi to roucho a koně, jakž jsi řekl, a učin to Mardocheovi Židu, kterýž sedí v bráně královské. Nepomíjejž ničeho ze všeho toho, což jsi mluvil. ¹¹Protož vzav Aman roucho i koně, oblékl Mardochea, a vedl jej na koni po ulici města, volaje před ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce. ¹²Potom navrátil se Mardocheus k bráně královské. Aman pak rychle pospíšil do domu svého, smuten jsa, s zakrytou hlavou. ¹³I vypravoval Aman Zeres ženě své a všechněm přátelům svým všechno, což se mu přihodilo. I řekli jemu mudrci jeho i Zeres žena jeho: Poněvadž z národu Židovského jest Mardocheus, před jehož obličejem počal jsi klesati, neodoláš jemu, ale jistě padneš před obličejem jeho. ¹⁴A když oni ještě mluvili s ním, komorníci království přišli, a rychle vzali Amanu na hody, kteréž připravila Ester.

⁷A tak přišel král i Aman, aby hodovali s Ester královnou. ²I řekl král k Ester opět druhého dne, napiv se vína: Jaká jest žádost tvá, Ester královno? A budeť dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Až do polovice království staněť se. ³Tedy odpověděla Ester královna a řekla: Jestliže jsem našla milost před očima tvýma, ó králi, a jestliže se králi

za dobré vidí, nechť mi jest darován život můj k mé žádosti, a národu mému k prosbě mé. ⁴Nebo prodání jsme, já i národ můj, abychom zbiti, pomordováni a vyhlazeni byli, ješto kdybychom za služebníky a děvky prodání byli, mlčela bych, ač by i tak ten nepřítel nijakž nemohl nahraditi králi té škody. ⁵Opět odpovídaje král Asverus, řekl Ester královně: I kdož jest to ten, a kde jest ten, jehož srdce tak jest naduté, aby to činil? ⁶I řekla Ester: Muž protivník a nepřítel nejhorší jest Aman tento. Takž Aman zhrozil se před obličejem krále a královy. ⁷Tedy král vstal v prchlivosti své od pití vína, a vyšel na zahradu při paláci. Aman pak pozůstal tu, aby prosil za život svůj Estery královy; nebo viděl, že jest o něm zle uloženo od krále. ⁸Potom král navrátil se z zahrady paláce do domu, kdež pil víno, a Aman padl na lůžko, na kterémž seděla Ester. I řekl král: Což ještě násilí učiniti chce královně u mne v domě? A hned jakž slovo to vyšlo z úst krále, tvář Amanovu zakryli. ⁹Mezi tím řekl Charbona, jeden z komorníků, před králem: Aj, ještě šibenice, kterouž připravil Aman Mardocheovi, kterýž mluvil králi k dobrému, stojí při domě Amanově, zvýší padesáti loket. I řekl král: Oběstež ho na ní. ¹⁰Tedy oběsili Amanu na té šibenici, kterouž byl připravil Mardocheovi. A tak prchlivost královská ukojila se.

8Téhož dne dal král Asverus Ester královně dům Amanu nepřítele Židovského, a Mardocheus přišel před krále, (nebo oznámila Ester, co by jí on byl). ²Kdežto král snáv prsten svůj, kterýž vzal od Amanu, dal jej Mardocheovi. Ester pak ustanovila Mardochea nad domem Amanovým. ³Potom ještě Ester mluvila před králem, padši k nohám jeho, a s pláčem pokorně ho prosila, aby zrušil nešlechtnost Amanu Agagského a jeho úklady, kteréž smyslíl proti Židům. ⁴(Tedy vztáhl král k Esterě berlu zlatou, a Ester vstavši, postavila se před králem.) ⁵A řekla: Jestliže se králi za dobré vidí, a nalezla-li jsem milost před tváří jeho, a jestliže se ta věc králi slušná býti vidí, a já jsem-li příjemná před očima jeho: nechť jest psáno, aby byli zrušeni listové ti, a tak úkladové Amanu syna Hammedatova Agagského, kteréž rozepsal, aby vyhladili Židy, což jest jich ve všech krajinách královských. ⁶Nebo jak bych se mohla dívatí na to zlé, kteréž by potkalo lid můj? A jak bych mohla hleděti na zhoubu rodiny své? ⁷I řekl král Asverus Ester královně a Mardocheovi Židu: Ej, dům Amanův dal jsem Esterě, jeho pak oběsili na šibenici, proto že vztáhnouti chtěl ruku svou na Židy. ⁸Vy tedy pište Židům, jakž se vám za dobré zdá, jménem královským, a zapečette prstenem královským. (Nebo což se píše jménem krále, a zapečetí prstenem královským, nemůže zpátkem jíti.) ⁹Takž svolali písaře královské v ten čas měsíce třetího, jenž jest měsíc Siban, dvacátého třetího dne téhož měsíce, a psáno jest všecko tak, jakž přikázal Mardocheus, k Židům a knížatům, i vývodám a hejtmanům krajin, kteréž jsou od Indie až do země Mouřenínské, sto dvacet sedm krajin, do každé krajiny písmem jejím, každému národu jazykem je-

ho, též i Židům písmem jejich a jazykem jejich. ¹⁰A když napsal jménem krále Asvera a zapečetil prstenem královským, rozeslal listy po poslích, kteříž jezdívali na koních rychlých a mezcích mladých: ¹¹Že jest povolil král Židům, kteřížby v kterémkoli městě byli, aby shromáždíce se, zastávali života svého, a aby hubili, mordovali a plénili všecka vojska národu i krajiny, útok činících na ně, na děti jejich i ženy jejich, a kořisti jejich aby rozbitovali. ¹²Jednoho a téhož dne ve všech krajinách krále Asvera, totiž třináctého, měsíce dvanáctého, jenž jest měsíc Adar. ¹³Summa toho psání: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajině, a oznámeno všechněm národům, aby Židé byli hotovi ke dni tomu ku pomstě nad nepřátely svými. ¹⁴Tedy poslové, kteříž jezdívali na koních prudkých a na mezcích, vyjeli snažným a rychlým během s poručením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, městě královském. ¹⁵Mardocheus pak vycházel od obličejě královského v rouše královském z postavce modrého a bílého, v koruně zlaté veliké a v plášti kmentovém a šarlatovém, a město Susan plésalo a veselilo se. ¹⁶Nebo Židům vzešlo světlo a radost, i veselé a sláva. ¹⁷Ano i v každé krajině i v každém městě, na kterézkoli místo poručení královské a výpověď jeho došla, veselé a radost měli Židé, hody a dobrou vůli, a mnozí z národů jiných přistupovali k Židům; nebo připadl na ně strach Židovský.

9Potom dvanáctého měsíce, (jenž jest měsíc Adar), třináctého dne téhož měsíce, když přišel čas poručení královského a výpovědi jeho, aby se vyplnila, v ten den, v kterýž se nadáli nepřátelé Židovští, že budou panovati nad nimi, stalo se na odpor, že panovali Židé nad těmi, kteříž je v nenávisti měli. ²Nebo se byli shromáždili Židé v městech svých, po všech krajinách krále Asvera, aby vztáhli ruku na ty, kteříž hledali jejich zlého. A žádný před nimi neostál, nebo připadl strach jejich na všechny národy. ³A všickni hejtmané krajin, i knížata a vývodové, i správcové díla královského v poctivosti měli Židy; nebo strach Mardocheův na ně připadl. ⁴Byl zajisté Mardocheus veliký v domě královském, a rozcházela se pověst o něm po všech krajinách; nebo muž ten Mardocheus vždy více rostl. ⁵A tak zbili Židé všechny nepřátely své, mečem hubíce, mordující a vyhlazující je, a nakládající s těmi, kteříž je v nenávisti měli, podlé líbosti své. ⁶Ano i v Susan městě královském zmordovali Židé a vyhladili pět set mužů. ⁷A Parsandata, Dalfona i Aspata, ⁸A Porata, Adalia i Aridata, ⁹I Parimasta, Arisai i Aridai a Vajezata, ¹⁰Deset synů Amanu syna Hammedatova, nepřítele Židovského, zmordovali. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. ¹¹Dne toho, když se donesl krále počet zmordovaných v Susan městě královském, ¹²Řekl král Esterě královně: V Susan městě královském zmordovali Židé a vyhladili pět set mužů, a deset synů Amanových. Co pak učinili v jiných krajinách královských? Již tedy jaká jest žádost tvá? A dánot bude. Aneb která prosba tvá ještě? A stanet se. ¹³Odpověděla Ester: Jestliže se králi za dobré vidí, nechť jest dopuštěno ještě

zítra Židům, kteříž jsou v Susan, učiniti podle výpovědi dnešní, a deset synů Amanových zvěšeti na šibenici. ¹⁴I přikázal král, aby se tak stalo. Tedy vyhlášena jest výpověď v Susan, a tak deset synů Amanových zvěšeli. ¹⁵A shromáždivše se Židé, kteříž byli v Susan, také i čtrnáctého dne měsíce Adar, zmordovali v Susan tři sta mužů. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. ¹⁶Jiní také Židé, kteříž byli v krajinách královských, shromáždivše se, a zastávající života svého, tak odpočinuli od nepřátel svých. Zmordovali pak těch, jenž je v nenávisti měli, sedmdesáte pět tisíc. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. ¹⁷Stalo se to dne třináctého měsíce Adar. I odpočinuli čtrnáctého dne téhož měsíce, a učinili sobě v ten den hody a veselé. ¹⁸Ale Židé, kteříž byli v Susan, shromáždili se třináctého dne téhož měsíce a též čtrnáctého, a odpočinuli patnáctého, a učinili sobě na ten den hody a veselé. ¹⁹Protož Židé, kteříž bydlí ve všech a v městečkách nehrazených, světí den čtrnáctý měsíce Adar, majíce veselé, hody a dobrou vůli, a posílajíce částky pokrmů jedni druhým. ²⁰Nebo rozepsal Mardocheus ty věci, a rozeslal listy ke všem Židům, kteříž byli ve všech krajinách krále Asvera, blízkým i dalekým, ²¹Ustavuje jim, aby slavili den čtrnáctý měsíce Adar, a den patnáctý téhož měsíce každého roku, ²²Podlé dnů těch, v nichž odpočinuli Židé od nepřátel svých, a měsíce toho, kterýž se jim obrátil z zámutku v radost, a z kvílení v dobrou vůli, aby ty dni slavili, hodující a veselíce se, a posílající částky pokrmů jeden druhému, i dary chudým. ²³I přijali to všickni Židé, že budou činiti to, což začali, a což jim psal Mardocheus: ²⁴Jak Aman syn Hammedatův Agagský, protivník všech Židů, ukládal o Židech, aby je vyhubil a uvrhl pur, totiž los, k setření a zahlázení jejich. ²⁵Ale jak ona vešla před obličej krále, poručil král v listech, aby obrázení byli úkladové jeho nešlechetní, kteréž vymyslel proti Židům, na hlavu jeho, a aby ho oběsili i syny jeho na šibenici. ²⁶I nazvali ty dny Purim, totiž losů, od jména toho pur. A tak z příčiny všech slov listu toho, a což viděli při tom, i což přišlo k nim, ²⁷Ustavili a přijali Židé na sebe i na símě své, i na všechny připojené k sobě, aby to nepominulo, že budou slaviti ty dva dni podle vypsání jejich, a podle určitého času jejich každého roku. ²⁸A že ti dnové budou pamětní a slavní v každém věku, rodině, krajině a městě; k tomu, že ti dnové Purim nepominou z prostředku Židů, a památka jejich nepřestane u potomků jejich. ²⁹Psala také Ester královna, dcera Abichailova, i Mardocheus Žid pro větší upevnění psání z strany dnů Purim po druhé. ³⁰A on rozeslal to psání ke všem Židům, do sta dvaceti sedmi krajin království Asverova, vzkazuje jim pozdravení, ³¹Aby tuze drželi dny ty Purim v určité časy jich, jakž je nařídil jim Mardocheus Žid a Ester královna, a jakž to přijali na sebe a na símě své, na paměť postů a křiku jejich. ³²A tak výpověď Estery potvrdila ustanovení dnů Purim, což zapsáno jest v knize této.

mořské. ²Všickni pak činové síly jeho a moci jeho, i vypsání důstojnosti Mardocheovy, kterouž ho zvelebil král, to vše zapsáno jest v knize o králích Médských a Perských. ³Nebo Mardocheus Žid byl druhý po králi Asverovi, a veliký u Židů, i vzácný u všeho množství bratří svých, pečuje o dobré lidu svého, a způsobuje pokoj všemu semeni svému.

10 Potom uložil král Asverus daň na zemi i na ostrovy

Job

1 Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upřímný, boje se Boha, a vystříhaje se zlého. ²Kterémuž se narodilo sedm synů a tři dcery. ³A měl dobytka sedm tisíc ovec, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení volů, a pět set oslic, a čeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten vznešenější nade všechny lidi východní. ⁴I scházivali se synové jeho, a strojivali hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a zvali své tři sestry, aby jedly a pily s nimi. ⁵A když vypořádali dny hodů, posílával Job, a posvěcoval jich, a vstávaje ráno, obětoval zápaly podlé počtu všech jich. Nebo říkával Job: Snad zhřešili synové moji, aneb zlořečili Bohu v srdci svém. Tak činíval Job po všechny ty dny. ⁶Jednoho pak dne, když přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně. ⁷Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. ⁸I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha a varující se zlého. ⁹A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Zdalíž se Job darmo bojí Boha? ¹⁰Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se všech stran? Dílu rukou jeho požehnal jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na zemi. ¹¹Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se všeho, což má, nebude-liť zlořečiti v oči. ¹²Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé buď, toliko na něj nevztahuj ruky své. I vyšel Satan od tváři Hospodinovy. ¹³Jednoho pak dne synové a dcery jeho jedli, a pili víno v domě bratra svého prvorozeného. ¹⁴I přišel posel k Jobovi, a řekl: Když volové orali, a oslice se pásly podlé nich, ¹⁵Vpád učinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě. ¹⁶A když on ještě mluvil, přišed druhý, řekl: Oheň Boží spadl s nebe, a rozpáliv se na dobytek i na služebníky, sehltil je, já pak utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě. ¹⁷A když ten ještě mluvil, jiný přišed, řekl: Kaldejští sšikovavše tři houfy, připadli na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě. ¹⁸A když ten ještě mluvil, jiný přišel a řekl: Synové tvoji a dcery tvé jedli, a pili víno v domě bratra svého prvorozeného. ¹⁹A aj, vítr veliký strhl se z té strany od pouště, a udeřil na čtyři úhly domu, tak že se obořil na děti, i zemřeli, a utekl jsem toliko já sám, abych

oznámil tobě. ²⁰Tedy Job vstav, roztrhl roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu učinil. ²¹A řekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo. ²²V tom ve všem nezhřešil Job, a nepřivlastnil Bohu nic nemoudrého.

2 I stalo se opět jednoho dne, že když přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně, aby se postavil před Hospodinem. ²Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. ³I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti své, ačkoli jsi ty mne popudil proti němu, abych jej hubil bez příčiny. ⁴A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Kůži za kůži, a všecko, což má člověk, dá za sebe samého. ⁵Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se kostí jeho, a masa jeho, nebude-liť v oči zlořečiti tobě. ⁶Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, v moci tvé buď, a však zachovej ho při životu. ⁷Protož vyšed Satan od tváři Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším, od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho, ⁸Tak že vzal střepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele. ⁹I řekla jemu žena jeho: Ještě vždy trváš v své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři. ¹⁰Jízto řekl: Mluvíš, jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobré-liž jen věci brátí budeme od Boha, zlých pak nebudeme přijímati? V tom ve všem nezhřešil Job rty svými. ¹¹Když pak uslyšeli tři přátelé Jobovi o všem tom zlém, kteréž přišlo na něj, přišli jeden každý z místa svého: Elifaz Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na tom zůstavše spolu, aby přijdouce k němu, politovali ho a těšili jej. ¹²Kteríž pozdvihše očí svých zdaleka, nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a roztrhše jeden každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhůru. ¹³A seděli s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k němu nepromluvil slova; nebo viděli, že se velmi rozmohla bolest jeho.

3 Potom otevřev Job ústa svá, zlořečil dni svému. ²Nebo mluvě Job, řekl: ³Ó by byl zahynul ten den, v němž jsem se naroditi měl, i noc, v níž bylo řečeno: Počat jest pacholík. ⁴Ten den ó by byl obrácen v temnost, aby ho byl nevyhle-

dával Bůh shůry, a nebyl osvětlen světlem. ⁵Ó by jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla přikvačila mračna, a předěsila horkost denní. ⁶Ó by noc tu mrákota byla opanovala, aby nebyla připojena ke dnům roku, a v počet měsíců nepřišla. ⁷Ó by noc ta byla osaměla, a zpěvu aby nebylo v ní. ⁸Ó by jí byli zlořečili ti, kteříž proklínají den, hotovi jsouce vzbuditi velryba. ⁹Ó by se byly hvězdy zatměly v soumraku jejím, a očekávajíc světla, aby ho nebyla dočekala, ani spatřila záře jitřní. ¹⁰Nebo nezavřela dveří života mého, ani skryla trápení od očí mých. ¹¹Proč jsem neumřel v matce, aneb vyšed z života, proč jsem nezahynul? ¹²Proč jsem vzat byl na klín, a proč jsem prsí požíval? ¹³Nebo bych nyní ležel a odpočíval, spal bych a měl bych pokoj, ¹⁴S králi a radami země, kteříž sobě vzdělávali místa pustá, ¹⁵Aneb s knížaty, kteříž měli zlato, a domy své naplňovali stříbrem. ¹⁶Aneb jako nedochůdce nezřetelné proč jsem nebyl, a jako nemluvíátka, kteráž světla neviděla? ¹⁷Tamť bezbožní přestávají bouřiti, a tamť odpočívají ti, jenž v práci ustali. ¹⁸Také i věžňové pokoj mají, a neslyší více hlasu násilníka. ¹⁹Malý i veliký tam jsou rovni sobě, a služebník jest prost pána svého. ²⁰Proč Bůh dává světlo zbědovanému a život těm, kteříž jsou ducha truchlivého? ²¹Kteríž očekávají smrti, a není jí, ačkoli jí hledají pilněji než skrytých pokladů? ²²Kteríž by se veselili s plésáním a radovali, když by našli hrob? ²³Člověku, jehož cesta skryta jest, a jehož Bůh přistřel? ²⁴Nebo před pokrmem mým vzdychání mé přichází, a rozchází se jako voda řvání mé. ²⁵To zajisté, čehož jsem se lekal, stalo se mi, a čehož jsem se obával, přišlo na mne. ²⁶Neměl jsem pokoje, aniž jsem se ubezpečil, ani odpočíval, až i přišlo pokušení toto.

4Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: ²Počneme-li mluvit s tebou, neponeseš-liž toho těžce? Ale kdož by se zdržeti mohl, aby neměl mluvit? ³Aj, učivals mnohé, a rukou opuštěných jsi posiloval. ⁴Padajícího pozdvihovals řečmi svými, a kolena zemdlená jsi zmocňoval. ⁵Nyní pak, jakž toto přišlo na tebe, těžce to neseš, a jakž tě dotklo, předěšen jsi. ⁶Nebylo-liž náboženství tvé nadějí tvou, a upřímost cest tvých očekáváním tvým? ⁷Rozpomeň se, prosím, kdo jest kdy nevinný zahynul? Aneb kde upřími vyhlazení jsou? ⁸Jakož jsem já vídal ty, kteříž orali nepravost, a rozsívali převrácenost, že ji i žali. ⁹Od dechnutí Božího hynou, a duchem prchlivosti jeho v nic obracíni bývají. ¹⁰Řvání lva a hlas lvice a zubové mladých lvícat setříní bývají. ¹¹Hyne lev, že nemá loupeže, a lvíčata mladá rozptýlena bývají. ¹²Nebo i tajně doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé něco maličko toho. ¹³V přemýšlováních z vidění nočních, když připadá tvrdý sen na lidi, ¹⁴Strach připadl na mne a lekání, kteréž předěsilo všechny kosti mé. ¹⁵Duch zajisté před tváří mou šel, tak že vlasové vstávali na těle mém. ¹⁶Zastavil se, ale neznal jsem tváří jeho; tvárnost jen byla před očima máma. Mezi tím mlče, slyšel jsem hlas: ¹⁷Zdaliž může člověk spravedlivějším býti než Bůh, aneb muž čistším nad toho, kterýž ho učinil? ¹⁸Ano mezi služebníky jeho

není dokonalosti, a při andělich svých zanechal nedostatku. ¹⁹Čím více při těch, kteříž bydlejí v domích hliněných, jejichž základ jest na prachu, a setříní bývají snáze než mol. ²⁰Od jitra až do večera stírání bývají, a kdož toho nerozvažují, na věky zahynou. ²¹Zdaliž nepomíjí sláva jejich s nimi? Umírají, ale ne v moudrosti.

5Zavolejž tedy, dá-liť kdo odpověď? A k kterému se z svatých obrátíš? ²Pakli k bláznů, zahubí ho rozhněvání, a nesmyslného zabije prchlivost. ³Ját jsem viděl blázna, an se vkořenil, ale hned jsem zle tušil příbytku jeho, řka: ⁴Vzdálení jsou synové jeho od spasení; nebo potříní budou v bráně, aniž bude, kdo by je vytrhl. ⁵Obilí jeho zžře hladovitý, a i z prostřed trní je vychvátí; nadto sehlť násilník statek takových. ⁶Neboť nepochází z prachu trápení, aniž se z země pučí bída. ⁷Ale člověk rodí se k bídě, tak jako jiskry z uhlí zhůru létají. ⁸Jistě žet bych já hledal Boha silného, a jemu bych předložil při svou, ⁹Kterýž činí věci veliké, nezpytatelné, divné, a jimž počtu není, ¹⁰Kterýž dává déšť na zemi, a spouští vody na pole, ¹¹Kterýž sází opovržené na místě vysokém, a žalostící vyvyšuje spasením, ¹²Kterýž v nic obrací myšlení chytráků, tak aby nemohli k skutku přivesti ruce jejich ničeho, ¹³Kterýž lapá moudré v chytrosti jejich; nebo rada převrácených bláznová bývá. ¹⁴Ve dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šamají o poledni. ¹⁵Kterýž zachovává od meče a od úst jejich, a chudého od ruky násilníka. ¹⁶Mát zajisté nuzný nadějí, ale nepravost musí zacpati ústa svá. ¹⁷Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A protož káráním Všemohoucího nepohrdej. ¹⁸Onť zajisté uráží, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léčí. ¹⁹Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé. ²⁰V hladu vykoupil by tě od smrti, a v boji od moci meče. ²¹Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by přišla. ²²Zhouba a hlad buď tobě za smích, a nestrachuj se ani lité zvěři zemské. ²³Nebo s kamením polním příměří tvé, a zvěř lita polní pokoj zachová k tobě. ²⁴A shledáš, žet stánek tvůj bude bezpečný, a navrátíš se zase k příbytku svému, a nezhrěšíš. ²⁵Shledáš také, žet se rozmnoží símě tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská. ²⁶Vejdeš v šedinách do hrobu, tak jako odnášino bývá zralé obilí časem svým. ²⁷Aj, toť jsme vyhledali, a takt jest; poslechniž toho, a schovej sobě to.

6Odpovídaje pak Job, řekl: ²Ó kdyby pilně zvaženo bylo hořekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvížena byla. ³Jistě že by se nad písek mořský těžší ukázala, pročez mi se i slov nedostává. ⁴Nebo střely Všemohoucího vějí ve mě, jejichž jed vysušil ducha mého, a hrůzy Boží bojují proti mně. ⁵Zdaliž řve divoký osel nad mladistvou travou? Řve-liž vůl nad picí svou? ⁶Zdaliž jedí to, což neslaného jest, bez soli? Jest-liž chut v věci slzké? ⁷Ach, kterýchž se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti těla mého. ⁸Ó by se naplnila žádost má, a aby to, čehož očekávám, dal Bůh, ⁹Totíž, aby se líbilo Bohu setřítí mne, vztáhnouti

ruku svou, a zahladiti mne. ¹⁰Neboť mám ještě, čím bych se potěšoval, (ačkoli hořím bolestí, aniž mne Bůh co lituje), že jsem netajil řeči Nejsvětějšího. ¹¹Nebo jaká jest síla má, abych potrvati mohl? Aneb jaký konec můj, abych prodlel života svého? ¹²Zdali síla má jest síla kamenná? Zdali tělo mé ocelivé? ¹³Zdaliž pak obrany mé není při mně? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne, ¹⁴Proti tomu, jehož lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeň Všemohoucího opustil? ¹⁵Bratří moji zmýlili mne jako potok, pominuli jako prudcí potokové, ¹⁶Kteríž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje sníh. ¹⁷V čas horka vysychají; když sucho bývá, mizejí z místa svého. ¹⁸Sem i tam roztékají se od toku svého obecného, v nic se obracejí a hynou. ¹⁹To vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž naději měli v nich, ²⁰Zastyděli se, že v nich doufali; nebo přisedše až k nim, oklamáni jsou. ²¹Tak zajisté i vy byvše, nejste; vidouce potřebu mé, děsíte se. ²²Zdali jsem řekl: Přineste mi, aneb z zboží svého udělte darů pro mne? ²³Aneb: Vysvobodte mne z ruky nepřítelů, a z ruky násilníků vykupte mne? ²⁴Poučte mne, a budu mlčeti, a v čem bych bloudil, poslužte mi k srozumění. ²⁵Ó jak jsou pronikavé řeči upřímné! Ale co vzdělá obviňování vaše? ²⁶Zdali jen z slov mne viniti myslíte, a převívati řeči choulstivého? ²⁷Také i na sirotka se obořujete, anobř jámu kopáte přáteli svému. ²⁸A protož nyní chtějtež popatřiti na mne, a sudte, klamám-li před obličejem vaším. ²⁹Napravte se, prosím, necht' není nepravostí; napravte se, pravím, a tak poznáte, žeť jest spravedlnost v té řeči mé. ³⁰A jest-li na jazyku mém nepravost, neměl-liž bych, čitedlen býti bíd?

7 Zdaliž nemá vyměřeného času člověk na zemi? A dnové jeho jako dnové nájemníka. ²Jako služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájemník, jenž očekává skonání díla svého: ³Tak jsou mi dědičně přivlastněni měsíkové marní, a noci plné trápení jsou mi odečteny. ⁴Jestliže ležím, říkám: Kdy vstanu? A pomine noc? Tak pln bývám myšlení až do svitání. ⁵Tělo mé odino jest červy a strupem i prachem, kůže má puká se a rozpouští. ⁶Dnové moji rychlejší byli nežli člunek tkadlce, nebo stráveni jsou bez prodlení. ⁷Rozpomeň se, ó Pane, že jako vítr jest život můj, a oko mé že více neužrjí dobrých věcí, ⁸Aniž mne spatří oko, jenž mne vídalo. Oči tvé budou ke mně, a mne již nebude. ⁹Jakož oblak hyne a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu, nevystoupí zase, ¹⁰Aniž se opět navrátí do domu svého, aniž ho již více pozná místo jeho. ¹¹Protož nemohuť já zdržeti úst svých, mluvím v soužení ducha svého, naříkám v hořkosti duše své. ¹²Zdali jsem já mořem čili velrybem, že jsi mne strážil osadil? ¹³Když myslím: Potěší mne lůžé mé, poodejme naříkání mého postel má: ¹⁴Tedy mne strašiš sny, a viděními děsíš mne, ¹⁵Tak že sobě zvoluje zaškrcení duše má, a smrt nad život. ¹⁶Mrzí mne, nebuduť déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo marní jsou dnové moji. ¹⁷Co jest člověk, že ho sobě tak vážíš, a že tak o něj pečuješ? ¹⁸A že ho navštěvuješ každého jitra, a každé chvíle jej zkušuješ? ¹⁹Dokudž se

neodvrátíš ode mne, a nedáš mi aspoň polknouti mé sliny? ²⁰Zhřešil jsem, což mám učiniti, ó strážce lidský? Proč jsi mne položil za cíl sobě, tak abych sám sobě byl břemenem? ²¹Nýbrž proč neodejmeš přestoupení mého, a neodpustíš nepravostí mé? Nebo již v zemi lehnu. Potom bys mne i pilně hledal, nebude mne.

8 Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl: ²Dokudž mluviti budeš takové věci, a slova úst tvých budou jako vítr násilný? ³Což by Bůh silný neprávě soudil, a Všemohoucí což by převracel spravedlnost? ⁴Synové zajisté tvoji že zhřešili proti němu, proto pustil je po nepravosti jejich. ⁵Kdybys ty opravdově hledal Boha silného, a Všemohoucímu se modlil, ⁶A byl čistý a upřímný: jistě žeť by se hned probudil k tobě, a napravil by přibýtek spravedlnosti tvé. ⁷A byly by první věci tvé špatné, poslední pak rozmnožily by se náramně. ⁸Nebo vzeptej se, prosím, věku starého, a nástroj se k zpytování otců jejich. ⁹(Myť zajisté věřejší jsme, aniž jsme čeho povědomi; k tomu dnové naši jsou jako stín na zemi.) ¹⁰Zdaliž tě oni nenaučí, a nepovědí tobě, a z srdce svého nevynesou-liž slov? ¹¹Zdali roste třtí bez bahna? Roste-liž rákosí bez vody? ¹²Nýbrž ještě za zelena, dříve než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná tráva, usychá. ¹³Tak stezky všech zapomínajících se na Boha silného, tak, pravím, naděje pokrytce zahyne. ¹⁴Klesne naděje jeho, a doufání jeho jako dům pavouka. ¹⁵Spolehne-li na dům svůj, neostojí; chytí-li se ho, nezdrží. ¹⁶Vláhu má před sluncem, tak že z zahrady jeho výstřelkové jeho vynikají. ¹⁷Při vrchovišti kořenové jeho hustě rostou, i na místech skalnatých rozkládá se. ¹⁸A však bývá-li zachvácen z místa svého, až by se ho i odečtlo, řka: Nevidělo jsem tě: ¹⁹Tožť ta radost života jeho, a z země jiný vykvetá. ²⁰Aj, Bůh silný nepohrdá upřímným, ale nešlechtným ruky nepodává: ²¹Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plésáním, ²²Když nenávidící tebe v hanbu oblečení budou, a stánku lidí bezbožných nikdež nebude.

9 Odpověděv pak Job, řekl: ²I ovšem vím, žeť tak jest; nebo jak by mohl člověk spravedliv býti před Bohem silným? ³A chtěl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu odpovéditi ani na jedno z tisíce slov. ⁴Moudrého jest srdce a silný v moci. Kdo zatvrdiv se proti němu, pokoje užil? ⁵On přenáší hory, než kdo shlédne, a podvrací je v prchlivosti své. ⁶On pohybuje zemí z místa jejího, tak že se třesou sloupové její. ⁷On když zapovídá slunci, nevychází, a hvězdy zapečetuje. ⁸On roztahuje nebe sám, a šlapá po vlnách mořských. ⁹On učinil Arktura, Oriona, Kuřátka a hvězdy skryté na poledne. ¹⁰On činí věci veliké, a to nevystižitelné a divné, jimž není počtu. ¹¹Ano jde-li mimo mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí, neznamenám ho. ¹²Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo dí jemu: Co činíš? ¹³Nezdržel-li by Bůh hněvu svého, klesli by před ním spolu spuntovaní, jakkoli mocní. ¹⁴Jakž bych já tedy jemu odpovídati, a jaká slova svá proti němu

vyhledati mohl? ¹⁵Kterémuž, bych i spravedliv byl, nebudu odpovídati, ale před soudcím svým pokořiti se budu. ¹⁶Ač bych pak i volal, a on mi se ozval, neuvěřím, aby vyslyšel hlas můj, ¹⁷Poněvadž vichřici setřel mne, rozmnožil rány mé bez příčiny. ¹⁸Aniž mi dá oddechnouti, ale sytí mne hořkostmi. ¹⁹Obrátil-li bych se k moci, aj, onť jest nejsilnější; pakli k soudu, kdo mi rok složí? ²⁰Jestliže se za spravedlivého stavěti budu, ústa má potupí mne; pakli za upřímeho, převráceného mne býti ukáží. ²¹Jsem-li upřímy, nebudu věděti toho; nenáviděti budu života svého. ²²Jediná jest věc, pročž jsem to mluvil, že upřímeho jako bezbožného on zahluže. ²³Jestliže bičem náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá; ²⁴Země dána bývá v ruku bezbožného, tvář soudců jejich zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest? ²⁵Dnové pak moji rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž viděli dobrých věcí. ²⁶Pominuli jako prudké lodí, jako orlice letící na pastvu. ²⁷Dím-li: Zapomenu se na své nařikání, zanechám horlení svého, a posílím se: ²⁸Lekám se všech bolestí svých, vida, že mne jich nezprostitš. ²⁹Jestli jsem bezbožný, pročž bych nadarmo pracoval? ³⁰Ano bych se i umyl vodou sněžnou, a očistil mýdlem ruce své, ³¹Tedy v jámě pohřízíš mne, tak že se ode mne zprzní i to roucho mé. ³²Nebo Bůh není člověkem jako já, jemuž bych odpovídati mohl, a abychom vešli spolu v soud. ³³Aniž máme prostředníka mezi sebou, kterýž by rozhodl nás oba. ³⁴Kdyby odjal ode mne prut svůj, a strach jeho aby mne nekormoutil, ³⁵Tehdáž bych mluvil, a nebál bych se, poněvadž není toho tak při mně.

10Stýště se duši mé v životě mém, vypustím nad sebou nařikání své, mluvití budu v hořkosti duše své. ²Dím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proč se nsnadníš se mnou? ³Jaký máš na tom užitek, že mne ssuzuješ, že pohrdáš dílem rukou svých, a radu bezbožných osvécuješ? ⁴Zdali oči tělesné máš? Zdali tak, jako hledí člověk, ty hledíš? ⁵Zdaž jsou jako dnové člověka dnové tvoji, a léta tvá podobná dnům lidským, ⁶Že vyhledáváš nepravosti mé, a na hřích můj se vpytáváš? ⁷Ty víš, žeť nejsem bezbožný, ačkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z ruky tvé. ⁸Ruce tvé sformovaly mne, a učinily mne, a teď pojednou všudy vůkol hubíš mne. ⁹Pamětliv buď, prosím, že jsi mne jako hlinu učinil, a že v prach zase obrátíš mne. ¹⁰Zdalis mne jako mléka neshlil, a jako syření neshustil? ¹¹Kůží a masem přioděl jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne. ¹²Života z milosrdenství udělil jsi mi, přesto navštěvování tvé ostríhalo dýchání mého. ¹³Ale toto skryl jsi v srdci svém; vím, žeť jest to při tobě. ¹⁴Jakž zhřeším, hned mne šetříš, a od nepravosti mé neočišťuješ mne. ¹⁵Jestliže jsem bezbožný, běda mně; pakliť jsem spravedlivý, ani tak nepozdvihnu hlavy, nasycen jsa hanbou, a vida trápení své, ¹⁶Kteréhož vždy více přibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém divně se mnou zacházíš. ¹⁷Obnovuješ svědky své proti mně, a rozmnožuješ rozhněvání své na mne; vojska jedna po druhých jsou proti mně. ¹⁸Proč jsi jen z života vyvedl mne? Ó bych byl za-

hynul, aby mne bylo ani oko nevidělo, ¹⁹A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl vnesen. ²⁰Zdaliž jest mnoho dnů mých? Ponechež tedy a popust mne, abych maličko pookřál, ²¹Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny tmavé, anobř stínu smrti, ²²Do krajiny, pravím, tmavé, kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež není žádných proměn, ale sama pouhá mrákota.

11A odpovídaje Zofar Naamatský, řekl: ²Zdaliž k mnohým slovům nemá odpovědíno býti? Aneb zdali člověk mnohomluvný práv zůstane? ³Žváním svým lidi zaměstknáváš, a posmíváš se, aniž jest, kdo by tě zahanbil. ⁴Nebo jsi řekl: Čisté jest učení mé, a čist jsem, ó Bože, před očima tvýma. ⁵Ješto, ó kdyby Bůh mluvil, a otevřel rty své proti tobě, ⁶Aťby oznámil tajemství moudrosti, že dvakrát většího trestání zasloužil jsi. A věz, že se Bůh zapomněl na tebe pro nepravost tvou. ⁷Zdaliž ty stížitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš? ⁸Vyšší jest nebes, což učiníš? Hlubší než peklo, jakž porozumíš? ⁹Delší jest míra její než země, a širší než moře. ¹⁰Bude-li pléniti neb zavíratí aneb ssuzovati, kdo se na něj bude domlouvatí? ¹¹Poněvadž zná lidskou marnost, a vidí nepravost, což by tomu rozuměti neměl? ¹²Tak aby muž nesmyslný nabyl rozumu, ačkoli člověk jest jako hřebec z divokého osla zplozený. ¹³Jestliže ty nastrojíš srdce své, a ruce své k němu vztáhneš; ¹⁴Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštěj bydliti v staních svých nešlechtnosti: ¹⁵Tedy jistě pozdvihneš tváři své z poškvrnny, a budeš nepohnutý, aniž se báti budeš. ¹⁶Nebo se na těžkost zapomeněš, na niž jako na vody, kteréž pominuly, zpomínati budeš. ¹⁷K tomu nad poledne jasný nastaneť čas; zatmíš-li se pak, jitru podobný budeš. ¹⁸Budeš i myslí doufanlivé, maje naději; stánek roztáhneš, i bezpečně spáti budeš. ¹⁹A tak v pokoji budeš, aniž tě kdo předěsí, a mnozí tváři tvé kořiti se budou. ²⁰Oči pak bezbožných zkaženy budou, a utíkání jim zhyne; nadto naděje jejich bude jako dchnutí člověka.

12Odpověděv pak Job, řekl: ²V pravdě, že jste vy lidé, a že s vámi umře moudrost. ³I jáť mám srdce jako vy, aniž jsem zpozdílejší než vy, anobř při komž toho není? ⁴Za posměch příteli svému jsem, kteréhož, když volá, vyslychá Bůh; v posměchuť jest spravedlivý a upřímy. ⁵Pochodně zavřena jest (podlé smýšlení člověka pokoje užívajícího) ten, kterýž jest blízky pádu. ⁶Pokojné a bezpečné příbytky mají loupežníci ti, kteříž popouzejí Boha silného, jimž on uvodí dobré věci v ruku jejich. ⁷Ano zeptej se třebaš hovada, a naučí tě, aneb ptactva nebeského, a oznámí tobě. ⁸Aneb rozmluv s zemí, a poučí tě, ano i ryby mořské vypravovati budou tobě. ⁹Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodinova to učinila? ¹⁰V jehož ruce jest duše všelikého živočicha, a duch každého těla lidského. ¹¹Zdaliž ucho slov rozeznávati nebude, tak jako dásně pokrmu okoušejí?

¹²Při starcích jest moudrost, a při dlouhověkých rozumnost. ¹³Nadto pak u Boha moudrost a síla, jehoť jest rada a rozumnost. ¹⁴Jestliže on boří, nemůže zase stavíno býti; zavírá-li člověka, nemůže býti otevříno. ¹⁵Hle, tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi. ¹⁶U něho jest síla a bytnost, jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž v blud uvodí. ¹⁷On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudců bláznů činí. ¹⁸Svazek králů rozvazuje, a pasem přepasuje bedra jejich. ¹⁹On uvodí knížata v nemoudrost, a mocné vyvrací. ²⁰On odjímá řeč výmluvným, a soud starcům bere. ²¹On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemdlovává. ²²On zjevuje hluboké věci z temností, a vyvodí na světlo stín smrti. ²³On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiřuje národy i zavodí je. ²⁴On odjímá srdce předním z lidu země, a v blud je uvodí na poušti bezcestné, ²⁵Aby šámali ve tmě bez světla. Summou, činí, aby bloudili jako opilý.

13Aj, všechno to vidělo oko mé, slyšelo ucho mé, a srozmělo tomu. ²Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem zpozdilejší než vy. ³Jistě žeť já s Všemohoucím mluvití, a s Bohem silným o svou při jednati budu. ⁴Nebo vy jste skladatelé lži, a lékaři marní všickni vy. ⁵Ó kdybyste aspoň mlčeli, a bylo by vám to za moudrost. ⁶Slyštež medle odpory mé, a důvodů rtů mých pozorujte. ⁷Zdali zastávající Boha silného, mluvití máte nepravost? Aneb za něho mluvití máte lest? ⁸Zdaliž osobu jeho přijímati budete, a o Boha silného se zasazovati? ⁹Zdaž vám to k dobrému bude, když na prubu vezme vás, že jakož člověk oklamán bývá, oklamati jej chcete? ¹⁰V pravdě žeť vám přísně domlouvati bude, budete-li povrchně osoby jeho šetřiti. ¹¹Což ani důstojnost jeho vás nepředěšuje, ani strach jeho nepřikvačuje vás? ¹²Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám bláta vyvýšení vaše. ¹³Postrptež mne, nechať já mluvím, příd na mne cokoli. ¹⁴Pročež bych trhati měl maso své zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou? ¹⁵By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? A však cesty své před obličej jeho předložím. ¹⁶Onť sám jest spasení mé; nebo před obličej jeho pokrytec nepřijde. ¹⁷Poslouchejte pilně řeči mé, a zprávu mou pusťte v uši své. ¹⁸Aj, jižť začínám pře své vésti, vím, že zůstanu spravedliv. ¹⁹Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a umřítí musil? ²⁰Toliko té dvojí věci, ó Bože, nečiň mi, a tehdy před tváří tvou nebudu se skrývati: ²¹Ruku svou vzdal ode mne, a hrůza tvá nechť mne neděsí. ²²Zatím povolej mne, a buduť odpovídati; aneb nechať já mluvím, a odpovídej mi. ²³Jak mnoho jest mých nepravostí a hříchů? Přestoupení mé a hřích můj ukaž mi. ²⁴Proč tvář svou skrýváš, a pokládáš mne sobě za nepřítel? ²⁵Zdaliž list větrem se zmítající potříti chceš, a stéblo suché stihati budeš? ²⁶Že zapisuješ proti mně hořkosti, a dáváš mi v dědictví nepravosti mladosti mé, ²⁷A dáváš do klady nohy mé, a šetříš všech stezek mých, na paty noh mých našlapuješ; ²⁸Ješto člověk jako hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.

14Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování. ²Jako květ vychází a podřat bývá, a utíká jako stín, a netrvá. ³A však i na takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s sebou. ⁴Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého pošel? Ani jeden. ⁵Poněvadž vyměření jsou dnové jeho, počet měsíců jeho u tebe, a cíles jemu položil, kterýchž by nepřekračoval: ⁶Odvrát se od něho, ať oddechne sobě, a zatím aby přečekal jako nájemník den svůj. ⁷O stromu zajisté jest naděje, by i podřat byl, že se zase zotaví, a výstřelek jeho nevyhyne, ⁸By se pak i sstaral v zemi kořen jeho, a v prachu již jako umřel peň jeho: ⁹Avšak jakž počije vláhy, zase se pučí, a zahustí jako keř. ¹⁰Ale člověk umírá, mdlobou přemožen jsa, a když vypustí duši člověk, kam se poděl? ¹¹Jakož ucházejí vody z jezera, a řeka opadá a vysychá: ¹²Tak člověk, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývajíť vzbuzení lidé, aniž se probuzují ze sna svého. ¹³Ó kdybys mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hněv tvůj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne. ¹⁴Když umře člověk, zdaliž zase ožive? Po všechny tedy dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přijde proměna při mně. ¹⁵Zavoláš, a já se ohlásím tobě, díla rukou svých budeš žádostiv, ¹⁶Ačkoli nyní kroky mé počítáš, aniž shovíváš hříchům mým, ¹⁷Ale zapečetěné maje jako v pytlíku přestoupení mé, ještě při kládáš k nepravosti mé. ¹⁸Jistě že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá z místa svého, ¹⁹Jako kamení stírá voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského samo od sebe roste: tak i ty naději člověka v nic obracíš. ²⁰Přemáháš jej ustavičně, tak aby odjítí musil; proměňuješ tvář jeho, a propouštíš jej. ²¹Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupě, nic o ně nepečuje. ²²Toliko tělo jeho, dokudž živ jest, bolestí okouší, a duše jeho v něm kvílí.

15Tedy odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: ²Zdali moudrý vynášeti má umění povětrné, aneb naplňovati východním větrem břicho své, ³Hádaje se slovy neprospěšnými, aneb řečmi neužitečnými? ⁴Anobř vyprazdňuješ i bázeň Boží, a modliteb k Bohu činiti se zbraňuješ. ⁵Osvědčujít zajisté nepravost tvou ústa tvá, ač jsi koli sobě zvolil jazyk chytrých. ⁶Potupují tě ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svědčí proti tobě. ⁷Zdaliž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sformován? ⁸Zdaliž jsi tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost? ⁹Co víš, čehož bychom nevěděli? Čemu rozumíš, aby toho při nás nebylo? ¹⁰I šedivýť i stařec mezi námi jest, ano i starší věkem než otec tvůj. ¹¹Zdali malá jsou tobě potěšování Boha silného, čili něco je zastěňuje tobě? ¹²Tak-liž tě jalo srdce tvé, a tak-liž blíkájí oči tvé, ¹³Že smíš odpovídati Bohu silnému tak pyšně, a vypouštěti z úst svých ty řeči? ¹⁴Nebo což jest člověk, aby se mohl očistiti, aneb spravedliv býti narozený z ženy? ¹⁵An při svatých jeho není dokonalosti, a nebesa nejsou čistá před očima jeho, ¹⁶Nadto ohavný a neužitečný člověk, kterýž pije nepravost jako vodu. ¹⁷Já oznámím tobě, poslyš mne; to zajisté, což jsem viděl,

vypravovati budu, ¹⁸Což moudří vynesli a nezatajili, slychavše od předků svých. ¹⁹Jimž samým dána byla země, aniž přejíti mohl cizí prostředkem jejich. ²⁰Po všechny své dny bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím léta, skrytá před ukrutníkem. ²¹Zvuk strachu jest v uších jeho, že i v čas pokoje zhoubce připadne na něj. ²²Nevěří, by se měl navrátiti z temností, ustavičně očekáváje na sebe meče. ²³Bývá i tulákem, chleba hledaje, kde by byl, cítě, že pro něj nastojen jest den temností. ²⁴Děsí jej nátisk a ssouzení, kteréž se silí proti němu, jako král s vojskem sšikovaným. ²⁵Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou, a proti Všemohoucímu postavil se. ²⁶Útok učinil na něj, na šíji jeho s množstvím zdvižených štítů svých. ²⁷Nebo přiodíl tvář svou tukem svým, tak že se mu nadělalo faldů na slabinách. ²⁸A bydlil v městech zkažených, a v domích, v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady rumu obrácena byla. ²⁹Avšak nezbohatnet, aniž stane moc jeho, aniž se rozšíří na zemi dokonalost takových. ³⁰Nevyjde z temností, mladistvou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých. ³¹Ale nevěří, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a že marnost bude směna jeho. ³²Před časem svým vyřat bude, a ratolest jeho nebude se zelenati. ³³Zmaří, jako vinný kmen nezralý hrozen svůj, a svrže květ svůj jako oliva. ³⁴Nebo shromáždění pokrytce spustne, a oheň spálí stany oslepených dary. ³⁵Kteřížto když počali ssuzování, a porodili nepravost, hned břicho jejich strojí jinou lest.

16A odpovídaje Job, řekl: ²Slyšel jsem již podobných věcí mnoho; všickni vy nepřijemní jste těšitelé. ³Bude-liž kdy konec slovům povětrným? Aneb co tě popouzí, že tak mluvíš? ⁴Zdaliž bych já tak mluvití mohl, jako vy, kdybyste byli na místě mém? Shromažďoval-li bych proti vám slova, aneb potřásal na vás hlavou svou? ⁵Nýbrž posiloval bych vás ústy svými, a otvírání rtů mých krotilo by bolest. ⁶Bud že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, bud že tak nechám, neodchází ode mne. ⁷Ale ustavičně zemdlívá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždění mého. ⁸A vrásky jsi mi zdělal; což mám za svědka, ano patrná na mně hubenost má na tváři mé to osvědčuje. ⁹Prchlivost jeho zachvátila mne, a vzal mne v nenávisť, škripě na mne zuby svými; jako nepřítel můj zaostřil oči své na mne. ¹⁰Rozedřeli na mne ústa svá, potupně mne poličkující, proti mně se shromáždívše. ¹¹Vydal mne Bůh silný nešlechtníku, a v ruce bezbožných uvedl mne. ¹²Pokoje jsem užíval, však potřel mne, a uchopiv mne za šíji mou, roztříštil mne, a vystavil mne sobě za cíl. ¹³Obklíčili mne střelci jeho, rozřal ledví má beze vší lítosti, a vylil na zem žluč mou. ¹⁴Ranil mne ranou na ránu, outok učinil na mne jako silný. ¹⁵Žíni jsem ušil na zjízvenou kůži svou, a zohavil jsem v prachu sílu svou. ¹⁶Tvář má oduřavěla od pláče, a na víčkách mých stín smrti jest. ¹⁷Ne pro nějaké bezpraví v rukou mých; nebo i modlitba má čistá jest. ¹⁸Ó země, nepřikrývej krve mé, a nechtě nemá místa volání mé. ¹⁹Aj, nyní jesti i v nebesích svědek můj, svědek můj, pravím,

jest na výsostech. ²⁰Ó mudráci moji, přátelé moji, k Bohu slzí oko mé. ²¹Ó by lze bylo muži v hádku s ním se vydati, jako synu člověka s přítelem svým. ²²Nebo léta mně odečtená přicházejí, a cestou, kterouž se zase nenavrátím, již se beru.

17Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blízký jsem. ²Jistě posměvači jsou u mne, a pro jejich mne kormoučení nepřichází ani sen na oči mé. ³Postav mi, prosím, rukojmě za sebe; kdo jest ten, nechť mi na to ruky podá. ⁴Nebo srdce jejich přikryl jsi, aby nerozuměli, a protož jich nepovýšíš. ⁵Kdož pochlebuje bližním, oči synů jeho zhynou. ⁶Jistě vystavil mne za přísloví lidem, a za divadlo všemněm, ⁷Tak že pro žalost pošly oči mé, a oudové moji všickni stínu jsou podobni. ⁸Užasnout se nad tím upřímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zesilovati bude. ⁹Přidržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své, a ten, jenž jest čistých rukou, posilní se více. ¹⁰Tolikéž i vy všickni obraťte se, a podte, prosím; neboť nenacházím mezi vámi moudrého. ¹¹Dnové moji pomíjejí, myšlení má mizejí, přemýšlování, pravím, srdce mého. ¹²Noc mi obracejí v den, a světla denního ukracují pro přítomnost temností. ¹³Abych pak čeho i očekával, hrob bude dům můj, ve tmě usteli ložce své. ¹⁴Jámu nazovu otcem svým, matkou pak a sestrou svou červy. ¹⁵Kdež jest tedy očekávání mé? A kdo to, čím bych se troštoval, spatří? ¹⁶Do skrýší hrobu sstoupí, poněvaž jest všechněm v prachu země odpočívati.

18Odpovídaje pak Bildad Suchský, řekl: ²Dokudž nečiníte konce řečem? Pomyslte na to, a potom mluvití budeme. ³Proč jsme počteni za hovada? Oškliví jsme jemu, jakž sami vidíte. ⁴Ó ty, jenž hubíš život svůj zůřením svým, zdaliž pro tebe opuštěna bude země, a odsedne skála z místa svého? ⁵Anobř světlo bezbožných uhašeno bude, aniž se blyštětí bude jiskra ohně jejich. ⁶Světlo se zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v něm zhasne. ⁷Ssouzení budou krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho. ⁸Nebo zapleten jest do sítě nohami svými, a v zamotání chodí. ⁹Chytí ho za patu osídlo, a zmocní se ho násilník. ¹⁰Skrytáť jest při zemi smečka jeho, a léčka jeho na stezce. ¹¹Odevšad hrůzy jej děsiti budou a dotíratí na nohy jeho. ¹²Hladovitá bude síla jeho, a bída pohotově při boku jeho. ¹³Zžíře žily kůže jeho, zžíře oudy jeho kníže smrti. ¹⁴Uchváčeno bude z stánku jeho doufání jeho, a to jej přivede k králi strachů. ¹⁵V stánku jeho hrůza bydleti bude, ač nebyl jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou. ¹⁶Od zpodku kořenové jeho uschnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho. ¹⁷Památka jeho zahyne z země, aniž jméno jeho slycháno bude na ulicích. ¹⁸Vyženou ho z světla do tmy, anobř z okršlku zemského vypudí jej. ¹⁹Nepozůstává ani syna ani vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v příbytcích svých. ²⁰Nade dnem jeho zděsí se potomci, a přítomní strachem podjati budou. ²¹Takovýť jest zajisté způsob nešlechtného, a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.

19Tedy odpověděv Job, řekl: ²Dokudž trápati budete duši mou, a dotíratí na mne řeči svými? ³Již na desetkrát zhaněli jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mně. ⁴Ale nechtě jest tak, že jsem zbloudil, při mně zůstane blud můj. ⁵Jestliže se pak vždy proti mně siliti chcete, a obviňující mne, za pomoc sobě brátí proti mně potupu mou: ⁶Tedy vězte, že Bůh podvrátil mne, a síti svou otáhl mne. ⁷Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; křičím-li, není rozsouzení. ⁸Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti nemohl, a stezky mé temnostmi zastřel. ⁹Slávu mou se mne strhl, a sňal korunu s hlavy mé. ¹⁰Zpodvracel mne všudy vůkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom naději mou. ¹¹Nadto zažžel proti mně prchlivost svou, a přičtl mne mezi nepřátely své. ¹²Pročež přitáhše houfové jeho, učinili sobě ke mně cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého. ¹³Bratří mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak se mne cizí. ¹⁴Opustili mne příbuzní moji, a známí moji zapomenuli se na mne. ¹⁵Podruhové domu mého a děvky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem před očima jejich. ¹⁶Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pěkně prosím. ¹⁷Dýchání mého štítí se manželka má, ačkoli pokorně jí prosím, pro dítky života mého. ¹⁸Nadto i ti nejspatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi. ¹⁹V ošklivost mne sobě vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mně. ²⁰K kůži mé jako k masu mému přilnuly kosti mé, kůže při zubích mých toliko v cele zůstala. ²¹Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla. ²²Proč mi se protivíte tak jako Bůh silný, a masem mým nemůžete se nasytiti? ²³Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knihu vepsány byly, ²⁴Anobrž rafíjí železnou a olovem na věčnost na skále aby vyryty byly. ²⁵Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. ²⁶A ač by kůži mou i tělo červi zvrťali, však vždy v těle svém uzírám Boha. ²⁷Kteréhož já uzírám sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitřnosti mé. ²⁸Ješto byste říci měli: I pročež ho trápíme? poněvadž základ dobré pře při mně se nalézá. ²⁹Bojte se meče, nebo pomsta za nepravosti jest meč, a vězte, žeť bude soud.

20Odpovídaje pak Zofar Naamatský, řekl: ²Z příčiny té myšlení má k odpovídání tobě nutí mne, a to abych rychle učinil, ³Že kárání k zahanbení svému slyším, pročež duch můj osvícený nutí mne, ať bych odpovídal. ⁴Zdaž nevíš o tom, že od věků, a jakž postavil Bůh člověka na zemi, ⁵Plésání bezbožných krátké jest, a veselí pokrytce jen na chvílku? ⁶Byť pak vstoupila až k nebi pýcha jeho, a hlava jeho oblaku by se dotkla, ⁷Však jako lejno jeho na věky zahyne. Ti, kteříž jej vídali, řeknou: Kam se poděl? ⁸Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo uteče jako vidění noční. ⁹Oko, kteréž ho vídalo, již ho nikdy neužrjí, aniž více patřiti bude na něj místo jeho. ¹⁰Synové jeho budou přízně u nuzných hledati, a ruce jeho musejí zase

vracetí loupež svou. ¹¹Kosti jeho naplněny jsou hříchy mladosti jeho, a s ním v prachu lehnou. ¹²A ačkoli zlost sladně v ústech jeho, a chová ji pod jazykem svým; ¹³Kochá se v ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostřed dásní svých: ¹⁴Však pokrm ten ve střevách jeho promění se; bude jako žluč hadů nejlítějších u vnitřnostech jeho. ¹⁵Zboží nahltané vyvrátí, z břicha jeho Bůh silný je vyžene. ¹⁶Jed hadů lítých ssátí bude, zabije ho jazyk ještěřcí. ¹⁷Neuzrjí pramenů potoků a řek medu a másla. ¹⁸Navrátí úsilé cizí, a nezažive ho, vedlé nátisku svého rozličného; nebude na ně vesel. ¹⁹Nebo utiskal a opouštěl nuzné, dům zloupil a nestavěl ho. ²⁰Pročež nesezná nic pokojného v životě svém, aniž které nejrozkošnější své věci bude moci zachovati. ²¹Nic mu nepozůstane z pokrmu jeho, tak že nebude míti, čím by se troštoval. ²²Byť pak i dovršena byla hojnost jeho, ssoužení míti bude; každá ruka trapiče oboří se na něj. ²³By měl čím naplniti břicho své, dopustí na něj Bůh prchlivost hněvu svého, kterouž na něj dštíti bude i na pokrm jeho. ²⁴Když utíkati bude před zbrojí železnou, prostřelí ho lučičště oceřivé. ²⁵Střela vyňata bude z toulu a vystřelena, nadto meč pronikne žluč jeho; a když odcházeti bude, přikvačí jej hrůzy. ²⁶Všeliká neštěstí jsou polečena v skrýších jeho, zžíře jej oheň nerozdmýchaný, zle se povede i pozůstalému v stanu jeho. ²⁷Odkryjí nebesa nepravost jeho, a země povstane proti němu. ²⁸Rozptýlena bude úroda domu jeho, rozplyne se v den hněvu jeho. ²⁹Tent jest podíl člověka bezbožného od Boha, to, pravím, dědictví vyrčené jemu od Boha silného.

21A odpovídaje Job, řekl: ²Poslouchejte pilně řeči mé, a bude mi to za potěšení od vás. ³Postrpte mne, abych i já mluvil, a když odmluvím, posmívej se. ⁴Zdalíž já před člověkem naříkám? A poněvadž jest proč, jakž nemá býti ssoužen duch můj? ⁵Pohledte na mne, a užasněte se, a položte prst na ústa. ⁶Ano já sám, když rozvažuji své bídy, tedy se děším, a spopadá tělo mé hrůza. ⁷Proč bezbožní živi jsou, k věku starému přicházejí, též i bohatnou? ⁸Símě jejich stále jest před obličejem jejich s nimi, a rodina jejich před očima jejich. ⁹Domové jejich bezpečni jsou před strachem, aniž metla Boží na nich. ¹⁰Býk jejich připouští bývá, ale ne na prázdno; kráva jejich rodí, a nepotrácuje plodu. ¹¹Vypouštějí jako stádo maličké své, a synové jejich poskakují. ¹²Povyšují hlasu při bubnu a harfě, a veselí se k zvuku muziky. ¹³Tráví v štěstí dny své, a v okamžení do hrobu sstupují. ¹⁴Kteříž říkají Bohu silnému: Odejdi od nás, nebo známosti cest tvých neoblibujeme. ¹⁵Kdo jest Všemohoucí, abychom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že bychom se modlili jemu? ¹⁶Ale pohled, že není v moci jejich štěstí jejich, pročež rada bezbožných vzdálena jest ode mne. ¹⁷Často-liž svíce bezbožných hasne? Přichází-liž na ně bída jejich? Poděluje-liž je bolestmi Bůh v hněvě svém? ¹⁸Bývají-liž jako plevy před větrem, a jako drtiny, kteréž zachvacuje vicher? ¹⁹Odkládá-liž Bůh synům bezbožníka nepravost jeho? Odplácuje-liž jemu tak, aby to znáti mohl,

²⁰A aby viděly oči jeho neštěstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by pil? ²¹O dům pak jeho po něm jaká jest péče jeho, když počet měsíců jeho bude umenšen? ²²Zdali Boha silného kdo učiti bude umění, kterýž sám vysokosti soudí? ²³Tento umírá v síle dokonalosti své, všelijak bezpečný a pokojný. ²⁴Prsy jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svažován bývá. ²⁵Jiný pak umírá v hořkosti ducha, kterýž nikdy nejídal s potěšením. ²⁶Jednostejně v prachu lehnou, a červy se rozlezou. ²⁷Aj, známť myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti mně nepravě vymýšlíte. ²⁸Nebo pravíte: Kde jest dům urozeného? A kde stánek příbytků bezbožných? ²⁹Což jste se netázali jdoucích cestou? Zkušení-liž aspoň jejich nepovolíte, ³⁰Že v den neštěstí ochranu mívá bezbožný, v den, pravím, rozhněvání přistřín bývá? ³¹Kdo jemu oznámí zjevně cestu jeho? Aneb za to, co činil, kdo jemu odplatí? ³²A však i on k hrobu vyprovoden bude, a tam zůstane. ³³Sladnou jemu hrudy údolí, nadto za sebou všechny lidi táhne, těch pak, kteříž ho předešli, není počtu. ³⁴Hle, jak vy mne marně troštujete, nebo v odpovědech vašich nezůstává než faleš.

22A odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: ²Zdaliž Bohu silnému co prospěšný býti může člověk, když sobě nejmou-dřejši počíná? ³Zdaliž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlňuješ? Aneb má-liž zisk, když bys dokonalé ukázal býti cesty své? ⁴Zdali, že by se tebe bál, tresce tě, mstě nad tebou? ⁵Zdali zlost tvá není mnohá? Anobř není konce nepravostem tvým. ⁶Nebo jsi brával základ od bratří svých bez příčiny, a roucha z nahých jsi svlá-čel. ⁷Vody ustalému jsi nepodal, a hladovitému zbraňovals chleba. ⁸Ale muži boháčů přál jsi země, tak aby ten, jehož osoba vzácná, v ní seděl. ⁹Vdovy pak pouštěl jsi prázdné, ačkoli ramena siroteků potřína byla. ¹⁰A protož obklíčuji tě osídla, a děsí tě strach nenadálý, ¹¹Aneb tma, abys neviděl, anobř rozvodnění příkrývá tě. ¹²Říkáš: Zdaž Bůh není na výsosti nebeské? Ano shlédni vrch hvězd, jak jsou vysoké. ¹³Protož pravíš: Jak by věděl Bůh silný? Skrže mrákotu-liž by soudil? ¹⁴Oblakové jsou skryše jeho, tak že nevidí; nebo okršlek nebeský obchází. ¹⁵Šetríš-liž stezky věku předešlého, kterouž kráčeli lidé marní? ¹⁶Kteríž vyplnění jsou před časem, potok vylit jest na základ jejich. ¹⁷Kteríž říkali Bohu silnému: Odejdi od nás. Což by tedy jim učiniti měl Všemohoucí? ¹⁸On zajisté domy jejich naplnil dobrými věcmi, (ale rada bezbožných vzdálena jest ode mne). ¹⁹Což vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá se jim, ²⁰Zvláště když není vyplněno jmění naše, ostatky pak jejich sežral oheň. ²¹Přivykejž medle s ním choditi, a pokojněji se míti, skrže to přijde tobě všecko dobré. ²²Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém. ²³Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdělán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanů svých, ²⁴Tedy nakladeš na zemi zlata, a místo kamení potočního zlata z Ofir. ²⁵Nebo bude Všemohoucí nejčistším zlatem tvým, a stříbrem i silou tvou. ²⁶A tehdaž v Všemohoucím kochati se

budeš, a pozdvihna k Bohu tváří své, ²⁷Pokorně modlíti se budeš jemu, a vyslyší tě; pročež sliby své plniti budeš. ²⁸Nebo cožkoli začneš, budeš se dařiti, anobř na cestách tvých svítiti bude světlo. ²⁹Když jiní snížení budou, tedy díš: Jáť jsem povýšen. Nebo toho, kdož jest očí poníženných, Bůh spasena učiní. ³⁰Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí, pravím, čistotou rukou tvých.

23Tedy odpověděl Job a řekl: ²Což vždy předce naříká-ní mé za zpouřu jmíno bude, ješto bída má těžší jest nežli lkání mé? ³Ó bych věděl, kde ho najíti, šel bych až k trůnu jeho. ⁴Pořádně bych před ním vedl při, a ústa svá naplnil bych důvody. ⁵Zvěděl bych, jakými slovy by mně odpo-věděl, a porozuměl bych, co by mi řekl. ⁶Zdaliž by podlé veliké síly své rozepři vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on sám dal by mi sílu. ⁷Tuť by upřímný hádati se mohl s ním, a byl bych osvobozen všelijak od soudce svého. ⁸Ale aj, půjdu-li upřímo dále, tam ho není; pakli nazpět, nepostihnu ho. ⁹By i čím zaměstknán byl na levo, předce ho nespatriím; zastře-li se na pravo, ovšem ho neužírím. ¹⁰Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne zkušovati, jako zla-to se ukáží. ¹¹Šlepěji zajisté jeho přídržela se noha má, cesty jeho šetřil jsem, abych se s ní neuchyloval. ¹²Aniž od přikázání rtů jeho uchýlil jsem se, nýbrž ustaviv se na tom, schované jsem měl řeči úst jeho. ¹³On pak jestliže při čem stojí, kdo jej odvrátí? Ano duše jeho čehož jen žádá, toho hned dovodí. ¹⁴A vykoná uložení své o mně; nebo takových příkladů mnoho jest při něm. ¹⁵Pročež před tváří jeho děsím se; když to rozvažuji, lekám se ho. ¹⁶Bůh zajis-tě zemdlil srdce mé, a Všemohoucí předěsil mne, ¹⁷Tak že sotva jsem nezahynul v těch temnostech; nebo před tváří mou nezakryl mrákoty.

24Proč by od Všemohoucího neměli býti skryti časové, a ti, kteříž jej znají, neměli neviděti dnů jeho? ²Bezbožník nyní mezníky přenášejí, a stádo, kteréž mocí zajali, pasou. ³Osla siroteků zajímají, v zástavě berou vola od vdovy. ⁴Strkají nuznými s cesty, musejí se vůbec skrývati chudí na světě. ⁵Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako ku práci své, ráno přivstávajíce k loupeži; poušť jest chléb jejich i dětí jejich. ⁶Na cizím poli žnou, a z vlnic bezbožníci sbírají. ⁷Nahé přivodí k tomu, aby nocovatí musili bez roucha, nemajíce se čím přiodíti na zimě. ⁸A přívalem v horách moknouce, nemajíce obydlí, k skále se přivinouti musejí. ⁹Loupí sirotky, kteříž jsou při prsích, a od chudého základ berou. ¹⁰Nahého opouštějí, že musí choditi bez oděvu, a ti, kteříž snášejí snopy, v hladu zůstávají. ¹¹Ti, jenž mezi zdmi jejich olej vytlačují, a presy tlačí, žízňejí. ¹²Lidé v městech lkají, a duše zraněných volají, Bůh pak přítrže tomu nečiní. ¹³Oniť jsou ti, kteříž odporují světlu, a neznají cest jeho, aniž chodí po stezkách jeho. ¹⁴Na úsvitě povstává vražedník, morduje chudého a nuzného, a v noci jest jako zloděj. ¹⁵Tolikéž oko cizolož-níka šetrí soumraku, říkáje: Nespatriím mne žádný, a tvář

zakrývá. ¹⁶Podkopávají potmě i domy, kteréž sobě ve dne znamenali; nebo nenávidí světla. ¹⁷Ale hned v jitře přichází na ně stín smrti; když jeden druhého poznati může, strachu stínu smrti okoušejí. ¹⁸Lehcí jsou na svrchku vody, zlořečené jest jmění jejich na zemi, aniž odcházejí cestou svobodnou. ¹⁹Jako sucho a horko uchvacuje vody sněžné, tak hrob ty, jenž hřešili. ²⁰Zapomíná se na něj život matky, sladně červům, nebývá více připomínán, a tak polámána bývá nepravost jako strom. ²¹Připojuje mu neplodnou, kteráž nerodí, a vdově dobře nečiní. ²²Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich, bojí se o život svůj. ²³Dává jemu, na čemž by bezpečně spolehnouti mohl, však oči jeho šetří cest jejich. ²⁴Bývají zvýšeni poněkud, ale hned jich není; tak jako jiní všickni sníženi, vyplněni, a jako vrškové klasů stínání bývají. ²⁵Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže klamu, a v nic obrátí řeč mou?

25 Tedy odpovídáje Bildad Suchský, řekl: ²Panování a hrůza Boží působí pokoj na výsostech jeho. ³Zdaliž jest počet vojskům jeho? A nad kým nevzchází světlo jeho? ⁴Jakž by tedy spravedliv býti mohl bídny člověk před Bohem silným, aneb jak čist býti narozený z ženy? ⁵Hle, ani měsíc nesvítil by, ani hvězdy nebyly by čisté před očima jeho, ⁶Nadto pak smrtelný člověk, jsa jako červ, a syn člověka, jako hmyz.

26 A odpovídáje Job, řekl: ²Komu jsi napomohl? Tomu-li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval, kterýž jest bez moci? ³Komu jsi rady udělal? Nemoudrému-li? Hned jsi základu dostatečně poučil? ⁴Komužs ty řeči zvěstoval? A čím duch vyšel z tebe? ⁵Však i mrtvé věci pod vodami a obyvateli jejich sformovány bývají. ⁶Odkryta jest propast před ním, i zahynutí není zakryto. ⁷Ontě roztáhl půlnoční stranu nad prázdňem, zavěsil zemi na ničemž. ⁸Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se trhá oblak pod nimi. ⁹On sám zdržuje stále trůn svůj, a roztahuje na něm oblaky své. ¹⁰Cíl vyměřil rozlévání se vodám, až do skonání světla a tmy. ¹¹Sloupové nebesťi třesou se a pohybují od zehraní jeho. ¹²Mocí svou rozdělil moře, a rozumností svou dutí jeho. ¹³Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka jeho sformovala hada dlouhého. ¹⁴Aj, toť jsou jen částky cest jeho, a jak nestižitelné jest i to maličko, což jsme slyšeli o něm. Hřímání pak moci jeho kdo srozumí?

27 Potom dále Job vedl řeč svou a řekl: ²Živt jest Bůh silný, kterýž zavrhl při mou, a Všemohoucí, kterýž hořkostí naplnil duši mou, ³Že nikoli, dokudž duše má ve mně bude a duch Boží v chřípích mých, ⁴Nebudou mluviti rtové moji nepravosti, a jazyk můj vynášeti lsti. ⁵Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvědčil; dokudž dýchat budu, neodložím upřímosti své od sebe. ⁶Spravedlnosti své držím se, aniž se jí pustím; nezahanbím mne srdce mé nikdy. ⁷Bude jako bezbožník nepřítel můj, a povstávající proti mně jako nešlechtník. ⁸Nebo jaká jest naděje pokryt-

ce, by pak lakoměl, když Bůh vytrhne duši jeho? ⁹Zdaliž volání jeho vyslyší Bůh silný, když na něj přijde ssouzení? ¹⁰Zdaliž v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha každého času? ¹¹Ale já učím vás, v kázni Boha silného jsa, a jak se mám k Všemohoucímu, netajím. ¹²Aj, vy všickni to vidíte, pročž vždy tedy takovou marnost vynášíte? ¹³Ten má podíl člověk bezbožný u Boha silného, a to dědictví ukrutníci od Všemohoucího přijímají: ¹⁴Rozmnoží-li se synové jeho, rozmnoží se pod meč, a rodina jeho nenasytí se chlebem. ¹⁵Pozůstali po něm v smrti pohřbeni budou, a vdovy jeho nebudou ho plakati. ¹⁶Nashromáždí-li jako prachu stříbra, a jako bláta najedná-li šatů: ¹⁷Co najedná, to spravedlivý obleče, a stříbro nevinný rozdělí. ¹⁸Vystaví-li jako Arktura dům svůj, bude však jako bouda, kterouž udělal strážný. ¹⁹Bohatý když umře, nebude pochován; pohledí někdo, anť ho není. ²⁰Postihnou jej hrůzy jako vody, v noci kradmo zachvátí ho vicher. ²¹Pochytí jej východní vítr, a odejde, nebo vichřící uchvátí jej z místa jeho. ²²Takové věci na něj dopustí Bůh bez lítosti, ačkoli před rukou jeho prudce utíkatí bude. ²³Tleskne nad ním každý rukama svýma, a ckáti bude z místa svého.

28 Máť zajisté stříbro prameny své, a zlato místo k přehánění. ²Železo z země vzato bývá, a kámen rozpuštěný dává měď. ³Cíl ukládá temnostem, a všelikou dokonalost člověk vystihá, kámen mrákoty a stínu smrti. ⁴Protrhuje se řeka na obyvatele, tak že ji nemůže žádný přebřesti, a svozována bývá uměním smrtelného člověka, i odchází. ⁵Z země vychází chléb, ačkoli pod ní jest něco rozdílného, podobného k ohni. ⁶V některé zemi jest kamení zafírové a prach zlatý, ⁷K čemuž stezky nezná žádný pták, aniž ji spatřilo oko luňáka, ⁸Kteréž nešlapala mladá zvěř, aniž šel po ní lev. ⁹K škrěmeni vztahuje ruku svou, a z kořene převrací hory. ¹⁰Z skálí vyvodí potůčky, a všecko, což jest drahého, spatřuje oko jeho. ¹¹Vylévati se řekám zbraňuje, a tak cožkoli skrytého jest, na světlo vynáší. ¹²Ale moudrost kde nalezena bývá? A kde jest místo rozumnosti? ¹³Neví smrtelný člověk ceny její, aniž bývá nalezena v zemi živých. ¹⁴Propast praví: Není ve mně, moře také dí: Není u mne. ¹⁵Nedává se zlata čistého za ni, aniž odváženo bývá stříbro za směnu její. ¹⁶Nemůže býti ceněna za zlato z Ofir, ani za onychin drahý a zafir. ¹⁷Nevrovná se jí zlato ani drahý kámen, aniž směněna býti může za nádobu z ryzího zlata. ¹⁸Korálů pak a perel se nepřipomíná; nebo nabytí moudrosti dražší jest nad klénoty. ¹⁹Není jí rovný v ceně smaragd z Mouřenínské země, aniž za čisté zlato může ceněna býti. ²⁰Odkudž tedy moudrost přichází? A kde jest místo rozumnosti? ²¹Poněvadž skryta jest před očima všelikého živého, i před nebeským ptactvem ukryta jest. ²²Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma slyšely jsme pověst o ní. ²³Sám Bůh rozumí cestě její, a on ví místo její. ²⁴Nebo on končiny země spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí, ²⁵Tak že větru váhu dává, a vody v míru odvažuje. ²⁶On též vyměřuje dešti právo, i cestu blýská-

ní hromů. ²⁷Hned tehdaž viděl ji, a rozhlásil ji, připravil ji, a vystihl ji. ²⁸Člověku pak řekl: Aj, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.

29 Ještě dále Job vedl řeč svou, a řekl: ²Ó bych byl jako za časů předešlých, za dnů, v nichž mne Bůh zachovával, ³Dokudž svítil svíce svou nad hlavou mou, při jehož světle chodíval jsem v temnostech, ⁴Tak jako jsem byl za dnů mladosti své, dokudž přívětivost Boží byla v stanu mém, ⁵Dokudž ještě Všemohoucí byl se mnou, a všudy vůkol mne dítky mé, ⁶Když šlepěje mé máslem oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje, ⁷Když jsem vycházel k bráně skrze město, a na ulici strojival sobě stolicí svou. ⁸Jakž mne spatřovali mládenci, skrývali se, starci pak povstávali a stáli. ⁹Knížata choulili se v řečech, anobřz ruku kladli na ústa svá. ¹⁰Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním jejich. ¹¹Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne, a oko vida, posvědčovalo mi, ¹²Že vysvobozuji chudého volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka. ¹³Požehnání hynoucího přicházelo na mne, a srdce vdovy k plésání jsem vzbuzoval. ¹⁴V spravedlnost jsem se oblačel, a ona ozdobovala mne; jako plášť a koruna byl soud můj. ¹⁵Místo očí býval jsem slepému, a místo noh kulhavému. ¹⁶Byl jsem otcem nuzných, a na při, jíž jsem nebyl povědom, vyptával jsem se. ¹⁷A tak vylamoval jsem třenovní zuby nešlechtníka, a z zubů jeho vyrážel jsem loupež. ¹⁸A protož jsem říkal: V hnízdě svém umru, a jako písek rozmnožím dny. ¹⁹Kořen můj rozloží se při vodách, a rosa nocovati bude na ratolestech mých. ²⁰Sláva má mladnouti bude při mně, a lučiště mé v ruce mé obnovovati se. ²¹Poslouchající, čekali na mne, a přestávali na radě mé. ²²Po slovu mém nic neměnili, tak na ně dštíla řeč má. ²³Nebo očekávali mne jako deště, a ústa svá otvírali jako k přívalu žádostivému. ²⁴Žertoval-li jsem s nimi, nevěřili; pročež u vážnosti mne míti neoblevovali. ²⁵Přišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem na předním místě, a tak bydlil jsem jako král v vojště, když smutných potěšuje.

30 Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych otců nechtěl byl postaviti se psy stáda svého. ²Ač síla rukou jejich k čemu by mi byla? Zmařena jest při nich starost jejich. ³Nebo chudobou a hladem znuzeni, utíkali na planá, tmavá, soukromná a pustá místa. ⁴Kteříž trhali zeleniny po chrastinách, ano i koření, a jalovec za pokrm byl jim. ⁵Z prostřed lidí vyhánění byli; povolávali za nimi, jako za zlodějem, ⁶Tak že musili bydleti v výmolích potoků, v děrách země a skálí. ⁷V chrastinách řvali, pod trní se shromažďovali, ⁸Lidé nejnešlechtnější, nýbrž lidé bez poctivosti, menší váhy i než ta země. ⁹Nyní, pravím, jsem jejich písničkou, jsa jim učiněn za přísloví. ¹⁰V oškliivosti mne mají, vzdalují se mne, a na tvář mou nestydí se plvati. ¹¹Nebo Bůh mou vážnost odjal, a ssoužil mne; pročež uzdu před přítomností mou svrhli. ¹²Po pravici mládež povstává, nohy mi podrážejí, tak že šlapáním protřeli ke

mně stezky nešlechtnosti své. ¹³Mou pak stezku zkazili, k bídě mé přidali, ač jim to nic nepomůže. ¹⁴Jako širokou mezerou vskakují, a k vyplnění mému valí se. ¹⁵Obrátily se na mne hrůzy, stihají jako vítr ochotnost mou, nebo jako oblak pomíjí zdraví mé. ¹⁶A již ve mně rozlila se duše má, pochytili mne dnové trápení mého, ¹⁷Kterěž v noci vrátá kosti mé ve mně; pročež ani nervové moji neodpočívají. ¹⁸Oděv můj mění se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako obojek sukne mé svírá. ¹⁹Uvrhl mne do bláta, tak že jsem již podobný prachu a popelu. ²⁰Volám k tobě, ó Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš na mne. ²¹Obrátils mi se v ukrutného nepřítele, silou ruky své mi odporuješ. ²²Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na něj, a k rozplynutí mi přivodíš zdravý soud. ²³Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do domu, do něhož se shromažďuje všeliký živý. ²⁴Jistě žet nevztáhne Bůh do hrobu ruky, by pak, když je stírá, i volali. ²⁵Zdaliž jsem neplakal nad tím, kdož okoušel zlých dnů? Duše má kormoutila se nad nuzným. ²⁶Když jsem dobrého čekal, přišlo mi zlé; nadál jsem se světla, ale přišla mrákota. ²⁷Vnitřností mé zevřely, tak že se ještě neupokojily; předstihli mne dnové trápení. ²⁸Chodím osmahlý, ne od slunce, povstáváje, i mezi mnohými křičím. ²⁹Bratrem učiněn jsem draků, a tovaryšem mladých pstrosů. ³⁰Kůže má zčernala na mně, a kosti mé vyprahly od horkosti. ³¹A protož v kvělení obrátila se harfa má, a píšťalka má v hlas plačících.

31 Smlouvu jsem učinil s očima svýma, a proč bych hleděl na pannu? ²Nebo jaký jest díl od Boha s hůry, aneb dědictví od Všemohoucího s výsosti? ³Zdaliž zahynutí nešlechtnému a pomsta zázračná činitelům nepravosti připravena není? ⁴Zdaliž on nevidí cest mých, a všech kroků mých nepočítá? ⁵Obíral-li jsem se s neupřímostí, a chvátala-li ke lsti noha má: ⁶Nechť mne zváží na váze spravedlnosti, a přezví Bůh upřímost mou. ⁷Uchýlil-li se krok můj s cesty, a za očima mýma odešlo-li srdce mé, a rukou mých chytíla-li se jaká poškvna: ⁸Tedy co naseji, nechť jiný sní, a výstřelkové moji at jsou vykořenění. ⁹Jestliže se dalo přivábiti srdce mé k ženě, a u dveří bližního svého činil-li jsem úklady: ¹⁰Nechť mele jinému žena má, a nad ní at se schylují jiní. ¹¹Neboť jest to nešlechtnost, a nepravost odsudku hodná. ¹²Oheň ten zajisté by až do zahynutí žral, a všecku úrodu mou vykořenil. ¹³Nechť-li jsem státi k soudu s služebníkem svým aneb děvkou svou v rozepří jejich se mnou? ¹⁴Nebo co bych činil, kdyby povstal Bůh silný? A kdyby vyhledával, co bych odpověděl jemu? ¹⁵Zdali ten, kterýž mne v břicho učinil, neučinil i jeho? A nesformoval nás hned v životě jeden a týž? ¹⁶Odepřel-li jsem žádosti nuzných, a oči vdovy jestliže jsem kormoutil? ¹⁷A jedl-li jsem skyvu svou sám, a nejedl-li i sirotek z ní? ¹⁸Poněvadž od mladosti mé rostl se mnou jako u otce, a od života matky své býval jsem vdově za vůdce. ¹⁹Díval-li jsem se na koho, že by hynul, nemaje šatů, a nuzný že by neměl oděvu? ²⁰Nedobrořečila-li mi bedra jeho, že rounem be-

ranů mých se zahřel? ²¹Opráhl-li jsem na sirotka rukou svou, když jsem v bráně viděl pomoc svou: ²²Lopatka má od svých plecí nechť odpadne, a ruka má z kloubu svého ať se vyломí. ²³Nebo jsem se bál, aby mne Bůh nesetřel, jehož bych velebnosti nikoli nezničil. ²⁴Skládal-li jsem v zlatě naději svou, aneb hrudě zlata říkal-li jsem: Doufání mé? ²⁵Veselil-li jsem se z toho, že bylo rozmnoženo zboží mé, a že ho množství nabyla ruka má? ²⁶Hleděl-li jsem na světlost slunce svítícího, a na měsíc spanile chodící, ²⁷Tak že by se tajně dalo svěsti srdce mé, a že by líbala ústa má ruku mou? ²⁸I toť by byla nepravost odsudku hodná; neboť bych tím zapíral Boha silného nejvyššího. ²⁹Radoval-li jsem se z neštěstí toho, kterýž mne nenáviděl, a plésal-li jsem, když se mu zle vedlo? ³⁰Nedopustil jsem zajisté hřešiti ani ústům svým, abych zlořečení žádal duši jeho. ³¹Jestliže neříkala čeládka má: Ó by nám dal někdo masa toho; nemůžeme se ani najísti? ³²Nebo vně nenocoval host, dvěře své pocestnému otvíral jsem. ³³Přikrýval-li jsem jako jiní lidé přestoupení svá, skrýváje v skrýši své nepravost svou? ³⁴A ač bych byl mohl škoditi množství velikému, ale pohanění rodů děsilo mne; protož jsem mlčel, nevycházejí ani ze dveří. ³⁵Ó bych měl toho, kterýž by mne vyslyšel. Ale aj, totoť jest znamení mé: Všemohoucí sám bude odpovídati za mne, a kniha, kterouž sepsal odpůrce můj. ³⁶Vít Bůh, nenesil-li bych ji na rameni svém, neotočil-li bych ji sobě místo koruny. ³⁷Počet kroků svých oznámil bych jemu, jako kníže přiblížil bych se k němu. ³⁸Jestliže proti mně země má volala, tolikéž i záhonové její plakali, ³⁹Jídal-li jsem úrody její bez peněz, a duši držitelů jejich přivodil-li jsem k vzdychání: ⁴⁰Místo pšenice nechť vzejde trní, a místo ječmene koukol. ⁴¹Skonávají se slova Jobova.

32A když přestali ti tři muži odpovídati Jobovi, proto že se spravedlivý sobě zdál, ²Tedy rozpáliv se hněvem Elihu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba, rozhněval se, proto že spravedlivější pravil býti duši svou nad Boha. ³Ano i na ty tři z přátel jeho roznítil se hněv jeho, proto že nenalézající odpovědi, však potupovali Joba. ⁴Nebo Elihu očekával na Joba a na ně s řečí, proto že starší byli věkem než on. ⁵Ale vida Elihu, že nebylo žádné odpovědi v ústech těch tří mužů, zažhl se v hněvě svém. ⁶I mluvil Elihu syn Barachele Buzitského, řka: Já jsem nejmladší, vy pak jste starci, pročez ostýchaje se, nesměl jsem vám oznámiti zdání svého. ⁷Myslil jsem: Starší mluví budou, a mnoho let mající v známost uvedou moudrost. ⁸Ale vidím, že Duch Boží v člověku a nadšení Všemohoucího činí lidi rozumné. ⁹Slavní ne vždycky jsou moudří, aniž starci vždycky rozumějí soudu. ¹⁰A protož pravím: Poslouchejte mne, oznámím i já také zdání své. ¹¹Aj, očekával jsem na slova vaše, poslouchal jsem důvodů vašich dotud, dokudž jste vyhledávali řeči, ¹²A bedlivě vás soudě, spatřil jsem, že žádného není, kdo by Joba přemohl, není z vás žádného, ješto by odpovídal řečem jeho. ¹³Ale díte snad: Nalezli jsme moudrost, Bůh silný stihá

jej, ne člověk. ¹⁴Odpovím: Ač Job neobracel proti mně řeči, a však slovy vašimi nebudu jemu odpovídati. ¹⁵Bojí se, neodpovídají více, zavrhlí od sebe slova. ¹⁶Čekal jsem zajisté, však poněvadž nemluví, ale mlčí, a neodpovídají více, ¹⁷Odpovím i já také za sebe, oznámím zdání své i já. ¹⁸Nebo pln jsem řečí, těсно ve mně duchu života mého. ¹⁹Aj, břicho mé jest jako mest nemající průduchu, jako sudové noví rozpuklo by se. ²⁰Mluvíti budu, a vydchnu sobě, otevru rty své, a odpovídati budu. ²¹Nebuduť pak šetřiti osoby žádného, a k člověku bez proměňování jména mluvíti budu. ²²Nebo neumím jmen proměňovati, nebo tudíž by mne zachvátil stvořitel můj.

33Slyšiz tedy, prosím, Jobe, řeči mé, a všech slov mých ušima svýma pozoruj. ²Aj, jižť otvírám ústa svá, mluví jazyk můj v ústech mých. ³Upřímost srdce mého a umění vynesou rtové moji. ⁴Duch Boha silného učinil mne, a dechnutí Všemohoucího dalo mi život. ⁵Můžeš-li, odpovídej mi, připrav se proti mně, a postav se. ⁶Aj, já podle žádosti tvé buduť místo Boha silného; z bláta sformován jsem i já. ⁷Pročež strach ze mne nepředěsí tě, a ruka má nebudeť k obtížení. ⁸Řekl jsi pak přede mnou, a hlas ten řečí tvých slyšel jsem: ⁹Čist jsem, bez přestoupení, nevinný jsem, a nepravosti při mně není. ¹⁰Aj, příčiny ku potřežení mne shledal Bůh, klade mne sobě za nepřítel, ¹¹Svrá poutami nohy mé, střeže všech stezek mých. ¹²Aj, tím nejsi spravedliv, odpovídám tobě, nebo větší jest Bůh nežli člověk. ¹³Oč se s ním nesnadníš? Žet všech svých věcí nezjevuje? ¹⁴Ano jednou mluví Bůh silný, i dvakrát, a nešetří toho člověk. ¹⁵Skrze sny u vidění nočním, když připadá hluboký sen na lidi ve spaní na ložci, ¹⁶Tehdáž odkrývá ucho lidem, a čemu je učí, to zpečetuje, ¹⁷Aby odtrhl člověka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil, ¹⁸A zachoval duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meč. ¹⁹Tresce i bolesti na lůži jeho, a všechny kosti jeho násilnou nemocí, ²⁰Tak že sobě život jeho oškloví pokrm, a duše jeho krmi nejlahodnější. ²¹Hyne tělo jeho patrně, a vyhlédají kosti jeho, jichž prvé nebylo vídati. ²²A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život jeho smrtelných ran. ²³Však bude-li míti anděla vykladače jednoho z tisíce, kterýž by za člověka oznámil pokání jeho: ²⁴Tedy smiluje se nad ním, a dí: Vyprost jej, ať nesstoupí do porušení, oblíbil jsem mzdu vyplacení. ²⁵I odmladne tělo jeho nad dítěci, a navrátí se ke dnům mladosti své. ²⁶Kořiti se bude Bohu, a zamiluje jej, a patřiti bude na něj tváří ochotnou; nadto navrátí člověku spravedlnost jeho. ²⁷Kterýž hledě na lidi, řekne: Zhřešilt jsem byl, a to, což pravého bylo, převrátil jsem, ale nebylo mi to prospěšné. ²⁸Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval. ²⁹Aj, všeckoť to dělá Bůh silný dvakrát i třikrát při člověku, ³⁰Aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvícen byl světlem živých. ³¹Pozoruj, Jobe, poslouchej mne, mlč, ať já mluvím. ³²Jestliže máš slova, odpovídej mi, nebo bych chtěl ospravedlniti tebe. ³³Pakli nic, ty mne poslouchej; mlč, a poučím tě moudrosti.

34 Ještě mluvil Elihu, a řekl: ²Poslouchejte, moudří, řeči mých, a rozumní, ušima pozorujte. ³Nebo ucho řečí zkušuje, tak jako dásně okoušejí pokrmu. ⁴Soud sobě zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by bylo dobrého. ⁵Nebo řekl Job: Spravedliv jsem, a Bůh silný zavrhl při mou. ⁶Své-liž bych pře ukrývati měl? Přeplněna jest bolestí rána má bez provinění. ⁷Který muž jest podobný Jobovi, ješto by pil posměch jako vodu? ⁸A že by všel v tovaryšství s činiteli nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechtnými? ⁹Nebo řekl: Neprospívá to člověku líbiti se Bohu. ¹⁰A protož, muži rozumní, poslouchejte mne. Odstup od Boha silného nešlechtnost a od Všemohoucího nepravost. ¹¹Nebo on podlé skutků člověka odplácí, a podlé toho, jaká jest cí cesta, působí, aby to nalézal. ¹²A naprosto Bůh silný nečiní nic nešlechtně, a Všemohoucí nepřevrací soudu. ¹³Kdo svěřil jemu zemi? A kdo zpořádal všecken okršlek? ¹⁴Kdyby se na něj obrátil, a ducha jeho i duši jeho k sobě vzal, ¹⁵Umřelo by všeliké tělo pojednou, a tak by člověk do prachu se navrátil. ¹⁶Máš-li tedy rozum, poslyš toho, pust v uši své hlas řeči mých. ¹⁷Ješto ten, kterýž by v nenávisti měl soud, zdaliž by panovati mohl? Čili toho, jenž jest svrchovaně spravedlivý, za nešlechtného vyhlásíš? ¹⁸Zdaliž sluší králi říci: Ó nešlechtný, a šlechticům: Ó bezbožní? ¹⁹Mnohem méně tomu, kterýž nepřijímá osob knížat, aniž u něho má přednost urozený před nuzným; nebo dílo rukou jeho jsou všickni. ²⁰V okamžení umírají, třebas o půl noci postrčení bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen bývá silný ne rukou lidskou. ²¹Nebo oči jeho hledí na cesty člověka, a všechny kroky jeho on spatřuje. ²²Není žádných temností, ani stínu smrti, kdež by se skryli činitelé nepravosti. ²³Aniž zajisté vzkládá na koho více, tak aby se s Bohem silným souditi mohl. ²⁴Pyšné stírá bez počtu, a postavuje jiné na místa jejich. ²⁵Nebo zná skutky jejich; pročez na ně obrací noc, a potříní bývají. ²⁶Jakožto bezbožné rozráží je na místě patrném, ²⁷Proto že odstoupili od něho, a žádných cest jeho nešetřili, ²⁸Aby dokázal, že připouští k sobě křik nuzného, a volání chudých že vyslychá. ²⁹(Nebo když on spokojí, kdo znepokojí? A když skryje tvář svou, kdo jej spatří?) Tak celý národ, jako i každého člověka jednotlivě, ³⁰Aby nekraloval člověk pokrytý, aby nebylo lidem ourazu. ³¹Jistě žeť k Bohu silnému raději toto mluveno býti má: Ponesuť, nezruším. ³²Mimo to, nevidím-li čeho, ty vyuč mne; jestliže jsem nepravost páchal, neučiním toho víc. ³³Nebo zdali vedlé tvého zdání odplacovati má, že bys ty toho neliboval, že bys ono zvoloval, a ne on? Pakli co víš jiného, mluv. ³⁴Muži rozumní se mnou řeknou, i každý moudrý poslouchaje mne, ³⁵Že Job hloupě mluví, a slova jeho nejsou rozumná. ³⁶Ó by zkušěn byl Job dokonale, pro odmlouvání nám jako lidem nepravým, ³⁷Poněvadž k hříchu svému přidává i nešlechtnost, mezi námi také jen chloubu svou vynáší, a rozmnožuje řeči své proti Bohu.

35 Ještě mluvil Elihu, a řekl: ²Domníváš-liž se, že jsi to s soudem řekl: Spravedlnost má převyšuje Boží? ³Nebo jsi

řekl: Co mi prospěje, jaký užitek budu míti, bych i nehřešil? ⁴Já odpovím tobě místně, i tovaryšům tvým s tebou. ⁵Pohled na nebe a viz, anobř spatř oblaky, vyšší, než-ly ty. ⁶Jestliže bys hřešil, co svedeš proti němu? A byt se i rozmnožily nešlechtnosti tvé, co mu uškodíš? ⁷Budeš-li spravedlivý, čeho mu udělíš? Aneb co z ruky tvé vezme? ⁸Každémuť člověku bezbožnost jeho uškodí, a synu člověka spravedlnost jeho prospěje. ⁹Z množství nátisk trpících, kteréž k tomu přivodí, aby úpěli a křičeli pro ukrutnost povýšených, ¹⁰Žádný neříká: Kde jest Bůh stvořitel můj? Ješto on dává zpěv i v noci. ¹¹On vyučuje nás nad hovada zemská, a nad ptactvo nebeské moudřejší nás činí. ¹²Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni. ¹³A jistě žeť ošemetnosti nevyslychá Bůh silný, a Všemohoucí nepatří na ni. ¹⁴Mnohem méně, jestliže díš: Nepatříš na to. Sám s sebou vejdi v soud před ním, a doufej v něho. ¹⁵Ale nyní poněvadž nic není těch věcí, navštívil jej hněv jeho; nebo nechce znáti hojnosti této veliké. ¹⁶A protož marně Job otvírá ústa svá, hloupě rozmnožuje řeči své.

36 Zatím přidal Elihu, a řekl: ²Postrp mne maličko, a oznámím šíře; neboť mám ještě, co bych za Boha mluvil. ³Vynesu smysl svůj zdaleka, a stvořiteli svému přivlastním spravedlnost. ⁴V pravdě, žeť nebudou lživé řeči mé; zdravě smýšlejícího máš mne s sebou. ⁵Aj, Bůh silný mocný jest, aniž svých zamítá; silný jest, a srdce udatného. ⁶Neobživuje bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá. ⁷Neodvrací od spravedlivého oči svých, nýbrž s králi na stolicí sází je na věky, i bývají zvýšeni. ⁸Pakli by poutami sevřeni byli, zapleteni jsouce provazy ssoužení: ⁹Tudy jim v známost uvodí hřích jejich, a že přestoupení jejich se ssilila. ¹⁰A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobř mluví jim, aby se navrátili od nepravosti. ¹¹Uposlechnou-li a budou-li jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v potěšení. ¹²Pakli neuposlechnou, od meče sejdou, a pozdychají bez umění. ¹³Nebo kteříž jsou nečistého srdce, přivětšují hněvu, aniž k němu volají, když by je ssoužil. ¹⁴Protož umírá v mladosti duše jejich, a život jejich s smilníky. ¹⁵Vytrhuje, pravím, ssouženého z jeho ssoužení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápení. ¹⁶A tak by i tebe přenesl z prostředku úzkosti na širokost, kdež není stěsnění, a byl by pokojný stůl tvůj tukem oplývající. ¹⁷Ale ty zasloužil, abys jako bezbožný souzen byl; soud a právo na tě dochází. ¹⁸Jistě strach, aby tě nevrhl Bůh u větší ránu, tak že by jakkoli veliká výplata mzda, tebe nevyprostila. ¹⁹Zdaliž by sobě co vážil bohatství tvého? Jistě ani nejvýbornějšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé. ²⁰Nechvátež tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na místo své. ²¹Hleď, abys se neohlédal na marnost, zvoluje ji raději, nežli ssoužení. ²²Aj, Bůh silný nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný učitel? ²³Kdo jemu vyměřil cestu jeho? Kdo jemu smí říci: Činíš nepravost? ²⁴Pamětliv buď raději, abys vyvyšoval dílo jeho, kteréž spatřují lidé, ²⁵Kteréž, pravím, všickni lidé vidí, na něž člověk patří zdaleka. ²⁶Nebo Bůh silný tak jest

veliký, že ho nemůžeme poznati, počet let jeho jest nevy-
stížitelný. ²⁷On zajisté vyvodí krůpěje vod, kteréž vylévají
děšť z oblaků jeho, ²⁸Když se rozpouštějí oblakové, a kropí
na mnohé lidi. ²⁹(Anobrž vyzoumí-li kdo roztažení obla-
ků, a zvuku stánku jeho, ³⁰Jak rozprostírá nad ním světlo
své, aneb všecko moře přikrývá? ³¹Skrze ty věci zajisté
tresce lidi, a též dává pokrmu hojnost. ³²Oblaky zakrývá
světlo, a přikazuje mu ukrývat se za to, co je potkává.)
³³Ohlašuje o něm zvuk jeho, též dobytek, a to hned, když
pára zhůru vstupuje. ³⁴Takéť se i nad tím děsí srdce mé,
až se pohybuje z místa svého.

37 Poslouchejte pilně hřmotného hlasu jeho, a zvuku z úst
jeho pocházejícího. ²Podě všechna nebesa jej rozprostírá,
a světlo své k krajům země. ³Za nímž zvučí hlukem, a hří-
má hlasem důstojnosti své, aniž mešká s jinými věcmi,
když se slýchá hlas jeho. ⁴Bůh silný hřímá hlasem svým
předivně, činí veliké věci, a však nemůžeme rozuměti, jak.
⁵Sněhu zajisté říká: Buď na zemi, tolikéž pršce dešťové,
ano i přívalu násilnému. ⁶Zavírá ruku všelikého člověka,
aby žádný z lidí nemohl konati díla svého. ⁷Tehdáž i zvěř
vchází do skrýše, a v peleších svých obývá. ⁸Z skrýše vy-
chází vichřice, a od půlnoční strany zima. ⁹Dchnutím Bůh
silný dává mráz, až se široké vody zavírají. ¹⁰Také i při svla-
žování země pohybuje oblakem, a rozhání mračno světlem
svým. ¹¹A tentýž sem i tam obrací se moudrostí jeho, aby
činil, což by mu koli přikázal na tváři okršlku zemského.
¹²Buď k trestání, neb pro zemi svou, buď k prokazování
dobrotivosti, spraví to, že se postaví. ¹³Pozorujž toho, Jo-
be, zastav se a podívej se divům Boha silného. ¹⁴Víš-li,
kdy Bůh ukládá co o těch věcech, aneb kdy chce osvěcova-
ti světlem oblaky své? ¹⁵Znáš-li, jak se vznášejí oblakové,
a jiné divy dokonalého v uměních? ¹⁶A že tě roucho tvé
zahřívati bude, když Bůh zemi pokojnou činí větry poled-
ními? ¹⁷Roztáhal-li jsi s ním nebesa trvánlivá, k zrcadlu
slitému podobná? ¹⁸Poukaž nám, co bychom řekli jemu;
nebo nemůžeme ani řeči zpořádati pro temnost. ¹⁹Zdaž je-
mu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne
mluvil, jistě že by byl sehlcen. ²⁰Ano nyní nemohou patřiti
lidé na světlo, když jest jasné na oblacích, když je vítr pro-
chází a vyčišťuje, ²¹Od půlnoční strany s jasnem jako zlato
přicházejí, ale v Bohu hroznější jest sláva. ²²Všemohoucí,
jehož vystihnouti nemůžeme, ač jest veliký v moci, však
soudem a přísnou spravedlností netrápí. ²³Protož bojí se
ho lidé; neohlédá se na žádného z těch, kdož jsou moudrého
srdce.

38 Tedy odpověděl Hospodin Jobovi z vichru, a řekl:
²Kdož jest to, jenž zatemňuje radu řečmi neumělými? ³Prepaš-
ný jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam
mi. ⁴Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže
máš rozum. ⁵Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pra-
vidlo na ni? ⁶Na čem podstavkové její upevnění jsou? Aneb
kdo založil úhelný kámen její, ⁷Když prozpěvovaly spolu

hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží? ⁸Aneb kdo
zavřel jako dveřmi moře, když vyšlo z života, a zjevilo se?
⁹Když jsem mu položil oblak za oděv, a mrákotu místo plé-
nek jeho, ¹⁰Když jsem jemu uložil úsudek svůj, přistaviv
závory a dvěře, ¹¹I řekl jsem: Až potud vycházeti budeš,
a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého.
¹²Zdaž jsi kdy za dnů svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záři
jitřní místo její, ¹³Aby uchvacovala kraje země, a bezbož-
ní aby z ní vymítání byli? ¹⁴Tak aby proměnu přijímala
jako vosk pečatní, oni pak aby nedlouho stáli jako roucho,
¹⁵A aby bezbožným zbraňováno bylo světla jejich, a rámě
vyvýšené zlámáno bylo? ¹⁶Přišel-lis až k hlubinám moř-
ským? A u vnitřnosti propasti chodil-lis? ¹⁷Jsou-li tobě zje-
veny brány smrti? A brány stínu smrti viděl-lis? ¹⁸Shlédl-
lis šířnosti země? Oznam, jestliže ji znáš všecku. ¹⁹Která
jest cesta k obydlí světla, a které místo temností, ²⁰Že bys
je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozumíval stezkám
domu jeho? ²¹Věděl-lis tehdáž, že jsi měl se naroditi, a po-
čet dnů tvých jak veliký býti má? ²²Přišel-lis až ku pokla-
dům sněhu? A poklady krupobití viděl-lis, ²³Kteréž cho-
vám k času ssoužení, ke dni bitvy a boje? ²⁴Kterými se
cestami rozděluje světlo, kteréž rozhání východní vítr po
zemi? ²⁵Kdo rozdělil povodní tok, a cestu blýskání hrom-
vému, ²⁶Tak aby přšel déšť i na tu zemi, kdež není lidí,
na poušť, kdež není člověka, ²⁷Aby zapájel místa planá
a pustá, a k zrůstu přivodil trávu mladistvou? ²⁸Má-liž
déšť otce? A kdo plodí krůpěje rosy? ²⁹Z čího života vy-
chází mráz? A jíní nebeské kdo plodí? ³⁰Až i vody jako
v kámen se proměňují, a svrček propasti zamrzá. ³¹Zdali
zavázati můžeš rozkoše Kuřátek, aneb stahování Orionovo
rozvázati? ³²Můžeš-li vyvoditi hvězdy polední v čas jistý,
aneb Arktura s syny jeho povedeš-li? ³³Znáš-li řád nebes?
Můžeš-li spravovati panování jejich na zemi? ³⁴Můžeš-li
pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod přikry-
la tebe? ³⁵Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdaliž
řeknou tobě: Aj teď jsme? ³⁶Kdo složil u vnitřnostech lid-
ských moudrost? Aneb kdo dal rozumu stížitelnost? ³⁷Kdo
vypravovati bude o nebesích moudře? A láhvice nebeské
kdo nastrojuje, ³⁸Aby svlažená země zase stuhnouti moh-
la, a hrudy se v hromadě držely? ³⁹Honiš-liž ty lvu loupež?
A hltavost lvícat naplňuješ-liž, ⁴⁰Když se stulují v pele-
ších svých, ustavičně z skrýší čihajíce? ⁴¹Kdo připravuje
krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu silnému vola-
jí, a toulají se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

39 Víš-li, kterého času rodí kamsíkové, a laň ku porodu
pracující spatřil-lis? ²Máš-li v počtu měsíce, kteréž vypl-
ňují? Znáš-li, pravím, čas porodu jejich? ³Jak se kladou,
plod svůj utiskávají, a s bolestí ho pozbývají? ⁴Jak se zmoc-
ňují mladí jejich, i odchovávají picí polní, a vycházejíce,
nenavracují se k nim? ⁵Kdo propustil zvěř, aby byla svo-
bodná? A řemení divokého osla kdo rozvázal? ⁶Jemuž jsem
dal pustinu místo domu jeho, a místo příbytku jeho zemi
slatinou. ⁷Posmívá se hluku městskému, a na křikání toho,

kdož by jej honil, nic nedbá. ⁸To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo toliko zeliny hledá. ⁹Svolí-liž jednorozec, aby tobě sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval? ¹⁰Připřáhneš-liž provazem jednorozce k orání? Bude-liž vláčeti brázdy za tebou? ¹¹Zdaž se na něj ubezpečíš, proto že jest veliká síla jeho, a poručíš jemu svou práci? ¹²Zdaž se jemu dověříš, že svezé semeno tvé, a na humno tvé shromáždí? ¹³Ty-li dal pávům křídlo pěkné, aneb péro čápu neb pstrosu? ¹⁴A že opouští na zemi vejce svá, ačkoli je v prachu osedí, ¹⁵Nic nemysle, že by je noha potlačiti, aneb zvěř polní pošlapati mohla? ¹⁶Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jich neměl; jako by neužitečná byla práce jeho, tak jest bez starosti. ¹⁷Nebo nedal jemu Bůh moudrosti, aniž mu udělil rozumnosti. ¹⁸Časem svým zhůru se vznášeje, posmívá se koni i jezdcí jeho. ¹⁹Zdaž ty dáti můžeš koni sílu? Ty-li ozdobíš šíji jeho řehtáním? ²⁰Zdali jej zastrašíš jako kobyliku? Anobř frkání chřípí jeho strašlivé jest. ²¹Kopá důl, a pléše v síle své, vycházeje vstříc i zbroji. ²²Směje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem před ostrostí meče, ²³Ač i toul na něm chřestí, a blyští se dřevce a kopí. ²⁴S hřmotem a s hněvem kopá zemi, aniž pokojně stojí k zvuku trouby. ²⁵Anobř k zvuku trouby řehce, a zdaleka cítí boj, hluk knížat a prokřikování. ²⁶Zdali podlé rozumu tvého létá jestřáb, roztahuje křídla svá na poledne? ²⁷Zdali k rozkazu tvému zhůru se vznáší orlice, a vysoko se hnují? ²⁸Na skále přebývá, přebývá na špičaté skále jako na hradě, ²⁹Odkudž hledá pokrmu, kterýž z daleka očima svýma spatřuje. ³⁰Ano i mladí její střebí krev, a kde těla mrtvá, tu i ona jest. ³¹A tak odpovídaje Hospodin Jobovi, řekl: ³²Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce viniti Boha, nechť odpoví na to. ³³Tedy odpověděl Job Hospodinu a řekl: ³⁴Aj, chaternýt jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku svou kladu na ústa svá. ³⁵Jednou jsem mluvil, ale nebudu již odmlouvati, nýbrž i podruhé, ale nebudu více přidávati.

40 Ještě odpovídaje Hospodin z vichru Jobovi, i řekl: ²Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam mi. ³Zdaliž pak i soud můj zrušiti chceš? Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil? ⁴Čili máš rámež jako Bůh silný, a hlasem jako on hřímáš? ⁵Ozdobiž se nyní vyvýšeností a důstojností, v slávu a okrasu oblec se. ⁶Rozprostři prchlivost hněvu svého, a pohled na všelikého pyšného, a sniž ho. ⁷Pohled, pravím, na všelikého pyšného, a sehní jej, anobř setři bezbožné na místě jejich. ⁸Skrej je v prachu spolu, tvář jejich zavěz v skrytě. ⁹A tak i já budu tě oslavovati, že tě zachovává pravice tvá. ¹⁰Aj, hle slon, jež jsem jako i tebe učinil, trávu jí jako vůl. ¹¹Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v pupku břicha jeho. ¹²Jak chce, ohání ocasem svým, ačkoli jest jako cedr; žily lůna jeho jako ratolesti jsou spletené. ¹³Kosti jeho jako trouby měděné, hnátové jeho jako sochor železný. ¹⁴Onť jest přední z účinků Boha silného, učinitel jeho sám na něj doložiti může meč svůj. ¹⁵Hory zajisté přinášejí mu pastvu,

a všecka zvěř polní hrá tam. ¹⁶V stínu léhá, v soukromí mezi títím a bahnem. ¹⁷Dříví stín dávající stínem svým jej příkrývá, a vrbí potoční obkličuje jej. ¹⁸Aj, zadržuje řeku tak, že nemůže pospíchat; tuší sobě, že požře Jordán v ústa svá. ¹⁹Zdaž kdo před očima jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chřípě jeho? ²⁰Vytáhneš-liž velryba udicí, aneb provazem pohříženým až k jazyku jeho? ²¹Zdali dáš kroužek na chřípě jeho, aneb hákem probodneš čelist jeho? ²²Zdaž se obrátí k tobě s prosbami, aneb mluvití bude tobě lahodně? ²³Učiní-liž smlouvu s tebou? Přijmeš-liž jej za služebníka věčného? ²⁴Zdaž budeš s ním hráti jako s ptáčkem, aneb přivážeš jej dětem svým? ²⁵Přistojí-liž sobě hody z něho společníci, a rozdělí-liž jej mezi kupce? ²⁶Zdaž naplníš háky kůži jeho, a vidlicemi rybářskými hlavu jeho? ²⁷Vztáhni jen na něj ruku svou, a neučiníš zmínky o boji. ²⁸Aj, naděje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatření jeho člověk nebývá poražen?

41 Není žádného tak smělého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se přede mnou? ²Kdo mne čím předšel, abych se jemu odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest. ³Nebudu mlčeti o údech jeho, a o síle výborného sformování jeho. ⁴Kdo odkryl svrček oděvu jeho? S dvojími udidly svými kdo k němu přistoupí? ⁵Vrata úst jeho kdo otevře? Okolo zubů jeho jest hrůza. ⁶Šupiny jeho pevné jako štítové sevržené velmi tuze. ⁷Jedna druhé tak blízko jest, že ani vítr nevchází mezi ně. ⁸Jedna druhé se přidrží, a nedělí se. ⁹Od kýchání jeho zazžehá se světlo, a oči jeho jsou jako záře svítání. ¹⁰Z úst jeho jako pochodně vycházejí, a jiskry ohnivé vyskakují. ¹¹Z chřípí jeho vychází dým, jako z kotla vroucího aneb hrnce. ¹²Dýchání jeho uhlí rozpaluje, a plamen z úst jeho vychází. ¹³V šíji jeho přebývá síla, a před ním utíká žalost. ¹⁴Kusové masa jeho drží se spolu; celistvé jest v něm, aniž se rozdrobuje. ¹⁵Srdce jeho tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek zpodního žerenu. ¹⁶Vyskýtání jeho bojí se nejsilnější, až se strachem i vyčišťují. ¹⁷Meč stihající jej neostojí, ani kopí, šíp neb i pancíř. ¹⁸Pokládá železo za plevy, ocel za dřevo shnilé. ¹⁹Nezahání ho střela, v stéblo obrací se jemu kamení prakové. ²⁰Za stéblo počítá střelbu, a posmívá se šermování kopím. ²¹Pod ním ostré střepiny, stele sobě na věci špičaté jako na blátě. ²²Působí, aby vřelo v hlubině jako v kotle, a kormoutilo se moře jako v moždíři. ²³Za sebou patrnou činí stezku, až sezdá, že propast má šediny. ²⁴Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak učiněn byl bez strachu. ²⁵Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest králem nade všemi šelmami.

42 Tedy odpovídaje Job Hospodinu, řekl: ²Vím, že všechno můžeš, a že nemůže překaženo býti tvému myšlení. ³Kdo jest to ten, ptáš se, ješto zatemňuje radu Boží tak hloupě? Protož přiznávám se, že jsem tomu nerozuměl. Divnější jsou ty věci nad mou stížitelnost, anižť jich mohu poznati. ⁴Vyslychejž, prosím, když bych koli mluvil; když bych se

tebe tázal, oznamuj mi. ⁵Tolikot jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. ⁶Pročež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele. ⁷Stalo se pak, když odmluvil Hospodin slova ta k Jobovi, že řekl Hospodin Elifazovi Temanskému: Rozpálil se hněv můj proti tobě, a proti dvěma přátelům tvým, proto že jste nemluvili o mně toho, což pravého jest, tak jako služebník můj Job. ⁸Protož nyní vezměte sobě sedm volků, a sedm skopců, a jděte k služebníkmu mému Jobovi, abyste dali obětovati obět za sebe, a služebník můj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistě oblíčeť jeho přijmu, abych neučinil s vámi podle bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste toho, což pravého jest, o mně, tak jako služebník můj Job. ⁹A tak odšedše Elifaz Temanský a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, učinili, jakž jim byl přikázal Hospodin, a přijal Hospodin oblíčeť Jobův. ¹⁰Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za přátele své, tak že což měl Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobně. ¹¹A sšedše se k němu všickni příbuzní, a všechny příbuzné jeho, a všickni známí jeho prvnější, jedli s ním chléb v domě jeho, a lítost majíce nad ním, potěšovali ho nade vším tím zlým, kteréž byl uvedl Hospodin na něj. A dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý náušnici zlatou jednu. ¹²A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v počátku jeho. Nebo měl čtrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudů, a tisíc spřežení volů, a tisíc oslic. ¹³Měl také sedm synů a tři dcery, ¹⁴Z nichž první dal jméno Jemima, jméno pak druhé Keciha, a jméno třetí Kerenhappuch. ¹⁵Aniž se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy, ve vsi té krajiny; kterýmž dal otec jejich dědictví mezi bratřími jejich. ¹⁶Byl pak živ Job potom sto a čtyřiceti let, a viděl syny své, a syny synů svých, až do čtvrtého pokolení. ¹⁷I umřel Job, stár jsa a pln dnů.

Žalmy

1 Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolici posměvačů nesedá. **2** Ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí. **3** Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede. **4** Ne takť budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr. **5** A protož neostojí bezbožní na soudu, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých. **6** Neboť zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných zahyne.

2 Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlují? **2** Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho, **3** Říkajíce: Roztrháme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich. **4** Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim. **5** Tehdáž mluvíti bude k nim v hněvě svém, a v prchlivosti své předěsí je, řka: **6** Jáť jsem ustanovil krále svého nad Sionem, horou svatou mou. **7** Vypravovati budu úsudek. Hospodin řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě. **8** Požádej mne, a dámť národy, dědictví tvé, a končiny země, vládařství tvé. **9** Roztlučeš je prutem železným, a jako nádobu hrncářskou roztríšíš je. **10** A protož, králové, nyní srozumějte, vyučujte se, soudcové zemští. **11** Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením. **12** Líbejte syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všickni, kteříž doufají v něho.

3 Žalm Davidův, když utíkal před Absolonem synem svým. **2** Hospodine, jakť jsou mnozí nepřátelé moji! Mnozí povstávají proti mně. **3** Mnozí mluví o duši mé: Nemát tento žádné pomoci v Bohu. **4** Ale ty, Hospodine, jsi štítem vůkol mne, slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavy mé. **5** Hlasem svým volal jsem k Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svaté své. Sélah. **6** Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo mne zdržoval Hospodin. **7** Nebuduť se báti mnoha tisíců lidí, kteříž se vůkol kladou proti mně. **8** Povstaniž, Hospodine, zachovej mne, Bože můj, kterýž jsi zbil všech nepřátel mých líce, a zuby bezbožníků zvyrázel. **9** Tvěť, ó Hospodine, jest spasení, a nad lidem tvým požehnání tvé. Sélah.

4 Přednímu zpěváku na neginot, žalm Davidův. **2** Když volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi mi v úzkosti prostranství způsobil, smiluj se nade mnou, a vyslyš modlitbu mou. **3** Synové lidští, dokudž sláva má v potupě bude? Dlouho-liž marnost milovati a lži hledati budete? Sélah. **4** Vězte, žeť jest oddělil Hospodin sobě milého. Vyslyšíť mne Hospodin, když k němu volati budu. **5** Uleknětež se a nehřešte, přemýšlujte o tom v srdci svém, na ložci svém, a umlkněte. Sélah. **6** Obětujte oběti spravedlnosti, a doufejte v Hospodina. **7** Mnozí říkají: Ó bychom viděti mohli dobré věci. Hospodine, pozdvihni nad námi jasného obláčeje svého, **8** I způsobilš radost v srdci mém větší, než oni mívají, když obilé a víno jejich se obrodí. **9** Jáť u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám způsobilš mi bydlení bezpečné.

5 Přednímu zpěváku na nechilot, žalm Davidův. **2** Slova má slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému úpění mému. **3** Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím. **4** Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost, a šetřiti budu. **5** Nebo ty, ó Bože silný, neoblíbujš bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechtník. **6** Neostojí blázniví před očima tvýma, v nenávisti máš všechny činitele nepravosti. **7** Ztratíš mluvící lež. Člověka ukrutného a lstivého v ohavnosti má Hospodin. **8** Já pak ve množství milosrdenství tvého vejdu do domu tvého, klaněti se budu k svatému chrámu tvému v bázni tvé. **9** Hospodine, proved' mne v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne střejou; spravuj přede mnou cestu svou. **10** Neboť není v ústech jejich žádné upřímnosti, vnitřnosti jejich plné nešlechtnosti, hrob otevřený hrdlo jejich, jazykem svým lahodně mluví. **11** Zkaz je, ó Bože, nechať padnou od rad svých; pro množství nešlechtností jejich rozptyl je, poněvadž odporní jsou tobě. **12** Ať se všickni v tě doufající radují, na věky ať plésají, když je zastíratí budeš; ať se v tobě veselí, kteřížkoli milují jméno tvé. **13** Nebo ty, Hospodine, požehnáš spravedlivému, a jako štítem přívětivosti svou vůkol zastřeš jej.

6 Přednímu kantoru na neginot, k nízkému zpěvu, žalm Davidův. **2** Hospodine, netresci mne v hněvě svém, ani v prchlivosti své kárej mne. **3** Smiluj se nade mnou, Hospodine,

neboť jsem zemdlený; uzdrav mne, Hospodine, nebo ztrnulý kosti mé. ⁴Ano i duše má předěšena jest náramně, ty pak, Hospodine, až dokavad? ⁵Navratíš se, Hospodine, a vytrhni duši mou; spomoz mi pro milosrdenství své. ⁶Nebo mrtví nezpomínají na tebe, a v hrobě kdo tě bude oslavovati? ⁷Ustávám v úpění svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami svými postel svou smáčím. ⁸Sškvrkla se zámutkem tvář má, sstarala se příčinou všech nepřátel mých. ⁹Odstupež ode mne všickni činitelé nepravosti; neboť jest vyslyšel Hospodin hlas pláče mého. ¹⁰Vyslyšel Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou přijal. ¹¹Nechažť se zastydí a předěsí zřejmě všickni nepřátelé moji, nechažť jsou zpět obráceni a rychle zahanbeni.

7 Osvědčení nevinu Davidovy, o čemž zpíval Hospodinu z příčiny slov Chusi syna Jeminova. ²Hospodine Bože můj, v toběť doufám, vysvobod mne ode všech protivníků mých, a vytrhni mne, ³Aby neuchvátil jako lev duše mé, a neroztrhal, když by nebyl, kdo by vysvobodil. ⁴Hospodine Bože můj, učinil-li jsem to, jest-li nepravost při mně, ⁵Činil-li jsem zle tomu, kdož se ke mně pokojně choval, (nýbrž spomáhal jsem protivícímu se mi bez příčiny), ⁶Nechať stihá nepřítel duši mou, i popadne, a pošlapá na zemi život můj, a slávu mou v prach uvede. Sélah. ⁷Povstaň, Hospodine, v hněvě svém, vyvyš se proti vzteklostem mých nepřátel, a procit ke mně, nebo jsi soud nařídil. ⁸I shrne se k tobě shromáždění lidí; pro ně tedy u výsost navrať se zase. ⁹Hospodin souditi bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podle spravedlnosti mé, a podle nevinnosti mé, kteráž při mně jest. ¹⁰Ó by již k skončení přišla nešlechternost bezbožných, spravedlivého pak abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ srdce a ledví, Bože spravedlivý. ¹¹Bůh jest štít můj, kterýž spaseny činí upřímé srdcem. ¹²Bůh jest soudce spravedlivý, Bůh silný hněvá se na bezbožného každý den. ¹³Neobrátili se, naostříť meč svůj; lučiště své natáhl, a naměřil je. ¹⁴Připravil sobě i zbroj smrtelnou, střely své proti škůdcím přistrojil. ¹⁵Aj, rodí nepravost; nebo počav těžkou bolest, urodí lež. ¹⁶Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu, kterýž přistrojil. ¹⁷Obrátit se usilování jeho na hlavu jeho, a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí. ¹⁸Slavití budu Hospodina podle spravedlnosti jeho, a žalmy zpívati jménu Hospodina nejvyššího.

8 Přednímu zpěváku na gittejský nástroj, žalm Davidův. ²Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi! Nebo jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa. ³Z úst nemluvnátek a těch, jenž prsí požívají, mocně dokazuješ síly z příčiny svých nepřátel, abys přítrž učinil protivníku a vymstívajícímu se. ⁴Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, říkám: ⁵Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštívuješ? ⁶Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej. ⁷Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho: ⁸Ovce i voly

všecky, také i zvěř polní, ⁹Ptactvo nebeské, i ryby mořské, a cožkoli chodí stezkami mořskými. ¹⁰Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi!

9 Přednímu zpěváku na al mutlabben, žalm Davidův. ²Oslavovati tě budu, Hospodine, celým srdcem svým, vypravovati budu všecky divné skutky tvé. ³Radovati a veseliti se budu v tobě, žalmy zpívati budu jménu tvému, ó Nejvyšší, ⁴Proto že nepřátelé moji jsou nazpět obráceni, že klesli, a zahynuli od tváři tvé. ⁵Nebo jsi vyvedl soud můj a při mou, posadils se na stolicí soudce spravedlivý. ⁶Ohromil jsi národy, zatratils bezbožníka, jméno jejich vyhladil jsi na věčné věky. ⁷Ó nepříteli, již-li jsou dokonány zhouby tvé na věky? Již-li jsi města podvrátil? Zahynula památka jejich s nimi. ⁸Ale Hospodin na věky kraluje, připravil k soudu trůn svůj. ⁹Onť soudí sám okršlek v spravedlnosti, a výpověď činí národům v pravosti. ¹⁰Hospodin zajisté jest útočiště chudého, útočiště v čas ssouzení. ¹¹I budou v tebe doufati, kteříž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících tě, Hospodine. ¹²Žalmy zpívejte Hospodinu, přebývajícímu na Sionu, zvěstujte mezi národy skutky jeho. ¹³Nebo on vyhledává krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná na křik utištěných. ¹⁴Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz ssouzení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti, ¹⁵Abych vypravoval všecky chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil se v spasení tvém. ¹⁶Pohříženíť jsou národové v jámě, kterouž udělali; v osídle, kteréž polékli, uvázla noha jejich. ¹⁷Přišelť jest v známost Hospodin, pomstu učiniv; v díle rukou svých zapletl se bezbožník. Higgsaion Sélah. ¹⁸Obráceni buďte bezbožníci do pekla, všickni národové, kteříž se zapomínají nad Bohem. ¹⁹Neboť nebude dán chudý u věčné zapomnutí; očekávání ssouzených nezahyneť na věky. ²⁰Povstaniž, Hospodine, ať se nesílí člověk; národové buďte souzeni před tebou. ²¹Puť na ně strach, ó Hospodine, ať tomu porozumějí národové, že smrtelní jsou. Sélah.

10 Proč, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš se v čas ssouzení? ²Z pýchu bezbožník protivenství činí chudému. Ó by jati byli v zlých radách, kteréž vymýšlejí. ³Neboť se honosí bezbožník v líbostech života svého, a lakomý sobě pochlebuje, a Hospodina popouzí. ⁴Bezbožník pro pýchu, kterouž na sobě prokazuje, nedbá na nic; všecka myšlení jeho jsou, že není Boha. ⁵Dobře mu se daří na cestách jeho všelikého času, soudové tvoji vzdálení jsou od něho, i na všecky nepřátely své fouká, ⁶Říkaje v srdci svém: Nepohnuť se od národu až do pronárodu, nebo nebojím se zlého. ⁷Ústa jeho plná jsou zlořečenství, i chytrosti a lsti; pod jazykem jeho trápení a starost. ⁸Sedí v zálohách ve všech a v skrýších, aby zamordoval nevinného; očima svýma po chudém špehuje. ⁹Číhá v skrytě jako lev v jeskyni své, číhá, aby pochytil chudého, uchvacujeť jej, a táhne pod sítku svou. ¹⁰Připadá a stuluje se, dokudž by nevpadlo v silné pazoury jeho shromáždění chudých. ¹¹Říká v srdci svém:

Zapomenulť jest Bůh silný, skryl tvář svou, nepohledí na věky. ¹²Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes ruku svou, nezapomínejž se nad chudými. ¹³Proč má bezbožník Boha popouzeti, říkáje v srdci svém, že toho vyhledávati nebudeš? ¹⁴Díváš se do času, nebo ty nátisk a bolest spatruješ, abys jim odplatil rukou svou; na tebet se spouští chudý, sirotku ty jsi spomocník. ¹⁵Potři rámě bezbožného, a vyhledej nepravosti zlostného, tak aby neostál. ¹⁶Hospodin jest králem věčných věků, národové z země své hynou. ¹⁷Žádost ponížených vyslycháš, Hospodine, utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloňuješ, ¹⁸Abys soud činil sirotku a ssouženému, tak aby jich nesusužoval více člověk bídný a zemský.

11Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodina doufám, kterakž tedy říkáte duši mé: Uleť s hory své jako ptáče? ²Nebo aj, bezbožníci napínají lučičště, přikládají šípy své na tětvo, aby stříleli skryté na upřímé srdcem. ³Ale těmi usilováními zkaženi budou; nebo spravedlivý co učinil? ⁴Hospodin jest v chrámě svatém svém, trůn Hospodinův v nebi jest; oči jeho hledí, víčka jeho zkušují synů lidských. ⁵Hospodin zkušuje spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost nenávidí duše jeho. ⁶Dštítí bude na bezbožníky uhlím řevavým, ohněm a sirou, a duch vichřice bude částka kalicha jejich. ⁷Nebo Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímého oči jeho patří.

12Přednímu kantoru k nízkému zpěvu, žalm Davidův. ²Spomoz, ó Hospodine; nebo se již nenalézá milosrdného, a vyhynuli věrní z synů lidských. ³Lež mluví jeden každý s bližním svým, rty úlisnými z srdce dvojitého řeči vynášejí. ⁴Ó by vyplénil Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk velikomluvný, ⁵Kteríž říkájí: Jazykem svým přemůžeme, mámeť ústa svá s sebou, kdo jest pánem našim? ⁶Pro zhoubu chudých, pro úpění nuzných jižť povstanu, praví Hospodin, v bezpečnosti postavím toho, na nějž polečeno bylo. ⁷Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované. ⁸Ty, Hospodine, jim spomáhati budeš, a ostříhati každého od národu tohoto až na věky. ⁹Vůkol a vůkol bezbožní se protulují, když takoví ničemní vyvýšení bývají mezi syny lidskými.

13Přednímu zpěváku, žalm Davidův. ²Až dokud, Hospodine? Což se na věky zapomeneš na mne? Dokudž tvář svou skrýváti budeš přede mnou? ³Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svíratí se v srdci svém? Až dokud se zpínati bude nepřítel můj nade mnou? ⁴Vzhledni, vyslyš mne, Hospodine Bože můj, osvět oči mé, abych neusnul snem smrti, ⁵A aby neřekl nepřítel můj: Svítězil jsem nad ním, a nepřátelé moji aby neplésali, jestliže bych se poklesl. ⁶Jáť zajisté v milosrdenství tvém doufám, plésati bude srdce mé v spasení tvém; zpívati budu Hospodinu, že jest mi tak dobře učinil.

14Přednímu zpěváku, píseň Davidova. Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by činil dobré. ²Hospodin s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. ³Všickni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho. ⁴Zdaliž nevědí všickni činitelé nepravosti, že zžírají lid můj, jako by chléb jedli? Hospodina pak nevzývají. ⁵Tehdáž se náramně strašiti budou; nebo Bůh jest v rodině spravedlivého. ⁶Radu chudého potupujete, ale Hospodin jest naděje jeho. ⁷Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Hospodin zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

15Žalm Davidův. Hospodine, kdo bude přebývati v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé? ²Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého. ³Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého. ⁴Ten, před jehož očima v nevážnosti jest zavřzený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; a přísáhl-li by i se škodou, však toho nemění. ⁵Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému neběře. Kdož tyto věci činí, nepohneť se na věky.

16Zlatý zpěv Davidův. Ostříhej mne, Bože silný, neboť v tebe doufám. ²Rciž, duše má, Hospodinu: Ty jsi Pán můj, dobrota má nic tobě neprospěje. ³Ale svatým, kteříž jsou na zemi, a znamenitým, v nichž všecka líbost má. ⁴Rozmnožují bolesti své ti, kteříž k cizímu bohu chvátají; neokusím obětí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve rty své. ⁵Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého; ty zdržuješ los můj. ⁶Provazcové padli mi na místech veselých, a dědictví rozkošné dostalo se mi. ⁷Dobrořečiti budu Hospodinu, kterýž mi radí; nebo i v noci vyučují mne ledví má. ⁸Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu. ⁹Z té příčiny rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé v bezpečnosti přebývati bude. ¹⁰Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení. ¹¹Známost učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.

17Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine, spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloň uši k modlitbě mé, kteráž jest beze vši rtů ošemetnosti. ²Od tváři tvé vyjdiž soud můj, oči tvé nechat patří na upřímnost. ³Zkusils srdce mého, navštívil je v noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých. ⁴Z strany pak skutků lidských, já podlé slova rtů tvých vystříhal jsem se stezky zhoubce. ⁵Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé. ⁶Já volám k tobě, nebo vyslycháš mne, ó Bože silný; nakloň ke mně ucha svého, a slyš řeč

mou. ⁷Prokaž milosrdenství svá, naději majících ochránce před těmi, kteříž povstávají proti pravici tvé. ⁸Ostříhej mne jako zřítelnice oka, v stínu křídel svých skrej mne, ⁹Od tváří bezbožných těch, kteříž mne hubí, od nepřátel mých úhlavních obklíčujících mne, ¹⁰Kteríž tukem svým zarostli, mluví pyšně ústy svými. ¹¹Jižť i kroky naše předstihají, oči své obrácené mají, aby nás porazili na zem. ¹²Každý z nich podoben jest lvu žádostivému loupeže, a lvíčeti sedícímu v skrýši. ¹³Povstaniž, Hospodine, předejdi tváři jeho, sehni jej, a vytrhni duši mou od bezbožníka mečem svým, ¹⁴Rukou svou od lidí, ó Hospodine, od lidí světských, jichžto oddíl jest v tomto životě, a jejichž břicho ty z špižírny své naplňuješ. Čímž i synové jejich nasyceni bývají, a ostatků zanechávají malickým svým. ¹⁵Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.

18Přednímu zpěváku, služebníka Hospodinova Davida, kterýž mluvil Hospodinu slova písně této v ten den, v němž ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho i z ruky Saulovy, a řekl: ²Z vnitřnosti srdce miluji tě, Hospodine, sílo má. ³Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj, Bůh silný můj, skála má, v němž naději skládám, štít můj a roh spasení mého, mé útočiště. ⁴Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých byl jsem vyproštěn. ⁵Obklíčilyť mne byly bolesti smrti, a proudové nešlechtných předěsili mne. ⁶Bylyť jsou mne obklíčily bolesti hrobu, osídla smrti zachvátila mne. ⁷V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a volání mé před obličejem jeho přišlo v uši jeho. ⁸Tehdy pohnula se a zatřásla země, základové hor pohnuli se, a třáslí se pro rozhněvání jeho. ⁹Dým vystupoval z chřípí jeho, a oheň zžirající z úst jeho, od něhož se uhlí rozpálilo. ¹⁰Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohami jeho. ¹¹A sedě na cherubínu, letěl, letěl na peří větrovém. ¹²Udělal sobě z temnoty skrýši, vůkol sebe stánek svůj z temných vod a hustých oblaků. ¹³Od blesku před ním oblakové jeho rozehnání jsou, krupobití i uhlí řěavé. ¹⁴I hrímal na nebi Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj, i krupobití a uhlí řěavé. ¹⁵Vystřelil i střely své, a rozptýlil je, a blýskáním častým porazil je. ¹⁶I ukázaly se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okršlku pro zehrání tvé, Hospodine, pro dechnutí větru chřípí tvých. ¹⁷Poslav s výsostí, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod. ¹⁸Vytrhl mne od nepřítele mého silného, a od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoli silnější mne byli. ¹⁹Předstihliť jsou mne byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. ²⁰Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne sobě oblíbil. ²¹Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých nahradil mi. ²²Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha svého. ²³Všickni zajisté soudové jeho jsou přede mnou, a ustanovení jeho neodložil jsem od sebe. ²⁴Nýbrž upřímně choval jsem se k němu, a vystříhal jsem se nepravos-

ti své. ²⁵Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých, kteráž jest před očima jeho. ²⁶Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k člověku upřímnému upřímně se máš. ²⁷K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš. ²⁸Lid pak ssouzený vysvobozuješ, a oči vysoké snižuješ. ²⁹Ty zajisté rozsvěcuješ svíci mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje temnotu mé. ³⁰Nebo v tobě proběhl jsem vojsko, a v Bohu svém přeskočil jsem i zed. ³¹Boha tohoto silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy jsou přečištěné, onť jest štít všech, kteříž v něho doufají. ³²Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina, a kdo skalou kromě Boha našeho? ³³Ten Bůh silný přepasuje mne udatností, a činí dokonalou cestu mou. ³⁴Činí nohy mé jako laní, a na vysokotech mých postavuje mne. ³⁵Učí ruce mé boji, tak že lámi i lučičtě ocelivé rukama svýma. ³⁶Tys mi také dodal štítu spasení svého, a pravice tvá podpírala mne, a dobrotivost tvá mne zvelebila. ³⁷Rozšířil jsi krokům mým místo pode mnou, a nepodvrtly se nohy mé. ³⁸Honil jsem nepřátele své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil, až jsem je vyhubil. ³⁹Tak jsem je zranil, že nemohli povstati, padše pod nohy mé. ⁴⁰Ty jsi zajisté mne přepásal udatností k boji, povstávající proti mně sehnul jsi pode mne. ⁴¹Nýbrž dals mi šíji nepřátel mých, abych ty, kteříž mne nenáviděli, vyplnil. ⁴²Volalíť jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu, ale nevyslyšel jich. ⁴³I potřel jsem je jako prach u povětří, jako bláto na ulicích rozšlapal jsem je. ⁴⁴Ty jsi mne vyprostil z různic lidu, a postavils mne v hlavu národům; lid, kteréhož jsem neznal, sloužil mi. ⁴⁵Jakž jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci lhali mi. ⁴⁶Cizozemci svadli a třáslí se v ohradách svých. ⁴⁷Živť jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož buď vyvyšován Bůh spasení mého, ⁴⁸Bůh silný, kterýž mi pomsty poručí, a podmaňuje mi lidi. ⁴⁹Ty jsi vysvoboditel můj z moci nepřátel mých, také i nad povstávající proti mně vyvýšils mne, a od člověka ukrutného vyprostils mne. ⁵⁰A protož chváliti tě budu mezi národy, ó Hospodine, a jménu tvému žalmy prozpěvovati, ⁵¹Kterýž tak důstojně vysvobozuješ krále svého, a činíš milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

19Přednímu z kantorů, žalm Davidův. ²Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. ³Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění. ⁴Neníť řeči ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich. ⁵Po vši zemi rozchází se zpráva jejich, a až do končin okršlku slova jich, slunci pak rozbil stánek na nich. ⁶Kteréž jako ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek, cestou běžeti maje. ⁷Od končin nebes východ jeho, a obcházení jeho až zase do končin jejich, a ničeho není, což by se ukryti mohlo před horkostí jeho. ⁸Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým. ⁹Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, přikázání Hospodinovo

čisté, osvěčující oči. ¹⁰Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví. ¹¹Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástů. ¹²Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostrhává, užitek hojný má. ¹³Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných očist mne. ¹⁴I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdyť dokonale budu, a očištěný od přestoupení velikého. ¹⁵Ó ať jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemýšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.

20Přednímu zpěváku, žalm Davidův. ²Vyslyšíš tě Hospodin v den ssoužení, k zvýšení tě přived' jméno Boha Jákobova. ³Sešliž tobě pomoc z svatyně, a z Siona utvrzuj tě. ⁴Rozpomeniž se na všechny oběti tvé, a zápaly tvé v popel obrať. Sélah. ⁵Dejž tobě vše podlé srdce tvého, a všelikou radu tvou vyplň. ⁶I budeme prozpěvovati o spasení tvém, a ve jménu Boha našeho korouhve vyzdvihneme; naplniž Hospodin všechny prosby tvé. ⁷Nynít jsme poznali, že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej vyslyšel s nebe svatého svého; nebo v jeho přesilné pravici jest spasení. ⁸Tito v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobě připomínáme. ⁹A protož oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile stojíme. ¹⁰Hospodine, zachovávejž nás, i král ať slyší nás, když k němu volati budeme.

21Přednímu z kantorů, žalm Davidův. ²Hospodine, v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se přenáramně. ³Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbě rtů jeho neodepřel jsi. Sélah. ⁴Předšel jsi jej zajisté hojným požehnáním, vstavil jsi na hlavu jeho korunu z ryzího zlata. ⁵Života požádal od tebe, a dal jsi mu prodlení dnů na věky věků. ⁶Veliká jest sláva jeho v spasení tvém, důstojností a krásou přioděl jsi jej. ⁷Nebo jsi jej vystavil za příklad hojného požehnání až na věky, rozveselil jsi jej radostí obličejce svého. ⁸A poněvadž král doufá v Hospodina, a v milosrdenství Nejvyššího, nepohne se. ⁹Najdeť ruka tvá všechny nepřátele své, dosáhne pravice tvá těch, kteříž tě nenávidí. ¹⁰Uvržeš je jako do peci ohnivé v čas rozhněvání svého; Hospodin v prchlivosti své sehlí je, a oheň šíře je. ¹¹Plémě jejich z země vyhladíš, a símě jejich z synů lidských, ¹²Nebo jsou proti tobě ukládali zlost, mysli na nešlechtnost, ač ji dovesti nemohli. ¹³Protož je vystavíš za cíl, na tětíva svá přikládati budeš proti tváři jejich. ¹⁴Zjeviž se, ó Hospodine, v síle své, a budemeť zpívati a oslavovati udatnost tvou.

22Přednímu zpěváku k času jitřnímu, žalm Davidův. ²Bože můj, Bože můj, pročez jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení mého a od slov naříkání mého. ³Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti. ⁴Ty zajisté jsi svatý, zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi. ⁵V toběť doufali otcové naši, doufali, a vysvobo-

zovals je. ⁶K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebývali zahanbeni. ⁷Já pak červ jsem, a ne člověk, útržka lidská a povrhel vůbec. ⁸Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami potřásají, říkajíce: ⁹Spustiltě se na Hospodina, nechť ho vysvobodí; nechť jej vytrhne, poněvadž se mu v něm zalíbilo. ¹⁰Ješto ty jsi, kteříž jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání při prsích matky mé. ¹¹Na tebeť jsem uvržen od narození svého, od života matky mé Bůh můj ty jsi. ¹²Nevzdalujž se ode mne, nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka. ¹³Obkličují mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne. ¹⁴Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozsápávající a řvoucí. ¹⁵Jako voda rozplynul jsem se, a rostoupily se všechny kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostřed vnitřností mých. ¹⁶Vyprahla jako střepina síla má, a jazyk můj přilnul k dásním mým, anobř v prachu smrti položils mne. ¹⁷Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé. ¹⁸Mohl bych scísti všechny kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi. ¹⁹Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los. ²⁰Ale ty, Hospodine, nevzdalujž se, sílo má, přispěj k spomožení mému. ²¹Vychvat od meče duši mou, a z moci psů jedinkou mou. ²²Zachovej mne od úst lva, a od rohů jednorožcových vyprošť mne. ²³I budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, u prostřed shromáždění chváliti tě budu, řka: ²⁴Kteríž se bojíte Hospodina, chvalte jej, všechno símě Jákobovo ctěte jej, a boj se ho všechna rodino Izraelova. ²⁵Nebo nepohrdá, ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž skrývá tváři své od něho, nýbrž když k němu volá, vyslychá jej. ²⁶O tobě chvála má v shromáždění velikém, sliby své plniti budu před těmi, kteříž se bojí tebe. ²⁷Jísti budou tiší a nasyceni budou, chváliti budou Hospodina ti, kteříž ho hledají, živo bude srdce vaše na věky. ²⁸Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všechny končiny země, a skláněti se budou před ním všechny čeledi národů. ²⁹Nebo Hospodinovo jest království, a onť panuje nad národy. ³⁰Jísti budou a skláněti se před ním všickni tuční země, jemu se klaněti budou všickni sstupující do prachu, a kteříž duše své nemohou při životu zachovati. ³¹Símě jejich sloužití mu bude, a přičteno bude ku Pánu v každém věku. ³²Přijdout, a lidu, kterýž z nich vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji skutkem vykonal.

23Žalm Davidův. Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku. ²Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. ³Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. ⁴Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje. ⁵Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá. ⁶Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

24Žalm Davidův. Hospodinova jest země, a plnost její, okršlek země, i ti, kteříž obývají na něm. ²Nebo on ji na moři založil, a na řekách upevnil ji. ³Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho? ⁴Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepřisahá lstivě. ⁵Ten přijme pozhnaní od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele svého. ⁶Tot jest národ hledajících jeho, hledajících tváři tvé, ó Bože Jákobův. Sélah. ⁷Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. ⁸Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. ⁹Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. ¹⁰Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů, onť jest král slávy. Sélah.

25Žalm Davidův. K toběť, Hospodine, duše své pozdvihuji. ²Bože můj, v toběť naději skládám, nechť nejsem zahanben, aby se neradovali nepřátelé moji nade mnou. ³A takt i všickni, kteříž na tě očekávají, zahanbeni budou; zahanbeni budou, kteříž se převráceně mají bez příčiny. ⁴Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám svým vyuč mne. ⁵Dejž, ať chodím v pravdě tvé, a poučuj mne; nebo ty jsi Bůh spasitel můj, na tebeť očekávám dne každého. ⁶Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků. ⁷Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nezpomínej, ale podlé milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine. ⁸Dobrý a přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě své. ⁹Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje tiché cestě své. ¹⁰Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda těm, kteříž ostríhají smlouvy jeho a svědectví jeho. ¹¹Pro jméno své, Hospodine, odpusť nepravost mou, neboť jest veliká. ¹²Který jest člověk, ješto se bojí Hospodina, jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl? ¹³Duše jeho v dobrém přebýváti bude, a símě jeho dědičně obdrží zemi. ¹⁴Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se jeho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou. ¹⁵Oči mé vždycky patří k Hospodinu, on zajisté z lečí vyvodí nohy mé. ¹⁶Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a strápený. ¹⁷Ssoužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyved mne. ¹⁸Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť všecky hříchy mé. ¹⁹Viz nepřátely mé, jak mnozí jsou, a nenávistí nešlechtnou nenávidí mne. ²⁰Ostříhej duše mé, a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v tebe doufám. ²¹Sprostnost a upřímnost nechať mne ostríhají, nebo na tě očekávám. ²²Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho.

26Žalm Davidův. Suď mne, Hospodine, nebo já v upřímnosti své chodím, a v tě Hospodina doufám, nepohnut se. ²Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, přepal ledví má i srdce mé. ³Milosrdenství tvé zajisté před očima máma jest, a chodím stále v pravdě tvé. ⁴S lidmi marnými

nesedám, a s pokrytci v spolek nevcházím. ⁵V nenávisti mám shromáždění zlostníků, a s bezbožnými se neusazuji. ⁶Umývám v nevinnosti ruce své, postavuji se při oltáři tvém, Hospodine, ⁷Abych tě hlasitě chválil, a vypravoval všecky divné skutky tvé. ⁸Hospodine, jáť miluji obydlí domu tvého, a místo příbytku slávy tvé. ⁹Nezahrnujž s hříšnými duše mé, a s lidmi vražedlnými života mého, ¹⁰V jejichž rukou jest nešlechtnost, a pravice jejich vzáteků plná. ¹¹Já pak v upřímnosti své chodím, vykupiž mne, a smiluj se nade mnou. ¹²Noha má stojí na rovině, v shromážděních svatých dobrořečiti budu Hospodinu.

27Davidův. Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti? ²Útok učinivše na mne zlostníci, k sežrání těla mého, protivníci moji a nepřátelé moji, sami se potkli a padli. ³Protož byť i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati srdce mé; byť se pozdvihla proti mně i válka, na toť se já spouštím. ⁴Jedné věci žádal jsem od Hospodina, tět vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všecky dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho. ⁵Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne. ⁶A tak vyvýšena bude hlava má nad nepřátely mými, kteříž mne obklíčili; i budu obětovati v stánku jeho oběti plésání, prozpěvovati a chvály vzdávati budu Hospodinu. ⁷Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne. ⁸O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hleďte tváři mé, a protož tváři tvé, Hospodine, hledati budu. ⁹Neskrývejž tváři své přede mnou, aniž zamítej v hněvě služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj, Bože spasení mého. ¹⁰Ačkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobě přivine. ¹¹Vyuč mne, Hospodine, cestě své, a veď mne po stezce přímé pro ty, jenž mne střehou. ¹²Nevydávejž mne líbosti protivníků mých, neboť by ostáli proti mně svědkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností. ¹³Bycht' nevěřil, že užívati budu dobroty Hospodinovy v zemi živých, nikoli bych neostál. ¹⁴Očekávejž na Hospodina, posilň se, a onť posilní srdce tvého; protož očekávej na Hospodina.

28Davidův. K toběť, Hospodine, volám, skálo má, neodmlčujž mi se, abych, neozval-li bys mi se, nebyl podobný učiněn těm, kteříž sstupují do hrobu. ²Vyslychej hlas pokorných modliteb mých, kdyžkoli k tobě volám, když pozdvihuji rukou svých k svatyni svatosti tvé. ³Nezahrnuj mne s bezbožníky, a s těmi, kteříž páší nepravost, kteříž mluvívají pokoj s bližními svými, ale převrácenost jest v srdcích jejich. ⁴Dejž jim podlé skutků jejich, a podlé zlosti nešlechtností jejich; podlé práce rukou jejich dej jim, zaplať jim zaslouženou mzdu jejich. ⁵Nebo nechťi myslí přiložiti k skutkům Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protož podvrátí je, a nebude jich vzdělávati. ⁶Požehnaný

Hospodin, nebo vyslyšel hlas pokorných modliteb mých. ⁷Hospodin jest síla má a štít můj, v němž jest složilo nadějí srdce mé, a dána mi pomoc; protož se veselí srdce mé, a písničkou svou oslavovati jej budu. ⁸Hospodin jest síla svých, a síla hojného spasení pomazaného svého on jest. ⁹Spas lid svůj, Hospodine, a požehnej dědictví svému, a pas je, i vyvyš je až na věky.

29Žalm Davidův. Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte Hospodinu čest a sílu. ²Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánějte se Hospodinu v ozdobě svatosti. ³Hlas Hospodinův nad vodami, Bůh silný slávy hřímání vzbuzuje, Hospodin to činí nad vodami mnohými. ⁴Hlas Hospodinův přichází s mocí, hlas Hospodinův s velebností. ⁵Hlas Hospodinův láme cedry, rozráží Hospodin cedry Libánské. ⁶A činí, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako mladý jednorozec. ⁷Hlas Hospodinův rozkřesává plamen ohně. ⁸Hlas Hospodinův k bolesti přivodí poušť, k bolesti přivodí Hospodin poušť Kádes. ⁹Hlas Hospodinův to činí, že laně plodu pozbývají, obnažuje i lesy, ale v chrámě svém všeku svou slávu vypravuje. ¹⁰Hospodin nad potopou seděl, a budeť seděti Hospodin, jsa králem i na věky. ¹¹Hospodin silou lid svůj daří, Hospodin požehná lidu svému v pokoji.

30Žalm písně, při posvěcení domu Davidova. ²Vyvyšovati tě budu, Hospodine, nebo jsi vyvyšil mne, aniž jsi obradoval nepřátel mých nade mnou. ³Hospodine Bože můj, k toběť jsem volal, a uzdravil jsi mne. ⁴Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil do hrobu. ⁵Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a oslavujte památku svatosti jeho. ⁶Nebo na kratičko trvá v hněvě svém, všecken pak život v dobré líbeznosti své; z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se prozpěvování. ⁷I jáť jsem řekl, když mi se šťastně vedlo: Nepohnu se na věky. ⁸Nebo ty, Hospodine, podlé dobře líbezné vůle své silou upevnil jsi horu mou, ale jakž jsi skryl tvář svou, byl jsem přestrašen. ⁹I volal jsem k tobě, Hospodine, Pánu pokorně jsem se modlil, řka: ¹⁰Jaký bude užitek z mé krve, jestliže sstoupím do jámy? Zdaliž tě prach oslavovati bude? Zdaliž zvěstovati bude pravdu tvou? ¹¹Vyslyšíš, Hospodine, a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž můj spomocník. ¹²I obrátil jsi mi pláč můj v plésání, odvázal jsi pytel můj, a přepásals mne veselím. ¹³Protož tobě žalmy zpívati bude jazyk můj, a nebude mlčeti. Hospodine Bože můj, na věky tě oslavovati budu.

31Přednímu zpěváku, žalm Davidův. ²V tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na věky, pro spravedlnost svou vysvobod mne. ³Nakloň ke mně ucha svého, rychle vytrhni mne; budiž mi pevnou skalou a domem ohraženým, abys mne zachoval. ⁴Nebo skála má a hrad můj ty jsi, protož pro jméno své veď i doved mne. ⁵Vyved mne z lečí, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi. ⁶V ruce tvé poručím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospo-

dine, Bože silný a věrný. ⁷Nenávidím těch, kteříž následují pouhých marností, nebo já v Hospodinu naději skládám. ⁸Plésati a radovati se budu v milosrdenství tvém, že jsi vzešel na mé trápení, a poznal jsi v ssoužení duši mou. ⁹Aniž jsi mne zavřel v ruce nepřítele, ale postavil jsi na širokosti nohy mé. ¹⁰Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem ssoužen, tak že usvadla zámátkem tvář má, duše má, i život můj. ¹¹Žalostí zajisté zhynulo zdraví mé, a léta má od úpění, zemdlena bídou mou síla má, a kosti mé vyprahly. ¹²U všech nepřátel svých jsem v pohanění, a nejvíce u sousedů, známým pak svým jsem strašidlem; kteříž mne vídají vně, utíkají přede mnou. ¹³Vyšel jsem z paměti tak, jako mrtvý, učiněn jsem jako nádoba rozražená. ¹⁴Nebo slychám utrhaní mnohých, strach odevšad, když se proti mně spolu puntují, lstivě přemýšlejíce, jak by odjali duši mou. ¹⁵Ale já v tobě naději skládám, Hospodine; řekl jsem: Bůh můj jsi ty. ¹⁶V rukou tvých jsou časové moji, vytrhni mne z ruky nepřátel mých a těch, kteříž mne stíhají. ¹⁷Osvět tvář svou nad služebníkem svým, zachovej mne pro milosrdenství své. ¹⁸Hospodine, ať nejsem zahanben, nebo jsem tě vzýval; nechat jsou zahanbeni bezbožníci, a skročení v pekle. ¹⁹Oněmějte rtové lziví, kteříž mluví proti spravedlivému tvrdě, pyšně a s potupou. ²⁰Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými. ²¹Ty je skrýváš v skrýších obličejů svého před vysokomyšlností člověka, skrýváš je jako v stanu před jazyky svárlivými. ²²Požehnaný buď Hospodin, nebo prokázal ke mně divné milosrdenství své jako v městě ohraženém. ²³Já zajisté když jsem pospíchal, řekl jsem: Zavřenéť jsem od očí tvých, ale ty jsi vyslyšel hlas pokorných modliteb mých, když jsem k tobě volal. ²⁴Milujtež Hospodina všickni svatí jeho, neboť ostrhává věřících Hospodin, a též odplácí vrchovatě tomu, kdož pýchu provodí. ²⁵Zmužile sobě činite, (a posilní Bůh srdce vašeho), všickni, kteříž naději máte v Hospodinu.

32Žalm Davidův vyučující. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. ²Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není. ³Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém každého dne. ⁴Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. Sélah. ⁵Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. Sélah. ⁶Za to se tobě bude modliti každý svatý, v času příhodném k nalezení tebe; pročež vody mnohé v rozvodnění k němu nedosáhnou. ⁷Ty jsi skrýše má, od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítězným obdaříš. Sélah. ⁸Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě. ⁹Nebývejte jako kůň a jako mezek, kteříž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevřítí musíš, aby tobě neškodí-

li. ¹⁰Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí. ¹¹Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte všickni srdce upřímného.

33 Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upřímět příslušší chválení. ²Oslavujte Hospodina na harfě, na loutně, a na nástroji o desíti strunách, žalmy zpívejte jemu. ³Zpívejte jemu píseň novou, a huďte dobře a zvučně. ⁴Nebo právě jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé. ⁵Milujeť spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná jest země. ⁶Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich. ⁷Onť shrnul jako na hromadu vody mořské, a složil na poklad propasti. ⁸Boj se Hospodina všecka země, děstež se před ním všickni obyvatelé okršlku zemského. ⁹Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se. ¹⁰Hospodin ruší rady národů, a v nic obrací přemýšlování lidská. ¹¹Rada pak Hospodinova na věky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu. ¹²Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho, lid ten, kterýž sobě on vyvolil za dědictví. ¹³Hospodin patře s nebe, vidí všecky syny lidské, ¹⁴Z příbytku trůnu svého dohlédá ke všechněm obyvatelům země. ¹⁵Ten, kterýž stvořil srdce jednoho každého z nich, spatruje všechny skutky jejich. ¹⁶Nebývá král zachován skrze mnohý zastup, ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou. ¹⁷Oklamavatelný jest kůň k spomožení, aniž ve množství síly své vytrhuje. ¹⁸Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho bojí, a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho, ¹⁹Aby vyprostil od smrti duše jejich, a živil je v čas hladu. ²⁰Duše naše očekává na Hospodina, on jest spomožení naše, a pavezá naše. ²¹V něm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo ve jménu jeho svatém naději skládáme. ²²Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději máme v tobě.

34 Davidův, když proměnil obličej svůj před Abimelechem; pročž jsa od něho vyhnán, odšel. ²Dobrořečiti budu Hospodinu každého času, vždycky chvála jeho v ústech mých. ³V Hospodinu chlubiti se bude duše má, což uslyšíc tiší, budou se veseliti. ⁴Zvelebujtěž se mnou Hospodina, a jméno jeho společně vyvyšujme. ⁵Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mne, a ze všech přístrachů mých vytrhl mne. ⁶Pročž k němu patřiti budou, a sbíhati se, a nebudou zahanbeny tváří jejich, ale řkou: ⁷Tento chudý volal a Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil jej. ⁸Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich. ⁹Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho. ¹⁰Bojtež se Hospodina svatí jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí. ¹¹Lvíčátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteříž hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem dobrém. ¹²Podtež, dítky, poslouvejte mne, bázni Hospodinově vyučovati vás budu. ¹³Který člověk žádostiv

jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých věcí? ¹⁴Zdržuj jazyk svůj od zlého, a rty své od mluvení lsti. ¹⁵Odstup od zlého, a čiň dobré, hledej pokoje, a stíhej jej. ¹⁶Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich: ¹⁷Ale zůřivý obličej Hospodinův proti těm, kteříž páší zlé věci, aby vyplnil z země památku jejich. ¹⁸Volají-li spravedliví, Hospodin vyslychá, a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje. ¹⁹Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu spomáhá. ²⁰Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje. ²¹Onť ostříhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána. ²²Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteříž nenávidí spravedlivého, zkaženi budou. ²³Služebníků pak svých duše vykoupí Hospodin, a nebudou zkaženi, kteříž doufají v něho.

35 Žalm Davidův. Suď se, Hospodine, s těmi, kteříž se se mnou soudí; bojuj proti těm, kteříž proti mně bojují. ²Pochyt štít a pavězu, a povstaň mi ku pomoci. ³Veźmi i kopí, a vyjdi vstříc těm, kteříž táhnou proti mně. Rciž duši mé: Spasení tvé jáť jsem. ⁴Nechat se zahanbí a zapýří ti, kteříž hledají duše mé; zpět ať jsou obráceni a zahanbeni ti, kteříž mi zlé obmýšlejí. ⁵Ať jsou jako plevy před větrem, a anděl Hospodinův rozptylujž je. ⁶Cesta jejich budiž temná a plzká, a anděl Hospodinův stihej je. ⁷Nebo jsou bez příčiny poléklí v jámě osídlo své, bez příčiny vykopali jámu duši mé. ⁸Připadniž na ně setření, jehož se nenadáli, a sít jejich, kterouž ukryli, ať je uloví; s hřmotem ať do ní vpadnou. ⁹Duše má pak ať se veselí v Hospodinu, a ať raduje se v spasení jeho. ¹⁰A tuť všecky kosti mé řeknou: Hospodine, kdo jest podobný tobě, ješto vytrhuješ ztrápeného z moci toho, kterýž nad něj silnější jest, tolikéž chudého a nuzného od toho, kterýž ho násilně loupí? ¹¹Povstávají svědkové lživí, a na to, o čemž nevím, dotazují se mne. ¹²Zlým za dobré mi se odplacují, duše mé zbaviti mne chtěje, ¹³Ješto já v nemoci jejich pytlem jsem se přiodíval, duši svou postem trápil, a sám u sebe za ně často se modlil. ¹⁴Jako k příteli, jako k bratru vlastnímu jsem chodíval; jakožto ten, kterýž po matce kvílí, smutek nesa, tak jsem se ponižoval. ¹⁵Ale oni z mého zlého radovali se, a rotili se; shromažďovali se proti mně i ti nejnevážnější, o čemž jsem nevěděl; utrhalí mi, a nemlčeli. ¹⁶S pokrytci, posměvači, fatkáři škřipěli na mne zuby svými. ¹⁷Pane, dlouho-liž se dívati budeš? Vytrhni duši mou od zhouby jejich, od lvů jedinkou mou. ¹⁸I budu tě oslavovati v shromáždění velikém, ve množství lidu tebe chváliti budu. ¹⁹Nechažť se nade mnou neradují ti, kteříž bezprávně ke mně se nepřátelsky mají; ti, kteříž mne nenávidí bez příčiny, ať nemhourají očima. ²⁰Neboť nemluví ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá vymýšlejí. ²¹Anobřz rozdírají proti mně ústa svá, a říkají: Hahá, hahá, jižť vidí oko naše. ²²Vidíš ty to, Hospodine, neodmlčujž se, Pane, nevzdalujž se ode mne. ²³Probudiž se a procíť k soudu mému, Bože můj a Pane můj, k obhájení pře mé. ²⁴Suď mne podlé spravedlnosti své, Hospodine

Bože můj, ať se neradují nade mnou. ²⁵Ať neříkají v srdci svém: Měhoděk duši naší; ať neříkají: Sehltili jsme jej. ²⁶Ale ať se zahanbí a zapýří všickni radující se mému zlému, v stud a hanbu ať jsou oblečeni ti, kteříž se zpínají proti mně. ²⁷Ti pak, kteříž mi přejí mé spravedlnosti, ať plésají, a radují se, a ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin, kterýž přeje pokoje služebníkovi svému. ²⁸I můj jazyk ohlašovati bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.

36Přednímu z kantorů, služebníka Hospodina Davida. ²Převrácenost bezbožníka pojišťuje u vnitřnosti srdce mého, že není žádné bázně Boží před očima jeho. ³Nebo mu ona pochlebují před očima jeho, aby vykonal nepravost svou až do zošklivení. ⁴Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá, přestal srozumívati, aby dobře činil. ⁵Nepravost smýšlí i na ložci svém, ustavuje se na cestě nedobré, zlého se nevaruje. ⁶Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, pravda tvá až do nejvyšších oblaků. ⁷Spravedlnost tvá jako nejvyšší hory, soudové tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada sám zachovávaš, Hospodine. ⁸Jak převelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protože synové lidští v stínu křídel tvých doufají. ⁹Tučností domu tvého rozvláženosti bývají, a potokem rozkoší svých napájíš je. ¹⁰Nebo u tebe jest studnice života, a v světle tvém světlo vidíme. ¹¹Rozprostři milosrdenství své na ty, kteříž tebe znají, a spravedlnost tvou na upřímné srdcem. ¹²Nechažť nedotírá na mne noha pyšných, a ruka bezbožníků ať mne nezavozuje. ¹³Tam, kdež padají činitelé nepravosti, poraženi bývají, a nemohou povstati.

37Žalm Davidův. Nehněvej se příčinou zlostníků, nechtěj záviděti těm, kteříž páší nepravost. ²Nebo jako tráva v náhle podťati budou, a jako zelená bylina uvadnou. ³Doufej v Hospodina, a ⁴Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce tvého. ⁵Uval na Hospodina cestu svou, a slož v něm naději, onť zajisté všechno spraví. ⁶A vyvedeť spravedlnost tvou jako světlo, a nevinu tvou jako poledne. ⁷Mlčelivě se měj k Hospodinu, a očekávej na něj pečlivě. Nekormuť se příčinou toho, jemuž se daří na cestě jeho, příčinou člověka, kterýž provodí, cožkoli umyslí. ⁸Puť mimo sebe hněv, a zanech prchlivosti; nezpouzej se tak, abys zle činiti chtěl. ⁹Nebo zlostníci vyplnění budou, ale ti, kteříž očekávají na Hospodina, dědičně zemí vládnouti budou. ¹⁰Po malé chvíli zajisté, ať bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, ať ho již není. ¹¹Ale tiší dědičně obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje. ¹²Zle myslí bezbožník o spravedlivém, a škřípí na něj zuby svými, ¹³Ale Hospodin směje se jemu; nebo vidí, že se přibližuje den jeho. ¹⁴Vytrhujíť bezbožníci meč, a natahují lučiště své, aby porazili chudého a nuzného, aby hubili ty, kteříž jsou ctného obcování; ¹⁵Ale meč jejich vejde v jejich srdce, a lučiště jejich budou polámána. ¹⁶Lepší jest málo, což má spravedlivý, než veliká bohat-

ství bezbožníků mnohých. ¹⁷Nebo ramena bezbožných polámána budou, spravedlivé pak zdržuje Hospodin. ¹⁸Znáť Hospodin dny upřímných, protože dědictví jejich na věky zůstane. ¹⁹Nebudouť zahanbeni v čas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou; ²⁰Ale bezbožníci zahynou, a nepřátelé Hospodinovi, jak tuk beranů s dymem mizí, tak zmizí. ²¹Vypůjčuje bezbožník, a nemá co oplatiti, ale spravedlivý milost činí, a rozdává. ²²Nebo požehnaní ode Pána zemí vládnouti budou, ale zlořečení od něho budou vyplnění. ²³Krokové člověka spravedlivého od Hospodina spravování bývají, a cestu jeho libuje. ²⁴Jestliže by upadl, neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho. ²⁵Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho zebrať chleba. ²⁶Každého dne milost činí, i půjčuje, a však símě jeho jest v požehnaní. ²⁷Odstup od zlého, a čiň dobré, a bydliti budeš na věky. ²⁸Nebo Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých, na věky v stráži jeho budou; símě pak bezbožníků bude vyplněno. ²⁹Ale spravedliví ujmou zemi dědičně, a na věky v ní přebývati budou. ³⁰Ústa spravedlivého mluví moudrost, a jazyk jeho vynáší soud. ³¹Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, pročť nepodvrtnou se nohy jeho. ³²Špehujet bezbožník po spravedlivém, a hledá ho zahubiti; ³³Ale Hospodin ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti, když by souzen byl. ³⁴Očekávejť tedy na Hospodina, a ostříhej cesty jeho, a on tě povýší, abys dědičně obdržel zemi, z níž že vykořenění budou bezbožníci, uhlédáš. ³⁵Viděl jsem bezbožníka hrozné síly, an se rozložil jako zelený samorostlý strom. ³⁶Ale tudíž pomínil, a aj nebylo ho; nebo hledal jsem ho, a není nalezen. ³⁷Pozor měj na pobožného, a viz upřímného, žeť takového člověka poslední věci jsou potěšené, ³⁸Přestupníci pak že tolikéž vyhlazeni budou, a bezbožníci naposledy vyfati. ³⁹Ale spasení spravedlivých jest od Hospodina, onť jest síla jejich v času ssoužení. ⁴⁰Spomáháť jim Hospodin, a je vytrhuje, vytrhuje je od bezbožníků, a zachováva je; nebo doufají v něho.

38Žalm Davidův k připomínání. ²Hospodine, v prchlivosti své netresci mne, ani v hněvě svém kárej mne. ³Nebo střely tvé uvázly ve mně, a ruka tvá na mne těžce dolehla. ⁴Nic není celého v těle mém pro tvou hněvivost, nemajíť pokoje kosti mé pro hřích můj. ⁵Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, jako břímě těžké nemožné jsou mi k unesení. ⁶Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství mé. ⁷Pohrbený a sklíčený jsem náramně, každého dne v smutku chodím. ⁸Nebo ledví má plná jsou mrzkosti, a nic není celého v těle mém. ⁹Zemden jsem a potřín převelice, řvu pro úzkost srdce svého. ¹⁰Pane, před tebou jest všechna žádost má, a vzdychání mé není před tebou skryto. ¹¹Srdce mé zmítá se, opustila mne síla má, i to světlo očí mých není se mnou. ¹²Ti, kteříž mne milovali, a tovaryši moji, štítí se ran mých, a příbuzní moji zdaleka stojí. ¹³Ti pak, kteříž stojí o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteříž mého zlého hledají, mluví převráceně, a přes celý den lest a chytrost smýšlejí.

¹⁴Ale já jako hluchý neslyším, a jako němý, kterýž neotvírá úst svých; ¹⁵Tak jsem, jako člověk, kterýž neslyší, a v jehož ústech není žádného odporu. ¹⁶Nebo na tě, Hospodine, očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj. ¹⁷Nebo jsem řekl: Ať se neradují ze mne, poklesla-li by se noha má, ať se pyšně nepozdvihují nade mnou, ¹⁸Poněvadž k snášení bíd hotov jsem, anobř bolest má vždycky jest přede mnou. ¹⁹A že nepravosti své vyznávám, a pro hřích svůj tesklím. ²⁰Pročez nepřátelé moji veseli jsouce, silí se, a rozmnožují se ti, kteříž mne bez příčiny nenávidí. ²¹A zlým za dobré mi se odplacující, činí mi protivensství, proto že dobrého následuji. ²²Neopouštějž mne, Hospodine Bože můj, nevzdalujž se ode mne. ²³Přispěj k spomožení mému, Pane spasení mého.

39Přednímu zpěváku Jedutunovi, žalm Davidův. ²Řekl jsem: Ostříhati budu cest svých, abych nezhrěšil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokudž bude bezbožník přede mnou. ³Mlčením byl jsem k němému podobný, umlčel jsem se i spravedlivého odporu, ale bolest má více zbourána jest. ⁴Hořelo ve mně srdce mé, roznícen jest oheň v přemýšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem svým, řka: ⁵Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvati mám. ⁶Aj, na dlaň odměřil jsi mi dnů, a věk můj jest jako nic před tebou, a jistě žet není než pouhá marnost každý člověk, jakkoli pevně stojící. Sélah. ⁷Jistě tak pomíjí člověk jako stín, nadarmo zajisté kvaltuje se; shromáždjuje, a neví, kdo to poběře. ⁸Načež bych tedy nyní očekával, Pane? Očekávání mé jest na tebe. ⁹A protož ode všech přestoupení mých vysvobod mne, za posměch bláznů nevystavuj mne. ¹⁰Oněměl jsem, a neotevřel úst svých, proto že jsi ty učinil to. ¹¹Odejmi ode mne metlu svou, nebo od švihání ruky tvé docela zhynul jsem. ¹²Ty, když zehráním pro nepravost tresceš člověka, hned jako mol k zetlení přivodíš zdárnost jeho; marnost zajisté jest všeliký člověk. Sélah. ¹³Vyslyšíš modlitbu mou, Hospodine, a volání mé přijmi v uši své; neodmlčujž se kvílení mému, nebo jsem přichozí a podruh u tebe, jako i všickni otcové moji. ¹⁴Ponechej mne, ať se posílím, prvé než bych se odebral, a již zde více nebyl.

40Přednímu zpěváku, Davidův žalm. ²Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé volání. ³A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil. ⁴A tak vložil v ústa má píseň novou, chválu Bohu našemu, což když uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou v Hospodinu. ⁵Blahoslavený ten člověk, kterýž skládá v Hospodinu svou naději, a neohlédá se na pyšné, ani na ty, kteříž se ke lži uchylují. ⁶Mnohé věci činíš ty, Hospodine Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás; není, kdo by je pořád vyčísti mohl před tebou. Já chtěl-li bych je vymluviti a vypraviti, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může. ⁷Oběti a daru neoblíbils, ale uši jsi

mi otevřel; zápalu a oběti za hřích nežádal jsi. ⁸Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, jakož v knihách psáno jest o mně. ⁹Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u prostřed vnitřností mých. ¹⁰Ohlašoval jsem spravedlnost v shromáždění velikém; aj, rtů svých že jsem nezdržoval, ty znáš, Hospodine. ¹¹Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostřed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění velikém. ¹²Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky ať mne ostříhají. ¹³Neboť jsou mne obklíčily zlé věci, jimž počtu není; dostihly mne mé nepravosti, tak že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad počet vlasů hlavy mé, a srdce mé opustilo mne. ¹⁴Račiž ty mne, Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospěšž ku pomoci mé. ¹⁵Zahanbeni budete, a zapyřte se všickni, kteříž hledají duše mé, aby ji zahladili; zpět obráceni a v potupu dáni budete, kteříž líbost mají v neštěstí mém. ¹⁶Přijdiž na ně spuštění za to, že mne k hanbě přivésti usilují, říkajíce: Hahá, hahá. ¹⁷Ale ať radují a veselí se v tobě všickni hledající tebe, a milující spasení tvé ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin. ¹⁸Já pak ačkoli chudý a nuzný jsem, Pán však pečuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel můj ty jsi. Bože můj, neprodlévejž.

41Přednímu zpěváku, žalm Davidův. ²Blahoslavený, kdož prozřetelný soud činí o chudém; v den zlý vysvobodí jej Hospodin. ³Hospodin ho ostřeže, a obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti nepřátel jeho. ⁴Hospodin ho na ložci ve mdlobě posílí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promění. ⁵Já řekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav duši mou, nebo jsem tobě zhřešil. ⁶Nepřátelé moji mluvili zle o mně, řkouce: Skoro-liž umřel, a zahyne jméno jeho? ⁷A jestliže kdo z nich přichází, aby mne navštívil, pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobě nepravost, a vyjda ven, roznáší ji. ⁸Sšeptávají se spolu proti mně všickni, kteříž mne nenávidí, a přičítají mi zlé věci, říkajíce: ⁹Pomsta pro nešlechtnost přichytila se ho, a kdyžž se složil nepovstaneť zase. ¹⁰Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval, a kterýž jidal chléb můj, pozdvihl paty proti mně. ¹¹Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a pozdvihni mne, a odplatím jim; ¹²Abych od tud poznal, že mne sobě libuješ, když by se neradoval nade mnou nepřítel můj. ¹³Mne pak v upřímnosti mé zachováš, a postavíš před obličejem svým na věky. ¹⁴Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, od věků až na věky, Amen i Amen.

42Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm vyučující. ²Jakož jelen rve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má rve k tobě, ó Bože. ³Žízní duše má Boha, Boha živého, a říká: Skoro-liž půjdu, a ukáží se před obličejem Božím? ⁴Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi říkají každého dne: Kdež jest Bůh tvůj? ⁵Na to když se rozpomínám, téměř duši svou sám v sobě vylévám, že jsem chodíval

s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu Božího s hlasitým zpíváním, a díkyčiněním v zástupu plésajících. ⁶Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu, i hojné spasení tváří jeho. ⁷Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na tě rozpomínám v krajině Jordánské a Hermonské, na hoře Mitsar. ⁸Propast propasti se ozývá k hlučení trub tvých, všechna vlnobítí tvá a rozvodnění tvá na mne se svalila. ⁹Věřím však, žeť mi udělí ve dne Hospodin milosrdenství svého, a v noci písnička jeho se mnou, a modlitba má k Bohu života mého. ¹⁰Dím k Bohu silnému, skále své: Proč jsi zapomenu se nade mnou? Proč pro ssoužení od nepřítele v smutku mám choditi? ¹¹Jako rána v kostech mých jest to, když mi utrhnou nepřátelé moji, říkajíce mi každého dne: Kdež jest Bůh tvůj? ¹²Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváří mé a Bůh můj.

43 Sud mne, ó Bože, a zasad se o mou při; od národu nemilosrdného, a od člověka lstivého a nepravého vytrhni mne. ²Nebo ty jsi Bůh mé síly. Proč jsi mne zapudil? Proč pro ssoužení od nepřítele v smutku mám ustavičně choditi? ³Sešliž světlo své a pravdu svou, to ať mne vodí a zprovodí na horu svatosti tvé a do příbytků tvých, ⁴Abych přistoupil k oltáři Božímu, k Bohu radostného plésání mého, a budu tě oslavovati na harfě, ó Bože, Bože můj. ⁵Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváří mé a Bůh můj.

44 Přednímu zpěváku z synů Chóre, vyučující. ²Bože, ušima svýma slychali jsme, a otcové naši vypravovali nám o skutcích, kteréž jsi činíval za dnů jejich, za dnů starodávních. ³Tys sám rukou svou vyhnal pohany, a vštípl jsi je; potřel jsi lidi, a je jsi rozplodil. ⁴Neboť jsou neopanovali země mečem svým, aniž jim rámě jejich spomohlo, ale pravice tvá a rámě tvé, a světlost obličejů tvého, proto že jsi je zamiloval. ⁵Ty jsi sám král můj, ó Bože, udílejš hojného spasení Jákobova. ⁶V toběť jsme protivníky naše potírali, a ve jménu tvém pošlapávali jsme povstávající proti nám. ⁷Neboť jsem v lučšti svém naděje neskládal, aniž mne kdy obránil meč můj. ⁸Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepřátel našich, a kteříž nás nenávidí, ty jsi zahanboval. ⁹A protož chválíme tě Boha na každý den, a jméno tvé ustavičně oslavujeme. Sélah. ¹⁰Ale nyní jsi nás zahnal i zahanbil, a nevycházíš s vojsky našimi. ¹¹Obrátil jsi nás nazpět, a ti, kteříž nás nenávidí, rozchvátali mezi sebou jmění naše. ¹²Oddal jsi nás, jako ovce k snědení, i mezi pohany rozptýlil jsi nás. ¹³Prodal jsi lid svůj bez peněz, a nenadsadils mzdy jejich. ¹⁴Vydal jsi nás k utržení sousedům našim, ku posměchu a ku potupě těm, kteříž jsou vůkol nás. ¹⁵Uvedl jsi nás v přísloví mezi národy, a mezi lidmi, aby nad námi hlavou zmítáno bylo. ¹⁶Na každý den stydětí se musím, a hanba tváří mé přikrývá mne, ¹⁷A to z příčiny řeči utrha-

jícího a hanějícího, z příčiny nepřítele a vymstívajícího se. ¹⁸Všecko to přišlo na nás, a však jsme se nezapomenuli na tě, aniž jsme zrušili smlouvy tvé. ¹⁹Neobrátilo se nazpět srdce naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky tvé, ²⁰Ačkoli jsi nás byl potřel na místě draků, a přikryl jsi nás stínem smrti. ²¹Kdybychom se byli zapomenu na jméno Boha svého, a pozdvihli rukou svých k bohu cizímu, ²²Zdaliž by toho Bůh byl nevyhledával? Nebo on zná skrytosti srdce. ²³Anobř pro tebe mordování býváme každého dne, jmíni jsme jako ovce k zabití oddané. ²⁴Procitíž, proč spíš, ó Pane? Probudíž se, a nezaháněj nás na věky. ²⁵I proč jsi tvář svou skrýváš, a zapomínáš se na trápení a ssoužení naše? ²⁶Neboť se již sklonila až k prachu duše naše, přilnul k zemi život náš. ²⁷Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás pro své milosrdenství.

45 Přednímu kantoru z synů Chóre, na šošannim, vyučující. Píseň o lásce. ²Vyneslo srdce mé slovo dobré, vypravovati budu písně své o králi, jazyk můj jako péro hbitého písaře. ³Krásnější jsi nad všechny syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobě požehnal Bůh až na věky. ⁴Připaš meč svůj na bedra, ó reku udatný, prokaž důstojnost a slávu svou. ⁵A v té slávě své šťastně vyjížděj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a dokáže pravice tvá hrozných věcí. ⁶Střely tvé jsou ostré, padati budou od nich před tebou národové, proniknou až k srdci nepřátel královských. ⁷Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jestiť berla nejpřímější. ⁸Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protož pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselí nad účastníky tvé. ⁹Mirra, aloe a kassia, všechna roucha tvá voní z paláců, z kostí slonových vzdělaných, nad ty, jenž tě obveselují. ¹⁰Dcery králů jsou mezi vzácnými tvými, přistojíť i manželka tobě po pravici v ryzím zlatě. ¹¹Slyšíš, dcerko, a viz, a nakloň ucha svého, a zapomeň na lid svůj a na dům otce svého. ¹²I zalíbí se králi tvá krása; onť jest zajisté Pán tvůj, protož skláněj se před ním. ¹³Tuť i Tyrští s dary, před obličejem tvým kořiti se budou bohatí národové. ¹⁴Všecka slavná jest dcera královská u vnitřku, roucho zlatem vytkávané jest oděv její. ¹⁵V rouše krumpovaném přivedena bude králi, i panny za ní, družičky její, přivedeny budou k tobě. ¹⁶Přivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský. ¹⁷Místo otců svých budeš mítí syny své, kteréž postavíš za knížata po vši zemi. ¹⁸V pamět uvoditi budu jméno tvé po všechny věky, proč jsi oslavovati tě budou národové na věky věků.

46 Přednímu kantoru z synů Chóre, píseň na alamoť. ²Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém ssoužení pomoc vždycky hotová. ³A protož nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed moře. ⁴Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah. ⁵Potok a pramenové jeho obveselují město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího.

⁶Bůh jest u prostřed něho, nepohneť se; přispějeť jemu Bůh na pomoc hned v jitře. ⁷Když hlučeli národové, a pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula se země. ⁸Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah. ⁹Podťe, vizte skutky Hospodinovy, jakýchť jest pustin nadělal na zemi. ¹⁰Přítrž činí bojům až do končin země, lučičťe láme, kopí posekává, a vozy spaluje ohněm, ¹¹Mluvě: Upokojteť se, a vězte, žeť jsem já Bůh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi. ¹²Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.

47Přednímu zpěváků z synů Chóre, žalm. ²Všickni národové plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým prozpěvováním. ³Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest král veliký nade vši zemi. ⁴Uvozuje lidi v moc naši, a národy pod nohy naše. ⁵Oddělil nám za dědictví naše slávu Jákobovu, kteréhož miloval. Sélah. ⁶Vstoupil Bůh s troubením, Hospodin s zvukem trouby. ⁷Žalmy zpívejte Bohu, zpívejte; zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte. ⁸Nebo král vši země Bůh jest, zpívejte žalmy rozumně. ⁹Kralujeť Bůh nad národy, Bůh sedí na trůnu svém svatém. ¹⁰Knížata národů připojili se k lidu Boha Abrahamova; nebo pavézy země Boží jsou, pročež on náramně vyvýšen jest.

48Píseň žalmu synů Chóre. ²Veliký jest Hospodin, a převelmi chvalitebný v městě Boha našeho, na hoře svatosti své. ³Ozdoba krajiny, útěcha vši země jestiť hora Sion, k straně půlnoční, město krále velikého. ⁴Bůh na palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem. ⁵Nebo aj, králové když se shromáždili a spolu táhli, ⁶Sami to uzřevše, velmi se divili, a předěšeni byvše, náhle utíkali. ⁷Tuť jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící. ⁸Větrem východním rozrážíš lodí Tarské. ⁹Jakž jsme slýchali, tak jsme spatřili, v městě Hospodina zástupů, v městě Boha našeho. Bůh upevní je až na věky. ¹⁰Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé u prostřed chrámu tvého. ¹¹Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála tvá až do končin země; pravice tvá zajisté plná jest spravedlnosti. ¹²Raduj se, horo Sione, plésejte, dcery Judské, z příčiny soudů Božích. ¹³Obejděte Sion, a obstupte jej, sečťete věže jeho. ¹⁴Přiložte mysl svou k ohradě, popatřte na paláce jeho, abyste uměli vypravovati věku potomnímu, ¹⁵Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.

49Přednímu kantoru z synů Chóre, žalm. ²Slyšte to všickni národové, pozorujte všickni obyvatelé zemští. ³Tak z lidu obecného, jako z povýšených, tak bohatý, jako chudý. ⁴Ústa má mluvití budou moudrost, a přemýšlování srdce mého rozumnost. ⁵Nakloním k přísloví ucha svého, a při harfě vykládati budu přípovídku svou. ⁶I proč se báti mám ve dnech zlých, aby nepravost těch, kteříž mi na paty šlapají, mne obklíčiti měla? ⁷Kteríž doufají v svá zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí. ⁸Žádný bratra svého ni-

jakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení, ⁹(Neboť by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protože nedovedeť toho na věky), ¹⁰Aby živ byl věčně, a neviděť porušení. ¹¹Nebo se vídá, že i moudří umírají, blázen a hovadný člověk zároveň hynou, zboží svého i cizím zanechávající. ¹²Myšlení jejich jest, že domové jejich věční jsou, a příbytkové jejich od národu do pronárodu; pročež je po krajinách nazývají jmény svými. ¹³Ale člověk v slávě netrvá, jsa podobný hovadům, kteráž hynou. ¹⁴Taková snažnost jejich jest bláznovstvím při nich, však potomci jejich ústy svými to schvalují. Sélah. ¹⁵Jako hovada v pekle skladeni budou, smrt je žráti bude, ale upřímí panovati budou nad nimi v jitře; způsob pak oněchno aby zvetšel, z příbytku svého octnou se v hrobě. ¹⁶Ale Bůh vykoupí duši mou z moci pekla, když mne přijme. Sélah. ¹⁷Neboj se, když by někdo zbohatl, a když by se rozmnožila sláva domu jeho. ¹⁸Při smrti zajisté ničeho nevezme, aniž sstoupí za ním sláva jeho. ¹⁹Ačťkoli duši své, pokudž jest živ, lahodí; k tomu chváli jej i jiní, když sobě čistě povoluje: ²⁰A však musí se odebrati za věkem otců svých, a na věky světla neuzří. ²¹Summou: Člověk jsa ve cti, neusrozumí-li sobě, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou.

50Žalm Azafovi. Bůh silný, Bůh Hospodin mluvil, a přivolal zemi od východu slunce i od západu jeho. ²Z Siona v dokonalé kráse Bůh zastkvěť se. ³Béřeť se Bůh náš, a nebude mlčeti; oheň před ním vše zžírati bude, a vůkol něho vichřice náramná. ⁴Zavolal nebes s hůry i země, aby soudil lid svůj, řka: ⁵Shromažďte mi svaté mé, kteříž smlouvu se mnou učinili při obětech. ⁶I budou vypravovati nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest. Sélah. ⁷Slyš, lide můj, a buduť mluvití, Izraeli, a buduť tebou osvědčovati. Já zajisté Bůh, Bůh tvůj jsem. ⁸Nechci tě obviňovati z příčiny obětí tvých, ani zápalů tvých, že by vždycky přede mnou nebyli. ⁹Nevezmuť z domu tvého volka, ani z chlívů tvých kozlů. ¹⁰Nebo má jest všecka zvěř lesní, i hovada na tisíce horách. ¹¹Já znám všecko ptactvo po horách, a zvěř polní před sebou mám. ¹²Zlačným-li, nic tobě o to nedím; nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho. ¹³Zdaliž jídám maso z volů, a pijím krev kozlovou? ¹⁴Obětuj Bohu obět chvály, a plň Nejvyššímu své sliby; ¹⁵A vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti. ¹⁶Sic jinak bezbožníku praví Bůh: Což tobě do toho, že ty vypravuješ ustanovení má, a béřeš smlouvu mou v ústa svá, ¹⁷Poněvadž jsi vzal v nenávisť kázeň, a zavrhl jsi za sebe slova má. ¹⁸Vidíš-li zloděje, hned s ním běžíš, a s cizoložníky díl svůj máš. ¹⁹Ústa svá pouštíš ke zlému, a jazyk tvůj skládá lest. ²⁰Usazuješ se, a mluvíš proti bratru svému, a na syna matky své lehkost uvodíš. ²¹To jsi činil, a já mlčel jsem. Měl-liž jsi ty se domnívati, že já tobě podobný budu? Nýbrž trestati tě budu, a představím to před oči tvé. ²²Srozumějteť tomu již aspoň vy, kteříž se zapomínáte na Boha, abych snad nepochytil, a nebyl by, kdo by vytrhl. ²³Kdož obětuje obět chvály, tent mne uctí, a tomu, kdož

napravuje cestu svou, ukáží spasení Boží.

51Přednímu z kantorů, žalm Davidův, ²Když k němu přišel Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé. ³Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad přestoupení má. ⁴Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očist mne. ⁵Nebo já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou jest ustavičně. ⁶Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých. ⁷Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má. ⁸Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi. ⁹Vyčist mne yzopem, a očistěn budu, umej mne, a nad sním bělejší budu. ¹⁰Dej mi slyšeti radost a potěšení, tak ať zpléší kosti mé, kteréž jsi potřel. ¹¹Odvrať tvář svou přísnou od hříšností mých, a vymaž všechny nepravosti mé. ¹²Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých. ¹³Nezamítej mne od tváři své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne. ¹⁴Navrať mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne. ¹⁵I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli. ¹⁶Vytrhni mne z pomsty pro vylití krve, ó Bože, Bože spasiteli můj, a buďeť s veselím prozpěvovati jazyk můj o spravedlnosti tvé. ¹⁷Pane, rty mé otevři, i budou ústa má zvěstovati chválu tvou. ¹⁸Nebo neoblíbil bys oběti, bychť ji i dal, aniž bys zápalu přijal. ¹⁹Oběti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a potřebným, Bože, nezhrzíš. ²⁰Dobrotivě nakládej z milosti své s Sionem, vzdělej zdi Jeruzalémské. ²¹A tehďáz sobě zalíbíš oběti spravedlnosti, zápaly a pálení celých obětí, tehďázť voly na oltáři tvém obětovati budou.

52Přednímu z kantorů, vyučující žalm Davidův. ²Když přišel Doeg Idumejský, a zvěstoval Saulovi, a pověděl mu, že David všel do domu Achimelechova. ³Proč se chlubíš nešlechetností, ty mocný? Milosrdenství Boha silného trvá každého dne. ⁴Těžkosti obmyšlí jazyk tvůj, tak jako břitva nabroušená lest provodí. ⁵Miluješ zlé více než dobré, raději lež mluvíš než spravedlnost. Sélah. ⁶Miluješ všelijaké řeči k sehlcení, a jazyk ošemetný. ⁷I tebeť Bůh silný kazí na věky, pochytí tě, a vytrhne tě z stánku, a vykoření z země živých. Sélah. ⁸Což spravedliví vidouce, budou se báti a jemu posmívati: ⁹Aj, toť jest ten člověk, kterýž neskládal v Bohu síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých, zmocňoval se v zlosti své. ¹⁰Já pak budu jako oliva zelenající se v domě Božím; neboť jsem naději složil v milosrdenství Božím na věky věků. ¹¹Oslavovati tě budu, Pane, na věky, že jsi to učinil, a poshovím na jméno tvé, neboť jest vzácné před obličejem svatých tvých.

53Přednímu z kantorů na machalat, vyučující žalm Davidův. ²Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by činil dobré.

³Bůh s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. ⁴Aj, každý z nich nazpět odšel, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho. ⁵Zdalíž nevědí všickni činitelé nepravosti, lid můj šířajíce, jako by chléb jedli? Boha pak nevzývají. ⁶Tuť se náramně strašiti budou, kdež není strachu. Bůh zajisté rozptýlí kosti těch, kteříž tě vojensky oblehli; zahabíš je, nebo Bůh pohrdl jimi. ⁷Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bůh zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

54Přednímu z kantorů na neginot, vyučující žalm Davidův, ²Když přišli Zifejští, a řekli Saulovi: Nevíš-liž, že se David pokrývá u nás? ³Bože, spasena mne učíň pro jméno své, a v moci své veď při mou. ⁴Bože, slyš modlitbu mou, pozoruj řeči úst mých. ⁵Neboť jsou cizí povstali proti mně, a ukrutníci hledají duše mé, nepředstavujíce sobě Boha před obličej svůj. Sélah. ⁶Aj, Bůhť jest spomocník můj; Pán s těmi jest, kteříž jsou podpůrcové života mého. ⁷Odpláť zlým nepřátelům můj, v pravdě své vypleň je, ó Pane. ⁸I buďeť dobrovolně oběti obětovati, slaviti budu jméno tvé, Hospodine, proto že jest dobré. ⁹Nebo z ssouzení všelikého vytrhl mne Bůh, nýbrž i pomstu nad nepřátely můjmi vidělo oko mé.

55Přednímu kantoru na neginot, vyučující žalm Davidův. ²Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se před prosbou mou. ³Pozoruj a vyslyš mne, neboť naříkám v úpění svém, a kormoutím se, ⁴A to pro křik nepřítelů, pro nátlak bezbožníka; neboť sčítají na mne lživé věci, a s vzteklostí se proti mně postavují. ⁵Srdce mé bolestí ve mně, a strachové smrti připadli na mne. ⁶Bázeň a strach přišel na mne, a hrůza přikvačila mne. ⁷I řekl jsem: Ó bych měl křídla jako holubice, zaletěl bych a poodpočinul. ⁸Aj, daleko bych se vzdálil, a přebýval bych na poušti. Sélah. ⁹Pospíšil bych ujíti větru prudkému a vichřici. ¹⁰Zkaz je, ó Pane, změt jazyk jejich, neboť jsem spatřil bezpráví a rozbroy v městě. ¹¹Dnem i nocí ty věci je obkličují po zdech jeho, a v prostředku jeho jest nepravost a převrácenost. ¹²Těžkosti jsou u prostřed něho, aniž vychází chytrost a lest z ulic jeho. ¹³Nebo ne nějaký nepřítel útržky mi činil, sic jinak snesl bych to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti mně, nebo skryl bych se před ním: ¹⁴Ale ty, člověče mně rovný, vůdce můj a domácí můj; ¹⁵Ješto jsme spolu mile tajné rady drživali, a do domu Božího společně chodívali. ¹⁶Ó by je smrt náhle přikvačila, tak aby za živa sstoupiti musili do pekla; nebo jest nešlechetnost v příbytcích jejich a u prostřed nich. ¹⁷Já pak k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí mne. ¹⁸U večer, i ráno, též o poledni modliti se, a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj. ¹⁹Vykoupíť duši mou, tak aby v pokoji byla před válkou proti mně; nebo veliké množství bylo jich při mně. ²⁰Vyslyšíť Bůh silný, a je ssouzí, (neboť sedí od věčnosti, Sélah), proto že nenapravují, aniž se bojí Boha. ²¹Vztáhl

ruce své na ty, kteříž s ním pokoj měli, a zrušil smlouvu svou. ²²Libější než máslo byla slova úst jeho, ale v srdci boj; měkčejší nad olej řeči jeho, a však byly jako mečové. ²³Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude, aniž dopustí, aby na věky pohnut byl spravedlivý. ²⁴Ale onyno, ty Bože, svedeš do jámy zatracení; lidé zajisté vražedlní a lstiví nedojdou polovice dnů svých, já pak v tebe doufati budu.

56Přednímu z kantorů, o něm holubici v místech vzdálených, zlatý žalm Davidův, když ho jali Filistinští v Gát. ²Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo mne sehlititi chce člověk; každého dne boj veda, ssužuje mne. ³Sehlititi mne usilují na každý den moji nepřátelé; jistě žet jest mnoho válčících proti mně, ó Nejvyšší. ⁴Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám. ⁵Boha chváliti budu z slova jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co mohlo učiniti tělo. ⁶Na každý den slova má převracejí, proti mně jsou všechna myšlení jejich ke zlému. ⁷Spolu se scházejí, skrývají se, a šlepějí mých šetří, číhajíce na duši mou. ⁸Za nešlechtnost-liž zniknou pomsty? V prchlivosti, ó Bože, smečeš lidi ty. ⁹Ty má utíkání v počtu máš, schovej slzy mé do láhvice své, a což bys jich v počtu neměl? ¹⁰A tehdyť obráceni budou zpět nepřátelé moji v ten den, když volati budu; toť vím, že Bůh při mně stojí. ¹¹Jáť budu Boha chváliti z slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho. ¹²V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učiniti mohl člověk. ¹³Tobě jsem, Bože, učinil sliby, a protož tobě vzdám chvály. ¹⁴Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a nohy mé od poklesnutí, tak abych stále chodil před Bohem v světle živých.

57Přednímu kantoru, jako: Nevyhlazuj, zlatý žalm Davidův, když utekl před Saulem do jeskyně. ²Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; neboť v tebe doufá duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde ssoužení. ³Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, kterýž dokonává za mne. ⁴Onť pošle s nebe, a zachová mne od potupy usilujícího mne sehlititi. Sélah. Pošle Bůh milosrdenství své a pravdu svou. ⁵Duše má jest u prostřed lvů, bydlím mezi paliči, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a střely, a jazyk jejich jako ostrý meč. ⁶Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všechnu zemi sláva tvá. ⁷Tenata rozáhli nohám mým, sklíčili duši mou, vykopali přede mnou jámu, ale sami upadli do ní. Sélah. ⁸Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati tě budu. ⁹Probuď se, slávo má, probuď se, loutno a harfo, když v svítání povstávám. ¹⁰Slavití tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpěvovati tobě budu mezi národy. ¹¹Nebo veliké jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá. ¹²Vyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všechnu zemi sláva tvá.

58Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazuj, Davidův žalm

zlatý. ²Právě-liž vy, ó shromáždění, spravedlnost vypovídate? Uprímě-liž soudy činíte, vy synové lidští? ³Anobř raději nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této odvažujete. ⁴Uchýlili se bezbožníci hned od narození, pobloudili hned od života matky, mluvíce lež. ⁵Jed v sobě mají jako jedovatý had, jako lýtý had hluchý, kterýž zacpává ucho své, ⁶Aby neslyšel hlasu zaklínačů, a čarodějníka v čářích vycvičeného. ⁷Ó Bože, potři jim zuby v ústech jejich, střenovní zuby lvícat těch polámej, Hospodine. ⁸Nechť se rozplynou jako voda, a zmizí; ať jsou jako ten, kterýž napíná luk, jehož však střely se lámí, ⁹Jako hlemejžd, kterýž tratí se a mizí, jako nedochůdce ženy, ješto nespatriilo slunce. ¹⁰Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku, hned za živa zapálením jako vichřicí zachváceni budou. ¹¹I bude se veseliti spravedlivý, když uzří pomstu, nohy své umyje ve krvi bezbožníka. ¹²Ano dí každý: V pravdě, žet má užitek spravedlivý, jistě, žet jest Bůh soudce na zemi.

59Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazuj, Davidův žalm zlatý, když poslal Saul, aby střehouc domu, zabili ho. ²Vytrhni mne od nepřátel mých, Bože můj; před těmi, kteříž povstávají proti mně, bezpečna mne učin. ³Vytrhni mne od těch, kteříž páší nepravost, a od mužů vražedlných zachovej mne. ⁴Neb aj, zálohy činí duši mé, sbírají se proti mně mocní, bez mého provinění a bez hříchu mého, ó Hospodine. ⁵Beze vši mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaníž mně vstříc, a popatř. ⁶Sám ty, Hospodine Bože zástupů, Bože Izraelský, prociť, abys navštívil všechny národy, aniž se smilovávej nad kterým z těch převrácenců nešlechtných. Sélah. ⁷Navracejí se k večerou, štěkají jako psi, a běhají okolo města. ⁸Aj, coť vynášejí ústy svými! Mečové jsou ve rtech jejich, nebo říkají: Zdaliž kdo slyší? ⁹Ale ty, Hospodine, směješ se jim, posmíváš se všechněm národům. ¹⁰Když on moc provozuje, na tebe pozor míti budu, nebo ty, Bože, jsi hrad můj vysoký. ¹¹Bůh mně milosrdný předejdet mne, Bůh dá mi viděti pomstu nad nepřátely mými. ¹²Nezbijej jich, aby nezapomněl lid můj, ale zmítej jimi mocí svou, a sházej je, pavézo naše, ó Pane. ¹³Hřích úst svých, slova rtů svých, (postizení jsouce v pýše své, pro prokletí a chřadnutí), ať vypravují. ¹⁴Zahlad v prchlivosti, zahlad je, ať jich není, ať poznají, že Bůh panuje v Jákobovi i do končin země. Sélah. ¹⁵I nechažť se pak zase navracejí k večerou, štěkají jako psi, a běhají okolo města. ¹⁶Nechať těkají, a potravu hledají, však hladovití jsouce, uložiti se musejí. ¹⁷Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z jitra hlasitě slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl hrad můj vysoký, a útočiště v den ssoužení mého. ¹⁸A posilen jsa, žalmy tobě zpívati budu; nebo jsi Bůh, vysoký hrad můj, Bůh mně milosrdný.

60Přednímu z kantorů na šušan eduth, zlatý žalm Davidův, k vyučování, ²Když válku vedl proti Syrii Naharaim, a proti Syrii Soba, kdyžto navrátil se Joáb, pobiv

Idumejských v údolí sláném dvanácte tisíců. ³Bože, zavrhl jsi byl nás, roztrhl nás a hněvals se, navratíš se zase k nám. ⁴Zatřásl jsi byl zemí a roztrhl ji, uzdravíš rozsedliny její, neboť se chvěje. ⁵Ukazoval jsi lidu svému tvrdé věci, napájels nás vínem zkormoučení. ⁶Ale nyní dal jsi těm, kteříž se tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. Sélah. ⁷Ať jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž jich pravicí svou, a vyslyš mne. ⁸Bůh mluvil skrze svatost svou, veseliti se budu, budu dělití Sichem, a údolí Sochet rozměřím. ⁹Můjž jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj. ¹⁰Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti mně, Palestino, trub. ¹¹Kdo mne uvede do města ohraženého? Kdo mne zprovodí až do Idumee? ¹²Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, Bože, s vojsky našimi? ¹³Uděliž nám pomoci před nepřítelem, nebo marná jest pomoc lidská. ¹⁴V Bohu udatně sobě počínati budeme, a onť pošlapá nepřátele naše.

61Přednímu z kantorů na neginot, Davidův. ²Slyš, ó Bože, volání mé, pozoruj modlitby mé. ³Od konce země v sevření srdce svého k tobě volám, na skálu nade mne vyšší uveď mne. ⁴Nebo jsi býval mé útočiště, a pevná věže před tváří nepřítele. ⁵Buduť bydliti v stánku tvém na věky, schráním se v skrýši křídel tvých. Sélah. ⁶Ty jsi zajisté, Bože, vyslyšel žádosti mé, dal jsi dědictví bojícím se jména tvého. ⁷Ke dnům krále více dnů přidej, ať jsou léta jeho od národu do pronárodu, ⁸Ať bydlí na věky před tváří Boží; milosrdenství a pravdu nastroj, ať ho ostříhají. ⁹A tak žalmy zpívati budu jménu tvému na věky, a sliby své plniti budu den po dni.

62Přednímu z kantorů Jedutunovi, žalm Davidův. ²Vždy předce k Bohu má se mlčelivě duše má, od něhoť jest spasení mé. ³Vždyť předce on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnut se škodlivě. ⁴Až dokud zlé obmysle-ti budete proti člověku? Všickni vy zahubeni budete, jako zed navážená a stěna nachýlená jste. ⁵Však nic méně radí se o to, jak by jej odstrčili, aby nebyl vyvýšen; lež oblibují, ústy svými dobrořečí, ale u vnitřnosti své proklínají. Sélah. ⁶Vždy předce měj se k Bohu mlčelivě, duše má, nebo od něho jest očekávání mé. ⁷Onť jest zajisté skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnut se. ⁸V Bohu jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání mé v Bohu jest. ⁹Naději v něm skládejte všelikého času, ó lidé, vylévejte před obličejem jeho srdce vaše, Bůh útočiště naše. Sélah. ¹⁰Jistě žet jsou marnost synové lidští, a synové mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehčejší budou nežli marnost. ¹¹Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a ne-bývejte marní; statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce. ¹²Jednou mluvil Bůh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží jest moc, ¹³A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že ty odplatíš jednomu každému podle skutků jeho.

63Žalm Davidův, když byl na poušti Judské. ²Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízní duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivě a vyprahlé, v níž není vody, ³Abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou, ⁴(Neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby tě chválili rtové moji, ⁵A tak abych tobě dobrořečil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvihoval rukou svých. ⁶Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše má, a s radostným rtů prozpěvováním chválila by tě ústa má. ⁷Jistě žet na tě pamětliv jsem i na ložci svém, každého bdění nočního přemýšlím o tobě. ⁸Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu křídel tvých prozpěvovati budu. ⁹Přilnula duše má k tobě, pravice tvá zdržuje mne. ¹⁰Pročež ti, kteříž hledají pádu duše mé, sami vejdou do největší hlubokosti země. ¹¹Zabijí každého z nich ostrostí meče, i budou liškám za podíl. ¹²Král pak veseliti se bude v Bohu, i každý, kdož skrze něho přísahá, chlubití se bude; nebo ústa mluvících lež zapána budou.

64Přednímu z kantorů, žalm Davidův. ²Slyš, ó Bože, hlas můj, když naříkám, před hrůzou nepřítele ostříhej života mého. ³Skrej mne před úklady zlostníků, před zbouřením těch, kteříž páší nepravost, ⁴Kteríž naostřili jako meč jazyk svůj, naměřili střelu svou, řeč přehořkou. ⁵Aby stříleli z skrýší na upřímého; nenadále naň vystřelují, aniž se koho bojí. ⁶Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se, jak by poléci mohli osídla, a říkají: Kdo je spatří? ⁷Vyhledávají snažně nešlechtnosti, hyneme od ran přelstivých; takt vnitřnost a srdce člověka hluboké jest. ⁸Ale jakž Bůh vystřelí na ně prudkou střelu, poraženi budou. ⁹A ku pádu je přivede vlastní jazyk jejich; vzdálí se jich každý, kdož by je viděl. ¹⁰I budou se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a k srozumívání dílu jeho příčinu dadí. ¹¹Spravedlivý pak veseliti se bude v Hospodinu, a v něm doufati, anobř chlubití se budou všickni, kteříž jsou upřímého srdce.

65Přednímu z kantorů žalm, Davidova píseň. ²Na tobě přestávati sluší, ó Bože, tebe na Sionu chváliti, a tu tobě slib vyplňovati. ³Tu k tobě modlitbu vyslychajícímu všeliké tělo přicházeti bude. ⁴Mnohé nepravosti, kteréž se zmocnily nás, a přestoupení naše ty očistíš. ⁵Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a přivedíš, aby obýval v síncích tvých. Tuť nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého. ⁶Předivné věci podle spravedlnosti nám mluvíš, Bože spasení našeho, naděje všech končin země i moře dalekého, ⁷Kterýž upevňuješ hory mocí svou, silou jsa přepásán, ⁸Kterýž skrocuješ zvuk moře, ječení vlnobití jeho, i bouření se národů, ⁹Tak že se báti musejí obyvatelé končin zázraků tvých, kteréž nastáváním jitra a večera k plésání přivodíš. ¹⁰Navštěvuješ zemi a svažuješ ji, hojně ji obohacuješ. Potok Boží naplňován bývá vodami, i nastrojuješ obilí jejich, když ji tak spravuješ. ¹¹Záhony její svažuješ, brázdy její snižuješ, dešti ji obměkčuješ, a zrostlinám jejím požehnaní dáváš. ¹²Korunuješ rok dobrotivostí svou, a šlepěje tvé

kropí tučností; ¹³Skropují pastviště po pustinách, tak že i pahrbkové plésáním přepasování bývají. ¹⁴Přiodíný bývalí roviny dobyt看em, a údolí přistřína obilím, tak že radostí prokřikují, a prozpěvují.

66Přednímu z kantorů, píseň žalmu. Pléšej Bohu všechna země. ²Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho. ³Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobě nepřátelé tvoji. ⁴Všecka země skláněti se tobě a prozpěvovati bude, žalmy zpívati bude jménu tvému. Sélah. ⁵Podte a vizte skutky Boží, jak hrozný jest v správě při synech lidských. ⁶Obrátil moře v suchost, řeku přešli nohou po suše, tuť jsme se veselili v něm. ⁷Panuje v síle své nade vším světem, oči jeho spatřují národy, zpuřní nebudou míti zniku. Sélah. ⁸Dobrořečte národové Bohu našemu, a ohlašujte hlas chvály jeho. ⁹Zachoval při životu duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha naše. ¹⁰Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, přechistil jsi nás, tak jako přechistěno bývá stříbro. ¹¹Uvedl jsi nás byl do lečí, krutě jsi bedra naše ssoužil, ¹²Vsadils člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody, a však jsi nás vyvedl do rozvlažení. ¹³A protož vejdu do domu tvého s zápalnými oběťmi, a plniti tobě budu sliby své, ¹⁴Kteréž vyřkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v ssoužení. ¹⁵Zápaly tučných beranů obětovati budu tobě s kaděním, volů i kozlů nastavím tobě. Sélah. ¹⁶Podte, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest učinil duši mé. ¹⁷Ústy svými k němu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým. ¹⁸Bychtěl byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán. ¹⁹Ale vyslyšel Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé. ²⁰Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal.

67Přednějšímu z kantorů na neginot, žalm k zpívání. ²Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zsvět obličej svůj nad námi, Sélah, ³Tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé. ⁴I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé. ⁵Veseliti se a prozpěvovati budou národové; nebo ty souditi budeš lidi v pravosti, a národy spravovati budeš na zemi. Sélah. ⁶I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé. ⁷Země také vydá úrodu svou. Požehnaní svého uděliž nám Bůh, Bůh náš; ⁸Požehnej nás Bůh, a bojíte se jeho všechny končiny země.

68Přednímu z kantorů, Davidův žalm k zpívání. ²Povstane Bůh, a rozprchnou se nepřátelé jeho, a utekou od tváři jeho ti, kteříž ho mají v nenávisti. ³Jakož rozehnan bývá dým, tak je rozženeš; jakož se rozplývá vosk před ohněm, tak bezbožní zahynou před tváři Boží. ⁴Spravedliví pak veselíce se, poskakovati budou před Bohem, a plésati budou radostí. ⁵Prozpěvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu jeho, vyrovnejte cestu tomu, kterýž se vznáší na oblacích. Hospo-

din jest jméno jeho, plésejtež před ním. ⁶Otec jest sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svém. ⁷Bůh samotné rozmnožuje v domy, vyvedí vězně z okovů, zpuřní pak bydliti musejí v zemi vyprahlé. ⁸Bože, když jsi předcházel lid svůj, když jsi krácel po poušti, Sélah, ⁹Země se třásla, též i nebesa rozplývala se před tváři Boží, i ta hora Sinai před přítomností Boží, Boha Izraelského. ¹⁰Deštěm štědrosti hojně skropoval jsi, Bože, dědictví své, a když zemdlívalo, ty jsi je zase očerstvoval. ¹¹Zástupové tvoji přebývají v něm, kteréžs ty nastavil dobrotivostí svou pro chudého, ó Bože. ¹²Pán dal slovo své, i těch, kteréž potěšeně zvěstovaly, zástup veliký, řkoucích: ¹³Králové s vojsky utíkali, utíkali, a doma hlídající dělily kořisti. ¹⁴Ačkoli jste mezi kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající křídla postříbřená, a brky z ryzího zlata. ¹⁵Když Všemohoucí rozptýlí krále v této zemi, zbělíš jako sníh na hoře Salmon. ¹⁶Hoře veliké, hoře v Bázan, hoře pahrbkovaté, hoře v Bázan. ¹⁷Pročež vyskakujete, hory pahrbkovaté? Na této hoře zalíbilo se Bohu přebývati, jistě žet na ní Hospodin na věky přebývati bude. ¹⁸Vozů Božích jest dvaceti tisíců, mnoho tisíců andělů, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v svatyni přebývá. ¹⁹Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně, vzal jsi dary pro lidi. I nejzpuřnější k přebývání s námi, Hospodine Bože, přivozujes. ²⁰Požehnaný Pán, každého dne nás osypá dary svými, Bůh silný spasení našeho. Sélah. ²¹Onť jest Bůh silný náš, Bůh silný k hojnému spasení. Hospodin Pán z smrti vyvedí. ²²Raní zajisté Bůh hlavu nepřátel svých, a vrch hlavy vlasatý chodícího v hříších svých. ²³Řekltě Pán: Zaset vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z hlubokosti mořské. ²⁴A protož noha tvá zbrocena bude ve krvi, i jazyk psů tvých krví nepřátelskou. ²⁵Spatřili slavné jítí tvé, Bože, jítí silného Boha mého a krále mého v svatyni. ²⁶Napřed šli zpěváci, z zadu hrající na nástroje hudebné, u prostřed pak děvečky bubnující. ²⁷V shromážděních dobrořečte Bohu Pánu, kteříž jste z národu Izraelského. ²⁸Tu at jest Beniamin maličký, kterýž je opanoval, tu knížata z Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z Neftalíma. ²⁹Obdaril tě Bůh tvůj silou. Potvrdiž, Bože, což jsi mezi námi vzdělal, ³⁰Z chrámu svého nad Jeruzalémem, do něhož tobě přinášeti budou králové dary. ³¹Zahub zástup kopidlníků, sebrání mocných vůdců i lidu bujného, pyšně vykračující s kusy stříbra; rozptyl lidi žádostivé válek. ³²Přijdouť nejvzácnější z Egypta, Mouřeninská země rychle vztáhne ruku svou k Bohu. ³³Království země zpívejte Bohu, žalmy zpívejte Pánu, Sélah, ³⁴Tomu, kterýž se vznáší nad nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svůj, hlas přemocný. ³⁵Dejte čest síly Bohu, jehož důstojnost nad Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích. ³⁶Přehrozný jsi, ó Bože, z svatých příbytků svých. Bůh silný Izraelský, onť dává moc a sílu lidu svému, Bůh požehnaný.

69Přednímu z kantorů na šošannim, žalm Davidův. ²Vysvobod mne, ó Bože, neboť jsou dosáhly vody až k duši mé. ³Pohřížen

jsem v hlubokém bahně, v němž dna není; všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne. ⁴Ustal jsem, volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oči mé od ohlídání se na tě Boha svého. ⁵Více jest těch, kteříž mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé; zmocnili se ti, kteříž mne vyhladiti usilují, a jsou nepřátelé moji bez mého provinění; to, čehož jsem nevydřel, nahražovati jsem musil. ⁶Bože, ty znáš sám nemoudrost mou, a výstupkové moji nejsou skryti před tebou. ⁷Nechť nebývají zahanbení příčinou mou ti, kteříž na tě očekávají, Pane, Hospodine zástupů; nechť nepřicházejí skrze mne k hanbě ti, kteříž tě hledají, ó Bože Izraelský. ⁸Neboť pro tebe snáším pohanění, a stud přikryl tvář mou. ⁹Cizí učiněn jsem bratřím svým, a cizozemec synům matky své, ¹⁰Proto že horlivost domu tvého snědla mne, a hanění hanějících tě na mne připadla. ¹¹Když jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to ku potupě obráceno. ¹²Když jsem bral na se pytel místo roucha, tehdy jsem jim byl za přísloví. ¹³Pomlouvali mne, sedíce v bráně, a písničkou byl jsem těm, kteříž pili víno. ¹⁴Já pak modlitbu svou k tobě odsílám, Hospodine, čast jest dobré líbeznosti tvé. Ó Bože, vedlé množství milosrdenství svého vyslyš mne, pro pravdu svou spasitelnou. ¹⁵Vytrhni mne z bláta, abych nebyl pohřížen; nechť jsem vytržen od těch, kteříž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod, ¹⁶Aby mne nezachvátili proudové vod, a nesehltla hlubina, ani se nade mnou zavřela prohlubně. ¹⁷Vyslyš mne, Hospodine, neboť jest dobré milosrdenství tvé; vedlé množství slitování svých vzhledniž na mne. ¹⁸A neskrývej tváři své od služebníka svého, neboť mám úzkost; rychle vyslyš mne. ¹⁹Přiblíž se k duši mé, a vyproš ji; pro nepřátely mé vykup mne. ²⁰Ty znáš pohanění mé, a zahanbení mé, i potupu mou, před tebouť jsou všickni nepřátelé moji. ²¹Pohanění potřeło srdce mé, pročž jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem. ²²Nýbrž místo pokrmu poskytli mi žluči, a v žízni mé napájeli mne octem. ²³Budiž jim stůl jejich před nimi za osídlo, a pokojný způsob jejich místo síti. ²⁴Ať se zatmí oči jejich, aby viděti nemohli, a bedra jejich k stálému přivedť zemdení. ²⁵Vylí na ně rozhněvání své, a prchlivost hněvu tvého ať je zachváti. ²⁶Budiž příbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, ať není žádného. ²⁷Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil, protiví, a o bolesti zraněných tvých rozmlouvají. ²⁸Přilož nepravost k nepravosti jejich, a ať nepřicházejí k spravedlnosti tvé. ²⁹Nechť jsou vymazáni z knihy živých, a s spravedlivými ať nejsou zapsáni. ³⁰Já pak ztrápený jsem, a bolestí sevřený, ale spasení tvé, ó Bože, na místě bezpečném postaví mne. ³¹I budou chváliti jméno Boží s prozpěvováním, a velebiti je s děkováním. ³²A bude to příjemnější Hospodinu nežli vůl, neb volek rohatý s rozdělenými kopyty. ³³To když uhlédají tiší, radovati se budou, hledajíce Boha, a ožive srdce jejich. ³⁴Neboť vyslychá chudé Hospodinu, a vězni svými nezhrzí. ³⁵Chvaltež ho nebesa a země, moře i všeliký hmyz jejich. ³⁶Bůhť zajisté zachová Sion, a vzdělá

města Judská, i budou tu bydleti, a zemi tu dědičně obdrží. ³⁷Tolikéž i símě služebníků jeho dědičně jí vládnouti budou, a milující jméno jeho v ní přebývati.

70Přednímu z kantorů, žalm Davidův, k připomínání. ²Bože, abys mne vytrhl, Hospodine, abys mi spomohl, pospěš. ³Zahanbeni buďte, a zapyřte se, kteříž hledají duše mé; zpět obrázení a v potupu dáni buďte, kteříž se kochají v neštěstí mém. ⁴Zpět obrázení buďte za to, že mne k hanbě přivesti usilují ti, kteříž na mne povolávají: Hahá, hahá. ⁵Ale ať se radují a veselí v tobě všickni ti, kteříž tě hledají, a ti, kteříž milují spasení tvé, ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Bůh náš. ⁶Já pak chudý a nuzný jsem, ó Bože, pospěšiz ke mně; pomoc má, a vysvoboditel můj ty jsi, neprodlévejz, Hospodine.

71V tebeť, Hospodine, doufám, nechť nejsem zahanben na věky. ²Vedlé spravedlnosti své vytrhni mne, a vyproš mne; nakloň ke mně ucha svého, a spas mne. ³Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavičně utíkal; přikázal jsi ostříhati mne, nebo skála má i pevnost má ty jsi. ⁴Bože můj, vytrhni mne z ruky bezbožníka, z ruky převráceného a násilníka. ⁵Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť doufám od své mladosti. ⁶Na tebe jsem zpolehl hned od života, z břicha matky mé ty jsi mne vyvedl, v tobě jest chvála má vždycky. ⁷Jako zázrak byl jsem mnohým, a však ty jsi mé silné doufání. ⁸Ó ať jsou naplněna ústa má chválením tebe, přes celý den slavením tebe. ⁹Nezamítejz mne v věku starosti; když zhyne síla má, neopouštějz mne. ¹⁰Nebo mluvili nepřátelé moji proti mně, a ti, jenž střežou duše mé, radili se spolu, ¹¹Pravice: Bůh jej opustil, hoňte a popadněte jej, nebo kdo by ho vytrhl, není žádného. ¹²Bože, nevzdalujz se ode mne, Bože můj, přispějz mi na pomoc. ¹³Nechť jsou zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; přikryti buďte lehkostí a hanbou, kteříž hledají pádu mého. ¹⁴Já pak ustavičně čekati, a vždy víc a víc tě chváliti budu. ¹⁵Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou, každého dne spasení tvé, ačkoli mu počtu nevím. ¹⁶Přistoupě k všelijaké moci Panovníka Hospodina, připomínati budu tvou vlastní spravedlnost. ¹⁷Bože, učinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných činech tvých. ¹⁸Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou. ¹⁹Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodíš zajisté věci veliké. Bože, kdo jest podobný tobě? ²⁰Kterýž ač jsi mi dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k životu navrátíš mne, a z propastí země zase mne vyzdvihneš. ²¹Rozmnožíš důstojnost mou, a zase utěšíš mne. ²²I jáť také budu tě slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou, Bože můj; žalmy tobě zpívati budu na harfě, ó svatý Izraelský. ²³Plésati budou rtové moji, když žalmy zpívati budu tobě, i duše má, kterouž jsi vykoupil. ²⁴Nadto i jazyk můj každý den vypravovati bude spravedlnost tvou; nebo se zastydět i zahanbiti

musili ti, jenž mého pádu hledali.

72Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a spravedlnost svou synu královu, ²Aby soudil lid tvůj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti. ³Hory přinesou pokoj lidu i pahrbkové v spravedlnosti. ⁴Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny nuzného, násilníka pak potře. ⁵Báti se budou tebe, dokudž slunce a měsíc trvati bude, od národu až do pronárodu. ⁶Jako když sstupuje déšť na přisečenou trávu, a jako tiší dešťové skrápějící zemi: ⁷Tak zkvete ve dnech jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje, dokud měsíce stává. ⁸Panovati bude od moře až k moři, a od řeky až do končin země. ⁹Před ním skláněti se budou obyvatelé pustin vyprahlých, a nepřátelé jeho prach lízati budou. ¹⁰Králové při moři a z ostrovů pocty mu přinesou, králové Šebejští a Sabejští dary obětovati budou. ¹¹Nadto klaněti se jemu budou všickni králové, všickni národové jemu sloužiti budou. ¹²Nebo vytrhne nuzného, volajícího a nátlak trpícího, kterýž nemá spomocníka. ¹³Smiluje se nad bídým a potřebným, a duše nuzných spasí. ¹⁴Od lsti a násilí vysvobodí duši jejich; neboť jest drahá krev jejich před očima jeho. ¹⁵Budeť dlouhověký, a dávatí mu budou zlato Arabské, a ustavně za něj se modlití, na každý den jemu dobrořečiti budou. ¹⁶Když se vrže hrst obilí do země na vrchu hor, klátiti se budou jako Libán klasové jeho, a kvěsti budou měštané jako byliny země. ¹⁷Jméno jeho bude na věky; dokudž slunce trvá, děditi bude jméno jeho. A požehnání sobě dávající v něm všickni národové, budou ho blahoslaviti. ¹⁸Požehnaný Hospodin Bůh, Bůh Izraelský, kterýž sám činí divné věci, ¹⁹A požehnané jméno slávy jeho na věky. Budiž také naplněna slávou jeho všechna země, Amen i Amen. ²⁰Skonávají se modlitby Davidovy, syna Izai.

73Žalm Azafovi. Jistě žet jest Bůh dobrý Izraelovi, těm, kteříž jsou čistého srdce. ²Ale nohy mé téměř se byly ušinuly, o málo, že by byli sklouzli krokové moji, ³Když jsem horlil proti bláznivým, vida štěstí nešlechtných. ⁴Nebo nebývají vázání až k smrti, ale zůstává v cele síla jejich. ⁵V práci lidské nejsou, a s lidmi trestání nebývají. ⁶Protož otočení jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako rouchem ozdobným přiodíni. ⁷Vysedlo tukem oko jejich; majíce hojnost nad pomýšlení srdce, ⁸Rozpustilí jsou, a mluví zlostně, o nátisku velmi pyšně mluví. ⁹Stavějí proti nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí. ¹⁰A protož na to přichází lid jeho, když se jim vody až do vrchu nalívá, ¹¹Že říkají: Jakt má o tom věděti Bůh silný? Aneb zdaž jest to známé Nejvyššímu? ¹²Nebo aj, ti bezbožní jsouce, mají pokoj v světě, a dosahují zboží. ¹³Nadarmo tedy v čistotě chovám srdce své, a v nevinnosti ruce své umývám. ¹⁴Poněvadž každý den trestán bývám, a kázeň přichází na mne každého jitra. ¹⁵Řeknu-li: Vypravovati budu věci takové, hle, rodina synů tvých dí, že jsem jim křiv. ¹⁶Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se pracno. ¹⁷Až jsem všel do svatyní

Boha silného, tu jsem srozuměl poslední věci jejich. ¹⁸Jistě že jsi je na místech plzkých postavil, a uvržeš je v spustliny. ¹⁹Aj, jakť přicházejí na spuštění jako v okamžení! Mizejí a hynou hrůzami, ²⁰Jako snové tomu, kdož procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten jejich za nic položíš. ²¹Když zhořklo srdce mé, a ledví má bodena byla, ²²Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako hovádka byl jsem před tebou. ²³A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici. ²⁴Podlé rady své veď mne, a potom v slávu přijmeš mne. ²⁵Kohož bych měl na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi. ²⁶Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky. ²⁷Nebo aj, ti, kteříž se vzdalují tebe, zahynou; vytínáš ty, kteříž cizoloží odcházením od tebe. ²⁸Ale mně nejlépe jest přidržeti se Boha; pročež skládám v Panovníku Hospodinu doufání své, abych vypravoval všechny skutky jeho.

74Vyučující, Azafův. Proč, ó Bože, nás tak do konce zamítáš? Proč roznícena jest prchlivost tvá proti stádcí pastvy tvé? ²Rozpomeň se na shromáždění své, jehož jsi od starodávna dobyl a vykoupil, na proutek dědictví svého, na Sion horu tuto, na níž přebýváš. ³Přispějž k hrozným pustinám. Jak všecko pohubil nepřítel v svatyni! ⁴Řvali nepřátelé tvoji u prostřed shromáždění tvých, a na znamení toho zanechali množství korouhví svých. ⁵Za hrdinu jmín byl ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, rouba je vazbu dříví jeho. ⁶A nyní již řezby jeho napořád sekerami a palicemi otloukají. ⁷Uvrhli oheň do svatyně tvé, na zem zřítivše, poškrvnili příbytku jména tvého. ⁸Řekli v srdci svém: Vyhubme je napořád. Takž vypálili všechny stánky Boha silného v zemi. ⁹Znamení svých nevidíme, jižt není proroka, aniž jest mezi námi, kdo by věděl, dokud to stane. ¹⁰I dokudž, ó Bože, útržky činiti bude odpůrce? A nepřítel ustavičně-liž rouhati se bude jménu tvému? ¹¹Proč zdržuješ ruku svou, a pravice své z lůna svého nevzneseš? ¹²Však jsi ty, Bože, král můj od starodávna, působíš hojně spasení u prostřed země. ¹³Ty silou svou rozdělil jsi moře, a potřel hlavy dračů u vodách. ¹⁴Ty jsi potřel hlavu Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm lidu na poušti. ¹⁵Ty jsi otevřel vrchoviště a potoky, ty jsi osušil i řeky prudké. ¹⁶Tvůjž jest den, tvá jest také i noc, světlo i slunce ty jsi učinil. ¹⁷Ty jsi založil všechny končiny země, léto i zimy ty jsi sformoval. ¹⁸Rozpomeň se na to, že útržky činil ten odpůrce Hospodinu, a lid bláznivý jak se jménu tvému rouhal. ¹⁹Nevydávejž té zběři duše hrdličky své, na stádce chudých svých nezapomínej se na věky. ²⁰Ohlédni se na smlouvu; nebo plní jsou i nejtmařejší koutové země peleší ukrutnosti. ²¹Nechažt bídni neodcházejí s hanbou, chudý a nuzný ať chválí jméno tvé. ²²Povstaniž, ó Bože, a veď při svou, rozpomeň se na pohanění, kteréžt se děje od nesmyslných na každý den. ²³Nezapomínej se na vykřikování svých nepřátel, a na hluk proti tobě povstávajících, kterýž se silí ustavičně.

75Přednímu z kantorů, jako: Nezahlazuj, žalm Azafův,

a píseň. ²Oslavujeme tě, Bože, oslavujeme; nebo že jest blízké jméno tvé, vypravují to předivní skutkové tvoji. ³Když přijde čas uložený, já právě souditi budu. ⁴Rozplynula se země i všickni obyvatelé její, já utvrdím sloupy její. Sélah. ⁵Dím bláznům: Neblázněte, a bezbožným: Nevyzdvihujte rohů. ⁶Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohů svých, aniž mluvíte tvrdošijně. ⁷Nebo ne od východu, ani západu, ani od pouště přichází zvýšení; ⁸Ale Bůh soudce jednoho poníží, a druhého povyšuje. ⁹Kalich zajisté jest v ruku Hospodinových, a to vína kalného plný nalitý, z něhož nalévati bude, tak že i kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni bezbožníci země. ¹⁰Já pak zvěstovati budu skutky Páně na věčnost, žalmy zpívati budu Bohu Jákobovu. ¹¹A všechny rohy bezbožníků sražím, rohové pak spravedlivého vyvýšeni budou.

76Přednímu z kantorů na neginot, žalm Azafův a píseň. ²Znám jest Bůh v Judstvu, a v Izraeli veliké jméno jeho. ³V Sálem jest stánek jeho, a obydlé jeho na Sionu. ⁴Tamť jest polámal ohnivé šípy lučišť, pavézu a meč, i válku. Sélah. ⁵Slavný jsi učiněn a důstojný horami loupeže. ⁶V loupež dáni jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž našly zmužilé hrdiny síly v ruku svých. ⁷Od zehrání tvého, ó Bože Jákobův, i vůz i kuň tvrdě zesnuli. ⁸Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by před tebou ostál v rozhněvání tvém? ⁹Když s nebe dávaš slyšeti výpověď svou, země se bojí a tichne, ¹⁰Když povstává k soudu Bůh, aby zachoval všechny pokorné na zemi. Sélah. ¹¹Zajisté i hněv člověka chváliti tě musí, a ostatek zuřivosti skrotíš. ¹²Sliby činite a plňte Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste vůkol něho, přinášejte dary Přehroznému. ¹³Onť odjímá ducha knížatům, a k hrůze jest králům zemským.

77Přednímu kantoru z potomků Jedutunových, s Azafem, žalm. ²Hlas můj k Bohu, když volám, hlas můj k Bohu, aby ucha naklonil ke mně. ³V den ssoužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez přestání, a nedala se potěšiti duše má. ⁴Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se, přemýšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch můj. Sélah. ⁵Zdržoval jsi oči mé, aby bděly; potřín jsem byl, aniž jsem mluvíti mohl. ⁶I přicházeli mi na paměť dnové předešli, a léta dávná. ⁷Rozpomínal jsem se v noci na zpěvy své, v srdci mém přemýšloval jsem, a zpytoval to duch můj, pravě: ⁸Zdali na věky zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky neukáže? ⁹Zdali do konce přestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení? ¹⁰Zdali se zapomněl smilovávat Bůh silný? Zdaž zadržel v hněvě milosrdenství svá? Sélah. ¹¹I řekl jsem: Totť jest má smrt. Ale učiním proměnu pravice Nejvyššího. ¹²Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna. ¹³A přemýšlovati o všelikém díle tvém, a o skutcích tvých mluvíti. ¹⁴Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest silný, veliký, jako Bůh? ¹⁵Ty jsi ten Bůh silný, jenž činíš divné věci; uvedl jsi v známost

mezi národy sílu svou. ¹⁶Vysvobodil jsi ramenem lid svůj, syny Jákobovy a Jozefovy. Sélah. ¹⁷Vidělyť jsou tě vody, Bože, viděly tě vody, a zstrašily se; pohnuly se také i hlubiny. ¹⁸Vydali povodně oblakové, vydala hřmot nebesa, ano i kameníčko tvé skákalo. ¹⁹Vznělo hřmání tvé po obloze, blýskání osvěcovalo okršlek zemský, pohybovala se a trásla země. ²⁰Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlepějí tvých nebylo znáti. ²¹Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.

78Vyučující, Azafovi. Pozoruj, lide můj, zákona mého, nakloňte uši svých k slovům úst mých. ²Otevru v podobnosti ústa svá, vypravovati budu přípovědky starobylé. ³Co jsme slyšali i poznali, a co nám otcové naši vypravovali, ⁴Nezatajíme toho před syny jejich, kteříž budoucím potomkům svým vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž činil. ⁵Neboť jest vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvedli synům svým, ⁶Aby to poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým, ⁷Aby pokládali v Bohu naději svou, a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostříhali přikázání jeho, ⁸Aby nebývali jako otcové jejich, pokolení zpurné a protivné, národ, kterýž nenapravil srdce svého, a nebyl věrný Bohu silnému duch jeho. ⁹Jako synové Efraim zbrojní, ač uměle z lučiště stříleli, však v čas boje zpět se obrátili, ¹⁰Nebo neostříhali smlouvy Boží, a v zákoně jeho zpěčovali se choditi. ¹¹Zapomenuli se na činy jeho, a na divné skutky jeho, kteréž jim ukázal. ¹²Před otci jejich činil divy v zemi Egyptské, na poli Soan. ¹³Rozděлил moře, a převedl je; učinil, aby stály vody jako hromada. ¹⁴Vedl je ve dne v oblaci, a každé noci v jasném ohni. ¹⁵Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z propastí velikých. ¹⁶Vyvedl potoky z skály, a učinil, aby vody tekly jako řeky. ¹⁷A však vždy přičiněli hříchů proti němu, a popouzeli Nejvyššího na poušti. ¹⁸A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu podlé líbosti své. ¹⁹A mluvili proti Bohu, řkouce: Zdaliž bude moci Bůh silný připraviti stůl na této poušti? ²⁰Aj, udeřilť jest v skálu, a tekly vody, a řeky se rozvodnily. Zdali také bude moci dáti chleba? Zdali nastrojí masa lidu svému? ²¹A protož uslyšav Hospodin, rozhněval se, a oheň zažžen jest proti Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele, ²²Proto že se nedověřili Bohu, a neměli naděje v spasení jeho, ²³Ačkoli rozkázal oblakům shůry, a průduchy nebeské otevřel, ²⁴A dštil na ně mannou ku pokrmu, a obilé nebeské dával jim. ²⁵Chléb mocných jedl člověk, seslal jim pokrmů do sytosti. ²⁶Obrátil vítr východní u povětří, a přivedl mocí svou vítr polední. ²⁷I dštil na ně masem jako prachem, a ptactvem pernatým jako pískem mořským. ²⁸Spustil je do prostřed vojska jejich, a všudy vůkol stanů jejich. ²⁹I jedli, a nasyceni jsou hojně, a dal jim to, čehož žádali. ³⁰Ještě nevyplnili žádosti své, ještě pokrm byl v ústech jejich, ³¹A v tom prchlivost Boží při-

padla na ně, a zbil tučně jejich, a přední Izraelské porazil.³²S tím se vším vždy ještě hřešili, a nevěřili předivným skutkům jeho.³³A protož dopustil na ně, že marně skonali dny své, a léta svá s chvátáním.³⁴Když je hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu silnému hned na úsvitě se navraceli,³⁵Rozpomínajíc se na to, že Bůh byl skála jejich, a Bůh silný nejvyšší vykupitel jejich:³⁶(Ačkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy svými, a jazykem svým lhali jemu.³⁷A srdce jejich nebylo upřímé před ním, aniž se věrně měli v smlouvě jeho),³⁸On jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich, a nezahladil jich; častokrát odvracel hněv svůj, a nevzbuzoval vši zůřivosti své.³⁹Nebo pamatoval, že jsou tělo, vítr, kterýž odchází, a nenavracuje se zase.⁴⁰Kolikrát jsou ho dráždili na poušti, a k bolesti přivodili na pustinách.⁴¹Týž i týž navracující se, pokoušeli Boha silného, a svatému Izraelskému cíle vyměřovali.⁴²Nepamatovali na moc jeho, a na ten den, v kterémž je vysvobodil z ssoužení,⁴³Když činil v Egyptě znamení svá, a zázraky své na poli Soan,⁴⁴Když obrátil v krev řeky a potoky jejich, tak že jich píti nemohli.⁴⁵Dopustil na ně směsici žízal, aby je žraly, a žáby, aby je hubily.⁴⁶A dal chroustům úrody jejich, a úsilí jejich kobylkám.⁴⁷Stloukl krupami réví jejich, a stromy fíkové jejich ledem.⁴⁸Vydal krupobití na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí řeřavé.⁴⁹Poslal na ně prchlivost hněvu svého, rozpálení, zůřivost i ssoužení, dopustiv na ně anděly zlé.⁵⁰Uprostrannil stezku prchlivosti své, neuchoval od smrti duše jejich, ano i na hovada jejich mor dopustil.⁵¹A pobil všechno prvorozené v Egyptě, prvotiny síly v staních Chamových.⁵²Ale lid svůj vyvedl jako ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po poušti.⁵³Vodil je v bezpečnosti, tak že nestrašili, nepřátely pak jejich přikrylo moře,⁵⁴Až je přivedl ku pomezí svatosti své, na horu tu, kteréž dobyla pravice jeho.⁵⁵Vyhnal před tvář jejich národy, způsobil to, aby jim na provazec dědictví jejich přišli, a aby přebývala v staních jejich pokolení Izraelská.⁵⁶Však vždy předce pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a svědectví jeho neostříhali.⁵⁷Ale zpět odšedše, převráceně činili, jako i předkové jejich; uchýlili se jako mylné lučičtě.⁵⁸Nebo popouzeli ho výsostmi svými, a rytinami svými k horlení přivedli jej.⁵⁹Slyšel Bůh, a rozhněval se, a u velikou ošklivost vzal Izraele,⁶⁰Tak že opustiv příbytek v Sílo, stánek, kterýž postavil mezi lidmi,⁶¹Vydal v zajetí sílu svou, a slávu svou v ruce nepřítel.⁶²Dal pod meč lid svůj, a na dědictví své se rozhněval.⁶³Mládence jeho sežral oheň, a panny jeho nebyly chváleny.⁶⁴Kněží jejich od meče padli, a vdovy jejich neplakaly.⁶⁵Potom pak proctil Pán jako ze sna, jako silný rek, kterýž po víně sobě vykřikuje.⁶⁶A ranil nepřátely své po zadu, a u věčné pohanění je vydal.⁶⁷Ačkoli pak pohrdl stánkem Jozefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil,⁶⁸Však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval.⁶⁹A vystavěl sobě, jako hrad vysoký, svatyni svou, jako zemi, kterouž utvrdil na věky.⁷⁰A vyvolil Davida služebníka svého, vzav jej od chlívů stáda.⁷¹Když chodil za ovce březími, zavedl jej,

aby pásł Jákoba, lid jeho, a Izraele, dědictví jeho.⁷²Kterýž pásł je v upřímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.

79Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do dědictví tvého, poškrvnili chrámu svatosti tvé, obrátili Jeruzalém v hromady.²Dali těla mrtvá služebníků tvých za pokrm ptákům nebeským, těla svatých tvých šelmám zemským.³Vylili krev jejich jako vodu okolo Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je pochovával.⁴Vydání jsme v pohanění sousedům našim, v posměch a žert těm, kteříž jsou vůkol nás.⁵Až dokud, ó Hospodine? Na věky-liž se hněvati budeš, a hořeti bude jako oheň horlení tvé?⁶Vylí hněv svůj na národy, kteříž tě neznají, a na království, kteráž jména tvého nevzývají.⁷Neboť jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku obrátili.⁸Nezpomínejž nám dřevních nepravostí našich, rychle ať předejdou nás milosrdenství tvá, neboť jsme velmi znuzeni.⁹Pomoz nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména svého; vytrhni nás, a buď milostiv hříčům našim pro jméno své.¹⁰Proč mají říkati pohané: Kdež jest Bůh jejich? Budiž znám mezi pohany, před očima našima, skrze pomstu krve služebníků svých, kteráž jest vylita.¹¹Vstupiž před obličej tvůj lkání vězňů, a podlé velikosti síly své zanechej ostatků k smrti oddaných.¹²A odplat sousedům našim sedmernásobně do lůna jejich za pohanění, kteréž jsou tobě činili, ó Pane.¹³My pak, lid tvůj a ovce pastvy tvé, slaviti tě budeme na věky; od národu do pronárodu vypravovati budeme chválu tvou.

80Přednímu z kantorů na šošannim, žalm svědectví, Azafovi.²Ó pastýři Izraelský, pozoruj, kterýž vodiš Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvějž se.³Před Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbud moc svou, a přispěj k spasení našemu.⁴Ó Bože, navrať nás, a dejž, ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme.⁵Hospodine Bože zástupů, dokudž se přísně stavěti budeš k modlitbám lidu svého?⁶Nakrmil jsi je chlebem pláce, a dals jim vypíti slz míru velikou.⁷Postavils nás k sváru sousedům našim, a nepřátelē naši aby sobě posměch z nás činili.⁸Ó Bože zástupů, navrať nás, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme.⁹Ty jsi kmen vinný z Egypta přenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej.¹⁰Uprázdnil jsi mu, a učinils, aby se vkořenil, i zemi naplnil.¹¹Přikryty jsou hory stínem jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové.¹²Vypustil ratolesti své až k moři, a až do řeky rozvody své.¹³I pročež jsi rozbořil hradbu vinice, tak aby každý, kdož by tudy šel, trhati z ní mohl?¹⁴Vepř divoký zryl ji, a zvěř polní spásla ji.¹⁵Ó Bože zástupů, obrať se již, popatř s nebe, viz a navštěv kmen vinný tento,¹⁶Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobě.¹⁷Popálenat jest ohněm a poroubána, od žehráni obličej tvého hyne.¹⁸Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem člověka, kteréhož jsi zmocnil sobě,¹⁹A neodstoupímet od tebe; zachovej nás při životu, ať jméno tvé vzýváme.²⁰Hospodine Bože zá-

stupů, navratíž nás zase, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.

81Přednímu z kantorů na gittit, Azafovi. ²Plésejte Bohu, síle naší, prokřikujte Bohu Jákobovu. ³Vezměte žaltář, přidejte buben, harfu libou a loutnu. ⁴Trubte trubou na novměsíce, v uložený čas, v den slavnosti naší. ⁵Nebo toť jest ustavení v Izraeli, řád Boha Jákobova. ⁶Na svědectví v Jozefovi vyzdvihl jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské, kdež jsme jazyk neznámý slýchati musili. ⁷Osvoobodil jsem, dí Bůh, od břemene rameno jeho, a ruce jeho nádob zednických zproštěny byly. ⁸V ssoužení tom, když jsi volal, vytrhl jsem tě, vyslyšel jsem tě z skrýše hromu, zkušoval jsem tě při vodách sváru. Sélah. ⁹Řeklť jsem: Slyš, lide můj, a osvědčím se tobě, ó Izraeli, budeš-li mne poslouchati, ¹⁰A nebude-li mezi vámi Boha jiného, a nebudeš-li se klaněti bohu cizímu. ¹¹Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, otevři jen ústa svá, a naplnímť je. ¹²Ale neuposlechl lid můj hlasu mého, a Izrael nepřestal na mně, ¹³A protož pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili po radách svých. ¹⁴Ó byť mne byl lid můj poslouchal, a Izrael po cestách mých chodil, ¹⁵Tudíž bych já byl nepřátely jejich snížil, a na protivníky jejich obrátil ruku svou. ¹⁶A ti, kteříž v nenávisti mají Hospodina, úlisně by se jim poddávati musili, i byl by čas jejich až na věky. ¹⁷A krmil bych je byl jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.

82Žalm Azafův. Bůh stojí v shromáždění Božím, u prostřed bohů soud čině, a dí: ²Dokudž souditi budete nespravedlivě, a osoby nešlechtných přijímati? Sélah. ³Zastávejte bídneho a sirotka, utištěného a chudého spravedliva vyhlášte. ⁴Vytrhněte bídneho a nuzného, z ruky nešlechtných vytrhněte ho. ⁵Ale nevědí nic, nerozumějí nic; ve tmách ustavně chodí, až se proto všickni základové země pohybují. ⁶Řeklť jsem já byl: Bohové jste, a synové Nejvyššího vy všickni; ⁷A však jako i jiní lidé zemřete, a jako jeden z knížat padnete. ⁸Povstaniž, ó Bože, suď zemi; nebo ty dědičně vládneš všemi národy.

83Píseň a žalm Azafův. ²Bože, neodmlčujž se, nečiň se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože silný. ³Nebo aj, nepřátelé tvoji se bouří, a ti, kteříž tě v nenávisti mají, pozdvihují hlavy. ⁴Chytře tajné rady proti lidu tvému skládají, a radí se proti těm, kteréž ty skrýváš, ⁵Říkajíce: Poďte, a vyhláďme je, ať nejsou národem, tak aby ani zpomínáno nebylo více jména Izraelova. ⁶Jednomyslňeť se na tom spolu snesli, i smlouvou se proti tobě zavázali, ⁷Stánkové Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští, ⁸Gebálští a Ammonitští, a Amalechitští, Filistinští s obyvateli Tyrskými. ⁹Ano i Assyřští spojili se s nimi, jsouce na ruku synům Lotovým. Sélah. ¹⁰Učiniž jim jako Madianským, jako Zizarovi, a jako Jabínovi při potoku Císon, ¹¹Kteríž jsou do konce vyhlazeni v Endor, a učiněni hnůj země. ¹²Nalož s nimi a s vůdci

jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich. ¹³Neboť jsou řekli: Uvažme se dědičně v příbytky Boží. ¹⁴Můj Bože, učiň to, ať jsou jako chumelice, a jako stéblo před větrem. ¹⁵Jakož oheň spaluje les, a jako plamen zapaluje hory, ¹⁶Tak ty je vichřicí svou stihej, a bouří svou ohrom je. ¹⁷Naplnň tváře jejich zahanbením, tak aby hledali jména tvého, Hospodine. ¹⁸Nechat se hanbí a děsí na věčné časy, a ať potupu nesou a zahynou. ¹⁹A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vši zemí.

84Přednímu z kantorů na gittit, synů Chóre, žalm. ²Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů! ³Žádostiva jest a velice touží duše má po síncích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé pléše k Bohu živému. ⁴Ano i ten vrabec nalezl sobě místo a vlašovice hnízdo, v němž by schránila mladé své, při oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj. ⁵Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, tiť tebe na věky chváliti budou. Sélah. ⁶Blahoslavený člověk, jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou stezky kroků jejich, ⁷Ti, kteříž jdouce přes údolí moruší, za studnici jej sobě pokládají, na něž i dešť požehnání přichází. ⁸Berou se houf za houfem, a ukazují se před Bohem na Sionu. ⁹Hospodine Bože zástupů, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože Jákobův. Sélah. ¹⁰Pavézo naše, popatř, ó Bože, a viz tvář pomazaného svého. ¹¹Nebo lepší jest den v síncích tvých, než jinde tisíce; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků. ¹²Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti. ¹³Hospodine zástupů, blahoslavený člověk, kterýž naději skládá v tobě.

85Přednímu z kantorů, synů Chóre, žalm. ²Laskavěs se, Hospodine, někdy ukazoval k zemi své, přivedls zase z vězení Jákoba. ³Odpustil jsi nepravost lidu svého, přikryls všeliký hřích jejich. Sélah. ⁴Zdržels všecken hněv svůj, odvrátils od zůřivosti prchlivost svou. ⁵Navratíž se zase k nám, ó Bože spasení našeho, a učiň přítrž hněvu svému proti nám. ⁶Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás? A protáhneš zůřivost svou od národu do pronárodu? ⁷Zdaliž ty obrátě se, neobživíš nás, tak aby se lid tvůj veselil v tobě? ⁸Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své, a spasení své dej nám. ⁹Ale poslechnu, co říká Bůh ten silný, Hospodin. Jistě žet mluví pokoj k lidu svému, a k svatým svým, než aby se nenavracovali zase k bláznovství. ¹⁰Zajisté žet jest blízké těm, kteříž se ho bojí, spasení jeho, a přebývati bude sláva v zemi naší. ¹¹Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení. ¹²Víra z země pučiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati. ¹³Dát také Hospodin i časné dobré, tak že země naše vydá úrody své. ¹⁴Způsobí to, aby spravedlnost před ním šla, když obrátí k cestě nohy své.

86Modlitba Davidova. Nakloň, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, neboť jsem chudý a nuzný. ²Ostříhejš duše mé, neboť jsem ten, jehož miluješ; zachovej služebníka svého, ty Bože můj, v tobě naději majícího. ³Smiluj se nade mnou, Hospodine, k toběť zajisté každého dne volám. ⁴Potěš duše služebníka svého, neboť k tobě, ó Pane, duše své pozdvihuji. ⁵Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a hojný v milosrdenství ke všechněm, kteříž tě vzývají. ⁶Slyš, Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí mých. ⁷V den ssoužení svého vzývám tě, nebo mne vyslycháš. ⁸Není žádného tobě podobného mezi bohy, ó Pane, a není takových skutků, jako jsou tvoji. ⁹Všickni národové, kteréž jsi učinil, přicházejíce, skláněti se budou před tebou, Pane, a ctíti jméno tvé. ¹⁰Nebo jsi ty veliký, a činíš divné věci, ty jsi Bůh sám. ¹¹Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého. ¹²I budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na věky, ¹³Poněvadž milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhls duši mou z jámy nejhlubší. ¹⁴Ó Bože, povstalit jsou pyšní proti mně, a rota násilníků hledají bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují. ¹⁵Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný, ¹⁶Vzhlédniž na mne, a smiluj se nade mnou, obdař silou svou služebníka svého, a zachovávej syna děvky své. ¹⁷Prokaž ke mně znamení dobrotivosti, tak aby vidouce to ti, kteříž mne nenávidí, zahanbeni byli, že jsi ty mi, Hospodine, spomohl, a mne potěšil.

87Synům Chóre, žalm a píseň. Základ svůj na horách svatých. ²Milujeť Hospodin, totiž brány Sionské, nade všechny příbytky Jákobovy. ³Přeslavnět jsou to věci, kteréž se o tobě hlásají, ó město Boží. Sélah. ⁴Připomínati budu Egypt a Babylon před svými známými, ano i Filistinské a Tyrské i Mouřeníny, že se tu každý z nich narodil. ⁵An i o Sionu praveno bude: Ten i onen jest rodem z něho, sám pak Nejvyšší utvrdí jej. ⁶Sečteť Hospodin při popisu národy, a dí, že tento se tu narodil. Sélah. ⁷Tou příčinou zpívají s plésáním o tobě všechny moci života mého.

88Píseň a žalm synů Chóre, přednímu zpěváku na machalat k zpívání, vyučující, složený od Hémana Ezrachitského. ²Hospodine, Bože spasení mého, ve dne i v noci k tobě volám. ³Vstupiž před obličej tvůj modlitba má, nakloň ucha svého k volání mému. ⁴Neboť jest naplněna trápeními duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil. ⁵Počten jsem mezi ty, kteříž se dostávají do jámy; připodobněn jsem člověku beze vsí síly. ⁶Mezi mrtvé jsem odložen, jako zmordovaní ležící v hrobě, na něž nezpomínáš více, kteříž od ruky tvé vyhlazeni jsou. ⁷Spustils mne do jámy nejzpodnější, do nejtemnějšího a nejhlubšího místa. ⁸Dolehla na mne prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým přikvačil jsi mne. Sélah. ⁹Daleko jsi vzdálil mé známé ode mne, jimž jsi mne velice zošklivil, a tak jsem sevřím, že mi nelze nijakž

vyjítí. ¹⁰Zrak můj hyne trápením; na každý den vzývám tě, Hospodine, ruce své před tebou rozprostíraje. ¹¹Zdali před mrtvými učiníš zázrak? Aneb vstanou-liž mrtví, aby tě oslavovali? Sélah. ¹²I zdali bude ohlašováno v hrobě milosrdenství tvé, a pravda tvá v zahynutí? ¹³Zdaliž v známost přichází ve tmách div tvůj, a spravedlnost tvá v zemi zapomenutí? ¹⁴Já pak, Hospodine, k tobě volám, a každého jitra předchází tě modlitba má. ¹⁵Pročež, ó Hospodine, zamítáš mne, a tvář svou skrýváš přede mnou? ¹⁶Ztrápený jsem, jako hned maje umřítí od násilí; snáším hrůzy tvé, a děším se. ¹⁷Hněv tvůj přísný na mne se obořil, a hrůzy tvé krutě sevřely mne. ¹⁸Obklíčují mne jako voda, na každý den obstupují mne hromadně. ¹⁹Vzdálil jsi ode mne přítele a tovaryše, a známým svým jsem ve tmě.

89Vyučující, složený od Etana Ezrachitského. ²O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu, od národu do pronárodu zvěstovati budu pravdu tvou ústy svými. ³Nebo jsem řekl: Na věky milosrdenství vzdělávati se bude, na nebi utvrdíš pravdu svou, o níž řekl: ⁴Učinil jsem smlouvu s vyvoleným svým, přísáhl jsem Davidovi služebníku svému, ⁵Že až na věky utvrdím símě tvé, a vzdělám od národu do národu trůn tvůj. Sélah. ⁶Protož oslavuji nebesa div tvůj, Hospodine, i pravdu tvou v shromáždění svatých. ⁷Nebo kdo na nebi přirovnán býti může Hospodinu? Kdo jest podobný Hospodinu mezi syny silných? ⁸Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný nade všechny vůkol něho. ⁹Hospodine Bože zástupů, kdo jest jako ty, silný Hospodin? Nebo pravda tvá tobě přistojí všudy vůkol. ¹⁰Ty panuješ nad dutím moře; když se zdvihají vlny jeho, ty je skrocuješ. ¹¹Ty jsi jako raněného potřel Egypt, a silným ramenem svým rozptýlil jsi nepřátele své. ¹²Tváť jsou nebesa, tvá také i země, okršlek i plnost jeho ty jsi založil. ¹³Půlnoční i polední strana, kteréž jsi ty stvořil, i Tábor a Hermon o tvém jménu zpívají. ¹⁴Tvé rámě jest přemocné, silná ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá. ¹⁵Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda předcházejí tvář tvou. ¹⁶Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj; tiť, Hospodine, v světle obličje tvého choditi budou. ¹⁷Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší se. ¹⁸Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení přijde roh náš. ¹⁹Nebo štít náš jest Hospodinův, a svatého Izraelského král náš. ²⁰Tehdy mluvě u vidění k svatému svému, řekl jsi: Složil jsem pomoc v reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu. ²¹Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým pomazal jsem ho. ²²A protož budeť s ním stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho budu. ²³Nebudeť ho moci nuziti nepřítel, ani člověk nešlechtný trápití. ²⁴Nebo potru před tváří jeho protivníky jeho, a ty, kteříž ho nenávidí, porazím. ²⁵Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho. ²⁶A vložím na moře ruku jeho, a na řeky pravici jeho. ²⁷On volaje ke mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný

můj a skála spasení mého. ²⁸Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů zemských. ²⁹Na věky zachováám jemu milosrdenství své, a smlouva s ním stálá bude. ³⁰Učiním i to, aby na věky trvalo símě jeho, a trůn jeho jako dnové nebes. ³¹Jestliže by pak synové jeho opustili zákon můj, a v soudech mých nechodili, ³²Jestliže by ustanovení mých poškrnili, a příkázání mých neostříhali: ³³Tedy navštívím metlou přestoupení jejich, a trestáním nepravost jejich, ³⁴Ale milosrdenství svého neodejmu od něho, aniž klamati budu proti pravdě své. ³⁵Nepoškrvním smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst mých, nezměním. ³⁶Jednou jsem přísáhl skrze svatost svou, nesklamám Davidovi, ³⁷Ze símě jeho na věky bude, a trůn jeho jako slunce přede mnou, ³⁸Jako měsíc utvrzeno bude na věky, a jako svědkové na obloze hodnověrní. ³⁹Ale ty jsi jej zavrhl a potupil, rozhněvals se na pomazaného svého. ⁴⁰Zavrhl jsi smlouvu s služebníkem svým, povrhls korunu jeho na zem. ⁴¹Roztrhal jsi všechny ohrady jeho, a bašty jeho jsi rozválel. ⁴²Derou jej všickni, kteříž tudy jdou; jest ku posměchu i sousedům svým. ⁴³Vyvyšil jsi pravici protivníků jeho, obveselils všechny nepřátely jeho. ⁴⁴Ztupils i ostří meče jeho, aniž jsi dal jemu, aby ostáti mohl v boji. ⁴⁵Učinils přítrž okrase jeho, a trůn jeho svrhls jsi na zem. ⁴⁶Ukrátil jsi dnů mladosti jeho, a hanbous jej přiodíl. Sélah. ⁴⁷Až dokud, Hospodine? Na věky-liž se skrývati budeš? Tak-liž hořeti bude jako oheň prchlivost tvá? ⁴⁸Rozpomeniž se na mne, jak kratičký jest věk můj. Zdaliž jsi pak nadarmo stvořil všechny syny lidské? ⁴⁹Kdo z lidí může tak živ býti, aby neokusil smrti? Kdo vytrhne život svůj z hrobu? Sélah. ⁵⁰Kdež jsou milosrdenství tvá první, ó Pane? Přisahuť jsi učinil Davidovi, v pravdě své. ⁵¹Pamatuj, Pane, na útržky činěné služebníkům tvým, a jak jsem já nosil v lůně svém potupu ode všech nejmocnějších národů, ⁵²Jak jsou utrhalí nepřátelé tvoji, Hospodine, jak jsou utrhalí šlepějím pomazaného tvého. ⁵³Budiž pochválen Hospodin na věky, Amen i Amen.

90Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi býval příbytek náš od národu do pronárodu. ²Prvé, než hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek světa, ano hned od věků a až na věky, ty jsi Bůh silný. ³Ty přivodíš člověka na to, aby setřín byl, říkáje: Navraťtež se zase, synové lidští. ⁴Nebo by tisíc let přetrval, jest to před očima tvýma jako den včerejší, a bdění noční. ⁵Povodní zachvacuješ je; jsou sen, a jako bylina hned v jitře pomíjející. ⁶Toho jitra, kteréhož vykvete, mění se, u večer pak jsou podtata, usychá. ⁷Ale my hyneme od hněvu tvého, a prochlivostí tvou jsme zděšeni. ⁸Nebo jsi položil nepravosti naše před sebe, a tajnosti naše na světlo obličje svého. ⁹Pročež všickni dnové naši v náhle přebíhají pro tvé rozhněvání; k skončení let svých docházíme jako řeč. ¹⁰Všech dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího přirození, osmdesát let, a i to, což nejzdrárnějšího v nich, jest práce a bída, a když to pomine, tožt ihned rychle zaletíme. ¹¹Ale kdo jest, ješto by znal přísnost hněvu tvého,

a ostýchal se zůřivosti tvé? ¹²Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce. ¹³Navrať se zase, Hospodine, až dokud prodléváš? Mějž lítost nad služebníky svými. ¹⁴Nasyť nás hned v jitře svým milosrdenstvím, tak abychom prozpěvovati, a veseliti se mohli po všechny dny naše. ¹⁵Obveseliž nás podlé dnů, v nichž jsi nás ssužoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého. ¹⁶Budiž zřejmé při služebnících tvých dílo tvé, a okrasa tvá při synech jejich. ¹⁷Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvrď mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď.

91Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude. ²Dím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu. ³Onť zajisté vysvobodí tě z osídla lovce, a od nejjedovatějšího nakažení morního. ⁴Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavézy budeš míti pravdu jeho. ⁵Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne. ⁶Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětrí morního, v polední čas hubícího. ⁷Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží. ⁸Očima toliko svýma to spatříš, a odplatě bezbožných se podíváš. ⁹Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj příbytek položil, ¹⁰Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému. ¹¹Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých. ¹²Na rukou ponosou tě, abys neurazil o kámen nohy své. ¹³Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lvíce i draka. ¹⁴Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej, a vyvyším; nebo poznal jméno mé. ¹⁵Vzývati mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení, vytrhnu a oslavím jej. ¹⁶Dlouhosti dnů jej nasytím, a ukáži jemu spasení své.

92Žalm a píseň, ke dni sobotnímu. ²Dobré jest oslavovati Hospodina, a žalmy zpívati jménu tvému, ó Nejvyšší, ³Zvěstovati každé jitro milosrdenství tvé, a pravdu tvou každé noci, ⁴Při nástroji o desíti strunách, při loutně, a při harfě s písničkou. ⁵Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu. ⁶Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá. ⁷Člověk hovadný nezná toho, aniž blázen rozumí tomu, ⁸Že vyrostají bezbožní jako bylina, a květou všickni činitelé nepravosti, aby vyhlazeni byli na věky. ⁹Ty pak, ó Nejvyšší, že na věky jsi Hospodin. ¹⁰Nebo aj, nepřátelé tvoji, Hospodine, nebo aj, nepřátelé tvoji zahynou; rozptýleni budou všickni činitelé nepravosti. ¹¹Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým. ¹²I podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o těch nešlechetnících, jenž proti mně povstávají, ušima svýma uslyším. ¹³Spravedlivý jako palma kvěsti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se. ¹⁴Štípení v domě Hospodinově v síncích Boha našeho kvěsti budou. ¹⁵Ještě i v šedinách

ovoce ponosou, spanilí a zelení budou, ¹⁶Aby to zvěstováno bylo, že přímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné při něm není.

93Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl, oblékl se Hospodin v sílu, a přepásal se; také okršlek země upevnil, aby se nepohnul. ²Utvrzen jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti ty jsi. ³Pozdvihují se řeky, ó Hospodine, pozdvihují řeky zvuku svého, pozdvihují řeky vlnobití svých. ⁴Nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln mořských mnohem silnější jest na výsostech Hospodin. ⁵Svědectví tvá jsou velmi jistá, domu tvému ušlechtilá svatost, Hospodine, až na věky.

94Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst, zastkveš se. ²Zdvihni se, ó soudce vši země, a dej odplatu pyšným. ³Až dokud bezbožní, Hospodine, až dokud bezbožní budou plésati, ⁴Žvátí a hrdě mluví, honosíce se, všickni činitelé nepravosti? ⁵Lid tvůj, Hospodine, potíráti a dědictví tvé bédovati? ⁶Vdovy a příchozí mordovati, a sirotky hubiti, ⁷Ríkajíce: Nehledít na to Hospodin, aniž tomu rozumí Bůh Jákobův? ⁸Rozumějte, ó vy hovadní v lidu, a vy blázni, kdy srozumíte? ⁹Zdali ten, jenž učinil ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali nespátí? ¹⁰Zdali ten, jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž učí lidi umění? ¹¹Hospodině zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost. ¹²Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvičíš, Hospodine, a z zákona svého jej vyučuješ. ¹³Abys mu způsobil pokoj před časy zlými, až by za tím vykopána byla bezbožníku jáma. ¹⁴Neboť neopustí Hospodin lidu svého, a dědictví svého nezanechá, ¹⁵Ale až k spravedlnosti navrátí se soud, a za ním všickni upřímného srdce. ¹⁶Kdož by se byl o mne zasadil proti zlostníkům? Kdo by se byl za mne postavil proti těm, jenž páší nepravost? ¹⁷Kdyby mi Hospodin nebyl ku pomoci, tudíž by se byla octla duše má v mlčení. ¹⁸Již jsem byl řekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine, zdrželo mne. ¹⁹Ve množství přemýšlování mých u vnitřnosti mé, tvá potěšování obveselovala duši mou. ²⁰Zdaliž se k tobě přitovaryší stolice převrácenosti těch, jenž vynášejí nátisk mimo spravedlnost, ²¹Jenž se shlukují proti duši spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují? ²²Ale Hospodin jest mým hradem vysokým, a Bůh můj skalou útočiště mého. ²³Onť obrátí na ně nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je, zahladí je Hospodin Bůh náš.

95Podte, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále spasení našeho. ²Předejdeme obličej jeho s díkčiněním, žalmy prozpěvujme jemu. ³Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všechny bohy, ⁴V jehož rukou základové země, a vrchové hor jeho jsou. ⁵Jehož jest i moře, nebo on je učinil, i země, kterouž ruce jeho sformovaly. ⁶Podte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším. ⁷Onť jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho,

⁸Nezatvrzujte srdce svého, jako při popuzení, a v den pokušení na poušti, ⁹Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusiliť jsou mne, a viděli skutky mé. ¹⁰Za čtyřiceti let měl jsem nesnáz s národem tím, a řekl jsem: Lid tento bloudí srdcem, a nepoznali cest mých. ¹¹Jimž jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinití mé.

96Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu všecka země. ²Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jménu jeho, zvěstujte den po dni spasení jeho. ³Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho. ⁴Nebo veliký Hospodin, a vši chvály hodný, i hrozný jest nade všechny bohy. ⁵Všickni zajisté bohové národů jsou modly, ale Hospodin nebesa učinil. ⁶Sláva a důstojnost před ním, síla i okrasa svatyni jeho. ⁷Vzdejte Hospodinu čedi národů, vzdejte Hospodinu čest i moc. ⁸Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary, a vejděte do síncí jeho. ⁹Sklánějte se Hospodinu v okrase svatoti, boj se obličej jeho všecka země. ¹⁰Rcete mezi pohany: Hospodin kraluje, a že i okršlek zemský upevněn bude, tak aby se nepohnul, a že souditi bude lidi spravedlivě. ¹¹Rozveseltež se nebesa, a pléšej země, zvuč moře, i což v něm jest. ¹²Pléšej pole a vše, což na něm, tehdáž ať prozpěvuje všecko dříví lesní, ¹³Před tváří Hospodina; neboť se béře, béře se zajisté, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravdě své.

97Hospodin kraluje, pléšej země, a vesel se ostrovů všechno množství. ²Oblak a mrákota jest vůkol něho, spravedlnost a soud základ trůnu jeho. ³Oheň předchází jej, a zapaluje vůkol nepřátely jeho. ⁴Zasvěcujíť se po okršlku světa blýskání jeho; to viduc země, děsí se. ⁵Hory jako vosk rozplývají se před obličejem Hospodina, před obličejem Panovníka vši země. ⁶Nebesa vypravují o jeho spravedlnosti, a slávu jeho spatřují všickni národové. ⁷Zastydte se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte modlami; sklánějte se před ním všickni bohové. ⁸To uslyše Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z příčiny soudů tvých, Hospodine. ⁹Nebo ty, Hospodine, jsi nejvyšší na vši zemi, a velice jsi vyvýšený nade všechny bohy. ¹⁰Vy, kteříž milujete Hospodina, mějte v nenávisti to, což zlého jest; onť ostříhá duší svatých svých, a z ruky bezbožníků je vytrhuje. ¹¹Světlo vsáto jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou upřímného srdce. ¹²Veselte se, spravedliví v Hospodinu, a oslavujte památku svatosti jeho.

98Žalm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť jest divné věci učinil; spomohla mu pravice jeho, a rámě svatosti jeho. ²V známost uvedl Hospodin spasení své, před očima národů zjevil spravedlnost svou. ³Rozpomenu se na milosrdenství své, a na pravdu svou k domu Izraelskému; všechny končiny země vidí spasení Boha našeho. ⁴Prokřikuj Hospodinu všecka země; zvuk vydejte, prozpěvujte, a žalmy zpívejte. ⁵Žalmy zpívejte Hospodinu na citaře, k citaře

i hlasem přizpěvujte. ⁶Trubami a zvučnými pozouny hlas vydejte před králem Hospodinem. ⁷Zvuč moře i to, což v něm jest, okršlek světa i ti, kteříž na něm bydlí. ⁸Řeky rukama plésejte, spolu i hory prozpěvujte, ⁹Před Hospodinem; neboť se béře, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravosti.

99Hospodin kraluje, užasněte se národové; sedí nad cherubíny, pohniž se země. ²Hospodin na Sionu veliký, a vyvýšený jest nade všechny lidi. ³Oslavujte jméno tvé veliké a hrozné, nebo svaté jest. ⁴Moc zajisté králova miluje soud; ty jsi ustanovil práva, soud a spravedlnost v Jákobovi ty konáš. ⁵Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se u podnoží noh jeho, svatýť jest. ⁶Mojžíš a Aron mezi kněžími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno jeho; volávali k Hospodinu, a on je vyslyšal. ⁷V sloupu oblakovém mluvíval k nim; kteřížto když ostříhali svědectví jeho, i ustanovení jim vydal. ⁸Hospodine Bože náš, tys je vyslyšal, Bože, bývals jim milostiv, i když jsi je trestal pro výstupy jejich. ⁹Vyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se na hoře svaté jeho; neboť jest svatý Hospodin Bůh náš.

100Žalm k díků činění. Prokřikuj Hospodinu všechna země. ²Služte Hospodinu s veselím, předstupte před obličej jeho s prozpěvováním. ³Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho. ⁴Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho. ⁵Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.

101Žalm Davidův. O milosrdenství a soudu zpívati budu, tobě, ó Hospodine, žalmy budu zpívati. ²Opatrně se míti budu na cestě přímé, až přijdeš ke mně; choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého i v domě svém. ³Nepředstavím sobě před oči věci nešlechtné; skutek uchylujících se v nenávisti mám, nepřichytím se mne. ⁴Srdce převrácené odstoupí ode mne, zlého nebudu oblibovati. ⁵Škodícího jazykem bližnímu svému tajně, tohoť vytnu; oči vysokých a myslí naduté nikoli nebudu moci trpěti. ⁶Oči mé na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí po cestě upřímé, tenť mi sloužití bude. ⁷Nebude bydliti v domě mém činící lest, a mluvící lež nebude míti místa u mne. ⁸Každého jitra pléniti budu všechny nešlechtné z země, abych tak vyplénil z města Hospodinova všechny, kdož páší nepravost.

102Modlitba chudého, když sevřín jsa, před Hospodinem vylévá žádosti své. ²Hospodine, slyš modlitbu mou, a volání mé přijdiž k tobě. ³Neskrývej tváři své přede mnou, v den ssoužení mého nakloň ke mně ucha svého; když k tobě volám, rychle vyslyš mne. ⁴Nebo mizejí jako dým dnové moji, a kosti mé jako ohniště vypáleny jsou. ⁵Poráženo jest jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba svého

jísti zapomenul. ⁶Od hlasu lkání mého přilnuly kosti mé k kůži mé. ⁷Podobný jsem učiněn pelikánu na poušti, jsem jako výr na pustinách. ⁸Bdím, a jsem jako vrabec osamělý na střeše. ⁹Každý den utrhají mi nepřátelé moji, a posměvači moji proklínají mnou. ¹⁰Nebo jídám popel jako chléb, a k nápoji svému slz přiměšuji, ¹¹Pro rozhněvání tvé a zažžený hněv tvůj; nebo zdvihna mne, hodils mnou. ¹²Dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl jsem. ¹³Ale ty, Hospodine, na věky zůstáváš, a památka tvá od národu až do pronárodu. ¹⁴Ty povstana, smiluj se nad Sionem, nebo čas jest učiniti milost jemu, a čas uložný přišel. ¹⁵Nebo líbost mají služebníci tvoji v kamení jeho, a nad prachem jeho slitují se, ¹⁶Aby se báli pohané jména Hospodinova, a všickni králové země slávy tvé, ¹⁷Když by Hospodin vzdělal Sion, a ukázal se v slávě své, ¹⁸Když by popatřil k modlitbě poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou jejich. ¹⁹Budeť to zapsáno pro budoucí potomky, a lid, kterýž má stvořen býti, chváliti bude Hospodina, ²⁰Že shlédl s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe na zemi že popatřil, ²¹Aby vyslyšel vzdychání vězňů, a rozvázal ty, kteříž již k smrti oddáni byli, ²²Aby vypravovali na Sionu jméno Hospodinovo, a chválu jeho v Jeruzalémě, ²³Když se spolu shromáždí národové a království, aby sloužili Hospodinu. ²⁴Ztrápit jest na cestě sílu mou, ukrátil dnů mých, ²⁵Až jsem řekl: Můj Bože, neboř mne u prostřed dnů mých; od národu zajisté až do pronárodu jsou léta tvá, ²⁶I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa. ²⁷Onať pominou, ty pak zůstáváš; všechny ty věci jako roucho zvetšejí, jako oděv změníš je, a změněny budou. ²⁸Ty pak jsi tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou. ²⁹Synové služebníků tvých bydliti budou, a símě jejich zmocní se před tebou.

103Davidův. Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho. ²Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho, ³Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé, ⁴Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním, ⁵Kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá. ⁶Činí, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudy všechněm utištěným. ⁷Známé učinil Mojžíšovi cesty své, synům Izraelským skutky své. ⁸Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnoho milosrdenství. ⁹Nebudeť ustavičně žehrati, ani na věky hněvu držeti. ¹⁰Ne podlé hříchů našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám. ¹¹Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se ho bojí. ¹²A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše. ¹³Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se hobojí. ¹⁴Onť zajisté zná spleení naše, v paměti má, že prach jsme. ¹⁵Dnové člověka jsou jako tráva, a jako květ polní, tak kvete. ¹⁶Jakž vítr na něj povane, anť ho není, aniž ho již více pozná místo

jeho. ¹⁷Milosrdenství pak Hospodinovo od věků až na věky nad těmi, kteříž se ho bojí, a spravedlnost jeho nad syny synů, ¹⁸Kteríž ostříhají smlouvy jeho, a pamatují na přikázání jeho, aby je činili. ¹⁹Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje. ²⁰Dobrořečte Hospodinovi andělé jeho, kteříž jste mocní v síle, a činíte slovo jeho, poslušní jsou hlasu slova jeho. ²¹Dobrořečte Hospodinovi všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteříž činíte vůli jeho. ²²Dobrořečte Hospodinovi všickni skutkové jeho, na všech místech panování jeho. Dobrořeč duše má Hospodinovi.

104Dobrořeč duše má Hospodinovi. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl. ²Přioděls se světlem jako rouchem, roztáhlš nebesa jako kortýnu. ³Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblaků místo vozů, a vznáší se na peří větrovém. ⁴Kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající. ⁵Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne na věky věků. ⁶Propastí jako rouchem byl jsi ji přioděl, i nad horami stály vody. ⁷K žehráni tvému rozběhly se, před hřmotem hromu tvého pospíšily, ⁸(Vystoupily hory, snížilo se údolí), na místo, kteréž jsi jim založil. ⁹Meze jsi položil, aby jich nepřestupovaly, ani se navracovaly k příkrývání země. ¹⁰Kterýž vypouští potoky přes údolí, aby tekli mezi horami, ¹¹A nápoj dávali všechněm živočichům polním. Tuť uhašují oslové divocí žízeň svou. ¹²Při nich hnízdí se ptactvo nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj vydává. ¹³Kterýž svažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem činů tvých sytila se země. ¹⁴Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku, abys tak vyvodil chléb z země, ¹⁵A víno, jenž obveseluje srdce člověka. Činí, aby se stkvěla tvář od oleje, ano i pokrmem zdržuje život lidský. ¹⁶Nasyceno bývá i dříví Hospodinovo, cedrové Libáňští, kteréž štípil. ¹⁷Na nichž se ptáci hnízdí, i čáp příbytek svůj má na jedlí. ¹⁸Hory vysoké jsou kamsíků, skály útočiště králíků. ¹⁹Učinil měsíc k jistým časům, a slunce zná západ svůj. ²⁰Uvodíš tmu, a bývá noc, v níž vybíhají všickni živočichové lesní: ²¹Lvíčata řvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého. ²²Když slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatech svých se ukládají. ²³Člověk vychází ku práci své, a k dílu svému až do večera. ²⁴Jak mnozí a velcí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře učinil, plná jest země bohatství tvého. ²⁵V moři pak velikém a přeširokém, tamť jsou hmyzové nescíslní, a živočichové malí i velcí. ²⁶Tuť bárky přecházejí i velryb, kteréhož jsi stvořil, aby v něm hrál. ²⁷Všecko to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem svým. ²⁸Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou, nasyceni bývají dobrými věcmi. ²⁹Když skrýváš tvář svou, rmoutí se; když odjímáš ducha jejich, hynou, a v prach svůj se navracejí. ³⁰Vysíláš ducha svého, a zase stvoření bývají, a obnovuješ tvář země. ³¹Budíž sláva Hospodinova na věky, rozveselujž se Hospodin v skutcích svých. ³²On když pohledí na zemi,

anať se třese; když se dotkne hor, anť se kouří. ³³Zpívati budu Hospodinovi, dokudž jsem živ; žalmy Bohu svému zpívati budu, pokudž mne stává. ³⁴Libé bude přemýšlování mé o něm, jáť rozveselím se v Hospodinovi. ³⁵Ó by hříšníci vyhnuli z země, a bezbožných aby již nebylo. Dobrořeč duše má Hospodinovi. Halelujah.

105Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho. ²Zpívejte jemu, žalmy propěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho. ³Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají Hospodina. ⁴Hledejte Hospodina a síly jeho, hledajte tváří jeho ustavičně. ⁵Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho, ⁶Símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení jeho. ⁷Onť jest Hospodin Bůh náš, na vší zemi soudové jeho. ⁸Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení, ⁹Kteréž upevnil s Abrahamem, a na přísahu svou učiněnou Izákovi. ¹⁰Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou, ¹¹Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za podíl dědictví vašeho, ¹²Ješto jich byl malý počet, malý počet, a ještě v ní byli pohostinu. ¹³Přecházeli zajisté z národu do národu, a z království k jinému lidu. ¹⁴Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka: ¹⁵Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého. ¹⁶Když přivolav hlad na zemi, všecku hůl chleba polámal, ¹⁷Poslal před nimi muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl, totiž Jozefa. ¹⁸Jehož nohy sevřeli pouty, železa podniknouti musil, ¹⁹Až do toho času, když se zmínka stala o něm; řeč Hospodinova zkusila ho. ²⁰Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho učinil. ²¹Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho vládařství svého, ²²Aby vládl i knížaty jeho podlé své libosti, a starce jeho vyučoval moudrosti. ²³Potom všel Izrael do Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamově. ²⁴Kdež rozmnožil Bůh lid svůj náramně, a učinil, aby silnější byl nad nepřátely své. ²⁵Změnil mysl těchto, aby v nenávisti měli lid jeho, a aby ukládali lest o služebnících jeho. ²⁶I poslal Mojžíše slouhu svého, a Arona, kteréhož vyvolil. ²⁷Kteríž předložili jim slova znamení jeho a zázraků v zemi Chamově. ²⁸Poslal tmu, a zatmělo se, aniž odporná byla slovu jeho. ²⁹Obrátil vody jejich v krev, a zmořil ryby v nich. ³⁰Vydala země jejich množství žab, i v pokoleních králů jejich. ³¹Řekl, i přišla směsice žízal, a stěnice na všechny končiny jejich. ³²Dal místo deště krupobití, oheň hořící na zemi jejich, ³³Tak že potloukl réví jejich i fíkoví jejich, a zpřerážel dříví v krajině jejich. ³⁴Řekl, i přišly kobylinky a chroustů nescíslné množství. ³⁵I sežrali všelikou bylinu v krajině jejich, a pojedli úrody země jejich. ³⁶Nadto pobil všecko prvorozené v zemi jejich, počátek všeliké síly jejich. ³⁷Tedy vyvedl své s stříbrem a zlatem, aniž byl v pokoleních jejich, ješto by se poklesl. ³⁸Veselili se Egyptští, když tito vycházeli; nebo byl připadl na ně strach Izraelských.

³⁹Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheň k osvěcování noci. ⁴⁰K žádosti přivedl křepelky, a chlebem nebeským sytil je. ⁴¹Otevřel skálu, i tekly vody, a odcházely přes vyprahlá místa jako řeka. ⁴²Nebo pamětliv byl na slovo svatosti své, k Abrahamovi služebníku svému mluvené. ⁴³Protož vyvedl lid svůj s radostí, s prozpěvováním vyvolené své. ⁴⁴A dal jim země pohanů, a tak úsilí národů dědičně obdrželi, ⁴⁵Aby zachovávali ustanovení jeho, a práv jeho ostříhali. Halelujah.

106Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý jest, nebo na věky milosrdenství jeho. ²Kdo může vymluviti nesmírnou moc Hospodinovu, a vypraviti všecku chválu jeho? ³Blahoslavení, kteříž ostříhají soudu, a činí spravedlnost každého času. ⁴Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštěv spasením svým, ⁵Abych užíval dobrých věcí s vyvolenými tvými, a veselil se veselím národu tvého, a chlubil se spolu s dědictvím tvým. ⁶Zhřešili jsme i s otci svými, neprávě jsme činili, a bezbožnost páchali. ⁷Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství tvých, ale odporni byli při moři, při moři Rudém. ⁸A však vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou. ⁹Nebo přimluvil moři Rudému, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny, jako po poušti. ¹⁰A tak zachoval je od ruky toho, jenž jich nenáviděl, a vyprostil je z ruky nepřitele. ¹¹V tom přikryly vody ty, kteříž je ssužovali, nezůstalo ani jednoho z nich. ¹²A ačkoli věřili slovům jeho, a zpívali chválu jeho, ¹³Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a nečekali na radu jeho; ¹⁴Ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na pustinách. ¹⁵I dal jim, čehož se jim chtělo, a však dopustil hubenost na život jejich. ¹⁶Potom, když horlili proti Mojžíšovi v vojště, a Aronovi, svatému Hospodinovu, ¹⁷Otevřevši se země, požřela Dátana, a přikryla zběh Abironovu. ¹⁸A rozničen byl oheň na rotu jejich, plamen spálil bezbožníky. ¹⁹Udělali i tele na Orébě, a skláněli se slitině. ²⁰A změnivše slávu svou v podobiznu voľa, jenž jí trávu, ²¹Zapomněli na Boha silného, spasitele svého, kterýž činil veliké věci v Egyptě. ²²A předivně v zemi Chamově, přehrozně při moři Rudém. ²³Pročež řekl, že je vyplnění, kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeře před ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil. ²⁴Za tím zošklivili sobě zemi žádanou, nevěříce slovu jeho. ²⁵A repčice v staních svých, neposlouchali hlasu Hospodinova. ²⁶A protož pozdvihl ruky své proti nim, aby je rozmetal po poušti, ²⁷A aby rozptýlil símě jejich mezi pohany, a rozehnal je do země. ²⁸Spřáhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli oběti mrch. ²⁹A tak dráždili Boha skutky svými, až se na ně obořila rána, ³⁰Až se postavil Fínes, a pomstu vykonal, i přetržena jest rána ta. ³¹Což jest mu počteno za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na věky. ³²Opět ho byli popudili při vodách sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro ně. ³³Nebo k hořkosti přivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými. ³⁴K tomu nevyplnění-

li ani národů těch, o kterýchž jim byl Hospodin poručil, ³⁵Ale směřující se s těmi národy, naučili se skutkům jejich, ³⁶A sloužili modlám jejich, kteréž jim byly osídlem. ³⁷Obětovali zajisté syny své a dcery své dáblům. ³⁸A vylili krev nevinnou, krev synů svých a dečr svých, kteréž obětovali trapidlům Kananejským, tak že poškrvněna jest země těmi vraždami. ³⁹I zmazali se skutky svými, a smilnili činy svými. ⁴⁰Protož rozpáliv se v prchlivosti Hospodin na lid svůj, v ošklivost vzal dědictví své. ⁴¹A vydal je v ruce pohanů. I panovali nad nimi ti, jenž je v nenávisti měli, ⁴²A utiskali je nepřátelé jejich, tak že sníženi jsou pod ruku jejich. ⁴³Mnohokrát je vysvobozoval, oni však popouzel ho radou svou, pročez potlačeni jsou pro nepravost svou. ⁴⁴A však patřil na úzkost jejich, a slyšel křik jejich. ⁴⁵Nebo se rozpomenul na smlouvu svou s nimi, a želel toho podlé množství milosrdenství svých, ⁴⁶Tak že naklonil k nim lítostí všecky, kteříž je u vězení drželi. ⁴⁷Zachovej nás, Hospodine Bože náš, a shromážd nás z těch pohanů, abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubil se v chvále tvé. ⁴⁸Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků až na věky. Na to rcíž všecken lid: Amen, Halelujah.

107Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho. ²Nechť o tom vypravují ti, kteříž jsou vykoupeni skrze Hospodina, jak je on vykoupil z ruky těch, kteříž je ssužovali, ³A shromáždil je z země, od východu a od západu, od půlnoci i od moře. ⁴Bloudili po poušti, po cestách pustých, města k přebývání nenacházejíce. ⁵Hladovití a žízňiví byli, až v nich svadla duše jejich. ⁶Když volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich vytrhl je, ⁷A vedl je po cestě přímé, aby přišli do města k bydlení. ⁸Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými, ⁹Poněvadž napájí duši žízňivou, a duši hladovitou naplňuje dobrými věcmi. ¹⁰Kteríž sedí ve tmě a v stínu smrti, sevřeni jsouce bídou i železy, ¹¹Protože odporni byli řečem Boha silného, a radou Nejvyššího pohrdli. ¹²Pročež ponížil bídou srdce jejich, padli, a nebylo pomocníka. ¹³Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí je vysvobozuje. ¹⁴Vyvodí je z temností a stínu smrti, a svazky jejich trhá. ¹⁵Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými, ¹⁶Poněvadž láme brány měděné, a závory železné posekává. ¹⁷Blázni pro cestu převrácenosti své, a pro nepravosti své v trápení bývají. ¹⁸Oškliví se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti přibližují. ¹⁹Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje. ²⁰Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu. ²¹Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými, ²²A obětující oběti chvály, ať vypravují skutky jeho s prozpěvováním. ²³Kterí se plaví po moři na lodech, pracující na velikých vodách, ²⁴Tiť vídají skutky Hospodinovy, a divy jeho v hlubokosti. ²⁵Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouřlivý, a dme vlny mořské. ²⁶Vznášejí se k nebi,

ststupují do propasti, duše jejich v nebezpečnosti rozplývá se. ²⁷Motají se a nakloňují jako opilý, a všecko umění jejich mizí. ²⁸Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje. ²⁹Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne vlnobití jejich. ³⁰I veselí se, že utichlo; a tak přivodí je k břehu žádostivému. ³¹Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými. ³²Nechť ho vyvyšují v shromáždění lidu, a v radě starců chválí jej. ³³Obrací řeky v poušť, a prameny vod v suchost, ³⁴Zemí úrodnou v slatinnou, pro zlost obyvatelů jejich. ³⁵Pustiny obrací v jezera, a zemí vyprahlou v prameny vod. ³⁶I osazuje na ní hladovité, aby stavěli města k bydlení. ³⁷Kteříž osívají pole, a dělají vinice, a shromažďují sobě užitek úrody. ³⁸Takť on jim žehná, že se rozmnožují velmi, a dobytka jejich neumenšuje. ³⁹A někdy pak umenšení a snížení bývají ukrutenstvím, bídou a truchlostí, ⁴⁰Když vylévá pohrdání na knížata, dopouštěje, aby bloudili po poušti bezcestné. ⁴¹Onť vyzdvihuje nuzného z trápení, a rozmnožuje rodinu jako stádo. ⁴²Nechť to spatřují upřímní, a rozveselí se, ale všeliká nepravost ať zacpá ústa svá. ⁴³Ale kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyzrozmíval mnohému milosrdenství Hospodinovu?

108Píseň a žalm Davidův. ²Hotovo jest srdce mé, Bože, zpívati a oslavovati tě budu, také i sláva má. ³Probuď se loutno a harfo, když v svitání povstávám. ⁴Slaviti tě budu mezi lidmi, Hospodine, a tobě žalmy prozpěvovati mezi národy. ⁵Nebo nad nebesa větší jest milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá. ⁶Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá. ⁷Ať jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávej je pravici svou, a vyslyš mne. ⁸Bůh mluvil skrze svatost svou; veselí se budu, že budu dělití Sichem, a údolí Sochet že rozměřím. ⁹Můjť jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj. ¹⁰Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti Palestině troubiti budu. ¹¹Kdo mne uvede do města hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské země? ¹²Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, ó Bože, s vojsky našimi? ¹³Udělíš nám pomoci proti nepříteli, nebo marná jest pomoc lidská. ¹⁴V Bohu udatně sobě počínati budeme, a on pošlapá nepřátely naše.

109Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Ó Bože chvály mé, nečiň se neslyše. ²Nebo ústa nešlechtného a ústa lstivá proti mně se otevřela, mluvili proti mně jazykem lživým. ³A slovy jizlivými osočili mne, válčí proti mně beze vší příčiny. ⁴Protivili mi se za mé milování, ješto jsem se za ně modlíval. ⁵Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé. ⁶Postav nad ním bezbožníka, a protivník ať mu stojí po pravici. ⁷Když před soudem stane, ať zůstane za nešlechtného, a prosba jeho budíž jemu k hříchu. ⁸Budíž dnů jeho málo, a úřad jeho vezmi jiný. ⁹Budtež děti jeho sirotci, a žena jeho vdovou. ¹⁰Budtež běhouni a tuláci synové jeho, žebřete, vyhnání jsouce z poustek svých.

¹¹Přítáhni k sobě lichevník všecko, cožkoli má, a úsilé jeho rozchvátejte cizí. ¹²Nebudíž, kdo by mu chtěl milosrdenství prokázati, aniž buď, kdo by se smíloval nad sirotky jeho. ¹³Potomci jeho z kořen vyřadí budte, v druhém kolenu vyhlazeno buď jméno jejich. ¹⁴Přijdiž na paměť nepravost předků jeho před Hospodinem, a hřích matky jeho nebud shlazen. ¹⁵Budtež před Hospodinem ustavičně, až by vyhladil z země památku jejich, ¹⁶Proto že nepamatoval, aby činil milosrdenství, ale protivensství činil člověku chudému a nuznému a sevřenému bolestí srdce, aby jej zamordoval. ¹⁷Poněvadž miloval zlořečení, nechať přijde na něj; neměl líbosti v požehnání, nechať se vzdálí od něho. ¹⁸A tak budíž oblečen v zlořečensství jako v svůj oděv, a ať vejde do vnitřností jeho jako voda, a jako olej do kostí jeho. ¹⁹Budíž jemu to jako plášť k přiodívání, a jako pás k ustavičnému opasování. ²⁰Taková mzda přijdiž mým protivníkům od Hospodina, a mluvícím zlé věci proti duši mé. ²¹Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavě pro jméno své, nebo dobré jest milosrdenství tvé; vytrhni mne. ²²Jsemť zajisté chudý a nuzný, a srdce mé raněno jest u vnitřnostech mých. ²³Jako stín, když se nachyluje, ucházeti musím; honí se za mnou jako za kobylkou. ²⁴Kolena má klesají postem, a tělo mé vyschlo z tučnosti. ²⁵Nadto jsem jim za posměch; když mne uhlédají, potřásají hlavami svými. ²⁶Spomoz mi, ó Hospodine Bože můj, zachovej mne podlé milosrdenství svého, ²⁷Tak aby poznati mohli, že jest to ruka tvá, a že jsi ty, Hospodine, učinil to. ²⁸Nechť oni jakkoli zlořečí, ty dobrořeč; kteříž povstali, necht se zastydí, aby se veselil služebník tvůj. ²⁹Budtež oblečení protivníci moji v zahanbení, a necht se odějí jako pláštěm hanbou svou. ³⁰Slaviti budu Hospodina velice ústy svými, a u prostřed mnohých chváliti jej budu, ³¹Proto že stojí po pravici nuznému, aby ho zachoval od těch, kteříž odsuzují život jeho.

110Davidův žalm. Řekl Hospodin Pánu mému: Sed na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých. ²Berlu moci tvé vyšle Hospodin z Siona, řka: Panuj u prostřed nepřátel svých. ³Lid tvůj dobrovolný v den boje tvého v ozdobě svatosti, z života hned v svitání jako rosa plod tvůj bude. ⁴Přisáhl Hospodin, a nebude želeťi toho, řka: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedecheva. ⁵Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého krále. ⁶Soud činiti bude mezi národy, porážku hroznou učiní, potře i hlavu panující nad mnohými krajinami. ⁷Z potoka na cestě píti bude, a protož povýší hlavy.

111Halelujah. Slaviti budu Hospodina z celého srdce, v radě přímých i v shromáždění; ²Veliké skutky Hospodinovy, a patrné všechněm, kteříž v nich líbost mají; ³Slavné a překrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zůstávající na věky. ⁴Památku způsobil předivnými skutky svými milostivý a milosrdný Hospodin. ⁵Pokrm dal těm, kteříž se ho bojí, pamětliv jsa věčně na smlouvu svou. ⁶Mocné skutky své oznámil lidu svému, dav jim dědictví pohanů. ⁷Skutkové

rukou jeho pravda a soud, a nepohmutelní všickni rozkazové jeho. ⁸Upevnění na věčnou věčnost; učinění jsou v pravdě a v pravosti. ⁹Vykoupení poslav lidu svému, přikázal na věky smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno jeho. ¹⁰Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina; rozumu výborného nabývají všickni, kteříž činí ty věci; chvála jeho zůstává na věky.

112Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina, a v přikázáních jeho má velikou lůbost. ²Mocné na zemi bude símě jeho, rodina upřímých požehnání dojde. ³Zboží a bohatství v domě jeho, a spravedlnost jeho zůstává na věky. ⁴Vzchází ve tmách světlo upřímým, milostivý jest, milosrdný a spravedlivý. ⁵Dobrý člověk slitovává se i půjčuje, a řídí své věci s soudem. ⁶Nebo nepohne se na věky, v paměti věčné bude spravedlivý. ⁷Slyše zlé noviny, nebojí se; stálé jest srdce jeho, a doufá v Hospodina. ⁸Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzří pomstu na svých nepřátelích. ⁹Rozděluje štědře, a dává nuzným; spravedlnost jeho zůstává na věky, roh jeho bude vyvýšen v slávě. ¹⁰Bezbožný vida to, zlobiti se, zuby svými škřipěti a schnouti bude; žádost bezbožníků zahyne.

113Halelujah. Chvalte služebníci Hospodinovi, chvalte jméno Hospodinovo. ²Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od tohoto času až na věky. ³Od východu slunce až do západu jeho chváleno buď jméno Hospodinovo. ⁴Vyvýšen jest nade všecky národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho. ⁵Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž vysoko bydlí? ⁶Kterýž snižuje se, aby všecko spatřoval, což jest na nebi i na zemi. ⁷Vyzdvihuje z prachu nuzného, a z hnoje vyvyšuje chudého, ⁸Aby jej posadil s knížaty, s knížaty lidu svého. ⁹Kterýž vzdělává neplodnou v čeled, a matku veselící se z dítek. Halelujah.

114Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina Jákobova z národu jazyka cizího, ²Byl Juda posvěcením jeho, Izrael panováním jeho. ³To když vidělo moře, uteklo, Jordán nazpět se obrátil. ⁴Hory poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata. ⁵Coť bylo, ó moře, že jsi utíkalo? Jordáne, že jsi nazpět se obrátil? ⁶Ó hory, že jste poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata? ⁷Pro přítomnost Panovníka trásla jsem se já země, pro přítomnost Boha Jákobova, ⁸Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škřemen v studnici vod.

115Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej čest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou. ²Proč mají říkati pohané: Kdež jest nyní Bůh jejich? ³Ješto Bůh náš jest na nebi, čině všecko, což se mu líbí. ⁴Modly pak jejich jsou stříbro a zlato, dílo rukou lidských. ⁵Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí. ⁶Uši mají, a neslyší, nos mají, a nečijí. ⁷Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem svým. ⁸Nechat jsou jim podobni,

kteríž je dělají, a kdožkoli v nich doufají. ⁹Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on jest. ¹⁰Dome Aronův, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest. ¹¹Kteríž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest. ¹²Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu Izraelovu, požehná i domu Aronovu. ¹³Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velikým. ¹⁴Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše. ¹⁵Požehnaní vy od Hospodina, kterýž učinil nebesa i zemi. ¹⁶Nebesa jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synům lidským. ¹⁷Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž sstupují do místa mlčení, ¹⁸Ale my dobrořečiti budeme Hospodinu od tohoto času až na věky. Halelujah.

116Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé. ²Nebo naklonil ucha svého ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech svých. ³Obklíčily mne byly bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne; sevření a truchlost přišla na mne. ⁴I vzýval jsem jméno Hospodinovo, řka: Prosím, ó Hospodine, vysvobod duši mou. ⁵Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bůh náš lítostivý. ⁶Ostříhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a spomohl mi. ⁷Navratíž se, duše má, do odpočinutí svého, poněvadž Hospodin jest dobrodince tvůj. ⁸Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohu mou od poklesnutí. ⁹Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých. ¹⁰Uvěřil jsem, protože i mluvil jsem, ačkoli jsem byl velmi ztrápený. ¹¹Já jsem byl řekl v pospíchání: Všeliký člověk jest lhář. ¹²Čím se odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní jeho mně učiněná? ¹³Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno Hospodinovo vzývati budu. ¹⁴Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho. ¹⁵Drahá jest před očima Hospodinovými smrt svatých jeho. ¹⁶Ó Hospodine, že jsem služebník tvůj, služebník, pravím, tvůj, syn děvky tvé, rozvázal jsi svazky mé. ¹⁷Tobě obětovati budu obět díků činění, a jméno Hospodinovo vzývati budu. ¹⁸Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho, ¹⁹V síňcích domu Hospodinova, u prostřed tebe, Jeruzaléme. Halelujah.

117Chvalte Hospodina všickni národové, velebtež ho všickni lidé. ²Neboť jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na věky. Halelujah.

118Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky trvá milosrdenství jeho. ²Rciž nyní, Izraeli, že na věky milosrdenství jeho. ³Rciž nyní, dome Aronův, že na věky milosrdenství jeho. ⁴Rcetež nyní bojící se Hospodina, že na věky milosrdenství jeho. ⁵V úzkosti vzýval jsem Hospodina, a vyslyšev, uprostrannil mi Hospodin. ⁶Hospodin se mnou, nebudu se báti. Co mi může učiniti člověk? ⁷Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, pročž já podívám se těm, kteříž mne mají v nenávisti. ⁸Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku. ⁹Lépe jest doufati

v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech. ¹⁰Všickni národové obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je. ¹¹Mnohokrát obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je. ¹²Ssuli se na mne jako včely, však zhasli jako oheň z trní: nebo ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je. ¹³Velmi jsi ztuha na mne dotíral, abych padl, ale Hospodin spomohl mi. ¹⁴Síla má a písnička má jest Hospodin, on byl můj vysvoboditel. ¹⁵Hlas prokřikování a spasení v staních spravedlivých. Právce Hospodinova dokázala síly, ¹⁶Právce Hospodinova vyvýšila se, právce Hospodinova dokázala síly. ¹⁷Neumruť, ale živ budu, abych vypravoval skutky Hospodinovy. ¹⁸Trestaltě mne přísně Hospodin, ale smrti mne nevydal. ¹⁹Otevřetež mi brány spravedlnosti, a vejda do nich, oslavovati budu Hospodina. ²⁰Tať jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí. ²¹Tuť já tě oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls můj vysvoboditel. ²²Kámen, kterýž zavrhlí stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní. ²³Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima. ²⁴Tentotť jest den, kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm. ²⁵Prosím, Hospodine, zachovávejž již; prosím, Hospodine, dávej již šťastný prospěch. ²⁶Požehnaný, jenž se běře ve jménu Hospodinovu; dobrořečíme vám z domu Hospodinova. ²⁷Bůh silný Hospodin, onť se zasněl nám, važte beránky až k rohům oltáře. ²⁸Bůh silný můj ty jsi, protož slaviti tě budu, Bože můj, vyvyšovati tě budu. ²⁹Oslavujtež Hospodina, neboť jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.

119 Aleph. Blahoslavení ti, kteříž jsou ctného obcování, kteříž chodí v zákoně Hospodinově. ²Blahoslavení, kteříž ostříhají svědectví jeho, a kteříž ho celým srdcem hledají. ³Nečiní zajisté nepravosti, ale krácejí po cestách jeho. ⁴Ty jsi přikázal, aby pilně bylo ostříháno rozkazů tvých. ⁵Ó by spraveny byly cesty mé k ostříhání ustanovení tvých. ⁶Tehdážť nebudu zahanben, když budu patřiti na všechna přikázání tvá. ⁷Oslavovati tě budu v upřímnosti srdce, když se vyučovati budu právům spravedlnosti tvé. ⁸Ustanovení tvých budu ostříhati s pilností, toliko neopouštěj mne. ⁹Beth. Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého. ¹⁰Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštějž mi blouditi od přikázání tvých. ¹¹V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě. ¹²Ty chvály hodný Hospodine, vyuč mne ustanovením svým. ¹³Rty svými vypravuji o všech soudech úst tvých. ¹⁴Z cesty svědectví tvých raduji se více, než z největšího zboží. ¹⁵O přikázáních tvých přemýšluji, a patřím na stezky tvé. ¹⁶V ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé. ¹⁷Gimel Tu milost učin s služebníkem svým, abych, dokudž jsem živ, ostříhal slova tvého. ¹⁸Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého. ¹⁹Příchozí jsem na tom světě, neukryvejž přede mnou přikázání svých. ²⁰Umdlévá duše má pro žádost soudů tvých všelikého času. ²¹Vyhlazuješ pyšné, zlořečené, kteříž bloudí od přikázání tvých. ²²Odejmi ode mne útržku a potu-

pu, neboť ostříhám svědectví tvých. ²³Také i knížata se zasazují, a mluví proti mně, služebník pak tvůj přemýšlí o ustanoveních tvých. ²⁴Svědectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji rádcové. ²⁵Daleth Přílnula k prachu duše má; obživíž mne podlé slova svého. ²⁶Cesty své předložil jsem, a vyslychals mne; vyuč mne ustanovením svým. ²⁷Cestě rozkazů tvých dej ať vyrozumívám, a ať přemýšlím o divných skutcích tvých. ²⁸Rozplývá se zámutkem duše má, očerstvíž mne podlé slova svého. ²⁹Cestu živou odvrát ode mne, a zákon svůj z milosti dej mi. ³⁰Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobě předkládám. ³¹Svědectví tvých se přidržím, Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti. ³²Cestou rozkazů tvých poběhnu, když ty rozšíříš srdce mé. ³³He Vyuč mne, Hospodine, cestě ustanovení svých, kteréž bych ostříhal do konce. ³⁴Dej mi ten rozum, ať šetřím zákona tvého, a ať ho ostříhám celým srdcem. ³⁵Dej, ať chodím cestou přikázání tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám. ³⁶Nakloň srdce mého k svědectvím svým, a ne k lakomství. ³⁷Odvrát oči mé, ať nehledí marnosti; na cestě své obživ mne. ³⁸Potvrď služebníku svému řeči své, kterýž se oddal k službě tvé. ³⁹Odvrát ode mne pohanění, jehož se bojím; nebo soudové tvoji dobří jsou. ⁴⁰Aj, toužím po rozkázáních tvých; dej, ať jsem živ v spravedlnosti tvé. ⁴¹Vav Ó ať se přiblíží ke mně milosrdenství tvá, Hospodine, a spasení tvé vedlé řeči tvé, ⁴²Tak abych odpověditi uměl utrhači svému skutkem, že doufání skládám v slovo tvém. ⁴³A nevynímej z úst mých slova nejpravějšího; neboť na soudy tvé očekávám. ⁴⁴I budu ostříhati zákona tvého ustavičně, od věků až na věky, ⁴⁵A bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů tvých. ⁴⁶Nýbrž mluvíti budu o svědectvích tvých i před králi, a nebudu se hanbiti. ⁴⁷Nebo rozkoš svou skládám v přikázáních tvých, kteráž jsem zamiloval. ⁴⁸Přičiním i ruce své k přikázáním tvým, kteráž miluji, a přemýšleti budu o ustanoveních tvých. ⁴⁹Zajin Rozpomeň se na slovo k služebníku svému, kterýmž jsi mne ubezpečil. ⁵⁰Totť jest má útěcha v ssoužení mém, že mne slovo tvé obživuje. ⁵¹Pyšní mi se velmi posmívají, však od zákona tvého se neuchylují. ⁵²Neboť se rozpomínám na soudy tvé věčné, Hospodine, kterýmiž se potěšuji. ⁵³Děsím se nad bezbožnými, kteříž opouštějí zákon tvůj. ⁵⁴Ustanovení tvá jsou mé písničky na místě mého putování. ⁵⁵Rozpomínám se i v noci na jméno tvé, Hospodine, a ostříhám zákona tvého. ⁵⁶Totť mám odtud, abych ostříhal rozkazů tvých. ⁵⁷Cheth Díl můj, řekl jsem, Hospodine, ostříhati výmluvnosti tvé. ⁵⁸Modlívám se milosti tvé v celém srdci: Smiluj se nade mnou podlé slova svého. ⁵⁹Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým svědectvím. ⁶⁰Pospíchámť a neodkládám ostříhati rozkazů tvých. ⁶¹Rota bezbožníků zloupila mne, na zákon tvůj se nezapomínám. ⁶²O půlnoci vstávám, abych tě oslavoval v soudech spravedlnosti tvé. ⁶³Účastník jsem všech, kteříž se bojí tebe, a těch, kteříž ostříhají přikázání tvých. ⁶⁴Milosrdenství tvého, Hospodine, plná jest země, ustanovením svým vyuč mne. ⁶⁵Teth Dobrotivě jsi na-

kládal s služebníkem svým, Hospodine, podle slova svého.⁶⁶Pravému soudu a umění vyuč mne, nebo jsem přikázáním tvým uvěřil.⁶⁷Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ostříhám.⁶⁸Dobrý jsi ty a dobrotivý, vyuč mne ustanovením svým.⁶⁹Složilít jsou lež proti mně pyšní, ale já celým srdcem ostříhám přikázání tvých.⁷⁰Zbrídlo jako tuk srdce jejich, já zákonem tvým se potěšuji.⁷¹K dobrémuť jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením tvým.⁷²Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a stříbra.⁷³Jod Ruce tvé učinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým,⁷⁴Tak aby bojící se tebe mne vidouce, radovali se, že na slovo tvé očekávám.⁷⁵Seznávámť, Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi mne hodně potrestal.⁷⁶Nechat jest již zřejmé milosrdenství tvé ku potěšení mému, podle řeči tvé mluvené služebníku tvému.⁷⁷Přidtež na mne slitování tvá, abych živ býti mohl; nebo zákon tvůj rozkoš má jest.⁷⁸Zahanbeni budete pyšní, proto že lstivě chtěli mne podvrátiti, já pak přemýšlují o přikázáních tvých.⁷⁹Obratete se ke mně, kteříž se bojí tebe, a kteříž znají svědectví tvá.⁸⁰Budiz srdce mé upřímé při ustanoveních tvých, tak abych nebyl zahanben.⁸¹Kaph Touží duše má po spasení tvém, na slovo tvé očekávám.⁸²Hynou i oči mé žádostí výmluvnosti tvých, když říkám: Skoro-liž mne potěšíš?⁸³Ačkoli jsem jako nádoba kožená v dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenul.⁸⁴Mnoho-liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž soud vykonáš nad těmi, kteříž mi protiventství činí?⁸⁵Vykopali mi pyšní jámy, kterážto věc není podle zákona tvého.⁸⁶Všecka přikázání tvá jsou pravda; bez příčiny mi se protiví, spomozíž mi.⁸⁷Téměřť jsou mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však neopustil přikázání tvých.⁸⁸Podle milosrdenství svého obživ mne, abych ostříhal svědectví úst tvých.⁸⁹Lamed Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích.⁹⁰Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi zemi, a tak stojí.⁹¹Vedlé úsudků tvých stojí to vše do dnešního dne, všechno to zajisté jsou služebníci tvoji.⁹²Byť zákon tvůj nebyl mé potěšení, dávno bych byl zahynul v mém trápení.⁹³Na věky se nezapomenu na rozkazy tvé; jimi zajisté obživl jsi mne.⁹⁴Tvůjť jsem já, zachovávejž mne; nebo přikázání tvá zpytuji.⁹⁵Očekávajíť na mne bezbožní, aby mne zahubili, já pak svědectví tvá rozvažuji.⁹⁶Každé věci dokonalé vidím skončení; rozkaz tvůj jest přeširoký náramně.⁹⁷Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.⁹⁸Nad nepřátely mé moudřejšího mne činíš přikázáními svými; nebo mám je ustavičně před sebou.⁹⁹Nade všechny své učitele rozumnější jsem učiněn; nebo svědectví tvá jsou má přemýšlování.¹⁰⁰I nad starce opatrnější jsem, nebo přikázání tvých ostříhám.¹⁰¹Od každé cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostříhal slova tvého.¹⁰²Od soudů tvých se neodvracuji, proto že ty mne vyučujš.¹⁰³Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústům mým.¹⁰⁴Z přikázání tvých rozumnosti jsem nabył, a protož všeliké cesty bludné nenávidím.

¹⁰⁵Nun Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.¹⁰⁶Přisáhl jsem, což i splním, že chci ostříhati soudů spravedlnosti tvé.¹⁰⁷Ztrápenýť jsem přenáravně, Hospodine, obživiz mne vedlé slova svého.¹⁰⁸Dobrovolné oběti úst mých, žádám, oblib, Hospodine, a právům svým vyuč mne.¹⁰⁹Duše má jest v ustavičném nebezpečení, a však na zákon tvůj se nezapomínám.¹¹⁰Polékli jsou mi bezbožní osídlo, ale já od rozkazů tvých se neodvracím.¹¹¹Za dědictví věčné ujal jsem svědectví tvá, neboť jsou radost srdce mého.¹¹²Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení tvých ustavičně, až i do konce.¹¹³Samech Výmyslků nenávidím, zákon pak tvůj miluji.¹¹⁴Skrýše má a pavéza má ty jsi, na slovo tvé očekávám.¹¹⁵Odstuptež ode mne nešlechtníci, abych ostříhal přikázání Boha svého.¹¹⁶Zdržujž mne podle slova svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v mém očekávání.¹¹⁷Posiluj mne, abych zachován byl, a patřil k ustanovením tvým ustavičně.¹¹⁸Potlačuješ všechny ty, kteříž odstupují od ustanovení tvých; neboť jest lživá opatrnost jejich.¹¹⁹Jako trůsku odmítáš všechny bezbožníky země, a protož miluji svědectví tvá.¹²⁰Děsí se strachem před tebou tělo mé; nebo soudů tvých bojím se.¹²¹Ajin Činím soud a spravedlnost, nevydávejž mne mým násilníkům.¹²²Zastup sám služebníka svého k dobrému, tak aby mne pyšní nepotlačili.¹²³Oči mé hynou čekáním na spasení tvé, a na výmluvnost spravedlnosti tvé.¹²⁴Nalož s služebníkem svým vedlé milosrdenství svého, a ustanovením svým vyuč mne.¹²⁵Služebník tvůj jsem já, dejž mi rozumnost, abych uměl svědectví tvá.¹²⁶Čast jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.¹²⁷Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.¹²⁸A proto, že všechny rozkazy tvé o všech věcech pravé býti poznávám, všeliké stezky bludné nenávidím.¹²⁹Pe Předivnat jsou svědectví tvá, a protož jich ostříhá duše má.¹³⁰Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.¹³¹Ústa svá otvírám, a dychtím, nebo přikázání tvých jsem žádostiv.¹³²Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou podle práva těch, kteříž milují jméno tvé.¹³³Kroky mé utvrzuj v slovu svém, a nedej, aby nade mnou panovati měla jaká nepravost.¹³⁴Vysvobod mne z nátisků lidských, abych ostříhal rozkazů tvých.¹³⁵Zasvět tvář svou nad služebníkem svým, a ustanovením svým vyuč mne.¹³⁶Potůčkové vod vyplývají z očí mých příčinou těch, kteříž neostříhají zákona tvého.¹³⁷Tsade Spravedlivý jsi, Hospodine, a upřímý v soudech svých.¹³⁸Ty jsi vydal spravedlivá svědectví svá, a vši víry hodná.¹³⁹Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají na slovo tvé nepřátelé moji.¹⁴⁰Zprubovanat jest řeč tvá dokonale, tou příčinou ji miluje služebník tvůj.¹⁴¹Maličký a opvržený jsem já, však na rozkazy tvé se nezapomínám.¹⁴²Spravedlnost tvá jest spravedlnost věčná, a zákon tvůj pravda.¹⁴³Ssoužení a nátisk mne stihají, přikázání tvá jsou mé rozkoše.¹⁴⁴Spravedlnost svědectví tvých trvá na věky; dej mi z ní rozumnosti nabýti, tak abych živ býti mohl.¹⁴⁵Koph Z celého srdce volám, vyslyšíš mne, ó Hospodine, abych ostříhal ustanove-

ní tvých. ¹⁴⁶K tobě volám, vysvobod mne, abych šetřil svědectví tvých. ¹⁴⁷Předstihám svítání a volám, na tvé slovo očekávám. ¹⁴⁸Předstihají oči mé bdění proto, abych přemýšlel o výmluvnostech tvých. ¹⁴⁹Hlas můj slyš podle svého milosrdenství, Hospodine, podle soudů svých obživ mne. ¹⁵⁰Přibližují se následovníci nešlechtnosti, ti, kteříž se od zákona tvého vzdálili. ¹⁵¹Ty blíže jsi, Hospodine; nebo všechna přikázání tvá jsou pravda. ¹⁵²Jižť to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je stvrdil až na věky. ¹⁵³Reš Popatříž na mé trápení, a vysvobod mne; neboť se na zákon tvůj nezapomínám. ¹⁵⁴Zasaď se o mou při, a ochraň mne; pro řeč svou obživ mne. ¹⁵⁵Dalekoť jest od bezbožných spasení, nebo nedotazují se na ustanovení tvá. ¹⁵⁶Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podle soudů svých obživ mne. ¹⁵⁷Jakžkoli jsou mnozí protivníci moji a nepřatelé moji, však od svědectví tvých se neuchylují. ¹⁵⁸Viděl jsem ty, kteříž se převráceně měli, velmi to těžce nesa, že řeči tvé neostříhali. ¹⁵⁹Popatříž, žeť rozkazy tvé miluji, Hospodine; podle milosrdenství svého obživ mne. ¹⁶⁰Nejpřednější věc slova tvého jest pravda, a na věky trvá všeliký úsudek spravedlnosti tvé. ¹⁶¹Šin Knížata mi se protíví bez příčiny, však slova tvého děsí se srdce mé. ¹⁶²Já raduji se z řeči tvé tak jako ten, kterýž dochází hojně kořisti. ¹⁶³Falše pak nenávidím, a jí v ohavnosti mám; zákon tvůj miluji. ¹⁶⁴Sedmkrát za den chválím tě z soudů tvých spravedlivých. ¹⁶⁵Pokoj mnohý těm, kteříž milují zákon tvůj, a nemají žádné urážky. ¹⁶⁶Očekávám na spasení tvé, Hospodine, a přikázání tvá vykonávám. ¹⁶⁷Ostříhá duše má svědectví tvých, nebo je velice miluji. ¹⁶⁸Ostříhám rozkazů tvých a svědectví tvých; nebo všechny cesty mé jsou před tebou. ¹⁶⁹Thav Předstupiž úpění mé před obličej tvůj, Hospodine, a podle slova svého uděl mi rozumnosti. ¹⁷⁰Vejdíž pokorná prosba má před tvář tvou, a vedle řeči své vytrhni mne. ¹⁷¹I vynesou rtové moji chválu, když ty mne vyučíš ustanovením svým. ¹⁷²Zpívati bude i jazyk můj slovo tvé, a že všechna přikázání tvá jsou spravedlnost. ¹⁷³Budiž mi ku pomoci ruka tvá; neboť jsem sobě zvolil přikázání tvá. ¹⁷⁴Toužím po spasení tvém, Hospodine, a zákon tvůj jest rozkoš má. ¹⁷⁵Živa bude duše má, a bude tě chváliti, a soudové tvoji budou mi na pomoc. ¹⁷⁶Bloudím jako ovce ztracená, hledejž služebníka svého, neboť se na přikázání tvá nezapomínám.

120Píseň stupňů. K Hospodinu v ssoužení svém volal jsem, a vyslyšel mne. ²Hospodine, vysvobod duši mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého. ³Coť prospěje, aneb coť přidá jazyk lstivý, ⁴Podobný k střelám přeostrým silného, a k uhlí jalovcovému? ⁵Běda mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a přebývati v saláších Cedarských. ⁶Dlouho bydlí duše má mezi těmi, kteříž nenávidí pokoje. ⁷Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.

121Píseň stupňů. Pozdvihují oči svých k horám, odkudž by mi přišla pomoc. ²Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi. ³Nedopustíť, aby se pohnouti mě-

la noha tvá, nedřímeť strážný tvůj. ⁴Aj, nedřímeť, ovšem nespí ten, kterýž ostříhá Izraele. ⁵Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici. ⁶Nebudeť bítí na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci. ⁷Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé. ⁸Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

122Píseň stupňů, Davidova. Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Podme do domu Hospodinova, ²A že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme. ³Jižť Jeruzalém ušlechtilé vystaven, a jako v město k sobě vespolek připojen. ⁴Do něhož vstupují pokolení, pokolení Hospodinova, k svědectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo. ⁵Nebo tamť jsou postaveny stolice soudu, stolice domu Davidova. ⁶Žádejtež pokoje Jeruzalému, řkouce: Dějž se pokojně těm, kteříž tě milují. ⁷Budiž pokoj v předhradí tvém, a upokojení na palácích tvých. ⁸Pro bratří své a přátely své žádati budu pokoje tobě. ⁹Pro dům Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.

123Píseň stupňů. K toběť pozdvihují oči svých, ó ty, kterýž na nebesích přebýváš. ²Aj hle, jakož oči služebníků k rukám pánů jejich, jakož oči děvky k rukám paní její: tak oči naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smiloval nad námi. ³Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, neboť jsme již příliš potupou nasyceni. ⁴Jižť jest příliš nasycena duše naše posmíšky bezbožných, a potupou pyšných.

124Píseň stupňů, Davidova. Byť Hospodina s námi nebylo, rcíž nyní, Izraeli, ²Byť Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám: ³Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hněvu svého proti nám; ⁴Tehdáž by nás byly přikvačily vody, proud zachvátil by byl duši naši; ⁵Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté. ⁶Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubům jejich. ⁷Duše naše jako ptáče znikla osídla ptáčníků; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme. ⁸Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi.

125Píseň stupňů. Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni jsou k hoře Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na věky zůstává. ²Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky. ³Neboť nebude státi sceptrum bezbožníků nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých. ⁴Dobře učíň, Hospodine, dobrým, a těm, kteříž jsou upřímného srdce. ⁵Ty pak, kteříž se uchylují k cestám svým křivým, zapudiž Hospodin s činiteli nepravosti. Pokoj přijdiž na Izraele.

126Píseň stupňů. Když zase vedl Hospodin zajaté Si-
onské, zdálo se nám to jako ve snách. ²Tehdážť byla plná radosti ústa naše, a jazyk náš plésání; tehdáž pravili

mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin. ³Učinilť jest s námi veliké věci Hospodin, a protož veselili jsme se. ⁴Uvediš zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu. ⁵Ti, kteříž se slzami rozšívali, s prozpěvováním žítí budou. ⁶Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijda, s plésáním snášeti bude snopy své.

127Píseň stupňů, Šalomounova. Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej; nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný. ²Daremněť jest vám ráno vstávatí, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen. ³Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda. ⁴Jako střely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné. ⁵Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svůj; nebudouť zahanbeni, když v rozepři budou s nepřátely v branách.

128Píseň stupňů. Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho. ²Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a šťastněť se povede. ³Manželka tvá jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítky tvé jako mladistvé olivové vůkol stolu tvého. ⁴Aj, takovéť bude míti požeňnání muž bojící se Hospodina. ⁵Požeňnání tobě udělíť Hospodin z Siona, a ty spatřuj dobré věci Jeruzaléma po všechny dny života svého; ⁶A viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.

129Píseň stupňů. Veliceť jsou mne ssuzovali hned od mladosti mé, rciž nyní Izraeli, ²Veliceť jsou mne ssuzovali hned od mladosti mé, a však mne nepřemohli. ³Po hřbetě mém orali orači, a dlouhé proháněli brázdy své. ⁴Ale Hospodin jsa spravedlivý, zpřetínal prostranky bezbožných. ⁵Zahanbeni a zpět obráceni budou všickni, kteříž nenávidí Siona. ⁶Budou jako tráva na střechách, kteráž prvé než odrostá, usychá. ⁷Z níž nemůže hrsti své naplniti žnec, ani náručí svého ten, kterýž váže snopy. ⁸Aniž řeknou tudy jdoucí: Požeňnání Hospodinovo budiž s vámi, aneb: Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.

130Píseň stupňů. Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine. ²Pane, vyslyš hlas můj, nakloň uší svých k hlasu pokorných proseb mých. ³Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí? ⁴Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla. ⁵Očekávám na Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo jeho. ⁶Duše má čeká Pána, víc než ponocní svtání, kteříž ponocují až do jitra. ⁷Očekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosrdenství, a hojně u něho vykoupění. ⁸Ont zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.

131Píseň stupňů, Davidova. Hospodine, nepozdvihloť se srdce mé, ani se povýšily oči mé, aniž jsem se vydal v věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží. ²Zdali jsem ne-

položil a neupokojil duše své, jako dítě ostavené od matky své? Ostavenému podobná byla ve mně duše má. ³Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.

132Píseň stupňů. Paměťliv buď, Hospodine, na Davida i na všecka trápení jeho, ²Jak se přísahou zavázal Hospodinu, a slib učinil Nejmocnějšímu Jákobovu, řka: ³Jistě že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na postel ložce svého, ⁴Aniž dám očím svým usnouti, ani víčkám svým zdřímati, ⁵Dokudž nenajdu místa Hospodinu, k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu. ⁶Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských. ⁷Vejdemeť již do příbytků jeho, a skláněti se budeme u podnoží noh jeho. ⁸Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočinití svého, ty i truhla velikomocnosti tvé. ⁹Kněží tvoji ať se zobláčejí v spravedlnost, a svatí tvoji ať vesele prozpěvují. ¹⁰Pro Davida služebníka svého neodvracejž tváři pomazaného svého. ¹¹Učinilť jest Hospodin pravdomluvnou přísahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, řka: Z plodu života tvého posadím na trůn tvůj. ¹²Budou-li ostříhati synové tvoji smlouvy mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati budu, také i synové jejich až na věky seděti budou na stoličce tvé. ¹³Neboť jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobě za svůj příbytek, řka: ¹⁴Toť bude obydlí mé až na věky, tuť přebývati budu, nebo jsem sobě to oblíbil. ¹⁵Potravu jeho hojným požeňnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím, ¹⁶A kněží jeho v spasení zobláčím, a svatí jeho vesele prozpěvovati budou. ¹⁷Tuť způsobím, aby zkvetl roh Davidův; připravím svíce pomazanému svému. ¹⁸Nepřátely jeho v hanbu zobláčím, nad ním pak kvěsti bude koruna jeho.

133Píseň stupňů, Davidova. Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají! ²Jako mast výborná na hlavě, sstupující na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek roucha jeho. ³A jako rosa Hermon, kteráž sstupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požeňnání i života až na věky.

134Píseň stupňů. Ej nuž dobrořečte Hospodinu všickni služebníci Hospodinovi, kteříž stáváte v domě Hospodinově každé noci. ²Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobrořečte Hospodinu, říkajíce: ³Požeňnejž tobě Hospodin z Siona, kterýž učinil nebe i zemi.

135Halelujah. Chvalte jméno Hospodinovo, chvalte služebníci Hospodinovi, ²Kteríž stáváte v domě Hospodinově, v síncích domu Boha našeho. ³Chvalte Hospodina, nebo jest dobrý Hospodin; žalmy zpívejte jménu jeho, nebo rozkošné jest. ⁴Jákoba zajisté sobě vyvolil Hospodin, a Izraele za svůj lid zvláštní. ⁵Ját jsem jistě seznal, že veliký jest Hospodin, a Pán náš nade všechny bohy. ⁶Cožkoli chce Hospodin, to činí na nebi i na zemi, v moři i ve všech propastech. ⁷Kterýž způsobuje to, že páry vystupují od krajů

země; blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých.⁸ Kterýž zbil prvorozené v Egyptě, od člověka až do hovada.⁹ Poslal znamení a zázraky u prostřed tebe, Egypte, na Faraona i na všechny služebníky jeho.¹⁰ Kterýž pobil národy mnohé, a zbil krále mocné,¹¹ Seona krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všechna království Kananejská.¹² A dal zemi jejich v dědictví, v dědictví Izraelovi lidu svému.¹³ Hospodine, jméno tvé na věky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu.¹⁴ Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a služebníkům svým bude milostiv.¹⁵ Ale modly pohanské stříbro a zlato, dílo rukou lidských,¹⁶ Ústa mají a nemluví, oči mají a nevidí.¹⁷ Uši mají a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech jejich.¹⁸ Budtež jim podobní, kteříž je dělají, a kdožkoli naději svou v nich skládají.¹⁹ Dome Izraelský, dobrořečte Hospodinu; dome Aronův, dobrořečte Hospodinu.²⁰ Dome Lévi, dobrořečte Hospodinu; kteříž se bojíte Hospodina, dobrořečte Hospodinu.²¹ Požehnaný Hospodin z Siona, kterýž přebývá v Jeruzalémě. Halelujah.

136 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo věčné jest milosrdenství jeho.² Oslavujte Boha bohů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.³ Oslavujte Pána pánů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.⁴ Toho, kterýž sám činí divy veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.⁵ Kterýž učinil nebesa moudře, nebo jest věčné milosrdenství jeho.⁶ Kterýž roztáhl zemi na vodách, nebo jest věčné milosrdenství jeho.⁷ Kterýž učinil světla veliká, nebo jest věčné milosrdenství jeho.⁸ Slunce, aby panovalo ve dne, nebo jest věčné milosrdenství jeho.⁹ Měsíc a hvězdy, aby panovaly v noci, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹⁰ Kterýž ranil Egyptské v prvorozených jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹¹ A vyvedl Izraele z prostředku jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹² V ruce silné a v rameni vztaženém, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹³ Kterýž rozdělil moře Rudé na díly, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹⁴ A převedl Izraele prostředkem jeho, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹⁵ A uvrhl Faraona s vojskem jeho do moře Rudého, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹⁶ Kterýž vedl lid svůj přes poušť, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹⁷ Kterýž pobil krále veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹⁸ A zbil krále znamenité, nebo jest věčné milosrdenství jeho.¹⁹ Seona krále Amorejského, nebo jest věčné milosrdenství jeho.²⁰ Též Oga krále Bázan, nebo jest věčné milosrdenství jeho.²¹ A dal zemi jejich v dědictví, nebo jest věčné milosrdenství jeho.²² V dědictví Izraelovi, služebníkům svému, nebo jest věčné milosrdenství jeho.²³ Kterýž v snížení našem pamatuje na nás, nebo jest věčné milosrdenství jeho.²⁴ A vytrhl nás z nepřátel našich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.²⁵ Kterýž dává pokrm všelikému tělu, nebo jest věčné milosrdenství jeho.²⁶ Oslavujte Boha silného nebes, neboť jest věčné milosrdenství jeho.

137 Při řekách Babylonských tam jsme sedávali, a pla-

kávali, rozpomínajíce se na Sion.² Na vrbí v té zemi zavěšovali jsme citary své.³ A když se tam dotazovali nás ti, kteříž nás zajali, na slova písničky, (ješto jsme zavěsili byli veselí), říkajíce: Zpívejte nám některou píseň Sionskou:⁴ Kterakž bychom měli zpívati píseň Hospodinovu v zemi cizozemců?⁵ Jestliže se zapomenu na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeniž i pravice má.⁶ Přilniž i jazyk můj k dásním mým, nebudu-li se rozpomínati na tebe, jestliže v samém Jeruzalémě nebudu míti svého největšího potěšení.⁷ Rozpomeň se, Hospodine, na Idumejské, a na den Jeruzaléma, kteříž pravili: Rozbořte, rozbořte až do základů v něm.⁸ Ó dcero Babylonská, zkažena býti máš. Blahoslavený ten, kdož odplatí tobě za to, což jsi nám zlého učinila.⁹ Blahoslavený, kdož pochytí dítky tvé a o skálu je rozrážeti bude.

138 Davidův. Oslavovati tě budu, Pane, celým srdcem svým, a před mocnými žalmy tobě zpívati.² Skláněti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade všechno jméno své a slovo své.³ Kteréhokoli dne vzýval jsem tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou.⁴ Oslavovati tě budou, Hospodine, i všickni králové země, když uslyší řeč úst tvých.⁵ A zpívati budou o cestách Hospodinových, a že veliká jest sláva Hospodinova,⁶ A ač vyvýšený jest Hospodin, však že na poníženého patří, a vysokomyslného zdaleka zná.⁷ Bych pak chodil u prostřed ssouzení, obživíš mne; proti vzteklosti nepřátel mých vztáhneš ruku svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá.⁸ Hospodin dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na věky, aniž díla rukou svých kdy opustíš.

139 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodine, ty jsi mne zkusal a seznal.² Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.³ Chosení mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svědom jsi.⁴ Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všechno víš.⁵ Z zadu i z předu obklíčils mne, a vložils na mne ruku svou.⁶ Divnější jest umění tvé nad můj vtip; vysoké jest, nemohu k němu.⁷ Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych před tváří tvou utekl?⁸ Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi.⁹ Vzal-li bych křídla záře jitřní, abych bydlil při nejdalším moři:¹⁰ I tamť by mne ruka tvá provedla, a pravice tvá by mne popadla.¹¹ Díml-li pak: Aspoň tmy, jako v soumrak, přikryjí mne, ale i noc jest světlem vůkol mne.¹² Aniž ty tmy před tebou ukryti mohou, anobřž noc jako den tobě svítí, rovně tma jako světlo.¹³ Ty zajisté v moci máš ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé.¹⁴ Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a duše má zná je výborně.¹⁵ Neníť ukryta žádná kost má před tebou, jakž jsem učiněn v skrytě, a řemeslně složen, v nejhlubších místech země.¹⁶ Trupel můj viděly oči tvé, v knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž formováni byli, když ještě žádného z nich nebylo.¹⁷ Protož u mne

ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest jich ne-sčíslná summa! ¹⁸Chťel-li bych je sčísti, více jest jich než písku; procítím-li, a já jsem vždy s tebou. ¹⁹Zabil-li bys, ó Bože, bezbožníka, tehdážť by muži vražedlní odstoupili ode mne, ²⁰Kteríž mluví proti tobě nešlechtně; marně vyvyšují nepřátely tvé. ²¹Zdaliž těch, kteříž tě v nenávisti mají, ó Hospodine, v nenávisti nemám? A ti, kteříž proti tobě povstávají, zdaž mne nemrzejí? ²²Úhlavní nenávistí jich nenávidím, a mám je za nepřátely. ²³Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. ²⁴A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.

140Přednímu z kantorů, žalm Davidův. ²Vysvobod mne, Hospodine, od člověka zlého, a od muže ukrutného ostříhej mne, ³Kteríž myslí zlé věci v srdci, a na každý den sbírají se k válce. ⁴Naostřují jazyk svůj jako had, jed lítého hada jest ve rtech jejich. Sélah. ⁵Ostříhej mne, Hospodine, od rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne, kteříž myslí podraziti nohy mé. ⁶Polékli pyšní na mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léčky své mi položili. Sélah. ⁷Řekl jsem Hospodinu: Bůh silný můj jsi, pozoruj, Hospodine, hlasu pokorných modliteb mých. ⁸Hospodine Pane, sílo spasení mého, kterýž přikrýváš hlavu mou v čas boje, ⁹Nedávej, Hospodine, bezbožnému, čehož žádostiv jest, ani předsevzetí zlého vykonati jemu dopouštěj, aby se nepovyšil. Sélah. ¹⁰Vůdce těch, jenž obkličují mne, nepravost rtů jejich ať přikryje. ¹¹Padej na ně uhlé řeřavé, a na oheň uvrz je, do jam hlubokých, aby nemohli povstati. ¹²Člověk utrhač nebude upevněn na zemi, a muž ukrutný, zlostí polapen jsa, padne. ¹³Vím, žeť se Hospodin zasadí o při chudého, a pomstí nuzných. ¹⁴A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé, a upřími přebývati před obličejem tvým.

141Žalm Davidův. Hospodine, k toběť volám, pospěš ke mně; pozoruj hlasu mého, když tebe vzývám. ²Budiž příjemná modlitba má, jako kadění před obličejem tvým, pozdvížení rukou mých, jako obět večerní. ³Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých. ⁴Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k činění skutků bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych nebyl přelouzen líbostmi jejich. ⁵Nechť mne bije spravedlivý, přijmu to za dobrodiní, a nechť tresce mne, bude mi to olej nejčistší, kterýž neprorazí hlavy mé, ale ještěť modlitba má platná bude proti zlosti jejich. ⁶Smetáni jsou do míst skalnatých soudcové jejich, aby slyšeli slova má, nebo jsou libá. ⁷Jako když někdo roubá a štípá dříví na zemi, tak se rozletují kosti naše až k ústům hrobovým. ⁸Ale k toběť, Hospodine Pane, oči mé; v tebe doufám, nevylévej duše mé. ⁹Zachovej mne od osídla, kteréž mi roztáhli, a od sítěk činících nepravost. ¹⁰Nechť padnou hromadně do sítěk svých bezbožní, a já zatím přejdu.

142Vyučující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba jeho. ²Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým Hospodinu pokorně se modlím. ³Vylévám před obličejem jeho žádost svou, a ssouzení své před ním oznamuji. ⁴Když se úzkostmi svírá ve mně duch můj, ty znáš stezku mou; na cestě, po kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli. ⁵Ohlédám-li se na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj. ⁶K tobě volám, Hospodine, říkáje: Ty jsi doufání mé a díl můj v zemi živých. ⁷Pozoruj volání mého, neboť jsem zemdlen přenárně; vysvobod mne od těch, jenž stihají mne, nebo jsou silnější nežli já. ⁸Vyved z žaláře duši mou, abych oslavoval jméno tvé; obstoupí mne spravedliví, když mi dobrodiní učiníš.

143Žalm Davidův. Hospodine, slyš modlitbu mou, pozoruj pokorné prosby mé; pro pravdu svou vyslyš mne, i pro spravedlnost svou. ²A nevcházej v soud s služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv před tebou nižádný živý. ³Nebo stihá nepřítel duši mou, potírá až k zemi život můj; na to mne přivodí, abych bydlil v mrákotě, jako ti, kteříž již dávno zemřeli, ⁴Tak že se svírá úzkostmi duch můj ve mně, u vnitřnosti mé hyne srdce mé. ⁵Rozpomínaje se na dny předešlé, a rozvažuje všechny skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímaje, ⁶Vztahuji ruce své k tobě, duše má jako země vyprahlá žádá tebe. Sélah. ⁷Pospěšiz a vyslyš mne, Hospodine, hyne duch můj; neukryvej tváři své přede mnou, neboť jsem podobný těm, kteříž sstupují do hrobu. ⁸Učiň to, ať v jitře slyším milosrdenství tvé, neboť v tobě naději mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi měl, neboť k tobě pozdvihuji duše své. ⁹Vytrhni mne z nepřátel mých, Hospodine, u tebeť se skrývám. ¹⁰Nauč mne činiti vůle tvé, nebo ty jsi Bůh můj; duch tvůj dobrý vediž mne jako po rovné zemi. ¹¹Pro jméno své, Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyved z úzkosti duši mou. ¹²A pro milosrdenství své vypleň nepřátely mé, a vyhlad všechny, kteříž trápí duši mou; nebo já jsem služebník tvůj.

144Davidův. Požehnaný Hospodin skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě. ²Milosrdenství mé a hrad můj, útočiště mé, vysvoboditel můj, a štít můj, protož v něhoť já doufám; onť mi podmaňuje lidi. ³Hospodine, co jest člověk, že se znáš k němu, a syn člověka, že ho sobě tak vážíš? ⁴Člověk marnosti podobný jest, dnové jeho jako stín pomíjející. ⁵Hospodine, nakloň svých nebes a sstup, dotkni se hor, a kouřiti se budou. ⁶Sešli hromobití a rozptyl je, vypuť střely své a poraz je. ⁷Vztáhni ruku svou s výsosti, vysvobod mne, a vytrhni mne z vod mnohých, z ruky cizozemců. ⁸Jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich jest pravice lživá. ⁹Bože, píseň novou zpívati budu tobě na loutně, a na desíti strunách žalmy tobě prozpěvovati, ¹⁰Dávajícímu vítězství králům, a vysvobozujícímu Davida, služebníka svého od meče vražedlného. ¹¹Vysvobod mne, a vytrhni mne z ruky cizozemců, jejichž ústa mluví mar-

nost, a pravice jejich pravice žlívá. ¹²Aby synové naši byli jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu. ¹³Špižirny naše plné ať vydávají všelijaké potraviny; dobytěk náš ať rodí na tisíce, a na deset tisíců v stájích našich. ¹⁴Volové naši ať jsou vytylí; ať není vpádu ani zajetí, ani naříkání na ulicích našich. ¹⁵Blahoslavený lid, jemuž se tak děje, blahoslavený ten lid, jehož Hospodin Bohem jest.

145Chvalitebná píseň Davidova. Vyvyšovati tě budu, Bože můj králi, a dobrořečiti jménu tvému na věky věků. ²Na každý den dobrořečiti budu tobě, a chváliti jméno tvé na věky věků. ³Hospodin veliký jest, a vši chvály hodný, a velikost jeho nemůž vystižena býti. ⁴Rodina rodině vychalovati bude skutky tvé, a předivnou moc tvou zvěstovati. ⁵O slávě a kráse velebnosti tvé, i o věcech tvých předivných mluvíti budu. ⁶A moc přehrozných skutků tvých rozhlášovati budou; i já důstojnost tvou budu vypravovati. ⁷Paměť mnohé dobroty tvé hlásati budou, a o spravedlnosti tvé zpívati, řkouce: ⁸Milostivý a lítostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a velikého milosrdenství. ⁹Dobrotivý Hospodin všechněm, a slitování jeho nade všechny skutky jeho. ¹⁰Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji, a svatí tvoji tobě dobrořečte. ¹¹Slávu království tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví, ¹²Aby v známost uvedli synům lidským moci jeho, a slávu i ozdobu království jeho. ¹³Království tvé jest království všech věků, a panování tvé nad jedním každým pokolením. ¹⁴Zdržujeť Hospodin všechny padající, a pozdvihuje všechněch sklíčených. ¹⁵Oči všechněch v tebe doufají, a ty dávaš jim pokrm jejich v čas příhodný. ¹⁶Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý živočich podlé dobře líbezné vůle své. ¹⁷Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech skutcích svých. ¹⁸Blízký jest Hospodin všechněm, kteříž ho vzývají, všechněm, kteříž ho vzývají v pravdě. ¹⁹Vůli těch, kteříž se ho bojí, činí, a křik jejich slyší, a spomáhá jim. ²⁰Ostříhá Hospodin všech, kdož jej milují, ale všechny bezbožné zatratí. ²¹Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a dobrořečiti bude všeliké tělo jménu svatému jeho od věků až na věky.

146Halelujah. Chval, duše má, Hospodina. ²Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává. ³Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození. ⁴Vychází duch jejich, navracují se do země své, v tentýž den mizejí myšlení jejich. ⁵Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho, ⁶Kterýž učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest, kterýž ostříhá pravdy až na věky, ⁷Kterýž činí soud utištěným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje vězně. ⁸Hospodin otvírá oči slepých, Hospodin pozdvihuje snižených, Hospodin miluje spravedlivé. ⁹Hospodin ostříhá přichozích, sirotku a vdově pomáhá, ale cestu bezbožných podvrací. ¹⁰Kralovati bude

Hospodin na věky, Bůh tvůj, ó Sione, od národu až do pronárodu. Halelujah.

147Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati žalmy Bohu našemu, nebo rozkošné jest, a ozdobná jest chvála. ²Stavatel Jeruzaléma Hospodin, rozptýlený lid Izraelský shromažďuje, ³Kterýž uzdravuje skroušené srdcem, a uzavuje bolesti jejich, ⁴Kterýž sčítá počet hvězd, a každé z nich ze jména povolává. ⁵Velikýť jest Pán náš, a nesmírný v síle; rozumnosti jeho není počtu. ⁶Pozdvihuje pokorných Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi. ⁷Zpívejte Hospodinu s díkčiněním, zpívejte žalmy Bohu našemu na cítaře, ⁸Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky, nastrojuje zemi déšť, a vyvodí trávu na horách. ⁹Kterýž dává hovědům potravu jejich, i mladým krkavcům, kteříž volají k němu. ¹⁰Nemát v síle koně zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného. ¹¹Líbost má Hospodin v těch, kteříž se ho bojí, a kteříž doufají v milosrdenství jeho. ¹²Chval, Jeruzaléme, Hospodina, chval Boha svého, Sione. ¹³Nebo on utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synům tvým u prostřed tebe. ¹⁴On působí v končinách tvých pokoj, a bělí pšeničnou nasycuje tě. ¹⁵On když vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání běží slovo jeho. ¹⁶Onť dává sníh jako vlnu, jíním jako popelem posypá. ¹⁷Hází ledem svým jako skyvami; před zimou jeho kdo ostojí? ¹⁸Vysílaje slovo své, rozpouští je; hned jakž povane větrem svým, ať tekou vody. ¹⁹Zvěstuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá a soudy své Izraelovi. ²⁰Neučinil tak žádnému národu, a protož soudů jeho nepoznali. Halelujah.

148Halelujah. Chvalte hospodina stvoření nebeská, chvaltež ho na výsostech. ²Chvalte jej všickni andělé jeho, chvalte jej všickni zástupové jeho. ³Chvalte jej slunce i měsíc, chvalte jej všechny jasné hvězdy. ⁴Chvalte jej nebesa nebes, i vody, kteréž jsou nad nebem tímto. ⁵Chvalte jméno Hospodinovo všechny věci, kteréž, jakž on řekl, pojednou stvořeny jsou. ⁶A utvrdil je na věčné věky, uložil cíle, z nichž by nevykračovaly. ⁷Chvalte Hospodina tvorové zemští, velrybové a všechny propasti, ⁸Oheň a krupobití, sníh i pára, vítr bouřlivý, vykonávající rozkaz jeho, ⁹I hory a všickni pahrbkové, stromoví ovoce nesoucí, i všickni cedrové, ¹⁰Zvěř divoká i všeliká hovada, zeměplazové i ptactvo létavé, ¹¹Králové zemští i všickni národové, knížata i všickni soudcové země, ¹²Mládenci, též i panny, starci s dítkami, ¹³Chvalte jméno Hospodinovo; nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade všecku zemi i nebe. ¹⁴A vyzdvihl roh lidu svého, chválu všech svatých jeho, synů Izraelských, lidu s ním spojeného. Halelujah.

149Halelujah. Zpívejte Hospodinu píseň novou, chválu jeho v shromáždění svatých. ²Vesel se Izrael v tom, kterýž ho učinil, synové Sionští plésejte v králi svém. ³Chvalte jméno jeho na píšťalu, na buben a na citaru prozpěvujte jemu. ⁴Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; onť ozdo-

buje pokorné spasením. ⁵Plésati budou svatí v Boží slávě, a zpívati v pokojích svých. ⁶Oslavování Boha silného bude ve rtech jejich, a meč na obě straně ostrý v rukou jejich, ⁷K vykonávání pomsty nad pohany, a k strestání národů, ⁸K svazování králů jejich řetězy, a šlechticů jejich pouty železnými, ⁹K nakládání s nimi podle práva zapsaného, k slávě všechněm svatým jeho. Halelujah.

150Halelujah. Chvalte Boha silného pro svatost jeho, chvalte jej pro rozšíření síly jeho. ²Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podle veliké důstojnosti jeho. ³Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru. ⁴Chvalte jej na buben a píšťalu, chvalte jej na husle a varhany. ⁵Chvalte jej na cymbály hlasité, chvalte jej na cymbály zvučné. ⁶Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.

Příslaví

1 Příslaví Šalomouna syna Davidova, krále Izraelského, ²Ku pokoj hloupých zmorduje je, a štěstí bláznů zahubí je. ³³Ale kdož mne poslouchá, bydliti bude bezpečně, pokoj maje před strachem zlých věcí.

2 Synu můj, přijmeš-li slova má, a přikázání má schováš-li u sebe; ²Nastavíš-li moudrosti ucha svého, a nakloníš-li srdce svého k opatrnosti; ³Ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš, a na opatrnost zvoláš-li; ⁴Budeš-li jí hledati jako stříbra, a jako pokladů pilně vyhledávati jí: ⁵Tehdy porozumíš bázni Hospodinově, a známosti Boží nabudeš; ⁶Nebo Hospodin dává moudrost, z úst jeho umění a opatrnost. ⁷Chová upřímným dlouhověkostí, pavézou jest chodícím v sprostnosti, ⁸Ostříhaje stezek soudu; on cesty svatých svých ostříhá. ⁹Tehdy porozumíš spravedlnosti a soudu, a upřímnosti i všeliké cestě dobré, ¹⁰Když vejde moudrost v srdce tvé, a umění duši tvé se zalíbí. ¹¹Prozřetelnost ostříhati bude tebe, a opatrnost zachová tě, ¹²Vysvobozujíc tě od cesty zlé, a od lidí mluvících věci převrácené, ¹³Kteržž opouštějí stezky přímé, aby chodili po cestách tmavých, ¹⁴Kteržž se veselí ze zlého činění, plésají v převrácenostech nejhorších, ¹⁵Jejichž stezky křivolaké jsou, anobřž zmotaní jsou na cestách svých; ¹⁶Vysvobozujíc tě i od ženy postranní, od cizí, kteráž řečmi svými lahodí, ¹⁷Kteráž opouští vůdce mladosti své, a na smlouvu Boha svého se zapomíná; ¹⁸K smrti se zajisté nachyluje dům její, a k mrtvým stezky její; ¹⁹Kteržžkoli vcházejí k ní, nenavracují se zase, aniž trefují na cestu života; ²⁰Abys chodil po cestě dobrých, a stezek spravedlivých abys ostříhal. ²¹Nebo upřímní bydliti budou v zemi, a pobožní zůstanou v ní; ²²Bezbožní pak z země vyřadí budou, a přestupníci vykořenění budou z ní.

3 Synu můj, na učení mé nezapomínej, ale přikázání mých nechať ostříhá srdce tvé. ²Dlouhosti zajisté dnů, i let života i pokoje přidadí tobě. ³Milosrdenství a pravda nechť neopouštějí tě, přivaž je k hrdlu svému, napiš je na tabuli srdce svého, ⁴A nalezeš milost a prospěch výborný před Bohem i lidmi. ⁵Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou neopolehej. ⁶Na všech cestách svých snaž se jej poznávati, a onť spravovati bude stezky tvé. ⁷Nebývej moudrý sám u sebe; boj se Hospodina, a odstup od zlého. ⁸Toť bude zdraví životu tvému, a rozvážení kostem tvým. ⁹Cti Hospodina z statku svého,

a z nejpřednějších věcí všech úrod svých,¹⁰ A naplněny budou stodoly tvé hojností, a presové tvoji mstem oplývati budou.¹¹ Kázně Hospodinovy, synu můj, nezamítej, aniž sobě oškliv domlouvání jeho.¹² Nebo kohož miluje Hospodin, tresce, a to jako otec syna, ježž libuje.¹³ Blahoslavený člověk nalézající moudrost, a člověk vynášející opatrnost.¹⁴ Lépet jest zajisté těžeti jí, nežli těžeti stříbrem, anobř nad výborné zlato užitek její.¹⁵ Dražší jest než drahé kamení, a všechny nejžádostivější věci tvé nevrovnají se jí.¹⁶ Dlouhost dnů v pravici její, a v levici její bohatství a sláva.¹⁷ Cesty její cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné.¹⁸ Stromem života jest těm, kteříž jí dosahují, a kteříž jí mají, blahoslavení jsou.¹⁹ Hospodin moudrostí založil zemi, utvrdil nebesa opatrností.²⁰ Uměním jeho propasti protrhují se, a oblakové vydávají rosu.²¹ Synu můj, necht neodcházejí ty věci od očí tvých, ostříhej zdravého naučení a prozřetelnosti.²² I buď to životem duši tvé, a ozdobou hrdlu tvému.²³ Tehdy choditi budeš bezpečně cestou svou, a v nohu svou neurazíš se.²⁴ Když lehneš, nebudeš se strašiti, ale odpočívati budeš, a bude libý sen tvůj.²⁵ Nelekneš se strachu náhlého, ani zpuštění bezbožníků, když přijde.²⁶ Nebo Hospodin bude doufání tvé, a ostříhati bude nohy tvé, abys nebyl lapen.²⁷ Nezadržuj dobrodiní potřebujícím, když s to býti můžeš, abys je činil.²⁸ Neříkej bližnímu svému: Odejdi, potom navrať se, a zítatř dám, maje to u sebe.²⁹ Neukládej proti bližnímu svému zlého, kterýž s tebou dověrně bydlí.³⁰ Nevad se s člověkem bez příčiny, jestližež neučinil zlého.³¹ Nechtěj záviděti muži drači, aniž zvoluj které cesty jeho.³² Nebo ohavností jest Hospodinu převrácenec, ale s upřímymi tajemství jeho.³³ Zlořečení Hospodinovo jest v domě bezbožníka, ale příbytku spravedlivých žehná:³⁴ Poněvadž posměvačům on se posmívá, pokorným pak dává milost.³⁵ Slávu moudří dědičně obdrží, ale blázný hubí pohanění.

4 Poslouchejte, synové, učení otcova, a pozorujte, abyste poznali rozumnost.² Nebo naučení dobré dávám vám, neopouštějtež zákona mého.³ Když jsem byl syn u otce svého mladičkový, a jediný při matce své,⁴ On vyučoval mne a říkal mi: Ať se chopí výmluvností mých srdce tvé, ostříhej přikázání mých, a živ budeš.⁵ Nabuď moudrosti, nabuď rozumnosti; nezapomínej, ani se uchyluj od řečí úst mých.⁶ Neopouštějž jí, a bude tě ostříhati; miluj ji, a zachová tě.⁷ Předně moudrosti, moudrosti nabývej, a za všechno jmění své zjednej rozumnost.⁸ Vyvyšuj ji, a zvýšit tě; poctí tě, když ji přijmeš.⁹ Přidá hlavě tvé příjemnosti, korunou krásnou obdaří tě.¹⁰ Slyš, synu můj, a přijmi řeči mé, a tak rozmnoží se léta života tvého.¹¹ Cestě moudrosti učím tě, vedu tě stezkami přímými.¹² Když choditi budeš, nebude ssoužen krok tvůj, a poběhneš-li, neustrčíš se.¹³ Chopiž se učení, nepouštěj, ostříhej ho, nebo ono jest život tvůj.¹⁴ Na stezku bezbožných nevcházej, a nekrácej cestou zlostníků.¹⁵ Opust ji, nechod po ní, uchyl se od ní, a pomíň jí.¹⁶ Neboť nespí, leč zlost provedou; anobř zahánín býva

sen jejich, dokudž ku pádu nepřivedí,¹⁷ Proto že jedí chléb bezbožnosti, a víno loupeží pijí.¹⁸ Ale stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne.¹⁹ Cesta pak bezbožných jako mrákota; nevědí, na čem se ustrčiti mohou.²⁰ Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem mým nakloň ucha svého.²¹ Nechať neodcházejí od očí tvých, ostříhej jich u prostřed srdce svého.²² Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.²³ Předě vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.²⁴ Odlož od sebe převrácenost úst, a zlost rtů vzdal od sebe.²⁵ Oči tvé atť k dobrým věcem patří, a víčka tvá atť přímě hledí před tebou.²⁶ Zvaž stezku noh svých, a všechny cesty tvé atť jsou spraveny.²⁷ Neuchyluj se na pravo ani na levo, odvrát nohu svou od zlého.

5 Synu můj, pozoruj moudrosti mé, k opatrnosti mé nakloň ucha svého,² Abys ostříhal prozřetelnosti, a rtové tvoji šetřili umění.³ Nebo rtové cizí ženy strdí tekou, a měkčejší nad olej ústa její.⁴ Poslední pak věci její hořké jsou jako pelyněk, ostré jako meč na obě straně ostrý.⁵ Nohy její sstupují k smrti, krokové její hrob uchvacují.⁶ Stezku života snad bys zvažiti chtěl? Vrtkét jsou cesty její, ne-seznáš.⁷ Protož, synové, poslechněte mne, a neodstupujte od řečí úst mých.⁸ Vzdal od ní cestu svou, a nepřibližuj se ke dveřím domu jejího,⁹ Abys snad nedal jiným slávy své, a let svých ukrutnému,¹⁰ Aby se nenasytili cizí úsilím tvým, a práce tvá nezůstala v domě cizím.¹¹ I řval bys naposledy, když bys zhubil tělo své a čerstvost svou,¹² A řekl bys: Jak jsem nenáviděl cvičení, a domlouváním pohrdalo srdce mé,¹³ A neposlouchal jsem hlasu vyučujících mne, a k učitelům svým nenaklonil jsem ucha svého!¹⁴ O málo, že jsem nevlezl ve všechno zlé u prostřed shromáždění a zástupu.¹⁵ Pí vodu z čisterny své, a prameny z prostředku vrchoviště svého.¹⁶ Necht se rozlévají studnice tvé ven, a potůčkové vod na ulice.¹⁷ Měj je sám sobě, a ne cizí s tebou.¹⁸ Budiž požehnaný pramen tvůj, a vesel se z manželky mladosti své.¹⁹ Laně milostné a srny utěšené; prsy její atť tě opojují všelikého času, v milování jejím kochej se ustavičně.²⁰ Nebo proč bys se kochal, synu můj, v cizí, a objímal život postranní,²¹ Poněvadž před očima Hospodinovými jsou cesty člověka, a on všechny stezky jeho váží?²² Nepravosti vlastní jímají bezbožníka takového, a v provazích hříchu svého uvázne.²³ Takovýť umře, proto že nepřijímal cvičení, a ve množství bláznovství svého blouditi bude.

6 Synu můj, slíbil-lis za přítele svého, podal-lis cizímu ruku své,² Zapleten jsi slovy úst svých, jat jsi řečmi úst svých.³ Učiniž tedy toto, synu můj, a vyprost se, poněvadžs se dostal v ruku přítele svého. Jdi, pokoř se, a probuď přítele svého.⁴ Nedej usnouti očím svým, a zdřímáti víčkám svým.⁵ Vydři se jako srna z ruky, a jako pták z ruky čižebníka.⁶ Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabuď moudrosti.⁷ Kterýž nemáje vůdce, ani

správce, ani pána, ⁸Připravuje v létě pokrm svůj, shromažďuje ve žni potravu svou. ⁹Dokudž lenochu ležeti budeš? Skoro-liž vstaneš ze sna svého? ¹⁰Maličko pospíš, maličko zdřímeš, maličko složíš ruce, abys poležel, ¹¹V tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný. ¹²Člověk nešlechetný, muž nepravý chodí v převrácenosti úst. ¹³Mhourá očima svýma, mluví nohama svýma, ukazuje prsty svými. ¹⁴Převrácenost všeliká jest v srdci jeho, smýšlí zlé všelikého času, sváry rozsívá. ¹⁵A protož v náhle přijde bída jeho, rychle setřím bude, a nebudeť ulčení. ¹⁶Těchto šesti věcí nenávidí Hospodin, a sedmá ohavností jest duši jeho: ¹⁷Oči vysokých, jazyka lživého, a rukou vylévajících krev nevinnou, ¹⁸Srdce, kteréž ukládá myšlení nepravá, noh kvapných běžeti ke zlému, ¹⁹Svědka lživého, mluvícího lež, a toho, jenž rozsívá různice mezi bratřími. ²⁰Ostříhejš, synu můj, příkázání otce svého, a neopouštěj naučení matky své. ²¹Přivazuj je k srdci svému ustavičně, a k hrdlu svému je připínej. ²²Kamžkoli půjdeš, ono tě zprovodí, když spátí budeš, bude tě ostříhati, a když procítíš, bude s tebou rozmlouvati, ²³(Nebo příkázání jest svíce, a naučení světlo, a cesta života jsou domlouvání vyučující), ²⁴Aby tě ostříhalo od ženy zlé, od úlisnosti jazyka ženy cizí. ²⁵Nežádejž krásy její v srdci svém, a nechať tě nejímá víčky svými. ²⁶Nebo příčinou ženy cizoložné zchudl bys až do kusu chleba, anobrž žena cizoložná drahou duši ulovuje. ²⁷Může-liž kdo skrýti oheň v klíně svém, aby roucho jeho se nepropálilo? ²⁸Může-liž kdo choditi po uhlí řeřavém, aby nohy jeho se neopálily? ²⁹Tak kdož vchází k ženě bližního svého, nebudeť bez viny, kdož by se jí koli dotkl. ³⁰Neuvozují potupy na zloděje, jestliže by ukradl, aby nasytil život svůj, když lační, ³¹Ač postižen jsa, navrácuje to sedmernásobně, vším statkem domu svého nahraňuje: ³²Ale cizoložící s ženou blázen jest; kdož hubí duši svou, tent to činí; ³³Trápení a lehkosti dochází, a útržka jeho nebývá shlazena. ³⁴Nebo zúřivý jest hněv muže, a neodpouštíť v den pomsty. ³⁵Neohlídá se na žádnou záplatu, aniž přijímá, by i množství darů dával.

7 Synu můj, ostříhej řeči mých, a příkázání má schovej u sebe. ²Ostříhej příkázání mých, a živ budeš, a naučení mého jako zřítelnice očí svých. ³Přivaž je na prsty své, napiš je na tabuli srdce svého. ⁴Rci moudrosti: Sestra má jsi ty, a rozumnost přítelkyní jmenuj, ⁵Aby tě ostříhala od ženy cizí, od postranní, jenž řeči svými lahodí. ⁶Nebo z okna domu svého okénkem vyhlédaje, ⁷Viděl jsem mezi hloupými, spatřil jsem mezi mládeží mládence bláznivého. ⁸Kterýž šel po ulici vedlé úhlu jejího, a cestou k domu jejímu kráčel, ⁹V soumrak, u večer dne, ve tmách nočních a v mrákotě. ¹⁰A aj, žena potkala ho v ozdobě nevěstčí a chytrého srdce, ¹¹Štěbetná a opovážlivá, v domě jejím nezůstávají nohy její, ¹²Jednak vně, jednak na ulici u každého úhlu úklady činící. ¹³I chopila jej, a políbila ho, a opovrhši stud, řekla jemu: ¹⁴Oběti pokojné jsou u mne, dnes splnila jsem slib svůj. ¹⁵Protož vyšla jsem

vstříc tobě, abych pilně hledala tváři tvé, i našla jsem tě. ¹⁶Koberci jsem obestřela lůže své, s řezbami a prostěradly Egyptskými, ¹⁷Vykadila jsem pokojík svůj mirrou a aloe a skořicí. ¹⁸Pod, opojujme se milostí až do jitra, obveselíme se v milosti. ¹⁹Nebo není muže doma, odšel na cestu dalekou. ²⁰Pytlík peněz vzal s sebou, v jistý den vrátí se do domu svého. ²¹I naklonila ho mnohými řeči svými, a lahodností rtů svých přinutila jej. ²²Šel za ní hned, jako vůl k zabítí chodívá, a jako blázen v pouta, jimiž by trestán byl. ²³Dokudž nepronikla střela jater jeho, pospíchal jako pták k osídlu, nevěda, že ono bezživotí jeho jest. ²⁴Protož nyní, synové, slyšte mne, a pozorujte řeči úst mých. ²⁵Neuchyluj se k cestám jejím srdce tvé, aniž se toulej po stezkách jejích. ²⁶Nebo mnohé zranivši, porazila, a silní všickni zmordováni jsou od ní. ²⁷Cesty pekelné dům její, vedoucí do skrýší smrti.

8 Zdaliž moudrost nevolá, a rozumnost nevydává hlasu svého? ²Na vrchu vysokých míst, u cesty, na rozcestí stojí, ³U bran, kudy se chodí do města, a kudy se chodí dveřmi, volá, řkuci: ⁴Na vásť, ó muži, volám, a hlas můj jest k synům lidským. ⁵Poučte se hloupí opatrností, a blázni srozumějte srdcem. ⁶Poslouchejtež, nebo zname nité věci mluvití budu, a otevření rtů mých pouhou pravdu. ⁷Jistě žeť pravdu zvěstují ústa má, a ohavností jest rtům mým bezbožnost. ⁸Spravedlivé jsou všechny řeči úst mých, není v nich nic křivého ani převráceného. ⁹Všecky pravé jsou rozumějícímu, a přímé těm, kteříž nalézají umění. ¹⁰Přijmětež cvičení mé raději než stříbro, a umění raději než zlato nejvýbornější. ¹¹Nebo lepší jest moudrost než drahé kamení, tak že jakékoli věci žádostivé vrovňati se jí nemohou. ¹²Já moudrost bydím s opatrností, a umění pravé prozřetelnosti přítomné mám. ¹³Bázeň Hospodinova jest v nenávisti míti zlé, pýchy a vysokomyslnosti, i cesty zlé a úst převrácených nenávidím. ¹⁴Má jest rada i šťastný prospěch, jáť jsem rozumnost, a má jest síla. ¹⁵Skrze mne králové kralují, a knížata ustanovují věci spravedlivé. ¹⁶Skrze mne knížata panují, páni i všickni soudcové zemští. ¹⁷Já milující mne miluji, a kteříž mne pilně hledají, nalézají mne. ¹⁸Bohatství a sláva při mně jest, zboží trvanlivé i spravedlnost. ¹⁹Lepší jest ovoce mé než nejlepší zlato, i než ryzí, a užitek můj než stříbro výborné. ²⁰Stezkou spravedlnosti vodím, prostředkem stezek soudu, ²¹Abych těm, kteříž mne milují, přidělila zboží věčné, a poklady jejich naplnila. ²²Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy. ²³Před věky ustanovena jsem, před počátkem, prvé než byla země. ²⁴Když ještě nebylo propasti, zplozena jsem, když ještě nebylo studnic oplývajících vodami. ²⁵Prvé než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena jsem; ²⁶Ještě byl neučinil země a rovin, ani začátku prachu okršlku zemského. ²⁷Když připravoval nebesa, byla jsem tu, když vyměřoval okrouhlost nad propastí; ²⁸Když upevňoval oblaky u výsosti, když utvrzoval studnice propasti; ²⁹Když ukládal moři cíl jeho,

a vodám, aby nepřestupovaly rozkázání jeho, když vyměřoval základy země: ³⁰Tehdáž byla jsem od něho pěstována, a byla jsem jeho potěšení na každý den, anobřz hrám před ním každého času; ³¹Hrám i na okršlku země jeho, a rozkoše mé s syny lidskými. ³²A tak tedy, synové, poslechněte mne, nebo blahoslavení jsou ostříhající cest mých. ³³Poslouchejte cvičení, a nabudte rozumu, a nerozpakujte se. ³⁴Blahoslavený člověk, kterýž mne slýchá, bdě u dveří mých na každý den, šetře veřejí dveří mých. ³⁵Nebo kdož mne nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od Hospodina. ³⁶Ale kdož hřeší proti mně, ukrutenství provodí nad duší svou; všickni, kteříž mne nenávidí, milují smrt.

9Moudrost vystavěla dům svůj, vytesavši sloupů svých sedm. ²Zbila dobytek svůj, smísila víno své, stůl také svůj připravila. ³A poslavši děvečky své, volá na vrchu nejvyšších míst v městě: ⁴Kdožkoli jest hloupý, uchyl se sem. Až i bláznivým říká: ⁵Podte, jezte chléb můj, a píte víno, kteréž jsem smísila. ⁶Opusťte hloupost a živi buďte, a chodte cestou rozumnosti. ⁷Kdo tresce posměvače, dochází hanby, a kdo přimlouvá bezbožnému, pohanění. ⁸Nedomlouvej posměvači, aby tě nevzal v nenávisť; přimlouvej moudrému, a bude tě milovati. ⁹Učiň to moudrému, a bude moudřejší; pouč spravedlivého, a bude umělejší. ¹⁰Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova, a umění svatých rozumnost. ¹¹Nebo skrze mne rozmnoží se dnové tvoji, a přidánoť bude let života. ¹²Budeš-li moudrý, sobě moudrý budeš; pakli posměvač, sám vytrpíš. ¹³Žena bláznivá štěbetná, nesmyslná, a nic neumí. ¹⁴A sedí u dveří domu svého na stoličce, na místech vysokých v městě, ¹⁵Aby volala jdoucích cestou, kteříž přímo jdou stezkami svými, řkuci: ¹⁶Kdo jest hloupý, uchyl se sem. A bláznivému říká: ¹⁷Voda kradená sladší jest, a chléb pokoutní chutnější. ¹⁸Ale neví hlupec, že mrtví jsou tam, a v hlubokém hrobě ti, kterýchž pozvala.

10Syn moudrý obveseluje otce, ale syn bláznivý zámutkem jest matce své. ²Neprospívají pokladové bezbožně nabytí, ale spravedlnost vytrhuje od smrti. ³Nedopustí lačnění Hospodin duši spravedlivého, statek pak bezbožných rozptýlí. ⁴K nouzi přivodí ruka lstivá, ruka pak pracovitých zbohacuje. ⁵Kdo shromažďuje v létě, jest syn rozumný; kdož vyspává ve žni, jest syn, kterýž hanbu činí. ⁶Požehnaní jest nad hlavou spravedlivého, ale ústa bezbožných příkrývají ukrutnost. ⁷Památka spravedlivého požehnaná, ale jméno bezbožných smrdí. ⁸Moudré srdce přijímá přikázání, ale blázen od rtů svých padne. ⁹Kdo chodí upřímě, chodí doufanlivě; kdož pak převrací cesty své, vyjeven bude. ¹⁰Kdo mhourá okem, uvodí nesáz; a kdož jest bláznivých rtů, padne. ¹¹Pramen života jsou ústa spravedlivého, ale ústa bezbožných příkrývají ukrutnost. ¹²Nenávisť vzbuzuje sváry, ale láska příkrývá všecka přestoupení. ¹³Ve rtech rozumného nalézá se moudrost, ale kyj na hřbetě blázna. ¹⁴Moudří skrývají umění, úst pak blázna blízké jest setření. ¹⁵Zboží bohatého jest město pevné jeho, ale nouze

jest chudých setření. ¹⁶Práce spravedlivého jest k životu, nábytek pak bezbožných jest k hříchu. ¹⁷Stezkou života jde, kdož přijímá trestání; ale kdož pohrdá domlouváním, bloudí. ¹⁸Kdož příkrývá nenávisť rty lživými, i kdož uvodí v lehkost, ten blázen jest. ¹⁹Mnohé mluvení nebývá bez hříchu, kdož pak zdržuje rty své, opatrný jest. ²⁰Stříbro výborné jest jazyk spravedlivého, ale srdce bezbožných za nic nestojí. ²¹Rtové spravedlivého pasou mnohé, blázni pak pro bláznovství umírají. ²²Požehnaní Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení. ²³Za žert jest bláznů činiti nešlechtnost, ale muž rozumný moudrosti se drží. ²⁴Čeho se bojí bezbožný, to přichází na něj; ale čehož žádají spravedliví, dává Bůh. ²⁵Jakož pomíjí vichřice, tak nestane bezbožníka, spravedlivý pak jest základ stálý. ²⁶Jako ocet zubům, a jako dým očima, tak jest lenivý těm, kteříž jej posílají. ²⁷Bázeň Hospodinova přidává dnů, léta pak bezbožných ukrácena bývájí. ²⁸Očekávání spravedlivých jest potěšení, naděje pak bezbožných zahyne. ²⁹Silou jest upříměmu cesta Hospodinova, a strachem těm, kteříž činí nepravost. ³⁰Spravedlivý na věky se nepohne, bezbožní pak nebudou bydleti v zemi. ³¹Ústa spravedlivého vynášejí moudrost, ale jazyk převrácený vyťat bude. ³²Rtové spravedlivého znají, což jest Bohu libého, ústa pak bezbožných převrácené věci.

11Váha falešná ohavností jest Hospodinu, ale závaží pravé líbí se jemu. ²Za pýchou přichází zahanbení, ale při pokorných jest moudrost. ³Sprostnost upřímych vodí je, převrácenost pak přestupníků zatracuje je. ⁴Neprospíváť bohatství v den hněvu, ale spravedlnost vytrhuje z smrti. ⁵Spravedlnost upříměho spravuje cestu jeho, ale pro bezbožnost svou padá bezbožný. ⁶Spravedlnost upřímych vytrhuje je, ale přestupníci v zlosti zjímání bývají. ⁷Když umírá člověk bezbožný, hyne naděje, i očekávání rekovských činů mizí. ⁸Spravedlivý z úzkosti bývá vysvobozen, bezbožný pak přichází na místo jeho. ⁹Pokrytec ústy kazí bližního svého, ale spravedliví uměním vytržení bývají. ¹⁰Z štěstí spravedlivých veselí se město, když pak hynou bezbožní, bývá prospěvování. ¹¹Požehnaním spravedlivých zvýšeno bývá město, ústy pak bezbožných vyvráceno. ¹²Pohrdá bližním svým blázen, ale muž rozumný mlčí. ¹³Utrhač toulaje se, pronáší tajnost, věrný pak člověk tají věc. ¹⁴Kdež není dostatečné rady, padá lid, ale spomožení jest ve množství rádců. ¹⁵Velmi sobě škodí, kdož slibuje za cizího, ješto ten, kdož nenávidí rukojemství, bezpečen jest. ¹⁶Žena šlechtná má čest, a ukrutní mají zboží. ¹⁷Člověk účinný dobře činí životu svému, ale ukrutný kormoutí tělo své. ¹⁸Bezbožný dělá dílo falešné, ale kdož rozsívá spravedlnost, má mzdu jistou. ¹⁹Tak spravedlivý rozsívá k životu, a kdož následuje zlého, k smrti své. ²⁰Ohavností jsou Hospodinu převrácení srdcem, ale ctného obcování líbí se jemu. ²¹Zlý, by sobě i na pomoc přivzal, neujde pomsty, símě pak spravedlivých uchází toho. ²²Zápona zlatá na pysku svině jest žena pěkná bez rozumu. ²³Žádost spravedlivých jest toliko dobrých věcí, ale očeká-

vání bezbožných hněv. ²⁴Mnohý rozdává štědře, a však přibývá mu více; jiný skoupě drží nad slušnost, ale k chudobě. ²⁵Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož svažuje, také sám bude zavlažen. ²⁶Kdo zadržuje obilí, zlořečí mu lid; ale požehnání na hlavě toho, kdož je prodává. ²⁷Kdo pilně hledá dobrého, nalézá přízeň; kdož pak hledá zlého, potká jej. ²⁸Kdo doufá v bohatství své, ten spadne, ale spravedliví jako ratolest zkvětnou. ²⁹Kdo kormoutí dům svůj, za dědictví bude mítí vítr, a blázen sloužiti musí moudrému. ³⁰Ovoce spravedlivého jest strom života, a kdož vyučuje duše, jest moudrý. ³¹Aj, spravedlivému na zemi odplácováno bývá, čím více bezbožnému a hříšníku?

12Kdo miluje cvičení, miluje umění; kdož pak nenávidí domlouvání, nemoudrý jest. ²Dobry nalézá lásku u Hospodina, ale muže nešlechtného potupí Bůh. ³Nebývá trvanlivý člověk v bezbožnosti, kořen pak spravedlivých nepohne se. ⁴Žena statečná jest koruna muže svého, ale jako hnis v kostech jeho ta, kteráž k hanbě přivodí. ⁵Myšlení spravedlivých jsou pravá, rady pak bezbožných lstivé. ⁶Slova bezbožných úklady činí krvi, ústa pak spravedlivých vytrhují je. ⁷Vyvrázení bývají bezbožní tak, aby jich nebylo, ale dům spravedlivých ostojí. ⁸Podlé toho, jakž rozumný jest, chválen bývá muž, převráceného pak srdce bude v pohrdání. ⁹Lepší jest nevzácný, kterýž má služebníka, nežli ten, kterýž sobě slavně počíná, a nemá chleba. ¹⁰Pečuje spravedlivý o život hovádka svého, srdce pak bezbožných ukrutné jest. ¹¹Kdo dělá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahalečů, blázen jest. ¹²Žádostiv jest bezbožný obrany proti zlému, ale kořen spravedlivých způsobuje ji. ¹³Do přestoupení rtů zapletá se zlostník, ale spravedlivý vychází z ssoužení. ¹⁴Z ovoce úst každý nasycen bude dobrým, a odplatu za skutky člověka dá jemu Bůh. ¹⁵Cesta blázna přímá se zdá jemu, ale kdo poslouchá rady, moudrý jest. ¹⁶Hněv blázna v tentýž den poznán bývá, ale opatrný hanbu skrývá. ¹⁷Kdož mluví pravdu, ohlašuje spravedlnost, svědek pak falešný lest. ¹⁸Někdo vynáší řeči podobné meči proboujícímu, ale jazyk moudrých jest lékařství. ¹⁹Rtové pravdomluvné utvrzení budou na věky, ale na kratičko jazyk lživý. ²⁰V srdci těch, kteříž zlé obmýšlejí, bývá lest, v těch pak, kteříž radí ku pokoji, veselí. ²¹Nepotká spravedlivého žádná těžkost, bezbožní pak naplnění budou zlým. ²²Ohavností jsou Hospodinu rtové lživí, ale ti, jenž činí pravdu, líbí se jemu. ²³Člověk opatrný tají umění, ale srdce bláznů vyvolává bláznovství. ²⁴Ruka pracovitých panovati bude, lstivá pak musí dávatí plat. ²⁵Starost v srdci člověka snižuje ji, ale věc dobrá obveseluje ji. ²⁶Vzácnější jest nad bližního svého spravedlivý, cesta pak bezbožných svodí je. ²⁷Nebude péci fortelný, což ulovil, ale člověk bedlivý statku drahého nabude. ²⁸Na stezce spravedlnosti jest život, a cesta stezky její nesmrtelná jest.

13Syn moudrý přijímá cvičení otcovo, ale posměvač neposlouchá domlouvání. ²Z ovoce úst každý jísti bude dob-

ré, ale duše převrácených nátisky. ³Kdo ostříhá úst svých, ostříhá duše své; kdo rozdírá rty své, setření na něj přijde. ⁴Žádá, a nic nemá duše lenivého, duše pak pracovitých zbohatne. ⁵Slova lživého nenávidí spravedlivý, bezbožníka pak v ošklost uvodí a zahanbuje. ⁶Spravedlnost ostříhá přímě chodícího po cestě, bezbožnost pak vyvrací hříšníka. ⁷Někdo bohatým se dělá, nemá nic: zase někdo dělá se chudým, má však statku mnoho. ⁸Výplata života člověku jest bohatství jeho, ale chudý neslyší domlouvání. ⁹Světlo spravedlivých rozsvětluje se, svíce pak bezbožných zhasne. ¹⁰Samou toliko pýchou působí člověk svár, ale při těch, jenž užívají rady, jest moudrost. ¹¹Statek zle dobytý umenšovati se bude, kdož pak shromažďuje rukou, přivěsí ho. ¹²Očekávání dlouhé zemdlivá srdce, ale žádost splněná jest strom života. ¹³Kdož pohrdá slovem Božím, sám sobě škodí; ale kdož se bojí přikázání, odplaceno mu bude. ¹⁴Naučení moudrého jest pramen života, k vyhýbání se osídům smrti. ¹⁵Rozum dobrý dává milost, cesta pak převrácených jest tvrdá. ¹⁶Každý důmyslný dělá uměle, ale blázen rozprostírá bláznovství. ¹⁷Posel bezbožný upadá v neštěstí, jednatel pak věrný jest lékařství. ¹⁸Chudoba a lehkost potká toho, jenž se vytahuje z kázně; ale kdož ostříhá naučení, zveleben bude. ¹⁹Žádost naplněná sladká jest duši, ale ohavnost jest bláznům odstoupiti od zlého. ²⁰Kdo chodí s moudrými, bude moudrý; ale kdo tovaryší s bláznem, setřin bude. ²¹Hříšník stihá neštěstí, ale spravedlivým odplatí Bůh dobrým. ²²Dobry zanechává dědictví vnukům, ale zboží hříšného zachováno bývá spravedlivému. ²³Hojnost jest pokrmů na roli chudých, někdo pak hyne skrze nerozšafnost. ²⁴Kdo zdržuje metlu svou, nenávidí syna svého; ale kdož ho miluje, za času jej tresce. ²⁵Spravedlivý jí až do nasycení duše své, břicho pak bezbožných nedostatek trpí.

14Moudrá žena vzdělává dům svůj, bláznice pak rukama svýma boří jej. ²Kdo chodí v upřímnosti své, bojí se Hospodina, ale převrácený v cestách svých pohrdá jím. ³V ústech blázna jest hůl pýchy, rtové pak moudrých ostříhají jich. ⁴Když není volů, prázdné jsou jesle, ale hojná úroda jest v síle volů. ⁵Svědek věrný neklamá, ale svědek falešný mluví lež. ⁶Hledá posměvač moudrosti, a nenalézá, rozumnému pak umění snadné jest. ⁷Odejdi od muže bláznivého, když neseznáš při něm rtů umění. ⁸Moudrost opatrného jest, aby rozuměl cestě své, bláznovství pak bláznů ke lsti. ⁹Blázen přikrývá hřích, ale mezi upřímnými dobrá vůle. ¹⁰Srdce ví o hořkosti duše své, a k veselí jeho nepřimísí se cizí. ¹¹Dům bezbožných vyhlazen bude, ale stánek upřímných zkvětnou. ¹²Cesta zdá se přímá člověku, a však dokonání její jest cesta k smrti. ¹³Také i v smíchu bolí srdce, a cíl veselí jest zámutek. ¹⁴Cestami svými nasytí se převrácený srdcem, ale muž dobrý štítí se jeho. ¹⁵Hloupý věří každému slovu, ale opatrný šetří kroku svého. ¹⁶Moudrý bojí se a odstupuje od zlého, ale blázen dotře a smělý jest. ¹⁷Náhlý se dopouští bláznovství, a muž myšlení zlých v ne-

návisti bývá. ¹⁸Dědičně vládnou hlupci bláznovstvím, ale opatrní bývají korunovaní uměním. ¹⁹Sklánějí se zlí před dobrými, a bezbožní u bran spravedlivého. ²⁰Také i přáteli svému v nenávisti bývá chudý, ale milovníci bohatého mnozí jsou. ²¹Pohrdá bližním svým hříšník, ale kdož se slitovává nad chudými, blahoslavený jest. ²²Zajisté žet bloudí, kteříž ukládají zlé; ale milosrdenství a pravda těm, kteříž smýšlejí dobré. ²³Všeliké práce bývá zisk, ale slovo rtů jest jen k nouzi. ²⁴Koruna moudrých jest bohatství jejich, bláznovství pak bláznivých bláznovstvím. ²⁵Vysvobozuje duše svědek pravdomluvný, ale lstivý mluví lež. ²⁶V bázni Hospodinově jestiť doufání silné, kterýž synům svým útočištěm bude. ²⁷Bázeň Hospodinova jest pramen života, k vyhýbání se osídílům smrti. ²⁸Ve množství lidu jest sláva krále, ale v nedostatku lidu zahynutí vůdce. ²⁹Zpozdilý k hněvu hojně má rozumu, ale náhlý pronáší bláznovství. ³⁰Život těla jest srdce zdravé, ale hnis v kostech jest závist. ³¹Kdo utiská chudého, útržku činí Učiniteli jeho; ale ctí jej, kdož se slitovává nad chudým. ³²Pro zlost svou odstrčen bývá bezbožný, ale naději má i při smrti své spravedlivý. ³³V srdci rozumného odpočívá moudrost, co pak jest u vnitřnosti bláznů, nezatají se. ³⁴Spravedlnost zvyšuje národ, ale hřích jest ku pohanění národům. ³⁵Laskav bývá král na služebníka rozumného, ale hněviv na toho, kterýž hanbu činí.

15 Odpověď měkká odvracuje hněv, ale řeč zperná vzbuzuje prchlivost. ²Jazyk moudrých ozdobuje umění, ale ústa bláznů vylévají bláznovství. ³Na všelikém místě oči Hospodinovy spatřují zlé i dobré. ⁴Zdravý jazyk jest strom života, převrácenost pak z něho ztroskotání od větru. ⁵Blázen pohrdá cvičením otce svého, ale kdož ostříhá naučení, opatrnosti nabude. ⁶V domě spravedlivého jest hojnost veliká, ale v úrodě bezbožného zmatek. ⁷Rtové moudrých rozšiřují umění, srdce pak bláznů ne tak. ⁸Obět bezbožných ohavností jest Hospodinu, ale modlitba upřímných líbí se jemu. ⁹Ohavností jest Hospodinu cesta bezbožného, toho pak, kdož následuje spravedlnosti, miluje. ¹⁰Trestání přísné opouštějícímu cestu, a kdož nenávidí domlouvání, umře. ¹¹Peklo i zatracení jest před Hospodinem, čím více srdce synů lidských? ¹²Nemiluje posměvač toho, kterýž ho tresce, aniž k moudrým přistoupí. ¹³Srdce veselé obveseluje tvář, ale pro žalost srdce duch zkormoucen bývá. ¹⁴Srdce rozumného hledá umění, ale ústa bláznů pasou se bláznovstvím. ¹⁵Všickni dnové chudého zlí jsou, ale dobromyslného hody ustavičné. ¹⁶Lepší jest maličko s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem. ¹⁷Lepší jest krmě z zelí, kdež jest láska, nežli z krmného vola, kdež jest nenávist. ¹⁸Muž hněvivý vzbuzuje sváry, ale zpozdilý k hněvu upokojuje svadu. ¹⁹Cesta lenivého jest jako plot z trní, ale stezka upřímných jest vydlážená. ²⁰Syn moudrý obveseluje otce, bláznivý pak člověk pohrdá matkou svou. ²¹Bláznovství jest veselím bláznů, ale člověk rozumný upřímo kráčetí směruje. ²²Kdež není rady, zmařena bývají usi-

lování, ale množství rádců ostojí. ²³Vesel bývá člověk z odpovědi úst svých; nebo slovo v čas příhodný ó jak jest dobré! ²⁴Cesta života vysoko jest rozumnému proto, aby se uchýlil od pekla dole. ²⁵Dům pyšných vyvrací Hospodin, meze pak vdovy upevňuje. ²⁶Ohavností jsou Hospodinu myšlení zlého, ale čistých řeči vzácné. ²⁷Kdož dychtí po lakomství, kormoutí dům svůj; ale kdož nenávidí darů, živ bude. ²⁸Srdce spravedlivého přemýšluje, co má mluvit, ale ústa bezbožných vylévají všelijakou zlost. ²⁹Vzdálen jest Hospodin od bezbožných, ale modlitbu spravedlivých vyslychá. ³⁰To, což se zraku naskýtá, obveseluje srdce; pověst dobrá tukem naplňuje kosti. ³¹Ucho, kteréž poslouchá trestání života, u prostřed moudrých bydleti bude. ³²Kdo se vyhýbá cvičení, zanedbává duše své; ale kdož přijímá domlouvání, má rozum. ³³Bázeň Hospodinova jest cvičení se moudrosti, a slávu předchází ponížení.

16 Při člověku bývá spořádání myšlení, ale od Hospodina jest řeč jazyka. ²Všecky cesty člověka čisté se jemu zdají, ale kterýž zpytuje duchy, Hospodin jest. ³Uval na Hospodina činy své, a budou upevněna předsevzetí tvá. ⁴Hospodin všecko učinil pro sebe samého, také i bezbožného ke dni zlému. ⁵Ohavností jest Hospodinu každý pyšného srdce; by sobě na pomoc i jiné přivzal, neujde pomsty. ⁶Milosrdenstvím a pravdou očištěna bývá nepravost, a v bázni Hospodinově uchází se zlého. ⁷Když se líbí Hospodinu cesty člověka, také i nepřátely jeho spokojuje k němu. ⁸Lepší jest maličko s spravedlností, než množství důchodů nespravedlivých. ⁹Srdce člověka přemýšlí o cestě své, ale Hospodin spravuje kroky jeho. ¹⁰Rozhodnutí jest ve rtech královských, v soudu neuchylují se ústa jeho. ¹¹Váha a závaží jsou úsudek Hospodinův, a všecka závaží v pytlíku jeho nařízení. ¹²Ohavností jest králům činiti bezbožně; nebo spravedlností upevňován bývá trůn. ¹³Rtové spravedliví líbezní jsou králům, a ty, kteříž upřímně mluví, milují. ¹⁴Rozhněvání královo jistý posel smrti, ale muž moudrý ukrotí je. ¹⁵V jasné tváři královské jest život, a přívětivost jeho jako oblak s deštěm jarním. ¹⁶Mnohem lépe jest nabyti moudrosti než zlata nejčistšího, a nabyti rozumnosti lépe než stříbra. ¹⁷Cesta upřímných jest odstoupiti od zlého; ostříhá duše své ten, kdož ostříhá cesty své. ¹⁸Před setřením bývá pýcha, a před pádem pozdvižení ducha. ¹⁹Lépe jest poníženého ducha býti s pokornými, než děliti kořist s pyšnými. ²⁰Ten, kdož pozoruje slova, nalézá dobré; a kdož doufá v Hospodina, blahoslavený jest. ²¹Ten, kdož jest moudrého srdce, slove rozumný, a sladkost rtů přidává naučení. ²²Rozumnost těm, kdož ji mají, jest pramen života, ale umění bláznů jest bláznovství. ²³Srdce moudrého rozumně spravuje ústa svá, tak že rty svými přidává naučení. ²⁴Plást medu jsou řeči utěšené, sladkost duši, a lékařství kostem. ²⁵Cesta zdá se přímá člověku, ale dokonání její jistá cesta smrti. ²⁶Člověk pracovitý pracuje sobě, nebo ponoukají ho ústa jeho. ²⁷Muž nešlechtný vykopává zlé, v jehožto rtech jako oheň spalující. ²⁸Muž převrácený roz-

sívá sváry, a klevetník rozlučuje přátele. ²⁹Muž ukrutný přeluzuje bližního svého, a uvodí jej na cestu nedobrou. ³⁰Zamhuřuje oči své, smýšleje věci převrácené, a zmítaje pysky svými, vykonává zlé. ³¹Koruna ozdobná jsou šediny na cestě spravedlnosti se nalézající. ³²Lepší jest zpozdlý k hněvu než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl města. ³³Do klínu umítán bývá los, ale od Hospodina všecko řízení jeho.

17Lepší jest kus chleba suchého s pokojem, nežli dům plný nabitých hovad s svárem. ²Služebník rozumný panovati bude nad synem, kterýž jest k hanbě, a mezi bratřími dělití bude dědictví. ³Teglík stříbra a pec zlata zkušuje, ale srdcí Hospodin. ⁴Zlý člověk pozoruje řeči nepravých, a lhář poslouchá jazyka převráceného. ⁵Kdo se posmívá chudému, útržku činí Učiniteli jeho; a kdo se z bídy raduje, nebude bez pomsty. ⁶Koruna starců jsou vnukové, a ozdoba synů otcové jejich. ⁷Nesluší na blázna řeči znamenité, ovšem na kníže řeč lživá. ⁸Jako kámen drahý, tak bývá vzácný dar před očima toho, kdož jej bere; k čemukoli směřuje, daří se jemu. ⁹Kdo přikrývá přestoupení, hledá lásky; ale kdo obnovuje věc, rozlučuje přátele. ¹⁰Více se chápá rozumného jedno domluvení, nežli by blázna stokrát ubil. ¹¹Zpurný toliko zlého hledá, pročez přísný posel na něj poslán bývá. ¹²Lépe člověku potkati se s nedvědicí osiřalou, nežli s bláznem v bláznovství jeho. ¹³Kdo odplacuje zlým za dobré, neodejde zlé z domu jeho. ¹⁴Začátek svady jest, jako když kdo protrhuje vodu; protož prvé než by se zesilil svár, přestaň. ¹⁵Kdož ospravedlňuje nepravého, i kdož odsuzuje spravedlivého, ohavností jsou Hospodinu oba jedinstevně. ¹⁶K čemu jest zboží v ruce blázna, když k nabytí moudrosti rozumu nemá? ¹⁷Všelikého času miluje, kdož jest přítelem, a bratr v ssoužení ukáže se. ¹⁸Člověk bláznivý ruku dáváje, činí slib před přítelem svým. ¹⁹Kdož miluje svadu, miluje hřích; a kdo vyvyšuje ústa svá, hledá potření. ²⁰Převrácené srdce nenalézá toho, což jest dobrého; a kdož má vrtký jazyk, upadá v těžkost. ²¹Kdo zplodil blázna, k zámtku svému zplodil jej, aniž se bude radovati otec nemoudrého. ²²Srdce veselé očerstvuje jako lékařství, ale duch zkormoučený vysušuje kosti. ²³Bezbožný tajně bere dar, aby převrátil stezky soudu. ²⁴Na obličejí rozumného vidí se moudrost, ale oči blázna těkají až na konec země. ²⁵K žalosti jest otci svému syn blázen, a k hořkosti rodiče své. ²⁶Jistě že pokutovati spravedlivého není dobré, tolikéž, aby knížata bítí měli pro upřímost. ²⁷Zdržuje řeči své muž umělý; drahého ducha jest muž rozumný. ²⁸Také i blázen, mlče, za moudrého jmín bývá, a zacpává rty své, za rozumného.

18Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, a ve všelijakou věc plete se. ²Nezalibuje sobě blázen v rozumnosti, ale v tom, což zjevuje srdce jeho. ³Když přijde bezbožný, přichází také pohrdání, a s lehkomyšlným útržka. ⁴Slova úst muže vody hluboké, potok rozvodnilý pramen moudros-

ti. ⁵Přijímati osobu bezbožného není dobré, abys převrátil spravedlivého v soudu. ⁶Rtové blázna směřují k svadě, a ústa jeho bítí se domluví. ⁷Ústa blázna k setření jemu, a rtové jeho osídlem duši jeho. ⁸Slova utrhače jsou jako ubitých, ale však sstupují do vnitřnosti života. ⁹Také ten, kdož jest nedbalý v práci své, bratr jest mrhače. ¹⁰Věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý, a bude povýšen. ¹¹Zboží bohatého jest město pevné jeho, a jako zeď vysoká v mysli jeho. ¹²Před setřením vyvyšuje se srdce člověka, ale před povýšením bývá ponížení. ¹³Kdož odpovídá něco, prvé než vyslyší, počítá se to za bláznovství jemu a za lehkost. ¹⁴Duch muže snáší nemoc svou, ducha pak zkormoučeného kdo snese? ¹⁵Srdce rozumného dosahuje umění, a ucho moudrých hledá umění. ¹⁶Dar člověka uprostranňuje jemu, a před obličej mocných přivodí jej. ¹⁷Spravedlivý zdá se ten, kdož jest první v své při, ale když přichází bližní jeho, tedy stihá jej. ¹⁸Los pokojí svady, a mezi silnými rozeznává. ¹⁹Bratr křivdou uražený tvrdší jest než město nedobyté, a svárové jsou jako závora u hradu. ²⁰Ovocem úst jednoho každého nasyceno bývá břicho jeho, úrodou rtů svých nasycen bude. ²¹Smrt i život jest v moci jazyka, a ten, kdož jej miluje, bude jísti ovoce jeho. ²²Kdo našel manželku, našel věc dobrou, a navázil lásky od Hospodina. ²³Poníženě mluví chudý, ale bohatý odpovídá tvrdě. ²⁴Ten, kdož má přátele, má se míti přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnějši než bratr.

19Lepší jest chudý, jenž chodí v upřímnosti své, nežli převrácený ve rtech svých, kterýž jest blázen. ²Jistě že bez umění duši není dobře, a kdož jest kvapných noh, hřeší. ³Bláznovství člověka převrací cestu jeho, ačkoli proti Hospodinu zpouzí se srdce jeho. ⁴Statek přidává přítel množství, ale chudý od přítele svého odloučen bývá. ⁵Svědék falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, neuteče. ⁶Mnozí pokoří se před knížetem, a každý jest přítel muži štědrému. ⁷Všickni bratří chudého v nenávisti jej mají; čím více přátelé jeho vzdalují se od něho! Když volá za nimi, není jich. ⁸Ten, kdož miluje duši svou, nabývá moudrosti, a ostříhá opatrnosti, aby našel dobré. ⁹Svědék falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, zahyne. ¹⁰Nesluší na blázna rozkoš, a ovšem, aby služebník nad knížaty panoval. ¹¹Rozum člověka zdržuje hněv jeho, a čest jeho jest prominouti provinění. ¹²Prchlivost královská jako řvání mladého lva jest, a ochotnost jeho jako rosa na bylinu. ¹³Trápení otci svému jest syn bláznivý, a ustavičné kapání žena svárlivá. ¹⁴Dům a statek jest po rodičích, ale od Hospodina manželka rozumná. ¹⁵Lenost přivodí tvrdý sen, a duše váhavá lačněti bude. ¹⁶Ten, kdož ostříhá přikázání, ostříhá duše své; ale kdož pohrdá cestami svými, zahyne. ¹⁷Kdo uděluje chudému, půjčuje Hospodinu, a onť za dobrodiní jeho odplatí jemu. ¹⁸Tresci syna svého, dokudž jest o něm naděje, a k zahynutí jeho neodpouštěj jemu duše tvá. ¹⁹Veliký hněv ukazuj, odpouštěje trestání, proto že poněvadž odpouštíš, potom více trestati bu-

deš. ²⁰Poslouchej rady, a přijímej kázeň, abys vždy někdy moudrý byl. ²¹Mnozí úmyslové jsou v srdci člověka, ale uložení Hospodinovo toť ostojí. ²²Žádaná věc člověku jest dobře činiti jiným, ale počestnější jest chudý než muž lživý. ²³Bázeň Hospodinova k životu. Takový jsa nasycen, bydlí, aniž neštěstím navštíven bývá. ²⁴Lenivý schovává ruku svou za nádra, ani k ústům svým jí nevztáhne. ²⁵Ubí posměvače, ať se hlupec dovtipí; a potresci rozumného, ať porozumí umění. ²⁶Syn, kterýž hanbu a lehkost činí, hubí otce, a zahání matku. ²⁷Přestaň, synu můj, poslouchati učení, kteréž od řečí rozumných odvozuje. ²⁸Svědék nešlechtný posmívá se soudu, a ústa bezbožných přikrývají nepravost. ²⁹Nebo na posměvače hotoví jsou nálezové, a rány na hřbet bláznů.

20Víno činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročež každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý. ²Hrůza královská jako rvání mladého lva; kdož ho rozhněvá, hřeší proti životu svému. ³Přestati od sváru jest to každému ku poctivosti, ale kdožkoli se do nich zapletá, blázen jest. ⁴Lenoch neofe pro zimu, pročež žebrati bude ve žni, ale nadarmo. ⁵Rada v srdci muže voda hluboká, muž však rozumný dosáhne jí. ⁶Větší díl lidí honosí se účinností svou, ale v pravdě takového kdo nalezne? ⁷Spravedlivý ustavičně chodí v upřímnosti své; blažení synové jeho po něm. ⁸Král sedě na soudné stoličce, rozhání očima svýma všechno zlé. ⁹Kdo může říci: Očistil jsem srdce své? Čist jsem od hříchu svého? ¹⁰Závaží rozdílná a míra rozdílná, obě to ohavností jest Hospodinu. ¹¹Po skutcích svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upřímé a pravé dílo jeho. ¹²Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž vidí, obě to učinil Hospodin. ¹³Nemiluj snu, abys nezchudl, otevři oči své, a nasytíš se chlebem. ¹⁴Zlé, zlé, říká ten, kdož kupuje, a odejda, tedy se chlubí. ¹⁵Zlato a množství perel, a nejdražší klínůt jsou rtové umění. ¹⁶Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a kdo za cizozemku, základ jeho. ¹⁷Chutný jest někomu chléb faleš, ale potom ústa jeho pískem naplněna bývají. ¹⁸Myšlení radou upevňuj, a s opatrnou radou veď boj. ¹⁹Kdo vynášá tajnost, chodí neupřímě, pročez k lahodícímu rty svými nepřiměšuj se. ²⁰Kdo zlořečí otci svému neb matce své, zhasne svíce jeho v temných mrákotách. ²¹Dědictví rychle z počátku nabytému naposledy nebývá dobrořečeno, ²²Neříkej: Odplatím se zlým; očekávej na Hospodina, a vysvobodí tě. ²³Ohavností jsou Hospodinu závaží rozdílná, a váhy falešné neoblibuje. ²⁴Od Hospodina jsou krokové muže, ale člověk jak vyrozumívá cestě jeho? ²⁵Osídlo jest člověku pohliti věc posvěcenou, a po slibu zase toho vyhledávati. ²⁶Král moudrý rozptyluje bezbožné, a uvedí na ně pomstu. ²⁷Duše člověka jest svíce Hospodinova, kteráž zpytuje všechny vnitřnosti srdečné. ²⁸Milosrdenství a pravda ostříhají krále, a milosrdenstvím podpírá se trůn jeho. ²⁹Ozdoba mládenců jest síla jejich, a okrasa starců šediny. ³⁰Modřiny ran jsou lékařství při zlém, a bití vnitřností života.

21Jako potůčkové vod jest srdce královo v ruce Hospodinově; kamžkoli chce, nakloňuje ho. ²Všeliká cesta člověka přímá se zdá jemu, ale kterýž zpytuje srdce, Hospodin jest. ³Vykonávati spravedlnost a soud více se líbí Hospodinu nežli obět. ⁴Vysokost očí, širokost srdce, a orání bezbožných jest hříchem. ⁵Myšlení bedlivého všelijak ku prospěchu přicházejí, ale každého toho, kdož kvapný jest, toliko k nouzi. ⁶Pokladové jazykem lživým shromáždění jsou marnost pomíjející hledajících smrti. ⁷Zhouba, kterouž činí bezbožníci, bydliti bude u nich; nebo se zpěčují činiti soudu. ⁸Muž, jehož cesta převrácená jest, cizí jest, čistého pak dílo přímé jest. ⁹Lépe jest bydliti v koutě na střeše, nežli s ženou svárlivou v domě společném. ¹⁰Duše bezbožného žádá zlého, ani přítel jeho jemu příjemný nebývá. ¹¹Posměvač když bývá trestán, hloupý bývá moudřejší; a když se uměle nakládá s moudrým, přijímá umění. ¹²Vyučuje Bůh spravedlivého na domě bezbožného, kterýž vyvrací bezbožné pro zlost. ¹³Kdo zacpává ucho své k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude vyslyšán. ¹⁴Dar skrytý ukrocuje prchlivost, a pocta v klíně hněv prudký. ¹⁵Radostí jest spravedlivému činiti soud, ale hrůzou činitelům nepravosti. ¹⁶Člověk bloudící z cesty rozumnosti v shromáždění mrtvých odpočívati bude. ¹⁷Muž milující veselost nuzníkem bývá, a kdož miluje víno a masti, nezbohatne. ¹⁸Výplatou za spravedlivého bude bezbožný, a za upřímé ošemetný. ¹⁹Lépe jest bydliti v zemi pusté než s ženou svárlivou a zlostnou. ²⁰Poklad žádostivý a olej jest v příbytku moudrého, bláznivý pak člověk zžírá jej. ²¹Kdo snažně následuje spravedlnosti a milosrdenství, nalézá život, spravedlnost i slávu. ²²Do města silných vchází moudrý, a boří pevnost doufání jeho. ²³Kdo ostříhá úst svých a jazyka svého, ostříhá od úzkosti duše své. ²⁴Hrdého a pyšného jméno jest posměvač, kterýž vše s neochotností a pýchou dělá. ²⁵Žádost lenivého zabijí jej, nebo nechťi ruce jeho dělají. ²⁶Každého dne žádostí hoří, spravedlivý pak dává a neskoupí se. ²⁷Obět bezbožných ohavností jest, ovšem pak jestliže by ji s nešlechtností obětovali. ²⁸Svědék lživý zahyne, ale muž, kterýž co slyší, stále mluvití bude. ²⁹Muž bezbožný zatvrzuje tvář svou, upřímý pak měří cestu svou. ³⁰Není žádné moudrosti, ani opatrnosti, ani rady proti Hospodinu. ³¹Kůň strojen bývá ke dni boje, ale Hospodinovo jest vysvobození.

22Vzácnější jest jméno dobré než bohatství veliké, a přízeň lepší než stříbro a zlato. ²Bohatý a chudý potkávají se, učitel obou jest Hospodin. ³Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí předce jdouce, těžkosti docházejí. ⁴Pokory a bázně Hospodinovy odplata jest bohatství a sláva i život. ⁵Trní a osídla jsou na cestě převrácené; kdož ostříhá duše své, vzdálí se od nich. ⁶Vyučuj mladého podlé způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní. ⁷Bohatý nad chudými panuje, a vypůjčující bývá služebníkem toho, jenž půjčuje. ⁸Kdo rozsívá nepravost, žítí bude trápení; prut zajisté prchlivosti jeho přestane. ⁹Oko dobrotivé, onoť požeňáno bude; nebo udílí z chleba svého chudému.

¹⁰Vyvrz posměvače, a odejdet svada, anobř přestane svár a lehkost. ¹¹Kdo miluje čistotu srdce, a v čích rtech jest příjemnost, takového král přítelem bývá. ¹²Oči Hospodinovy ostříhají umění, ale snažností ošemetného převrací. ¹³Říká lenoch: Lev jest vně, naprostřed ulic byl bych zabit. ¹⁴Jáma hluboká ústa postranních; ten, na kohož se hněvá Hospodin, vpadne tam. ¹⁵Bláznovství přivázáno jest k srdci mladého, ale metla kázně vzdálí je od něho. ¹⁶Kdo utiská nuzného, aby rozmnožil své, a dává bohatému, jistotně bude v nouzi. ¹⁷Nakloň ucha svého, a slyš slova moudrých, a mysl svou přilož k učení mému. ¹⁸Nebo to bude utěšenou věcí, jestliže je složíš v srdci svém, budou-li spolu nastrojena ve rtech tvých. ¹⁹Aby bylo v Hospodinu doufání tvé, oznamujit to dnes. I ty také ostříhej toho. ²⁰Zdaližt jsem nenapsal znamenitých věcí z strany rad a umění, ²¹Ať bych v známost uvedl jistotu řečí pravých, tak abys vynášeti mohl slova pravdy těm, kteříž by k tobě poslali? ²²Nelup nuzného, proto že nuzný jest, aniž potírej chudého v bráně. ²³Nebo Hospodin povede při jejich, a vydře duši těm, kteříž vydírají jim. ²⁴Nebývej přítelem hněvivého, a s mužem prchlivým neobcuj, ²⁵Abys se nenaučil stezkám jeho, a nevlozil osídla na duši svou. ²⁶Nebývej mezi rukojměmi, mezi slibujícími za dluhy. ²⁷Nemáš-li, čím bys zaplatil, proč má kdo bráti lůže tvé pod tebou? ²⁸Nepřenášej mezníku starodávniho, kterýž učinili otcové tvoji. ²⁹Vídáš-li, že muž snažný v díle svém před králi stává? Nestává před nepatrnými.

23Když sedneš k jídlu se pánem, pilně šetř, co jest před tebou. ²Jinak vrazil bys nůž do hrdla svého, byl-li bys lakotný. ³Nežádej lahůdek jeho, nebo jsou pokrm oklamavatelny. ⁴Neusiluj, abys zbohatl; od opatrnosti své přestaň. ⁵K bohatství-liž bys obrátil oči své? Poněvadž v náhle mizí; nebo sobě zdělalo křídla podobná orličím, a zaletuje k nebi. ⁶Nejez chleba člověka závistivého, a nežádej lahůdek jeho. ⁷Nebo jak on sobě tebe váží v mysli své, tak ty pokrmu toho. Díť: Jez a pí, ale srdce jeho není s tebou. ⁸Skyvu svou, kterouž jsi snědl, vyvrátíš, a zmaříš slova svá utěšená. ⁹Před bláznem nemluv, nebo pohrdne opatrností řečí tvých. ¹⁰Nepřenášej mezníku starodávniho, a na pole sirotků nevcházej. ¹¹Silný jest zajisté ochránce jejich; onť povede při jejich proti tobě. ¹²Zaveď k učení mysl svou, a uši své k řečem umění. ¹³Neodjímej od mladého kázně; nebo umrskáš-li jej metlou, neumřet. ¹⁴Ty metlou jej mrskávej, a tak duši jeho z pekla vytrheš. ¹⁵Synu můj, bude-li moudré srdce tvé, veseliti se bude srdce mé všelijak ve mně; ¹⁶A plésati budou ledví má, když mluvíti budou rtové tvoji pravé věci. ¹⁷Nechť nezávidí srdce tvé hříšníkovi, ale raději choď v bázni Hospodinově celý den. ¹⁸Nebo poněvadž jest odplata, naděje tvá nebude podřtata. ¹⁹Slyš ty, synu můj, a buď moudrý, a naprav na cestu srdce své. ²⁰Nebývej mezi pijány vína, ani mezi žráči masa. ²¹Nebo opilec a žráč zchudne, a ospálnivost v hadry oblačí. ²²Poslouchej otce svého, kterýž tě zplodil, aniž pohrdej

matkou svou, když se zstará. ²³Pravdy nabud, a neprodávej jí, též moudrosti, umění a rozumnosti. ²⁴Náramně bývá potěšen otec spravedlivého, a ten, kdož zplodil moudrého, veselí se z něho. ²⁵Nechat se tedy veselí otec tvůj a matka tvá, a ať plěše rodička tvá. ²⁶Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé cest mých ať ostříhají. ²⁷Nebo nevěstka jest jáma hluboká, a studnice těsná žena cizí. ²⁸Onať také jako loupežník úklady činí, a zoufalce na světě rozmnožuje. ²⁹Komu běda? komu ouvech? komu svady? komu křik? komu rány darmo? komu červenost očí? ³⁰Těm, kteříž se zdržují na víně; těm, kteříž chodí, aby vyhledali strojené víno. ³¹Nehleď na víno rdící se, že vydává v koflíku záři svou, a přímo vyskakuje. ³²Naposledy jako had uštípne, a jako štír uškne. ³³Oči tvé hleděti budou na cizí, a srdce tvé mluvíti bude převrácené věci, ³⁴A budeš jako ten, kterýž spí u prostřed moře, a jako ten, kterýž spí na vrchu sloupu bárky. ³⁵Díš: Zbili mne, a nestonal jsem, tloukli mne, a nečil jsem; když procítím, dám se zase v to.

24Nenásleduj lidí zlých, aniž žádej bývati s nimi. ²Nebo o zhoubě přemýšlí srdce jejich, a rtové jejich o trápení mluví. ³Moudrostí vzdělán bývá dům, a rozumností upevněn. ⁴Skrze umění zajisté pokojové naplnění bývají všelijakým zbožím drahým a utěšeným. ⁵Muž moudrý jest silný, a muž umělý přidává síly. ⁶Nebo skrze rady opatrné svedeš bitvu, a vysvobození skrze množství rádců. ⁷Vysoké jsou bláznu moudrosti; v bráně neotevře úst svých. ⁸Kdo myslí zle činiti, toho nešlechtným nazovou. ⁹Zlé myšlení blázna jest hřích, a ohavnost lidská posměvač. ¹⁰Budeš-li se lenovati ve dni ssoužení, špatná bude síla tvá. ¹¹Vytrhuj jaté k smrti; nebo od těch, ješto se chýlí k zabití, což bys se zdržel? ¹²Díš-li: Aj, nevěděli jsme o tom: zdaliž ten, jenž zpytuje srdce, nerozumí, a ten, kterýž jest strážce duše tvé, nezná, a neodplatí každému podlé skutků jeho? ¹³Synu můj, jez med, nebo dobrý jest, a plást sladký dásním tvým. ¹⁴Tak umění moudrosti duši tvé. Jestliže ji najdeš, onať bude mzda, a naděje tvá nebude vyřtata. ¹⁵Nečiniž úkladů, ó bezbožníče, přibytku spravedlivého, a nekaz odpočinutí jeho. ¹⁶Nebo ač sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává, bezbožníci pak padají ve zlém. ¹⁷Když by padl nepřítel tvůj, neraduj se, a když by klesl, nechat neplěše srdce tvé, ¹⁸Abys snad nepopatřil Hospodin, a nelíbilo by se to jemu, a odvrátil by od něho hněv svůj. ¹⁹Nehněvej se příčinou zlostníků, aniž následuj bezbožných. ²⁰Nebo zlý nebude míti odplaty; svíce bezbožných zhasne. ²¹Boj se Hospodina, synu můj, i krále, a k neustavičným se nepřiměšuj. ²²Nebo v náhle nastane bída jejich, a pomstu obou těch kdo zná? ²³Také i toto moudrým náleží: Přijímati osobu v soudu není dobré. ²⁴Toho, kdož říká bezbožnému: Spravedlivý jsi, klnouti budou lidé, a v ošklivost jej vezmou národové. ²⁵Ale kteříž kárají, budou potěšeni, a přijde na ně požehnání dobrého. ²⁶Bude líbati rty toho, kdož mluví slova pravá. ²⁷Nastroj vně dílo své, a sprav je sobě na poli; potom také vystavíš dům svůj. ²⁸Nebývej svědkem

všetečným proti bližnímu svému, aniž lahodně namlouvej rty svými. ²⁹Neříkej: Jakž mi učinil, tak mu učiním; odplatím muži tomu podle skutku jeho. ³⁰Přes pole muže lenivého šel jsem, a přes vinici člověka nemoudrého, ³¹A aj, porostlo všudy trnům, přikryly všecko kopřivy, a ohrada kamenná její byla zbořená. ³²A vida to, posoudil jsem toho; vida, vzal jsem to k výstraze. ³³Maličko prospíš, maličko zdřímeš, maličko složíš ruce, abys poležel, ³⁴V tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný.

25 Jaké i tato jsou přísloví Šalomounova, kteráž shromáždili muži Ezechiáše, krále Judského: ²Sláva Boží jest skrývati věc, ale sláva králů zpytovati věc. ³Vysokosti nebes, a hlubokosti země, a srdce králů není žádného vystižení. ⁴Jako když bys odjal trůsku od stříbra, ukáže se slevači nádoba čistá: ⁵Tak když odejmeš bezbožného od obličejů králova, tedy utvrzen bude v spravedlnosti trůn jeho. ⁶Nestavěj se za znamenitého před králem, a na místě velikých nestůj. ⁷Nebo lépe jest, aťby řečeno bylo: Vstup sem, nežli abys snižen byl před knížetem; což vídávají oči tvé. ⁸Nevcházej v svár kvapně, tak abys naposledy něčeho se nedopustil, kdyby tě zahanbil bližní tvůj. ⁹Srovnej při svou s bližním svým, a tajné věci jiného nevyjevuj, ¹⁰Aťby lehkosti nečinil ten, kdož by to slyšel, až by i zlá pověst tvá nemohla jíti nazpět. ¹¹Jablka zlatá s řezbami stříbrnými jest slovo propověděné případně. ¹²Náušnice zlatá a ozdoba z ryzího zlata jest trestatel moudrý u toho, jenž poslouchá. ¹³Jako studenost sněžná v čas žně, tak jest posel věrný těm, kteříž jej posílají; nebo duši pánů svých očerstvuje. ¹⁴Jako oblakové a vítr bez deště, tak člověk, kterýž se chlubí darem lživým. ¹⁵Snášelivostí nakloněn bývá vývoda, a jazyk měkký láme kosti. ¹⁶Nalezneš-li med, jez, pokudž by dosti bylo tobě, abys snad nasycen jsa jím, nevrátil ho. ¹⁷Zdržuj nohu svou od domu bližního svého, aby syt jsa tebe, neměl tě v nenávisti. ¹⁸Kladivo a meč a střela ostrá jest každý, kdož mluví falešné svědectví proti bližnímu svému. ¹⁹Zub vyložený a noha vytknutá jest doufání v převráceném v den úzkosti. ²⁰Jako ten, kdož svláčí oděv v čas zimy, a ocet lije k sanitru, tak kdož zpívá písničky srdci smutnému. ²¹Jestliže by lačněl ten, jenž tě nenávidí, nakrm jej chlebem, a zíznil-li by, napoj jej vodou. ²²Nebo uhlí řeřavé shromáždíš na hlavu jeho, a Hospodin odplatí tobě. ²³Vítr púlnoční zplozjuje dešť, a tvář hněvivá jazyk tajně utrhuje. ²⁴Lépe jest bydli v koutě na střeše, nežli s ženou svárliou v domě společném. ²⁵Voda studená duši ustalé jest novina dobrá z země daleké. ²⁶Studnice nohami zakalená a pramen zkažený jest spravedlivý z místa svého před bezbožným vystrčený. ²⁷Jísti mnoho medu není dobře; tak zpytování slávy jejich není slavné. ²⁸Město rozbořené beze zdi jest muž, kterýž nemá moci nad duchem svým.

26 Jako sníh v létě, a jako déšť ve žni, tak nepřipadá na blázna čest. ²Jako vrabec přenáší se, a vlaštovice létá,

tak zlořečení bez příčiny nedojde. ³Bič na koně, uzda na osla, a kyj na hřbet blázna. ⁴Neodpovídej bláznů podlé bláznovství jeho, abys i ty jemu nebyl podobný. ⁵Odpověz bláznů podlé bláznovství jeho, aby sám u sebe nebyl moudrý. ⁶Jako by nohy osekal, bezpráví se dopouští ten, kdož svěřuje poselství bláznů. ⁷Jakož nejednostejní jsou hnátové kulhavého, tak řeč v ústech bláznů. ⁸Jako vložití kámen do praku, tak jest, když kdo ctí blázna. ⁹Trn, kterýž se dostává do rukou opilého, jest přísloví v ústech bláznů. ¹⁰Veliký pán stvořil všecko, a dává odplatu bláznů, i odměnu přestupníkům. ¹¹Jakož pes navracuje se k vývrátku svému, tak blázen opětuje bláznovství své. ¹²Spatřil-li bys člověka, an jest moudrý sám u sebe, naděje o bláznů lepší jest než o takovém. ¹³Ríká lenoch: Lev lýtý jest na cestě, lev jest v ulici. ¹⁴Dvěře se obracejí na stežejích svých, a lenoch na lůži svém. ¹⁵Schovává lenivý ruku svou za řadra; těžko mu vztáhnouti ji k ústům svým. ¹⁶Moudřejší jest lenivý u sebe sám, nežli sedm odpovídajících s soudem. ¹⁷Psa za uši lapá, kdož odcházej, hněvá se ne v své při. ¹⁸Jako nesmyslný vypouští jiskry a šípy smrtelné, ¹⁹Tak jest každý, kdož oklamává bližního, a říká: Zdaž jsem nežertoval? ²⁰Když není dřev, hasne oheň; tak když nebude klevetníka, utichne svár. ²¹Uhel mrtvý k roznicení, a drva k ohni, tak člověk svárliivý k roznicení svady. ²²Slova utrhače jako ubitých, ale však sstupují do vnitřnosti života. ²³Stříbrná trůska roztažená po střepě jsou rtové protivní a srdce zlé. ²⁴Rty svými za jiného se staví ten, jenž nenávidí, ale u vnitřnosti své skládá lest. ²⁵Když se ochotný ukáže řečí svou, nevěř mu; nebo sedmera ohavnost jest v srdci jeho. ²⁶Přikrývána bývá nenávist chytře, ale zlost její zjevna bývá v shromáždění. ²⁷Kdo jámu kopá, do ní upadá, a kdo valí kámen, na něj se obrací. ²⁸Člověk jazyka ošemetného v nenávisti má ponížené, a ústy úlisnými způsobuje pád.

27 Nechlub se dnem zítřejším, nebo nevíš, coť ten den přinese. ²Nechať tě chválí jiní, a ne ústa tvá, cizí, a ne rtové tvoji. ³Tíž má kamen, a váhu písek, ale hněv blázna těžší jest nad to obé. ⁴Ukrutnatě věc hněv a prudká prchlivost, ale kdo ostojí před závistí? ⁵Lepší jest domlouvání zjevné, než milování tajné. ⁶Bezpečnější rány od přítele, než lahodná líbání nenávidícího. ⁷Duše sytá pohrdá i medem, ale duši lačné každá hořkost sladká. ⁸Jako pták zaletuje od hnízda svého, tak muž odchází od místa svého. ⁹Mast a kadění obveseluje srdce; tak sladkost přítele víc než rada vlastní. ¹⁰Přítele svého a přítele otce svého neopouštěj, a do domu bratra svého nechod v čas bídy své; lepší jest soused blízký, než bratr daleký. ¹¹Bud moudrý, synu můj, a obvesel srdce mé, ať mám co odpověditi tomu, kdož mi utrhá. ¹²Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí předce jdouce, těžkosti docházejí. ¹³Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a od toho, kdo za cizozemku slíbil, základ jeho. ¹⁴Tomu, kdož dobrořečí příteli svému hlasem velikým, ráno vstává, za zlořečení počteno bude. ¹⁵Kapání ustavičné v čas přívalu, a žena svárliivá rovní jsou sobě; ¹⁶Kdož

ji schovává, schovává vítr, a jako mast v pravici voněti bude. ¹⁷Železo železem se ostří; tak muž zostříje tvář přítele svého. ¹⁸Kdo ostříhá fíku, jídá ovoce jeho; tak kdo ostříhá pána svého, poctěn bude. ¹⁹Jakož u vodě tvář proti tváři se ukazuje, tak srdce člověka člověku. ²⁰Propast a zahynutí nebývají nasyceni, tak oči člověka nasytiti se nemohou. ²¹Teglík stříbra a pec zlata zkušuje, tak člověka pověst chvály jeho. ²²Bys blázna i v stupě mezi krupami píchem zopíchal, neodejde od něho bláznovství jeho. ²³Pilně přihlídej k dobytku svému, pečuj o stáda svá. ²⁴Nebo ne na věky trvá bohatství, ani koruna do pronárodu. ²⁵Když zroste tráva, a ukazuje se bylina, tehď až se shromažďuje seno s hor. ²⁶Beránkové budou k oděvu tvému, a záplata pole kozelci. ²⁷Nadto dostatek mléka kozího ku pokrmu tvému, ku pokrmu domu tvého, a živnosti děvek tvých.

28Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní, ale spravedliví jako mladý lev smělí jsou. ²Pro přestoupení země mnoho knížat jejich, ale pro člověka rozumného a umělého trvánlivé bývá panování. ³Muž chudý, kterýž utiská nuzné, podoben jest přívalu zachvacujícímu, za čímž nebývá chleba. ⁴Kterí opouštějí zákon, chválí bezbožného, ale kteříž ostříhají zákona, velmi jsou jim na odpor. ⁵Lidé zlí nesrozumívají soudu, ti pak, kteříž hledají Hospodina, rozumějí všemu. ⁶Lepší jest chudý, kterýž chodí v upřímnosti své, než převrácený na kterékoli cestě, ačkoli jest bohatý. ⁷Kdo ostříhá zákona, jest syn rozumný; kdož pak s žráči tovaryš, hanbu činí otci svému. ⁸Kdo rozmnožuje statek svůj lichvou a úrokem, shromažďuje tomu, kdož by jej z milosti chudým rozděloval. ⁹Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i modlitba jeho jest ohavností. ¹⁰Kdo zavodí upřímné na cestu zlou, do jámy své sám vpadne, ale upřímní dědičně obdrží dobré. ¹¹Moudrý jest u sebe sám muž bohatý, ale chudý rozumný vystihá jej. ¹²Když plésají spravedliví, velmi to pěkně sluší; ale když povstávají bezbožní, vyhledáván bývá člověk. ¹³Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde. ¹⁴Blahoslavený člověk, kterýž se strachuje vždycky; ale kdož zatvrzuje srdce své, upadne ve zlé. ¹⁵Lev řvoucí a nedvěd hladovitý jest panovník bezbožný nad lidem nuzným. ¹⁶Kníže bez rozumu bývá veliký dráč, ale kdož v nenávisti má mrzký zisk, prodlí dnů. ¹⁷Člověka, kterýž násilí činí krvi lidské, ani nad jamou, když utíká, žádný ho nezadrží. ¹⁸Kdo chodí upřímně, zachován bude, převrácený pak na kterékoli cestě padne pojednou. ¹⁹Kdo dělá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahalečů, nasycen bývá chudobou. ²⁰Muž věrný přispoří požehnání, ale kdož chvátá zbohatnouti, nebývá bez viny. ²¹Přijímatí osobu není dobré; nebo mnohý pro kus chleba nepravě činí. ²²Člověk závistivý chvátá k statku, nic nevěda, že nouze na něj přijde. ²³Kdo domlouvá člověku, potom spíše milost nalézá nežli ten, kterýž lahodí jazykem. ²⁴Kdo loupí otce svého a matku svou, a říká, že to není žádný hřích, tovaryš jest vražedníka. ²⁵Vysokomyslný

vzbuzuje svár, ale kdo doufá v Hospodina, hojnost míti bude. ²⁶Kdo doufá v srdce své, blázen jest; ale kdož chodí moudře, pomůže sobě. ²⁷Kdo dává chudému, nebude míti žádného nedostatku; kdož pak zakrývá oči své, bude míti množství zlořečení. ²⁸Když povstávají bezbožní, skrývá se člověk; ale když hynou, rozmnožují se spravedliví.

29Člověk, kterýž často kárán bývá, zatvrzuje šíji, rychle potřín bude, tak že neprospěje žádné lékařství. ²Když se množí spravedliví, veselí se lid; ale když panuje bezbožník, vzdychá lid. ³Muž, kterýž miluje moudrost, obveseluje otce svého; ale kdož se přitovaryšuje k nevěstkám, mrhá statek. ⁴Král soudem upevňuje zemi, muž pak, kterýž bere dary, boří ji. ⁵Člověk, kterýž pochlebuje příteli svému, rozprostírá síť před nohama jeho. ⁶Výstupek bezbožného jest jemu osídlem, spravedlivý pak prospěje a veselí se. ⁷Spravedlivý vyrozumívá při nuzných, ale bezbožník nemá s to rozumnosti ani umění. ⁸Muži posměvači zavozují město, ale moudří odvracují hněv. ⁹Muž moudrý, kterýž se nesnadní s mužem bláznivým, buď že se pohne, buď že se směje, nemá pokoje. ¹⁰Vražedníci v nenávisti mají upřímného, ale upřímní pečují o duši jeho. ¹¹Všecken duch svůj vypouští blázen, ale moudrý na potom zdržuje jej. ¹²Pána toho, kterýž rád poslouchá slov lživých, všickni služebníci jsou bezbožní. ¹³Chudý a dráč potkávají se, obou dvou však oči osvěcuje Hospodin. ¹⁴Krále toho, kterýž soudí právě nuzné, trůn na věky bývá utvrzen. ¹⁵Metla a kárání dává moudrost, ale dítě sobě volné k hanbě přivodí matku svou. ¹⁶Když se rozmnožují bezbožní, rozmnožuje se převrácenost, a však spravedliví spatřují pád jejich. ¹⁷Tresci syna svého, a přineset odpočinutí, a způsobí rozkoš duši tvé. ¹⁸Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid; kdož pak ostříhá zákona, blahoslavený jest. ¹⁹Slovy nebývá napraven služebník; nebo rozuměje, však neodpoví. ²⁰Spatřil-li bys člověka, an jest kvapný v věcech svých, lepší jest naděje o bláznů, než o takovém. ²¹Kdo rozkošně chová z dětinství služebníka svého, naposledy bude syn. ²²Člověk hněvivý vzbuzuje svár, a prchlivý mnoho hřeší. ²³Pýcha člověka snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje slávy. ²⁴Kdo má spolek s zlodějem, v nenávisti má duši svou; zlořečení slyší, však neoznámí. ²⁵Strašlivý člověk klade sobě osídlo, ale kdo doufá v Hospodina, bývá povýšen. ²⁶Mnozí hledají tváři pánů, ještě od Hospodina jest soud jednoho každého. ²⁷Ohavností spravedlivým jest muž nepravý, ohavností pak bezbožnému, kdož upřímně kráčí.

30Slova Agura, syna Jáke. Sepsání řečí muže toho k Itielovi, k Itielovi a Uchalovi. ²Jistě žet jsem hloupější nad jiné, tak že rozumnosti člověka obecného nemám, ³Aniž jsem se naučil moudrosti, a umění svatých neumím. ⁴Kdo vstoupil v nebe, i sstoupil? Kdo sebral vítr do hrstí svých? Kdo shrnul vody v roucho své? Kdo upevnil všechny končiny země? Které jméno jeho, a jaké jméno syna jeho, víš-li? ⁵Všeliká výmluvnost Boží přечиštěná jest; onť jest štít doufajících

v něho. ⁶Nepřidávej k slovům jeho, aby tě nekáral, a byl bys ve lži postižen. ⁷Dvou věcí žádám od tebe, neoslýchejž mne, prvé než umru: ⁸Marnost a slovo lživé vzdal ode mne, chudoby neb bohatství nedávej mi, živ mne pokrmem vedlé potřeby mé, ⁹Abych snad nasycen jsa, tě nezapřel, a neřekl: Kdo jest Hospodin? a bych zchudna, nekradl, a nebral naprázdno jména Hospodina Boha svého. ¹⁰Nesoč na služebníka před pánem jeho, aťby nezlořečil, a ty abys nehrěšil. ¹¹Jest pokolení, kteréž otci svému zlořečí, a matce své nedobrořečí. ¹²Jest pokolení čisté samo u sebe, ačkoli od nečistot svých není obmyto. ¹³Jest pokolení, jehož vysoké jsou oči, a víčka jeho jsou vyzdvížená. ¹⁴Jest pokolení, jehož zubové jsou mečové, a třenovní zubové jeho nožové, k zírání chudých na zemi a nuzných na světě. ¹⁵Pijavice má dvě dcery říkající: Dej, dej. Tři věci nebývají nasyceny, anobř čtyry, kteréž nikdy neřeknou: Dosti: ¹⁶Peklo a život neplodné, země též nebývá nasycena vodou, a oheň neříká: Dosti. ¹⁷Oko, kteréž se posmívá otci, a pohrdá poslušenstvím matky, vyklubí krkavci potoční, aneb snědí je orličata. ¹⁸Tři tyto věci skryty jsou přede mnou, nýbrž čtyry, kterýchž neznám: ¹⁹Cesty orlice v povětrí, cesty hada na skále, cesty lodí u prostřed moře, a cesty muže při panně. ²⁰Takováž jest cesta ženy cizoložné: Jí, a utře ústa svá, a dí: Nepáchala jsem nepravosti. ²¹Podě třmi věcmi pohybuje se země, anobř pod čtyřmi, jichž nemůž snésti: ²²Pod služebníkem, když kraluje, a bláznem, když se nasytí chleba; ²³Pod omrzalou, když se vdá, a děvkou, když dědičkou bývá paní své. ²⁴Čtyry tyto věci jsou malé na zemi, a však jsou moudřejší nad mudrce: ²⁵Mravenci, lid nesilný, kteříž však připravují v létě pokrm svůj; ²⁶Králíkové, lid nesilný, kteříž však stavějí v skále dům svůj; ²⁷Krále nemájí kobyly, a však vycházejí po houfích všeky; ²⁸Pavouk rukama dělá, a bývá na palácích královských. ²⁹Tři tyto věci udatně vykračují, anobř čtyry, kteréž zmužile chodí: ³⁰Lev nejsilnější mezi zvířaty, kterýž neustupuje před žádným; ³¹Přepásaný na bedrách kůň neb kozel, a král, proti němuž žádný nepovstává. ³²Jestliže jsi bláznil, vynášeje se, a myslil-lis zle, ruku na ústa polož. ³³Kdo tluče smetanu, stlouká máslo, a stiskání nosu vyvodí krev, tak popouzení k hněvu vyvodí svár.

31 Slova prorocství Lemuele krále, kterýmž vyučovala jej matka jeho. ²Co dí, synu můj, co, synu života mého? Co, řku, dí, synu slibů mých? ³Nedávej ženám síly své, ani cest svých těm, kteréž k zahynutí přivedí krále. ⁴Ne králům, ó Lemueli, ne králům náleží píti víno, a ne pánům žádost nápoje opojného, ⁵Aby pije, nezapomněl na ustanovení, a nezměnil pře všech lidí ssouzených. ⁶Dejte nápoj opojný hynoucímu, a víno těm, kteříž jsou truchlivého ducha, ⁷Ať se napije, a zapomene na chudobu svou, a na trápení své nezpomíná více. ⁸Otevři ústa svá za němého, v při všech oddaných k smrti, ⁹Otevři, řku, ústa svá, suď spravedlivě, a veď při chudého a nuzného. ¹⁰Ženu statečnou kdo nalezne? Nebo daleko nad perly cena její. ¹¹Dověřuje

se jí srdce muže jejího; nebo tu kořistí nebude nedostatku. ¹²Dobře činí jemu a ne zle, po všeky dny života svého. ¹³Hledá pilně vlny a lnu, a dělá šťastně rukama svýma. ¹⁴Jest podobná lodi kupecké, zdaleka přiváží pokrm svůj. ¹⁵Kterážto velmi ráno vstávajíc, dává pokrm čeledi své, a podíl náležitý děvkám svým. ¹⁶Rozsuzuje pole, a ujímá je; z výdělku rukou svých štěpuje i vinici. ¹⁷Přepasuje silou bedra svá, a zsiluje ramena svá. ¹⁸Zakouší, jak jest užitečné zaměstnání její; ani v noci nehasne svíce její. ¹⁹Rukama svýma sahá k kuželi, a prsty svými drží vřetenou. ²⁰Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nuznému. ²¹Nebojí se za čeled svou v čas sněhu; nebo všecka čeled její oblácí se v roucho dvojnásobní. ²²Koberce dělá sobě z kmentu, a z zlatohlavu jest oděv její. ²³Patrný jest v branách manžel její, když sedá s staršími země. ²⁴Plátno drahé dělá, a prodává; též i pasy prodává kupci. ²⁵Síla a krása oděv její, nestará se o časy potomní. ²⁶Ústa svá otvírá k moudrosti, a naučení dobrotivosti v jazyku jejím. ²⁷Spatřuje obcování čeledi své, a chleba zahálky nejí. ²⁸Povstanouce synové její, blahoslaví ji; manžel její také chválí ji, ²⁹Říkaje: Mnohé ženy statečně sobě počínaly, ty pak převyšuješ je všeky. ³⁰Oklamavatelná jest příjemnost a marná krása; žena, kteráž se bojí Hospodina, tať chvále na bude. ³¹Dejtež takové z ovoce rukou jejich, a nechať ji chválí v branách skutkové její.

Kazatel

1 Slova kazatele syna Davidova, krále v Jeruzalémě. **2** Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, marnost nad marnostmi, a všechno marnost. **3** Jaký užitek má člověk ze všelijaké práce své, kterouž vede pod sluncem? **4** Věk pomíjí, a jiný věk nastává, ačkoli země na věky trvá. **5** Vychází slunce, i zapadá slunce, a k místu svému chvátá, kdež vychází. **6** Jde ku poledni, a obrací se na půlnoci, sem i tam se toče, chodí vítr, a okolky svými navracuje se vítr. **7** Všecky řeky jdou do moře, a však se moře nepřepĺňuje; do místa, do něhož tekou řeky, navracují se, aby zase odtud vycházely. **8** Všecky věci jsou plně zaneprázdnění, aniž může člověk vymluviti; nenasytí se oko hleděním, aniž se naplní ucho slyšením. **9** Což bylo, jest to, což býti má; a což se nyní děje, jest to, což se dítí bude; aniž jest co nového pod sluncem. **10** Jest-liž jaká věc, o níž by říci mohl: Pohleď, toť jest cosi nového? Ano již to bylo před věky, kteříž byli před námi. **11** Není paměti prvních věcí, aniž také potomních, kteréž budou, památka zůstane u těch, jenž potom nastanou. **12** Já kazatel byl jsem králem nad Izraelem v Jeruzalémě, **13** A přiložil jsem mysl svou k tomu, jak bych vyhledati a vystihnouti mohl rozumností svou všechno to, což se děje pod nebem. (Takové bídné zaměstknání dal Bůh synům lidským, aby se jím bědovali.) **14** Viděl jsem všecky skutky, dějící se pod sluncem, a aj, všechno jest marnost a trápení ducha. **15** Což křivého jest, nemůže se zpřímiti, a nedostatkové nemohou sečtení býti. **16** Protož tak jsem myslil v srdci svém, řka: Aj, já zvelebil jsem a rozšířil moudrost nade všecky, kteříž byli přede mnou v Jeruzalémě, a srdce mé dosáhlo množství moudrosti a umění. **17** I přiložil jsem mysl svou, abych poznal moudrost a umění, nemoudrost i bláznovství, ale shledal jsem, že i to jest trápení ducha. **18** Nebo kde jest mnoho moudrosti, tu mnoho hněvu; a kdož rozmnožuje umění, rozmnožuje bolest.

2 Řekl jsem opět srdci svému: Nuže nyní zkusím tě v veselí, uživejž tedy dobrých věcí. A hle, i to marnost. **2** Smíchu jsem řekl: Blázníš, a veselí: Co to děláš? **3** Přemýšloval jsem v srdci svém, abych povoloval u víně tělu svému, srdce však své spravuje moudrostí, a přídržel se bláznovství dotud, až bych zkusil, co by lepšího bylo synům lidským, aby činili pod nebem v počtu dnů života svého. **4** Veliké jsem skutky činil, vystavěl jsem sobě domy, štípil jsem sobě vi-

nice. **5** Vzdělal jsem sobě zahrady a štěpnice, a štípil jsem v nich stromy všelijakého ovoce. **6** Nadělal jsem sobě rybníků, abych svlažoval jimi les plodící dříví. **7** Najednal jsem sobě služebníků a děvek, a měl jsem čeled v domě svém; k tomu i stáda skotů a bravů veliká měl jsem nade všechny, kteříž byli přede mnou v Jeruzalémě. **8** Nahromáždil jsem sobě také stříbra a zlata a klínůtů od králů a krajin; způsobil jsem sobě zpěváky a zpěvákyně i jiné rozkoše synů lidských a nástroje muzické rozličné. **9** A tak velikým jsem učiněn, a zrostl jsem nade všecky, kteříž přede mnou byli v Jeruzalémě; nadto moudrost má zůstávala při mně. **10** A čehožkoli žádaly oči mé, nezbránil jsem jim, aniž jsem zbraňoval srdci svému jakého veselí; srdce mé zajisté veselilo se ze vši práce mé, a to byl podíl můj ze vši práce mé. **11** Ale jakž jsem se ohlédl na všecky skutky své, kteréž činily ruce mé, a na práci úsilně vedenou, a aj, všechno marnost a trápení ducha, a že nic není užitečného pod sluncem. **12** Pročež obrátil jsem se, abych spatřoval moudrost a nemoudrost, i bláznovství. (Nebo co by člověk spravil, chtěje následovati krále? To, což již jiní spravili.) **13** I viděl jsem, že jest užitečnější moudrost než bláznovství, tak jako jest užitečnější světlo nežli temnost. **14** Moudrý má oči v hlavě své, blázen pak ve tmách chodí; a však poznal jsem, že jednostejné příhody všechněm se přiházejí. **15** Protož jsem řekl v srdci svém: Máliť mi se tak dítí, jako se děje bláznů, pročž jsem tedy moudrostí předčil? A tak řekl jsem v srdci svém: I to jest marnost. **16** Nebo není památka moudrého jako i blázna na věky, proto že to, což nyní jest, ve dnech budoucích všechno v zapomenutí přichází, a že jakož umírá moudrý, tak i blázen. **17** Pročež mrzí mne tento život; nebo semi nelíbí nic, což se děje pod sluncem, poněvadž všecky věci jsou marnost a trápení ducha. **18** Ano mrzí mne i všechna práce má, kterouž jsem vedl pod sluncem proto že jí zanechatí musím člověku, kterýž bude po mně. **19** A kdo ví, bude-li moudrý, či blázen? A však panovati bude nade vši prací mou, kterouž jsem vedl, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem. A i to marnost. **20** I přišel jsem na to, abych pochybil v srdci svém o vši práci, kterouž jsem konal, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem. **21** Mnohý zajisté člověk pracuje moudře, uměle a spravedlivě, a však jinému, kterýž nepracoval o tom, nechává toho za podíl jemu, ješto i to jest marnost a bídná věc. **22** Nebo co má člověk ze vši práce své a z kvalitování srdce svého, kteréž snáší pod sluncem,

²³Poněvadž všickni dnové jeho bolestní, a zaměstknání jeho hněv, tak že ani v noci neodpočívá srdce jeho? A i to marnost. ²⁴Zdaliž není to chvalitebné při člověku, jísti a pít, a učiniti životu svému pohodlí z práce své? Ač i to také viděl jsem, že z ruky Boží pochází. ²⁵Nebo kdož by jísti a užívatí měl toho nežli já? ²⁶Člověku zajisté, kterýž se líbí jemu, dává moudrost, umění a veselí; hříšníku pak dává trápení, aby shromažďoval a hrnul, čehož by zanechal tomu, kterýž se líbí Bohu. I to také jest marnost a trápení ducha.

3Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. ²Jest čas rození i čas umírání, čas sázení a čas vykopání, což vsazeno bývá; ³Čas mordování a čas hojení, čas boření a čas stavení; ⁴Čas pláče a čas smíchu, čas smutku a čas proskakování; ⁵Čas rozmítání kamení a čas shromažďování kamení, čas objímání a čas vzdálení se od objímání; ⁶Čas hledání a čas ztracení, čas chování a čas zavržení; ⁷Čas roztrhování a čas ssívání, čas mlčení a čas mluvení; ⁸Čas milování a čas nenávidění, čas boje a čas pokoje. ⁹Co tedy má ten, kdo práci vede, z toho, o čemž pracuje? ¹⁰Viděl jsem zaměstknání, kteréž dal Bůh synům lidským, aby se jím trápili. ¹¹Sám všecko činí uslechtilé časem svým, nýbrž i žádost světa dal v srdce jejich, aby nestihal člověk díla toho, kteréž dělá Bůh, ani počátku ani konce. ¹²Odtud seznávám, že nic lepšího nemají, než aby se veselili, a činili dobře v životě svém, ¹³Ač i to, když všeliký člověk jí a pije, a užívá dobrých věcí ze všelijaké práce své, jest dar Boží. ¹⁴Znám, že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky; nemůže se k tomu nic přidati, ani od toho co odjít. A činí to Bůh, aby se báli obličej jeho. ¹⁵To, což bylo, i nyní jest, a což bude, již bylo; nebo Bůh obnovuje to, což pominulo. ¹⁶Přesto viděl jsem ještě pod sluncem na místě soudu bezbožnost, a na místě spravedlnosti nespravedlnost. ¹⁷I řekl jsem v srdci svém: Budeť Bůh spravedlivého i bezbožného souditi; nebo tam bude čas každému předsevzetí i každému skutku. ¹⁸Řekl jsem v srdci svém o způsobu synů lidských, že jim ukázal Bůh, aby viděli, že jsou podobni hovadům. ¹⁹Případnost synů lidských a případnost hovad jest případnost jedinstevná. Jakož umírá ono, tak umírá i on, a dýchání jedinstevně všickni mají, aniž co napřed má člověk před hovadem; nebo všecko jest marnost. ²⁰Obé to jde k místu jednomu; obé jest z prachu, obé také zase navracuje se do prachu. ²¹Kdo to zná, že duch synů lidských vstupuje zhůru, a duch hovadí že sstupuje pod zemi? ²²Protož spatřil jsem, že nic není lepšího, než veseliti se člověku v skutcích svých, poněvadž to jest podíl jeho. Nebo kdo jej k tomu přivede, aby poznati mohl to, což jest budoucího po něm?

4Opět obrátiv se, i viděl jsem všeliká ssouzení, kteráž se dějí pod sluncem, a aj, slzy křivdu trpících, ješto nemají potěšitele, ani moci k vyjití z ruky těch, kteříž je ssužují, a nemají potěšitele. ²Protož já chválil jsem mrtvé, kteříž již

zemřeli, více nežli živé, kteříž jsou živi až po dnes. ³Nýbrž nad oba tyto šťastnější jest ten, kterýž ještě nebyl, a neviděl skutku zlého, dějícího se pod sluncem. ⁴Nebo spatřil jsem všelikou práci a každé dobré dílo, že jest k závistí jedněch druhým. I to také jest marnost a trápení ducha. ⁵Blázen skládá ruce své, a jí maso své, říká: ⁶Lepší jest plná hrst s odpočínutím, nežli přehrší plné s prací a trápením ducha. ⁷Opět obrátiv se, viděl jsem jinou marnost pod sluncem: ⁸Jest samotný někdo, nemaje žádného, ani syna, ani bratra, a však není konce všeliké práci jeho, ani oči jeho nemohou se nasytiti bohatství. Nepomyslí: Komu já pracuji, tak že i životu svému ujímám pohodlí? I to také jest marnost a bídné zaneprázdnění. ⁹Lépeť jest dvěma než jednomu; mají zajisté dobrý užitek z práce své. ¹⁰Nebo padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého. Běda tedy samotnému, když by padl; nebo nemá druhého, aby ho pozdvihl. ¹¹Také budou-li dva spolu ležeti, zahřeje se, ale jeden jak se zahřeje? ¹²Ovšem, jestliže by se kdo jednoho zmocniti chtěl, dva postaví se proti němu; ano trojnásobní provázek nespůsobně se přetrhne. ¹³Lepší jest dítě chudé a moudré, než král starý a blázen, kterýž neumí již ani napomenutí přijímati, ¹⁴Ačkoli z žaláře vychází, aby kraloval, nýbrž i v království svém může na chudobu přijíti. ¹⁵Viděl jsem všechny živé, kteříž chodí pod sluncem, ani se přídrželi pacholete, potomka onoho, kterýž měl kralovati místo něho. ¹⁶Nebývalo konce té vrtkosti všeho lidu, jakž toho, kterýž byl před nimi, takž ani potomci nebudou se těšiti z něho. Protož i to jest marnost a trápení ducha.

5Ostříhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a buď hotovější k slyšení nežli k dávání obětí bláznů; nebo oni neznají toho, že zle činí. ²Nebývej rychlý k mluvení, ani srdce tvé kvapně k vynášení slova před obličejem Božím, poněvadž Bůh jest na nebi, a ty na zemi; protož nechť jsou slova tvá nemnohá. ³Nebo jakož přichází sen z velikého pracování, tak hlas blázna z množství slov. ⁴Když bys učinil slib Bohu, neprodlevej ho splniti, nebo nemá lfbosti v blázních. Cožkoli slíbíš, splň. ⁵Lépe jest, abys nesliboval, než abys slibě, neplnil. ⁶Nedopouštěj ústům svým, aby k hříchu přivedla tělo tvé, aniž říkej před andělem, že to jest poblouzení. Proč máš hněvati Boha řečí svou, kterýž by na zkázu přivedl dílo rukou tvých? ⁷Nebo kdež jest mnoho snů, tu i marnosti a slova mnohá, ale ty Boha se boj. ⁸Jestliže bys nátisk chudého a zadržení soudu a spravedlnosti spatřil v krajině, nediv se té věci; nebo vyšší vysokého šetří, a ještě vyšší nad nimi. ⁹Zemský pak obchod u všech přední místo má; i král rolí slouží. ¹⁰Kdo miluje peníze, nenasytí se penězi; a kdo miluje hojnost, nebude míti užítku. I to jest marnost. ¹¹Kde jest mnoho statku, mnoho bývá i těch, kteříž jedí jej. Jakýž tedy má užitek pán jeho? Jediné, že očima svýma hledí na něj. ¹²Sladký jest sen pracovitému, jez on málo neb mnoho, ale sytost bohatého nedopouští mu spáti. ¹³Jest přebídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem: Bohatství nachované tomu,

kdož je má, k jeho zlému. ¹⁴Nebo hyne bohatství takové pro zlou správu; syn, kteréhož zplodí, nebude míti v ruce své ničeho. ¹⁵Jakž vyšel z života matky své nahý, tak zase odchází, jakž přišel, aniž čeho odnáší z práce své, což by vzal v ruku svou. ¹⁶A toť jest také přebídná věc, že rovně, jakž přišel, tak odjíti musí. Protož jaký užitek míti bude toho, že pracoval u vítr? ¹⁷K tomu, že po všecy dny své v temnostech jídal, s mnohým zůřením, nemocí a hněvem? ¹⁸Aj, toť jsem já spatřil, že dobrá a čistá jest věc jísti a píti a užívati pohodlí ze vsí práce své, kterouž kdo vede pod sluncem v počtu dnů života svého, kteréž dal jemu Bůh, nebo to jest podíl jeho; ¹⁹A že kterémukoli člověku dal Bůh bohatství a zboží, a dopustil, aby užíval jich, a bral díl svůj, a veselil se z práce své, to jest dar Boží. ²⁰Nebo nebude mnoho pamatovati na dny života svého, proto že Bůh jemu přeje veselí srdce jeho.

6 Jest bídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem, a lidem obyčejná: ²Kterému člověku dal Bůh bohatství a zboží i slávu, tak že nemá nedostatku duše jeho v ničemž, čehokoli žádá, a však nedopouští mu Bůh užívati těch věcí, ale jiný leckdos sžíře to, a toť jest marnost a bídná věc. ³Zplodil-li by kdo sto synů, a byl by živ mnoho let, jakkoli rozmnožení jsou dnové let jeho, nebyl-li život jeho nasyčen dobrými věcmi, a neměl by ani pohřbu, pravím, že šťastnější jest nedochůdce nežli on. ⁴Nebo ono v zmaření přicházejí, do temností odchází, a jméno jeho temnostmi přikryto bývá. ⁵Nýbrž ani slunce nevidá, aniž čeho poznává, a tak odpočinutí má lepší nežli onen. ⁶A byť pak byl živ dva tisíce let, a pohodlí by neužil, zdalíž k jednomu místu všickni neodcházejí? ⁷Všecka práce člověka jest pro ústa jeho, a však duše jeho nemůže se nasytiti. ⁸Nebo co má více moudrý nežli blázen? A co chudý, kterýž se umí chovati mezi lidmi? ⁹Lépe jest viděti nežli žádati, ale i to jest marnost a trápení ducha. ¹⁰Čímžkoli jest, dávno jest tím nazván, a známé bylo, že člověk býti měl, a že se nebude moci souditi s silnějším, nežli jest sám. ¹¹A poněvadž předsevzetí mnohá rozmnožují marnost, co na tom má člověk? ¹²Nebo kdo ví, co by bylo dobrého člověku v tomto životě, v počtu dnů marného života jeho, kteréž pomíjejí jako stín? Aneb kdo oznámí člověku, co se dítí bude po něm pod sluncem?

7 Lepší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den smrti než den narození člověka. ²Lépe jest jíti do domu zámotku, nežli jíti do domu hodování, pro dokonání každého člověka, a kdož jest živ, složí to v srdci svém. ³Lepší jest horlení nežli smích; nebo zůřivá tvář polepšuje srdce. ⁴Srdce moudrých v domě zámotku, ale srdce bláznů v domě veselí. ⁵Lépe jest slyšeti žehráni moudrého, nežli aby někdo poslouchal písň bláznů. ⁶Nebo jako praštění trní pod hrcem, tak smích blázna. A i to jest marnost. ⁷Ssuzování zajisté k bláznovství přivodí moudrého, a dar oslepuje srdce. ⁸Lepší jest skončení věci nežli počátek je-

jí; lepší jest dlouho čekající nežli vysokomyslný. ⁹Nebud kvapný v duchu svém k hněvu; nebo hněv v lůnu bláznů odpočívá. ¹⁰Neříkej: Čím jest to, že dnové první lepší byli nežli tito? Nebo bys se nemoudře na to vytazoval. ¹¹Dobrá jest moudrost s statkem, a velmi užitečná těm, kteříž vidí slunce; ¹²Nebo v stínu moudrosti a v stínu stříbra odpočívají. A však přednější jest umění moudrosti, přináší život těm, kdož ji mají. ¹³Hled na skutky Boží. Nebo kdo může zpřímiti to, což on zkrivil? ¹⁴V den dobrý užívej dobrých věcí, a v den zlý buď bedliv; nebo i to naproti onomu učinil Bůh z té příčiny, aby nenalezl člověk po něm ničeho. ¹⁵Všecko to viděl jsem za dnů marnosti své: Bývá spravedlivý, kterýž hyne s spravedlností svou; tolikéž bývá bezbožný, kterýž dlouho živ jest v zlosti své. ¹⁶Nebývej příliš spravedlivý, aniž buď příliš moudrý. Proč máš na zkázu přicházeti? ¹⁷Nebud příliš starostlivý, aniž bývej bláznem. Proč máš umíрати dříve času svého? ¹⁸Dobré jest, abys se onoho přidržel, a tohoto se nespouštěl; nebo kdo se bojí Boha, ujde všeho toho. ¹⁹Moudrost posiluje moudrého nad desatero knížat, kteříž jsou v městě. ²⁰Není zajisté člověka spravedlivého na zemi, kterýž by činil dobře a nehřešil. ²¹Také ne ke všechněm slovům, kteráž mluví lidé, přikládej mysli své, poněvadž nemáš dbáti, by i služebník tvůj zlořečil tobě. ²²Neboť ví srdce tvé, že jsi i ty častokrát zlořečil jiným. ²³Všeho toho zkusil jsem moudrostí, a řekl jsem: Budu moudrým, ale moudrost vzdálila se ode mne. ²⁴Což pak vzdálené a velmi hluboké jest, kdož to najíti může? ²⁵Všecko jsem přeběhl mysli svou, abych poznal a vyhledal, i vynalezl moudrost a rozumnost, a abych poznal bezbožnost, bláznovství a nemoudrost i nesmyslnost. ²⁶I našel jsem věc hořejší nad smrt, ženu, jejíž srdce tenata, a ruce její okovy. Kdož se líbí Bohu, zachován bývá od ní, ale hříšník bývá od ní jat. ²⁷Pohled, to jsem shledal, (praví kazatel), jedno proti druhému stavěje, abych našel umění, ²⁸Čeho pak přesto hledala duše má, však jsem nenalezl: Muže jednoho z tisíce našel jsem, ale ženy mezi tolika jsem nenalezl. ²⁹Obzvláště pohled i na to, což jsem našel: Že učinil Bůh člověka dobrého, ale oni následovali smyšlínek rozličných. ³⁰Kdo se může vrovhati moudrému, a kdo může vykládati všelikou věc?

8 Moudrost člověka osvěcuje obličej jeho, a nestydatost tváři jeho proměňuje. ²Ját radím: Výpovědi královské ostříhej, a však podle přísahy Boží. ³Nepospíchej odjíti od tváři jeho, aniž trvej v zpouře; nebo což by koli chtěl, učinil by. ⁴Nebo kde slovo královské, tu i moc jeho, a kdo dí jemu: Co děláš? ⁵Kdo ostříhá přikázání, nezví o ničem zlém. I čas i příčiny zná srdce moudrého. ⁶Nebo všeliké předsevzetí má čas a příčiny. Ale i to neštěstí veliké člověka se přidrží, ⁷Že neví, co budoucího jest. Nebo jak se stane, kdo mu oznámí? ⁸Není člověka, kterýž by moci měl nad životem, aby zadržel duši, aniž má moc nade dnem smrti; nemá ani brně v tom boji, aniž vysvobodí bezbožnost bezbožného. ⁹Ve všem tom viděl jsem, přiloživ mysl svou ke všemu tomu, co

se děje pod sluncem, že časem panuje člověk nad člověkem k jeho zlému. ¹⁰A tehdyž viděl jsem bezbožné pohřbené, že se zase navrátili, ale kteříž z místa svatého odešli, v zapomenutí dáni jsou v městě tom, v kterémž dobře činili. I to také jest marnost. ¹¹Nebo že ne i hned ortel dochází pro skutek zlý, protože vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci. ¹²A ačkoli hříšník činí zle na stokrát, a vždy se mu odkládá, já však vím, že dobře bude bojícím se Boha, kteříž se bojí obličejeho. ¹³S bezbožným pak nedobře se díti bude, aniž se prodlí dnové jeho; minou jako stín, proto že jest bez bázně před obličejem Božím. ¹⁴Jest marnost, kteráž se děje na zemi: Že bývají spravedliví, jimž se však vede, jako by činili skutky bezbožných; zase bývají bezbožní, kterýmž se však vede, jako by činili skutky spravedlivých. Protož jsem řekl: I to také jest marnost. ¹⁵A tak chválil jsem veselí, proto že nic nemá lepšího člověk pod sluncem, jediné aby jedl a pil, a veselil se, a že to pozůstává jemu z práce jeho ve dnech života jeho, kteréž dal jemu Bůh pod sluncem. ¹⁶A ač jsem se vydal srdcem svým na to, abych moudrost vystihnouti mohl, a vyrozuměti bídě, kteráž bývá na zemi, pro kterouž ani ve dne ani v noci nespí, ¹⁷A však viděl jsem při každém skutku Božím, že nemůže člověk vystihnouti skutku dějícího se pod sluncem. O čež pracuje člověk, vyhledati chtěje, ale nenalézá; nýbrž byt i myslil moudrý, že se doví, nebude moci nic najíti.

9Všecko to zajisté rozvažoval jsem v srdci mém, abych vysvětlil všecko to, že spravedliví a moudří, i skutkové jejich jsou v rukou Božích. Jakož milosti, tak ani nenávisti nezná člověk ze všech věcí, kteréž jsou před obličejem jeho. ²Všecko se děje jednostejně při všech; jedna a táž případnost jest spravedlivého jako bezbožného, dobrého a čistého jako nečistého, obětujícího jako toho, kterýž neobětuje, tak dobrého jako hříšníka, přísahajícího jako toho, kterýž se přísahy bojí. ³A toť jest přebídná věc mezi vším tím, což se děje pod sluncem, že případnost jednostejná jest všechněch, ovšem pak že srdce synů lidských plné jest zlého, a že bláznovství přidrží se srdce jejich, pokudž živi jsou, potom pak umírají, ⁴Ačkoli ten, kterýž tovaryší se všechněmi živými, má naději, an psu živému lépe jest nežli lvu mrtvému. ⁵Nebo živi vědí, že umřítí mají, mrtví pak nevědí nic, aniž více mají odplaty, proto že v zapomenutí přišla památka jejich. ⁶Anobř i milování jejich, i nenávist jejich, i závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na věky v žádné věci, kteráž se děje pod sluncem. ⁷Nuže tedy jez s radostí chléb svůj, a pí s veselou myslí víno své, nebo již oblibuje Bůh skutky tvé. ⁸Každého času ať jest roucho tvé bílé, a oleje na hlavě tvé nechť není nedostatku. ⁹Živ buď s manželkou, kterouž jsi zamiloval, po všechny dny života marnosti své, kterýžť dán pod sluncem po všechny dny marnosti tvé; nebo to jest podíl tvůj v životě tomto a při práci tvé, kterouž vedeš pod sluncem. ¹⁰Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podlé možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se

běřeš. ¹¹A obrátiv se, spatřil jsem pod sluncem, že nezáleží běh na rychlých, ani boj na udatných, nýbrž ani živnost na moudrých, ani bohatství na opatrných, ani přízeň na umělých, ale podlé času a příhody přichází se všechněm. ¹²Nebo tak nezná člověk času svého jako ryby, kteréž loveny bývají síti škodlivou, a jako ptáci polapeni bývají osídlem; tak zlapání bývají synové lidští v čas zlý, když na ně připadá v náhle. ¹³Také i tuto moudrost viděl jsem pod sluncem, kteráž za velikou byla u mne: ¹⁴Bylo město malé, a v něm lidí málo, k němuž přitáhl král mocný, a oběhnav je, zdělal proti němu násy veliké. ¹⁵I nalezen jest v něm muž chudý moudrý, kterýž vysvobodil to město moudrostí svou, ačkoli žádný nevzpomenul na muže toho chudého. ¹⁶Protož řekl jsem já: Lepší jest moudrost než síla, ačkoli moudrost chudého toho byla v pohrdání, a slov jeho neposlouchali. ¹⁷Slov moudrých pokojně poslouchati sluší, raději než křiku panujícího mezi blázný. ¹⁸Lepší jest moudrost než nástrojové váleční, ale nemoudrý jeden kazí mnoho dobrého.

10Muchy mrtvé nasmrazují a nakažují mast apatekářskou; tak pro moudrost a slávu vzácného maličko bláznovství zohyžďuje. ²Srdce moudrého jest po pravici jeho, ale srdce blázna po levici jeho. ³I tehdyž, když blázen cestou jde, srdce jeho nedostatek trpí; nebo všechněm znáti dává, že blázen jest. ⁴Jestliže by duch toho, jenž panuje, povstal proti tobě, neopouštěj místa svého; nebo krotkost přítrž činí hříchům velikým. ⁵Jest zlá věc, kterouž jsem viděl pod sluncem, totiž neprozřetelnost, kteráž pochází od vrchnosti, ⁶Že blázen postaven bývá v důstojnosti veliké, a bohatí že v nízkosti sedávají. ⁷Viděl jsem služebníky na koních, knížata pak, ana chodí pěšky jako služebníci. ⁸Kdo kopá jámu, upadá do ní; a kdo boří plot, uštkne jej had. ⁹Kdo přenáší kamení, urazí se jím; a kdo štípá dříví, nebezpečnoství bude míti od něho. ¹⁰Jestliže se ztupí železo, a nenabrousí-li ostří jeho, tedy síly přičiniti musí; ale mnohem lépe může to spraviti moudrost. ¹¹Uštkne-li had, než by zaklet byl, nic neprospějí slova zaklínače. ¹²Slova úst moudrého jsou příjemná, ale rtové blázna sehlcují jej. ¹³Počátek slov úst jeho jest nemoudrost, a ostatek mluvení jeho pouhé bláznovství. ¹⁴Nebo blázen mnoho mluví, ješto neví člověk ten, co budoucího jest. To zajisté, co bude po něm, kdo mu oznámí? ¹⁵Práce bláznů k ustání je přivodí, nebo neumí ani do města trefiti. ¹⁶Běda tobě, země, když král tvůj dítě jest, a knížata tvá ráno hodují. ¹⁷Blahoslavená jsi ty země, když král tvůj jest syn šlechtěných, a knížata tvá, když čas jest, jídají pro posilnění, a ne pro opilství. ¹⁸Ano pro lenost schází krov, a pro opuštění rukou kapává do domu. ¹⁹Pro obveselení strojívají hody, a víno obveseluje život, peníze pak ke všemu dopomáhají. ²⁰Ani sám u sebe králi nezlořeč, ani v skrýších pokoje svého nezlořeč mocnějšímu; nebo pták nebeský donesl by hlas ten, a to, což křídla má, vyjevilo by řeč tvou.

11 Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej. ²Dej částku sedmi aneb i osmi, nebo nevíš, co zlého bude na zemi. ³Když se naplňují oblakové, déšť na zem vydávají; a když padá dřevo na poledne aneb na půlnoci, na kterémž místo padá to dřevo, tu zůstává. ⁴Kdo šetří větru, nebude síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebude žíti. ⁵Jakož ty nevíš, která jest cesta větru, a jak rostou kosti v životě těhotné, tak neznáš díla Božího, kterýž činí všecko. ⁶Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinití ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obé jednoduše dobré jest. ⁷Příjemné jest zajisté světlo, a milá věc očima viděti slunce; ⁸A však, by mnoho let živ jsa člověk, ve všech těch veselil by se, tedy rozpomenul-li by se na dny temnosti, jak jich mnoho bude, cožkoli přeběhlo, počte za marnost. ⁹Radujž se tedy, mládenče, v mladosti své, a nechtě tě obveseluje srdce tvé ve dnech mladosti tvé, a choď po cestách srdce svého, a podlé žádosti očí svých, než věz, že tě s tím se vším přivede Bůh na soud. ¹⁰Anobřž odejmi hněv od srdce svého, a odvrát zlost od těla svého; nebo dětinství a mladost jest marnost.

12 A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, prvé než nastanou dnové zlí, a přiblíží se léta, o nichž díš: Nemám v nich zalíbení; ²Prvé než se zatmí slunce a světlo, a měsíc i hvězdy, a navrátí se hustí oblakové po dešti; ³V ten den, v kterémž se třísti budou strážní domu, a nakříví se muži silní, a ustanou melící, proto že jich málo bude, a zatmí se ti, kteříž vyhlédají z oken, ⁴A zavříny budou dvěře od ulice s slabým zvukem mlení, a povstanou k hlasu ptačímu, a přestanou všechny slibnosti zpěvu; ⁵Ano i vysokosti báti se budou, a úrazu na cestě, a kvěsti bude mandlový strom, tak že i kobylka těžká bude, a poruší se žádost; nebo béře se člověk do domu věčného, a choditi budou po ulici kvílící; ⁶Prvé než se přetrhne provaz stříbrný, a než se rozrazí číše zlatá, a roztříští se věderce nad vrchovištěm, a roztrhne se kolo nad studnicí, ⁷A navrátí se prach do země, jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal. ⁸Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, a všecko marnost. ⁹Čím pak byl kazatel moudřejší, tím více vyučoval lid umění, a rozvažoval, zpytoval, i složil množství přísloví. ¹⁰Snažovaltě se kazatel vyhledati věci nejžádostivější, a napsal, což pravého jest, a slova věrná. ¹¹Slova moudrých podobná ostnům a hřebíkům vbitým, slova skladatelů, kteráž jsou vydána od pastýře jednoho. ¹²A tak tedy jimi, synu můj, hojně dosti osvícen býti můžeš. Děláním knih mnohých žádného konce není, a čísti mnoho jest zemdlení těla. ¹³Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a příkázání jeho ostříhej, nebo na tom všecko člověku záleží. ¹⁴Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.

Píseň

1Píseň nejpřednější z písní Šalomounových. ²Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno. ³Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protož tě mladice milují. ⁴Táhníž mne, a poběhnem za tebou. Uvedltě mne král do pokojů svých, plésati a veseliti se v tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé více než víno; upřímí milují tě. ⁵Jsemť černá, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony Šalomounovy. ⁶Nehledte na mne, žeť jsem snědá, nebo jsem obhořela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se proti mně, postavili mne, abych ostříhala vinic, a vinice své nehlídala jsem. ⁷Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš? Kde dáváš odpočínutí o poledni? Nebo proč mám býti tak jako poběhlá při stádích tovaryšů tvých? ⁸Jestliže nevíš, ó nejkrašší mezi ženami, vyjdi po šlepějích ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýřů. ⁹Jíždě v vozích Faraonových připodobňuji tě, ó milostnice má. ¹⁰Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi. ¹¹Ozdob zlatých naděláme tobě s proměnami stříbrnými. ¹²Dotud, dokudž král stolí, nardus můj vydává vůni svou. ¹³Svazček mirry jest mi milý můj, na prsech mých odpočívaje. ¹⁴Milý můj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi. ¹⁵Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí. ¹⁶Aj, jak jsi ty krásný, milý můj, jak utěšený! I to lůže naše zelená se. ¹⁷Trámové domů našich jsou z cedrů, a pavlače naše z boroví.

2Já jsem růže Sárónská, a lilium při dolinách. ²Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi pannami. ³Jako jablůň mezi dřívím lesním, tak milý můj mezi mládenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla seděti, a sedímt; nebo ovoce jeho sladké jest ústům mým. ⁴Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mně. ⁵Očerstvětež mne těmi flašemi, posilíte mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí, ⁶Levice jeho pod hlavou mou, a pravici svou objímá mne. ⁷Zavazujit vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtěl. ⁸Hlas milého mého, aj, onť se béře, skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích. ⁹Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stěnou naší, vyhlédá z oken, patří skrze mříž. ¹⁰Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň, přítelkyně má,

krásná má, a pod. ¹¹Nebo aj, zima pominula, prška přestala a odešla. ¹²Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel, a hlas hrdličky slyší se v krajině naší. ¹³Fík vypustil holičky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má, a pod. ¹⁴Holubičko má, v rozsedlinách skalních, v skrýši příkré, ukaž mi obličej svůj, nechat slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a obličej tvůj žádostivý. ¹⁵Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvete. ¹⁶Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi lilium. ¹⁷Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti, navratíž se, připodobni se, milý můj, srně neb mladému jelenu na horách Beter.

3Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho. ²Již tedy vstanu, a zchodím město; po ryncích i po ulicích hledati budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho. ³Našli mne ponocní, kteříž chodí po městě. Viděli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má? ⁴A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodičky své. ⁵Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl. ⁶Která jest to, jenž vstupuje z pouště jako sloupové dymu, okouřena jsuc mirrou a kadidlem, dražším nad všelijaký prach apatekářský? ⁷Aj, lože Šalomounovo, okolo něhož šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských, ⁸Vše vládnoucích mečem, vycvičených v boji, z nichž jeden každý má svůj meč při boku svém z příčiny strachu nočního. ⁹Schranu vystavěl sobě král Šalomoun z dříví Libánského, ¹⁰Při níž udělal sloupy stříbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové, vnitřek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských. ¹¹Vyjděte a pohleďte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v koruně, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddávání jeho a v den veselí srdce jeho.

4Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí mezi kadeři tvými, vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoře Galád. ²Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednostejných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěm, a mezi nimiž není žádné neplodné. ³Jako provázek z hedbáví červeného dvakrát barveného

rtové tvoji, a řeč tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeří tvými. ⁴Hrdlo tvé jest jako věže Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz visí, vše štítů mužů udatných. ⁵Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních, jenž se pasou v kvítí. ⁶Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoře mirrové a pahrbku kadidlovému. ⁷Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a není na tobě poškvrný. ⁸Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardoých. ⁹Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním okem svým, a jedinou točenicí hrdla svého. ¹⁰Jak utěšené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůně mastí tvých nade všechny vonné věci. ¹¹Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vůně roucha tvého jako vůně Libánu. ¹²Zahrada zamčená jsi, sestro má choti, vrchoviště zamčené, studnice zapečetěná. ¹³Výstřelkové tvoji jsou zahrada stromů jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu, ¹⁴Nardu s šafránem, prustvorce s skořicí, a s každým stromovým kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními věcmi vonnými. ¹⁵Ó ty sám vrchoviště zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu. ¹⁶Věj, větříčku půlnoční, a příd, větříčku polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné věci její, a ať přijde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.

⁵Přišel jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám mirru svou i vonné věci své, jím plást svůj i med svůj, piji víno své a mléko své. Jezte, přátelé, píte a hojně se napíte, moji milí. ²Spávámť, a však srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má, upřímá má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeře mé krupějí nočních. ³Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káletí? ⁴Milý můj sáhl rukou svou skrze dvěře, a vnitřnosti mé pohnuly se ve mně. ⁵I vstala jsem, abych otevřela milému svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých, mirra tekutá na rukovětech závory. ⁶Otevřelat jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pomínil. Duše má byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale ne našla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi. ⁷Nalezše mne strážní, kteříž chodí po městě, zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se mne strážní zdí městských. ⁸Zavazuji vás přísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí. ⁹Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ? ¹⁰Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíců jiných. ¹¹Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeřavé, černé jako havran. ¹²Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti. ¹³Líce jeho jako záhonkové vonných věcí, jako květové vonných věcí; rtové jeho jako lilium prýstící mirru tekutou. ¹⁴Ruce jeho

prstenové zlatí, vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; břicho jeho stkvělost slonové kosti zafiry obložené. ¹⁵Hnatové jeho sloupové mramorové, na podstavcích zlata nejčistšího založení; obličej jeho jako Libán, výborný jako cedrové. ¹⁶Ústa jeho přesladká, a všecken jest přezádstivý. Takovýť jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské. ¹⁷Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.

⁶Milý můj sstoupil do zahrady své, k záhonkům věci vonných, aby pásl v zahradách, a aby zbíral lilium. ²Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium. ³Krásná jsi, přítelkyně má, jako Tera, pěkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci. ⁴Odvrát oči své od patření na mne, nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád. ⁵Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěm, a mezi nimiž není žádné neplodné. ⁶Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeří tvými. ⁷Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladíc bez počtu; ⁸Jediná jest však má holubice, má upřímá, jedinká při matce své, nepoškvrněná při své rodičce. Spatří vše ji dcery, blahoslavily ji, královny a ženiny chválily ji, řkouce: ⁹Která jest to, kterouž viděti jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci? ¹⁰Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté. ¹¹Nezvěděla jsem, a žádost má ponukla mne na vůz přednějších z lidu mého. ¹²Navrať se, navrať, ó Sulamitská, navrať se, navrať, ať na tě patříme. Co uzříte na Sulamitské? Jako zástup vojenský.

⁷Jak jsou krásné nohy tvé v střevících, dcero knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného řemeslníka. ²Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje; břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím. ³Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních. ⁴Hrdlo tvé jako věže z kostí slonových, oči tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvůj věže Libánská patřící k Damašku. ⁵Hlava tvá na tobě jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král přivázán by byl na pavlačích. ⁶Jak jsi ty krásná, a jak utěšená, ó milosti přerozkošná! ⁷Ta postava tvá podobna jest palmě, a prsy tvé hroznům. ⁸Řekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnou vrchů jejích. Nechažť tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vůně chřípí tvých jako jablek vonných. ⁹Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upřímnost, působící, aby i těch, jenž spí, rtové mluvili. ¹⁰Já jsem milého svého, a ke mně jest žádost jeho. ¹¹Podť, milý můj, vyjděme na pole, přenocujme ve vseh. ¹²Ráno přivstaneme, na vini ce pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal začátek hroznů, kvetou-li jablka zrnatá, a tuť dám tobě milosti své. ¹³Pěkná jablečka vydala vůni, a na dveřech našich všecky rozkoše nové i staré, milý můj, zachovala jsem tobě.

¹Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky mé, aby tě naleznuc vně, políbila, a nebyla zahanbena. ²Vedla bych tě, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyučoval; a jáť bych dala pítí vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých. ³Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne. ⁴Přísahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl. ⁵Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehší na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě; tuť tebe počala matka tvá, tuť tě počala rodička tvá. ⁶Položiž mne jako pečet na srdce své, jako pečetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí řeřavé, plamen nejprudší. ⁷Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho řecky zatopí. Kdyby někdo dáti chtěl všecken statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrdnut by byl. ⁸Sestru máme maličkou, kteráž ještě nemá prsí. Co učiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude řeč o ní? ⁹Jestliže jest zed, vzděláme na ní palác stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je dskami cedrovými. ¹⁰Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž jsem byla před očima jeho, jako nacházející pokoj. ¹¹Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý přinášel za ovoce její tisíc stříbrných. ¹²Ale vinice má, kterouž mám, přede mnou jest. Mějž sobě ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě stě ti, kteříž ostříhají ovoce jejího. ¹³Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, přátelét pozorují hlasu tvého, ohlašujž mi se. ¹⁴Pospěš, milý můj, a připodobni se k srně nebo mladému jelenu, na horách vonných věcí.

Izaiáš

1Vidění Izaiáše syna Amosova, kterých viděl o Judovi a Jeruzalému, za dnů Uziáše, Jotama, Achasa a Ezechiáše, králů Judských. ²Slyšte nebesa, a ušima pozoruj země, nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli se mne. ³Vůl zná hospodáře svého, a osel jesle pánnů svých; Izrael nezná, lid můj nesrozumívá. ⁴Ach, národe hříšný, lide obtížený nepravostí, símě zlostníků, synové nešlechtní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpět. ⁵Proč, čím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. ⁶Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého, jen rána a zsinalost, a zbití zahnojené, aniž se vytlačuje, ani uvazuje, ani olejem změkčuje. ⁷Země vaše spustla, města vaše vypálena ohněm; zemi vaši před vámi cizozemci zžírají, a v poušť obracejí, tak jakž vše kazí cizozemci. ⁸I zůstala dcera Sionská jako boudka na vinici, jako chaloupka v zahradě tykevne, a jako město zkažené. ⁹Byť nám byl Hospodin zástupů jakkoli malička ostatků nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomorě podobni. ¹⁰Slyšte slovo Hospodinovo, knížata Sodomská, ušima pozorujte zákona Boha našeho, lide Gomorský: ¹¹K čemu jest mi množství obětí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obětí skopců a tuků krmných hově, a krve volků a beránků a kozlů nejsem žádostiv. ¹²Že přicházíte, abyste se ukazovali přede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal, abyste šlapali síně mé? ¹³Nepřinášejte více oběti oklamání. Kadění v ohavnosti mám, novměsíců a sobot a svolávání nemohu trpěti, (nepravost jest), ani shromáždění. ¹⁴Novměsíců vašich a slavností vašich nenávidí duše má; jsou mi břemenem, ustal jsem, nesa je. ¹⁵Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oči své před vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. ¹⁶Umejte se, očistěte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. ¹⁷Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy. ¹⁸Podtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červenec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou. ¹⁹Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jísti budete. ²⁰Pakli nebudete povolní, ale zpurní, od meče sežráni budete; nebo ústa Hospodinova mluvila. ²¹Jak tě nevěstkou učiněno to město věrné, plné

soudu! Spravedlnost přebývala v něm, nyní pak vraždilníci. ²²Stříbro tvé obrátilo se v trůsky, víno tvé smíšeno s vodou. ²³Knížata tvá zpurná a tovaryši zlodějů, jeden každý z nich miluje dary, a dychtí po úplatcích; sirotku k spravedlnosti nedopomáhají, a pře vdovy před ně nepřichází. ²⁴Protož dí Pán, Hospodin zástupů, silný Izraelský: Aj, jáť se potěším nad protivníky svými, a vymstím se nad nepřátely svými, ²⁵Když zase obrátím ruku svou na tě, až přepálím dočista trůsky tvé, a odejmu všecken cín tvůj, ²⁶A obnovím soudce tvé tak jako na počátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš městem spravedlnosti, městem věrným. ²⁷Sion v soudu vykoupen bude, a kteříž zase uvedeni budou do něho, v spravedlnosti. ²⁸Setření pak přestupníků a nešlechtných v náhle přijde, a kteříž opouštějí Hospodina, docela zahynou. ²⁹Nebo zahanbeni budete pro háje, po nichž jste toužili, a zastydíte se pro zahrady, kteréž jste sobě zvolili. ³⁰Budete zajisté jako dub, s něhož lístí prší, a jako zahrada, v níž vody není. ³¹I bude nejsilnější jako koudel, a učinitel jeho jako jiskra; i bude to obě hořeti spolu, a nebude žádného, ješto by uhasiti mohl.

2Slovo, kterých viděl Izaiáš syn Amosův o Judovi a Jeruzalému. ²I stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní všickni národové. ³A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Podte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. ⁴Onť bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učiti boji. ⁵Dome Jákobův, podtež, a chodme v světle Hospodinově. ⁶Ale ty jsi opustil lid svůj, dům Jákobův, proto že jsou naplněni ohavnostmi národů východních, a jsou pověrní jako Filistinští, a smyšlínky cizozemců že sobě libují. ⁷K tomu naplněna jest země jejich stříbrem a zlatem, tak že není konce pokladům jejich; naplněna jest země jejich i koňmi, vozům pak jejich počtu není. ⁸Naplněna jest také země jejich modlami; klanějí se dílu rukou svých, kteréž učinili prstové jejich. ⁹Klaní se obecný člověk, a ponízuje se i přední muž; protož neodpouštěj jim. ¹⁰Vejdí do skály, a skrej se v prachu před hrůzou Hospodinovou, před slávou důstojnosti jeho.

¹¹Tuť oči vysoké člověka sníženy budou, a skloněna bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen bude v ten den. ¹²Nebo den Hospodina zástupů se blíží na každého pyšného a zpínajícího se, i na každého vyvýšeného, i bude ponížěn, ¹³I na všechny cedry Libánské vysoké a vyvýšené, i na všechny duby Bázanské, ¹⁴I na všechny hory vysoké, i na všechny pahrbky vyvýšené, ¹⁵I na všelikou věž vysokou, i na všelikou zeď pevnou, ¹⁶I na všechny lodí mořské, i na všechna malování slibná. ¹⁷A sehnuta bude pýcha člověka, a snížena bude vysokost lidská, ale vyvýšen bude Hospodin sám v ten den, ¹⁸Modly pak docela vymizí. ¹⁹Tehdy půjdou do jeskyní skal a do roklí země, před hrůzou Hospodinovou a slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel zemi. ²⁰V ten den zavrže člověk modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž mu nadělali, aby se klaněl, totiž krtům a netopýřům. ²¹I vejde do slují skal a do vysedlin jejich před hrůzou Hospodinovou, a před slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel zemi. ²²Přestaňtež doufati v člověku, jehož dýchání v chrípích jeho jest. Nebo zač má jmn býti?

3Nebo aj, Pán, Hospodin zástupů, odejme od Jeruzaléma a Judy hůl a podporu, všelijakou hůl chleba a všelikou podporu vody, ²Silného i muže válečného, soudce i proka, mudrce i starce, ³Padesátníka i počestného, i rádci, i vtipného řemeslníka, i výmluvného, ⁴A dám jim děti za knížata; děti, pravím, panovati budou nad nimi. ⁵I bude ssuzovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního svého; zpuřně se postaví dítě proti starci, a chaterný proti vzácnému. ⁶Pročež se chopí jeden každý bratra svého z domu otce svého, a dí: Máš oděv, knížetem naším budeš, a pád tento zdrž rukou svou. ⁷Ale on přísáhne v ten den, řka: Nebuduť vázati těch ran, nebo v domě mém není chleba ani oděvu; neustanovujtež mne knížetem lidu. ⁸Nebo se obořil Jeruzalém, a Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové jejich jsou proti Hospodinu, k dráždění očí slávy jeho. ⁹Nestydatost tváří jejich svědčí proti nim; hřích zajisté svůj jako Sodomští ohlašují, a netají. Běda duši jejich, nebo sami na sebe uvodí zlé. ¹⁰Rcete spravedlivému: Dobře bude; nebo ovoce skutků svých jísti bude. ¹¹Ale běda bezbožnému, zle bude; nebo odplata rukou jeho dána jemu bude. ¹²Lidu mého knížata jsou děti, a ženy panují nad ním. Lide můj, kteříž tě vodi, svodí tě, a cestu stezek tvých ukrývají. ¹³Stojí Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k rozsudku s lidmi. ¹⁴Hospodin k soudu přijde proti starším lidu svého a knížatům jejich, a dí: Vy jste pohubili vinici mou, loupež chudého jest v domích vašich. ¹⁵Proč vy nuzíte lid můj, a tváře chudých zahanbujete? praví Pán, Hospodin zástupů. ¹⁶I dí Hospodin: Proto že se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s vytaženým krkem, a pasou očima, protulujíce se, a zdobna krácejíce, i nohama svýma lákají, ¹⁷Protož okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských, a Hospodin hanbu jejich obnaží. ¹⁸V ten den odejme Pán okrasu těch nástrah, totiž paučníky a halže, ¹⁹Jablka zlatá a spinaidla a čepce, ²⁰Biréty a zápony, tkanice, punty a náušni-

ce, ²¹Prsteny a náčelníky, ²²Proměnná roucha, i pláštky, i roušky, i vačky, ²³I zrcadla, i čechlíky, i věnce, i šlojíře. ²⁴A budeť místo vonných věcí hnis, a místo pasů roztržení, a místo strojení kadeří lysina, a místo širokého podolku bude přepásání pytlem, obhoření pak místo krásy. ²⁵Muži tvoji od meče padnou, a silní tvoji v boji. ²⁶I budou plakati a kvíliti brány jeho, a spustlý na zemi seděti bude.

4I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den, a řeknou: Chléb svůj jísti budeme, a rouchem svým se odívati, toliko ať po tobě se jmenujeme; odejmi pohanění naše. ²V ten den bude výstřelek Hospodinův ušlechtilý a slavný, a plod země výtečný a krásný, totiž ti, kteříž zachováni budou z Izraele. ³I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude, každý, kdož jest zaplán k životu v Jeruzalémě, ⁴Když Pán smyje nečistotu dcer Sionských, a krev Jeruzaléma vyplákne z něho v duchu soudu a v duchu horlivosti. ⁵A stvoří Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad každým shromážděním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohně v noci; nebo nad všechnu slávu bude zastření. ⁶A bude stánkem k zastěňování ve dne před horkem, a za útočiště a skrýši před přívalem a deštěm.

5Zpívati již budu milému svému píseň milého svého o vinici jeho: Vinici má milý můj na vrchu úrodném. ²Kterouž ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji vinným kmenem výborným, a ustavěl věži u prostřed ní, také i pres udělal v ní, a očekával, aby nesla hrozny, ale vydala plané víno. ³Nyní tedy, obyvatelé Jeruzalémští a muži Judští, sudte medle mezi mnou a vinicí mou. ⁴Což ještě činěno býti mělo vinici mé, ješto bych jí neučinil? Proč, když jsem očekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno? ⁵A protož oznámím vám, co já učiním vinici své: Odejmu plot její, a přijde na spuštění; rozbořím hradbu její, i přijde na pošlapání. ⁶Zapustím ji, nebude řezána, ani kopána, i vzroste na ní bodláčí a trní; oblakům také zapovím, aby nevýdávali více na ni deště. ⁷Vinice zajisté Hospodina zástupů dům Izraelský jest, a muži Judští révové milí jemu. Očekával pak soudu, a aj, nátisk; spravedlnosti, a aj, křik. ⁸Běda vám, kteříž připojujete dům k domu, a pole s polem spojete, tak že místa jiným není, jako byste sami rozsazeni byli k přebývání u prostřed země. ⁹V uši mé řekl Hospodin zástupů: Jistě žeť domové mnozí zpustnou, velicí a krásní bez obyvatele budou. ¹⁰Nadto deset dílců viničných vydá láhvičce jednu, a semena chomer vydá efi. ¹¹Běda těm, kteříž ráno vstávajíce, chodí po opilství, a trvají při tom do večera, až je víno i rozpaluje. ¹²A harfa, loutna a buben, a píšťalka, a víno bývá na hodech jejich; na skutky pak Hospodinovy nehledí, a díla rukou jeho nespátřují. ¹³Protož v zajetí půjde lid můj, nebo jest bez umění; a slavní jeho budou hladovítí, a množství jeho žízni usvadne. ¹⁴Pročež rozšířilo i peklo hrdlo své, a rozedřelo nad míru ústa svá, i sstoupí do něho slavní její a množství její, i hluk její, i ti,

kteříž se veselí v ní. ¹⁵A tak sehnut bude člověk, a ponížen muž, a oči pyšných sníženy budou, ¹⁶Hospodin pak zástupů vyvýšen bude v soudu, a Bůh silný a svatý ukáže se svatý v spravedlnosti. ¹⁷I pásti se budou beránkové podlé obyčejě svého, a ostatky těch tučných, navrátíce se, jísti budou. ¹⁸Běda těm, kteříž táhnou nepravost za provazy marnosti, a jako provazem u vozu hřích; ¹⁹Kteříž říkají: Nechať pospíší, a nemešká dílem svým, abychom viděli, a nechať se přiblíží, a přijde rada toho Svatého Izraelského, abychom zvěděli. ²⁰Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo, a světlo za tmou, pokládajíce hořké za sladké, a sladké za hořké. ²¹Běda těm, kteříž jsou moudří sami u sebe, a vedlé zdání svého opatrní. ²²Běda těm, kteříž jsou silní ku pití vína, a muži udatní k smíšení nápoje opojného; ²³Kteříž ospravedlňují bezbožného pro dary, spravedlnost pak spravedlivých odjímají od nich. ²⁴Z té příčiny, jakož plamen ohně zžírá strniště, a plevy plamen v nic obrací, tak kořen jejich bude jako shnilina, a květ jejich jako prach vzejde; nebo zavrhlí zákon Hospodina zástupů, a řečí svatého Izraelského pohrdli. ²⁵Pročež rozpáliv se prchlivostí Hospodin na lid svůj, a vztáh ruku svou na něj, porazil jej, tak že se hory zatřásly, a těla mrtvá jejich jako hnůj u prostřed ulic. V tom však ve všem neodvrátila se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho jest vztažená. ²⁶Nebo vyzdvihne korouhev národu dalekému, a zahvízdne naň od končin země, a aj, rychle a prudce přijde. ²⁷Žádného ustalého ani klesajícího nebude mezi nimi; nebude dřímati ani spáti, aniž se rozepne pás bedr jeho, aniž se strhá řemen obuvi jeho. ²⁸Střely jeho ostré, a všechna lučiště jeho natažená; kopyta koňů jeho jako škrěmen souzena budou, a kola jeho jako vichřice. ²⁹Řvání jeho jako řvání lva, a řvátí bude jako lvíčata; a mumlati bude, a pochytí loupež a uteče, aniž bude, kdo by vydřel. ³⁰A zvučeti bude nad ním v ten den, jako zvučí moře. Tehdy pohledíme na zemi, a aj, mrákota a úzkost; nebo se i světlo zatmí při pohubení jejím.

6Léta, kteréhož umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdvíženém, a podolek jeho naplňoval chrám. ²Serafinové stáli nad ním. Šest křídel měl každý z nich: dvěma zakrýval tvář svou, a dvěma přikrýval nohy své, a dvěma létal. ³A volal jeden k druhému, říkáje: Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho. ⁴A pohnuly se podvoje veřejí od hlasu volajícího, a dům plný byl dymu. ⁵I řekl jsem: Běda mně, jižť zahynu, proto že jsem člověk poškrvněné rty maje, k tomu u prostřed lidu rty poškrvněné majícího bydlím, a že krále Hospodina zástupů viděly oči mé. ⁶I přiletěl ke mně jeden z serafínů, maje v ruce své uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře, ⁷A dotekl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest. ⁸Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne. ⁹On pak řekl: Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšice, a nerozuměj-

te, a hledte hledíce, a nepoznávejte. ¹⁰Zatvrd srdce lidu toho, a uši jeho zacpej, a oči jeho zavři, aby neviděl očima svými, a ušima svými neslyšel, a srdcem svým nerozuměl, a neobrátil se, a nebyl uzdraven. ¹¹A když jsem řekl: Až dokud, Pane? i odpověděl: Dokudž nezpustnou města, tak aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného člověka, a země docela nezpustne, ¹²A nevzdálí Hospodin všelikého člověka, a nebude dokonalého zpuštění u prostřed země; ¹³Dokudž ještě v ní nebude desateré zhouby, a teprv zkažena bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho náspu podporou jest, tak símě svatě jest podpora její.

7I stalo se za dnů Achasa syna Jotamova, syna Uziáše, krále Judského, že přitáhl Rezin král Syrský, a Pekach syn Romeliáše, krále Izraelského, k Jeruzalému, aby bojoval proti němu, ale nemohl ho dobyti. ²I oznámeno jest domu Davidovu v tato slova: Spikla se země Syrská s Efraimem. Pročež pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu jeho, tak jako se pohybuje dříví v lese od větru. ³Tedy řekl Hospodin Izaiášovi: Vyjdi nyní vstříc Achasovi, ty a Sear Jašub syn tvůj, až na konec struhy rybníka hořejšího, k silnici pole valchářova, ⁴A díš jemu: Šeť se, abys se nekormoutil. Neboj se, a srdce tvé nechať se neděsí dvou ostatků hlavní těch kouřících se, před rozpáleným hněvem Rezinovým s Syrskými, a syna Romeliášova, ⁵Proto že zlou radu složili proti tobě Syrský, Efraim a syn Romeliášův, řkouce: ⁶Táhněme proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhněme ji k sobě, a ustavme krále u prostřed ní syna Tabealova. ⁷Toto praví Panovník Hospodin: Nestaneť se a nebude toho. ⁸Nebo hlava Syrské země jest Damašek, a hlava Damašku Rezin, a po šedesáti pěti letech potřín bude Efraim, tak že nebude lidem. ⁹Mezi tím hlava Efraimova Samaří, a hlava Samaří syn Romeliášův. Jestliže nevěříte, jistě že neostojíte. ¹⁰I mluvil ještě Hospodin k Achasovi, řka: ¹¹Požádej sobě znamení od Hospodina Boha svého, buď dole hluboko, aneb na hoře vysoko. ¹²I řekl Ahas: Nebudu prositi, aniž budu pokoušeti Hospodina. ¹³Tedy řekl prorok: Slyšte nyní, dome Davidův, ještě-liž jest vám málo, lidem býti k obtížení, že i Bohu mému k obtížení jste? ¹⁴Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazůve jméno jeho Immanuel. ¹⁵Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré. ¹⁶Nýbrž prvé než bude uměti dítě to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuštěna bude země, kteréž nenávidíš pro dva krále její. ¹⁷Na tebe pak přivede Hospodin, a na lid tvůj, i na dům otce tvého dny, jakýchž nebylo ode dne, v němž odstoupil Efraim od Judy, a to skrze krále Assyrského. ¹⁸Nebo stane se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou při nejdalších řekách Egyptských, a včelám, kteréž jsou v zemi Assyrské. ¹⁹I přijdou, a usadí se všickni ti v údolích pustých a v děrách skalních, i na všech chrastinách i na všech stromích užitečných. ²⁰V ten den oholí Pán tou břitvou najatou, (skrze ty, kteříž za řeckou jsou, skrze krále Assyrského), hlavu a vlasy

noh, ano také i bradu do čista sholí. ²¹I bude tehdaž, že sotva člověk zachová kravičku neb dvě ovce, ²²Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude máslo. Máslo zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude zanechán. ²³Bude také v ten čas, že každé místo, na němž jest tisíc kmenů vinných za tisíc stříbrných, trnám a hložím poroste. ²⁴S střelami a lučištěm tudy jíti musí; hložím zajisté a trnám zaroste všecka země. ²⁵Všecky pak hory, kteréž motykou kopány býti mohou, nebudou se báti hloží a trní; nebo budou za pastviště volům, a bravům ku pošlapání.

8I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě knihu velikou, a napiš na ní písmem lidským: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. ²I vzal jsem sobě za svědky věrné Uriáše kněze, a Zachariáše syna Jeberechiášova. ³V tom přistoupil jsem k prorokyni, kteráž počala, a porodila syna. I řekl mi Hospodin: Dej mu jméno: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. ⁴Nebo prvé než bude uměti dítě to volati: Otče můj, matko má, odejme zboží Damašské a loupeže Samašské lid krále Assyrského. ⁵I to ještě mluvil Hospodin ke mně, řka: ⁶Ponevadž pohrdl lid ten vodami Siloe tiše tekoucími, raduje se z Rezina a syna Romeliášova, ⁷Protož aj, Pán uvede na ně vody, řeky násilné a mnohé, totiž krále Assyrského, a všecku slávu jeho, tak že vystoupí ze všech toků svých, a půjde nad všecky břehy své. ⁸Půjde i přes Judu, rozleje se a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená křídla jeho naplní širokost země tvé, ó Immanueli. ⁹Puntujtež se lidé, však potříní budete, (nýbrž pozorujte všickni v daleké zemi), přepašte se, však potříní budete, přepašte se, však potříní budete. ¹⁰Vejděte v radu, a zrušena bude, mluvte slovo, a neostojí; nebo s námi jest Bůh silný. ¹¹Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, řka: ¹²Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete, nerci-li, abyste se děsiti měli. ¹³Hospodina zástupů samého posvěcujte; on budiž bázeň vaše i strach váš. ¹⁴A buďte vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu oběma domům Izraelským, osídlem a léčkou i obyvatelům Jeruzalémským. ¹⁵I urazí se o to mnozí, a padnou, a potříní budou, aneb zapletouce se, popadeni budou. ¹⁶Zavaž osvědčení, zapečet zákon mezi učedníky mými. ¹⁷Pročež očekávati budu na Hospodina, kterýž skryl tvář svou od domu Jákobova; na něj, pravím, čekati budu. ¹⁸Aj, já a dívky, kteréž mi dal Hospodin, na znamení a zázraky v Izraeli od Hospodina zástupů, kterýž přebývá na hoře Sion. ¹⁹Jestliže by vám pak řekli: Dotazujte se na hadačích a věštcích, kteříž šepčí a šveholí, rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má se utíkatí? ²⁰K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechat mluví vedlé slova toho, v němž není žádné záře, ²¹Až by každý toulati se musil, zbědovaný jsa a hladovitý. I stane se, že se bude, hladovitý jsa, sám v sobě zlobiti, a zlořeciti králi svému a Bohu svému, buď že zhůru pohledí, ²²Buď že na zemi popatří, a aj, všudy ssoužení a tma, mrákota, bída i nátisk v temnostech.

9A však ne tak obklíčí mrákota té země, kteráž ssoužena bude, jako když se ponejprv nepřítel dotkl země Zabulon a země Neftalím, ani jako potom, když více obtíží, naproti moři, při Jordánu Galilei lidnou. ²Nebo lid tento chodě v temnostech, uzří světlo veliké, a bydlícím v zemi stínu smrti světlo zastkví se. ³Rozmnožil jsi tento národ, ale nezveličils veselé. A však veseliti se budou před tebou, tak jako se veselí ve žni, jako se radují, když dělí kořisti, ⁴Když jho břemene jeho a prut ramene jeho, hůl násilníka jeho polámeš, jako za dnů Madianských, ⁵Kdyžto všickni bojovníci předěšeni, a roucha ve krvi zbrocena, ano což hořeti mohlo, i ohněm spáleno. ⁶Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. ⁷K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stoličce Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. ⁸Slovo poslal Pán Jákobovi, a padlo v Izraeli. ⁹A zvíť všecken lid, Efraim, i obyvatelé Samašští, kteříž v pýše a vysokomyšlnosti srdce říkají: ¹⁰Padly cihly, ale my tesaným kamenem stavěti budeme; planí fíkové podtati jsou, a my to v cedry směníme. ¹¹Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad něj, a nepřátely jeho svolá, ¹²Syrské po předu, a Filistinské po zadu. I budou žráti Izraele celými ústy, aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho předce bude vztažena. ¹³Protože se lid ten nenavrací k tomu, kterýž jej bije, a Hospodina zástupů nehledají, ¹⁴Protož odetne Hospodin od Izraele hlavu i ocas, ratolest i síť jednoho dne. ¹⁵(Stařec a vzácný člověk, onť jest hlava, prorok pak, kterýž učí lži, onť jest ocas.) ¹⁶Nebo vůdcové lidu tohoto jsou svůdcové, a kteříž se jim věsti dadí, zhynuli. ¹⁷Protož z mládenců jeho nepotěší se Pán, a nad sirotky a vdovami jeho neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zločinci, a každá ústa mluví nešlechtnost. Aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažena. ¹⁸Nebo roznicena jsouc jako oheň bezbožnost, bodláčí a trní pálí, potom zapálí i houště lesu; pročež rozptýleni budou jako dým u povětří. ¹⁹Pro hněv Hospodina zástupů zatmí se země, a ten lid bude jako pokrm ohně. Žádný ani bratra svého šanovati nebude, ²⁰Ale krájeje sobě po pravé straně, však lačněti bude, a zžíraje po levé, však nenasytí se. Jeden každý maso ramene svého žráti bude, ²¹Manasses Efraima a Efraim Manessesa, oba pak spolu proti Judovi budou. Ve všem tom však neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažena.

10Běda těm, kteříž ustanovují práva nepravá, a spiso-
vatelům, kteříž těžkosti spisují, ²Aby odstrkovali nužné od soudu, a vydírali spravedlnost chudých lidu mého, vdovy aby byly kořist jejich, a sirotky aby loupili. ³I což učiníte v den navštívení a zpuštění, kteréž zdaleka přijde? K komu se o pomoc utečete? A kde zanecháte slávy své, ⁴By

nemusila skloniti se mezi vězni, a mezi zbitými klesnouti? Ve všem tom neodvrátí se prchlivosť jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená. ⁵Běda Assurovi, metle hněvu mého, ačkoli hůl rozhněvání mého jest v rukou jeho, ⁶A na národ ošemetný pošli jej, a o lidu hněvu mého přikáží jemu, aby směle bral kořisti, a loupil bez milosti, a položil jej v pošlapání jako bláto na ulicích. ⁷Ale on ne tak se bude domnívati, ani srdce jeho tak mysliti bude; nebo srdce jeho jest hubiti a pléniti národy mnohé. ⁸Nebo řekne: Zdaliž knížata má nejsou také i králové? ⁹Zdaliž jako Charkemis není Chalno? Zdali není jako Arfad Emat? Zdali není jako Damašek Samaří? ¹⁰Jakož nalezla ruka má království bohů, ješto rytiny jejich byly nad Jeruzalémských a Samařských, ¹¹Zdaliž jako jsem učinil Samaří a modlám jeho, tak neučiním Jeruzalému a obrazům jeho? ¹²I stanet se, když dokoná Pán všecko dílo své na hoře Sion a v Jeruzalémě, že navštívím ovoce pyšného srdce krále Assyrského, a nádhernost vysokých očí jeho. ¹³Nebo řekne: V síle ruky své to jsem vykonal, a v moudrosti své; nebo jsem rozumný byl, a odjal jsem meze národů, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl jsem dolů, jako mocný, obyvatele. ¹⁴Anobřž jako hnízdo nalezla ruka má zboží národů, a jako zbírána bývají vejce opuštěná, tak všecku zemi já jsem sebral, aniž byl, kdo by křídlem hnul, aneb otevřel ústa a siptěl. ¹⁵Zdaliž se bude sekera velebiti nad toho, kdož ní seká? Zdaliž se honositi bude pila nad toho, kdož ní tře? Jako by se zpínala metla proti tomu, kdož by ji zdvihl; jako by se chlubila hůl, že není dřevem. ¹⁶Protož pošle Pán, Hospodin zástupů, na vytylé jeho vyzáblost, a po zpodku slávu jeho prudce zapálí, jako silný oheň. ¹⁷Nebo světlo Izraelovo bude ohněm, a Svatý jeho plamenem, i spálí a sžije trní i bodláčí jeho jednoho dne. ¹⁸Těž spanilost lesu jeho, i úrodných polí jeho, od duše až do těla, všecko vyhubí. I stane se, že předěšený jsa, bude utíkat. ¹⁹A pozůstalého dříví lesu jeho malý počet bude, tak že by je mohlo dítě popsati. ²⁰I stane se v ten den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozůstalí z domu Jákobova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale zpoléhati budou na Hospodina, Svatého Izraelského v pravdě. ²¹Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákobovi k Bohu silnému, reku udatnému. ²²Nebo byt bylo lidu tvého, Izraeli, jako písku mořského, ostatkové jeho obrátí se. Pohubení uložené rozhojní spravedlnost. ²³Pohubení, pravím, a to jisté, Pán, Hospodin zástupů, učiní u prostřed vsí této země. ²⁴Protož takto praví Pán, Hospodin zástupů: Neboj se Assyrského, lide můj, kterýž přebýváš na Sionu. Prutem umrská tě, a holí svou opráhne na tebe na cestě Egyptské. ²⁵Po maličkém zajisté času dokoná se hněv a prchlivosť má k vyhlazení jich. ²⁶Nebo vzbudí na něj Hospodin zástupů bič, jako porážku Madianských na skále Goréb, a jakož pozdvihl holi své na moře, tak jí pozdvihne na něj, na cestě Egyptské. ²⁷I stane se v ten den, že složeno bude břímě jeho s ramene tvého, a jho jeho s šije tvé, nýbrž zkaženo bude jho od přítomnosti pomazaného. ²⁸Přítáhne do Aiat, přejde přes Migron, v Michmas složí

nádobí svá. ²⁹Projdou průchod, v Gabaa budou míti hospodu k přenocování; ulekne se Ráma, Gabaa Saulovo uteče. ³⁰Narıkej hlasem svým, město Gallim, ať se slyší v Lais: Ach, ubohá Anatot. ³¹Pohne se Madmena, obyvatele Gábim schopí se. ³²Ještě téhož dne zastavě se v Nobe, pohrozí rukou svou hoře dcery Sionské, pahrbku Jeruzalémskému. ³³Aj, Panovník Hospodin zástupů oklestí vsí silou ratolesť, ty pak, kteříž jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysokí sníženi. ³⁴Vyseká též houšť lesů sekerou, i Libán od velikomocného padne.

11Ale vyjdet prutek z pařezu Izai, a výstřelek z kořenů jeho vyroste, a ovoce ponese. ²Na němž odpočine Duch Hospodinův, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umění a bázně Hospodinovy. ³A bude stížitelný v bázni Hospodinově, a nebudeť podlé vidění očí svých souditi, ani podlé slyšení uší svých trestati. ⁴Ale souditi bude chudé podlé spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi. Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtů svých zabije bezbožného. ⁵Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda přepásáním ledví jeho. ⁶I bude bydliti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíce i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede. ⁷Také i kráva a nedvědice spolu pásti se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vůl plevy jísti bude. ⁸A lýtý had nad děrou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, směle sáhne rukou svou do díry bazališkovy. ⁹Neuškodí, aniž zahubí na vsi mé hoře svaté; nebo země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest. ¹⁰A budeť v ten den, že na kořen Izai, kterýž stane za korouhev národům, pohané pilně ptáti se budou; nebo odpočívání jeho bude slavné. ¹¹I bude v ten den, že příčiní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého, což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta, a od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a od Emat, a od ostrovů mořských. ¹²A vyzdvihne korouhev mezi pohany, a sběře zahnané Izraelské, a rozptýlené Judovy shromáždí ode čtyř stran země. ¹³I přestane nenávist Efraimova, a nepřítelé Judovi vyhlazeni budou. Efraim nebude nenáviděti Judy, a Juda nebude ssužovati Efraima. ¹⁴Ale vletí na rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou národy východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou rukou svou, a synové Ammon poslouchati jich budou. ¹⁵Zkazí též Hospodin zátoku moře Egyptského, a vztáhne ruku svou na řeku v prudkosti větru svého, a rozrazí ji na sedm potůčků, a učiní, aby je v obuvi přejíti mohli. ¹⁶I bude silnice ostatkům lidu toho, kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla Izraelovi v ten den, když vycházel z země Egyptské.

12I diš v ten den: Oslavovati tě budu, Hospodine, proto že byv hněviv na mne, odvrátil jsi prchlivosť svou, a utěšil jsi mne. ²Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest

Bůh Hospodin. ³I budete vážití vody s radostí z studnic toho spasení, ⁴A řeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte jméno jeho, známé činite mezi lidmi skutky jeho, připomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho. ⁵Žalmy zpívejte Hospodinu, nebo veliké věci učinil; a to známé buď po vši zemi. ⁶Prokřikni a zpívej, obyvatelkyně Sionská, nebo veliký jest u prostřed tebe Svatý Izraelský.

13 Břímě Babylona, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův. ²Na hoře vysoké vyzdvihněte korouhev, povyšte hlasu k nim, dejte návěští rukou, ať vejdou do bran knížecích. ³Já jsem přikázal posvěceným svým, povolal jsem také i udatných reků svých k vykonání hněvu svého, veselících se z vyvýšení mého. ⁴Hlas množství na horách, jakožto lidu mnohého, hlas a zvuk království a národů shromážděných: Hospodin zástupů sbírá vojsko k válce. ⁵Táhnou z země daleké od končin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti jeho, aby poplénil všecku zemi. ⁶Kvělte, nebo blízko jest den Hospodinův, jako zpuštění od Všemohoucího přijde. ⁷A protož všeliké ruce oslábnu, a všeliké srdce člověka rozplyne se. ⁸I budou předěšeni, svírání a bolesti je zachvátí, jako rodička stonati budou; každý nad bližním svým užasne se, tváře jejich k plameni podobné budou. ⁹Aj, den Hospodinův přichází přísný, a zuřivost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť, a hříšníky její z ní vyhladil. ¹⁰Nebo hvězdy nebeské a planěty jejich nedopustí svítiti světlu svému; zatmí se slunce při vycházení svém, a měsíc nevydá světla svého. ¹¹A navštívím na okršlku země zlost, a na bezbožných nepravost jejich; a káži přestati pyše pyšných, a vysokomyšlnost tyranů snížím. ¹²Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir. ¹³Z té příčiny zatřesu nebesy, a pohne se země z místa svého, v prchlivosti Hospodina zástupů, a ve dni rozpálení hněvu jeho. ¹⁴I bude jako srna zplašená, a jako stádo, když není, kdo by je shromáždil; jeden každý k lidu svému se obrátí, a každý do země své uteče. ¹⁵Kdožkoli nalezen bude, bude proboden, a kteříž by se koli shlukli, od meče padnou. ¹⁶Nadto i dítky jejich rozrážiny budou před očima jejich, domové jejich zloupeni, a ženy jejich poškrvněny. ¹⁷Aj, já vzbudím proti nim Médské, kteříž sobě stříbra nebudou vážití, a v zlatě nebudou se kochati, ¹⁸Ale z luků dítky rozrážeti, aniž se nad plodem života slitují, aniž synům odpustí oko jejich. ¹⁹I budeť Babylon, někdy ozdoba království a okrasa důstojnosti Kaldejské, podobný podvrácené Sodomě a Gomoře. ²⁰Nebudou se v něm osazovati na věky, ani bydliti od pokolení až do pokolení; aniž rozbije tam stanu svého Arab, ani pastýři tam odpočívati budou. ²¹Ale lita zvíř tam odpočívati bude, a domové jejich šelmami naplněni budou; bydliti budou tam i sovy, a příšery tam skákati budou. ²²Ozývati se také budou sobě hrozné potvory na palácích jejich, a draci na hradích rozkošných. A blízkoť jest, že přijde čas jeho, a dnové jeho prodlévati nebudou.

14 Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí za-

se Izraele, a dá jim odpočinutí v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec, a přídržeti se budou domu Jákobova. ²Nebo pojmu ty národy, a přivedou je k místu svému, i uvedou je v dědictví dům Izraelský v zemi Hospodinově, za služebníky a za děvky; a jímati budou ty, kteříž je zjímali, a panovati budou nad násilníky svými. ³I stanet se v ten den, v němž tobě odpočinutí dá Hospodin od těžkosti tvé a strachu tvého, a od poroby těžké, v kterouž jsi byl podroben, ⁴Že uživeš přísloví tohoto o králi Babylonském, a řekneš: Aj, jak přestal násilník! Přestalo dychtění po zlatě. ⁵Potřískal Hospodin hůl bezbožných, prut panujících, ⁶Mrskajících lidi v prchlivosti mrskáním ustavičným, panujících v hněvě nad národy, kteříž sužováni bývali bez lítosti. ⁷Odpočívá, jest v pokoji všecka země, zvučně propěvují. ⁸I jedloví veselí se nad tebou, i cedroví Libánské, řkouce: Jakž jsi klesl, nepovstal, kdo by nás podtínal. ⁹I peklo zespod zbourilo se pro tebe, k vyjití vstříc přicházejícímu tobě vzbudilo pro tě mrtvé, všecka knížata země; kázalo vyvstati z stolic jejich i všechněm králům národů. ¹⁰Všickni tito odpovídajíce, mluví tobě: Což ty také jsi zemdlen jako i my, a nám podobný učiněn? ¹¹Svrženat jest do pekla pýcha tvá, i zvuk hudebných nástrojů tvých; moli tobě podestláno, a červi tě přikrývají. ¹²Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy. ¹³Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční. ¹⁴Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu. ¹⁵A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy. ¹⁶Ti, kdož tě uzří, za tebou se ohlédati, a tebe spatřovati budou, říkajíce: To-liž jest ten muž, kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími, ¹⁷Obracel jako v pustinu okršlek země, a města jeho bořil, věžňů svých nepropouštěl domů? ¹⁸Všickni králové národů, což jich koli bylo, pochováni slavně doma jeden každý z nich; ¹⁹Ty pak zavržen jsi od hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho zbitých, ukrutně zraněných, kteříž se dostávají do jámy mezi kamení, a jako mrcha pošlapaná. ²⁰Nebudeš k oněmno v pohřbu příúčastněn, nebo jsi poplénil zemi svou, lid svůj jsi pomordoval; nebudeť připomínáno na věky símě zlostníků. ²¹Připravte se k zmordování synů jeho pro nepravosti otců jejich, aby nepovstali, a dědičně neujali zemi, a nenaplnili svrchku okršlku zemského městy. ²²Nebo povstanu proti nim, praví Hospodin zástupů, a zahladím jméno Babylona i ostatky syna i vnuka, praví Hospodin. ²³A obrátím jej v dědictví bukačů, a v jezera vod, a vymetu jej pometlem zahynutí, praví Hospodin zástupů. ²⁴Přisáhl Hospodin zástupů, řka: Jistě že jakž jsem myslil, tak bude, a jakž jsem uložil, stane se, ²⁵Že potru Assyrského v zemi své, a na horách svých pošlapám jej, a odejde z nich jho jeho, břímě také jeho s ramene jejich sňato bude. ²⁶Tot jest ta rada, kteráž zavřína jest o vši té zemi, a to jest ta ruka vztažená proti všechněm těm národům. ²⁷Poněvadž pak Hospodin zástupů usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku

jeho vztaženou kdo odvrátí? ²⁸Léta kteréhož umřel král Achas, stalo se proroctví toto: ²⁹Neraduj se všechna ty země Filistinská, že zlámán jest prut toho, kterýž tě mrskal; nebo z plemene hadího vyjde bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající. ³⁰I budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpečně odpočívati budou; kořen pak tvůj umořím hladem, a ostatky tvé zmorduje. ³¹Kvěl, ó bráno, křič město, již jsi rozplynula se všechna ty země Filistinská; nebo od půlnoci oheň přijde aniž bude, kdo by stranil z obcí jeho. ³²Co pak odpovědí poslové národů? To, že Hospodin upevnil Sion, v němž útočiště mají chudí z lidu jeho.

15Břímě Moábských. Když v noci Ar Moábské popléněno a zkaženo bude, když i Kir Moábské v noci popléněno a zkaženo bude, ²Vstoupí do Baít, a do Dibon a do Bamot s pláčem, nad Nébo a nad Medaba Moáb kvíliti bude, na všech hlavách jeho bude lysina, a každá brada oholena bude. ³Na ulicích jeho přepásí se žíní, na střeších jeho i na rynecích jeho každý kvíliti bude, s pláčem se vracje. ⁴A křičeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán bude hlas jejich, nýbrž i zbrojní Moábští křičeti budou. Duše každého z nich žalostiti bude, a řekne: ⁵Srdce mé řve nad Moábem a pevnostmi jeho, až slyšeti v Ségor, jako jalovice tříletá; nebo cestou Luchitskou s pláčem půjde, a kudyž se chodí k Choronaim, křik hrozný vydávati budou, ⁶Proto že vody Nimrim vymizejí, že uschne bylina, usvadne tráva, aniž co zeleného bude. ⁷A protož zboží nachované a statky jejich odnesou ku potoku Arabim. ⁸Nebo křik obejde vůkol meze Moábské, až do Eglaim kvílení jeho, a až do Beer Elim kvílení jeho, ⁹Poněvadž i vody Dimon naplněny budou krví. Přidám zajisté Dimonu přídavek, a pošli na ty, kteříž ujdou z Moábských, lvy, i na pozůstalé v té zemi.

16Pošlete beránky panovníku země, počnouc od Sela až do pouště, k hoře dcery Sionské. ²Sic jinak bude Moáb jako pták místa nemající, a s hnízda sehnaný; budou dcery Moábské při brodech Arnon. ³Svolej radu, učíš soud, připrav stín svůj u prostřed poledne jako noc; skrej vyhnané, místa nemajícího nevyzrazuj. ⁴Nechať u tebe pobudou vyhnaní moji, ó Moábe, buď skryší jejich před zhoubcím; nebo přestane násilník, přestane zhoubce, pošlapávající vyhlazen bude z země. ⁵A upevněn bude milosrdenstvím trůn, a seděti bude na něm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by soudil a vyhledával soudu a pospíchal k spravedlnosti. ⁶Ale slychalit jsme o pýše Moábově, že velmi pyšný jest, o pýše jeho, a chloubě jeho i spouzení se jeho, ale nepřijdouť k vykonání myšlenky jeho. ⁷Protož kvíliti bude Moáb před Moábem, jeden každý kvíliti bude; nad grunty Kirchareset úpěti budete, a říkati: Jižť jsou zkaženi. ⁸Nýbrž i réví Ezebon usvadlo, i vinní kmenové Sibma. Páni národů potřeli výborné réví jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšířilo při poušti; rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až za moře. ⁹Protož pláči pro pláč Jazerských a pro vinici Sibma; svlažuji tě slzami svými, ó Ezebon a Ele-

ale, nebo provyskování nad ovocem tvým letním a nad žní tvou kleslo. ¹⁰A přestalo veselé a plésání nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá, ani prokřikuje, vína v presích netlačí ten, kterýž tlačívá. Takž i já provyskování přestávám. ¹¹Protože střeva má nad Moábem jako harfa znějí, a vnitřnosti mé pro Kircheres. ¹²I stane se, když zřejmé bude, an ustává Moáb nad výsostmi, že vejde do svatyně své, aby se modlil, však nic nespraví. ¹³Toť jest to slovo, kteréž mluvil Hospodin o Moábovi již dávno. ¹⁴Nyní pak praví Hospodin, řka: Po třech letech, jakáž jsou léta nájemníka, v potupu uvedena bude sláva Moábova se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho budou skrovni, přemalíci a mdlí.

17Břímě Damašku. Aj, Damašek přestane býti městem, a bude hromadou rumu. ²Zpuštěná města Aroer pro stáda budou, a odpočívati tam budou, a nebude žádného, kdo by je strašil. ³I bude odjata pevnost od Efraima, a království od Damašku i ostatků Syrských; jako i sláva synů Izraelských na nic přijdou, praví Hospodin zástupů. ⁴I bude v ten den, že opadne sláva Jákobova, a tuk těla jeho vymizí. ⁵Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažďuje ve žni obilé, a rámě jeho žne klasy, anobřž bude jako ten, jenž sbírá klasy v údolí Refaim. ⁶Paběrkové však zanechání v něm budou, jako po očesání olivy dvě neb tři olivky na vrchu větve, a čtyry neb pět na ratolestech jejích plodivých, praví Hospodin Bůh Izraelský. ⁷V ten den patřiti bude člověk k Učiniteli svému, a oči jeho k Svatému Izraelskému hleděti budou. ⁸A nebude patřiti k oltářům, dílu rukou svých; ani k tomu, což učinili prstové jeho, hleděti bude, ani k hájům, ani k obrazům slunečným. ⁹V ten den budou města síly jeho opuštěna jako chrastinka a růžka, kteráž opuštěna budou od synů Izraelských, i spustneš, ó země. ¹⁰Nebos se zapomněla na Boha spasení svého, a na skálu síly své nezpomenulas. Protož ačkoli štěpy rozkošné štěpuješ, a kmen vinný přespolní sázíš, ¹¹V čas štěpování tvého štípí, aby rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ, aby se pučilo, pečuješ: v den však užitku odejde žeň, na žalost tvou přetěžkou. ¹²Běda množství lidí mnohých, kteříž jako zvuk mořský ječí, a hlučícím národům, kteříž jako zvuk vod násilných hlučí, ¹³Národům jako zvuk vod mnohých zvučícím; nebo je Bůh okřikne. Pročež daleko utíkati budou, a honěni budou jako plevy po vrších od větru, a jako chumel od vichřice. ¹⁴Nebo u večer aj, předěšení, a než jitra přijde, anť ho není. Tenť jest podíl těch, kteříž nás potlačují, a los těch, kteříž nás loupí.

18Běda zemi zastěňující se křídly, kteráž jest při řekách země Mouřenínské, ²Posílající po moři posly, v nástrojích z sítí po vodách, řka: Jděte, poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu hroznému zdávna i posavad, k národu všelijak potlačenému, jehož zemi řeky roztrhaly. ³Všickni obyvatelé světa, a přebývající na zemi, když bude korouhev vyzdvížena na horách, uzříte, a když troubiti se

bude trubou, uslyšíte. ⁴Nebo takto praví Hospodin ke mně: Spokojím se, a podívám z příbytku svého, a budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak dešťový v čas horké žně. ⁵Před vinobraním zajisté, když se vypučí pupenec, a květ vydá hrozen trpký, ještě rostoucí, tedy podřeže révíčko noží, a rozvody odejme a zpodtíná. ⁶I budou zanechání všickni spolu ptactvu z hor, a šelmám zemským, a bude na nich přes léto ptactvo, a všeliké šelmy zemské na nich přes zimu zůstanou. ⁷V ten čas přinesen bude dar Hospodinu zástupů (od lidu rozptýleného a zloupeného, od lidu hrozného zdávna i posavad, národu všelijak potlačeného, jehožto zemi řeky rozchvátaly), k místu jména Hospodina zástupů, hoře Sion.

19Břímě Egyptských. Aj, Hospodin bere se na oblaku lehkém, a přitáhne na Egypt. I pohnou se modly Egyptské před tváří jeho, a srdce Egyptských rozplyne se u prostřed něho. ²Nebo spustím Egyptské s Egyptskými, tak že bojuvati budou jeden každý proti bratru svému, a přítel proti příteli svému, město proti městu, království proti království. ³A na nic přijde duch Egyptských u prostřed něho, a radu jeho sehlám. I raditi se budou modl a kouzelníci a zaklínači a hadači. ⁴Dám zajisté Egypt v ruku pánů ukrutných, a král přísný panovati bude nad nimi, praví Pán, Hospodin zástupů. ⁵A vymizejí vody z moře, i řeka osákne a vyschne. ⁶I vzdálí se řeky, opadnou a vyschnou potokové Egyptští, třítí i rákosí usvadne. ⁷Tráva okolo potoka a při pramenu potoka, i vše, což se seje při potoku, uschne, zmizí a ztratí se. ⁸I budou žalostiti rybáři, a kvíliti všickni, kteříž mecí do potoka udici; a kteříž rozstírají síti na vody, na nouzi přijdou. ⁹Zahanbeni budou i ti, kteříž dělají věci lněné a hedbávné, a kteříž tkají kment. ¹⁰Nebo síti jeho budou zkaženy, i všickni dělající rybníky pro ryby. ¹¹Jistě žet jsou blázni knížata Soan, moudrých rádců Faraonových rada zhlupěla. Jakž říkati můžete Faraonovi: Syn moudrých já jsem, syn králů starožitných? ¹²Kdež jsou, kde ti moudří tvoji? Nechať oznámí nyní tobě, vědí-li, co uložil Hospodin zástupů o Egyptu. ¹³Zbláznila se knížata Soan, podvedena jsou knížata Nof, svedli Egypt přednější v pokolení jeho. ¹⁴Hospodin pustil mezi ně ducha závrativého, i spraví to, že zbloudí Egypt při všelikém předsevzetí svém, tak jako bloudí ožravec při vývratku svém. ¹⁵Aniž bude dílo v Egyptě, kteréž by učinila hlava neb ocas, ratolest aneb síť. ¹⁶V ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti se a děsiti bude před zdvižením ruky Hospodina zástupů, kterouž on zdvihne proti němu. ¹⁷A budeť země Judská Egyptu k hrůzi; každý, kdož zpomene na ni, strašiti se bude, pro radu Hospodina zástupů, kterouž zavřel o něm. ¹⁸V ten den bude pět měst v zemi Egyptské, mluvících jazykem Kananejským, a přísahajících skrze Hospodina zástupů, jedno pak nazváno bude město zpuštění. ¹⁹V ten den bude oltář Hospodinův u prostřed země Egyptské, a sloup při pomezí jejím Hospodinu; ²⁰Bude, pravím, na znamení a na svědectví Hospodinu zá-

stupů v zemi Egyptské. A když volati budou k Hospodinu příčinou těch, kteříž by je ssužovali, tedy pošle jim spásitele a kníže, i vysvobodí je. ²¹I bude známý Hospodin Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v ten den, a ctíti jej budou obětmi a dary, a činiti budou sliby Hospodinu, i plniti. ²²A tak bítí bude Hospodin Egypt, aby zbije, uzdravil jej; nebo obrátí se k Hospodinu, a on je vyslyší a uzdraví. ²³V ten den bude silnice z Egypta do Assyrie, i budou choditi Assyrští do Egypta, a Egyptští do Assyrie, a sloužiti budou Egyptští s Assyrskými Hospodinu. ²⁴V ten den bude Izrael Egyptským a Assyrským jako třetí z nich, i budou požehnaní u prostřed země. ²⁵Nebo požehná jim Hospodin zástupů, řka: Požehnaný lid můj Egyptský, a dílo rukou mých Assur, i dědictví mé Izrael.

20Léta, kteréhož přitáhl Tartan do Azotu, poslán jsa od Sargona, krále Assyrského, a když bojoval proti Azotu, a vzal jej, ²Času toho mluvil Hospodin skrze Izaiáše syna Amosova, řka: Jdi a slož žíni z bedr svých, a obuv svou zruj s noh svých. I učinil tak, a chodil nahý a bosý. ³I řekl Hospodin: Jakož chodí služebník můj Izaiáš nahý a bosý, na znamení a zázrak, třetího roku Egypta a Mouřenínské země, ⁴Tak povede král Assyrský jaté Egyptské a jaté Mouřenínské, mladé i staré, nahé a bosé, s obnaženými zadky, k hanbě Egyptských. ⁵I užasnou se a zahanbí nad Mouřeníny, útočištěm svým, a nad Egyptskými, chloubou svou. ⁶Tedy řekne obyvatel ostrovu tohoto v ten den: Aj hle, toť naše útočiště, k němuž jsme se utíkali o pomoc, abychom vysvobozeni byli z moci krále Assyrského. Jakž bychom my tedy ušli?

21Břímě pustého moře. Jako vichřice na poledne se žene, tak přijde z pouště, z země hrozná. ²Vidění tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechtník nešlechtnost páše, a zhoubce hubí. Přitáhniž Elame, Médský oblehni. Všelikému úpění jeho přestati rozkáži. ³Z té příčiny naplněna jsou bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako úzkosti rodičky; sklíčen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to. ⁴Zkormoutilo se srdce mé, hrůza předěsila mne, noc mých rozkoší obrátila se mi v strach. ⁵Přístroj na stůl, nechť stráž drží strážný, jez, pí. Vstaňte knížata, mažte pavézy. ⁶Nebo tak řekl ke mně Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což uhlédá, oznámil. ⁷I viděl vozy, a dvěma řady jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž velbloudové táhli; šetřil zajisté pilně s velikou bedlivostí. ⁸A volal jako lev: Ját, Pane můj, stojím na stráži ustavičně ve dne, nýbrž na stráži své já stávám v každíčkou noc. ⁹(A aj, v tom přijeli na vozích muži a dvěma řady jízda.) Zvolal tedy a řekl: Padl, padl Babylon, a všechny rytiny bohů jeho o zem roztrískány. ¹⁰Mét jest humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel od Hospodina zástupů, Boha Izraelského, oznámil jsem vám. ¹¹Břímě Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný, co se stalo v noci? ¹²Řekl strážný: Přišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-li hledati, hleďte. Navratte se, při-

dte. ¹³Břímě na Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete, ó pocestní Dedanských. ¹⁴Obyvatelé země Tema nechať vynesou vody vstříc zíznivému; s chlebem jeho nechať vyjdou proti utíkajícímu. ¹⁵Nebo před mečem utíkati budou, před mečem vytaženým, před lučištěm nataženým, před těžkostí boje. ¹⁶Tak zajisté řekl Pán ke mně: Že po roce, jakýž jest rok nájemníka, přestane všecka sláva Cedar, ¹⁷A pozůstalý počet střelců udatných synů Cedar zmenšen bude; nebo Hospodin Bůh Izraelský to mluvil.

22Břímě údolí vidění. Což se stalo, že jsi vystoupilo všecko na střechy, ²Město plné hřmotu a hluku, město veselící se? Zbití tvoji nejsou zbití mečem, ani zhylni v boji. ³Všecka knížata tvá rozprchla se napořád, od střelců svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobě, napořád svázání jsou, zdaleka utíkají. ⁴Protož jsem řekl: Ponechejte mne, ať hořekuji s plácem, a neusilujte mne těšiti nad popléněním dcerky lidu mého. ⁵Nebo jest den ssoužení, a pošlapání, a v myslí sevření ode Pána, Hospodina zástupů, v údolí vidění, den boření zdi, a křiku k horám. ⁶Byltě zajisté Elam pochytil toul s vozy lidu vojenského, a Kir ukázal pavězu. ⁷I stalo se, že nejvýbornější údolí tvá naplněna byla vozy, a vojáci silně položili se u brány, ⁸A odkryto bylo zastření Judovo; však obrátilo jsi zřetel v ten den k zbrojné komoře. ⁹I k zbořeninám města Davidova dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního. ¹⁰Domy též Jeruzalémské sečtli jste, i pobořili, abyste utvrdili zed. ¹¹Udělali jste také stav mezi dvěma zdmi pro vody rybníka starého, aniž jste popatřili k Učiniteli jeho, a toho, kdo jej vzdělal od starodávna, neviděli jste. ¹²Nadto když volal Pán, Hospodin zástupů, v ten den k pláči a k kvílení, a k lysině a k přepásání se zíní. ¹³A aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bítí ovce, jísti maso, a pítí víno, a říkati: Jezme, píme, nebo zítra zemřeme. ¹⁴Ale známět jest to v uších mých, praví Hospodin zástupů. Protož nikoli vám nebude odpuštěna ta nepravost, až i zemřete, praví Pán, Hospodin zástupů. ¹⁵Takto praví Pán, Hospodin zástupů: Jdi, vejdi k Sochitskému tomu, k Sobnovi správci domu, a řekni: ¹⁶Co ty zde máš? A koho zde máš, že jsi vytesal sobě zde hrob? Vytesals sobě na vysokém místě hrob svůj, a vystavěls na skále příbytek svůj. ¹⁷Aj, Hospodin, kterýž tě přistřel, jakž na muže znamenitého náleží, a kterýž tě výborně přioděl, ¹⁸Prudce tě zakulí jako kuli do země všelijak prostranné. Tam umřeš, tam i vozové slávy tvé, ó ohyzdo domu Pána svého. ¹⁹A tak seženu tě s místa tvého, a s úřadu tvého svrhu tě. ²⁰I stane se v ten den, že povolám služebníka svého Eliakima syna Helkiášova, ²¹A obleku jej v sukni tvou, a pasem tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku jeho. I bude za otce obyvatelům Jeruzalémským a domu Judovu, ²²A vložím klíč domu Davidova na rameno jeho. Když otevře, žádný nezavře, a když zavře, žádný neotevře. ²³A vbiji jej jako hřebík v místě pevném, a bude stolicí slávy domu otce svého. ²⁴I zavěsí na něm synové a dcery všecku slávu domu otce jeho, všecko nádobí,

i to nejmenší, od nádobí, z něhož se pije, až do všech nádob vinných. ²⁵V ten den, praví Hospodin zástupů, pohne se hřebík, kterýž vbit byl v místě pevném, a vyfát bude, a spadne, odřato bude i břímě, kteréž jest na něm; nebo Hospodin mluvil.

23Břímě Týru. Kvělte lodí mořské; nebo popléněn jest, tak že není ani domu. Aniž kdo přichází z země Citim; známé učiněno jest jim. ²Umlknětež obyvatelé ostrovu, kterýž kupci Sidonští, plavíce se přes moře, naplňovali, ³A jehož úrody na velikých vodách, símě Sichor, žeň jeho, užitek potoka, a kterýž byl skladem národů. ⁴Zastyď se, Sidone, nebo praví moře, pevnost mořská, řkuc: Nepracuji ku porodu, a nerodím, a nevychovávám mládenců, aniž odchovávám panen. ⁵Jakož nad pověstí o Egyptu, tak žalostiti budou nad pověstí o Týru. ⁶Přepravte se do Tarsu, kvělte obyvatelé ostrovu. ⁷To-liž by se vždycky veselilo? Jestiti starožitnost jeho ode dnů starodávních, ale zavedouť je daleko nohy jeho. ⁸Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímu jiné, jehož kupci jsou jako knížata, a kramáři jeho znamenití v zemi? ⁹Hospodin zástupů usoudil to, aby zohavil pýchu všelikého slavného, a za nic položil všechny znamenité země. ¹⁰Navrať se do země své jako řeka, ó dcero Tarská, není tam více ani pasu. ¹¹Vztáhl ruku svou na moře, pohnul královstvími; Hospodin přikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti jeho. ¹²A řekl: Nebudeš se více veseliti, trpěc nátisk, panno, dcero Sidonská. Povstaň, beř se do Citim, ale i tam nebudeš míti odpočinutí. ¹³Aj, země Kaldejská, ten lid nebyl lidem. Assur vzdělal ji pro obyvatele pustin, vystavěli věže jejich, vzdělali paláce její, tak že i Assyrii vyvrátil. ¹⁴Kvělte lodí mořské, nebo zpuštěna jest pevnost vaše. ¹⁵I stane se v ten den, že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte let, jako za věk krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let bude míti Týrus jako písničku nevěstky. ¹⁶Vezmi harfu, obcházej město, ó nevěstko v zapomenutí daná, hrej dobře, zpívej dlouho, abys v paměť uvedena byla. ¹⁷I bude po dokonání sedmdesáti let, že navštíví Hospodin Týr, ale on navrátí se zase k nevěstčí mzdě své, a smilniti bude se všemi královstvími země na okršlku světa. ¹⁸Však kupectví jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána, ani schovávána, ale pro ty, kteříž přebývají před Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti, a měli roucho dobré.

24Aj, Hospodin vyprázdni zemi, a pustou učiní; promění zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele její. ²I budet jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož děvka tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož půjčující tak vypůjčující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává. ³Náramně vyprázděna bude země, a velice zloupěna; nebo Hospodin mluvil slovo toto. ⁴Kvíliti bude a padne země, zemdlí a padne okršlek země, zemdlejí vysocí národové zemští, ⁵Proto že i ta země poškvrněna jest pod obyvateli svými; nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili

smlouvu věčnou. ⁶Protož prokletí zříře zemi, a vyplnění budou obyvatelé její; protož hořeti budou obyvatelé země, a pozůstane lidí maličko. ⁷Žalostiti bude mest, usvadne vinný kmen, úpěti budou všickni veselého srdce. ⁸Odpočine radost bubňů, přestane hluk veselících se, utichne veselí harfy. ⁹Nebudou pítí vína s prozpěvováním, zhořkne opojný nápoj pitelům jeho. ¹⁰Potřínno bude město marnosti; zavřín bude každý dům, aby do něho nechodili. ¹¹Naříkání bude na ulicích pro víno, zatemněno bude všeliké veselí, odstěhuje se radost země. ¹²Zůstane v městě poušť, i brány zbořeny budou. ¹³Nebo tak bude u prostřed země, u prostřed národů, jako očesání olivy, jako paběrkování, když se dokoná vinobraní. ¹⁴Tiť pozdvihnou hlasu svého, prozpěvovati budou v důstojnosti Hospodinově, prokřikovati budou i při moři. ¹⁵Protož v údolích oslavujte Hospodina, na ostrovích mořských jméno Hospodina Boha Izraelského. ¹⁶Od končin země slyšíme písničky o slávě spravedlivého. Ale já řekl jsem: Zchuravěl jsem, zchuravěl jsem. Ach, na mé hoře, že nešlechtní nešlechtnost provodí, nešlechtnost, pravím, že tak nestydatě páší. ¹⁷Hrůza a jáma a osídlo tě očekává, ó obyvateli země. ¹⁸I stane se, že kdož uteče před pověstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v osídle uvázne; nebo průduchové s výsosti otevříní budou, a zatřesou se základové země. ¹⁹Velmi se rozstoupí země, velice se rozpadne země, náramně pohybovati se bude země. ²⁰Motaje, motati se bude země jako opilý, a přenešena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více. ²¹I stane se v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále zemské na zemi. ²²Kteřížto shromáždění budou, tak jako shromažďování bývají věžňové do žaláře, a zavříní budou u vězení; po mnohých, pravím, dnech navštíveni budou. ²³I zahanbí se měsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Hospodin zástupů na hoře Sion, a v Jeruzalémě, a před starci svými slavně.

25Hospodine, ty jsi Bůh můj, vyvyšovati tě budu, a oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi učinil předivné věci. Rady tvé zdávna uložené jsou věrná pravda. ²Nebo jsi obrátil město v hromadu, město hrazené v zřícenině, paláce cizozemců, aby nebyli městem, a na věky aby nebyli zase staveni. ³Protož ctíti tě budou lid silný, města národů hrozných báti se tebe budou. ⁴Nebo jsi byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útočištěm před povodní, zastíněním před horkem; (nebo vzteklost ukrutníků podvrátila by zed). ⁵Hlučení cizozemců jsi přetrhl jako horkost v sucho, horkost stínem oblaku; zhouba ukrutných přetržena. ⁶I učiní Hospodin zástupů všemněm národům na hoře této hody z věcí tučných, hody z vína vystálého, z věcí tučných, mozk v sobě majících, z vína vystálého a učištěného. ⁷A zkazí na hoře této zastření, kteréž zastírá všecky lidi, a přikrytí, jímž přikrytí jsou všickni národové. ⁸Sehltí i smrt u vítězství, a setře Panovník Hospodin slzu s všeliké tváří, a pohanění lidu svého odejme ze vsí země; (nebo

Hospodin mluvil). ⁹Pročež řekne v ten den: Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho. ¹⁰Nebo odpočine ruka Hospodina na hoře této, a mlácen bude Moáb na místě svém, jako vymlacována bývá pleva do hnoje. ¹¹A roztáhneť ruce své u prostřed něho, jako roztahuje ten, kterýž plyne k plování, a poníží pýchy jeho rameny rukou svých. ¹²A tak pevnost i výsost zdí tvých sehne, poníží a srazí na zem až do prachu.

26v ten den zpívána bude píseň tato v zemi Judské: Město máme pevné, sám Bůh spasením obdařil zdi a valy jeho. ²Otevřete brány, ať vejde národ spravedlivý, ostříhající všeliké pravdy. ³Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. ⁴Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná. ⁵Ale obyvatele vysokých míst snižuje, města vyvýšeného ponížuje, ponížuje ho až k zemi, srazí je až do prachu. ⁶Pošlapává je noha, nohy chudého, krokové nuzných. ⁷Cesta spravedlivého jest upřímá; stezku spravedlivého vyrovnáváš. ⁸Také na cestě soudů tvých, Hospodine, očekáváme na tě; ke jménu tvému a k rozpomínání se na tě patří žádost duše. ⁹Duše má touží po tobě v noci, nýbrž i duchem svým ve mně ráno tě hledám. Nebo když soudové tvoji dějí se na zemi, obyvatelé okršlku zemského učí se spravedlnosti. ¹⁰Když se milost činí bezbožnému, neučí se spravedlnosti; v zemi pravosti nepravé činí, a nehledí na důstojnost Hospodinovu. ¹¹Hospodine, ačkoli vyvýšena jest ruka tvá, však toho nevidí. Uzříť a zahanbeni budou, závidíce lidu tvému; nadto i ohněm ty nepřátely své sehtíš. ¹²Nám, Hospodine, způsobíš pokoj; nebo i všecko, cožkoli se dalo při nás, dělal jsi pro dobré naše. ¹³Hospodine, Bože náš, panovaliť jsou nad námi páni jiní než ty, (my však toliko v tebe doufajíce, rozpomínali jsme se na jméno tvé). ¹⁴Ale již zemřevše, neoživout, mrtví jsouc, nevstanouť, proto že jsi je navštívil, a vyplnil, i zahladil všecku památku jejich. ¹⁵Rozmnožil jsi národ, ó Hospodine, rozmnožil jsi národ, a oslaven jsi, ač jsi jej byl vzdálil do všech končin země. ¹⁶Hospodine, v úzkosti hledali tebe, vylévají prosby, když jsi je trestával. ¹⁷Jako těhotná, blížíc se ku porodu, svírá se, křičí v bolestech svých, tak jsme byli před tváří tvou, Hospodine. ¹⁸Počali jsme, svírali jsme se, jako bychom rodili vítr: však jsme žádného vysvobození nezpůsobili zemi, aniž padli obyvatelé okršlku zemského. ¹⁹Oživout mrtví tvoji, těla mrtvá má vstanou. Procitťte a prozpěvujte, obyvatelé prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné k zemi zporážíš. ²⁰Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvěře své za sebou; schovej se na maličkou chvilku, dokudž nepřejde hněv. ²¹Nebo aj, Hospodin běře se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země, a odkryje země zbité své, a nebude příkrývati více zmordovaných svých.

27V ten den navštíví Hospodin mečem svým přísným, velikým a mocným Leviatana, hada dlouhého, a Leviatana, hada stočilého, a zabije draka, kterýž jest v moři. ²V ten den o vinici výborné víno vydávající zpívejte. ³Já Hospodin, kterýž ji ostříhám, každé chvílky budu ji svlažovati, a aby jí někdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostříhati. ⁴Prchlivosti při mně žádná není. Kdož mi dá bodlák a trn, abych proti ní válčil, a spálil ji docela? ⁵Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou pokoj? ⁶Vždyť na to přijde, že se vkoření Jákob, zkvete a zroste Izrael, a naplní okršlek zemský ovocem. ⁷Nebo zdalíž jej tak ubil, jako ubil nepřítel jeho? Zdali jej zamordoval, jako jsou jiní zmordováni od něho? ⁸Vedle míry trestal jej i tehdy, když jej zavesti dal, ješto nepřítel zachvátil větrem svým tuhým východním. ⁹A protož tím způsobem očištěna bude nepravost Jákobova, a toť bude veliký užitek, že odejme hřích jeho, když rozmece všecko kamení oltáře jako kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneční obrazové; ¹⁰Když město hrazené zpustne, a bude příbytkem zavrženým a opuštěným jako poušť, tam pásti se bude tele, a tam léhati, a pokazí docela výstřelky jeho. ¹¹Když počne zrátí žeň jeho, potřína bude; ženy přijdou, zapálí ji. Nebo ten lid nemá žádného rozumu; protož neslituje se nad ním učitel jeho, a stvořitel jeho neučiní jemu milosti. ¹²I stane se v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od toku řeky až do potoka Egyptského, že vy, synové Izraelští, po jednom sebrání budete. ¹³Stane se také v ten den, že troubeno bude trubou velikou, i přijdou, kteříž byli zahynuli v zemi Assyrské, a zahrání byli do země Egyptské, a klaněti se budou Hospodinu na hoře svaté v Jeruzalémě.

28Běda koruně pýchy, ožralcům Efraimským, květu nestalému v kráse a slávě své, těm, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína. ²Aj, silný a mocný Páně jako příval s krupobitím, jako povětří vyvracející, jako povodeň vod prudkých a rozvodnilých prudce až k zemi porazí. ³Nohami pošlapána bude koruna pýchy, ožralci Efraimští. ⁴Tehdáž stane se, že květ ten nestálý v kráse a slávě své těch, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného, bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá; kteréž vida někdo, nepustil by ho z ruky, až by je snědl. ⁵V ten den bude Hospodin zástupů korunou ozdoby, a korunou okrasu ostatkům lidu svého, ⁶A duchem soudu sedícímu na soudu, a silou těm, kteříž zapuzují válku až k bráně. ⁷Ale i ti od vína bloudí, a od opojného nápoje se potácejí. Kniže i prorok bloudí, přepřlňující se nápojem opojným, pohlceni jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u vidění, chybuji v soudu. ⁸Nebo všickni stolové plní jsou vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není. ⁹Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí? ¹⁰Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku od

onud. ¹¹A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, ¹²Kdyžto jim řekl: Totot jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti. ¹³I bude jim slovo Hospodinovo naučení za naučením, naučení za naučením, správa za správou, správa za správou, troška odtud, troška od onud; k tomu aby šli a padající nazpět, setříní byli, a zapletení jsouce, aby polapeni byli. ¹⁴Protož slyšte slovo Hospodinovo, muži posměvači, panující nad lidem tímto, kterýž jest v Jeruzalémě: ¹⁵Proto že říkáte: Učinili jsme smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumění, pomsta rozvodnilá, ač přecházeti bude, nepřijde na nás, jakžkoli jsme položili svod za útočiště své, a pod falší jsme se ukryli: ¹⁶Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti. ¹⁷A vykonám soud podlé pravidla, a spravedlnost podlé závaží, i zamete to omylné útočiště krupobití, a skrýši povodeň zatopí. ¹⁸A tak zrušena bude smlouva vašes smrtí, a srozumění vaše s peklem neostojí; a když přecházeti bude pomsta rozvodnilá, budete od ní pošlapáni. ¹⁹Jakž jen počne přecházeti, zachvátí vás; každého zajisté jitra přecházeti bude, ve dne i v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slyšali, k srozumění poslouží, ²⁰Zvlášť když bude tak krátké lůže, že se nebude lze stáhnouti, a příkrýti úzké, by se i skrčil. ²¹Nebo jako na hoře Perazim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj. ²²A protož nebudtež již posměvači, aby se nezadrhla osídla vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vši země slyšel jsem ode Pána, Hospodina zástupů. ²³Nastavte uši, a slyšte hlas můj; pozorujte, a poslechněte řeči mé. ²⁴Zdalíž každého dne oře orač, aby sel, prohání brázdy, a vláčí rolí svou? ²⁵Zdali když srovná svrček její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a neseje pšenice přední a ječmene výborného, i špaldy v místě příhodném? ²⁶Nebo učí jej rozšafnosti, Bůh jeho vyučuje jej. ²⁷Nebýváť pak okovaným smykem mlácena vika, aniž kolem vozním po kmínu se vůkol jezdí; nebo holí vytlouká se vika, a kmín prutem. ²⁸Pšenice mlácena bývá; však i té ne vždycky mlátiti bude, aniž ji potře kolem vozu svého, ani o zuby jeho rozdrobí. ²⁹I to od Hospodina zástupu vyšlo, kterýž jest divný v radě, a veleslavný v skutku.

29Běda Arieli, Arieli městu, v kterémž bydlil David. Přidejte rok po roku, nechať zařezují beránky. ²Však předce ssoužím Ariele. I nastane žalost a zámutek, nebo mi bude jako Ariel. ³Položím se zajisté vůkol proti tobě vojensky, a ssoužím tě bez lítosti, a vzdělám proti tobě šance. ⁴Tehdy sníženo jsuc, z země mluvití budeš, a z prachu šepatí bude řeč tvá; bude, pravím, jako hadače z země hlas tvůj, a z prachu řeč tvá siptěti. ⁵Nebo jako prášku drobného bude množství nepřátel tvých, a jako plev létajících množství ukrutníků, a stane se to hned v okamžení. ⁶Od

Hospodina zástupů navštíveno bude hromem a země třese-
ním, a zvukem velikým, vichřicí a bouří a plamenem ohně
sžírajícího. ⁷I budeť jako zdání vidění nočního množství
všech národů bojujících proti Arieli, a všech válčících proti
němu a pevnostem jeho, a ssuzujících jej. ⁸Bude, pravím,
jako když se lačnému ve snách zdá, an jí, ale když pro-
cítí, prázdňý jest život jeho; a jako když se žíznivému ve
snách zdá, an pije, a když procítí, žíznivým zůstává, a duše
jeho vždy žádá: tak bude množství všech národů, bojují-
cích proti hoře Sion. ⁹Jak zpozdlil jste, ješto byste se měli
užasnouti; rozkoš provodíte, ješto byste měli na pomoc vo-
lati. Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje
opojného. ¹⁰Nebo naplnil vás Hospodin duchem chropotu,
a zavřel oči vaše; proroků i knížat vašich neopatrnějších
očí zastřel. ¹¹Protož jest vám všeliké vidění podobné slo-
vům knihy zapečetěné, kterouž dadí-li tomu, kterýž zná
písmo, řkouce: Čti ji medle, i řekne: Nemohu, nebo zape-
četěná jest. ¹²Pakli dadí knihu tomu, kterýž nezná písma,
řkouce: Čti ji medle, tedy dí: Neznám písma. ¹³Nebo pra-
ví Pán: Proto že lid tento přibližuje se ústy svými, a rty
svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeň jejich, již
se mne bojí, jest z přikázání lidských poslá: ¹⁴Z té příči-
ny, aj, já také divně zajdu s lidem tímto, divně, pravím,
a zázračně. I zahyne moudrost moudrých jeho, a opatr-
nost opatrných jeho vymizí. ¹⁵Běda těm, kteříž hluboko
před Hospodinem skrývají radu, jejichž každý skutek děje
se v temnostech, a říkají: Kdo nás vidí? A kdo nás šet-
ří? ¹⁶Převrácená myšlení vaše zdali nejsou podobná hlině
hrnčířově? Zdali říká dílo o dělníku svém: Neučinil mne?
A účinek říká-liž o učiniteli svém: Nerozuměl? ¹⁷Zdaliž po
maličkém a kratičkém času neobráti se Libán v pole, a po-
le za les nebude počteno? ¹⁸I uslyší v ten den hluší slova
knihy, a z mrákoty a tmy oči slepých prohlédnou. ¹⁹Ale
tiší rozveselí se náramně v Hospodinu, a chudí lidé v Sva-
tém Izraelském plésati budou, ²⁰Kdyžto přestane ukrutník,
a zahyne posměvač, a všickni, kteříž jsou pilni marnosti,
vyplnění budou, ²¹Kteříž obviňují z hříchu člověka pro
slovo, a na toho, kterýž je tresce, v bráně lécejí, a pro
nic utiskují spravedlivého. ²²Protož takto dí o domu Jáko-
bovu Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama: Nebudeť již
zahanben Jákob, aniž více tvář jeho zbledne. ²³Nebo když
uzří syny své, dílo rukou mých u prostřed sebe, an posvěcu-
jí jména mého, tedy posvěcovati budou Svatého Jákobova,
a k bázni Boha Izraelského sloužití, ²⁴Aby bloudící duchem
nabyli rozumnosti, a reptáci naučili se umění.

30Běda synům zperným, dí Hospodin, skládajícím ra-
du, kteráž není ze mne, a přikrývajícím ji přikrytím, ale ne
z ducha mého, aby hřích k hříchu přidávali; ²Kteříž cho-
dí a sstupují do Egypta, nedotazující se úst mých, aby se
zmocňovali v síle Faraonově, a doufali v stínu Egyptském.
³Nebo síla Faraonova bude vám k hanbě, a to odpočívání
v stínu Egyptském k lehkosti, ⁴Proto že knížata jeho byli
v Soan, a poslové jeho do Chanes chodili. ⁵Všeckyť k za-

hanbení přivede skrze lid, kterýž jim nic neprospěje, aniž
bude ku pomoci, ani k užítku, ale k hanbě toliko a k útržce.
⁶Břímě hovad poledních v zemi nátisku a ssoužení, odkudž
lev a lvíče, ještěrka a drak ohnivý létající, odnesou na hřbe-
tě hovádek bohatství svá, a na hrbu velbloudů poklady své
k lidu, kterýž jim nic neprospěje. ⁷Nebo Egyptští nadarmo
a na prázdno pomáhati budou. Pročež ohlašuji to, že by
síla jejich byla s pokojem seděti. ⁸Nyní jdi, napiš to na ta-
buli před očima jejich, a na knize vyrej to, aby to zůstávalo
do nejposlednějšího dne, a až na věky věků, ⁹Že lid tento
zperný jest, synové lháři, synové, kteříž nechtí poslouchati
zákona Hospodinova; ¹⁰Kteříž říkají vidoucím: Nemívejte
vidění, a prorokům: Neprorokujte nám toho, což pravě-
ho jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání.
¹¹Sejděte s cesty, svozujte od stezky, nechať se vzdálí od
tváří naší Svatý Izraelský. ¹²Protož takto praví Svatý Iz-
raelský: Proto že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve lsti
a v převrácenosti, a spoléháte na ni: ¹³Z té příčiny bude
vám tato nepravost jako zed tržená padající, a vydutí na
zdi vysoké, jejíž brzké a náhlé bývá oboření. ¹⁴A rozrazí ji,
jako rozrazejí nádobu hrnčířskou rozbitou; neodpustíť, tak
že nebude nalezena po rozražení jejím ani střepina k nabrá-
ní ohně z ohniště, anebo k nabrání vody z louže. ¹⁵Nebo
tak řekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li
se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v dou-
fání bude síla vaše. Ale nechcete. ¹⁶Nýbrž říkáte: Nikoli, ale
na koních utečeme. Protož utíkati budete. Na rychlých uje-
deme. Ale rychlejší budou stihající vás. ¹⁷Jeden tisíc před
okřiknutím jednoho, a před okřiknutím pěti utíkati budete,
až (jestliže však vás co pozůstane), budete zanecháni jako
okleštěné dřevo na vrchu hory, a jako korouhev na pahrbku.
¹⁸Protoť pak shovívá Hospodin, milost vám čině, a protoť
se vyvýší, aby se smiloval nad vámi; nebo Hospodin jest
Bůh spravedlivý. Blahoslavení všickni, kteříž očekávají na
něj. ¹⁹Lid zajisté na Sionu a v Jeruzalémě bydliti bude.
Nikoli plakati nebudeš; k hlasu volání tvého bude všelijak
milost činiti s tebou. Hned jakž uslyší, ohlásíť se. ²⁰A ačkoli
Pán dá vám chleba úzkosti a vody ssoužení, však nebudou
více odjati tobě učitelé tvoji, ale očima svýma vídati budeš
učitele své, ²¹A ušima svýma slýchati slovo tobě po zadu
řkoucích: Toť jest ta cesta, chodte po ní, buď že byste se na
pravo neb na levo uchýlili. ²²Tedy zavržete obestření rytin
svých stříbrných, a oděv slitin svých zlatých; odloučíš je
jako nemoc svou trpící, řka jim: Táhněte tam. ²³Dát i déšť
na rozsívání tvé, kterýmž bys osíval zemi, a chléb z úrody
země, kterýž bude jadrný a zdárný; v ten den pásti se bude
i dobytek tvůj na pastvišti širokém. ²⁴Volové také i oslové,
dělající zemi, píci čistou jísti budou, kteráž opálkou a věječ-
kou vyčištěna bývá. ²⁵Budou také na všeliké hoře vysoké,
a na všelikém pahrbku vyvýšeném pramenové a potoko-
vé vod, v den porážky veliké, když padnou věže. ²⁶Bude
i světlo měsíce jako světlo slunce, světlo pak slunce bude
sedmernásobní, jako světlo sedmi dnů, v den, v kterýž uvá-
že Hospodin zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví.

²⁷Aj, jméno Hospodinovo přichází z daleka, jehožto hněv hořící a těžká pomsta; rtové jeho naplnění jsou prchlivostí, a jazyk jeho jako oheň šířajících. ²⁸Duch pak jeho jako potok rozvodnilý, kterýž až do hrdla dosáhne, aby třibil národy, až by v nic obrázení byli, a uzdou svíral čelisti národů. ²⁹I budete zpívati, jako když se v noci zasvěcuje slavnost, a veselí se srdečně, jako ten, kterýž jde s píšťalkou, bera se na horu Hospodinovu, k skále Izraelově, ³⁰Když dá slyšeti Hospodin hlas důstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou s hněvem prchlivosti a plamenem ohně šířajícího, an vše rozráží i přívalem i kamenným krupobitím. ³¹Hlasem zajisté Hospodinovým potřín bude Assur, kterýž jiné kým bijíval. ³²Ale stane se, že každé udeření holí, kterouž doloží na něj Hospodin, silně dolehne; s bubny a harfami a bitvou veselou bojovati bude proti němu. ³³Nebo připraveno jest již dávno peklo, také i samému králi připraveno jest. Hluboké a široké je učinil, hranic jeho, ohně a dříví mnoho; dmýchání Hospodinovo jako potoksiry je zapaluje.

31Běda těm, kteříž se utíkají do Egypta o pomoc, a v koních spoléhají, a doufají v vozích, že jich mnoho, a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatří k Svatému Izraelskému, aniž Hospodina hledají, ²Ješto i on jest moudrý. Protož uvede pomstu, a nezmění slov svých, ale povstane proti domu zlostinů a proti pomoci těch, kteříž páší nepravost. ³Egyptští pak jsou lidé, a ne Bůh silný, a koni jejich tělo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž byl ku pomoci; a tak jednostejně všickni ti na nic přijdou. ⁴Nebo tak řekl Hospodin ke mně: Jako když lev řve aneb lvíče nad loupeží svou, proti němuž byl-li by svolán houf pastýřů, křiku jejich se neděsí, aniž se pro hluk jejich koří: tak sstoupí Hospodin zástupů, aby bojoval o horu Sion, a o pahrbek její. ⁵Jako ptáci létající, tak hájiti bude Hospodin zástupů Jeruzaléma, anobř obhajuje vysvobodí, pomíjeje zachová. ⁶Navrattež se k tomu, od něhož hluboko zabředli synové Izraelští. ⁷Nebo v ten den zavržete jeden každý modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž vám nadělaly ruce vaše, abyste hřešili. ⁸I padne Assur od meče ne muže, a meč ne člověka zžije jej; a utíkati bude před mečem, a nejudatnější jeho pod plat uvedeni budou. ⁹A tak skála jeho pro strach zmizí, a knížata jeho korouhve děsiti se budou, praví Hospodin, jehož jest oheň na Sionu a pec v Jeruzalémě.

32Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v soudu panovati budou. ²Nebo bude muž ten jako skrýše před větrem, a schrana před přívalem, jako potokové vod na místě suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé. ³A oči vidoucích nebudou blíkati, a uši slyšících pozorovati budou. ⁴Pročež srdce bláznů nabude umění, a jazyk zajikavých prostranně a světle mluvití bude. ⁵Nebudeť více nazýván nešlechtný šlechtným, a skrbný nebude slouti štedrým. ⁶Proto že nešlechtný o nešlechtnosti mluví, a srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil ošemetnost, a mlu-

vil proti Hospodinu scestné věci, jak by znuzil duši lačného, a nápoj žíznivému odjal. ⁷Také i usilování skrbného jsou škodlivá; nebo nešlechtnosti obmýšlí, jak by k záhubě přivedl ponížené slovy lživými, a mluvil proti nuznému před soudem. ⁸Ješto šlechtný obmýšlí šlechtné věci, a takovýť při tom, což šlechtného jest, státi bude. ⁹Ženy lhostejné, vstaňte, slyšte hlas můj; dcery bezpečně sobě počínající, ušima pozorujte řeči mé. ¹⁰Za mnohé dny a léta vichrovány budete, ó vy v bezpečnosti bydlící; nebo přestane vinobraní, a klizení úrod nepřijde. ¹¹Třestež se strachem, ó lhostejné, pohnětež se, bezpečně sobě počínající; svlechte se, a obnažte se, a přepašte se po bedrách. ¹²Kvílice nad prsy, nad poli výbornými a nad kmeny úrodnými. ¹³Na zemi lidu mého trní a hloží vzejde, anobř na všech domích veselých a městě plésajícím. ¹⁴Nebo rozkošný palác opuštěn bude, hluk města přestane, hrad vysoký a věže obráceny budou v jeskyně na věčnost, k radosti divokým oslům, a ku pastvísti stádům. ¹⁵Dokudž nebude vylit na nás duch s výsosti, a nebude obrácena poušť v pole úrodné, a pole úrodné za les počítáno. ¹⁶I bude na poušti soud bydliti, a spravedlnost na poli úrodném přebývati. ¹⁷A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až na věky. ¹⁸Nebo bydliti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž v příbytcích nejbezpečnějších a v odpočívání nejpokojnějším, ¹⁹Byť pak i krupobití spadlo na les, a velmi sníženo bylo město. ²⁰Blaze vám, kteříž sejete na všelikých místech úrodných, vypouštějíc tam vola i osla.

33Běda tobě, zhoubce, ješto sám nebýváš huben, a kterýž nevěrně děláš, ješto tobě nečinili nevěrně. Když přestaneš býti zhoubcím, pohuben budeš; když přestaneš nevěrně činiti, nevěrně činiti budou. ²Hospodine, učin nám milost, na tebeť očekáváme; budiž ramenem svých každého jitra, a vysvobozením naším v čas ssoužení. ³Před zvukem hřmotu rozprchnou se národové, před vyvýšením tvým budou rozptýleni pohané. ⁴A sebrána bude loupež vaše, tak jako sbírání bývají chroustové; jako připadají kobyly, tak připadnou na ni. ⁵Vyvýšit se Hospodin, nebo na výsosti přebývá, a naplní Sion soudem a spravedlností. ⁶I bude upevněním časů tvých, silou i hojným spasením; moudrost a umění, a bázeň Hospodinova poklad tvůj. ⁷Aj, rekové jejich naříkali vně, jednatelé pokoje hořce plakali. ⁸Zpustly silnice, přestali choditi cestou; zrušil příměří, nevážil sobě měst, za nic položil sobě člověka. ⁹Kvílila a zemdlela země, styděti se musil Libán a usvadl; Sáron učiněn jako poušť, Bázan pak a Karmel oklácen. ¹⁰Jižť povstanu, praví Hospodin, již vyvýšen, již vyzdvižen budu. ¹¹Počnouce slámu, porodíte strniště; oheň dýchání vašeho šíře vás. ¹²I budou národové vypálené vápno, trní podtaté, ohněm spáleni budou. ¹³Slyšte dalecí, co jsem učinil, a poznejte blízcí sílu mou. ¹⁴Zděsili se na Sionu hříšníci, podjala hrůza pokrytce, řkoucí: Kdož by z nás mohl ostáti před ohněm šířajícím? Kdož by z nás mohl ostáti před plamenem věčným? ¹⁵Ten,

kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé věci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otřásá ruce své, aby darů nepřijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel rady o vraždě, a zavírá oči své, aby se na zlé nedíval: ¹⁶Ten na vysokých místech přebýváti bude, hradové na skalách útočiště jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou. ¹⁷Krále v okrase jeho uzří oči tvé, spatří i zemi dalekou. ¹⁸Srdce tvé přemýšlovati bude o strachu, řka: Kdež jest písař, kde výběrčí, kde spisovatel velikých domů? ¹⁹Lidu ukrutného neuhleď, lidu hluboké řeči, jíž bys neslychal, a jazyku cizího, jemuž bys nerozuměl. ²⁰Patř na Sion, město slavností našich, oči tvé nechať hledí na Jeruzalém, obydlí pokojné, stánek, kterýž nebude přenesen, kolíkové jeho na věky se nepohnou, a žádný provaz jeho se neztrhá; ²¹Proto že velikomocný Hospodin jest nám na místě tom řekami toků širokých, po němž nepůjde lodí s vesly, aniž bárka veliká po něm přecházeti bude. ²²Nebo Hospodin jest soudce náš, Hospodin ustanovitel práv našich, Hospodin král náš, onť spasí nás. ²³Osláblit jsou provazové tvoji, aniž budou moci utvrditi sloupu bárky své, ani roztáhnouti plachty, anť již rozdělena bude kořist loupeže mnohé; i chromí rozchvátají kořist. ²⁴Aniž dí kdo z obyvatelů: Nemocen jsem. Lid osedlý v něm zproštěn bude nepravosti.

34Přistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé pozorujte. Nechať slyší země i plnost její, okršlek zemský i všeliký plod jeho. ²Proto že hněv Hospodinův jest proti všechněm národům, a prchlivost proti všemu vojsku jejich: vyhubí je jako proklaté, a vydá je k zabití. ³I budou povrženi zbití jejich, a z těl mrtvých jejich vzejde smrad, a rozplynou se hory od krve jejich. ⁴Chřádnouti bude i všecko vojsko nebeské, a svinuta budou nebesa jako kniha, a všecko vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného kmene, a jako nezralé ovoce s fku. ⁵Nebo opojen jest na nebi meč můj; na Idumejské sstoupí, a na lid, na nějž jsem klatbu vydal, aby trestán byl. ⁶Meč Hospodinův bude plný krve, umastí se tukem a krví beranů a kozlů, tukem ledvin skopových; obět zajisté bude míti Hospodin v Bozra, a zabijení veliké v zemi Idumejské. ⁷Sstoupí s nimi i jednorozčové a volčata s voly, i opije se země jejich krví, a prach jejich tukem se omastí. ⁸Nebo den pomsty Hospodinovy, léto odplacování se, aby mštno bylo Siona. ⁹A obráčení budou potokové její v smolu, a prach její v siru, a země její obrátí se v smolu hořící. ¹⁰V noci ani ve dne neuhasne, na věky vystupovati bude dým její, od národu až do pronárodu pustá zůstane, na věky věků nebude, kdo by šel přes ni. ¹¹Ale osednou ji pelikán a výr, kalous také a krkavec budou bydleti v ní, a roztáhne po ní šňůru zahanbení a závaží marnosti. ¹²Šlechticů jejich volati budou k království, ale nebude tam žádného, nebo všecka knížata její zhynou. ¹³A vzroste na palácích jejich trní, kopřivy a bodláčí na hradích jejich, a bude příbytkem draků a obydlím sov. ¹⁴Tam se budou potkávati spolu zvěř s ptactvem, a příšera jedna druhé se ozývati; tam toliko noční přeluda se usadí, a odpočinutí so-

bě nalezne. ¹⁵Tam se zhnízdí sup, a škřečeti bude, a když vysedí, shromáždí je pod stín svůj; tam také shledají se luňáci jeden s druhým. ¹⁶Hleďte v knize Hospodinově, a čtěte. Ani jedno z těch nechybí, a jeden každý bez své družce nebude; nebo to ústa Páně přikázala, a duch jeho shromáždí je. ¹⁷Onť zajisté vrže jim losy, a ruka jeho jim rozdělí ji provazcem; až na věky dědičně ji osednou, od národu až do pronárodu v ní přebývati budou.

35Veseliti se budou z toho poušť a pustina, plésati, pravím, bude poušť, a zketne jako růže. ²Ušlechtilé zketne, ano i radostně plésati bude s prozpěvováním. Sláva Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Tyť věci uzří slávu Hospodinovu, důstojnost Boha našeho. ³Posilítež rukou opuštěných, a kolena klesající utvrdíte. ⁴Rcete těm, kteříž jsou bázlivého srdce: Posilíte se, nebojte se. Aj, Bůh váš s pomstou přijde, s odplatou Bůh sám přijde, a spasí vás. ⁵Tehdáž otevrou se oči slepých, otevrou se též i uši hluchých. ⁶Tehdáž poskočí kulhavý jako jelen, a jazyk němého prozpěvovati bude; nebo se vyprší vody na poušti, a potokové na pustinách. ⁷A obrátí se místo vyprahlé v jezero, a žíznivé v prameny vod; v doupatech draků, v pelešech jejich tráva, třtí a sítí. ⁸Bude také tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouti bude. Nepůjde po ní nečistý, ale bude samých těchto; tou cestou jdoucí i nejhlupejší nezlouzí. ⁹Nebude tam lva, a lita zvěř nebude choditi po ní, aniž tam nalezena bude, ale půjdou po ní ti, jenž budou vysvobozeni. ¹⁰Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek pak a úpení uteče od nich.

36Stalo se pak čtrnáctého léta kralování Ezechiášova, přitáhl Senacherib král Assyrský proti všechněm městům Judským hrazeným, a zdobýval jich. ²I poslal král Assyrský Rabsaka z Lachis do Jeruzaléma k králi Ezechiášovi s vojskem velikým. Kterýž se postavil u struhy rybníka hořejšího, při silnici pole valchářova. ³Tedy vyšel k němu Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův, kancléř. ⁴I mluvil k nim Rabsaces: Povězte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš? ⁵Řekl jsem: Jisté žeť jest věc daremní; radyť jest a síly k válce potřebí. A protož v koho doufáš, že mi se protivíš? ⁶Aj, spolehl jsi na hůl třtiny té nalomené, na Egypt, na niž zpodepřel-li by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne ji. Takovýť jest Faraó král Egyptský všechněm, kteříž v něm doufají. ⁷Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém doufáme: zdaliž on není ten, jehož pobořil Ezechiáš výsosti i oltáře, a přikázal Judovi a Jeruzalému, řka: Před tímto oltářem klaněti se budete? ⁸Ale nu, potkej se medle se pánem mým králem Assyrským. Přidámť ještě dva tisíce koní, můžeš-li jen míti, kdo by na nich jeli. ⁹Jakž tedy odoláš jednomu knížeti z nejmenších služebníků pána mého, ačko-

li máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? ¹⁰Přesto, zdali jsem bez Hospodina přitáhl do země této, abych ji zkazil? Hospodin řekl mi: Táhni na tu zemi, a zkaz ji. ¹¹I řekl Eliakim a Sobna a Joach Rabsakovi: Mluv medle k služebníkům svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky před lidem tímto, kterýž jest na zdech. ¹²I odpověděl Rabsaces: Zdaliž ku pánu tvému a k tobě poslal mne pán můj, abych mluvil slova tato? Však k mužům těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moč svůj spolu s vámi pili. ¹³A tak stoje Rabsaces, volal hlasem velikým Židovsky, a řekl: Slyšte slova krále velikého, krále Assyrského: ¹⁴Toto praví král: Necht vás nesvodí Ezechiáš, neboť nebude moci vyprostiti vás. ¹⁵A necht vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, řka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebudeť dáno město toto v ruku krále Assyrského. ¹⁶Neposlouchejte Ezechiáše. Nebo takto praví král Assyrský: Učiňte mi to k líbosti, a vyjděte ke mně, i bude moci jísti jeden každý z vinice své, a jeden každý z fíku svého, a píti jeden každý vodu z čisterny své, ¹⁷Dokudž nepřijdu, a nepoberu vás do země podobné zemi vaší, do země úrodné, země chleba a vinic. ¹⁸Necht vás nesvodí Ezechiáš, řka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského? ¹⁹Kde jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou vysvobodili i Samaří z ruky mé? ²⁰Kteří jsou mezi všemi bohy těch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin měl vysvoboditi Jeruzalém z ruky mé? ²¹Oni pak mlčeli, a neodpověděli jemu slova. Nebo takové bylo rozkázání královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu. ²²I přišel Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správcím domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův, kancléř, k Ezechiášovi, majíce roucha roztržená, a oznámili jemu slova Rabsakova.

37I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že roztrhl roucho své, a oděl se zíní, a všel do domu Hospodinova. ²I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, a starší z kněží, oblečené v zíně k Izaiášovi proroku, synu Amosovu. ³Kteříž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky i rouhání jest den tento, proto že se přiblížil plod k vyjití, ale není síly ku porodu. ⁴Ó by slyšel Hospodin Bůh tvůj slova Rabsakova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, a pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento ostatek lidu, kterýž se nalézá. ⁵I přišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi. ⁶Jimž odpověděl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mně rouhali služebníci krále Assyrského. ⁷Aj, já pustím naň vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a učiním to, že padne od meče v zemi své. ⁸Navrátiv se pak Rabsaces, nalezl krále Assyrského, an dobývá Lebna. Nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis), ⁹Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřeninském, ano pravili: Táhne, aby bojoval s tebou. A však usly-

šev to, vždy poslal posly své k Ezechiášovi s těmito slovy: ¹⁰Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, řkouce: Necht tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkáje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. ¹¹Aj, slyšels, co jsou učinili králové Assyrští všechněm zemím, pohubivše je, a ty bys měl býti vysvobozen? ¹²Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch národů, kteréž zahladili předkové moji, Gozana, Charana, Resefa a syny z Eden, kteříž byli v Telasar? ¹³Kde jest král Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim, Ana i Ava? ¹⁴Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslů, přečtl jej a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš před Hospodinem. ¹⁵A modlil se Ezechiáš Hospodinu, řka: ¹⁶Hospodine zástupů, Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i zemi. ¹⁷Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevři, Hospodine, oči své a pohled; slyš, pravím, všechna slova Senacheribova, kterýž poslal k činění útržek Bohu živému. ¹⁸Takť jest, Hospodine, žeť jsou pohubili králové Assyrští všechny ty krajiny i zemi jejich, ¹⁹A uvrhli bohy jejich do ohně; nebo nebyli bohové, ale dílo ruku lidských, dřevo a kámen, protož zahladili je. ²⁰A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobod nás z ruky jeho, aťby poznala všechna království země, že jsi ty Hospodin sám. ²¹Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, řka: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, ²²Totoť jest slovo, kteréž mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě panna, dcera Sionská, potřásá hlavou za tebou dcera Jeruzalémská. ²³Kohož jsi zhaněl? A komus se rouhal? A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl zhůru očí svých? Proti Svatému Izraelskému. ²⁴Skrze služebníky své utrhal jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství vozů svých já jsem vytáhl na hory vysoké, na stráně Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj jeho do lesů a výborných rolí jeho. ²⁵Já jsem vykopal a pil vody; nebo jsem vysušil nohama svýma všechny potoky míst obležených. ²⁶Zdalis neslyšel, že jsem již to dávno učinil, a ode dnů starých to sformoval? Nyní pak k tomu přivozuji, aby v poušť a v hromady rumu města hrazená obrácena byla, ²⁷A jejich obyvatelé ruce oslablé majíc, předěšení a zahanbeni jsouc, byli jako bylina polní, a zelina vzházející, jako tráva na střeších, a osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo. ²⁸Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti sobě. ²⁹Poněvadž ty se vztěkáš proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chrůpě tvé, a udidla svá v ústa tvá, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel. ³⁰A toto měj za znamení: Budete jísti roku prvního, co samo od sebe zroste, též druhého roku, což se samo od sebe zrodí, třetího pak roku budete síti a žíti a štěpovati vinice, a jísti ovoce jejich. ³¹Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí zase kořeny své hluboce, a vydá užitek zhůru. ³²Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachování z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to. ³³A protož toto praví Hospodin o králi Assyrském:

Neveďte do města tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž na ně dotrou pavézníci, aniž udělají u něho náspu. ³⁴Cestou, kterouž přitáhl, zase navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví Hospodin. ³⁵Nebo chráníti budu města tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého. ³⁶Tedy vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojtě Assyrském sto osmdesáte a pět tisíců. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví. ³⁷A tak odjel, anobřž utekl, a navrátí se Senacherib král Assyrský, a bydlil v Ninive. ³⁸I stalo se, když se klaněl v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a utekli do země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

38V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův, prorok, a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ. ²I obrátil Ezechiáš tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu. ³A řekl: Prosim, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímem, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým. ⁴Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Izaiášovi, řkoucí: ⁵Jdi a rci Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelf jsem modlitbu tvou, viděl jsem slzy tvé; aj, já přidám ke dnům tvým patnácte let. ⁶A z ruky krále Assyrského vysvobodím tě i město toto, a chráníti budu města tohoto. ⁷A toto budeš mítí znamení od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto, kterouž mluvil: ⁸Aj, já navrátím zpátkem stín po stupních, po nichž sešel na hodinách slunečných Achasových, o deset stupňů. I navrátilo se slunce o deset stupňů, po týchž stupních, po nichž bylo sešlo. ⁹Zapsání Ezechiáše krále Judského, když nemocen byl, a ozdravěl po nemoci své: ¹⁰Jáť jsem byl řekl v přestřížení dnů svých, že vejdu do bran hrobu, zbaven budu ostatku let svých. ¹¹Řekl jsem byl, že neužrím Hospodina, Hospodina v zemi živých, nebudu vídati člověka více mezi přebývajícimi na světě. ¹²Přebývání mé pomíjí, a stěhuje se ode mne jako stánek pastýřský; přestříhl jsem jako tkadlec život svůj, od třísní odřeže mne. Dnes dříve než noc přijde, učiníš mi konec. ¹³Předkládal jsem sobě v jitře, že jako lev tak potře všechny kosti mé, dnes dříve než noc přijde, že mi učiníš konec. ¹⁴Jako řeřáb a vlašovice pištěl jsem, lkal jsem jako holubice, oči mé zhůru pozdvižené byly. Pane, násilí trpím, ó prodlíž mi života. ¹⁵Ale coť mám více mluvíti? I předpověděl mi, i učinil, že živ pobudu mimo všecka léta svá po hořkosti duše své. ¹⁶Pane, kdo po nich i v nich živi budou, všechněm znám bude život dýchání mého, zes mi zdraví navrátí, a mne při životu zachoval. ¹⁷Aj, v čas pokoje potkala mne byla hořkost nejhořčejší, ale tobě zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že jsi zavrhl za hřbet svůj všechny hříchy mé. ¹⁸Nebo ne hrob oslavuje tebe, ani smrt tě chválí, aniž očekávají ti, jenž do jámy sstupují, pravdy tvé. ¹⁹Ale živý, živý, tenť oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synům v známost uvedí

pravdu tvou. ²⁰Hospodin vysvobodil mne, a protož písně mé zpívati budeme po všechny dny života našeho v domě Hospodinově. ²¹Řekl pak byl Izaiáš: Nechať vezmou hrudu suchých fiků, a přiloží na vřed, a zdrav bude. ²²I řekl byl Ezechiáš: Jaké jest znamení, že vstoupím do domu Hospodina?

39Toho času poslal Merodach Baladan syn Baladanův, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi, když uslyšel, že nemocen byv, zase ozdravěl. ²I zradoval se z toho Ezechiáš, a ukázal jim dům klénotů svých, stříbra a zlata a vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě svém i ve všem panství svém. ³V tom přišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud přišli k tobě? I odpověděl Ezechiáš: Z země daleké přišli ke mně, z Babylona. ⁴Řekl ještě: Co jsou viděli v domě tvém? Odpověděl Ezechiáš: Všecko, což jest v domě mém, viděli. Ničeho není v pokladích mých, čehož bych jim neukázal. ⁵Tedy řekl Izaiáš Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodina zástupů: ⁶Aj, dnové přijdou, že odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji, až do tohoto dne; nezůstanef ničeho, (praví Hospodin). ⁷I syny tvé také, kteříž pojdu z tebe, kteréz zplodíš, poberou, a budou komorníci při dvoře krále Babylonského. ⁸Tedy řekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobrét jest slovo Hospodinovo, kteréz jsi mluvil. (A doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnů mých.

40Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. ²Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložení jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své. ³Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho. ⁴Každé údolí at jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek at jest snížen; což jest křivého, at jest přímé, a místa nerovná at jsou rovinou. ⁵Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. ⁶Hlas řkoucího: Volej. I řekl: Co mám volati? To, že všeliké tělo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako květ polní. ⁷Usychá tráva, květ prší, jakž vítr Hospodinův povane na něj. V pravdět jsou lidé ta tráva. ⁸Usychá tráva, květ prší, ale slovo Boha našeho zůstává na věky. ⁹Na horu vysokou vystup sobě, Sione, zvěstovateli věcí potěšených, povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme, zvěstovateli věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Rci městům Judským: Aj, Bůh váš. ¹⁰Aj, Panovník Hospodin proti silnému přijde, a rámě jeho panovati bude nad ním; aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním. ¹¹Jako pastýř stádo své pásti bude, do náručí svého shromáždí jehňátka, a v klíně svém je ponese, březí pak poznenáhlu povede. ¹²Kdo změřil hrstí svou vody, a nebesa pídí rozměřil? A kdo změřil měrou prach země, a zvážil na váze hory, a pahrbky na závaží? ¹³Kdo vystihl ducha Hoso-

dinova, a rádcím jeho byl, že by mu oznámil? ¹⁴S kým se radil, že by mu přidal srozumění, a naučil jej stezce soudu, a vyučil jej umění, a cestu všelijaké rozumnosti jemu v známost uvedl? ¹⁵Aj, národové jako krůpě od okova, a jako prášek na vážkách se počítají, ostrovy jako nejmenší věc zachvacuje. ¹⁶Ani Libán nepostačil by k zanícení ohně, a živočichové jeho nepostačili by k zápalné oběti. ¹⁷Všickni národové jsou jako nic před ním, za nic a za marnost pokládají se u něho. ¹⁸K komu tedy připodobníte Boha silného? A jaké podobenství přirovnáte jemu? ¹⁹Jakžkoli rytinu líčí řemeslník, a zlatník zlatem ji potahuje, a řetízky stříbrné k ní slévá; ²⁰A ten, kterýž pro chudobu nemá co obětovati, dřevo, kteréž by nepráchnivělo, vybírá, a řemeslníka umělého sobě hledá k přistrojení rytiny, aby se nepohnula. ²¹Zdaliž nevíte? Zdaliž neslyšíte? Zdaliž se vám nezvěstuje od počátku? Zdaliž nesrozumíváte z základů země? ²²Ten, kterýž sedí nad okrškem země, jejížto obyvatelé jako kobyly, kterýž rozprostřel jako kortýnu nebesa, a roztáhl je jako stánek k přebývání, ²³Onť přivedí knížata na nic, soudce zemské jako nic rozptyluje, ²⁴Tak že nebývají štípeni ani sáti, aniž kořene pouští do země pařez jejich. Nebo jakž jen zavane na ně, hned usychají, a vicher jako plevu zanáší je. ²⁵K komu tedy připodobníte mne, abych podobný byl jemu, praví Svatý? ²⁶Pozdvihněte zhůru očí svých, a vízte, kdo to stvořil? Kdo vyvodí v počtu vojsko jejich, a všeho toho zejména povolává? Vedlé množství síly a veliké moci ani jedno z nich nehyně. ²⁷Pročež tedy říkáš, Jáko, a mluvíš, Izraeli: Skrytať jest cesta má před Hospodinem, a pře má před Boha mého nepřichází? ²⁸Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslychal, že Bůh věčný Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlívá, a že vystižena býti nemůže moudrost jeho? ²⁹On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí. ³⁰Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají, ³¹Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.

41Umlknětež přede mnou ostrovové, a národové nechat se ssilí, nechat přistoupí, a tu ať mluví. Přístupmež spolu k soudu. ²Kdo vzbudil od východu spravedlivého, aby ho následoval? Kdo jemu podmanil národy, a způsobil, aby nad králi panoval, vydav je jako prach mečí jeho, a jako plevy rozptýlené lučisti jeho? ³Sháněje se s nimi, prošel pokojně cestou, po níž nohama svýma nechodíval. ⁴Kdo to spravil a učinil, povoláváje rodin od počátku? Já Hospodin, první i poslední, já sám. ⁵Viděli ostrovové, a ulekli se, končiny země předěsily se, shromáždili se a sešli. ⁶Jeden druhému pomáhal, a bratru svému říkal: Posilň se. ⁷A tak posilňoval tesar zlatníka, vyhlazujícího kladivo tlčením na nákovadlí, říkáje: K sletování toto dobré jest. I utvrdil to hřebíky, aby se nepohnulo. ⁸Ale ty, Izraeli služebníče můj, ty Jáko, kteréhož jsem vyvolil, símě Abrahama, přítele mého, ⁹Ty, kteréhož jsem vychvátil od končin ze-

mě, nýbrž pomínuv přednějších jejich, povolal jsem tě, říka tobě: Služebník můj jsi, vyvolil jsem tě, aniž jsem zavrhl tebe. ¹⁰Nebožž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své. ¹¹Aj, zastydí se, a zahanbeni budou všickni, kteříž se zlobí proti tobě; v nic obrázení budou, a zahynou ti, kteříž tobě odporují. ¹²Hledal-li bys jich, nenalezneš jich. Ti, kteříž se s tebou nesnadní, v nic obrázení budou, a na nic přijdou ti, jenž s tebou válčí. ¹³Nebo já, Hospodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou pravici, a pravím: Neboj se, já tobě pomáhati budu. ¹⁴Neboj se, červíčku Jáko, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobě, praví Hospodin, a vykupitel tvůj, Svatý Izraelský. ¹⁵Aj, učinil jsem tě jako smyk i s zuby novými po obou stranách; pomlátíš hory, a zetřeš je, a s pahrbky jako s plevami naložíš. ¹⁶Převěješ je, v tom je vítr zachvátí, a vicher rozptýlí, ty pak plésati budeš v Hospodinu, v Svatém Izraelském chlubiti se budeš. ¹⁷Chudé a nuzné, kteříž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízni prahne, já Hospodin vyslyším, já Bůh Izraelský neopustím jich. ¹⁸Vyvedu na vysokých místech řeky, a u prostřed rovin studnice; obrátím poušť v jezero vod, a zemi vyprahlou v prameny vod. ¹⁹Nasadím na poušti cedrů, výborných cedrů, myrtoví, a olivoví; vysadím poušť jedlovím, jilmem, též i pušpanem, ²⁰Aby viděli, a poznali, a rozvažující, srozuměli, že to ruka Hospodinova učinila, a Svatý Izraelský že to stvořil. ²¹Vedte při svou, praví Hospodin, ukažte mocné důvody své, dí král Jáko. ²²Nechat přistoupí, a necht nám oznámí to, což se státi má. Věci prvé stalé oznamte, abychom povázili v srdci svém, a poznali cíl jejich, aneb aspoň co jest budoucího, povězte nám. ²³Oznamte, co se budoucně státi má, a poznáme, že bohové jste. Pakli, učíte něco dobrého neb zlého, abychom se děsili, když bychom to viděli spolu. ²⁴Aj, vy naprosto nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není; protož ohavnýť jest, kdo vás zvoluje. ²⁵Vzbudím od půlnoci, ten přitáhne, od východu slunce, ten svolá ve jménu mém, a oboří se na knížata jako na bláto, a pošlapá je jako hrncíř hlinu. ²⁶Kdo oznámí od počátku, abychom věděli, aneb od starodávna, abychom řekli: Práv jest? Naprosto žádného není, kdo by oznámil, aniž jest kdo, ješto by se dal slyšeti, aneb ješto by slyšel řeči vaše. ²⁷Já jsem první, kterýž Sionu předpovídám: Aj, aj, teď jsou; a Jeruzalému: Zvěstovatele potěšených věcí dám. ²⁸Nebo vidím, že není žádného, není žádného mezi nimi rozumného; ač se jich otazuji, však neodpovídají slova. ²⁹Aj, všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a daremní věc jsou slitiny jejich.

42Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, onť soud národům vynášeti bude. ²Nebude křičeti, ani se vyšovati, ani slyšán bude vně hlas jeho. ³Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhásí, ale soud podlé pravdy vynášeti bude. ⁴Nebude nechotný, ani přísný, dokudž

soudu na zemi nevykoná, a učení jeho ostrovové očekávají budou. ⁵Tak praví Bůh silný Hospodin, kterýž stvořil nebesa, a roztáhl je, kterýž rozšířil zemi, i to, což z ní pochází, kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha těm, jenž chodí po ní. ⁶Já Hospodin povolal jsem tě v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku tvou; protož ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, a za světlo národům, ⁷Abys otvíral oči slepé, a vyvodil z žaláře vězně, a z vězení ty, kteříž sedí ve tmách. ⁸Já jsem Hospodin, toť jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám. ⁹Aj, první věci přišly, a i nové předpovídaje, dříve než se začnou, dám o nich slyšeti vám. ¹⁰Zpívejte Hospodinu píseň novou, chvála jeho jest od končin země, kteříž se plavíte po moři, i všechno, což v něm jest, ostrovové i obyvatelé jejich. ¹¹Pozdvihněte hlasu pustiny i města její, i vsi, v nichž bydlí Cedar, prokřikujte obyvatelé skal, s vrchu hor volejte. ¹²Vzdejte slávu Hospodinu, a chválu jeho na ostrovech zvěstujte. ¹³Hospodin jako silný rek vyjde, jako muž válečný rozhorlí se, troubiti, anobřz i prokřikovati bude, a proti nepřátelům svým zmužile sobě počínati, řka: ¹⁴Mlčel jsem dosti dlouho, činil jsem se neslyše, zdržoval jsem se, ale již jako pracující ku porodu křičeti budu, pohubím a sehlám vše pojednou. ¹⁵V pustinu obrátím hory i pahrbky, a všelikou bylinu jejich usuším, a obrátím řeky v ostrovy, a jezera vysuším. ¹⁶I povedu slepé po cestě, kteréž neznali, a po stezkách, kterýchž neuměli, provedu je; obrátím před nimi tmu v světlo, a co nerovného, v rovinu. Toť jest, což jim učiním, a neopustím jich. ¹⁷Obrátí se zpět, zahanbeni budou ti, kteříž doufají v rytinu, kteříž říkají slitinám: Vy jste bohové naši. ¹⁸Ó hluší, slyštež, a vy slepí, prohlédněte, abyste viděli. ¹⁹Kdo jest to slepý, jedině služebník můj? A hluchý, než posel můj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinův? ²⁰Hledě na mnohé věci, však nesrozumívá; otevřeně maje uši, však neslyší. ²¹Měť jest Hospodin líbost v něm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil. ²²Že pak lid tento obloupený jest a potlačený, jehožto mládence, což jich koli, jímají a do žalářů skrývají, že jsou dáni v loupež, aniž jest, kdo by je vytrhl, v rozchvátání, aniž jest, kdo by řekl: Navrať zase, ²³Kdo z vás ušima pozoruje toho, srozumívá tomu, aby se bedlivěji chtěl míti napotom? ²⁴Kdo vydal v potlačení Jákoaba, a Izraele loupežníkům? Zdali ne Hospodin, proti němuž jsme zhřešili? Nebo nechtěli po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho. ²⁵A protož vyhlil na něj s prechlivostí hněv svůj, a násilné boje, a zapálil jej vůkol, a však nepoznal toho. Zapálil jej, pravím, a však nepřipustil toho k srdci.

43 Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Jákoabe, a učitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty. ²Když půjdeš přes vody, s tebou budu, pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe. ³Nebo já Hospodin Bůh tvůj, Svatý Izraelský, jsem

spasitel tvůj. Dal jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouřenínskou a Sábu místo tebe. ⁴Hned jakž jsi drahým učiněn před očima máma, zveleben jsi, a já jsem tě miloval; protož dal jsem lidi za tebe, a národy za život tvůj. ⁵Nebojž se, nebo já s tebou jsem. Od východu zase přivedu símě tvé, a od západu shromáždím tě. ⁶Dím půlnocní straně: Navrať, a polední: Nezbraňuj. Přiveď zase syny mé zdaleka, a dcery mé od končin země, ⁷Každého toho, jenž se nazývá jménem máma, a kteréhož jsem k slávě své stvořil, ježž jsem sformoval, a kteréhož jsem učinil. ⁸Vyved lid slepý, kterýž již má oči, a hluché, kteříž již mají uši. ⁹Všichni národové nechat se spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest mezi nimi, ješto by to zvěstoval, a to, což se předně státi má, aby oznámil nám? Necht vystaví svědky své, a spravedliví budou, aneb at slyší, a řeknou: Pravdať jest. ¹⁰Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, tak že můžete věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a že přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně bude. ¹¹Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele. ¹²Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž předpovídám, a ne někdo mezi vámi z cizích bohů, a vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem. ¹³Ještě prvé nežli den byl, já jsem, a není žádného, kdož by vytrhl z ruky mé. Když co dělám, kdo ji odvrátí? ¹⁴Takto praví Hospodin vykupitel váš, Svatý Izraelský: Pro vás posli do Babylona, a sházím závory všechny, i Kaldejské s lodimi veselými jejich. ¹⁵Já jsem Hospodin svatý váš, stvořitel Izraele, král váš. ¹⁶Takto praví Hospodin, kterýž způsobuje na moři cestu, a na prudkých vodách stezku, ¹⁷Kterýž vyvodí vozy a koně, vojsko i sílu, činí, že v náhle padají, až i povstati nemohou, hasnou, jako knot hasne: ¹⁸Nezpomínejte na první věci, a na starodávní se neohlédejte. ¹⁹Aj, já učiním věc novou, a tudíž se zjeví. Zdalíž o tom nevíte? Nadto způsobím na poušti cestu, a na pustinách řeky. ²⁰I slaviti mne bude zvěř polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na poušti vody a řeky na pustinách, abych dal nápoj lidu svému, vyvolenému svému. ²¹Lid, kterýž nastrojím sobě, chválu mou vypravovati bude, ²²Poněvadž jsi mne nevzýval, ó Jákoabe, nýbrž stesklot se se mnou, ó Izraeli. ²³Nepřivedl jsi mi hovádka k zápalům svým, a obětmi svými neuctils mne; nenutil jsem tě, abys mi sloužil obětmi suchými, aniž jsem tě tím obtěžoval, abys mi kadil. ²⁴Nekoupil jsi mi za peníze vonných věcí, ani tukem obětí svých zavlažil jsi mne, ale zaměstnal jsi mne hříchy svými, a obtížils mne nepravostmi svými. ²⁵Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nepomínám. ²⁶Přiveď mi ku paměti, sudme se spolu; oznam ty, podlé čeho bys mohl spravedliv býti. ²⁷Otec tvůj první zhřešil, a učitelé tvoji přestoupili proti mně. ²⁸A protož smeci knížata z míst svatých, a vydám v prokletí Jákoaba, a Izraele v pohanění.

44 A však nyní slyš, Jákoabe, služebníče můj, a Izraeli, kteréhož jsem vyvolil. ²Toto dí Hospodin, kterýž tě učinil,

a sformoval hned od života matky, a spomáhá tobě: Neboj se, služebníče můj, Jákobe, a upřímný, kteréž jsem vyvolil. ³Nebo vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost; vyleji Ducha svého na símě tvé, a požehnání své na potomky tvé. ⁴I porostou jako mezi bylinami, jako vrbí vedlé tekutých vod. ⁵Tento dí: Hospodinův já jsem, a onen nazůve se jménem Jákobovým, a jiný zapíše se rukou svou Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude. ⁶Takto praví Hospodin, král Izraelův a vykupitel jeho, Hospodin zástupů: Já jsem první, a já poslední, a kromě mne není žádného Boha. ⁷Nebo kdo tak jako já ohlašuje a oznamuje to, aneb spořádá mi to hned od toho času, jakž jsem rozsadil lidi na světě? A kdo to, což přijíti má, oznámiti jim mohou? ⁸Nebojtež se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepověděl jsem tobě a neoznámil, čehož vy sami mně svědkové jste? Zdaliž jest Bůh kromě mne? Neníť jistě žádné skály, jáť o žádné nevím. ⁹Ti, kteříž formují rytiny, všickni nic nejsou; tolikéž ty milostné jejich nic neprosívají. Čehož ony sobě samy svědectvím jsou; nic nevidí, aniž čeho znají, aby se styděti mohly. ¹⁰Kdo formuje Boha silného a rytinu slévá, k ničemu se to nehodí. ¹¹Aj, všickni, i ti, kteříž se k němu přiúčastňují, zahanbeni budou, ovšem řemeslníci ti nad jiné lidi; byť se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se musejí, a spolu zahanbeni budou. ¹²Kovář pochytě železo, dělá při uhlí, a kladivy formuje modlu. Když ji dělá vši silou svou, ještě k tomu lační až do zemdení, aniž se vody napije, až i ustává. ¹³Tesař roztáhna šňůru, znamenává ji hrudkou, spravuje ji úhelnicemi, a kružidlem rozměřuje ji, až ji udělá tvárnost muže mající a podobnost krásy člověka, aby seděla doma. ¹⁴Nasekaje sobě cedrů, vezme také cypřiš a dub aneb to, kteréž jest nejcelistvější mezi dřívím lesním; i javor štěpuje, a déšť jej k zrostu přivozuje. ¹⁵I bývá člověku k topení; nebo vezma z něho, zhřívá se. Rozněcuje také oheň, aby napekl chleba. Mimo to udělá sobě boha, a klaní se jemu; udělá z něho rytinu, a kleká před ní. ¹⁶Částku jeho páli ohněm, při druhé částce jeho maso jí, peče pečeni, a nasycen bývá. Zhřívá se také, a říká: Aha, zhřel jsem se, viděl jsem oheň. ¹⁷Z ostatku pak jeho udělá boha, rytinu svou, před níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, rka: Vysvobod mne, nebo Bůh silný můj jsi. ¹⁸Neznají ani soudí, proto že zaslepil oči jejich, aby neviděli, a srdce jejich, aby nerozuměli. ¹⁹Aniž považují toho v srdci svém. Není umění, není rozumu, aby kdo řekl: Díl z něho spálil jsem ohněm, a při uhlí jeho napekl jsem chleba, pekl jsem maso, a jedl jsem, a mám z ostatku jeho ohavnost udělati, a před špalkem dřevěným klekati? ²⁰Popelem se pase takový, srdce svedené skloňuje jej, aby nemohl osvoboditi duše své, ani říci: Není-liž omylu v předsevzetí mém? ²¹Pamatujž na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty služebník můj. Já jsem tě sformoval, služebník můj jsi, Izraeli, nebudeš u mne v zapomenutí. ²²Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navratíž se ke mně, nebo jsem tě vykoupil. ²³Prozpěvujte nebesa, nebo Hospodin to učinil; zvučte nížiny země, zvuč-

ně prozpěvujte hory, les i všeliké dříví v něm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba, a v Izraeli sebe oslavil. ²⁴Takto praví Hospodin vykupitel tvůj, a ten, kterýž tě sformoval hned od života matky: Já Hospodin činím všechno, roztahuji nebesa sám, rozprostírám zemi mocí svou. ²⁵Rozptyluji znamení lhářů, a z hadačů blázně dělám; obracím moudré nazpět, a umění jejich v bláznovství. ²⁶Potvrzuji slova služebníka svého, a radu poslů svých vykonávám. Kterýž díím o Jeruzalému: Bydleno bude v něm, a o městech Judských: Vystavena budou, nebo pustiny jejich vzdělám. ²⁷Kterýž díím hlubině: Vyschni, nebo potoky tvé vysuším. ²⁸Kterýž díím o Cýrovi: Pastýř můj, nebo všelikou vůli mou vykoná, a řekne Jeruzalému: Zase vystaven bud, a chrámu: Založen bud.

45Takto praví Hospodin pomazanému svému Cýrovi, jehož pravici zmocním, a národy před ním porazím, a bedra králů rozpáši, a zotvírám před ním vrata, a brány nebudou zavírány: ²Já před tebou půjdu, a cesty křivé zpřímím, vrata měděná potru, a závory železné posekám. ³A dám tobě poklady skryté, a klénoty schované, abys poznal, že já jsem Hospodin Bůh Izraelský, kterýž tě ze jména volám. ⁴Pro služebníka svého Jákoba a Izraele vyvoleného svého jmenoval jsem tě jménem tvým, i přijmím tvým, ačkoli mne neznáš. ⁵Já jsem Hospodin, a není žádného více, kromě mne není žádného Boha. Přepásal jsem tě, ačkoli mne neznáš, ⁶aby poznali od východu slunce i od západu, že není žádného kromě mne. Jáť jsem Hospodin, a není, žádného více. ⁷Kterýž formuji světlo, a tvořím tmou, působím pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin činím to všechno. ⁸Rosu dejte nebesa s hůry, a nejvyšší oblakové dštěte spravedlnost; otevři se země, a ať vzejde spasení, a spravedlnost ať spolu vykvete. Já Hospodin způsobím to. ⁹Běda tomu, kdož se v odpory dává s tím, jenž jej sformoval, jsa střep jako jiné střepiny hliněné. Zdaliž dí hlina hrččí svému: Což děláš? Dílo tvé zajisté ničemné jest. ¹⁰Běda tomu, kterýž říká otcí: Co zplodíš? A ženě: Co porodíš? ¹¹Takto praví Hospodin, Svatý Izraelský, a kterýž jej sformoval: Budoucí-liž věci na mně vyzvídati chcete, o synech mých a díle rukou mých mně vyměřovati? ¹²Já jsem učinil zemi, a člověka na ní stvořil; já jsem, jehož ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich rozkazují. ¹³Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všechny cesty jeho zpřímím. Onť vzdělá město mé, a zajaté mé propustí, ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin zástupů. ¹⁴Takto praví Hospodin: Práce Egyptská, a kupectví Mouřenínská, a Sabejští, muži veliké postavy, k tobě přijdou, a tvoji budou. Za tebou se poberou, v poutech půjdu, tobě se klaněti, a tobě se kořiti budou, říkajíce: Toliko u tebe jest Bůh silný, a není žádného více kromě toho Boha. ¹⁵(Jistě ty jsi Bůh silný, skrývající se, Bůh Izraelský, spasitel.) ¹⁶Všickni onino se zastydí, a zahanbeni budou, spolu odejdou s hanbou činitelé obrazů; ¹⁷Ale Izrael spasen bude skrze Hospodina spasením věčným. Nebudete zahanbeni, ani v lehkost uve-

deni na věky věků. ¹⁸Nebo tak praví Hospodin stvořitel nebes, (ten Bůh, kterýž sformoval zemi a učinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvořil ji, k bydlení sformoval ji): Já jsem Hospodin, a není žádného více. ¹⁹Nemluví tajné v místě zemském tmavém, neříkám semeni Jákobovu nadarmo: Hleďte mne. Já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé. ²⁰Shromážďte se a přidejte, přiblížte se spolu vy, kteříž jste pozůstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteříž se s dřevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž nemůže vysvoboditi. ²¹Oznamte a přiveďte i jiné, a nechať spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna předpověděl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne. ²²Obratítež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více. ²³Skrze sebe přísáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět: Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk, ²⁴Říkaje: To-liko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až k samému přijde; ale zahanbeni budou všickni, kteříž se koli zlobí proti němu. ²⁵V Hospodinu ospravedlnění budou, a chlubití se všechno símě Izraelovo.

46Klesl Běl, padl Nébo, modly jejich octnou se na hovádech a na dobytku. Tím zajisté, což vy nosíváte, budou náramně obtížena až do ustání. ²Klesly, padly spolu, aniž budou moci retovati břemene, nýbrž i oni sami v zajetí odejdou. ³Slyšte mne, dome Jákobův, a všickni ostatkové domu Izraelova, kteréž pěstují hned od života, kteréž nosím hned od narození: ⁴Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás učinil, a já nositi budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím. ⁵K komu mne připodobníte a přirovnáte, aneb podobna učiníte, abychom sobě podobní byli? ⁶Ti, kteříž marně vynakládají zlato z měšce, a stříbro na vážkách váží, najímají ze mzdy zlatníka, aby udělal z něho boha, před nímž padají a sklánějí se. ⁷Nosí jej na rameni, pěstují se s ním, a stavějí ho na místě jeho, i stojí, z místa svého se nehýbaje. Volá-li kdo k němu, neozývá se, aniž jej z úzkosti jeho vysvobozuje. ⁸Pamatujtež na to, a zastyďte se; připusťte to, ó zpronevěřilí, k srdci. ⁹Rozpomeňte se na první věci od věků stalé, nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného. ¹⁰Kterýž oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, činím. ¹¹Kterýž zavolám od východu ptáka, z země daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Řekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to. ¹²Slyšte mne, vy urputného srdce, kteříž jste dalecí od spravedlnosti. ¹³Jáť způsobím, aby se přiblížila spravedlnost má. Nebudeť prodlévati, aniž spasení mé bude meškati; nebo složím v Sionu spasení, a v Izraeli slávu svou.

47Sstup a sed v prachu, panno dcero Babylonská, sed

na zemi, a ne na trůnu, dcero Kaldejská; nebo nebudou tě více nazývati milostnou a rozkošnou. ²Chyť se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeře své, obnaž nohy, odkrej hnáty, břed přes řeky. ³Odkryta bude hanba tvá, a ukáže se mrzkost tvá. Mstíti budu, a nedám sobě žádnému překaziti, ⁴Praví vykupitel náš, jehož jméno jest Hospodin zástupů, Svatý Izraelský. ⁵Sedíš mlče, a vejdi do tmy, dcero Kaldejská; nebo nebudou tě více nazývati paní království. ⁶Rozhněval jsem se na lid svůj, v lehkost jsem uvedl dědictví své, a vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim milosrdenství. Starce jsi obtížila velmi jhem svým, ⁷A říkals: Na věky budu paní, a nikdy jsi nesložila těch věcí v srdci svém, aniž jsi pamatovala na cíl jeho. ⁸Protož nyní slyšíš toto, ó rozkošná, (kteráž sedíš bezpečně, a říkáš v srdci svém: Já jsem, a není kromě mne žádný; nebuduť vdovou, aniž zvím o sirobě), ⁹Že obě to přijde na tě pojednou dne jednoho, i siroba i vdovství. Všecko zúplna přijde na tě, i na množství kouzlů tvých, a na velikou moc čarů tvých. ¹⁰Nebo doufáš v zlost svou, a říkáš: Žádný mne nevidí. Moudrost tvá a umění tvé, to tě převrátilo, abys říkala v srdci svém: Já jsem, a není kromě mne žádný. ¹¹A protož přijde na tě zlé, jehož východu neznáš, a připadne na tě bída, kteréž nebudeš moci se odžehnat, a přijde na tě pojednou hrozné zpuštění, než zvíš. ¹²Postav se nyní s čáry svými, a s množstvím kouzlů svých, jimiž jsi se zaměstnávala od mladosti své, budeš-li moci co prospěti, aneb snad zmocniti se. ¹³Ustáváš s množstvím rad svých. Nechať se nyní postaví hvězdáři, kteříž spatřují hvězdy, a oznamují na každý měsíc, a vysvobodí tě z toho, což přijíti má na tě. ¹⁴Aj, jako pleva jsou, oheň popálí je, nevyčvátí ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí nezůstane k zhrívání se, ani ohně, aby se mohlo poseděti u něho. ¹⁵Takt se stane i kupcům tvým, jimiž jsi se zaměstnávala od mladosti své. Jeden každý svou stranou půjde, aniž bude, kdo by tě vysvobodil.

48Slyštež to, dome Jákobův, kteříž se nazýváte jménem Izraelovým, a z vod Judových jste pošli, kteříž přísaháte ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského připomínáte, však ne v pravdě, ani v spravedlnosti, ²Ačkoli od města svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest Hospodin zástupů, zpoléháte. ³Předešlé věci zdávna jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem ohlašoval, brzce jsem činíval, a stávalo se. ⁴Věděl jsem, že jsi zatvrdilý, a houžev železná šíje tvá, a čelo tvé ocelivé. ⁵A protož jsem oznamoval z dávna, prvé než přicházelo, ohlašovalť jsem, abys neříkal: Modla má učinila ty věci, a rytina má neb slitina má přikázala to. ⁶Slychals o tom, pohleď na to na všechno, vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již nyní ohlašujit nové a tajné věci, o nichž jsi ty nic nevěděš. ⁷Nyní stvořeny jsou, a ne předešlého času, o nichž jsi před tímto dnem nic neslyšel, abys neřekl: Aj, věděl jsem o tom. ⁸Anobř aniž jsi slyšel, ani věděl, aniž se to tehdáž doneslo ucha tvého; nebo jsem věděl, že sobě velmi

nevážně počínati budeš, a že jsi převrácenec hned od života matky. ⁹Pro jméno své poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím hněvu proti tobě, abych tě nevyplénil. ¹⁰Aj, přepálím tě, ačkoli ne jako stříbro, přeberu tě v peci ssoužení. ¹¹Pro sebe, pro sebe učiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám. ¹²Slyš mne, Jákobe a Izraeli, povoláný můj: Já jsem, já první, já jsem i poslední. ¹³Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozměřila nebesa; povolal jsem jich, a hned se postavily. ¹⁴Shromažďte se vy všickni, a slyšte. Kdo z nich oznámil tyto věci: Hospodin miluje jej, onť vykoná vůli jeho proti Babylonu, a rámě jeho proti Kaldejským? ¹⁵Já, já mluvil jsem, protože povolám ho; přivedu jej, a šťastnou bude míti cestu svou. ¹⁶Přistupte ke mně, slyšte to: Nemluvíval jsem z počátku v skrytě; od toho času, v kterémž se to dalo, přítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal mne a duch jeho. ¹⁷Toto praví Hospodin vykupitel tvůj, Svatý Izraelský: Já Hospodin Bůh tvůj učím tě, abys prospěch bral, a vodím tě po cestě, po kteréž bys chodil. ¹⁸Ó kdybys byl šetřil příkázání mých, bylť by jako potok pokoj tvůj, a spravedlnost tvá jako vlny mořské. ¹⁹A bylo by jako písku semene tvého, a plodu života tvého jako šterku jeho, aniž by vytato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho před obličejem mým. ²⁰Vyjděte z Babylona, utecte od Kaldejských, hlasem zvučným zvěstujte, ohlašujte to, roznesťte to až do končin země. Rcete: Vykoupil Hospodin služebníka svého Jákoba. ²¹Nebudouť žízni, když je po pustinách povede, vody z skály vyvede jim; nebo rozetne skálu, aby tekly vody. ²²Nemajť žádného pokoje, praví Hospodin, bezbožní.

49 Poslouchejte mne ostrovové, a pozorujte národové dalecí: Hospodin hned z života povolal mne, od života matky mé v paměť uvedl jméno mé, ²A učinil ústa má podobná meči ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a učiniv ze mne střelu vypulovanou, v toule svém schoval mne. ³A řekl mi: Služebník můj jsi, v Izraeli skrze tebe oslaven budu. ⁴Já pak řekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremně a marně sílu svou jsem strávil. Ale však soud můj jestiť u Hospodina, a práce má u Boha mého. ⁵A nyní dí Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života za služebníka svého, abych zase přivedl k němu Jákoba; (byť pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám před očima Hospodinovými; nebo Bůh můj jest síla má); ⁶I to řekl Hospodin: Máloť by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; protože dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země. ⁷Toto praví Hospodin vykupitel Izraelův, Svatý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobě oškliví národové, služebník panujících: Králové, vidouce tě, povstanou, a knížata klaněti se budou pro Hospodina, kterýž věrný jest, Svatého Izraelského, jenž tě vyvolil. ⁸Toto praví Hospodin: V čas milosti vyslyším tě, a ve dni spasení spomohu tobě. Nadto ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu,

abys utvrdil zemi, a v dědictví uvedl dědictví zpuštěná; ⁹Abys řekl vězňům: Vyjděte, těm, kteříž jsou ve tmách: Zjevte se. I budou se pásti podlé cest, a na všech místech vysokých bude pastva jejich. ¹⁰Nebudou lačněti ani žízni, nebude na ně bít horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovodí je, a podlé pramenů vod povede je. ¹¹Přes to způsobím na všech horách svých cesty, a silnice mé vyvýšeny budou. ¹²Aj, tito zdaleka přijdou, aj, onino od půlnoci a od moře, a jiní z země Sinim. ¹³Prozpěvujte nebesa, a pléšej země, a zvučně prokřikujte hory; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, a nad chudými svými slitoval se. ¹⁴Ale řekl Sion: Opustiltě mne Hospodin, a Pán zapomenul se na mne. ¹⁵I zdalí se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě. ¹⁶Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky přede mnou. ¹⁷Pospíšíť k tobě synové tvoji, ti pak, kteříž tě bořili a kazili, odejdou od tebe. ¹⁸Pozdvihi vůkol očí svých, a pohleď, všickni ti shromáždíce se, přijdou k tobě. Živť jsem já, praví Hospodin, že se jimi všemi jako okrasou přioděješ, a otočíš se jimi jako halzí nevěsta, ¹⁹Proto že pustiny tvé, a pouště tvé, a zbořeny země tvé že tehďáž těsné budou, příčinou obyvatelů, když vzdálení budou ti, kteříž tě zžírali; ²⁰Tak že řeknou před tebou synové siroby tvé: Těsné mi jest toto místo, ustup mi, abych bydliti mohl. ²¹I díš v srdci svém: Kdo mi naplodil těchto? Nebo jsem já byla osiřelá a osamělá, sem i tam přecházející a odcházející. Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozůstala jsem byla sama jediná. Kdež tito byli? ²²Toto praví Panovník Hospodin: Aj, já pozdvihu k národům ruky své, a k lidem vyzdvihu korouhev svou, aby přinesli syny tvé na rukou, a dcery tvé aby na plecech neseny byly. ²³I budou králové pěstounové tvoji, a královny jejich chovačky tvé. Tváří k zemi skláněti se budou před tebou, a prach noh tvých lízati budou, a poznáš, že jsem já Hospodin, a že nebyvají zahanbeni, kteříž na mne očekávají. ²⁴Ale díš: Zdaliž odjato bude reku udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid spravedlivého vyproštěn bude? ²⁵Anobř tak praví Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník, vyproštěno bude; nebo s tím, kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadniť budu, a syny tvé já vysvobodím. ²⁶A nakrmím ty, kteříž tě utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem krví svou se zpíjí. I poznát všeliké tělo, že já Hospodin jsem spasitel tvůj, a vykupitel tvůj Bůh silný Jákobův.

50 Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z věřitelů mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro převrácenosti vaše propuštěna jest matka vaše. ²Proč, když přicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádně-liž není ve mně moci k vysvobození? Aj, žehráním svým vysušuji moře, obracím řeky

v poušť, až se smrazují ryby jejich, proto že nebývá vody, a mrou žízní. ³Obláčím nebesa v smutek, a žíni dávám jim za oděv. ⁴Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvit slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se ucítí. ⁵Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji zpurně, aniž se nazpět odvracím. ⁶Těla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucí mne, tváří své neskrývám od pohanění a plvání. ⁷Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, pročez nebývám zahanben. Pro touž příčinu nastavuji tváří své jako škřemene; nebo vím, že nebudu zahanben. ⁸Blízkoť jest ten, kterýž mne ospravedlňuje. Kdož se nesnadnití bude se mnou? Postavme se spolu; kdo jest odpůrce můj, nechť přistoupí ke mně. ⁹Aj, Panovník Hospodin spomáhá mi bude. Kdož jest, ješto by mne potupil? Aj, všickni takoví jako roucho zvetšejí, mol sžíře je. ¹⁰Kdo jest mezi vámi, ješto se bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho. Kdo jest, ješto chodí v temnostech, a nemá žádného světla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého. ¹¹Aj, vy všickni, kteříž zaněcujete oheň, a jiskrami se přepasujete, chodtež v blesku ohně svého, a v jiskrách, kteréž jste roznítili. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.

51 Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteříž hledáte Hospodina, pohledte na skálu, odkudž vyfati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopání jste. ²Pohledte na Abrahama otce vašeho, a na Sáru, kteráž vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej. ³Nebo potěší Hospodin Siona, potěší všech pustin jeho, a učiní poušť jeho přerokošnou, a pustinu jeho podobnou zahradě Hospodinově. Radost a veselí bude nalezeno v něm, díkyčinění, a hlas žalmů zpívání. ⁴Pozorujte mne, lide můj, a rodino má, nastavte mi uši; nebo zákon ode mne vyjde, a soud svůj za světlo národům vystavím. ⁵Blízko jest spravedlnost má, vyjdeť spasení mé, a rama má národy souditi budou. Na mneť ostrovové čekají, a po mém rameni touží. ⁶Pozdvihněte k nebi oči svých, a popatřte na zem dolů. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a země jako roucho zvetší, a obyvatelé její též podobně zemrou: ale spasení mé na věky zůstane, a spravedlnost má nezahyne. ⁷Poslouchejte mne, kteříž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon můj; nebojte se útržky lidí bídých, a hanění jejich neděste se. ⁸Nebo jako roucho zžíře je mol, a jako vlnu zžíře je červ, ale spravedlnost má na věky zůstane, a spasení mé od národu do pronárodu. ⁹Probud se, probud se, oblec se v sílu, ó rámě Hospodinovo, probud se, jako za dnů starodávních a národů předešlých. Zdaliž ty nejsi to, kteréžs poplénilo Egypt, a ranilo draka? ¹⁰Zdaliž ty nejsi to, kteréžs vysušilo moře, vody propasti veliké, kteréžs obrátilo hlubiny mořské v cestu, aby přešli ti, jenž byli vysvobozeni? ¹¹A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, ať se navrátí, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčně ať jest na hlavě jejich; radosti a veselé ať dojdou, zámutek

pak a úpění ať utekou. ¹²Já, já jsem utěšitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíš člověka smrtelného, a syna člověka trávě podobného? ¹³Že se zapomínáš na Hospodina učitele svého, kterýž rozráhl nebesa, a založil zemi, a že se děsíš ustavičně každého dne prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojí, aby hubil? Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssužuje? ¹⁴Pospíšit, aby zajatý propuštěn byl; neboť neumře v jámě, aniž bude míti jaký nedostatek chleba svého. ¹⁵Jáť jsem zajisté Hospodin Bůh tvůj, kterýž rozděljuje moře, jehož vlny zvuk vydávají. Hospodin zástupů jest jméno mé, ¹⁶Kterýž jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své prikryl jsem tě, abys štípil nebesa, a založil zemi, a řekl Sionu: Lid můj jsi ty. ¹⁷Probud se, probud se, povstaň, Jeruzaléme, kterýž jsi pil z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z kalicha hrůzy vypil jsi, i vyvážil. ¹⁸Žádný jí nevedl ze všech synů, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze všech synů, kteréž vychovala. ¹⁹Toto dvě tě potkalo, (kdo tě politoval?) zpuštění a setření, hlad a meč. Kdo tě potěšoval? ²⁰Synové tvoji omráčení jsou, leží na rozcestí všech ulic, jako bývol v leči, plni jsouce prchlivosti Hospodinovy, zehráni Boha tvého. ²¹A protože slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale ne vínem: ²²Takto praví Pán tvůj, Hospodin a Bůh tvůj, vedoucí při lidu svého: Aj, беру z ruky tvé kalich hrůzy, i kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho píti více. ²³Ale dám jej do ruky těch, jenž tě ssužují, kteříž říkali duši tvé: Sehni se, ať přes tě přejdeme, jimž jsi podkládala jako zemi hřbet svůj, a jako ulici přecházejícím.

52 Probud se, probud se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, město svaté; neboť nebude již více na tě dotíratí neobřezaný a nečistý. ²Otřes se z prachu, povstaň, posad se, Jeruzaléme; dobud se z okovů hrdla svého, ó jatá dcerko Sionská. ³Takto zajisté dí Hospodin: Darma jste sebe prodali, protože bez peněz budete vykoupeni. ⁴Nebo takto praví Panovník Hospodin: Do Egypta sstoupil lid můj předešle, aby tam byl pohostinu, ale Assur bez příčiny jej ssužuje. ⁵Nyní tedy což mám činiti? praví Hospodin. Poněvadž jest lid můj zajat darma, a panovníci jeho k úpění jej přivodí, praví Hospodin. Nad to ustavičně každého dne jménu mému útržka se činí. ⁶Protož poznát lid můj jméno mé, protože poznát, pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, přítomen budu. ⁷Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ješto zvěstuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujeť Bůh tvůj. ⁸Strážní tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokřikovati budou; neboť okem v oko uzří, že Hospodin zase přivede Sion. ⁹Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny Jeruzalémské; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém. ¹⁰Ohrnul Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů, aby viděly všechny končiny země spasení Boha našeho. ¹¹Odejděte, odejděte, vyjděte z Babylona, nečistého se nedotýkejte; vyjděte z prostředku jeho, očistěte se vy,

kteríž nosíte nádobí Hospodinovo. ¹²Nebo ne s chvátáním vyjdete, aniž s utíkáním půjdete; předcházeti zajisté bude vás Hospodin, a zběře vás Bůh Izraelský. ¹³Aj, služebníku mému šťastně se povede, vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi. ¹⁴A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, způsob jeho nad syny lidské: ¹⁵Tak zase skropí národy mnohé, i králové před ním zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo vypravováno, to uzzí, a tomu, o čemž neslychali, porozumějí.

53Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno? ²Nebo před ním vyrostl jako proutek, a jako kořen z země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Vidělit jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli. ³Nejpohrdanější zajisté a nejpopvrženější byl z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemocí, a jako ukrývající tvář svou; nejpohrdanější, pročez jsme ho za nic nevážili. ⁴Ještote on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen. ⁵On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřím pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. ⁶Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. ⁷Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých. ⁸Z úzkosti a z soudu vyňat jest, a protože rod jeho kdo vypraví, ačkoli vyťat jest z země živých, a zraněn pro přestoupení lidu mého? ⁹Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ješto však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho. ¹⁰Taktě se líbilo Hospodinu jej stírati, a nemocí trápiti, aby položil duši svou v oběť za hřích, viděl símě své, byl dlouhověký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno bylo. ¹¹Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese. ¹²A protože dám jemu díl pro mnohé, aby s nesčíslnými dělil se o kořist, proto že vylil na smrt duši svou, a s přestupníky počten jest. Onť sám nesl hřích mnohých, a přestupníků zástupcím byl.

54Prozpečuj, neplodná, kteráž nerodíš, zvučně prozpečuj a prokřikni, kteráž ku porodu nepracuješ, nebo více bude synů opuštěné, nežli synů té, kteráž má muže, praví Hospodin. ²Rozšiř místo stanu svého, a čalounů přibytků svých roztáhnouti nezbraňuj; natáhni i provazů svých, a kolíky své utvrď. ³Nebo na pravo i na levo se rozmůžes, a símě tvé národy dědičně vládnouti bude, a města pustá osadí. ⁴Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se zapýřuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nýbrž na potupu mladosti své zapomeneš, a na pohanění vdovství svého nezpomeneš více. ⁵Nebo manželem tvým jest Učinitel tvůj, jehož jméno Hospodin zástupů, a vykupitel tvůj Svatý Izraelský

Bohem vši země slouti bude. ⁶Nebo jako ženy propuštěné a v duchu sevřené povolá tě Hospodin, a jako ženy mladice, když v pohrnutí budeš, praví Bůh tvůj. ⁷Na maličkou chvíli poopustil jsem tě, ale v slitování převelikém shromáždím tě. ⁸V maličkém hněvě skryl jsem tvář svou na maličko před tebou, ale v milosrdenství věčném slituji se nad tebou, praví vykupitel tvůj Hospodin. ⁹Neboť jest to u mne, co při potopě Noé. Jakož jsem přísáhl, že se nebudou více rozlévati vody Noé po zemi, tak jsem přísáhl, že se nerozhněvám na tě, aniž tobě přísně domlouvati budu. ¹⁰A byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin. ¹¹Ó ssoužená, vichřicí zmítaná, potěšení zbavená, aj, já položím na karbunkulích kamení tvé, a založím tě na zafířích. ¹²A vzdělám z křišťálu skla tvá, a brány tvé z kamení trpytícího se, i všecka pomezí tvá z kamení drahého. ¹³Synové pak tvoji všickni vyučení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou míti synové tvoji. ¹⁴Na spravedlnosti upevněna budeš. Vzdálíš se od ssoužení, protože se ho nebudeš báti, a od setření, nebo nepřiblíží se k tobě. ¹⁵Aj, budout nejedni bydliti s tebou, kteříž nejsou moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobě, padne. ¹⁶Aj, já stvořil jsem kováře dýmajícího při ohni na uhlí, a vynášejícího nádoby k dílu svému, já také stvořil jsem zhoubce, aby hubil. ¹⁷Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se, a každý jazyk, povstávající proti tobě na soudu, potupíš. Toť jest dědictví služebníků Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.

55Ej, všickni žízniví, podte k vodám, i vy, kteříž nemáte žádných peněz. Podte, kupujte a jezte, podte, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty víno a mléko. ²Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht se kochá v tuku duše vaše. ³Nakloňte ucha svého, a podte ke mně, poslechněte, a buďtež živa duše vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepevná. ⁴Aj, za svědka národům dal jsem jej, za vůdce a učitele národům. ⁵Aj, národu, k němuž se neznal, povoláš, a národové, kteříž tě neznali, k tobě se sběhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo tě oslaví. ⁶Hleďte Hospodina, pokudž může nalezen býti; vzyvejte ho, pokudž blízko jest. ⁷Opust bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a necht se navrátí k Hospodinu, i slitujet se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění. ⁸Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. ⁹Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. ¹⁰Nebo jakož prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb jedoucím, ¹¹Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se

líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám. ¹²A protož s veselím vyjdete, a v pokoji sprovazeni budete. Hory i pahrbkové zvučně naproti vám prozpěvovati budou, a všechno dříví polní rukama plésati bude. ¹³Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyroste myrtus, a bude to Hospodinu k slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.

56Toto praví Hospodin: Ostříhejte soudu, a čiňte spravedlnost; nebo brzo spasení mé přijde, a spravedlnost má zjevena bude. ²Blahoslavený člověk, kterýž činí to, a syn člověka, kterýž se přidrží toho, ostříhaje soboty, aby jí nepoškvřoval, a ostříhaje ruky své, aby nic zlého neučinila. ³Nechť tedy nemluví cizozemec, kterýž se připojuje k Hospodinu, říkáje: Jistě odloučil mne Hospodin od lidu svého. Též ať neříká kleštěnec: Aj, já jsem dřevo suché. ⁴Nebo toto praví Hospodin o kleštěncích, kteříž by ostříhali sobot svých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou: ⁵Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno. ⁶Cizozemce pak, kteříž by se připojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodinovo, jsouce u něho za služebníky, všechny ostříhající soboty, aby jí nepoškvřovali, a držící smlouvu mou, ⁷Ty přivedu k hoře svatosti své, a obveselím je v domě svém modlitebném. Zápalové jejich a oběti jejich příjemné mi budou na oltáři mém; nebo dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů. ⁸Pravíť Panovník Hospodin, kterýž shromažďuje rozehnané Izraelovy: Ještěť shromáždím k němu a k shromážděným jeho. ⁹Všecka zvířata polní podte žráti, i všecka zvířata lesní. ¹⁰Strážní jeho jsou slepí, všickni napořád nic neznají, všickni jsou psi němí, aniž mohou štěkati; jsou ospalci, leží, milující dřímotu. ¹¹Nadto jsou psi obžerní, nevědí, kdy jsou syti; pročez sami se pasou. Neumějí učití, všickni k cestám svým patří, jeden každý k zisku svému po své straně. ¹²Podte, naberu vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude rovně zítřejší jako dnešní den, nýbrž větší a mnohem hojnější.

57Spravedlivý hyne, a žádný nepřipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že před příchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý, ²Že dochází pokoje, a odpočívá na ložci svém, kdožkoli chodí v upřímosti své. ³Ale vy přistupte sem, synové kouzeldnice, símě cizoložníka a smilnice. ⁴Komu se to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdalíž nejste synové neřádní, símě postranní? ⁵Kteríž smilníte v hájích pod každým dřevem zeleným, zabíjejíce syny své při potocích, pod vysokými skalami. ⁶Mezi hladkými kameny potočními jest díl tvůj. Tiť jsou, ti los tvůj, na něž také vyléváš mokrou obět, obětuješ suchou obět. V těch-liž bych věcech se kochal? ⁷Na hoře vysoké a vyvýšené stavíš lože své, a tam vstupuješ k obětování oběti. ⁸Pamětné pak znamení své za dvěře a za veřeje stavíš, když ode mne, odkryvši se, vstupuješ, a rozšiřuješ lože své, činíc je pro-

strannější víc než pohané; miluješ lože jejich, kdež místo oblíbíš. ⁹Chodíš i k králi s olejem, a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu. ¹⁰Pro množství cest svých ustáváš, aniž říkáš: Daremněť jest to. Nalezla jsi sobě zběr ku pomoci, protož neželíš práce. ¹¹A kohož jsi se děsila a bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani připustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlčel, a to zdávna, nebo jší se mne? ¹²Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteřížt nic neprospějí. ¹³Když křičeti budeš, nechať tě vysvobodí zběr tvá. Ano pak všechny je zaneše vítr, a zachvátí marnost, ale kdož doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a dědičně obdrží horu svatou mou. ¹⁴Nebo řečeno bude: Vyrovnajte, vyrovnajte, spravte cestu, odklidte překážky z cesty lidu mého. ¹⁵Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených. ¹⁶Nebudut se zajisté na věky nesnadniti, aniž se budu věčně hněvati, neboť by duch před obličejem svým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já učinil. ¹⁷Pro nepravost lakomství jeho rozhněval jsem se, a ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhněval proto, že odvrátiv se, odšel cestou srdce svého. ¹⁸Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; zprovodím jej, a jemu potěšení navrátím, i těm, kteříž kvílí s ním. ¹⁹Stvořím ovoce rtů, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej. ²⁰Bezbožní pak budou jako moře zbourené, když se spokojiti nemůže, a jehož vody vymítají nečistotu a bláto. ²¹Nemajít žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.

58Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povýš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich. ²Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost činí, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí, ³A říkájí: Proč se postíváme, poněvadž nepatříš? Trápíváme duše své, a nechceš věděti o tom? Aj, v den postu vašeho líbost provodíte, a ke všem robotám svým přísně doháníte. ⁴Aj, k sváru a různici se postíváte, a abyste bili pěstí nemilostivě; nepostíte se tak dnů těch, aby slyšán byl na výsosti hlas váš. ⁵Zdalíž to jest takový púst, jakýž oblíbují, a den, v němž by trápil člověk duši svou? Zdali, aby svěsil jako třtina hlavu svou, a podstíral žíni a popel? To-liž nazúveš postem a dnem vzácným Hospodinu? ⁶Není-liž toto púst, kterýž oblíbují: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopky obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? ⁷Není-liž: Abys lálal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval. ⁸Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházeťi tě zajisté bu-

de spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbere tě. ⁹Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneť: Teď jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a vztahování prstů, a mluvení nepravostí, ¹⁰A vyleješ-li lačnému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. ¹¹Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají. ¹²A vzdělají od tebe zplození pustiny starodávni; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdělavatel zbořeníny, a napravovatel stezek k bydlení. ¹³Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobř nazůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova: ¹⁴Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jáкова otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.

59Aj, neníť ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti. ²Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vašim, a hříchové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel. ³Nebo ruce vaše jsou poškrvněné krví, a prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší převrácenost. ⁴Není žádného, ješto by se zasadil o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy. Doufají v marnost, a mluví daremné věci; počínají nátisk, a rodí nepravost. ⁵Vejce bazalísková vaseděli, a plátna pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umře; pakli je roztlačí, vynikne ještěrka. ⁶Plátna jejich nehodí se na roucho, aniž se odějí dílem svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich. ⁷Nohy jejich k zlému běží, a pospíchají k vylévání krve nevinné. Myšlení jejich jsou myšlení nepravá, zpuštění a setření jest na cestách jejich. ⁸Cesty pokoje neznají, a není žádné spravedlnosti v šlepějích jejich. Stezky své převracejí tajně; kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje. ⁹Protož vzdálil se od nás soud, a nedochází nás spravedlnost. Čekáme-li na světlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme. ¹⁰Makáme jako slepí stěnu, a jako bychom žádných očí neměli, šámáme. Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti podobni jsme mrtvým. ¹¹Mumleme všickni my jako nedvědi, a jako holubice ustavičně lkáme. Očekáváme na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás. ¹²Nebo rozmnožena jsou přestoupení naše před tebou, a hříchové naši svědčí proti nám, poněvadž přestoupení naše jsou při nás, i nepravosti naše. Známeť to, ¹³Že jsme se zpronevěřili, a lhali Hospodinu, a odvrátili se od následování Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali a vynášeli z srdce slova lživá, ¹⁴Tak že odvrácen jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu. ¹⁵Nýbrž zhynula

pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeži bývá vydán; což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného soudu. ¹⁶Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka. A protož vysvobození jemu způsobilo rámě jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpoděpřela. ¹⁷Nebo oblékl spravedlnost jako pancíř, a lebka spasení na hlavě jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a oděl se horlivostí jako pláštěm, ¹⁸Aby podlé skutků, aby podlé nich odplacel prchlivostí protivníkům svým, odměnu nepřátelům svým, i ostrovům odplatu aby dával. ¹⁹I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se přivalí jako řeka nepřítel, ježž duch Hospodinův přeč zažene. ²⁰Neboť přijde k Sionu vykupitel, a k těm, kteříž se odvracují od přestoupení v Jákovovi, praví Hospodin. ²¹Tatoť pak bude smlouva má s nimi, praví Hospodin: Duch můj, kterýž jest v tobě, a slova má, kteráž jsem vložil v ústa tvá, neodejdou od úst tvých, ani od úst semene tvého, ani od úst potomků semene tvého, praví Hospodin, od tohoto času až na věky.

60Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. ²Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude. ³I budou choditi národové v světle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou. ⁴Pozdvihni vůkol očí svých, a popatř. Všickni tito shromáždíce se, k tobě se poberou, synové tvoji zdaleka přijdou, a dcery tvé při boku tvém chovány budou. ⁵Tehdáž uziš to, a rozveslíš se, tehdáž podiví se, a rozšíří se srdce tvé; nebo se obrátí k tobě množství mořské, síla pohanů přijde k tobě. ⁶Stádo velbloudů přikryje tě, a dromedáři Madianští a Efejští, všickni ti z Sáby přijdou, zlato a kadidlo přinesou, a chvály Hospodinovy zvěstovati budou. ⁷Všeka stáda Cedarská shromáždí se k tobě, skopcové Nabajotští přísluhovati budou tobě, a obětování jsouce na mém oltáři, příjemní budou. A takt dům okrasy své ozdobím. ⁸I diš: Kdo jsou ti, kteříž se jako hustý oblak sletují, a jako holubice k děrám svým? ⁹Na mneť zajisté ostrovové očekávají, a lodí mořské hned zdávna, aby přivedli syny tvé zdaleka, též stříbro své a zlato své s sebou, k slávě Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo tě oslaví. ¹⁰I vystavějí cizozemci zdi tvé, a králové jejich přísluhovati budou tobě, když v prchlivosti své ubiji tě, a v dobré líbeznosti své slitují se nad tebou. ¹¹A otevřiny budou brány tvé ustavičně, ve dne ani v noci nebudou zavírány, aby přivedli k tobě sílu pohanů, i králové jejich aby přivedeni byli. ¹²Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo tobě, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni budou. ¹³Sláva Libánská přijde k tobě, jedle, jilm, též i pušpan k ozdobě místa svatyně mé, abych místo noh svých oslavil. ¹⁴Také přijdou k tobě s ponížením synové těch, kteříž tě trápili, a klaněti se budou k zpodku noh tvých, kteřížkoli pohrdali tebou, a nazývati tě budou městem Hospodinovým, Sionem Svatého Izraelského. ¹⁵Místo toho, že jsi byla

opuštěná a v nenávisti, tak že žádný skrze tě nechodil, způsobím důstojnost věčnou, a veselí od národu do pronárodu. ¹⁶Nebo ssáti budeš mléko národů, a prsy králů ssáti budeš; i poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvůj, a vykupitel tvůj silný Jákobův. ¹⁷Místo mědi dodávati budu zlata, a místo železa dodávati budu stříbra, a místo dříví mědi, a místo kamení železa, a představím správce pokojné a úředníky spravedlivé. ¹⁸Nebude více slyšáno o bezpraví v zemi tvé, o zpuštění a zhoubě na hranicích tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu. ¹⁹Nebudeš mítí více slunce za světlo denní, a blesk měsíce nebude tě osvěcovati, ale budeť Hospodin světlem tvým věčným, a Bůh tvůj okrasou tvou. ²⁰Nezajdet více slunce tvé, a měsíc tvůj neschová se, nebo Hospodin bude světlem tvým věčným, a tak dokonání budou dnové smutku tvého. ²¹Lid také tvůj, kteříž by koli byli spravedliví, na věky dědičně obdrží zemi, výstřelek štípení mého, dílo rukou mých, abych v něm oslavován byl. ²²Samotný rozmnoží se v tisíce, a nejspatnější v národ nesčíslný, já Hospodin časem svým brzo způsobím to.

61Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře, ²Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych těšil všechny kvílící, ³Abych způsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselého místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazváni budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl. ⁴Tedy vzdělají pustiny starodávní, pouště staré spraví, a obnoví města zpuštěná, pustá po mnohé národy. ⁵Nebo postaví se cizozemci, a pásti budou stáda vaše, a synové cizozemců oráči vaši a vinaři vaši budou. ⁶Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete, služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanů užívatí budete, a v slávě jejich zvýšení budete. ⁷Za dvojnásobní zahanbení vaše a pohanění prozpěvovati budete, z podílu jejich a v zemi jejich dvojnásobní dědictví obdržíte, a tak veselé věčné mítí budete. ⁸Já zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže při oběti, a protož způsobím, aby skutkové jejich dáli se v pravdě, a smlouvu věčnou s nimi učiním. ⁹I vejdeť v známost mezi pohany símě jejich, a potomci jejich u prostřed národů. Všickni, kteříž je uzří, poznají je, že jsou símě, jemuž poželhal Hospodin. ¹⁰Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicha, kterýž se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašlující se ozdobami svými. ¹¹Nebo jakož země vydává zrostlinu svou, a jakož zahrada símě své vyvodí, tak Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu přede všemi národy.

62Pro Sion nebudu mlčeti, a pro Jeruzalém neupokojím

se, dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodně hořeti nebude. ²I uzří národové spravedlnost tvou, a všickni králové slávu tvou, a nazovou tě jménem novým, kteréž ústa Hospodinova vyřknou. ³Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a korunou královskou v ruce Boha svého. ⁴Nebudeš více slouti opuštěná, a země tvá nebude více slouti pustinou, ale ty nazývána budeš rozkoší, a země tvá vdanou; nebo rozkoš mítí bude Hospodin v tobě, a země tvá bude vdaná. ⁵Nebo jakož pojímá mládenec pannu, tak tě sobě pojmu synové tvoji, a jakou má radost ženich z nevěsty, tak radovati se bude z tebe Bůh tvůj. ⁶Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteříž přes celý den i přes celou noc nikdy nebudou mlčeti. Kteríž tedy připomínáte Hospodina, nemlčetež, ⁷A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi. ⁸Přisáhlť Hospodin skrze pravici svou, a skrze rámě síly své, řka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepřátelům tvým, aniž pítí budou cizozemci vína tvého, o němž jsi pracoval. ⁹Ale ti, kteříž je shromažďují, budou je jísti, a chváliti Hospodina, a kteříž je sbírají, budou je pítí v síňích svatosti mé. ¹⁰Vejdětež, vejdětež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vyberte kamení, vyzdvihněte korouhev k národům. ¹¹Aj, Hospodin rozkáže provolati až do končin země: Rcetež dceři Sionské: Aj, Spasitel tvůj béře se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním. ¹²I nazovou syny tvé lidem svatým, vykoupěnými Hospodinovými, ty pak slouti budeš městem vzácným a neopuštěným.

63Kdož jest to, ješto se béře z Edom, v ubroceném rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým, kráčeje u velikosti síly své? Ját jsem, kterýž mluvím spravedlivě, dostatečný k vysvobození. ²Proč jest červené roucho tvé, a oděv tvůj jako toho, kterýž tlačí v presu? ³Pres jsem tlačil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlačil jsem nepřátely v hněvě svém, a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až stříkala krev i nejsilnějších jejich na roucho mé, a tak všecken oděv svůj zkálel jsem. ⁴Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v němž mají vykoupěni býti moji, přišlo. ⁵Když jsem pak viděl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož mi vysvobození způsobilo rámě mé, a prchlivost má, ta mne podepřela. ⁶I pošlapal jsem národy v hněvě svém, a opojil jsem je prchlivostí svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich. ⁷Milosrdenství Hospodinova připomínati budu, a chvály Hospodinovy ze všeho, což učinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého. ⁸Nebo řekl: Vždyť jsou lidem mým, jsou synové, neučiníť mi nevěrně. A protož byl jejich spasitelem. ⁹Ve všelikém ssoužení jejich i on měl ssoužení, a anděl přístojící jemu vysvobozval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pěstoval je, i nosil je po všechny dny věků. ¹⁰Ale oni zpurní byli, a zarmucovali Ducha svatého jeho; pročež obrátil se jim v nepřítele,

a sám bojoval proti nim. ¹¹I rozpomínal se lid jeho na dny starodávni, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž je vyvedl z moře s pastýřem stáda svého? Kde jest ten, kterýž položil u prostřed něho Ducha svatého svého? ¹²Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšově, kterýž rozdělil vody před nimi, aby sobě způsobil jméno věčné, ¹³Kterýž je provedl skrze hlubiny jako koně po poušti, ani se nepoklesli. ¹⁴Jako když hovádka do údolí sstupuje, tak Duch Hospodinův poznenáhlu vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno slavné. ¹⁵Popatříš s nebe, a pohled z příbytku svatosti své a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla tvá? Kde množství milosrdenství tvých a slitování tvých? Mně-liž se zadržovati budou? ¹⁶Ty jsi jistě otec náš; nebo Abraham nic neví o nás, a Izrael nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec náš, vykupitel náš, toť jest od věčnosti jméno tvé. ¹⁷Pročež jsi nám dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navratíš se zase pro služebníky své, pokolení dědictví svého. ¹⁸Nejšpatnější vládne lidem svatosti tvé, nepřátelé naši pošlapali svatyni tvou. ¹⁹My tvoji jsme od věků; nad nimi jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.

64 Ó bys protrhl nebesa a sstoupil, aby se od přítomnosti tvé hory rozplynouti musily, ²(Jako od rozníceného ohně rozpouštějícího voda vře), abys v známost uvedl jméno své nepřátelům svým, a aby se před tváří tvou národově třásl; ³Jako když jsi činil hrozné věci, jichž jsme se nenadáli, sstoupil jsi, před obličejem tvým hory se rozplývaly; ⁴Čehož se od věků neslychalo, a ušima nepochopilo, oko nevidalo Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž naň očekává. ⁵Vyšel jsi vstříc tomu, kdož ochotně činí spravedlnost, a na cestách tvých na tě se rozpomínali. Aj, ty rozhněvals se, proto že jsme hřešili na nich ustavičně, a však zachováni budeme, ⁶Ačkoli jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše. Pročež přšime jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás. ⁷Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň když jsi skryl tvář svou před námi, a způsobil to, abychom mizeli pro nepravosti naše. ⁸Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak učinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé. ⁹Nehněvejš se tak velmi, Hospodine, aniž se na věky rozpomínej na nepravost. Ó vzhlédniž, prosíme, všickni my lid tvůj jsme. ¹⁰Města svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen. ¹¹Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě chválivali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest popléněno. ¹²I zdalíž pro ty věci, Hospodine, se zdržíš? Mlčeti a nás tak velmi trápiti budeš?

65 Dal jsem se najíti těm, kteříž se na mne neptávali, nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali, a národu, kterýž se nenazýval jménem mým, řekl jsem: Teď jsem, teď

jsem. ²Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpurnému, kteříž chodí cestou nedobrou za myšlénkami svými, ³K lidu, kteříž zjevně popouzejí mne ustavičně, obětující v zahradách, a kadíce na cihlách, ⁴Kteríž sedají při hrobích, a při svých modlách nocují, kteříž jedí maso svinšské, a polívku nečistého z nádob svých, ⁵Říkajíce: Táhní přeč, nepřistupuj ke mně, nebo světější jsem nežli ty. Tiť jsou dymem v chřípích mých a ohněm hořícím přes celý den. ⁶Aj, zapsáno jest to přede mnou: Nebuduť mlčeti, nýbrž nahradím a odplatím do lůna jejich, ⁷Za nepravosti vaše, a spolu za nepravosti otců vašich, praví Hospodin, kteříž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost uvdili mne; pročež odměřím za dílo jejich předešlé do lůna jejich. ⁸Takto praví Hospodin: Jako někdo nalezna víno v hroznu, i řekl by: Ne-kaz ho, proto že požehnání jest v něm, tak i já učiním pro služebníky své, že nevyhladím všech těchto. ⁹Nebo vyvedu z Jákoba símě, a z Judy toho, kterýž by dědičně obdržel hory mé, i budou ji dědičně držeti vyvolení moji, a služebníci moji bydliti budou tam. ¹⁰Lid pak můj, kteříž by mne hledali, budou míti Sárón za pastviště ovčím, a údolí Achor za odpočívadlo skotům. ¹¹Ale vás, kteříž opouštíte Hospodina, kteříž se zapomínáte na horu svatosti mé, kteříž strojíte vojsku tomu stůl, a kteříž vykonáváte tomu počtu oběti, ¹²Vás, pravím, sečtu pod meč, tak že všickni vy k zabítí na kolena padati budete, proto že, když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste, ale činili jste to, což zlého jest před očima mámi, a to, čehož neoblíbují, vyvolili jste. ¹³A protož takto dí Panovník Hospodin: Aj, služebníci moji jísti budou, vy pak hlad trpěti budete; aj, služebníci moji píti budou, vy pak žízniti budete; aj, služebníci moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete. ¹⁴Aj, služebníci moji prospěvovati budou pro radost srdce, vy pak křičeti budete pro bolest srdce, a pro setření ducha kvíliti budete, ¹⁵A zanecháte jména svého k proklínání vyvoleným mým, když vás pomorduje Panovník Hospodin, služebníky pak své nazůve jménem jiným. ¹⁶Ten, kterýž bude sobě požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě bude v Bohu pravém, a kdož přísahati bude na zemi, přísahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí jistě dána budou ta ssoužení první, a budou skryta od očí mých. ¹⁷Nebo aj, já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce. ¹⁸Anobř radujte se a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti. ¹⁹I já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém, aniž se více bude slýchati v něm hlasu pláče, aneb hlasu křiku. ²⁰Nebude tam více žádného v věku dětinském, ani starce, kterýž by dnů svých nevyplnil; nebo dítě ve stu letech umře, hříšníku pak, by došel i sta let, zlořečeno bude. ²¹Nastavějí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich. ²²Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvětšení užívati budou vyvolení moji. ²³Nebudouť

pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou símě pozeňnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi. ²⁴Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještě mluvití budou, a já vyslyším. ²⁵Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodíť, aniž zahubí na vší mé hoře svaté, praví Hospodin.

66Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a země podnože noh mých. Kdež ten dům bude, kterýž mi vzděláte? Aneb kde bude místo odpočívání mého? ²Nebo všechno to ruka má učinila, a jí stojí všechno, praví Hospodin. I však na toho patřím, kdož jest chudý a skroušeného ducha, a třese se před slovem mým. ³Sic jinak ten, kdož zabijí vola, zabil člověka; kdo zabijí hovádko, psa stal; kdo obětuje obět suchou, krev sviňskou obětoval; kdo kadí kadidlem, dary dával modle. To oni vyvolili na cestách svých, proto že, v ohavnostech svých duše jejich se kochá. ⁴I jáť také vyvolím za nešlechtnosti jejich, a to, čehož se strachují, na ně uvedu, proto že, když jsem volal, žádný se neohlásil, když jsem mluvil, neslyšeli, ale činili to, což zlého jest před očima máma, a to, čehož neoblubuji, vyvolili. ⁵Slyšte slovo Hospodinovo, kteříž se třesete před slovem jeho: Říkávají bratří vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídající vás pro jméno mé: Necht se zjeví sláva Hospodinova. Ukážete se zajisté ku potěšení vašemu, ale oni zahanbeni budou. ⁶Hlas hřmotu z města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, an odplatu dává nepřátelům svým. ⁷Prvé než pracovala ku porodu, porodila; prvé než přišla na ni bolest, porodila pacholátko. ⁸Kdo slychal co takového? Kdo vídal co podobného? Zdalíž může způsobeno býti, aby země zplodila lid dne jednoho? Zdalíž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen počal pracovati ku porodu, a porodil syny své. ⁹Což bych já, kterýž otvírá život matky, neplodil? praví Hospodin. Což bych já, kterýž činím to, aby rodily, zavřín byl? praví Bůh tvůj. ¹⁰Veselte se s Jeruzalémem, a plésejte v něm všickni, kteříž jej milujete. Radujte se s ním velice, kteříž jste koli kvílili nad ním, ¹¹Proto že ssáti budete, a sytiti se z prs potěšení jeho, ssáti budete, a rozkoš míti v blesku slávy jeho. ¹²Nebo takto praví Hospodin: Aj, já obrátím na něj jako řeku pokoj, a jako potok rozvodnilý slávu národů. I budete ssáti, na rukou pěstování a na klíně rozkošně chování budete. ¹³Jako ten, kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu, a tak v Jeruzalémě potěšování budete. ¹⁴Uzříte zajisté, a radovati se bude srdce vaše, a kosti vaše jako bylinka zkvetnou. I seznána bude ruka Hospodinova při služebnících jeho, a prchlivost proti nepřátelům jeho. ¹⁵Nebo aj, Hospodin v ohni přijde, a jako vichřice budou vozové jeho, aby vypustil v prchlivosti hněv svůj, a žehrání své v plameni ohně. ¹⁶Hospodin, pravím, ohněm mstítí bude, a mečem svým nad všelikým tělem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina. ¹⁷I ti, kteříž se posvěcují a očišťují v zahradách, jeden po druhém zjevně, kteříž jedí maso sviňské, a věc ohavnou i myši, též konec vezmou, praví Hos-

podin. ¹⁸Nebo já, když skutkové a myšlení jejich přijdou, shromáždím všechny národy a jazyky. I přijdou, a uzří slávu mou. ¹⁹A položím na ně znamení, a pošli z nich, kteříž zachování budou, k národům do Tarsu, Pul a Lud, jenž natahují lučistě, do Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteříž neslyšali pověsti o mně, aniž vídali slávy mé. I budou zvěstovati slávu mou mezi národy. ²⁰A přivedou všechny bratří vaše ze všech národů za dar Hospodinu, na koních a na vozích, a na nůších a na mezcích, a na dromedářích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako přinášejí synové Izraelští dar v nádobě čisté do domu Hospodinova. ²¹A z těch také vezmu za kněží a za Levity, praví Hospodin. ²²Nebo jakož ta nebesa nová, a země ta nová, kterouž já učiním, stane přede mnou, praví Hospodin, tak stane símě vaše a jméno vaše. ²³I stane se, že od novměsíce do novměsíce, od soboty do soboty přicházeti bude všeliké tělo, aby se klanělo přede mnou, praví Hospodin. ²⁴A vyjdouce, uzří těla mrtvá lidí těch, kteříž se mi zpronevěřili; nebo červ jejich neumře, a oheň jejich neuhasne. I budouť v ošklivosti všelikému tělu.

Jeremiáš

1 Slova Jeremiáše syna Helkiášova, z kněží, kteříž byli v Anatot, v zemi Beniamin, **2** K němuž se stalo slovo Hospodinovo za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského, třináctého léta kralování jeho. **3** Byl i za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, až do vyplnění jedenáctého léta Sedechiáše syna Joziášova, krále Judského, až do zajetí Jeruzaléma měsíce pátého. **4** Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: **5** Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe. **6** I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem. **7** Ale Hospodin řekl mi: Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, cožť přikáží, mluv. **8** Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobozoval, dí Hospodin. **9** A vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá. **10** Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy a nad královstvími, abys plénil a kazil, a hubil a bořil, abys stavěl a štěpoval. **11** Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Prut mandlový vidím. **12** Tedy řekl mi Hospodin: Dobře vidíš; nebo pospíchám já s slovem svým, abych je vykonal. **13** Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně po druhé, řkoucí: Co vidíš? I řekl jsem: Vidím hrnec, an vře, a přední strana jeho k straně půlnoční. **14** Tedy řekl mi Hospodin: Od půlnoci přivalí se to zlé na všechny obyvatele této země. **15** Nebo aj, já svolám všechny rodiny království půlnočních, dí Hospodin, aby přitáhnuce, postavili jeden každý stolicí svou v branách Jeruzalémských, a při všech zdech jeho vůkol, a při všech městech Judských. **16** A tak vypovím úsudky své proti nim, pro všelikou nešlechtnost těch, kteříž opustili mne, a kadili bohům cizím, a skláněli se dílu rukou svých. **17** Protož ty přepaš bedra svá, a vstana, mluv k nim, cožkoli já přikazuji tobě. Nelekej se jich, abych tě nepotřel před obličejem jejich. **18** Nebo aj, já postavuji tě dnes jako město hrazené, a jako sloup železný, a jako zdi měděné proti vši této zemi, proti králům Judským, proti knížatům jejím, proti kněžím jejím, a lidu země této. **19** Kteríž bojovati budou proti tobě, ale neodolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin, abych tě vysvobozoval.

2 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: **2** Jdi a vo-

lej, tak aby slyšel Jeruzalém, řka: Takto praví Hospodin: Rozpomínám se na tě pro milosrdenství mladosti tvé, a pro lásku snění tvého, když jsi za mnou chodila po poušti v zemi, kteráž nebývá osívána. **3** Tehdáž svatost Hospodinova byl Izrael, prvotiny úrod jeho. Všickni, kteříž jej zžírali, obvinění byli; zlé věci na ně přišly, praví Hospodin. **4** Slyšte slovo Hospodinovo, dome Jákobův, a všechny čeledi domu Izraelského. **5** Takto praví Hospodin: Jakou shledali otcové vaši při mně nepravost, že se vzdálili ode mne, a chodíce za marností, marní učinění jsou, **6** Tak že ani neřekli: Kde jest Hospodin, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, kterýž nás vodil po poušti, po zemi pusté a strašlivé, po zemi vyprahlé a stínu smrti, po zemi, skrze niž nechodil žádný, a kdež žádný člověk nebydlil? **7** Nýbrž, když jsem vás uvedl do země úrodné, abyste jedli ovoce její i dobré věci její, všedše tam, poškvrnili jste země mé, a dědictví mé zohavili jste. **8** Kněží neřekli: Kde jest Hospodin? a ti, kteříž se obírají s zákonem, nepoznali mne, pastýři pak odstoupili ode mne, a proroci prorokovali skrze Bábe, a za věcmi neužitečnými chodili. **9** Pročež vždy nesnáz mám s vámi, praví Hospodin, i s syny synů vašich nesnáz míti musím. **10** Projděte ale ostrovy Citim, a pohleďte, i do Cedar pošlete, a pošetřte pilně, a pohleďte, stalo-li se co takového. **11** Zdali změnil který národ bohy, ačkoli nejsou bohové? Lid pak můj změnil slávu svou v věc neužitečnou. **12** Užasněte se nebesa nad tím, a děste se, chřadněte velmi, praví Hospodin. **13** Nebo dvojí zlost spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali čisterny, čisterny děravé, kteréž nedrží vody. **14** Zdali otrok jest Izrael? Zdali man doma zplozený? Pročež vydán jest v loupež? **15** Lvíčata řvou na něj, a vydávají hlas svůj, a obracejí zemi jeho v pustinu; města jeho vypálena jsou, tak že není žádného obyvatele. **16** Obyvatelé také Nof a Tachpanes pasou na vrchu hlavy tvé. **17** Zdaliž toho sobě nepůsobíš, opouštějíc Hospodina Boha svého v ten čas, když tě vodí po cestě své? **18** A nyní co tobě do cesty Egyptské, že piješ vodu z Níle? Aneb co tobě do cesty Assyrské, že piješ vodu z řeky? **19** Trestati tě bude zlost tvá, a odvrácení tvá domlouvati budou tobě. Poznejž tedy a viz, že zlá a hořká věc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého, a není bázně mé při tobě, dí Panovník Hospodin zástupů. **20** Ačkoli dávno polámal jsem jho tvé, potrhál jsem to, čím jsi svázána byla, a řeklas: Nebuduť sloužiti modlám, však po každém

pahrbku vysokém, a pod každým dřevem zeleným touláš se, ó nevěstko. ²¹Ješto jsem já tě vysadil vinným kmenem výborným, všecku napořád semenem čistotným, i kterakž jsi mi proměnila se v plané réví cizího kmene? ²²Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotřebovala, předceť patrná jest nepravost tvá před obličejem mým, praví Panovník Hospodin. ²³Kterakž můžeš říci: Ne-poškvrňovala jsem se, za Báli jsem nechodila? Pohled na cestu svou v tomto údolí, poznej, cos činila, dromedářko rychlá, kteráž znamení necháváš na cestách svých. ²⁴Jsi divoká oslice, zvyklá na poušti, kteráž podlé líbosti duše své hltá vítr, když se jí příčina dá. Kdo jí překážku učiní? Všickni ti, kteříž jí hledají, nepotřebí se jim kvaltovat, naleznouť ji v měsíci jejím. ²⁵Dí-liť kdo: Zdržuj nohu svou, aby bosá nebyla, a hrdlo své od žízně, tedy říkáš: To nic, nikoli; nebo jsem zamilovala cizí, a za nimi choditi budu. ²⁶Jakož k hanbě přichází zloděj, když postižen bývá, tak zahanben bude dům Izraelský, oni, králové jejich, knížata jejich, a kněží jejich, i proroci jejich, ²⁷Kteríž říkají dřevu: Otec můj jsi, a kameni: Ty jsi mne zplodil. Nebo se hřbetem ke mně obracejí a ne tváří, ale v čas trápení svého říkají: Vstaň a vysvoboď nás. ²⁸I kdež jsou bohové tvoji, kterýchž jsi nadělal sobě? Necht vstanou, budou-li tě moci vysvoboditi v čas trápení tvého, poněvadž podlé počtu měst svých máš bohy své, ó Judo. ²⁹Co se vaditi budete se mnou? Vy všickni odstoupili jste ode mne, dí Hospodin. ³⁰Nadarmo jsem bil syny vaše, kázně nepřijali; sežral meč váš proroky vaše jako lev, kterýž dáví. ³¹Ó národe, vy posudte slova Hospodinova, zdali jsem byl pouští Izraelovi, zdali zemí tmavou? Proč říká lid můj: Panujeme, nepřijdeme více k tobě? ³²Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta na tkanice své? Lid pak můj zapomněl se na mne za dny nesčíslné. ³³Proč zastáváš cesty své, hledajíc toho, což miluješ? Pročež i jiné nešlechetnice učíš cestám svým. ³⁴Nad to, na podolcích tvých nalézá se krev duší chudých nevinných. Nenesnadně nalézám to, nebo viděti to na těch všech podolcích. ³⁵A vždy říkáš: Poněvadž nevinná jsem, jistě odvrácena jest prchlivost jeho ode mne. Aj, já v soud vejdu s tebou, proto že pravíš: Nehřešila jsem. ³⁶Proč tak běháš, proměňujíc cestu svou? Jakož jsi zahanbena od Assyrských, tak i od Egyptských zahanbena budeš. ³⁷Také odtud vyjdeš, a ruce tvé budou nad hlavou tvou; nebo zamítá Hospodin troštování tvá, a nepovedeť se šťastně v nich.

3Dí dále: Propustil-li by muž ženu svou, a ona odejduc od něho, vdala by se za jiného muže, zdaliž se navrátí k ní více? Zdaliž by hrozně nebyla poškrvněna země ta? Ale ty, ač jsi smilnila s milovníky mnohými, a však navratíš se ke mně, dí Hospodin. ²Pozdvihni oči svých k vysokým místům, a pohleď, kdes necizoložila? Na cestách usazovalas se jim jako Arab na poušti, a poškrvnila jsi země smilstvím svým a nešlechetností svou. ³A ačkoli zadržáni jsou podzimní dešťové, a deště jarního nebyvalo, však čelo ženy

nevěstky majíc, nechtělas se styděti. ⁴Zdali od nynějšího času volati budeš ke mně: Otče můj, ty jsi vůdce mladosti mé? ⁵Zdaliž Bůh držeti bude hněv na věčnost? Zdali chovati jej bude na věky? Aj, mluvíš i pášeš zlé věci, jakž jen můžeš. ⁶Tedy řekl mi Hospodin za dnů Joziáša krále: Viděl-lis, co činila zporná dcera Izraelská? Chodívala na každou horu vysokou, i pod každé dřevo zelené, a tam smilnila. ⁷A ačkoli jsem řekl, když ty všecky věci ona činila: Necht se navrátí ke mně, však se nenavrátila. Načež hleděla zpronevěřilá sestra její, dcera Judská. ⁸Pročež vidělo mi se pro ty všecky příčiny, poněvadž cizoložila zporná dcera Izraelská, propustiti ji, a dáti jí lístek zapuzení jejího. Však se vždy neulekla zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, ale šedší, smilnila také sama. ⁹I stalo se, že hanbným smilstvím svým poškrvnila země; nebo cizoložila s kamenem i s dřevem. ¹⁰A však s tím se vším neobrátila se ke mně zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, celým srdcem svým, ale pokrytě, praví Hospodin. ¹¹Protož řekl Hospodin ke mně: Ospravedlnila duši svou zporná dcera Izraelská, více nežli zpronevěřilá Judská. ¹²Jdi a volej slovy těmito ku půlnoci, a rci: Navrať se, zporná dcero Izraelská, dí Hospodin, a neboří se tvář má zuřivá na vás; nebo já dobrotivý jsem, dí Hospodin, aniž držím hněvu na věčnost. ¹³Jen toliko poznej nepravost svou, že jsi od Hospodina Boha svého odstoupila, a sem i tam běhala cestami svými k cizím pod každé dřevo zelené, a hlasu mého neposlouchali jste, dí Hospodin. ¹⁴Navratte se synové zporní, dí Hospodin; nebo já jsem manžel váš, a přijmu vás, jednoho z města, a dva z čeledi, abych vás uvedl na Sion. ¹⁵Kdežto dám vám pastýře podlé srdce svého, kteříž pásti vás budou uměle a rozumně. ¹⁶I stane se, když se rozmnožíte a rozplodíte v této zemi za dnů těch, dí Hospodin, že nebudou říkati více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž jim vstoupí na srdce, aniž zpomenou na ni, ani k ní choditi, aniž bude více u vážnosti. ¹⁷V ten čas nazývati budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou, a shromáždí se tam všickni národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, a nebudou choditi více podlé zdání srdce svého zlého. ¹⁸V těch dnech přijdou dům Judský s domem Izraelským, a přiberou se spolu z země půlnoční do země, kterouž jsem v dědictví uvedl otcům vašim; ¹⁹Ač já pravím: Kterakž bych tě počísti mohl mezi syny, a dáti tobě zemi žádostivou, dědictví slavné zástupů pohanských, leč abys mne vzýval, říkáje: Otče můj, a od následování mne abys se neodvracel? ²⁰Poněvadž jakož žena zpronevěřuje se manželu svému, tak jste se zpronevěřili mně, dome Izraelský, dí Hospodin. ²¹Hlas po místech vysokých buď slyšán, pláč pokorné modlitby synů Izraelských. Nebo převrátivše cesty své, zapomněli se na Hospodina Boha svého, řkoucího: ²²Navratte se, synové zporní, a uzdravím odvrácení vaše. Rcete: Aj, my jdeme k tobě, nebo ty, Hospodine, jsi Bůh náš. ²³Právě marné jest v pahrbcích a v množství hor doufání; za jisté v Hospodinu Bohu našem jest spasení Izraelovo. ²⁴Nebo ohavnost ta zžírala práci otců našich od dětinství našeho, bravy jejich i skoty jejich,

syny jejich i dcery jejich. ²⁵Ležíme v hanbě své, a příkrývá nás pohanění naše, že jsme proti Hospodinu Bohu svému hřešili, my i otcové naši, od dětinství svého až do dne tohoto, a neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha svého.

⁴Budeš-li se míti navrátiti, Izraeli, dí Hospodin, ke mně se navrať. Nebo odejmeš-li ohavnosti své od tváři mé a nebudeš-li se toulati, ²A budeš-li přísahati právě, náležitě a spravedlivě, říkáje: Živť jest Hospodin, tedy požehnání dávati sobě v něm budou národové, a v něm se chlubití. ³Nebo takto praví Hospodin mužům Judským a Jeruzalémským: Zořte sobě ouhor, a nerozsívejte do trní. ⁴Obřežte se Hospodinu, a odejměte neobřízky srdce vašeho, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak že by nebyl kdo uhasiti, pro nešlechtnost předsevzetí vašich. ⁵Oznamte v Judstvu, a v Jeruzalémě ohlaste, a rcete: Trubte trubou v zemi, svolajte a sbeřte lid, a rcete: Shromažďte se, a vejděme do měst hrazených. ⁶Vyzdvihněte korouhev na Sionu, zmužile se mějte, nepostávejte; nebo já zlé věci uvedu od půlnoci, a potření veliké. ⁷Vychází lev z houště své, a ten, kterýž hubí národy, vyšed z místa svého, táhne, aby obrátil zemi tvou v pustinu, a města tvá aby zbořena byla, tak aby nebylo žádného obyvatele. ⁸Protož přepašte se žíněmi, kvělte a naříkejte; nebo není odvrácen hněv prchlivosti Hospodinovy od nás. ⁹Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin, že zhyne srdce královo a srdce knížat, užasnou se i kněží, a proroci diviti se budou. ¹⁰I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, jistě že jsi velice podvedl lid tento, i Jeruzalém, říkáje: Pokoj míti budete, a však pronikl meč až k duši. ¹¹V ten čas řečeno bude lidu tomuto i Jeruzalému: Vítr tuhý z míst vysokých na poušti jde upřímo na lid můj, ne aby převíval, ani přečišťoval. ¹²Vítr silnější než oni přijde mi, nyní já také vypovím jim úsudky. ¹³Aj, jako oblakové vystupuje, a jako vicher vozové jeho, rychlejší jsou nežli orlice koni jeho. Běda nám, nebo popléněni jsme. ¹⁴Obmej od nešlechtnosti srdce své, Jeruzaléme, abys vysvobozen byl. Dokudž zůstávati budou u prostřed tebe myšlení marnosti tvé? ¹⁵Nebo hlas oznamujícího přichází od Dan, a toho, kterýž ohlašuje nepravost, s hory Efraim. ¹⁶Připomínejte těmto národům, aj, ohlašujte Jeruzalémským, že strážní táhnou z země daleké, a vydávají proti městům Judským hlas svůj. ¹⁷Jako ti, kteříž hlídají polí, položí se proti němu vůkol; nebo jest mi odporný, dí Hospodin. ¹⁸Cesta tvá a skutkové tvoji to způsobili tobě; toť nešlechtnost tvá, žeť to hořké jest, a že dosahá až do srdce tvého. ¹⁹Ó, střeva má, střeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve mně srdce mé, nemohuť mlčeti. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokřikování vojenské. ²⁰Potření za potřením provolává se, popléněna zajisté bude všechna země, náhle popléněni budou stanové moji, v okamžení kortýny mé. ²¹Až dokud vídati budu korouhev, slychatí hlas trouby? ²²Nebo bláznivý lid můj nezná mne, synové nemoudří a nerozumní jsou. Moudří jsou k činění zlého, ale činiti dobře

neumějí. ²³Hledím-li na zemi, a aj, nesličná jest a prázdňá; pakli na nebe, není na něm žádného světla. ²⁴Hledím-li na hory, a aj, třesou se, a všickni pahrbkové pohybují se. ²⁵Hledím-li, a aj, není žádného člověka, a všeliké pťactvo nebeské zaletělo. ²⁶Hledím-li, a aj, pole úrodné jest pouští, a všechna města jeho zbořena jsou od Hospodina a od hněvu prchlivosti jeho. ²⁷Nebo takto praví Hospodin: Spustne všechna země, a však konce ještě neučiním. ²⁸Kvíliti bude nad tím země, a zasmuší se na hoře nebe, proto že jsem mluvil, co jsem myslil, a nelituji, aniž se odvrátím od toho. ²⁹Před hřmotem jezdců a těch, kteříž střílejí z lučiště, uteče všechno město. Vejdou do hustých oblaků, a na skálí vylezou; všechna města opuštěna budou, a žádný nebude bydliti v nich. ³⁰Ty pak pohubena jsuc, což činiti budeš? Ačkoli obláčíš se v šarlat, ačkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou, ačkoli líčíš tvář svou líčidlem, darmo se okrašluješ. Pohrdají tebou frejří, bezživotí tvého hledají. ³¹Nebo slyším hlas jako rodičky, svírání jako té, kteráž po nejprvé ku porodu pracuje, hlas dcery Sionské, ustavičně vzdychající, a lomící rukama svýma, říkající: Běda mně nyní, nebo ustala duše má pro vrahy.

⁵Zběhejte ulice Jeruzalémské, pohleďte nyní, a zvzte, a hleďte v ulicích jeho, naleznete-li muže, jest-li kdo, ješto by činil soud, a vyhledával toho, což pravého jest, a odpustím jemu. ²Ale i když říkají: Živť jest Hospodin, takovým způsobem křivě přísahají. ³Ó Hospodine, zdaliž oči tvé nepatří na pravdu? Biješ je, ale necítí bolesti; hubíš je, ale nechťi přijímati kázně. Tvrdší jsou tváře jejich než skála, nechťi se navrátiti. ⁴I řekl jsem já: Snad tito prostí jsou, nerozumně sobě počínají; nebo nejsou povědomí cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. ⁵Půjdu aspoň k přednějším, a mluvíti budu k nim; nebo oni povědomí jsou cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. Ale i ti spolu polámali jho, roztrhali svazky. ⁶Protož je podává lev z lesa, vlk večerní pohubí je, pardus číhati bude u měst jejich. Kdožkoli vyjde z nich, roztrhán bude; nebo mnohá jsou přestoupení jejich, rozmohly se převrácenosti jejich. ⁷Kdež jest to, proč bych měl odpustiti tobě? Synové tvoji opouštějí mne, a přísahají skrze ty, kteříž nejsou bohové. Jakž jsem jen nasýtil je, hned cizoloží, a do domu nevěstky houfem se valí. ⁸Ráno vstávající, jsou jako koni vytylí; každý k žně bližního svého řehce. ⁹Zdaliž pro takové věci nemám navštívití? dí Hospodin. A zdali nad národem takovým nemá mstiti duše má? ¹⁰Vstupte na zdi jeho, a zkazte je, a nepřestávejte; svrzte štítky zdi jeho, nebo nejsou Hospodinovy. ¹¹Velice zajisté zpronevěřili se mi dům Izraelský a dům Judský, dí Hospodin. ¹²Sčítali klam na Hospodina, a říkali: Není tak, nikoli nepřijde na nás zlé, a meče ani hladu nepocítíme. ¹³Ti pak proroci pomínou s větrem, a žádného slova není v nich. Takť se stane jim. ¹⁴Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů: Proto že tak mluvíte, aj, já způsobím, aby slova tvá v ústech tvých byla jako oheň, a lid tento dřívím, kteréž on zžíře. ¹⁵Aj, já přive-

du na vás národ zdaleka, ó dome Izraelský, dí Hospodin, národ silný, národ starodávný, národ, jehož jazyka nebudeš uměti, ani rozuměti, co mluví. ¹⁶Jehož toul jako hrob otevřený, všickni jsou silní. ¹⁷A vytráví obilí tvé a chléb tvůj, požerou syny tvé a dcery tvé, pojí bravy tvé i skot tvůj, pojí vinné kmeny tvé i fíkoví tvé, města tvá hrazená, v nichž ty doufáš, znuzí mečem. ¹⁸A však ani těch časů, dí Hospodin, neučiním s vámi konce. ¹⁹Nebo stane se, když řeknete: Proč nám činí Hospodin Bůh náš všechno toto? že řekneš jim: Jakož jste opustili mne, a sloužili bohům cizozemců v zemi své, tak sloužiti budete cizozemcům v zemi ne své. ²⁰Oznamtež to v domě Jákobově, a rozhlaste v Judstvu, řkouce: ²¹Slyštež nyní toto, lide bláznivý a nesmyslný, kteříž oči mají a nevidí, kteříž uši mají a neslyší: ²²Což se mne nebudete báti? dí Hospodin. Což před obličejem mým nebudete se třásti? Kterýž jsem položil písek za cíl moří ustanovením věčným, jehož nepřekračuje. Ačkoli zmítají se, však neodolají, ačkoli zvučí vlnobití jeho, však ho nepřecházejí. ²³Ale lid tento má srdce zarputilé a zperné, odstoupili a odešli. ²⁴Ani neřekli v srdci svém: Bojme se již Hospodina Boha našeho, kterýž dává déšť jarní i podzimní časem svým, téhodně nařízených ke žni ostříhá nám. ²⁵Nepravostit vaše překážku činí těm věcem, a hříchové vaši připravují vás o to dobré. ²⁶Nebo nalézají se v lidu mém bezbožníci; střeže jako čižebníci, kteříž lécejí, stavějí osídla, lidi lapají. ²⁷Jako klece plná ptáků, tak domové jejich plní jsou lsti. Protož zrostli a zbohatli, ²⁸Vytylí jsou, lsknou se, nadto umějí se vyhýbati bídám. Pře nesoudí, ani pře sirotka, a však šťastně se jim vede, ačkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají. ²⁹Zdaliž pro takové věci nemám navštívití jich? dí Hospodin. Zdali nad národem takovým nemá mstiti duše má? ³⁰Věc užasnutí hodná a hrozná děje se v zemi této. ³¹Proroci prorokují lživě, a kněží panují skrze ně, a lid můj miluje to. Čeho byste pak neučinili naposledy?

6Shromážďte se, synové Beniaminovi, z prostředku Jeruzaléma, a v Tekoa trubte trubou, a nad Betkarem vyzdvihněte korouhev; nebo viděti zlé od půlnoci, a potřební veliké. ²Panně krásné a rozkošné připodobnil jsem byl dceru Sionskou. ³Ale přitáhnou k ní pastýři s stády svými, rozbijí proti ní stany vůkol, spase každý místo své. ⁴Vyzdvihněte proti ní válku, vstaňte a přitrhněme o poledni. Běda nám, že pomíjí den, že se roztáhli stínové večerní. ⁵Vstaňte a přitrhněme v noci, a zkazme paláce její. ⁶Takto zajisté praví Hospodin zástupů: Nasekejte dříví, a zdělejte proti Jeruzalému náspy. Toť jest to město, kteréž navštíveno býti musí; což ho koli, jen nátisk jest u prostřed něho. ⁷Jakož studnice vyprštuje vodu svou, tak ono vyprštuje zlost svou. Nátisk a zhoubu slyšeti v něm před obličejem mým ustavičně, bolest i bití. ⁸Usmysl sobě, ó Jeruzaléme, aby se neodloučila duše má od tebe, abych tě neobrátíl v pustinu, v zemi nebydlitelnou. ⁹Takto praví Hospodin zástupů: Jistě paběrovati budou jako vinný kmen ostatek

Izraele, říkajíce: Sahej rukou svou jako ten, kterýž víno zbírá do putny. ¹⁰Komuž mluvití budu, a kým osvědčovati, aby slyšeli? Aj, neobřezané jsou uši jejich, tak že nemohou pozorovati; aj, slovo Hospodinovo mají v posměchu, a nemají líbosti v něm. ¹¹Protož plný jsem prchlivosti Hospodinovy, ustal jsem, drže ji v sobě. Vylita bude i na maličké vně, spolu i na shromáždění mládenců, ovšem pak muž s ženou jat bude, stařec s kmetem. ¹²A dostanou se domové jejich jiným, též pole i ženy, když vztáhnou ruku svou na obyvatele této země, dí Hospodin. ¹³Od nejmenšího zajisté z nich, až do největšího z nich, všickni napořád vydali se v lakomství, anobř od proroka až do kněze všickni napořád provodí faleš. ¹⁴A hojí potření dcery lidu mého povrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ještě není žádného pokoje. ¹⁵Styděli-liž se pak co proto, že ohavnost páchali? Aníž se lid co styděl, aníž jich proroci k zahanbení přivesti uměli. Protož padnou mezi padajícími; v čas, v němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin. ¹⁶Když takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohledte, a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní, a naleznete odpočinití duši své, tedy říkali: Nebudeme choditi. ¹⁷Když jsem pak ustanovil nad vámi strážné, řka: Mějtež pozor na zvuk trouby, tedy říkali: Nebudeme pozorovati. ¹⁸Protož slyšte, ó národové, a poznej, ó shromáždění, co se děje mezi nimi. ¹⁹Slyš, ó země: Aj, já uvedu zlé na lid tento, ovoce myšlení jejich, proto že nepozorují slov mých, ani zákona mého, ale jím pohrdají. ²⁰K čemuž mi kadidlo z Sáby přichází, a vonná třtina výborná z země daleké? Zápalů vašich nelibuji sobě, aníž oběti vaše jsou mi příjemné. ²¹Protož takto praví Hospodin: Aj, já nakladu lidu tomuto úrazů, a zurázejí se o ně otcové, tolikéž i synové, soused i bližní jeho, a zahynou. ²²Takto praví Hospodin: Aj, lid přitáhne z země půlnoční, a národ veliký povstane od končin země. ²³Lučistě i kopí pochyťtí, každý ukrutný bude, a neslitují se. Hlas jejich jako moře zvučeti bude, a na koních jezdití budou, zšikovaní jako muž k boji, proti tobě, ó dcero Sionská. ²⁴Jakž uslyšíme pověst o něm, opadnou ruce naše; ssoužení zachvátí nás, a bolest jako rodičku. ²⁵Nevycházejte na pole, a na cestu nechodte; nebo meč nepřítelů a strach jest vůkol. ²⁶Ó dcero lidu mého, přepaš se žíní, a válej se v popele. Vydej se v kvílení, jako po synu jednorozeném, v kvílení přehořké; nebo náhle přitáhne zhoubece na nás. ²⁷Dal jsem tě za věži v lidu tvém, a za baštu, abys spatřoval a zkušoval cesty jejich. ²⁸Všickni jsou z zarputilých nejzarputilejší, chodí jako utrhač, jsou ocel a železo, všickni napořád zhoubcové jsou. ²⁹Prahnou měchy, od ohně mizí olovo, nadarmo ustavičně přepaluje zlatník; nebo zlé věci nemohou býti odděleny. ³⁰Stříbrem falešným nazovou je, nebo Hospodin zavrhl je.

7Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ²Postav se v braně domu Hospodinova, a ohlašuj tam slovo toto, a rei: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž vcházíte do bran těchto, abyste se klaněli Hospo-

dinu. ³Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Polepšete cest svých i předsevzetí svých, a způsobím to, abyste bydlili na místě tomto. ⁴Neskládejte naděje své v slovích živých, říkajíce: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest. ⁵Ale jestliže všelijak polepšíte cest svých, a předsevzetí svých, jestliže spravedlivě soud konati budete mezi mužem a mezi bližním jeho; ⁶Přichozího, sirotka a vdovy neutisknete, a krve nevinné nevyležete na místě tomto, a za bohy cizími nebudete-li choditi k svému zlému: ⁷Tedy způsobím, abyste bydlili na místě tomto, v zemi, kterouž jsem dal otcům vašim, od věků až na věky. ⁸Aj, vy skládáte naději svou v slovích živých, kteráž neprospívají. ⁹Zdaliž kradouce, mordující a cizoložice i křivě přísahající a kadíce Bálovi; též chodíce za bohy cizími, jichž neznáte, ¹⁰Předce choditi a postavovati se budete před obličejem mým v domě tomto, kterýž nazván jest od jména mého, a říkati: Vyproštění jsme, abyste páchali ty všechny ohavnosti? ¹¹Což peleší lotrovskou jest dům tento před očima vašimi, kterýž nazván jest od jména mého? Aj, takéť já vidím, dí Hospodin. ¹²Ale jděte aspoň na místo mé, kteréž bylo v Sílo, kdež jsem byl způsobil příbytek jménu svému z počátku, a vizte, co jsem učinil jemu pro nešlechtnost lidu svého Izraelského. ¹³Protož nyní, že činíte všechny skutky tyto, dí Hospodin, a když mluvím k vám, ráno vstávaje, a to ustavičně, tedy neposloucháte, a když volám na vás, tedy neozýváte se: ¹⁴Protož učiním domu tomuto, kterýž nazván jest od jména mého, v němž vy doufáte, i místu tomuto, kteréž jsem dal vám a otcům vašim, jako jsem učinil Sílo; ¹⁵A zavrhu vás od tváři své, jako jsem zavrhl bratří vaše, všechno símě Efraimovo. ¹⁶Ty tedy nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby, aniž se přimlouvej ke mně; nebo tě nikoli nevyslyším. ¹⁷Zdaliž sám nevidíš, co oni činí v městech Judských a po ulicích Jeruzalémských? ¹⁸Synové sbírají dříví, a otcové zaněcují oheň, ženy pak zadělávají těsto, aby pekly koláče tvorů nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím, aby mne popouzeli. ¹⁹Zdaliž to proti mně jest, že mne oni popouzejí? dí Hospodin. Zdali není proti nim k zahanbení tváři jejich? ²⁰Pročež takto praví Panovník Hospodin: Aj, hněv můj a prchlivost má vylita bude na místo toto, na lidi i na hovada, i na dříví polní, i na úrody země, a hořeti bude, tak že neuhasne. ²¹Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Zápaly své přidejte k obětem svým, a jezte maso. ²²Nebo jsem nemluvil s otcí vašimi, aniž jsem přikázal jim v ten den, v kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, o zápalích a obětech. ²³Ale toto přikázal jsem jim, řka: Poslouchejte hlasu mého, a budu vašim Bohem, a vy budete mým lidem, a chodte po vši cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám dobře bylo. ²⁴Však neposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale chodili po radách, a podlé zdání srdce svého zlého. Obrátili se ke mně hřbetem a ne tváři svou. ²⁵Od toho času, jakž vyšli otcové vaši z země Egyptské, až do tohoto dne posílal jsem k vám všechny služebníky své proroky, každý den ráno vstávaje, a to ustavičně. ²⁶Však neposlech-

li mne, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdivše šíji svou, huře činili nežli otcové jejich. ²⁷Když jim mluvíš všechna slova tato, ani tebe neposlouchají, a když voláš na ně, neohlašují se tobě. ²⁸Protož rcí jim: Tento jest národ, kteříž neposlouchají hlasu Hospodina Boha svého, aniž přijímají naučení. Zhynula pravda, a vymizela z úst jejich. ²⁹Ohol vlyasy své a zavrz, a naříkej hlasem na místech vysokých; nebo zavrhl Hospodin a opustil rodinu, na kterouž se velmi hněvá. ³⁰Činili zajisté synové Judovi, což zlého jest před očima mámi, dí Hospodin. Nastavěli ohavností svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby poškrvnili jej. ³¹Nadto vzdělali výsosti Tofet, kteréž jest v údolí syna Hinnom, aby pálili syny své i dcery své ohněm, čehož jsem nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé. ³²Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdyžto nebude slouti více Tofet, ani údolí syna Hinnom, ale údolí mordu, a pochovávati budou v Tofet, nebo nebude dostávati místa. ³³I budou mrtvá těla lidu tohoto za pokrm ptačtvo nebeskému a šelmám zemským, a nebude žádného, kdo by odstrašil. ³⁴Způsobím také, aby přestal v městech Judských a v ulicích Jeruzalémských hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty; nebo pustinou učiněna bude země.

8V ten čas, dí Hospodin, vyberou kosti králů Judských, i kosti knížat jejich, i kosti kněží, i kosti proroků, ano i kosti obyvatelů Jeruzalémských z hrobů jejich, ²A rozmečí je proti slunci a měsíci, i proti všemu vojsku nebeskému, kteréž milují, a kterýmž slouží, a za kterýmiž chodí, a kterýchž hledají, a kterýmž se klanějí. Nebudou sebrány, ani pochovány, budou místo hnoje na svrchku země. ³I bude žádostivější smrt nežli život všechněm ostatkům těm, kteříž pozůstanou z rodiny této nešlechtné na všech místech, kdež by koli pozůstali, tam kamž je zaženu, dí Hospodin zástupů. ⁴Protož díš jim: Takto praví Hospodin: Tak-liž padli, aby nemohli povstati? Tak-liž se odvrátil, aby se nemohl zase navrátiti? ⁵Proč se odvrátil lid tento Jeruzalémský odvrácením věčným? Chytají se lsti, a nechťi se navrátiti. ⁶Pozoroval jsem a poslouchal. Nemluví, což pravého jest; není, kdo by želel zlosti své, říkáje: Což jsem učinil? Každý obrácen jest k běhu svému jako kůň, kterýž prudce běží k boji. ⁷Ješto čáp u povětří zná nařizené časy své, a hrdlička i řeřáb i vlaštovice šetří času přiletu svého, lid pak můj nezná soudu Hospodinova. ⁸Jakž můžete říci: Moudří jsme a zákon Hospodinův máme? Aj, jistě nadarmo dělá písař péro, nadarmo jsou v zákoně zběhlí. ⁹Kohož zahanbili ti moudří? Kdo jsou předěšeni a jati? Aj, slovem Hospodinovým pohrdají, jakáž tedy jest moudrost jejich? ¹⁰A protož dám ženy jejich jiným, pole jejich těm, kteříž by je opanovali; nebo od nejmenšího až do největšího všickni napořád vydali se v lakomství, od proroka až do kněze všickni napořád provodí faleš. ¹¹Nebo hojí potření dcery lidu mého po vrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje. ¹²Jsou-liž zahanbováni, proto že ohavnost páchali? Ba ani se co ustydli, ani zahanbiti uměli. Protož

padnou, když oni padati budou; v čas, v němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin. ¹³Do konce vykořením je, dí Hospodin. Nebude žádného hroznu na vinném kmenu, ani žádných fíků na fíku, ano i list sprchne, a což dám jim, odjato bude. ¹⁴Proč my tu sedíme? Shromažďte se, a vejděme do měst hrazených, a odpočineme tam. Ale Hospodin Bůh náš káže odpočívati nám, když vodou jedovatou napojí nás, proto že jsme hřešili proti Hospodinu. ¹⁵Čekej pokoje, ale nic dobrého, času uzdravení, ale aj, hrůza. ¹⁶Od Dan slyšeti frkání koní jeho, od hlasu prokřikování silných jeho všechna země se třese, kteříž táhnou, aby zžírali zemi i všechno, což jest na ní, město i ty, kteříž bydlejí v něm. ¹⁷Nebo aj, já pošli na vás hady nejedovatější, proti nimž nic neprospívá zaklínání, a štípati vás budou, dí Hospodin. ¹⁸Srdce mé ve mně, kteréž by mne mělo občerstvovati v zármutku, mdlé jest. ¹⁹Aj, hlas křiku dcery lidu mého z země velmi daleké: Zdali Hospodina není na Sionu? Zdali krále jeho není na něm? Proč mne popouzeli rytinami svými, marnostmi cizozemců? ²⁰Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni. ²¹Pro potření dcery lidu mého potřín jsem, smutek nesu, užasnutí podjalo mne. ²²Což není žádného lékařství v Galád? Což není žádného lékaře tam? Proč tedy není zhojena dcera lidu mého?

9Ó kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oči mé pramenem slzí, abych dnem i nocí oplakati mohl zmordovaných dcery lidu svého. ²Ó kdo mne postaví na poušti v hospodě pocestných, abych opustil lid svůj, a odešel od nich; nebo všickni jsou cizoložníci, zběh zpronevěřilých, ³A natahují jazyka svého ke lži jako lučičtě své. Zmocnili se na zemi, ale ne k pravdě; nebo ze zlého ve zlé jdou, a mne neznají, praví Hospodin. ⁴Každý střež se bližního svého, a ne každému bratru se dověřuj; nebo každý bratr hledí všelijak podtrhnouti, a každý bližní jako utrhač chodí. ⁵A jeden každý bližního svého oklamává, a pravdy nemluví; učí jazyk svůj mluvit lež, nepravě činíce, ustávají. ⁶Tvůj byt jest u prostřed lidu přelstivého; pro lest nechtějí mne poznati, dí Hospodin. ⁷Z té příčiny takto praví Hospodin zástupů: Aj, já přeháněje, pruboval jsem je. Jakž tedy již naložiti mám s dcerou lidu svého? ⁸Střela zabíjející jest jazyk jejich, lest mluví. Ústy svými pokojně s bližním svým mluví, ale v srdci svém skládá úklady své. ⁹Zdali pro takové věci nemám jich navštívit? dí Hospodin. Zdaliž nad národem takovým nemá mstít duše má? ¹⁰Pro tyto hory dám se v pláč a v nařikání, a pro pastviště, kteráž jsou na poušti, v kvílení; nebo popálena budou, tak že nebude žádného, kdo by skrze ně šel, aniž bude slyšán hlas dobytka. Od ptactva nebeského až do hovada všechno se odběře a odejde. ¹¹A obrátím Jeruzalém v hromady, příbytek draků, a města Judská obrátím v pustinu, tak že nebude obyvatele. ¹²Kdo jest ten muž moudrý, ješto by rozuměl tomu? A k komu mluvila ústa Hospodinova, ješto by oznamoval to, proč zahynouti má tato země, a vypálena býti jako poušť, tak aby nebylo, kdo by skrze ni šel?

¹³Nebo praví Hospodin: Proto že opustili zákon můj, kterýž jsem jim předložil, a neposlouchali hlasu mého, aniž chodili za ním, ¹⁴Ale chodili za myšlénkami srdce svého a za Báli, čemuž je naučili otcové jejich: ¹⁵Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já nakrmím je, totiž lid tento, pelynkem, a napojím je vodou jedovatou. ¹⁶Nebo rozptýlím je mezi národy, kterýchž neznali oni, ani otcové jejich, a pošlati budu za nimi meč, až je do konce vyhladím. ¹⁷Takto praví Hospodin zástupů: Pilně považte, a svolajte ty, kteréž nařikávají, ať přijdou, a k těm, kteréž jsou vycvičené, pošlete, aby přišly. ¹⁸Nechť pospíší, a daří se nad námi v nařikání, aby slzy tekly z očí našich, a víčka naše oplývala vodou. ¹⁹Hlas zajisté nařikání slyšeti z Siona: Jak jsme pohubeni! Stydíme se náramně, že jsme ztratili zemi, že boří příbytky naše. ²⁰Anobř slyšte, ženy, slovo Hospodinovo, a necht' přijme ucho vaše slovo úst jeho, abyste učily dcery své nařikání, a jedna každá tovaryšku svou kvílení. ²¹Nebo vlezla smrt okny našimi, vešla na paláce naše, aby vyhubila děti z ryneků a mládence z ulic. ²²(Mluv i to: Takto dí Hospodin:) A padla mrtvá těla lidská jako hnůj po poli, a jako snopové za žencem, a není žádného, kdo by pochoval. ²³Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. ²⁴Ale v tom necht' se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech líbost mám, dí Hospodin. ²⁵Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v nichž navštívím každého, obřezaného i neobřezaného, ²⁶Egyptské i Judské, a Idumejské i Ammonitské, a Moábské, i všechny, kteříž v nejzadnějším koutě bydlí na poušti. Nebo ti všickni národové jsou neobřezaní, tolikéž všechnen dům Izraelský jest neobřezaného srdce.

10Slyšte slovo toto, kteréž mluví k vám Hospodin, ó dome Izraelský. ²Takto praví Hospodin: Cestě pohanů neučte se, aniž se znamení nebeských děste, neboť se jich děsí pohané. ³Ustanovení zajisté těch národů jsou pouhá marnost. Nebo setna dřevo sekerou v lese, dílo rukou řemeslníka, ⁴Stříbrem a zlatem ozdoby je, hřebíky a kladivy utvrzují je, aby se neviklalo. ⁵Jsou jako palmový špalek tvrdý, ani nemluví; nošení býti musejí, nebo choditi nemohou. Nebojtež se jich, nebo zle učiniti nemohou, aniž také dobře učiniti mohou. ⁶Z nichž není žádného tobě podobného, ó Hospodine; veliký jsi, i jméno tvé veliké jest v moci. ⁷Kdož by se nebál tebe, králi národů? Na tebe zajisté to sluší, poněvadž mezi všemi mudrci národů, i ve všem království jejich nikdá nebylo podobného tobě. ⁸A však ze spolka zhlupěli, a blázni jsou; z dřeva učiti se jest pouhá marnost. ⁹Stříbro tažené z zámoří přivážino bývá, a zlato z Ufaz, dílo řemeslníka a rukou zlatníka; z postavce modrého a šarlatový jest oděv jejich, všechno to jest dílo umělých. ¹⁰Ale Hospodin jest Bůh pravý, jest Bůh živý a král věčný, před jehož prchlivostí země se třese, aniž mo-

hou sněsti národové rozhněvání jeho. ¹¹(Takto říkejte jim: Bohové ti, kteříž nebe ani země neučinili, nechť zahynou z země, a nechť jich není pod nebem.) ¹²Kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek světa moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa. ¹³Kterýžto když vydává hlas, ječení vod bývá na nebi, a kterýž působí to, aby vystupovaly páry od kraje země, blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých. ¹⁴Tak zhlupěl každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník pro rytinu; nebo slitina jeho jest faleš, a není ducha v nich. ¹⁵Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž je navštívím, zahynou. ¹⁶Není podobný těmto díl Jákobův, nebo on jest stvořitel všeho; Izrael tolikéž jest pokolení dědictví toho, jehož jméno jest Hospodin zástupů. ¹⁷Sběř z země koupí svou, ty kteráž bydlíš v pevnosti této. ¹⁸Nebo takto praví Hospodin: Aj, já vyhodím z praku obyvatele země této pojednou, a soužím je, aby shledali toto: ¹⁹Běda mně pro setření mé, přebolestná jest rána má, ještě jsem já byl řekl: Jistě tuto nemoc budu moci sněsti. ²⁰Stan můj popléněn jest, a všickni provazové moji potrháni jsou. Synové moji odebrali se ode mne, a není žádného; není žádného, kdo by více rozbíjel stan můj, a roztáhl kortýny mé. ²¹Nebo zhlupěli pastýři, a Hospodina se nedotazovali; protož nevede se jim šťastně, a všechno stádo pastvy jejich rozptýleno jest. ²²Aj, pověst jistá přichází, a pohnutí veliké z země půlnoční, aby obrácena byla města Judská v pustinu a v příbytek draků. ²³Vím, Hospodine, že není v moci člověka cesta jeho, aniž jest v moci muže toho, kterýž chodí, aby spravoval krok svůj. ²⁴Kárej mne, Hospodine, však milostivě, ne v hněvě svém, abys nesetřel mne. ²⁵Vylí hněv svůj na ty národy, kteříž tebe neznají, a na rodiny, kteréž jména tvého nevzývají; nebo zzírají Jákoba, a tak zzírají jej, aby jej všeho sežrali, a obydlí jeho v poustku obrátili.

11 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ²Slyšte slova smlouvy této, kteráž byste mluvili mužům Judským, a obyvatelům Jeruzalémským, ³A rci jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zlořečený ten člověk, kterýž by neposlechl slov smlouvy této, ⁴Kterouž jsem vydal otcům vašim tehdaž, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z peci železné, řka: Poslouchejte hlasu mého, a čiňte to všechno, tak jakž přikazuji vám, i budete lidem mým, a já budu Bohem vašim, ⁵Abych splnil přísahu, kterouž jsem učinil otcům vašim, že jim dám zemi oplývající mlékem a strdí, jakž dnešní den jest. Jemuž odpověděv, řekl jsem: Amen, Hospodine. ⁶Potom řekl mi Hospodin: Ohlašuj všechna slova tato po městech Judských, a po ulicích Jeruzalémských, řka: Slyšte slova smlouvy této, a čiňte je. ⁷Nebo častokrát osvědčoval jsem se otcům vašim, od toho dne, jakž jsem je vyvedl z země Egyptské, až do dne tohoto; ráno přivstáváje a osvědčuje se, říkával jsem: Poslouchejte hlasu mého. ⁸Ale neposlouchali, aniž naklonili ucha svého, nýbrž chodil jeden každý po zdání srdce svého zlého. Pročež uvedl jsem na ně všechna slova smlouvy této,

kterouž jsem přikázal plniti, ale neplnili. ⁹Tehdy řekl mi Hospodin: Nalézá se spiknutí mezi muži Judskými, a mezi obyvateli Jeruzalémskými. ¹⁰Obrátili se k nepravostem otců svých starých, kteříž nechtěli poslouchati slov mých. Tolikéž tito chodí za bohy cizími, sloužíce jim; dům Izraelský a dům Judský zrušili smlouvu mou, kterouž jsem učinil s otcí jejich. ¹¹Protož takto praví Hospodin: Aj, já uvedu na ně zlé, z něhož nebudou moci vyjítí. By pak volali ke mně, nevyslyším jich. ¹²I půjdou města Judská i obyvatelé Jeruzalémští, a budou volati k bohům těm, kterýmž kadí, ale nikoli nevysvobodí jich v čas bídy jejich, ¹³Ačkoli podle počtu měst máš bohy své, ó Judo, a podle počtu ulic Jeruzalémských nastavěli jste oltářů ohavnosti té, oltářů, na nichž byste kadili Bálovi. ¹⁴Protož ty nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby; neboť nikoli nevyslyším jich v ten čas, když by volali ke mně příčinou svého zlého. ¹⁵Co jest milému mému do mého domu, poněvadž nestydatě páše nešlechtnosti s mnohými, a oběti svatě odešly od tebe, a že v zlosti své pléšeš? ¹⁶Byltě Hospodin nazval jméno tvé olivou zelenající se, pěknou pro ovoce ušlechtilé, ale s zvukem bouře veliké zapálí ji s hůry, když polámí ratolesti její. ¹⁷Nebo Hospodin zástupů, kterýž tě byl štípil, vyřkl zlé proti tobě, pro nešlechtnost domu Izraelského a domu Judského, kterouž mezi sebou páchali, aby mne popouzeli, kadíce Bálovi. ¹⁸Hospodin zajisté oznámil mi, i dověděl jsem se. Tehdaž jsi mi ukázal předsevzetí jejich, ¹⁹Když jsem já byl jako beránek a volček, kterýž veden bývá k zabití. Nebo nevěděl jsem, by proti mně rady skládali: Zkazme strom s ovocem jeho, a vyhladme jej z země živých, aby jméno jeho nebylo připomínáno více. ²⁰Ale ó Hospodine zástupů, soudce spravedlivý, kterýž zkušuješ ledví i srdce, nechť se podívám na pomstu tvou nad nimi; nebo jsem tobě zjevil při svou. ²¹Protož takto praví Hospodin o Anatotských, kteříž hledají bezživotí tvého, říkájící: Neprorokuj ve jménu Hospodinovu, abys neumřel v ruce naší: ²²Protož takto praví Hospodin zástupů: Aj, já navštívím je. Mládenci zbiti budou mečem, synové jejich i dcery jejich zemrou hladem, ²³A nebudou míti potomků, když uvedu zlé na Anatotské, času toho, v němž je navštívím.

12 Spravedlivý zůstaneš, Hospodine, povedu-li odpor proti tobě, a však o soudech tvých mluviti budu s tebou. Proč se cestě bezbožníků šťastně vede? Mají pokoj všickni, kteříž se pyšně zpronevěřili. ²Štěpuješ je, ano i vkořeňují se; rostou, ano i ovoce nesou ti, jejichžto úst blízko jsi, ale daleko od ledví jejich. ³Ale ty, Hospodine, znáš mne, prohlédáš mne, a zkusils srdce mého, že s tebou jest, onyno pak táhneš jako ovce k zabíjení, a připravuješ je ke dni zabití. ⁴Dokudž by žalostila země, a bylina všeho pole svadla pro zlost přebývajících v ní, a hynulo každé hovado i ptactvo? Nebo říkájí: Nevidít Bůh skončení našeho. ⁵Poněvadž tebe s pěšimi běžícího k ustání přivodí, kterakž bys tedy stačil při koních? A poněvadž v zemi pokojné, již jsi se dověřil, ustáváš, což pak spravíš při tom zdutém Jordánu?

⁶Nebo i bratří tvoji i dům otce tvého zpronevěřili se tobě, a ti také povolávají za tebou plnými ústy. Nevěř jim, byť pak mluvili s tebou přátelsky. ⁷Opustil jsem dům svůj, zavrhl jsem dědictví své, dal jsem to, což velice milovala duše má, v ruce nepřátel jeho. ⁸Učiněno jest mi dědictví mé podobné lvu v lese, vydává proti mně hlas svůj, pročž ho nenávidím. ⁹A což ptákem dravým jest mi dědictví mé? Což ptactvo vůkol bude proti němu? Jdětež nu, shromazďte se všechna zvířata polní, sejděte se k jídlu. ¹⁰Mnozí pastýři zkazí vinici mou, pošlapají podíl můj, podíl mně velmi milý obrátí v poušť nejhroznější, ¹¹Obrátí jej v pustinu. Kvíliti bude, spustošen jsa ode mne; spustne všechna tato země, nebo není žádného, kdo by to v srdci skládal. ¹²Na všechna místa vysoká po poušti potáhnou zhoubcové, meč zajisté Hospodinův zžře od jednoho kraje země až do druhého, nebude míti pokoje žádné tělo. ¹³Nasejí pšenice, ale trní žíti budou; bolestně to ponosou, že užitku nevezmou, a stydětí se budou za úrody své pro prchlivost hněvu Hospodinova. ¹⁴Takto praví Hospodin o všech mých sousedech zlých, jenž se dotýkají dědictví, kteréž jsem uvedl v dědictví lidu svému Izraelskému: Aj, já vyplním je z země jejich, když dům Judský vyplním z prostředku jejich. ¹⁵Stane se však, když je vyplním, že se navrátím a smiluji se nad nimi, a přivedu zase jednoho každého z nich k dědictví jeho, a jednoho každého do země jeho. ¹⁶Stane se také, jestliže by se pilně učili cestám lidu mého, a přísahali by ve jménu mém, říkajíce: Žítv jest Hospodin, jakž oni učivali lid můj přísahati skrze Bále, že vzdělání budou u prostřed lidu mého. ¹⁷Jestliže by pak neposlouchali, tedy pléniti budu národ ten ustavičně a hubiti, dí Hospodin.

13Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a zjednej sobě pás lněný, a opáš jím bedra svá, do vody pak nedávej ho. ²Tedy zjednal jsem ten pás podlé slova Hospodinova, a opášal jsem bedra svá. ³Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně podruhé, říkající: ⁴Vezmi ten pás, kterýž jsi zjednal, kterýž jest na bedrách tvých, a vstana, jdi k Eufrates, a skrej jej tam do díry skalní. ⁵I šel jsem, a skryl jsem jej u Eufrates, jakž mi byl přikázal Hospodin. ⁶Stalo se pak po přeběhnutí dnů mnohých, že řekl Hospodin ke mně: Vstana, jdi k Eufrates, a vezmi odtud ten pás, kterýžt jsem přikázal skryti tam. ⁷I šel jsem k Eufrates, a vykopav, vzal jsem ten pás z místa toho, kdež jsem jej byl skryl. A aj, zkažený byl ten pás, aniž se k čemu hodil. ⁸Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, říkající: ⁹Takto praví Hospodin: Takt zkazím pýchu Judských i pýchu Jeruzalémských velikou. ¹⁰Lidu toho přenešlechtného, kteříž nechtí poslouchati slov mých, kteříž chodí podlé zdání srdce svého, a chodí za bohy cizími, sloužíce jim, a klanějíce se jim. I bude podoběn pasu tomu, kterýž se nehodí k ničemu. ¹¹Nebo jakož se drží pás na bedrách muže, tak jsem byl připojil k sobě všecken dům Izraelský i všecken dům Judský, dí Hospodin, aby byli lidem mým, a to k slávě, a k chvále, i k ozdobě, ale nebyli poslušni. ¹²Protož rci jim slovo toto: Takto praví

Hospodin Bůh Izraelský: Všelická nádoba vinná naplňována bývá vínem. Když pak řeknou: Zdaliž nevíme dobře, že všeliká nádoba vinná naplňována bývá vínem? ¹³I díš jim: Takto praví Hospodin: Aj, já naplním všechny obyvatele země této i krále, kteříž sedí místo Davida na stoličce jeho, i kněží i proroky, a tolikéž všechny obyvatele Jeruzalémské opilstvím, ¹⁴A rozrazím jednoho o druhého, jakož otce, tak také syny, dí Hospodin. Nebudu šanovati, aniž odpustím, aniž se smiluji, abych zkaziti jich neměl. ¹⁵Poslouchejte a ušima pozorujte, nepovyšujte se, neboť Hospodin mluví. ¹⁶Dejte Hospodinu Bohu svému čest, dřív než by tmu uvedl, a dřív nežli by se zurážely nohy vaše o hory tmavé. I čekali byste světla, ale obrátil by je v stín smrti, proměnil by je v mráкотu. ¹⁷Jestliže pak toho neuposlechnete, v skryších plakati bude duše má pro pýchu vaši, a náramně kvíliti bude. Potekou, pravím, z očí mých slzy, nebo zajato bude stáde Hospodinovo. ¹⁸Rci králi i královně: Sedte na zemi; nebo odjata bude přednost vaše, koruna ozdoby vaši. ¹⁹Města polední uzavírána budou, tak že nebude žádného, kdo by otevřítí mohl. Zastěhováno bude všechno Judstvo, zastěhováno bude docela. ²⁰Pozdvihněte oči svých, a vizte ty, kteříž táhnou od půlnoci. Kdež jest to stádo, kteréžt dáno bylo, stádece ozdoby tvé? ²¹Co díš, když tě navštíví, ještos ty naučila je, aby byli nad tebou vůdcové přední? Zdaliž bolesti tebe nezachvátí jako ženu rodící? ²²Díš-li v srdci svém: Proč by mne to potkati mělo? Pro množství nepravosti tvé odkryti budou podolkové tvoji, násilně odjata bude obuv tvá. ²³Může-li změnití Mouřenín kůži svou, aneb pardus přestost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti. ²⁴Protož rozptýlím je, jako vítr pouště rozptyluje plevy. ²⁵Ten bude los tvůj a díl odměřený tobě ode mne, praví Hospodin, proto žes se zapoměla nade mnou, a úfals v lež. ²⁶A tak i já také odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, aby spatřína byla hanba tvá, ²⁷Cizoložství tvá, a řehtání tvá, nešlechtná smilství tvá, na pahrbcích i na poli. Vidělt jsem ty ohavnosti tvé; běda tobě, Jeruzaléme. A což se ještě neočistíš? I až dokud pak?

14Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi o suchu. ²Kvíliti bude země Judská, a brány její zemdlejí, smutek ponosou na zemi, a naříkání Jeruzaléma vzejde. ³Také nejznamenitější z nich rozslati budou i nejspatnější své pro vodu. Přijdouce k čisternám, a nenaleznouce vody, navrátí se s nádobami svými prázdnými, hanbíce a stydíce se; protož přikryjí hlavu svou. ⁴I oráči stydíce se, přikryjí hlavu svou příčinou země vyprahlé, proto že deště nebude na zemi. ⁵Anobřz i laň na poli, což porodí, opustí; nebo mladistvé trávy nebude. ⁶A divocí oslové stojíce na vysokých místech, hltati budou vítr jako draci; přehledí se oči jejich, nebo nebude žádné trávy. ⁷Ó Hospodine, poněvadž nepravosti naše svědčí proti nám, slituj se pro jméno své. Nebo mnohá jsou odvrácení naše, tobět jsme zhřešili. ⁸Ó naděje Izraelova, vysvoboditeli jeho v čas ssoužení, proč býti máš jako příchozí v této zemi, a jako počest-

ný stavující se na noclehu? ⁹Proč se ukazuješ jako muž ustalý, jako silný, kterýž nemůže vysvoboditi? Všaks ty u prostřed nás, Hospodine, a jméno tvé nad námi vzýváno jest; neopouštějž nás. ¹⁰Takto praví Hospodin o lidu tomto: Tak milují toulky, noh svých nezdržují, až Hospodin nemá v nich lůbosti, a nyní zpomíná nepravost jejich, a navštěvuje hříchy jejich. ¹¹Potom řekl ke mně Hospodin: Nemodl se za lid tento k dobrému. ¹²Když se postiti budou, já nikoli nevyslyším volání jejich, a když obětovati budou obět zápalnou a suchou, já nikoli neoblíbím sobě těch věcí, ale mečem a hladem a morem já do konce zhubím je. ¹³Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, tito proroci říkají jim: Neuzříte meče, a hlad nepřijde na vás, ale pokoj pravý dám vám na místě tomto. ¹⁴I řekl Hospodin ke mně: Lež prorokují ti proroci ve jménu mém. Neposlal jsem jich, aniž jsem přikázal jim, anobř aniž jsem mluvil k nim. Vidění lživé a hádání, a marné věci i lest srdce svého oni prorokují vám. ¹⁵Protož takto praví Hospodin o prorocích, kteříž prorokují ve jménu mém, ješto jsem já jich neposlal, a kteříž říkají: Meče ani hladu nebude v zemi této: Mečem a hladem i ti sami proroci zhynou. ¹⁶Lid pak ten, jemuž oni prorokují, rozmetán bude po ulicích Jeruzalémských hladem a mečem, aniž bude, kdo by je pochovával, je, manželky jejich, a syny jejich, a dcery jejich. Tak vyleji na ně nešlechtnost jejich. ¹⁷Protož rcíž jim slovo toto: Z očí mých tekou slzy dnem i nocí bez přestání; nebo potřína bude velmi velice panna dcera lidu mého ranou náramně bolestnou. ¹⁸Vyjdu-li na pole, aj, tam zbití mečem; pakli vejdu do města, aj, tam nemocní hladem. Nebo jakož prorok tak kněz obcházejíce, kupčí zemí, a lidé toho neznají. ¹⁹Zdaliž do konce zamítáš Judu? Zdali Sion oškliví sobě duše tvá? Proč nás biješ, tak abychom již nebyli uzdraveni? Čekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého pakli času uzdravení, a aj, hrůza. ²⁰Poznávámeť, Hospodine, bezbožnost svou i nepravost otců svých, že jsme hřešili proti tobě. ²¹Nezamítejž pro jméno své, nezlehčuj stolice slávy své; rozpomeň se, neruš smlouvy své s námi. ²²Zdaliž jsou mezi marnostmi pohanskými ti, kteříž by déšť dávali? A zdaliž nebesa dávají přívaly? Zdaliž ty nejsi sám, Hospodine, Bůh náš? Protož na tebeť očekáváme, nebo ty působíš všechno to.

15Tedy řekl Hospodin ke mně: Byť se postavil Mojžíš i Samuel před obličejem mým, nikoli srdce nemohu míti k lidu tomuto. Pust' je ode mne, a nechť jdou pryč. ²A řeknou-liť: Kam bychom šli? tedy díš jim: Takto praví Hospodin: Kdo k smrti, na smrt, a kdo k meči, pod meč, a kdo k hladu, k hladu, a kdo k zajetí, do zajetí. ³Představím zajisté jim to čtvero, dí Hospodin: Meč k zmdování, a psy, aby je rozsmýkali, a ptactvo nebeské i zvěř zemskou, aby je sežrala a zkazila. ⁴A musejí se smýkatí po všech královstvích země příčinou Manassesova syna Ezechiášova, krále Judského, pro ty věci, kteréž páchal v Jeruzalémě. ⁵Nebo kdo by se slitoval nad tebou, Jeruzaléme? A kdo by tě politoval?

Aneb kdo by přišel, aby se zeptal, jakť se vede? ⁶Tys opustil mne, dí Hospodin, odšels nazpět; protož vztáhnou ruku svou na tebe, abych tě zkazil. Ustal jsem, želeje. ⁷Protož přetříbím je věječkou skrze brány země této, na sirobu přivedu a zkazím lid svůj, nebo se od cest svých nenavracují. ⁸Větší bude počet vdov jeho než písku mořského. Přivedu na ně, na matky, na mládence zhoubece i v poledne; způsobím to, aby náhle připadli na to město, i budou zděšení. ⁹Zemdlí i ta, kteráž rodívála po sedmerém; vypustí duši svou, zapadne jí slunce ještě ve dne, hanbiti a stydětí se bude. Ostatek pak jich vydám pod meč před obličejem nepřátel jejich, dí Hospodin. ¹⁰Běda mně, matko má, že jsi mne porodila, muže sváru a muže různice vši zemi. Nepůjčoval jsem jim, aniž mi oni půjčovali, a každý mi zlořečí. ¹¹I řekl Hospodin: Zdaliž tobě, kterýž pozůstaneš, nebude dobře? Zdaliž nebudu tvým zástupcím u nepřítele v čas trápení a v čas ssoužení? ¹²Zdaliž železo poláme půlnoční železo a ocel? ¹³Jmění tvé, ó Judo, i poklady tvé vydám v rozchvátání darmo, po všech končinách tvých, a to pro všelijaké hříchy tvé. ¹⁴A způsobím to, že musíš jíti s nepřátely svými do země cizí, když oheň zanícený v prchlivosti mé na vás pálati bude. ¹⁵Ty znáš mne, Hospodine, rozpomeň se na mne, a navštěv mne, a pomsti mne nad těmi, kteříž dotírají na mne. Shovívaje jim, nezachvacuj mne; věz, že snáším pro tebe pohanění. ¹⁶Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupů. ¹⁷Nesedám v radě posměvačů, aniž plěši; pro přísnost tvou samotný sedám, nebo prchlivostí naplnils mne. ¹⁸Proč má býti bolest má věčná, a rána má smrtelná, kteráž se nechce zhojiti? Proč mi býti máš naprosto jako oklamavatelný, jako vody nestálé? ¹⁹Protož takto praví Hospodin: Jestliže se obrátíš, také tě zase obrátím, abys stál před obličejem mým; oddělíš-li věc drahou od ničemné, jako ústa má budeš. Nechť se oni obrátí k tobě, ty pak neobracej se k nim. ²⁰Nebo jsem tě postavil proti lidu tomuto jako zed měděnou pevnou. Kteříž bojovati budou proti tobě, ale neodolají tobě; nebo já jsem s tebou, abych tě vysvobozoval a vytrhoval, dí Hospodin. ²¹Vytrhnu tě zajisté z rukou nešlechtníků, a vykoupím tě z ruky násilníků.

16I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Nepojímej sobě ženy, aniž měj synů neb dcer na místě tomto. ³Nebo takto praví Hospodin o synech i dcerách zplozených v místě tomto, a o matkách jejich, kteréž zrodily je, i o jejich otcích, kteříž zplodili je v zemi této: ⁴Smrtmi přebolestnými pomrou, nebudou oplakáni, ani pochováni; místo hnoje na svrchku země budou, a mečem i hladem do konce zhubeni budou. I budou mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským. ⁵Nebo takto praví Hospodin: Nevcházej do domu smutku, aniž choď kvíliti, aniž jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svůj od lidu tohoto, dobrotivost i slitování, dí Hospodin. ⁶Když pomrou velicí i malí

v zemi této, nebudou pochováni, aniž kvíliti budou nad nimi, aniž se zřeží, aniž sobě lysiny zdělají pro ně. ⁷Aniž jim dadí jísti, aby v truchlosti potěšovali jich nad mrtvým, aniž jich napojí z číše potěšení po otci jejich neb matce jejich. ⁸Tolikéž do domu hodování nechoď, abys sedati měl s nimi při jídle a pití. ⁹Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já způsobím, aby nebyvalo na místě tomto před očima vašima a za dnů vašich hlasu radosti, ani hlasu veselé, hlasu ženicha, ani hlasu nevěsty. ¹⁰Když pak oznámíš lidu tomuto všechna slova tato, a řeknou-liť: Proč vyřkl Hospodin proti nám všechno zlé veliké toto, a jaká jest nepravost naše, aneb jaký hřích náš, jímž jsme hřešili proti Hospodinu Bohu svému? ¹¹Tedy rci jim: Proto že opustili mne otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími, sloužili jim, a klaněli se jim, mne pak opustili, a zákona mého neostříhali. ¹²Vy pak mnohem jste hůře činili nežli otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý podle zdání srdce svého zlého, neposlouchajíce mne. ¹³Pročez hodím vámi z země této do země, o níž nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužiti budete tam bohům cizím dnem i nocí, dokudž neučiním vám milosti. ¹⁴Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Žítv jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské, ¹⁵Ale: Žítv jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země půlnocní a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase přivedu do země jejich, kterouž jsem dal otcům jejich. ¹⁶Aj, já posli k rybářům mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili; potom posli i k mnohým lovcům, aby je zlapali na všeliké hoře, a na všelikém pahrbku, i v děrách skalních. ¹⁷Hledím na všechny cesty jejich, nejsouť tajné přede mnou, aniž jest skryta nepravost jejich před očima máma. ¹⁸I odplatím jim prvé dvojnásobně za nepravost jejich a hřích jejich, proto že zemi mnou poškrvnili těly mrtvými ohyzdnými, a ohavnostmi svými naplnili dědictví mé. ¹⁹Hospodine, sílo má a hrade můj, i útočiště mé v den ssoužení, k toběť přijdou národové od končin země, a řeknou: Jistě žet se false drželi otcové naši, marnosti a právě neužitečných věcí. ²⁰Zdaliž udělá sobě člověk bohy, poněvadž sami nejsou bohové? ²¹Protož aj, já způsobím to, aby poznali té chvíle, způsobím, aby poznali ruku mou i moc mou, a zvědít, že jméno mé jest Hospodin.

17Hřích Judův napsán jest pérem železným, rafijí kamene přetvrdeho, vyryt jest na tabuli srdce jejich, a na rozích oltářů vašich, ²Tak když zpominají synové jejich na oltáře jejich i háje jejich, pod dřívím zeleným, na pahrbcích vysokých. ³Ó horo, s tím polem jmění tvé i všechny poklady tvé vydám v rozchvátání, pro hřích výsostí tvých, ve všech končinách tvých. ⁴A ty musíš lhůtu dáti z strany sebe dědictví svému, kteréž jsem byl dal tobě, a podrobím tě v službu nepřátelům tvým v zemi, o níž nevíš; nebo jste oheň zanítily v prchlivosti mé, kterýž až na věky hořeti bude. ⁵Takto praví Hospodin: Zlořečený ten muž, kterýž doufá v člověka, a kterýž klade tělo za rámě své, od Hospodina

pak odstupuje srdce jeho. ⁶Nebo bude podobný vřesu na pustině, kterýž necítí, když co přichází dobrého, ale bývá na vyprahlých místech na poušti v zemi slatinné, a v níž se nebydlí. ⁷Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin. ⁸Nebo podobný bude stromu štípenému při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny své, kterýž necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce. ⁹Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? ¹⁰Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho. ¹¹Koroptva škrečí, ale nevysedí. Tak kdož dobývá statku však s křivdou, v polovici dnů svých musí opustiti jej, a naposledy bude bláznem. ¹²Místo svatyně naší, stolice slavná Nejvyššího, věčně trvá. ¹³Ó naděje Izraelova, Hospodine, všickni, kteříž tě opouštějí, nechť jsou zahanbeni. Kárání má v zemi této nechť jsou zapsána; nebo opustili pramen vod živých, Hospodina. ¹⁴Uzdrav mne, Hospodine, a zdrav budu; vysvobod mne, a vysvobozen budu, ty jsi zajisté chvála má. ¹⁵Aj, oni říkají mi: Kdež jest to, což předpovídal Hospodin? Nechť již přijde. ¹⁶Ješto jsem já se nevetřel, abych pastýřem byl tvým, a dne bolesti nebylť jsem žádostiv, ty víš. Cožkoli vyšlo z rtů mých, před obličejem tvým jest. ¹⁷Nebudiz mi k strachu, útočiště mé jsi v čas trápení. ¹⁸Nechť jsou zahanbeni, kteříž mne stihají, já pak ať nejsem zahanben; nechť se oni děsí, já pak ať se neděsím. Uved na ně den trápení, a dvojím setřením setři je. ¹⁹Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a postav se v bráně lidu tohoto, skrze kterouž chodívají králové Judští, a skrze kterouž vycházívají, anobř ve všech branách Jeruzalémských, ²⁰A rci jim: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští, i všechnen Judo, a všickni obyvatelé Jeruzaléma, kteříž chodíváte skrze brány tyto: ²¹Takto praví Hospodin: Vystříhejte se s pilností, abyste nenosili břemen v den sobotní, ani vnašeli skrze brány Jeruzalémské. ²²Ani nevynášejte břemen z domů svých v den sobotní, a žádného díla nedělejte, ale světte den sobotní, jakž jsem přikázal otcům vašim. ²³(Však neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdili šíji svou, neposlouchajíce a nepřijímajíce naučení.) ²⁴Stane se zajisté, jestliže s ochotností mne uposlechnete, dí Hospodin, abyste nenosili břemen skrze brány města tohoto v den sobotní, ale světili den sobotní, nedělajíce v něm žádného díla, ²⁵Že poberou se skrze brány města tohoto králové i knížata sedící na stolicích Davidově, jezdíce na vozích i na koních, oni i knížata jejich, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, a státi bude toto město až na věčnost. ²⁶I budou přicházeti z měst Judských a z okolí Jeruzaléma, jakož z země Beniaminovy, tak z roviny, i z té hory, i od poledne, nesouce zápal, a obět i dar s kadidlem, také i díky činění nesouce do domu Hospodinova. ²⁷Jestliže pak neuposlechnete mne, abyste světili den sobotní, a nenosili břemen, chodíce skrze brány Jeruzalémské v den sobotní, tedy zanítím oheň v branách jeho, kterýžto zžije paláce Jeruzalémské, a neuhasne.

18 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ²Vstaň a sejdi do domu hrnčířova, a tam způsobím to, abys slyšel slova má. ³I sešel jsem do domu hrnčířova, a aj, on dělal dílo na kruzích. ⁴Když se pak zkazila nádoba v ruce hrnčířově, kterouž on dělal z hlíny, tehdy zase udělal z ní nádobu jinou, jakouž se dobře líbilo hrnčíři udělati. ⁵I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁶Zdaliž jako hrnčíř tento nemohl bych nakládati s vámi, ó dome Izraelský? dí Hospodin. Aj, jakož hlina v ruce hrnčíře, tak jste vy v ruce mé, ó dome Izraelský. ⁷Mluvil-li bych proti národu a proti království, že je v okamžení vyplněním a zkazím, i vyhubím, ⁸Však odvrátil-li by se národ ten od nešlechternosti své, proti němuž bych mluvil: i já litoval bych toho zlého, kteréž jsem myslil učiniti jemu. ⁹Zase mluvil-li bych o národu a o království, že je v okamžení vzdělám a vštípím, ¹⁰Však činil-li by, což zlého jest před očima májma, neposlouchaje hlasu mého: i já litoval bych dobrodiní toho, kteréž bych řekl učiniti jemu. ¹¹Protož nyní rci mužům Judským i obyvatelům Jeruzalémským, řka: Takto praví Hospodin: Aj, já strojím na vás zlou věc, a obrátím na vás pohromu; navrattež se již jeden každý od cesty své zlé, a polepšte cest svých i předsevzetí svých. ¹²Kterížto řekli: To nic, nebo za myšlénkami svými půjdeme, a jeden každý zdání srdce svého nešlechtného vykonávati budeme. ¹³Protož takto praví Hospodin: Vypjtejte se nyní mezi pohany, slychal-li kdo takové věci? Mrzkosti veliké dopustila se panna Izraelská. ¹⁴Zdaliž kdo pohrdá čerstvou vodou Libánskou z skály? Zdaž pohrdají vodami studenými odjinud běžícími? ¹⁵Lid pak můj zapomenuvše se na mne, kadí marnosti. Nebo k úrazu je přivodí na cestách jejich, na stezkách starobylých, chodíce stezkami cesty neprotřené, ¹⁶Tak abych musil obrátiti zemi jejich v poušť na odivu věčnou; každý, kdož by šel skrze ni, aby se užasl, a pokynul hlavou svou. ¹⁷Větrém východním rozptýlím je před nepřitelem; hřbetem a ne tváří pohledím na ně v čas bídy jejich. ¹⁸I řekli: Podte a vymysleme proti Jeremiášovi nějakou chytrost; neboť nezhyne zákon od kněze, ani rada od moudrého, ani slovo od proroka. Podte a zarazme jej jazykem, a nemějme pozoru na žádná slova jeho. ¹⁹Pozoruj mne, Hospodine, a slyš hlas těch, kteříž se vadí se mnou. ²⁰Zdaliž má odplacováno býti za dobré zlým, že mi jámu kopají? Rozpomeň se, že jsem se postavoval před obličejem tvým, abych se přimlouval k jejich dobrému, a odvrátil prchlivost tvou od nich. ²¹Protož dopuť na syny jejich hlad, a způsob to, ať jsou násilně z mordování mečem, a nechť jsou ženy jejich osiřelé a ovdovělé, a muži jejich ať jsou ukrutně z mordování, a mládenci jejich zbiti mečem v boji. ²²Nechť jest slýchati křik z domů jejich, když přivedeš na ně vojsko náhle. Nebo vykopali jámu, aby popadli mne, a osídla polékli nohám májím; ²³Ješto ty, Hospodine, povědom jsi vši rady jejich o mém usmrcení. Nebudť milostiv nepravosti jejich, a hříchu jejich před tváří svou neshlazuj, ale nechť jsou k úrazu dostrčeni před obličejem tvým, a v čas prchlivosti své s nimi zacházej.

19 Takto řekl Hospodin: Jdi a zjednej báni záhrdlitou od hrnčíře, hliněnou, a pojma některé z starších lidu a z starších kněží, ²Vejdí do údolí Benhinnom, kteréž jest u vrat brány východní, a ohlašuj tam slova ta, kteráž mluvíti budu tobě. ³A rci: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští i obyvatelé Jeruzalémští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu bídu na místo toto, o kteréž kdokoli uslyší, zníti mu bude v uších jeho, ⁴Proto že mne opustili, a poškrvnili místa tohoto, kadíce na něm bohům cizím, jichž neznali oni, ani otcové jejich, ani králové Judští, a naplnili toto místo krví nevinných. ⁵Vzdělali také výsosti Bálovi, aby pálili syny své ohněm v zápaly Bálovi, čehož jsem nepřikázal, aniž jsem o tom mluvil, nýbrž ani nevstoupilo na mé srdce. ⁶Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude slouti více toto místo Tofet, ani údolí Benhinnom, ale údolí mordu. ⁷Nebo v nic obrátím radu Judovu i Jeruzalémských v místě tomto, způsobě to, aby padli od meče před nepřátely svými, a od ruky těch, kteříž hledají bezživotí jejich, i dám mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským. ⁸Obrátím také město toto v poušť na odivu. Každý, kdožkoli půjde mimo ně, užasne se, a ckáti bude pro všelijaké rány jeho. ⁹A způsobím to, že žráti budou maso synů svých a maso dcer svých, tolikéž jeden každý maso bližního svého žráti bude, v obležení a v ssouzení, kterýmž ssouží je nepřítel jejich, a ti, kteříž hledají bezživotí jejich. ¹⁰Potom roztluc tu záhrdlitou báni před očima těch lidí, kteříž půjdou s tebou, ¹¹A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů: Tak potlukou lid tento i město toto, jako ten, kdož rozráží nádobu hrnčířskou, kteráž nemůže opravena býti více, a v Tofet pochovávají budou, proto že nebude žádného místa ku pohřbu. ¹²Tak učiním místu tomuto, dí Hospodin, i obyvatelům jeho, a naložím s městem tímto tak jako s Tofet. ¹³Nebo budou domové Jeruzalémských i domové králů Judských tak jako toto místo Tofet zanečištěni se všechněmi domy těmi, na jejichž střechách kadili všemu vojsku nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím. ¹⁴Tedy navrátiv se Jeremiáš z Tofet, kamž jej byl poslal Hospodin, aby prorokoval tam, postavil se v síni domu Hospodinova, a řekl ke všemu lidu: ¹⁵Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na město toto i na všecka města jeho všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti němu; nebo zatvrdili šíjí svou, aby neposlouchali slov májích.

20 Tedy slyšev Paschur syn Immerův, kněz, kterýž byl přední správce v domě Hospodinově, Jeremiáše prorokujícího o těch věcech, ²Ubil Paschur Jeremiáše proroka, a dal jej do vězení v bráně Beniaminově hořejší, kteráž byla při domě Hospodinově. ³Stalo se pak nazejtří, když vyvedl Paschur Jeremiáše z vězení, že řekl jemu Jeremiáš: Nenažval Hospodin jména tvého Paschur, ale Magor missabib. ⁴Nebo takto praví Hospodin: Aj, já pustím na tebe strach, na tebe i na všechny přátele tvé, kteříž padnou od meče nepřátel svých, načež oči tvé hleděti budou, když všecken

lid Judský vydám v ruku krále Babylonského, kterýž zavede je do Babylona, a mečem je pobije. ⁵Vydám i všelijaké bohatství města tohoto, a všecko úsilí jeho, i všelijakou věc drahou jeho, i všechny poklady králů Judských vydám v ruku nepřátel jejich, a rozchvátají je, i poberou je, a dovezou je do Babylona. ⁶Ty pak Paschur i všickni, kteříž bydlí v domě tvém, půjdete do zajetí, a do Babylona se dostaneš, a tam umřeš, i tam pochován budeš ty i všickni milující tebe, jimž jsi prorokoval lživě. ⁷Namlouvals mne, Hospodine, a dalť jsem se přemluvit; silnější byl nežli já, protož zmocnili se mne. Jsem v posměchu každý den, každý se mi posmívá. ⁸Nebo jakž jsem začal mluvit, úpím, pro ukrutenství a zhoubu křičím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne. ⁹I řekl jsem: Nebuduť ho připomínati, ani mluvit více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu, ¹⁰Ačkoli slyším utrhaní mnohých, i Magor missabiba, říkajících: Povězte něco na něj, a oznámíme to králi. Všickni, kteříž by měli býti přátelé moji, číhají na poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde podveden bude, a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním. ¹¹Ale Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protož ti, kteříž mne stíhají, zurázejí se, a neodolají; stydětí se budou náramně, nebo se jim šťastně nezvede, aniž potupa věčná v zapomenutí dána bude. ¹²Protož ó Hospodine zástupů, kterýž zkušuješ spravedlivého, kterýž spatřuješ ledví a srdce, nechť se podívám na pomstu tvou nad nimi, tobě zajisté zjevil jsem při svou. ¹³Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vytrhl duši nuzného z ruky nešlechtných. ¹⁴Zlořečený ten den, v němžto zplozen jsem, den, v němž porodila mne matka má, ať není požehnaný. ¹⁵Zlořečený ten muž, kterýž zvěstoval otci mému, chtěje zvláště obradovati jej, řka: Narodiloť se dítě pohlaví mužského. ¹⁶A nechť jest ten muž podobný městům, kteráž podvrátil Hospodin, a nezelel; nebo slyšel křik v jitře, a provyskování v čas polední. ¹⁷Ó že mne neusmrtil od života, ješto by mi matka má byla hrobem mým, a život její věčně těhotný. ¹⁸Proč jsem jen z života vyšel, abych okoušel těžkosti a zámutku, a aby stráveni byli v pohanění dnové moji?

21 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když poslal k němu král Sedechiáš Paschura syna Malkiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, aby řekli: ²Porad se medle o nás s Hospodinem, nebo Nabuchodonozor král Babylonský bojuje proti nám, zdali by snad naložil Hospodin s námi podlé všech divných skutků svých, aby on odtáhl od nás. ³Tedy řekl Jeremiáš k nim: Tak rcete Sedechiášovi: ⁴Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já odvrátím nástroje válečné, kteréž jsou v rukou vašich, jimiž vy bojujete proti králi Babylonskému a Kaldejským, kteříž oblehli vás vně za zdí, a shromáždím je do prostřed města tohoto. ⁵Bojovati zajisté budu já proti vám rukou vztaženou a ramenem silným, a to v hněvě a v rozpálení

i v prchlivosti veliké. ⁶A raním obyvatele města tohoto, tak že lidé i hovada morem velikým pomrou. ⁷Potom pak (dí Hospodin), dám Sedechiáše krále Judského a služebníky jeho i lid, totiž ty, kteříž pozůstanou v městě tomto po moru, po meči a po hladu, v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku nepřátel jejich, a tak v ruku hledajících bezživotí jejich. Kterýžto je zbije ostrostí meče, neodpustí jim, aniž jich šanovati bude, aniž se smiluje. ⁸Protož rci lidu tomuto: Takto praví Hospodin: Aj, já kladu před vás cestu života i cestu smrti. ⁹Kdokoli zůstane v městě tomto, zahyne od meče, neb hladem, neb morem, ale kdož vyjde a poddá se Kaldejským, kteříž oblehli vás, jistotně živ zůstane, a bude míti život svůj místo kořisti. ¹⁰Nebo postavil jsem zůřivou tvář svou proti městu tomuto k zlému, a ne k dobrému, dí Hospodin. V ruku krále Babylonského vydáno bude, i vypálí je ohněm. ¹¹Domu pak krále Judského rci: Slyšte slovo Hospodinovo, ¹²Ó dome Davidův, takto praví Hospodin: Držívejte každého jitra soud, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak že by nebylo žádného, kdo by uhasiti mohl, pro nešlechtnost předsevzetí vašich. ¹³Aj já, dí Hospodin, na tebe, kteráž přebýváš v údolí tomto, skálo roviny této, kteříž říkáte: Kdo by přitáhl na nás, aneb kdo by všel do příbytků našich? ¹⁴Nebo trestati vás budu podle skutků vašich, dí Hospodin, a zanítím oheň v lese tvém, kterýž zžíře všecko vůkol něho.

22 Takto řekl Hospodin: Sejdí do domu krále Judského, a mluv tam slovo toto, ²A rci: Slyš slovo Hospodinovo, králi Judský, kterýž sedíš na stolič Davidově, ty i služebníci tvoji i lid tvůj, kteříž chodíte skrze brány tyto. ³Takto praví Hospodin: Konejte soud a spravedlnost, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka; přichozímu tolikéž, sirotku, ani vdově nečiňte křivdy, aniž jich utiskujte, a krve neviné nevylévejte na místě tomto. ⁴Nebo budete-li to pilně vykonávati, jistě že poberou se skrze brány domu tohoto králové, sedící místo Davida na stolič jeho, jezdíce na vozích, neb na koních, král s služebníky svými i s lidem svým. ⁵Jestliže pak neuposlechnete slov těchto, skrze sebe přísahám, dí Hospodin, že poušť bude dům tento. ⁶Nebo takto praví Hospodin o domu krále Judského: Byl jsi mi jako Galád a vrch Libánský, ale obrátím tě jistotně v poušť jako města, v nichž se bydleti nemůže. ⁷A přistrojím na tebe zhoubce, jednoho každého se zbrojí jeho, kterýžto zpodtínají nejvýbornější cedry tvé, a vmecí na oheň. ⁸A když půjdou národové mnozí mimo město toto, a řekne jeden druhému: Proč tak učinil Hospodin městu tomuto velikému? ⁹Tedy řeknou: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha svého, a klaněli se bohům cizím a sloužili jim. ¹⁰Neplačtež mrtvého, aniž ho litujte, ale ustavičně plačte příčinou toho, kterýž odchází; neboť se nenavrátil více, aby pohleděl na zemi, v níž se narodil. ¹¹Nebo takto praví Hospodin o Sallumovi synu Joziáše, krále Judského, kterýž kraluje místo Joziáše otce svého: Když vyjde z místa tohoto, nena-

vrátí se sem více. ¹²Ale tam v tom místě, kamž jej zastěhují, umře, a tak země této neuzří více. ¹³Běda tomu, kdož staví dům svůj s útiskem, a paláce své s křivdou, kterýž bližního svého v službu podrobuje darmo, mzdy pak jeho nedává jemu; ¹⁴Kterýž říká: Vystavím sobě dům veliký a paláce prostranné, kterýž prolamuje sobě okna, a tafluje cedrovím, a maluje barvou. ¹⁵Zdaliž kralovati budeš, že se pleť v to cedrové stavení? Otec tvůj zdaliž nejídal a nepíjel? Když konal soud a spravedlnost, tedy dobře bylo jemu. ¹⁶Když soudíval při chudého a nuzného, tedy dobře bylo. Zdaliž mně to není známé? dí Hospodin. ¹⁷Ale oči tvé i srdce tvé nehledí než lakomství tvého, a abys krev nevinnou proléval, a nátisk a křivdu činil. ¹⁸Protož takto praví Hospodin o Joakimovi synu Joziáše, krále Judského: Nebudou ho kvíliti: Ach, bratře můj, aneb ach, sestro. Nebudou ho kvíliti: Ach, pane, aneb ach, kdež důstojnost jeho? ¹⁹Pohřbem osličím pohřben bude, vyvlečen a vyvržen jsa za brány Jeruzalémské. ²⁰Vstup na Libán a křič, i na hoře Bázan vydej hlas svůj; křič také přes brody, když potříní budou všickni milovníci tvoji. ²¹Mluvíval jsem s tebou v největším štěstí tvém, říkávalas: Nebudut poslouchati. Tať jest cesta tvá od dětinství tvého; neuposlechnas zajisté hlasu mého. ²²Všecky pastýře tvé zpase vítr, a milovníci tvoji v zajetí půjdou. Tehdáž jistě hanbiti a styděti se budeš za všelikou nešlechtnost svou. ²³Ó ty, kteráž jsi usadila se na Libánu, jenž se hnízdiš na cedroví, jak milostná budeš, když na tě přijdou svírání a bolest jako rodičky! ²⁴Živť jsem já, dí Hospodin, že byť pak byl Koniáš syn Joakima, krále Judského, prstenem pečatním na mé ruce pravé, však tě i odtud strhnu. ²⁵A vydám tě v ruku těch, kteříž hledají bezživotí tvého, a v ruku těch, jejichž ty se obličejuje lékař, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku Kaldejských. ²⁶A hodím tebou i matkou tvou, kteráž tě porodila, do země cizí, tam, kdež jste se nezrodili, a tam zemřete. ²⁷Do země pak, po níž toužiti budete, abyste se navrátili tam, tam se nenavráte. ²⁸Zdaliž modlou ničemnou, kteráž roztrískána bývá, bude muž tento Koniáš? Zda-li nádobou, v níž není žádné líbosti? Proč by vyházáni byli on i símě jeho, a uvrženi do země, o níž nevědí? ²⁹Ó země, země, slyš slovo Hospodinovo. ³⁰Takto praví Hospodin: Zapište to, že muž tento bez dětí bude, a že se jemu nepovede šťastně za dnů jeho. Anobř nepovede se šťastně i tomu muži, kterýž by z semene jeho seděl na stoličce Davidově, a panoval ještě nad Judou.

23Běda pastýřům hubícím a rozptylujícím stáde pastvy mé, dí Hospodin. ²Protož takto praví Hospodin Bůh Izraelský o pastýřích, kteříž pasou lid můj: Vy rozptylujete ovce mé, anobř rozháníte je, a nenavštěvujete jich; aj, já navštívím vás pro nešlechtnost předsevzetí vašich, dí Hospodin. ³Ostatek pak ovcí svých já shromáždím ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal, a přivedu je zase do ovčinců jejich, kdežto ploditi a množiti se budou. ⁴Nadto ustanovím nad nimi pastýře, kteříž by je pásli, aby se ne-

bály více, ani strachovaly, ani hynuly, dí Hospodin. ⁵Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi výstřelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastně se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude. ⁶Za dnů jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpečně, a toť jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude: Hospodin spravedlnost naše. ⁷Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské, ⁸Ale: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl a kterýž zprovodil símě domu Izraelského z země púločnické i ze všech zemí, do nichž jsem byl je rozehnal, když se osadil v zemi své. ⁹Příčinou proroků potřínáno jest srdce mé ve mně, pohnuly se všecky kosti mé; jsem jako člověk opilý, a jako muž, kteréhož rozesešlo víno, pro Hospodina a pro slova svatosti jeho. ¹⁰Nebo cizoložník plná jest tato země, a příčinou křivých přísah kvílí země, usvadla pastviska na poušti; jest zajisté utiskováni těchto nešlechtné, a moc jejich nepravá. ¹¹Nebo jakož prorok, tak kněz pokrytství páchají. Také v domě svém nacházím nešlechtnost jejich, dí Hospodin. ¹²Pročež budou míti cestu svou podobnou plzkosti v mrákové, na níž postrčení budou a padnou, když uvedu na ně bídu v čas navštívení jejich, dí Hospodin. ¹³Při prorocích zajisté Samařských viděl jsem nesmyslnost; prorokovali skrze Bále, a svodili lid můj Izraelský. ¹⁴Ale při prorocích Jeruzalémských vidím hroznou věc, že cizoložice a se lží se obcházejíce, posilňují také rukou nešlechtníků, aby se neobrátil žádný od nešlechtnosti své. Mám všecky za podobné Sodomě, a obyvatele jeho za podobné Gomoře. ¹⁵Protož takto praví Hospodin zástupů o prorocích těchto: Aj, já nakrmím je pelynkem, a napojím je vodami jedovatými; nebo od proroků Jeruzalémských vyšla poškvorna na všecku tuto zemi. ¹⁶Takto praví Hospodin zástupů: Neposlouchejtež slov těch proroků, jenž prorokují vám, prázdňích vás zanechávající. Vidění srdce svého mluví, ne z úst Hospodinových. ¹⁷Ustavičně říkají těm, kteříž mnou pohrdají: Pravil Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu podle zdání srdce svého říkají: Nepřijdeť na vás nic zlého. ¹⁸Nebo kdož jest stál v radě Hospodinově, a viděl neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je? ¹⁹Aj, vichřice Hospodinova s prchlivostí vyjde, a to vichřice trávající; nad hlavou nešlechtných trvati bude. ²⁰Neodvrátíť se hněv Hospodinův, dokudž neučiní a nevykoná úmyslu srdce svého. A tehdáž porozumíte tomu cele, ²¹Žet jsem neposílal těch proroků, ale sami běželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali. ²²Nebo byť byli stáli v radě mé, jistě že by byli ohlašovali slova má lidu mému, a bylit by je odvraceli od cesty jejich zlé, a od nešlechtnosti předsevzetí jejich. ²³Zdaliž jsem já Bůh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem Bůh i z daleka? ²⁴Zdaž se ukryje kdo v skrýších, abych já ho neshlédl? dí Hospodin. Zdaliž nebe i země já nenaplní? dí Hospodin. ²⁵Slychávámť, co říkají ti proroci, kteříž prorokují lež ve jménu mém, říkající: Měl jsem sen, měl jsem sen. ²⁶I dokudž to bude? Zdaliž

v srdci těch proroků, kteříž prorokují, není lež? Anobř jsou proroci lsti srdce svého, ²⁷Kteríž obmyšlejí to, jak by vyrazili z paměti lidu mému jméno mé sny svými, kteréž vypravují jeden každý bližnímu svému, jako se zapoměli otcové jejich na jméno mé za příčinou Bále. ²⁸Prorok, kterýž má sen, nechť vypravuje sen, ale kterýž má slovo mé, nechť mluví slovo mé právě. Co jest té plevě do pšenice? dí Hospodin. ²⁹Zdaliž není slovo mé takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu? ³⁰Protož aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž ukrádají slova má jeden každý před bližním svým. ³¹Aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž chlubně mluví, říkajíce: Praví Hospodin. ³²Aj já, dí Hospodin, proti těm, kteříž prorokují sny lživé, a vypravujíce je, svodí lid můj lžmi svými a žvavostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž jsem jim přikázal. Pročež naprosto nic neprospívají lidu tomuto, dí Hospodin. ³³Protož, když by se tázal tebe lid tento, neb některý prorok neb kněz, řka: Jaké jest břímě Hospodinovo? tedy rci jim: Jaké břímě? I to: Opustím vás, dí Hospodin. ³⁴Nebo proroka a kněze toho i lid ten, kterýž by řekl: Břímě Hospodinovo, jistě trestati budu muže toho i dům jeho. ³⁵Ale takto říkejte jeden každý bližnímu svému a jeden každý bratru svému: Co odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin? ³⁶Břemene pak Hospodinova nepřipomínejte více, sic by břemenem bylo jednomu každému slovo jeho, když byste převraceli slova Boha živého, Hospodina zástupů, Boha našeho. ³⁷Takto říkati budeš proroku: Coť odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin? ³⁸Ale poněvadž říkáte: Břímě Hospodinovo, tedy takto praví Hospodin: Poněvadž říkáte slovo to: Břímě Hospodinovo, ješto jsem posílal k vám, říkáje: Neříkejte: Břímě Hospodinovo, ³⁹Protož aj, já jistě zapomenu se na vás do konce, a zavřu vás i to město, kteréž jsem byl dal vám i otčům vašim, od tváři své, ⁴⁰A uvedu na vás pohanění věčné i potupu věčnou, kteráž nepřijde v zapomenutí.

24Ukázal mi Hospodin, a aj, dva košové fíků postaveni byli před chrámem Hospodinovým, když byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, a knížata Judská, i tesaře a kováře z Jeruzaléma, a přivedl je do Babylona. ²Jeden koš byl fíků velmi dobrých, jacíž bývají fíkové ranní, druhý pak koš fíků velmi zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost. ³Tedy řekl mi Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Fíky, dobré fíky, a to velmi dobré, zlé pak, a to velmi zlé, jichž nelze jísti pro trpkost. ⁴I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁵Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Jako fíkové tito dobří, tak mně příjemní budou zajatí Judští, kteréž jsem zaslal z místa tohoto do země Kaldejské k dobrému. ⁶Obrátím zajisté oči své k nim k dobrému, a přivedu je zase do země této, kdežto vzdělám je, a nezkazím, štípím je, a nevyplním. ⁷Nebo dám jim srdce, aby znali mne, že já jsem Hospodin. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem, když se obrátí ke mně celým srdcem svým.

⁸Naodpor, jako fíky zlé, kterýchž nelze jísti pro trpkost, tak zavřu (toť zajisté praví Hospodin), Sedechiáše krále Judského s knížaty jeho, a ostatek Jeruzalémských pozůstalých v zemi této, i ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské. ⁹Vydám je, pravím, v posmýkání k zlému po všech královstvích země, v pohanění a v přísloví, v rozprávku a v proklínání po všech těch místech, kamž je rozženu. ¹⁰A budu posílati na ně meč, hlad a mor, dokudž by do konce vyhlazení nebyli z země, kterouž jsem byl dal jim i otčům jejich.

25Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všemu lidu Judskému, léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, (jenž jest první rok Nabuchodonozora krále Babylonského), ²Kteréž mluvil Jeremiáš prorok ke všemu lidu Judskému, i ke všechněm obyvatelům Jeruzalémským, řka: ³Od třináctého léta Joziáše syna Amonova, krále Judského, až do tohoto dne, po těchto tříměsícma let, bývalo slovo Hospodinovo ke mně, kteréž jsem vám mluvíval, ráno přivstáváje, a to ustavičně, ale neposlouchali jste. ⁴Posílal také Hospodin k vám všechny slouhy své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, (jichžto neposlouchali jste, aniž jste naklonili ucha svého, abyste slyšeli). ⁵Kteríž říkali: Navrattež se již jeden každý z cesty své zlé a od nešlechetnosti předsevzetí svých, a tak osazujte se v té zemi, kterouž dal Hospodin vám i otčům vašim od věků až na věky. ⁶A nechoďte za bohy cizími, abyste sloužití měli jim, aniž se jim klanějte, aniž hněvejte mne dílem rukou svých, a neučiním vám zle. ⁷Ale neposlouchali jste mne, dí Hospodin, abyste jen hněvali mne dílem rukou svých k svému zlému. ⁸Protož takto praví Hospodin zástupů: Proto že jste neuposlechli slov mých, ⁹Aj, já pošli, a pojmu všechny národy půlnoční, dí Hospodin, i k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, služebníku svému, a přivedu je na zemi tuto i na obyvatele její, i na všechny národy tyto okolní, kteréž jako proklaté vyhladím, a způsobím to, aby byli k užasnutí, na odivu, a poustkou věčnou. ¹⁰Také způsobím to, aby zahynul jim hlas radosti i hlas veselé, hlas ženicha i hlas nevěsty, hluk žernovu i světlo svíce. ¹¹I bude všecka země tato pustinou a pouští, a sloužití budou národové tito králi Babylonskému sedmdesáte let. ¹²Potom pak po vyplnění sedmdesáti let trestati budu na králi Babylonském a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich, totiž na zemi Kaldejské, tak že obrátím ji v pustiny věčné. ¹³A uvedu na zemi tu všecka slova svá, kteráž jsem mluvil o ní, všechno, což psáno jest v knize této, cožkoli prorokoval Jeremiáš o všech národech. ¹⁴Když je v službu podrobí, i jiné národy mnohé a krále veliké, tehdaž odplatím jim podlé skutků jejich a podlé činů rukou jejich. ¹⁵Nebo takto mi řekl Hospodin, Bůh Izraelský: Vezmi kalich vína prchlivosti této z ruky mé, a napájej jím všechny ty národy, k kterýmž já pošli tebe, ¹⁶Aby pili a potáčeli se, anobř bláznili příčinou meče, kterýž já pošli mezi ně. ¹⁷I vzal jsem kalich z ruky Hospodinovy, a napájel jsem všechny ty národy, k nimž mne poslal Hospodin, ¹⁸Jeruzalémské i města země Judské, a krále její i knížata

její, abych je oddal v pustinu a v zpuštění, na odivu, i k proklínání tohoto dnešního dne, ¹⁹Faraona krále Egyptského i služebníky jeho, i knížata jeho, i všecken lid jeho, ²⁰I všeku tu směsici, totiž všechny krále země Uz, všechny také krále země Filistinské, i Aškalon, i Gázy, i Akaron, i ostatek Azotu, ²¹Idumejské, i Moábské, i syny Ammon, ²²I všechny krále Tyrské, i všechny krále Sidonské, i krále krajiny té, kteráž jest při moři, ²³Dedana a Temu, a Buzu i všechny přebývající v koutech nejzadnějších, ²⁴I všechny krále Arabské, i všechny krále té směsice, kteříž bydlí na poušti, ²⁵Všecky také krále Zamritské, i všechny krále Elamitské, též všechny krále Médské, ²⁶Anobř všechny krále půlnoční, blízké i daleké, jednoho jako druhého, všechna také království země, kterážkoli jsou na svrchku země. Král pak Sesák píti bude po nich. ²⁷A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Pítež a opojte se, anobř vyvracejte z sebe, a padejte, tak abyste nepovstali pro meč, kterýž já posílám mezi vás. ²⁸Jestliže by pak nechtěli vzíti kalichu z ruky tvé, aby pili, tedy díš jim: Takto praví Hospodin zástupů: Konečně že píti musíte. ²⁹Nebo poněvadž na to město, kteréž nazváno jest od jména mého, já začínám uvozovati zlé věci, a vy abyste bez hodné pomsty byli? Nebudete bez pomsty, nebo já zavolám meče na všechny obyvatele té země, dí Hospodin zástupů. ³⁰Protož ty prorokuj proti nim všechna slova tato, a rci jim: Hospodin s výsosti řvátí bude, a z příbytku svatosti své vydá hlas svůj, mocně řvátí bude z obydlí svého. Křik ponoukajících se, jako presovníků, rozléhati se bude proti všechněm obyvatelům té země, ³¹I průjde hřmot až do konce země. Nebo rozepři má Hospodin s těmi národy, v soud vchází sám se všelikým tělem; bezbožníky vydá pod meč, dí Hospodin. ³²Takto praví Hospodin zástupů: Aj, bída půjde z národu na národ, a vichřice veliká strhne se od končin země. ³³I budou zbiti od Hospodina v ten čas od konce země až do konce země; nebudou oplakáni, ani sklizeni, ani pochováni, místo hnoje na svrchku země budou. ³⁴Kvělte pastýři a křičte, anobř válejte se v popele, vy nejznamenitější toho stáda; nebo naplnili se dnové vaši, abyste zbiti byli, a abyste rozptýleni byli, i budete padati jako nádoba drahá. ³⁵I zahyne útočiště pastýřům a utíkání nejznamenitějším toho stáda. ³⁶Hlas žalostný pastýřů a kvílení nejznamenitějších toho stáda; nebo zkaží Hospodin pastvu jejich. ³⁷Zkažena budou i pastviska pokoj mající, pro prechlivost hněvu Hospodinova, ³⁸Jako lev opustí jeskyni svou; nebo přijde země jejich na spuštění, pro prechlivost zhoubece a pro prechlivost hněvu jeho.

26Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto od Hospodina, řkoucí: ²Takto praví Hospodin: Postav se v sínci domu Hospodinova, a mluv ke všechněm městům Judským, přicházejícím klaněti se v domě Hospodinově, všechna slova, kteráž tobě přikazuje mluviti k nim, neujímejž slova, ³Zdali by aspoň uposlechli, a odvrátili se jeden každý od cesty své zlé, abych litoval zlého kteréž myslím učiniti jim pro nešlechtnost

předsevzetí jejich. ⁴Rciž tedy jim: Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste chodili v zákoně mém, kterýž jsem předložil vám, ⁵Poslouchajíce slov služebníků mých proroků, kteréž já posílám k vám, jakož jste, když jsem je, ráno přivstáváje posílal, neposlouchali: ⁶Jistě žeť naložím s domem tímto jako s Sílo, a město toto vydám v proklínání všechněm národům země. ⁷Slyšeli pak kněží a proroci, i všecken lid Jeremiáše mluvícího slova ta v domu Hospodinovu. ⁸I stalo se, že hned, jakž přestal Jeremiáš mluvit všeho, cožkoli přikázal Hospodin mluvit ke všemu lidu, jali jej ti kněží a proroci i všecken lid ten, řkouce: Smrti umřeš. ⁹Proč jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, řka: Stane se jako Sílo domu tomuto, a město toto tak spustne, že nebude v něm žádného obyvatele? Shromažďoval se pak všecken lid k Jeremiášovi do domu Hospodinova. ¹⁰Tedy uslyšavše knížata Judská ty věci, přišli z domu královského do domu Hospodinova, a posadili se u dveří brány Hospodinovy nové. ¹¹I řekli kněží a proroci těm knížatům a všemu lidu, řkouce: Hoden jest smrti muž tento; nebo prorokoval proti městu tomuto, jakž jste slyšeli v své uši. ¹²Tedy promluvil Jeremiáš ke všechněm knížatům těm i ke všemu lidu, řka: Hospodin poslal mne, abych prorokoval o domu tomto i o městě tomto všechny ty věci, kteréž jste slyšeli. ¹³Protož nyní polepšte cest svých a předsevzetí svých, a poslouvejte hlasu Hospodina Boha svého, i bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti vám. ¹⁴Já pak aj, v rukou vašich jsem, učňte mi, což se vám za dobré a spravedlivé vidí. ¹⁵Ale však jistotně vězte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na sebe uvedete, i na město toto, i na obyvatele jeho; nebo v pravdě poslal mne Hospodin k vám, abych mluvil v uši vaše všechna slova tato. ¹⁶I řekli knížata i všecken lid kněžím a těm prorokům: Nemát nikoli muž tento odsuzován býti na smrt, poněvadž ve jménu Hospodina Boha našeho mluvil nám. ¹⁷Tedy povstali někteří z starších té země, a promluvili ke všemu shromážděnému lidu, řkouce: ¹⁸Micheáš Moraštický prorokoval za času Ezechiáše krále Judského, a pravil všemu lidu Judskému, řka: Takto praví Hospodin zástupů: Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém jako hromady, hora pak domu tohoto jako lesové vysokí. ¹⁹Zdaliž hned proto usmrtil jej Ezechiáš král Judský a všecken Juda? Zdaliž neulekl se Hospodina, a nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti nim. Protož my činíme velmi zlou věc proti dušem svým. ²⁰A byl také muž prorokující ve jménu Hospodinovu, Uriáš syn Semaiášův z Kariatjeharim, kterýž prorokoval o městě tomto i o zemi této v táž všechna slova jako Jeremiáš. ²¹A když uslyšel král Joakim a všickni udatní jeho, i všechna knížata slova jeho, hned usiloval král usmrtiti jej. O čemž uslyšev Uriáš, bál se, a utíkáje, přišel do Egypta. ²²Ale poslal král Joakim některé do Egypta, Elnatana syna Achborova i jiné s ním do Egypta. ²³Kterž vyvedše Uriáše z Egypta, přivedli jej k králi Joakimovi. I zabil jej mečem, a vhodil tělo jeho do hrobů lidu obecného. ²⁴A však ruka Achikamova syna Safanova byla při

Jeremiášovi, aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.

27Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ²Takto řekl Hospodin ke mně: Zdělej sobě obojčky a jha, a dej je na šíji svou. ³Potom je posli k králi Idumejskému, a k králi Moábskému, a k králi synů Ammonových, a k králi Tyrskému, a k králi Sidonskému po těch poslích, kteříž přijedou do Jeruzaléma k Sedechiášovi králi Judskému. ⁴A přikaz jim, ať pánům svým řeknou: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Tak rcete pánům svým: ⁵Já jsem učinil zemi, člověka i hovada, kterážkoli jsou na svrchku země, mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým. Protož dávám ji, komuž se mi dobře líbí. ⁶Jako nyní já dal jsem všechny země tyto v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, ano i živočichy polní dal jsem jemu, aby sloužili jemu. ⁷Protož budouť sloužiti jemu všickni ti národové, i synu jeho, i synu syna jeho, dokudž by nepřišel čas země jeho i jeho samého, když v službu podrobí jej sobě národové znamenití a králově velící. ⁸Stane se pak, že národ ten i království to, kteréž by nesloužilo jemu, Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, a kterýž by nepoddal šíje své pod jho krále Babylonského, mečem a hladem i morem navštívím národ ten, dí Hospodin, dokudž bych do konce nevyplénil jich rukou jeho. ⁹Protož vy neposlouchejte proroků svých, ani hadačů svých, ani snů svých, ani planetářů svých, ani kouzelníků svých, kteříž mluvívají k vám, říkající: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. ¹⁰Nebo oni vám lež prorokují, abych vzdálil vás od země vaší, a vyhnal vás, abyste zahynuli. ¹¹Národu pak, kterýž skloní šíji svou pod jho krále Babylonského a sloužiti bude jemu, toho zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin, aby dělal ji, a bydlil v ní. ¹²Sedechiášovi také, králi Judskému, mluvil jsem naskrze ta všechna slova, řka: Skloňte šíje své pod jho krále Babylonského, a služte jemu i lidu jeho, a buďte živi. ¹³Proč máte zahynouti, ty i lid tvůj, mečem, hladem a morem, jakž mluvil Hospodin o národu, kterýž by nesloužil králi Babylonskému? ¹⁴Neposlouchejtež tedy slov proroků těch, kteříž mluvíce k vám, říkají: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují. ¹⁵Neposlalť jsem jich zajisté, dí Hospodin, a však oni prorokují ve jménu mém lživě, abych zahnal vás, kdež byste zahynuli vy i ti proroci, kteříž prorokují vám. ¹⁶Kněžím také i všemu lidu tomu mluvil jsem, řka: Takto praví Hospodin: Neposlouchejte slov proroků svých, kteříž prorokují vám, říkající: Aj, nádoby domu Hospodinova navracena budou z Babylona již brzo. Neboť lež oni prorokují vám. ¹⁷Neposlouchejtež jich, služte králi Babylonskému a živi buďte. Proč má býti toto město pouští? ¹⁸Jestliže pak oni jsou proroci, a jestliže slovo Hospodinovo jest v nich, nechť se medle přimluví k Hospodinu zástupů, ať nádoby to, pozůstávající v domě Hospodinově a v domě krále Judského a v Jeruzalémě, nedostává se do Babylona. ¹⁹Nebo takto praví Hospodin zástupů o těch sloupích,

a o tom moři, a o těch podstavcích, i o ostatku nádoby pozůstávajícím v městě tomto, ²⁰Kteréhož nepobral Nabuchodozor král Babylonský, když přestěhoval Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, z Jeruzaléma do Babylona, a všechny nejpřednější Judské i Jeruzalémské, ²¹Takto zajisté dí Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o těch nádobách, pozůstávajících v domě Hospodinově a v domě krále Judského i v Jeruzalémě: ²²Do Babylona zavezeny budou, a tam budou až do dne toho, v němž je navštívím, dí Hospodin, a rozkáži je přivezti, a zase navrátím je na místo toto.

28Stalo se pak léta toho, na počátku kralování Sedechiáše krále Judského, léta totiž čtvrtého, měsíce pátého, mluvil ke mně Chananiáš syn Azurův, prorok, kterýž byl z Gabaon, v domě Hospodinově, před očima kněží i všeho lidu, řka: ²Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Polámal jsem jho krále Babylonského. ³Po dvou letech já navrátím zase na místo toto všechna nádoby domu Hospodinova, kteráž pobral Nabuchodonozor král Babylonský z místa tohoto, a zavezl je do Babylona. ⁴Jekoniáše také syna Joakimova, krále Judského, i všechny zajaté Judské, kteříž se dostali do Babylona, já zase přivedu na místo toto, dí Hospodin; nebo polámí jho krále Babylonského. ⁵Tedy řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku tomu před očima kněží a před očima všeho lidu, kteříž stáli v domě Hospodinově, ⁶Řekl, pravím, Jeremiáš prorok: Amen, učiniž tak Hospodin. Potvrdiž Hospodin slov tvých, kteráž jsi prorokoval o navrácení nádoby domu Hospodinova, a všech zajatých z Babylona na místo toto. ⁷Ale však poslechni medle slova tohoto, kteréž já mluvím při tvé přítomnosti a při přítomnosti všeho tohoto lidu. ⁸Proroci, kteříž bývali přede mnou i před tebou od věků, ti prorokovali proti zemím znamenitým a proti královstvím velikým o válce a o soužení a o moru. ⁹Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde slovo toho proroka, ten prorok znám bývá, že jej poslal Hospodin v pravdě. ¹⁰Tedy sňal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, a polámal je. ¹¹A mluvil Chananiáš před očima všeho lidu, řka: Takto praví Hospodin: Tak polámí jho Nabuchodonozora krále Babylonského po dvou letech z šíje všech národů. I počal jíti Jeremiáš prorok cestou svou. ¹²Ale stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když polámal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, řkoucí: ¹³Jdi a mluv k Chananiášovi, řka: Takto praví Hospodin: Jha dřevěná jsi polámal, protože zdělej místo nich jha železná. ¹⁴Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jho železné vložím na šíji všech národů těchto, aby sloužili Naduchodonozorovi králi Babylonskému, a budouť sloužiti jemu. Také i živočichy polní dám jemu. ¹⁵Zatím řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku: Slyšiz nyní, Chananiáši: Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu přivedl, aby lid tento ve lži skládal doufání. ¹⁶Protož takto praví Hospodin: Aj, já sklídím tě se svrchku země, tento rok ty umřeš; nebo jsi mluvil to, čímž bys od-

vrátil lid od Hospodina. ¹⁷I umřel Chananiáš prorok roku toho měsíce sedmého.

29Tato jsou slova listu, kterýž poslal Jeremiáš prorok z Jeruzaléma k ostatku starších zajatých a k kněžím i k prorokům i ke všemu lidu, kterýž přestěhoval Nabuchodonozor z Jeruzaléma do Babylona, ²Když vyšel Jekoniáš král a královna, i komorníci, knížata Judská i Jeruzalémská, tolikéž tesaři i kováři z Jeruzaléma, ³Po Elasovi synu Safanovu, a Gemariášovi synu Helkiášovu, (kteréž byl poslal Sedechiáš král Judský k králi Babylonskému do Babylona), řka: ⁴Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, všechněm zajatým, kteréž jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylona: ⁵Stavějte domy, a osazujte se, štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejich. ⁶Pojímejte ženy, a plodte syny i dcery, dávejte také synům svým ženy, dcery též své dávejte za muže, ať rodí syny a dcery; množte se tam, a nebeťte umenšení. ⁷A hleďte pokoje města toho, do kteréhož jsem zastěhoval vás, a modlívejte se za ně Hospodinu; nebo v pokoji jeho budete míti pokoj. ⁸Takto zajisté praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Necht' vás nesvodí proroci vaši, kteříž jsou mezi vámi, ani hadači vaši, a nespravujte se sny svými, jichž vy příčinou jste, aby je mívali. ⁹Nebo vám oni lživě prorokují ve jménu mém; neposlal jsem jich, dí Hospodin. ¹⁰Takto zajisté praví Hospodin: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto. ¹¹Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý. ¹²Když mne vyzývati budete, a půjdete, a modliti se mně budete, tedy vyslyším vás. ¹³A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým. ¹⁴Dám se zajisté nalezti vám, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval, ¹⁵Když řeknete: Vzbuzovalť nám Hospodin proroky v Babyloně. ¹⁶Nebo takto praví Hospodin o králi sedícím na stoličce Davidově, a o všem lidu obývajícím v městě tomto, bratřích vašich, kteříž nevyšli s vámi v tom zajetí, ¹⁷Takto dí Hospodin zástupů: Aj, já pošli na ně meč, hlad a mor, a naložím s nimi jako s fky trpkými, kterýchž nelze jísti pro trpkost. ¹⁸Nebo stihati je budu mečem, hladem i morem, a vydám je ku posmýkání po všech královstvích země, k proklínání, a k užasnutí, anobř na odivu, a k utrhaní mezi všemi národy, tam kdež je vypudím, ¹⁹Proto že neposlouchají slov mých, dí Hospodin, když posílám k nim služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, a neposlouchali jste, dí Hospodin. ²⁰Protož slyštež vy slovo Hospodinovo, všickni zajatí, kteréž jsem vyslal z Jeruzaléma do Babylona. ²¹Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o Achabovi synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi synu Maaseiášovu, kteříž prorokují vám ve jménu mém lež: Aj, já vydám je v ruku Nabuchodo-

nozora krále Babylonského, aby je zbil před očima vašima. ²²I bude vzato na nich klnutí mezi všecky zajaté Judské, kteříž jsou v Babyloně, aby říkali: Necht' nakládá Hospodin s tebou, jako s Sedechiášem a jako s Echabem, kteréž upekł král Babylonský na ohni, ²³Proto že páchali nešlechtnost v Izraeli, cizoložice s ženami bližních svých, a mluvily slovo ve jménu mém lživě, čehož jsem nepřikázal jim. Já pak o tom vím, a jsem toho i svědkem, dí Hospodin. ²⁴Semaiášovi Nechelamitskému mluv, řka: ²⁵Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Proto že jsi poslal jménem svým listy ke všemu lidu, kterýž jest v Jeruzalémě, a Sofoniášovi synu Maaseiášovu knězi i ke všechněm kněžím, řka: ²⁶Hospodin dal tě za kněze na místo Joiady kněze, abyste pozor měli v domě Hospodinově na každého muže pošetilého a vystavujícího se za proroka, a abys dal takového do žaláře a do klady. ²⁷Pročěž jsi pak nyní neokřikl Jeremiáše Anatotského, kterýž se vám vystavuje za proroka? ²⁸Nebo poslal k nám do Babylona, řka: Protráhneť se to dlouho, stavějte domy, a osazujte se, štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejich. ²⁹Nebo Sofoniáš kněz četl ten list před Jeremiášem prorokem. ³⁰I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ³¹Pošli ke všechněm zajatým, řka: Takto praví Hospodin o Semaiášovi Nechelamitském: Proto že prorokuje vám Semaiáš, ješto jsem já ho neposlal, a přivodí vás k tomu, abyste doufání skládali ve lži, ³²Protož takto praví Hospodin: Aj, já trestati budu Semaiáše Nechelamitského i símě jeho. Nebude míti žádného, kdo by bydlil u prostřed lidu tohoto, aniž udrží toho dobrého, kteréž já učiním lidu svému, dí Hospodin; nebo mluvil to, čímž by odvrátil lid od Hospodina.

30Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ²Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, řka: Spiš sobě do knihy všecka slova, kterážť jsem mluvil. ³Aj, dnové zajisté jdou, dí Hospodin, přivedu zase zajaté lidu svého Izraelského i Judského, praví Hospodin, a uvedu je do země, kterouž jsem byl dal otcům jejich, a dědičně ji obdrží, ⁴Tatoť pak jsou slova, kteráž mluvil Hospodin o Izraelovi a Judovi: ⁵Takto zajisté praví Hospodin: Hlas předěšení a hrůzy slyšíme, a že není žádného pokoje. ⁶Ptejte se nyní, a vizte rodívá-li samec. Pročěž tedy vidím, an každý muž rukama svýma drží se za bedra svá jako rodička, a obrácené všechněch obličejů v zsnalost? ⁷Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli čas jest ssoužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen bude. ⁸Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin zástupů, že polámi jho jeho z šíje tvé, a svazky tvé potrhám, i nebudou ho více v službu podrobovati cizozemci. ⁹Ale sloužití budou Hospodinu Bohu svému, a Davidovi králi svému, kteréhož jim vzbudím. ¹⁰Protož ty neboj se, služebnice můj Jákobe, dí Hospodin, aniž se strachuj, ó Izraeli, nebo aj, já vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval, a pokoj měl, a nebude žádného, kdo by jej předěsil. ¹¹Neboť já s te-

bou jsem, dí Hospodin, abych tě vysvobodil, když učiním konec všechněm národům, mezi kteréž tě rozptýlím. Tobě však neučiním konce, ale budu tě trestati v soudu, ačkoli tě bez trestání naprosto nenechám. ¹²Takto zajisté praví Hospodin: Přetěžké bude potření tvé, přebolestná rána tvá. ¹³Nebude, kdo by přisoudil při tvou k ulčení; lékařství platného žádného míti nebudeš. ¹⁴Všickni, kteříž tě milují, zapomenou se nad tebou, aniž tě navštíví, když tě raním ranou nepřítelů, a trestáním přísným pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé. ¹⁵Proč křičíš nad svým potřením a těžkou bolestí svou? Pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé to činím tobě. ¹⁶A však všickni, kteříž zřídají tě, sežrání budou, a všickni, kteříž utiskají tě, všickni, pravím, do zajetí půjdou, a kteříž tě pošlapávají, pošlapání budou, a všechny, kteříž tě loupí, v loupež vydám, ¹⁷Tehdáž když tobě navrátím zdraví, a na rány tvé zhojím tě, dí Hospodin, proto že zahnanou nazývali tebe, říkajíce: Tato jest Sion, není žádného, kdo by ji navštívil. ¹⁸Takto praví Hospodin: Aj, já zase přivedu zajaté stánků Jákobových, a nad příbytky jeho slituji se, i budeť zase vzděláno město na prvním místě mém, a palác podle způsobu svého vystaven. ¹⁹A bude pocházeti od nich díky činění a hlas veselících se; nebo je rozmnožím, a nebudou umenšení bráti, zvelebím je, a nebudou sníženi. ²⁰A budou synové jeho tak jako i prví, a shromáždění jeho přede mnou utvrzeno bude, trestati pak budu všechny, kteříž jej ssužují. ²¹A povstane z něho nejdůstojnější jeho, a panovník jeho z prostředku jeho vyjde, kterémuž rozkáží přiblížiti se, aby předstoupil přede mnou. Nebo kdo jest ten, ješto by slíbil za sebe, že předstoupí přede mnou? dí Hospodin. ²²I budete mým lidem, a já budu vašim Bohem. ²³Aj, vicher Hospodinův s prchlivostí vyjde, vicher trvající nad hlavou nešlechetných trvati bude. ²⁴Neodvrátí se prchlivost hněvu Hospodinova, dokudž neučiní toho, a dokudž nevykoná úmyslu srdce svého. Tehdáž porozumíte tomu.

31Toho času, dí Hospodin, budu Bohem všech čeledi Izraelových, a oni budou mým lidem. ²Takto praví Hospodin: Lid z těch pozůstalých po meči našel milost na poušti, když jsem chodil před ním, abych odpočinití způsobil Izraelovi. ³Za starodávnať se mi ukazoval Hospodin. I však milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství. ⁴Ještě vždy vzdělávati tě budu, a vzdělána budeš, panno Izraelská; ještě se obveselovati budeš bubny svými, a vycházeti s houfem plésajících. ⁵Ještě štěpovati budeš vinice v horách Samařských, štěpovati budou štěpaři i jísti. ⁶Nebo nastane den, v němž volati budou strážní na hoře Efraimově: Vstaňte a vstupme na Sion k Hospodinu Bohu svému. ⁷Takto zajisté praví Hospodin: Prozpěvujte Jákobovi o věcech veselých, prokřikujte zjevně před těmi národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávejte, a rcete: Vysvobodí, Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského. ⁸Aj, já přivedu je z země púlnoční, a shromáždím je ze všech stran země, s nimi spolu slepého i kulhavého, těhotnou i rodí-

ci; shromáždění veliké sem se navrátí. ⁹Kteréžto s pláčem jdoucí a s pokornými modlitbami zase přivedu, a povedu je podle tekutých vod cestou přímou, na níž by se nepoklesli; neboť jsem Izraelův otec, a Efraim jest prvorozený můj. ¹⁰Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové, a zvěstujte na ostrovích dalekých, a rcete: Ten, kterýž rozptýlil Izraele, shromáždí jej, a ostříhati ho bude jako pastýř stáda svého. ¹¹Neboť vykoupil Hospodin Jákoba, protože vysvobodí jej z ruky toho, kterýž silnější jest nad něj. ¹²I přijdou, a prozpěvovati budou na výsosti Siona, a pohnou se k dobrotě Hospodinově s obilím, a s vínem, a s olejem, a s plodem skotů a bravů, duše pak jejich bude podobná zahradě svažené, a nebudou se rmoutiti více. ¹³Tehdáž veseliti se bude panna s plésáním, a mládenci i starci spolu; obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potěším jich, a obveselím je po zámátku jejich. ¹⁴Rozvlažím i duši kněží tukem, a lid můj dobroty mé nasytí se, dí Hospodin. ¹⁵Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč přehořký. Rachel plačeci synů svých, nedala se potěšiti po synech svých, proto že žádného není. ¹⁶Takto praví Hospodin: Zdrž hlas svůj od pláče, a oči své od slz, nebo budeš míti mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z země nepřátelské. ¹⁷Jest, pravím, čáka, žeť se potom, dí Hospodin, navrátí synové do svého kraje. ¹⁸V pravdě slyším Efraima, an sobě stýště, pravě: Trestals mne, abych strestán byl jako telátko neupřáhané; obrať mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine, Bůh můj. ¹⁹Nebo po obrácení mém pokání činiti budu, a když mi k známosti sebe poslouženo bude, udeřím se v bedra. Stydím se, anobř i pýřím, že snáším útržku dětinství svého. ²⁰Zdali Efraim jest mým synem milým, aneb dítě velmi milostné? A však jakž jsem mluvil proti němu, ustavičně se vždy na něj rozpomínám. Pročez pohybují se vnitřnosti mé příčinou jeho; jistě žeť se slituji nad ním, dí Hospodin. ²¹Nastavěj sobě pamětných znamení, naklad sobě hromad kamení, pamatuj na tu silnici a cestu, kterouž jsi šla; navrať se, panno Izraelská, navrať se k městům svým těmto. ²²Dokudž se toulati budeš, ó dcero zpuraná? Neboť učiní Hospodin novou věc na zemi: Žena bude vůkol obcházeti muže. ²³Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť říkati budou slovo toto v zemi Judově a v městech jeho, když zase přivedu zajaté jejich: Požehnejž tobě Hospodin, ó příbytku spravedlnosti, horo svatosti. ²⁴Nebo osazovati se budou v zemi Judské, ve všech městech jeho spolu oráči, a kteříž zacházejí s stádem. ²⁵Rozvlažím zajisté duši ustalou, a všelikou duši truchlou nasytím. ²⁶V tom jsem procítil, a ohlédl se, a ten můj sen byl mi vděčný. ²⁷Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichžto oseji dům Izraelský a dům Judský semenem lidským a semenem hovad. ²⁸I stane se, že jakož jsem se snažoval, abych je plénil, a bořil, a kazil a hubil, a trápil, tak se snažím, abych je vzdělal a rozsazoval, dí Hospodin. ²⁹Těch časů nebudou říkati více: Otcové jedli hrozen trpký, pročez zubové synů laskominy mají, ³⁰Nýbrž raději: Jeden každý pro nepravost svou umře. Každého člověka, kterýž by jedl hro-

zen trpký, laskominy mítí budou zubové jeho. ³¹Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž učiním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou. ³²Ne takovou smlouvu, jakouž jsem učinil s otci jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni zrušili, a já abych zůstatí měl manželem jejich? dí Hospodin. ³³Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem. ³⁴A nebudou učiti více jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznejte Hospodina. Všickni zajisté napořád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nezpomenu více. ³⁵Takto praví Hospodin, kterýž dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a hvězd za světlo v noci, kterýž rozděluje moře, a zvučí vlnobití jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupů: ³⁶Jestliže se pohnou ta nařízení před obličejem mým, dí Hospodin, takéť símě Izraelovo přestane býti národem před obličejem mým po všechny dny. ³⁷Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti změřena nebesa zhůru, a vyhledání základové země dolů, takéť já zavrhu docela símě Izraelovo pro všechno to, což činili, dí Hospodin. ³⁸Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vystaveno bude město toto Hospodinu, od věže Chananeel až k bráně úhlu. ³⁹A půjde ještě šňůra měřící naproti ní, ku pahrbku Gareb, a přitochí se k Gou. ⁴⁰A všechno údolí těl mrtvých a popela, i všechno to pole až ku potoku Cedron, až k úhlu brány východní koňské posvěcené bude Hospodinu; nebudeť pléněno, ani kaženo více na věky.

32 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina léta desátého Sedechiáše krále Judského, kterýžto rok jest osmnáctý Nabuchodonozorův. ²(Bylo pak tehdáž vojsko krále Babylonského oblehlo Jeruzalém, a Jeremiáš prorok byl zavřín v síni stráže, kteráž byla v domě krále Judského. ³Nebo dal jej byl vsaditi Sedechiáš král Judský, řka: Proč ty prorokuješ, právě: Takto praví Hospodin: Aj, já dám město toto v ruku krále Babylonského, aby je vzal. ⁴Sedechiáš také král Judský neznikne ruky Kaldejských, ale jistotně vydán bude v ruku krále Babylonského, a budou mluvití ústa jeho s ústy jeho, a oči jeho uzří oči jeho. ⁵Nýbrž do Babylona zavede Sedechiáše, aby tam byl, až ho navštívím, dí Hospodin. Poněvadž bojujete s Kaldejskými, nepovede se vám šťastně.) ⁶Tehdy řekl Jeremiáš: Stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁷Aj, Chanameel syn Salluma, strýce tvého, jde k tobě, ať by řekl: Kup sobě dvůr můj, kterýž jest v Anatot; nebo tobě právem příbuznosti náleží koupiti jej. ⁸Když pak přišel ke mně Chanameel syn strýce mého, podlé slova Hospodinova, do síně stráže, a řekl ke mně: Kup medle dvůr můj, kterýž jest v Anatot, jenž jest v zemi Beniaminově; nebo tvůj jest právem dědičným, a právem příbuznosti, kupiž jej sobě: tedy porozuměv, že

jest to slovo Hospodinovo, ⁹I koupil jsem od Chanameele syna strýce svého ten dvůr, kterýž jest v Anatot, a odvážil jsem jemu peněz sedmnácte lotů stříbra. ¹⁰A zapsav to do cedule, zapečetil jsem, a osvědčil jsem svědky, odváživ peníze na váze. ¹¹Potom vzal jsem, podlé příkázání a ustanovení, cedule té koupě zapečetěnou i otevřenou, ¹²A dal jsem ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, před očima Chanameele strýce svého, a před očima svědků, kteříž se podepsali v ceduli té koupě, před očima všech Judských, kteříž se byli posadili v síni stráže. ¹³A přikázal jsem Báruchovi před očima jejich, řka: ¹⁴Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vezmi cedule tyto, tuto ceduli té koupě, jakož zapečetěnou, tak ceduli otevřenou tuto, a vlož je do nádoby hliněné, aby trvaly za mnohá léta. ¹⁵Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť kupování budou domové, a rolí, i vinice v zemi této. ¹⁶Potom modlil jsem se Hospodinu, když jsem dal ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, řka: ¹⁷Ach, Panovníče Hospodine, aj, ty jsi učinil nebe i zemi moci svou velikou a ramenem svým vztaženým, nemůžeť skryta býti před tebou žádná věc. ¹⁸Činiš milosrdenství nad tisíci, a odplacíš za nepravost otců do lůna synů jejich po nich, Bůh veliký, silný, mocný, jehož jméno Hospodin zástupů, ¹⁹Veliký v radě a znamenitý v správě, poněvadž oči tvé otevřené jsou na všechny cesty synů lidských, abys odplatil jednomu každému podlé cest jeho, a podlé ovoce předsevzetí jeho. ²⁰Kterýž jsi činil divy a zázraky v zemi Egyptské až do tohoto dne, jakož v Izraelovi tak mezi jinými lidmi, a dobyls sobě jména, jakéž jest po dnešní den. ²¹Nebo vyvedl jsi lid svůj Izraelský z země Egyptské v divích a v zázracích, a rukou silnou, a ramenem vztaženým, a v strachu velikém, ²²A dals jim zemi tuto, kterouž jsi přísáhl dáti otcům jejich, zemi oplývající mlékem a strdí. ²³Ale že všedše do ní, a dědičně ujavše ji, neposlouchali hlasu tvého, a v zákoně tvém nechodili, všeho, což jsi koli přikázal jim činiti, nečinili, protož způsobils to, aby je potkalo všechno toto zlé. ²⁴Aj, střelci přitáhli na město, aby je vzali, a město skrze meč a hlad a mor dáno jest v ruku Kaldejských, bojujících proti němu; a tak, což jsi koli promluvil, děje se, jakž to sám vidíš. ²⁵Ty pak pravíš mi, Panovníče Hospodine: Zjednej sobě dvůr tento za peníze, a osvědč to svědky, ano již město toto dáno jest v ruku Kaldejských. ²⁶I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ²⁷Aj, já jsem Hospodin Bůh všelikého těla, zdaliž přede mnou může býti skryta která věc? ²⁸Protož takto praví Hospodin: Aj, já dávám toto město v ruku Kaldejských a v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je vzal. ²⁹A vejduce Kaldejští, kteříž bojují proti městu tomuto, zapálí ohněm toto město, a vypálí je, i domy ty, na jejichž střechách kadívali Bálovi, a obětovali oběti mokré bohům cizím, aby mne hněvali. ³⁰Nebo synové Izraelští a synové Judští od dětinství svého jen toliko činí to, což jest zlého před očima máma; synové, pravím, Izraelští jen toliko hněvají mne dílem rukou svých, dí Hospodin. ³¹Toto

zajisté město od toho dne, jakž je vystavěli, až do tohoto dne k hněvu mému a prchlivosti mé popouzí mne, tak že je sklídím od tváři své, ³²Pro všelikou nešlechtnost synů Izraelských a synů Judských, kterouž páchali, aby mne k hněvu popouzeli, oni, králové jejich, knížata jejich, kněží jejich i proroci jejich, jakož muži Judští, tak obyvatelé Jeruzalémští, ³³Obracejíte se ke mně hřbetem, a ne tváří. A když je učím, ráno přivstáváje, a to ustavičně, však nikoli neposlouchají, aby přijímali naučení. ³⁴Nadto nastavěli ohavností svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby jej zanečistili. ³⁵Nastavěli, pravím, výsostí Bálovi, kteréž jsou v údolí Benhinnom, aby vodili syny své a dcery své Molochovi, ješto jsem jim toho nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé, aby páchati měli tu ohavnost, a Judu k hřešení přivodili. ³⁶A nyní z příčiny té takto dí Hospodin. Bůh Izraelský, o městě tomto, o kterémž vy říkáte: Dánoť jest v ruku krále Babylonského skrze meč a hlad a mor: ³⁷Aj, já shromáždím je ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal v hněvě svém, a v rozpálení svém, i v prchlivosti veliké, a přivedu je zase na toto místo, a způsobím to, aby bydlili bezpečně. ³⁸I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem. ³⁹Dám zajisté jim srdce jedno a cestu jednu, aby se mne báli po všechny dny, tak aby jim dobře bylo i synům jejich po nich. ⁴⁰A učiním s nimi smlouvu věčnou, že se neodvrátím od nich, abych jim neměl dobře činiti; nadto bázeň svou dám v srdce jejich, aby neodstupovali ode mne. ⁴¹I veselí se budu z nich, dobře jim čině, když je štípím v zemi této pevně, celým srdcem svým a vši duší svou. ⁴²Nebo takto praví Hospodin: Jakož jsem uvedl všechno toto zlé veliké na lid tento, tak uvedu na ně všechno to dobré, o němž jim mluvím. ⁴³Tehdáž kupováno bude pole v zemi této, o níž vy říkáte: Pustá jest, tak že není v ní žádného člověka ani hovada, dánat jest v ruku Kaldejských. ⁴⁴Pole za peníze kupovati budou, a zapisovati do cedulí, a zpečetíce, svědky osvědčovati v zemi Beniaminově a vůkol Jeruzaléma v městech Judských, jakož v městech, kteréž jsou při horách, tak v městech na rovinách, a v městech poledních, když zase přivedu zajaté jejich, dí Hospodin.

33Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi po druhé, když ještě zavřín byl v síni strážce, řkoucí: ²Takto praví Hospodin, kterýž učiní to, Hospodin, kterýž sformuje to, potvrdí toho, Hospodin jméno jeho: ³Volej ke mně, a ohlásím se, a oznámím věci veliké a tajné, o nichž nevíš. ⁴Nebo takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, o domích města tohoto, a o domích králů Judských, kteříž zkažení býti mají berany válečnými a mečem: ⁵Potáhnout k boji proti Kaldejským, ale aby naplnili tyto domy mrtvými těly lidskými, kteréž zbiji v hněvě svém a v prchlivosti své, pro jejichž všelikou nešlechtnost skryl jsem tvář svou od města tohoto. ⁶Aj, já zopravuji je a vzdělám, a uzdravím obyvatele, a zjevím jim hojnost pokoje, a to stálého. ⁷Nebo přivedu zase zajaté Judské a zajaté Izraelské, a vzdělám je jako prvé, ⁸A očistím je od všeliké nepravosti jejich, kte-

rouž hřešili proti mně, a odpustím všechny nepravosti jejich, kterýmiž hřešili proti mně, a jimiž zpronevěřovali se mně. ⁹A toť mi bude k jménu, k radosti, k chvále, a k zvelebení mezi všemi národy země, kteréž uslyší o všem tom dobrem, kteréž já jim učiním, a děsí se, třásti se budou nade vším tím dobrým a nade vším pokojem tím, kterýž já jim způsobím. ¹⁰Takto praví Hospodin: Na tomto místě, o kterémž vy říkáte: Popléněno jest, tak že není ani člověka ani žádného hovada v městech Judských a na ulicích Jeruzalémských zpustlých, tak že není žádného člověka, ani žádného obyvatele, ani žádného hovada, ¹¹Ještěť bude slýchán hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty, hlas řkoucích: Oslavujte Hospodina zástupů, nebo dobrý jest Hospodin, nebo na věky milosrdenství jeho, a obětujících díkůčinění v domě Hospodinově, když zase přivedu zajaté země této jako na počátku, praví Hospodin. ¹²Takto praví Hospodin zástupů: Na místě tomto popléněném, tak že není žádného člověka ani hovada, i ve všech městech jeho bude ještě obydlé pastýřů, kdež by chovali stáda. ¹³V městech při horách, v městech na rovinách a v městech v straně polední, tolikéž v zemi Beniaminově a vůkol Jeruzaléma, i v městech Judských, ještě procházívati budou stáda skrze ruce počítajícího, praví Hospodin. ¹⁴Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vykonám slovo to výborné, kteréž jsem mluvil o domu Izraelovu a o domu Judovu. ¹⁵V těch dnech a za času toho způsobím to, aby zrostl Davidovi výstřelek spravedlivý, kterýž konati bude soud a spravedlnost na zemi. ¹⁶V těch dnech spasen bude Juda, a Jeruzalém bydliti bude bezpečně, a toť jest, což jemu přivolá Hospodin, spravedlnost naše. ¹⁷Nebo takto praví Hospodin: Nebudeť vyplněn muž z rodu Davidova, ješto by neseděl na stolici domu Judského. ¹⁸Z kněží také Levítských nebude vyplněn muž od tváři mé, ješto by neobětoval zápalu, a zapaloval suchou obět, a obětoval obět po všechny dny. ¹⁹Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ²⁰Takto praví Hospodin: Jestliže budete moci zrušiti smlouvu mou se dnem, a smlouvu mou s nocí, aby nebyvalo dne ani noci časem svým: ²¹Takéť smlouva má zrušena bude s Davidem služebníkem mým, aby neměl syna, kterýž by kraloval na stolici jeho, a s Levítskými kněžími, aby nebyli služebníky mými. ²²A jakož nemůže sečteno býti vojsko nebeské, ani změřen býti písek mořský, tak rozmnožím símě Davida služebníka svého, a Levítů mně přisluhujících. ²³Opět stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ²⁴Což nesoudíš, co lid tento mluví, říkáje: Že dvojí čeled, kterouž byl vyvolil Hospodin, již ji zavrhl, a lidem mým že pohrdají, jako by nebyl více národem před obličejem jejich. ²⁵Takto praví Hospodin: Nebude-liť smlouva má se dnem a nocí, a ustanovení nebes i země zdržáno, ²⁶Také símě Jákobovo a Davida služebníka svého zavrhu, abych nebral z semene jeho těch, kteříž by panovati měli nad semenem Abrahmovým, Izákovým a Jákobovým, když zase přivedu zajaté jejich, a smiluji se nad nimi.

34 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, (když Nabuchodonozor král Babylonský, a všecko vojsko jeho, i všecka království země pod moc jeho přináležející, všickni také národové bojovali proti Jeruzalému a proti všechněm městům jeho), řkoucí: ²Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Jdi a rci Sedechiášovi králi Judskému, rci, pravím, jemu: Takto dí Hospodin: Aj, já dám toto město v ruku krále Babylonského, aby je vypálil ohněm. ³I ty neznikneš ruky jeho, ale jistotně jat a v ruku jeho vydán budeš, a oči tvé uzří oči krále Babylonského, i ústa jeho s ústy tvými mluvití budou, a do Babylona se dostaneš. ⁴A však slyš slovo Hospodinovo, Sedechiáš králi Judský: Takto praví Hospodin o tobě: Neumřeš od meče, ⁵V pokoji umřeš. A jakož pálivali otcům tvým, králům předešlým, kteříž byli před tebou, tak páliť budou tobě, a říkájce: Ach, pane, kvůliť budou nad tebou; nebo slovo toto já mluvil jsem, dí Hospodin. ⁶I mluvil Jeremiáš prorok Sedechiášovi, králi Judskému, všecka slova ta v Jeruzalémě, ⁷Když vojsko krále Babylonského bojovalo proti Jeruzalému a proti všechněm městům Judským ostatním, proti Lachis a proti Azeku; nebo ta byla pozůstala z měst Judských města hrazená. ⁸Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když učinil král Sedechiáš smlouvu se vším lidem, kterýž byl v Jeruzalémě, o vyhlášení jim svobody, ⁹Aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou, Hebrejského neb Hebrejskou, svobodné, aby nepodroboval sobě v službu Žida, bratra svého, nižádný. ¹⁰Tedy uposlechla všecka knížata a všecken lid, kterýž byl v smlouvu všel, aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou svobodné, aby nepodroboval jich v službu více; uposlechli, pravím, a propustili. ¹¹Potom pak rozmyslivše se, zase pobrali služebníky své a děvky své, kteréž byli propustili svobodné, a podrobili je sobě za služebníky a děvky. ¹²I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: ¹³Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem učinil smlouvu s otci vašimi toho dne, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z domu služebníků, řka: ¹⁴Po vyplnění sedmi let propouštějete jeden každý bratra svého Žida, kterýž by prodán byl tobě, a sloužil by šest let, propustě, pravím, jej svobodného od sebe. Ale neuposlechli otcové vaši mne, aniž naklonili ucha svého. ¹⁵Vy zajisté usmyslivše sobě dnes, učinili jste to, což jest spravedlivého před očima máma, že jste vyhlásili svobodu jeden každý bližnímu svému, učinivše smlouvu před obličejem mým v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého. ¹⁶Ale zase zpácivše se, zlehčili jste jméno mé, že jste vzali zase jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou, kteréž jste byli propustili svobodné podlé žádosti jejich, a podrobili jste je, aby byli vaši služebníci a děvky. ¹⁷Protož takto praví Hospodin: Vy neuposlechli jste mne, abyste vyhlásili svobodu jeden každý bratru svému, a jeden každý bližnímu svému, aj, já vyhlašuji proti vám svobodu, dí Hospodin, meči, moru a hladu, a vydám vás ku posmýkání po všech královstvích země. ¹⁸Vydám zajis-

té ty lidi, jenž přestoupili smlouvu mou, kteříž nevykonali slov smlouvy té, kterouž učinili před obličejem mým, když tele rozťali na dvě, a prošli mezi díly jeho, ¹⁹Totíž knížata Judská a knížata Jeruzalémská, komorníci, a kněží, i všecken lid té země, kteříž prošli mezi díly toho telete. ²⁰Vydám je, pravím, v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, i budou těla mrtvá jejich za pokrm ptactvu nebeskému, a šelmám zemským. ²¹Sedechiáše také krále Judského, i knížata jeho vydám v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, v ruku, pravím, vojska krále Babylonského, kteříž odtáhli od vás. ²²Aj, já přikáži, dí Hospodin, a přivedu je zase na město toto, aby bojovali proti němu, a vezmouce je, vypálili je ohněm; města také Judská obrátím v poušť, tak že nebude žádného obyvatele.

35 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, řkoucí: ²Jdi mezi Rechabitské, a promluv s nimi, doved je k domu Hospodinovu do jednoho z pokojů, a dej jim píti vína. ³Tedy pojav Jazaniáše syna Jeremiášova, syna Chabacniášova, a bratří jeho i všechny syny jeho se vši rodinou Rechabitských, ⁴Dovedl jsem je k domu Hospodinovu do pokoje synů Chanana syna Igdaliášova, muže Božího, kterýž byl při pokoji knížat, jenž byl nad pokojem Maaseiáše syna Sallumova, ostříhajícího prahu. ⁵Potom postavě před syny domu Rechabitských koflíky plné vína a číše, i řekl jsem jim: Píte víno. ⁶Kteríž řekli: Nepijíme vína. Nebo Jonadab syn Rechabův, otec náš, zapověděl nám, řka: Nepíjete vína, vy, ani synové vaši na věky. ⁷A domu nestavějte, ani semene nerozsívejte, vinice také neštěpujte, ani mívejte, ale v staních přebývejte po všechny dny vaše, abyste živi byli mnoho dnů na tváři země, v níž pohostinu jste. ⁸Protož uposlechli jsme hlasu Jonadaba syna Rechabova, otce našeho, ve všem, což přikázal nám, abychom nepili vína po všechny dny své, my, manželky naše, synové naši, i dcery naše, ⁹Abychom nestavěli domů k bydlení svému, a vinice, ani rolí, ani nic osátého nemívali. ¹⁰Ale abychom bydlili v staních. Uposlechli jsme, pravím, a děláme všecko, jakž přikázal nám Jonadab otec náš. ¹¹Stalo se pak, když vtrhl Nabuchodonozor král Babylonský do země, že jsme řekli: Podte, a ujděme do Jeruzaléma před vojskem Kaldejským, a před vojskem Syrským. Takž bydlíme v Jeruzalémě. ¹²Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: ¹³Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským: Což nepřijmete naučení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin. ¹⁴K vykonání přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova, kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázání otce svého. Já pak mluvím k vám, ráno přivstáváje, a to ustavičně, a však neposloucháte mne. ¹⁵Nadto posílám k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, říkáje: Navraťte se již jeden každý z cesty své

zlé, a polepšte předsevzetí svých, a nechodte za bohy cizími, sloužíce jim, a tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám i otcům vašim: však nenakloňujete uší svých, aniž mne posloucháte. ¹⁶Ješto synové Jonadabovi syna Rechabova plní přikázání otce svého, kteréž přikázal jim, lid pak tento neposlouchají mne. ¹⁷Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na Judu a na všechny obyvatele Jeruzalémské všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti nim, proto že jsem mluvíval k nim, a neposlouchali, a volával jsem na ně, ale neohlásili se. ¹⁸Rodině pak Rechabitských řekl Jeremiáš: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Protože posloucháte přikázání Jonadaba otce vašeho, a ostrháváte všech přikázání jeho, anobř děláte všecko, jakž přikázal vám, ¹⁹Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Nebudeť vyplněn muž z rodu Jonadabova syna Rechabova, ješto by nestál před obličejem mým po všechny dny.

36Stalo se pak léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, řkouc: ²Vezmi sobě knihu, a zapiš do ní všechna slova, kteráž jsem mluvil tobě proti Izraelovi, a proti Judovi, i všechněm národům od toho dne, jakž jsem mluvíval s tebou, ode dnů Joziášových, až do dne tohoto, ³Zdali aspoň uslyšíce dům Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím učiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a hřích jejich. ⁴Protož zavolal Jeremiáš Bárucha syna Neriášova, i sepsal Báruch do knihy z úst Jeremiášových všechna slova Hospodinova, kteráž mluvil jemu. ⁵Potom přikázal Jeremiáš Báruchovi, řka: Já záповěd maje, nemohu jíti do domu Hospodinova. ⁶Protož jdi ty, a čti v knize této, což jsi napsal z úst mých, slova Hospodinova, při přítomnosti lidu v domě Hospodinově, v den postu, též také při přítomnosti všech Judských, kteříž by se z měst svých sešli, čti je, ⁷Zda by snad ponížene a pokorně modléce se před Hospodinem, i navrátíli by se jeden každý z cesty své zlé; neboť jest veliký hněv a prchlivost, v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto. ⁸I učinil Báruch syn Neriášův všecko, jakž přikázal jemu Jeremiáš prorok, čta v knize té slova Hospodinova v domě Hospodinově. ⁹Stalo se pak léta pátého za Joakima syna Joziášova, krále Judského, měsíce devátého, že vyhlásili půst před Hospodinem všemu lidu v Jeruzalémě, a všemu lidu, kteříž se byli sešli z měst Judských do Jeruzaléma. ¹⁰I četl Báruch z knihy slova Jeremiášova v domě Hospodinově, v pokoji Gemariáše syna Safanova, písaře, na síni hořejší, u dveří brány domu Hospodinova nové, při přítomnosti všeho lidu. ¹¹Když pak vyslyšel Micheáš syn Gemariášův, syna Safanova, všechna slova Hospodinova z té knihy, ¹²Hned šel do domu královského, do pokoje kancléřova, a aj, tam všechna knížata seděla: Elisama ten kancléř, a Delaiáš syn Semaiášův, a Elnatan syn Achborův, a Gemariáš syn Safanův, a Sedechiáš syn Chananiášův, i všechna knížata. ¹³A oznámil jim Micheáš všechna slova, kteráž slyšel, když četl Bá-

rch v knize při přítomnosti lidu. ¹⁴Protož poslala všechna knížata k Báruchovi Judu syna Netaniášova, syna Selemiášova, syna Chuzova, aby řekl: Tu knihu, v níž jsi četl při přítomnosti lidu, vezmi do ruky své a pod. I vzal Báruch syn Neriášův tu knihu do ruky své, a přišel k nim. ¹⁵Kteríž řekli jemu: Sed medle a čti ji před námi. I četl Báruch před nimi. ¹⁶Stalo se pak, když uslyšeli všechna slova ta, že předešeni byli všickni, a řekli Báruchovi: Jistotně oznámíme králi všechna slova tato. ¹⁷Potom otázali se Bárucha, řkouce: Oznam již nám, jak jsi všechna slova ta sepsal z úst jeho? ¹⁸Jimž řekl Báruch: Z úst svých pravil mi všechna slova tato, a já psal jsem na knihách černidlem. ¹⁹Tedy řekla ta knížata Báruchovi: Jdi schovej se ty i Jeremiáš, ať žádný neví, kde jste. ²⁰Potom vešli k králi na síň, když tu knihu schovati dali v pokoji Elisama kancléře, a oznámili králi všechna slova ta. ²¹I poslal král Judu, aby vzal tu knihu. Kterýžto vzal ji z pokoje Elisama kancléře, a četl ji Juda při přítomnosti krále, a při přítomnosti všech knížat stojících před králem. ²²Král pak seděl v domě, v němž v zimě býval, měsíce devátého, a na ohništi před ním hořelo. ²³Tedy stalo se, jakž jen přečetl Juda tři listy neb čtyři, že požezal ji škriptoralem, a házel na oheň, kterýž byl na ohništi, až shořela všechna kniha ta ohněm tím, kterýž byl na ohništi. ²⁴Ale neulekli se, aniž roztrhl roucha svá král a všickni služebníci jeho, kteříž slyšeli všechna slova ta. ²⁵Nýbrž ještě když Elnatan a Delaiáš a Gemariáš přimlouvali se k králi, aby nepálil té knihy, tedy neuposlechl jich. ²⁶Ale přikázal král Jerachmeelovi synu královu, a Saraiášovi synu Azrielovu, a Selemiášovi synu Abdeelovu, aby jali Bárucha písaře a Jeremiáše proroka. Ale skryl je Hospodin. ²⁷Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když spálil král tu knihu a slova, kteráž byl sepsal Báruch z úst Jeremiášových, řkouc: ²⁸Vezmi sobě zase knihu jinou, a napiš na ní všechna slova první, kteráž byla v té knize prvnější, kterouž spálil Joakim král Judský. ²⁹O Joakimovi pak králi Judském rei: Takto praví Hospodin: Ty jsi spálil knihu tuto, pravě: Proč jsi psal v ní, řka: Jistotně přitáhne král Babylonský, a zkaží zemi tuto, a vyhladí z ní lidi i hovada? ³⁰Protož takto praví Hospodin o Joakimovi králi Judském: Nebude mítí, kdo by seděl na stolici Davidově, a tělo jeho mrtvé bude vyvrženo na horko ve dne a na mráz v noci. ³¹Nebo trestati budu na něm, a na semeni jeho, i na služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na ně, a na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko to zlé, o kterémž jsem mluvíval jim, a neposlouchali. ³²I vzal Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi synu Neriášovu, písaři, kterýž sepsal do ní z úst Jeremiášových všechna slova té knihy, kterouž byl spálil Joakim král Judský ohněm. A ještě přidáno jest k těm slovům mnoho těm podobných.

37Potom kraloval král Sedechiáš syn Joziášův místo Koníáše syna Joakimova, kteréhož ustanovil králem Nabuchodonozor král Babylonský v zemi Judské. ²Ale neposlouchal on, ani služebníci jeho, ani lid té země slov Hospodinových,

kteřáž mluvil skrze Jeremiáše proroka. ³Ač byl poslal Sedechiáš Jehuchale syna Selemiášova a Sofoniáše syna Maseiášova, kněze, k Jeremiášovi proroku, aby řekli: Modl se medle za nás Hospodinu Bohu našemu. ⁴Nebo Jeremiáš ještě bydlil svobodně u prostřed lidu, aniž ho ještě byli dali do žaláře. ⁵A vojsko Faraonovo bylo vytáhlo z Egypta; (nebo uslyšavše Kaldejští, kteříž oblehli byli Jeruzalém, pověst o nich, odtrhli od Jeruzaléma). ⁶Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, řkoucí: ⁷Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Takto rcete králi Judskému, kterýž vás poslal ke mně, abyste se radili se mnou: Aj, vojsko Faraonovo, kteréž potáhne vám na pomoc, navrátí se zase do země své Egyptské. ⁸Kaldejští pak navrátí se zase, a bojovati budou proti městu tomuto, a vezmouce je, vypálí je ohněm. ⁹Takto praví Hospodin: Nesvodte sami sebe, říkájce: Konečně odtrhnou od nás Kaldejští, neboť neodtrhnou. ¹⁰Nýbrž byste pobili všechno vojsko Kaldejských bojujících s vámi, tak že by pozůstali z nich toliko ranění, tiž z stanů svých povstanou, a toto město ohněm vypálí. ¹¹Stalo se pak, když odtrhlo vojsko Kaldejské od Jeruzaléma před vojskem Faraonovým, ¹²Že vycházel Jeremiáš z Jeruzaléma, jíti chtěje do země Beniaminovy, aby tak vynikl z prostředku lidu. ¹³Když pak byl v bráně Beniaminské, byl tu hejtman nad stráží, jménem Jiriáš syn Selemiáše, syna Chananiášova, kterýž jal Jeremiáše proroka, řka: K Kaldejským ty ustupuješ. ¹⁴Jemuž řekl Jeremiáš: Není pravda, neustupujit já k Kaldejským. Ale nechtěl ho slyšeti, nýbrž jal Jiriáš Jeremiáše, a dovedl jej k knížatům. ¹⁵Tedy rozhněvavše se knížata na Jeremiáše, ubili jej, a dali jej do vězení, do domu Jonatana písaře; nebo z něho byli udělali žalář. ¹⁶Když pak vešel Jeremiáš do té jámy a do sklípků jejích, a seděl tam Jeremiáš mnoho dní. ¹⁷Teprv poslav král Sedechiáš, vzal jej, a tázal se ho král v domě svém tajně, řka: Stalo-li se slovo od Hospodina? Jemuž řekl Jeremiáš: Stalo. Potom řekl: V ruku krále Babylonského vydán budeš. ¹⁸Při tom řekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Coť jsem zavinil aneb služebníkům tvým, aneb lidu tomuto, že jste mne dali do žaláře tohoto? ¹⁹A kdež jsou proroci vaši, kteříž prorokují vám, říkájce: Nepřítáhneť král Babylonský na vás, ani na zemi tuto? ²⁰Nyní tedy slyš, žádám, pane můj králi, necht, prosím, místo má před tebou pokorná prosba má; nedopouštěj mne zase voditi do domu Jonatana písaře, abych tam neumřel. ²¹I přikázal král Sedechiáš, aby vsadili Jeremiáše do síně stráže, a dávali jemu pecník chleba na den z ulice pekařů, dokudž by nebyl vytráven všecken chléb v městě. A tak seděl Jeremiáš v síni stráže.

38Slyšel pak Sefatiáš syn Matanův, a Gedaliáš syn Paschurův, a Juchal syn Selemiášův, a Paschur syn Malkiášův slova, kteřáž Jeremiáš mluvil ke všemu lidu, řka: ²Takto praví Hospodin: Kdo by zůstal v městě tomto, zahyne mečem, hladem aneb morem, ale kdož by vyšel k Kaldejským, že bude živ, a že bude míti život svůj místo kořisti, a živ zů-

stane. ³Takto praví Hospodin: Jistotně vydáno bude město toto v ruku vojska krále Babylonského, a vezme je. ⁴Protož řekla ta knížata králi: Necht jest usmrcen muž ten, poněvadž zemdlívá ruce mužů bojovných, pozůstalých v městě tomto, i ruce všeho lidu, mluvě jim slova taková; nebo muž ten nikoli neobmýšlí pokoje lidu tomuto, ale zlé. ⁵Tedy řekl král Sedechiáš: Aj, v ruce vaší jest, neboť král zhola nic nemůže proti vám. ⁶I vzali Jeremiáše, kterýž byl v síni stráže, a uvrhli jej do jámy Malkiášovy, syna králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té pak jámě nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš tonul v tom blátě. ⁷Ale jakž uslyšel Ebedmelech Mouřenín, dvořan, kterýž byl v domě královském, že dali Jeremiáše do té jámy, (král pak seděl v bráně Beniaminské), ⁸Hned vyšel Ebedmelech z domu královského, a mluvil s králem, řka: ⁹Pane můj, králi, zle učinili muži tito všechno, což učinili Jeremiášovi proroku, že jej uvrhli do té jámy; neboť by byl umřel i na prvním místě hladem, poněvadž již není žádného chleba v městě. ¹⁰Protož poručil král Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Vezmi s sebou odsud třidceti mužů, a vytáhni Jeremiáše proroka z té jámy, prvé než by umřel. ¹¹Tedy vzal Ebedmelech ty muže s sebou, a všel do domu královského pod pokladnici, a nabral starých hadrů strhaných, hadrů, pravím, zkažených, kteréž spustil k Jeremiášovi do té jámy po provazích. ¹²A řekl Ebedmelech Mouřenín Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré, strhané hadry a zkažené pod paže rukou svých s provazy. I učinil tak Jeremiáš. ¹³Takž vytáhli Jeremiáše po provazích, a dobyli jej z té jámy. I seděl Jeremiáš v síni stráže. ¹⁴Potom poslav král Sedechiáš, vzal Jeremiáše proroka k sobě do třetího průchodu, kterýž byl při domu Hospodinovu, a řekl král Jeremiášovi: Zeptám se tebe na něco, netaj přede mnou ničehož. ¹⁵I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznamím-liť, zdaliž mne konečně neusmrtíš? A poradím-liť, neuposlechneš mne. ¹⁶Tedy přísáhl král Sedechiáš Jeremiášovi tajně, řka: Živť jest Hospodin, kterýž učinil nám život tento, že tě neusmrtím, aniž tě vydám v ruku mužů těch, kteříž hledají bezživotí tvého. ¹⁷I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže dobrovolně vyjdeš k knížatům krále Babylonského, i duše tvá živa bude, i město toto nebude vypáleno ohněm, a tak živ zůstaneš ty i dům tvůj. ¹⁸Jestliže pak nevyjdeš k knížatům krále Babylonského, jistě že vydáno bude město toto v ruku Kaldejských, a vypálí je ohněm, ano i ty nezlikneš ruky jejích. ¹⁹Tedy řekl král Sedechiáš Jeremiášovi: Velmi se bojím Židů, kteříž ustoupili k Kaldejským, aby mne snad nevydali v ruku jejich, i učinili by sobě ze mne posměch. ²⁰Ale Jeremiáš řekl: Nevydadí. Uposlechni, prosím, hlasu Hospodinova, o kterémž já mluvím tobě, a bude dobře tobě, i duše tvá živa bude. ²¹Jestliže pak nebudeš chtít vyjít, toto jest slovo to, kteréž mi ukázal Hospodin, ²²Že aj, všechny ženy, kteréž pozůstaly v domě krále Judského, přivedeny budou knížatům krále Babylonského, a samyť říkati budou: Nabádaliť jsou tě, a obdrželi na tobě ti, kteříž tě troštovali pokojem;

uvázlyť v bahně nohy tvé, a nazpět obráceny. ²³Všecky také manželky tvé i syny tvé dovedou k Kaldejským, i ty sám neznikneš ruky jejich, ale rukou krále Babylonského jat budeš, a město toto vypálíš ohněm, ²⁴Tedy řekl Sedechiáš Jeremiášovi: Žádný ať neví o věcech těchto, abys neumřel. ²⁵Pakli uslyšíce knížata, že jsem mluvil s tebou, přišli by k tobě, a říkají by: Oznam medle nám, cos mluvil s králem, netaj před námi, a neusmrtíme tě, a co mluvil s tebou král? ²⁶Tedy rci jim: Předkládal jsem poníženou a pokornou prosbu svou před krále, aby mne nedal zase voditi do domu Jonatanova, abych tam neumřel. ²⁷I sešla se všechna knížata k Jeremiášovi, aby se ho tázali. Kterýžto oznámil jim podlé toho všeho, jakž přikázal král. Takž mlčkem odešli od něho, když nebylo slyšeti o té věci. ²⁸Jeremiáš pak seděl v síni stráže až do toho dne, v němž dobyt jest Jeruzalém, kdežto byl, když dobýván byl Jeruzalém.

39Léta devátého Sedechiáše krále Judského, měsíce desátého, přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a oblehli jej. ²Jedenáctého pak léta Sedechiášova, měsíce čtvrtého, devátého dne měsíce, prolomeno jest město. ³I vešla tam všechna knížata krále Babylonského, a posadila se v bráně prostřední: Nergalšaretser, Samgarnebu, Sarsechim, Rabsaris, Nergalšaretser, Rabmag, a všechna jiná knížata krále Babylonského. ⁴Stalo se pak, když je užířel Sedechiáš král Judský, a že všickni muži bojovní utekli, a vyšli v noci z města cestou zahrady královské skrze bránu mezi dvěma zdmi, ušel také cestou pouště. ⁵I honilo je vojsko Kaldejské, a postihli Sedechiáše na rovinách Jerišských, a jali jej a přivedli ho k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému do Ribla, do země Emat. Kdežto učinil soud. ⁶Nebo zmrdoval král Babylonský syny Sedechiášovy v Ribla před očima jeho, i všecky nejpřednější Judské zmrdoval král Babylonský. ⁷Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými, dovedl jej do Babylona. ⁸Dům také královský i domy toho lidu vypálili Kaldejští ohněm, a zdi Jeruzalémské pobořili. ⁹Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli ustoupili k němu, a jiný lid pozůstalý zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, do Babylona. ¹⁰Toliko nejchatejnějších z lidu, kteříž nikdež neměli nic, zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, v zemi Judské, jimž rozdal vinice a rolí v ten den. ¹¹Přikázal pak Nabuchodonozor král Babylonský o Jeremiášovi Nebuzardanovi, hejtmanu nad žoldněři, řka: ¹²Vezmi jej, a pilně ho opatruj, aniž jemu čiň co zlého, ale jakž tobě řekne, tak nalož s ním. ¹³Protož poslav Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, a Nebušazban, Rabsaris, a Nergalšaretser, Rabmag, a všickni hejtmané krále Babylonského, ¹⁴Poslavše, pravím, vzali Jeremiáše z síně stráže, a dali jej Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, aby jej domů dovedl. Takž bydlil u prostřed lidu. ¹⁵Stalo se pak k Jeremiášovi slovo Hospodinovo, když ještě byl zavřen v síni stráže, řkoucí: ¹⁶Jdi a rci Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Iz-

raelský: Aj, já způsobím to, aby došla slova má na město toto ke zlému a ne k dobrému, a splní se před obličejem tvým v ten den. ¹⁷Ale vysvobodím tě v ten den, dí Hospodin, aniž budeš vydán v ruku mužů těch, jejichž obličje se lekáš. ¹⁸Nebo jistotně vychvátím tě, abys od meče nepadl, a budeš míti život svůj místo kořisti, proto že jsi naději složil ve mně, dí Hospodin.

40Slovo to, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když jej propustil Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, z Ráma, vzav jej, když byl svázaný řetězy u prostřed všech zajatých Jeruzalémských a Judských, zajatých do Babylona. ²Tedy vzal hejtman nad žoldněři Jeremiáše, a řekl jemu: Hospodin Bůh tvůj byl vyřkl zlé toto proti místu tomuto. ³Protož je uvedl a učinil Hospodin, jakž mluvil; nebo jste hřešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu jeho, pročez stala se vám věc tato. ⁴Již tedy, aj, rozvazuji tě dnes z řetězů těch, kteříž jsou na rukou tvých. Vidí-liť se za dobré jíti se mnou do Babylona, poď, a budu tě pilně opatrovati; jestližeť se pak nevidí za dobré jíti se mnou do Babylona, nech tak. Aj, všechna tato země jest před tebou; kamžť se za dobré a slušné vidí jíti, tam jdi. ⁵Pakli, (poněvadž se nenavracuje), obrať se k Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, kteréhož ustanovil král Babylonský nad městy Judskými, a zůstaň s ním u prostřed lidu, aneb kamžť se koli dobře líbí jíti, jdi. I dal jemu hejtman nad žoldněři na cestu, a dar, a propustil jej. ⁶Takž přišel Jeremiáš k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a bydlil s ním u prostřed lidu pozůstalého v zemi. ⁷Uslyšeli pak všickni hejtmané vojsk, kteříž byli na poli, oni i všecken lid jejich, že ustanovil král Babylonský Godoliáše syna Achikamova nad tou zemí, a že jemu poručil muže a ženy i děti, a to z nejchatejnějších té země, z těch kteříž nebyli zajati do Babylona. ⁸Protož přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášův, též Jochanan a Jonatan, synové Kareachovi, a Saraiáš syn Tanchumetův, a synové Efai Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i lid jejich. ⁹Tedy přísáhl jim Godoliáš syn Achikamův, syna Safanova, i lidu jejich, řka: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobře vám bude. ¹⁰Nebo aj, já bydlím v Masfa, abych sloužil Kaldejským, kteříž přicházejí k nám, vy pak slízejte víno a letní ovoce i olej, a skládejte do nádob svých, a zůstaňte v městech svých, kteráž držíte. ¹¹Tak i všickni Judští, kteříž byli u Moábských a mezi Ammonitskými, a mezi Idumejskými, a kteříž byli ve všech zemích, uslyšavše, že by pozůstavil král Babylonský ostatek Judských, a že by ustanovil nad nimi Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, ¹²Navrátili se všickni Judští ze všech míst, kamž rozehnaní byli, a přišli do země Judské k Godoliášovi do Masfa. I nazbírali vína a letního ovoce velmi mnoho. ¹³Jochanan pak syn Kareachův, a všechna knížata vojsk, kteráž byla v poli, přišli k Godoliášovi do Masfa, ¹⁴A řekli jemu: Víš-li co o tom, že Baalis král Ammonitský poslal Izmaele syna Netaniášova, aby tě zabil?

Ale nevěřil jim Godoliáš syn Achikamův. ¹⁵Nadto Jochanan syn Kareachův řekl Godoliášovi tajně v Masfa, řka: Necht jdu medle, a zabiji Izmaele syna Netaniášova, však žádný nezví. Proč má zabiti tebe, a mají rozptýleni býti všickni Judští, kteříž shromáždění jsou k tobě, a zahynouti ostatek Judských? ¹⁶Ale řekl Godoliáš syn Achikamův Jochananovi synu Kareachovu: Nečiň toho, nebo lež ty mluvíš o Izmaelovi.

41Stalo se pak měsíce sedmého, že přišel Izmael syn Netaniášův, syna Elisamova z semene královského, a hejtmané královští, totiž deset mužů s ním, k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a jedli tam chléb spolu v Masfa. ²Potom vstav Izmael syn Netaniášův, a deset mužů, kteříž byli s ním, zabili Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, mečem; zamordoval, pravím, toho, kteréhož ustanovil král Babylonský nad tou zemí. ³Všecky také Židy, kteříž byli s ním, s Godoliášem, v Masfa, i ty Kaldejské, kteříž postiženi byli tam, muže bojovné, pobil Izmael. ⁴Stalo se pak druhého dne, jakž zamordoval Godoliáše, (o čemž žádný nezvěděl), ⁵Že přišli někteří z Sichem, z Sílo a z Samaří, mužů osmdesáte, oholivše bradu, a roztrhše roucha, a řežíce se, kteřížto suchou obět a kadidlo v rukou svých měli, aby je nesli do domu Hospodinova. ⁶Tedy Izmael syn Netaniášův vyšel jim vstříc z Masfa, ustavičně jda a plače. Stalo se pak, když je potkal, že řekl jim: Poďte k Godoliášovi synu Achikamovu. ⁷Ale stalo se, když přišli do prostřed města, že pobiv je Izmael syn Netaniášův, vmetal je do prostřed jámy, on i muži, kteříž s ním byli. ⁸Deset pak mužů nalezlo se mezi nimi, kteříž řekli Izmaelovi: Nemorduj nás; nebo máme sklady skryté v poli, pšenice a ječmene, též oleje a medu. I nechal tak, a nemordoval jich u prostřed bratří jejich. ⁹Jáma pak, do níž Izmael vmetal k Godoliášovi všecka těla mužů těch, kteréž pobil, ta jest, kterouž udělal král Aza, boje se Bázy krále Izraelského. Kterouž naplnil Izmael syn Netaniášův zbitými. ¹⁰A zajal Izmael všecken ostatek lidu, kteříž byli v Masfa, dcery královské a všecken lid, kteříž byli pozůstali v Masfa, nad nimiž byl ustanovil Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, Godoliáše syna Achikamova. Kteréžto zajav Izmael syn Netaniášův, šel, aby se dopravil k Ammonitským. ¹¹V tom uslyšel Jochanan syn Kareachův, i všickni hejtmané těch vojsk, kteříž s ním byli, o všem tom zlém, kteréž učinil Izmael syn Netaniášův. ¹²I vzali všecken svůj lid, a táhli k boji proti Izmaelovi synu Netaniášovu, jehož nalezli při vodách velikých, kteréž jsou v Gabaon. ¹³Stalo se pak, že když užíval všecken lid, kterýž byl s Izmaelem, Jochanana syna Kareachova a všecka knížata vojsk, kteříž s ním byli, zradovali se. ¹⁴A obrátiv se všecken ten lid, kterýž byl zajal Izmael z Masfa, navrátil se zase, a přišel k Jochananovi synu Kareachovu. ¹⁵Izmael pak syn Netaniášův ušel před Jochananem s osmi muži, a přišel k Ammonitským. ¹⁶Protož vzal Jochanan syn Kareachův, a všecka knížata vojsk, kteříž s ním byli, všecken ostatek lidu, kterýž zase přivedl od Izmaele syna

Netaniášova z Masfa, když zabil Godoliáše syna Achikamova, muže bojovné, též ženy a děti i komorníky, kteréž zase přivedl z Gabaon, ¹⁷A odšedše, pobyli v hospodě Chimhamově, kteráž jest u Betléma, aby jdouce, vešli do Egypta, ¹⁸Před Kaldejskými. Nebo báli se jich, proto že zabil Izmael syn Netaniášův Godoláše syna Achikamova, kteréhož byl ustanovil král Babylonský nad tou zemí.

42Potom přistoupili všecka knížata vojsk, i Jochanan syn Kareachův i Jazaniáš syn Hosaiášův, i všecken lid, od nejmenšího až do největšího, ²A řekli Jeremiášovi proroku: Uslyš medle nás v ponížené prosbě naší, a modl se za nás Hospodinu Bohu svému, za všecken ostatek tento, nebo nás maličko zůstalo z mnohých, jakž oči tvé nás vidí, ³At nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jíti, a co činiti měli. ⁴Jimž řekl Jeremiáš prorok: Uslyšel jsem. Aj, já modliti se budu Hospodinu Bohu vašemu podlé slov vašich, a cožkoli vám odpoví Hospodin, oznámím vám; nezatajím před vámi slova. ⁵Oni zase řekli Jeremiášovi: Necht jest Hospodin mezi námi svědkem pravým a věrným, jestliže podlé každého slova, pro něž poslal tě Hospodin Bůh tvůj k nám, tak se chovati nebudeme. ⁶Buď dobré aneb zlé, hlasu Hospodina Boha našeho, pro nějž tě vysíláme k němu, uposlechneme, aby nám dobře bylo, když uposlechneme hlasu Hospodina Boha našeho. ⁷Stalo se pak po přeběhnutí desíti dnů, když se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, ⁸Že povolal Jochanana syna Kareachova, a všech knížat vojsk, kteříž s ním byli, i všeho lidu, od nejmenšího až do největšího, ⁹A řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský, k němuž jste mne poslali, abych rozprostíral poníženou prosbu vaši před obličejem jeho: ¹⁰Jestliže navrátíte se, zůstanete v zemi této, zajistě že vzdělám vás, a nezkazím, anobřž vstípím vás, a nevypléním; neboť lituji toho zlého, kteréž jsem učinil vám. ¹¹Nebojtež se krále Babylonského, jehož se bojíte, nebojte se ho, dí Hospodin; neboť s vámi jsem, abych vás vysvobozoval, a vytrhoval vás z ruky jeho. ¹²Nadto způsobím vám milost, aby se slitoval nad vámi, a dal se vám navrátiti do země vaší. ¹³Ale řeknete-li: Nezůstaneme v zemi této, neposlouchající hlasu Hospodina Boha svého, ¹⁴A říkajíce: Nikoli, ale do země Egyptské vejdemo, kdež neuzříme boje, ani zvuku trouby neuslyšíme, a chleba lačněti nebudeme, pročez tam se osadíme: ¹⁵Protož nyní slyštež slovo Hospodinovo, ostatkové Judští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže vy zarputile na tom zůstanete, abyste vešli do Egypta, a vejdete-li, abyste tam pobyli, ¹⁶Jistě stane se to, že meč, kteréhož se bojíte, tam v zemi Egyptské vás postihne, a hlad, jehož se obáváte, přijde na vás v Egyptě, a tam pomřete. ¹⁷Tak se stane všechněm těm mužům, kteříž uložili předce jíti do Egypta, aby tam byli pohostinu, že zhynou mečem, hladem a morem, a nezůstane z nich žádného, aniž kdo znikne toho zlého, kteréž já uvedu na ně. ¹⁸Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jakož vylit jest hněv můj a prchlivost

má na obyvatele Jeruzalémské, tak vyлита bude prchlivost má na vás, když vejdete do Egypta, a budete k proklínání, a k užasnutí, a k zlořečení, a za útržku; nadto neuzříte více místa tohoto. ¹⁹K vám mluví Hospodin, ó ostatkové Judští: Nevcházejte do Egypta. Jistotně vězte, (neboť se vám dnes osvědčuji), ²⁰Poněvadž jste se neupřímě ke mně měli v myšleních svých, poslavše mne k Hospodinu Bohu vašemu, řkouce: Modl se za nás Hospodinu Bohu našemu, a všechno, jakžt koli dí Hospodin Bůh náš, tak nám oznam, a učiníme, ²¹Když pak oznamuji vám dnes, však neposloucháte hlasu Hospodina Boha vašeho hned v ničemž, pročez mne k vám poslal: ²²Protož pravím, vězte jistotně, že mečem, hladem a morem pomřete v tom místě, kamž se vám zachtělo jíti, abyste tam byli pohostinu.

43Stalo se pak, když přestal Jeremiáš mluvit ke všemu lidu všech slov Hospodina Boha jejich, s nimiž poslal jej Hospodin Bůh jejich k nim, všech, pravím, slov těch, ²Že řekl Azariáš syn Hosaiášův, a Jochanan syn Kareachův, i všickni muži ti pyšní, řkouce Jeremiášovi: Lež ty mluvíš, neposlal tě Hospodin Bůh náš, abys řekl: Nevcházejte do Egypta, abyste tam byli pohostinu. ³Ale Báruch syn Neriášův ponouká tě proti nám, aby vydal nás v ruku Kaldejských k usmrcení nás, aneb zajetí nás do Babylona. ⁴I neuposlechl Jochanan syn Kareachův, i všechna knížata vojsk, též i všecken lid hlasu Hospodinova, aby zůstal v zemi Judské. ⁵Ale Jochanan syn Kareachův, a všechna knížata vojsk vzali všecken ostatek Judských, kteříž se byli navrátili ze všech národů, kamž byli rozehnáni, k obývání v zemi Judské, ⁶Muže i ženy, též dítky a dcery královské, i velikou duši, kterýchž Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, s Godoliášem synem Achikamovým, syna Safanova, zanechal, i s Jeremiášem prorokem a Báruchem synem Neriášovým, ⁷A šli do země Egyptské, (nebo neuposlechli hlasu Hospodinova), a přišli až do Tachpanches. ⁸Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi v Tachpanches, řkoucí: ⁹Nabeř do ruky své kamení velikého, a schovej je v hlině v cihelni, kteráž jest u brány domu Faraonova v Tachpanches, před očima mužů Judských. ¹⁰A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já pošli, a vezmu Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, a postavím stolicí jeho na tomto kamení, kteréž jsem schoval, i rozbi je majestát svůj na něm. ¹¹Nebo přitáhne a poplení zemi Egyptskou: Kteríž k smrti, k smrti, a kteříž k zajetí, do zajetí, a kteříž pod meč, ¹²A zanítím oheň v domích bohů Egyptských, aby je popálil, a zajal je. A přioděje se zemí Egyptskou, tak jako se odívá pastýř rouchem svým, a vyjde odtud s pokojem, ¹³Když poláme sochy Betsemes, kteréž jest v zemi Egyptské, a domy bohů Egyptských popálí ohněm.

44Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všechněm Judským bydlicím v zemi Egyptské, kteříž bydlili v Magdol a v Tachpanches, a v Nof, a v zemi Patros, řkoucí:

²Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vy jste viděli všechno to zlé, kteréž jsem uvedl na Jeruzalém a na všechna města Judská, že aj, pustá jsou podnes, tak že v nich není žádného obyvatele, ³Pro nešlechtnost jejich, kterouž páchali, aby jen popouzeli mne, chodíce kaditi a sloužiti bohům cizím, jichž neznali sami, vy, ani otcové vaši, ⁴Ješto posílal jsem k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, říkáje: Nečinite medle této věci ohavné, kteréž nenávidím. ⁵Ale neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, aby se navrátili od nešlechtnosti své, a aby nekadili bohům cizím. ⁶Protož vyлита jest prchlivost má i hněv můj, a rozpálil se v městech Judských i po ulicích Jeruzalémských, tak že obrácena jsou v poušť a v pustinu, jakž viděti v dnešní den. ⁷Nyní pak takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Proč vy činíte zlé převeliké proti dušem svým, abyste vyplénili z sebe muže i ženu, dítě i prsí požívajícího z prostředku Judy, abyste nepozůstavili sobě ostatků, ⁸Popouzejíce mne dílem ruku svých, kadíce bohům cizím v zemi Egyptské, do níž jste vešli, abyste tam byli pohostinu, abyste vyplénili sebe, a byli k zlořečení a za útržku u všech národů země? ⁹Zdali jste zapomenuli na nešlechtnosti otců svých, a na nešlechtnosti králů Judských, a na nešlechtnosti manželek jejich, a na nešlechtnosti své, i na nešlechtnosti manželek svých, kteréž páchali v zemi Judské a po ulicích Jeruzalémských? ¹⁰Nekořili se až do tohoto dne, aniž se báli, aniž chodili v zákoně mém a v ustanoveních mých, kteráž předkládám vám jako i otcům vašim. ¹¹Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já obracím tvář svou proti vám k zlému, totiž abych vyplénil všechny Judské. ¹²Zhubím zajisté ostatek Judských, kteříž svévolně vešli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, tak že zhynou docela všickni v zemi Egyptské. Padnou od meče, hladem docela zhynou, od nejmenšího až do největšího, mečem a hladem pomrou; nadto budou k proklínání a k užasnutí, a k zlořečení a za útržku. ¹³Nebo navštívím ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské, jako jsem navštívil Jeruzalém mečem, hladem a morem, ¹⁴Tak že nebude, kdo by ušel, neb pozůstal z ostatků Judských, kteříž přišli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, aby se zase navrátiti mohli do země Judské. Čímž se však troštují, že se zase navrátí, aby přebývali tam, ale nenavrátí se, než ti, kteříž sami ujdou. ¹⁵Tedy odpověděli Jeremiášovi všickni ti muži, věděvše, že kadivaly manželky jejich bohům cizím, ty všechny ženy, jichž stál veliký zástup, i všecken lid přebývajíc v zemi Egyptské v Patros, řkouce: ¹⁶V té věci, o kteréž jsi nám mluvil ve jménu Hospodinovu, neuposlechneme tebe. ¹⁷Ale dosti činiti chceme každému slovu, kteréž by pošlo z úst našich, kadíce tvorů nebeskému, a obětující jemu oběti mokré, jakž jsme činivali my i otcové naši, králové naši i knížata naše po městech Judských a po ulicích Jeruzalémských; nebo nasyceni jsme bývali chlebem, a bývali jsme veseli, zlého pak neokoušeli jsme. ¹⁸Ale jakž jsme přestali kaditi tvorů nebeskému, a obětovati jemu obě-

ti mokré, nedostatek trpíme ve všem, a mečem i hladem hyneme. ¹⁹Že pak kadíme tvorou nebeskému, a obětujeme jemu oběti mokré, zdaliž bez znamenitých mužů našich pečeme jemu koláče, službu jemu konajíce, a obětující jemu oběti mokré? ²⁰Tedy řekl Jeremiáš všemu lidu, mužům i ženám a všemu lidu, kteříž jemu to odpověděli, řka: ²¹Zdaliž na kadidlo, jímž jste kadívali po městech Judských a po ulicích Jeruzalémských vy i otcové vaši, králové vaši i kněžata vaše i lid země, nerozpomenul se Hospodin, a zdaž jím to nepohnulo, ²²Tak že nemohl Hospodin více snášeti nešlechtnosti předsevzetí vašich a ohavností, kteréž jste činili? Pročez obrácena jest země vaše v poušť a v pustinu a v zlořečenství, tak že není v ní žádného obyvatele, jakž dnešní den jest. ²³Proto že jste kadívali, a že jste hřešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu Hospodinova, a tak v zákoně jeho a v ustanoveních jeho ani v svědectvích jeho nechodili jste, protož potkalo vás zlé toto, jakž viděti dnešní den. ²⁴Nadto řekl Jeremiáš všemu tomu lidu i všechněm těm ženám: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž jste v zemi Egyptské: ²⁵Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Vy i ženy vaše ústy svými jste mluvili, a rukami doplnili, říkajíce: Konečnět budeme plniti sliby své, kteréž jsme slíbili, kadíce tvorou nebeskému, a obětující jemu oběti mokré, a tak vši snažností vyplňujete sliby vaše, a všelijak slibům vašim dosti činíte. ²⁶Protož slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž bydlíte v zemi Egyptské: Aj, já přísahám skrze jméno své veliké, praví Hospodin, že nebude více vzýváno jméno mé ústy žádného muže Judského po vši zemi Egyptské, kterýž by řekl: Žítv jest Panovník Hospodin. ²⁷Aj, já bdíti budu nad nimi k zlému a ne k dobrému, i budou pléněni všickni muži Judští, kteříž jsou v zemi Egyptské, mečem a hladem, dokudž by docela nezhylnuli. ²⁸Kteríž pak ujdou meče, navrátí se z země Egyptské do země Judské, lidu malý počet. I zvědíť všickni ostatkové Judští, kteříž přišli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, či slovo ostojí, mé-li čili jejich. ²⁹A toto mějte za znamení, dí Hospodin, že já trestati budu vás v místě tomto, abyste věděli, že jistotně ostojí slova má proti vám k zlému. ³⁰Takto praví Hospodin: Aj, já vydám Faraona Chofra krále Egyptského v ruku nepřátel jeho a v ruku hledajících bezživotí jeho, jako jsem vydal Sedechiáše krále Judského v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, nepřítel jeho, a hledajícího bezživotí jeho.

45Slovo, kteréž promluvil Jeremiáš prorok k Báruchovi synu Neriášovu, když spisoval slova tato do knihy z úst Jeremiášových, léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, řka: ²Takto praví Hospodin Bůh Izraelský o tobě, ó Báruchu. ³Řekl: Jižtě mi běda, nebo přičiní Hospodin zámátku k bolesti mé. Ustávám v úpění svém, a odpocinutí nenalézám. ⁴Takto rci jemu: Takto praví Hospodin: Aj, což jsem vystavěl, já bořím, a což jsem vstípil, já pléním, totiž všecko zemi tuto. ⁵A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bídu na všeliké tělo, dí

Hospodin, ale dám tobě život tvůj místo kořisti na všech místech, kamž půjdeš.

46Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti národům těmto: ²O Egyptských. Proti vojsku Faraona Néchy krále Egyptského, (jenž bylo při řece Eufrates u Charkemis, kteréž zbil Nabuchodonozor král Babylonský), léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského: ³Připravtež štít a pavézu, a jděte k boji. ⁴Zapřáhejte koně, a vsedejte jezdcí, postavte se s lebkami, vytřejte kopí, zoblácejte se v pancíře. ⁵Proč vidím tyto zděšené, zpět obrácené, a nejsilnější jejich potřené, anobřz prudce utíkající, tak že se ani neohlédnou? Strach jest vůkol, dí Hospodin, ⁶Aby neutekl čerstvý, a neušel silný, aby na půlnoci o břeh řeky Eufrates zavadili a padli. ⁷Kdo se to valí jako potok, jako řeky, jejichž vody sebou zmítají? ⁸Egypt jako potok se valí a jako řeky, když se vody hýbají, tak pravě: Potáhnou, přikryji zemi, zkazím město i přebývajcí v něm. ⁹Křepčetež, ó koni, a běžte s hřmotem, ó vozové; nechť vytáhnou i silní, Mouřenínové a Putští, kteříž užívají pavézy, i Ludimští, kteříž užívají a natahují lučistě. ¹⁰A však ten den Panovníka Hospodina zástupů bude den pomsty, aby uvedl pomstu na nepřátely své, kteréžto zžíře meč a nasytí se, anobřz opojí se krví jejich; nebo obět Panovníka Hospodina zástupů bude v zemi půlnoční u řeky Eufrates. ¹¹Vyprav se do Galád, a nabeť mastí, pannu dcero Egyptská, nadarmo však užíváš mnohého lékařství, nebo ty zhojena býti nemůžeš. ¹²Slyšit národové o zlehčení tvém, a naříkání tvého plná jest země, proto že silný na silném se ustrkuje, tak že spolu zároveň padají. ¹³Slovo, kteréž mluvil Hospodin k Jeremiášovi proroku o přitažení Nabuchodonozora krále Babylonského, aby zkazil zemi Egyptskou. ¹⁴Oznamte v Egyptě, a ohlaste v Magdol, rozhlaste také v Nof, i v Tachpanches rcete: Postůj a připrav se, ale však zžíře meč všecko, což vůkol tebe jest. ¹⁵Proč poražen jest každý z nejsilnějších tvých? Nemůže ostáti, proto že Hospodin pudí jej. ¹⁶Mnohoť bude těch, kteříž klesnou a padnou jeden na druhého, a řeknou: Vstaň, a navratme se k lidu svému, a do země, v níž jsme se zrodili, před mečem toho zhoubce. ¹⁷Budou křičeti tam: Faraona krále Egyptského není než sám chřest, jižt pominul volný jeho čas. ¹⁸Žítv jsem já, (dí král ten, jehož jméno Hospodin zástupů), že jakž jest Tábor mezi horami, a jako Karmel při moři, tak toto přijde. ¹⁹Připravíž sobě to, co bys s sebou vystěhovati měla, ó ty, kteráž jsi usadila se, dcero Egyptská; neboť Nof v poušť obrácen a vypálen bude, tak že nebude tam žádného obyvatele. ²⁰Velmi pěkná jalovice jest Egypt, ale zabití její od půlnoci jistotně přijde. ²¹Ano i nájemníci jeho u prostřed něho jsou jako telata vytylá, ale takéť i ti obrátíte se, utekou. Neostojí, když den bídy jejich přijde na ně, v čas navštívení jejich. ²²Hlas jeho jako hadí siptěti bude, když s vojskem přitáhnou, a s sekera-mi přijdou na něj jako ti, kteříž sekají dříví. ²³Posekají les jeho, dí Hospodin, ačkoli mu konce není; více jest jich

než kobylek, aniž mají počtu. ²⁴Zahanbenat bude dcera Egyptská, vydána bude v ruku lidu půlnočního. ²⁵Praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já navštívím lidné město No, též Faraona i Egypt s bohy jeho a kráلكy jeho, Faraona, pravím, a ty, kteříž v něm doufají. ²⁶A vydám je v ruku těch, kteříž hledají bezživotí jejich, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku služebníků jeho; potom však bydleno bude v něm, jako za dnů starodávnických, dí Hospodin. ²⁷Ale ty neboj se, služebníče můj Jáko-be, aniž se strachuj, ó Izraeli; nebo aj, já vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval a pokoj měl, a aby nebylo žádného, kdo by předěsil. ²⁸Ty, pravím, neboj se, služebníče můj Jáko-be, dí Hospodin; neboť jsem s tebou. Učiním zajisté konec všem národům, mezi kteréž tě zaženu, tobě pak neučiním konce, ale budu tě trestati v soudu, ačkoli tě naprosto bez trestání nenechám.

47 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi pro roku proti Filistinským, prvé než dobyl Farao Gázy. ²Takto praví Hospodin: Aj, vody vystupují od půlnoci, a obrátí se v potok rozvodnilý, tak že zatopí zemi, i cožkoli jest na ní, město i ty, kteříž bydlí v něm; pročez křičeti budou lidé, a kvíliti všeliký obyvatel té země; ³Pro zvuk dusání kopyt silných jeho, pro hřmot vozů jeho, a hrčení kol jeho, neohlédnou se otcové na syny, majíce opuštěné ruce; ⁴Pro ten den, kterýž přijíti má, aby pohubil všechny Filistinské, aby zahladil Týr a Sidon, i všelikou pozůstávající pomoc, když hubiti bude Hospodin Filistinské, ostatek krajiny Kaftor. ⁵Přijde lysina na Gázu, vyplněn bude Aškalon i ostatek údolí jejich. Dokudž se řezati budeš? ⁶Ach, meči Hospodinův, dokudž se nespokojíš? Navrať se do pošvy své, utiš se, a zastav se. ⁷I jakž by se spokojil? Však Hospodin přikázal jemu. Proti Aškalon a proti břehu mořskému, tam postavil jej.

48 Proti Moábovi. Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Běda městu Nébo, neboť popléněno bude; zahanbeno a vzato bude Kariataim, zahanbeno bude Misgab a desíti se bude. ²Nebudeť míti více žádné pochvaly Moáb z Ezebon, obmýšlejí proti němu zlé: Podte, a vyhledme je z národu. I ty, ó Madmen, vyplněno budeš, půjde za tebou meč. ³Hlas žalostný z Choronaím: Ó poplénění a potření veliké. ⁴Potrín bude Moáb, slyšán bude křik maličkých jeho. ⁵Proto že na cestě Luchitské ustavičný bude pláč, a že kudyž se chodí k Choronaím, nepřátelé křik hrozný slyšeti budou: ⁶Utecte, vysvobodte život svůj, a buďte jako vřes na poušti. ⁷Nebo proto, že doufáš v statku svém a v pokladích svých, také ty jat budeš; i půjde Chámos do zajetí, kněží jeho, též i knížata jeho. ⁸Přítáhne zajisté zhoubce na každé město, aniž ho které město znikne; zahyne i údolí, a zahlazena bude rovina, jakž praví Hospodin. ⁹Dejte brky Moábovi, ať rychle uletí; nebo města jeho v poušť obrácena budou, tak že nebude žádného obyvatele v nich.

¹⁰Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lstivě, a zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve. ¹¹Měť jest pokoj Moáb od dětinství svého, a usadil se na kvasnicích svých, aniž býval přelíván z nádoby do nádoby, totiž do zajetí nechodíval; pročez zůstala v něm chuť jeho, a vůně jeho není proměněna. ¹²Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že pošli na něj ty, kteříž vpády činí, a zajmou jej, sudy pak jeho vyprázdní, a nádoby jeho roztrhají. ¹³I zahanben bude Moáb od Chámos, jako zahanbení jsou dům Izraelský od Bethel naděje své. ¹⁴Kterakž říkáte: Silní jsme a muži stateční k boji? ¹⁵Pohuben bude Moáb a z měst svých vyjde, a nejvýbornější mládenci jeho půjdou k zabití, dí král, jehož jméno Hospodin zástupů. ¹⁶Blízkoť jest bída Moábova, aby přišla, a trápení jeho pospíchá velice. ¹⁷Litujte ho všickni okolní jeho, a všickni, kteříž víte o jménu jeho, rce: Jak polámána jest hůl nejpevnější, prut nejrozdobnější? ¹⁸Sejdi z slávy své, a sed v žíní, ó ty, kteráž se usadila, dcero Dibonská; neboť zhoubce Moábův přitáhne proti tobě, zkaží ohrady tvé. ¹⁹Postav se na cestě, a ohlédni se pilně, obyvatelkyně Aroer; vyptej se toho, kdož utíká, a té, kteráž uchází, rci: Co se děje? ²⁰Stydí se Moáb, že jest potřín. Kvělte a křičte, oznamte u Arnon, že hubí Moába. ²¹Nebo soud přišel na zemi té roviny, na Holon a na Jasa a na Mefat, ²²I na Dibon a Nébo, a na Betdiblataim, ²³I na Kariataim a na Betgamul, a na Betmeon, ²⁴A na Kariot, a na Bozru i na všechna města země Moábské, daleká i blízká. ²⁵Odat bude roh Moábův, a rámě jeho zlámáno bude, dí Hospodin. ²⁶Opojte jej, poněvadž se proti Hospodinu zpínal, až by se válel Moáb v vývratku svém, a byl za smích i on také. ²⁷Nebo zdali v posměchu nebyl u tebe Izrael? Zdali mezi zloději zastížen jest, že jakž jen promluvíš o něm, poskakuješ? ²⁸Zanechte měst, a přebývejte v skále, ó obyvatelé Moábští, a buďte podobni holubicím hnízdícím se daleko v rozsedlinách. ²⁹Slychalit jsme o pýše Moábově, že velmi pyšný jest, o vysokomyslnosti jeho a pýše jeho, i o nadutosti jeho, a povyšování se srdce jeho. ³⁰Známt já, dí Hospodin, vzteklost jeho, ale špatnáť jest ona k tomu; lži jeho nedovedouť toho. ³¹Protož nad Moábskými kvílím, a nade vším Moábem křičím, pro obyvatele Kircheres úpí srdce. ³²Více než plakáno bylo Jazerských, plači tebe, ó vinný kmene Sibma. Rozvodové tvoji dostanouť se za moře, až k moři Jazerskému dosáhnou; na letní ovoce tvé a na vinobraní tvé zhoubce připadne. ³³I přestane veselé a plésání nad polem úrodným v zemi Moábské, a vínu z presu přítrž učiním; nebudou ho tlačivati s prokřikováním. Prokřikování nebudeť prokřikováním. ³⁴Více křičeti budou než Ezebonští, až do Eleale, až do Jasa vydávati budou hlas svůj, od Ségor až do Choronaím jako jalovice tříletá; nebo také i vody Nimrim vymizejí. ³⁵A tak učiním, dí Hospodin, přítrž Moábovi, obětujícímu na výsosti a kadícímu bohům jeho. ³⁶Protož srdce mé nad Moábem jako píšťalky zníti bude, srdce mé i nad obyvateli Kircheres jako píšťalky zníti bude, proto že i zboží nashromážděná se v nic obrátí. ³⁷Nebo na každé hlavě bude lysina, a každá

brada oholena, na všech rukou řezání, a na bedrách zíně.³⁸Na všech střeších Moábových i po ulicích jeho všude jen kvílení; nebo rozrazím Moába jako nádobu neužitečnou, dí Hospodin.³⁹Kvílení budou: Jakť jest potřín, jak se obrátil zpět Moáb s hanbou! A jest Moáb v posměchu a k předěšení všechněm, kteříž jsou vůkol něho.⁴⁰Nebo takto praví Hospodin: Aj, jako orlice přiletí a roztáhne křídla svá na Moába.⁴¹Vzato bude Kariot, i pevnosti poobrány budou, a bude srdce silných Moábských v ten den podobné srdci ženy svírající se.⁴²I vyhlazen bude Moáb z lidu, proto že se proti Hospodinu zpínal.⁴³Strach a jáma a osídlo nad tebou, ó obyvateli Moábský, praví Hospodin.⁴⁴Kdo uteče před strachem, vpadne do jámy, a kdo vyleze z jámy, osídlem lapen bude; nebo uvedu na něj, totiž na Moába, rok navštívení jejich, dí Hospodin.⁴⁵Stávalit jsou v stínu Ezebon ti, kteříž utíkávali před násilím, ale oheň vyjde z Ezebon, a plamen z prostřed Seon, a zžije kout Moábův a vrch hlavy těch, kteříž jen bouří.⁴⁶Běda tobě, Moábe, zahyneš lid Chámosův; nebo pobráni budou synové tvoji do zajetí, i dcery tvé do zajetí.⁴⁷A však zase přivedu zajaté Moábské v posledních dnech, dí Hospodin. Až potud soud o Moábovi.

49Proti Ammonitským. Takto praví Hospodin: Což nemá žádných synů Izrael? Což dědice žádného nemá? Proč dědičně opanoval král jejich Gádu, a lid jeho v městech tohoto bydlí? ²Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že způsobím, aby slyšáno bylo proti Rabba Ammonitských troubení válečné, a aby bylo obráceno v hromadu rumu, a jiná města jeho ohněm vypálena. I opanuje Izrael ty, kteříž jej byli opanovali, praví Hospodin.³Kvěl Ezebon, když poplěněno bude Hai, křičte, ó dcery Rabba, přepašte se zíněmi, plačte, a běžte přes ploty; nebo král váš do zajetí půjde, kněží jeho i knížata jeho spolu.⁴Což se chlubíš údolím, když oplývá údolí tvé, ó dcero zperná, kteráž doufáš v pokladech svých, říkajíc: Kdo by táhl na mne? ⁵Aj, já uvedu na tebe strach, praví Panovník Hospodin zástupů, ze všeho vůkolí tvého, jímž rozeznáni budete všickni, a nebude žádného, kdo by shromáždil toulající se.⁶A však potom zase přivedu zajaté Ammonitské, dí Hospodin.⁷Proti Idumejským. Takto praví Hospodin zástupů: Což není více moudrosti v Teman? Zahynula rada od rozumných? Zmařena moudrost jejich? ⁸Utíkejte, obraťte se, a hluboko se schovejte, obyvatelé Dedan; nebo bídu uvedu na Ezau v čas navštívení jeho.⁹Kdyby ti, kteříž sbírají víno, přišli na tebe, zdaž by nepozůstavili paběrků? Pakli zloději v noci, zdaž by škodili více nad potřebu svou? ¹⁰Ale já obnažím Ezau, zodkrývám skryše jeho, tak že se nebude moci ukryti. Pohubenof bude símě jeho i bratří jeho i sousedé jeho, tak že nebude naprosto, kdo by řekl: ¹¹Zanech sirotků svých, já živiti je budu, a vdov svých mně se dověřte.¹²Takto zajisté praví Hospodin: Aj, ti, kteříž nemají žádného práva pítí kalichu tohoto, předce pijí, ty pak sám abys toho naprosto prázen byl? Nebudeš prázen, ale jistotně pítí bu-

deš.¹³Nebo skrze sebe přísahám, dí Hospodin, že pustinou, útržkou, pouští a prokletím bude Bozra, a všechna města jeho budou pouští věčnou.¹⁴Pověst slyšel jsem od Hospodina, že posel k národům poslán jest: Shromážděte se, a táhněte proti němu; nuže, vstaňte k boji.¹⁵Nebo aj, způsobím to, abys byl za nejšpatnějšího mezi národy, v nevážnosti mezi lidmi.¹⁶To, že jsi hrozný, zklamá tě, i pýcha srdce tvého, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, kterýž se držíš vysokých pahrbků. Bys pak vysoko udělal hnízdo své jako orlice, i odtud tě strhnu, dí Hospodin.¹⁷I bude země Idumejská pustinou. Každý, kdož půjde skrze ni, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jejími; ¹⁸Jako podvrácení Sodomy a Gomory a sousedů jejich, praví Hospodin. Neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn člověka.¹⁹Aj, jako lev vystupuje i více než zdutí Jordána proti příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně? ²⁰Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o Idumejských, a to, což myslil proti obyvatelům Temanským: Zajisté žet je vyvleku nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplění i příbytky jejich.²¹Od hřmotu pádu jejich trásti se bude ta země, hlas a křik jejich slyšán bude u moře Rudého.²²Aj, jako orlice přitáhne a přiletí, a roztáhne křídla svá na Bozru, i bude srdce silných Idumejských v ten den podobné srdci ženy svírající se.²³Proti Damašku. Zastydí se Emat i Arfad, nebo novinu zlou uslyší, a užasnou se, tak že se i moře zkormoutí, aniž se bude moci upokojiti.²⁴Oslábně Damašek, obrátí se k utíkání, a hrůza podejme jej, svírání a bolesti zachvátí jej jako rodičku.²⁵Ale řkou: Jakž by nemělo ostáti město slovoutné, město radosti mé? ²⁶Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní vyplnění budou v ten den, dí Hospodin zástupů.²⁷A zanítím oheň ve zdi Damašské, kterýž do konce zkazí paláce Benadadovy.²⁸Proti Cedar a královstvím Azor, kteráž pohubiti má Nabuchodonozor král Babylonský. Takto praví Hospodin: Vstaňte, táhněte proti Cedar, a vypleňte národy východní.²⁹Stany jejich i stáda jejich vezmou, kortýny jejich se vším nádobím jejich, i velbloudy jejich poberou sobě, a volati budou na ně: Strach jest vůkol.³⁰Utecte, rozprchněte se rychle, skrejte se hluboce, obyvatelé Azor, dí Hospodin, neboť Nabuchodonozor král Babylonský složil proti vám radu, a vymyslel proti vám chytrost.³¹Vstaňte, táhněte proti národu upokojenému, kterýž sedí bezpečně, praví Hospodin. Nemá ani vrat ani závory, a samotní bydlejí.³²Budou zajisté velbloudi jejich v loupež, a množství dobytku jejich v kořist, a rozptýlím na všeliký vítr ty, kteříž i v nejzadnějších koutech bydlejí, a ze všech stran uvedu bídu na ně, dí Hospodin.³³I bude Azor příbytkem draků, pustinou až na věky; neosadí se tam žádný, aniž bude bydleti v něm syn člověka.³⁴Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Elamitským, na počátku kralování Sedechiáše krále Judského, řkoucí: ³⁵Takto praví Hospo-

din zástupů: Aj, já polámi lučičtě Elamitských, největší sílu jejich. ³⁶Uvedu zajisté na Elamitské čtyři větry ode čtyř stran světa, a rozptýlím je na všechny ty větry, tak že nebude národu, do něhož by se nedostal někdo z vyhnaných Elamitských. ³⁷A předěsím Elamitské před nepřátely jejich a před těmi, kteříž hledají bezživotí jejich. Uvedu, pravím, na ně zlé, prchlivost hněvu svého, dí Hospodin, a budu posílati za nimi meč, dokudž jim konce neučiním. ³⁸I postavím stolicí svou mezi Elamitskými, a vypléním odtud krále i knížata, praví Hospodin. ³⁹A však stane se v posledních dnech, že zase přivedu zajaté Elamitské, dí Hospodin.

50Slovo, kteréž mluvil Hospodin proti Babylonu a proti zemi Kaldejské skrze Jeremiáše proroka: ²Oznamujte mezi národy a rozhlašujte, zdvihněte korouhev, rozhlašujte, netajte, rcete: Vzát bude Babylon, zahanben bude Běl, potřín bude Merodach, zahanbeny budou modly jeho, potříní budou ukýdaní bohové jeho. ³Nebo přitáhne na něj národ od půlnoci, kterýž obrátí zemi jeho v pustinu, tak že nebude obyvatele v ní. Od člověka až do hovada vystěhují se, odejdou. ⁴V těch dnech a toho času, dí Hospodin, přijdou synové Izraelští, oni i synové Judští spolu; plačice, ochotně půjdou, a Hospodina Boha svého hledati budou. ⁵Na cestu k Sionu ptáti se budou, a obrátíte se tam, řeknou: Podte a připojte se k Hospodinu smlouvou věčnou, nepřicházející v zapomenutí. ⁶Ovce hynoucí jsou lid můj, pastýři jejich působí to, aby bloudily, a po horách se toulaly, s hůry na pahrbek chodily, zapomenuvše na příbytky své. ⁷Všickni, kteříž je nalézají, zžirají je, a nepřátelé jejich říkají: Nebudeme nic vinni, proto že hřeší proti Hospodinu. Příbytek spravedlnosti a otců jejich naděje jest Hospodin. ⁸Vystěhujte se z prostředku Babylona, a z země Kaldejské vyjděte, a buďte jako kozlové před stádem. ⁹Nebo aj, já vzbudím a přivedu na Babylon shromáždění národů velikých z země půlnoční, kteřížto sšikují se proti němu, i bude dobyt odtud. Kterýchžto střely jsou jako silného, jenž sirobu uvodí; žádnát se nenavráti na prázdno. ¹⁰I bude země Kaldejských v loupež; všickni, kteříž ji loupiti budou, nasytí se, dí Hospodin. ¹¹Proto že se veselíte, proto že pléšete, ó dráči dědictví mého, proto že jste zbujněli jako jalovice vytylá, a provyskujete jako rekové, ¹²Zahanbena bude matka vaše velice, a zapýří se rodička vaše: Aj, nejzadnější z národů, poušť, země vyprahlá a pustina. ¹³Pro prchlivost Hospodinovu nebude v ní bydleno, ale velmi spustne všechno. Každý, kdož půjde mimo Babylon, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jeho. ¹⁴Sšikujte se proti Babylonu vůkol všickni, kteříž natahujete lučičtě, střílejte proti němu, nelitujte střely; nebo hřešil proti Hospodinu. ¹⁵Křičte proti němu vůkol: Poddal se, padli základové jeho, pobořeny jsou zdi jeho. Nebo pomsta Hospodinova jest, uveďte pomstu na něj; jakž činíval, učíte jemu. ¹⁶Vypleňte rozsevače z Babylona, i držícího srp v čas žně; před mečem hubícím každý nechť se k lidu svému obrátí, a každý do ze-

mě své nechť uteče. ¹⁷Hovádko zahnané jest Izrael, kteréž lvové splášili. Nejprvé zžíral je král Assyrský, tento pak poslední, Nabuchodonozor král Babylonský, kosti jeho potřel. ¹⁸Protož toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já navštívím krále Babylonského i zemi jeho, jako jsem navštívil krále Assyrského. ¹⁹A přivedu zase Izraele do příbytku jeho, aby se pásal na Karmeli a Bázan, a na hoře Efraim, a v Galád aby se sytila duše jeho. ²⁰V těch dnech a toho času, dí Hospodin, byla-li by vyhledávána nepravost Izraelova, nebude žádné, a hříchové Judovi, však nebudou nalezení; nebo odpustím těm, kteréž pozůstavím. ²¹Proti té zemi zpurých táhni, a proti obyvatelům pomsty; zhub je a zahlad jako proklaté i utíkající, dí Hospodin. Učiniž, pravím, všechno, jakž prikazuji tobě, ²²At jest hluk boje v té zemi a potřetí veliké. ²³Jakž by posekáno a polámáno býti mohlo kladivo vši země? Jak by k užasnutí Babylon býti mohl mezi národy? ²⁴Polékl jsem na tě, ó Babylone, pročez vzat budeš, než zviš. Nalezen, ano i polapen budeš, proto že jsi směl potýkati se s Hospodinem. ²⁵Otevřel Hospodin poklad svůj, a vynesl nástroje hněvu svého; nebo dílo toto jest Panovníka Hospodina zástupů v zemi Kaldejské. ²⁶Přitáhněte na ni od konce země, zotvírejte obilnice její, šlapejte po ní jako po stozích, a zahladte ji jako proklatou, tak aby z ní ničeho nepozůstalo. ²⁷Zbíte mečem všechny volky její, nechť sstoupí k zabití; běda jim, když přijde den jejich, čas navštívení jejich. ²⁸Hlas utíkajících a ucházejících z země Babylonské, aby oznámili na Sionu pomstu Hospodina Boha našeho, pomštění chrámu jeho. ²⁹Shromážděte proti Babylonu nejudatnější, všickni natahující lučičtě, položte se proti němu vůkol, ať nelze jemu ujíti. Odplatte jemu podle skutků jeho, všechno, jakž dělával, učíte jemu; nebo proti Hospodinu pýchal, proti Svatému Izraelskému. ³⁰Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní jeho vyplnění budou v ten den, dí Hospodin. ³¹Aj, já jsem proti tobě, ó pýcho, praví Panovník Hospodin zástupů; neboť přišel den tvůj, čas, abych tě navštívil. ³²Poklesne se zajisté ten pyšný a padne, a nebude žádného, kdo by jej zdvihl; a zanítím oheň v městech jeho, kterýžto zžije všechna vůkol jeho. ³³Takto praví Hospodin zástupů: Utištění jsou synové Izraelští, i s syny Judskými, a všickni, kteříž je zjímali, drží je, nechťi propustiti jich. ³⁴Ale vykupitel jejich silný, jehož jméno jest Hospodin zástupů, jistotně povede při jejich, aby pokoj způsobil této zemi, a pohnul obyvateli Babylonskými. ³⁵Meč na Kaldejské, dí Hospodin, a na obyvatele Babylonské, i na knížata jeho i na mudrce jeho. ³⁶Meč na lháře, aby se zbláznili, meč na silné jeho, aby potříní byli. ³⁷Meč na koně jeho a na vozy jeho, i na všecku tu směsici, kteráž jest u prostřed něho, aby byli jako ženy; meč na poklady jeho, aby rozchvátáni byli. ³⁸Sucho na vody jeho, aby vyschly; nebo země plná jest rytin, a při modlách bláznívají. ³⁹Protož bydliti budou tam šelmy s hroznými potvorami, bydliti budou v ní i mladé sovy; a nebude tam bydleno na věky, ani přebýváno od národu až do pronárodu. ⁴⁰Podobná bude

k podvrácení hroznému Sodomy a Gomory i sousedů jejich, dí Hospodin; neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn člověka. ⁴¹Aj, lid přitáhne od půlnoci, a národ veliký, i králové znamenití, vzbuzeni jsouce od stran země. ⁴²Lučiště a kopí pochyťtí, ukrutní budou, a neslitují se; hlas jejich jako moře zvučeti bude, a na koních pojedou, sšikovani jako muž udatný k boji proti tobě, ó dero Babylonská. ⁴³Král Babylonský jakž uslyší pověst o nich, opadnou ruce jeho, úzkost zachvátí jej, bolest jako rodičku. ⁴⁴Aj, jako lev vystupuje, více než zdutí Jordána proti příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně? ⁴⁵Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o Babylonu, a to, což myslil proti zemi Kaldejské: Zajisté žet je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplání i příbytek jejich. ⁴⁶Od zvuku při dobývání Babylona trásti se bude ta země, a křik mezi národy slyšán bude.

51 Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti Babylonu a proti těm, kteříž bydlejí u prostřed povstávajících proti mně, vítr hubící. ²A pošli na Babylon ty, jenž vějí, kteřížto převívati budou jej, a vyprázdni zemi jeho, když budou proti němu vůkol v den bídy. ³Natahujícím, kterýž silně natahuje lučiště své, a kráčí v pancíři svém, dí: Neslitovávejtež se nad mládenci jeho, zahladte jako proklaté všecko vojsko jeho. ⁴Ať padnou zbití v zemi Kaldejské, a probodnutí na ulicích jeho. ⁵Nebo není opuštěn Izrael a Juda od Boha svého, od Hospodina zástupů, ačkoli země jejich plná jest provinění proti Svatému Izraelskému. ⁶Utecte z prostředku Babylona, a zachovejte jeden každý život svůj, abyste nebyli vyplnění v nepravosti jeho. Nebo čas bude pomsty Hospodinovy, sám odplatu dá jemu. ⁷Byltě koflíkem zlatým Babylon v ruce Hospodinově, opojujícím všecku zemi; víno jeho pili národové, protož se zbláznili národové. ⁸Ale v náhle padne Babylon, a potřín bude. Kvělte nad ním, nabeřte masti pro bolesti jeho, snad bude moci zhojen býti. ⁹Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opustme jej, a podme jeden každý do země své; nebo až k nebi dosahá soud jeho, a vznesen jest až k nejvyšším oblakům. ¹⁰Vyvedl Hospodin při naši; podte, a vypravujme na Sionu dílo Hospodina Boha našeho. ¹¹Vytrčte střely, shledejte, což nejvíc můžete, pavéz, Hospodin vzbudil ducha králů Médských, proto že proti Babylonu usouzení jeho jest, aby jej zkazil; pomsta zajisté jest Hospodinova, pomstění chrámu jeho. ¹²Na zdech Babylonských zdvihněte korouhev, osadte stráž, postavte strážné, připravte zálohy; nebo i myslil Hospodin, i učiní, což řekl proti obyvatelům Babylonským. ¹³Ó ty, kterýž bydlíš při vodách velikých, ó kterýž máš množství pokladů, přišloť skončení tvé, cíl lakomství tvého. ¹⁴Přisáhlť jest Hospodin zástupů skrze samého sebe: Jistotně naplním tě lidmi jako brouky, kteříž by prokřikovali nad tebou radostně: ¹⁵Ten, kterýž

učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek světa moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa, ¹⁶Kterýžto, když vydává hlas, ječí vody na nebi, a kterýž působí to, aby vystupovaly páry od kraje země, blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých. ¹⁷Tak zhlupeť každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník od rytiny; nebo faleš jest slitina jeho, a není ducha v nich. ¹⁸Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž navštíveni budou, zahynou. ¹⁹Neníť jim podobný díl Jákobův; nebo on jest stvořitelem všeho, a částka dědictví jeho, Hospodin zástupů jest jméno jeho. ²⁰Ty jsi mým kladivem rozrážejícím, nástroji válečnými, abych rozrážel skrze tebe národy, a kazil skrze tebe království, ²¹Abych rozrážel skrze tebe koně s jezdcem jeho, abych rozrážel skrze tebe vůz s tím, kdož jezdí na něm. ²²Abych rozrážel skrze tebe muže i ženu, abych rozrážel skrze tebe starého i dítě, abych rozrážel skrze tebe mládence i pannu, ²³Abych rozrážel skrze tebe pastýře s stádem jeho, abych rozrážel skrze tebe orače s spřežením jeho, abych rozrážel skrze tebe vývody a knížata. ²⁴Ale jižť odplatím Babylonu i všechněm obyvatelům Kaldejským za všecko bezprávi jejich, kteréž činili Sionu před očima vašima, dí Hospodin. ²⁵Aj, já jsem proti tobě, ó horo, kteráž hubíš, dí Hospodin, kteráž hubíš všecku zemi; a vztáhna ruku svou na tebe, svalím tě z těch skal, a obrátím tě v horu spálenou. ²⁶A nevezmou z tebe kamene k úhlu, ani kamene k základům; nebo pustinou věčnou budeš, praví Hospodin. ²⁷Vyzdvihněte korouhev v zemi, trubte trubou mezi národy, připravte proti němu národy, svolajte proti němu království Ararat, Minni, Ascenez, ustanovte hejtmana proti němu, přiveďte koní jako brouků počet nesčíslný. ²⁸Připravte proti Babylonu národy, krále země Médské, vývody její a všecka knížata její, i všecku zemi panování jejich. ²⁹I bude se trásti země a bolestiti, když vykonáváno bude usouzení Hospodinovo proti Babylonu, aby obrátil zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný neosazoval. ³⁰Přestanou silní Babylonsť bojovati, seděti budou v ohradách, zhyne síla jejich, budou jako ženy, zapálí příbytky jejich, polámány budou závory jejich. ³¹Pošta jedna druhou potká, a posel posla, aby oznámeno bylo králi Babylonskému, že vzato jest město jeho na kraji, ³²A že brodové vzati, i jezera vypálena ohněm, a muži bojovní předěšeni. ³³Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Dcera Babylonská jest jako humno, jehož nabíjení čas; ještě maličko, a přijde čas žně její. ³⁴Vyjídá mne, potírá mne Nabuchodonozor král Babylonský, vystavuje mne nádobu prázdnou, požívá mne jako drak, naplňuje břich svůj rozkošemi mými, vyhání mne. ³⁵Násilé, kteréž se mně a mému tělu děje, přijdiž na Babylon, praví obyvatelkyň Sionská, a krev má na obyvatele země Kaldejské, praví Jeruzalém. ³⁶Protož takto praví Hospodin: Aj, já vyvedu při tvou, a pomstím tě; nebo vysuším moře jeho, vysuším i vrchoviště jeho. ³⁷I bude Babylon v hromady, v příbytek draků, v užasnutí a ckání, tak že nebude v něm žádného obyvatele. ³⁸Jako lvové spolu řvají budou, skučeti budou

jako lvíčata. ³⁹Když se rozpálí, učiním jim hody, a tak je opojím, že zkríknoti a snem věčným zesnouti musejí, tak aby neprocítli, dí Hospodin. ⁴⁰Povedu je jako berany k zabítí, jako skopce s kozly. ⁴¹Jakž by dobyt býti mohl Sesák? Jakž by vzata býti mohla chvála vsí země? Jakž by přijítí mohl na spuštění Babylon mezi národy? ⁴²Vystoupí proti Babylonu moře, množstvím vlnobití jeho přikryt bude. ⁴³Města jeho budou pustinou, zemí vyprahlou a pustou, zemí, v jejíchž městech neosadí se žádný, aniž projde skrze ně syn člověka. ⁴⁴Navštívím také Béle v Babyloně, a vytrhnu, což sehltil, z úst jeho, i nepohrnu se k němu více národové; také i zdi Babylonské padnou. ⁴⁵Vyjděte z prostředku jeho, lide můj, a vysvobďte jeden každý duši svou od prchlivosti hněvu Hospodinova. ⁴⁶A nebudtež choulostivého srdce, aniž se bojte pověsti, kteráž slyšána bude v té zemi, když přijde tohoto roku pověst, a potom druhého roku pověst, i ukrutenství v zemi, a pán na pána. ⁴⁷Protož aj, dnové přijdou, že navštívím rytiny Babylonské, a všecka země jeho zahanbena bude, i všickni zbití jeho padnou u prostřed něho. ⁴⁸I budou prozpěvovati nad Babylonem nebesa i země, a cožkoli v nich jest, když na něj od půlnoci přitáhnou ti zhoubcové, dí Hospodin. ⁴⁹Ano i Babylon padnouti musí, ó zbití Izraelovi, i s Babylonem padnou zbití vsí země jeho. ⁵⁰Ó kdož jste znikli meče, jděte, nezastavujte se; zpomínejte, daleko jsouce, na Hospodina, a Jeruzalém necht vstupuje na srdce vaše. ⁵¹Rcete: Stydímeť se, že slyšíme útržku, hanbí se tváře naše, že cizozemci chodí do svatyní domu Hospodinova. ⁵²Protož aj, dnové přijdou, dí Hospodin, že navštívím rytiny jeho, a po vsí zemi jeho stonati bude zraněný. ⁵³Byť pak vstoupil Babylon na nebe, a byť pak ohradil velmi vysokou pevnost svou, přitáhnou ode mne na něj zhoubcové, praví Hospodin. ⁵⁴Zvuk křiku z Babylona, a potření veliké z země Kaldejské. ⁵⁵Nebo Hospodin poplání Babylon, a vyhladí z něho hřmot veliký, byť pak zvučela vlnobití jejich jako vody mnohé, vydáván byl hluk hlasu jejich, ⁵⁶Když přitáhne na něj, na Babylon zhoubce. I budou jati silní jeho, potřino bude lučístě jejich; nebo Bůh silný odplatí, Hospodin vrchovatě odplatí. ⁵⁷Opojím knížata jeho i moudré jeho, vývody jeho i znamenitější jeho i silné jeho, aby zesnuli snem věčným, a neprocítli, dí král, jehož jméno jest Hospodin zástupů. ⁵⁸Takto praví Hospodin zástupů: Oboje zed Babylonská velmi široká do gruntu zbořena bude, a brány jeho vysoké ohněm spáleny budou, a tak nadarmo pracovati budou lidé a národové při ohni, až ustanou. ⁵⁹Slovo, kteréž přikázal Jeremiáš prorok Saraiášovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, když se vypravil od Sedechiáše krále Judského do Babylona, léta čtvrtého kralování jeho, (byl pak Saraiáš kníže Menuchské), ⁶⁰Když sepsal Jeremiáš všecko zlé, kteréž přijítí mělo na Babylon, do knihy jedné, všecka ta slova, kteráž jsou psána proti Babylonu. ⁶¹I řekl Jeremiáš Saraiášovi: Když přijdeš do Babylona, a uziš jej, tedy čti všecka ta slova. ⁶²A rci: Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místě tomto, že je zkazíš, tak že nebude v něm obyvatele, od člověka až do hovada, ale

že hrozně zpuštěno na věky bude. ⁶³Když pak do konce přečteš knihu tuto, přivaž k ní kámen, a hod ji do prostřed Eufrates, ⁶⁴A rci: Tak potopen bude Babylon, a nepovstane z toho zlého, kteréž já uvedu na něj, ačkoli ustávati budou. Až potud slova Jeremiášova.

52V jedenmécitma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. ²I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, všecko tak, jakž byl dělal Joakim. ³Nebo se to dalo pro rozhněvání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváři své. V tom zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému. ⁴Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce, že přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položili se u něho, a vzdělali proti němu hradbu vůkol. ⁵A bylo město obleženo až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. ⁶V kterémžto, měsíce čtvrtého, devátého dne téhož měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země. ⁷I prolomeny jsou zdi městské, a všickni muži bojovní utekli, a vyšli z města v noci skrze bránu mezi dvěma zdmi, u zahrady královské, (Kaldejští pak leželi okolo města), a ušli cestou pouště. ⁸I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli Sedechiáše na rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho rozprchlo se od něho. ⁹A tak javše krále, přivedli ho k králi Babylonskému do Ribla v zemi Emat, kdežto učinil o něm soud. ¹⁰I zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy před očima jeho, ano i všecka knížata Judská zmordoval v Ribla. ¹¹Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými král Babylonský, dal jej dovésti do Babylona, a dal jej do vězení až do dne smrti jeho. ¹²Potom měsíce pátého, desátého dne téhož měsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, kterýž sloužíval králi Babylonskému, do Jeruzaléma. ¹³A zapálil dům Hospodinův, i dům královský, i všechny domy v Jeruzalémě, a tak všechny domy veliké vypálil ohněm. ¹⁴Všecky také zdi Jeruzalémské vůkol pobořilo všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldněři. ¹⁵Přitom z chaterného lidu, totiž ostatek lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli ustoupili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldněři. ¹⁶Toliko něco chaterného lidu země zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, aby byli vinaři a orači. ¹⁷Nadto sloupy měděné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky i moře měděné, kteréž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a odvezli všecku měď z nich do Babylona. ¹⁸Těž hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kotlíky a kadidlnice, i všechny nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali. ¹⁹I medenice a nádoby k oharkům, s kotlíky a hrnci, a svícny, a kadidlnice a koflíky, a cožkoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldněři; ²⁰Sloupy dva, moře jedno, a volů dvanáct měděných, kteříž byli pod podstavky, jichž

byl nadělal král Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob. ²¹Nebo sloupů těch, osmácti loket byla výška sloupu jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů, ztlouští pak čtyř prstů byl dutý. ²²A makovice na něm měděná, a makovice jedné výška pěti loket, a mřežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo měděné. Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky. ²³A bylo jablek zrnatých devadesát a šest po každé straně; všudy jablek zrnatých bylo po stu na mřežování vůkol. ²⁴Vzal také hejtman nad žoldněři Saraiáše kněze předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné prahu. ²⁵A z města vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a sedm mužů, jenž bývali při králi, kteříž nalezeni byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž nalezeni byli v městě. ²⁶Zjímav tedy je Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, přivedl je k králi Babylonskému do Ribla. ²⁷I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z země své. ²⁸Tent jest lid, kterýž zavedl Nabuchodonozor léta sedmého, Judských tři tisíce a třimecítma. ²⁹Léta osmnáctého Nabuchodonozora zavedl z Jeruzaléma duší osm set třidceti a dvě. ³⁰Léta třimecímého Nabuchodonozora zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, Judské, duší sedm set čtyřidceti a pět, všech duší čtyry tisíce a šest set. ³¹Stalo se také třidcátého sedmého léta po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého měsíce, dvacátého pátého dne téhož měsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když počal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláře. ³²A mluvil s ním dobrotivě, i stolicí jeho postavil nad stolice králů, kteříž s ním byli v Babyloně. ³³Změnil též roucho jeho, kteréž měl v žaláři, a jídal chléb před ním vždycky, po všechny dny života svého. ³⁴Nebo vyměřený pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále Babylonského, a to na každý den, až do dne smrti jeho, po všechny dny života jeho.

Pláč

1Ach, město tak lidné, jakť jest samotné zůstalo, a učiněno jako vdova! Nejznamenitější mezi národy, přední mezi krajinami pod plat uvedeno. **2**Ustavičně pláče v noci, a slzy jeho na lících jeho, ze všech milovníků svých nemá žádného potěšitele; všickni přátelé jeho nevěrně se k němu mají, obrátili se mu v nepřátely. **3**Zastěhoval se Juda, proto že byl trápen a u veliké porobě, však osadiv se mezi pohany, nenalézá odpočinutí; všickni, kteříž jej honí, postihají jej v těsně. **4**Cesty Siona kvílí, že žádný nepřichází k slavnosti. Všecky brány jeho zpustly, kněží jeho vzdychají, panny jeho smutné jsou, on pak sám pln jest hořkosti. **5**Nepřátelé jeho jsou hlavou, odpůrcům jeho šťastně se vede; nebo jej Hospodin zarmoutil pro množství přestoupení jeho. Maličcí jeho odešli do zajetí před obličejem nepřítele. **6**A tak odňata od dcery Sionské všecka okrasa její. Knížata její jsou podobná jelenům, kteříž nenalézají pastvy, a ucházejí bez moci před tím, kdož je honí. **7**Rozpomínat se dcera Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílení svého na všecka svá utěšení, kteráž mívala ode dnů starodávních, když padá lid její od ruky nepřítele, nemajíc žádného, kdo by ji retoval. Protivnicít se jí dívajíce, posmívají se klesnutí jejímu. **8**Těžce hřešila dcera Jeruzalémská, protože jako nečistá odloučena jest. Všickni, kteříž ji v poctivosti mívali, neváží jí sobě, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá, obrácena jsuci zpět. **9**Nečistota její na podolcích jejích; nepamatovala na skončení své, protože patrně klesá, nemajíc žádného, kdo by ji potěšil. Popatříž, Hospodine, na trápení mé, neboť se vyvýšil nepřítel. **10**Sáhl rukou svou nepřítel na všecky drahé věci její; nebo musí se dívati pohanům, an chodí do svatyně její, o čemž jsi byl přikázal, aby tobě nevcházeli do shromáždění. **11**Všecken lid její vzdychajíce, hledají chleba, vynakládají nejdražší věci své za pokrm k očerstvení života. Vzezříž, Hospodine, a popatříž, neboť jsem v nevážnosti. **12**Nic-liž vám do toho, ó všickni, kteříž tudyto jdete? Pohledte a vizte, jest-li bolest podobná bolesti mé, kteráž jest mi učiněna, jak mne zámutkem naplnil Hospodin v den prchlivosti hněvu svého. **13**Seslal s výsosti oheň do kostí mých, kterýž opanoval je; roztáhl síť nohám mým, obrátil mne zpět, obrátil mne v pustinu, celý den nedužívá jsem. **14**Tuze svázáno jest rukou jeho jho přestoupení mých, tuze spletené houžve připadly na hrdlo mé, porazilo sílu mou; vydal mne Pán v ruku nepřátel, nemohut

povstati. **15**Pošlapal Pán všecky mé silné u prostřed mne, svolal proti mně zástupy, aby potřel mládence mé, tlačil Pán presem pannu dceru Judskou. **16**Pro tyť věci já pláči, z očí mých, z očí mých tekou vody, a že jest vzdálen ode mne potěšitel, kterýž by očerstvil duši mou; synové moji jsou pohubeni, nebo ssilil se nepřítel. **17**Rozprostírá dcera Sionská ruce své, nemá žádného, kdo by ji potěšil; vzbudilť Hospodin proti Jákobovi všudy vůkol něho nepřátely jeho, mezi nimiž jest dcera Jeruzalémská jako pro nečistotu oddělená. **18**Spravedlivý jest Hospodin, neboť jsem na odpor činila ústům jeho. Slyšte medle všickni lidé, a vizte bolest mou; panny mé i mládenci moji odebrali se do zajetí. **19**Volala jsem na milovníky své, oni oklamali mne; kněží moji a starci moji v městě pomřeli, hledajíce pokrmu, aby posilnili života svého. **20**Popatříž, ó Hospodine, neboť mi úzko; vnitřnosti mé zkormouceny jsou, srdce mé svadne ve mně, proto že jsem na odpor velice činila. Vně meč na sirobu přivodí, v domě pouhá smrt. **21**Slychajít, že já vzdychám, ale není žádného, kdo by mne potěšil. Všickni nepřátelé moji slyšice o mých bídách, radují se, že jsi to učinil, a přivedl den předohlášený, ale budouť mně podobní. **22**Nechť přijde všecka nešlechtnost jejich před obličej tvůj, a učíš jim, jakož jsi učinil mně pro všecka přestoupení má; neboť jsou mnohá úpění má, a srdce mé neduživé.

2Jak hustým oblakem prchlivosti své přikryl Pán dceru Sionskou! Shodil s nebe na zem slávu Izraelovu, aniž se rozpomenul na podnože noh svých v den prchlivosti své. **2**Sehltil Pán beze vši lítosti všecky příbytky Jákobovy, zbořil v prchlivosti své ohrady dcery Judské, udeřil jimi o zem, v potupu uvedl království i knížata její. **3**Odřal v rozpálení hněvu všecken roh Izraelův, odvrátil zpět pravici svou od nepřítele, a rozpáliv se proti Jákobovi jako oheň plápolající, pálí do cela vůkol. **4**Natáhl lučičště své jako nepřítel, postavil pravici svou jako protivník, i zbil všecky nejzdařilejší z lidu, a vyřadil do stánku dcery Sionské jako oheň prchlivost svou. **5**Učiněn jest Pán podobný nepříteli, sehltil Izraele, sehltil všecky paláce jeho, zkazil ohrady jeho, a rozmnožil v lidu Judském zámutek a žalost. **6**Mocí zajisté odtrhl jako od zahrady plot svůj, zkazil stánek svůj, v zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a sobotu, a v prchlivosti hněvu svého zavrhl krále i kněze. **7**Zavrhl Pán oltář svůj, v oškřivost vzal svatyni svou, vydal v ruku

neprítel zdi a paláce Sionské; křičeli v domě Hospodinově jako v den slavnosti. ⁸Uložil tě Hospodin zkaziti zed dcery Sionské, roztáhl šňůru, a neodvrátil ruky své od zhouby; pročež val i zed kvílí, a spolu mdlejí. ⁹Poraženy jsou na zem brány její, zkazil a polámал závory její; král její i knížata její mezi pohany. Není ani zákona, proroci také její nemívají vidění od Hospodina. ¹⁰Starší dcery Sionské usadivše se na zemi, mlčí, posypají prachem hlavy své, a přepasují se žíněmi panny Jeruzalémské, svěšují k zemi hlavy své. ¹¹Zhynuly od slz očí mé, zkormoutily se vnitřností mé, a vykudla se na zem játra má, pro potření dcery lidu mého, když i nemluvíčka a prsí požívající na ulicích města se svírají. ¹²A říkají matkám svým: Kdež jest obilé a víno? když se jako zraněný svírají po ulicích města, a vypouštějí duše své na klíně matek svých. ¹³Kohot za svědka přivedu? Koho připodobním k tobě, ó dcero Jeruzalémská? Koho tobě přirovnám, abych tě potěšil, panno dcero Sionská? Nebo veliké jest jako moře potření tvé. Kdož by tě zhojiti mohl? ¹⁴Proroci tvoji předpovídali tobě živé a ničemné věci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ale předpovídali tobě těžkosti, oklamání a vyhnání. ¹⁵Všickni, kteříž jdou cestou, tleskají nad tebou rukama, diví se a potřásají hlavou svou za tebou, dcero Jeruzalémská, říkajíce: To-li jest to město, o němž říkávali, že jest nejkrásnější a utěšením vši země? ¹⁶Všickni nepřátelé tvoji rozdírají na tebe ústa svá, hvízdají a škřípí zuby, říkajíce: Sehlíme ji. Totof jest jistě ten den, jehož jsme očekávali; jižť nastal, vidíme. ¹⁷Učinil Hospodin to, což byl uložil, splnil řeč svou, kterouž přikazoval ode dnů starodávních, bořil bez lítosti, a obveselil nad tebou nepřítel, povýšil rohu protivníků tvých. ¹⁸Vykřikovalo srdce jejich proti Pánu. Ó ty zdi dcery Sionské, vylévej jako potok slzy dnem i nocí, nedávej sobě odpočinití, aniž se spokojuj zřítelnicí oka tvého. ¹⁹Vstaň, křič v noci, při počátku bdění, vylévej jako vodu srdce své před obličejem Páně; pozdvihuj k němu rukou svých za život dítek svých svírajících se hladem, na rohu všech ulic, a rei: ²⁰Pohleď, Hospodine, a popatř, komu jsi tak kdy učinil? Zdaliž jídají ženy plod svůj, nemluvíčka rozkošná? Zdaliž mordován býti má v svatyni Páně kněz a prorok? ²¹Leží na zemi po ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli od meče, zmrdoval jsi je, a zbil v den prchlivosti své bez lítosti. ²²Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vůkolí ty, jichž se velice straším, a nebylo v den prchlivosti Hospodinovy, kdo by ušel neb pozůstal. Kterých jsem na rukou pěstovala a vychovala, ty nepřítel můj do konce zhubil.

3Já jsem muž okoušející trápení od metly rozhněvání Božího. ²Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k světlu. ³Toliko proti mně se postavuje, a obrací ruku svou přes celý den. ⁴Uvedl sešlost na tělo mé a kůži mou, a polámал kosti mé. ⁵Zastavěl mne a obklíčil předopornou hořkostí. ⁶Postavil mne v tmavých místech jako ty, kteříž již dávno zemřeli. ⁷Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý řetěz

můj. ⁸A jakžkoli volám a křičím, zacpává uši před mou modlitbou. ⁹Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a stezky mé zmátl. ¹⁰Jest nedvěd číhající na mne, lev v skrejších. ¹¹Cesty mé stočil, anobř roztrhal mne, a na to mne přivedl, abych byl pustý. ¹²Natáhl lučičtě své, a vystavil mne za cíl střelám. ¹³Postřelil ledví má střelami toulu svého. ¹⁴Jsem v posměchu se vším lidem svým, a písničkou jejich přes celý den. ¹⁵Sytí mne hořkostmi, opojuje mne pelynkem. ¹⁶Nadto potřel o kameničko zuby mé, vrazil mne do popela. ¹⁷Tak jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až zapomínám na pohodlí, ¹⁸A říkám: Zahynulaté síla má i naděje má, kterouž jsem měl v Hospodinu. ¹⁹A však duše má rozvažujíc trápení svá a pláč svůj, pelynek a žluč, ²⁰Rozvažujíc to ustavičně, ponízuje se ve mně. ²¹A přivedě sobě to ku paměti, (naději mám), ²²Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávajíť zajisté slitování jeho, ²³Ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda tvá. ²⁴Díl můj jest Hospodin, říká duše má; protož naději mám v něm. ²⁵Dobrý jest Hospodin těm, jenž očekávají na něj, duši té, kteráž ho hledá. ²⁶Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení Hospodinovo. ²⁷Dobré jest muži tomu, kterýž by nosil jho od dětinství svého, ²⁸Kterýž by pak byl opuštěn, trpělivě se má v tom, což na něj vloženo, ²⁹Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala naděje, ³⁰Nastavuje líce tomu, kdož jej bije, a sytě se potupou. ³¹Neboť nezamítá Pán na věčnost; ³²Nýbrž ačkoli zarmucuje, však slitovává se podle množství milosrdenství svého. ³³Netrápíť zajisté z srdce svého, aniž zarmucuje synů lidských. ³⁴Aby kdo potíral nohama svýma všechny vězně v zemi, ³⁵Aby nespravedlivě soudil muže před obličejem Nejvyššího, ³⁶Aby převracel člověka v při jeho, Pán nelibuje. ³⁷Kdo jest, ještě když řekl, stalo se něco, a Pán nepřikázal? ³⁸Z úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré? ³⁹Proč by tedy sobě stýskal člověk živý, muž nad kázní za hříchy své? ⁴⁰Zpytujme raději a ohledujme cest našich, a navraťme se až k Hospodinu. ⁴¹Pozdvihujme srdcí i rukou svých k Bohu silnému v nebe. ⁴²Myt jsme se zpronevěřili, a zpuřní jsme byli, protož ty neodpouštíš. ⁴³Obestřels se hněvem a stiháš nás, morduješ a nešanuješ. ⁴⁴Obestřels se oblakem, aby nemohla proniknouti k tobě modlitba. ⁴⁵Za smeti a povrhel položil jsi nás u prostřed národů těchto. ⁴⁶Rozdírají na nás ústa svá všickni nepřátelé naši. ⁴⁷Strach a jáma potkala nás, zpuštění a setření. ⁴⁸Potokové vod tekou z očí mých pro potření dcery lidu mého. ⁴⁹Oči mé slzí bez přestání, proto že není žádného odtušení, ⁵⁰Ažby popatřil a shlédl Hospodin s nebe. ⁵¹Oči mé rmoutí duši mou pro všechny dcery města mého. ⁵² Lovití jsou mne ustavičně, jako ptáče, nepřátelé moji bez příčiny. ⁵³Uvrhli do jámy život můj, a přimetali mne kamením. ⁵⁴Rozvodnily se vody nad hlavou mou, řekl jsem: Jižť po mně. ⁵⁵Vzývám jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nejhlubší. ⁵⁶Hlas můj vyslýchával jsi; nezacpávejž ucha svého před vzdycháním mým a voláním mým. ⁵⁷V ten den, v němž jsem tě vzýval, přicházeje, říkával: Neboj se.

⁵⁸Pane, zasazuje se o při duše mé, vysvobozoval jsi život můj. ⁵⁹Vidíš, ó Hospodine, převrácenost, kteráž se mně děje, dopomož mi k spravedlnosti. ⁶⁰Vidíš všechno vymstívání se jejich, všechny úklady jejich proti mně. ⁶¹Slýcháš utrhaní jejich, ó Hospodine, i všechny obmysly jejich proti mně, ⁶²Řeči povstávajících proti mně, a přemýšlování jejich proti mně přes celý den. ⁶³Pohleď, jak při sedání jejich i povstání jejich jsem písničkou jejich. ⁶⁴Dej jim odplatu, Hospodine, podle díla rukou jejich. ⁶⁵Dej jim zatvrdilé srdce a prokletí své na ně. ⁶⁶Stihej v prchlivosti, a vyhleď je, ať nejsou pod nebem tvým.

4 Jak tě zašlo zlato, změnilo se ryzí zlato nejvýbornější, rozmetáno jest kamení svaté sem i tam po všech ulicích. ²Synové Sionští nejdražší, kteříž cenění býti měli za zlato nejčistší, jakť jsou počteni za nádoby hliněné, dílo rukou hrncíře! ³An draci vynímajíce prsy, krmí mladé své, dcera pak lidu mého příčinou ukrutníka podobná jest sovám na poušti. ⁴Jazyk prsí požívajícího přilnul žízni k dásním jeho; děti prosí za chléb, ale není žádného, kdo by lámal jim. ⁵Ti, kteříž jídali rozkošné krmě, hynou na ulicích; kteříž chování byli v šarlatě, octli se v hnoji. ⁶Větší jest trestání dcery lidu mého, než pomsta Sodomy, kteráž podvrácena jest jako v okamžení, aniž trvaly při ní rány. ⁷Čistší byli Nazareové její než sníh, bělejší než mléko, rděla se těla jejich více než drahé kamení, jako by z zafiru vytesáni byli. ⁸Ale již vzezření jejich temnější jest než černost, nemohou poznání býti na ulicích; přišla kůže jejich k kostem jejich, prahne, jest jako dřevo. ⁹Lépe se stalo těm, jenž zbiti jsou mečem, nežli kteříž mrou hladem, (oni zajisté zhynuli, probodeni byvše), pro nedostatek úrod polních. ¹⁰Ruce žen lítostivých vařily syny své, aby jim byli za pokrm v potření dcery lidu mého. ¹¹Všelijak vypustil Hospodin prchlivost svou, vylévá zuřivost hněvu svého, a zapálil oheň na Sionu, kterýž sežral základy jeho. ¹²Králové země i všickni obyvatelé okřalku světa nikoli by neuvěřili, by měl byl vjíti protivník a nepřítel do bran Jeruzalémských, ¹³Pro hříchy proroků jeho a nepravosti kněží jeho, vylévajících u prostřed něho krev spravedlivých. ¹⁴Toulali se jako slepí po ulicích, kálejíce se ve krvi, kteréž nemohli se než dotýkati oděvy svými. ¹⁵Volali na ně: Ustupujte nečistí, ustupujte, ustupujte, nedotýkejte se. Právěť jsou ustoupili, anobř sem i tam se rozlezlí, až mezi národy říkají: Nebudouf více míti vlastního bydlení. ¹⁶Tvář hněvivá Hospodinova rozptýlila je, aniž na ně více popatří; nepřátelé kněží nešaují, starcům milosti nečiní. ¹⁷A vždy ještě až do ustání očí svých hledíme o pomoc sobě neprospěšnou, zření majíce k národu, nemohoucímu vysvoboditi. ¹⁸Šlakuji kroky naše, tak že ani po ulicích našich choditi nemůžeme; přiblížilo se skončení naše, doplnili se dnové naši, přišlo zajisté skončení naše. ¹⁹Rychlejší jsou ti, kteříž nás stihají, než orlice nebeské; po horách stihají nás, na poušti zálohy nám zdělali. ²⁰Dýchání chřípí našich, totiž pomazaný Hospodinův, lapen jest v jamách jejich, o němž jsme říkali: V stínu

jeho živi budeme mezi národy. ²¹Raduj se a vesel se, dcero Idumejská, kteráž jsi se usadila v zemi Uz. Takéť k tobě přijde kalich, opiješ se a obnažíš se. ²²Ó dcero Sionská, když vykonána bude kázeň nepravosti tvé, nenechá tě déle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó dcero Idumejská, trestati bude a odkryje hříchy tvé.

5 Rozpomeň se, Hospodine, co se nám děje; popatř a viz pohánění naše. ²Dědictví naše obráceno jest k cizím, domové naši k cizozemcům. ³Siroťci jsme a bez otce, matky naše jsou jako vdovy. ⁴Vody své za peníze pijeme, dříví naše za záplatu přichází. ⁵Na hrdle svém protivenství snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpočinouti. ⁶Egyptským podáváme ruky i Assyrským, abychom nasyceni byli chlebem. ⁷Otcové naši hřešili, není jich, my pak trestáni po nich neseme. ⁸Služebníci panují nad námi; není žádného, kdo by vytrhl z ruky jejich. ⁹S opovážením se života svého hledáme chleba svého, pro strach meče i na poušti. ¹⁰Kůže naše jako pec zčernaly od náramného hladu. ¹¹Ženám na Sionu i pannám v městech Judských násilí činí. ¹²Knížata rukou jejich zvěšena jsou, osoby starých nemají v poctivosti. ¹³Mládence k žerovu berou, a pacholata pod dřívím klesají. ¹⁴Starci sedati v branách přestali a mládenci od zpěvů svých. ¹⁵Přestala radost srdce našeho, obrátilo se v kvílení plésání naše. ¹⁶Spadla koruna s hlavy naší; běda nám již, že jsme hřešili. ¹⁷Protoť jest mdlé srdce naše, pro tyť věci zatměly se oči naše, ¹⁸Pro horu Sion, že zpuštěna jest; lišky chodí po ní. ¹⁹Ty Hospodine, na věky zůstáváš, a stolice tvá od národu do pronárodu. ²⁰Proč se zapomínáš na věky na nás, a opouštíš nás za tak dlouhé časy? ²¹Obrať nás, ó Hospodine, k sobě, a obráčení budeme; obnov dny naše, jakž byly za starodávna. ²²Nebo zdali všelijak zavržeš nás, a hněvati se budeš na nás velice?

Ezechiel

¹Stalo se pak třicátého léta, čtvrtého měsíce, dne pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, že otevřela se nebesa, a viděl jsem vidění Boží. ²Pátého dne téhož měsíce, pátého léta zajetí krále Joachina, ³V pravdě stalo se slovo Hospodinovo k Ezechielovi knězi, synu Buzi, v zemi Kaldejské u řeky Chebar, a byla nad ním ruka Hospodinova. ⁴I viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci, a oblak veliký, a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně. ⁵Z prostředku jeho také ukázalo se podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobenství člověka měli. ⁶A po čtyřech tvářích jedno každé, a po čtyřech křídlech jedno každé mělo. ⁷Jejichž nohy nohy přímé, ale zpodek noh jejich jako zpodek nohy telecí, a blyštěly se podobně jako ocel pulerovaná. ⁸Ruce pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváři jejich i křídla jejich na čtyřech těch stranách. ⁹Spojena byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobravela se, když šla; jedno každé přímo na svou stranu šlo. ¹⁰Podobenství pak tváří jejich s předu tvář lidská, a tvář lvová po pravé straně každého z nich; tvář pak volovou po levé straně všech čtvero, též tvář orličí s zadu mělo všech čtvero z nich. ¹¹A tváři jejich i křídla jejich pozdvížena byla zhůru. Každé zvíře dvě křídla pojilo s křídly dvěma druhého, dvěma pak přikrývala těla svá. ¹²A každé přímo na svou stranu šlo. Kamkoli ukazoval duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když chodila. ¹³Podobnost také těch zvířat na pohledění byla jako uhlí řeřavého, na pohledění jako pochodně. Kterýžto oheň ustavičně chodil mezi zvířaty, a ten oheň měl blesk, a z téhož ohně vycházelo blýskání. ¹⁴Také ta zvířata běhala, a navracovala se jako prudké blýskání. ¹⁵A když jsem hleděl na ta zvířata, a aj, kolo jedno bylo na zemi při zvířatech u čtyř tváří jednoho každého z nich. ¹⁶Na pohledění byla kola, a udělání jich jako barva tarsis, a podobnost jednotejnou měla všechna ta kola, a byla na pohledění i udělání jejich, jako by bylo kolo u prostřed kola. ¹⁷Na čtyři strany své jíti majíce, chodila, a neuchylovala se, když šla. ¹⁸A loukoti své, i vysokost měla, že hrůza z nich šla, a šínové jejich vůkol všech čtyř kol plní byli oči. ¹⁹Když pak chodila zvířata, chodila kola podlé nich, a když se vznášela zvířata vzhůru od země, vznášela se i kola. ²⁰Kdekoli chtěl Duch, aby šla, tam šla; kde Duch

chtěl jíti, i kola vznášela se naproti nim, nebo duch zvířat byl v kolách. ²¹Když ona šla, šla, a když ona stála, stála, a když se vznášela od země, vznášela se také kola s nimi, nebo duch zvířat byl v kolách. ²²Podobenství pak oblohy bylo nad hlavami zvířat jako podobenství křišťálu roztaženého nad hlavami jejich svrchu. ²³A pod oblohou křídla jejich pozdvížená byla, jedno připojené k druhému. Každé mělo dvě, jimiž se přikrývalo, každé, pravím, mělo dvě, jimiž přikrývalo tělo své. ²⁴I slyšel jsem zvuk křídel jejich jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího, když chodila, zvuk hluku jako zvuk vojska. Když pak stála, spustila křídla svá. ²⁵Byl také zvuk svrchu nad oblohou, kteráž byla nad hlavou jejich, když stála a spustila křídla svá. ²⁶Svrchu pak na obloze, kteráž byla nad hlavou jejich, bylo podobenství trůnu, na pohledění jako kámen zafirový, a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledění jako tvárnost člověka. ²⁷I viděl jsem na pohledění jako velmi prudkou světlost, a u vnitřku jejím vůkol na pohledění jako oheň, od bedr jeho vzhůru; od bedr pak jeho dolů viděl jsem na pohledění jako oheň, a blesk vůkol něho. ²⁸Na pohledění jako duha, kteráž bývá na oblaci v čas deště, takový na pohledění byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Hospodinovy. Kterýžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem hlas mluvícího.

²Kterýž řekl ke mně: Synu člověčí, postav se na nohy své, ať mluvím s tebou. ²I vstoupil do mne duch, když promluvil ke mně, a postavil mne na nohy mé, a slyšel jsem, an mluvím ke mně. ³Kterýž řekl mi: Synu člověčí, já tě posílám k synům Izraelským, k národům zpuřným, kteříž zpuřně se postavovali proti mně; oni i otcové jejich zpronevěřovali se mi, až právě do tohoto dne. ⁴K těch, pravím, synům nestydaté tváři a zatvrdilého srdce já posílám tě, a díš k nim: Takto praví Panovník Hospodin, ⁵Již oni slyšte neb nechte: Že dům zpuřný jsou. Ať vědí, že prorok byl u prostřed nich. ⁶Ty pak synu člověčí, neboj se jich, aniž se boj slov jejich, že zpuřní a jako trní jsou proti tobě, a že mezi štíry bydlíš. Slova jejich neboj se, a tváři jejich se nestrachuj, proto že dům zpuřný jsou. ⁷Ale mluv slova má k nim, již oni slyšte neb nechte: Že zpuřní jsou. ⁸Ty pak synu člověčí, slyš, co já pravím tobě: Nebuď zpuřný jako ten dům zpuřný. Otevři ústa svá, a sněz, co já tobě dám. ⁹I viděl jsem, a aj, ruka vztažena byla ke mně, a aj, v ní svinutá kniha.

¹⁰Kteroužto rozvinul přede mnou, a byla popsána s předu i z zadu, a bylo v ní psáno naříkání, kvílení a běda.

3Tedy řekl mi: Synu člověčí, což před tebou jest, sněž, sněž knihu tuto, a jdi, mluv k domu Izraelskému. ²I otevřel jsem ústa svá, a dal mi snísti knihu tu, ³Řka ke mně: Synu člověčí, nakrm břicho své, a střeva svá naplň knihou touto, kteroužt dávám. I snědl jsem, a byla v ústech mých jako med sladká. ⁴Za tím řekl mi: Synu člověčí, jdiž k domu Izraelskému, a mluv k nim slovy mými. ⁵Nebo nebudeš poslán k lidu hluboké řeči a nesnadného jazyka, ale k domu Izraelskému. ⁶Ne k národům mnohým hluboké řeči a nesnadného jazyka, jejichž bys slovům nerozuměl, ješto, kdybych tě k nim poslal, uposlechli by tebe. ⁷Ale dům Izraelský nebudou tě chtít poslouchati, poněvadž nechť poslouchati mne; nebo všecken dům Izraelský jest tvrděčelný a zatvrdilého srdce. ⁸Ale učinil jsem tvář tvou tvrdou proti tváři jejich, a čelo tvé tvrdé proti čelu jejich. ⁹Jako kámen přetvrdý, pevnější než skálu učinil jsem čelo tvé; nebož se jich, aniž se strachuj tváři jejich, proto že dům zpurný jsou. ¹⁰I řekl ke mně: Synu člověčí, všechna slova má, kterážt mluviti budu, přijmi v srdce své, a ušima svýma slyš. ¹¹A jdi k zajatým, k synům lidu svého, a mluv k nim, a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin, již oni slyšte neb nechte. ¹²Tehdy odnesl mne Duch, a slyšel jsem za sebou hlas hřmotu velikého: Požehnaná sláva Hospodinova z místa svého. ¹³A hlas křídel těch zvířat, kteráž se vespolek dotýkala, a hlas kol naproti nim, a hlas hřmotu velikého. ¹⁴Duch pak odnesl mne, a vzal mne, a odšel jsem truchliv, v hněvě ducha svého, ale ruka Hospodinova nade mnou silnější byla. ¹⁵I přišel jsem k zajatým do Telabib, bydlícím při řece Chebar, a seděl jsem, kdež oni bydlili. Seděl jsem, pravím, sedm dní u prostřed nich s užasnutím. ¹⁶I stalo se po dokonání sedmi dnů, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁷Synu člověčí, strážným jsem tě postavil nad domem Izraelským, abys slyše slovo z úst mých, napomínal jich ode mne. ¹⁸Když bych já řekl bezbožnému: Smrti umřeš, a nenapomenul bys ho, ani nemluvil, abys ho odvedl od cesty jeho bezbožné, proto abys ho při životu zachoval: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám. ¹⁹Paklibys ty napomenul bezbožného, a neodvrátil by se od bezbožnosti své, a od cesty své bezbožné, onť pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš. ²⁰Odvrátil-li by se pak spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost, a já bych položil urážku před něj, a tak by umřel, ty pak bys ho nenapomenul: pro hřícht svůj umře, aniž na pamět přijde která spravedlnost jeho, kterouž činil, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám. ²¹Pakli bys ty napomenul spravedlivého, aby nehřešil spravedlivý, a on by nehřešil, jistě že bude živ; nebo napomenut byl. Ty také duši svou vysvobodíš. ²²I byla tam nade mnou ruka Hospodinova, kterýžto řekl mi: Vstaň, jdi do tohoto údolí, a tam mluviti budu s tebou. ²³A tak vstav, šel jsem do toho údolí, a aj, sláva Hospodino-

va stála tam, jako sláva, kterouž jsem viděl u řeky Chebar. I padl jsem na tvář svou. ²⁴Tehdy vstoupil do mne Duch, a postaviv mne na nohy, mluvil ke mně, a řekl mi: Jdiž, zavři se v domě svém. ²⁵Nebo na tě, synu člověčí, aj, daď na tě provazy, a sváží tě jimi, a nebudeš moci vyjítí mezi ně. ²⁶A já učiním, aby jazyk tvůj přilnul k dásním tvým, a abys oněměl, a nebyl jim mužem domlouvajícím, protože dům zpurný jsou. ²⁷Ale když mluviti budu s tebou, otevru ústa tvá, a díš jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo slyšeti chce, nechť slyší, a kdo nechce, nechť nechá, že dům zpurný jsou.

4Ty pak synu člověčí, vezmi sobě cihlu, a polože ji před sebe, vyrej na ní město Jeruzalém. ²A postav na ní obležení, a vzdělaje na ní šance, vysyp na ní násyp, a polož na ní vojska, a postav na ní berany válečné vůkol. ³Potom vezmi sobě pánev železnou, a polož ji místo zdi železné, mezi tebou a mezi městem, a zatvrd tvář svou proti němu, ať jest obleženo, a oblehneš je. Toť bude znamením domu Izraelskému. ⁴Ty pak lehni na levý bok svůj, a vlož na něj nepravost domu Izraelského. Podlé počtu dnů, v němž ležeti budeš na něm, poneseš nepravost jejich. ⁵A já dávám tobě léta nepravosti jejich v počtu dnů, tři sta a devadesáte dnů, v nichž poneseš nepravost domu Izraelského. ⁶Když je pak vyplníš, budeš ležeti na pravém boku podruhé, a poneseš nepravost domu Judova čtyřiceti dnů. Den za rok, den za rok dávám tobě. ⁷K obležení, pravím, Jeruzaléma zatvrd tvář svou, ohrna ruku svou, a prorokuje proti němu. ⁸A aj, dávám na tě provazy, abys se neobracel z boku jednoho na druhý, dokudž nevyplníš dnů obležení svého. ⁹Protož ty vezmi sobě pšenice a ječmene, též bobu, šočovice, i prosa, a špaldy, a dej to do jedné nádoby, abys sobě nastrojil z toho pokrmu podlé počtu dnů, v nichž ležeti budeš na boku svém. Za tři sta a devadesáte dnů jísti jej budeš. ¹⁰Pokrmu pak tvého, kterýž jísti budeš, váha bude dvaceti lotů na den. Od času až do času jísti jej budeš. ¹¹Vodu také na míru píti budeš, šestý díl hin; od času do času píti budeš. ¹²Podpopelný pak chléb ječný, kterýž jísti budeš, ten lejny nečistoty lidské pec před očima jejich. ¹³I řekl Hospodin: Tak budou jísti synové Izraelští chléb svůj nečistý pro pohany, kteréž tam shromáždím. ¹⁴Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, duše má není poškrvněna mrchami, a udáveného nejedl jsem od dětinství svého až podnes, aniž vešlo v ústa má maso ohavné. ¹⁵Kterýž řekl mi: Aj, dávámť kravince místo lejn lidských, abys sobě jimi napekl chleba. ¹⁶Za tím řekl mi: Synu člověčí, aj, já zlámí hůl chleba v Jeruzalémě, tak že jísti budou chléb na váhu, a to s zámutkem, a vodu na míru píti, a to s předěšením, ¹⁷Aby nedostatek majíce v chlebě a v vodě, děsili se jeden každý z nich, a svadli pro nepravost svou.

5Potom ty synu člověčí, vezmi sobě nůž ostrý, totiž břitvu holičů, vezmi jej sobě, a ohol ním hlavu i bradu svou. Potom vezma sobě váhu, rozděl to. ²Třetinu ohněm

spal u prostřed města, když se vyplní dnové obležení; zatím vezma druhou třetinu, posekej mečem okolo něho; ostatní pak třetinu rozptyl u vítr. Nebo mečem dobytým budu je stihati. ³A však odejmi odtud něco málo, a zavaž do křídel svých. ⁴A i z těch ještě vezma, uvrz je do prostřed ohně, a spal je ohněm, odkudž vyjde oheň na všecken dům Izraelský. ⁵Takto praví Panovník Hospodin: Tento Jeruzalém, kterýž jsem postavil u prostřed pohanů, a vůkol otočil krajinami, ⁶Změnil soudy mé v bezbožnost více než pohané, a ustanovení má více než jiné země, kteréž jsou vůkol něho; nebo soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých nechodili. ⁷Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že mnohem více než pohané, kteříž jsou vůkol vás, v ustanoveních mých nechodili jste, a soudů mých nečinili jste, nýbrž ani tak jako pohané, kteříž jsou vůkol vás, soudů nekonali jste: ⁸Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já na tebe, aj já, a vykonám u prostřed tebe soudy před očima pohanů. ⁹Nebo učiním při tobě to, čehož jsem prv neučinil, a čehož podobně neučiním více pro všechny ohavnosti tvé, ¹⁰Tak že otcové jísti budou syny u prostřed tebe, a synové jísti budou otce své, a vykonám proti tobě soudy, a rozptýlím všechny ostatky tvé na všechny strany. ¹¹Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že poněvadž jsi ty svatyně mé poškrvnil všelikými mrzkostmi svými, a všelikými ohavnostmi svými, i já také zlehčím tebe, a neodpustím oko mé, a nikoli se neslituji. ¹²Třetina tebe morem zemře a hladem zhyne u prostřed tebe, a třetina druhá mečem padne vůkol tebe, ostatní pak třetinu na všechny stany rozptýlím, a mečem dobytým stihati je budu. ¹³A tak do konce vylit bude hněv můj, a dotru prchlivostí svou na ně, i potěším se. I zvědí, že já Hospodin mluvím v horlivosti své, když vykonám prchlivost svou na nich, ¹⁴A obrátím tě v poušť, a dám tě v útržku mezi národy, kteříž jsou vůkol tebe, před očima každého tudy jdoucího. ¹⁵A tak budeš k útržce, posměchu, k hroznému příkladu a k užasnutí národům, kteříž jsou vůkol tebe, tehdaž když vykonám proti tobě soudy v hněvě a v prchlivosti a v zehrání zůřivém. Já Hospodin mluvím jsem. ¹⁶Tehdaž když vystřelím jízlivé střely hladu k záhubě vaší, kteréž vystřelím, abych vás vyhubil, a hlad shromáždě proti vám, zlámí vám hůl chleba. ¹⁷Pošli zajisté na vás hlad a zvěř lítou, kteráž tě na sirobu přivede; i mor a krev přijde na tebe, když uvedu na tě meč. Já Hospodin mluvím jsem.

6I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: ²Synu člověčí, obrať tvář svou proti horám Izraelským, a prorokuj proti nim, ³A rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám a pahrbkům, prudkým potokům a údolím: Aj, já, já uvedu na vás meč, a zkazím výsosti vaše. ⁴A tak zpustnou oltářové vaši, a ztroskotáni budou sluneční obrazové vaši, a rozmeči zbité vaše před ukydanými bohy vašimi. ⁵Povrhu také mrtvá těla synů Izraelských před ukydanými bohy jejich, a rozptýlím kosti vaše okolo oltářů vašich. ⁶Kdekoli bydliti

budete, města zpuštěna budou, a výsosti zpustnou. Pročež poplénění budou a zpustnou i oltářové vaši, potroskotáni budou a přestanou ukydaní bohové vaši, a sluneční obrazové vaši zpodtínáni, a tak vyhlazena budou díla vaše. ⁷I padnou zbití u prostřed vás, a zvíte, že já jsem Hospodin. ⁸A pozůstavím některé z vás, kteříž by ušli meče, mezi pohany, když rozptýlení budete do zemí. ⁹I budou se rozpomínati na mne, kteříž z vás zachováni budou mezi národy, mezi něž budou zajati, že jsem kormoucen byl srdcem jejich smilným, kteréž odstoupilo ode mne, a očima jejich, kteréž smilnice, chodily za ukydanými bohy svými, a tak sami se býti hodné ošklivosti seznají pro nešlechetnosti, kteréž páchali ve všech ohavnostech svých. ¹⁰A zvědí, že já jsem Hospodin, a že jsem ne nadarmo mluvím, že na ně uvedu zlé toto. ¹¹Takto praví Panovník Hospodin: Tleskni rukou svou, a dupni nohou svou, a rci: Nastojte na dům Izraelský, že pro všechny ohavnosti nejhorší mečem, hladem a morem padnouti mají. ¹²Ten, kdož daleko bude, morem umře, a kdo blízko, mečem padne, ostatní pak a obležený hladem umře, a tak docela vyleji prchlivost svou na ně. ¹³A zvíte, že já jsem Hospodin, když budou zbití jejich u prostřed ukydaných bohů jejich vůkol oltářů jejich, na všelikém pahrbku vysokém, na všech vrších hor, a pod všelikým dřevem zeleným, i pod všelikým dubem hustým, na kterémkoli místě obětovali vůni libou všelikým ukydaným bohům svým. ¹⁴Nebo vztáhnou ruku svou na ně, a učiním zemi tuto zpustlou, zpustlejší než poušť Diblat, po všech obydlích jejich. I zvědí, že já jsem Hospodin.

7Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Slyš, synu člověčí: Takto praví Panovník Hospodin o zemi Izraelské: Ach, skončení, přišlo skončení její na čtyři strany země. ³Jižtě skončení nastalo tobě; nebo vypustím hněv svůj na tě, a budu tě souditi podlé cest tvých, a uvrhu na tě všechny ohavnosti tvé. ⁴Neodpustí zajisté oko mé tobě, aniž se slituji, ale cesty tvé na tebe uvrhu, a ohavnosti tvé u prostřed tebe budou. I zvíte, že já jsem Hospodin. ⁵Takto praví Panovník Hospodin: Bída jedna, aj přichází bída. ⁶Skončení přichází, přichází skončení, procítil na tě, aj, přichází. ⁷Přichází to jitro na tebe, obyvateli země, přichází ten čas, přibližuje se ten den hřmotu, a ne hlas rozléhající se po horách. ⁸Již tudíž vylíji prchlivost svou na tě, a docela vypustím hněv svůj na tebe, a budu tě souditi podlé cest tvých, a uvrhu na tě všechny ohavnosti tvé. ⁹Neodpustí zajisté oko mé, aniž se slituji, ale podlé cest tvých zaplatím tobě, a budou ohavnosti tvé u prostřed tebe. A tak zvíte, že já jsem Hospodin, ten, kterýž biji. ¹⁰Aj, teď jest ten den, aj, přicházej, přišlo to jitro, zkvetl prut, vpučila se z něho pýcha, ¹¹Ukrutnost vzrostla v prut bezbožnosti. Nezustaneť z nich nic, ani z množství jejich, ani z hluku jejich, aniž bude naříkáno nad nimi. ¹²Přichází ten čas, blízko jest ten den. Kdo koupí, nebude se veseliti, a kdo prodá, nic toho nebude litovati; nebo prchlivost přijde na všechno množství její. ¹³Ten zajisté, kdož prodal,

k věci prodané nepůjde nazpět, by pak ještě byl mezi živými život jejich, poněvadž vidění na všechno množství její nenavráti se, a žádný v nepravosti života svého nezmocní se. ¹⁴Troubiti budou v troubu, a připraví všechno, ale nebude žádného, kdo by šel k boji; nebo prchlivost má obojí se na všechno množství její. ¹⁵Meč bude vně, mor pak a hlad doma; kdo bude na poli, mečem zabit bude, toho pak, kdož bude v městě, hlad a mor zahubí. ¹⁶Kteríž pak z nich utekou, ti na horách, jako holubice v údolí, všickni lkáti budou, jeden každý pro nepravost svou. ¹⁷Všeliké ruce klesnou, a všeliká kolena rozplynou se jako voda. ¹⁸I přepásí se žíněmi, a hrůza je přikryje, a na všeliké tváři bude stud, a na všech hlavách jejich lysina. ¹⁹Stříbro své po ulicích rozházejí, a zlato jejich bude jako nečistota; stříbro jejich a zlato jejich nebude jich moci vysvoboditi v den prchlivosti Hospodinovy. Nenasytí se, a střev svých nenaplní, proto že nepravost jejich jest jim k urážce, ²⁰A že v slávě okrasu své, v té, kterouž k důstojnosti postavil Bůh, obrazu ohavností svých a mrzkostí svých nadělali. Protož obrátil jsem jim ji v nečistotu. ²¹Nebo vydám ji v ruku cizozemců k rozchvátání, a bezbožným na zemi za loupež, kteříž poškvrní jí. ²²Odvrátím též tvář svou od nich, i poškvrní svatyně mé, a vejdou do ní, boříce a poškvrnějící jí. ²³Udělej řetěz, nebo země plná jest soudů ukrutných, a město plné jest nátisku. ²⁴Protož přivedu nejhorší z pohanů, aby dědičně vládli domy jejich; i učiním přítrž pýše silných, a poškvrněny budou, kteříž jich posvěcují. ²⁵Zkažení přišlo, protož hledati budou pokoje, ale žádného nebude. ²⁶Bída za bídou přijde, a novina bude za novinou, i budou hledati vidění od proroka, ale zákon zahyne od kněze, a rada od starců. ²⁷Král ustavičně kvůliť bude, a kníže obleče se v smutek, a ruce lidu v zemi předěšeny budou. Podlé cesty jejich učiním jim, a podlé soudů jejich souditi je budu. I zvědí, že já jsem Hospodin.

8I stalo se léta šestého, v pátý den šestého měsíce, že jsem seděl v domě svém, a starší Judští seděli přede mnou. I připadla na mne tu ruka Panovníka Hospodina. ²A viděl jsem, a aj, podobenství na pohledění jako oheň. Od bedr jeho dolů oheň, od bedr pak jeho vzhůru na pohledění jako blesk, na pohledění jako nějaká velmi prudká světlost. ³Tedy vztáh podobenství ruky, vzal mne za křtici hlavy mé, a vyzdvihl mne Duch mezi nebe a mezi zemi, a uvedl mne do Jeruzaléma u viděních Božích, k vratům brány vnitřní, kteráž patří na půlnoci, kdež byla stolice modly k horlivosti a k zůřivosti popouzející. ⁴A aj, sláva Boha Izraelského byla tam na pohledění jako ta, kterouž jsem viděl v údolí. ⁵I řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní oči svých k cestě na půlnoci. Tedy pozdvihl jsem oči svých k cestě na půlnoci, a aj, na půlnoci u brány oltářové ta modla horlení, právě kudyž se vchází. ⁶V tom řekl mi: Synu člověčí, vidíš-liž ty, co tito činí, ohavnosti tak veliké, kteréž činí dům Izraelský tuto, tak že se vzdáliti musím od svatyně své? Ale obrátě se, uziš ještě větší ohavnosti.

⁷I přivedl mne ke dveřím síně, kdež jsem uzřel, a aj, díra jedna byla v stěně. ⁸A řekl mi: Synu člověčí, kopej medle tu stěnu. I kopal jsem stěnu, a aj, dvěře jedny. ⁹Tedy řekl mi: Vejdi, a viz ohavnosti tyto nejhorší, kteréž oni činí zde. ¹⁰Protož všed, uzřel jsem, a aj, všeliké podobenství zeměplazů a hovaď ohybných, i všech ukýdaných bohů domu Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol. ¹¹A sedmdesáte mužů z starších domu Izraelského, s Jazaniášem synem Safanovým, stojícím u prostřed nich, stáli před nimi, maje každý kadidlnici svou v ruce své, tak že hustý oblak kadění vzhůru vstupoval. ¹²I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí, co starší domu Izraelského činí ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných? Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin zemi. ¹³Dále mi řekl: Obrátě se, uziš ještě větší ohavnosti, kteréž oni činí. ¹⁴I přivedl mne k vratům brány domu Hospodinova, kteráž jest na půlnoci, a aj, ženy seděly tam, plačícce Tammuze. ¹⁵I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? Obrátě se, uziš ještě větší ohavnosti nad tyto. ¹⁶Tedy uvedl mne do síně domu Hospodinova vnitřní, a aj, u vrat chrámu Hospodinova, mezi síňcí a oltářem bylo okolo pětmecítma mužů, jejichž záda byla k chrámu Hospodinovu, tváři pak jejich k východu, kteříž klaněli se proti východu slunce. ¹⁷I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? Zdali lehká věc jest domu Judovu, aby činili ohavnosti tyto, kteréž činí zde? Nebo naplivše zemi nátiskem, obrátili se, aby mne popouzeli, a aj, přičinějí ratolest vinnou k nosům svým. ¹⁸Protož i já také učiním podlé prchlivosti; neslitujet se oko mé, aniž se smiluji. I budou volati v uši mé hlasem velikým, a nevyslyším jich.

9Potom zavolal hlasem velikým, tak že jsem slyšel, řka: Přistupte hejtmané k tomuto městu, a jeden každý s zbrojí svou hubicí v ruce své. ²A aj, šest mužů přišlo cestou k bráně hořejší, kteráž patří na půlnoci, maje každý zbroj svou rozrážející v ruce své. Muž pak jeden byl u prostřed nich, oděný rouchem lněným, a kalamář písarský při bedrách jeho; a přišedše, stáli u oltáře měděného. ³Sláva pak Boha Izraelského sstoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu domu, a zvolala na muže toho oděného rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamář písarský. ⁴I řekl jemu Hospodin: Přejdi prostředkem města, prostředkem Jeruzaléma, a znamenej znamením na čelích muže ty, kteříž vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dějícími se u prostřed něho. ⁵Oněmno pak řekl tak, že jsem slyšel: Projděte skrze město za ním, a bíte; neodpouštějž oko vaše, aniž se slitovávejte. ⁶Starce, mládence i pannu, maličké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte, a od svatyně mé počňte. Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem. ⁷(Nebo jim byl řekl: Poškvříte domu, a naplníte síně zbitými. Jdětež.) A vyšedše, bili v městě. ⁸I stalo se, když je bili, a já pozůstal, že jsem padl na tvář svou, a zvolal jsem, řka: Ach, Panovníče Hospodine, zdaliž zahubíš

všecken ostatek Izraelský, vylévaje prchlivost svou na Jeruzalém? ⁹I řekl mi: Nepravost domu Izraelského a Judského veliká jest velmi velice, a naplněna jest země mordy, a město plné jest převrácenců. Nebo říkali: Opustil Hospodin zemi tuto, a Hospodin nikoli nevidí nás. ¹⁰Protož já také cestu jejich na hlavu jejich obrátím; neodpustí oko mé, aniž se slituji. ¹¹A aj, muž oděný rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamář, oznámil to, řka: Učinil jsem, jakž jsi mi rozkázal.

10I viděl jsem, a aj, na obloze, kteráž byla nad hlavou cherubínů, jako kámen zafirový na pohledění, jako podobenství trůnu se ukázalo nad nimi. ²Tedy promluviv k muži tomu oděnému rouchem lněným, řekl: Vejdi do prostřed kol pod cherubíny, a naplň hrsti své uhlím řeřavým z prostředku cherubínů, a roztrus po městě. Kterýžto všel před očima máma. ³(Cherubínové pak stáli po pravé straně domu, když vcházel muž ten, a oblak hustý naplnil síň vnitřní. ⁴Nebo když se byla zdvihla sláva Hospodinova s cherubínů k prahu domu, tedy naplněn byl dům tím hustým oblakem, a síň naplněna byla bleskem slávy Hospodinovy. ⁵Zvuk také křídel cherubínů slyšán byl až k té síni zevnitřní jako hlas Boha silného, všemohoucího, když mluví.) ⁶I stalo se, když přikázal muži tomu oděnému rouchem lněným, řka: Vezmi ohně z prostředku kol, z prostředku cherubínů, že všel a postavil se podlé kol. ⁷Tedy vztáhl cherubín jeden ruku svou z prostředku cherubínů k ohni tomu, kterýž byl u prostřed cherubínů, a vzav, dal do hrsti toho oděného rouchem lněným. Kterýžto vzal a vyšel. ⁸Nebo ukazovalo se na cherubíních podobenství ruky lidské pod křídly jejich. ⁹I viděl jsem, a aj, čtyři kola podlé cherubínů, jedno kolo podlé jednoho každého cherubína, podobenství pak kol jako barva kamene tarsis. ¹⁰A na pohledění měla podobnost jednotejnou ta kola, jako by bylo kolo u prostřed kola. ¹¹Když chodili, na čtyři strany jejich chodili. Neuchylovali se, když šli, ale k tomu místu, kamž se obracel vůdce, za ním šli. Neuchylovali se, když šli. ¹²Všecko také tělo jejich i hřbetové jejich, i ruce jejich, i křídla jejich, též i kola plná byla očí vůkol jich samých čtyř i kol jejich. ¹³Kola pak ta nazval okršlkem, jakž slyšely uši mé. ¹⁴Čtyři tváři mělo každé. Tvář první tvář cherubínová, tvář pak druhá tvář člověčí, a třetí tvář lvová, čtvrtá pak tvář orličí. ¹⁵I zdvihli se cherubínové. To jsou ta zvířata, kteráž jsem viděl u řeky Chebar. ¹⁶Když pak šli cherubínové, šla i kola podlé nich, a když vznášeli cherubínové křídla svá, aby se pozdvihli od země, neuchylovala se také kola od nich. ¹⁷Když stáli oni, stála, a když se vyzdvihovali, vyzdvihovala se s nimi; nebo duch zvířat byl v nich. ¹⁸I odešla sláva Hospodinova od prahu domu, a stála nad cherubíny, ¹⁹Hned jakž pozdvihli cherubínové křídel svých a vznesli se od země, před očima máma odcházejíce, a kola naproti nim, a stála u vrat brány domu Hospodinova východní, a sláva Boha Izraelského svrchu nad nimi. ²⁰To jsou ta zvířata, kteráž jsem viděl pod Bohem Izraelským

u řeky Chebar, a poznal jsem, že cherubínové byli. ²¹Po čtyřech tvářích měl jeden každý, a po čtyřech křídlech jeden každý; podobenství také rukou lidských pod křídly jejich. ²²Podobenství pak tváří jejich bylo jako tváří, kteréž jsem byl viděl u řeky Chebar, obličej jejich i oni sami. Jeden každý přímo k své straně chodil.

11I vznesl mne Duch, a přivedl mne k bráně východní domu Hospodinova, kteráž patří na východ, a aj, ve vrátech brány té pětmečítma mužů, mezi kterýmiž jsem viděl Jazaniáše syna Azurova, a Pelatiáše syna Banaiášova, knížata lidu. ²Tedy řekl mi: Synu člověčí, to jsou ti muži, kteříž smýšlejí nepravost, a skládají radu zlou v městě tomto, ³Říkajíce: Nestavějme domů blízko, sic město bude hrnec a my maso. ⁴Protož prorokuj proti nim, prorokuj, synu člověčí. ⁵I sstoupil na mne Duch Hospodinův, a řekl mi: Rci: Takto dí Hospodin: Tak říkáte, dome Izraelský. Nebo což vám koli vstupuje na mysl, o tom já vím. ⁶Veliké množství zmordovali jste v městě tomto, a naplnili jste ulice jeho zbitými. ⁷Protož takto praví Panovník Hospodin: Ti, kteříž jsou zbiti od vás, kteréž jste skladli u prostřed něho, oniť jsou maso, město pak hrnec, ale vás vyvedu z prostředku jeho. ⁸Báli jste se meče, ale meč uvedu na vás, praví Panovník Hospodin. ⁹A vyvedu vás z prostředku jeho, a dám vás v ruku cizích, a vykonám nad vámi soudy. ¹⁰Mečem padnete, na pomezí Izraelském souditi vás budu, a zvíte, že já jsem Hospodin. ¹¹Město nebude vám hrnec, aniž vy budete u prostřed něho maso, na pomezí Izraelském souditi vás budu. ¹²I zvíte, že já jsem Hospodin, poněvadž jste v ustanoveních mých nechodili, a soudů mých nečinili, a podlé soudů těch národů, kteříž jsou vůkol vás, činili jste. ¹³Stalo se pak, když jsem prorokoval, že Pelatiáš syn Banaiášův umřel. Pročež padl jsem na tvář svou, a zvolal jsem hlasem velikým, řka: Ach, Panovníče Hospodine, skonání, činíš ostatkům Izraelským. ¹⁴Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁵Synu člověčí, bratří tvoji, bratří tvoji, příbuzní tvoji, a všecken dům Izraelský, všecken dům, kterýmž říkali obyvatelé Jeruzalémští: Daleko zajděte od Hospodina, nám jest dána země tato v dědictví. ¹⁶Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Ačkoli daleko zahnal jsem je mezi národy, a ačkoli rozptýlil jsem je do zemí, však budu jim svatyní i za ten malý čas v zemích těch, do kterýchž přijdou. ¹⁷Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Shromáždím vás z národů a zberu vás z zemí, do kterýchž rozptýleni jste, a dám vám zemi Izraelskou. ¹⁸I vejdou tam, a vyvrhou všecky mrzkosti její, i všecky ohavnosti její z ní. ¹⁹Nebo dám jim srdce jedno, a Ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejmu srdce kamenné z těla jejich, a dám jim srdce masité, ²⁰Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali, a činili je. I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem. ²¹Kterýchž pak srdce chodilo by po žádostech mrzkostí svých a ohavností svých, těch cestu na hlavu jejich obrátím, praví Panovník Hospodin. ²²Tedy vznesli cherubínové křídla svá i kola s nimi,

sláva pak Boha Izraelského nad nimi svrchu. ²³I odešla sláva Hospodinova z prostředku města, a stála na hoře, kteráž jest na východ městu. ²⁴Duch pak vznesl mne, a zase mne přivedl do země Kaldejské k zajatým, u vidění skrze Ducha Božího. I odešlo ode mne vidění, kteréž jsem viděl. ²⁵A mluvil jsem k zajatým všecky ty věci Hospodinovy, kteréž mi ukázal.

12I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, u prostřed domu zpuřného ty bydlíš, kteříž mají oči, aby viděli, však nevidí; uši mají, aby slyšeli, však neslyší, proto že dům zpuřný jsou. ³Protož ty, synu člověčí, připrav sobě to, s čím bys se stěhoval, a stěhuj se ve dne před očima jejich. Přestěhuješ se pak z místa svého na místo jiné před očima jejich, zdaby aspoň viděli; nebo dům zpuřný jsou. ⁴Vynesa pak své věci, jakožto ty, s nimiž se stěhovati máš ve dne před očima jejich, vyjdi u večer před očima jejich, jako ti, kteříž se stěhují. ⁵Před očima jejich prokopej sobě zed, a vynes skrze ni. ⁶Před očima jejich na rameni nes, po tmě vynes, tvář svou přikrej, a nehleď na zemi; nebo za zázrak dal jsem tě domu Izraelskému. ⁷I učinil jsem tak, jakž rozkázáno bylo. Věci své vynesl jsem, jakožto ty, s nimiž bych se stěhoval ve dne, u večer pak prokopal jsem sobě zed rukou; po tmě jsem je vynesl, na rameni nesa před očima jejich. ⁸Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně ráno, řkoucí: ⁹Synu člověčí, zdaližť řekli dům Izraelský, dům ten zpuřný: Co ty děláš? ¹⁰Rciž jim: Takto praví Panovník Hospodin: Na kníže v Jeruzalémě vztahuje se břímež toto a na všecken dům Izraelský, kteříž jsou u prostřed něho. ¹¹Rciž jim: Já jsem zázrakem vašim. Jakož jsem činil, tak se stane jim, postěhují se a v zajetí půjdou. ¹²A kníže, kteréž jest u prostřed nich, na rameni ponese po tmě a vyjde. Zed prokopají, aby jej vyvedli skrze ni; tvář svou zakryje, tak že nebude viděti okem svým země. ¹³Nebo roztáhnou síť svou na něj, a polapen bude do vrše mé, a zavedu jej do Babylona, země Kaldejské, kteréž neužrjí, a tam umře. ¹⁴Všecky také, kteříž jsou vůkol něho na pomoc jemu, i všecky houfy jeho rozptýlím na všecky strany, a mečem dobytým budu je stihati. ¹⁵I zvědí, že já jsem Hospodin, když je rozptýlím mezi národy, a rozženu je po krajinách. ¹⁶Pozůstavím pak z nich muže nemnohé po meči, po hladu a po moru, aby vypravovali všecky ohavnosti své mezi národy, kamž se dostanou, i zvědí, že já jsem Hospodin. ¹⁷Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁸Synu člověčí, chléb svůj s strachem jez, a vodu svou s třesením a s zámutkem pí, ¹⁹A rci lidu země této: Takto praví Panovník Hospodin o obyvatelích Jeruzalémských, o zemi Izraelské: Chléb svůj s zámutkem jísti budou, a vodu svou s předěšením píti, aby obloupena byla země jeho z hojnosti své, pro nátisk všech přebývajících v ní. ²⁰Města také, v nichž bydlejí, zpustnou, a země pustá bude, a tak zvíte, že já jsem Hospodin. ²¹Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²²Synu člověčí, jaké to máte přísloví o zemi Izraelské, říkájíce: Prodlí se dnové, aneb

zahyne všeliké vidění? ²³Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Učiním, aby přestalo přísloví toto, aniž užívati budou přísloví toho více v Izraeli. Rci jim: Nýbrž přiblížili se dnové ti a splnění všelikého vidění. ²⁴Nebo nebude více žádného vidění marného, a hádání pochlebníka u prostřed domu Izraelského, ²⁵Proto že já Hospodin mluviti budu, a kterékoli slovo promluvím, stane se. Neprodlí se dlouho, ale za dnů vašich, dome zpuřný, mluviti budu slovo, a naplním je, praví Panovník Hospodin. ²⁶I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²⁷Synu člověčí, aj, dům Izraelský říkájí: Vidění to, kteréž vidí tento, ke dnům mnohým patří, a na dlouhé časy tento prorokuje. ²⁸Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Neprodlí se dlouho všeliké slovo mé, ale slovo, kteréž mluviti budu, stane se, praví Panovník Hospodin.

13I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, prorokuj proti prorokům Izraelským, kteříž prorokují, a rci prorokujícím z srdce svého: Slyšte slovo Hospodinovo: ³Takto praví Panovník Hospodin: Běda prorokům bláznivým, kteříž následují ducha svého, ješto však nic neviděli. ⁴Podobni jsou liškám na pustinách proroci tvoji, Izraeli. ⁵Nevstupujete k mezerám, aniž děláte hradby okolo domu Izraelského, aby ostáti mohl v boji v den Hospodinův. ⁶Vídají marnost a hádání lživé. Říkají: Praví Hospodin, ješto jich neposlal Hospodin, a troštují lidi, aby jen utvrdili slovo své. ⁷Zdaliž vidění marného nevidáte, a hádání lživého nevypravujete? A říkáte: Praví Hospodin, ješto jsem já nemluvil. ⁸Pročež takto praví Panovník Hospodin: Proto že mluvíte marnost, a vídáte lež, protož aj, já jsem proti vám, praví Panovník Hospodin. ⁹Nebo bude ruka má proti prorokům, kteříž vídají marnost a hádají lež. V losu lidu mého nebudou, a v popisu domu Izraelského nebudou zapsáni, aniž do země Izraelské vejdu. I zvíte, že já jsem Panovník Hospodin, ¹⁰Proto, proto že v blud uvedli lid můj, říkájíce: Pokoj, ješto nebylo žádného pokoje. Jeden zajisté ustavěl stěnu hliněnou, a jiní obmítali ji vápnem ničemným. ¹¹Rciž těm, kteříž obmítají vápnem ničemným: I však to padne. Přijde příval rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití velikého, spadnete, a vítr bouřlivý roztrhne ji. ¹²A aj, když padne ta stěna, zdaliž vám nebude řečeno: Kdež jest to obmítání, jímž jste obmítali? ¹³Protož takto praví Panovník Hospodin: Roztrhnu ji, pravím, větrem bouřlivým v prchlivosti své, a příval rozvodnilý v hněvě mém přijde, a kamení krupobití velikého v prchlivosti mé k vyhlazení jí. ¹⁴Nebo rozbořím stěnu tu, kterouž jste obmetali vápnem ničemným, a porazím ji na zem, tak že odkryt bude grunt její. I padne, a zkažení budete u prostřed ní, a zvíte, že já jsem Hospodin. ¹⁵A tak vykonaje prchlivost svou na té stěně, a na těch, kteříž ji obmítají vápnem ničemným, dím vám: Není více té stěny, není ani těch, kteříž ji obmítali, ¹⁶Totíž proroků Izraelských, kteříž prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidění pokoje, ješto není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin. ¹⁷Ty pak, synu

člověčí, obrať tvář svou k dcerám lidu svého, kteréž prorokuj z srdce svého, a prorokuj i proti nim. ¹⁸A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Běda těm, kteréž šíjí polštářiky pod všeliké lokty rukou lidu mého, a dělají kukly na hlavu všeliké postavy, aby lovily duše. Zdaliž loviti máte duše lidu mého, abyste se živiti mohly? ¹⁹Nebo zlehčujete mne u lidu mého pro hrst ječmene a pro kus chleba, umrtvující duše, kteréž neumrou, a obživující duše, kteréž živý nebudou, lhouce lidu mému, kteříž poslouchají lži. ²⁰Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám se v polštářiky vaše, jimiž vy lovíte tam duše, abyste je oklamaly. Nebo strhnu je s ramenou vašich, a propustím duše, duše, kteréž vy lovíte, abyste je oklamaly. ²¹I strhnu kukly vaše, a vytrhnu lid svůj z ruky vaší, tak abyste jich nemohly více loviti, i zvíte, že já jsem Hospodin; ²²Proto že kormoutíte srdce spravedlivého lžmi, ješto jsem já ho nekormoutil, a posilujete rukou bezbožného, aby se neodvrátil od zlé cesty své, obživující jej. ²³Protož nebudete vídati marnosti, a s hádáním nebudete se obíratí více; nebo vytrhnu lid svůj z ruky vaší, i zvíte, že já jsem Hospodin.

14 Potom přišedše ke mně muži z starších Izraelských, seděli přede mnou. ²I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ³Synu člověčí, muži tito složili ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž jim k urážce jest, položili před tváří své. Zdaliž se upřímě radí se mnou? ⁴Protož mluv jim a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo by koli z domu Izraelského složil ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil před tvář svou, a přišel by k proroku: já Hospodin odpovídati budu tomu, kterýž přišel, o množství ukydaných bohů jeho, ⁵Abych polapil dům Izraelský v srdci jejich, že se odvrátili ode mne k ukydaným bohům svým všickni napořád. ⁶Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Obratě se a odvratě od ukydaných bohů vašich, a ode všech ohavností vašich odvratě tvář svou. ⁷Nebo kdož by koli z domu Izraelského i z pohostinných, kteříž jsou pohostinu v Izraeli, odvrátil se od následování mne, a složil by ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil by před tvář svou a přišel by k proroku, aby se mne tázal skrze něho: já Hospodin odpovím jemu o sobě, ⁸A obrátím tvář svou hněvivou proti muži tomu, a dám jej za znamení a za přísloví, a vytnu jej z prostřed lidu svého, i zvíte, že já jsem Hospodin. ⁹Prorok pak, dal-li by se přivábiti, aby mluvil slovo, já Hospodin přivábil jsem proroka toho. Než vztáhnout ruku svou na něj, a vyhladím jej z prostřed lidu svého Izraelského. ¹⁰A tak ponese nepravost svou. Jakáž pokuta na toho, kdož by se tázal, takováž pokuta na proroka bude, ¹¹Aby nebloudili více dům Izraelský ode mne, a nepoškrňovali se více žádnými převrácenostmi svými, aby byli lidem mým, a já abych byl jejich Bohem, praví Panovník Hospodin. ¹²Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹³Synu člověčí, když by země zhřešila proti mně, dopouštějíc se přestou-

pení, tehdy vztáhl-li bych ruku svou na ni, a zlámal jí hůl chleba, a poslal bych na ni hlad, a vyhubil z ní lidi i hovada: ¹⁴By pak byli u prostřed ní tito tři muži, Noé, Daniel a Job, oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe, praví Panovník Hospodin. ¹⁵Pakli bych zvěř lítou uvedl na zemi, tak že by ji na sirobu přivedla, a byla by pustá, aniž by kdo přes ni jíti mohl pro zvěř: ¹⁶Živt jsem já, praví Panovník Hospodin, že byt tři muži tito u prostřed ní byli, nikoli by nevysvobodili synů ani dcer. Oni by sami vysvobození byli, země pak byla by pustá. ¹⁷Aneb meč uvedl-li bych na zemi tu, a řekl bych meči: Projdi skrz zemi tu, abych vyhubil z ní lidi i hovada: ¹⁸Živt jsem já, praví Panovník Hospodin, že byt pak tři muži tito byli u prostřed ní, nikoli by nevysvobodili synů ani dcer, ale oni sami by vysvobození byli. ¹⁹Aneb mor poslal-li bych na zemi tu, a vylil prchlivost svou na ni k zhoubě, aby vyhlazeni byli z ní lidé i hovada: ²⁰Živt jsem já, praví Panovník Hospodin, že byt pak Noé, Daniel a Job u prostřed ní byli, nikoli by ani syna ani dcery nevysvobodili. Oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe. ²¹Nýbrž takto praví Panovník Hospodin: Bych pak čtyři pokuty své zlé, meč a hlad, zvěř lítou a mor poslal na Jeruzalém, abych vyhubil z něho lidi i hovada, ²²A aj, pozůstali-li by v něm, kteříž by toho ušli, a vyvedeni byli, synové neb dcery: aj, i oni musejí jíti k vám, a uzříte cestu jejich a skutky jejich, i potěšíte se nad tím zlým, kteréž uvedu na Jeruzalém, nade vším, což uvedu na něj. ²³A tak potěší vás, když uzříte cestu jejich a skutky jejich. I zvíte, že jsem ne nadarmo učinil všechno to, což jsem učinil při něm, praví Panovník Hospodin.

15 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, co jest dřevo révové proti všelijakému dřevu, aneb proti ratolestem dříví lesního? ³Zdaliž vzato bude z něho dřevo k udělení něčeho? Zdaliž udělají z něho hřebík k zavěšování na něm všelijaké nádoby? ⁴Aj, na oheň dává se k sežrání. Když oba konce jeho sežere oheň, a prostředek jeho obhoří, zdaž se k čemu hoditi může? ⁵Aj, když byl celý, nic nemohlo býti z něho uděláno, ovšem když jej oheň sežral, a shořel, k ničemu se více hoditi nebude. ⁶Protož takto praví Panovník Hospodin: Jakož jest dřevo révové mezi dřívím lesním, kteréž jsem oddal ohni k sežrání, tak jsem oddal obyvatele Jeruzalémské. ⁷Nebo postavím tvář svou hněvivou proti nim. Z ohně jednoho vyjdou, a oheň druhý zžíře je. I zvíte, že já jsem Hospodin, když obrátím tvář svou hněvivou proti nim. ⁸A obrátím zemi tuto v poušť, proto že se přestoupení dopouštěli, praví Panovník Hospodin.

16 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, oznam Jeruzalému ohavnosti jeho, ³A rci: Takto praví Panovník Hospodin dceři Jeruzalémské: Obcování tvé a rod tvůj jest z země Kananejské, otec tvůj jest Amorejský, a matka tvá Hetejská. ⁴Narození pak tvé: V den, v němž jsi se narodila, nebyl přirezán pupek tvůj, a vodou

nebylas obmyta, abys ošetřena byla, aniž jsi byla solí posolena, ani plénkami obvinuta. ⁵Neslitovalo se nad tebou oko, aťby v jednom z těch věcí posloužilo, maje lítost nad tebou, ale bylas povržena na svrchku pole, proto že jsi ošklivá byla v den, v kterémž jsi narodila se. ⁶A jda mimo tebe, a vida tě ku potlačení vydanou ve krvi tvé, řekl jsem tobě: Ve krvi své živa buď. Řekl jsem, pravím, tobě: Ve krvi své živa buď. ⁷Rozmnožil jsem tě jako z rostliny polní, i rozmnožena jsi a zveličena, a přišlas k největší ozdobě. Prsy tvé oduly se, a vlasy tvé zrostly, ač jsi byla nahá a odkrytá. ⁸Protož jda mimo tě, a vida tě, an aj, čas tvůj čas milování, vztáhl jsem křídlo své na tě, a přikryl jsem nahotu tvou, a přísahou zavázav se tobě, všel jsem v smlouvu s tebou, praví Panovník Hospodin, a tak jsi má učiněna. ⁹I umyl jsem tě vodou, a splákl jsem krev tvou s tebe, a pomazal jsem tě olejem. ¹⁰Nadto přioděl jsem tě rouchem krumpovaným, a obul jsem tě v drahé střevice, a opásal jsem tě kmentem, a přioděl jsem tě rouchem hedbávným. ¹¹Ozdobil jsem tě také ozdobou, a dal jsem náramky na ruce tvé, a točenici na hrdlo tvé. ¹²Dalť jsem ozdobu i na čelo tvé, a náušnice na uši tvé, a korunu krásnou na hlavu tvou. ¹³A tak bylas ozdobena zlatem a stříbrem, a oděv tvůj byl kment a roucho hedbávné, a proměnných barev roucho. Běl a med a olej jídala jsi, a krásná jsi učiněna velmi velice, a šťastněť se vedlo v království, ¹⁴Tak že se rozešla pověst o tobě mezi národy pro krásu tvou; nebo dokonalá byla, pro slávu mou, kterouž jsem byl vložil na tebe, praví Panovník Hospodin. ¹⁵Ale úfala v krásu svou, a smilnilas příčinou pověstí své; nebo jsi páchala smilství s každým mimo tebe jdoucím. Každý snadně užil krásy tvé. ¹⁶A vzavši z roucha svého, nadělalas sobě výsosti rozličných barev, a páchalas smilství při nich, jemuž podobné nikdy nepřijde, aniž kdy potom bude. ¹⁷Nad to, vzavši přípravy ozdoby své z zlata mého a stříbra mého, kteréžť jsem byl dal, nadělalas sobě obrazů pohlaví mužského, a smilnilas s nimi. ¹⁸Vzalas také roucha svá krumpovaná, a přiodílas je, olej můj i kadidlo mé kladlas před nimi. ¹⁹Ano i chléb můj, kterýžť jsem byl dal, běl a olej i med, jímž jsem tě krmil, kladlas před nimi u vůni příjemnou, a bylo tak, praví Panovník Hospodin. ²⁰Bralas i syny své a dcery své, kteréž jsi mně zplodila, a obětovalas jim k spálení. Cožť se ještě zdálo málo, taková smilství tvá, ²¹Žes i syny mé zabíjela a dávalas je, aby je provodili jim? ²²K tomu ve všech ohavnostech svých a smilstvích svých nerozpomenulas se na dny mladosti své, když jsi byla nahá a odkrytá, ku potlačení vydaná ve krvi své. ²³Ale stalo se přes všecku tuto nešlechtnost tvou, (běda, běda tobě), praví Panovník Hospodin, ²⁴Že jsi vystavěla sobě i vysoké místo, a vzdělalas sobě výsost v každé ulici. ²⁵Při všelikém rozcestí udělalas výsost svou, a zohavilas krásu svou, roztahujíc nohy své každému tudy jdoucím, a příliš jsi smilnila. ²⁶Nebo smilnila jsi s syny Egyptskými, sousedy svými velikého těla, a příliš jsi smilnila, abys mne k hněvu popouzela. ²⁷Protož aj, vztáhl jsem ruku svou na tebe, a ujal jsem vyměřeného pokrmu tvého, a vydal jsem

tě k líbosti nenávidících tě dcer Filistinských, kteréžto styděly se za cestu tvou nešlechtnou. ²⁸Smilnilas též s syny Assyrskými, proto že jsi nemohla nasytiti se, a smilnivší s nimi, aniž jsi tak se nasýtala. ²⁹A tak příliš jsi smilnila v zemi Kananejské s Kaldejskými, a aniž jsi tak se nasýtala. ³⁰Jakt jest zmámeno srdce tvé, praví Panovník Hospodin, poněvadž se dopouštíš všech těchto skutků ženy nevěstky přenestydaté, ³¹Stavěje sobě vysoké místo na rozcestí všeliké silnice, a výsost sobě stroje i v každé ulici. Nýbrž pohrdaje darem, nejsi ani jako nevěstka, ³²A žena cizoložná, kteráž místo muže svého povoluje cizím. ³³Všechněm nevěstkám dávají mzdu, ale ty dávalas mzdu svou všechněm frejírům svým, a darovalas je, aby vcházeli k tobě odevšad pro smilství tvá. ³⁴A tak jest při tobě naproti obyčejí těch žen při smilstvích tvých, poněvadž tě k smilství nehledají, nýbrž ty dáváš dary, a ne tobě dar dáván bývá. A toť jest naopak. ³⁵Protož ó nevěstko, slyš slovo Hospodino: ³⁶Takto praví Panovník Hospodin: Proto že vylita jest mrzkost tvá, a odkrývána byla nahota tvá při smilstvích tvých s frejírí tvými, a se všemi ukýdanými bohy ohavností tvých, též pro krev synů tvých, kteréž jsi dala jim: ³⁷Proto aj, já shromáždím všechny frejíře tvé, s nimiž jsi obcovala, a všechny, kteréž jsi milovala, se všechněmi, jichž jsi nenáviděla, a shromáždě je proti tobě odevšad, odkryjí nahotu tvou před nimi, aby viděli všecku nahotu tvou. ³⁸A budu tě souditi soudem cizoložnic, a těch, kteréž krev vylévají, a oddám tě k smrti, kteráž přijde na tě z prechlivosti a horlení. ³⁹Nebo vydám tě v ruku jejich. I rozbolí vysoké místo tvé, a rozválejí výsosti tvé, a svlekouce tě z roucha tvého, poberou přípravy ozdoby tvé, a nechají tě nahé a odkryté. ⁴⁰I přivedou proti tobě shromáždění, a uházejí tě kamením, a probodnou tě meči svými. ⁴¹Popálí také domy tvé ohněm, a vykonají na tobě pomstu před očima žen mnohých, a tak přítrž učiním tvému smilství, a aniž budeš dávatí daru více. ⁴²A tak odpočineť sobě hněv můj na tobě, a horlení mé odejde od tebe, abych upokojil se a nehněval se více, ⁴³Proto žes se nerozpomenula na dny mladosti své, ale postavovalas se proti mně ve všem tom. Aj hle, já také cestu tvou na hlavu tvou obrátil jsem, praví Panovník Hospodin, tak že nebudeš páchatí nešlechtnosti, ani kterých ohavností svých. ⁴⁴Aj, kdožkoli užívá přísloví, o tobě užive přísloví, řka: Jakáž matka, takáž dcera její. ⁴⁵Dcera matky své jsi, té, kteráž sobě zošklivila muže svého a dítky své, a sestra obou sestr svých jsi, kteréž zošklivily sobě muže své a dítky své. Matka vaše jest Hetejská, a otec váš Amorejský. ⁴⁶Sestra pak tvá starší, kteráž sedí po levici tvé, jest Samaří a dcery její, a sestra tvá mladší, kteráž sedí po pravici tvé, jest Sodoma a dcery její. ⁴⁷Nýbrž aniž jsi po cestách jejich chodila, ani podlé ohavností jejich činila, zošklivivši sobě jako věc špatnou, pročěž pokazilas se více než ony na všech cestách svých. ⁴⁸Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že Sodoma sestra tvá i dcery její nečinily, jako jsi ty činila s dcerami svými. ⁴⁹Aj, tatot byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hoj-

nost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nužného neposilňovala. ⁵⁰Ale pozdvihše se, páchaly ohavnost přede mnou; protož sklídl jsem je, jakž mi se vidělo. ⁵¹Samaří také ani polovice hříchů tvých nenahřešila. Nebo jsi rozhojnila ohavnosti své nad ně, a tak jsi spravedlivější býti ukázala sestry své všemi ohavnostmi svými, kteréž jsi páchala. ⁵²Nesíš i ty také potupu svou, kterouž jsi přisoudila sestrám svým, pro hříchy své, kteréž jsi ohavně páchala více než ony. Spravedlivější byly než ty. I ty, pravím, styď se, a nes potupu svou, poněvadž spravedlivější býti ukazuješ sestry své. ⁵³Přivedu-li zase zajaté jejich, totiž zajaté Sodomy a dcer jejich, též zajaté Samaří a dcer jejich, takéť zajetí zajatých tvých u prostřed nich, ⁵⁴Proto, abys musila nésti potupu svou a hanbiti se za všechno, což jsi páchala, jsuc jejich potěšením. ⁵⁵Jestližeť sestry tvé, Sodoma a dcery její, navrátí se k prvnímu způsobu svému, též Samaří a dcery její navrátí-li se k prvnímu způsobu svému: i ty také s dcerami svými navrátíte se k prvnímu způsobu svému. ⁵⁶Poněvadž nebyla Sodoma sestra tvá pověstí v ústech tvých v den zvýšení tvého, ⁵⁷Prvé než zjevena byla zlost tvá, jako za času útržky od dcer Syrských a všech, kteříž jsou vůkol nich, dcer Filistinských, kteréž tě hubily se všech stran: ⁵⁸Nešlechtnost svou a ohavnosti své poneseš, praví Hospodin. ⁵⁹Nebo takto praví Panovník Hospodin: Tak učiním tobě, jakž jsi učinila, když jsi pohrdla přísahou, a zrušila smlouvu. ⁶⁰A však rozpomenou se na smlouvu svou s tebou ve dnech mladosti tvé, potvrdím, pravím, tobě smlouvy věčné. ⁶¹I rozpomeneš se na cesty své, a hanbiti se budeš, když přijmeš sestry své starší, nežli jsi ty, i mladší, nežli jsi ty, a dám je tobě za dcery, ale ne podle smlouvy tvé. ⁶²A tak utvrdím smlouvu svou s tebou, i zviš, že já jsem Hospodin, ⁶³Abys se rozpomenula a styděla, a nemohla více úst otevřítí pro hanbu svou, když tě očistím ode všeho, což jsi činila, praví Panovník Hospodin.

17Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, vydej pohádku, a předlož podobenství o domu Izraelském, ³A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Orlice veliká, velikých křídel a dlouhých brků, plná peří, strakatá, přiletěvši na Libán, vzala vrch cedru. ⁴Vrch mladistvých ratolestí jeho ulomila, a přenesla jej do země kupecké; v městě kupeckém položila jej. ⁵Potom vzavši z semene té země, vsadila je v poli úrodném, a vsadila je velmi opatrně při vodách mnohých. ⁶Kteréžto bylo by vzešlo, a bylo by révem bujným, jakžkoli nízké postavy, a byly by patřily ratolesti jeho k ní, a kořenové jeho poddání byli by jí, a tak bylo by kmenem vinným, kterýž by vydal byl ratolesti, a vypustil rozvody. ⁷Ale byla orlice jedna veliká velikých křídel a vypeřená, a aj, ten kmen vinný připjal kořeny své k ní, a ratolesti své vztáhl k ní, aby svažovala jej z brázd štípení svého, ⁸Ješto v poli dobrém, při vodách mnohých štípen byl, aby vypustil ratolesti, a nesl ovoce, a byl kmenem slavným. ⁹Rci: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž se podaří? Zdaliž kořenů jeho nevytrhá, a ovoce jeho neotrhá a neusu-

ší? Zdaž všech ratolestí vyrostlých z něho neusuší? Zdaliž s velikou silou a s mnohým lidem nevyhladí ho z kořenů jeho? ¹⁰Aj, jakžkoli štípen, zdaliž se podaří? Zdaliž, jakž se ho dotkne vítr východní, do konce neuschne? Při brázdách, při nichž se ujal, zdaž neuschne? ¹¹Za tím stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹²Rci nyní domu zpuřnému: Nevíte-liž, co je toto? Rci: Aj, přitáhl král Babylonský do Jeruzaléma, a vzal krále jeho i knížata jeho, a zavedl je s sebou do Babylona. ¹³Vzal také z semene královského, a učiniv s ním smlouvu, přísahou jej zavázal, a silné země té pobral, ¹⁴Aby bylo království snižené, proto aby se nepozdvihovalo, aby ostříhaje smlouvy jeho, tak stálo. ¹⁵Ale zprotivil se jemu, poslav posly své do Egypta, aby jemu podal koní a lidu mnohého. Zdaž se mu to podaří? Zdaž pomsty ujde ten, kdož tak činí? Ten kdož ruší smlouvu, zdaliž pomsty ujde? ¹⁶Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že v místě krále toho, kterýž jej králem učinil, jehož přísahou pohrdl, a jehož smlouvu zrušil, u něho v Babyloně umře. ¹⁷Aniž mu Faraó s vojskem velikým a s zástupem mnohým co napomůže v boji, když vysype násyp, a vzdělá šance, aby zahubil množství lidí, ¹⁸Poněvadž pohrdl přísahou, zrušiv smlouvu. Neb aj, podal ruky své, a však všechno toto činí. Neujdet pomsty. ¹⁹Protož takto praví Panovník Hospodin: Živť jsem já, že přísahu svou, kterouž pohrdl, a smlouvu svou, kterouž zrušil, jistotně obrátím na hlavu jeho. ²⁰Nebo roztáhnu na něj síť svou, a polapen bude do vrše mé, i zavedu jej do Babylona, a souditi se s ním budu tam pro přestoupení jeho, kteréhož se dopustil proti mně. ²¹Všickni též, kteříž utekli od něho se všemi houfy jeho, od meče padnou, ostatní pak na všechny strany rozprostřeni budou. I zvíte, že já Hospodin mluvím jsem. ²²Takto praví Panovník Hospodin: A však vezmu z vrchu cedru toho vysokého a vsadím, z vrchu mladistvých ratolestí jeho mladou větvičku ulomím, a štípím na hoře vysoké a vyvýšené. ²³Na hoře vysoké Izraelské štípím ji, i vypustí ratolesti, a ponese ovoce, a tak učiněna bude cedrem slavným, a bude bydleti pod ním všeliké ptactvo; všechno, což křídla má, v stínu ratolestí jeho bydleti bude. ²⁴A tak zvedí všechna dříví polní, že já Hospodin snížil jsem dřevo vysoké, a povýšil jsem dřeva nízkého; usušil jsem strom zelený, a způsobil to, aby zkvětl strom suchý. Já Hospodin mluvím jsem to i učiním.

18Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Což jest vám, že užíváte přísloví tohoto o zemi Izraelské, říkájící: Otcové jedli hrozen trpký, a zubové synů laskominy mají? ³Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že nebudete moci více užívati přísloví tohoto v Izraeli. ⁴Aj, všechny duše mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova mé jsou. Duše, kteráž hřeší, ta umře. ⁵Nebo byl-li by někdo spravedlivý, a činil by soud a spravedlnost; ⁶Na horách by nejídal, a očí svých nepozdvihoval k ukýdaným bohům domu Izraelského, a manželky bližního svého by nepoškrvnil, a k ženě pro nečistotu oddělené nepřistoupil; ⁷Kterýž by

žádného neutiskal, základ dlužníku svému by navracoval, cizího mocí nebral, chleba svého by lačnému udílel, a nahého přiodíval rouchem; ⁸Na lichvu by nedával, a úroku nebral, od nepravosti ruku svou by odvracoval, soud pravý mezi jedním i druhým by činil; ⁹V ustanoveních mých by chodil, a soudů mých ostříhal, čině, což pravého jest: spravedlivý ten jistě žet živ bude, praví Panovník Hospodin. ¹⁰Zplodil-li by pak syna lotra, prolevače krve, kterýž by čímkoli z těch věcí škodil bratru, ¹¹Onoho pak všeho nečinil by, anobř i na horách by jídal, a ženy bližního svého by poškrnil; ¹²Chudého a muzného by utiskl, cizí věci mocí vzal, základu by nenavrátil, a k ukydaným bohům očí svých by pozdvihoval, ohavnost provodil, ¹³Na lichvu by dával, a úrok bral: zdaž bude živ? Nebude živ. Poněvadž všechny ohavnosti tyto činil, jistotně umře, krev jeho přijde na něj. ¹⁴A aj, zplodil-li by syna, kterýž by spatřil všechny hříchy otce svého, kteréž činil, a vida, nečinil by tak; ¹⁵Na horách by nejídal, a očí svých nepozdvihoval k ukydaným bohům domu Izraelského, manželky bližního svého by nepoškrnil, ¹⁶A aniž by koho utiskal, základu by nezadržoval, cizího mocí nebral, chleba svého lačnému by udílel, a nahého rouchem by přiodil; ¹⁷Od chudého by zdržel ruku svou, lichvy a úroku by nebral, soudy mé činil, v ustanoveních mých by chodil: tenť neumře pro nepravost otce svého, jistě živ bude. ¹⁸Otec pak jeho, proto že se bezpráví dopouštěl, cizí věci bratru mocí bral, a to, což není dobré, činil u prostřed lidu svého: protož aj, umře pro nepravost svou. ¹⁹Ale říkáte: Jak by to bylo? Zdaž nenese syn nepravosti otcovy? Když syn činí soud a spravedlnost, všech ustanovení mých ostříhá a činí je, jistě žet živ bude. ²⁰Duše, kteráž hřeší, ta umře. Syn neponese nepravosti otcovy, aniž otec ponese nepravosti synovy; spravedlnost spravedlivého při něm zůstane, též bezbožnost bezbožného na něj připadne. ²¹Pakli by se bezbožný odvrátil ode všech hříchu svých, kteréž činil, a ostříhal by všech ustanovení mých, a činil by soud a spravedlnost, jistě živ bude a neumře. ²²Žádná přestoupení jeho, jichž se dopustil, nebudou jemu připomínána; v spravedlnosti své, kterouž by činil, živ bude. ²³Zdaliž jakou líbost mám, když umírá bezbožný? dí Panovník Hospodin. Zdali ne raději když se odvrací od cest svých, aby živ byl? ²⁴Pakli by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost, čině podle všech ohavností, kteréž činí bezbožný, takový-liž by živ byl? Na žádné spravedlnosti jeho, kteréž činil, nebude pamatováno. Pro přestoupení své, jehož se dopouštěl, a pro hřích svůj, kterýž páchal, pro tyť věci umře. ²⁵Že pak říkáte: Není pravá cesta Páně, poslyštež nyní, ó dome Izraelský: Zdali má cesta není pravá? Zdali nejsou cesty vaše nepravé? ²⁶Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a čině nepravost, v tom by umřel, pro nepravost svou, kterouž činil, umře. ²⁷A když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, kterouž činil, a činil by soud a spravedlnost, tenť duši svou zachová při životu. ²⁸Nebo prohlédl, a odvrátil, se ode všech přestoupení svých, jichž se dopouštěl; jistě žet

živ bude a neumře. ²⁹A však vždy říká dům Izraelský: Není pravá cesta Páně. Zdali mé cesty nepravé jsou, ó dome Izraelský? Zdaliž nejsou cesty vaše nepravé? ³⁰A protož každého z vás podle cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navraťtež se a odvráťte ode všech přestoupení svých, aby vám nebyla k úrazu nepravost. ³¹Odvřzte od sebe všechna přestoupení vaše, jichž jste se dopouštěli, a učíte sobě srdce nové a ducha nového. I pročež mřete, ó dome Izraelský? ³²Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obráťte se tedy, a živi buďte.

19 Ty pak vydej se v nařikání nad knížaty Izraelskými. ²A rci: Co byla matka tvá? Lvíce mezi lvy odpočívající, a u prostřed dravých lvů vychovávala lvíčátka svá. ³A když odchovala jedno z lvícat svých, udělal se z něho dravý lev, tak že naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. ⁴To když uslyšeli národové, v jámě jejich polapen jest, a doveden v řetězích do země Egyptské. ⁵To viduc lvíce, že očekávaná zhynula jí naděje její, vzavši jedno z lvícat svých, učinila z něho silného lva; ⁶Kterýž ustavičně chodě mezi lvy, udělal se dravým lvem, a naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. ⁷Pobořil i pusté paláce jejich, a města jejich v poušť uvedl, tak že spustla země, i což v ní bylo, od hlasu řvání jeho. ⁸I polékli na něj národové z okolních krajin, a rozestřeli na něj tenata svá, a do jámy jejich lapen jest. ⁹I dali jej do klece v řetězích, a dopravili ho k králi Babylonskému, a uvedli jej do vězení nejtěžšího, aby nebyl slýchán hlas jeho více po horách Izraelských. ¹⁰Matka tvá v čas pokoje tvého jako vinný kmen při vodách štípený; plodistvý a rozkladitý byl pro hojnost vod. ¹¹A měl pruty mocné k berlám panovníků, zrůst pak jeho vyvýšil se nad prostředek hustého větroví, tak že patrný byl pro svou vysokost a pro množství ratolestí svých. ¹²Ale vytržen jsa v prchlivosti, na zemi povržen jest, a vítr východní usušil ovoce jeho; vylomily se a uschly ratolesti silné jeho, oheň sežral je. ¹³A nyní štípen jest na poušti, v zemi vyprahlé a žíznivé. ¹⁴Nadto vyšed oheň z prutu ratolestí jeho, sežral ovoce jeho, tak že není na něm prutu mocného k berle panovníka. Toť jest nařikání, a budeť v nařikání.

20 Tedy stalo se léta sedmého, a dne desátého, pátého měsíce, přišli někteří z starších Izraelských raditi se s Hospodinem, a posadili se přede mnou. ²Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ³Synu člověčí, mluv k starším Izraelským a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Zdali, abyste se se mnou radili, vy přicházíte? Živ jsem já, že vy se neradíte se mnou, dí Panovník Hospodin. ⁴Zdali jich zastávati budeš? Zdali zastávati budeš, synu člověčí? Oznam jim ohavnosti otců jejich, ⁵A rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterýž jsem zvolil Izraele, zdvihl jsem ruku svou semeni domu Jákobova, a v známost jsem se uvedl jim v zemi Egyptské; zdvihl jsem jim ruku svou, řka: Já jsem Hospodin Bůh váš. ⁶V ten den zdvihl

jsem jim ruku svou, že je vyvedu z země Egyptské do země, kterouž jsem jim obhlédl, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí. ⁷A řekl jsem jim: Jeden každý ohavnosti očí svých zavrzte, a ukydanými bohy Egyptskými se nepoškrvňujte, nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ⁸Ale zpurně se postavovali proti mně, aniž mne chtěli slyšeti, aniž kdo ohavnosti očí svých zavrhl, a ukydaných bohů Egyptských nezanechali. Protož jsem řekl: Vyleji prchlivost svou na ně, a vyplním hněv svůj na nich u prostřed země Egyptské. ⁹A však učinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch národů, mezi nimiž byli, před jejichž očima jsem se jim v známost uvedl, že je chci vyvesti z země Egyptské. ¹⁰Takž jsem je vyvedl z země Egyptské, a přivedl jsem je na poušť, ¹¹A dal jsem jim ustanovení svá, a soudy své v známost jsem jim uvedl, ješto činil-li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně. ¹²Nadto i soboty své vydal jsem jim, aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Hospodin jsem posvětil jejich. ¹³Ale dům Izraelský zpurně se postavovali proti mně na poušti, v ustanoveních mých nechodili, a soudy mými pohrdli, ješto činil-li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně; též soboty mé poškrvnili náramně. Pročež jsem řekl: Že vyleji prchlivost svou na ně na poušti, abych je docela vyhladil. ¹⁴Ale učinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch národů, před jejichž očima jsem je vyvedl. ¹⁵A však i já také přísáhl jsem jim na té poušti, že jich nevedu do země, kterouž jsem byl dal, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí, ¹⁶Proto že soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých nechodili, a soboty mé poškrvnili, a že za ukydanými bohy jejich srdce jejich chodí. ¹⁷Však odpustilo jim oko mé, tak že jsem jich nezahladil, a nečinil jim konce na poušti. ¹⁸A řekl jsem synům jejich na též poušti: V ustanoveních otců svých nechodte, a soudů jejich neostříhejte, a ukydanými bohy jejich se nepoškrvňujte. ¹⁹Já jsem Hospodin Bůh váš, v ustanoveních mých chodte, a soudů mých ostříhejte, a číňte je. ²⁰Též soboty mé svěťte, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bůh váš. ²¹Ale zpurně se měli ke mně ti synové, v ustanoveních mých nechodili, a soudů mých nešetřili, aby je činili, (ješto činil-li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně), i soboty mé poškrvnili. I řekl jsem: Že vyleji prchlivost svou na ně, abych vyplnil hněv svůj na nich na té poušti. ²²Ale odvrátil jsem zase ruku svou; což jsem učinil pro jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch národů, před jejichž očima jsem je vyvedl. ²³Také i těm přísáhl jsem na poušti, že je rozptýlím mezi pohany, a že je rozženu po krajinách, ²⁴Proto že soudů mých nečinili, a ustanoveními mými pohrdli, a soboty mé poškrvnili, a že k ukydaným bohům otců svých zření měli. ²⁵Pročež já také dal jsem jim ustanovení nedobrá, a soudy, skrze něž nebudou živi. ²⁶A poškrvnil jsem jich s jejich dary, (proto že provodili všechno, což otvírá život), abych je zkazil, aby poznali, že já jsem Hospodin. ²⁷Protož mluv k domu Izraelskému, synu člověčí, a rci jim: Takto

praví Panovník Hospodin: Ještě i tímto rouhali se mi otcové vaši, dopouštějíce se proti mně přestoupení, ²⁸Že, když jsem je uvedl do země, o kteréž jsem přísáhl, že jim ji dám, kdež spatřili který pahrbek vysoký, aneb které dřevo husté, hned tu obětovali oběti své, a tu dávali popouzející dary své, tu kladli i vůni svou příjemnou, a tu obětovali mokré oběti své. ²⁹A ačkoli jsem říkal jim: Což jest ta výsost, kamž vy chodíváte? ale ona slove výsostí až do tohoto dne. ³⁰Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Cestou-liž otců vašich vy se máte poškrvňovati, a s ohavnostmi jejich máte smilniti? ³¹Též přinášejíce dary své, vodíce syny své skrze oheň, máte-liž se poškrvňovati při všech ukydaných bozích vašich až do tohoto dne, a ode mne vždy rady hledati, ó dome Izraelský? Živť jsem já, dí Panovník Hospodin, že vy se nebudete mne více raditi. ³²To pak, což jste sobě v mysli uložili, nikoli se nestane, že říkáte: Budeme jako jiní národové, jako čeledi jiných zemí, sloužíce dřevu a kameni. ³³Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že rukou silnou a ramenem vztáženým, a prchlivostí vylitou kralovati budu nad vámi. ³⁴Vyvedu vás zajisté z národů, a shromáždím vás z země, do nichž jste rozptýleni, rukou silnou a ramenem vztáženým, i prchlivostí vylitou. ³⁵A vodě vás po poušti těch národů, souditi se budu s vámi tam tváří v tvář. ³⁶Tak jako jsem se soudil s otcí vašimi na poušti země Egyptské, tak se budu souditi s vámi, praví Panovník Hospodin. ³⁷A proženu vás pod hůl, abych vás uvedl do závazku smlouvy. ³⁸Ale ty, jenž se mi zprotivili a zpronevěřili, vymísím z vás; z země, v níž pohoštinu jsou, vyvedu je, do země však Izraelské nevejdu. I zvíte, že já jsem Hospodin. ³⁹Vy tedy, ó dome Izraelský, takto praví Panovník Hospodin: Jdětež, služte každý ukydaným bohům svým i napotom, poněvadž neposloucháte mne, a jména mého svatého nepoškrvňujte více dary svými, a ukydanými bohy svými. ⁴⁰Nebo na hoře mé svaté, na hoře vysoké Izraelské, dí Panovník Hospodin, tam mi sloužití budou všecken dům Izraelský, což jich koli bude v té zemi. Tam je laskavě přijmu, a tam vyhledávati budu od vás obětí vzhůru pozdvižení i prvotín darů vašich, se všemi svatými věcmi vašimi. ⁴¹S vůni libou laskavě vás přijmu, když vás vyvedu z národů, a shromáždím vás z těch zemí, do nichž jste rozptýleni byli, a tak posvěcen budu v vás před očima těch národů. ⁴²I poznáte, že já jsem Hospodin, když vás uvedu do země Izraelské, do země té, o kteréž jsem přísáhl, že ji dám otcům vašim. ⁴³A tu se rozpomenete na cesty své a na všechny činy své, jimiž jste se poškrvňovali, tak že sami se býti hodné oškřivosti uznáte, pro všechny nešlechtnosti vaše, kteréž jste činivali. ⁴⁴Tu poznáte, že já jsem Hospodin, když vám to učiním pro jméno své, ne podlé cest vašich zlých, ani podlé činů vašich porušených, dome Izraelský, praví Panovník Hospodin. ⁴⁵I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁴⁶Synu člověčí, obrať tvář svou k straně polední, a vypuť jako rosu na poledne, a prorokuj proti lesu toho pole, kteréž jest na poledne. ⁴⁷A rci lesu polednímu: Slyš slovo Hospodinovo: Takto praví Pa-

novník Hospodin: Aj, já zanítím v tobě oheň, kterýž sežere v tobě každé dřevo zelené i každé dřevo suché; nezhasneť plamen přeprudký, a budou jím opáleny všechny tváře od poledne až na půlnoci. ⁴⁸I uzří všeliké tělo, že jsem já Hospodin zapálil jej; nezhasneť. ⁴⁹I řekl jsem: Ach, Panovnice Hospodine, oni mi říkají: Však tento v přísloví nám toliko mluví.

21Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, obrať tvář svou k Jeruzalému, a vypusť jako rosu proti místům svatým, a prorokuj proti zemi Izraelské. ³A rci zemi Izraelské: Takto praví Hospodin: Aj, já jsem proti tobě, a vytáhnu meč svůj z pošvy jeho, a vyplním z tebe spravedlivého i bezbožného. ⁴Proto, abych vyplnil z tebe spravedlivého i bezbožného, proto vyjde meč můj z pošvy své proti všelikému tělu, od poledne až na půlnoci. ⁵I zvít všeliké tělo, že jsem já Hospodin vytáhl meč svůj z pošvy jeho; nenavrátíť se zase více. ⁶Ty pak synu člověčí, vzdychej, jako bys zlámaná měl bedra, a to s hořekováním vzdychej před očima jejich. ⁷I stane se, žeť řeknou: Nad čím ty vzdycháš? Tedy řekneš: Nad pověstí, kteráž přichází, k níž rozplyne se každé srdce, a každé ruce klesnou, a všeliký duch skormoutí se, a každá kolena rozplynou se jako voda. Aj, přicházíť a děje se, praví Panovník Hospodin. ⁸Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁹Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Hospodin: Rci: Meč, meč nabroušen, také i vyčištěn jest. ¹⁰Aby zabíjel k zabití oddané, nabroušen jest; aby se blyštěl, vyčištěn jest. Radovati-liž se budeme, když prut syna mého pohrdá každým dřevem? ¹¹Dalť jej vyčistiti, aby v ruku vzat byl; jestiť nabroušený meč, jest i vyčištěný, aby dán byl do ruky mordujícího. ¹²Křič a kvěl, synu člověčí, proto že ten bude proti lidu mému, tentýž proti všechněm knížatům Izraelským; uvrženi budou na meč s lidem mým, protož bí se v bedra. ¹³Když jsem je trestával, co bylo? Nemám-liž metly hubící již přičiniti? dí Hospodin zástupů. ¹⁴Ty tedy synu člověčí, prorokuj a tleskej rukama; nebo po druhé i po třetí přijde meč, meč mordujících, ten meč mordujících bez lítosti, pronikajících i do pokojů jejich. ¹⁵Tak aby se rozplynulo srdce, a rozmnoženi byli úrazové, v každé bráně jejich postavím ostří meče. Ach, vyčištěn jest, aby se blyštěl, zaostřen, aby zabíjel. ¹⁶Shlukni se a pusť se na pravo i na levo, kamžkoli a načkoli se tobě nahodí. ¹⁷I jáť také tleskatí budu rukama svýma, a doložím prchlivost svou. Já Hospodin mluvil jsem. ¹⁸V tom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁹Ty pak synu člověčí, předlož sobě dvě cesty, kudy by jíti měl meč krále Babylonského. Z země jedné ať vycházejí obě dvě, a na rozcestí vyber tu k městu, tu vyber. ²⁰Ukaž cestu, kudy by jíti měl meč, k Rabbatli synů Ammon, čili k Judstvu, na Jeruzalémské pevnosti, ²¹Proto že stane král Babylonský na rozcestí, na počátku dvou cest, obíraje se s hádáním, vyčistí střely, doptávati se bude modl, hleděti bude do jater. ²²Po pravé ruce jeho hádání ukáže Jeruzalém, aby sšikoval hejtmany, kteříž

by ponoukali k mordování, a pozdvihovali hlasu s prokřikováním, aby přistavili berany válečné proti branám, aby vysypán byl násyp, a vzdělání byli šancové. ²³I budou to míti za hádání marné před očima svýma ti, jenž se zavázali přísahami; a toť přivede na paměť nepravost, kterouž by popadeni byli. ²⁴Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že ku paměti přivodíte nepravost svou, a odkrývá se nevěra vaše, tak že jsou patrní hříchové vaši ve všech činech vašich, proto že na paměť přicházíte, rukou tou popadeni budete. ²⁵Ty pak nečistý bezbožníce, kníže Izraelské, jehož den přichází, a čas skonání nepravosti, ²⁶Takto praví Panovník Hospodin: Sejmi tu čepici, a svrz tu korunu, kteráž nikdy již taková nebude; toho, kterýž na snížení přišel, povyš, a vyvýšeného poniž. ²⁷Zmotanou, zmotanou, zmotanou učiním ji, (čehož prvé nebývalo), až přijde ten, jenž má právo, kteréž jsem jemu dal. ²⁸Ty pak synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin o synech Ammon, i o pohanění jejich, rci, pravím: Meč, meč dobyt jest, k zabíjení vyčištěn jest, aby hubil všecko, a aby se blyštěl. ²⁹A ačkoli předpovídají tobě marné věci, a hádají tobě lež, aby tě přiložili k hrdlům zbitých bezbožníků, jejichž den přichází a čas skonání nepravosti: ³⁰Schovej meč do pošvy jeho. Na místě, na kterémž jsi zplozena, v zemi přebývání tvého, budu tě souditi. ³¹A vyleji na tě rozhněvání své, ohněm prchlivosti své na tě dmýchati budu, a dám tě v ruku lidí vzteklých, řemeslníků všecko kazících. ³²Budeš ohni k sežrání, krev tvá bude u prostřed země, nebudeš připomínána; neboť jsem já Hospodin mluvil.

22Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Ty pak synu člověčí, zastával-li bys, zastával-liž bys toho města vražedlného? Raději mu oznam všechny ohavnosti jeho, ³A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Přicházíť čas města toho, jenž prolévá krev u prostřed sebe, a dělá ukydané bohy proti sobě, aby se poškrvňovalo. ⁴Ty krví svou, kterouž jsi prolilo, zavinivší, a ukydanými bohy svými, jichž jsi nadělalo, sebe poškrvňivší, to jsi způsobilo, že se přiblížili dnové tvoji, a přišlo jsi k letům svým. Protož vydám tě v pohanění národům, a ku posměchu všechněm zemím. ⁵Blízké i daleké od tebe budou se tobě posmívati, ó zlo-pověstné a různic plné. ⁶Aj, knížata Izraelská jeden každý vší silou na to se vydali, aby krev v tobě proléváli. ⁷Otce i matku zlehčují v tobě, pohostinnému činí nátisk u prostřed tebe, sirotka a vdovu utiskují v tobě. ⁸Svatými věcmi mými zhrdáš, a sobot mých poškrvňuješ. ⁹Utrhačí jsou v tobě, aby proléváli krev, a na horách jídají v tobě; nešlechtnost páší u prostřed tebe. ¹⁰Nahotu otce syn odkrývá v tobě, a nečisté v oddělení ponižují v tobě. ¹¹Jiný pak s ženou bližního svého páše ohavnost, a jiný s nevěstou svou poškrvňuje se nešlechtností, a jiný sestry své, dcery otce svého, ponižuje v tobě. ¹²Dar berou v tobě, aby krev prolili; lichvu a úrok béřeš, a zisku hledáš s útlakem bližního svého, na mne se pak zapomínáš, dí Panovník Hospodin. ¹³Protož aj, já tleskl jsem rukama svýma nad ziskem

tvým, jehož dobýváš, i nad tou krví, kteráž byla u prostřed tebe. ¹⁴Zdali ostojí srdce tvé? Zdaž odolají ruce tvé dnům, v nichž já budu zacházeti s tebou? Já Hospodin mluvím jsem i učiním. ¹⁵Nebo rozptýlím tě mezi pohany, a rozženu tě po krajinách, a do konce vyprázdním nečistotu tvou z tebe. ¹⁶A zavrženo jsuc před očima pohanů, poznáš, že já jsem Hospodin. ¹⁷Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁸Synu člověčí, obrátili se mi dům Izraelský v trůsku, všickni napořád jsou měď, cín, železo a olovo u prostřed peci, trůsky stříbra jsou. ¹⁹Pročež takto praví Panovník Hospodin: Proto že jste vy všickni obrátili se v trůsky, protož aj, já shromáždím vás do Jeruzaléma. ²⁰Jakž se shromažďuje stříbro a měď, železo, olovo i cín do prostřed peci, k rozdmýchání ohně vůkol něho a k rozpouštění: tak shromáždím v hněvě a v prchlivosti své, a slož, rozpouštětí vás budu. ²¹Sberu vás, pravím, a rozdmýchám okolo vás oheň prchlivosti své, i rozpustíte se u prostřed města. ²²Jakž se stříbro rozpouští v peci, tak se rozpustíte u prostřed něho, i zvíte, že já Hospodin vylil jsem prchlivost svou na vás. ²³Ještě stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²⁴Synu člověčí, rci: Ty země jsi nečistá, nebudeš deštěm svažena v den rozhněvání. ²⁵Spiknutí proroků jejich u prostřed ní, jsou podobni lvu řvoucímu, uchvacujícímu loupež, duše žerou, bohatství a věci drahé berou, a činí mnoho vdov u prostřed ní. ²⁶Kněží její natahují zákona mého, a svaté věci mé poškvřňují, mezi svatým a poškvřněným rozdílu nečiní, a mezi nečistým a čistým nerozeznávají. Nadto od sobot mých skrývají oči své, tak že zlehčován bývám mezi nimi. ²⁷Knížata její u prostřed ní jsou jako vlci uchvacující loupež, vylévající krev, hubíce duše, aby sháněli mrzký zisk. ²⁸Proroci pak jejich obmítají jim vápnem ničemým, předpovídají marné věci, a hádají jim lež, říkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ješto Hospodin nemluvil. ²⁹Lid této země činí nátisk, a cizí věci mocí běře, chudému a nuznému ubližují, a pohostinného utiskují nespravedlivě. ³⁰Hledaje pak někoho z nich, kterýž by udělal hradbu, a postavil se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím. ³¹Protož vyleji na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin.

23Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, dvě ženy, dcery jedné matere byly. ³Ty smilnily v Egyptě, v mladosti své smilnily. Tam jsou mačkány prsy jejich, tam opiplány prsy panenství jejich. ⁴Jména pak jejich: větší Ahola, sestry pak její Aholiba. Tyt jsou byly mé, a rozplodily syny a dcery. Jména, pravím, jejich jsou: Samaří Ahola, Jeruzaléma pak Aholiba. ⁵Ale Ahola maje mne, smilnila a frejů hleděla s milovníky svými, s Assyřskými blízkými, ⁶Oděnými postavcem modrým, s vývodami a knížaty, i všemi napořád mládenci krásnými, a s jezdci jezdícími na koních. ⁷Vydala se, pravím, v smilství svá s nimi, se všemi nej přednějšími syny Assyřskými, a se všemi,

jimž frejovala, a poškvřnila se všemi ukydanými bohy jejich. ⁸A tak smilství svých Egyptských nenechala; nebo ji zléhali v mladosti její, a oni mačkali prsy panenství jejího, a vylili smilství svá na ni. ⁹Protož dal jsem ji v ruku frejů jejich, v ruku Assyřských, jimž frejovala. ¹⁰Oni jsou odkryli nahotu její, syny i dcery její pobrali, ji pak samu mečem zamordovali. Takž vzata jest na slovo od jiných žen, když soudy vykonali při ní. ¹¹To viděla sestra její Aholiba, však mnohem více než onano frejovala, a smilství její větší byla než smilství sestry její. ¹²S Assyřskými frejů hleděla, s vývodami a knížaty blízkými, oděnými nádherně, s jezdci jezdícími na koních, a všemi mládenci krásnými. ¹³I viděl jsem, že se poškvřnila, a že cesta jednotejná jest obou dvou. ¹⁴Ale tato ještě to přičinila k smilstvím svým, že viduc muže vyryté na stěně, obrazy Kaldejských vymalované barvou, ¹⁵Přepásané pasem po bedrách jejich, a klobouky barevné na hlavách jejich, a že jsou všickni na pohledění jako hejtmané, podobní synům Babylonským v Kaldejské zemi, jejichž ona vlast jest, ¹⁶I zahořela k nim z pohledění očima svými, a vyslala posly k nim do země Kaldejské. ¹⁷Tedy vešli k ní Babylonští na lůže nepoctivé, a poškvřnili ji smilstvím svým. A když se poškvřnila s nimi, odloučila se duše její od nich. ¹⁸A odkryla smilství svá, odkryla též nahotu svou, i odloučila se duše má od ní, tak jako se odloučila duše má od sestry její. ¹⁹Nebo rozmnožila smilství svá, rozpomínajíc se na dny mladosti své, v nichž smilnila v zemi Egyptské, ²⁰A frejovala s kuběnáři jejich, jejichž tělo jest jako tělo oslů, a tok jejich jako tok koňský. ²¹A tak jsi zase navrátila se k nešlechtnosti mladosti své, když mačkali Egyptští prsy tvé z příčiny prsů mladosti tvé. ²²Protož ó Aholiba, takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vzbudím frejře tvé proti tobě, ty, od nichž se odloučila duše tvá, a přivedu je na tě odevsad, ²³Babylonské a všecky Kaldejské, Pekodské, a Šohejské, i Kohejské, všecky syny Assyřské s nimi, mládence krásné, vývody a knížata všecka, hejtmany a slovoutné, všecky jezdící na koních. ²⁴A přitáhnou na tě na vozích železných a přikrytých, i kárách, a to s zběří národů, s pavézami a štíty i lebkami, položí se proti tobě vůkol, i předložím jim právo, aby tě soudili soudy svými. ²⁵Vyleji zajisté horlení své na tebe, tak že naloží s tebou prchlivě, nos tvůj i uši tvé odejmou, a ostatek tebe mečem padne. Ti syny tvé i dcery tvé poberou, a ostatek tebe spáleno bude ohněm. ²⁶A vyvlekou tě z roucha tvého, a rozberou šperky okrasy tvé. ²⁷A tak přítrž učiním při tobě nešlechtnosti tvé, i smilství tvému z země Egyptské vzatému, a nepozdvihneš očí svých k nim, a na Egypt nezpomeň více. ²⁸Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám tebe v ruku těch, kterýchž nenávidíš, v ruku těch, od nichž se odloučila duše tvá, ²⁹I budou nakládati s tebou podle nenávisti, a poberou všecko úsilé tvé, a nechají tě nahé a obnažené. A tak bude zřejmá nahota smilství tvého a nešlechtnosti tvé, smilství, pravím, tvého. ³⁰Což vše učiní tobě proto, že jsi smilnila, následujíc pohanů, proto že jsi poškvřnila se ukydanými bohy jejich. ³¹Cestou sestry

své chodila jsi, protože dám kalich její v ruku tvou. ³²Takto praví Panovník Hospodin: Kalich sestry své pítí budeš hluboký a široký; budeš sporý, tak že smích a žert budou mítí z tebe. ³³Opilstvím a zámátkem naplněna budeš, kalichem pustiny a zpuštění, kalichem sestry své Samaří. ³⁴I vypiješ jej a vyvážíš, a než jej polámeš, snáže prsy své roztrháš; neboť jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin. ³⁵Protož takto praví Panovník Hospodin: Z té příčiny, že jsi zapomenula na mne, a zavrhlas mne za hřbet svůj, i ty také vezmi za svou nešlechtnost, a za smilství svá. ³⁶I řekl Hospodin ke mně: Synu člověčí, budeš-liž zastávati Ahole neb Aholiby? Nýbrž oznam jim ohavnosti jejich, ³⁷že cizoložily, a krev jest na rukou jejich, a s ukydanými bohy svými cizoložily. Také i syny své, kteréž mně zplodily, vodily jim, aby sežráni byli. ³⁸Ještě i toto činily mi, že zanečišťovaly svatyni mou v tentýž den, a sobot mých poškrvňovaly. ³⁹Nebo obětovavše syny své ukydaným bohům svým, vcházely do svatyně mé v tentýž den, aby ji poškrvňily. Aj hle, takť jsou činily u prostřed mého domu. ⁴⁰Nadto, že vysílaly k mužům, jenž by přišli zdaleka, kteříž, jakž posel vyslán k nim, aj, hned přicházivali. Jimž jsi se umývala, a tvář svou líčila, a okrašlovalas se okrasou. ⁴¹A usazovalas se na loži slavném, před nímž stůl připravený byl, na něž jsi i kadidlo mé i masti mé vynakládala. ⁴²Když pak hlas toho množství poutichl, tedy i k mužům z obecného lidu vysílaly, jenž bývali přivozováni ožralí z pouště. I dávali náramky na ruce jejich, i koruny ozdobné na hlavy jejich. ⁴³A ačkoli jsem se domlouval na cizoložství té lotryně, a že oni jednak s jednou, jednak s druhou smilství provodí, ⁴⁴a že každý z nich vchází k ní, tak jako někdo vchází k ženě nevěstce: však vždy vcházeli k Ahole a Aholibě, ženám přenešlechtným. ⁴⁵Protož muži spravedliví, tiť je souditi budou soudem cizoložných a soudem těch, jenž vylévaly krev, proto že cizoložily, a krev jest na rukou jejich. ⁴⁶Nebo takto praví Panovník Hospodin: Přivedu na ně vojsko, a dám je v posmýkání i v loupež. ⁴⁷I uhází je to shromáždění kamením, a poseká je meči svými; syny jejich i dcery jejich pomordují, a domy jejich ohněm popálí. ⁴⁸A tak přítrž učiním nešlechtnosti v zemi této, i budou se tím káti všechny ženy, a nedopustí se nešlechtnosti podobné vaší. ⁴⁹Nebo vzložena bude na vás nešlechtnost vaše, a ponese te hříchy ukydaných bohů svých. I zvíte, že já jsem Panovník Hospodin.

24Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně léta devátého, měsíce desátého, desátého dne téhož měsíce, řkoucí: ²Synu člověčí, napiš sobě jméno tohoto dne, vlastně dnešního dne tohoto: nebo oblehl král Babylonský Jeruzalém právě tohoto dnešního dne. ³A předlož tomu domu zpurnému podobenství, řka k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Přistav tento hrnec, přistav a nalej také do něho vody. ⁴A sebera kusy náležitě do něho, každý kus dobrý, stehno i plece, a nejlepšími kostmi napln jej. ⁵Přivezmi i nejlepších bravů, a udělej oheň z kostí pod ním, způsob, ať to

vře, ažby kypělo, ať se i kosti jeho rozvaří v něm. ⁶Protož takto praví Panovník Hospodin: Běda městu tomu vražednému, hrnci, v němž zůstává připálenina jeho, z něhož, pravím, připálenina jeho nevychází. Po kusích, po kusích vytahuj z něho, nepadneť na něj los. ⁷Nebo krev jest u prostřed něho. Na vysedlou skálu vystavilo ji; nevytilo jí na zemi, aby ji prach přikryl. ⁸I já zanítě prchlivost k vykonání pomsty, vystavím krev na vysedlou skálu, aby nebyla přikryta. ⁹Protož takto praví Panovník Hospodin: Běda městu vražednému, i já udělám veliký oheň, ¹⁰Přikládaje dříví, rozněcuje oheň, v nic obraceje maso, a kořeně kořením, tak že i kosti spáleny budou. ¹¹A postavím ten hrnec na uhlí jeho prázdný, aby se zhřela i rozpálila měď jeho, ažby se vyvařila u prostřed něho nečistota jeho, a vyprázdnila připálenina jeho. ¹²Klamy svými bylo mi těžké, protože nevyjde z něho množství šumu jeho; do ohně musí šum jeho. ¹³V tvé nečistotě jest nešlechtnost, proto že jsem tě očišťoval, však nejsi očištěno. Nebudeš více očišťováno od nečistoty své, až i doložím prchlivost svou na tebe. ¹⁴Já Hospodin mluvil jsem, dojet, a učiním to; neustoupímť, aniž se slituji, ani želeti budu. Podlé cest tvých a činů tvých budou tě souditi, praví Panovník Hospodin. ¹⁵Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁶Synu člověčí, aj, já odejmu od tebe žádost očí tvých v náhle, však nekvěl ani plač, a nechť nevycházejí slzy tvé. ¹⁷Stonati přestaň, smutku, jakž bývá nad mrtvým, nenes, klobouk svůj vstav na sebe, a střevíce své obuj na nohy své, a nezastírej brady své, aniž pokrmu čího jez. ¹⁸Což když jsem pověděl lidu ráno, tedy umřela žena má u večer. I učinil jsem na ráno, jakž mi rozkázáno bylo. ¹⁹I řekl ke mně lid: Což nám neoznámíš, co tyto věci nám znamenají, kteréž činíš? ²⁰Tedy řekl jsem jim: Slovo Hospodinovo stalo se ke mně, řkoucí: ²¹Rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já poškrvňím svatyně své, vyvýšenosti síly vaší, žádosti očí vašich a toho, čehož šanuje duše vaše. Též synové vaší i dcery vaše, kterýchž jste zanechali, mečem padnou. ²²I budete tak činiti, jakž já činím. Brady nezastírete, aniž čího pokrmu jísti budete. ²³A majíce klobouky své na hlavách svých a střevíce na nohách svých, nebudete kvíliti ani plakati, ale svadnouce pro nepravosti své, úpěti budete jeden s druhým. ²⁴Nebo jest vám Ezechiel zázrakem. Všecko, což on činí, budete činiti, a když to přijde, tedy zvíte, že já jsem Panovník Hospodin. ²⁵Ty pak synu člověčí, zdali v ten den, když já odejmu od nich sílu jejich, veselé okrasy jejich, žádost očí jejich, a to, po čemž touží duše jejich, syny jejich i dcery jejich, ²⁶Zdali v ten den přijde k tobě ten, kdož uteče, vypravuje tu novinu? ²⁷V ten den otevrou se ústa tvá při přítomnosti toho, kterýž ušel, i budeš mluvit, a nebudeš více němým. Takž jim budeš zázrakem, i zvědí, že já jsem Hospodin.

25I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, obrať tvář svou proti synům Ammon, a prorokuj proti nim. ³A rci synům Ammon: Slyšte slovo Panovníka

Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi nad svatyní mou, když poškvrněna byla, říkal: To dobře to, a nad zemí Izraelskou, když zpuštěna byla, a nad domem Judským, když šel v zajetí, ⁴Protož aj, já dám tě národům východním za dědictví, i vzdělají sobě hrady v tobě, a vystavějí v tobě příbytky své. Tiť budou jísti ovoce tvé, a ti budou pítí mléko tvé. ⁵A já dám Rabbu za obydlé velbloudům, a města synů Ammon za odpočívadlo stádům, i zvíte, že já jsem Hospodin. ⁶Nebo takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi tleskal rukou, a dupal nohou, a veselil se srdečně, že jsi všelijak loupil zemi Izraelskou, ⁷Protož aj, já vztáhnou ruku svou na tebe, a vydám tě v loupež národům, a vypléním tě z lidí, a vyhubím tě z země, i zahladím tě. Tu zviš, že já jsem Hospodin. ⁸Takto praví Panovník Hospodin: Z té příčiny, že říkal Moáb a Seir: Hle, podobný jest všechněm jiným národům dům Judský, ⁹Protož aj, já otevru bok Moábských, (hned od Arim, od měst jejich na pomezí jejich, rozkošnou zemi Betjesimotských, Balmeonských i Kariataimských), ¹⁰Národům východním s zemí synů Ammon; nebo jsem ji dal v dědictví, tak aby nebylo zpomínáno na syny Ammon mezi národy. ¹¹A tak i nad Moábem soudy vykonám, i zvědí, že já jsem Hospodin. ¹²Takto praví Panovník Hospodin: Proto že Idumejští nenáležitě se vymstívajíce, ukrutně se měli k domu Judskému, a tak uvodili na se vinu velikou, vymstívajíce se na nich, ¹³Protož takto dí Panovník Hospodin: I na Idumea vztáhnou ruku svou, a vypléním z něho lidi i hovada, a obrátím jej v pustinu. Hned od Teman až do Dedan mečem padati budou. ¹⁴A tak uvedu pomstu svou na Idumejské skrze ruku lidu mého Izraelského, a naloží s Idumejskými podlé hněvu mého a podlé prchlivosti mé, i poznají pomstu mou, praví Panovník Hospodin. ¹⁵Takto praví Panovník Hospodin: Proto že se Filistínští ukrutně měli z příčiny pomsty, nenáležitě se vymstívajíce, loupíce zlostně, a zhoubu uvodíce z nenávisti starodávní, ¹⁶Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vztáhnou ruku svou na Filistinské, a vypléním Ceretejské, a zkazím ostatek přístavu mořského. ¹⁷A tak vykonám při nich pomsty veliké káraními zuřivými, a zvědí, že já jsem Hospodin, když uvedu pomstu svou na ně.

26Bylo pak jedenáctého léta, prvního dne měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, proto že Týrus o Jeruzalému říká: Dobře se stalo, že jest potřínio město bran velmi lidných, obrací se ke mně, naplněn budu, kdyžtž zpuštěno, ³Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě, ó Týre, a přivedu na tě národy mnohé, tak jako bych přivedl moře s vlnami jeho. ⁴I zkazí zdi Týru, a zboží věže jeho; vymetu také z něho prach jeho, a obrátím jej v skálu vyesdlou, ⁵Tak že budou vysušovati síti u prostřed moře. Nebo jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin, protož bude v loupež národům. ⁶Dcery pak jeho, kteréž na poli budou, mečem zmodrovány budou, i zvědí, že já jsem Hospodin. ⁷Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já přivedu na Týr Nabuchodonozora

krále Babylonského od půlnoci, krále nad králi, s koňmi a s vozy, i s jezci i s vojskem a s lidem mnohým. ⁸Dcery tvé na poli mečem zmodruje, a vzdělá proti tobě šance, a vysype proti tobě násyp, a postaví proti tobě pavězníky. ⁹I střelbu zasadí proti zdem tvým, a věže tvé poboří nosatci svými. ¹⁰Od množství koní jeho přikryje tě prach jejich; od hřmotu jezdců a kár i vozů zatřesou se zdi tvé, když on vcházeti bude do bran tvých, jako do průchodů města probořeného. ¹¹Kopyty koní svých pošlapá všechny ulice tvé, lid tvůj mečem pomorduje, a sloupové pamětní síly tvé na zem padnou. ¹²I rozberou zboží tvá, a rozchátají kupectví tvá, a rozválejí zdi tvé, i domy tvé rozkošné poboří, a kamení tvé i dříví tvé, i prach tvůj do vody vmecí. ¹³A tak přítrž učiním hluku zpěvů tvých, a zvuku citar tvých aby nebylo slycháno více. ¹⁴A obrátím tě v skálu vyesdlou, budeš k vysušování síti, nebudeš vystaven více; nebo já Hospodin mluvil jsem, praví Panovník Hospodin. ¹⁵Takto praví Panovník Hospodin Týru: Zdaliž od hřmotu padání tvého, když stonati budou zranění, když ukrutný mord bude u prostřed tebe, nepohnou se ostrovové? ¹⁶A vyvstanou z stolic svých všechna knížata pomořská, a složí z sebe pláště své, i roucha svá krumpovaná svlekou; v hrůzu se oblekou, na zemi seděti budou, a třesouce se každé chvíle, trnou ti budou nad tebou. ¹⁷I vydadí se nad tebou v naříkání, a řeknou tobě: Jak jsi zahynulo, ó město, v němž bydleno bylo pro moře, město slovoutné, ješto bylo pevné na moři, ono i s obyvateli svými, kteréž pouštěli strach svůj na všechny obyvatele jeho! ¹⁸Tehdáž trásti se budou ostrovové v den pádu tvého; předěšení, pravím, budou ostrovové, kteréž jsou na moři, nad zahynutím tvým. ¹⁹Nebo tak praví Panovník Hospodin: Když tě učiním městem zpuštěným jako města, v nichž se nebydlí, když uvedu na tě hlubinu, tak že tě přikryjí vody mnohé, ²⁰Když učiním, že sstoupíš s sstupujícími do jámy k lidu dávnému, a posadím tě v nejnižších stranách země, na pustinách starodávních s těmi, jenž sstupují do jámy, aby nebylo bydleno v tobě: prokáži slávu v zemi živých. ²¹Nebo učiním to, že budeš k náramné hrůze, když tě nestane, a bys pak bylo hledáno, abys nebylo na věky nalezeno, praví Panovník Hospodin.

27I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Ty pak synu člověčí, vydej se nad Týrem v naříkání, ³A rci Týru, jenž sedě tu, kdež se na moře pouštějí, kupectví provedí s národy na ostrovích mnohých: Takto praví Panovník Hospodin: Ó Týre, ty jsi říkal: Já jsem nejkrásnější. ⁴U prostřed moře byly hranice tvé, stavitelé tvoji dokonale tě ozdobovali. ⁵Z jedloví z Sanir dělávali všechna taflování tvá, cedry z Libánu brávali k děláni sloupů tvých. ⁶Z dubů Bázanských dělávali vesla tvá, a lavičky tvé dělávali z kostí slonových, a z pušpanu z ostrovů Citejských. ⁷Kment s krumpováním Egyptským býval plátno tvé, z něhož jsi plachty míval; modrý postavec a šarlat z ostrovů Elisa přikrýval tě. ⁸Obyvatelé Sidonští i Arvadští bývali plavci tvoji, moudří tvoji v tobě, ó Týre, ti bývali správcové tvoji.

⁹Starší Gebalští a moudří jejich opravovali v tobě zbořeni-
niny tvé; všechny lodí mořské i plavci jejich bývali v tobě,
směňující s tebou kupectví. ¹⁰Perští a Ludští i Putští býva-
li v vojště tvém bojovníci tvoji, pavězu a lebku zavěšovali
v tobě. Tif jsou přidávali tobě ozdoby. ¹¹Arvadští s voj-
skem tvým na zdech tvých vůkol, též Gamadští na věžech
tvých bývali, štíty své zavěšovali na zdech tvých vůkol. Tif
jsou tě zvláště ozdobovali. ¹²Zámořští kupci tvoji v množ-
ství všelijakého zboží, v stříbře, železe, cínu i olově kupčili
na jarmarcích tvých. ¹³Javan, Tubal a Mešech, kupci tvoji,
lidí a nádobí měděné dávali za směnu tobě. ¹⁴Z domu To-
garma v koních a jezdcích i mezcích kupčili na jarmarcích
tvých. ¹⁵Synové Dedanovi kupci tvoji, a ostrovové mnozí
překupníci byli koupí tvých, tobě k ruce; rohy, kosti slo-
nové i dříví hebenové směňovali za mzdu tvou. ¹⁶Syrští
kupci tvoji pro množství věcí tvých řemeslně udělaných,
v karbunkulích, šarlatu, krumpování i kmentu, a korálích
a křišťálích kupčívají na jarmarcích tvých. ¹⁷Judští i ze-
mě Izraelská kupci tvoji, pšenici Mennitskou i Fenickou,
a med, olej i kadidlo dávali za směnu tobě. ¹⁸Damašští
kupci tvoji, pro množství věcí tvých řemeslně udělaných,
kupčívají ve množství všelijakého zboží, ve víně Chelbonském
a vně bělostkvoucí. ¹⁹Též Dan i Javan chodíce na jarmarky
tvé, kupčívají, a železo pulerované, kassii i třtinu vonnou to-
bě směňovali. ²⁰Dedan kupčívá v tobě v suknech drahých
k vozům. ²¹Arabští i všechna knížata Cedarská kupčívají
tobě k ruce v beranech a skopcích i kozlích, tím kupčívají
v tobě. ²²Kupci Sabejští i Ragmejští bývali kupci tvoji
ve všelijakých nejjednějších vonných věcech, i ve všelijakém
kamení drahém i zlatě, kupčívají na jarmarcích tvých. ²³Cháran
a Kanne i Eden, kupci Sabejští, Assur i Kilmad kupčívají
v tobě. ²⁴Ti bývali kupci tvoji na jarmarcích tvých
s nejnádražšími věcmi, s štoučkami postavce modrého,
a s krumpováním i s klénoty drahých věcí, kteréž se pro-
vazují a zavírají do cedru. ²⁵Lodí mořské přede-
k měly v kupectví tvém. Summou, naplněno jsi i zvelebo-
námě u prostřed moře. ²⁶Na vodu velikou zavezli tě ti, kteříž
tě vesly táhli; vítr východní potříská tě u prostřed moře.
²⁷Zboží tvá i jarmarkové tvoji, kupectví tvá, plavci tvo-
ji a správcové tvoji, i ti, kteříž opravovali zbořeni-
niny tvé, a směňovali s tebou kupectví, a všickni muži váleční tvoji,
kteříž byli v tobě, i všechno shromáždění tvé, kteréž bylo
u prostřed tebe, padnou do hlubokosti mořské v den pádu
tvého. ²⁸Od hřmotu křiku správců tvých zbourí se i vl-
nosití. ²⁹I vystoupí z lodí svých všickni ti, kteříž táhnou
veslem, plavci i všickni správcové lodí mořských na zemi
stanou, ³⁰A hlasem velikým nad tebou nařikají a žalostně
křičeti budou, a sypouce prach na hlavy své, v popele se
válejí. ³¹Nadto zdělajíce příčinou tvou lysiny, přepáší se ží-
němi, a kvílením hořkým nad tebou s žalostí srdečnou pla-
kají budou. ³²Vydatí se, pravím, nad tebou s hořekováním
svým v nařikání, a budou nařikati nad tebou: Které mēs-
to podobné Týru, zahlazenému u prostřed moře? ³³Když
vycházely koupě tvé z moře, nasycovalo jsi národy mnohé;

množstvím zboží svého i kupectví svých zbohocovalos krá-
le zemské. ³⁴Ale když ztroskotáno budeš od moře v hlubo-
kých vodách, kupectví tvé i všechno shromáždění tvé u pro-
střed tebe klesne. ³⁵Všickni obyvatelé ostrovů ztrnou nad
tebou, a králové jejich ohromeni jsouce, zhrozí se náram-
ně. ³⁶Kupci mezi národy ckáti budou nad tebou; k hrůze
veliké budeš, a nebude tě na věky.

28I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu
člověčí, rci vývodovi Tyrskému: Takto praví Panovník Hos-
podin: Proto že se vyvyšuje srdce tvé, a říkáš: Bůh silný
jsem, na stoličce Boží sedím u prostřed moře, ješto jsi člo-
věk a ne Bůh silný, ačkoli sobě přivlastňuješ srdce podob-
né srdci Božímu, ³Aj hle, moudřejší jsi nad Daniele, žádná
věc tajná není před tebou ukrytá; ⁴Moudrosti svou a ro-
zumností svou nashromáždils sobě zboží, a nahnuls zlata
a stříbra do pokladů svých; ⁵Velikou moudrostí svou v ku-
pectví svém rozmnožil jsi zboží svá, a tak pozdvihlo se
srdce tvé zbožím tvým; ⁶Z té příčiny takto praví Panovník
Hospodin: Proto že sobě přivlastňuješ srdce podobné srdci
Božímu, ⁷Protož aj, já přivedu na tě cizozemce, nejukrut-
nější národy, kteříž vytrhnouce meče své na krásu moud-
rosti tvé, zabijí jasnost tvou. ⁸Do jámy spustí tě, a umřeš
smrtí hroznou u prostřed moře. ⁹Budeš-liž tu ještě říkati
před obličejem morděře svého: Bohem jsem, poněvadž jsi
člověk a ne Bůh silný, jsa v ruce toho, jenž tě mordova-
ti bude? ¹⁰Smrtí neobřezanců umřeš od ruky cizozemců;
nebo já mluvil jsem, praví Panovník Hospodin. ¹¹I stalo
se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹²Synu člověčí, vy-
dej se v nařikání nad králem Tyrským, a rci jemu: Takto
praví Panovník Hospodin: Ty, jenž zapečetuješ summy, pl-
ný moudrosti a nejkrásnější, ¹³V Eden, zahradě Boží, byl
jsi, všelijaké drahé kamení přikrývalo tě, sardius, topazius,
jaspis, tarsi, onychin, beryl, zafir, karbunkulus a smaragd
i zlato; nástrojové bubnů tvých a píšťal tvých v tobě, hned
jakžs se narodil, připraveni jsou. ¹⁴Ty jsi cherubem od po-
mazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté
Boží jsi byl, u prostřed kamení ohnivého ustavičně jsi cho-
dil. ¹⁵Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se naro-
dil, až se našla nepravost při tobě. ¹⁶Pro množství kupectví
tvého u prostřed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi pro-
hřešil. Pročež zahubím tě, a vyhladím z hory Boží, ó cheru-
be ochránce, z prostřed kamenů ohnivých. ¹⁷Pozdvihlo se
srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti své pří-
činou jasnosti své. Porazím tě na zemi, před obličej králů
povrhu tě, aby se dívali na tebe. ¹⁸Pro množství nepravostí
tvých, a pro nespravedlnosti kupectví tvého poškrvnil jsi
svatyně své. Protož vyvedu oheň z prostřed tebe, kterýž tě
sžít, a obrátí tě v popel na zemi před očima všech na tě
hledících. ¹⁹Všickni, kdož tě znali mezi národy, ztrnou nad
tebou; k hrůze veliké budeš, a nebude tě na věky. ²⁰I stalo
se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²¹Synu člověčí, ob-
rať tvář svou proti Sidonu, a prorokuj proti němu, ²²A rci:
Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě jsem, ó

Sidone, a budu oslaven u prostřed tebe. I zvědí, že já jsem Hospodin, když vykonám při něm soudy, a posvěcen budu v něm. ²³Pošli zajisté na něj mor, a krev na ulice jeho, a padati budou zranění u prostřed něho od meče na všechny strany, i zvědí, že já jsem Hospodin. ²⁴A tak nebude více míti dům Izraelský trnu urážejícího a bodláku budoucího ze všech okolních pohrdajících jimi, a zvědí, že já jsem Panovník Hospodin. ²⁵Takto praví Panovník Hospodin: Když shromáždím dům Izraelský z národů, mezi něž rozptýleni jsou, a posvěcen budu v nich před očima pohanů, a bydliti budou v zemi své, kterouž jsem byl dal služebníkmu svému Jákobovi: ²⁶Tehdy bydliti budou v ní bezpečně, a nastavějí domů, a štípí vinice. Bydliti, pravím, budou bezpečně, když vykonám soudy, při všech zhoubcích jejich vůkol nich, i zvědí, že já jsem Hospodin Bůh jejich.

29Léta desátého, desátého měsíce, dvanáctého dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, obrať tvář svou proti Faraonovi králi Egyptskému, a prorokuj proti němu i proti všemu Egyptu. ³Mluv a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě jsem, ó Faraone králi Egyptský, draku veliký, kterýž ležíš u prostřed řek svých, ješto říkáš: Já mám řeku svou, já zajisté jsem ji přivedl sobě. ⁴Protož dám udici do čelistí tvých, a učiním, že zváznou ryby řek tvých na tvých šupinách; i vyvleku tě z prostředku řek tvých, i všechny ryby řek tvých na šupinách tvých zvázlé. ⁵A nechám tě na poušti, tebe i všech ryb řek tvých. Na svrchnu pole padneš, nebudeš sebrán ani shromážděn; šelmám zemským i ptactvu nebeskému dám tě k sežrání. ⁶I zvědí všickni obyvatelé Egyptští, že já jsem Hospodin, proto že jste holí třtinovou domu Izraelskému. ⁷Když se chytají tebe rukou, lámeš se, a roztínáš jim všecko rameno; a když se na tě zpodírají, ztroskotána býváš, ačkoli nastavuješ jim všech bedr. ⁸Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já přivedu na tě meč, a vyplním z tebe lidi i hovada. ⁹I bude země Egyptská pustinou a pouští, i zvědí, že já jsem Hospodin, proto že říkal: Řeka má jest, já zajisté jsem ji přivedl. ¹⁰Protož aj, já budu proti tobě i proti řece tvé, a obrátím zemi Egyptskou v pustiny, v poušť přehroznou od věže Sevéne až do pomezí Mouřenínského. ¹¹Nepůjdeť přes ni noha člověka, ani noha dobytčete půjde přes ni, a nebude v ní bydleno za čtyřiceti let. ¹²A tak uvedu zemi Egyptskou v pustinu nad jiné země pusté, a města její nad jiná města zpuštěná pustá budou za čtyřiceti let, když rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do rozličných zemí. ¹³A však takto praví Panovník Hospodin: Po skonání čtyřiceti let shromáždím Egyptské z národů, kamž rozptýleni budou. ¹⁴A přivedu zase zajaté Egyptské, a uvedu je zase do země Patros, do země přebývání jejich, i budou tam královstvím sniženým. ¹⁵Mimo jiná království bude sniženější, aniž se bude vynášeti více nad jiné národy; zmenším je zajisté, aby nepanovali nad národy. ¹⁶I nebude více domu Izraelskému doufáním, kteréž by na paměť přivedilo

nepravost, když by se obraceli za nimi; nebo zvědí, že já jsem Panovník Hospodin. ¹⁷Potom bylo dvacátého sedmého léta, prvního měsíce, prvního dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁸Synu člověčí, Nabuchodonozor král Babylonský podrobil vojsko své v službu velikou proti Týru. Každá hlava oblezla, a každé rameno odříno jest, mzdy pak nemá, on ani vojsko jeho, z Týru za tu službu, kterouž sloužili proti němu. ¹⁹Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dávám Nabuchodonozorovi králi Babylonskému zemi Egyptskou, aby pobral zboží její, a rozebral loupeže její, i rozchvátal kořisti její, aby mělo mzdu vojsko jeho. ²⁰Za práci jejich, kterouž mi sloužili, dám jim zemi Egyptskou, proto že mně pracovali, praví Panovník Hospodin. ²¹V ten den rozkáží vypučiti se rohu domu Izraelského. Tobě též způsobím, že otevřeš ústa u prostřed nich, i zvědí, že já jsem Hospodin.

30Opět se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Kvělte: Ach, nastojte na tento den. ³Nebo blízko jest den, blízko jest, pravím, den Hospodinův, den mrákoty, čas národů bude. ⁴A přijde meč do Egypta, a bude přetěžká bolest v Mouřenínské zemi, když padati budou zbití v Egyptě, a poberou zboží jeho, a zboření budou základové jeho. ⁵Mouřenínové a Putští i Ludští i všelijaká směsice, též Kubští i obyvatelé země smlouvy s nimi mečem padnou. ⁶Takť praví Hospodin, že padnou podpůrcové Egypta, a snížena bude vyvýšenost síly jeho; od věže Sevéne mečem padati budou v ní, praví Panovník Hospodin. ⁷I budou v pustinu obráceni nad jiné země pusté, a města jejich nad jiná města pustá budou. ⁸I zvědí, že já jsem Hospodin, když zapálím oheň v Egyptě, a potříní budou všickni pomocníci jeho. ⁹V ten den vyjdou poslové od tváři mé na lodech, aby přestrašili Mouřenínskou zemi ubezpečenou, i budou míti bolest přetěžkou, jakáž byla ve dni Egypta; nebo aj, přicházíť. ¹⁰Takto praví panovník Hospodin: Učiním zajisté konec množství Egyptskému skrze ruku Nabuchodonozora krále Babylonského. ¹¹On i lid jeho s ním, nejukrutnější národové přivedeni budou, aby zkazili tu zemi; nebo vytrhnou meče své na Egypt, a naplní tu zemi zbitými. ¹²A obrátě řeky v sucho, prodám tu zemi v ruku nešlechetných, a tak v pustinu uvedu zemi, i což v ní jest, skrze ruku cizozemců. Já Hospodin mluvil jsem. ¹³Takto praví Panovník Hospodin: Zkazím i ukydané bohy, a konec učiním modlám v Nof, a knížete z země Egyptské nebude více, když pustím strach na zemi Egyptskou. ¹⁴Nebo pohubím Patros, a zapálím oheň v Soan, a vykonám soudy v No. ¹⁵Vyleji prchlivost svou i na Sin, pevnost Egyptskou, a vyplním množství No. ¹⁶Když zapálím oheň v Egyptě, velikou bolest bude míti Sin, a No bude roztrháno, Nof pak nepřátely bude míti ve dne. ¹⁷Mládenci On a Bubastští mečem padnou, panny pak v zajetí půjdou. ¹⁸A v Tachpanches zatmí se den, když tam polámi závory Egypta, a přítrž se stane v něm vyvýšenosti síly jeho. Mrákota jej

přikryje, dcery pak jeho v zajetí půjdou. ¹⁹A tak vykonám soudy při Egyptu, i zvědí, že já jsem Hospodin. ²⁰Opět bylo jedenáctého léta, prvního měsíce, sedmého dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²¹Synu člověčí, ráme Faraona krále Egyptského zlámal jsem, a aj, nebudeť uvázáno, ani přičiněno lékařství, aniž přiložen bude šat pro obvázáni jeho a posilnění jeho k držení meče. ²²Protož takto praví panovník Hospodin: Aj, já jsem proti Faraonovi králi Egyptskému, a polámi ramena jeho, i sílu jeho, i budeť zlámané, a vyrazím meč z ruky jeho. ²³A rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí. ²⁴Posilním zajisté ramen krále Babylonského, a dám meč svůj v ruku jeho, i polámi ramena Faraonova, tak že stonati bude před ním, jakž stonává smrtelně raněný. ²⁵Posilním, pravím, ramen krále Babylonského, ramena pak Faraonova klesnou. I zvědí, že já jsem Hospodin, když dám meč svůj v ruku krále Babylonského, aby jej vztáhl na zemi Egyptskou. ²⁶A tak rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí, i zvědí, že já jsem Hospodin.

31Bylo pak jedenáctého léta, třetího měsíce, prvního dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, rci Faraonovi králi Egyptskému i množství jeho: K komu jsi podoben v své velikosti? ³Aj, Assur byl jako cedr na Libánu, pěkných ratolestí, a větvoším zastěňující, a vysokého zrůstu, jehož vrchové byli mezi hustými větvemi. ⁴Vody k zrůstu přivedly jej, propast jej zvýšila, potoky jejími opuštěn byl vůkol kmen jeho, ješto jen pramenky své vypouštěla na všechna dříví polní. ⁵Takž se vyvýšil zrůst jeho nade všechna dříví polní, a rozmnožili se výstřelkové jeho, a pro hojnost vod roztáhly se ratolesti jeho, kteréž vypustil. ⁶Na ratolestech jeho hnízdilo se všelijaké ptactvo nebeské, a pod větvemi jeho rodili se všelijací živočichové polní, a v stínu jeho sedali všickni národové velicí. ⁷I byl ušlechtilý pro svou velikost, a pro dlouhlost větví svých; nebo kořen jeho byl při vodách mnohých. ⁸Cedrové v zahradě Boží nepřikryli ho, jedle nevrovnaly se ratolestem jeho, a stromové kaštanovní nebyli podobni větvem jeho. Žádné dřevo v zahradě Boží nebylo rovné jemu v kráse své. ⁹Ozdobil jsem jej množstvím větvoví jeho, tak že mu záviděla všechna dříví Eden, kteráž byla v zahradě Boží. ¹⁰Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že vysoce vyrostl, a vypustil vrch svůj mezi husté větvoví, a pozdvihlo se srdce jeho příčinou vysokosti jeho: ¹¹Protož vydal jsem jej v ruku nejsilnějšího z národů, aby s ním přísně nakládal; pro bezbožnost jeho vyhnal jsem jej. ¹²A tak vyfali jej cizozemci, nejukrutnější národové, a nechali ho tu. Po horách i po všech údolích opadly větve jeho, a slomeny jsou ratolesti jeho na všechny prudké potoky té země. Pročež vystoupili z stínu jeho všickni národové země, a opustili jej. ¹³Na němž padlém bydlí všelijaké ptactvo nebeské, a na ratolestech jeho jsou všelijací živočichové polní, ¹⁴Proto aby se nevyvyšovalo v zrostu svém žádné dříví při vodách, a aby nevypouštělo vrchů svých mezi hustými vět-

vemi, a nevyvíjalo se nad jiné vysokostí svou žádné dřevo zapojené vodami, proto že všickni ti oddáni jsou k smrti, dolů do země mezi syny lidské s těmi, kteříž sstupují do jámy. ¹⁵Takto praví Panovník Hospodin: Toho dne, v kterýž on sstoupil do hrobu, přivedl jsem k kvělení, a přikryl jsem příčinou jeho propast, a zadržel jsem potoky její, aby se zastavily vody mnohé, a učinil jsem, aby smutek nesl příčinou jeho Libán, a všechno dříví polní příčinou jeho aby umdlelo. ¹⁶Od hřmotu pádu jeho učinil jsem, že se třáslí národové, když jsem jej svedl do hrobu s těmi, kteříž sstupují do jámy. Nad čímž se potěšila na zemi dole všechna dříví Eden, což výborného a dobrého jest na Libánu, vše což zapojeného jest vodou. ¹⁷I ti s ním sstoupili do hrobu k těm, kteříž jsou zbiti mečem, i rámě jeho, i kteříž sedali v stínu jeho u prostřed národů. ¹⁸Kterému z stromů Eden podoben jsi tak v slávě a velikosti? Však svržen budeš s dřívím Eden dolů na zem, mezi neobřezanci s zbitými mečem lehneš. Toť jest Farao i všechno množství jeho, praví Panovník Hospodin.

32Opět bylo dvanáctého léta, dvanáctého měsíce, prvního dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, vydej se v naříkání nad Faraonem králem Egyptským, a rci jemu: Lvu mladému mezi národy podoben jsi, a jsi jako velryb v moři, když procházejí se v potocích svých, kalíš vodu nohama svýma, a kormoutíš potoky její. ³Takto praví Panovník Hospodin: Rozestruť na tě síť svou skrze shromáždění národů mnohých, kteříž tě vytáhnou nevodem mým. ⁴I nechám tě na zemi, povrhu tě na svrchku pole, a učiním, že na tobě přebývati bude všelijaké ptactvo nebeské, a nasytím tebou živočichy vši země. ⁵A rozmeči maso tvé po horách, a naplním údolí vysokostí tvou. ⁶A napojím zemi, v níž ploveš, krví tvou až do hor, tak že i potokové naplnění budou tebou. ⁷V tom, když tě zhasím, zakryji nebesa, a zasmušilé učiním hvězdy jejich; slunce mrákotou zastru, a měsíc nebude svítiti světlem svým. ⁸Všhecka světla jasná na nebesích zasmušilá učiním příčinou tvou, a uvedu tmu na zemi tvou, praví Panovník Hospodin. ⁹Nadto zkormoutím srdce národů mnohých, když způsobím, aby došla pověst o potření tvém mezi národy, do zemí, jichž jsi neznal. ¹⁰Učiním, pravím, že trnouti budou nad tebou národové mnozí, a králové jejich hroziti se příčinou tvou velice, když šermovati budu mečem svým před tváří jejich. Budou se zajisté lekati každé chvílky, každý sám za sebe v den pádu tvého. ¹¹Nebo takto praví Panovník Hospodin: Meč krále Babylonského přijde na tě. ¹²Meči udatných porazím množství tvé, nejukrutnějších ze všech národů; tiť zkazí pýchu Egypta, a zahlazeno bude všechno množství jeho. ¹³Zahladím i všechna hovada jeho, kteráž jsou při vodách mnohých, tak že jich nezakalí noha člověčí více, aniž jich kaliti budou kopyta hovad. ¹⁴Tuť učiním, že se usadí vody jejich, a potokové jejich že jako olej půjdou, praví Panovník Hospodin, ¹⁵Když obrátím zemi Egyptskou v poušť přehroznou, v zemi prázdnu toho, což

prvé v ní bylo, a když zbijí v ní všechny obyvatele. I zvědí, že já jsem Hospodin. ¹⁶Toť jest naříkání, jímž naříkati budou. Tak dcery národů naříkati budou, tak nad Egyptem i nade vším jeho množstvím naříkati budou, dí Panovník Hospodin. ¹⁷Potom bylo dvanáctého léta, patnáctého dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁸Synu člověčí, naříkej nad množstvím Egypta, a snes jej i dcery národů těch slavných do zpodních míst země k těm, kteříž sstupují do jámy. ¹⁹A rci: Nad kohož bys utěšenější byl? Sstupiž a lež s neobřezanci. ²⁰Mezi zbitými mečem padnou, meči vydán jest, vlectež jej i všecko množství jeho. ²¹Budouť k němu mluvíti hrdiny s jeho pomocníky z prostřed hrobu, kdež neobřezanci mečem zbiti sstoupivše, leží. ²²Tam jest Assur i všecka zběř jeho, jehož hrobové jsou vůkol tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meče. ²³Jehož hrobové jsou po stranách jámy, aby byla zběř jeho vůkol hrobu tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meče, kteříž pouštivali strach v zemi živých. ²⁴Tam Elam i všecko množství jeho vůkol hrobu tohoto. Všickni ti neobřezanci byvše zbiti, padli od meče, a sstoupili do zpodních míst země, kteříž pouštivali strach svůj v zemi živých. Jižť nesou potupu svou s těmi, kteříž sstupují do jámy. ²⁵Mezi zbitými postavili jemu lože, i všemu množství jeho, vůkol něhož jsou hrobové tohoto. Všickni ti neobřezanci zbiti mečem, nebo pouštín býval strach jejich v zemi živých. Jižť nesou potupu svou s těmi, jenž sstupují do jámy, mezi zbitými položeni jsouce. ²⁶Tam Mešech, Tubal i všecko množství jeho, a vůkol něho hrobové tohoto. Všickni ti neobřezanci zbiti mečem, nebo pouštivali strach svůj v zemi živých. ²⁷Ačťkoli ti ještě nelehli s hrdinami, kteříž padli z neobřezanců, kteříž sstoupili do hrobu s zbrojí svou vojenskou, a podložili meče své pod hlavy své, a však důjdeť nepravost jejich na kosti jejich; nebo strach hrdin byl v zemi živých. ²⁸I ty mezi neobřezanci potřín budeš, a lehneš s zbitými mečem. ²⁹Tam Edom, králové jeho, i všecka knížata jeho, kteříž položeni jsou i s svou mocí s zbitými mečem. I ti s neobřezanci lehnou a s těmi, kteříž sstupují do jámy. ³⁰Tam knížata půlnoční strany všickni napořád, i všickni Sidonští, kteříž sstoupí k zbitým, s strachem svým, za svou moc stydíce se, a ležeti budou ti neobřezanci s zbitými mečem, a ponesou potupu svou s těmi, kteříž sstupují do jámy. ³¹Ty uhléda, je Farao, potěší se nade vším množstvím svým, Farao i všecko vojsko jeho, zbiti jsouce mečem, dí Panovník Hospodin. ³²Nebo pustím strach svůj v zemi živých, a položen bude mezi neobřezanci s zbitými mečem Farao i všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.

33Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, mluv k synům lidu svého a rci jim: Když uvedu na zemi některou meč, jestliže vezme lid té země muže jednoho od končin svých, a ustanoví jej sobě za strážného, ³A ten vida meč přicházející na tu zemi, troubil-li by na troubu a napomínal lidu, ⁴A slyše někdo zvuk trouby, však by se nedal napomenouti, a v tom přijda meč,

shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude. ⁵Nebo slyšel hlas trouby, však nedal se napomenouti; krev jeho na něm zůstane. Byť se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil. ⁶Pakli strážný vida, an meč přichází, však by nezatroubil na troubu, a lid by nebyl napomenut, a přijda meč, zachvátil by někoho z nich: ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve jeho z ruky strážného toho vyhledávati budu. ⁷Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne. ⁸Když bych já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrti umřeš, a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu. ⁹Pakli bys ty vystříhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, a však neodvrátil by se od cesty své: onť pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš. ¹⁰Protož ty synu člověčí, rci domu Izraelskému: Takto mluvíte, říkájce: Proto že přestoupení naše a hříchové naši jsou na nás, a my v nich svadneme, i jakž bychom živi byli? ¹¹Rci jim: Živť jsem já, dí Panovník Hospodin, žeť nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Odvratť se, odvratť od cest svých zlých. I proč mříti máte, ó dome Izraelský? ¹²Ty tedy synu člověčí, rci synům lidu svého: Spravedlnost spravedlivého nevytrhne ho v den přestoupení jeho, aniž bezbožný v své bezbožnosti padne, v kterýž by se den odvrátil od bezbožnosti své; tolikéž spravedlivý nebude moci živ býti v ní, v kterýž by den zhřešil. ¹³Jestliže díím spravedlivému: Jistě živ budeš, a on doufaje v spravedlnost svou, činil by nepravost: žádná spravedlnost jeho nepřijde na paměť, ale pro tu nepravost svou, kterouž činil, umře. ¹⁴Zase řeknu-li bezbožnému: Smrti umřeš, však odvrátí-li se od hříchu svého, a činiti bude soud a spravedlnost, ¹⁵Což v zástavě jest, navrátí-li bezbožný, což vydrel, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, nečině nepravosti: jistě že bude živ, neumře. ¹⁶Žádní hříchové jeho, jimiž hřešil, nebudou mu zpomínáni; soud a spravedlnost činil, jistě že bude živ. ¹⁷A vždy říkájí synové lidu tvého: Není pravá cesta Páně, ješto jejich cesta není pravá. ¹⁸Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost, umřel pro ty věci. ¹⁹Ale když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, a činil by soud a spravedlnost, podlé těch věcí živ bude. ²⁰A předce říkáte: Není pravá cesta Páně. Každého z vás podlé cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský. ²¹Stalo se pak dvanáctého léta, desátého měsíce, pátého dne téhož měsíce od zajetí našeho, že přišel ke mně jeden, kterýž ušel z Jeruzaléma, řka: Dobyto jest město. ²²Ruka pak Hospodinova byla při mně u večer před tím, než přišel ten, kterýž utekl, a otevřela ústa má, až i ke mně přišel ráno; otevřela, pravím, ústa má, abych nebyl němým déle. ²³I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²⁴Synu člověčí, obyvatele pustin těchto v zemi Izraelské mluví, řkouce: Jedinký byl Abraham, a dědičně držel zemi tuto, nás pak mnoho jest; námť dána jest země tato v dědictví. ²⁵Protož rci jim:

Takto praví Panovník Hospodin: Se krví jídáte, a oči svých pozdvihujete k ukýdaným modlám svým, i krev vyléváte, a chtěli byste zemí touto dědičně vládnouti? ²⁶Stojíte na meči svém, pášete ohavnost, a každý ženy bližního svého poškrvňujete, a chtěli byste zemí touto dědičně vládnouti? ²⁷Takto mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Živť jsem já, že ti, kteříž jsou na pustinách, mečem padnou, a kdo na poli, toho zvěři dám k sežrání, kdo pak na hradích neb v jeskyních, morem zemrou. ²⁸I obrátím zemi tu v hroznou poušť a přestane vyvýšenost moci její, a zpustnou hory Izraelské, tak že nebude žádného, kdo by šel přes ně. ²⁹I zvědí, že já jsem Hospodin, když obrátím zemi tu v hroznou poušť pro všechny ohavnosti jejich, kteréž páchali. ³⁰Ty pak synu člověčí, slyš, synové lidu tvého často mluvívali o tobě, za stěnami i ve dveřích domů, a říkají jeden druhému a každý bratru svému, řka: Podte medle a poslechněte, jaké slovo vyšlo od Hospodina. ³¹I scházejí se k tobě, tak jako se schází lid, a sedají před tebou lid můj, a poslouchají slov tvých, ale nečiní jich. A ačkoli je sobě ústy svými libují, však za mrzkým ziskem svým srdce jejich odchází. ³²A aj, ty jsi jim jako zpěv libý pěkného zvuku a dobře vznějící. Slyšíš zajisté slova tvá, ale žádný jich nečiní. ³³Než když to přijde, (aj, přicházíť), tedy zvědí, že prorok byl u prostřed nich.

34 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, prorokuj proti pastýřům Izraelským. Prorokuj a rci jim, těm pastýřům: Takto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraelským, kteříž pasou sami sebe. Zdalíž pastýři nemají stáda pásti? ³Tuk jídáte, a vlnou se odíváte, což tučného, zabijíte, stáda však nepasete. ⁴Nedůživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neuvazujete, a zaplašené zase nepřivodíte, a zahynulé nehledáte, ale přísně a tvrdě panujete nad nimi, ⁵Tak že rozptýleny jsou, nemajíce pastýře, a rozptýleny jsou, jsou za pokrm všelijaké zvěři polní. ⁶Bloudí stádo mé po všech horách, a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vši země širokosti rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal. ⁷Protož ó pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: ⁸Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, zajisté proto že stádo mé bývá v loupež, a ovce stáda mého bývají k sežrání všelijaké zvěři polní, nemajíce žádného pastýře, aniž se ptají pastýři moji po stádu mém, ale pasou pastýři sami sebe, stáda pak mého nepasou: ⁹Protož vy pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: ¹⁰Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti pastýřům těm, a budu vyhledávati stáda mého z ruky jejich, a zastavím jim pasení stáda, aby nepásli více ti pastýři samých sebe. Vytrhnu zajisté ovce své z úst jejich, aby jim nebyly za pokrm. ¹¹Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj já, já ptáti se budu po ovčích svých a shledávati je. ¹²Jakož shledává pastýř stádo své tehdaž, když bývá u prostřed ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty

rozptýleny byly. ¹³A vyvedu je z národů, a shromáždím je z zemí, a uvedu je do země jejich, a pásti je budu na horách Izraelských, při potocích i na všech místech k bydlení příhodných v zemi té. ¹⁴Na pastvě dobré pásti je budu, a na horách vysokých Izraelských bude ovčinec jejich. Tamť léhati budou v ovčinci veselém, a pastvou tučnou pásti se budou na horách Izraelských. ¹⁵Já pásti budu stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník Hospodin. ¹⁶Zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase přivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posílím, tučnou pak a silnou zahladím; nebo je pásti budu v soudu. ¹⁷Vy pak, stádo mé, slyšte: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já soudím mezi dobytčetem a dobytčetem, mezi skopci a kozly. ¹⁸Což jest vám málo pastvou dobrou se pásti, že ještě ostatek pastvy vaší pošlapáváte nohama svýma? a učíšťenou vodu píti, že ostatek nohama svýma kalíte, ¹⁹Tak aby ovce mé tím, což vy nohama pošlapáte, se pásti, a kal noh vašich píti musily? ²⁰Protož takto praví Panovník Hospodin k nim: Aj já, já souditi budu mezi dobytčetem tučným a mezi dobytčetem hubeným, ²¹Proto že boky i plecemi strkáte, a rohy svými trkáte všechny nedůživé, tak že je vyháníte i ven. ²²Protož vysvobodím stádo své, aby nebylo více v loupež, a souditi budu mezi dobytčetem a dobytčetem. ²³A vzbudím nad nimi pastýře jednoho, kterýž je pásti bude, služebníka svého Davida. Tenť je pásti bude, a ten bude jejich pastýřem. ²⁴Já pak Hospodin budu jejich Bohem, a služebník můj David knížetem u prostřed nich. Já Hospodin mluvil jsem. ²⁵A učině s nimi smlouvu pokoje, způsobím, že přestane zvěř zlá na zemi; i budou bydleti na poušti bezpečně, a spáti i po lesích. ²⁶K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním, a sšlali budu dešť časem svým; dešťové požehnání budou bývati; ²⁷Tak že vydá dřevo polní ovoce své a země vydá úrodu svou; i budou v zemi své bezpeční, a zvědí, že já jsem Hospodin, když polámi závory jha jejich, a vytrhnu je z ruky těch, jenž je v službu podrobují. ²⁸I nebudou více loupeží národům, a zvěř zemská nebude jich žráti, ale bydleti budou bezpečně, aniž jich kdo přestraší. ²⁹Nadto vzbudím jim výstřelek k slávě, a nebudou více mříti hladem v té zemi, aniž ponosou více potupy od pohanů. ³⁰I zvědí, že já Hospodin Bůh jejich jsem s nimi, a oni lid můj, dům Izraelský, praví Panovník Hospodin. ³¹Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.

35 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, obrať tvář svou proti hoře Seir, a prorokuj proti ní. ³A rci jí: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti tobě, horo Seir, a vztáhnu ruku svou na tebe, a obrátím tě v hroznou poušť. ⁴Města tvá v poušť obrátím, a ty budeš pustinou, i zviš, že já jsem Hospodin, ⁵Proto že máš nepřátelství věčné, a rozptyluješ syny Izraelské mečem v čas bídy jejich, v čas dokonání nepravosti. ⁶Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že k zabití připravím tě, a krev tě stihati bude. Poněvadž krve vylévání v nenávisti

nemáš, také tě krev stihati bude. ⁷Obrátím, pravím, horu Seir v hroznou poušť, a vypléním z ní jdoucího přes ni i vracujícího se. ⁸A naplním hory její zbitými jejími; na pahrbcích tvých i v údolích tvých, i při všech potociích tvých zbití mečem padati budou. ⁹V pustiny věčné obrátím tě, tak že města tvá nebudou zase vzdělána, i zvíte, že já jsem Hospodin. ¹⁰Proto že říkáš: Tito dva národové a tyto dvě země mé budou, a budeme dědičně vládnouti tou, v níž Hospodin přebýval, ¹¹Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, žeť učiním podlé hněvu tvého a podlé závisti tvé, kterouž jsi prokázala z nenávisťi své proti nim. I budu poznán od nich, když tě budu souditi. ¹²A zviš, že já Hospodin slyšel jsem všecka hanění tvá, kteráž jsi mluvila o horách Izraelských, řkuci: Zpuštěnyť jsou, námt jsou dány k sežrání. ¹³Nebo jste se honosili proti mně ústy svými, a množili proti mně slova svá, což jsem sám slyšel. ¹⁴Takto praví Panovník Hospodin: Jakž se veselí všecka ta země, tak pustinu učiním z tebe. ¹⁵Jakž se veselíš nad dědictvím domu Izraelského, proto že zpustl, tak učiním i tobě. Pustinou budeš, ó horo Seir, i všecka země Idumejská naskrze, i zvědít, že já jsem Hospodin.

36Ty synu člověčí, prorokuj i o horách Izraelských a rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Hospodinovo. ²Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říká ten nepřítel o vás: Aj, to dobře, takéť i výsosti věčné v dědictví se nám dostanou, ³Protož prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Proto, proto že poplénili a sehltili vás vůkol, abyste byli za dědictví ostatku národů, a vydáni jste v pomluvu a v zlou pověst lidem, ⁴Protož hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám i pahrbkům, potokům i údolím, pustinám hrozným i městům opuštěným, jenž jsou za loupež a posměch ostatku národů okolních, ⁵Protož takto dí Panovník Hospodin: jistě že v ohni horlivosti své mluviti budu proti ostatku těch národů, i proti vši zemi Idumejské, kteříž sobě osobili zemi mou za dědictví, veselíce se z celého srdce, a plénice s chutí, aby sídlo vyhnaných z něho bylo v loupež. ⁶Protož prorokuj o zemi Izraelské, a mluv k horám a pahrbkům, potokům i k údolím: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já v horlivosti své a v prchlivosti své mluvím, proto že pohanění od národů snášíte. ⁷Protož takto praví Panovník Hospodin: já zdvihna ruku svou, přísahám, že ti národové, kteříž jsou vůkol vás, pohanění své nésti musejí. ⁸Vy pak hory Izraelské, ratolesti své vypouštěti, a ovoce své přinášeti budete lidu mému Izraelskému, když se přiblíží a přijdou. ⁹Nebo aj, já jsem s vámi, a patřím na vás, abyste dělány a osívány byly. ¹⁰A rozmnožím v vás lidi, všecken dům Izraelský, jakýžkoli jest, i budou se osazovati města, a pustiny vzdělávati. ¹¹Rozmnožím, pravím, v vás lidi i hovada, a budou se množiti a ploditi, i učiním, že bydliti budete jako za předešlých let vašich, čině vám dobře, více než v prvotinách vašich. A zvíte, že já jsem Hospodin. ¹²Nebo uvedu do vás lidi, lid svůj Izraelský, a budou te-

bou dědičně vládnouti; a budeš jim za dědictví, aniž kdy více siroby na ně uvedeš. ¹³Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říkají vám, že jsi ty ta země, kteráž zžíráš lidi, a sirotky činíš z národů svých, ¹⁴Protož nebudeš více zžírati lidi, a národů svých více k sirobě přivoditi, praví panovník Hospodin. ¹⁵Aniž dopustím, aby více slýcháno bylo v tobě potupy národů, aniž útržky lidské snášeti budeš více, ani ku pádu přivoditi více národů svých, praví Panovník Hospodin. ¹⁶I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkouci: ¹⁷Synu člověčí, dům Izraelský, bydlíce v zemi své, poškvrnili jí cestou svou a skutky svými; podobná nečistotě ženy pro nečistotu oddělené byla cesta jejich před očima máma. ¹⁸Pročež vylil jsem prchlivost svou na ně, proto že krev vylévati na zemi, a ukydanými bohy svými poškvrnili jí. ¹⁹I rozptýlil jsem je po národech, tak že rozplašeni jsou po zemích; podlé cesty jejich a podlé skutků jejich soudil jsem je. ²⁰Nýbrž odsedše mezi národy, kamž přišli, poškvrnili jména svatosti mé, když říkáno o nich: Že jsou lid Hospodinův, a že z jeho země vyšli. ²¹Ale slitoval jsem se pro jméno svatosti své, kteréhož poškvrnili dům Izraelský mezi národy, kamž přišli. ²²Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Ne pro vás já to učiním, ó dome Izraelský, ale pro jméno svatosti své, kteréhož jste poškvrnili mezi národy, kamž jste přišli, ²³Abych posvětil jména svého velikého, kteréž bylo poškvrněno mezi národy, kteréhož jste poškvrnili u prostřed nich, aby poznali národové, že já jsem Hospodin, praví Panovník Hospodin, když posvěcen budu v vás před očima jejich. ²⁴Nebo poberu vás z národů, a shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší. ²⁵A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poškvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. ²⁶A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. ²⁷Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali a činili je. ²⁸I budete bydliti v zemi, kterouž jsem byl dal otcům vašim, a budete lidem mým, a já budu vašim Bohem. ²⁹Nebo vysvobodím vás ze všelijakých poškvrn vašich, a přivolám obilé, a rozmnožím je, a nedopustím na vás hladu. ³⁰Rozmnožím i ovoce stromů a úrody polní, tak že neponesete více potupy hladu mezi národy. ³¹I rozpomenete se na zlé cesty vaše a na skutky vaše nedobré, tak že sami se býti hodné ošklivosti uznáte pro nepravosti vaše a pro ohavnosti vaše. ³²Ne pro vás já to učiním, praví Panovník Hospodin, známo vám bud. Zahanbětež se a zastyďte za cesty své, dome Izraelský. ³³Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterémž vás očistím ode všech nepravostí vašich, osadím města, a vzdělány budou pustiny. ³⁴A tak země pustá bude dělána, kteráž prvé byla pouští před očima každého tudy jdoucího. ³⁵I řeknou: Země tato zpuštěná jest jako zahrada Eden, ano i města pustá, zkažená a zbořená jsou ohrazena a osazena. ³⁶I zvedí národové, kteříž pozůstanou vůkol vás, že já Hospodin vystavěl jsem zbořeniny, a vysadil pustiny.

Já Hospodin mluvil jsem i učiním. ³⁷Takto praví Panovník Hospodin: Ještě toho hledati bude při mně dům Izraelský, abych je rozmnožil. Rozmnožím je lidmi jako stády. ³⁸Jako stádo k obětem, jako stádo Jeruzalémské při slavnostech jeho, tak města pustá budou plná stád lidí, i zvědí, že já jsem Hospodin.

37Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl mne Hospodin v duchu, a postavil mne u prostřed údolí, kteréž bylo plné kostí. ²I provedl mne skrze ně vůkol a vůkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché. ³I řekl mi: Synu člověčí, mohly-li by ožiti kosti tyto? I řekl jsem: Panovníče Hospodine, ty víš. ⁴V tom řekl mi: Prorokuj o těch kostech a rci jim: Kostí suché, slyšte slovo Hospodinovo. ⁵Toto praví Panovník Hospodin kostem těmto: Aj, já uvedu do vás ducha, abyste ožily. ⁶A dám na vás žily, a učiním, že zroste na vás maso, a otáhnou vás koží; dám, pravím, do vás ducha, abyste ožily, i zvíte, že já jsem Hospodin. ⁷Tedy prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno bylo. I stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hřmot, když se přibližovaly kosti jedna k druhé. ⁸I viděl jsem, a aj, žily a maso na nich se ukázalo, i koží potaženy byly po vrchu, ale ducha žádného nebylo v nich. ⁹I řekl mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu člověčí, a rci duchu: Takto praví Panovník Hospodin: Ode čtyř větrů příd, duchu, a věj na tyto zmordované, ať oživou. ¹⁰Tedy prorokoval jsem, jakž mi rozkázal. I všel do nich duch, a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup velmi veliký. ¹¹I řekl mi: Synu člověčí, kosti tyto jsou všecken dům Izraelský. Aj, říkají: Uschly kosti naše, a zhynula čaka naše, jižť jest po nás. ¹²Protož prorokuj a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj, a uvedu vás do země Izraelské. ¹³I zvíte, že já jsem Hospodin, když otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj. ¹⁴A dám Ducha svého do vás, abyste ožili, a osadím vás v zemi vaší, i zvíte, že já Hospodin mluvím i činím, dí Hospodin. ¹⁵Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁶Ty pak synu člověčí, vezmi sobě dřevo jedno, a napiš na něm: Judovi, a synům Izraelským, tovaryšům jeho. Zatím vezma dřevo druhé, napiš na něm: Jozefovi dřevo Efraimovo, a všechněm synům Izraelským, tovaryšům jeho. ¹⁷I spojž je sobě jedno k druhému v jedno dřevo, aby byla jako jedno v ruce tvé. ¹⁸A když mluvíti budou k tobě synové lidu tvého, řkouce: Což nám neoznámíš, co ty věci znamenají? ¹⁹Mluv k nim: Takto praví panovník Hospodin: Aj, já vezmu dřevo Jozefovo, kteréž jest v ruce Efraimově, a pokolení Izraelských, tovaryšů jeho, a přiložím je s ním k dřevu Judovu, a učiním je dřevem jedním, i budou jedno v ruce mé. ²⁰A když budou ta dřeva, na kterýchž jsi psal, v ruce tvé před očima jejich, ²¹Tedy mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vezmu syny Izraelské z prostřed národů těch, kamž odešli, a shromáždě je odevšad, uvedu je do země jejich. ²²A učiním je, aby byli národem jedním v té zemi na horách Izraelských,

a král jeden bude nad nimi nade všemi králem. A nebudou více dva národové, aniž se již více děliti budou na dvojce království. ²³Aniž se budou poškrňovati více ukýdanými bohy svými, a ohavnostmi svými, ani jakými přestoupeními svými, i vysvobodím je ze všech obydlí jejich, v nichž hřešili, a očistím je. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem. ²⁴A služebník můj David bude králem nad nimi, a pastýře jednoho všickni míti budou, aby v soudech mých chodili, a ustanovení mých ostříhali, i činili je. ²⁵I budou bydliti v té zemi, kterouž jsem byl dal služebníkovi svému Jákobovi, v níž bydlili otcové vaši. Budou, pravím, v ní bydliti oni i synové jejich, i synové synů jejich až na věky, a David služebník můj knížetem jejich bude na věky. ²⁶Nadto učiním s nimi smlouvu pokoje; smlouva věčná bude s nimi. A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni svou u prostřed nich na věky. ²⁷Bude i příbytek můj mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem mým. ²⁸I zvědí národové, že jsem já Hospodin, jenž posvěcuji Izraele, když bude svatyně má u prostřed nich na věky.

38Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ²Synu člověčí, obrať tvář svou proti Gogovi, země Magog, knížeti a hlavě v Mešech a Tubal, a prorokuj proti němu, ³A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já budu proti tobě, Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal. ⁴A odvedu tě zpět, dada udice do čelistí tvých, když tě vyvedu i všecko vojsko tvé, koně i jezdce, všecky oblečené v celou zbroj, zástup veliký s pavézami a štíty, všecky ty, kteříž užívají meče: ⁵Perské, Mouřeníny i Putské s nimi, všecky ty s štíty a lebkami, ⁶Gomera i všecky houfy jeho, dům Togarmy od stran púločnicích, i všecky houfy jeho, národy mnohé s tebou. ⁷Budiž hotov, a připrav se, ty i všecko shromáždění tvé, těch, kteříž se k tobě sebrali, a buď strážcím jejich. ⁸Po mnohých dnech navštíven budeš, v potomních letech přitáhneš na lid vysvobozený od meče, a shromážděný z národů mnohých na hory Izraelské, kteréž byly pustinou ustavičně, když oni z národů jsouce vyvedeni, budou bydliti bezpečně všickni. ⁹V tom přitáhneš a přijdeš jako bouře, budeš jako oblak příkrývající zemi, ty i všickni houfové tvoji, i národové mnozí s tebou. ¹⁰Takto praví Panovník Hospodin: I stane se v ten den, že vstoupí mnohé věci na srdce tvé, a budeš mysliti myšlení zlé. ¹¹A díš: Potáhnu na zemi, v níž jsou vsi, přitáhnu na ty, jenž pokoje užívají, bydlíce bezpečně, na všecky, kteříž bydlí beze všech zdí, a nemají žádné závory ani bran, ¹²Abych vzebral kořisti, a rozchvátal loupeže, obračeje ruku svou proti pouštěm již osazeným, a proti lidu zase shromážděnému z národů, zacházejícímu s dobytkem a jměním, bydlejícím u prostřed země. ¹³Sába a Dedan, a kupci mořští, i všecka lvíčata jeho řeknou tobě: K rozebrání-liž kořisti ty se béřeš? K rozchvátání-li loupeže shromáždil jsi množství své, abys bral stříbro a zlato, abys nabral dobytka i zboží, a nashromáždil loupeže veliké? ¹⁴Protož synu člověčí, prorokuj a rci Gogovi: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž toho

dne, když bude lid můj Izraelský bydleti bezpečně, nezvů, ¹⁵Kdyžto přitáhne z místa svého od stran půlnočních, ty i národové mnozí s tebou, sedíce na koních všickni, shromáždění veliké a vojsko znamenité, ¹⁶Potáhneš na lid můj Izraelský jako oblak, abys přikryl tu zemi? V potomních dnech stane se, že tě přivedu na zemi svou, aby mne poznali národové, když posvěcen budu v tobě před očima jejich, ó Gogu. ¹⁷Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž ty nejsi ten, o kterémž jsem mluvil za dnů starodávních skrze služebníky své, proroky Izraelské, kteříž prorokovali za těch dnů a let, že tě přivedu na ně? ¹⁸A však stane se v ten den, v den, v kterýž přitáhne Gog na zemi Izraelskou, praví Panovník Hospodin, že povstane prchlivost má s hněvem mým, ¹⁹A v rozhorlení svém, v ohni prchlivosti své mluvití budu. Jistě že v ten den bude pohnutí veliké v zemi Izraelské, ²⁰Tak že se pohnou před tváří mou ryby mořské i ptactvo nebeské, a zvěř polní i všeliký zeměplaz plazící se po zemi, i všickni lidé, kteříž jsou na svrchku země. I rozválejí se hory, a padnou výsosti, i každá zed na zem upadne. ²¹Nebo zavolám proti němu po všech horách mých meče, praví Panovník Hospodin; meč každého proti bratru jeho bude. ²²A vykonám při něm soud morem a krve prolitím a přívalem rozvodnilým, a kamením krupobití velikého, ohněm a sirou dštítí budu na něj i na houfy jeho, a na národy mnohé, kteříž jsou s ním. ²³A tak zveleben, a posvěcen, a v známost uveden budu před očima národů mnohých, a zvědí, že já jsem Hospodin.

39Ty synu člověčí, prorokuj ještě proti Gogovi a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já povstanu proti tobě, ó Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal. ²A odvedu tě zpět, navštívě tě šesti ranami, když tě vzbudím, abys přitáhl od stran půlnočních, a přivedu tě na hory Izraelské. ³Nebo vyrazím lučiště tvé z ruky tvé levé, a střely z ruky tvé pravé vyvrhu. ⁴Na horách Izraelských padneš ty i všickni houfové tvoji i národové, kteříž budou s tebou; ptákům a všemu ptactvu křídla majícímu i zvěři polní dám tě k sežrání. ⁵Na svrchku pole padneš; neboť jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin. ⁶Vypustím také oheň na Magoga i na ty, kteříž přebývají na ostrovech bezpečně, i zvědí, že já jsem Hospodin. ⁷A jméno svatosti své uvedu v známost u prostřed lidu svého Izraelského. Nedopustím, pravím, více poškvřňovati jména svatosti své, i zvědí národové, že já jsem Hospodin Svatý v Izraeli. ⁸Aj, přijdeť a stane se to, praví Panovník Hospodin, téhož dne, o kterémž jsem mluvil. ⁹Tehdy vyjdou obyvatelé měst Izraelských, a zapálíce, popálí zbroj a štíty i pavězy, lučiště i střely, dřevce i kopí, a budou je pálení ohněm sedm let. ¹⁰Aniž nositi budou dříví s pole, ani sekati v lesích, proto že zbrojí zaněcovati budou oheň, když zloupí ty, kteříž je loupívali, a mocí poberou těm, kteříž jim mocí brávali, praví Panovník Hospodin. ¹¹I stane se v ten den, že dám Gogovi místo ku pohřbu tam v Izraeli, údolí, kudyž se jde k východní straně k moři, kteréžto zacpá ústa tu-

dy jdoucích. I pohřbí tam Goga i všecko množství jeho, a nazovou je údolí množství Gogova. ¹²Nebo pochovávatí je budou dům Izraelský za sem měsíců proto, aby vyčistili zemi. ¹³A tak pohřbí je všecken lid té země, a bude jim to ku poctivosti v den, v kterýž oslaven budu, praví Panovník Hospodin. ¹⁴Oddělíť pak muže statečné, kteříž by procházeli tu zemi, proto aby pochovávali ty, kteříž by pozůstali na svrchku země, aby ji vyčistili. Po vyjití sedmi měsíců přehledávati začnou. ¹⁵A ti procházejíce, choditi budou po zemi, a když uzří kosti člověčí, vzdělají při nich znamení pamětné, aby je pohřbili hrobaři v údolí množství Gogova. ¹⁶Nýbrž to množství jeho bude k slávě i městu, když vyčistí tu zemi. ¹⁷Ty pak synu člověčí, takto praví Panovník Hospodin: Rci ke všelijakým ptákům křídla majícím i ke všelijaké zvěři polní: Shromáždte se a přideť, zbeřte se odevšad k obětem mým, kterýchž já nabiji vám, obětí velikých na horách Izraelských, a budete jísti maso a píti krev. ¹⁸Maso silných reků jísti budete, a krev knížat zemských píti, skopců, beranů a kozlů, volků, všecko tučných Bázanských. ¹⁹A budete jísti tuk do sytosti, a píti krev do opití z obětí mých, kterýchž vám nabiji. ²⁰A nasytíte se z stolu mého koňmi i jezci, silnými reky i všemi muži válečnými, dí Panovník Hospodin. ²¹A tak zjevím slávu svou mezi národy, aby viděli všickni národové soud můj, kterýž jsem vykonal, i ruku mou, kterouž jsem doložil na ně. ²²I zvíť dům Izraelský, že já jsem Hospodin Bůh jejich, od tohoto dne i potom. ²³Zvědí také i národové, že pro svou nepravost zajat jest dům Izraelský, proto že se dopouštěli přestoupení proti mně; pročež jsem skryl tvář svou před nimi, a vydal jsem je v ruku protivníků jejich, aby padli mečem všickni napořád. ²⁴Podlé nečistoty jejich a podlé zpronevření se jejich učinil jsem jim, a skryl jsem tvář svou před nimi. ²⁵Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Jižť zase přivedu zajaté Jákobovy, a smiluji se nade vším domem Izraelským a horliti budu příčinou jména svatosti své, ²⁶Ač ponesou potupu svou a všecko přestoupení své, kteréhož se dopustili proti mně, když bydli v zemi své bezpečně, aniž byl, kdo by je přestrašil. ²⁷A však je zase přivedu z národů, a shromáždím je z zemí nepřátel jejich, a posvěcen budu v nich před očima národů mnohých. ²⁸A tak poznají, že já jsem Hospodin Bůh jejich, když zaveda je do národů, shromáždím je do země jejich, a nepozůstávím tam žádného z nich. ²⁹Aniž skryji více tváří své před nimi, když vyleji Ducha svého na dům Izraelský, praví Panovník Hospodin.

40Dvacátého pátého léta od zajetí našeho, na počátku roku, desátého dne měsíce, čtrnáctého léta po dobytí města, právě v tentýž den byla nade mnou ruka Hospodina, a uvedl mne tam. ²U viděních Božích přivedl mne do země Izraelské, a postavil mne na hoře velmi vysoké, při níž bylo jako stavení města, ku poledni. ³I uvedl mne tam, a aj, muž, kterýž na pohledění byl jako měď, maje šňůru lněnou v ruce své, a prut k rozměřování, a ten stál v bráně. ⁴I mluvil ke mně ten muž: Synu člověčí, viz očima

svýma, a ušima svýma slyš, a přilož srdce své ke všemu, což já ukáži tobě; nebo proto aťbych ukazoval, přiveden jsi sem. Ty pak oznámíš všecko domu Izraelskému, což vidíš.⁵ A aj, zed zevnitř při domu vůkol a vůkol, a v ruce muže toho prut míry, šesti loket, (loket o dlaň delší než obecni). Změřil šířku toho stavení jednoho prutu, a výšku jednoho prutu.⁶ A všed do brány, kteráž byla naproti východu, šel na horu po stupních jejích, i změřil prah brány jednoho prutu zšíří, a prah druhý jednoho prutu zšíří.⁷ A pokojíky jednoho prutu zdělí, a jednoho prutu zšíří, mezi pokojíky pak pět loket, a prah brány podlé sínce brány vnitř prutu jednoho.⁸ I změřil sínci brány vnitř na jeden prut.⁹ Změřil také sínci brány osmi loket, a veřeje její dvou loket, totiž sínce brány vnitř.¹⁰ I pokojíky brány východní, tři s jedné a tři s druhé strany. Jedné míry byly všechny tři, a míra jednostejná veřejí po obou stranách.¹¹ Změřil též i širokost dveří té brány desíti loket, a dlouhost též brány třinácti loket,¹² A přístřeší před pokojíky jednoho lokte, a na jeden loket přístřeší s této strany, pokojíky pak šesti loket s jedné, a šesti loket s druhé strany.¹³ A tak změřil bránu od střechy pokojíka do střechy druhého, širokost pětmečítma loket, dveře naproti dveřím.¹⁴ A udělal veřeje šedesáti loket, a každé veřeje síně i brány vůkol a vůkol jedna míra.¹⁵ Od předku pak brány, kudyž se vchází do předku sínce brány vnitřní, bylo padesáte loket.¹⁶ A byla okna posouzená v pokojících i nad veřejemi jejích, do vnitřku brány vůkol a vůkol, takž i při klenutí, a na oknách vůkol a vůkol do vnitřku, a na veřejích byly palmy.¹⁷ Potom mne uvedl do síně zevnitřní, a aj, komůrky a půda udělaná při síni vůkol a vůkol. Třidceti komůrek na té půdě bylo.¹⁸ Ta pak půda po straně těch bran, naproti dlouhosti bran, půda nižší byla.¹⁹ Změřil také šířku od předku brány dolejší až k předku síně vnitřní, zevnitř na sto loket k východu a půlnoci.²⁰ Též bránu, kteráž byla na půlnoci při síni zevnitřní, změřil na dél i na šíř.²¹ (Jejíž pokojíkové tři s jedné a tři s druhé strany, i veřeje její i sínce její byly podlé míry brány prvnější.) Padesáti loket dlouhost její, širokost pak pětmečítma loket.²² Okna také její i sínce její i palmy její byly podlé míry brány té, kteráž byla k východu, a vstupovalo se k ní po sedmi stupních, před nimiž sínce její byly.²³ A byla ta brána u síně vnitřní naproti bráně půlnoční a východní; i odměřil od brány k bráně sto loket.²⁴ Potom mne vedl ku poledni, a aj, brána ku poledni; i změřil veřeje její, i sínce její podlé těch měř,²⁵ (A okna v ní i sínce její vůkol a vůkol podobná oknům oněm), padesáti loket zdělí a pětmečítma loket zšíří.²⁶ A k vstupování k ní stupňů sedm, a sínce její před nimi; též palmy při ní, jedna s jedné a druhá s druhé strany při veřejích jejích.²⁷ Též bránu síně vnitřní ku poledni změřil od brány k bráně, na poledne, sto loket.²⁸ I uvedl mne do síně vnitřní branou polední, a změřil tu bránu polední podlé týchž měř,²⁹ I pokojíky její i veřeje její, i sínce její podlé týchž měř, i okna její i sínce její vůkol a vůkol, padesáti loket na dél, a na šíř pětmečítma loket.³⁰ A sínce vůkol a vůkol zšíří pětmečítma loket,

a zdělí padesáti loket.³¹ A sínce její jako síň zevnitřní, i palmy při veřejích jejích, též stupňů osm k vstupování k ní.³² Uvedl mne také do síně vnitřní k východu, i změřil bránu tu podlé týchž měř,³³ Též pokojíky její i veřeje její, i sínce její, podlé týchž měř, i okna její i sínce její vůkol a vůkol, zdělí padesáti loket, zšíří pak pětmečítma loket.³⁴ Též sínce její při síni zevnitřní, a palmy při veřejích s obou stran, a osm stupňů k vstupování k ní.³⁵ Přivedl mne též k bráně půlnoční, a změřil ji podlé týchž měř,³⁶ Pokojíky její, veřeje její i sínce její i okna její vůkol a vůkol, zdělí padesáti loket, a zšíří pětmečítma loket.³⁷ I veřeje její při síni zevnitřní a palmy při veřejích s obou stran, též osm stupňů k vstupování k ní,³⁸ I komůrky a dveře její při veřejích bran, kdež obmývali oběti zápalné.³⁹ A v sínci brány byli dva štokové s jedné strany, a dva štokové s druhé strany, aby na nich zabíjeli oběti zápalné, a za hřích i vinu.⁴⁰ A po boku, kudyž se tam vstupuje při dveřích brány půlnoční, dva štokové; tolikéž po boku druhém sínce též brány dva štokové.⁴¹ Čtyři štokové s jedné, a čtyři štokové s druhé strany po boku brány, osm štoků, na nichž zabíjeli.⁴² Čtyři pak štokové k zápalu byli z kamení tesaného, zdělí půldruhého lokte, a zšíří půldruhého lokte, a zvýší lokte jednoho, na nichž nechávali nádoby, kterýmž zabíjeli k zápalům a obětem.⁴³ A kotliska ztlouští na jednu dlaň připravená v domě vůkol a vůkol, na štocích pak maso věcí obětovaných.⁴⁴ Potom zevnitř, při bráně vnitřní, komůrky zpěváků v síni vnitřní, kteráž byla po boku brány půlnoční, a ty byly na poledne; jedna při boku brány východní byla na půlnoci.⁴⁵ I mluvil ke mně: Tyto komůrky na poledne jsou kněží stráž držících nad domem; ⁴⁶ Ty pak komůrky na půlnoci jsou kněží stráž držících nad oltářem, totiž synů Sádochových, kteříž přistupují z synů Lévi k Hospodinu, aby sloužili jemu.⁴⁷ I změřil tu síň čtverhranou zdělí sto loket, a zšíří sto loket, i oltář před domem.⁴⁸ I přivedl mne k sínci domu, a změřil veřeje té sínce, pěti loket s jedné a pěti loket s druhé strany, širokost pak brány byla tři loket s jedné a tři loket s druhé strany.⁴⁹ Dlouhost sínce dvadecíti loket, širokost pak jedenácti loket i s stupni, po nichž se vstupovalo k ní; sloupové pak byli při veřejích, jeden s jedné, a druhý s druhé strany.

41 Opět přivedl mne k chrámu, a změřil veřeje, šesti loket zšíří s jedné strany, a šesti loket zšíří s druhé strany, podlé širokosti stánku.² A širokost dveří desíti loket, boky pak dveří pěti loket s jedné a pěti loket s druhé strany. Změřil také i dlouhost jejích čtyřicíti loket, širokost pak dvadecíti loket.³ Přišel také do vnitřku, a změřil veřeje dveří dvou loket, a dveře šesti loket, širokost pak dveří sedmi loket.⁴ Změřil také dlouhost svatyně dvadecíti loket, a širokost dvadecíti loket v chrámě, a řekl mi: Tato jest svatyně svatých.⁵ Změřil též zed domu šesti loket, a širokost pavlače čtyř loket, vůkol a vůkol okolo domu.⁶ Ty pak pavlače, pavlač nad pavlačí, byly tři, a třidcíti noh zdělí, a scházely se při zdi domu vespolek, tak že se pavlače vůkol a vůkol

držely, a nedržely se na zdi domu. ⁷Nebo se rozšiřovala vůkol více a více, svrchu pro pavlače, kteréž byly okolo domu, od vrchu až dolů, vůkol a vůkol domu, poněvadž nejširší dům byl na hoře, a tak nejnižší porozšiřovala se k vrchu pro prostřední. ⁸Tak podobně spatřil jsem při domu pavlače, i nejvyšší vůkol a vůkol, jejichž půdy zouplna odměřeny byly šesti loket k výstupkům. ⁹Šířkost zdi, kteráž byla při pavlačích zevnitř, pěti loket byla, i plac pavlačí, kteréž byly při domu. ¹⁰Mezi nimiž a komůrkami byla širokost dvaceti loket okolo domu vůkol a vůkol. ¹¹A dvěře pavlačí byly k placu, dvěře jedny na půlnoci, a druhé dvěře na poledne, a širokost placu byla pěti loket vůkol a vůkol. ¹²Stavení pak, kteréž bylo před příhradkem v úhlu k západu, širokost byla sedmdesáti loket, a zed téhož stavení pěti loket zšíří vůkol a vůkol, a zdělí devadesáti loket. ¹³Potom změřil dům, zdělí sto loket, totiž příhradek i stavení, a zdi jeho zdělí sto loket. ¹⁴Těž širokost předku domu i příhradku k východu sto loket. ¹⁵Změřil i dlouhost stavení před příhradkem, kteréž bylo za ním, těž i paláce jeho s jedné i s druhé strany, a bylo sto loket; těž chrám vnitř i síňce s síní, ¹⁶Prahy i okna possoužená, i paláce vůkol po třech stranách jejich, naproti prahu taflování dřevěné vůkol a vůkol, i od země až do oken, těž i okna otaflovaná, ¹⁷Od svrchku dveří až do vnitřní i zevnitřní strany domu, i všecku zed vůkol a vůkol vnitř i zevnitř změřené. ¹⁸Kteréž taflování bylo uděláno s cherubíny a palmami, a to vše palma mezi cherubínem a cherubínem. A cherubín měl dvě tváře. ¹⁹Totíž tvář lidskou naproti palmě s jedné strany, a tvář lvíčete naproti palmě s druhé strany. Tak uděláno bylo ve všem domu vůkol a vůkol. ²⁰Od země až do vrchu dveří cherubínové a palmy zdělány byly i na zdi chrámu. ²¹Chrámu veřeje byly čtverhrané, a předeck svatyně podobný jemu. ²²Oltář dřevěný tří loket zvýší, zdělí pak dvou loket s úhly svými, jehož dlouhost i pobočnice jeho dřevěné byly. I mluvil ke mně: Tento jest stůl, kterýž stojí před Hospodinem. ²³A dvojnásobní dvěře byly u chrámu i u svatyně, ²⁴A dvojnásobní dvěře ve vratech, totiž dvojnásobní dvěře obracející se, dvojnásobní ve vratech jedněch, a dvojnásobní dvěře v druhých. ²⁵Byli pak uděláni na nich, na těch dveřích chrámu, cherubínové a palmy, tak jakž uděláni byli na stěnách, trámové také dřevění byli před síňcí vně. ²⁶Těž na oknech possoužených byly palmy s obou stran po bocích síňce, i na pavlačích domu toho i trámích.

42 Potom mne vyvedl k síni zevnitřní, kteráž byla na půlnoci, a přivedl mne k těm komůrkám, kteréž byly před příhradkem, a kteréž byly naproti stavení na půlnoci, ²Jehož délka při dveřích půlnočních na pohledění byla sto loket, a šířka padesát loket. ³Naproti síni vnitřní, kteráž měla dvaceti loket, a naproti dlážení, kteréž bylo v síni zevnitřní, byl palác naproti paláci třmi řady. ⁴Před komůrkami pak byli pláckové desíti loket zšíří vnitř, cesta k nim lokte jednoho, a dvěře jejich na půlnoci. ⁵Komůrky pak nejvyšší byly užší, proto že palácové byli širší než ony, nežli nejzpod-

nější a prostřední stavení. ⁶Nebo o trojím ponebí bylo, ale nemělo žádných sloupů, jacíž byli sloupové síní; protož užší bylo nežli dolejší i než prostřední od země. ⁷Ohrady pak, kteráž byla vně naproti komůrkám k síni zevnitřní, před komůrkami, dlouhost byla padesáti loket. ⁸Nebo dlouhost komůrek, kteréž byly v síni zevnitřní, byla padesáti loket, před chrámem pak sto loket. ⁹Pod těmi pak komůrkami bylo vcházení od východu, skrze kteréž by se vcházelo do nich z síně té zevnitřní. ¹⁰Na šíř ohrady té síně k východu před příhradkem i před stavením byly komůrky. ¹¹Cesta pak před nimi byla podobná cestě komůrek, kteréž byly na půlnoci. Jakáž byla dlouhost jejich, tak širokost jejich, a všecka vycházení jejich i dvěře jejich podobná oněmno. ¹²A dvěře těch komůrek, kteréž byly na poledne, podobné byly dveřím při začátku cesty, cesty před ohradou přímou k východu, kudyž se vchází do nich. ¹³I řekl mi: Komůrky na půlnoci a komůrky na poledne, kteréž jsou před příhradkem, jsou komůrky svaté, kdežto jídají kněží, kteříž přistupují k Hospodinu, věci nejsvětější. Tam nechávati budou věci nejsvětějších a obětí suchých, těž za hřích a za vinu; nebo to místo svaté jest. ¹⁴Když tam vejdou kněží, tedy nevyjdou z svatyně do síně zevnitřní, leč tam nechají roucha svého, v němž přisluhovali; nebo svaté jest. A oblekou roucha jiná, když budou míti přistupovati k tomu, což se dotýče lidu. ¹⁵A dokonav rozměrování domu vnitřního, i vedl mne k bráně, kteráž byla na východ, a změřil jej vůkol a vůkol. ¹⁶Změřil stranu východní prutem, pět set loket prutových tím prutem vůkol. ¹⁷Změřil stranu půlnoční tím prutem, pět set prutů vůkol. ¹⁸Změřil stranu polední tím prutem, pět set prutů. ¹⁹A obrátiv se k straně západní, naměřil tím prutem pět set prutů. ²⁰Na čtyři strany změřil to, totiž zed vůkol a vůkol, zdělí pěti set, a zšíří pěti set, aby dělila svaté místo od obecného.

43 Potom vedl mne k bráně, kterážto brána patřila k východu. ²A aj, sláva Boha Izraelského přicházela od východu, jejíž zvuk byl jako zvuk vod mnohých, a země svítila se od slávy jeho. ³A podobné bylo to vidění, kteréž jsem viděl, právě tomu vidění, kteréž jsem byl viděl, když jsem šel, abych kazil město, vidění, pravím, podobná vidění onomu, kteréž jsem viděl při řece Chebar. I padl jsem na tvář svou. ⁴A když sláva Boží vcházela do domu, cestou brány patřící k východu, ⁵Tedy pojal mne Duch, a uvedl mne do síně vnitřní, a aj, dům plný byl slávy Hospodinovy. ⁶I slyšel jsem, an mluví ke mně z domu, a muž stál podlé mne. ⁷I řekl mi: Synu člověčí, místo stolice mé a místo šlepějí noh mých, kdežto bydliti budu u prostřed synů Izraelských na věky, a nebudou poškvřovati více dům Izraelský jména svatosti mé, oni ani králové jejich smilstvím svým a mrtvými těly králů svých, ani výsostmi svými, ⁸Když kladli prah svůj podlé prahu mého, a veřeji svou podlé veřeje mé, a stěnu mezi mnou a mezi sebou, a tak poškvřovali jména svatosti mé ohavnostmi svými, kteréž páchali, pročez jsem je sehltil v hněvě svém. ⁹Ale nyní vzdálí smilství svá i mrt-

vá těla králů svých, ode mne, a budu bydliti u prostřed nich na věky. ¹⁰Ty synu člověčí, oznam domu Izraelskému o tomto domu, a nechť se zahanbí pro nepravosti své, a ať změní všecko naskrze. ¹¹A když se hanbiti budou za všecko, což páchali, způsob domu i formu jeho, i vycházení jeho, též vcházení jeho, i všechny způsoby jeho, všechna ustanovení jeho, všechny, pravím, způsoby jeho i všechny zákony jeho v známost jim uveď, a napiš před očima jejich, ať ostříhají všeho způsobu jeho i všech ustanovení jeho a činí je. ¹²Tento jest zákon toho domu: Na vrchu hory všecko omezení jeho vůkol a vůkol, nejsvětější jest. Aj, ten jest zákon toho domu. ¹³Tyto pak jsou míry oltáře na též lokty, o dlaň delší: Předně zpodok lokte zvýší a lokte zšíří, obruba pak jeho při kraji jeho vůkol pídí jedné. Takový jest výstupek oltáře, ¹⁴Totíž od zpodku při zemi až do přepásání dolejšího dva lokty, šířka pak lokte jednoho, a od přepásání menšího až do přepásání většího čtyři lokty, šířka též na loket. ¹⁵Ale sám oltář ať jest čtyř loket, a z oltáře zhůru čtyři rohové. ¹⁶Oltář pak dvanácti loket zdělí a dvanácti zšíří, čtyřhranatý po čtyřech stranách svých. ¹⁷Přepásání pak čtrnácti loket zdělí a čtrnácti zšíří po čtyřech stranách jeho, a obruba vůkol něho na půl lokte, a zpodok při něm na loket vůkol, a stupňové jeho naproti východu. ¹⁸I řekl ke mně: Synu člověčí, takto praví Panovník Hospodin: Ta jsou ustanovení oltáře v den, v kterýž bude udělán, k obětování na něm zápalů a kropení na něj krví. ¹⁹Nebo dáš kněžím Levitským, kteříž jsou z semene Sádochova, kteříž přistupují ke mně, dí Panovník Hospodin, aby mi sloužili, volka mladého za hřích. ²⁰A nabera krve jeho, dáš na čtyři rohy jeho, i na čtyři úhly toho přepásání, i na obrubu vůkol, a tak jej očistíš i vyčistíš. ²¹A vezmeš toho volka za hřích, i spálí jej na místě uloženém v tom domě, vně před svatyní. ²²V den pak druhý obětovati budeš kozla bez poškrvny za hřích, a očistí oltář, tak jakž vyčistili volkem. ²³A když dokonáš očišťování, obětuj volka mladého bez vady, a skopce z stáda bez poškrvny. ²⁴Kteréž když obětovati budeš před Hospodinem, uvrhou kněží na ně soli, a budou je obětovati v zápal Hospodinu. ²⁵Po sedm dní obětuj kozla za hřích, na každý den; též i volka mladého a skopce z stáda bez poškrvny obětovati budou. ²⁶Sedm dní očišťovati budou oltář, a vyčistí jej, a posvětit ruky své. ²⁷A když vyplní ty dny, osmého dne i potom obětovati budou kněží na oltáři zápal vaše, a pokojně oběti vaše, i příjmu vás laskavě, praví Panovník Hospodin.

44Tedy přivedl mne zase cestou k bráně svatyně zevnitřní, kteráž patří k východu, a ta byla zavřená. ²I řekl ke mně Hospodin: Brána tato zavřená bude, nebudeť otvírána, aniž kdo bude vcházení skrze ni. Nebo Hospodin Bůh Izraelský všel skrze ni; protož budeť zavřená. ³Knížecí jest, kníže samo v ní sedatí bude, aby jídalo chléb před Hospodinem. Cestou síně této brány vejde, a cestou její vyjde. ⁴I vedl mne cestou k bráně půlnoční, k přední straně domu, i viděl jsem, a aj, naplnila sláva Hospodinova dům Hospo-

dinův. I padl jsem na tvář svou. ⁵I řekl ke mně Hospodin: Synu člověčí, přilož srdce své, a viz očima svýma, i ušima svýma slyš, cožkoli já mluvím tobě o všech ustanoveních domu Hospodinova, i o všech zákonech jeho. Přilož, pravím, srdce své k vcházení do domu, i ke všemu vycházení z svatyně, ⁶A rci zpuřnému domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Dosti mějte na všech ohavnostech svých, ó dome Izraelský, ⁷Že jste uvodili cizozemce neobřezaného srdce a neobřezaného těla, aby bývali v svatyni mé, a poškrvňovali i domu mého, když jste obětovali chléb můj, tuk i krev, ješto oni sic rušili smlouvu mou, mimo všechny ohavnosti vaše, ⁸A nedrželi jste stráž nad svatými věcmi mými, ale postavili jste strážné na stráži mé, v svatyni mé místo sebe. ⁹Takto praví Panovník Hospodin: Žádný cizozemec neobřezaného srdce a neobřezaného těla nevejde do svatyně mé, ze všech cizozemců, kteříž mezi syny Izraelskými jsou. ¹⁰Nýbrž i Levítové, kteříž se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael, kteříž zbloudili ode mne za ukydanými bohy svými, ponese nepravost svou. ¹¹Nebo budou v svatyni mé za služebníky, v povinnostech při branách domu, a za slouhy při domu. Oni budou zabíjeti oběti zápalné i oběti lidu, a oni stávati budou před nimi k sloužení jim, ¹²Proto že přísluhovali jim před ukydanými bohy jejich, a byli domu Izraelskému příčinou pádu v nepravost. Pročež přísáhl jsem jim, praví Panovník Hospodin, že ponese nepravost svou. ¹³Aniž přistoupí ke mně, aby mi kněžský úřad konali, ovšem aby přistupovati měli k kterým svatým věcem mým, neb k nejsvětějším, ale ponese pohanění své i ohavnosti své, kteréž páchali. ¹⁴Protož postavím je za strážné u domu, ke vši službě jeho i ke všemu, což činěno býti má v něm. ¹⁵Kněží pak Levitští, synové Sádochovi, kteříž drželi stráž nad svatyní mou, když zbloudili synové Izraelští ode mne, ti budou přistupovati ke mně, aby mi přísluhovali, a státi před tváří mou, obětující mi tuk i krev, praví Panovník Hospodin. ¹⁶Ti přicházeti budou k svatyni mé, a ti přistupovati k stolu mému, aby mi sloužili a drželi stráž mou. ¹⁷I stane se, když budou míti vcházení do bran síně vnitřní, že roucha lněná oblekou, aniž na se vezmou vlněného, když by služby konati měli v branách síně vnitřní i u vnitřku. ¹⁸Klobouky lněné míti budou na hlavě své, a košilky lněné ať mají na bedrách svých, a nepřepasují se ničímž, což by pot vyvodilo. ¹⁹A majíce vyjítí do síně zevnitřní, do síně zevnitřní k lidu, svlekou roucha svá, v kterýchž služby konali, a nechají jich v komůrkách svatyně, a oblekou roucha jiná, a nebudou posvěcovati lidu rouchem svým. ²⁰Aniž hlavy své holiti budou, ani vlasů nositi, ale slušně ostříhají vlasy své. ²¹Vína též nebude píti žádný z kněží, když budou míti vcházení do síně vnitřní. ²²Vdovy také aneb zahnané nebudou sobě pojímati za manželky, ale panny z semene domu Izraelského, aneb vdovy, kteráž by ovdověla po knězi, pojítí mohou. ²³A lid můj budou rozdílů učiti mezi svatým a nesvatým, též mezi nečistým a čistým ať je učí rozeznávati. ²⁴V rozepři pak ať se postaví k souzení, a podlé soudu mého soudí ji. Zákonů mých

i ustanovení mých při všech slavnostech mých ať ostříhají, a soboty mé světí. ²⁵K mrtvému pak člověku nepůjde, aby se poškrvnil, leč při otci neb při mateři, též při synu a při dceři, při bratru a sestře, kteráž nebyla za mužem, může se poškrvnit. ²⁶Po očištění pak jeho (sedm dní odečtou jemu), ²⁷V ten den, v kterýž vejde do svatyně, do síně vnitřní, aby služby konal v svatyni, obětovati bude za hřích svůj, praví Panovník Hospodin. ²⁸Dědictví pak jejich toto: Já jsem dědictví jejich, protože vládařství nedávejte jim v Izraeli; já jsem vládařství jejich. ²⁹Oběti suché a za hřích i vinu, to oni jísti budou, i všelijaká věc, oddána Bohu v Izraeli, jejich bude. ³⁰I přední věci všech prvotin ze všeho, i každá oběť zhůru pozdvižení všeliké věci, ze všech obětí zhůru pozdvižení vašich, kněžské bude. I prvotiny těsta vašeho dávati budete knězi, aby odpočinulo požeňání v domě tvém. ³¹Žádné mrchy a udáveného, ani z ptactva ani z hovad nebudou jidati kněží.

45Když pak ujmete zemi v dědictví, obětovati budete oběť Hospodinu, díl svatý té země, zdělí pětmečítma tisíc loket, zšíří pak deset tisíc, a budeť svatý po všem pomezí svém vůkol. ²Z něhož bude místo svaté pět set zdělí, a pět set zšíří, čtyřhrané vůkol, a ať má padesáte loket prostranství vůkol. ³Z toho pak odměření odměříš dýlku pětmečítma tisíc loket, a šířku deset tisíc, aby na něm byla svatyně, i svatyně svatých. ⁴Díl ten země svatý jest. Kněží služebníků při svatyni býti má, těch, kteříž přistupují, aby přísluhovali Hospodinu, aby měli místo pro domy i místo svaté pro svatyni. ⁵Těch pak pětmečítma tisíc loket dýlka a deset tisíc šířka ať jest také Levítům, služebníkům domu, jim k držení dvaceti komůrek. ⁶Místo pak k vystavení na něm města oddělíte pět tisíc loket na šíř, a na dyl pětmečítma tisíc, naproti oběti místa svatého; bude pro všecken dům Izraelský. ⁷Knížeti pak s obou stran té oběti místa svatého, i položení města před oběti místa svatého, a před položením města od strany západní díl k západu, a po straně východní díl k východu, dlouhost pak naproti každému z těch dílů od pomezí západního ku pomezí východnímu. ⁸To bude míti za vládařství v Izraeli, a nebudou více utiskati knížata má lidu mého, ale rozdadí zemi domu Izraelskému po pokoleních jejich. ⁹Takto praví Panovník Hospodin: Dostitě již, ó knížata Izraelská, nátisk a zhoubu odložte, a soud a spravedlnost konejte, sejměte těžké roboty vaše s lidu mého, praví Panovník Hospodin. ¹⁰Váhu spravedlivou a efi spravedlivou i bát spravedlivý míti budete. ¹¹Efi i bát v jednu míru ať jest, aby chomer bral v se deset bátů, efi pak desátý díl chomeru; podlé chomeru ať jest míra. ¹²Lot dvaceti peněz; dvaceti lotů, pětmečítma lotů, a patnácte lotů libra bude vám. ¹³Tato pak oběť pozdvižení bude, kterouž obětovati budete: Šestý díl efi z chomeru pšenice, též šestý díl efi dáte z chomeru ječmene. ¹⁴Narřízení pak o oleji (bát jest míra oleje): Desátý díl bátu z míry chomeru, desíti bátů; nebo deset bátů jest chomer. ¹⁵A dobytče jedno ze dvou set bravů z dob-

rých pastvišť Izraelských, k oběti suché a zápalné a k obětem pokojným, k očištění vás, praví Panovník Hospodin. ¹⁶Všecken lid té země, i s knížetem Izraelským zavázán bude k té oběti zhůru pozdvižení. ¹⁷Nebo kníže povinen bude zápal, a suché i mokré oběti, v svátky a na novměsíce, i v soboty, na všechny slavnosti domu Izraelského; on obětovati bude za hřích, i oběť suchou i zápalnou, i oběti pokojné, aby se očištění dalo za dům Izraelský. ¹⁸Takto praví Panovník Hospodin: Prvního měsíce, prvního dne vezmeš volka mladého bez poškrvny, kterýmž očistíš svatyni. ¹⁹I nabere kněz krve té oběti za hřích, a pomaže veřejí domu, a čtyř rohů toho přepásání na oltáři, i veřeji brány síně vnitřní. ²⁰Takž také učiní sedmého dne téhož měsíce, za každého pobloudilého i za hloupého. Tak očistíte dům. ²¹Prvního měsíce, čtrnáctého dne, budete míti Fáze, svátek sedmi dnů, chlebové přesní jísti se budou. ²²A bude obětovati kníže v ten den za sebe i za všecken lid té země volka za hřích. ²³A po sedm dní svátku obětovati bude zápal Hospodinu, sedm volků a sedm skopců bez poškrvny na den, po těch sedm dní, a za hřích kozla na den. ²⁴A oběť suchou, efi na volka a efi na skopce, připraví též oleje hin na efi. ²⁵Sedmého měsíce, patnáctého dne, v svátek tolikéž obětovati bude po sedm dní, jakož za hřích, tak zápal, tak oběť suchou i olej.

46Takto praví Panovník Hospodin: Brána síně vnitřní, kteráž patří k východu, bude zavřená po šest dní všedních, v den pak sobotní otevírána bude; též v den novměsíce otevírána bude. ²I přijde kníže cestou síně brány zevnitř, a postaví se u veřeji té brány, a budou obětovati kněží oběť zápalnou jeho, i oběti pokojné jeho, a pokloně se na prahu brány, potom vyjde. Brána pak nebude zavírána do večera, ³Aby se klaněl lid země té u dveří brány té ve dny sobotní, i na novměsíce před Hospodinem. ⁴Oběť pak zápalná, kterouž obětovati má kníže Hospodinu v den sobotní, šest beránek bez vady a skopce bez poškrvny, ⁵A oběť suchá, efi na skopce, i na beránky oběť suchá, podlé toho, jakž naděleno, a oleje hin na efi. ⁶Ke dni pak novměsíce ať jest volek mladý bez poškrvny, a šest beránek i skopce bez poškrvny. ⁷Těž ať obětuje efi oběti suché při volku, a efi při skopci i při beráncích, seč bude moci býti, a oleje hin na efi. ⁸Kníže pak vchážeje, cestou sínce též brány půjde, a cestou její odejde. ⁹Ale když vcházeti bude lid země té před Hospodina na slavnosti, ten kdož vejde cestou brány půlnoční, aby se klaněl, vyjde cestou brány polední; a ten kdož vejde cestou brány polední, vyjde cestou brány půlnoční. Nena vrátí se cestou té brány, kterouž všel, ale naproti ní vyjde. ¹⁰A když oni vcházeti budou, kníže mezi nimi vcházeti bude, a když odcházeti budou, odejde. ¹¹Těž na svátky i na slavnosti ať jest suchá oběť, efi na volka a efi na skopce, a na beránky, což naděleno, a oleje hin na efi. ¹²Bude-li pak obětovati kníže oběť dobrovolnou, zápal aneb oběti pokojné dobrovolně Hospodinu, tedy ať jest mu otevírána brána, kteráž k východu patří, a ať obětuje zápal svůj aneb

pokojně oběti své, tak jakž obětuje v den sobotní. Potom odejde, a brána bude zavřítá po odchodu jeho. ¹³K tomu beránka ročního bez poškrvny obětovati bude v zápal každý den Hospodinu; každého jitra beránka obětovati bude. ¹⁴Těž suchou obět přičiní k němu, každého jitra šestý díl efi, též oleje třetinu hin k skropení mouky bělné, suchou obět Hospodinu, nařízením věčným ustavičně. ¹⁵A tak budou obětovati beránka i obět suchou, i olej každého jitra, zápal ustavičný. ¹⁶Taktoť praví Panovník Hospodin: Dá-li kníže dar někomu z synů svých, dědictvíť jeho jest, synů jeho buď, k vládařství jejich dědičnému. ¹⁷Jestliže pak dá dar z dědictví svého některému z služebníků svých, také bude jeho až do léta svobodného, kdyžto navrátí se knížeťti tomu; však dědictví jeho budou mítí synové jeho. ¹⁸Aniž bude brátí kníže z dědictví lidu, z vládařství jejich je vytiskuje; z svého vládařství dědictví dá synům svým, aby nebyl rozptylován lid můj žádny z vládařství svého. ¹⁹Potom vedl mne průchodem, kterýž jest po straně brány, k kněžím do komůrek svatých, kteréž patřily na půlnoci, a aj, tu bylo místo po dvou bocích k západu. ²⁰I řekl mi: Toto jest místo, kdež vaří kněží oběti za vinu a za hřích, kdež smaží oběti suché, aby nevynášeli do síně zevnitřní ku posvěcování lidu. ²¹Vyvedl mne též do síně zevnitřní, a vodil mne po čtyřech koutech síně, a aj, síň byla v každém rohu té síně. ²²Ve čtyřech úhlech té síně byly síně s komíny, čtyřicítí loket zdělí a třidcítí zšíří; míra jednotejná těch čtyř síní nárožních. ²³A v těch čtyřech byly kuchyňky vůkol, též ohniště zdělána v těch kuchyňkách vůkol. ²⁴I řekl mi: Ta jsou místa těch, kteříž vaří, kdežto vaří služebníci domu oběti lidu.

47Potom přivedl mne zase ke dveřím domu, a aj, vody vycházely od spodku prahu domu na východ; nebo přední strana domu k východu byla, a vody scházely pozpodu po pravé straně domu, po straně polední oltáře. ²Odtud mne vyvedl cestou brány půlnoční, a obvedl mne cestou zevnitřní k bráně zevnitřní, cestou, kteráž patří k východu, a aj, vody vyplývaly po pravé straně. ³Když pak vycházel ten muž k východu, v jehož rukou míra, i naměřil tisíc loket, a provedl mne skrze vodu, vodu do kůtek. ⁴Potom naměřiv tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu do kolenou; ještě naměřiv tisíc, provedl mne vodou do pasu. ⁵Opět když naměřil tisíc, byl potok, kteréhož jsem nemohl přebřísti; nebo vyzdvihly se vody, vody, přes něž by se musilo plynouti, potok, kterýž by nemohl přebředen býti. ⁶Tedy řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? I vedl mne, a posadil mne na břeh toho potoka. ⁷Když jsem se pak obrátil, aj, na břehu toho potoka bylo dříví velmi veliké po obou stranách. ⁸I řekl mi: Vody tyto vycházejí od Galilee první, a sstupující po rovině, vejdou do moře, a když do moře vpadnou, opraví se vody. ⁹I stane se, že každý živočich, kterýž se plazí, všudy, kamžkoli přijdou potokové, ožive, a bude ryb velmi mnoho, proto že když přijdou tam tyto vody, očerstvějí, a živý budou všudy, kdežkoli dojde tento potok.

¹⁰Stane se i to, že se postaví podlé něho rybáři od Engadi až do studnice Eglaim; budou tu rozstírány síti. Podlé rozličnosti své bude ryb jejich, jako ryb moře velikého, velmi mnoho. ¹¹Bahna a louže jeho, kteréž se neopraví, soli oddány budou. ¹²Při potoku pak poroste na břehu jeho po obou stranách všelijaké dříví ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce jeho přestává, v měsících svých nese prvotiny; nebo vody jeho z svatyně vycházejí, protože ovoce jeho jest ku pokrmu, a listí jeho k lékařství. ¹³Takto praví Panovník Hospodin: Totot jest obmezení, v němž sobě dědičně přivlastníte zemi po pokoleních Izraelských dvanácti; Jozefovi dva provazcové. ¹⁴Dědičně, pravím, jí vládnouti budete, jeden rovně jako druhý, o níž přísáhl jsem, že ji dám otcům vašim. I připadne vám země tato v dědictví. ¹⁵Toto jest tedy pomezí té země: K straně půlnoční od moře velikého cestou Chetlonu, kudyž se vchází do Sedad, ¹⁶Emat, Berota, Sibraim, kteříž jsou mezi pomezím Damašským, a mezi pomezím Emat, vsi prostřední, kteréž jsou při pomezí Chavrón. ¹⁷A tak bude pomezí od moře Azar Enon, pomezí Damašek, a půlnoční strana na půlnoci, a pomezí Emat. A to jest strana půlnoční. ¹⁸Strana pak východní mezi Chavrón a mezi Damaškem, a mezi Galád, a mezi zemí Izraelskou při Jordánu; od toho pomezí při moři východním měřiti budete. A toť jest strana východní. ¹⁹Strana pak polední na poledne, od Tamar až k vodám sváru v Kádes, od potoka až k moři velikému. A to jest strana polední na poledne. ²⁰Strana pak západní moře veliké, od pomezí až naproti, kudyž se vchází do Emat. Ta jest strana západní. ²¹A tak rozdělíte zemi tuto sobě po pokoleních Izraelských. ²²I stane se, že když ji rozměříte, bude vám v dědictví i příchozím, kteříž by pohostinu byli mezi vámi, kteříž by zplodili syny mezi vámi; nebo budou vám jako tu zrodili mezi syny Izraelskými, s vámiť ujmou dědictví mezi pokoleními Izraelskými. ²³Protož nechť jest v tom pokolení příchozí, u něhož pohostinu jest. Tu dědictví dáte jemu, praví Panovník Hospodin.

48Tato jsou pak jména pokolení: V končinách na půlnoční stranu podlé cesty Chetlon, kudyž se vchází do Emat, Azar Enan, ku pomezí Damašskému na půlnoční stranu, podlé Emat, od východní strany až do západní, osadí se pokolení jedno, totiž Dan, ²A při pomezí Dan, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Asser, ³A při pomezí Asser, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Neftalím, ⁴A při pomezí Neftalím, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Manasses, ⁵A při pomezí Manasses, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Efraim, ⁶A při pomezí Efraim, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Ruben, ⁷A při pomezí Ruben, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Juda. ⁸A při pomezí Juda, od strany východní až k straně západní bude obět, kterouž obětovati budete, pětmečítma tisíc loket zšíří, zdělí pak zároveň s jedním z jiných dílů, od strany východní až k straně západní, a bude svatyně

u prostřed něho. ⁹Ta obět, kterouž obětovati máte Hospodinu, bude zdělí pětmečítma tisíc loket, zšíří pak deset tisíc. ¹⁰Těmto pak se dostane ta obět svatá, totiž kněžím, na půlnoci pětmečítma tisíc loket, k západu pak zšíří desíť tisíc, a na východ zšíří desíť tisíc, na poledne též zdělí pětmečítma tisíc, a bude svatyně Hospodinova u prostřed něho, ¹¹Kněžím, posvěcenému každému z synů Sadochových, kteříž drží stráž mou, kteříž nebloudili, když bloudili synové Izraelští, jako bloudili Levítové. ¹²I bude díl jejich obětovaný z oběti té země, věc nejsvětější při pomezí Levítů. ¹³Levítů pak díl bude naproti pomezí kněžskému, pětmečítma tisíc loket zdělí, a zšíří deset tisíc; každá dlouhost pětmečítma tisíc, a širokost deset tisíc. ¹⁴A nebudou ho uprodávati, ani směňovati, ani přenášeti prvotin země, proto že jest posvěcená Hospodinu. ¹⁵Pět pak tisíc loket pozůstalých na šíř, proti těm pětmečítma tisícům, bude místo obecné, pro město k bydlení a k předměstí, i bude město u prostřed něho. ¹⁶Tyto pak jsou míry jeho: Strana půlnoční na čtyři tisíce a pět set loket, též strana polední na čtyři tisíce a pět set, od strany též východní čtyři tisíce a pět set, takž strana západní na čtyři tisíce a pět set. ¹⁷Bude i předměstí při městě k půlnoci na dvě stě a padesáte loket, a ku poledni na dvě stě a padesáte, takž na východ na dvě stě a padesáte, též k západu na dvě stě a padesáte. ¹⁸Ostatek pak na dél, naproti oběti svaté, deset tisíc loket k východu, a deset tisíc k západu; a z toho, což bude naproti té oběti svaté, budou míti důchody ku pokrmu služebníci města. ¹⁹A ti služebníci města sloužití budou Izraelovi ze všech pokolení Izraelských. ²⁰Všecku tuto obět, pětmečítma tisíc loket, podlé těch pětmečítma tisíc, čtverhranou obětovati budete v obět svatou k vládařství městu. ²¹Což pak pozůstane, knížeti, s obou stran oběti svaté a vládařství města, před těmi pětmečítma tisíci loket oběti, až ku pomezí východnímu, a od západu proti týmž pětmečítma tisíc loket, podlé pomezí západního naproti těm dílům, knížeti bude. A to bude obět svatá, a svatyně domu u prostřed něho. ²²Od vládařství pak Levítů a od vládařství města, u prostřed toho, což jest knížecího, mezi pomezím Judovým a mezi pomezím Beniaminovým, knížecí bude. ²³Ostatní pak pokolení, od strany východní až k straně západní, osadí se pokolení jedno, totiž Beniamin. ²⁴A při pomezí Beniamin, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Simeon, ²⁵A při pomezí Simeon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Izachar, ²⁶A při pomezí Izachar, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Zabulon, ²⁷A při pomezí Zabulon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Gád. ²⁸A při pomezí Gád, k straně polední na poledne, tu bude pomezí od Támar až k vodám sváru v Kádes, ku potoku při moři velikém. ²⁹Tot jest ta země, kterouž ujmete hned od potoka, po pokoleních Izraelských, a ti dílové jejich, praví Panovník Hospodin. ³⁰Tato pak jsou vymezení města: Od strany půlnoční čtyř tisíc a pět set loket míra. ³¹Brány pak města podlé jmen pokolení Izraelských, brá-

ny tři na půlnoci, brána Rubenova jedna, brána Judova jedna, brána Lévi jedna. ³²A od strany východní čtyř tisíc a pět set, a brány tři, totiž brána Jozefova jedna, brána Beniaminova jedna, brána Danova jedna. ³³Též od strany polední čtyř tisíc a pět set loket míra, a brány tři, brána Simeonova jedna, brána Izacharova jedna, brána Zabulona jedna. ³⁴Od strany západní čtyř tisíc a pět set, brány jejich tři, brána Gádova jedna, brána Asserova jedna, brána Neftalímova jedna. ³⁵Okolek osmnácti tisíc loket, jméno pak města od dnešního dne bude: Hospodin tam přebývá.

Daniel

1Léta třetího kralování Joakima krále Judského, přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský k Jeruzalému, a oblehl jej. ²I vydal Pán v ruku jeho Joakima krále Judského, a něco nádobí domu Božího. Kterýž zavezl je do země Sinear, do domu boha svého, a nádobí to dal vnést do domu pokladu boha svého. ³Rozkázal také král Ašpenazovi, správci dvořanů svých, aby přivedl z synů Izraelských, z semene královského a z knížat, ⁴Mládence, na nichž by nebylo žádné poškrvny, a krásného obličjeje, a vtipné ke vši moudrosti, a schopné k umění i k nabyvání jeho, a v kterýchž by byla síla, aby stávali na palácu královském, a učili se liternímu umění a jazyku Kaldejskému. ⁵I nařídil jim král odměřený pokrm na každý den z stolu královského, i vína, kteréž on sám pil, a aby je tak choval za tři léta, a po dokonání jich aby stávali před králem. ⁶Byli pak mezi nimi z synů Juda: Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. ⁷I dal jim správce dvořanů jména. Nazval Daniele Baltazarem, Chananiáše pak Sidrachem, a Mizaele Mizachem, a Azariáše Abdenágem. ⁸Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrvňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrvňovati. ⁹I způsobil Bůh Danielovi milost a lásku u správce nad dvořany. ¹⁰A řekl správce nad dvořany Danielovi: Já se bojím pána svého krále, kterýž vyměřil pokrm váš a nápoj váš, tak že uzřel-li by, že tváře vaše opadlejší jsou, nežli mládenců těch, kteříž podobně jako i vy chování býti mají, způsobíte mi to u krále, že přijdu o hrdlo. ¹¹I řekl Daniel služebníku, kteréhož ustanovil správce dvořanů nad Danielem, Chananiášem, Mizaelem a Azariášem: ¹²Zkus, prosím, služebníků svých za deset dní, a necht se nám vaření dává, kteréž bychom jedli, a voda, kterouž bychom pili. ¹³A potom necht se spatří před tebou tváře naše a tváře mládenců, kteříž jídají pokrm z stolu královského, a jakž uhlédáš, učiň s služebníky svými. ¹⁴I uposlechl jich v té věci, a zkusil jich za deset dní. ¹⁵Po skonání pak desíti dnů spatříno jest, že tváře jejich byly krásnější, a byli tlustší na těle než všickni mládenci, kteříž jídali pokrm z stolu královského. ¹⁶Protož služebník brával ten vyměřený pokrm jejich, a víno nápoje jejich, a dával jim vaření. ¹⁷Mládence pak ty čtyři obdařil Bůh povědomostí a rozumností ve všelikém literním umění a moudrostí; nadto Danielovi dal, aby rozuměl všelikému

vidění a snům. ¹⁸A když se dokonali dnové, po kterýchž rozkázal král, aby je přivedli, přivedl je správce dvořanů před Nabuchodonozora. ¹⁹I mluvil s nimi král. Ale není nalezen mezi všemi těmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem. ²⁰A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, našel je desetkrát zběhlejší nade všechny mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho. ²¹I zůstával tu Daniel až do léta prvního Cýra krále.

2Léta pak druhého kralování Nabuchodonozora měl Nabuchodonozor sen, a děsil se duch jeho, až se tudy i ze sna protrhl. ²I rozkázal král svolati mudrce, a hvězdáře i kouzelníky a Kaldejské, aby oznámili králi sen jeho. Kteřížto přišli, a postavili se před králem. ³Tedy řekl jim král: Měl jsem sen, a předěsil se duch můj, tak že nevím, jaký to byl sen. ⁴I mluvili Kaldejské králi Syrsky: Králi, na věky buď živ. Pověz sen služebníkům svým, a oznámímeť výklad. ⁵Odpověděl král a řekl Kaldejským: Ten sen mi již z paměti vyšel. Neoznámíte-li mi snu i výkladu jeho, na kusy rozsekáni budete, a domové vaši v záchody obrázení budou. ⁶Pakli mi sen i výklad jeho oznámíte, daru, odplaty a slávy veliké důjdete ode mne. A protože sen i výklad jeho mi oznamte. ⁷Odpověděli po druhé a řekli: Nechat král sen poví služebníkům svým, a výklad jeho oznámíme. ⁸Odpověděl král a řekl: Jistotně rozumím tomu, že naschvál odtahujete, vidouce, že mi vyšel z paměti ten sen. ⁹Neoznámíte-li mi toho snu, jistý jest ten úsudek o vás. Nebo řeč lživou a chytrou smyslili jste sobě, abyste mluvili přede mnou, ažby se čas proměnil. A protože sen mi povězte, a zvím, budete-li mi moci i výklad jeho oznámiti. ¹⁰Odpověděli Kaldejské králi a řekli: Není člověka na zemi, kterýž by tu věc králi oznámiti mohl. Nadto žádný král, kníže neb potentát takové věci se nedoptával na žádném mudrci a hvězdáři aneb Kaldeovi. ¹¹Nebo ta věc, na niž se král ptá, nesnadná jest, a není jiného, kdo by ji oznámiti mohl králi, kromě bohů, kteříž bydlení s lidmi nemají. ¹²Z té příčiný rozlílil se král a rozhněval velmi, a přikázal, aby zhubili všechny mudrce Babylonské. ¹³A když vyšel ortel, a mudrci mordováni byli, hledali i Daniele a tovaryšů jeho, aby zmordováni byli. ¹⁴Tedy Daniel odpověděl moudře a opatrně Ariochovi, hejtmanu nad žoldněři královskými, kterýž vyšel, aby mordoval mudrce Babylonské. ¹⁵A od-

povídaje, řekl Ariochovi, hejtmanu královskému: Proč ta výpověď náhle vyšla od krále? I oznámil tu věc Arioch Danielovi. ¹⁶Pročez Daniel všed, prosil krále, aby jemu prodlel času k oznámení výkladu toho králi. ¹⁷A odšed Daniel do domu svého, oznámil tu věc Chananiášovi, Mizaelovi a Azariášovi, tovaryšům svým, ¹⁸Aby se za milosrdenství modlili Bohu nebeskému příčinou té věci tajné, a nebyli zahubeni Daniel a tovaryši jeho s pozůstalými mudrci Babylonskými. ¹⁹I zjevna jest Danielovi u vidění nočním ta věc tajná. Pročez Daniel dobrořečil Bohu nebeskému. ²⁰Mluvil pak Daniel a řekl: Buď jméno Boží požehnáno od věků až na věky, nebo moudrost a síla jeho jest. ²¹A on proměňuje časy i chvíle; ssazuje krále, i ustanovuje krále; dává moudrost moudrým a umění majícím rozum. ²²On zjevuje věci hluboké a skryté; zná to, což jest v temnostech, a světlo s ním přebývá. ²³Ó Bože otců mých, těť oslavuji a chválím, že jsi mne moudrostí a silou obdařil, ovšem nyní, že jsi mi oznámil to, čehož jsme žádali od tebe; nebo věc královu oznámil jsi nám. ²⁴A protože Daniel všel k Ariochovi, kteréhož ustanovil král, aby zhubil mudrce Babylonské. A přišed, takto řekl jemu: Mudrců Babylonských nezahlazuj; uveď mne před krále a výklad ten oznámím. ²⁵Tedy Arioch s chvátáním uvedl Daniele před krále, a takto řekl jemu: Našel jsem muže z zajatých synů Judských, kterýž výklad ten králi oznámí. ²⁶Odpověděl král a řekl Danielovi, jehož jméno bylo Baltazar: Budeš-liž ty mi moci oznámiti sen, kterýž jsem viděl, i výklad jeho? ²⁷Odpověděl Daniel králi a řekl: Té věci tajné, na niž se král doptává, nikoli nemohou mudrci, hvězdáři, věštcí a hadači králi oznámiti. ²⁸Ale však jest Bůh na nebi, kterýž zjevuje tajné věci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi, co se dítí bude v potomních dnech. Sen tvůj, a což jsi ty viděl na ložci svém, toto jest: ²⁹Tobě, ó králi, na mysl přicházelo na ložci tvém, co bude potom, a ten, kterýž zjevuje tajné věci, ukázal to, což budoucího jest. ³⁰Strany pak mne, ne skrze moudrost, kteráž by při mně byla nade všecky lidi, ta věc tajná mně zjevna jest, ale skrze modlitbu, aby ten výklad králi oznámen byl, a ty myšlení srdce svého abys zvěděl. ³¹Ty králi, viděl jsi, a aj, obraz nějaký veliký, (obraz ten byl znamenitý a blesk jeho náramný), stál naproti tobě, kterýž na pohledění byl hrozný. ³²Toho obrazu hlava byla z zlata výborného, prsy jeho a ramena jeho z stříbra, a břicho jeho i bedra jeho z mědi, ³³Hnátové jeho z železa, nohy jeho z částky z železa a z částky z hlíny. ³⁴Hleděls na to, až se utrhł kámen, kterýž nebýval v rukou, a udeřil obraz ten v nohy jeho železné a hliněné, a potřel je. ³⁵A tak potřino jest spolu železo, hlina, měď, stříbro i zlato, a bylo to všecko jako plevy z placu letního, a zanesl to vítr, tak že místa jejich není nalezeno. Kámen pak ten, kterýž udeřil v obraz, učiněn jest horou velikou, a naplnil všecko zemi. ³⁶Toť jest ten sen. Výklad jeho také povíme králi: ³⁷Ty králi, jsi král králů; nebo Bůh nebeský dal tobě království, moc a sílu i slávu. ³⁸A všeliké místo, na němž přebývají synové lidští, zvěř polní i ptactvo nebeské dal v ruku tvou,

a pánem tě ustavil nade všemi těmi věcmi. Ty jsi ta hlava zlatá. ³⁹Ale po tobě povstane království jiné, nižší než tvé, a jiné království třetí měděné, kteréž panovati bude po vsi zemi. ⁴⁰Království pak čtvrté bude tvrdé jako železo. Nebo jakož železo drobí a zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo, kteréž potírá všecko, i ono potře a potříská všecko. ⁴¹Že jsi pak viděl nohy a prsty z částky z hlíny hrnčírské a z částky z železa, království rozdílné znamená, v němž bude něco mocnosti železa, tak jakž jsi viděl železo smíšené s hlinou ničemnou. ⁴²Ale prstové noh z částky z železa a z částky z hlíny znamenají království z částky mocné a z částky ku potření snadné. ⁴³A že jsi viděl železo smíšené s hlinou ničemnou, ukazuje, že se přízniti budou vespolek lidé, a však nebude se přídržeti jeden druhého, tak jako železo nedrží se z hlinou. ⁴⁴Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nepadne, ale ono potře a konec učiní všechněm těm královstvím, samo pak státi bude na věky, ⁴⁵Tak jakž jsi viděl, že se s hory utrhł kámen, kterýž nebýval v rukou, a potřel železo, měď, hlinu, stříbro a zlato. Bůh veliký oznámil králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i věrný výklad jeho. ⁴⁶Tedy král Nabuchodonozor padl na tvář svou, a poklonil se Danielovi, a rozkázal, aby oběti a vůně libé obětovali jemu. ⁴⁷A odpovídaje král Danielovi, řekl: V pravdě že Bůh váš jest Bůh bohů a Pán králů, kterýž zjevuje skryté věci, poněvadž jsi mohl vyjeviti tajnou věc tuto. ⁴⁸Tedy král zvelebil Daniele, a dary veliké a mnohé dal jemu, a pánem ho učinil nade vsi krajinou Babylonskou, a knížetem nad vývodami, a nade všemi mudrci Babylonskými. ⁴⁹Daniel pak vyžádal na králi, aby představil krajině Babylonské Sidracha, Mizacha a Abdenágo. Ale Daniel býval v bráně královské.

3Potom Nabuchodonozor král udělav obraz zlatý, jehož výška byla šedesáti loket, šířka pak šesti loket, postavil jej na poli Dura v krajině Babylonské. ²I poslal Nabuchodonozor král, aby shromáždili knížata, vývodové a vůdce, starší, správce nad poklady, v právích zběhlé, úředníky a všecky, kteříž panovali nad krajinami, aby přišli ku posvěcování obrazu, kterýž postavil Nabuchodonozor král. ³Tedy shromáždili se knížata, vývodové a vůdcové, starší, správcové nad poklady, v právích zběhlí, úředníci a všickni, kteříž panovali nad krajinami ku posvěcování obrazu toho, kterýž postavil Nabuchodonozor král, a stáli před obrazem, kterýž postavil Nabuchodonozor. ⁴Biřic pak volal ze vsi síly: Vám se to praví lidem, národům a jazykům, ⁵Jakž uslyšíte zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padněte a klanějte se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král. ⁶Kdož by pak nepadl a neklaněl se, té hodiny uvržen bude do prostřed peci ohnivé rozpálené. ⁷A protože hned, jakž uslyšeli všickni lidé zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny a všelijaké muziky, padli všickni lidé, národové a jazykové, klanějíce

se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král. ⁸A hned téhož času přistoupili muži Kaldejští, a s křikem žalovali na Židy, ⁹A mluvíce, řekli Nabuchodonozorovi králi: Králi, na věky buď živ. ¹⁰Ty králi, vynesls výpověď, aby každý člověk, kterýž by slyšel zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padl a klaněl se obrazu zlatému, ¹¹A kdož by nepadl a neklaněl se, aby uvržen byl do prostřed peci ohnivé rozpálené. ¹²Našli se pak někteří Židé, kteréž jsi představil krajině Babylonské, totiž Sidrach, Mizach a Abdenágo, kteřížto muži nedbali na tvé, ó králi, nařízení. Bohů tvých nectí, a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, se neklanějí. ¹³Tedy Naduchodonozor v hněvě a v prehlivosti rozkázal přivésti Sidracha, Mizacha a Abdenágo. I přivedeni jsou muži ti před krále. ¹⁴I mluvil Nabuchodonozor a řekl jim: Zoumyslně-li, Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, bohů mých nectíte, a obrazu zlatému, kterýž jsem postavil, se neklaníte? ¹⁵Protož nyní, jste-liž hotovi, abyste hned, jakž uslyšíte zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padli a klaněli se obrazu tomu, kterýž jsem učinil? Pakli se klaněti nebudete, té hodiny uvržení budete do prostřed peci ohnivé rozpálené, a který jest ten Bůh, ješto by vás vytrhl z ruky mé? ¹⁶Odpověděli Sidrach, Mizach a Abdenágo, a řekli králi: My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozoře, co bychom měli odpověditi tobě. ¹⁷Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás. ¹⁸Buď že nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme. ¹⁹Tedy Nabuchodonozor naplněn jsa prehlivostí, tak že obličej tváři jeho se proměnil proti Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, a odpovídaje, rozkázal rozpáliti pec sedmkrát více, než obyčej měli ji rozpalovati. ²⁰A mužům silným, kteříž byli mezi rytíři jeho, rozkázal, aby svízáce Sidracha, Mizacha a Abdenágo, uvrhli do peci ohnivé rozpálené. ²¹Tedy svázali muže ty v pláštích jejich, v košíkách jejich, i v kloboucích jejich a v oděvu jejich, a uvrhli je do prostřed peci ohnivé rozpálené. ²²Že pak rozkaz královský náhlý byl, a pec velmi rozpálená, z té příčiny muže ty, kteříž uvrhli Sidracha, Mizacha a Abdenágo, zadusil plamen ohně. ²³Ale ti tři muži, Sidrach, Mizach a Abdenágo, padli do prostřed peci ohnivé rozpálené svázání. ²⁴Tedy Nabuchodonozor král zděsil se, a vstal s chvátáním, a promluviv, řekl hejtmanům svým: Zdaliž jsme neuvrhli tři mužů do prostřed peci svázaných? Odpověděli a řekli králi: Pravda jest, králi. ²⁵On pak odpovídaje, řekl: Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se u prostřed ohně, a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu. ²⁶A přistoupiv Nabuchodonozor k čelisti peci ohnivé rozpálené, mluvil a řekl: Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a podte sem. I vyšli Sidrach, Mizach a Abdenágo z prostředku ohně. ²⁷Shromáždívše se pak knížata, vývodové a vůdcové a hejtmané královští, hleděli na ty muže, an žádné moci

neměl oheň při tělích jejich, ani vlas hlavy jejich nepřiškvřkl, ani plášťové jejich se nezměnili, aniž co ohněm páchli. ²⁸I mluvil Nabuchodonozor a řekl: Požehnaný Bůh jejich, totiž Sidrachův, Mizachův a Abdenágův, kterýž poslal anděla svého, a vytrhl služebníky své, kteříž doufali v něho, až i rozkazu královského neuposlechli, ale těla svá vydali, aby nesloužili a neklaněli se žádnému bohu, kromě Bohu svému. ²⁹A protož toto já příkazuji, aby každý ze všelikého lidu, národu a jazyku, kdož by koli co rouhavého řekl proti Bohu Sidrachovu, Mizachovu a Abdenágovu, na kusy rozsekán byl, a dům jeho v záchod obrácen, proto že není Boha jiného, kterýž by mohl vytrhovati, jako tento. ³⁰Tedy zvelebil zase král Sidracha, Mizacha a Abdenága v krajině Babylonské. ³¹Nabuchodonozor král všechněm lidem, národům i jazykům, kteříž bydlí na vsí zemi: Pokoj váš rozmnožen buď. ³²Znamení a divy, kteréž učinil při mně Bůh nejvyšší, vidělo mi se za slušné, abych vypravoval. ³³Znamení jeho jak veliká jsou, a divové jeho jak mocní jsou, království jeho království věčné, a panování jeho od národu do pronárodu.

4Já Nabuchodonozor, užívaje pokoje v domě svém, a kveta na palácu svém, ²Měl jsem sen, kterýž mne zhrozil, a myšlení na ložci svém, a to, což jsem viděl, znepokojilo mne. ³A protož vyšla ode mne ta výpověď, aby uvedeni byli přede mne mudrci Babylonské, kteříž by mi výklad toho snu oznámili. ⁴Tedy předstoupili mudrci, hvězdáři, Kaldejští a hadači. I pověděl jsem jim sen, a však výkladu jeho nemohli mi oznámiti. ⁵Až naposledy předstoupil přede mne Daniel, jehož jméno Baltazar, podlé jména boha mého, a v němž jest duch bohů svatých. Jemuž jsem oznámil sen: ⁶Baltazaře, kníže mudrců, já vím, že duch bohů svatých jest v tobě, a nic tajného není tobě neseného. Vidění snu mého, kterýž jsem měl, i výklad jeho oznam. ⁷U vidění pak, kteréž jsem viděl na ložci svém, viděl jsem, a aj, strom u prostřed země, jehož vysokost byla veliká. ⁸Veliký byl strom ten a mocný, a výsost jeho dosahovala až k nebi, a patrný byl až do končin vsí země. ⁹Lístí jeho bylo pěkné, a ovoce jeho hojné, všechněm za pokrm, pod stínem pak jeho byla zvěř polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebeští, a z něho potravu měl všeliký živočich. ¹⁰Viděl jsem také u viděních svých na ložci svém, a aj, hlásný a svatý s nebe sstoupiv, ¹¹Volal ze vsí síly, a tak pravil: Podetněte strom ten, a osekejte ratolesti jeho, a otlucte lístí jeho, a rozmetce ovoce jeho; nechat se vzdálí zvěř od něho, a ptáci z ratolestí jeho. ¹²A však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v poutech železných a ocelivých na trávě polní, aby rosou nebeskou smáčím byl, a díl jeho s zvěří v bylině zemské. ¹³Srdce jeho od lidského ať jest rozdílné, a srdce zvířecí necht jest dáno jemu, ažby sedm let vyplnilo se při něm. ¹⁴Usouzení hlásných a řeč žádosti svatých stane se, ažby k tomu přišlo, aby poznali lidé, že Nejvyšší panuje nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je, a toho, kterýž jest ponížený mezi lidmi, ustanovu-

je nad ním. ¹⁵Tento sen viděl jsem já Nabuchodonozor král, ty pak, Baltazaře, oznam výklad jeho. Nebo všickni mudrci v království mém nemohli mi výkladu oznámiti, ale ty můžeš, proto že duch bohů svatých jest v tobě. ¹⁶Tedy Daniel, jemuž jméno Baltazar, předěšený stál za jednu hodinu, a myšlení jeho strašila ho. A odpověděv král, řekl: Baltazaře, sen ani výklad jeho nechť nestraší tebe. Odpověděl Baltazar a řekl: Pane můj, sen tento příd na ty, kteříž tě v nenávisti mají, a výklad jeho na tvé nepřátely. ¹⁷Strom ten, kterýž jsi viděl, veliký a mocný, jehož výsost dosahovala až k nebi, a kterýž patrný byl po vší zemi. ¹⁸A lístí jeho pěkné, a ovoce jeho hojné, a z něhož všickni pokrm měli, pod nímž byla zvěř polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebeští, ¹⁹Ty jsi ten, ó králi, kterýž jsi rozšířil se a zmocnil, a velikost tvá vzrostla a vznesla se až k nebi, a panování tvé až do konce země. ²⁰Že pak viděl král hlásného a svatého sstupujícího s nebe, kterýž řekl: Podetněte strom ten a zkazte jej, a však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v okovách železných a ocelivých ať jest na trávě polní, aby rosou nebeskou smáčín byl, a s zvěří polní díl jeho, ažby sedm let vyplnilo se při něm: ²¹Tent jest výklad, ó králi, a ortel Nejvyššího, kterýž vyšel na pána mého krále. ²²Nebo zaženou tě lidé od sebe, a s zvěří polní bude bydlení tvé, a bylinu jako volům tobě jísti dávati budou, a rosou nebeskou smáčín budeš, až se vyplní sedm let při tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je. ²³Že pak řekli, aby zanechán byl kmen kořenů toho stromu, království tvé tobě zůstane, jakž jen poznáš, že nebesa panují. ²⁴Protož ó králi, přijmi radu mou, a hříchy své spravedlností přetruhuj, a nepravosti své milostivostí k ssouženým, zdaby prodloužen byl pokoj tvůj. ²⁵Všecko to přišlo na krále Nabuchodonozora. ²⁶Nebo po dokonání dvanácti měsíců, procházej se po paláci královském v Babyloně, ²⁷Mluvil král a řekl: Zdaliž toto není ten Babylon veliký, kterýž jsem já vystavěl mocí síly své, aby byl stolicí království k ozdobě slávy mé? ²⁸Ještě ta řeč byla v ústech krále, a aj, hlas s nebe přišel: Toběť se praví, Nabuchodonozoře králi, že království odešlo od tebe, ²⁹Nýbrž tě lidé i z sebe vyvrhou, a s zvěří polní bydliti budeš. Bylinu jako volům tobě jísti dávati budou, ažby sedm let vyplnilo se při tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je. ³⁰V touž hodinu řeč ta naplnila se při Nabuchodonozorovi. Nebo z spolku lidí vyvržen byl, a bylinu jako vůl jedl, a rosou nebeskou tělo jeho smáčino bylo, až na něm vlasy zrostly jako peří orličí, a nehty jeho jako pazoury ptačí. ³¹Při skonání pak těch dnů já Nabuchodonozor pozdvihl jsem oči svých k nebi, a rozum můj ke mně se zase navrátil. I dobrořečil jsem Nejvyššímu, a živého na věky chválil jsem a oslavoval; nebo panování jeho jest panování věčné, a království jeho od národu do pronárodu. ³²A všickni obyvatelé země jako za nic počteni jsou, a podlé vůle své činí mezi vojskem nebeským i obyvateli země, aniž jest kdo, ješto by mu přes ruku dáti mohl, a říci

jemu: Co to děláš? ³³Téhož času rozum můj navrátil se ke mně, a k slávě království mého ozdoba má, i důstojnost má navrátila se ke mně; nadto i hejtmané moji a knížata má hledali mne, a zmocněn jsem v království svém, a velebnost větší jest mi přidána. ³⁴Nyní tedy já Nabuchodonozor chválím, vyvyšuji a oslavuji krále nebeského, jehož všickni skutkové jsou pravda, a stezky jeho soud, a kterýž chodící v pýše může snižovati.

5Balsazar král učinil hody veliké tisíci knížatům svým, a před nimi víno pil. ²A když pil víno Balsazar, rozkázal přinésti nádoby zlaté a stříbrné, kteréž vynesl Nabuchodonozor otec jeho z chrámu Jeruzalémského, aby z něho pili král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho. ³I přineseno jest nádoby zlaté, kteréž vynesli z chrámu domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémě, a pili z něho král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho. ⁴Pili víno, a chválili bohy zlaté a stříbrné, měděné, železné, dřevěné a kamenné. ⁵V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali naproti svícnu na stěně paláce královského, a král hleděl na částky ruky, kteráž psala. ⁶Tedy jasnost královská změnila se, a myšlení jeho zkormoutila ho, a pasové bedr jeho rozpásali se, i kolena jeho jedno o druhé se tlouklo. ⁷A zkríkl král ze vší síly, aby přivedeni byli hvězdáři, Kaldejští a hadači. I mluvil král a řekl mudrcům Babylonským: Kdokoli přečte psání toto, a výklad jeho mi oznámí, šarlatem odín bude, a řetěz zlatý na hrdlo jeho, a třetím v království po mně bude. ⁸I předstoupili všickni mudrci královští, ale nemohli písma toho čísti, ani výkladu oznámiti králi. ⁹Pročež král Balsazar velmi předěšen byl, a jasnost jeho změnila se na něm, ano i knížata jeho zkormoucení byli. ¹⁰Královna pak, příčinou té věci královské a knížat jeho, do domu těch hodů vešla, a promluvivši královna, řekla: Králi, na věky živ buď. Nechť tě neděsí myšlení tvá, a jasnost tvá nechť se nemění. ¹¹Jest muž v království tvém, v němž jest duch bohů svatých, v kterémž za dnů otce tvého osvětlení, rozumnost a moudrost, jako moudrost bohů, nalezena, jehož král Nabuchodonozor otec tvůj knížetem mudrců, hvězdářů, Kaldejských a hadačů ustanovil, otec tvůj, ó králi, ¹²Proto že duch znamenitý, i umění a rozumnost vykládání snů a oznámení pohádek, i rozvázání věcí nesnadných nalezeno při Danielovi, jemuž král jméno dal Baltazar. Nechat nyní zavolán jest Daniel, a oznámí výklad ten. ¹³Tedy přiveden jest Daniel před krále. I mluvil král a řekl Danielovi: Ty-li jsi ten Daniel, jeden z synů zajatých Judských, kteréhož přivedl král otec můj z Judstva? ¹⁴Slyšel jsem zajisté o tobě, že duch bohů svatých jest v tobě, a osvětlení i rozumnost a moudrost znamenitá nalezena jest v tobě. ¹⁵A nyní přivedeni jsou přede mne mudrci a hvězdáři, aby mi písmo toto přečtli, a výklad jeho oznámili, a však nemohli výkladu věci té oznámiti. ¹⁶Já pak slyšel jsem o tobě, že můžeš to, což jest nesrozumitelného, vykládati, a což nesnadného, rozvázati. Protož nyní, budeš-li moci písmo to přečísti, a výklad jeho mně oznámiti, v šarlat oblečen bu-

deš, a řetěz zlatý na hrdlo tvé, a třetím v království po mně budeš. ¹⁷Tedy odpověděl Daniel a řekl před králem: Darové tvoji nechť zůstávají tobě, a odplatu svou dej jinému, a však písmo přečtu králi, a výklad oznámím jemu. ¹⁸Ty králi, slyš: Bůh nejvyšší královstvím a důstojností i slávou a okrasou obdařil Nabuchodonozora otce tvého, ¹⁹A pro důstojnost, kterouž ho obdařil, všickni lidé, národové a jazykové trásli a báli se před ním. Kohokoli chtěl, zabil, a kterékoli chtěl, bil, kteréž chtěl, povyšoval, a kteréž chtěl, ponižoval. ²⁰Když se pak bylo pozdvihlo srdce jeho, a duch jeho zmocnil se v pýše, ssazen byl z stolice království svého, a slávu odjali od něho. ²¹Ano i z spolku synů lidských vyvržen byl, a srdce jeho zvířecímu podobné učiněno bylo, a s divokými osly bylo bydlení jeho. Bylinu jako volům dávali jemu jísti, a rosou nebeskou tělo jeho smáčino bylo, dokudž nepoznal, že panuje Bůh nejvyšší nad královstvím lidským, a že kohož chce, ustanovuje nad ním. ²²Ty také, synu jeho Balsazaře, neponížil jsi srdce svého, ačkolis o tom o všem věděl. ²³Ale pozdvihl se proti Pánu nebes; nebo nádobí domu jeho přinesli před tebe, a ty i knížata tvá, ženy tvé i ženiny tvé pili jste víno z něho. Nadto bohy stříbrné a zlaté, měděné, železné, dřevěné a kamenné, kteréž nevidí, ani slyší, aniž co vědí, chválil jsi, Boha pak, v jehož ruce jest dýchání tvé i všechny cesty tvé, neoslavoval jsi. ²⁴Protož nyní od něho poslána jest částka ruky této, a písmo to napsáno jest. ²⁵A totož jest písmo napsané: Mene, mene, tekel, ufarsin, totiž: Zčetl jsem, zčetl, zvažil a rozdělují. ²⁶Tento pak jest výklad slov: Mene, zčetl Bůh království tvé, a k konci je přivedl. ²⁷Tekel, zvažen jsi na váze, a nalezen jsi lehký. ²⁸Peres, rozděleno jest království tvé, a dáno jest Médkým a Perským. ²⁹Tedy z rozkazu Balsazarova oblékli Daniele v šarlat, a řetěz zlatý dali na hrdlo jeho, a rozhlašovali o něm, že má býti pánem třetím v království. ³⁰V touž noc zabit jest Balsazar král Kaldejský. ³¹Darius pak Médký ujal království v letech okolo šedesáti a dvou.

6Líbilo se pak Dariovi, aby ustanovil nad královstvím úředníků sto a dvacet, kteříž by byli po všem království. ²Nad těmi pak hejtmany tři, z nichžto Daniel přední byl, kterýmž by úředníci onino vydávali počet, aby se králi škoda nedála. ³Tedy Daniel převyšoval ty hejtmany a úředníky, proto že duch znamenitější v něm byl. Pročež král myslil ustanoviti jej nade vším královstvím. ⁴Tedy hejtmáné a úředníci hledali příčiny proti Danielovi s strany království, a však žádné příčiny ani vady nemohli najíti; nebo věrný byl, aniž jaký omyl neb vada nalézala se při něm. ⁵Protož muži ti řekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto žádné příčiny, jediné leč bychom našli něco proti němu s strany zákona Boha jeho. ⁶Tedy hejtmáné a úředníci ti shromáždivše se k králi, takto mluvili k němu: Darie králi, na věky buď živ. ⁷Uradili se všickni hejtmáné království, vývodové, úředníci, správcové a vůdcové, abys ustanovil nařízení královské, a utvrdil záповěd: Kdož by koli vložil

žádost na kteréhokoli boha neb člověka do třidcíti dnů, kromě na tebe, králi, aby uvržen byl do jámy lvové. ⁸Nyní tedy, ó králi, potvrď záповědi této, a vydej mandát, kterýž by nemohl změněn býti podlé práva Médkého a Perského, kteréž jest neproměnitelné. ⁹Pročež král Darius vydal mandát a záповěd. ¹⁰Daniel pak, když se dověděl, že jest vydán mandát, všel do domu svého, kdež otevřená byla okna v pokoji jeho proti Jeruzalému, a třikrát za den klekal na kolena svá, a modlival se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvé to činíval. ¹¹Tedy muži ti shromáždivše se a naležše Daniele, an se modlí a pokorně prosí Boha svého, ¹²Tedy přistoupili a mluvili k králi o záповědi královské: Zdalíž jsi nevydal mandátu, aby každý člověk, kdož by koli něčeho žádal od kterého boha neb člověka až do třidcíti dnů, kromě od tebe, králi, uvržen byl do jámy lvové? Odpověděv král, řekl: Pravět jest slovo to, podlé práva Médkého a Perského, kteréž jest neproměnitelné. ¹³Tedy odpovídajíce, řekli králi: Daniel ten, kterýž jest z zajatých synů Judských, nechtěl dbáti na tvé, ó králi, nařízení, ani na mandát tvůj, kterýž jsi vydal, ale třikrát za den modlíval se modlitbou svou. ¹⁴Tedy král, jakž uslyšel tu řeč, velmi se zarmoutil nad tím, a uložil král v myslí své vysvoboditi Daniele, a až do západu slunce usiloval ho vytrhnouti. ¹⁵Ale muži ti shromáždivše se k králi, mluvili jemu: Věz, králi, že jest takové právo u Médkých a Perských, aby každá výповěd a nařízení, kteréž by král ustanovil, neproměnitelné bylo. ¹⁶I řekl král, aby přivedli Daniele, a uvrhli jej do jámy lvové. Mluvil pak král a řekl Danielovi: Bůh tvůj, kterémuž sloužíš ustavičně, on vysvobodí tebe. ¹⁷A přinesen jest kámen jeden, a položen na díru té jámy, a zapečetil ji král prstenem svým a prsteny knížat svých, aby nebyl změněn ortel při Danielovi. ¹⁸I odšel král na palác svůj, a šel ležeti, nic nejeda, a ničímž se obveseliti nedal, tak že i sen jeho vzdálen byl od něho. ¹⁹Tedy král hned ráno vstav na úsvitě, s chvátáním šel k jámě lvové. ²⁰A jakž se přiblížil k jámě, hlasem žalostným zavolal na Daniele, a promluviv král, řekl Danielovi: Danieli, služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterémuž ty sloužíš ustavičně, mohl-liž tě vysvoboditi od lvů? ²¹Tedy Daniel mluvil s králem, řka: Králi, na věky buď živ. ²²Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neškodili; nebo před ním nevina nalezena jest při mně, nýbrž ani proti tobě, králi, nic zlého jsem neučinil. ²³Tedy král velmi se z toho zradoval, a rozkázal Daniele vytáhnouti z jámy. I vytažen byl Daniel z jámy, a žádného úrazu není nalezeno na něm; nebo věřil v Boha svého. ²⁴I rozkázal král, aby přivedeni byli muži ti, kteříž osočili Daniele, a uvrženi jsou do jámy lvové, oni i synové jejich i ženy jejich, a prvé než dopadli dna té jámy, zmocnili se jich lvové, a všechny kosti jejich zetřeli. ²⁵Tedy Darius král napsal všechněm lidem, národům a jazykům, kteříž bydlili po vší zemi: Pokoj váš rozmnožen buď. ²⁶Ode mne vyšlo nařízení toto, aby na všem panství království mého trásli a báli se před Bohem Danielovým; nebo on jest Bůh živý a zůstávající na věky, a království jeho nebude zrušeno,

ani panování jeho až do konce. ²⁷Vysvobozuje a vytrhuje, a činí znamení a divy na nebi i na zemi, kterýž vysvobodil Daniele z moci lvů. ²⁸Danielovi pak šťastně se vedlo v království Dariovu, a v království Cýra Perského.

7 Léta prvního Balsazara krále Babylonského Daniel měl sen a vidění svá na ložci svém, i napsal ten sen krátkými slovy. ²Mluvil Daniel a řekl? Viděl jsem u vidění svém v noci, a aj, čtyři větrové nebesťi bojovali na moři velikém. ³A čtyři šelmy veliké vystupovaly z moře, jedna od druhé rozdílná. ⁴První podobná lvu, a křídla orličí měla. Hleděl jsem, až vytrhána byla křídla její, jimiž se vznášela od země, tak že na nohách jako člověk státi musila, a srdce lidské dáno jest jí. ⁵A aj, jiná šelma druhá podobná nedvědu, kteráž panství jedno vyzdvihla, a tři žebra v ústech jejích, mezi zuby jejými, a tak mluveno bylo k ní: Vstaň, nažer se hojně masa. ⁶Potom jsem viděl, a aj, jiná podobná pardovi, kteráž měla čtyři křídla ptačí na hřbetě svém, a čtyřhlavá byla šelma ta, jíž moc dána byla. ⁷Potom viděl jsem u viděních nočních, a aj, šelma čtvrtá strašlivá a hrozná a velmi silná, mající zuby železné veliké, kteráž zžírala a potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech šelm, kteréž byly před ní, a měla rohů deset. ⁸Pilně jsem šetřil těch rohů, a hle, roh poslední malý vyrostal mezi nimi, a tři z těch rohů prvních vyvrácení jsou před ním; a aj, oči podobné očím lidským v rohu tom, a ústa mluvící pyšně. ⁹Hleděl jsem, až trúnové ti svržení byli, a Starý dnů posadil se, jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy jeho jako vlna čistá, trún jako jiskry ohně, kola jeho jako oheň hořící. ¹⁰Potok ohnivý tekł a vycházel od něho, tisícové tisíců sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním; soud zasedl, a knihy otevřeny byly. ¹¹Patřil jsem tehdaž, hned jakž se začal zvuk té řeči pyšné, kterouž roh mluvil; patřil jsem, dokudž ta šelma nebyla zabita, a vyhlazeno tělo její, a dáno k spálení ohni. ¹²A i ostatkům šelm odjali panství; nebo dlouhost života jim odměřena byla až do času, a to uloženého času. ¹³Viděl jsem u vidění nočním, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu člověka přicházel; potom až k Starému dnů přišel, a před něj postaven byl. ¹⁴I dáno jest jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé, národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest panství věčné, kteréž nepomíjí, a království jeho, kteréž se neruší. ¹⁵I zhrozil se duch můj ve mně Danielovi u prostřed těla, a vidění má předěsila mne. ¹⁶Tedy přistoupil jsem k jednomu z přistojících, a ptal jsem se ho na jistotu vsí té věci. I pověděl mi, a výklad řeči mi oznámil: ¹⁷Ty šelmy veliké, kteréž jsou čtyry, jsou čtyři králové, kteříž povstanou z země, ¹⁸A ujmou království svatých výsostí, kteříž obdržeti mají království až na věky, a až na věky věků. ¹⁹Tedy žádostiv jsem byl zprávy o šelmě čtvrté, kteráž rozdílná byla ode všech jiných, hrozná velmi; zubové její železné, a pazoury její ocelivé, kteráž zžírala, potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala. ²⁰Tolikéž o rozích desíti, kteříž byli na

hlavě její, a o posledním, kterýž vyrostl, a před ním spadli tři; o tom rohu, pravím, kterýž měl oči a ústa mluvící pyšně, a byl na pohledění větší než jiní. ²¹Viděl jsem, an roh ten válku vedl s svatými, a přemáhal je, ²²Až přišel Starý dnů, a oddán jest soud svatým výsostí, a čas přišel, aby to království svatí obdrželi. ²³Řekl takto: Šelma čtvrtá znamená království čtvrté na zemi, kteréž rozdílné bude ode všech království, a zžíře všecku zemi, a zmlátí ji a potře ji. ²⁴Rohů pak deset znamená, že z království toho deset králů povstane, a poslední povstane po nich, kterýž bude rozdílný od prvních, a poníží tři králů. ²⁵A slova proti Nejvyššímu mluvití bude, a svaté výsostí potře; nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy i práva, když vydání budou v ruku jeho, až do času a časů, i do částky časů. ²⁶V tom bude soud osazen, a panství jeho odejmou, vyplní a vyhladí je docela. ²⁷Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všickni páni jemu sloužiti a jeho poslouchati budou. ²⁸Až potud konec té řeči. Mne pak Daniele myšlení má velice zkormoutila, a krása má proměnila se při mně, slovo však toto v srdci svém zachoval jsem.

8 Léta třetího kralování Balsazara krále ukázalo mi se vidění, mně Danielovi po onom, kteréž se mi ukázalo na počátku. ²I viděl jsem u vidění, (tehdaž pak, když jsem viděl, byl jsem v Susan, na hradě, kterýž jest v krajině Elam), viděl jsem, pravím, byv u potoka Ulai. ³A pozdvihl oči svých, viděl jsem, a aj, u toho potoka stál skopce jeden, kterýž měl dva rohy. A ti dva rohové byli vysocí, a však jeden vyšší než druhý, ale ten vyšší zrostl posléze. ⁴Viděl jsem skopce toho, an trkal k západu, půlnoci a poledni, jemuž žádná šelma odolati nemohla, aniž kdo co mohl vytrhnouti z moci jeho; pročez činil podle vůle své, a to věci veliké. ⁵A když jsem to rozvažoval, aj, kozel přicházel od západu na svrček vsí země, a žádný se ho nedotýkal na zemi, a ten kozel měl roh znamenitý mezi očima svýma. ⁶A přišel až k tomu skopci majícímu dva rohy, kteréhož jsem byl viděl stojícího u potoka, a přiběhl k němu v prchlivosti síly své. ⁷Viděl jsem také, an dotřel na toho skopce, a rozlítiv se proti němu, udeřil jej, tak že zlámal oba rohy jeho, a nebylo síly v skopci k odpírání jemu. A poraziv ho na zemi, pošlapal jej, aniž byl, kdo by vytrhl skopce z moci jeho. ⁸Kozel pak velikým učiněn jest velmi. A když se ssilil, zlámal se roh ten veliký, i zrostli znamenití čtyři místo něho, na čtyři strany světa. ⁹Z těch pak jednoho vyšel roh jeden maličký, a zrostl velmi ku poledni a východu, a k zemi Judské. ¹⁰A zpjal se až k vojsku nebeskému, a svrhl na zemi některé z vojska toho i z hvězd, a pošlapal je. ¹¹Anobrž až k vojska toho knížeti zpjal se, nebo od něho zastavena byla ustavičná obět, a zavržen příbytek svatyně Boží, ¹²Tak že vojsko to vydáno v převrácenost proti ustavičné oběti, a povrhlo pravdu na zemi, a což činilo, šťastně mu se dařilo. ¹³Tedy slyšel jsem jednoho svatého mluvícího,

a řekl ten svatý tomu, kterýž tajné věci v počtu máje, mluví: Dokudž toto vidění o oběti ustavičné, a převrácenost na zpuštění přivodící trvati bude, a svaté služby vydávány budou i vojsko v pošlapání? ¹⁴A řekli mi: Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou k obnově svému svatě služby. ¹⁵Stalo se pak, že když jsem já Daniel hleděl na to vidění, a ptal jsem se na rozum jeho, aj, postavil se podlé mne na pohledění jako muž. ¹⁶Slyšel jsem také hlas lidský mezi Ulaiem, kterýžto zavolav, řekl: Gabrieli, vylož tomu to vidění to. ¹⁷I přišel ke mně, kdež jsem stál, a když přišel, zhrozil jsem se, a padl jsem na tvář svou. I řekl ke mně: Pozoruj, synu člověčí; nebo v času uloženém vidění toto se naplní. ¹⁸Když pak on mluvil se mnou, usnul jsem tvrdě, leže tvář svou na zemi. I dotekl se mne, a postavil mne tu, kdež jsem byl stál, ¹⁹A řekl: Aj, já oznámím tobě to, což se dítí bude až do vykonání hněvu toho; nebo v uloženém času konec bude. ²⁰Skopec ten, kteréhož jsi viděl, an měl dva rohy, jsou králové Médský a Perský. ²¹Kozel pak ten chlupatý jest král Řecký, a roh ten veliký, kterýž jest mezi očima jeho, jest král první. ²²Že pak zlámán jest, a povstali čtyři místo něho, čtvero království z svého národu povstane, ale ne s takovou silou. ²³Při dokonání pak království jejich, když na vrch vzejdou nešlechetníci, povstane král nestydatý a chytrý. ²⁴Jehož síla zmocní se, ačkoli ne jeho silou, tak že ku podivení hubiti bude, a šťastně se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubiti bude silně i lid svatý. ²⁵A obmyslností svou šťastně svede lest v předsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v čas pokoje zhubí mnohé; nadto i proti knížeti knížat se postaví, a však bez rukou potřín bude. ²⁶Vidění pak to večerní a jitřní, o němž povědíno, jest jistá pravda; pročez ty zavři to vidění, nebo jest mnohých dnů. ²⁷Tedy já Daniel zchuravěl jsem, a nemocen jsem byl několik dnů. Potom povstav, konal jsem povinnost od krále poručenou, byv předěšen nad tím viděním, čehož však žádny na mně neseznal.

9Léta prvního Daria syna Asverova z semene Médského, kteréhož učiněn jest králem v království Kaldejském, ²Léta prvního kralování jeho já Daniel porozuměl jsem z knih počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, že se vyplní zpuštění Jeruzaléma sedmdesátého léta. ³A obrátil jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami, v postu, v žíní a popele. ⁴I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznáváje se, řekl jsem: Prosím, Pane Bože silný, veliký a všeliké cti hodný, ostríhající smlouvy a dobrotivosti k těm, kteříž tě milují, a ostríhají přikázání tvých. ⁵Zhřešiliť jsme a převráceně jsme činili, bezbožnost jsme páchali, a protivili jsme se, a odvrátili od přikázání tvých a soudů tvých. ⁶Aniž jsme poslouchali služebníků tvých proroků, kteříž mluvívají ve jménu tvém králům našim, knížatům našim a otcům našim, i všemu lidu země. ⁷Tobět, ó Pane, přísluší spravedlnost, nám pak zahanbení tváři, jakž se to děje nyní mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským, a všechněm Izra-

elským, blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž jsi je zahnal pro přestoupení jejich, jímž přestupovali proti tobě. ⁸Námť, ó Hospodine, sluší zahanbení tváři, králům našim, knížatům našim a otcům našim, neboť jsme zhřešili proti tobě, ⁹Pánu Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, poněvadž jsme se protivili jemu, ¹⁰A neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha našeho, abychom chodili v naučeních jeho, kteréž předkládal před oči naše skrze služebníky své proroky. ¹¹Nýbrž všickni Izraelští přestoupili zákon tvůj a odvrátili se, aby neposlouchali hlasu tvého; protož vylito jest na nás to prokletí a klatba, kteráž jest zapsána v zákoně Mojžíše služebníka Božího, nebo jsme zhřešili proti němu. ¹²Pročez splnil slovo své, kteréž mluvil proti nám a proti soudcům našim, kteříž nás soudili, a uvedl na nás toto zlé veliké, jehož se nestalo pode vším nebem, jakéž se stalo v Jeruzalémě. ¹³Tak jakž zapsáno jest v zákoně Mojžíšově, všecko to zlé přišlo na nás, a však ani tak jsme se nekořili před tvář hněvivou Hospodina Boha našeho, abychom se odvrátili od nepravostí svých, a šetřili pravdy jeho. ¹⁴Protož neobměškal Hospodin s tím zlým, ale uvedl je na nás; nebo spravedlivý jest Hospodin Bůh náš ve všech skutcích svých, kteréž činí, jehož hlasu poslušni jsme nebyli. ¹⁵Nyní však, ó Pane Bože náš, kterýž jsi vyvedl lid svůj z země Egyptské rukou silnou, a způsobil sobě jméno, jakéž jest dnešního dne, zhřešili jsme, bezbožně jsme činili. ¹⁶Ó Pane, podlé vši tvé dobrotivosti necht se, prosím, odvrátí hněv tvůj a prchlost tvá od města tvého Jeruzaléma, hory svatosti tvé; nebo pro hříchy naše a pro nepravosti otců našich Jeruzalém a lid tvůj v pohanění jest u všech, kteříž jsou vůkol nás. ¹⁷Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka svého, a pokorné prosby jeho, a zasvět tvář svou nad svatyní svou spuštěnou, pro Pána. ¹⁸Nakloň, Bože můj, ucha svého a slyš, otevři oči své a viz zpuštění naše i města, kteréž jest nazváno od jména tvého; nebo ne pro nějaké naše spravedlnosti padající, pokorně prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá mnohá. ¹⁹Vyslyš, ó Pane, Pane, odpust, Pane, pozoruj a učin; neprodlévejž pro sebe samého, můj Bože, nebo od jména tvého nazváno jest město toto i lid tvůj. ²⁰Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského, a padna, pokorně jsem se modlil před tvář Hospodina Boha svého, za horu svatosti Boha svého, ²¹Ještě, pravím, mluvil jsem při modlitbě, a muž ten Gabriel, kteréhož jsem viděl v tom vidění na počátku, rychle přiletěv, dotekl se mne v čas oběti večerní. ²²A slouže mi k srozumění, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemstvím. ²³Při počátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já jsem přišel, ať bych je oznámil, nebo jsi velmi milý; pročez pozoruj slova toho, a rozuměj vidění tomu. ²⁴Sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvému k zabránění převrácenosti a k zapečetění hříchů, i vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné, a k zapečetění vidění i prorocství, a ku pomazání Svatého svatých. ²⁵Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi

o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývo-
dy bude téhodně sedm, potom téhodně šedesáte dva, když
již zase vzdělána bude ulice a příkopa, a ti časové budou
přenesnadní. ²⁶Po téhodnech pak těch šedesáti a dvou za-
bit bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí; nýbrž to město
i tu svatyni zkazí, i lid ten svůj budoucí, tak že skončení
jeho bude hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stá-
lý všelijak do vyplnění. ²⁷Utvrdí však smlouvu mnohým
v téhodni posledním, u prostřed pak toho téhodne učiní ko-
nec oběti zápalné i oběti suché; a skrze vojsko ohavné, až
do posledního a uloženého poplénění hubící, na popléněné
vylyto bude zpuštění.

10Léta třetího Cýra krále Perského, zjeveno bylo slo-
vo Danielovi, kterýž sloul jménem Baltazar, a pravé bylo
slovo to, i uložený čas dlouhý, a rozum toho slova i smy-
sl zjeven jemu u vidění. ²V těch dnech já Daniel kvílil
jsem za tři téhodny dnů. ³Pokrmu pochotného jsem nejedl,
ani maso ani víno nevěšlo do úst mých, aniž jsem se
mastí mazal, až se vyplnili dnové tři téhodně. ⁴Dne pak
dvadátého čtvrtého měsíce prvního, když jsem byl na břeh-
u řeky veliké, to jest Hiddekel. ⁵Pozdvih očí svých, viděl
jsem, a aj, muž jeden oděný v roucho lněné, a bedra jeho
přepásaná byla zlatem ryzím z Ufaz. ⁶Tělo pak jeho jako
tarsis, a obličej jeho na pohledění jako blesk, a oči jeho po-
dobné pochodným hořícím, a ramena jeho i nohy jeho na
pohledění jako měď vypulovaná, a zvuk slov jeho podobný
zvuku množství. ⁷Viděl jsem pak já Daniel sám vidění
to, ale muži ti, kteříž se mnou byli, neviděli toho vidění,
než hrůza veliká připadla na ně, až i utekli, aby se skryli.
⁸Pročež já zůstal jsem sám, a viděl jsem vidění to veliké,
ale nezůstalo i ve mně síly, a krása má změnila se, a porušila
na mně, aniž jsem mohl zadržeti síly. ⁹Tedy slyšel jsem
zvuk slov jeho, a uslyšav zvuk slov jeho, usnul jsem tvrdě
na tváři své, na tváři své na zemi. ¹⁰V tom aj, ruka dotkla
se mne, a pozdvihla mne na kolena má a na dlaně rukou
mých. ¹¹I řekl mi: Danieli, muži velmi milý, pozoruj slov,
kteráž já mluviti budu tobě, a stůj na místě svém, nebo
nyní poslán jsem k tobě. A když promluvil ke mně slovo to,
stál jsem, třesa se. ¹²Pročež řekl mi: Nebojž se, Danieli; ne-
bo od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce své, abys rozuměl,
a trápil se před Bohem svým, vyslyšána jsou slova tvá, a já
přišel jsem příčinou slov tvých. ¹³Ale kníže království Per-
ského postavovalo se proti mně za jedenmécítma dnů, až aj,
Michal, jeden přední z knížat, přišel mi na pomoc; protož
jsem já zůstával tam při králích Perských. ¹⁴Již pak přišel
jsem, ať bych oznámil, co potkati má lid tvůj v potomních
dnech; nebo ještě vidění bude o těch dnech. ¹⁵A když mlu-
vil ke mně ta slova, sklopiv tvář svou k zemi, oněměl jsem.
¹⁶A aj, jako podobnost člověka dotkla se rtů mých, a ote-
vřev ústa svá, mluvil jsem a řekl tomu, kterýž stál naproti
mně: Pane můj, příčinou toho vidění obrátili se bolesti mé
na mne, a aniž jsem síly zadržeti mohl. ¹⁷Jakž tedy bude
moci služebník Pána mého takový mluviti se Pánem mým

takovým, poněvadž ve mně od toho času, ve mně, pravím,
nezůstalo síly, ani dchnutí nepozůstalo ve mně? ¹⁸Pročež
opět dotkl se mne na pohledění jako člověk, a posilnil mne.
¹⁹A řekl: Neboj se, muži velmi milý, pokoj tobě, posilň se,
posilň se, pravím. Když pak on mluvil se mnou, posilněn
jsa, řekl jsem: Necht mluví Pán můj, nebo jsi mne posilnil.
²⁰I řekl: Víš-liž, proč jsem přišel k tobě? Nebo již navrátím
se, abych bojoval s knížetem Perským. A já odcházím, a aj,
kníže Řecké přitáhne. ²¹Ale oznámím to, což jest zapsáno
v psání pravdomluvném; nebo ani jednoho není, ješto by
sobě zmužile počínal se mnou v těch věcech, kromě Michala
knížete vašeho.

11A tak já léta prvního Daria Médského postavil jsem
se, abych ho zmocňoval a posiloval. ²Již pak oznámím
pravdu: Aj, ještě tři králové kralovati budou v Perské zemi;
potom čtvrtý zbohatne bohatstvím velikým nade všechny,
a když se zmocní v bohatství svém, vzbudí všechny proti
království Řeckému. ³I povstane král mocný, kterýž bude
míti panství široké, a bude činiti podle vůle své. ⁴Když
se pak zmocní, potřeno bude království jeho, a rozděleno
bude na čtyři strany světa, však ne mezi potomky jeho,
aniž bude panství jeho takové, jakéž bylo; nebo vykoře-
něno bude království jeho, a jiným mimo ně se dostane.
⁵Pročež posilní se král polední, ano i jedno z knížat jeho,
a mocnější bude nad něho, a panovati bude; panství širo-
ké bude panství jeho. ⁶Po některých pak letech spřízní se;
nebo dcera krále poledního dostane se za krále půlnoční-
ho, aby učinila příměří. Ale neobdrží síly ramene, aniž on
ostojí s ramenem svým, ale vydána bude ona i ti, kteříž
ji přivedou, i syn její, i ten, kterýž ji posilňoval v ty ča-
sy. ⁷Potom povstane z výstřelku kořenů jejich na místo
jeho, kterýž přitáhne s vojskem svým, a udeří na pevnost
krále půlnočního, a přičiní se, aby se jich zmocnil. ⁸Nadto
i bohy jejich s knížaty jejich, s nádobami drahými jejich,
stříbrem a zlatem v zajetí zavede do Egypta, a bude bez-
pečen za mnoho let před králem půlnočním. ⁹A tak přijde
do království král polední, a navrátí se do země své. ¹⁰Ale
synové onoho válčiti budou, a seberou množství vojsk ve-
líkých. A nenadále přijde, jako povodeň procházeti bude,
a navracuje se, válkou dotíratí bude až k jeho pevnostem.
¹¹Pročež rozdrážděn jsa král polední, vytáhne, a bojovati
bude s ním, s králem půlnočním, a sšikuje množství veli-
ké, i bude vydáno množství to v ruku jeho. ¹²I pozdvihne
se množství to, a povýší se srdce jeho, a ačkoli porazí na
tisíce, a však se nezmocní. ¹³Potom navrátě se král půl-
noční, sšikuje množství větší než prvé, a po dokonání času
některých let, nenadále přijde s vojskem velikým a s do-
statkem hojným. ¹⁴V těch časích mnozí se postaví proti
králi polednímu, ale synové nešlechtní z lidu tvého zhu-
beni budou, a pro stvrzení vidění tohoto padnou. ¹⁵Nebo
přitáhne král půlnoční, a vzdělaje náspy, dobude měst hra-
zených, tak že ramena poledního neostojí, ani lid vybraný
jeho, aniž budou míti síly k odpírání. ¹⁶A přitáhna proti

němu, bude činiti podle vůle své, a nebude žádného, ješto by se postavil proti němu. Postaví se také v zemi Judské, kterouž docela zkazí rukou svou. ¹⁷Potom obrátí tvář svou, aby přitáhna s mocí všeho království svého, a ukazuje se jako by vše upřímně jednal, dovede něčeho. Nebo dá jemu krásnou pannu, aby ho zahubil skrze ni, ale ona nedostojí aniž bude držeti s ním. ¹⁸Zatím obrátí tvář svou k ostrovům, a dobude mnohých, ale vůdce přítrž učiní pohanění jeho, anobrž to hanění jeho na něj obrátí. ¹⁹Pročež obrátí tvář svou k pevnostem země své, ale klesne a padne, i zahyne. ²⁰I povstane na místo jeho v slávě královské ten, kterýž rozešle výběrcí, ale ten po nemnohých dnech potřín bude, a to ne v hněvě, ani v boji. ²¹Na místě tohoto postaví se nevzácný, ačkoli nevloží na něj ozdoby královské, a však přijda pokojně, ujme království skrze úlisnost. ²²A rameny jako povodní zachvácení budou před obličejem jeho mnozí, a potříní budou jako i ten vůdce, kterýž s ním smlouvu učinil. ²³Nebo v tovaryšství s ním vejda, prokáže nad ním lest, a přijeda, zmocní se království s malým počtem lidu. ²⁴Bezpečně také i do nejurodnějších míst té krajiny vpadne, a činiti bude to, čehož nečinili otcové jeho, ani otcové otců jeho; loupež a kořisti a zboží jim rozdělí, ano i proti pevnostem chytrosti své vymýšleti bude, a to do času. ²⁵Potom vzbudí sílu svou a srdce své proti králi polednímu s vojskem velikým, s nímž král polední vojensky se potýkati bude, s vojskem velikým a velmi silným, ale neostojí, proto že vymyslí proti němu chytrost. ²⁶Nebo kteříž jídají pokrm, potrou jej, když vojsko onoho se rozvodní; i padnou, zbiti jsouce mnozí. ²⁷Tehdáž obou těch králů srdce bude činiti zlé, a za jedním a týmž stolem lež mluviti budou, ale nepodaří se, proto že cíl uložený na jiný ještě čas odložen. ²⁸A protože navrátí se do země své s zbožím velikým, a srdce jeho bude proti smlouvě svaté. Což učině, navrátí se do země své. ²⁹V uložený čas navrátě se, potáhne na poledne, ale to nebude podobné prvním ani posledním. ³⁰Nebo přijdou proti němu lodí Citejské, pročež bude jej to boleti, tak že opět zlobiti se bude proti smlouvě svaté. Což učině, navrátí se, a srozumění míti bude s těmi, kteříž opustili smlouvu svatou. ³¹A vojska veliká podle něho státi budou, a poškrvni svatyně a pevnosti; odejmou také obět ustavičnou, a postaví ohavnost zpuštění, ³²Tak aby ty, kteříž se bezbožně proti smlouvě chovati budou, v pokrytství posiloval úlisnostmi, lid pak, kterýž zná Boha svého, aby jíkali. Což i učiní. ³³Pročež vyučující lid, vyučující mnohé, padati budou od meče a ohně, zajetí a loupeže za mnohé dny. ³⁴A když padati budou, malou pomoc míti budou; nebo připojí se k nim mnozí pochlebně. ³⁵Z těch pak, kteříž jiné vyučují, padati budou, aby prubování a čištění a bílení byli až do času jistého; neboť to ještě potrvá až do času uloženého. ³⁶Král zajisté ten bude činiti podle vůle své, a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha, i proti Bohu nade všemi bohy nejsilnějšímu mluviti bude divné věci; a šťastně se mu povede až do vykonání prchlivosti, ažby se to, což uloženo jest, vykonalo. ³⁷Ani

k bohům otců svých se nenakloní, ani k milování žen, aniž k komu z bohů se nakloní, proto že se nade všechno velebíti bude. ³⁸A na místě Boha nejsilnějšího ctíti bude boha, kteréhož neznali otcové jeho; ctíti bude zlatem a stříbrem, a kamením drahým a klénoty. ³⁹A tak dovede toho, že pevnosti Nejsilnějšího budou boha cizího, a kteréž se mu viděti bude, počtí slávou, a způsobí, aby panovali nad mnohými, a zemi rozdělí místo mzdy. ⁴⁰Při dokonání pak toho času trkati se s ním bude král polední, ale král půlnocní oboří se na něj s vozy a s jezdci a lodími mnohými, a přitáhna do zemi, jako povodeň projde. ⁴¹Potom přitáhne do země Judské, a mnohé země padnou. Tito pak ujdou ruky jeho, Idumejští a Moábští, a prvotiny synů Ammon. ⁴²A když ruku svou vztáhne na země, ani země Egyptská nebude moci jeho zniknouti. ⁴³Nebo opanuje poklady zlata a stříbra, a všechny klénoty Egyptské; Lubimští také a Mouřenínové za ním půjdou. ⁴⁴V tom noviny od východu a od půlnoci přestraší jej; pročež vytáhne s prchlivostí velikou, aby hubil a mordoval mnohé. ⁴⁵I rozbije stany paláce svého mezi mořemi, na hoře okrasy svatosti; a když přijde k skonání svému, nebude míti žádného spomocníka.

12Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas ssouzení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize. ²Tuť mnozí z těch, kteříž spí v prachu země, procítí, jedni k životu věčnému, druzí pak ku pohanění a ku potupě věčné. ³Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkví se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky. ⁴Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečet knihu tuto až do času jistého. Mnozí budou pilně zpytovati, a rozmnoženo bude umění. ⁵Zatím viděl jsem já Daniel, a aj, jiní dva stáli, jeden z této strany břehu řeky, a druhý z druhé strany břehu též řeky. ⁶A řekl muži tomu oblečenému v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky: Když bude konec těm divným věcem? ⁷I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přísáhl skrze Živého na věky, že po uložném času, a uložných časích, i půl času, a když do cela rozptýlí násilí lidu svatého, dokonají se všechny tyto věci. ⁸A když jsem já slyše, nerozuměl, řekl jsem: Pane můj, jaký konec bude těch věcí? ⁹Tedy řekl: Odejdi, Danieli, nebo zavřína jsou a zapečetěna slova ta až do času jistého. ¹⁰Přečišťování a bílení a prubování budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchatí budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří porozumějí. ¹¹Od toho pak času, v němž odjata bude obět ustavičná, a postavena ohavnost hubící, bude dnů tisíc, dvě stě a devadesát. ¹²Blahoslavený, kdož dočeká a přijde ke dnům tisíc, třem stům, třiděti a pěti. ¹³Ty pak odejdi k místu svému, a odpočívati budeš, a zůstaneš v losu svém na skonání dnů.

Ozeáš

1Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Ozeášovi synu Bérovu za dnů Uziáše, Jotama, Achasa, Ezechiáše, králů Judských, a za dnů Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského. **2**Když Hospodin začal mluvit k Ozeášovi, řekl Hospodin Ozeášovi: Jdi, pojmi sobě ženu smilnou, a děti z smilstva; nebo nestydatě smilněci tato země, odvrátila se od Hospodina. **3**A tak šel a pojal Gomeru, dceru Diblaimskou, kterážto počala a porodila jemu syna. **4**Tedy řekl jemu Hospodin: Nazoviž jméno jeho Jezreel; nebo po malém času já vyhledávati budu krve Jezreel na domu Jéhu, a přestati káži království domu toho. **5**I stane se v ten den, že polámi lučičště Izraelovo v údolí Jezreel. **6**Opět počala znovu a porodila dceru. I řekl jemu: Nazov jméno její Lorucháma; nebo již více neslituji se nad domem Izraelským, abych jim co prominouti měl. **7**Ale nad domem Judským se slituji, a vysvobodím je skrze Hospodina Boha jejich; nebo nevysvobodím jich lučičštěm a mečem, ani bojem, koňmi neb jezdcí. **8**Potom ostavivši Loruchámu, opět počala a porodila syna. **9**I řekl: Nazov jméno jeho Loammí; nebo vy nejste lid můj, a já také nebudu váš. **10**A však bude počet synů Izraelských jako písku mořského, kterýž ani změřen, ani sečten býti nemůže. A stane se, že místo toho, kdež řečeno jim bylo: Nejste vy lid můj, řečeno jim bude: Synové Boha silného a živého jste. **11**I budou shromážděni synové Judští a synové Izraelští spolu, a ustanovíce nad sebou hlavu jednu, vyjdou z této země, ačkoli veliký bude den Jezreel.

2Rcete bratřím vašim: Ó lide můj, a sestrám vašim: Ó milosrdenství došlá. **2**Odpor vedte proti matce vaší, dokažte, že ona není manželka má, a že já nejsem muž její, leč odvaruje smilství svých od tváří své, a cizoložství svých z prostřed prsí svých, **3**Abych jí nesvlékl do naha, a nepostavil jí tak, jakž byla v den narození svého, a učině jí podobnou poušti, a obrátě jí jako v zemi vyprahlou, umožil bych jí zizní. **4**Neslitoval bych se ani nad syny jejími, proto že jsou synové z smilstva. **5**Nebo smilní matka jejich, hanebnost páše rodička jejich; říká zajisté: Půjdu za frejírí svými, kteříž mi dodávají chleba mého, vody mé, vlny mé, lnu mého, oleje mého i nápojů mých. **6**A protož aj, já opletu cestu její trním, a ohradím hradbou, aby stezek svých naleztí nemohla. **7**Tehdy běhati bude za frejírí svými, a však nedostihne jich, hledati jich bude, ale nenalezne.

I dí: Ej nu, již se navrátím k manželu svému prvnímu, proto že mi lépe tehdaž bylo než nyní. **8**Nebo ona nezná toho, že jsem já dával jí obilé, a mest a olej, anobř rozmnožoval stříbro i zlato, kteréž vynakládají na Bále. **9**Protož poberu zase obilé své v čas jeho, i mest svůj v jistý čas jeho, a odejmu jí vlnu svou i len svůj k přiodívání nahoty její, **10**A tak v brzce odkryji mrzkost její před očima frejírů jejích, a žádný jí nevytrhne z ruky mé. **11**A učiním přítrž vši radosti její, svátkům jejím, novoměsícům jejím i sobotám jejím, a všechněm slavnostem jejím. **12**Pohubím také révoví její a fíkoví její, proto že říká: Ty věci jsou mzda má, kterouž mi dali frejírí moji; a obrátím je v les, a sžerou je živočichové polní. **13**A budu na ní vyhledávati dnů Bálů, v nichž jim kadí, a ozdoběci se náušnicemi svými a záponami svými, chodí za frejírí svými, na mne se pak zapomíná, praví Hospodin. **14**Protož aj, já namluvím ji, když ji uvedu na poušť; nebo mluvití budu k srdci jejím. **15**A dám jí vinnice její od téhož místa, i údolě Achor místo dveří naděje, i bude tam zpívati jako za dnů mladosti své, totiž jako tehdaž, když vycházela z země Egyptské. **16**I stane se v ten den, dí Hospodin, že volati budeš: Muži můj, a nebudeš mne volati více: Báli můj. **17**Nebo vyprázdním jména Bálů z úst tvých, aniž připomínání budou více v jménu svém. **18**A učiním pro tebe smlouvu v ten den s živočichy polními, a s ptactvem nebeským i s zeměplazy, lučičště pak a meč polámi, i válku odejmu z země, a způsobím to, aby bydleli bezpečně. **19**I zasnoubím tě sobě na věčnost, zasnoubím tě sobě, pravím, v spravedlnosti a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství. **20**Zasnoubím tě sobě také u víře, abys poznala Hospodina. **21**I stane se v ten den, že vyslychatí budu, dí Hospodin, vyslychatí budu nebesa, a ona vyslyší zemi. **22**Země pak vyslyší obilé, i mest, i olej, a ty věci vyslyší Jezreel. **23**Nebo ji rozseji sobě na zemi, a smiluji se nad Loruchámou, Loammí pak řeknu: Lid můj jsi ty, a on dí: Bože můj.

3Opět řekl mi Hospodin: Ještě jdi, a zamiluj ženu, milou frejírí a cizoložnou, tak jako miluje Hospodin syny Izraelské, ačkoli oni hledí k bohům cizím, a milují kádě vína. **2**Tedy zjednal jsem ji sobě z patnácti stříbrných a z půldruhého chomeru ječmene. **3**A řekl jsem jí: Za mnoho dnů seď mi, nesmilni, aniž se vdávej za muže, a já také příčinou tvou. **4**Nebo za mnohé dny budou synové Izraelští bez

krále, bez knížete, bez oběti, bez modly, bez efordu a terafim. ⁵Potom pak obrátí se synové Izraelští, a hledati budou Hospodina Boha svého i Davida krále svého; a předěšení jsouce, poběhnou k Hospodinu a k dobrotě jeho v posledních časech.

⁴Slyšte slovo Hospodinovo, ó synové Izraelští, neboť má rozeprti Hospodin s obyvateli země této, proto že není žádné věrnosti, ani žádného milosrdenství, ani žádné známosti Boží v této zemi. ²Proklínání a lži a vraždy, a zlodějství i cizoložství na vrch zrostlo, a vražda vraždu postihá. ³Protož kvíliti bude tato země, a umdlí všecko, což v ní přebývá, živočichové polní i ptactvo nebeské, ano i ryby mořské zhytnou. ⁴A však žádný jim nedomlouvej, aniž jich kdo tresci; nebo lid tvůj podobní jsou těm, kteříž se vadí s knězem. ⁵Protož ve dne padneš, padne také i prorok s tebou v noci, zahladím i matku tvou. ⁶Vyhlazen bude lid můj pro neumění. Poněvadž jsi ty pohrdl uměním, i tebou pohrdnu, abys mi kněžství nekonal; a že jsi zapomněl na zákon Boha svého, já také zapomenu se na syny tvé. ⁷Čím se více rozmohli, tím více hřešili proti mně; slávu jejich v pohanění směním. ⁸Oběti za hřích lidu mého jedí, protož k nepravosti jejich duše své pozdvihují. ⁹Pročež stane se jakž lidu tak knězi. Nebo vyhledávati budu na něm cest jeho, a skutky jeho jemu vrátím. ¹⁰I budou jísti, a však se nenasytí, smilniti budou, ale nerozmnoží se; nebo nechtějí pozoru míti na Hospodina. ¹¹Smilství a víno a mest odjímá srdce. ¹²Lid můj dřeva svého se dotazuje, a hůl jeho oznamuje jemu; nebo je duch smilství v blud uvodí, aby smilnili, odcházejíce od Boha svého. ¹³Na vrších hor obětují, a na pahrbcích kadeří, pod doubím a topolím a jilmovím, nebo jest příhodný stín jejich; protož smilní dcery vaše, a nevěsty vaše cizoloží. ¹⁴Nevyhledával-liž bych na dcerách vašich, že smilní, a na nevěstách vašich, že cizoloží, že tito s nevěstkami se oddělují, a s ženkami obětují? Anobř lid, kterýž sobě nesrozumívá, padne. ¹⁵Jestliže smilníš ty Izraeli, nechažť nehřeší Juda. Protož nechodtež do Galgala, aniž vstupujte do Betaven, aniž přísahajte: Živť jest Hospodin. ¹⁶Nebo jako jalovice tvrdošijná tvrdošijný jest Izrael, jižť je pásti bude Hospodin jako beránka na prostranně. ¹⁷Efraim stovaryšil se s modlami, nechej ho. ¹⁸Zpurné je činí nápoj jejich, velice smilní, milují: Dejte. Ochráncové jeho jsou ohyzda. ¹⁹Zachvátí je vítr křídly svými, i budou zahanbeni pro své oběti.

⁵Slyštež to, ó kněží, a pozorujte, dome Izraelský, i dome královský, poslouchajte, nebo proti vám soud tento jest, proto že jste osídlo v Masfa, a sítká rozestřená na vrchu Tábor. ²Nýbrž k zabíjení uchylující se, připadají k zemi, ale já ztresci každého z nich. ³Známt já Efraima, a Izrael není ukryt přede mnou; nebo nyní smilníš, Efraime, poškvřňuje se Izrael. ⁴Nemají se k tomu, aby se obrátili k Bohu svému, proto že duch smilství mezi nimi jest, Hospodina pak znáti nechtějí, ⁵Tak že hrdost Izraelova svědčí vůči proti němu;

protož Izrael i Efraim padnou pro nepravost svou, padne také i Juda s nimi. ⁶S stády bravů a skotů svých půjdou hledati Hospodina, však nenaleznou; vzdálitě se od nich. ⁷Hospodinu se zpronevěřili, nebo syny cizí zplodili; jižť je zžře měsíc i s jměním jejich. ⁸Trubte trubou v Gabaa, a na pozoun v Ráma; křičte v Betaven: Po tobě, ó Beniamine. ⁹Efraim zpuštěn bude v den kázně, v němž po pokoleních Izraelských uvedu v známost pravdu. ¹⁰Knížata Judská jsou podobná těm, kteříž přenášejí mezník; vyleji na ně jako vodu prchlivost svou. ¹¹Utištěn jest Efraim, potřín soudem, však sobě libuje choditi za rozkazem. ¹²Protož i já byl jsem jako mol Efraimovi, a jako hnis domu Judovu. ¹³Pročež vida Efraim neduh svůj, a Juda nežit svůj, utekl se Efraim k Assurovi, a poslal k králi, kterýž by se o něj zasadil. Ale on nebude moci zhojiti vás, ani uzdraviti vás od nežitů. ¹⁴Nebo já jsem jako lýtý lev Efraimovi, a jako lvíče domu Judovu; já, já uchvátím a ujdu, vezmu, a žádný nevytrhne. ¹⁵Odejda, navrátím se na místo své, až se vinní dadí, a hledati budou tváří mé.

⁶V úzkosti své ráno hledati mne budou: Podte, a navraťme se k Hospodinu; nebo on uchvátí a zhojí nás, ubil a uvíže rány naše. ²Obživí nás po dvou dnech, dne třetího vzkřísí nás, a budeme živi před obličejem jeho, ³Tak abychom znajíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní svitání jest vycházení jeho, a přijde nám jako déšť jarní a podzimní na zemi. ⁴Což mám činiti s tebou, ó Efraime? Což mám činiti s tebou, ó Judo, ano vaše dobrota jest jako oblak ranní, a jako rosa jitřní pomíjející? ⁵Protož otesával jsem skrze proroky, zbil jsem je řečmi úst svých, aby soudů tvých světlo vzešlo. ⁶Nebo milosrdenství oblibuji a ne obět, a známost Boha více než zápal. ⁷Ale oni smlouvu mou jako lidskou přestoupili, a tu se mi zpronevěřili. ⁸Galád město činitelů nepravosti, plné šlepečí krvavých. ⁹Rota pak kněžstva jsou jako lotři, kteříž na někoho čekají na cestě, kudyž se jde do Sichem; nebo zúmyslnou nešlechtnost páší. ¹⁰V domě Izraelském vidím hroznou věc: Tam smilstvím Efraimovým poškvřňuje se Izrael. ¹¹Ano i u tebe, ó Judo, vsadil rouby, když jsem já zase vedl zajatý lid svůj.

⁷Když léčím Izraele, tedy zjevuje se nepravost Efraimova a zlosti Samařské; nebo provodí faleš. Vnitř zlodějství, a vně provozují loupežnictví. ²Aniž na to pomýšlejí v srdci svém, že na všecku nešlechtnost jejich pamatují; jižť je obkličují skutkové jejich, a před mým obličejem jsou. ³Nešlechtností svou obveselují krále, a klamy svými knížata. ⁴Všickni napořád cizoloží, podobní jsouce peci zanícené od pekaře, kterýž přestává bdíti, jen ažby zadělané těsto zkytnulo. ⁵V den krále našeho k nemoci jej přivodí knížata láhvicí vína; vztahuje ruku svou s posměvači. ⁶Nebo přiložili k úkladům svým srdce své podobné peci; celou noc spí pekař jejich, v jitře hoří jako plamen ohně. ⁷Všickni napořád rozpálení jsou jako pec, a zžirají soudce

své; všickni králové jejich padají, aniž kdo z nich volá ke mně. ⁸Efraim s národy smísil se, Efraim bude chléb popelný neobrácený. ⁹Cizozemci zžírají sílu jeho, ačkoli on toho nezná; i šedinami prokvítaje, však vždy toho nezná. ¹⁰A ačkoli pýcha Izraelova svědčí vůči proti němu, však se nenavracují k Hospodinu Bohu svému, aniž ho hledají s tím se vším. ¹¹A Efraim jest jako holubice hloupá bez srdce; k Egyptskému králi volají, k Assyrskému se utíkají. ¹²Když odejdou, roztáhnou na ně sítku svou, a jako ptactvo nebeské přitrhnu je; káráti je budu tak, jakž slýcháno bylo o tom v shromáždění jejich. ¹³Běda jim, že jsou poběhli mne. Zpuštění na ně, proto že se mi zpronevěřili, ješto jsem já je vykoupil, ale oni mluvili proti mně lži. ¹⁴Aniž volají ke mně z srdce svého, když kvílí na ložcích svých, a když pro obilé a mest shromažďující se, obracejí se ke mně, ¹⁵Ješto já potrestav, posiloval jsem ramen jejich, ale oni proti mně zlé vymýšlejí. ¹⁶Navracujít se, ale ne k Nejvyššímu, jsou jako lučičtš omylné, padají od meče knížata jejich, od rozhněvání jazyka jejich, což jim ku posměchu jest v zemi Egyptské.

8 Příkladně k ústům svým troubu, rci: Aj, letí jako orlice na dům Hospodinův, proto že přestoupili smlouvu mou, a proti zákonu mému převráceně činili. ²Budouť sic volati: Bože můj, znát tebe Izrael, ³Ale opustilť jest Izrael dobré, nepřítel jej stihati bude. ⁴Oniť ustanovují krále, ale beze mne; knížata vyzdvihují, k nimž já se neznám; z stříbra i z zlata svého činí sobě modly k svému zkažení. ⁵Opustilť je tele tvé, ó Samaří, když se zažhne prchlivost má na ně. Až dokudž nebudou moci ostříhati nevinnosti? ⁶Však i ono jest od Izraele, řemeslník je udělal, a není Bohem; nebo drtiny budou z toho telete Samařského. ⁷Poněvadž větru rozsívají, takéť vichřici žíti budou; ani stébla žádného míti nebudou; úroda nevydá mouky, a by pak i vydala, cizozemci to sehlť. ⁸Sehlcen bude Izrael, tudíž budou mezi pohany jako nádoba, v níž není žádné líbosti. ⁹Proto že se oni utíkají k Assurovi, oslu divokému, kterýž jest toliko sám svůj, a že Efraim sobě najímá milovníky, ¹⁰A že posílali dary mezi pohany: protož tudíž je zberu i já, ano brž jižť jsou okusili něčeho pro břímě krále knížat. ¹¹Nebo vzdělal Efraim mnoho oltářů k hřešení, máť oltáře k hřešení. ¹²Vypsal jsem jemu znamenité věci v zákoně svém, ale neváží sobě rovně jako cizí věci. ¹³Z obětí darů mých obětují maso a jedí, Hospodin neoblubuje jich. Jižť zpomene na nepravost jejich, a vyhledávati bude hříchy jejich, že se oni do Egypta navracují, ¹⁴A že se zapomenul Izrael na Učinitele svého, a nastavěl chrámů, a Juda vzdělal mnoho měst hrazených. Protož pošli oheň na města jeho, a zžije paláce jeho.

9 Neraduj se, Izraeli, s plésáním jako jiní národové, že smilnější, odcházeje od Boha svého, a miluješ mzdu po všech obilnicích. ²Obilnice ani pres nebude jich pásti, a mest pochybí jim. ³Aniž budou bydleti v zemi Hospodinově, ale

navrátí se Efraim do Egypta, a v Assyrii věci nečisté jísti budou. ⁴Nebudou obětovati Hospodinu vína, aniž příjemné jemu bude. Oběti jejich budou jako chléb kvílicích, z něhož kdož by koli jedli, poškvrnili by se, protože chléb jejich pro mrtvé jejich nemá přicházeti do domu Hospodinova. ⁵Co pak činiti budete v den slavnosti, a v den svátku Hospodinova? ⁶Nebo aj, zahynou skrze poplénění, Egypt zbere je, a pohřbí je Memfis; nejrozkošnějšími schranami stříbra jejich kopřiva dědičně vládnouti bude, a bodláčí v domích jejich. ⁷Přijdou dnové navštívení, přijdou dnové odplacení, poznají Izraelští, že ten prorok jest blázen šílený a člověk ničemný, pro množství nepravosti tvé a velikou nenávist tvou. ⁸Prorok, kterýž stráž drží nad Efraimem spolu s Bohem mým, jest osídlem čihařským na všech cestách svých, nenávist jest v domě Boha jeho. ⁹Hlubokot jsou zabředli a porušili se, tak jako za dnů Gabaa; zpomenet na nepravost jejich, a vyhledávati bude hříchy jejich. ¹⁰Jako hrozny na poušti nalezl jsem byl Izraele, jako ranní říky v prvočinách jejich popatřil jsem na otce vaše; oni odešli za Belfegor, a oddali se té ohavnosti, protož budouť ohavní, tak jakž se jim líbilo. ¹¹Efraim jako pták zaletí, i sláva jejich od narození a od života, nýbrž od početí. ¹²A byť pak i odchovali syny své, však je zbavím věku zmužilého; nýbrž i jim běda, když já se od nich odvrátím. ¹³Efraim, jakýž vidím Týr, vštípen jest v obydlí, a však Efraim vyvede k morděři syny své. ¹⁴Dej jim, Hospodine; co bys dal? Dej jim život neplodný a prsy vyschlé. ¹⁵Vrch zlosti jejich jest v Galgala, protož i tam jich nenávidím. Pro zlost skutků jejich vyženu je z domu svého, aniž jich více budu milovati; všechna knížata jejich jsou zpuřná. ¹⁶Bit bude Efraim, kořen jejich uschne, ovoce nepřinesou, a byť pak zplodili, tedy zmořím nejmilejší života jejich. ¹⁷Pohrdne jimi Bůh můj, nebo nechtí ho poslouchati, i budou tuláci mezi pohany.

10 Izrael jest vinný kmen prázdný, ovoce skládá sobě. Čím více mívá ovoce svého, tím více rozmnožuje oltáře, a čím lepší jest země jeho, tím více vzdělává obrazy. ²Klade díly srdce jejich, pročez vinni jsou. Onť poboří oltáře jejich, popléní obrazy jejich, ³Poněvadž i říkají: Nemáme žádného krále, nýbrž aniž se bojíme Hospodina, a král co by nám učinil? ⁴Mluví slova, klnouce se lživě, když činí smlouvu, a soud podobný jedu roste na záhonech polí mých. ⁵Z příčiny jalovic Betavenských děsiti se budou obyvatelé Samařští, když kvíliti bude nad nimi lid jejich i kněží jejich, (kteříž příčinou jejich nyní plěší), proto že sláva jejich zastěhuje se od nich. ⁶Ano i sám lid do Assyrie zaveden bude v dar králi, kterýž obháje býti měl; Efraim hanbu ponese, a Izrael stydětí se bude za své předsevzetí. ⁷Vyhlazen bude král Samařský jako pěna na svrchku vody. ⁸Vyplněny budou také výsosti Avenu, hřích Izraelských, trní a hloží zroste na oltářích jejich. I dějí horám: Přikrejte nás, a parhrbkům: Padněte na nás. ⁹Ode dnů Gabaa hřešil jsi, Izraeli. Tamť jsou ostáli, nepostihla jich v Gabaa válka proti nešlechtným. ¹⁰A protož podlé líbosti své svíží je; nebo sberou

se na ně národové k svázání jich, pro dvojí nepravost jejich. ¹¹Nebo Efraim jest jalovička, kteráž byla vyučována; mlatbu miluje, ačkoli jsem já nastupoval na tučný krk její, abych k jízdě užíval Efraima, Juda aby oral, a Jákob vláčil. A říkal jsem: ¹²Rozsívejte sobě k spravedlnosti, žněte k milosrdenství, ořte sobě ouhor, poněvadž čas jest k hledání Hospodina, ažby přišel a dštil vám spravedlnosti. ¹³Ale orali jste bezbožnost, žali jste nepravost, jedli jste ovoce lži; nebo doufáš v cestu svou a ve množství reků svých. ¹⁴Protož povstane rozbroj mezi lidem tvým, i každá pevnost tvá zpuštěna bude, tak jako zpustil Salman Bet Arbel v den boje; matky s syny rozrážiny budou. ¹⁵Aj, toť vám způsobí Bethel pro přílišnou nešlechtnost vaši; na svitání docela vyhlazen bude král Izraelský.

11 Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta povolal jsem syna svého. ²Volali jich, oni tím více ucházeli před nimi, Bálům obětovali, a rytinám kadili, ³Ješto jsem já na nohy stavěl Efraima, on pak bral je na lokty své; aniž znáti chtěli, že jsem já je uzdravoval. ⁴Potahoval jsem jich provázky lidskými, provazy milování, a činil jsem jim tak jako ti, kteříž pozdvihují jha na čelistech hovádka, podáváje potravu jemu. ⁵Nenavrátit se do země Egyptské, ale Assur bude králem jeho, proto že se nechtěli obrátiti. ⁶Nadto bude trvati meč v městech jeho, a zkazí závory jeho, a šíře je pro rady jejich. ⁷Nebo lid můj ustrnul na odvrácení se ode mne, a ač ho k Nejvyššímu volají, však žádný ho neoslavuje. ⁸Jakž bych tě vydal, ó Efraime? Jakž bych tě vydal, ó Izraeli? Kterak bych tě položil jako Adamu, podvrátil jako Seboim? Zkormouceno jest ve mně srdce mé, ano i střeva slitování mých pohnula se. ⁹Nevykonámť prchlivosti hněvu svého, nezkažím více Efraima; nebo jsem já Bůh silný, a ne člověk, u prostřed tebe svatý, aniž přitáhnou na město. ¹⁰I půjdou za Hospodinem řvoucím jako lev; on zajisté řvati bude, tak že s strachem přiběhnou synové od moře. ¹¹S strachem poběhnou jako ptactvo z Egypta, a jako holubice z země Assyrské, i osadím je v domích jejich, dí Hospodin. ¹²Obklíčili mne Efraimští lží, a dům Izraelský lstí, když ještě Juda panoval s Bohem silným, a s svatými věrný byl.

12 Efraim se větrem pase, a vítr východní honí, každého dne lež a zhoubu množí; nebo smlouvu s Assurem činí, a masti do Egypta donášejí se. ²I s Judou má soud Hospodin; pročez navštívě Jákoba podlé cest jeho, podlé snažnosti jeho odplatí jemu. ³V životě za patu držel bratra svého, a silou svou knížetsky se potýkal s Bohem. ⁴Knížetsky, pravím, potýkal se s andělem, a přemohl; plakal a pokorně ho prosil; v Bethel jej nalezl, a tam s námi mluvil. ⁵Toť jest Hospodin Bůh zástupů, pamětné jeho jest Hospodin. ⁶Protož ty k Bohu svému se obrať, milosrdenství a soudu ostříhej, a očekávej na Boha svého ustavičně. ⁷Kramářem jest, v jehož ruce jsou vážky falešné, rád utiskuje, ⁸A říká Efraim: Však jsem zbohatl, dobyl jsem sobě zboží; ve

všech mých pracech nenajdou mi nepravosti, jenž by hříchem byla. ⁹Já pak Hospodin jsa Bohem tvým od vyjití z země Egyptské, ještě-liž bych tě seděti nechal v stánkách jako ve dnech svátečních? ¹⁰A mluvě skrze proroky, já abych vidění mnoho ukazoval, a skrze proroky podobnosti předkládal? ¹¹Zdali toliko v Gálád byla nepravost a marnost? I v Galgala voly obětují, přes to i oltářů jejich jest jako kopců na záhonech polí mých. ¹²Tamto utekl byl Jákob z krajiny Syrské, kdež sloužil Izrael pro ženu, a pro ženu byl pastýřem; ¹³Sem pak skrze proroka přivedl Hospodin Izraele z Egypta, též skrze proroka ostříhán jest. ¹⁴Vzbudil Efraim hněv přehořký, a protož krev jeho na něj se vztáhne, a potupu svou vrátí jemu Pán jeho.

13 Když mluvíval Efraim, býval strach; vznešený byl v Izraeli, ale prohřešiv při Bálovi, tožt umřel. ²A i nyní ještě předce hřeší. Nebo dělají sobě a slévají z stříbra svého podlé rozumu svého strašidla, ješto všecko to není než dílo řemeslníků, o čemž říkají: Lidé, kteříž obětují, telata ať líbají. ³Protož budou jako oblak ranní a jako rosa jitřní, kteráž odchází, jako plevy vichřicí zachvácené z humna, a jako dým z komínu, ⁴Ješto já jsem Hospodin Bůh tvůj od vyjití z země Egyptské, a Boha kromě mne nepoznal jsi, aniž jest jiný vysvoboditel kromě mne. ⁵Jáť jsem tě poznal na poušti v zemi velmi vyprahlé. ⁶Dobré pastvy měvše, nasytění jsou, ale když se nasýtí, pozdvihlo se srdce jejich, protož zapomenuli na mne. ⁷Pročez budu jim jako lýtý lev, jako pardus vedlé cesty číhati budu. ⁸Potkám se s nimi jako nedvěd osiřelý, a roztrhám všecko srdce jejich, a sežeru je tam jako lev, jako zvěř divoká roztrhující je. ⁹Z tebeť jest zhouba tvá, ó Izraeli, ješto ve mně všecka pomoc tvá. ¹⁰Kdež jest král tvůj? Kdež jest? Necht tě zachová ve všech městech tvých. Aneb soudcové tvoji, o nichž jsi řekl: Dej mi krále a knížata? ¹¹Dal jsem tobě krále v hněvě svém, a odjal jsem v prchlivosti své. ¹²Svázánať jest nepravost Efraimova, schován jest hřích jeho. ¹³Bolesti rodičky přijdou na něj; jest syn nemoudrý, sic jinak nezůstával by tak dlouho v životě matky. ¹⁴Z ruky hrobu vyplatím je, od smrti vykoupím je; budu zhoubcím tvým, ó smrti, budu zkažením tvým, ó hrobe, zelení skryto bude od očí mých. ¹⁵Nebo on mezi bratřími ovoce ponese, ač prv přijde vítr východní, vítr Hospodinův od pouště vstupující, a vysuší studnice jeho, osuší i vrchoviště jeho; onenno rozchvátá poklad všech nejdrazších klénotů. ¹⁶Zpuštěna bude Samaří, proto že se protivila Bohu svému; od meče padnou, dítky jejich zrozrážiny budou, a těhotné ženy jejich zroztínány.

14 Obratiz se, ó Izraeli, cele k Hospodinu Bohu svému, nebo jsi padl příčinou nepravosti své. ²Veďte s sebou slova, a obraťte se k Hospodinu, a rcete jemu: Sejmi všelikou nepravost, a dej to, což dobrého jest, a budemeť se odplacetí volky rtů našich. ³Assurt nemůže zachovati nás, na koních nepojedeme, aniž díme více dílu rukou našich: Bůh náš; nebo v tobě smilování nalézá sirotek. ⁴Uzdravím od-

vrácení jejich, budu je milovati dobrovolně; nebo odvrácen bude hněv můj od nich. ⁵Budu jako rosa Izraelovi, zkvete jako lilium, a hluboce vpustí kořeny své jako Libán. ⁶Rozloží se ratolestky jeho, a bude jako oliva okrasa jeho, a vůně jeho jako Libánská. ⁷Ti, kteříž by seděli pod stínem jeho, navrátí se, oživou jako obilé, a pučiti se budou jako kmen vinný, jehož památka bude jako vína Libánského. ⁸Efraime, což jest mi již do modl? Já vyslychati, a patřiti budu na tě; já jsem jako jedle zelenající se, ze mnet ovoce tvé jest. ⁹Kdo jest moudrý, porozuměj těmto věcem, a rozumný poznej je; nebo přímé jsou cesty Hospodinovy, a spravedliví choditi budou po nich, přestupníci pak na nich padnou.

Joel

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Joelovi synu Petuelovu: 2 Slyšte to starší, a pozorujte všickni obyvatelé této země, stalo-li se to za dnů vašich, aneb za dnů otců vašich? 3 Vypravujte o tom synům svým, a synové vaši synům svým, synové pak jejich rodině potomní. 4 Co pozůstalo po housenkách, snědly kobyly, a co pozůstalo po kobyulkách, snědly brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové. 5 Prociťte opilci, a plačte a kvělte všickni, kteříž pijíte víno, proto že odtržen jest mest od úst vašich. 6 Nebo přitáhl do země mé národ silný a nesčíslný, jehož zubové zubové lva, a střenovní zubové jeho lvoví. 7 Přivedl vinné kmeny mé v pustinu, a fíkoví mé na zkázu; docela obnažil je a zporázel, zbělely ratolesti jejich. 8 Kvěť jako mladice přepásaná žíní pro muže mladosti své. 9 Odjata jest suchá i mokrá obět z domu Hospodinova, kvílí kněží, služebníci Hospodinovi. 10 Zpustlo pole, kvílí země, proto že pohubeno obilí, vyschl mest, olej zhynul. 11 Stydí se orači, kvílí vinaři z příčiny pšenice a ječmene; nebo zahynula žeň polní. 12 Vinný kmen usechl, a fík usvadl, strom zrnatých jablek, též i palma i jabloň, všecko dříví polní poschlo, a že odňato potěšení od synů lidských. 13 Přepašte se a kvělte, ó kněží, úpějte přísluhující oltáři, vejděte a léhejte i v noci v žíních, služebníci Boha mého. Nebo nevnaší se do domu Boha vašeho suché ani mokré oběti. 14 Uložte půst, svolajte shromáždění, shromažďte starší i všechny obyvatele země do domu Hospodina Boha vašeho, a volejte k Hospodinu: 15 Ach, nastojte na tento den; nebo blízký jest den Hospodinův, a jako poplénění od Všemohoucího přichází. 16 Ano před očima našima pokrm odjat jest, z domu Boha našeho veselá a plésání. 17 Vyhyulo símě pod hrudami svými, zpusťly stodoly, zbořeny jsou obilnice; nebo vyschlo obilí. 18 Aj, jak vzdychá dobytek, svírají se stáda skotů, proto že nemají žádné pastvy, ano i stáda bravů hynou. 19 K tobě, ó Hospodine, volám; nebo oheň sežral pastviska pouště; a plamen popálil všecka dříví polní. 20 Také i zvěř polní všecka lká k tobě, proto že vyschli potokové vod, a oheň sežral pastviska na poušti.

2 Trubte trubou na Sionu, a křičte na hoře svaté mé, necht se třesou všickni obyvatelé této země, nebo přichází den Hospodinův, nebo blízký jest, 2 Den temnosti a mračna, den oblaku a mráкотy, jako záře jitřní rozprostřena

po horách: Lid mnohý a silný, jemuž rovného nebylo od věků, aniž po něm kdy bude až do let národů i pronárodů. 3 Před tváří jeho oheň zžírati bude, a za ním plamen plápolati; před ním země tato jako zahrada Eden, ale po něm bude poušť přehrozná, a aniž bude, což by ušlo před ním. 4 Způsob jeho bude jako způsob koní, a jako jízdni, tak poběhnou. 5 Jako s hřmotem vozů po vrších hor skákati budou, jako hluk plamene ohně zžirajícího strniště, jako lid silný zšikovaný k bitvě. 6 Tváří jeho děsiti se budou lidé, všechny tváře zčernají jako hrnec. 7 Jako rekové poběhnou, jako muži váleční vstoupí na zed, a jeden každý cestou svou půjde, aniž se uchýlí z stezek svých. 8 Jeden druhého nebude tlačiti, každý silnicí svou půjde, a byt i na meč upadli, nebudou raněni. 9 Po městě těkati budou, po zdech běhati, na domy vstupovati, a okny polezou jako zloděj. 10 Před tváří jeho třásti se bude země, pohnou se nebesa, slunce i měsíc se zatmí, a hvězdy potratí blesk svůj. 11 Hospodin pak sám vydá hlas svůj před vojskem svým, proto že velmi veliký bude tábor jeho, proto že silný ten, kdož vykoná slovo jeho. (Nebo veliký bude den Hospodinův a hrozný náramně), i kdož jej bude moci sněsti? 12 A protož ještě nyní dí Hospodin: Obratťte se ke mně samému celým srdcem svým, a to s postem a s pláčem i s kvílením. 13 A roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navraťte se k Hospodinu Bohu vašemu; neboť jest on milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituje zlého. 14 Kdo ví, neobráti-li se a nebude-li želeť, a nezůstavi-li po něm požeňání, oběti suché a mokré Hospodinu Bohu vašemu. 15 Trubte trubou na Sionu, uložte půst, svolajte shromáždění. 16 Shromažďte lid, posvěťte shromáždění, shromažďte starce, shromažďte maličké i ty, jenž prsí požívají; necht vyjde ženich z pokojíka svého a nevěsta z schrany své. 17 Kněží, služebníci Hospodinovi, ať plačí mezi síncí a oltářem, a řeknou: Odpust, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pohanění, tak aby nad nimi panovati měli pohané. Proč mají říkati mezi národy: Kde jest Bůh jejich? 18 I bude horlivou milostí zažžen Hospodin k zemi své, a slituje se nad lidem svým. 19 A ohlásí se Hospodin, a řekne lidu svému: Aj, já posli vám obilí, mest a olej, i budete jím nasyceni, aniž vás vydám více v pohanění mezi pohany. 20 Nebo půlnoční vojsko vzdálím od vás, a zaženu je do země vyprahlé a pusté, přední houf jeho k moři východnímu, konec pak jeho k moři nejdalšímu;

i vzejde z něho smrad a puch, jakžkoli sobě mocně počíná. ²¹Neboj se země, pléšej a vesel se; neboť mocně dělati bude Hospodin dílo své. ²²Nebojtež se zvířátka polí mých; neboť se zotaví pastvíska na poušti, a stromové přinesou ovoce své, fík i vinný kmen vydají moc svou. ²³I vy, synové Sionští, pléšejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem; nebo vám dá déšť příhodný, a sešle vám déšť hojný, podzimní i jarní, v čas. ²⁴I budou naplněny stodoly obilím, a oplývati budou presové mstem a olejem. ²⁵A tak nahradím vám léta, kteráž sežraly kobylky, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé veliké, kteréž jsem posílal na vás. ²⁶Budete zajisté míti co jísti, a nasyceni jsouce, chváliti budete jméno Hospodina Boha svého, kterýž učinil s vámi divné věci, aniž zahanben bude lid můj na věky. ²⁷A poznáte, že já jsem u prostřed Izraele, a že já Hospodin jsem Bohem vaším, a že není žádného jiného; neboť nebude zahanben lid můj na věky. ²⁸I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo, a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou. ²⁹Nýbrž i na služebníky a na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého, ³⁰A ukáží zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dymové. ³¹Slunce obrátí se v tmou a měsíc v krev, prvé než přijde den Hospodinův veliký a hrozný, ³²A však stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo, vysvobozen bude; nebo na hoře Sion a v Jeruzalémě bude vysvobození, jakož pověděl Hospodin, totiž v ostatcích, kterýchž povolá Hospodin.

3Nebo aj, v těch dnech a v ten čas, když zase přivedu zajatý lid Judský a Jeruzalémský, ²Shromáždím také všechny národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a dědictví své, Izraele, jež rozptýlili mezi pohany a zemi mou rozdělili. ³Také o lid můj metali los, a dávali mládence za nevěstku, mladice pak prodávali za víno, aby pili. ⁴Anobř, co vy máte proti mně, ó Tyrští a Sidonští, i všechny končiny Filistinské? Zdaliž se mi odplacujete? Jestliže mi se odplacujete, snadněť a vnáhlet i já obrátím odplatu vaši na hlavu vaši, ⁵Kteríž stříbro mé i zlato mé berete, a klénoty mé výborné vnášíte do chrámů svých, ⁶A syny Judské i syny Jeruzalémské prodáváte synům Javanovým, aby je pryč zavodili od pomezí jejich. ⁷Aj, já vzbudím je z toho místa, kamž jste je prodali, a obrátím odplatu vaši na hlavu vaši. ⁸Prodám zajisté syny i dcery vaše v moc synů Judských, i prodají je Sabejským, do národu dalekého; neboť jest Hospodin mluvil. ⁹Provolejte to mezi národy, vyhlaste boj, probudte reky, nechť přitáhnou, a dadí se najíti všickni muži váleční. ¹⁰Skujte motyky své v meče, a srpy své v oštípy; ten, kterýž jest mdlý, nechť řekne: Udatný jsem. ¹¹Shromažďte se a přitáhněte všickni národové okolní, a shlukněte se; způsobí to, ať tam sstoupí, ó Hospodine, rekové tvoji. ¹²Probudíť se a přitáhnou národové ti do údolí Jozafat; nebo tam se posadím, abych soudil všechny ty národy okolní. ¹³Přičiňte srp, nebo uzralo obilí; podte, sstupte, nebo plný jest pres, oplývají kádě;

mnohá zajisté jest zlost jejich. ¹⁴Ale více hromad, hromad v údolí posekání; nebo blízký jest den Hospodinův, v údolí posekání. ¹⁵Slunce a měsíc zatmí se, a hvězdy potratí blesk svůj. ¹⁶A Hospodin řvati bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, tak že se trásti budou nebesa i země; nebo Hospodin jest útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských. ¹⁷I zvíte, že já Hospodin jsem Bohem vaším, kterýž bydlím na Sionu, hoře svatosti své, a tak Jeruzalém bude svatý, a cizí nepůjdou přes něj více. ¹⁸I stane se v ten čas, že hory dštíti budou mstem, a pahrbkové oplývati mlékem, a všickni potokové Judští budou plní vody, a studnice z domu Hospodinova vyjde, kteráž zapojí údolí Setim. ¹⁹Egypt na zpuštění přijde, a země Idumejská hrozně zpuštěna bude pro násilí synům Judským činěné; nebo vylévali krev nevinnou v zemi jejich. ²⁰Juda pak na věky trvati bude, a Jeruzalém od národu do pronárodu. ²¹A očistím ty, ježichž jsem krve neočistil; nebo Hospodin přebývá na Sionu.

Amos

1 Slova Amosova, (kterýž byl mezi pastýři) z Tekoa, kteráž viděl o Izraelovi za dnů Uziáše krále Judského, a za dnů Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského, dvě léta před země třesením. ²I řekl: Hospodin řvátí bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, i budou kvíliti salášové pastýřů, a vyschnou pole nejvýbornější. ³Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Damašku, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že mlátili Galáda cepami okovanými. ⁴Ale pošli oheň na dům Hazaelův, kterýžto zžíře paláce Bena-dadovy. ⁵I polámi závoru Damašku, a vypléním obyvatele z údolí Aven, a toho, kterýž drží berlu, z domu Eden, i půjde v zajetí lid Syrský do Kir, dí Hospodin. ⁶Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Gázy, ovšem pro čtveru neslituji se nad ním, proto že je zajímající, v zajetí věčné podrobovali Idumejským. ⁷Ale pošli oheň na zed Gázy, kterýžto zžíře paláce její, ⁸A vypléním obyvatele z Azotu, i toho, kterýž drží berlu, z Aškalon, a obrátím ruku svou proti Akaron, i zahyne ostatek Filistinských, praví Panovník Hospodin. ⁹Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Týru, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že je v zajetí věčné podrobili Idumejským, a nepamatovali na smlouvu bratrskou. ¹⁰Ale pošli oheň na zed Tyrskou, kterýžto zžíře paláce jeho. ¹¹Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Edoma, ovšem pro čtveru neslituji se nad ním, proto že udusiv v sobě všecku lítostivost, stihá mečem bratra svého, a hněv jeho ustavičně rozsápává, anobř vzteklost jeho špehuje bez přestání. ¹²Ale pošli oheň na Teman, kterýžto zžíře paláce v Bozra. ¹³Toto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost synů Ammon, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že roztínali těhotné Galádské, jen aby rozšiřovali pomezí své. ¹⁴Ale zanítím oheň na zdi Rabba, kterýžto zžíře paláce její, s troubením v den boje a s bouří v den vichřice. ¹⁵I půjde král jejich v zajetí, on i knížata jeho s ním, praví Hospodin.

2 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Moábovu, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že spálil kosti krále Idumejského na vápno. ²Ale pošli oheň na Moába, kterýžto zžíře paláce Kariot, i umře s hlukem Moáb, s křikem a s hlasem trouby. ³A vypléním soudce jeho, i všecka knížata jeho zmordují s ním, praví Hospodin. ⁴Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Judovu, ovšem pro

čtveru neslituji se nad ním, proto že oni pohrdají zákonem Hospodinovým, a ustanovení jeho neostříhají, a svodí se lžmi svými, jichž následovali otcové jejich. ⁵Ale pošli oheň na Judu, kterýžto zžíře paláce Jeruzalémské. ⁶Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Izraelovu, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že prodávají spravedlivého za peníze, a nuzného za pár střevíců. ⁷Kteríž dychtí, aby chudé s prstí smísili, a cestu tichých převracejí; nadto syn i otec vcházejí k jedné a též mladici, aby poškvrnili jména svatosti mé. ⁸A na oděvu zastaveném klanějí se při každém oltáři, a víno pokutovaných pijí v domě bohů svých, ⁹Ješto jsem já vyhladil Amorejského od tváři jejich, jehož vysokost byla jako vysokost cedrů. Ačkoli pevně stál jako dub, však jsem zkazil svrchu ovoce jeho, pospodu pak kořeny jeho. ¹⁰A vás já jsem vyvedl z země Egyptské, a vyvedl jsem vás po poušti čtyřiceti let, abyste dědičně vládli zemí Amorejského. ¹¹A vzbuzoval jsem z synů vašich proroky, a z mládenců vašich Nazarejské. Zdaliž není tak, ó synové Izraelští? praví Hospodin. ¹²Ale vy jste napájeli Nazarejské vínem, a prorokům jste zapovídali, řkouce: Neprorokujte. ¹³Aj, já tlačiti budu zemi vaši tak, jako vůz těžký tlačí snopy. ¹⁴I zahyne utíkání od rychlého, silný též neužive síly své, a udatný nevysvobodí života svého. ¹⁵A ten, kterýž se chápá lučiště, neostojí, a čerstvý na nohy své neuteče, a ten, kterýž jezdí na koni, nevysvobodí života svého. ¹⁶Ale i zmužilého srdce mezi nejjudatnějšími nahý utíkati bude v ten den, praví Hospodin.

3 Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám, synové Izraelští, proti vši té rodině, kterouž jsem vyvedl z země Egyptské, řka: ²Toliko vás samy poznal jsem ze všeliké rodiny země, protože trestati vás budu ze všech nepravostí vašich. ³Zdaliž půjdou dva spolu, leč by se snesli? ⁴Zdaliž zařve lev v lese, když by nebylo žádné loupeže? Vydá-liž lvíček hlas svůj z peleše své, kdyby lapiti neměl? ⁵Padne-liž ptáče do osídla na zem, když by žádné léčky nebylo? Bude-liž zdviženo osídlo z země, když by nic neuvázlo? ⁶Zdaliž když se troubí trubou v městě, lid s strachem se nezbláhá? Zdaž když se má státí v městě co zlého, Hospodin toho známa nečiní? ⁷Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům. ⁸Lev řve, kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval? ⁹Rozhlaste po palácích v Azotu, a po palácích

v zemi Egyptské, a rcete: Sbeřte se na hory Samaří, a vizte znepokojení veliká u prostřed něho a nátisk trpící v něm, ¹⁰A že neumějí dělati upřímně, dí Hospodin. Poklady skládají z nátisku a loupeže na palácích svých. ¹¹Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, nepřítel, a to na zemi tuto vůkol, a tenť odejme od tebe sílu tvou, i budou rozchvátáni palácové tvoji. ¹²Takto praví Hospodin: Jako když vytrhne pastýř z úst lva dva hnáty aneb kus ucha, tak vytržení budou synové Izraelští, sedící v Samaří lhostejně na postelích, a na ložcích rozkošných. ¹³Slyšte a osvědčte v domě Jákobově, dí Panovník Hospodin, Bůh zástupů, ¹⁴Že v ten den, když Izraele trestati budu pro přestoupení jeho, navštívím také oltáře v Bethel, a odřati budou rohové oltáře, tak že spadnou na zem. ¹⁵A udeřím domem zimním o dům letní, i zahynou domové z kostí slonových, a konec vezmou domové velicí, praví Hospodin.

⁴Slyšte slovo toto, ó krávy Bázanské, kteréž jste na horách Samařských, kteréž nátisk činíte chudým, a potíráte nužné, kteréž říkáte pánům jejich: Přineste, ať pijeme. ²Přisáhl Panovník Hospodin skrze svatost svou, že aj, dnové jdou na vás, v nichž vezme vás na háky, a potomky vaše na udice rybářské. ³I vyjdete mezerami, každá tak, jakž stojí, a budete rozhazovati, což na palácích, dí Hospodin. ⁴Jdětež do Bethel, a budtež poběhlci Galgala, rozmnožujte převrácenost, a přinášejte každého jitra oběti své, třetího roku desátky své. ⁵A pálice obět chvály z kvašených věcí, provolejte i oběti dobrovolné, a rozhlaste, poněvadž se vám tak líbí, ó synové Izraelští, dí Panovník Hospodin. ⁶A ačkoli já dal jsem vám čistotu zubů po všech městech vašich, totiž nedostatek chleba na všech místech vašich, a však jste se ke mně neobrátili, dí Hospodin. ⁷Já také zadržel jsem vám déšť, když ještě tři měsíkové byli do žně, a dštil jsem na jedno město, a na druhé město jsem nedštil; jeden díl deštěm svlažen byl, a ten díl, na kterýž nepršelo, uschl. ⁸A toulali se dvě i tři města k jednomu městu, aby se napili vody, aniž se napiti mohli, a však jste se neobrátili ke mně, dí Hospodin. ⁹Bil jsem vás suchem a rzí; hojnost, kterouž přinášely zahrady vaše a vinice vaše, i fíkoví vaše, i olivoví vaše, pojedly housenky, a však jste se neobrátili ke mně, dí Hospodin. ¹⁰Poslal jsem na vás mor tak jako na Egypt, zbil jsem mečem mládence vaše, v zajetí jsem vydal koně vaše, a učinil jsem, že vstupoval smrad vojsk vašich i v chrípě vaše, a však jste se neobrátili ke mně, dí Hospodin. ¹¹Podvrátil jsem vás, jako podvrátil Bůh Sodomu a Gomoru, tak že jste byli jako hlavně vychvácená z ohně, vždy však neobrátili jste se ke mně, dí Hospodin. ¹²A protož takt učiním, ó Izraeli, a poněvadž takt učiniti míním, připraviz se vstříc Bohu svému, ó Izraeli. ¹³Nebo aj, on jest sformovatel hor a stvořitel větrů, a oznamuje člověku, jaké by bylo jeho myšlení; činí z záře jitrní tmu, a šlapá po vysokostech země. Hospodin Bůh zástupů jest jméno jeho.

⁵Slyšte slovo toto, kteréž já vynáším proti vám, totiž nařikání nad domem Izraelským. ²Padneť, aniž více povstane panna Izraelská; opuštěna bude v zemi své, nebude žádného, kdo by jí pozdvihl. ³Nebo takto praví Panovník Hospodin: V městě, z kteréhož vycházelo tisíc, zůstane sto, v tom pak, z kteréhož vycházelo sto, zůstane deset domu Izraelskému. ⁴Nebo takto praví Hospodin domu Izraelskému: Hleďte mne a živi budte. ⁵A nehleďte Bethel, aniž choďte do Galgala, a do Bersabé se nesmýkejte; nebo Galgal jistotně se přestěhuje, a Bethel přijde na nic. ⁶Hleďte Hospodina, (a živi budte, aby nepronikl jako oheň domu Jozefova, a nesehltl, a nebylo by žádného, kdo by uhasil Bethelské, ⁷Kteríž proměňují v pelynek soud, a spravedlnosti na zemi zanechávají), ⁸Toho, kterýž učinil Kuřátka i Oriona, kterýž proměňuje stín smrti v jitra, a den v temnosti noční, kterýž přivolává vody mořské, a vylévá je na svrcek země, jehož jméno jest Hospodin, ⁹Kteríž očerstvuje zemdleného proti silnému, tak že zemdlený do pevnosti vchází. ¹⁰Nenávidí trescíciho v bráně, a toho, kdož mluví věci pravé, v ohavnosti mají. ¹¹A protož, proto že loupíte chudého, a bříme obilé bērete od něho, domů z tesaného kamení nastavili jste, ale nebudete bydleti v nich; vinic výborných naštěpovali jste, ale nebudete píti vína z nich. ¹²Nebo já vím o mnohých nešlechtnostech vašich a velikých hříších vašich, že trápíte spravedlivého, berouce poctu, a nužných při v bráně převracíte. ¹³Protož rozumný v ten čas mlčeti musí, nebo čas ten zlý jest. ¹⁴Hleďte dobrého a ne zlého, abyste živi byli, a buďte tak Hospodin Bůh zástupů s vámi, jakž pravíte. ¹⁵Mějte v nenávisti zlé, a milujte dobré, a ustanovte v bráně soud; snad Hospodin Bůh zástupů milost učiní ostatkům Jozefovým. ¹⁶Protož takto praví Panovník Hospodin, Bůh zástupů: Po všech ulicích bude kvílení, a na všechny strany zkřiknou: Ouvech, ouvech, a povolají orače k pláči a kvílení s těmi, kteříž umějí nařikati. ¹⁷Nýbrž i po všech vinicích bude kvílení, když projdu prostředkem tebe, dí Hospodin. ¹⁸Běda těm, kteříž žádají dne Hospodinova. K čemuž jest vám ten den Hospodinův, poněvadž jest tmy a ne světla? ¹⁹Jako když by někdo utíkal před lvem, potkal by se s ním nedvěd; aneb když by všel do domu, a zpolehna rukou svou na stěnu, uštkl by ho had. ²⁰Zdali není tmy a ne světla den Hospodinův, v němž není blesku, ale mrákota? ²¹Nenávidím, zavrhl jsem svátky vaše, aniž sobě chutnám slavností vašich. ²²Nebo budete-li mi obětovati zápalý a suché oběti vaše, neoblíbím jich, a na pokojné oběti krmného dobytka vašeho nepopatřím. ²³Odejmi ode mne hluk písní svých, ani hudby louten vašich nechci poslouchati. ²⁴Ale povolí se jako voda soud, a spravedlnost jako potok silný. ²⁵Zdali jste mně oběti a dary obětovali na poušti za čtyřidceti let, dome Izraelský? ²⁶Nýbrž nosili jste stánek Melecha vašeho a Kijuna, obrazy vaše, hvězdu boha vašeho, kteréžto věci sami jste sobě zdělali. ²⁷Protož přestěhuji vás dále než Damašské, praví Hospodin, jehož jméno jest Bůh zástupů.

6 Běda pokoj majícím na Sionu, a doufajícím v horu Samařskou, kteréžto hory jsou slovoutné mimo jiné u těch národů, k nimž se scházejí dům Izraelský. ²Projděte až do Chalne, a odtud jděte do Emat veliké, a sstupte do Gát Filistinských, a shlédněte, jsou-li která království lepší nežli tato? Jest-li větší jejich kraj nežli kraj váš? ³Kteríž smyslíte, že jest daleko den bídy, a přistavujete stolicí nátisku. ⁴Kteríž léhají na ložcích slonových, a rozkošně sobě počínají na postelích svých, kteříž jídají berany z stáda a telata nejučtější, ⁵Přizpěvujíce k loutně jako David, vymýšlejíce sobě nástroje muzické. ⁶Kteríž pijí z bání vinných, a drahými mastmi se maží, aniž jsou čitelní bolesti pro potření Jozefovo. ⁷Pročež jižť půjdou v zajetí v prvním houfu stěhujících se, a tak nastane žalost těm, kteříž sobě rozkošně počínají. ⁸Přisáhl Panovník Hospodin skrze sebe samého, dí Hospodin Bůh zástupů: V ohavnosti mám pýchu Jákovu, i paláců jeho nenávidím, pročez vydám město i vše, což v něm jest. ⁹I stane se, že pozůstane-li deset osob v domě jednom, i ti zemrou. ¹⁰A vezme někoho strýc jeho, aneb ten, kterýž mu strojí pohřeb, aby vynesl kosti z domu, a dí tomu, kdož jest v pokoji domu: Jest-liž ještě s tebou kdo? I dí: Není žádného. I řekne: Mlč, proto že nepřipomínali jména Hospodinova. ¹¹Nebo aj, Hospodin přikáže, a bítí bude na dům veliký přívaly, a na dům menší rozsedinami. ¹²Zdaliž koni běžeti mohou po skále? Zdaliž ji kdo orati může voly? Nebo jste proměnili soud v jed, a ovoce spravedlnosti v pelynek, ¹³Vy, kteříž se veselíte, ano není z čeho, říkájíte: Zdaliž jsme svou silou nevezali sobě rohů? ¹⁴Ale aj, já vzbudím proti vám, ó dome Izraelský, praví Hospodin Bůh zástupů, národ, kterýž vás ssouží, odtud, kudy se jde do Emat, až do potoka roviny.

7 Toto mi ukázal Panovník Hospodin, že aj, formoval kobylinky, když nejprve počala růsti otava, když aj, otava byla po královském posečení. ²I stalo se, když snědly byliny zemské, že jsem řekl: Panovníče Hospodine, odpustiž, prosím. Kdož zůstane Jákovovi? Neboť ho maličko jest. ³I želel Hospodin toho. Nestaneť se, řekl Hospodin. ⁴Tedy ukázal mi Panovník Hospodin, a aj, Panovník Hospodin volal, že při svou povede ohněm. A spáliv propast velikou, spálil i dí. ⁵Já pak řekl jsem: Panovníče Hospodine, přestaniž, prosím. Kdož zůstane Jákovovi? Neboť ho maličko jest. ⁶I želel Hospodin toho. A ani toho se nestane, řekl Panovník Hospodin. ⁷Potom ukázal mi, a aj, Pán stál na zdi podlé pravidla vzdělané, v jehož ruce bylo pravidlo. ⁸I řekl mi Hospodin: Co vidíš, Amose? Řekl jsem: Pravidlo. I řekl Pán: Aj, já položím pravidlo u prostřed lidu svého Izraelského, nebuduť již více promíjeti jemu. ⁹Nebo zpuštěny budou výsosti Izákovy, a svatyně Izraelovy zpustnou, tehdaž, když povstanu proti domu Jeroboámovu s mečem. ¹⁰Tedy poslal Amaziáš kněz Bethelský k Jeroboámovi králi Izraelskému, řka: Spuntoval se proti tobě Amos u prostřed domu Izraelského, ta země nemohla by snéstí všech slov jeho. ¹¹Nebo takto praví Amos: Od meče umře Jeroboám,

a Izrael jistotně přestěhován bude z země své. ¹²Potom řekl Amaziáš Amosovi: Ó vidoucí, ujdí, radímť, utec do země Judské, a jez tam chléb, a tam prorokuj. ¹³Ale v Bethel již více neprorokuj, nebo ono svatyně králova i dům královský jest. ¹⁴Tedy odpovídáje Amos, řekl Amaziášovi: Nebylť jsem já prorokem, ano ani synem prorockým, ale byl jsem skotákem, a česával jsem plané fíky. ¹⁵Ale Hospodin mne vzal, když jsem chodil za stádem, a řekl mi Hospodin: Jdi, prorokuj lidu mému Izraelskému. ¹⁶Nyní tedy slyšíš slovo Hospodinovo. Ty pravíš: Neprorokuj v Izraeli, a nekaž v domě Izákově. ¹⁷Protož takto praví Hospodin: Žena tvá cizoložiti bude v městě, synové pak tvoji i dcery tvé od meče padnou; a země tvá provazcem dělena bude, a ty v zemi nečisté umřeš, Izrael pak jistotně přestěhován bude z země své.

8 Také mi ukázal Panovník Hospodin, a aj, byl koš ovoce letního. ²A řekl: Co ty vidíš, Amose? I řekl jsem: Koš ovoce letního. Opět mi řekl Hospodin: Přišeltě konec lidu mému Izraelskému, nebuduť již více promíjeti jemu. ³Pročež kvíliti budou zpěvové chrámoví v ten den, praví Panovník Hospodin. Množství mrtvých, mlče, namece na všelijaké místo. ⁴Slyštež to vy, kteříž sehlcujete chudého, abyste vyhledili nuzné z země, ⁵Říkajíce: Skoro-liž pomine novměsíce, abychom prodávali obilné, a sobota, abychom otevřeli obilnice, abychom ujímali efi, a přivětšovali váhy, a faleš provodili vážkami falešnými, ⁶Kupujíce za peníze nuzné, a chudého za pár střevíců, nadto abychom plevy obilné prodávali? ⁷Přisáhl Hospodin skrze důstojnost Jákovu: Žet se nezapomenu na věky na všechny skutky jejich. ⁸Nad tím-liž by se netřásla i země, a nekvílil by každý, kdož přebývá na ní? Proto-liž by neměla vystoupiti všecka jako potok, a zachváčena i zatopena býti jako potokem Egyptským? ⁹Anobřz stane se v ten den, praví Panovník Hospodin, učiním, že slunce zajde o poledni, a uvedu tmy na zemi v jasný den. ¹⁰A proměním svátky vaše v kvílení, a všechny zpěvy vaše v naříkání, a způsobím to, že bude na každých bedrách žíně, a na každé hlavě lysina, a bude v zemi této kvílení jako nad jednorozeným, a poslední věci její jako den hořkosti. ¹¹Aj, dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových, ¹²Tak že toulati se budou od moře až k moři, a od půlnoci až na východ běhati, hledajíce slova Hospodinova, však nenajdou. ¹³V ten čas umdlévati budou panny krásné, ano i mládenci tou žízní, ¹⁴Kteríž přísahají skrze ohavnost Samařskou, a říkájí: Živť jest Bůh tvůj, ó Dan, a živa jest cesta Bersabé. I padnou, a nepovstanou více.

9 Viděl jsem Pána, an se postavil na oltáři a řekl: Udeř v makovici, až se zatřesou ty veřeje, a rozetni je všechny od vrchu jejich, ostatek pak mečem zmorduji. Neutečeť žádný z nich, aniž kdo z nich bude, ješto by toho znikl. ²Byť se pak do země zakopali, i odtud by je ruka má vzala; pak-

li by vstoupili do nebe, i odtud bych je strhl. ³A jestliže by se schovali na vrchu Karmelee, vyhledám a vezmu je odtud; pakli by se skryli před očima máma na dně moře, přikáži hadu, aby je i odtud vyhryzl. ⁴Pakliť by šli v zajetí před nepřátely svými, i tam přikáži meči, aby je zmordoval; obrátím zajisté oko své proti nim k zlému, a ne k dobrému. ⁵Nebo Panovník Hospodin zástupů když se jen dotkne země, rozplývá se, a kvílí všickni přebývající na ní, a vystupuje všechna jako potok, a zatopena bývá jako potokem Egyptským, ⁶Kterýž vzdělal na nebesích paláce své, a zástup svůj na zemi sšíkoval, kterýž může zavolati vody mořské, a vyliti ji na svrcek země, jehož jméno jest Hospodin. ⁷Zdaliž nejste podobni synům Mouřenínů přede mnou, ó synové Izraelovi? dí Hospodin. Zdaliž jsem Izraele nevyvedl z země Egyptské, tak jako Filistinské z Kaftor, a Syrské z Kir? ⁸Aj, oči Panovníka Hospodina proti království tomuto hřešícímu, abych je vyhledil se svrchku země, a však nevyhledím docela domu Jákobova, dí Hospodin. ⁹Nebo aj, já přikázal jsem, a budu zmítati domem Izraelským mezi všemi národy, tak jako zmítáno bývá na říčici, tak že ani kameníčko nepropadne na zem. ¹⁰Mečem zbiti budou všickni hříšníci z lidu mého, kteříž říkají: Nepřiblížíť se, aniž potká nás to zlé. ¹¹V ten den zdvihnu stánek Davidův, kterýž klesá, a zahradím mezery jeho, a zbořeni ny jeho opravím, a vzdělám jej jako za dnů starodávních, ¹²Aby dědili s ostatky Idumejských a se všechněmi národy, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Hospodin, kterýž to učiní. ¹³Aj, dnové jdou, dí Hospodin, že postihati bude orač žence, a ten, kdož tlačí hrozny, rozsevače, hory pak dštíti budou mstem, a všickni pahrbkové oplývati. ¹⁴Přivedu také zase zajatý lid svůj Izraelský, a vystavějí města zpuštěná, aby v nich bydlili; a budou štěpovati vinnice, a pítí víno jejich, nadělají i zahrad, a jísti budou ovoce jejich. ¹⁵A tak je štípím v zemi jejich, že nebudou vykořeneňi více z země své, kterouž jsem dal jim, praví Hospodin Bůh tvůj.

Abdiáš

1Vidění Abdiášovo. Takto praví Panovník Hospodin o zemi Idumejské: Pověst jsme slyšeli od Hospodina, a legáta k národům vyslaného: Nuže, povstaňte k boji proti ní. **2**Aj, způsobím to, abys byl nejspatnější mezi národy, a abys byl v náramném pohrdání. **3**Pýcha srdce tvého zklamá tě, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, v převysokém obydlí svém, říkáje v srdci svém: Kdož by mne strhl na zem? **4**Bys pak vysoko udělal jako orlice, nýbrž bys mezi hvězdami položil hnízdo své, i odtud strhnu tě, praví Hospodin. **5**Kterak jsi popléněn? Zdali zloději přišli na tebe? Zdali loupežníci noční? Zdaliž by kradli přes spotřebu svou? Kdyby ti, kteříž sbírají víno, přišli na tebe, zdaž by nepozůstavili aspoň paběrků? **6**Jakž jsou vystiženy věci Ezau, vyhledání pokladové jeho! **7**Až ku pomezí vystrčí tě všickni, s kterýmiž smlouvu máš; podvedou tě, zmocní se tebe ti, s nimiž pokoj máš; náchlebníci tvoji udělajíť ránu zrádně, již nebude lze vyrozuměti. **8**Zdaliž v ten den, praví Hospodin, nevyhladím moudrých z země Idumejské, a rozumných s hory Ezau? **9**I budou se děsiti udatní tvoji, ó Temane, proto, že poraženi jsouce, vyplnění budou všickni s hory Ezau. **10**Pro nátisk bratru tvému Jákobovi činěný přikryje tě hanba, a vyplnění budeš na věčnost. **11**Stál jsi v ten den naproti, a když zajímali cizí vojsko jeho, a když cizozemci vcházeli do bran jeho, a o Jeruzalém metalí losy, ty jsi také byl jako jeden z nich. **12**Nedívej se tedy na den bratra svého, na den zajetí jeho, aniž se vesel nad syny Judskými v den zahynutí jejich, aniž pyšně mluv ústy svými v den úzkosti. **13**Nevcházej do brány lidu mého v den bídy jejich, aniž se dívej trápení jeho v den bídy jeho, a nechtěj sahati na statek jeho v den bídy jeho. **14**Aniž stůj při mezeře, abys hubil ty, kteříž z nich ucházejí, aniž vydávej nepříteli v moc těch, kteříž z nich pozůstali v den úzkosti. **15**Nebo blízko jest den Hospodinův proti všechněm těm národům. Jakž jsi činil, tak se stane tobě, odplata tvá navrátí se na hlavu tvou. **16**Nebo poněvadž vy na mé hoře svaté pítí bedete, nadtoť pítí budou všickni národové ustavičně. Pítí, pravím, a požírati budou, až budou, jako by jich nebylo. **17**Na hoře pak Sion bude vysvobození, a bude svatá, a tak dědičně držeti bude dům Jákobův dědictví svá. **18**I bude dům Jákobův oheň, a dům Jozefův plamen, dům pak Ezau plevy, i rozpálí se na ně a sehlť je, aniž kdo pozůstane z domu Ezau; nebo Hospodin mlu-

vil. **19**A tak děditi budou v krajině polední s horou Ezau, i v rovině s Filistinskými; vládnouti také budou krajinou Efraimovou i krajinou Samařskou, a Beniaminovou i Galádskou. **20**I zajaté vojsko toto synů Izraelských v tom, což bylo Kananejských až do Sarepty, zajatí pak Jeruzalémští v tom, což jest na konci panství, děditi budou s městy na poledne. **21**I vstoupí vysvoboditelé na horu Sion, aby soudili horu Ezau, a tak bude Hospodinovo království.

Jonáš

1I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu Amaty, řkoucí: ²Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a volej proti němu; neboť jest vstoupila nešlechtnost jejich před obličej můj. ³Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od tváří Hospodinovy. A přišed do Joppe, našel lodí, ana jde do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s nimi do Tarsu od tváří Hospodinovy. ⁴Ale Hospodin vzbudil vítr veliký na moři. I stala se bouře veliká na moři, až se domnívali, že se lodí ztroskoce. ⁵A bojíce se plavci, volali jeden každý k bohu svému, a vyhazovali to, což měli na lodí, do moře, aby sobě tím polehčili. Jonáš pak byl sešel k bokům lodí, a položiv se, spal tvrdě. ⁶Tedy přišed k němu správce lodí, řekl jemu: Což ty děláš, ospalče? Vstaň, volej k Bohu svému. Snad ten Bůh rozpomene se na nás, abychom nezahynuli. ⁷I řekli jeden druhému: Podte, vrzme losy, abychom zvěděli, pro koho to zlé přišlo na nás. Tedy metali losy, a padl los na Jonáše. ⁸I řekli jemu: Pověz nám medle, pro koho toto zlé na nás? Jaký jest obchod tvůj, a odkud jdeš? Z které jsi země a z kterého národu? ⁹I řekl jim: Hebrejský jsem, a Hospodina Boha nebes, kterýž učinil moře i zemi, já ctím. ¹⁰Pročež báli se ti muži bázní velikou, a dověděvše se muži ti, že od tváří Hospodinovy utíká, (nebo jim byl oznámil), řekli jemu: Což jsi to učinil? ¹¹Řekli ještě k němu: Což máme učiniti s tebou, aby se moře spokojilo? (Nebo moře vždy více a více bouřilo se.) ¹²Jimžto řekl: Vezměte mne, a uvrzte mne do moře, a utichne moře před vámi; nebo já vím, že příčinou mou bouře tato veliká jest proti vám. ¹³Ale muži ti statečně táhli, chtějíce k břehu přistati, však nemohli; nebo moře vždy více a více se bouřilo proti nim. ¹⁴I zvolali k Hospodinu, řkouce: Prosímet, ó Hospodine, abychom nezahynuli pro smrt člověka tohoto, aniž na nás vyhledávej krve nevinné; nebo ty, ó Hospodine, jakž chceš, tak činíš. ¹⁵Tedy vzavše Jonáše, uvrhli ho do moře. I přestalo moře bouřiti se. ¹⁶Pročež báli se muži ti bázní velikou Hospodina, a obětovali obět Hospodinu, a sliby činili.

2Nastrojil pak byl Hospodin rybu velikou, aby požřela Jonáše. I byl Jonáš v střevách té ryby tři dni a tři noci. ²I modlil se Jonáš Hospodinu Bohu svému v střevách té ryby, ³A řekl: Z ssouzení svého volal jsem k Hospodinu, a ozval se mi; z břicha hrobu křičel jsem, a vyslyšel jsi hlas

můj. ⁴Nebo jsi mne uvrhl do hlubiny, do prostřed moře, a řeka obklíčila mne; všecka vlnobití tvá i rozvodnění tvá na mne se svalila. ⁵Bylt jsem již řekl: Vyhnán jsem od očí tvých, ale ještěť pohledím na tvůj svatý chrám. ⁶Obklíčily mne vody až k duši, propast obklíčila mne, lekno otočilo se okolo hlavy mé. ⁷Až k spodkům hor dostal jsem se, země závorami svými zalehla mi na věčnost, ty jsi však vysvobodil od porušení život můj, ó Hospodine Bože můj. ⁸Když se svírala ve mně duše má, na Hospodina jsem se rozpomínal, i přišla k tobě modlitba má do chrámu svatého tvého. ⁹Kteříž ostříhají marností pouhých, dobroty Boží se zba-vují. ¹⁰Já pak s hlasem díkčinění obětovati budu tobě; což jsem slíbil, splním. Hojné vysvobození jest u Hospodina. ¹¹Rozkázal pak byl Hospodin rybě té, i vyvrátila Jonáše na břeh.

3I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé, řkoucí: ²Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a kaž proti němu to, což já poručím tobě. ³Tedy vstav Jonáš, šel do Ninive podlé slova Hospodinova. (Bylo pak Ninive město velmi veliké, cesty tří dnů.) ⁴A jakž počal byl Jonáš jíti po městě cestou dne jednoho a volati, pravě: Po čtyřicíti dnech Ninive vyvráceno bude, ⁵Tedy uvěřili Ninivitští Bohu, a vyhlásivše půst, oblékli se v zíně, od největšího z nich až do nejmenšího z nich. ⁶Nebo jakž došla ta řeč krále Ninivitského, vstav s trůnu svého, složil s sebe oděv svůj, a přioděv se zíní, seděl v popele. ⁷A dal provolati a oznámiti v Ninive z usouzení královského i knížat svých, takto řka: Lidé i hovada, volové i ovce, neokoušejte ničeho, nepaste se, ani vody nepíte. ⁸Ale přiodějte se zíněmi lidé i hovada, a volejte k Bohu horlivě, a odvrát se jeden každý od cesty své zlé, i loupeže, kteráž jest v rukou jeho. ⁹Kdo ví, neobráti-li se a nebude-li želeťi toho Bůh; neodvrátí-li se, pravím, od prchlivosti hněvu svého, abychom nezahynuli. ¹⁰I viděl Bůh skutky jejich, že se odvrátili od cesty své zlé, a lítost měl Bůh nad tím zlým, kteréž řekl učiniti jim. A neučinil.

4I mrzelo to Jonáše velmi, a rozpálen byl hněv jeho. ²Pročež modlil se Hospodinu a řekl: Prosím, Hospodine, zdaliž jsem toho neřekl, když jsem ještě byl v zemi své? Protož jsem pospíšil uteci do Tarsu; nebo jsem věděl, že jsi ty Bůh milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milo-

srdenství, a kterýž lituješ zlého. ³Nyní tedy, ó Hospodine, vezmi, prosím, duši mou ode mne; nebo lépe jest mi umříti nežli živu býti. ⁴I řekl Hospodin: Jest-liž to dobře, že tak horlíš? ⁵Nebo vyšel byl Jonáš z města, a seděl na východ proti městu, a udělav sobě tu boudu, seděl pod ní v stínu, ažby viděl, co se bude dít s tím městem. ⁶Přistrojil pak byl Hospodin Bůh břectan, kterýž vyrostl nad Jonáše, aby zastěňoval hlavu jeho, a chránil ho před horkem. I radoval se Jonáš z toho břectanu radostí velikou. ⁷V tom nazejtří v svitání nastrojil Bůh červa, kterýž ranil ten břectan, tak že uschl. ⁸I stalo se, že když vzešlo slunce, nastrojil Bůh vítr východní žhoucí, a bilo slunce na hlavu Jonášovu, tak že umdléval, a žádal sobě, aby umřel, řka: Lépeť mi jest umříti nežli živu býti. ⁹I řekl Bůh Jonášovi: Jest-liž to dobře, že se tak hněváš pro ten břectan? Kterýžto řekl: An dobře jest, že se hněvám až na smrt. ¹⁰Jemuž řekl Hospodin: Ty lituješ toho břectanu, o němž jsi nepracoval, aniž jsi ho k zrostu přivedl, kterýž za jednu noc zrostl, a jedné noci zahynul, ¹¹A já abych nelitoval Ninive města tak velikého, v němž jest více nežli sto a dvadceť tisíc lidí, kteříž neznají rozdílů mezi pravíci svou a levíci svou, a dobytka mnoho?

Micheáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Micheášovi Moraštickému za dnů Jotama, Achasa a Ezechiáše králů Judských, kteréž u vidění slyšel o Samaří a Jeruzalému. ²Slyšte všickni lidé napořád, pozoruj země, i což na ní jest, a nechť jest Panovník Hospodin proti vám svědkem, Panovník z chrámu svatosti své. ³Nebo aj, Hospodin vyjde z místa svého, a sstoupě, šlapati bude po vysokostech země. ⁴I budou se rozplývati hory pod ním, a údolí se roztrhovati, tak jako vosk od ohně, a jako vody mající spád dolů, ⁵A to všecko pro Jákobovo zpronevěření, a pro hříchy domu Izraelského. Kdo jest příčina zpronevěření Jákobova? Zdali ne Samaří? A kdo výsostí Judských: Zdali ne Jeruzalém? ⁶Protož obrátím Samaří v hromadu rumu, k štípení vinic, a svalím do údolí kamení její, i základy její odkryji. ⁷A všechny rytiny její ztlučeny budou, i všickni darové její ohněm spáleni, a všechny modly její obrátím v pustinu. Nebo ze mzdy nevěstčí toho nashromáždila, protož se zase ke mzde nevěstčí to navrátí. ⁸Nad čímž kvíliti a naříkati budu, chodě svlečený a nahý, vydám se v naříkání jako drakové, a v kvílení jako mladé sovy, ⁹Proto že zneduživěla od ran svých, a že přišlo to až k Judovi, dosáhlo až k bráně lidu mého, až do Jeruzaléma. ¹⁰Neoznamujtež v Gát, aniž hned plačte; v domě Ofra v prachu se válej. ¹¹Ty, kteréž bydlíš v Safir, zajdi, obnaženou majíc hanbu. Nevyjdeš ta, kteréž bydlí v Zaanan pro kvílení v Betezel, od vás maje živnost svou. ¹²Bude, pravím, bolestiti pro dobré věci obyvatelkyně Marót, proto že sstoupí zlé od Hospodina až do brány Jeruzalémské. ¹³Zapřáhni do vozu rychlé koně, obyvatelkyně Lachis, kteréž jsi původ hřícha dceři Sionské; nebo v tobě nalezena jsou přestoupení Izraelova. ¹⁴Protož pošleš dary své s Morešet v Gát; domové Achzib zklamají krále Izraelské. ¹⁵Ó obyvatelkyně Maresa, i toběť tudíž přivedu dědice; až do Adulam přijde, k slávě Izraelské. ¹⁶Učiniž sobě lysinu, a ohol se pro syny rozkoší svých; rozšiř lysinu svou jako orlice, nebo stěhují se od tebe.

2 Běda těm, kteříž vymýšlejí nepravost a ukládají zlé na ložících svých, a na úsvitě ráno vykonávají je, když jest v moci rukou jejich. ²Požádají polí, i vydírají, takž i domů, a odjímají; a tak provozují moc nad mužem i domem jeho, nad jedním každým i dědictvím jeho. ³Protož takto praví Hospodin: Aj, já myslím proti čeledi té věc zlou,

odkudž nevyňmete hrdel vašich, aniž budete choditi vysokomyslně; nebo čas zlý bude. ⁴V ten den užívati budou o vás přísloví, a naříkati budou naříkáním žalostným, řkouce: Do cela zpuštění jsme, podíl lidu mého proměnil. Jaktě mi jej odjal, a vzav pole naše, rozdělil! ⁵Protož nebudeš míti, kdož by vztáhl provazec na los v shromáždění Hospodinovu. ⁶Neprorokujte. Budou prorokovati, ale nebudou těmto prorokovati, a neponesou pohanění. ⁷Ó kteréž sloveš domem Jákobovým, zdali do těsna vehnán býti má duch Hospodinův? To-liž by skutkové jeho byli? Zdaliž slova má nejsou dobrá tomu, kdož upřímě chodí? ⁸Včera byl lidem mým, již jako nepřítel povstává. Majíce oděv, plášť strhujete s těch, kteříž chodí bezpečně, vyhýbajíce se bitvě. ⁹Manželky lidu mého vyháníte z domu rozkoší jejich, od dítek jejich odjímáte slávu mou na věky. ¹⁰Vstaňte a odejděte, neboť tato není sídlem pro nečistotu. Ztratí vás, a to ztracením jistým. ¹¹Jestliže za proroka se vydáváje a lež mluvě, říká: Budu tobě prorokovati o víně aneb o nápoji opojujícím, takový bývá prorokem lidu tohoto. ¹²Jistotně zberu tě, Jákože, docela, jistotně shromáždím ostatky Izraele, a seženu je v hromadu jako ovce v Bozra, jako stádo do prostřed ovčince jeho, i vzejde hluk od lidu. ¹³Vstoupí ten, kterýž prolamovati bude před nimi. Prolomí, a projdou bránu, a vyjdou skrze ni; ano i král jejich půjde před nimi, a Hospodin na špici jejich.

3 Protož pravím: Slyštež již přední v Jákobovi, a vůdcové domu Izraelského: Zdaliž vy nemáte povědomi býti soudu? ²Nenávidí dobrého a milují zlé, sdírají s lidu kůži jejich, a maso jejich s kostí jejich. ³A jedí maso lidu mého, a kůži jejich s nich svláčejí, i kosti jejich rozlamují, a rozdělují jako do hrnce, a jako maso do kotlíku. ⁴Tehdy volati budou k Hospodinu, a nevyslyší jich, ale skryje tvář svou před nimi v ten čas, tak jakž oni vykonávali zlá předsevzetí svá. ⁵Takto praví Hospodin o těch prorocích, kteříž v blud uvodí lid můj, a hryzouce zuby svými, vyhlašují pokoj, a proti tomu, kdož by jim nic do úst nedal, válku vyzdvihují. ⁶A protož obrátí se vám vidění v noc, a předpovídání vaše v tmu; nebo zajde slunce těm prorokům, a zatmí se jim den. ⁷I budou se hanbiti ti vidoucí, a stydětí ti věštcí, a zastrou bradu svou všickni napořád, proto že nebude žádné odpovědi Boží. ⁸Ale já naplněn jsem silou Duchu Hospodinova, a soudem i udatností, abych oznámil

Jákobovi zpronevěření jeho, a Izraelovi hřích jeho. ⁹Slyštež již toto přední v domě Jákobově, a vůdcové domu Izraelského, kteříž v ošklivosti mají soud, a cožkoli jest pravého, převracejí: ¹⁰Každý vzdělává Sion vraždami, a Jeruzalém nepravostí. ¹¹Jehož přední podlé darů soudí, a kněží jeho ze mzdy učí, a proroci jeho z peněz hádají, a však na Hospodina zpolehají, říkajíce: Zdaliž Hospodina není u prostřed nás? Nepřijdeť na nás nic zlého. ¹²A protož vaší příčinou Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém v hromady obrácen bude, a hora domu toho v vysoké lesy.

4Ale stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní národové. ²A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu, totiž do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. ³Onť bude souditi mezi národy mnohými, a trestati bude národy silné za dlouhé časy. I skují meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učiti boji. ⁴Ale seděti bude každý pod vinným kmenem svým, a pod fíkovím svým, a nebude žádného, kdo by přestrašil; nebo ústa Hospodina zástupů mluvila. ⁵Všickni zajisté národové choditi budou jeden každý ve jménu boha svého, ale my choditi budeme ve jménu Hospodina Boha našeho na věky věků. ⁶V ten den, dí Hospodin, zberu zase kulhavou, a zahnanou shromáždím, i tu, kteréž jsem zle činil. ⁷I dám té kulhavé potomky, a pryč zahnané národ silný, a bude kralovati Hospodin nad nimi na hoře Sion od tohoto času až na věky. ⁸A tak ty věže bravná, bašto dcery Sionské, až k tobě přijde, přijde, pravím, panování první, a království k dceři Jeruzalémské. ⁹Pročež nyní tak velice křičíš? Zdaliž není žádného krále v tobě? Zdaliž rádce tvůj zahynul, že tě zachvátila bolest jako rodičku? ¹⁰Pracujž ku porodu a úpěj, dcero Sionská, jako rodička; nebo již vyjdeš z města, a budeš bydliti na poli, a přijdeš až do Babylona. Tam vytržena budeš, tam tě vykoupí Hospodin z ruky nepřátel tvých. ¹¹Sbírajíť se nyní sic proti tobě národové mnozí, říkající: Necht jest poškvřněn Sion, a necht se podívají na to oči naše. ¹²Však oni neznají myšlení Hospodinových, aniž rozumějí radě jeho, že je shromažďuje jako snopy na humno. ¹³Vstaniž a mlať, dcero Sionská; nebo rok tvůj učiním železný, a kopyta tvá učiním ocelivá. I zetreš národy mnohé, a posvětim Hospodinu jmění jejich, a zboží jejich Pánu vši země.

5Sberíž se nyní po houfích, ó záškodnice, oblehni nás, nechať bijí holí v líce soudce Izraelského. ²A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných. ³Protož, ač je vydá v rozptýlení, ažby ta, kteráž rodí, porodila, však ostatek bratří jeho navrátí se s syny Izraelskými. ⁴I stane

a pásti bude v síle Hospodinově, a u velebnosti jména Hospodina Boha svého. I budou bydliti, nebo již velikomocný bude až do končin země. ⁵I budeť takový pokoj, že když Assur přitáhne do země naší, a šlapati bude po palácích našich, tedy postavíme proti němu sedm pastýřů, a osmero knížat z lidu, ⁶Kteříž spasou zemi Assyrskou mečem, a zemi Nimrodovu v pomezích jejích. A tak vytrhne od Assura, když přitáhne do země naší, a šlapati bude po našem pomezí. ⁷A protož ostatkové Jákobovi u prostřed národů mnohých budou jako rosa od Hospodina, jako tíši dešťové skrápějící bylinu, jichž neočekává od žádného, aniž čeká od synů lidských. ⁸Budou též ostatkové Jákobovi mezi pohany, a u prostřed národů mnohých, jako lev mezi zvěří divokou, jako mladý lev mezi stády ovec. Kterýžto když jde, a pošlapává, i lapá, není žádného, kdo by vytrhl. ⁹Vyvýšit se ruka tvá nad tvými nepřátely, a všickni protivníci tvoji vyplnění budou. ¹⁰I stane se v ten den, dí Hospodin, že vyplním koně tvé z prostředku tvého, a zkažím vozy tvé. ¹¹A vyplním města země tvé, a rozbořím všecky pevnosti tvé. ¹²Vyplním též kouzly z tebe, a planeťářů nebude v tobě. ¹³Zahladím i rytiny tvé, i obrazy tvé z prostředku tvého, a nebudeš se klaněti více dílu rukou svých. ¹⁴Vykořením i háje tvé z prostředku tvého, a zkažím nepřátely tvé. ¹⁵A tak v hněvu a v prchlivosti vykonám pomstu nad těmi národy, kteříž nebyli poslušni.

6Slyštež nyní, co praví Hospodin: Vstaň, suď se s těmi-to horami, a necht slyší pahrbkové hlas tvůj. ²Slyštež hory rozepři Hospodinovu, i nejpevnější základové země; nebo má rozepři Hospodin s lidem svým, a proti Izraelovi odpor povede. ³Lide můj, cožť jsem učinil? A čím jsem tě obtěžoval? Vydej svědectví proti mně. ⁴Ješto jsem tě vyvedl z země Egyptské, a z domu služebníků vykoupil jsem tě, a poslal jsem před tváří tvou Mojžíše, Arona a Marii. ⁵Lide můj, rozpomeň se nyní, jakou radu skládal Balák král Moábský, a co jemu odpovídal Balám syn Beorův, od Setim až do Galgala, abys poznal hojnou spravedlnost Hospodinovu. ⁶Čímž předejdu Hospodina? Skloniti-liž se mám před Bohem nejvyšším? Předejdu-liž ho zápaly, volky ročními? ⁷Zalíbí-liž sobě Hospodin v tisících skopců, v mnohokrát desíti tisících potoků oleje? Dám-liž prvorozeného svého za přestoupení své, plod života svého za hřích duše své? ⁸Oznámiltě tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým. ⁹Hlas Hospodinův na město volá (ale sám rozumný spatruje jméno tvé): Slyštež o metle, a kdo ji uložil. ¹⁰Ještě-liž jsou v domě bezbožného pokladové nespravedliví, a míra nespravedlivá a ohavná? ¹¹Zdaliž ospravedlniti mám vázky nepravé, a v pytlíku kamení falešné? ¹²Bohatí jeho plní jsou nátisku, a obyvatelé jeho mluví lež, a jazyk jejich lstivý jest v ústech jejich. ¹³Pročež i já také nemoc dopustím, bítí a pléniti tě budu pro hříchy tvé. ¹⁴Ty budeš jísti, a nenasytíš se, a snížení tvé bude u prostřed tebe. Vynesíš

zajisté, ale neodneseš, a co vyneseš, vydám pod meč. ¹⁵Ty budeš síti, ale nebudeš žíti; ty tlačiti budeš olivky, ale nebudeš se pomazovati olejem, i mest, ale nebudeš píti vína. ¹⁶Nebo snažně ostříhá ustanovení Amri, i každého skutku domu Achabova, a spravujete se radami jejich, tak abych tě vydal v zpuštění, a obyvatele jeho v posměch. A protož pohanění lidu mého poneseš.

7 Běda mně, že jsem jako paběrek úrod letních, jako paběrkové po vinobraní. Není žádného hroznu k jídlu, prvotiny z ovoce žádá duše má. ²Zahynul pobožný z země této, a upřímeho mezi lidmi není žádného; všickni napořád o vylití krve úklady činí, jeden každý bratra svého loví síti. ³Co zlého oběma rukama páchají, to aby za dobré počteno bylo. Kníže žádá, a soudce z úplatku soudí, a kdož veliký jest, ten mluví převrácenost duše své, a v hromadu ji pletou. ⁴Nejlepší z nich jest jako bodlák, nejupřímější převyšuje trní. Přicházíť den strážných tvých, navštívení tvé přichází; jižť nastane zpletení jejich. ⁵Nedověřujte se příteli, nedoufejte v vůdce; před tou, jenž leží v lůnu tvém, ostříhej dveří úst svých. ⁶Nebo syn v lehkost uvodí otce, dcera povstává proti mateři své, nevěsta proti svegruši své, a nepřátelé jednoho každého jsou vlastní jeho. ⁷Protož já na Hospodina vyhlédati budu, očekávati budu na Boha spasení svého, vyslyšít mne Bůh můj. ⁸Neraduj se ze mne, nepřítelkyně má. Upadla-liť jsem, povstanu; sedím-liť v temnostech, svítí mi Hospodin. ⁹Zůřivost Hospodinovu ponesu, nebo jsem proti němu zhřešila, až se vždy zasadí o mou při, a mne zastane. Vyvedeť mne na světlo, budu viděti spravedlnost jeho. ¹⁰Užít to nepřítelkyně má, a přikryje ji hanba, ješto mi říká: Kdež jest Hospodin Bůh tvůj? Oči mé podívají se na ni; jižť bude rozšlapána jako bláto na ulicích. ¹¹Toho dne, v němž vystaveny budou hradby tvé, toho dne daleko se rozejde výpověď. ¹²Toho dne k tobě přicházeti budou i z Assyrské země až do pevností, a od pevností až k řece, a od moře k moři, a od hory k hoře. ¹³A však země tato zpuštěna bude pro obyvatele své, pro ovoce činů jejich. ¹⁴Pasíž lid svůj berlou svou, stádce dědictví svého, kteréž přebývá osamělé v lese u prostřed polí, ať spasou Bázan a Galád jako za dnů starodávních, ¹⁵Jako za dnů v nichž jsi vyšel z země Egyptské. Ukáží jemu divné věci. ¹⁶Což vidouce národové, stydět se budou za všecku sílu svou; vloží ruku na ústa, a uši jejich ohlechnou. ¹⁷Lízati budou prach jako had, a jako hadové zemští s třesením polezou z děr svých; k Hospodinu Bohu našemu, předěšení jsouce, poběhnou, a báti se tebe budou. ¹⁸Kdo jest Bůh silný podobný tobě, kterýž by snímal nepravost a promíjel přestoupení ostatkům dědictví svého, kterýž by nedržel na věky hněvu svého, proto že líbost má v slitování se? ¹⁹Navrátě se, slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin mořských všecky hříchy naše. ²⁰Pravdomluvným se ukážeš Jákobovi, milosrdným Abrahamovi, jakož jsi přísáhl otcům našim ode dnů starodávních.

Nahum

1Brěmě Ninive: Kniha vidění Nahuma Elkošského. ²Hospodin jest Bůh horlivý a mstitel, mstitel jestiť Hospodin, a zůřivý. Hospodin uvodí pomstu na protivníky své, a drží hněv proti nepřítelům svým. ³Hospodin dlouhočekající jest a velikomocný, však nikoli neospravedlňuje vinného. U vichru a bouři jest cesta Hospodinova, a oblak jest prach noh jeho. ⁴Když domlouvá moři, vysušuje je, i všecky řeky vysušuje; chřadne Bázan i Karmel, i květ Libánský chřadne. ⁵Hory se třesou před ním, a pahrbkové se rozplývají, země pak hoří před tváří jeho, i okršlek zemský a všickni, kteříž přebývají na něm. ⁶Před rozhněváním jeho kdo ostojí? A kdo se postaví proti prchlivosti hněvu jeho? Prchlivost jeho vylévá se jako oheň, a skály vyvracejí se před ním. ⁷Dobrýť jest Hospodin, silou jest v den ssoužení, a zná ty, kdož v něho doufají. ⁸Protož povodní prudkou konec učiní místu jeho, a nepřátely Boží stihati budou temnosti. ⁹Co myslíte proti Hospodinu? Onť konec učiní, nezdvihne druhé rány. ¹⁰Nebo rovně jako trní spleteni jsouce, a jako vínem opojeni, jako strniště suché docela sehlceni budou. ¹¹Z tebeť vyšel ten, kterýž myslí proti Hospodinu zlé, rádce nešlechtný. ¹²Takto dí Hospodin: Byť se byli pokojně měli, bylť by tak v rozšíření zůstali aneb by toliko přemrštění byli; i bylo by to pomínulo, a netrápil bych jich více, tak jako jsem trápil. ¹³Nyní pak polámi jho jeho, aby neleželo na tobě, a to, čímž jsi svázán, roztrhám. ¹⁴Nebo přikázání vydal proti tobě Hospodin, nebudeť rozsíváno ze jména tvého více; z domu Boha tvého vyhledím rytinu i slitinu, a když zlehčen budeš, způsobíť hrob. ¹⁵Aj hle na horách těchto nohy potěšené věci zvěstujícího, ohlašujícího pokoj. Slaviž, o Judo, slavnosti své, plň sliby své. Neboť nepokusí se více ani mimo tebe choditi nešlechtný, docelať jest vyhlazen.

2Táhneť zhoubce na tebe, ostříhejž pevnosti, vyhlídej na cestu, posilň bedr, dobře se silou opatř. ²Neboť jest odjal Hospodin pýchu Jákobovu jako pýchu Izraelovu, proto že vyprázdnil je zhoubcové, a réví jejich pokazili. ³Pavéza udatných jeho červená, bojovníci červcem odění, vozové jako pochodně hořící jiskřiti budou v den mustruňku jeho, a jedle hrozně třásti se budou. ⁴Po ulicích jezditi budou vozové, a hrčeti po ryncích; na pohledění budou jako pochodně, a jako blesk pronikatí budou. ⁵Sšikuje nejznamenitější

své, klesnou v šiku svém, pospíší ke zdem jeho, a skryše připravována bude. ⁶Brány při řekách se otevrou, chrám se rozplyne. ⁷A Hutsab zajata jsuc, zavedena bude, a děvečky její poberou se, lkající jako holubice, a tepouce prsy své. ⁸A ačkoli jako rybník vod bylo Ninive od začátku svého, však již sami utíkají. Stůjte, stůjte a však žádný se neohlédne. ⁹Rozchvátejtež stříbro, rozchvácejte zlato a nesčíslná zboží, a cožkoli nejvzácnějšího na všelikých klénotích drahých. ¹⁰Prázdné a vyprázdňené, nýbrž docela zpuštěné bude, a srdce se rozplyne, a tlučení kolen vespolek i bolest na všech bedrách bude, a tváře všech zčernají jako hrnec. ¹¹Kdež jest peleš lvů a to pastviště lvícat, kamž chodíval lev, lev i lvíče, a nebylo žádného, kdo by přestrašil. ¹²Lev, kterýž hojně lovíval mladým svým, a dával lvcím svým, kterýž naplňoval loupeží jeskyně své, a peleše své tím, což nahonil? ¹³Aj, já proti tobě, praví Hospodin zástupů, a popálím na prach vozy tvé, a lvíčata tvá šíře meč; i vyplním z země loupež tvou, a nebude slyšán více hlas poslů tvých.

3Běda městu vražednému, kteréž všechno lži a ukrutenství plné jest, neodchází z něho loupež. ²Praskání bičů a hřmot kol, a dusání koní, a vozů skákání bude. ³Jezdec vyzdvihne třpytící se meč, a blýskající se kopí, i bude množství zbitých, a veliké hromady těl mrtvých, tak že nebude žádného počtu těl mrtvých, až i padati budou přes těla jejich, ⁴Pro množství smilství smilnice, velmi milé, mistryně kouzlů, kteráž prodávala národy smilstvými svými, a lidi kouzly svými. ⁵Aj, já proti tobě, dí Hospodin zástupů, a odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, a ukáží národům nahotu tvou, a královstvím hanbu tvou. ⁶A ukydaje tě ohavnými věcmi, uvedu tě v lehkost, a vystavím tě za divadlo. ⁷I stane se, že kdožkoli uzří tě, vzdálí se od tebe, a dí: Vyplundrováno jest Ninive. Kdož by ho litovati měl? Kdež bych shledal ty, kteříž by tě těšiti měli? ⁸Což by se tobě lépe díti mělo, nežli No lidnému, kteréž sedělo mezi řekami, vodami byvši opuštěno, jehož val bylo moře, zed mělo od moře? ⁹Mouřenínská země i Egypt silou jeho byla, a nesčíslní, Putští a Lubimští, byli jemu na pomoc. ¹⁰A však i to v přestěhování přišlo a v zajetí, tak že i maličci jeho rozráženi byli na úhlech všech ulic, a o nejslavnější jeho metalos, a všickni znameniti jeho sevřeni byli pouty. ¹¹Takž i ty opiješ se, a pokrývati se musíš, i ty hledati budeš pomoci proti nepříteli. ¹²Všecky tvé pevnosti jsou jako fíkové s ovo-

cem ranním, jimž jakž se zatřese, prší do úst toho, kdož by jedl. ¹³Aj, lid tvůj jsou ženy u prostřed tebe, nepřátelům tvým dokořen otevřiny budou brány země tvé, a oheň sžije závory tvé. ¹⁴Navaž sobě vody k obležení, upevni ohrady své, vejdi do bláta a šlapej hlinu, oprav cihelnu. ¹⁵Tam tě sžije oheň, vytne tě meč, sžije tě jako brouky, nechť jest vás veliký počet jako brouků, nechť jest vás veliký počet jako kobylek. ¹⁶Rozmnožilo jsi kupce své nad hvězdy nebeské, brouci připadnou i zaletují. ¹⁷Znamenití tvoji jako kobyly, a hejtmané tvoji jako velicí chroustové, kteříž se kladou vojensky po plotích v čas studena. Slunce vzešlo, tožť letí, aniž znáti místa jejich, kde byli. ¹⁸Zdřímají pastýři tvoji, ó králi Assyrský, ležeti budou znamenití tvoji, hojnost lidu tvého bude po horách, ale nebude žádného, kdo by shromáždil. ¹⁹K potření tvému není žádného léku, bolest rány tvé rozmohla se. Kteřížkoli uslyší pověst o tobě, rukama plésati budou nad tebou. Nebo na koho ustavičně nedocházelo ukrutenství tvé?

Abakuk

1 Břímě, kteréž u vidění viděl Abakuk prorok. ²Až dokud, ó Hospodine, křičeti budu, a nevyslyšíš? Volati budu k tobě pro nátisk, a nespomůžeš? ³Proč dopouštíš, abych hleděti musil na nepravost, a na bezpráví se dívati, též na zhoubu a na nátisk proti mně? A vždy jest, kdož svár a různici vzbuzuje. ⁴Odkudž se děje opuštění zákona, a nedochází nikdá soud. Nebo bezbožný obkličuje spravedlivého, pročez vychází soud převrácený. ⁵Pohleďte na národy a popatřte, nýbrž s velikým podivením se užasněte, proto že dělám dílo ve dnech vašich, o němž když vypravováno bude, neuvěříte. ⁶Nebo aj, já vzbudím Kaldejské, národ lýtý a rychlý, kterýž zjezdí všecku širokost země, aby dědičně opanoval příbytky jiných, ⁷Strašlivý a hrozný, od něhož soud jeho i vyvýšenost jeho vyjde. ⁸Koni jeho rychlejší budou než rysové, a lítější nad vlky večerní; veliké množství bude jezdců jeho, kteřížto jezdcí jeho zdaleka přijedou, a přiletí jako orlice, kteráž chvátá na pastvu. ⁹Každý z nich k utiskování přijde, obrátíce tváří své k východu, když seberou jako písek zajaté. ¹⁰Tentýž i králům se posmívati bude, a knížata smích jemu budou; tentýž každé pevnosti smáti se bude, a zdělaje náspy, dobude jí. ¹¹Tehdy promění se duch jeho, a přestoupí i zavíní, mysle, že ta moc jeho boha jeho jest. ¹²Hospodine Bože můj, Svatý můj, zdalíž ty nejsi od věčnosti? Myt nezemřeme. Hospodine, k soudu postavil jsi jej, ty, ó skálo, k trestání nastrojil jsi ho. ¹³Čistět jsou tvé oči, tak že na zlé věci hleděti, a na bezpráví se dívati nemůžeš. Pročez přehlídati máš nešlechtníkům a mlčeti, poněvadž bezbožník sehlcuje spravedlivějšího, než sám jest. ¹⁴A zanechávati lidí jako ryb mořských, jako zeměplazu, kterýž nemá pána? ¹⁵Všecky napořád udicí vytahuje, zatahuje je síti svou, a zahrnuje je nevodem svým, protože veselí se a pléše. ¹⁶Protož síti své obětuje, a kadí nevodu svému; nebo skrze ně ztuchněl díl jeho, a strava jeho zlepšena. ¹⁷S tím-liž se vším předce zatahovati má síť svou, a ustavičně národy mordovati bez lítosti?

2 Na stráži své státi budu, a postavím se na baště, vyhlédaje, abych viděti mohl, co mluvíti bude ke mně Bůh, a co bych odpovídati měl po svém trestání. ²I odpověděl mi Hospodin, a řekl: Napiš vidění, a to zřetelně na dskách, aby je přeběhl čtenář, ³Proto že ještě do jistého času bude vidění, a směle mluvíti bude až do konce, a nesklamát.

Jestliže by pak poprodlilo, posečkej na ně; neboť jistotně dojde, aniž bude meškati. ⁴Aj ten, kdož se zpíná, toho duše není upřímná v něm, ale spravedlivý z víry své živ bude. ⁵Ovšem pak více opilec, nešlechtnost a pýchu provodě, neostojí v příbytku; kterýž rozšiřuje jako peklo duši svou, jest jako smrt, kteráž se nemůže nasytiti, byť pak shromáždil k sobě všecky národy, a shrnul k sobě všecky lidi. ⁶Zdalíž všickni ti proti němu přísloví nevynesou, a světých slov i pohádek o něm? A neřeknou-liž: Běda tomu, kterýž rozmnožuje věci ne své, (až dokud pak?) a obtěžuje se hustým blátem? ⁷Zdalíž nepovstanou rychle, kteříž by tě hryzli, a neprocítí, kteříž by tebou smýkali? A budeš u nich v ustavičném potlačení. ⁸Proto že jsi ty zloupil národy mnohé, zloupí tě všickni ostatkové národů, pro krev lidskou, a nátisk země a města, i všech, kteříž přebývají v něm. ⁹Běda tomu, kdož lakomě hledá mrzkého zisku domu svému, aby postavil na místě vysokém hnízdo své, a tak znikl nebezpečností. ¹⁰Uradils se k hanbě domu svému, abys plénil národy mnohé, a zhřešil sobě samému. ¹¹Nebo kamení ze zdi křičeti bude, a suk z dřeva posvědčovati bude toho. ¹²Běda tomu, kterýž staví město krví, a utvrzuje město nepravostí. ¹³Aj, zdalíž to není od Hospodina zástupů, že, o čemž pracují lidé a národové až do ustání nadarmo, oheň zkazí. ¹⁴Nebo naplněna bude země známostí slávy Hospodinovy, jako vody naplňují moře. ¹⁵Běda tomu, kterýž napájí bližního svého, přičiněje nádoby své, tak aby jej opojil, a díval se na jeho nahotu. ¹⁶Syťš se potupou, proto že jsi slavný. Píti budeš i ty, a obnažen budeš; obejdeť k tobě kalich pravice Hospodinovy, a vývratek mrzutý na slávu tvou. ¹⁷Nebo nátisk Libánu a zhouba zvěři, kteráž ji děsila, přikryje tě, pro krev lidskou, a nátisk země a města, i všech, kteříž přebývají v něm. ¹⁸Co prospívá rytina, že ji vyryl řemeslník její? Slitina i učitel lži, že doufá učitel v účinek svůj, děláje modly němé? ¹⁹Běda tomu, kterýž říká dřevu: Prociť, a kameni němému: Probuď se. On-liž by učiti mohl? Pohled na něj. Obložen jest zlatem a stříbrem, ale není v něm žádného ducha. ²⁰Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umkniž před obličejem jeho všecka země.

3 Modlitba Abakuka proroka podle Šigejonót: ²Ó Hospodine, uslyšev pohružku tvou, ulekl jsem se. Hospodine, dílo své u prostřed let při životu zachovej, u prostřed let známé učiň, v hněvě na milosrdenství se rozpomeň. ³Když

se Bůh bral od poledne, a Svatý s hory Fáran, Sélah, slávu jeho přikryla nebesa, a země byla plná chvály jeho. ⁴Blesk byl jako světlo, rohy po bocích svých měl, a tu skryta byla síla jeho. ⁵Před tváří jeho šlo morní nakažení, a uhlí řehavé šlo před nohama jeho. ⁶Zastavil se, a změřil zemi; pohleděl, a rozptýlil národy. Zrozrážiny jsou hory věčné, sklonili se pahrbkové věční, cesty jeho jsou věčné. ⁷Viděl jsem, že stanové Chusan jsou pouhá marnost, a třásli se kobercové země Madianské. ⁸Zdaliž se na řeky, ó Hospodine, zdaliž se na řeky rozpálil hněv tvůj? Zdali proti moři rozhněvání tvé, když jsi jel na koních svých a na vozích svých spasitelných? ⁹Patrně jest zjeveno lučičtění tvé pro přísahy pokolením lidu tvého stalé, Sélah. Řeky země jsi rozdělil, ¹⁰Viděly tě hory, třásly se, povodeň vod ustoupila; vydala propast hlas svůj, hlubina rukou svých pozdvihla. ¹¹Slunce a měsíc v obydlí svém zastavil se, při světle střely tvé létaly, při blesku stkvoucí kopí tvé. ¹²V hněvě šlapal jsi zemi, v prechlivosti mlátil jsi pohany. ¹³Vyšel jsi k vysvobození lidu svého, k vysvobození s pomazaným svým; srazil jsi hlavu s domu bezbožníka až do hrdla, obnaživ základ. Sélah. ¹⁴Holemi jeho probodl jsi hlavu vsí jeho, když se bouřili jako vichřice k rozptýlení mému, plésali, jako by sežrati měli chudého v skrytění. ¹⁵Bral jsi se po moři na koních svých, skrze hromadu vod mnohých. ¹⁶Slyšel jsem, a zatřásl se břicho mé, k hlasu tomu drkotali rtové moji, kosti mé práchnivěly, a všecken jsem se třásl, že se mám upokojiti v den ssoužení, když přitáhne na lid, aby jej válečně hubil. ¹⁷Byť pak fík nekvetl, a nebylo úrody na vinicích; byť i ovoce olivy pochybilo, a rolí nepřinesla užitek; a od ovčince odřezován byl brav, a nebylo žádného skotu v chlévích: ¹⁸Já však v Hospodinu veseliti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého. ¹⁹Hospodin Panovník jest síla má, kterýž činí nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých cestu mi způsobuje. Přednímu zpěváku na můj neginot.

Sofoniáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Sofoniášovi synu Chusi, syna Godoliášova, syna Amariášova, syna Ezechiášova, za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského. **2** Zajisté než přijde na vás prchlivost hněvu Hospodinova, první než sklídím všecko se svrchku té země, praví Hospodin. **3** Sklidím i příjdu na vás den hněvu Hospodinova. **4** Hleďte Hospodini lidé i hovada, sklídím ptactvo nebeské i ryby mořské, i pohoršení s bezbožnými; vyplním, pravím, lidi se svrchku této země, praví Hospodin. **5** Nebo vztáhna ruku svou na Judu a na všechny obyvatele Jeruzalémské, zahladím z místa tohoto ostatek Bále, i kněží jeho s jich pomocníky, **6** I ty, kteříž se klanějí na střeších vojsku nebeskému, i ty, kteříž klanějí se, přísahají skrze Hospodina, i ty, kteříž přísahají skrze Melecha svého. **7** I ty, kteříž zpět odcházejí, aby ne následovali Hospodina, a kteříž nehledají Hospodina, aniž se ho dotazují. **8** Umlkni před obličejem Panovníka Hospodina, nebo blízký jest den Hospodinův; přistrojil zajisté Hospodin obět, povolal pozvaných svých. **9** I stane se v den oběti Hospodinovy, že navštívím knížata a syny královny i všechny, kteříž se oblačejí v roucho cizozemců. **10** Navštívím v ten den i každého, kterýž vskakuje na prah, kteříž naplňují dům pánů svých nátliskem a lstí. **11** I stane se v ten den, praví Hospodin, hlas křiku od brány rybné, a kvílení od druhé strany a třeskot veliký od pahrbků. **12** Kvělte vy, kteříž bydlíte u vnitřku; nebo vyhlazen bude všecken obor kupců, vyplnění budou všickni snášející stříbro. **13** I stane se v ten čas, že přehledávati budu Jeruzalém s lucernami, a navštívím muže, kteříž ulnuli v kvasnicích svých, kteříž říkají v srdci svém: Nečinit dobře Hospodin, aniž zle činí. **14** Nebo přijde statek jejich na rozchvátání, a domové jejich na zpuštění. Stavějí zajisté domy, ale nebudou v nich bydleti; a štěpují vinice, ale nebudou pítí vína z nich. **15** Blízký jest den Hospodinův veliký, blízký jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova, tuť hořce křičeti bude udatný. **16** Den rozhněvání bude ten den, den úzkosti a trápení, den zpuštění a to hrozného, den temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty, **17** Den trouby a troubení proti městům hrazeným, a proti úhlům vysokým, **18** V němž úzkostmi sevrú lidí, aby chodili jako slepí, nebo proti Hospodinu zhrěšili. I vylita bude krev jejich jako prach, a těla jejich jako lejna. **19** Ani stříbro jejich, ani zlato jejich nebude jich moci vytrhnouti v den rozhněvání Hospodinova; nebo ohněm horlivosti jeho sehlcena bude tato všecka země, proto že konec jistě rychlý učiní všechněm obyvatelům země.

2 Ohleďte sebe, ohleďte, pravím, ó národe nemilý, **1** Prvé než uložení přijde, a den jako plevy pomine, první než přijde na vás prchlivost hněvu Hospodinova, první než přijde na vás den hněvu Hospodinova. **2** Hleďte Hospodina všickni tiší země, kteříž soud jeho činíte; hleďte spravedlnosti, hleďte tichosti. Snad se ukryjete v den hněvu Hospodinova. **3** Nebo Gáza bude opuštěno, a Aškalon zpustne; Azot o polednách zaženu, a Akaron vykořeněn bude. **4** Běda těm, kteříž bydlí v krajině pomořské, národu Ceretejských. Slovo Hospodinovo proti vám jest, ó země Kananejská Filistinských, že tě tak zahladím, aby nebylo žádného obyvatele. **5** I bude krajina pomořská místo ovčinců, jam pastýřských a stájí dobytka. **6** Bude také i ostatku domu Judského krajinou, kdež by pásli. V domích Aškalonu u večer léhati budou, když je navštíví Hospodin Bůh jejich, a přivede zase zajaté jejich. **7** Slyšelf jsem hanění Moábských a utrhaní synů Ammonitských, kterýmiž haněli můj lid, a honosili se na pomezí jejich. **8** Protož živ jsem já, praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, že Moáb jako Sodoma bude, a synové Ammonitští jako Gomora, místem kopřiv a domem solným a pustinou až na věky. Ostatkové lidu mého rozchvátají je, a pozůstali z lidu mého dědičně je obrdží. **9** To jim pro pýchu jejich, že zhaněli a zpínali se nad lid Hospodina zástupů. **10** Hrozný jim bude Hospodin; nebo způsobí, aby zhubeněli všickni bohové země. I bude se jemu klaněti každý z místa svého, všickni ostrovové národu. **11** Také i vy, Mouřenínové, mečem mým zbiti budete. **12** Nebo vztáhne ruku svou na půlnoci, a zhubí Assyrii, a obrátí Ninive v pustinu, a v suchost jako poušť. **13** I budou u prostřed něho léhati stáda, všechny šelmy národů, pelikán i výr na makovicích jeho nocovati budou; hlas zníti bude na okně, pustina na veřeji, když cedroví jeho obnaží. **14** Takovéť bude to město plésající, kteréž sedí bezpečně, říkáje v srdci svém: Já jsem, a kromě mne není žádného více. Jakt jest učiněno pusté, peleší šelmám! Kdožkoli půjde skrze ně, ckáti bude a zmitati rukou svou.

3 Běda městu tomuto hltavému a poškrvněnému a utiskujícímu. **1** Neposlouchá hlasu, aniž přijímá kázně; v Hospodina nedoufá, k Bohu svému nepřibližuje se. **2** Knížata jeho jsou u prostřed něho lvové řvoucí, soudcové jeho vlci večerní, nehryzou kostí až do rána. **3** Proroci jeho kvapí,

muži velmi nešlechtní; kněží jeho poškvřňují věci svaté, natahují zákona. ⁵Hospodin spravedlivý u prostřed něho jest, nelibuje nepravosti, každého dne soud svůj vynáší na světlo bez přestání, a však nešlechtník neumí se styděti. ⁶Vyplénil jsem národy, zpustli zámkové jejich, v pustinu obrátil jsem ulice jejich, tak že žádný přes ně nechodí; zpustla města jejich, tak že není člověka, není žádného obyvatele. ⁷Řekl jsem: Jistotně báti se mne budeš, přijmeš kázeň, aby nebyl vypléněn příbytek tvůj tím, čím jsem tě navštívití chtěl. Ale ráno vstanouce, porušují všechny snažnosti své. ⁸Protož očekávejtež na mne, praví Hospodin, do dne toho, v kterémž povstanu k loupeži. Nebo soud můj jest, abych sebral národy, shromáždil království, abych vyhlil na ně rozhněvání své a všecku prchlivost hněvu svého; ohněm zajisté horlivosti mé sehcena bude všechna tato země. ⁹Tehdáž zajisté způsobím národům rty čisté, jimiž by vzývali všickni jméno Hospodinovo, a sloužili jemu jedním ramenem. ¹⁰Ti, kteříž jsou za řekami Mouřenínské země, kořice se mi, se dcerou rozptýlených mých dary mi přinesou. ¹¹V ten den nebudeš se hanbiti za žádné skutky své, jichž jsi se dopustil proti mně; nebo tehdáž odejmu z prostředku tvého ty, kteříž pléší v důstojnosti tvé, a nebudeš se více vyvyšovati na hoře svatosti mé. ¹²A pozůstavím u prostřed tebe lid chudý a nuzný, i budou doufati ve jméno Hospodinovu. ¹³Ostatkové Izraele neučiní nepravosti, aniž mluvíti budou lži, aniž se nalezne v ústech jejich jazyk lstivý, ale pástí se budou a odpočívati, a nebude žádného, kdo by je přestrašil. ¹⁴Prozpěvuj, dcero Sionská, prokřikujte, Izraelští, vesel se a plésej vším srdcem, dcero Jeruzalémská, ¹⁵Že odjal Hospodin soudy tvé, odklidil nepřítel tvého. Král Izraelský Hospodin jest u prostřed tebe, nebudeš se báti více zlého. ¹⁶V ten den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, a Sionu: Nechť nemdlejí ruce tvé. ¹⁷Hospodin Bůh tvůj u prostřed tebe mocný zachová tě, radovati se bude z tebe velice, přestane na milování svém tebe, plésati bude nad tebou s prozpěvováním, řka: ¹⁸Toužící po Jeruzalému zase sberu, z tebeť jsou, bolestící pro břímě pohanění vzložené na tebe. ¹⁹Aj, já konec učiním všechněm, kteříž tě trápiti budou v ten čas, a zachovám kulhavou, a zahnanou shromáždím; nýbrž způsobím jim chválu a jméno po vší zemi, v níž pohanění nesli. ²⁰V ten čas přivedu vás, v ten čas, pravím, shromáždím vás; nebo dám vám jméno a chválu mezi všemi národy země, když zase přivedu zajaté vaše před očima vašima, dí Hospodin.

Ageus

1Léta druhého Daria krále, měsíce šestého, prvního dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a k Jozue synu Jozadakovu, knězi nejvyššímu, řkoucí: ²Takto dí Hospodin zástupů, řka: Lid tento praví, že nepřišel čas, čas, v němž by dům Hospodinův staven byl. ³Pročež stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka, řkoucí: ⁴Jestliž vám čas, abyste vy seděli v domích svých tafovaných, a dům tento pustý stál? ⁵Protož nyní takto praví Hospodin zástupů: Přiložte srdce své k cestám svým. ⁶Sejete mnoho, a shromažďujete málo; jíte, ale nebýváte nasyceni; pijete, ale neuhašujete žízně; obláčíte se, ale žádný nemůže se zahřít; a ten, kdož sobě mzdu shromažďuje, shromažďuje ji do pytlíka děravého. ⁷Takto praví Hospodin zástupů: Přiložte srdce své k cestám svým. ⁸Vstupte na tuto horu, a svezouce dříví, stavějte dům tento, i oblíbím sobě to, a budu oslaven, praví Hospodin. ⁹Patříte na mnoho, a aj, maličko jest, a což vnášíte do domu, já to rozdmychuji. Proč se to děje? dí Hospodin zástupů. I pro dům můj, že pustý jest, ještě vy jeden každý pečliví jste o dům svůj. ¹⁰Protož zavřelo se nebe nad vámi, aby nedávalo rosy, země také zavřela se, aby nevydávala úrody své. ¹¹A tak zavolal jsem sucha na zemi tuto, a na tyto hory, i na obilé, i na víno, a na olej, i na to, což by měla vydávati země, i na lidi, i na dobytek, i na všecko práci rukou. ¹²I uposlechl Zorobábel syn Salatielův, a Jozue syn Jozadakův, kněz nejvyšší, i všickni ostatkové lidu hlasu Hospodina Boha svého, a slov Agea proroka, poněvadž jej poslal Hospodin Bůh jejich; nebo se bál lid tváři Hospodinovy. ¹³Tedy Ageus posel Hospodinův mluvil lidu v poselství Hospodinovu, řka: Já s vámi jsem, praví Hospodin. ¹⁴V tom vzbudil Hospodin ducha Zorobábele syna Salatielova, knížete Judského, a ducha Jozue syna Jozadakova, kněze nejvyššího, a ducha ostatků všeho lidu, a přišedše, dělali dílo v domě Hospodina zástupů, Boha svého.

2Dne dvacátého čtvrtého, měsíce šestého, léta druhého Daria krále. ²Měsíce sedmého, dvacátého prvního dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka, řkoucí: ³Mluv nyní k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a Jozue synu Jozadakovu, knězi nejvyššímu, i k ostatkům lidu, řka: ⁴Kdo jest mezi vámi pozůsta-

lý, ještě viděl dům ten v slávě jeho první? A jaký vy jej nyní vidíte? Zdalíž není proti onomu jako nic před očima vašimi? ⁵A však nyní posilň se Zorobábeli, praví Hospodin, posilň se i Jozue synu Jozadakův, kněze nejvyšší, a posilň se všecken lid země této, praví Hospodin, a dodělejte; nebo já s vámi jsem, praví Hospodin zástupů, ⁶Podlé slova, jímž jsem smlouvu učinil s vámi, když jste vycházeli z Egypta. Duch také můj stane u prostřed vás, nebojtež se. ⁷Nebo takto praví Hospodin zástupů: Po malém času, aj, já ještě jednou pohnu nebem i zemí, a mořem i suchostí. ⁸Pohnu, pravím, všemi národy, a přijdou k Žádoucímu všechněm národům, i naplním dům tento slávou, praví Hospodin zástupů. ⁹Mét jest stříbro a mé jest zlato, praví Hospodin zástupů. ¹⁰Větší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupů; nebo na tomto místě způsobím pokoj, praví Hospodin zástupů. ¹¹Dvacátého čtvrtého dne, devátého měsíce, léta druhého Daria, stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka, řkoucí: ¹²Takto praví Hospodin zástupů: Vzeptej se nyní kněží na zákon, řka: ¹³Ej, kdyby někdo nesl maso svaté v křídle sukně své, aneb dotkl by se křídlem svým chleba, neb vaření, neb vína, neb oleje, neb jakéžkoli krmě, zdali bude posvěcen? I odpověděli kněží a řekli: Nikoli. ¹⁴Tedy řekl Ageus: Jestliže někdo jsa nečistý od těla mrtvého, dotkl by se něčeho z těch věcí, bude-li nečistý? I odpověděli kněží a řekli: Nečisté bude. ¹⁵Tedy odpovídaje Ageus, řekl: Tak lid tento a tak národ tento před tváří mou, praví Hospodin, a tak všecko dílo rukou jejich, i cožkoli obětovali tam, nečisté bylo. ¹⁶Nyní tedy přiložte medle srdce své od tohoto dne až do onoho, jakž přestal kladen býti kámen na kameni v domě Hospodinově, ¹⁷Od toho času, když přišel někdo k hromadě dvacíti, bylo jen deset; když přišel k kádi, aby nabral padesáte z presu, bylo jen dvacet. ¹⁸Bil jsem vás suchem a rzí, i krupobitím všecko dílo rukou vašich, však žádný z vás neobrátil se ke mně, praví Hospodin. ¹⁹Přiložte již srdce své od tohoto dne až do onoho, ode dne dvacátého čtvrtého, měsíce devátého, až do dne, v kterémž založen byl chrám Hospodinův, (přiložte srdce své). ²⁰Zdali již jest semeno v obilnici? Anobřž ani vinný kmen, ani fík, ani strom jablek zrnatých, ani strom olivový nevydal ovoce. Od tohoto dne požehnám. ²¹Potom stalo se slovo Hospodinovo po druhé k Ageovi, dvacátého čtvrtého dne téhož měsíce, řkoucí: ²²Mluv k Zorobábelovi knížeti

Judskému, řka: Já pohnu nebem i zemí, ²³A podvrátím stolicí království, a zkažím sílu království pohanských; podvrátím, pravím, vůz i ty, kteříž na něm jezdí, a sejdou koni i jezdci jejich jeden každý od meče bratra svého. ²⁴V ten den, praví Hospodin zástupů, vezmu tebe, Zorobábeli synu Salatielův, služebníče můj, praví Hospodin, a učiním tě jako pečetní prsten; nebo jsem tě vyvolil, praví Hospodin zástupů.

Zachariáš

1Měsíce osmého, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, řkoucí: **2**Rozhněval se Hospodin na otce vaše velice. **3**Protož rci těmto: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se ke mně, praví Hospodin zástupů, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů. **4**Nebudte jako otcové vaši, na něž volávali proroci onino předešlí, říkající: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se nyní od cest svých zlých, i od skutků vašich zlých, ale neuposlechli, ani pozorovali mne, praví Hospodin. **5**Otcové vaši kde jsou? A proroci ti zdali na věky živi jsou? **6**Ale však slova má a soudové moji, kteréž jsem přikázal služebníkům svým prorokům, zdali nepostihli otců vašich? tak že obrátivše se, řekli: Jakž uložil Hospodin zástupů učiniti nám podlé cest našich, a podlé skutků našich, tak učinil nám. **7**Dne čtyřmécítmého, jedenáctého měsíce, kterýž jest měsíc Šebat, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, řkoucí: **8**Viděl jsem v noci, a aj, muž sedí na koni ryzím, kterýž stál mezi myrtovým, kteréž bylo v dolině, za ním pak koně ryzí, strakaté a bílé. **9**I řekl jsem: Kdo jsou tito, Pane můj? Řekl mi anděl ten, kterýž mluvil se mnou: Já ukáži tobě, kdo jsou tito. **10**Tedy odpovídáje muž ten, kterýž stál mezi myrtovým, řekl: Tito jsou, kteréž poslal Hospodin, aby zchodili zemi. **11**I odpověděli andělu Hospodinovu tomu, kterýž stál mezi myrtovým, a řekli: Zchodili jsme zemi, a aj, všecka země bezpečně bydlí, a pokoje užívá. **12**Tedy odpověděl anděl Hospodinův a řekl: Ó Hospodine zástupů, až dokudž ty se nesmiliješ nad Jeruzalémem a nad městy Judskými, na kteréž jsi hněval se již sedmdesáte let? **13**I odpověděl Hospodin andělu tomu, kterýž mluvil se mnou, slovy dobrými, slovy potěšitelnými. **14**Tedy řekl mi anděl, kterýž mluvil ke mně: Volej a rci: Takto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením velikým. **15**A hněvám se náramně na ty národy, kteréž mají pokoj; nebo když jsem já se málo rozhněval, oni pomáhali k zlému. **16**Protož takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému milosrdenstvím, dům můj staven bude v něm, praví Hospodin zástupů, a pravidlo vztaženo bude na Jeruzalém. **17**Ještě volej a rci: Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť se rozsadí města má pro hojnost dobrého; neboť utěší ještě Hospodin Sion, a vyvolí ještě Jeruzalém. **18**Tedy pozdvihl jsem oči

svých, a užírl jsem, a aj, čtyři rohové. **19**I řekl jsem andělu, kterýž mluvil se mnou: Co jest toto? I řekl mi: To jsou ti rohové, kteréž zmítali Judou, Izraelem a Jeruzalémem. **20**Ukázal mi také Hospodin čtyři kováře. **21**I řekl jsem: Co jdou dělati tito? I mluvil, řka: Tito jsou rohové, kteréž zmítali Judou, tak že žádný nemohl pozdvihnouti hlavy své. Protož přišli tito, aby je přestrašili, a srazili rohy těch národů, kteréž pozdvihli rohu proti zemi Judské, aby ní zmítali.

2O pět pozdvihl jsem oči svých, a užírl jsem, a aj muž, v jehož ruce byla šnůra míry. **2**I řekl jsem: Kam jdeš? I řekl mi: Měřiti Jeruzaléma, abych viděl, jak veliká širokost jeho, a jak veliká dlouhost jeho. **3**A aj, když anděl ten, kterýž mluvil se mnou, vycházel, jiný anděl vycházel jemu vstříc. **4**A řekl jemu: Běž, mluv k mládenci tomu, řka: Po vseh bydlení budou Jeruzalémští, pro množství lidu a dobytka u prostřed něho. **5**A já budu, praví Hospodin, jeho zdí ohnivou vůkol, a slávou budu u prostřed něho. **6**Nuže, nuže, utectez již z země půlnoční, praví Hospodin, poněvadž se čtyř stran světa volný průchod učinil jsem vám, praví Hospodin. **7**Nuže, Sione, kterýž přebýváš u dcery Babylonské, vydobud se. **8**Nebo takto praví Hospodin zástupů: Po slávě poslal mne proti národům těm, kteréž zloupili vás; nebo kdož se dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého. **9**Nebo aj, já zdvihnu ruku svou proti nim, a budou loupež služebníkům svým, i zvíte, že Hospodin zástupů poslal mne. **10**Prozpěvuj a vesel se, dcero Sionská; nebo aj, já přijdu a budu bydlení u prostřed tebe, praví Hospodin. **11**I připojí se národové mnozí k Hospodinu v ten den, a budou mým lidem, a budu bydlení u prostřed tebe, i zviš, že Hospodin zástupů poslal mne k tobě. **12**Tehdy dědičně ujme Hospodin Judu, díl svůj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém. **13**Umlkniž všeliké tělo před obličejem Hospodinovým, neboť procítí z příbytku svatosti své.

3Potom mi ukázal Jozue kněze nejvyššího, stojícího před andělem Hospodinovým, a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil. **2**Ale Hospodin řekl satanu: Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená z ohně? **3**Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál před andělem. **4**I odpověděl a řekl těm, kteréž stáli před ním, řka: Vezměte roucho to zmazané s něho. A řekl

jemu: Pohled, přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná. ⁵Opět řekl: Necht' vstaví čepici pěknou na hlavu jeho. I vstavili čepici pěknou na hlavu jeho, a oblékli ho v roucha. Anděl pak Hospodinův tu stál. ⁶A osvědčil anděl Hospodinův Jozue, řka: ⁷Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům můj, a budeš-li ostríhati síni mých: dámť zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími. ⁸Slyš nyní, Jozue, kněže nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí před tebou: Ačkoli muži ti jsou za zázrak, aj, já však přivedu služebníka svého, Výstřelek. ⁹Nebo aj, totot jest ten kámen, kterýž kladu před Jozue, na kámen jeden sedm očí; aj, já vyřeži na něm řezbu, praví Hospodin zástupů, a odejmu nepravost té země jednoho dne. ¹⁰V ten den, praví Hospodin zástupů, povoláte jeden každý bližního svého pod vinný kmen a pod fík.

⁴Potom navrátíl se anděl, kterýž mluvil se mnou, a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého. ²I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejní dčbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. ³A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně dčbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. ⁴Tedy odpověděl jsem a řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil ke mně, řka: Co ty věci jsou, pane můj? ⁵A odpovídaje anděl, kterýž mluvil se mnou, řekl mi: Což nevíš, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. ⁶Tedy odpovídaje, mluvil ke mně, řka: Toto jest slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů. ⁷Co jsi ty, ó horo veliká, před Zorobábelem? Rovina. Nebo doloží nejvyšší kámen s hlučným prokřikováním: Milost, milost jemu. ⁸I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁹Ruce Zorobábelovy založily dům tento, a ruce jeho dokonají. I zviš, že Hospodin zástupů poslal mne k vám. ¹⁰Nebo kdož by pohrdal dnem malých začátků, poněvadž se veselí, hledíce na ten kámen, totiž na závaží v ruce Zorobábelově, těch sedm očí Hospodinových, procházejících všecku zemi? ¹¹Tedy odpovídaje jemu, řekl jsem? Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé straně jeho? ¹²Opět odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivky, kteréž jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato? ¹³I mluvil ke mně, řka: Víš-liž, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. ¹⁴Tedy řekl: To jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vší země.

⁵Potom opět pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj, kniha letěla. ²I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvacíti loktů a širokost desíti loktů. ³Tedy řekl mi: Toto prokletí vyjde na širokost vší země. Nebo každý zloděj podlé něho jako i ona vyhlazen, a každý přísahající podlé něho jako i ona vyhlazen bude. ⁴Vynesu je, praví Hospodin zástupů, aby došlo na

dům zloděje, a na dům přísahajícího skrze jméno mé falešně; anobř bude bydliti u prostřed domu jeho, a docela zkaží jej, i dříví jeho i kamení jeho. ⁵Tedy vyšel anděl ten, kterýž mluvil se mnou, a řekl mi: Pozdvihni nyní oči svých a viz, co jest to, což pochází. ⁶I řekl jsem: Co jest? Kterýž odpověděl: Toto jest efi pocházející. Řekl také: Toto jest oko její prohlédající všecku zemi. ⁷A aj, plech tlustý olověný nesen byl, a přitom žena jedna, kteráž seděla u prostřed té efi. ⁸I řekl: Toto jest ta bezbožnost. I uvrhl ji do prostřed té efi, uvrhl i ten plech olověný na vrch její. ⁹A pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj, dvě ženy vycházely, majíce vítr v křídlech svých. Měly pak křídla podobná křídlům čápím, a vyzdvihly tu efi mezi zemi a mezi nebe. ¹⁰I řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil se mnou: Kam ony nesou tu efi? ¹¹Kterýž řekl mi: Aby sobě vystavěla dům v zemi Sinear, kdež by utvrzena byla a postavena na podstavku svém.

⁶Potom opět pozdvihna očí svých, viděl jsem, a aj, čtyři vozové vycházeli z prostředku dvou hor, hory pak ty byly hory ocelivé. ²V prvním voze byli koni ryzí, a v druhém voze byli koni vraní, ³V voze pak třetím koni bílí, a v voze čtvrtém koni strakatí a hnědí. ⁴Tedy odpovídaje, řekl jsem andělu, kterýž mluvil se mnou: Co tyto věci, pane můj? ⁵I odpověděl anděl ten a řekl mi: To jsou čtyři větrové nebeští, vycházející odtud, kdež stáli před Panovníkem vší země. ⁶Koni vraní zapřežení vycházejí do země půlnoční, a bílí vycházejí za nimi, strakatí pak vycházejí do země polední. ⁷Hnědí také vyšedše, chtěli jíti, aby schodili zemi. Protož řekl: Jděte, schoďte zemi. I schodili zemi. ⁸A povolav mne, mluvil ke mně, řka: Aj ti, kteříž vyšli do země půlnoční, spokojili ducha mého v zemi půlnoční. ⁹I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ¹⁰Vezmi od zajatých, od Cheldaje a od Tobiáše a od Jedaiáše, (a přijdeš ty téhož dne, a vejdeš do domu Joziáše syna Sofoniášova), kteříž jdou z Babylona, ¹¹Vezmi, pravím, stříbro a zlato, a udělej koruny, a vstav na hlavu Jozue syna Jozadakova, kněže nejvyššího. ¹²A mluviti budeš k němu, řka: Takto praví Hospodin zástupů, řka: Aj muž, jehož jméno jest Výstřelek, kterýž z místa svého pučiti se bude, ten vystaví chrám Hospodinův. ¹³Nebo ten má vystavěti chrám Hospodinův, a tentýž zase přinese slávu, a seděti a panovati bude na trůnu svém, a bude knězem na trůnu svém, a rada pokoje bude mezi nimi oběma. ¹⁴Budou pak ty koruny Chelemovi, a Tobiášovi, a Jedaiášovi, a Chenovi synu Sofoniášovu na památku v chrámě Hospodinově. ¹⁵Nebo dalecí přijdou, a budou stavěti chrám Hospodinův, i zvište, že Hospodin zástupů poslal mne k vám. A to se stane, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu Hospodina Boha svého.

⁷Potom stalo se léta čtvrtého Daria krále, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, čtvrtého dne měsíce devátého, kterýž jest Kislef, ²Když poslal do domu Božího Sarezera a Regemmelech, i muži jeho, aby se kořili tváři Hospodinově, ³A aby mluvili k kněžím, kteříž byli v do-

mě Hospodina zástupů, i k prorokům, řkouce: Budeme-li plakati měsíce pátého, oddělujice se, jako jsme činili již po mnoho let? ⁴I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, řkoucí: ⁵Rci všemu lidu této země i kněžím takto: Když jste se postívali a kvílili, pátého a sedmého měsíce, a to po sedmdesáte let, zdaliž jste se opravdu mně, mně, pravím, postili? ⁶A když jíte aneb pijete, zdaliž ne pro sebe jíte a ne pro sebe pijete? ⁷Zdaliž tato nejsou slova, kteráž prohlásil Hospodin skrze proroky předešlé, když ještě Jeruzalém seděl bezpečně a užíval pokoje, i města jeho vůkol něho, a lid v straně polední i na rovinách bydlil? ⁸I stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, řkoucí: ⁹Takto mluvíval Hospodin zástupů, řka: Soud pravý vynášejte, a milosrdenství a lítosti dokazujte jeden každý k bližnímu svému. ¹⁰A vdovy ani sirotka, příchozího ani chudého neutiskejte, a zlého žádný bližnímu svému neobmýšlejte v srdci svém. ¹¹Ale nechtěli pozorovati, a nastavili ramene urputného, a uši své obtížili, aby neslyšeli. ¹²A srdce své učinili kámen přetvrdý, aby neslyšeli zákona toho a slov těch, kteráž posílal Hospodin zástupů Duchem svým skrze proroky předešlé. Pročež přišel hněv veliký od Hospodina zástupů. ¹³Nebo stalo se, že jakož volajícího neslyšeli, tak když volali, neslyšel jsem, praví Hospodin zástupů. ¹⁴A vichřicí rozptýlil jsem je mezi všechny ty národy, kterýchž neznali, a země tato spustla po nich, tak že nebylo žádného, kdo by tudy chodil, a tak přivedli zemi žádoucí na spuštění.

8Opět stalo se slovo Hospodina zástupů, řkoucí: ²Takto praví Hospodin zástupů: Horlil jsem pro Sion horlením velikým, nýbrž rozhněváním velikým horlil jsem pro něj. ³Takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Sionu, a bydlím u prostřed Jeruzaléma, aby sloul Jeruzalém městem věrným, a hora Hospodina zástupů horou svatosti. ⁴Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť sedati budou starci i baby na ulicích Jeruzalémských, maje každý z nich hůl v ruce své pro sešlost věku. ⁵Ulice také města plné budou pacholat a děvčat, hrajících na ulicích jeho. ⁶Takto praví Hospodin zástupů: Zdali, že se to nepodobné zdá před očima ostatků lidu tohoto dnů těchto, také před očima méma nepodobné bude? praví Hospodin zástupů. ⁷Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já vysvobozuji lid svůj z země východní, a z země na západ slunce, ⁸A přivedu je zase. I budou bydliti u prostřed Jeruzaléma, a budou lidem mým, a já budu jejich Bohem v pravdě a v spravedlnosti. ⁹Takto praví Hospodin zástupů: Posilítež se ruce vaše, kteříž jste slyšeli těchto dnů slova tato z úst proroků, od toho dne, v němž založen jest dům Hospodina zástupů, že má chrám dostaven býti. ¹⁰Nebo před těmito dny práce lidská, ani práce hovádek se nenahražovala, nýbrž ani vycházejícímu ani vcházejícímu nebylo pokoje pro nepřitele, nebo já spustil jsem všechny lidi jedny s druhými. ¹¹Nyní pak, ne jako ve dnech těch předešlých, činím ostatkům lidu tohoto, praví Hospodin zástupů. ¹²Ale rozsívání máte pokojné, vinný kmen vydává ovoce své, a země vydává úrodu svou, ne-

besa také dávají rosu svou, a to všechno dávám v dědictví ostatkům lidu tohoto. ¹³A tak stane se, že jakož jste byli zlořečením mezi pohany, ó dome Judský a dome Izraelský, tak zase vás chrániti budu, a budete požehnáním. Nebojtež se, posilňte se ruce vaše. ¹⁴Nebo takto praví Hospodin zástupů: Jakož jsem byl myslil zle učiniti vám, když mne hněvali otcové vaši, praví Hospodin zástupů, aniž jsem litoval: ¹⁵Tak obrátě se, myslím v těchto dnech dobře činiti Jeruzalému a domu Judskému. Nebojtež se. ¹⁶Tyto pak věci jsou, kteréž činiti budete: Mluvte pravdu každý s bližním svým, pravý a pokojný soud vynášejte v branách svých. ¹⁷Aniž kdo bližnímu svému zlého obmýšleje v srdci svém, též přísahy falešné nemilujte; nebo všechno to jest, čehož nenávidím, praví Hospodin. ¹⁸I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, řkoucí: ¹⁹Takto praví Hospodin zástupů: Půst čtvrtého měsíce, a půst pátého, a půst sedmého, a půst desátého obrátí se domu Judskému v radost a veselí, i v slavnosti rozkošné, ale pravdu a pokoj milujte. ²⁰Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť budou přicházeti národové a obyvatelé měst mnohých, ²¹Přicházeti budou, pravím, obyvatelé jednoho k druhému, řkouce: Poďmež s ochotností kořiti se tváři Hospodinově, a hledati Hospodina zástupů. Půjdu i já. ²²A tak přijdou lidé mnozí a národové nesčíslní, aby hledali Hospodina zástupů v Jeruzalémě, a kořili se tváři Hospodinově. ²³Takto praví Hospodin zástupů: V těch dnech chopí se deset mužů ze všech jazyků těch národů, chopí se, pravím, podolka jednoho Žida, řkouce: Půjďme s vámi; nebo slyšíme, že jest Bůh s vámi.

9Břímě slova Hospodinova proti zemi, kteráž jest v vůkolí tvém, a Damašek bude odpočinutí jeho. Nebo k Hospodinu zřetel člověka i všech pokolení Izraelských. ²Ano i do Emat dosáhne, do Týru i Sidonu, ačkoli jest moudrý velmi. ³Vystavěltě sobě Týrus pevnost, a nashromáždil stříbra jako prachu, a ryzího zlata jako bláta na ulicích. ⁴Aj, Pán vyžene jej, a vrazí do moře sílu jeho, i on od ohně sežrán bude. ⁵Vida to Aškalon, báti se bude, i Gáza velikou bolest míti bude, též i Akaron, proto že jej zahanbilo očekávání jeho. I zahyne král z Gázy, a Aškalon neosedí. ⁶A bude bydliti pankhart v Azotu, a tak vypléním pýchu Filistinských. ⁷Když pak odejmu vraždu jednoho každého od úst jeho, a ohavnosti jeho od zubů jeho, připojen bude také i on Bohu našemu, aby byl jako vývoda v Judstvu, a Akaron jako Jebuzejský. ⁸A položím se vojensky u domu svého pro vojsko a pro ty, kteříž tam i zase jdou; aniž půjde skrze ně více násilník, proto že se tak nyní vidí očím mým. ⁹Pléšej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém. ¹⁰Nebo vypléním vozy z Efraima a koně z Jeruzaléma, a vypléněna budou lučiště válečná; nadto rozhlásí pokoj národům, a panování jeho od moře až k moři, a od řeky až do končin země. ¹¹Anobř ty, pro krev smlouvy své vypustil jsem vězně tvé z jámy, v níž není žádné vody. ¹²Navratež se

k ohradě, ó věžňové v naději postavení. A tak v ten den, jakžt oznamují, dvojnásobně nahradím tobě, ¹³Když sobě napnu Judu a lučiště naplním Efraimem, a vzbudím syny tvé, ó Sione, proti synům tvým, ó Javane, a nastrojím tě jako meč udatného. ¹⁴Nebo Hospodin proti nim se ukáže, a vynikne jako blesk střela jeho. Panovník, pravím, Hospodin trubou troubiti bude, a poběře se s vichřicemi poledními. ¹⁵Hospodin zástupů chrániti bude lidu svého, aby zmocníce se kamením z praku, jedli a pili, prokřikující jako od vína, a naplní jakož čiši tak i rohy oltáře. ¹⁶A tak je vysvobodí v ten den Hospodin Bůh jejich, jakožto stádece lid svůj, a vystaveno bude kamení pěkně tesané místo korouhvi v zemi jeho. ¹⁷Nebo aj, jaké blahoslavenství jeho, a jak veliká okrasa jeho! Obilé mládence a mest panny učiní mluvne.

10Žádejte od Hospodina deště v čas příhodný, i způsobí Hospodin pršku, a dá vám déšť hojný, a každému bylinu na poli. ²Nebo obrazové mluví marnost, a věštcí prorokují faleš, a sny marné mluví, marností potěšují. Protož šli jako stádo, ztrestáni jsou, proto že žádného nebylo pastýře. ³Proti pastýřům takovým zažžen jest hněv můj, a kozly ty trestati budu, ale stádo své, dům Judský, navštíví Hospodin zástupů, a učiní je jako koně ozdobného k boji. ⁴Od něho úhel, od něho hřeb, od něho lučiště válečné, od něho též pojde všeliký úředník. ⁵A budou podobni rekům, pošlapávající do bláta na ulicích v boji, když bojovati budou; nebo Hospodin s nimi, a zahanbí ty, kteříž jedou na koních. ⁶Posilním zajisté domu Judova, a dům Jozefův vysvobodím, a bezpečně je osadím. Nebo lítost mám nad nimi, i budou, jako bych jich nezahnal; nebo já jsem Hospodin Bůh jejich, a vyslyším je. ⁷I budou Efraimští jako silný rek, a veselí se bude srdce jejich jako od vína. I jejich synové vidouce to, rozveselí se, a zpléše srdce jejich v Hospodinu. ⁸Šeptati jim budu, a tak je shromáždím; nebo je vykoupím, a rozmnožení budou, jakož rozmnožení byli. ⁹Nadto rozseji je mezi národy, aby na místech dalekých rozpomínali se na mne, a živi jsouce s syny svými, navrátili se. ¹⁰A tak je zase přivedu z země Egyptské, i z Assyrské shromáždím je, a do země Galád a k Libánu přivedu je, ale nepostačí jim. ¹¹Protož pro těsnost přejde přes moře, a prorazí na moři vlnobití, i vyschnou všechny hlubiny řeky, budeť snížena i pýcha Assyrie, a berla Egypta odjata bude. ¹²A posilním jich v Hospodinu, aby ve jménu jeho ustavičně chodili, praví Hospodin.

11Otevři, Libáne, vrata svá, at zžíře oheň cedry tvé. ²Kvěl jedle, nebo padl cedr, nebo znamenití vyplnění jsou; kvělte dubové Bázanští, nebo klesl les ohražený. ³Hlas kvílení pastýřů, proto že popléněno důstojenství jejich; hlas řvání lvů, proto že popléněna pýcha Jordánu. ⁴Takto praví Hospodin Bůh můj: Pas ovce tyto k zbití oddané, ⁵Kteříž držitelé jejich mordují, aniž bývají obviňováni, a kdož je prodávají, říkají: Požehnaný Hospodin, že jsme zbohatli,

a kteříž je pasou, nemají lítosti nad nimi. ⁶Protož nebudu míti lítosti více nad obyvateli této země, praví Hospodin, ale aj, já uvedu ty lidi jednoho druhému v ruku, a v ruku krále jejich. I budou potírati zemi tuto, a nevytrhnou jí z ruky jejich. ⁷Nebo jsem pásal ovce k zbití oddané, totiž vás chudé toho stáda, a vzav sobě dvě hole, nazval jsem jednu utěšením, a druhou jsem nazval svazujících. A pásal jsem, pravím, ty ovce, ⁸A zahladil jsem tři pastýře měsíce jednoho, ale duše má stýskala sobě s nimi, proto že duše jejich nenáviděla mne. ⁹Pročež řekl jsem: Nebudu vás pásti. Kteráž umřítí má, nechť umře, a kteráž má vyhlazena býti, nechť jest vyhlazena, a jiné nechažť jedí maso jedna druhé. ¹⁰Protož vzav hůl svou utěšením, posekal jsem ji, zrušiv smlouvu svou, kterouž jsem učinil se vším tím lidem. ¹¹A v ten den, když zrušena byla, právě poznali chudí toho stáda, kteříž na mne pozor měli, že řeč Hospodinova jest. ¹²Nebo jsem řekl jim: Jestliže se vám vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvázili mzdu mou třidceti stříbrných. ¹³I řekl mi Hospodin: Povrz je před hrnčírě. Znamenitá mzda, kterouž jsem tak draze šacován od nich. A tak vzav třidceti stříbrných, uvrhl jsem je v domě Hospodinově před hrnčírě. ¹⁴Potom posekal jsem hůl svou druhou svazujících, zrušiv bratrství mezi Judou a mezi Izraelem. ¹⁵I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě ještě oruží pastýře bláznivého. ¹⁶Nebo aj, já vzbudím pastýře v této zemi. Pobloudilých nebude navštěvovati, ani jehňátka hledati, ani což polámaného jest, léčiti, ani toho, což se zastavuje, nositi, ale maso toho, což tučnějšího jest, jísti bude, a kopyta jejich poláme. ¹⁷Běda pastýři tomu ničemnému, kterýž opouští stádo. Meč na rameno jeho a na oko pravé jeho, rámě jeho docela uschne, a oko pravé jeho naprosto zatmí se.

12Břímě slova Hospodinova příčinou Izraele. Praví Hospodin, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a sformoval ducha člověka, kterýž jest v něm: ²Aj, já postavím Jeruzalém jako čiši, kteráž ku potáčení přivede všechny národy vůkol, kteříž budou proti Judovi v obležení, i proti Jeruzalému. ³Nýbrž stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen přetěžký všechněm národům, jež kdožkoli zdvihati budou, velmi se urazí, byť se pak shromáždili proti němu všickni národové země. ⁴V ten den, praví Hospodin, raním všelikého koně strnutím, a jezdce jeho zblázněním, ale na dům Judský otevru oči své, a všechny koně národů raním slepotou. ⁵I dějí vůdcové Judští v srdci svém: Mámeť sílu, i obyvatelé Jeruzalémští, v Hospodinu zástupů, Bohu svém. ⁶V ten den učiním vůdce Judské podobné ohni zaničenému mezi dřívím, a pochodni hořící mezi snopy, i zžíře na pravo i na levo všechny národy vůkol, a ostojí Jeruzalém ještě na místě svém v Jeruzalémě. ⁷Zachová Hospodin i stánky Judské prvé, aby se nevelebila ozdoba domu Davidova a ozdoba, přebývajících v Jeruzalémě nad Judu. ⁸V ten den chrániti bude Hospodin obyvatelů Jeruzalémských, a bude nejnestatečnější z nich v ten den podobný Davidovi, a dům Davidův podobný bohům, podobný an-

dělu Hospodinovu před nimi. ⁹Nebo stane se v ten den, že shledám všechny národy, kteříž přitáhnou proti Jeruzalému, abych je zahladil. ¹⁰A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke mně, kteréž jsou bodli, a kvíliti budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným; hořce, pravím, plakati budou nad ním, jako hořce plačí nad prvorozeným. ¹¹V ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémě, jako kvílení v Adadremmon na poli Mageddo. ¹²Nebo kvíliti bude země, každá čeled obzvláště, čeled domu Davidova obzvláště, a ženy jejich obzvláště, čeled domu Nátanova obzvláště, a ženy jejich obzvláště, ¹³Čeled domu Lévi obzvláště, a ženy jejich obzvláště, čeled Semei obzvláště, a ženy jejich obzvláště, ¹⁴I všechny čeledi jiné, každá čeled obzvláště, a ženy jejich obzvláště.

13V ten den bude studnice otevřená domu Davidovu a obyvatelům Jeruzalémským, k obmytí hřícha i nečistoty. ²Stane se také v ten den, praví Hospodin zástupů, že vyhladím jména modl z země, tak že nebudou připomínány více, nýbrž také i ty proroky a ducha nečistoty vyprázdním z země. ³I stane se, prorokoval-li by někdo více, že jemu řeknou otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili: Nebudeš živ, proto že jsi lež mluvil ve jménu Hospodinovu. I probodnou jej otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili, že prorokoval. ⁴A tak stane se v ten den, že se budou styděti proroci ti, každý za vidění své, když by prorokovali, aniž oblekou sukně z srstí, aby klamali. ⁵Ale dí každý: Nejsem já prorok. Muž, kterýž zemi dělá, jsem já; nebo mne učil tomu člověk od dětinství mého. ⁶A dí-li kdo jemu: Jaké to máš rány na rukou svých? I odpoví: Jimiž jsem zbit v domě těch, kteříž mne milují. ⁷Ó meči, procit na pastýře mého, a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupů. Bí pastýře, a rozprchnou se ovce, ale zase obrátím ruku svou k malíčkým. ⁸Nebo stane se po vší zemi této, praví Hospodin, že dvě částky vyhlazeny budou v ní a zemrou, a třetí v ní zanechána bude. ⁹A i tu třetí uvedu do ohně, a přeženu je, jako se přehání stříbro, a zprubuji je, jako prubováno bývá zlato. Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej. Řeknu: Lid můj jest: a on dí: Hospodin jest Bůh můj.

14Aj, den Hospodinův přichází, a rozděleny budou kořisti tvé u prostřed tebe. ²Nebo shromáždím všechny národy proti Jeruzalému k boji, i bude dobyto město, a domové zloupeni, a ženy zhanobeny budou. A když vyjde díl města v zajetí, ostatek lidu nebude vyhlazeno z města. ³Nebo Hospodin vytáhna, bude bojovati proti těm národům, jakž bojuje v den potýkání. ⁴I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí se hora Olivetská napoly k východu a k západu údolím velmi velikým, a odstoupí díl té hory na půlnoci, a díl její na poledne. ⁵I budete utíkat před údolím hor; nebo dosáhne údolí hor až k Azal. Budete, pravím, utíkat,

jako jste utíkali před země třesením za dnů Uziáše krále Judského, když přijde Hospodin Bůh můj, a všickni svatí s ním. ⁶I stane se v ten den, že nebude světla drahého, ani tmy husté. ⁷A tak bude den jeden, kterýž jest znám Hospodinovi, aniž bude den, ani noc; a však stane se, že v čas večera bude světlo. ⁸Stane se také v ten den, že vycházezi budou vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moři východnímu, a díl jich k moři nejdalšímu. V létě i v zimě bude. ⁹A bude Hospodin králem nade vší zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno. ¹⁰A učiněna bude všechna tato země jako rovina od Gaba k Remmon na polední straně Jeruzalému, kterýž vyvýšen jsa, státi bude na místě svém, od brány Beniaminovy až k místu brány první, a až k bráně úhlové, a od věže Chananeel až k presu královskému. ¹¹A budou bydleti v něm, a nebude více v prokletí; město Jeruzalém zajisté bezpečně seděti bude. ¹²Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všechny národy, kteříž by bojovali proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči jednoho každého usvadnou v děrách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich. ¹³I stane se v ten den, že bude znepokojení Hospodinovo veliké mezi nimi, tak že uchopí jeden druhého ruku, a vztažena bude ruka jednoho na ruku druhého. ¹⁴Také i ty, Judo, bojovati budeš v Jeruzalémě, a shromážděno bude zboží všech národů vůkol, zlato a stříbro, i roucha velmi mnoho. ¹⁵A podobná bude rána koní, mezků, velbloudů a oslů i všech hověd, kteráž budou v tom ležení, podobná ráně té. ¹⁶I stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech národů, kteříž by přitáhli proti Jeruzalému, přicházezi budou z rok do roka klaněti se králi Hospodinovi zástupů a slaviti slavnost stánků. ¹⁷I stane se, kdo z čeledi země nebude přicházezi do Jeruzaléma klaněti se králi Hospodinovi zástupů, že nebude na ně pršeti déšť. ¹⁸A jestliže čeled Egyptská nevstoupí, ani přijde, jakkoli na ně nepršívá, přijde však táž rána, kterouž raní Hospodin národy, kteříž by nepřicházeli k slavení slavnosti stánků. ¹⁹Tať bude pokuta pro hřích Egyptských a pokuta pro hřích všech národů, kteříž by nechodili k slavení slavnosti stánků. ²⁰V ten den bude na zvoncích koňských: Svatost Hospodinovi; a bude hrnců v domě Hospodinově jako číší před oltářem. ²¹Nýbrž bude všeliký hrnec v Jeruzalémě a v Judstvu svatost Hospodinovi zástupů; a přicházejíce všickni, kteříž obětovati mají, budou je bráti a vařiti v nich. Aniž bude Kananejský více v domě Hospodina zástupů v ten den.

Malachiáš

1 Břímě slova Hospodinova proti Izraelovi skrze Malachiáše. ²Miluji vás, praví Hospodin, vy pak říkáte: V čem nás miluješ? Zdaliž Ezau nebyl bratr Jákobův? praví Hospodin. A však jsem miloval Jákoba. ³Ezau pak měl jsem v nenávisti; protož zanechal jsem hor jeho pustých, a dědictví jeho drakům pouště. ⁴Řekne-li Idumejská země: Ochuzeň jsme, ale navrátíme se zase, a vystavíme místa pustá, takto praví Hospodin zástupů: Oni nechť stavějí, a já budu bořit. I budou je nazývati pomezím bezbožnosti a lidem, na něž hněviv bude Hospodin až na věky. ⁵Což oči vaše uzří, a vy díte: Veleben buď Hospodin po pomezích Izraelských. ⁶Syn ctí otce, a služebník pána svého. Protož jestliže jsem já otec, kdež jest čest má? A jestliže jsem pán, kde jest bázeň má? Vám to mluví Hospodin zástupů, ó kněží, kteříž sobě zlehčujete jméno mé. A však říkáte: V čem zlehčujeme jméno tvé? ⁷Kteríž přinášejíce na oltář můj obět poškrvněnou, říkáte: Čímž jsme tě poškrvnili? Tím, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest. ⁸Nebo když přivedíte slepé k obětování, což to není nic zlého? A když přivedíte chromé aneb nemocné, což to není nic zlého? Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-li mu se tím, a přijme-li tvář tvou, praví Hospodin zástupů. ⁹A protož nyní kořtež se tváří Boha silného, aby nám milost učinil. Ale když to z rukou vašich jest, přijme-liž kterého z vás obličej? praví Hospodin zástupů. ¹⁰Anobrž kdo jest mezi vámi, aby zavřel dvěře, aneb zapálil na oltáři mém darmo? Nemámť v vás žádné líbosti, praví Hospodin zástupů, a oběti nepřijmu z ruky vaší. ¹¹Nebo od východu slunce až na západ jeho veliké bude jméno mé mezi národy, a na všelikém místě kadění přinášíno bude jménu mému, a obět čistá. Veliké zajisté jméno mé bude mezi národy, praví Hospodin zástupů, ¹²Ačkoli vy ho poškrvnujete, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest, a což kladeno bývá na něj, že jest chaterný pokrm. ¹³Říkáte také: Ach, větší práce, ješto byste to zdmýchnouti mohli, praví Hospodin zástupů. Nebo přinášíte to, což jest vydřeno, a chromé i nemocné, přinášejíce dar. To-liž mám přijímati z ruky vaší? praví Hospodin. ¹⁴Anobrž zlořečený jest fortelný, kterýž maje v svém stádě samce, činí slib, a obětuje Pánu to, což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví Hospodin zástupů, a jméno mé jest hrozné mezi národy.

2 A tak nyní k vám přikázání to, ó kněží. ²Neuposlechnete-li a nesložíte-li v srdci, abyste dali slávu jménu mému, praví Hospodin zástupů, zajisté že pošli na vás zlořečenství, a zlořečiti budu požehnáním vašim. Anobrž již jsem zlořečil každému z nich, nebo jste nikoli nesložili toho v srdci. ³Aj, já pokazím vám to, což nasejete, a vkydnu lejno na tváře vaše, lejno obětí vašich, tak že vás zachvátí k sobě. ⁴Nebo víte, že jsem poslal k vám přikázání to, aby byla stálá smlouva s Léví, praví Hospodin zástupů. ⁵Smlouva má byla s ním života a pokoje, a dal jsem jemu to pro bázeň; nebo se bál mne, a pro jméno mé potřín byl. ⁶Zákon pravdy byl v ústech jeho, a nepravost nebyla nalezena ve rtech jeho, v pokoji a upřímosti chodil se mnou, a mnohé odvrátil od nepravosti. ⁷Nebo rtové kněze mají ostríhati umění, a na zákon doptávati se z úst jeho; posel zajisté Hospodina zástupů jest. ⁸Vy pak sešli jste s cesty, byli jste příčinou mnohým, aby činili proti zákonu; zrušili jste smlouvu Levítskou, praví Hospodin zástupů. ⁹Pročež i já také vydal jsem vás v potupu a v nevážnost všemu lidu, jakož vy v ničemž neostříháte cest mých, a přijímáte osoby v zákoně. ¹⁰Zdaliž není jeden otec všech nás? Zdaliž Bůh jeden nestvořil nás? Proč nevěrně činíti máme jeden druhému a zlehčovati smlouvu otců našich? ¹¹Nevěrně činí Juda, a ohavnost se děje v Izraeli a v Jeruzalémě; nebo poškrvnuje Juda svatosti Hospodinovy, kterouž by milovati měl, pojímaje za manželku dceru boha jiného. ¹²Vyplnění Hospodin muže, kterýž to činí, z stánků Jákobových, bdícího i odpovídajícího, i obětujícího dar Hospodinu zástupů. ¹³Již to podruhé činíte, že přikrýváte slzami oltář Hospodinův, pláčem a křikem, pročež nikoli nepatří již více k daru, aniž přijímá oběti vzácné z ruky vaší. ¹⁴A však říkáte? Pro kterou příčinu? Proto že Hospodin jest svědkem mezi tebou a manželkou mladosti tvé, kteréž ty nevěrně činíš, ješto ona jest tovaryška tvá, a manželka smlouvy tvé. ¹⁵Zdaliž nečinil jedno, ačkoli ještě více ducha měl? Proč pak jedno? Aby hledali semene Božího. Protož ostríhejte ducha svého, a manželce mladosti své nečiňte nevěrně. ¹⁶Proto že v nenávisti má propouštění, praví Hospodin Bůh Izraelský, proto že takový přikrývá ukrutnost pláštěm jeho, praví Hospodin zástupů, protož ostríhejte ducha svého, abyste nečinili nevěrně. ¹⁷Těžcí jste Hospodinu slovy svými, a však říkáte: V čem jsme těžcí? Když říkáte: Každý, kdož činí zlé, líbí

se Hospodinu, a v těch on líbost má, aneb: Kde jest Bůh soudu?

3Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy líbost máte. Aj, přijdeť, praví Hospodin zástupů. ²Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo běličů. ³I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti. ⁴I zachutná sobě Hospodin obět Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních, a jako za let starodávních. ⁵K vám pak přikročím s pomstou, a budu rychlým svědkem proti kouzelníkům, a proti cizoložníkům, a proti křivopřísežníkům, i proti těm, kteříž s útliskem zadržují mzdu nájemníka, vdově a sirotku, a příchozímu křivdu činíce, nebojí se mne, praví Hospodin zástupů. ⁶Nebo já Hospodin neměním se, protože vy, synové Jákobovi, nevezali jste skončení. ⁷Hned ode dnů otců vašich odešli jste od ustanovení mých, a neostříhali jste jich. Navraťte se ke mně, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů. Ale říkáte: V čem bychom se navrátiti měli? ⁸Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. ⁹Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko. ¹⁰Sneste všecky desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte. ¹¹A přimluvím pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupů. ¹²I budou vás blažiti všickni národové; nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupů. ¹³Rozmohlať se proti mně slova vaše, praví Hospodin, a však říkáte: Což jsme mluvili proti tobě? ¹⁴Říkáte: Daremná jest věc sloužiti Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostříhati nařízení jeho, a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina zástupů? ¹⁵Nýbrž nyní blahoslavíme pyšné. Ti, kteříž páší bezbožnost, vzdělávají se, a pokoušející Boha vysvobození bývají. ¹⁶Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytéž mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho. ¹⁷Tiť budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým klínodem, a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží. ¹⁸Tehdy obrátíte se, a uzříte rozdíl mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo jemu neslouží.

4Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti. ²Vám pak,

kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho. Tedy vycházeti budete, a porostete jako telata vykrmená. ³A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohama vašimi v den, kterýž já učiním, praví Hospodin zástupů. ⁴Pamatujtež na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébě přednesti všemu Izraeli ustanovení a soudy. ⁵Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný, ⁶Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.

Část II

Nová smlouva

Matouš

1 Kniha (o) rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna Abrahama. ²Abraham zplodil Izáka. Izák pak zplodil Jákoba. Jákob zplodil Judu a bratří jeho. ³Judas pak zplodil Fáresa a Záru z Támar. Fáres pak zplodil Ezroma. Ezrom zplodil Arama. ⁴Aram pak zplodil Aminadaba. Aminadab pak zplodil Názona. Názon zplodil Salmona. ⁵Salmon zplodil Bóza z Raab. A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd pak zplodil Jesse. ⁶Jesse zplodil Davida krále. David pak král zplodil Šalomouna, z té, kteráž někdy byla žena Uriášova. ⁷Šalomoun zplodil Roboáma. Roboám zplodil Abiáša. Abiáš zplodil Azu. ⁸Aza zplodil Jozafata. Jozafat zplodil Joráma. Jorám zplodil Oziáša. ⁹Oziáš pak zplodil Joátama. Joátam pak zplodil Achasa. Achas zplodil Ezechiáša. ¹⁰Ezechiáš pak zplodil Manasesa. A Manases zplodil Amona. Amon pak zplodil Joziáša. ¹¹Joziáš pak zplodil Jekoniáša a bratří jeho v zajetí Babylonském. ¹²A po zajetí Babylonském Jekoniáš zplodil Salatiele. Salatiel pak zplodil Zorobábele. ¹³A Zorobábel zplodil Abiuda. Abiud pak zplodil Eliachima. Eliachim zplodil Azora. ¹⁴Azor potom zplodil Sádocha. Sádoch zplodil Achima. Achim pak zplodil Eliuda. ¹⁵Eliud zplodil Eleazara. Eleazar zplodil Mátana. Mátan zplodil Jákoba. ¹⁶Jákob pak zplodil Jozefa, muže Marie, z nížto narodil se JEŽÍŠ, jenž slove Kristus. ¹⁷A tak všech rodů od Abrahama až do Davida bylo rodů čtrnácte. A od Davida až do zajetí Babylonského rodů čtrnácte. A od zajetí Babylonského až do Krista rodů čtrnácte. ¹⁸Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Maria snoubena byla Jozefovi, prve než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha svatého. ¹⁹Ale Jozef muž její spravedlivý jsa, a nechťev jí v lehkost uvést, chtěl ji tajně propustiti. ²⁰Když pak on o tom přemýšloval, aj, anděl Páně ve snách ukázal se jemu, řka: Jozefe synu Davidův, neboj se přijíti Marie manželky své; nebo což v ní jest počato, z Ducha svatého jest. ²¹Porodíť pak syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš; onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříčů jejich. ²²Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povědíno bylo ode Pána skrze proroka, řkoucího: ²³Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazůveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh. ²⁴Procítiv pak Jozef ze sna, učinil, jakož mu prikázal anděl Páně, a přijal manželku svou. ²⁵Ale nepoznal jí, až i porodila Syna svého prvorozeného, a nazvala jméno jeho Ježíš.

2 Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově, za dnů Herodesa krále, aj, mudrci od východu slunce přijeli do Jeruzaléma, ²Řkouce: Kde jest ten, kterýž se narodil Král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a přijeli jsme klaněti se jemu. ³To uslyšev Herodes král, zarmoutil se i všecken Jeruzalém s ním. ⁴A svolav všecky přední kněží a učitele lidu, tázal se jich, kde by se Kristus měl naroditi. ⁵Oni pak řekli jemu: V Betlémě Judově. Nebo tak jest psáno skrze proroka: ⁶A ty Betléme, země Judská, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty Judskými; neboť z tebe vyjde Vývoda, kterýž pásti můj Izraelský. ⁷Tedy Herodes tajně povolav mudrců, pilně se jich ptal, kterého by se jim času hvězda ukázala. ⁸A když je propouštěl do Betléma, řekl: Jdouce, ptejte se pilně na to dítě, a když naleznete, zvěstujtež mi, ať i já přijda, pokloním se jemu. ⁹Oni pak vyslyševše krále, jeli. A aj, hvězda, kterouž byli viděli na východu slunce, předcházela je, až i přišedši, stála nad domem, kdež bylo dítě. ¹⁰A uzřevše hvězdu, zradovali se radostí velmi velikou. ¹¹I všedše do domu, našli dítě s Marijí matkou jeho, a padše, klaněli se jemu; a otevřevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato a kadidlo a mirru. ¹²A od Boha napomenuti jsouce ve snách, aby se nenavraceli k Herodesovi, jinou cestou navrátili se do krajiny své. ¹³Když pak oni odjeli, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách, řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a utec do Egypta, a buď tam, dokavadž nepovím tobě; neboť bude Herodes hledati dítě, aby je zahubil. ¹⁴Kterýžto vstav hned v noci, vzal dítě i matku jeho, a odšel do Egypta. ¹⁵A byl tam až do smrti Herodesovy, aby se naplnilo povědění Páně skrze proroka, řkoucího: Z Egypta povolal jsem Syna svého. ¹⁶Tehdy Herodes uzřev, že by oklamán byl od mudrců, rozhněval se náramně, a poslav služebníky své, zmordoval všecky dítky, kteréž byly v Betlémě i ve všech končinách jeho, od dvouletých a níže, podle času, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců. ¹⁷Tehdy naplněno jest to povědění Jeremiáša proroka, řkoucího: ¹⁸Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící synů svých, a nedala se potěšiti, protože jich není. ¹⁹Když pak umřel Herodes, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách v Egyptě, ²⁰Řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a jdiž do země Izraelské; neboť jsou zemřeli ti, jenž hledali bezživotí dítěte. ²¹Kterýžto vstav, vzal dítě i matku jeho,

a přišel do země Izraelské. ²²A uslyšev, že by Archelaus kraloval v Judstvu místo Herodesa otce svého, obával se tam jíti; a napomenut jsa od Boha ve snách, obrátil se do krajin Galilejských. ²³A přišed, bydlil v městě, jenž slove Nazarét, aby se naplnilo, což povědno bylo skrze proroky, že Nazaretský slouti bude.

3V těch pak dnech přišel Jan Křtitel, káže na poušti Judské, ²A rka: Pokání činite, nebo přiblížilo se království nebeské. ³Totoť jest zajisté ten Předchůdce předpovědný od Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé činite stezky jeho. ⁴Měl pak Jan roucho z srstí velbloudových a pás kožený okolo bedr svých, a pokrm jeho byl kobyvky a med lesní. ⁵Tedy vycházeli k němu z Jeruzaléma a ze všeho Judstva, i ze vsí krajiny ležící při Jordánu, ⁶A křtění byli od něho v Jordáně, vyznávající hříchy své. ⁷Užřev pak mnohé z farizeů a z saduceů, že jdou k jeho křtu, řekl jim: Pokolení ještěřcí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu? ⁸Protož činite ovoce hodné pokání. ⁹A nedomnívejte se, že můžete říkati sami u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že by mohl Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi. ¹⁰A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřat a na oheň uvržen bývá. ¹¹Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm. ¹²Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným. ¹³Tedy přišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho. ¹⁴Ale Jan zbraňoval mu, rka: Mně jest potřebí, abych od tebe pokřtěn byl, a ty pak jdeš ke mně? ¹⁵A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopust' tak; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu. ¹⁶A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřina jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici a přicházejícího na něj. ¹⁷A aj, zavzněl hlas s nebe řkoucí: Tentot jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

4Tedy Ježíš veden jest na poušť od Ducha, aby pokoušín byl od ďábla. ²A postiv se čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí, potom zlačněl. ³A přistoupiv k němu pokušitel, řekl: Jsi-li Syn Boží, rciz, ať kamení toto chlebové jsou. ⁴On pak odpovídaje, řekl: Psánoť jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží. ⁵Tedy pojal jej ďábel do svatého města a postavil ho na vrchu chrámu. ⁶A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psánoť jest, že andělům svým přikázal o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil. ⁷I řekl mu Ježíš: Zase psánoť jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého. ⁸Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich, a řekl

jemu: ⁹Toto všechno tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti. ¹⁰Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane; neboť jest psáno: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš. ¹¹Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu. ¹²A když uslyšel Ježíš, že by Jan vsazen byl do žaláře, odšel do Galilee. ¹³A opustiv Nazarét, přišed, bydlil v Kafarnaum za mořem, v krajinách Zabulon a Neftalím, ¹⁴Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: ¹⁵Země Zabulon a Neftalím při moři za Jordánem, Galilea pohanská, ¹⁶Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu smrti, světlo vzešlo jim. ¹⁷Od toho času počal Ježíš kázati a praviti: Pokání činite; neboť se přiblížilo království nebeské. ¹⁸A chodě Ježíš podle moře Galilejského, uzřel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí síť do moře, (nebo byli rybáři.) ¹⁹I dí jim: Pojdte za mnou, a učiním vás rybáře lidí. ²⁰A oni hned opustivše síti, šli za ním. ²¹A poodšed odtud, uzřel jiné dva bratry, Jakuba syna Zebedeova, a Jana bratra jeho, na lodí s Zebedeem otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich. ²²A oni hned opustivše lodí a otce svého, šli za ním. ²³I procházel Ježíš všechnu Galilei, uče v shromážděních jejich a káže evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu. ²⁴A rozešla se o něm pověst po vsi Syrii. I přivedli k němu všechny nemocné, rozličnými neduhy a trápeními poražené, i ďábelníky, i náměšičníky, i šlakem poražené; a uzdravoval je. ²⁵I šli za ním zástupové mnozí z Galilee a z krajiny Desíti měst, i z Jeruzaléma i z Judstva i z Zjordání.

5Vida pak Ježíš zástupy, vstoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu učedníci jeho. ²I otevřev ústa svá, učil je, rka: ³Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské. ⁴Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou. ⁵Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi. ⁶Blahoslavení, kteříž lačnější a žízňejší spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou. ⁷Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství důjdou. ⁸Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou. ⁹Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou. ¹⁰Blahoslavení, kteříž protiventství trpí pro spravedlnost, neb jejich jest království nebeské. ¹¹Blahoslavení jste, když vám zlořečiti budou lidé a protiventství činiti, a mluvíti všechno zlé o vás, lhouce, pro mne. ¹²Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Takt' zajisté protivili se prorokům, kteříž byli před vámi. ¹³Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí potlačena. ¹⁴Vy jste světlo světa. Nemůžet město na hoře ležící skryto býti. ¹⁵Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž v domu jsou. ¹⁶Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích. ¹⁷Nedomnívejte se, že bych přišel rušiti Zákon anebo Proroky. Nepřišel jsem rušiti, ale naplniti. ¹⁸Amen zajisté

pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jediný puňktík nepomine z Zákona, až se všechny věci stanou. ¹⁹Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších a učil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i jiné učil, ten veliký slouti bude v království nebeském. ²⁰Nebo pravím vám: Nebude-liť hojnější spravedlivost vaše nežli zákoníků a farizeů, nikoli nevejdete do království nebeského. ²¹Slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nezapíšeš. Pakli by kdo zabíj, povinen bude státi k soudu. ²²Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož se hněvá na bratra svého bez příčiny, povinen k soudu státi. Kdož by pak řekl bratru svému: Rácha, povinen bude před radou státi; a kdož by řekl: Blázne, povinen bude pekelný oheň trpěti. ²³Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě, ²⁴Nechejž tu daru svého před oltářem a jdi, prve smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj. ²⁵Vejdí v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s ním na cestě, ať by snad nedal tebe protivník tvůj soudci, a soudce dal by tě služebníku, a byl bys uvržen do žaláře. ²⁶Amen pravím tobě: Nevyjdeš odtud nikoli, dokudž i toho posledního halěře nenavrátíš. ²⁷Slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nezcizoložíš. ²⁸Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém. ²⁹Jestliže pak oko tvé pravé horší tě, vylupiž je a vrz od sebe; nebť jest užitečněji tobě, aby raději zahynul jeden úd tvůj, nežli by celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně pekelného. ³⁰A pakli ruka tvá pravá horší tě, utniž ji a vrz od sebe; nebo užitečněji jest tobě, aby zahynul raději jeden úd tvůj, nežli by všechno tělo tvé uvrženo bylo do pekelného ohně. ³¹Těž řečeno jest: Kdož by koli propustil manželku svou, aby jí dal lístek rozloučení. ³²Jáť pak pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, kromě příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož propuštěnou pojme, cizoloží. ³³Opět slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nebudeš křivě přísahati, ale splníš Pánu přísahy své. ³⁴Ale jáť pravím vám: Abyste nepřisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo stolice Boží jest, ³⁵Ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest, ani skrze Jeruzalém, nebo město velikého Krále jest. ³⁶Ani skrze hlavu svou budeš přísahati, nebo nemůžeš jednoho vlasu učiniti bílého aneb černého. ³⁷Ale buď řeč vaše: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak nad to více jest, to od toho zlého jest. ³⁸Slyšeli jste, že řečeno jest: Oko za oko, a zub za zub. ³⁹Jáť pak pravím vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeří-li tě kdo v pravé líce tvé, nasad jemu i druhého. ⁴⁰A tomu, kdož se s tebou chce souditi a sukni tvou vzíti, nech mu i plášť. ⁴¹A nutil-li by tě kdo jíti s sebou máli jednu, jdi s ním dvě. ⁴²A prosícímu tebe dej, a od toho, kdo by chtěl vypůjčiti od tebe, neodvracuj se. ⁴³Slyšeli jste, že řečeno jest: Milovati budeš bližního svého, a nenáviděti budeš nepřítele svého. ⁴⁴Ale jáť vám pravím: Milujte nepřátely vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a dobře činite nenávidícím vás, a modlte se za nepřátely a protivníky vaše, ⁴⁵Abyste

byli synové Otce vašeho, jenž jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzhoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé. ⁴⁶Nebo milujete-li ty, jenž vás milují, jakou odplatu míti budete? Zdalíž i publikáni téhož nečiní? ⁴⁷A budete-li pozdravovati toliko bratří svých, což více nad jiné činíte? Však i publikáni to činí. ⁴⁸Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.

6Pilně se varujte, abyste almužny vaší nedávali před lidmi, proto abyste byli vidni od nich, jinak nebudete míti odplaty u Otce vašeho, jenž jest v nebesích. ²Protož když dáváš almužnu, netrub před sebou, jako pokrytci činí v školách a na ulicích, aby chválení byli od lidí. Amen pravím vám, majíť odplatu svou. ³Ale ty když dáváš almužnu, tak čin, ať neví levice tvá, co činí pravice tvá, ⁴Aby almužna tvá byla v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně. ⁵A když bys se chtěl modliti, nebývejž jako pokrytci, kteříž obyčej mají, v školách a na úhlech rynku stojíce, modliti se, aby byli vidni od lidí. Amen pravím vám, žeť mají odplatu svou. ⁶Ale ty když bys se modliti chtěl, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modliž se Otcí svému, jenž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně. ⁷Modléce se pak, nebudtež marnomluvní jako pohané; nebo se domnívají, že mnohomluvností svou to způsobí, aby byli uslyšáni. ⁸Nepřirovnávejtež se tedy jim, neboť ví Otec váš, čeho jest vám potřebí, prve nežli byste vy ho prosili. ⁹A protož vy takto se modlte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. ¹⁰Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. ¹¹Chléb náš vezdejší dej nám dnes. ¹²A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim. ¹³I neuvod nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen. ¹⁴Nebo budete-li odpouštěti lidem viny jejich, odpustíť i vám nebeský Otec váš. ¹⁵Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustíť vám hříchů vašich. ¹⁶Když byste se pak postili, nebývejtež jako pokrytci zasmušili; neboť pošmuřují tváří svých, aby vědomé bylo lidem, že se postí. Amen pravím vám, vzalíť jsou odplatu svou. ¹⁷Ty pak, když se postíš, pomaž hlavy své a tvář svou umej, ¹⁸Aby nebylo zjevné lidem, že se postíš, ale Otcí tvému, kterýž jest v skrytě. A Otec tvůj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobě zjevně. ¹⁹Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdežto mol a rez kazí, a kdežto zloději vykopávají a kradou. ²⁰Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto zloději nevykopávají ani kradou. ²¹Nebo kdežť jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše. ²²Svíce těla jestiť oko; jestliže oko tvé sprostné bylo by, všechno tělo tvé světlé bude. ²³Pakliť by oko tvé bylo nešlechtné, všechno tělo tvé tmavé bude. Protož jestliže světlo, kteréž jest v tobě, jest tma, co pak sama tma, jaká bude? ²⁴Žádný nemůže dvěma páním sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přídržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůže Bohu sloužiti i mamoně. ²⁵Protož pravím vám: Nepečuj-

te o život váš, co byste jedli a co pili, ani o tělo vaše, čím byste je odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tělo více nežli oděv? ²⁶Hleďte na ptactvo nebeské, žeť nesejí ani žnou, ani shromažďují do stodol, avšak Otec váš nebeský krmí je. I zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete? ²⁷A kdo z vás pečlivě myslé, může přidati ku postavě své loket jeden? ²⁸A o oděv proč pečujete? Poučte se na kvítí polním, kterak roste, nepracuje ani přede. ²⁹A aj, pravím vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich. ³⁰Poněvadž tedy trávu polní, ještě dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vám toho nečiní, ó malé víry? ³¹Nepečujtež tedy, říkajíc: Co budeme jísti? anebo: Co budeme píti? anebo: Čím se budeme odívatí? ³²Nebo toho všeho pohané hledají. Víť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete. ³³Ale hleďte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno. ³⁴Protož nepečujte o zítřejší den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci. Dostít má den na svém trápení.

7 Nesudtež, abyste nebyli souzeni. ²Nebo jakým soudem soudíte, takovýmž budete souzeni, a jakouž měrou měříte, takovouž bude vám zase odměřeno. ³Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svým břevna necítíš? ⁴Aneb kterak díš bratru svému: Nech, ať vyvrhu mrvu z oka tvého, a aj, břevno jest v oku tvém? ⁵Pokrytče, vyvrz nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra tvého. ⁶Nedávejte svatého psům, aniž mecté perel svých před svině, ať by snad nepotlačily jich nohama svýma, a psi obrátíce se, aby neroztrhaly vás. ⁷Proste, a dánoť bude vám; hleďte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno. ⁸Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, jenž tlučé, bude otevřeno. ⁹Nebo který z vás jest člověk, kteréhož kdyby prosil syn jeho za chléb, zdali kamene podá jemu? ¹⁰A prosil-li by za rybu, zdali hada podá jemu? ¹¹Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí synům vašim, čím více Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí? ¹²A protož všecko, což byste chtěli, aby vám lidé činili, to i vy činite jim; toť zajisté jest Zákon i Proroci. ¹³Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni. ¹⁴Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji. ¹⁵Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví. ¹⁶Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláčí fíky? ¹⁷Takť každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese. ¹⁸Nemůžet dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. ¹⁹Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřát a na oheň uvržen bývá. ²⁰A tak tedy po ovocích jejich poznáte je. ²¹Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. ²²Mnozíť mi dějí v onen den: Pa-

ne, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém dáblů nevyvítili, a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili? ²³A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejďte ode mne, činitele nepravosti. ²⁴A protož každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále. ²⁵I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, a nepadl; nebo založen byl na skále. ²⁶A každý, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn bude muži bláznému, kterýž ustavěl dům svůj na písku. ²⁷I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký. ²⁸I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, že se převelmi divili zástupové učení jeho. ²⁹Nebo učil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.

8 A když sstupoval s hory, šli za ním zástupové mnozí. ²A aj, malomocný přišed, klaněl se jemu, řka: Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mne očistiti. ³I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A hned očištěno jest malomocenství jeho. ⁴I dí mu Ježíš: Viziž, abys žádnému nepravil. Ale jdi, a ukaž se knězi, a obětuj dar, kterýž přikázal Mojžíš, na svědectví jim. ⁵A když vcházel Ježíš do Kafarnaum, přistoupil k němu setník, prose ho, ⁶A řka: Pane, služebník můj leží doma šlakem poražený, velmi se trápě. ⁷I dí mu Ježíš: Já přijdu a uzdravím ho. ⁸A odpovídaje setník, řekl: Pane, nejsemť hoden, abys všel pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj. ⁹Nebo i já jsem člověk moci poddaný, maje pod sebou žoldněře, avšak dími-li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníku svému: Učini toto, a učiní. ¹⁰Tedy uslyšev to Ježíš, podivil se, a jdoucím za sebou řekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl. ¹¹Pravím pak vám, žeť přijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském, ¹²Ale synové království vyvrženi budou do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů. ¹³I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakžs uvěřil, staň se tobě. I uzdraven jest služebník jeho v tu hodinu. ¹⁴A přišed Ježíš do domu Petrova, uzřel svegruši jeho, ana leží a má zimnici. ¹⁵I dotekl se ruky její, a hned přestala jí zimnice. I vstala a posluhovala jim. ¹⁶A když byl večer, přivedli k němu mnohé, kteříž dábelství měli, a on vymítal duchy zlé slovem, a všecky, kteříž se zle měli, uzdravil, ¹⁷Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: Onť jest vzal na se mdloby naše, a neduhy naše nesl. ¹⁸Vida pak Ježíš zástupy mnohé okolo sebe, kázal přelaviti se na druhou stranu. ¹⁹A přistoupiv jeden zákoník, řekl jemu: Mistře, půjdu za tebou, kamžkoli půjdeš. ²⁰I dí mu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil. ²¹Jiný pak z učedníků jeho řekl jemu: Pane, dopuť mi prve odjíti a pochovati otce mého. ²²Ale Ježíš řekl jemu: Pojď za mnou, a nech, ať tam mrtví pochovávají mrtvé své. ²³A když vstoupil na loď,

vstoupili za ním i učedníci jeho. ²⁴A aj, bouře veliká stala se jest na moři, takže vlny příkrývaly lodí. On pak spal. ²⁵A přistoupivše učedníci jeho, zbudili jej, řkouce: Pane, zachovej nás, hynemeť. ²⁶I dí jim: Proč se bojíte, ó malé víry? Tedy vstav, přimluvil větrům a moři, i stalo se utišení veliké. ²⁷Lidé pak divili se, řkouce: Kteraký jest tento, že ho i větrové i moře poslouchají? ²⁸A když se přeplavil na druhou stranu do krajiny Gergezenských, potkali se s ním dva ďábelníci z hrobu vyšli, ukrutní náramně, takže pro ně žádný nemohl tou cestou choditi. ²⁹A aj, zkřikli, řkouce: Co je nám po tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi sem před časem trápití nás. ³⁰A bylo opodál od nich stádo veliké vepřů, pasoucích se. ³¹Ďáblové pak prosili ho, řkouce: Poněvadž nás vymítáš, dopustiž nám vjíti do toho stáda vepřů. ³²I řekl jim: Jděte. A oni vyšedše, vešli do stáda těch vepřů. A aj, hnalo se všechno stádo těch vepřů s vrchu dolů do moře, i ztonuli v vodách. ³³Pastýři pak utekli. A přišedše do města, vypravovali to všechno, i o těch ďábelnících. ³⁴A aj, všechno město vyšlo v cestu Ježíšovi, a uzřevše ho, prosili, aby šel z končin jejich.

9A vstoupiv na lodí, přeplavil se, a přišel do města svého. ²A aj, přinesli mu šlakem poraženého, ležícího na loži. A viděv Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Doufej, synu, odpuštění jsou tobě hříchové tvoji. ³A aj, někteří z zákoníků řekli sami v sobě: Tento se rouhá. ⁴A viděv Ježíš myšlení jejich, řekl: Proč vy myslíte zlé věci v srdcích vašich? ⁵Nebo co jest snáze říci, to-li: Odpouštěj se tobě hříchové? čili říci: Vstaň a chod? ⁶Ale abyste věděli, žeť má moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, tedy dí šlakem poraženému: Vstaň, vezmi lože své, a jdi do domu svého. ⁷Tedy vstal a odšel do domu svého. ⁸A vidouce to zástupové, divili se a velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem. ⁹A jda odtud Ježíš, uzřel člověka sedícího na cle, jménem Matouše. I dí mu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním. ¹⁰I stalo se, když seděl za stolem v domu jeho, a aj, mnozí celní a hříšníci přišedše, stolili s Ježíšem a s učedníky jeho. ¹¹A vidouce to farizeové, řekli učedníkům jeho: Proč s celnými a hříšníky jí Mistr váš? ¹²Ježíš pak uslyšev to, řekl jim: Nepotřebujít zdraví lékaře, ale nemocní. ¹³Jděte vy raději a učte se, co jest to: Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání. ¹⁴Tehdy přistoupili k němu učedníci Janovi, řkouce: Proč my a farizeové postíme se často, učedníci pak tvoji se nepostí? ¹⁵I řekl jim Ježíš: Zdaliž mohou synové Ženichovi rmoutiti se, dokudž s nimi jest Ženich? Ale přijdou dnové, když bude od nich odjat Ženich, a tehdyť se budou postiti. ¹⁶Žádný zajisté nepřisívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by ještě nějaký díl od roucha, a tak větší by díra byla. ¹⁷Aniž lejí vína nového do nádob starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje, a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do nových nádob, a bývá obě zachováno. ¹⁸A když on toto k nim mluvil, aj, kníže jedno přistoupilo a klanělo se

jemu, řka: Pane dcera má nyní umřela. Ale pojď, vlož na ni ruku svou, a budeť živa. ¹⁹A vstav Ježíš, šel za ním, i učedníci jeho. ²⁰(A aj, žena, kteráž nemocí svou trápena byla ode dvanácti let, přistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho. ²¹Nebo řekla sama v sobě: Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu. ²²Ježíš pak obrátiv se a uzřev ji, řekl: Doufej, dcero, víra tvá tě uzdravila. A zdráva učiněna jest žena od té chvíle.) ²³Přišed pak Ježíš do domu knížete, a uzřev tu trubače a zástup hlučící, ²⁴Řekl jim: Odejďtež; nebť neumřela děvče, ale spí. I posmívali se jemu. ²⁵A když byl vyhnán zástup, všed tam, ujal ji za ruku její; i vstala jest děvče. ²⁶A roznesla se pověst ta po vši té zemi. ²⁷A když šel odtud Ježíš, šli za ním dva slepí, volající a řkouce: Smiluj se nad námi, Synu Davidův. ²⁸A když všel do domu, přistoupili k němu ti slepí. I dí jim Ježíš: Věříte-li, že to mohu učiniti? Řekli jemu: Ovšem, Pane. ²⁹Tedy dotekl se očí jejich, řka: Podle víry vaší staniž se vám. ³⁰I otevříný jsou oči jejich. Zapověděl jim pak tuze Ježíš, řka: Viztež, ať ni žádný o tom nezví. ³¹Ale oni vyšedše, rozhlásali jej po vši té zemi. ³²A když oni vycházeli, aj, přivedli mu člověka němého, majícího ďábelství. ³³A když vyvrhl ďábelství, mluvil jest němý. I divili se zástupové, řkouce: Že nikdy se nic takového neukázalo v lidu Izraelském. ³⁴Farizeové pak pravili: Mocí knížete ďábelského vymítá ďáblý. ³⁵I obcházel Ježíš všechna města i městečka, uče v školách jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu. ³⁶A když hleděl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli tak opuštěni a rozptýleni jako ovce, nemajíce pastýře. ³⁷Tedy dí učedníkům svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. ³⁸Protož prostě Pána žni, ať vypudí dělníky na žeň svou.

10A svolav k sobě dvanácte učedníků svých, dal jim moc nad duchy nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh. ²Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První Šimon, jenž slove Petr, a Ondřej bratr jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho, ³Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš, jenž byl celný, Jakub Alfeův a Lebbeus, přijmím Thaddeus, ⁴Šimon Kananitský a Jidáš Iškariotský, kterýž i zradil ho. ⁵Těch dvanácte poslal Ježíš, prikazuje jim, řka: Na cestu pohanů nechodte, a do měst Samaritánských nevcházejte. ⁶Ale raději jděte k ovcem zahynulým z domu Izraelského. ⁷Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské. ⁸Nemocné uzdravujte, malomocné čistte, mrtvé křeste, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte. ⁹Neshromažďujte zlata ani stříbra, ani peněz v opascích vašich mívejte, ¹⁰Ani mošny na cestě, ani dvou sukni, ani obuvi, ani hůlky; hodent jest zajisté dělník pokrmu svého. ¹¹A do kteréhožkoli města neb městečka vešli byste, vzeptejte se, kdo by v něm hodný byl, a tu pobudte, až byste i vyšli odtud. ¹²A vcházejíce do domu, pozdravtež ho. ¹³A jestližeť bude dům ten hodný, pokoj váš přijdiž naň; pakliž by nebyl hodný, pokoj váš navratíž se k vám. ¹⁴A kdožkoli nepřijal by vás, a neu-

poslechl by řeči vašich, vyjdouce ven z domu neb z města toho, vyraztež prach z noh vašich. ¹⁵Amen pravím vám: Lehčeji bude zemi Sodomských a Gomorských v den soudný nežli městu tomu. ¹⁶Aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož buďte opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice. ¹⁷Vystříhejtež se pak lidí; nebť vás vydávati budou do sněmů, a v školách svých budou vás bičovati. ¹⁸Ano i před vladaře i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví jim, i těm národům. ¹⁹Kdyžť pak vás vydadí, nebudtež pečliví, kterak aneb co byste mluvili; dánoť bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluvití. ²⁰Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale duch Otce vašeho, jenž mluví v vás. ²¹Vydát pak bratr bratra na smrt, i otec syna, a povstanout dítky proti rodičům, a zmordují je. ²²A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé, ale kdož setrvá až do konce, tenť spasen bude. ²³Když se pak vám budou protiviti v tom městě, utecte do jiného. Amen zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských, až přijde Syn člověka. ²⁴Neníť učedník nad mistra, ani služebník nad pána svého. ²⁵Dostít jest učedníku, aby byl jako mistr jeho, a služebník jako pán jeho. Poněvadž jsou hospodáře Belzebubem nazývali, čím pak více domácí jeho? ²⁶Protož nebojte se jich; nebť není nic skrytého, což by nemělo býti zjeveno, ani co tajného, ješto by nemělo zvědíno býti. ²⁷Což vám pravím ve tmách, pravte na světle, a co v uši slyšíte, hlásejte na domích. ²⁸A nebojte se těch, kteříž zabíjejí tělo, ale duše nemohou zabítí; než bojte se raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni. ²⁹Zdaliž neprodávají dvou vrabců za malý peníz? a jeden z nich nepadá na zem bez vůle Otce vašeho. ³⁰Vaši pak i vlasové na hlavě všickni sečtení jsou. ³¹Protož nebojte se, mnohých vrabců dražší jste vy. ³²Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznámi i já jej před Otcem svým, jenž jest v nebesích. ³³Ale kdož by mne zapřel před lidmi, zapřímá ho i já před Otcem svým, kterýž jest v nebesích. ³⁴Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. ³⁵Přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a dceru proti mateři její, a nevěstu proti svegruši její. ³⁶A nepřátelé člověka budou domácí jeho. ³⁷Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, neníť mne hoden; a kdož miluje syna nebo dceru více nežli mne, neníť mne hoden. ³⁸A kdož neběře kříže svého a nenásleduje mne, neníť mne hoden. ³⁹Kdož nalezne duši svou, ztratíť ji; a kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji. ⁴⁰Kdož vás přijímá, mneť přijímá; a kdo mne přijímá, přijímáť toho, kterýž mne poslal. ⁴¹Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme; a kdož přijímá spravedlivého ve jménu spravedlivého, odplatu spravedlivého vezme. ⁴²A kdož by koli dal jednomu z těchto nejmenších číši vody studené k nápoji, toliko ve jménu učedníka, zajisté pravím vám, neztratíť odplaty své.

11I stalo se, když dokonal Ježíš řeči své, kteréž mluvil, přikázání dáváje dvanácti učedníkům svým, bral se odtud,

aby učil a kázal v městech jejich. ²Jan pak v vězení uslyšev o skutcích Kristových, poslal dva z učedníků svých, ³A řekl jemu: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme? ⁴I odpovídaje Ježíš, řekl jim: Jdouce, zvěstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte: ⁵Slepí vidí, a kulhaví chodí, malmocní se čistí, a hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým pak evangelium se zvěstuje. ⁶A blahoslavený jest, kdož se nehorší na mně. ⁷A když oni odešli, počal Ježíš praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť viděti? Zdali třtinu větrem se klátící? ⁸Aneb co jste vyšli viděti? Zda člověka měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž se měkkým rouchem odívají, v domích královských jsou. ⁹Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli proroka. ¹⁰Tentot jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýžto připraví cestu tvou před tebou. ¹¹Amen pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo jest menší v království nebeském, jestiť větší nežli on. ¹²Ode dnů pak Jana Křtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacujíť je. ¹³Nebo všickni Proroci i Zákon až do Jana prorokovali. ¹⁴A chcete-li přijmouti: Ont jest Eliáš, kterýž přijíti měl. ¹⁵Kdo má uši k slyšení, slyš. ¹⁶Ale k komu připodobním pokolení toto? Podobno jest dětem, sedícím na ryncích, a kteříž na tovaryše své volají, ¹⁷A říkají: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme nařikali, a neplakali jste. ¹⁸Přišel zajisté Jan, nejeda ani pije, a oni řkou: Ďábelství má. ¹⁹Přišel Syn člověka, jedá a pije, a oni řkou: Aj, člověk žrač a pijan vína, přítel publikánů a hříšníků. Ale ospravedlněna jest moudrost od synů svých. ²⁰Tehdy počal přimlouvati městům, v nichžto činění jsou jeho mnozí divové, že pokání nečinili. ²¹Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a Sidonu byli činění divové ti, kteříž jsou činění v vás, dávno by byli v žíní a v popele pokání činili. ²²Nýbrž pravím vám, že Týru a Sidonu lehčeji bude v den soudný nežli vám. ²³A ty Kafarnaum, kteréž jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla sstrčeno budeš. Nebo kdyby v Sodomě činění byli divové ti, kteříž jsou činění v tobě, bylit by zůstali až do dnešního dne. ²⁴Ano více pravím vám, že zemi Sodomských lehčeji bude v den soudný nežli tobě. ²⁵V ten čas odpověděv Ježíš, řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrymi a opatrnými, a zjevil jsi je maličkým. ²⁶Jistě, Otče, že se tak líbilo před tebou. ²⁷Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádnýť nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo zná, jedině Syn, a komuž by chtěl Syn zjeviti. ²⁸Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. ²⁹Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim. ³⁰Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.

12V ten čas šel Ježíš v den sváteční skrze obilí, a učedníci jeho lačni jsouce, počali vymínati klasy a jísti. ²Farizeové pak vidouce to, řekli jemu: Hle, učedníci tvoji činí to, če-

hož nesluší činiti v den sváteční. ³On pak řekl jim: Co jste nečtli, co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli? ⁴Kterak všel do domu Božího a chleby posvátné jedl, kterýchžto jemu neslušelo jísti, ani těm, kteříž s ním byli, než toliko samým kněžím? ⁵Anebo zdali jste nečtli v Zákoně, že kněží ve dny sváteční v chrámě svátek ruší, a jsou bez hříchu? ⁶Ale pravím vám, žeť větší jest tuto nežli chrám. ⁷Než kdybyste věděli, co je to: Milosrdenství chci a ne oběti, neodsuzovali byste nevinných. ⁸Syn zajisté člověka jestiť pánem i dne svátečního. ⁹A poodšed odtud Ježíš, přišel do školy jejich. ¹⁰A aj, byl tu člověk, maje ruku uschlou. I tážali se ho, řkouce: Sluší-li v den sváteční uzdravovati? aby jej obžalovali. ¹¹On pak dí jim: Který bude z vás člověk, ješto by měl ovci jednu, a kdyby ta upadla do jámy v den sváteční, i zdaliž dosáhna nevytáhne jí? ¹²A čím lepší jest člověk nežli ovce? A protož sluší v den sváteční dobře činiti. ¹³Tedy řekl člověku tomu: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest zdravá jako i druhá. ¹⁴Farizeové pak vyšedše, drželi radu proti němu, kterak by jej zahladili. ¹⁵A věda to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je všecky. ¹⁶A s pohrůzkou přikázal jim, aby ho nezjevovali, ¹⁷Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: ¹⁸Aj, služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, milý můj, v němž se dobře zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na něj, a soud národům zvěstovati bude. ¹⁹Nebude se vaditi, ani křičeti, ani kdo na ulicích uslyší hlas jeho. ²⁰Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí, až i vypoví soud k vítězství. ²¹A ve jménu jeho národové doufati budou. ²²Tedy podán jemu ďábelstvím posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, takže ten byv slepý a němý, i mluvil i viděl. ²³I divili se všickni zástupové a pravili: Není-liž tento Syn Davidův? ²⁴Ale farizeové to uslyševše, řekli: Tento vymítá ďáblů než Belzebubem, knížetem ďábelským. ²⁵Ježíš pak znaje myšlení jejich, dí jim: Každé království rozdělené samo v sobě zpustne, a každé město neb dům proti sobě rozdělený nestane. ²⁶A jestližeť satan satana vymítá, proti sobě rozdělen jest. Kterak tedy stane království jeho? ²⁷A vymítám-liť já ďáblů v Belzebubu, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou. ²⁸Pakliť já Duchem Božím ďáblů vymítám, jistě přišlo jest mezi vás království Boží. ²⁹Aneb kterak kdo může do domu silného reka vjíti a jeho nádoby pobrati, leč by prve svázal toho silného, a teprvť by dům jeho obloupiti mohl? ³⁰Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromažďuje se mnou, rozptylujeť. ³¹Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno lidem. ³²A kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani na tomto světě, ani na budoucím. ³³A protož nebo číňte strom dobrý, a ovoce jeho dobré; anebo číňte strom zlý, a ovoce jeho zlé. Neboť po ovoci strom bývá poznán. ³⁴Pokolení ještěřčí, kterakž můžete dobré věci mluviti, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví. ³⁵Dobrý člověk z dobrého

pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. ³⁶Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréz mluviti budou lidé, vydadí počet v den soudný. ³⁷Nebo z slov svých spravedliv budeš učiněn, a z řečí tvých budeš odsouzen. ³⁸Tehdy odpověděli někteří z zákoníků a farizeů, řkouce: Mistře, chceme od tebe znamení viděti. ³⁹On pak odpovídaje, dí jim: Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, a znamení nebude jemu dáno, jediné znamení Jonáše proroka. ⁴⁰Nebo jakož byl Jonáš v břiše velryba tři dni a tři noci, takť bude Syn člověka v srdci země tři dni a tři noci. ⁴¹Muži Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je, protože pokání činili k Jonášovu kázání, a aj, víceť jest nežli Jonáš tuto. ⁴²Královna od poledne povstane k soudu s pokolením tímto, a odsoudí je; nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, víceť jest tuto nežli Šalomoun. ⁴³Když pak nečistý duch vyjde od člověka, chodí po místech suchých, hledaje odpočinutí, ale nenalézáje, dí: ⁴⁴Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. A přijda, nalezne prázdný, vyčištěný a ozdobený. ⁴⁵Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, a vejdouce, přebývají tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli první. Takť bude i tomuto zlému pokolení. ⁴⁶A když on ještě mluvil k zástupům, aj, matka a bratří jeho stáli vně, žádajíce s ním promluviti. ⁴⁷I řekl jemu jeden: Aj, matka tvá i bratří tvoji stojí vně, chtějí s tebou mluviti. ⁴⁸On pak odpovídaje, řekl tomu, kterýž k němu byl promluvil: Kdo jest matka má? A kdo jsou bratří moji? ⁴⁹A vztáhna ruku svou na učedníky své, i řekl: Aj, matka má i bratří moji. ⁵⁰Nebo kdož by činil vůli Otce mého nebeského, tenť jest bratr můj, i sestra má, i matka má.

13A v ten den vyšed Ježíš z domu, sedl podle moře. ²I sešli se k němu zástupové mnozí, takže vstoupiv na lodí, seděl, všecken pak zástup stál na břehu. ³I mluvil jim mnoho v podobenstvích, řka: Aj, vyšel rozsevač, aby rozsival. ⁴A když on rozsival, některá seménka padla podle cesty, a přiletěli ptáci, i szobali je. ⁵Jiná pak padla na místa skalnatá, kdežto neměla mnoho země; a rychle vzešla, protože neměla hlubokosti země. ⁶Ale když slunce vzešlo, uvadla, a že neměla kořene, uschla. ⁷Jiná pak padla v trní; i vzrostlo trní, a udusilo je. ⁸A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třicátý. ⁹Kdo má uši k slyšení, slyš. ¹⁰Tedy přistoupivše učedníci, řekli jemu: Proč jim v podobenstvích mluvíš? ¹¹On pak odpověděv, řekl jim: Nebo vám dáno jest znáti tajemství království nebeského, ale jim není dáno. ¹²(Nebo kdož má, bude jemu dáno a rozhojní se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od něho odjato.) ¹³Protož v podobenstvích mluvím jim, že vidouce nevidí, a slyšíce neslyší, ani rozumějí. ¹⁴A plní se na nich proroctví Izaiáše, řkoucí: Ušima uslyšíte, ale nesrozumíte; a hledíce, hleděti budete, ale neuzříte. ¹⁵Nebo ztučnělo jest srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli a oči své zamhouřili, aby snad někdy neuzřeli oči-

ma a ušima neslyšeli a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, a já abych jich neuzdravil. ¹⁶Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší. ¹⁷Amen zajisté pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví žádali viděti to, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti to, což vy slyšíte, a neslyšeli. ¹⁸Vy tedy slyšte podobenství rozsevače. ¹⁹Každý, kdož slyší slovo království a nerozumí, přichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho. To jest ten, kterýž podle cesty vsát jest. ²⁰Ale v skalnatou zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo, a hned je s radostí přijímá. ²¹Než nemá v sobě kořene, ale jest časný, a když přichází soužení nebo protivensství pro slovo, hned se horší. ²²Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo Boží, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá učiněno bez užítku. ²³V dobrou pak zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, i ovoce nese a vydává, některé zajisté stý, a jiné šedesátý, jiné pak třicátý. ²⁴Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest království nebeské člověku, rozsívajícímu dobré semeno na poli svém. ²⁵Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho a nasál koukole mezi pšenici a odšel. ²⁶A když vzrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koukol. ²⁷I přistoupivše služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, všaks dobrého semene nasál na poli svém, kdeže se pak vzal koukol? ²⁸A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš-liž, tedy půjdeme a vytrháme jej? ²⁹On pak odpověděl: Nikolí, abyste trahající koukol, spolu s ním nevytrhali pšenice. ³⁰Nechte, ať obé spolu roste až do žni. A v čas žni díím žencům: Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromážďte do stodoly mé. ³¹Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest království nebeské zrnu horčičnému, kteréž vzav člověk, vsál na poli svém. ³²Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak vzroste, větší jest všech bylin, a bývá strom, takže ptactvo nebeské přiletíce, hnízda sobě dělají na ratolestech jeho. ³³Jiné podobenství mluvil jim, řka: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž zvavši žena, zadělala ve třech měřících mouky, až by zkysalo všecko. ³⁴Toto všecko mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupům, a bez podobenství nemluvil jim, ³⁵Aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: Otevru v podobenstvích ústa svá, vypravovati budu skryté věci od založení světa. ³⁶Tedy rozpustiv zástupy, šel do domu Ježíš. I přistoupili k němu učedníci jeho, řkouce: Vylož nám podobenství o koukoli toho pole. ³⁷On pak odpovídaje, řekl jim: Rozsevač dobrého semene jestiž Syn člověka. ³⁸A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka. ³⁹A nepřítel, kterýž jej rozsívá, jestiž ďábel, ale žeň jest skonání světa, a ženci jsou andělé. ⁴⁰Protož jakož vytrhávají koukol a ohněm spalují, takt bude při skonání světa tohoto. ⁴¹Pošle Syn člověka anděly své, i vyberou z království jeho všechna pohoršení, i ty, kteříž činí nepravost, ⁴²A uvrhnou je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a škřípení zubů. ⁴³A tehdažť spravedliví stkví se budou

jako slunce v království Otce svého. Kdo má uši k slyšení, slyš. ⁴⁴Opět podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž nalezna člověk, skrývá, a radostí pro něj odejde a prodá všechno, což má, a koupí pole to. ⁴⁵Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel. ⁴⁶Kterýž nalezna jednu velmi drahou perlu, odšel a prodal všechno, což měl, a koupil ji. ⁴⁷Opět podobno jest království nebeské vrši puštěné do moře a ze všelikého plodu shromažďující; ⁴⁸Kteroužto, když naplněna byla, vytáhše na břeh a sedíce, vybírali, což dobrého bylo, v nádoby své, a což bylo zlého, přeč zamítali. ⁴⁹Takť bude při skonání světa. Vyjdou andělé a oddělí zlé z prostředku spravedlivých, ⁵⁰A uvrhnou je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a škřípení zubů. ⁵¹Potom dí jim Ježíš: Srozuměli-li jste tomuto všemu? Řekli jemu: I ovšem, Pane. ⁵²On pak řekl jim: Protož každý učitel umělý v království nebeském podoben jest člověku hospodáři, kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré věci. ⁵³I stalo se, když dokonal Ježíš podobenství tato, bral se odtud. ⁵⁴A přišed do vlasti své, učil je v školách jejich, takže se velmi divili, řkouce: Odkud má tento moudrost tuto a moc tuto? ⁵⁵Zdaliž tento není syn tesařův? a zdaliž matka jeho neslove Maria a bratří jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas? ⁵⁶A sestry jeho zdaliž také všechny u nás nejsou? Odkudž tedy má tyto všechny věci? ⁵⁷I zhoršili se na něm. A Ježíš řekl: Není prorok beze cti, než v své vlasti a v domu svém. ⁵⁸I neučinil tu mnoho divů, pro nevěru jejich.

14v tom čase uslyšel Herodes čtvrták pověst o Ježíšovi. ²I řekl služebníkům svým: To jest Jan Křtitel. Onť jest vstal z mrtvých, a protož se divové dějí skrze něho. ³Nebo Herodes byl jal Jana a svázal jej a dal do žaláře pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého. ⁴Nebo byl řekl jemu Jan: Nesluší tobě míti jí. ⁵A chtěv zabíti jej, bál se lidu; nebo za proroka jej měli. ⁶Když pak slaven byl den narození Herodesova, tancovala dcera Herodiady uprostřed hodovníků, i líbilo se to Herodesovi, ⁷Tak že s přísahou zaslíbil jí dáti, zač by ho prosila. ⁸A ona jsuci prve navedena od matere své, řekla: Dej mi zde na míse hlavu Jana Křtitele. ⁹I zarmoutil se král, ale pro přísahu a pro ty, kteříž spolu s ním stolili, rozkázal jí dáti. ¹⁰A poslav kata, stal Jana v žaláři. ¹¹I přinesena jest hlava jeho na míse, a dána děvečce. A ona nesla ji mateři své. ¹²A přišedše učedníci jeho, vzali tělo jeho a pochovali je; a šedše, pověděli to Ježíšovi. ¹³A uslyšev to Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo pusté soukromí. A uslyševše o tom zástupové, šli za ním pěšky z měst. ¹⁴A vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý. I slitovalo mu se jich, a uzdravoval nemocné jejich. ¹⁵A když bylo k večerou, přistoupili k němu učedníci jeho, řkouce: Pusté jest místo toto, a čas již pominul. Rozpusť zástupy, ať jdouce do městeček, nakoupí sobě pokrmů. ¹⁶Ježíš pak řekl jim: Není potřebí odcházeti, dejte vy jim jísti. ¹⁷A oni řkou jemu: Nemáme zde, než pět chlebů a dvě rybě. ¹⁸Kterýžto dí jim: Přinestež mi je sem. ¹⁹A rozká-

zav zástupu posaditi se na trávě a vzav pět chlebů a dvě rybě, vzhled v nebe, požehnal, a lámaje, dal učedníkům chleby, a učedníci zástupům. ²⁰I jedli všickni a nasyceni jsou. I sebrali pozůstalých drobtů, dvanácte košů plných. ²¹Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo pěti tisíců mužů, kromě žen a dětí. ²²A ihned přinutil učedníky své, aby vstoupili na lodí a přešli jej za moře, dokudž by nerozpustil zástupů. ²³A rozpustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se modlil. A když byl večer, sám byl tam. ²⁴Lodí pak již byla uprostřed moře, zmítající se vlnami, nebo byl vítr odporný jim. ²⁵Při čtvrtém pak bdění nočním bral se k nim Ježíš, jda po moři. ²⁶A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, zarmoutili se, řkouce: Obluda jest. A strachem křičeli. ²⁷Ale ihned Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se. ²⁸I odpověděv Petr, řekl: Pane, jsi-li ty, rozkaž mi k sobě přijíti po vodě. ²⁹A on řekl: Pojď. A vystoupiv Petr z lodí, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi. ³⁰Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz mi. ³¹A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu: Malé víry, pročezš pochyboval? ³²A jakž oni vstoupili na lodí, přestal vítr. ³³Ti pak, kteříž na lodí byli, přistoupivše, klaněli se jemu, řkouce: Jistě Syn Boží jsi. ³⁴A přelavivše se, přišli do země Genezaretské. ³⁵A poznavše jej muži místa toho, rozeslali po vsi té krajině vůkol, a shromáždili k němu všechny neduživé. ³⁶A prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kteřížkoli dotkli se, uzdraveni jsou.

15A v tom přistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští zákoníci a farizeové, řkouce: ²Proč učedníci tvoji přestupují ustanovení starších? Nebo neumývají rukou svých, když mají jísti chléb. ³A on odpovídaje, řekl jim: Pročez i vy přestupujete přikázání Boží pro ustanovení vaše? ⁴Nebo přikázal Bůh, řka: Cti otce svého i matku, a kdož by zlořečil otci neb mateři, smrtí ať umře. ⁵Ale vy pravíte: Kdož by koli řekl otci neb mateři: Dar ode mne obětovaný, tobě prospěje, by pak i neuctil otce svého neb matere své, bez viny bude. ⁶A takž zrušili jste přikázání Boží pro své ustanovení. ⁷Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, řka: ⁸Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. ⁹Nadarmoť mne ctí, učíce učení, jenž jsou přikázání lidská. ¹⁰A svolav zástup, řekl jim: Slyšte a rozumějte. ¹¹Ne to, což vchází v ústa, poskvňuje člověka, ale což z úst pochází, toť poskvňuje člověka. ¹²Tehdy přistoupivše učedníci jeho, řekli mu: Víš-li, že farizeové, slyševše tu řeč, zhoršili se? ¹³A on odpovídaje, řekl: Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj nebeský, vykořeněno bude. ¹⁴Nechte jich, vůdcovět jsou slepí slepých, a povede-li slepý slepého, oba v jámu upadnou. ¹⁵I odpověděv Petr, řekl jemu: Vylož nám to podobenství. ¹⁶Ježíš pak řekl: Ještě i vy bez rozumu jste? ¹⁷Nerozumíte-liž, že všechno, což v ústa vchází, do břicha jde a vypouští se ven? ¹⁸Ale které věci z úst pocházejí, z srdce jdou, a tyť poskvňují člověka. ¹⁹Z srdceť zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizo-

ložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání. ²⁰Tyť jsou věci poskvňující člověka. Ale neumytýma rukama jísti, toť neposkvňuje člověka. ²¹A vyšed odtud Ježíš, bral se do krajin Tyrských a Sidonských. ²²A aj, žena Kanaejská z končin těch vyšedši, volala za ním, řkuci: Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův. Dceru mou hrozně trápí dábelství. ²³Kterýžto neodpověděl jí slova. I přistoupivše učedníci jeho, prosili ho, řkouce: Propuť ji, neboť volá za námi. ²⁴On pak odpověděv, řekl: Nejsm poslán než k ovce zahynulým z domu Izraelského. ²⁵Ale ona přistoupivši, klaněla se jemu, řkuci: Pane, pomoz mi. ²⁶On pak odpověděv, řekl: Není slušné vzíti chléb synů a vrci štěnatům. ²⁷A ona řekla: Takt jest, Pane. Avšak štěnata jedí drobtý, kteříž padají z stolů pánů jejich. ²⁸Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobě, jakž chceš. I uzdravena jest dcera její v tu hodinu. ²⁹A odšed odtud Ježíš, šel podle moře Galilejského, a vstoupiv na horu, posadil se tam. ³⁰I přišli k němu zástupové mnozí, majíce s sebou kulhavé, slepé, němé, polámané a jiné mnohé. I kladli je k nohám Ježíšovým, a on uzdravil je, ³¹Takže se zástupové divili, vidouce, ano němí mluví, polámaní zdraví jsou, kulhaví chodí, slepí vidí. I velebili Boha Izraelského. ³²Ježíš pak svolav učedníky své, řekl: Líto mi zástupu, ješto již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli; a rozpustiti jich lačných nechci, aby nezhylni na cestě. ³³I řekli mu učedníci jeho: I kde bychom vzali tolik chleba na této poušti, abychom takový zástup nasatili? ³⁴I řekl jim Ježíš: Kolik chlebů máte? A oni řkou: Sedm a málo rybiček. ³⁵I rozkázal zástupům, aby se posadili na zemi. ³⁶A vzav těch sedm chlebů a ryby, učiniv díky, lámal a dal učedníkům svým, a učedníci zástupu. ³⁷I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali, což zbylo drobtů, sedm košů plných. ³⁸Bylo pak těch, kteříž jedli, čtyři tisíce mužů kromě žen a dětí. ³⁹A rozpustiv zástupy, vstoupil na lodí. I přišel do krajiny Magdala.

16I přistoupili k němu farizeové a saduceové, a pokoušejíce, prosili ho, aby jim znamení s nebe ukázal. ²On pak odpovídaje, řekl jim: Když bývá večer, říkáte: Jasně bude, nebo se červená nebe. ³A ráno: Dnes bude nečas, nebo se červená zasmušilá nebe. Pokrytci, způsob zajisté nebe rozsouditi umíte, znamení pak časů nemůžete souditi? ⁴Národ zlý a cizoložný znamení hledá, ale znamení jemu nebude dáno, než toliko znamení Jonáše proroka. A opustiv je, odšel. ⁵A přelavivše se učedníci jeho přes moře, zapomenuli vzíti chleba. ⁶Ježíš pak řekl jim: Hledte a varujte se kvasu farizejského a saducejského. ⁷Oni pak rozjímali mezi sebou, řkouce: Nevzali jsme chleba. ⁸A znaje to Ježíš, řekl jim: Co to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že jste chlebů nevzali? ⁹Ještě-liž nerozumíte, ani pamatujete na pět chlebů, jimiž nasyceno bylo pět tisíců lidu, a kolik jste košů drobtů sebrali? ¹⁰Ani na sedm chlebů, jimiž nasyceno bylo čtyři tisíce lidí, a kolik jste košů drobtů sebrali? ¹¹I kterakž pak nerozumíte, že ne o chlebu mluvil

jsem vám, pravě: Varujte se od kvasu farizejského a saducejského? ¹²Tedy srozuměli, že neřekl, aby se varovali od kvasu chleba, ale od učení farizeů a saduceů. ¹³Přišel pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se učedníků svých, řka: Kým mne praví lidé býti, mne Syna člověka? ¹⁴A oni řekli: Někteří Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků. ¹⁵I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte? ¹⁶I odpověděl Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého. ¹⁷A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě toho, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích. ¹⁸I jáť pravím tobě, že jsi ty Petr, a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou jí. ¹⁹A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i na nebi. ²⁰Tedy přikázal učedníkům svým, aby žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus. ²¹A od té chvíle počal Ježíš oznamovati učedníkům svým, že musí jíti do Jeruzaléma, a mnoho trpěti od starších a předních kněží a od zákonníků, a zabít býti, a třetího dne z mrtvých vstáti. ²²I odved ho Petr na stranu, počal mu přimlouvati, řka: Odstup to od tebe, Pane, nestaneť se tobě toho. ²³Kterýžto obrátiv se, řekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské. ²⁴Tedy řekl Ježíš učedníkům svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřij sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne. ²⁵Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratíť ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji. ²⁶Nebo co jest platno člověku, by pak všecken svět získal, a své duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou? ²⁷Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce svého s anděly svými, a tehdažt odplatí jednomu každému podle skutků jeho. ²⁸Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i užijí Syna člověka, přicházejícího v království svém.

17A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí, ²A proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce, a roucho jeho učiněno bílé jako světlo. ³A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. ⁴A odpověděl Petr, řekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, udělejme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. ⁵Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, zavzněl hlas z oblaku řkoucí: Toto jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouchejte. ⁶To uslyšavše učedníci, padli na tváři své a báli se velmi. ⁷A přistoupiv Ježíš, dotekl se jich, řka jim: Vstaňte, nebojte se. ⁸A pozdvihše oči svých, žádného neviděli, než samého Ježíše. ⁹Když pak sstupovali s hory, přikázal jim Ježíš, řka: Žádnému nepravte tohoto vidění, dokudž by Syn člověka nevstal z mrtvých. ¹⁰I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Což to pak zákoníci praví, že má Eliáš prve přijí-

ti? ¹¹A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci. ¹²Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli. Takť i Syn člověka trpěti bude od nich. ¹³Tedy srozuměli učedníci, že jim to praví o Janovi Křtiteli. ¹⁴A když přišli k zástupu, přistoupil k němu člověk jeden, a poklekl před ním na kolena, ¹⁵A řekl: Pane, smiluj se nad synem svým, nebo náměsíčník jest, a bídne se trápí. Často zajisté padá do ohně a častokrát do vody. ¹⁶I přivedl jsem ho učedníkům tvým, ale nemohli ho uzdraviti. ¹⁷Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Ó národe nevěrný a převrácený, dokud budu s vámi? Dokudž vás trpěti budu? Přiveďte jej sem ke mně. ¹⁸I pohrozil jemu Ježíš. I vyšlo od něho ďábelství a uzdraven jest mládenec v tu hodinu. ¹⁹Tedy přistoupivše učedníci k Ježíšovi soukromí, řekli jemu: Proč jsme my ho nemohli vyvrcti? ²⁰Řekl jim Ježíš: Pro nevěru vaši. Amen zajisté pravím vám: Budete-li míti víru, jako jest zrna horčičné, díte hoře této: Jdi odsud tam, a půjde, a nebudeť vám nic nemožného. ²¹Toto pak pokolení nevychází, jedině skrze modlitbu a půst. ²²A když byli v Galileji, řekl jim Ježíš: Syn člověka bude zrazen v ruce lidí bezbožných. ²³A zabijíť jej, a třetího dne z mrtvých vstane. I zarmoutili se náramně. ²⁴A když přišli do Kafarnaum, přistoupili, kteříž plat vybírali, ku Petrovi a řekli: Což mistr váš nedává platu? ²⁵A on řekl: Dává. A když všel do domu, předšel jej Ježíš řečí, řka: Co se tobě zdá, Šimone? Králové zemští od kterých berou daň anebo plat, od synů-li svých, čili od cizích? ²⁶Odpověděl jemu Petr: Od cizích. I dí mu Ježíš: Tedy synové jsou svobodní? ²⁷Ale abychom jich nepohoršili, jda k moři, vrz udici, a tu rybu, kteráž nejprve uvázne, vezmi, a otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma, dej jim za mne i za sebe.

18V ten čas přistoupili učedníci k Ježíšovi, řkouce: Kdo pak jest větší v království nebeském? ²A zavolav Ježíš pacholete, postavil je uprostřed nich, ³A řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského. ⁴Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tenť jest větší v království nebeském. ⁵A kdož by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mneť přijímá. ⁶Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřžen byl do hlubokosti mořské. ⁷Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí to býti, aby přicházela pohoršení, ale však běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení. ⁸Protož jestliže ruka tvá anebo noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a vrz od sebe. Lépe jest tobě do života vjíti kulhavému anebo bezrukému, nežli dvě ruce aneb dvě noze majícímu uvrženu býti do věčného ohně. ⁹A pakli oko tvé pohoršuje tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe jest tobě jednookému do života vjíti, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do pekelného ohně. ¹⁰Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky vidí

tvář Otce mého, kterýž v nebesích jest. ¹¹Nebo přišel Syn člověka, aby spasil to, což bylo zahynulo. ¹²Co se vám zdá? Kdyby některý člověk měl sto ovec, a zbloudila by jedna z nich, zdaliž nenechá devadesáti devíti, a jda na hory, nehledá té pobloudilé? ¹³A nahodí-liť mu se nalézti ji, amen pravím vám, že se radovati bude nad ní více, než nad devadesáti devíti nepobloudilými. ¹⁴Takt není vůle před Otcem vaším, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z maličkých těchto. ¹⁵Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. ¹⁶Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě jednoho anebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo. ¹⁷Pakliť by jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán. ¹⁸Amen pravím vám: Cožkoli svázete na zemi, budeť svázáno i na nebi; a cožkoli rozvázete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi. ¹⁹Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterouž by koli prosili, stanet se jim od Otce mého nebeského. ²⁰Nebo kdežkoli shromáždí se dva nebo tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich. ²¹Tedy přistoupiv k němu Petr, řekl: Pane, kolikrát zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmikrát? ²²I dí mu Ježíš: Nepravím tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát. ²³A protože podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž chtěl počet klásti s služebníky svými. ²⁴A když počal počtu klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisíců hřiven. ²⁵A když neměl čím zaplatiti, kázal jej pán jeho prodati, i ženu jeho i děti i všecko, což měl, a zaplatiti. ²⁶Tedy padna služebník ten, prosil ho, řka: Pane, poshověj mi, a všeckoť zaplatím tobě. ²⁷I slitovav se pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil. ²⁸Vyšed pak služebník ten, našel jednoho z spoluslužebníků svých, kterýž mu byl dlužen sto peněz, a chopiv se ho, hrdloval se s ním, řka: Zaplať mi, cos dlužen. ²⁹Tedy padna spoluslužebník ten k nohám jeho, prosil ho, řka: Poshověj mi, a všeckoť zaplatím tobě. ³⁰On pak nechtěl, ale odšed, dal jej do žaláře, dokudž by nezaplatil dluhu. ³¹Tedy vidouce spoluslužebníci, co se dalo, zarmoutili se velmi; a šedše, pověděli pánu svému všecko, co se bylo stalo. ³²Tehdy povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníče zlý, všecken ten tvůj dluh odpustil jsem tobě, nebs mne prosil. ³³Zdaližs i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou? ³⁴I rozhněvav se pán jeho, dal jej katům, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen. ³⁵Takt i Otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí vašich jejich provinění.

19I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, bral se z Galilee, a přišel do končin Judských za Jordán. ²I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je tam. ³I přistoupili k němu farizeové, pokoušejíce ho a řkouce jemu: Sluší-li člověku propustiti ženu svou z kterékoli příčiny? ⁴On pak odpovídaje, řekl jim: Což jste nečtli, že ten, jenž stvořil člověka

s počátku, muže a ženu učinil je? ⁵A řekl: Protož opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i budou dva jedno tělo. ⁶A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. A protože, což jest Bůh spojil, člověk nerozlučuj. ⁷Řekli jemu: Pročež tedy Mojžíš rozkázal dáti list zapuzení a propustiti jí? ⁸Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám propouštět manželky vaše, ale s počátku nebylo tak. ⁹Protož pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, (leč pro smilství) a jinou pojme, cizoloží, a kdož propuštěnou pojme, také cizoloží. ¹⁰Řekli jemu učedníci jeho: Poněvadž jest taková pře s manželkou, není dobré ženiti se. ¹¹On pak řekl jim: Ne všickniť chápají slova toho, ale ti toliko, jimž jest dáno. ¹²Jsouť zajisté panicové, kteříž se tak z života matky zrodili; a jsouť panicové, kteříž učinění jsou od lidí; a jsou panicové, kteříž se sami v panictví oddali pro království nebeské. Kdo může pochopiti, pochop. ¹³Tehdy přineseny jsou k němu dívky, aby na ně ruce vzkládal a modlil se za ně. Učedníci pak přimlouvali jim. ¹⁴Ale Ježíš řekl jim: Nechte dítek a nebraňte jim jíti ke mně; nebo takovýchť jest království nebeské. ¹⁵A po vzkládání na ně rukou odebral se odtud. ¹⁶A aj, jeden přistoupiv, řekl jemu: Mistře dobrý, co dobrého budu činiti, abych měl život věčný? ¹⁷A on řekl jemu: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li pak vjíti do života, ostříhej přikázání. ¹⁸Dí jemu: Kterých? A Ježíš řekl mu: Nezapíšeš, nezczizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, ¹⁹Cti otce svého i matku, a milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ²⁰Dí jemu mládenec: Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Čehož mi se ještě nedostává? ²¹Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne. ²²Uslyšev pak mládenec tu řeč, odšel, smuten jsa; nebo měl statku mnoho. ²³Tedy Ježíš řekl učedníkům svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského. ²⁴A opět pravím vám: Snázet jest velbloudu skrze ucho jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího. ²⁵A uslyšavše to učedníci jeho, i užasli se velmi, řkouce: I kdož tedy může spasen býti? ²⁶A pohleděv na ně Ježíš, řekl jim: U lidí jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné. ²⁷Tehdy odpověděv Petr, řekl mu: Aj, my opustili jsme všecky věci, a šli jsme za tebou. Což pak nám bude dáno za to? ²⁸A Ježíš řekl jim: Amen pravím vám, že vy, kteříž jste následovali mne, v druhém narození, když se posadí Syn člověka na trůnu velebnosti své, sednete i vy na dvanácti stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské. ²⁹A každý, kdož opustil by domy, nebo bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, nebo manželku, nebo syny, nebo pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život věčný dědičně obdrží. ³⁰Mnozí pak první budou poslední, a poslední první.

20Nebo podobno jest království nebeské člověku hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou. ²Smluviv pak s dělníky z peníze denního, odeslal je

na vinici svou. ³A vyšed okolo hodiny třetí, uzřel jiné, ani stojí na trhu zahálejíce. ⁴I řekl jim: Jdětež i vy na vinici mou, a co bude spravedlivého, dám vám. ⁵A oni šli. Opět vyšed při šesté a deváté hodině, učinil též. ⁶Při jedenácté pak hodině vyšed, našel jiné, ani stojí zahálejíce. I řekl jim: Pročež tu stojíte, celý den zahálejíce? ⁷Řkou jemu: Nebo nižádný nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na vinici mou, a což by bylo spravedlivého, vezmete. ⁸Večer pak řekl pán vinice šafáři svému: Zavolej dělníků a zaplať jim, počna od posledních až do prvních. ⁹A přišedše ti, kteříž byli při jedenácté hodině najati, vzali jeden každý po penízi. ¹⁰Přišedše pak první, domnívali se, že by více měli vzíti; ale vzali i oni jeden každý po penízi. ¹¹A vzavše, reptali proti hospodáři, řkouce: ¹²Tito poslední jednu hodinu toliko dělali, a rovné jsi je nám učinil, kteříž jsme nesli břímě dne i horko. ¹³On pak odpovídaje jednomu z nich, řekl: Příteli, nečiním tobě křivdy; však jsi z peníze denního smluvil se mnou. ¹⁴Vezmiž, což tvého jest, a jdi předce. Já pak chci tomuto poslednímu dáti jako i tobě. ¹⁵Zdaliž mi nesluší v mém učiniti, což chci? Čili oko tvé nešlechtné jest, že já dobrý jsem? ¹⁶Takt budou poslední první, a první poslední; nebo mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených. ¹⁷A vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal dvanácte učedníků svých soukromí na cestě, i řekl jim: ¹⁸Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům, a odsoudí ho na smrt. ¹⁹A vydatí jej pohánům ku posmívání a k bičování a ukřižování; a třetího dne z mrtvých vstane. ²⁰Tedy přistoupila k němu matka synů Zebedeových s syny svými, klanějící se a prosecí něco od něho. ²¹Kterýžto řekl jí: Co chceš? Řekla jemu: Rci, ať tito dva synové moji sednou, jeden na pravici tvé a druhý na levici, v království tvém. ²²Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já píti budu, a křtem, jímž já se křtím, křtění býti? Řekli jemu: Můžeme. ²³Dí jim: Kalich zajisté můj píti budete, a křtem, jímž já se křtím, pokřtění budete, ale seděti na pravici mé a na levici mé, není mé dáti vám, ale dáno bude těm, kterýmž připraveno jest od Otce mého. ²⁴A uslyšavše to deset učedníků Páně, rozhněvali se na ty dva bratry. ²⁵Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad svými, a kteříž velící jsou, moci užívají nad nimi. ²⁶Ne tak bude mezi vámi; ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. ²⁷A kdož by koli mezi vámi chtěl býti první, budiž váš služebník; ²⁸Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svůj na vykoupění za mnohé. ²⁹A když vycházeli z Jericho, šel za ním zástup veliký. ³⁰A aj, dva slepí sedící u cesty, uslyševše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův. ³¹Zástup pak přimlouval jim, aby mlčeli. Oni pak více volali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův. ³²I zastaviv se Ježíš, zavolal jich, a řekl: Co chcete, abych vám učinil? ³³Řkou jemu: Pane, ať se otevrou oči naše. ³⁴I slitovav se nad nimi Ježíš, dotekl se očí jejich, a ihned prohlédly oči jejich. A oni šli

za ním.

21A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva učedníky své, ²Řka jim: Jdětež do městečka, kteréž proti vám jest, a hned naleznete oslici přivázanou a oslátko s ní. Odvěztež je a přiveďte ke mně. ³A řekl-liť by kdo co vám, řcete, že Pán jich potřebuje, a hned propustí je. ⁴Toto se pak všecko stalo, aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: ⁵Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj béře se tobě tichý, a sedě na oslici, a na oslátku té oslice jhu podrobené. ⁶I jdouce učedníci, a učinivše tak, jakož jim přikázal Ježíš, ⁷Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a jej navrchu posadili. ⁸Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti z dříví sekali a metali na cestu. ⁹A zástupové, kteříž napřed šli, i ti, kteříž nazad byli, volali, řkouce: Aj syn Davidův, Spasitel. Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně; spasiž nás ty, kterýž jsi na výsostech. ¹⁰A když vjel do Jeruzaléma, zbouřilo se všecko město, řkouce: I kdo jest tento? ¹¹Zástupové pak pravili: Toto jest ten Ježíš, prorok od Nazarétu Galilejského. ¹²I všel Ježíš do chrámu Božího, a vymítal všecky prodavače a kupce z chrámu, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holubice převracel, ¹³A řekl jim: Psánoť jest: Dům můj dům modlitby slouti bude, ale vy učinili jste jej peleší lotrovskou. ¹⁴I přistoupili k němu slepí a kulhaví v chrámě, i uzdravil je. ¹⁵Vidouce pak přední kněží a zákoníci divy, kteréž činil, a dítky, any volají v chrámě a praví: Aj syn Davidův, Spasitel, rozhněvali se. ¹⁶A řekli jemu: Slyšíš-liž, co tito praví? Ježíš pak řekl jim: I ovšem. Nikdá-liž jste nečtli, že z úst nemluvnátek a těch, jenž psí požívají, dokonal jsi chválu? ¹⁷A opustiv je, šel ven z města do Betany a tu zůstal. ¹⁸Ráno pak navracuje se do města, zlačněl. ¹⁹A vida jeden fíkový strom podle cesty, šel k němu, a nic na něm nenalezl, než listů toliko. I dí tomu stromu: Nikdy více nerod se z tebe ovoce na věky. I usechl jest hned fík ten. ²⁰A vidouce to učedníci, divili se, řkouce: Kterak jest ihned usechl fík ten! ²¹I odpověděv Ježíš, řekl jim: Amen pravím vám: Budete-li mítí víru, a nebudete-li pochybovati, netoliko to, co se stalo fíkovému dřevu, učiníte, a kdybyste i této hoře řekli: Zdvihni se a vrz sebou do moře, staně se. ²²A všecko, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete. ²³A když přišel do chrámu, přistoupili k němu přední kněží a starší lidu, když učil, řkouce: Jakou mocí tyto věci činíš? A kdo jest tobě tu moc dal? ²⁴Odpovídaje pak Ježíš, řekl jim: Otížit se i já vás na jednu věc, kterouž povíte-li mi, i já vám povím, jakou mocí tyto věci činím. ²⁵Křest Janův odkud jest byl? S nebe-li, čili z lidí? A oni rozvažovali mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, díf nám: Proč jste pak nevěřili jemu? ²⁶Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo všickni měli Jana za proroka. ²⁷I odpovídajíce Ježíšovi, řekli: Nevíme. Řekl jim i on: Aniž já vám povím, jakou mocí tyto věci činím. ²⁸Ale co se vám zdá? Člověk jeden měl dva syny. A přistoupiv k prvnímu, řekl: Synu, jdi na vinici mou dnes

a dělej. ²⁹A on odpověděl, řekl: Nechci. A potom usmysliv sobě, šel. ³⁰I přistoupiv k druhému, řekl jemu též. A on odpověděl, řekl: Jdu, pane. A nešel. ³¹Který z těch dvou učinil vůli otcovu? Řekli jemu: První. Dí jim Ježíš: Amen pravím vám, že publikáni a nevěstky předcházejí vás do království Božího. ³²Nebo přišel k vám Jan cestou spravedlnosti, a neuvěřili jste mu, ale publikáni a nevěstky uvěřili jemu. Vy pak viděvše to, aniž jste potom usmyslili sobě, abyste věřili jemu. ³³Jiné podobenství slyšte: Byl jeden hospodář, kterýž vzdělal vinici, a opletl ji plotem, a vkopal v ní pres, a ustavěl věži, i pronajal ji vinařům, a odšel pryč přes pole. ³⁴A když se přiblížil čas ovoce, poslal služebníky své k vinařům, aby vzali užitky její. ³⁵Vinaři pak zjímavše služebníky jeho, jiného zmrskali, jiného zabili, a jiného ukamenovali. ³⁶Opět poslal jiných služebníků více nežli prve. I učinili jim též. ³⁷Naposledy pak poslal k nim syna svého, řka: Ostýchati se budou syna mého. ³⁸Vinaři pak uzřevše syna jeho, řekli mezi sebou: Tentot jest dědic; pojďte, zabijme jej, a uvažme se v dědictví jeho. ³⁹I chytivše ho, vyvrhli jej ven z vinice a zabili. ⁴⁰Protož když přijde pán vinice, co učiní vinařům těm? ⁴¹Řekli jemu: Zlé zle zatratí, a vinici svou pronajme jiným vinařům, kteříž budou vydávati jemu užitek časy svými. ⁴²Řekl jim Ježíš: Nikdy-li jste nečtli v Písmích: Kámen, kterýž jsou zavrhli dělníci, ten učiněn jest v hlavu úhlovou? Ode Pána stalo se toto, a jest divné před očima našima. ⁴³Protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno lidu činícímu užitky jeho. ⁴⁴A kdož by padl na ten kámen, rozrazí se; a na kohož upadne, setřet jej. ⁴⁵A slyšavše přední kněží podobenství jeho, porozuměli, že by o nich mluvil. ⁴⁶I hledajíce ho jíti, báli se zástupů; neb ho měli za proroka.

22I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opět v podobenstvích, řka: ²Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svadbu synu svému. ³I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svadbu; a oni nechtěli přijíti. ⁴Opět poslal jiné služebníky, řka: Povězte pozvaným: Aj, oběd můj připravil jsem, volové moji a krmný dobytek zbit jest, a všecko hotovo. Pojďtež na svadbu. ⁵Ale oni nedbavše na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém. ⁶Jiní pak zjímavše služebníky jeho a posměch jim učinivše, z mordovali. ⁷A uslyšav to král, rozhněval se; a poslav vojska svá, zhubil vražedníky ty a město jejich zapálil. ⁸Tedy řekl služebníkům svým: Svadba zajisté hotova jest, ale ti, kteříž pozváni byli, nebyli hodni. ⁹Protož jděte na rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu. ¹⁰I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všechny, kteréžkoli našli, zlé i dobré. A naplněna jest svadba hodovníky. ¹¹Tedy všed král, aby pohleděl na hodovníky, uzřel tam člověka neoděného rouchem svadebním. ¹²I řekl jemu: Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A on oněměl. ¹³Tedy řekl král služebníkům: Svížíce ruce jeho i nohy, vezměte ho, a uvrztež jej do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škrípení zubů. ¹⁴Nebo mnoho jest povolanych, ale má-

lo vyvolených. ¹⁵Tedy odšedše farizeové, radili se, jak by polapili jej v řeči. ¹⁶I poslali k němu učedníky své s herodiány, řkouce: Mistře, víme, že pravdomluvný jsi a cestě Boží v pravdě učíš a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou. ¹⁷Protož pověz nám, co se tobě zdá: Sluš-li daň dáti císaři, čili nic? ¹⁸Znaje pak Ježíš zlost jejich, řekl: Co mne pokoušíte, pokrytci? ¹⁹Ukažte mi peněz daně. A oni podali mu peníze. ²⁰I řekl jim: Čí jest tento obraz a svrchu napsání? ²¹Řekli mu: Císařův. Tedy dí jim: Dejtež, co jest císařova, císaři, a co jest Božího, Bohu. ²²To uslyšavše, divili se, a opustivše jej, odešli. ²³V ten den přišli k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho, ²⁴Řkouce: Mistře, Mojžíš pověděl: Umřel-li by kdo, nemaje dětí, aby bratr jeho právem švagrovství pojal ženu jeho a vzbudil símě bratru svému. ²⁵I bylo u nás sedm bratrů. První pojav ženu, umřel, a nemaje semene, zůstavil ženu svou bratru svému. ²⁶Takž podobně i druhý, i třetí, až do sedmého. ²⁷Nejposléze pak po všech umřela i žena. ²⁸Protož při vzkříšení kterého z těch sedmi bude žena? Nebo všickni ji měli. ²⁹I odpověděl Ježíš, řekl jim: Bloudíte, neznajíce Písem ani moci Boží. ³⁰Však při vzkříšení ani se nebudou ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé Boží v nebi. ³¹O vzkříšení pak mrtvých zdaliž jste nečtli, co jest vám povědino od Boha, kterýž takto dí: ³²Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův; a Bůh není Bůh mrtvých, ale živých. ³³A slyševše to zástupové, divili se učení jeho. ³⁴Farizeové pak uslyšavše, že by k mlčení přivedl saducejské, sešli se v jedno. ³⁵I otázal se ho jeden z nich zákoník nějaký, pokoušeje ho, a řka: ³⁶Mistře, které jest přikázání veliké v Zákoně? ³⁷I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí mysli své. ³⁸To jest přední a veliké přikázání. ³⁹Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ⁴⁰Na těch dvou přikázáních všecken Zákon záleží i Proroci. ⁴¹A když se sešli farizeové, otázal se jich Ježíš, ⁴²Řka: Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn? Řkou jemu: Davidův. ⁴³Dí jim: Kterakž pak David v Duchu nazývá ho Pánem, řka: ⁴⁴Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé, dokavadž nepodložím nepřátel tvých, aby byli za podnože noh tvých? ⁴⁵Poněvadž tedy David Pánem ho nazývá, i kterakž syn jeho jest? ⁴⁶A nižádný nemohl jemu odpověditi slova, aniž se odvážil kdo více od toho dne jeho se nač tázati.

23Tedy Ježíš mluvil zástupům a učedníkům svým, ²Řka: Na stolicí Mojžíšově posadili se zákoníci a farizeové. ³Protož všecko, což by koli rozkázali vám zachovávat, zachovávejte a čiňte, ale podle skutků jejich nečiňte; neboť praví, a nečiní. ⁴Svazujít zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechtí jimi ani pohnouti. ⁵A všechny ty své skutky činí, aby byli vidíni od lidí. Rozšiřují zajisté nápisy své a veliké dělají podolky pláští svých, ⁶A milují přední místa na večerích, a první stolice v školách, ⁷A pozdravování na trhu, a aby byli

nazýváni od lidí: Mistři, mistři. ⁸Ale vy nebývejte nazýváni mistři; nebo jeden jest Mistr váš, totiž Kristus, vy pak všickni bratří jste. ⁹A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest v nebesích. ¹⁰Ani se nazývejte vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš Kristus. ¹¹Ale kdo z vás větší jest, budeť služebníkem vašim. ¹²Nebo kdož by se sám povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen. ¹³Ale běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zavíráte království nebeské před lidmi; nebo sami tam nevcházíte, ani těm, jenž by vjíti chtěli, vcházeti dopouštíte. ¹⁴Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zžíráte domy vdovské, za příčinou dlouhého modlení; protož těžší soud poneseť. ¹⁵Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že obcházíte moře i zemi, abyste učinili jednoho novověrce, a když bude učiněn, učiníte jej syna zatracení, dvakrát více, nežli jste sami. ¹⁶Běda vám, vůdcové slepí, kteříž říkáte: Přisáhl-li by kdo skrze chrám, to nic není; ale kdo by prisáhl skrze zlato chrámové, povinent jest přísaze dosti činiti. ¹⁷Blázní a slepci; nebo co jest většího, zlato-li, čili chrám, kterýž posvěcuje zlata? ¹⁸A prisáhl-li by kdo skrze oltář, nic není; ale kdo by prisáhl skrze ten dar, kterýž jest na něm, povinen jest. ¹⁹Blázní a slepci, i co jest většího, dar-li, čili oltář, kterýž posvěcuje daru? ²⁰A protož kdokoli přísahá skrze oltář, přísahá skrze něj, i skrze to všecko, což na něm jest. ²¹A kdož přísahá skrze chrám, přísahá skrze něj, i skrze toho, kterýž přebývá v něm. ²²A kdož přísahá skrze nebe, přísahá skrze trůn Boží, i skrze toho, kterýž na něm sedí. ²³Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v Zákoně, totiž soud a milosrdenství a věrnost. Tyto věci měli jste činiti a oněch neopouštěti. ²⁴Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára, velblouda pak požíráte. ²⁵Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že čistíte po vrchu konvice a mísy, a vnitř plno jest loupeže a nestředmosti. ²⁶Farizee slepče, vyčistě prve to, což vnitř jest v konvi a v míse, aby i to, což jest zevnitř, bylo čisto. ²⁷Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste se připodobnili hrobům zblíbeným, kteříž ač se zdadí zevnitř krásní, ale vnitř jsou plní kostí umrlčích i vši nečistoty. ²⁸Tak i vy zevnitř zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitř plní jste pokrytství a nepravosti. ²⁹Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, neboť vzděláváte hroby proroků a ozdobujete hroby spravedlivých, ³⁰A říkáte: Kdybychom byli za dnů otců našich, nebyli bychom účastníci jejich ve krvi proroků. ³¹Protož osvědčujete sami proti sobě, že jste synové těch, kteříž proroky zmrdovali. ³²I vy také naplníte míru otců svých. ³³Hadové, plémě ještěřcí, i jakž byste ušli odsudku do pekelného ohně? ³⁴Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a učitele, a vy z těch některé zmrdujete a ukřižujete, a některé z nich bičovati budete v školách vašich, a budete je honiti z města do města, ³⁵Aby přišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi, od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem a oltářem.

³⁶Amen pravím vám: Přijdou tyto všechny věci na pokolení toto. ³⁷Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, jenž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste. ³⁸Aj, zanecháváš se vám dům váš pustý. ³⁹Neboť pravím vám, že mne již více nikoli neuzříte od této chvíle, až i díte: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně.

24A vyšed Ježíš, bral se z chrámu; i přistoupili učedníci jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové. ²Ježíš pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všechny věci? Amen pravím vám: Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen. ³A když se posadil na hoře Olivetské, přistoupili k němu učedníci jeho soukromí, řkouce: Pověz nám, kdy to bude, a která znamení budou příchodu tvého a skonání světa? ⁴I odpověděv Ježíš, řekl jim: Vizte, aby vás žádný nesvedl. ⁵Nebo mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Jáť jsem Kristus, a svedouť mnohé. ⁶Budete slyšeti zajisté boje a pověsti bojů. Hleďtež, abyste se nekormoutili; nebo musí to všecko býti; ale ne ihned bude konec. ⁷Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou morové a hladové a zemětřesení po místech. ⁸Ale tyto všechny věci jsou počátkové bolestí. ⁹A tehdy vy budete souzeni, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé. ¹⁰A tehdyť se zhorší mnozí a vespolek se budou zrazovati a nenáviděti. ¹¹A mnozí falešní proroci povstanou, a svedouť mnohé. ¹²A že rozmnožena bude nepravost, ustydněť láska mnohých. ¹³Ale kdož by setrval až do konce, tenť spasen bude. ¹⁴A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdažť přijde skonání. ¹⁵Protož když uzříte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj,) ¹⁶Tehdaž ti, kteříž by byli v Judstvu, nechť utekou k horám. ¹⁷A kdo na střeše, nesstupuj dolů, aby něco vzal z domu svého. ¹⁸A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá. ¹⁹Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí, v těch dnech. ²⁰Protož modlte se, aby utíkáni vaše nebylo v zimě anebo v svátek. ²¹Nebo bude tehdaž soužení veliké, jakéž nebylo od počátku světa až dosavad, aniž kdy potom bude. ²²A byť nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný člověk. Ale pro vyvolené ukráceni budou dnové ti. ²³Tehdy řekl-li by vám kdo: Aj, tutoť jest Kristus, anebo tamto, nevěřte. ²⁴Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené. ²⁵Aj, předpověděl jsem vám. ²⁶Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte. ²⁷Neb jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, takť bude i příchod Syna člověka. ²⁸Neboť kdežkoli bude tělo, tuť se sletí i orlice. ²⁹A hned po soužení, kteréž bude těch dnů, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati. ³⁰A tehdyť se ukáže znamení

Syna člověka na nebi, a tu budou kvílití všechna pokolení země, a uzříť Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slavou velikou. ³¹Kterýž pošle anděly své s hlasem velikým trouby, a shromáždí vyvolené jeho ode čtyř větrů, od končin nebes až do končin jejich. ³²Od stromu pak fíkového naučte se podobnosti: Když již ratolest jeho odmladne a listí se pučí, porozumíváte, že blízko jest léto. ³³Takéž i vy, když uzřeli byste toto všechno, vezte, žeť blízko jest a ve dveřích království Boží. ³⁴Amen pravím vám, že nepomine věk tento, až se tyto všechny věci stanou. ³⁵Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou. ³⁶O tom pak dni a hodině té nižádný neví, ani andělé nebesí, jediné sám Otec můj. ³⁷Ale jakož bylo za dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka. ³⁸Nebo jakož jsou za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu, ³⁹A nevěděli, až přišla potopa, a zachvátila všechny, takť bude i příští Syna člověka. ⁴⁰Tehdyt dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán. ⁴¹Dvě budou ve mlýně při žernovu; jedna bude vzata, a druhá zanechána. ⁴²Bdětež tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijíti má. ⁴³Toto pak vezte, že byt věděl hospodář, v které by bdění zloděj měl přijíti, bděl by zajisté, a nedalť by podkopati domu svého. ⁴⁴Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde. ⁴⁵Kdoť tedy jest služebník věrný a opatrný, kteréhož ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas? ⁴⁶Blahoslavený služebník ten, kteréhož, přijda pán jeho, nalezl by, an tak činí. ⁴⁷Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej. ⁴⁸Jestliže by pak řekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlévá pán můj přijíti, ⁴⁹I počal by bítí spolumužníky, jísti a píti s opilci, ⁵⁰Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, v kterouž neví. ⁵¹I oddělíť jej, a díl jeho položí s pokrytci. Tamť bude pláč a škřípení zubů.

25 Tehdy podobno bude království nebeské desíti panám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi. ²Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. ³Ty bláznivé vzavše lampy své, nevezaly s sebou oleje. ⁴Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. ⁵A když prodléval Ženich, zdřímaly se všechny a zesnuly. ⁶O půlnoci pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu. ⁷Tedy vstaly všechny panny ty, a ozdobily lampy své. ⁸Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje vašeho, nebo lampy naše hasnou. ⁹I odpověděly opatrné, řkouce: Bojíme se, že by se snad ani nám i vám nedostalo, jděte raději k prodáváčům a kupte sobě. ¹⁰A když odešly kupovati, přišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu, i zavřiny jsou dveře. ¹¹Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. ¹²A on odpověděl, řekl: Amen, pravím vám, neznámť vás. ¹³Bdětež tedy; neb nevíte dne ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde. ¹⁴Neb tak se díti bude, jako když člověk jeden, jda na cestu, povolal služeb-

níků svých a poručil jim statek svůj. ¹⁵I dal jednomu pět hřiven, jinému pak dvě, a jinému jednu, každému podle možnosti jeho, i odšel hned. ¹⁶Odšed pak ten, kterýž vzal pět hřiven, těžel jimi, i vydělal jiných pět hřiven. ¹⁷Též i ten, kterýž vzal dvě, získal jiné dvě. ¹⁸Ale ten, kterýž vzal jednu, odšed, zakopal ji v zemi, a skryl peníze pána svého. ¹⁹Po mnohém pak času přišel pán služebníků těch, i činil počet s nimi. ²⁰A přistoupiv ten, kterýž byl pět hřiven vzal, podal jiných pěti hřiven, řka: Pane, pět hřiven dal jsi mi, aj, jiných pět hřiven získal jsem jimi. ²¹I řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého. ²²Přistoupiv pak ten, kterýž byl dvě hřivně vzal, dí: Pane, dvě hřivně jsi mi dal, aj, jiné dvě jimi získal jsem. ²³Řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého. ²⁴Přistoupiv pak i ten, kterýž vzal jednu hřivnu, řekl: Pane, věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal, ²⁵I boje se, odšel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš, což tvého jest. ²⁶A odpovídaje pán jeho, řekl mu: Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám, kdež jsem nerozsypal, ²⁷Protož měl jsi ty peníze mé dáti penězoměncům, a já přijda, vzal by bych, což jest mého, s požitkem. ²⁸Nu vezmětež od něho tu hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven. ²⁹(Nebo každému majícímu bude dáno, a budeť hojně míti, od nemajícího pak i to, což má, budeť odjato.) ³⁰A toho neúčinného služebníka uvrztež do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů. ³¹A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své, ³²A shromáždění budou před něj všickni národové. I rozdělí je na různě, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů. ³³A postavíť ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici. ³⁴Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa. ³⁵Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi píti; hostem jsem býval, a přijali jste mne; ³⁶Nah jsem byl, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně. ³⁷Tedy odpovídi jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme tebe, žíznivého, a dávali jsme nápoj? ³⁸Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme tebe, anebo nahého, a přioděli jsme tebe? ³⁹Aneb kdy jsme tě viděli nemocného, aneb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě? ⁴⁰A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili. ⁴¹Potom dí i těm, kteříž na levici budou: Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho. ⁴²Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi píti; ⁴³Hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři jsem byl,

a nenavštívili jste mne. ⁴⁴Tedy odpovědi jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme tebe vidali lačného, neb žízvnivého, aneb hostě, nebo nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme tobě? ⁴⁵Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, mně jste nečinili. ⁴⁶I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného.

26I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto všechny, řekl učedníkům svým: ²Víte, že po dvou dnech velikanoc bude a Syn člověka zrazen bude, aby byl ukřižován. ³Tedy sešli se přední kněží a zákoníci, i starší lidu na síň nejvyššího kněze, kterýž sloužil Kaifáš. ⁴A radili se, jak by Ježíše lstivě jali a zabilo. ⁵Ale pravili: Ne v den sváteční, aby snad nebyl rozbroj v lidu. ⁶Když pak byl Ježíš v Betany, v domu Šimona malomocného, ⁷Přistoupila k němu žena, mající nádobu alabastrovou masti drahé, i vylila ji na hlavu jeho, když seděl za stolem. ⁸A vidouce to učedníci jeho, rozhněvali se, řkouce: I k čemu jest ztráta tato? ⁹Neb mohla tato mast prodána býti za mnoho, a dáno býti chudým. ¹⁰A znaje to Ježíš, dí jim: Proč za zlé máte této ženě? Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou. ¹¹Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete. ¹²Vylivši zajisté tato mast tuto na mé tělo, ku pohřbu mému to učinila. ¹³Amen pravím vám: Kdežkoli kázáno bude evangelium toto po všem světě, takéť i to bude praveno, co učinila tato, na památku její. ¹⁴Tedy odšel k předním kněžím, jeden ze dvanácti, kterýž sloužil Jidáš Iškariotský, ¹⁵Řekl jim: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni uložili jemu dáti třidceti stříbrných. ¹⁶A od té chvíle hledal příhodného času, aby ho zradil. ¹⁷Prvního pak dne přesnic, přistoupili k Ježíšovi učedníci, řkouce jemu: Kde chceš, ať připravíme tobě, abys jedl beránka? ¹⁸On pak řekl: Jděte tam k jednomu do města, a rcete jemu: Vzkázalť Mistr: Čas můj blízko jest, u tebeť jísti budu beránka s učedníky svými. ¹⁹I učinili učedníci tak, jakož jim poručil Ježíš, a připravili beránka. ²⁰A když byl večer, posadil se za stůl se dvanácti. ²¹A když jedli, řekl jim: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí. ²²I zarmoutivše se velmi, počali každý z nich říci jemu: Zdali já jsem, Pane? ²³On pak odpovídaje, řekl: Kdo omáčí se mnou rukou v míse, tenť mne zradí. ²⁴Synt zajisté člověka jde, jakož psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl nenarodil člověk ten. ²⁵Odpovídaje pak Jidáš, kterýž ho zrazoval, dí: Zdali já jsem, Mistře? Řekl jemu: Ty jsi řekl. ²⁶A když oni jedli, vzav Ježíš chléb a dobrořečiv, lámal, a dal učedníkům, a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé. ²⁷A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: Pijte z toho všickni. ²⁸Neb to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů. ²⁹Ale pravím vám, žeť nebudu pítí již více z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pítí budu s vámi nový v království Otce mého. ³⁰A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou. ³¹Tedy dí jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se

nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bítí budu pastýře, a rozprchnou se ovce stáda. ³²Ale když z mrtvých vstanu, předejdu vás do Galilee. ³³Odpovídaje pak Petr, řekl jemu: Byť se pak všickni zhorší nad tebou, jáť se nikdy nezhorším. ³⁴Dí mu Ježíš: Amen pravím tobě, že této noci, prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. ³⁵Řekl jemu Petr: Bychť pak měl také s tebou umřítí, nezapřím tebe. Takž podobně i všickni učedníci pravili. ³⁶Tedy přišel s nimi Ježíš na místo, kteréž sloulo Getsemany. I dí učedníkům: Posedtež tuto, až odejda, pomodlím se tamto. ³⁷A pojav s sebou Petra a dva syny Zebedeovy, počal se rmoutiti a teskliv býti. ³⁸Tedy řekl jim: Smutnáť jest duše má až k smrti. Pozůstaňtež tuto a bděte se mnou. ³⁹A poodšel maličko, padl na tvář svou, modle se a řka: Otče můj, jestli možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš. ⁴⁰I přišel k učedníkům, a našel je, ani spí. I řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jedině hodiny bdíti se mnou? ⁴¹Bdětež a modlte se, abyste nevěšili v pokušení. Duchť zajisté hotov jest, ale tělo nemocno. ⁴²Opět po druhé odšel, modlil se, řka: Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá. ⁴³I přišed k nim, našel je, a oni zase spí; nebo byly oči jejich obtíženy. ⁴⁴A nechav jich, opět odšel, a modlil se po třetí, touž řeč říkáje. ⁴⁵Tedy přišel k učedníkům svým, a řekl jim: Spětež již a odpočívajte. Aj, přiblížila se hodina, a Syna člověka zrazují v ruce hříšných. ⁴⁶Vstaňtež, pojďme. Aj, přiblížil se ten, jenž mne zrazuje. ⁴⁷A když on ještě mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti, přišel, a s ním zástup mnohý s meči a s kyjmi, poslaných od předních kněží a starších lidu. ⁴⁸Ten pak, jenž jej zrazoval, dal jim znamení, řka: Kteréhožtkoli políbím, ten jest; držtež jej. ⁴⁹A hned přistoupiv k Ježíšovi, řekl: Zdráv buď, Mistře, a políbil jej. ⁵⁰I řekl jemu Ježíš: Příteli, nač jsi přišel? Tedy přistoupili a ruce vztáhli na Ježíše a jali ho. ⁵¹A aj, jeden z těch, kteříž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meč svůj; a udeřiv služebníka nejvyššího kněze, utal ucho jeho. ⁵²Tedy dí jemu Ježíš: Obrat meč svůj v místo jeho; nebo všickni, kteříž meč berou, od meče zahynou. ⁵³Zdalíž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů? ⁵⁴Ale kterak by se pak naplnila Písma, kteráž svědčí, že tak musí býti? ⁵⁵V tu hodinu řekl Ježíš k zástupům: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi jímati mne. Na každý den sedával jsem u vás, uče v chrámě, a nejali jste mne. ⁵⁶Ale toto se všechno stalo, aby se naplnila Písma prorocká. Tedy učedníci všickni opustivše ho, utekli. ⁵⁷A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knězi, kdežto zákoníci a starší byli se sešli. ⁵⁸Ale Petr šel za ním zdaleka, až do síně nejvyššího kněze. A všed vnitř, seděl s služebníky, aby viděl všeho toho konec. ⁵⁹Přední pak kněží a starší a všechna ta rada hledali falešného svědectví proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali, ⁶⁰I nenalezli. A ačkoli mnozí falešní svědkové přistupovali, však nenalezali. Naposledy pak přišli dva falešní svědkové, ⁶¹A řekli: Tento jest pověděl: Mohu zbořiti chrám Boží

a ve třech dnech zase jej ustavěti. ⁶²A povstav nejvyšší kněz, řekl jemu: Nic neodpovídáš? Což pak tito proti tobě svědčí? ⁶³Ale Ježíš mlčel. I odpovídaje nejvyšší kněz, řekl k němu: Zaklínám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus Syn Boží? ⁶⁴Dí mu Ježíš: Ty jsi řekl. Ale však pravím vám: Od toho času uvidíte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího na oblacích nebeských. ⁶⁵Tedy nejvyšší kněz roztrhl roucho své, a řekl: Rouhal se. Což ještě potřebujeme svědků? Aj, nyní jste slyšeli rouhání jeho. ⁶⁶Co se vám zdá? A oni odpovídajíce, řekli: Hodně jest smrti. ⁶⁷Tedy plili na tvář jeho a polhavovali jej; jiní pak hůlkami jej bili, ⁶⁸Říkajíce: Hádej nám, Kriste, kdo jest ten, kterýž tebe udeřil? ⁶⁹Ale Petr seděl vně v síni. I přistoupila k němu jedna děvečka, řkuci: I ty jsi byl s Ježíšem tím Galilejským. ⁷⁰On pak zapřel přede všemi, řka: Nevím, co pravíš. ⁷¹A když vycházel ze dveří, uzřela jej jiná děvečka. I řekla těm, kteříž tu byli: I tento byl s Ježíšem tím Nazaretským. ⁷²A on opět zapřel s přísahou, řka: Neznám toho člověka. ⁷³A po malé chvíli přistoupili blíže, kteříž tu stáli, i řekli Petrovi: Jistě i ty z nich jsi, neb i řeč tvá známa tebe činí. ⁷⁴Tedy počal se proklínati a přísahati, řka: Neznám toho člověka. A hned kohout zazpíval. ⁷⁵I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, kterýž jemu byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšed ven, plakal hořce.

27A když bylo ráno, vešli v radu všickni přední kněží a starší lidu proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali. ²I svázavše jej, vedli, a vydali ho Pontskému Pilátovi hejtmanu. ³Tedy vida Jidáš, zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho, navrátil zase třiděti stříbrných předním kněžím a starším, ⁴Řka: Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak řekli: Co nám do toho? Ty viz. ⁵A on povrh ty stříbrné v chrámě, odšel pryč, a odšed, oběsil se. ⁶A přední kněží vzavše peníze, řekli: Neslušit jich vložit do pokladnice, nebo mzda krve jest. ⁷A poradivše se, koupili za ně pole to hrnčířovo, ku pohřbu poutníků. ⁸Protož nazváno jest pole to pole krve, až do dnešního dne. ⁹A tehdy naplnilo se pověděni skrze Jeremiáše proroka řkoucího: A vzali třiděti stříbrných, mzdu ceněného, kterýž šacován byl od synů Izraelských, ¹⁰A dali je za pole hrnčířovo, jakož mi ustanovil Pán. ¹¹Ježíš pak stál před vladařem. A otázal se ho vladař, řka: Ty-li jsi ten král Židovský? Řekl jemu Ježíš: Ty pravíš. ¹²A když na něj přední kněží a starší žalovali, nic neodpověděl. ¹³Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li, kteraké věci proti tobě svědčí? ¹⁴Ale on neodpověděl jemu k žádnému slovu, takže se vladař tomu velmi divil. ¹⁵Měl pak obyčej vladař v svátek propustiti lidu vězně jednoho, kteréhož by chtěli. ¹⁶I měli v ten čas vězně jednoho znamenitého, kterýž sloul Barabbáš. ¹⁷Protož když se lidé sešli, řekl: Kterého chcete, ať vám propustím? Barabbáše-li, čili Ježíše, jenž slove Kristus? ¹⁸Neboť věděl, že jej z závnosti vydali. ¹⁹A když seděl na soudné stolici, poslala k němu žena jeho, řkuci: Nic neměj činiti s spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho

trpěla dnes ve snách pro něho. ²⁰Ale přední kněží a starší navedli lid, aby prosili za Barabbáše, Ježíše pak aby zahubili. ²¹I odpověděv vladař, řekl jim: Kterého chcete ze dvou, ať vám propustím? A oni řekli: Barabbáše. ²²Dí jim Pilát: Co pak učiním s Ježíšem, jenž slove Kristus? Řekli mu všickni: Ukřižován bud. ²³Vladař pak řekl: I což jest zlého učinil? Oni pak více volali, řkouce: Ukřižován bud. ²⁴A vida Pilát, že by nic neprospěl, ale že by větší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce před lidem, řka: Čist jsem já od krve spravedlivého tohoto. Vy vizte. ²⁵A odpověděv všecken lid, řekl: Krev jeho na nás i na naše syny. ²⁶Tedy propustil jim Barabbáše, ale Ježíše zbičovav, vydal, aby byl ukřižován. ²⁷Tedy žoldněří hejtmanovi, vzavše Ježíše do radného domu, shromáždili k němu všecku svou rotu. ²⁸A svlékše jej, přiodili ho pláštěm brunátným. ²⁹A splešše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv bud, ó králi Židovský. ³⁰A plijíce na něho, brali třtinu a bili jej v hlavu. ³¹A když se mu naposmívali, svlékli s něho plášť, a oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukřižován. ³²A vyšedše, našli člověka Cyrenského, jménem Šimona. Toho přinutili, aby nesl kříž jeho. ³³I přišedše na místo, kteréž slove Golgota, to jest popravné místo, ³⁴Dali mu píti octa, smíšeného se žlučí. A okusiv ho, nechtěl píti. ³⁵Ukřižovavše pak jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o ně los, aby se naplnilo pověděni proroka, řkoucího: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali los. ³⁶A sedíce, ostříhali ho tu. ³⁷I vstavili nad hlavu jeho vinu jeho napsanou: Totot jest Ježíš, ten král Židovský. ³⁸I ukřižování jsou s ním dva lotři, jeden na pravici a druhý na levici. ³⁹Ti pak, kteříž chodili tudy, rouhali mu se, ukřívujíce hlav svých, ⁴⁰A říkajíce: Hej, ty jako rušíš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vzděláváš, pomozíš sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestupíš s kříže. ⁴¹Tak podobně i přední kněží posmívajíce se s zákoníky a staršími, pravili: ⁴²Jiným pomáhal, sám sobě nemůž pomoci. Jestliže jest král Židovský, nechať nyní sstoupí s kříže, a uvěříme jemu. ⁴³Doufali v Boha, nechať ho nyní vysvobodí, chtělit mu; nebo pravil: Syn Boží jsem. ⁴⁴Takž také i lotři, kteříž byli s ním ukřižováni, utrhali jemu. ⁴⁵Od šesté pak hodiny tma se stala po vši té zemi až do hodiny deváté. ⁴⁶A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? ⁴⁷A někteří z těch, jenž tu stáli, slyšíce, pravili, že Eliáše volá tento. ⁴⁸A hned jeden z nich běžev, vzal houbu, naplnil ji octem a vloživ na trest, dával jemu píti. ⁴⁹Ale jiní pravili: Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil. ⁵⁰Ježíš pak opět volaje hlasem velikým, vypustil duši. ⁵¹A aj, opona chrámová roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů, a země se třásla a skále se pukalo, ⁵²A hrobové se otvírali, a mnohá těla zesnulých svatých vstala jsou. ⁵³A vyšedše z hrobů, po vzkříšení jeho přišli do svatého města a ukázali se mnohým. ⁵⁴Tedy centurio a ti, kteříž s ním byli, ostříhajíce Ježíše, vidouce

zemětřesení a to, co se dalo, báli se velmi, řkouce: Jistě Syn Boží byl tento. ⁵⁵Byly také tu ženy mnohé, zdaleka se dívající, kteréž byly přišly za Ježíšem od Galilee, posluhující jemu, ⁵⁶Mezi nimiž byla Maria Magdaléna a Maria, matka Jakubova a Jozesova, a matka synů Zebedeových. ⁵⁷A když byl večer, přišel jeden člověk bohatý od Arimatie, jménem Jozef, kterýž také byl učedník Ježíšův. ⁵⁸Ten přistoupil ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo. Tedy Pilát rozkázal dáti tělo. ⁵⁹A vzav tělo Ježíšovo Jozef, obvinul je v plátno čisté, ⁶⁰A vložil do svého nového hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a přivaliv kámen veliký ke dveřům hrobovým, odšel. ⁶¹A byla tu Maria Magdaléna a druhá Maria, sedíce naproti hrobu. ⁶²Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli se přední kněží a farizeové ku Pilátovi, ⁶³Řkouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce řekl, ještě živ jsa: Po třech dnech vstanu. ⁶⁴Rozkažíž tedy ostríhati hrobu až do třetího dne, ať by snad učedníci jeho, přijdouce v noci, neukradli ho, a řekli by lidu: Vstalt jest z mrtvých. I budeť poslední blud horší nežli první. ⁶⁵Řekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostríhejte, jakž víte. ⁶⁶A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.

koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.

28Na skonání pak soboty, když již svitalo na první den toho téhodne, přišla Maria Magdaléna a druhá Maria, aby pohleděly na hrob. ²A aj, zemětřesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří hrobových, a posadil se na něm. ³A byl obličej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh. ⁴A pro strach jeho zděsili se strážní a učinění jsou jako mrtví. ⁵I odpověděv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. ⁶Není ho tuto; nebo vstalt jest, jakož předpověděl. Pojdte, a vizte místo, kdež ležel Pán. ⁷A rychle jdouce, povězte učedníkům jeho, že vstal z mrtvých. A aj, předchází vás do Galilee, tam jej uzříte. Aj, pověděl jsem vám. ⁸I vyšedše rychle z hrobu s bázní a s radostí velikou, běžely, aby učedníkům jeho zvěstovaly. ⁹Když pak šly zvěstovati učedníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi, řka: Zdrávy budte. A ony přistoupivše, chopily se noh jeho, a klaněly se jemu. ¹⁰Tedy dí jim Ježíš: Nebojte se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať jdou do Galilee, a tamť mne uzří. ¹¹Když pak ony odešly, aj, někteří z stráže přišedše do města, oznámili předním kněžím všecko, co se stalo. ¹²Kterížto shromáždívše se s staršími a uradivše se, mnoho peněz dali žoldnérům, ¹³Řkouce: Pravte, že učedníci jeho nočně přišedše, ukradli jej, když jsme my spali. ¹⁴A uslyší-liť o tom hejtman, myť ho spokojíme a vás bezpečny učiníme. ¹⁵A oni vzavše peníze, učinili, jakž naučení byli. I rozhlášeno jest slovo to u Židů až do dnešního dne. ¹⁶Jedenácte pak učedníků šli do Galilee na horu, kdežto jim byl uložil Ježíš. ¹⁷A uzřevše ho, klaněli se jemu. Ale někteří pochybovali. ¹⁸A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. ¹⁹Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, ²⁰Učíce je zachovávatí všecko, což jsem

Marek

1Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího; **2**Jakož psáno jest v Prorocích: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou. **3**Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho. **4**Křtil Jan na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů. **5**I vycházeli k němu ze vsí krajiny Židovské i Jeruzalémští, a křtili se od něho všickni v Jordáně řece, vyznávající hříchy své. **6**Byl pak Jan odín srstmi velbloudovými, a pás kožený na bedrách jeho, a jídal kobyly a med lesní. **7**A kázal, řka: Za mnou jde silnější mne, kteréžto nejsem hoděn, sehna se, rozvázati řeménka u obuvi jeho. **8**Já zajisté křtil jsem vás vodou, ale onť vás křtíti bude Duchem svatým. **9**I stalo se v těch dnech, přišel Ježíš z Nazarétu Galilejského, a pokřtěn jest v Jordáně od Jana. **10**A hned vystoupě z vody, uzřel nebesa otevřená a Duha jakožto holubici, sstupujícího na něj. **11**A hlas stal se s nebe: Ty jsi ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo. **12**A ihned ho Duch vypudil na poušť. **13**I byl tam na poušti čtyřiceti dnů, a pokoušín byl od satana; a byl s zvěří, a andělé přisluhovali jemu. **14**Když pak byl vsazen Jan do žaláře, přišel Ježíš do Galilee, zvěstuje evangelium království Božího, **15**Pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání, a věřte evangelium. **16**A chodě podle moře Galilejského, uzřel Šimona a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí síti do moře, nebo rybáři byli. **17**I řekl jim Ježíš: Pojdte za mnou, a učiním vás rybáře lidí. **18**A oni hned opustivše síti své, šli za ním. **19**A pošed odtud maličko, uzřel Jakuba Zebedeova, a Jana bratra jeho, kteříž také byli na lodí tvrdíce síti své; **20**A hned povolal jich. A oni opustivše otce svého Zebedea na lodí s pacholky, šli za ním. **21**I vešli do Kafarnaum. A hned v sobotu šel Ježíš do školy, a učil. **22**I divili se náramně učení jeho; nebo učil je, jako moc maje, a ne jako zákoníci. **23**I byl v škole jejich člověk, posedlý duchem nečistým. I zvolal, **24**Řka: Ale což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás; znám tě, kdo jsi, a vím, že jsi ten svatý Boží. **25**I přimluvil mu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi z něho. **26**I polomcovav jím duch nečistý a křiče hlasem velikým, vyšel z něho. **27**I lekli se všickni, takže se tázali mezi sebou, řkouce: I co jest toto? Jakéž jest toto nové učení, že tento mocně duchům nečistým rozkazuje, a poslouchají ho? **28**I roznesla se pověst o něm hned po vsí krajině Galilejské. **29**A hned vyšedše

ze školy, přišli do domu Šimonova a Ondřejova s Jakubem a s Janem. **30**Šimonova pak svegruše ležela, majíc zimnici. A hned jemu pověděli o ní. **31**A přistoupiv, pozdvihl jí, ujav ji za ruku její, a hned přestala jí zimnice. I posluhovala jim. **32**Večer pak již při západu slunce, nosili k němu všechny nemocné i ďábelníky. **33**A bylo se všechno město sběhlo ke dveřům. **34**I uzdravoval mnohé ztrápené rozličnými neduhy, a ďábelství mnohá vymítal, a nedopustil mluvití ďáblům; nebo znali ho. **35**A přede dnem velmi ráno vstav Ježíš, vyšel, a šel na pusté místo, a tam se modlil. **36**I šel za ním Šimon i ti, kteříž s ním byli. **37**A když jej našli, řekli jemu: Všickni tě hledají. **38**I dí jim: Pojdmež do okolních městeček, abych i tam kázal. Nebo na to jsem přišel. **39**I kázal v školách jejich ve vsí Galileji, a ďábelství vymítal. **40**Tedy přišel k němu malomocný, prose ho, a klekna před ním, řekl jemu: Pane, chceš-li, můžeš mne očistiti. **41**Ježíš pak slitovav se, vztáhl ruku, dotekl se ho a řekl jemu: Chci, buď čist. **42**A když to řekl, hned odstoupilo od něho malomocenství, a očistěn jest. **43**I pohroziv mu, hned ho odbyl, **44**A řekl mu: Viziž, abys nižádnému nic nepravil. Ale jdi, ukaž se knězi, a obětuj za očistění své to, což přikázal Mojžíš, na svědectví jim. **45**On pak vyšed, počal vypravovati mnoho a ohlašovati tu věc, takže již nemohl Ježíš do města zjevně vjíti, ale vně na místech pustých byl. I scházeli se k němu odevšad.

2A opět všel do Kafarnaum po několika dnech. I uslyšáno jest, že by doma byl. **2**A hned sešlo se jich množství, takže již nemohli ani ke dveřům. I mluvil jim slovo. **3**Tedy přijdou k němu někteří, nesouce šlakem poraženého, kterýžto ode čtyř nesen byl. **4**A když k němu nemohli pro zástupy, loupali střechu, kdež byl Ježíš, a probořivše půdu, spustili po provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem poražený. **5**A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji. **6**A byli tu někteří z zákoníků, sedíce a myslíce v srdcích svých: **7**Co tento tak mluví rouhavě? Kdo můž odpustiti hříchy, jedině sám Bůh? **8**To hned poznav Ježíš duchem svým, že by tak přemýšlevali sami v sobě, řekl jim: Proč o tom přemýšlujete v srdcích svých? **9**Co jest snáze říci šlakem poraženému: Odpouštějí se tobě hříchové, čili říci: Vstaň a vezmi lože své a choď? **10**Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpuštěti hříchy, dí šlakem poraženému: **11**Tobět pravím:

Vstaň, a vezmi lože své, a jdi do domu svého. ¹²I vstal hned, a vzav lože své přede všemi, odšel, takže se děsili všickni, a chválili Boha, řkouce: Nikdy jsme toho neviděli. ¹³I vyšel opět k moři, a všecken zástup přicházel k němu, i učil je. ¹⁴A pomíjeje Ježíš, uzřel Léví syna Alfeova, sedícího na cle. I dí jemu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním. ¹⁵I stalo se, když seděl za stolem v domu jeho, že i publikáni mnozí a hříšníci seděli spolu s Ježíšem a s učedníky jeho; neb mnoho jich bylo, a šlo za ním. ¹⁶Zákoníci pak a farizeové vidouce, že jedl s publikány a s hříšnými, řekli učedníkům jeho: Což jest toho, že s publikány a hříšnými jí a pije Mistr váš? ¹⁷To uslyšav Ježíš, dí jim: Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání. ¹⁸Učedníci pak Janovi a farizejští postívali se. I přišli a řekli jemu: Proč učedníci Janovi a farizejští postí se, a tvoji učedníci se nepostí? ¹⁹I řekl jim Ježíš: Kterakž mohou synové Ženichovi postiti se, když jest s nimi Ženich? Dokavadž mají s sebou Ženicha, nemohou se postiti. ²⁰Ale přijdou dnové, když od nich odjat bude Ženich, a tehdaž se budou postiti v těch dnech. ²¹Ano nižádný záplaty sukna nového nepřišívá k rouchu starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého ještě něco, i bývá větší díra. ²²A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; jinak rozpučí nové víno nádoby, a tak víno se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má lito býti do nádob nových. ²³I stalo se, že šel Ježíš v sobotu skrze obilí, i počali učedníci jeho jdouce vymínati klasy. ²⁴Tedy farizeové řekli jemu: Pohleď, což činí učedníci tvoji, čehož nesluší činiti v sobotu. ²⁵I řekl jim: Nikdy-liž jste nečtli, co učinil David, když nouze byla, a lačněl, on i ti, kteříž s ním byli? ²⁶Kterak všel do domu Božího za Abiataru nejvyššího kněze, a jedl chleby posvátné, (jichžto neslušelo jísti než samým kněžím,) a dal i těm, kteříž s ním byli? ²⁷I pravil jim: Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu. ²⁸Protož Syn člověka jest pánem také i soboty.

3I všel opět do školy, a byl tu člověk, maje ruku uschlou. ²I šetřili ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby ho obžalovali. ³I řekl tomu člověku, kterýž měl uschlou ruku: Vstaň a pojď sem do prostředku. ⁴I dí jim: Sluší-li v sobotu dobře činiti, čili zle, život zachovati, čili zamordovati? Ale oni mlčeli. ⁵A pohledv na ně vůkol hněvivě, zarmoutiv se nad tvrdostí srdce jejich, řekl člověku: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest ruka jeho zdravá, jako i druhá. ⁶A vyšedše farizeové, hned s herodiány radu učinili proti Ježíšovi, kterak by ho zahubili. ⁷Ježíš pak s učedníky svými poodšel k moři, a veliké množství od Galilee šlo za ním, i z Judstva, ⁸I od Jeruzaléma, i od Idumee, i z Zajordání; i ti, kteříž byli okolo Týru a Sidonu, množství veliké, slyšíce, kteraké věci činí, přišli k němu. ⁹I rozkázal učedníkům svým, aby lodičku ustavičně nahotově měli, pro zástup, aby ho tak netiskli. ¹⁰Nebo mnohé uzdravoval, takže naň padali, aby se ho dotýkali, kteřížkoli měli jaké neduhy. ¹¹A duchové nečistí, jakž ho zazřeli, padali před ním a křičeli, řkouce: Ty jsi

Syn Boží. ¹²A on velmi jim přimlouval, aby ho nezjevovali. ¹³I vstoupil na horu, a povolal k sobě těch, kterýchž se jemu vidělo; i přišli k němu. ¹⁴I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, aby je poslal kázati, ¹⁵A aby měli moc uzdravovati nemoci a vymítati ďábelství: ¹⁶A nejprve Šimona, jemuž dal jméno Petr, ¹⁷A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové hromovi,) ¹⁸A Ondřeje, a Filipa, a Bartoloměje, a Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a Šimona Kanaňského, ¹⁹A Jidáše Iškariotského, kterýž i zradil jej. I šli s ním domů. ²⁰A vtom opět sšel se zástup, takže nemohli ani chleba pojísti. ²¹A slyšavše o tom příbuzní jeho, přišli, aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pomínul. ²²Zákoníci pak, kteříž byli přišli od Jeruzaléma, pravili, že Belzebuba má a že v knížeti ďábelském vymítá ďábly. ²³A povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak může satan satana vymítati? ²⁴A jestliže království v sobě se rozdvojí, nemůže státi království to. ²⁵A rozdvojí-li se dům proti sobě, nebude moci dům ten státi. ²⁶Tak jestliže jest povstal satan sám proti sobě, a rozdvojen jest, nemůže státi, ale konec běže. ²⁷Nižádný nemůže nádobí silného reka, vejda do domu jeho, rozebrati, leč by prve silného toho svázal; a tehdyť dům jeho zloupí. ²⁸Amen pravím vám, že všickni hříchové odpuštění budou synům lidským, i rouhání, jímž by se rouhali, ²⁹Ale kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale hoden jest věčného odsouzení. ³⁰Nebo pravili: Že ducha nečistého má. ³¹Tedy přišla matka jeho a bratří, a stojíce vně, poslali k němu, aby ho vyvolali. ³²A seděl okolo něho zástup. I řekli jemu: Aj, matka tvá a bratří tvoji vně hledají tebe. ³³Ale on odpověděl jim, řka: Kdo jest matka má a bratří moji? ³⁴A obezřev učedníky vůkol sedící, řekl: Aj, matka má a bratří moji. ³⁵Nebo kdož by koli činil vůli Boží, tent jest bratr můj, i sestra, i matka má.

4A opět počal Ježíš učiti u moře. I shromáždil se k němu zástup mnohý, takže vstoupiv na lodí, seděl na moři, a všecken zástup byl na zemi podle moře. ²I učil je mnohým věcem v podobenstvích, a pravil jim v učení svém: ³Slyšte. Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval. ⁴I stalo se v tom rozsívání, že jedno padlo podle cesty, a přiletělo ptactvo nebeské, i szobali je. ⁵A jiné padlo na místo skalnaté, kdežto nemělo mnoho země, a hned vzešlo; neb nemělo hlubokosti země. ⁶A když vyšlo slunce, uvadlo, a protože nemělo kořene, uschlo. ⁷A jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní, a udusilo je. I nevydalo užitku. ⁸Jiné pak padlo v zemi dobrou, a dalo užitek vzhůru vstupující a rostoucí; přineslo zajisté jedno třicátý, a jiné šedesátý, a jiné pak stý. ⁹I pravil jim: Kdo má uši k slyšení, slyš. ¹⁰A když pak byl sám, tázali se ho ti, kteříž při něm byli, se dvanácti, na to podobenství. ¹¹I řekl jim: Vámt jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale těm, kteříž jsou vně, v podobenství všecko se děje, ¹²Aby hledíce, hleděli, a neuzřeli, a slyšíce, slyšeli, a nesrozuměli, aby se snad neobrátili, a byli by jim odpuštění hříchové.

¹³I dí jim: Neznáte podobenství tohoto? A kterakž pak jiná všechna podobenství poznáte? ¹⁴Rozsevač, ten slovo rozsívá. ¹⁵Titot pak jsou, ještě podle cesty sítě přijímají, kdežto se rozsívá slovo, kteréž když oni slyší, ihned přichází satan a vynímá slovo, kteréž vsáto jest v srdcích jejich. ¹⁶A tak podobně ti, kteříž jako skalnatá země posáti jsou, kteřížto jakž uslyší slovo, hned s radostí přijímají je. ¹⁷Než nemají kořene v sobě, ale jsou časní; potom když vznikne soužení a protivenství pro slovo Boží, hned se horší. ¹⁸A tito jsou, jenž mezi trní posáti jsou, kteříž ač slovo slyší, ¹⁹Ale pečování tohoto světa a oklamání zboží, a jiné žádosti zlé k tomu přistupující, udušují slovo, takže bez užitku bývá. ²⁰Titot pak jsou, jenž v zemi dobrou sítě přijali, kteříž slyší slovo Boží, a přijímají, a užitek přinášejí, jedno třidcátý, a jiné šedesátý, a jiné stý. ²¹Dále pravil jim: Zdali rozsvícena bývá svíce, aby postavena byla pod nádobu nebo pod postel? Však aby na svícen vstavena byla. ²²Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co tak ukrytého, aby najevo nevyšlo. ²³Jestliže kdo má uši k slyšení, slyš. ²⁴I mluvil k nim: Vizte, co slyšíte. Kterou měrou budete měřiti, toutž vám bude odměřeno, a přidáno bude vám poslouchajícím. ²⁵Nebo kdož má, tomu bude dáno; a kdo nemá, i to, což má, bude od něho odjato. ²⁶I pravil jim: Tak jest království Boží, jako kdyby člověk uvrhl sítě v zemi. ²⁷A spal by, a vstával by ve dne i v noci, a semeno by vzešlo a vzrostlo, jakž on neví. ²⁸Nebo sama od sebe země plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilé v klasu. ²⁹A když sežrá úroda, ihned přičiní srp; neboť jest nastala žeň. ³⁰I řekl opět: K čemu připodobníme království Boží? Aneb kterému podobenství je přirovnáme? ³¹Jest jako zrna horčičné, kteréžto, když vsáto bývá v zemi, menší jest ze všech semen, kteráž jsou na zemi. ³²Ale když vsáto bývá, roste, a bývá větší než všechny byliny, a činí ratolesti veliké, takže pod stínem jeho mohou sobě ptáci nebeští hnízda dělati. ³³A takovými mnohými podobenstvími mluvil jim slovo, jakž mohli slyšeti. ³⁴A bez podobenství nemluvil jim, učedníkům pak svým soukromí vykládal všechno. ³⁵I řekl jim v ten den, když již bylo večer: Plavme se na druhou stranu. ³⁶A nechavše zástupu, pojali jej, tak jakž byl na lodičce. Ale i jiné lodičky byly s ním. ³⁷Tedy stala se bouře veliká od větru, až se vlny na lodí valily, takže se již naplňovala lodí. ³⁸A on z zadu na lodí spal na podušce. I zbudili jej, a řekli jemu: Mistře, což pak nic nedbáš, že hyneme? ³⁹I probudiv se, přimluvil větru a řekl moři: Umlkni a upokoj se. I přestal vítr, a stalo se utišení veliké. ⁴⁰I řekl jim: Proč se tak bojíte? Což ještě nemáte víry? ⁴¹I báli se bázní velikou, a pravili jeden k druhému: Hle kdo jest tento, že i vítr i moře poslouchají jeho?

5Tedy přeplavili se přes moře do krajiny Gadarenských. ²A jakž vyšel z lodí, hned se s ním potkal člověk z hrobů, maje ducha nečistého. ³Kterýž bydlil v hrobích, a aniž ho kdo již mohl řetězy svázati, ⁴Nebo často jsa pouty a řetězy okován, polámal řetězy a pouta roztrhal, a žádný nemohl

ho zkrotiti. ⁵A vždycky ve dne i v noci na horách a v hrobích byl, křiče a tepe se kamením. ⁶Uzřev pak Ježíše zdaleka, běžel a poklonil se jemu, ⁷A křiče hlasem velikým, řekl: Co jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám tě skrze Boha, abys mne netrápil. ⁸(Nebo pravil jemu: Vyjdiž, duchu nečistý, z člověka tohoto.) ⁹I otázal se ho: Jakť říkají? A on odpovídaje, řekl: Množství jméno mé jest, neb jest nás mnoho. ¹⁰I prosil ho velmi, aby jich nevyháněl z té krajiny. ¹¹Bylo pak tu při horách stádo vepřů veliké pasoucích se. ¹²I prosili ho všickni ti ďáblové, řkouce: Pusť nás do vepřů, ať do nich vejdemo. ¹³I povolil jim hned Ježíš. A vyšedše duchové nečistí, vešli do vepřů. I běželo to stádo s vrchu dolů do moře, (a bylo jich ke dvěma tisícům,) i ztonuli v moři. ¹⁴Ti pak, kteříž ty vepře pásli, utekli a oznámili to v městě i ve všech. I vyšli lidé, aby viděli, co je se to stalo. ¹⁵I přišli k Ježíšovi, a uzřeli toho, kterýž byl trápen od ďábelství, an sedí, odín jsa a maje zdravý rozum, toho totiž, kterýž měl tmou ďáblů. I báli se. ¹⁶A kteříž to viděli, vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž měl ďábelství, i o vepřích. ¹⁷Tedy počali ho prositi, aby odšel z krajiny jejich. ¹⁸A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen byl od ďábelství, aby byl s ním. ¹⁹Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak jest veliké věci učinil tobě Hospodin, a slitoval se nad tebou. ²⁰I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti měst, kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všickni. ²¹A když se přeplavil Ježíš na lodí zase na druhou stranu, šel se k němu zástup mnohý. A on byl u moře. ²²A aj, přišel jeden z knížat školy Židovské, jménem Jairus, a uzřev jej, padl k nohám jeho, ²³A velmi ho prosil, řka: Dcerka má skonává. Prosím, pojď, vlož na ni ruce, aby uzdravena byla, a budeť živa. ²⁴I šel s ním, a zástup mnohý šel za ním, i tiskli jej. ²⁵(Tedy žena jedna, kteráž tok krve měla dvanácte let, ²⁶A mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všechnen statek svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se hůře měla, ²⁷Uslyšavši o Ježíšovi, přišla v zástupu pozadu, a dotkla se roucha jeho. ²⁸Neb řekla byla: Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu. ²⁹A hned přestal jest krvotok její, a pocítila na těle, že by uzdravena byla od neduhu svého. ³⁰A hned Ježíš poznáv sám v sobě, že jest moc vyšla z něho k uzdravení, obrátiv se v zástupu, řekl: Kdo se dotekl roucha mého? ³¹I řekli mu učedníci jeho: Vidíš, že tě zástup tiskne, a pravíš: Kdo se mne dotekl? ³²I hleděl vůkol, aby ji uzřel, která jest to učinila. ³³Ta pak žena s bázní a s třesením, věduci, co se stalo při ní, přistoupila a padla před ním, a pověděla mu všechnu pravdu. ³⁴On pak řekl jí: Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž u pokoji, a buď zproštěna od trápení svého.) ³⁵A když on ještě mluvil, přišli někteří z domu knížete školy, řkouce: Dcera tvá umřela, proč již zaměstknáváš Mistra? ³⁶Ježíš pak, hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, řekl knížeti školy: Neboj se, toliko věř. ³⁷I nedal žádnému za sebou jíti, jedině Petrovi, Jakubovi a Janovi, bratru Jakubovu. ³⁸I přišel do domu knížete ško-

ly, a viděl tam hluk, ano plačí a kvílí velmi. ³⁹I všed tam, řekl jim: Co se bouříte a plačete? Neumřelat jest děvečka, ale spí. ⁴⁰I posmívali se jemu. On pak vyhnav všecky, pojal toliko otce a matku děvečky, a ty, kteříž s ním byli, i všel tam, kdež děvečka ležela. ⁴¹A vzav ruku děvečky, řekl jí: Talitha kumi, jenž se vykládá: Děvečko, (tobět pravím,) vstaň. ⁴²A hned vstala děvečka, a chodila; nebo byla ve dvanácti letech. I zděsili se divením převelikým. ⁴³A přikázal jim pilně, aby žádný o tom nezvěděl. I rozkázal jí dáti jísti.

6I vyšel odtud a přišel do vlasti své, a šli za ním učedníci jeho. ²A když bylo v sobotu, počal učiti v škole, a mnozí slyšice, divili se, řkouce: Odkud tento má tyto věci? A jaká jest to moudrost, kteráž jest jemu dána, že i takové moci dějí se skrze ruce jeho? ³Zdaliž tento není tesař, syn Marie, bratr Jakubův a Jozesův a Judův a Šimonův? A zdaliž nejsou i sestry jeho zde u nás? I zhoršili se na něm. ⁴I řekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jedině v vlasti své a v rodině své a v domu svém. ⁵I nemohl tu znamení žádného učiniti, jedině málo nemocných, vzkládaje na ně ruce, uzdravil. ⁶I podivil se jejich nevěře, a obcházel vůkol po městečkách, uče. ⁷A svolav dvanácte, počal je posílati po dvou a dvou, a dal jim moc nad duchy nečistými. ⁸A přikázal jim, aby ničehož nebrali na cestu, jedině toliko hůl, ani mošny, ani chleba, ani na pase peněz, ⁹Ale jen obuté míti nohy v střevíce, a aby neobláčeli dvou sukni. ¹⁰A pravil jim: Kdežkoli vešli byste do domu, tu ostaňte, dokudž nevyšli byste odtud. ¹¹A kdož by koli vás nepřijali, ani vás slyšeli, vyjdouce odtud, vyrazte prach z noh vašich na svědectví jim. Amen pravím vám: Lehčeji bude Sodomským a Gomorským v den soudný nežli městu tomu. ¹²Tedy oni vyšedše, kázali, aby pokání činili. ¹³A dábelství mnohá vymítali, a mazali olejem mnohé nemocné, a uzdravovali je. ¹⁴A uslyšev o tom Herodes král, (neb zjevné učiněno bylo jméno jeho,) i pravil, že Jan Křtitel vstal z mrtvých, a protož se dějí divové skrze něho. ¹⁵Jiní pak pravili, že jest Eliáš; a jiní pravili, že jest prorok, aneb jako jeden z proroků. ¹⁶To uslyšev Herodes, řekl: Kteréhož jsem já stal, Jana, tenť jest. Ontě z mrtvých vstal. ¹⁷Ten zajisté Herodes byl poslal a jal Jana a vsadil jej do žaláře pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, že ji byl za manželku pojal. ¹⁸Nebo pravil Jan Herodesovi: Nesluší tobě míti manželky bratra svého. ¹⁹Herodias pak lest skládala proti němu, a chtěla jej o hrdlo připraviti, ale nemohla. ²⁰Nebo Herodes ostýchal se Jana, věda jej býti muže spravedlivého a svatého. I šetril ho, a slychaje jej, mnoho i činil, a rád ho poslouchal. ²¹A když přišel den příhodný, že Herodes, pamatuje den svého narození, učinil večeri knížatům svým a hejtmanům a předním mužům z Galilee, ²²A dcera té Herodiady tam vešla a tancovala, zalíbilo se Herodesovi i spoluhodovníkům, i řekl král děvečce: Pros mne, zač chceš, a dámť. ²³I přísáhl jí: Že začkoli prositi budeš, dám tobě, by pak bylo až do polovice království mého. ²⁴Ona

pak vyšedši, řekla mateři své: Zač budu prositi? A ona řekla: Za hlavu Jana Křtitele. ²⁵A všedši hned s chvátáním k králi, prosila ho, řkuci: Chci, abys mi dal hned na míse hlavu Jana Křtitele. ²⁶Král pak zarmoutiv se velmi, pro přísahu a pro spoluhodovníky nechtěl jí oslyšeti. ²⁷I poslav hned kata, rozkázal přinésti hlavu Janovu. ²⁸A on odšed, stal jej v žaláři, a přinesl hlavu jeho na míse, a dal ji děvečce, a děvečka dala mateři své. ²⁹To uslyšavše učedníci jeho, přišli a vzali tělo jeho, a pochovali je v hrobě. ³⁰Tedy sšedše se apoštolé k Ježíšovi, zvěstovali jemu všechno, i to, co činili, i co učili. ³¹I řekl jim: Pojdte vy sami obzvláště na pusté místo, a odpočiňte maličko. Nebo bylo množství těch, kteříž přicházeli a odcházeli, takže jsou ani k jídlu chvíle neměli. ³²I plavili se až na pusté místo soukromí. ³³A vidouce je zástupové, že jdou pryč, poznali jej mnozí. I sběhli se tam ze všech měst pěšky, a předešli je, a shromáždili se k němu. ³⁴Tedy vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající pastýře. I počal je učiti mnohým věcem. ³⁵A když se již prodlilo, přistoupivše k němu učedníci jeho, řekli: Pustét jest toto místo, a již se prodlilo, ³⁶Rozpusť je, ať jdouce do okolních vesnic a městeček, nakoupí sobě chleba; nebo nemají, co by jedli. ³⁷On pak odpovědjev, řekl jim: Dejte vy jim jísti. I řkou jemu: Co tedy, jdouce koupíme za dvě stě grošů chleba, a dáme jim jísti? ³⁸I dí jim: Kolik chlebů máte? Jděte a zvězte. A když zvěděli, řekli: Pět, a dvě rybě. ³⁹I rozkázal jim, aby se kázali posaditi všechněm po houfích na zelené trávě. ⁴⁰I usadili se rozdílne, místy po stu a místy po padesáti. ⁴¹A vzav těch pět chlebů a ty dvě rybě, popatřiv do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal učedníkům svým, aby kladli před ně. A dvě rybě rozdělil též mezi všecky. ⁴²I jedli všickni, a nasyceni jsou. ⁴³Potom sebrali drobtů dvanácte košů plných, i z ryb. ⁴⁴A bylo těch, kteříž jedli ty chleby, okolo pět tisíců mužů. ⁴⁵A hned přinutil učedníky své vstoupiti na lodí, aby jej předešli přes moře do Betsaidy, až by on rozpustil zástup. ⁴⁶A rozpustiv je, šel na horu, aby se modlil. ⁴⁷A když bylo večer, byla lodí uprostřed moře, a on sám na zemi. ⁴⁸A viděl je, a oni se s těžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.) A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři, a chtěl je pomínouti. ⁴⁹Oni pak užřevše jej, an chodí po moři, domnívali se, že by obluda byla, i zkríkli. ⁵⁰(Nebo jej všickni viděli, a zstrašili se.) A hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se. ⁵¹I vstoupil k nim na lodí, a utišil se vítr; a oni náramně sami v sobě se děsili a divili. ⁵²Nebo nerozuměli byli, co se stalo při chlebích; bylo zajisté srdce jejich zhrublo. ⁵³A když se přeplavili, přišli do země Genezaretské, a tu lodí přistavili. ⁵⁴A když vyšli z lodí, hned jej poznali. ⁵⁵A běhající po vsi krajině té, počali na ložících k němu nositi nemocné, kdežkoli zvěděli o něm, že by byl. ⁵⁶A kamžkoli vcházel do městeček neb do měst nebo do vsí, na ulicích kladli neduživé, a prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kolikoz jich koli se jeho dotkli, uzdraveni byli.

7 I sešli se k němu farizeové a někteří z zákoníků, kteříž byli přišli z Jeruzaléma. ²A uzřevše některé z učedníků jeho obecnými rukama (to jest neumytými) jísti chleby, reptali o to. ³Nebo farizeové i všickni Židé nejedí, leč by ruce umyli, držíce ustanovení starších. ⁴A z trhu přijdouce nejedí, leč se umyjí. A jiné mnohé věci jsou, kteréž přijali, aby zachovávali, jako umývání koflíků, žejdlíků a medenic i stolů. ⁵Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: Proč učedníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytými rukama jedí chléb? ⁶On pak odpověděv, řekl jim: Dobře o vás pokrytých prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne. ⁷Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení, kterážto nejsou než ustanovení lidská. ⁸Nebo opustivše přikázání Boží, držíte ustanovení lidská, totiž umývání žejdlíků a koflíků; a jiné mnohé věci těm podobné činíte. ⁹I pravil jim: Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení své zachovali. ¹⁰Nebo Mojžíš pověděl: Cti otce svého i matku svou, a kdož by zlořečil otci nebo mateři, ať smrtí umře. ¹¹Ale vy pravíte: Řekl-li by člověk otci neb mateři: Korban, to jest, dar, kterýžkoli jest ode mne, toběť prospěje, ¹²A nedopustíte mu nic více učiniti otci svému nebo mateři své, ¹³Rušíce přikázání Boží ustanoveními vašimi, kteráž jste ustanovili. A mnohé těm podobné věci činíte. ¹⁴I svolav všecken zástup, pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumějte. ¹⁵Nic není z zevnitřku vcházejícího do člověka, což by jej poskvrniti mohlo; ale to, což pochází z něho, toť jest, což poskvrňuje člověka. ¹⁶Má-li kdo uši k slyšení, slyš. ¹⁷A když všel do domu od zástupu, tázali se ho učedníci jeho o tom podobenství. ¹⁸I řekl jim: Tak jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všechno, což z zevnitřku do člověka vchází, nemůže ho poskvrniti? ¹⁹Nebo nevchází v srdce jeho, ale v břicho, a potom ven vychází, čistěci všeliké pokrmy. ²⁰Ale pravil, že to, což pochází z člověka, to poskvrňuje člověka. ²¹Nebo z vnitřku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy, ²²Krádeže, lakomství, nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha, bláznovství. ²³Všecky tyto zlé věci pocházejí z vnitřku a poskvrňují člověka. ²⁴A vstav odtud, odšel do končin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtěl, aby kdo o něm věděl, ale nemohl se tajiti. ²⁵Nebo uslyševši o něm žena, jejížto dcerka měla ducha nečistého, přišla a padla k nohám jeho. ²⁶(Byla pak ta žena pohanka, Syrofenitská rodem.) I prosila ho, aby ďábelství vyvrhl z její dcery. ²⁷Ale Ježíš řekl jí: Nechať se prve nasytí synové; nebť není slušné vzíti chléb synů a vrci štěňatům. ²⁸A ona odpověděla a řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňátka jedí pod stolem drobtý synů. ²⁹I řekl jí: Pro tu řeč jdi, vyšloť jest ďábelství z tvé dcery. ³⁰I odšedši do domu svého, nalezla děvečku, ana leží na loži, a ďábelství z ní vyšlo. ³¹Tedy odšed zase z končin Tyrských a Sidonských, přišel k moři Galilejskému, prostředkem krajín Desíti měst. ³²I přivedli jemu hluchého a němého, a prosili ho, aby na něj ruku vložil. ³³A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka

jeho. ³⁴A vzezřev k nebi, vzdechl, a řekl jemu: Effeta, to jest, otevři se. ³⁵A hned otevřeny jsou uši jeho, a rozvázáno jest svazek jazyka jeho, i mluvil právě. ³⁶I přikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim přikazoval, předce oni mnohem více ohlašovali. ³⁷A převelmi se divili, řkouce: Dobře všechny věci učinil. I hluchým rozkázal slyšeti, i němým mluvit.

8 V těch dnech když opět velmi veliký zástup byl s ním, a neměli, co by jedli, svolav Ježíš učedníky své, řekl jim: ²Lítost mám nad zástupy; nebo již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli. ³A rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhynou na cestě; nebo někteří z nich zdaleka přišli. ⁴Odpověděli mu učedníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti? ⁵I otázal se jich: Kolik chlebů máte? A oni řekli: Sedm. ⁶I kázal zástupu posaditi se na zemi. A vzav sedm chlebů, díky učiniv, lámal a dával učedníkům svým, aby předkládali. I kladli před zástup. ⁷A měli také rybiček maličko. Jichž požehnáv, kázal i ty před ně klásti. ⁸I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozůstalo drobtů, sedm košů. ⁹Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo čtyř tisíců. I rozpustil je. ¹⁰Potom hned vstoupiv na lodí s učedníky svými, přeplavil se do krajín Dalmanutských. ¹¹I vyšli farizeové a počali se s ním hádati, hledající od něho znamení s nebe, pokoušejíce ho. ¹²A on vzdech duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení hledá? Amen pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto. ¹³A opustiv je, vstoupil zase na lodí, i plavil se přes moře. ¹⁴I zapomenuli s sebou vzíti chlebů, a neměli než jeden chléb s sebou na lodí. ¹⁵Tedy přikazoval jim, řka: Vizte a pilně se šetřte kvasu farizejského a kvasu Herodesova. ¹⁶I přemýšlovali, řkouce jeden k druhému: Chleba nemáme. ¹⁷A znaje to Ježíš, řekl jim: Co přemýšlujete o tom, že chleba nemáte? Ještě neznáte, ani rozumíte? Ještě máte oslepené srdce vaše? ¹⁸Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte, ¹⁹Že jsem pět chlebů lámal mezi pět tisíců? A kolik jste plných košů drobtů sebrali? Řekli jemu: Dvanácte. ²⁰A když také sedm chlebů lámal jsem mezi čtyři tisíce, kolik jste plných košů drobtů vzali? I řkou jemu: Sedm. ²¹I řekl jim: Kterakž tedy ještě nerozumíte? ²²I přišel do Betsaidy, a přivedli k němu slepého, prosíce ho, aby se ho dotekl. ²³I ujav slepého za ruku, vyvedl jej ven z městečka, a plinuv na oči jeho a vloživ na něj ruce, otázal se ho, viděl-li by co. ²⁴A on pohleděv, řekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako stromové. ²⁵Potom opět vložil ruce na oči jeho, a kázal mu hleděti. I uzdraven jest, takže i zdaleka jasně viděl všechny. ²⁶I odeslal jej do domu jeho, řka: Aníž do toho městečka chod, aníž komu z městečka co o tom prav. ²⁷Tedy vyšel Ježíš a učedníci jeho do městeček Cesaree Filipovy. A na cestě tázal se učedníků svých, řka jim: Kým mne praví býti lidé? ²⁸Kterížto odpověděli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak jedním z proroků. ²⁹Tedy on řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl jemu: Ty jsi

Kristus. ³⁰I přikázal jim, aby toho o něm žádnému nepravili. ³¹I počal učiti je, že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od starších a předních kněží a zákoníků, a zabit býti, a ve třech dnech z mrtvých vstáti. ³²Zjevně to slovo mluvil. A chytiv jej Petr, počal mu domlouvati. ³³Kterýžto obrátiv se a pohleděv na učedníky své, přimluvil Petrovi, řka: Jdiž za mnou, satane; nebo nechápáš, co jest Božího, ale co lidského. ³⁴A svolav zástup s učedníky svými, řekl jim: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne. ³⁵Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati, ztratí ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, tent ji zachová. ³⁶Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil? ³⁷Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou? ³⁸Nebo kdož by se koli za mne styděl a za má slova v tomto pokolení cizoložném a hříšném, i Syn člověka styděti se bude za něj, když přijde v slávě Otce svého s anděly svatými.

9I pravil jim: Amen pravím vám, žeť jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží přicházející v moci. ²A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana, i uvedl je na horu vysokou soukromí samy, a proměnil se před nimi. ³A učiněno jest roucho jeho stkvoucí a bílé velmi jako sníh, ještě tak bílého žádný bělič na zemi učiniti nemůže. ⁴I uzřeli Eliáše s Mojžíšem, ani s Ježíšem mluví. ⁵A odpověděv Petr, řekl k Ježíšovi: Mistře, dobrét jest nám tuto býti. Protož udělejme tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. ⁶Nebo nevěděš, co mluví; byli zajisté přestrašeni. ⁷I stal se oblak zastěňující je, a přišel hlas z oblaku, řkoucí: Tentot jest ten Syn můj milý, jeho poslouchejte. ⁸A hned obezřevše se, žádného víc neviděli než samého Ježíše s sebou. ⁹A když sstupovali s hory, přikázal jim, aby toho žádnému nevypravovali, co viděli, než až Syn člověka z mrtvých vstane. ¹⁰I zachovali tu věc u sebe, tížíce mezi sebou, co by to bylo z mrtvých vstáti? ¹¹I otázali se ho, řkouce: Což pak zákoníci praví, že Eliáš musí přijíti prve? ¹²On pak odpověděv, řekl jim: Eliáš přijde nejprve, napraví všechny věci, a jakož psáno jest o Synu člověka, že má mnoho trpěti a za nic položen býti. ¹³Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, a učinili mu, což jsou chtěli, jakož psáno jest o něm. ¹⁴Tedy přišed k učedníkům, uzřel zástup veliký okolo nich a zákoníky, an se hádají s nimi. ¹⁵A hned všecken zástup uzřev jej, ulekli se; a sběhše se, přivítali ho. ¹⁶I otázal se zákoníků: Co se hádáte spolu? ¹⁷A odpovídaje jeden z zástupu, řekl: Mistře, přivedl jsem syna svého k tobě, kterýž má ducha němého. ¹⁸Ten kdyžkoli jej pochopí, lomcuje jím, a on se sliní, a škřipí zubami, a svadne. I řekl jsem učedníkům tvým, aby jej vyvrhli, a nemohli. ¹⁹A on odpovídaje jemu, řekl: Ó národe nevěrný! Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpěti budu? Přiveďte jej ke mně. ²⁰I přivedli ho k němu. A jakž jej uzřel, hned jím duch lomcoval; a padna na zemi, válel se a slinil. ²¹I otázal se otce jeho: Dávno-li

se jemu to stalo? A on řekl: Hned od dětinství. ²²A často jím metal i na oheň i do vody, aby jej zahubil. Ale můžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad námi. ²³A Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věřiti; všeckoť jest možné věřícímu. ²⁴A ihned zvolav otec mládence toho s slzami, řekl: Věřím, Pane, spomoz nedověře mé. ²⁵Uzřev pak Ježíš, že se zástup sbíhá, přimluvil duchu tomu nečistému, řka jemu: Hluchý a němý duše, já tobě přikazuji, vyjdi z něho, a nevházej více do něho. ²⁶Tedy křiče a velmi jím lomcuje, vyšel z něho. I učiněn jest člověk ten jako mrtvý, takže mnozí pravili, že umřel. ²⁷Ale Ježíš ujav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal. ²⁸A když všel do domu, učedníci jeho otázali ho soukromí: Pročež jsme my ho nemohli vyvrci? ²⁹I řekl jim: Toto pokolení nijakž nemůž vyhnáno býti, jediné modlitbou a postem. ³⁰A jdouce odtud, šli skrze Galilei, a nechtěl, aby kdo o tom věděl. ³¹Nebo učil učedníky své a pravil jim: Že Syn člověka dán bude v ruce lidské, a zamordujíť jej, ale zamordován jsa, třetí den z mrtvých vstane. ³²Oni pak nesrozuměli tomu povědění, a ostýchali se ho otázati. ³³I přišel do Kafarnaum, a v domě byv, otázal se jich: Co jste na cestě mezi sebou rozjímali? ³⁴A oni mlčeli. Nebo hádali se byli na cestě mezi sebou, kdo by z nich byl větší. ³⁵A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, budeť všech nejposlednější a všech služebník. ³⁶A vzav pacholátko, postavil je uprostřed nich, a vzav je na lokty své, řekl jim: ³⁷Kdož by koli jedno z takových dítek přijal ve jménu mém, mnet přijímá; a kdož by mne koli přijal, ne mnet přijímá, ale toho, kterýž mne poslal. ³⁸I odpověděl mu Jan, řka: Mistře, viděli jsme tam jednoho, an ve jménu tvém dábly vymítá, kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí. ³⁹Ježíš pak řekl: Nebraňtež mu. Nebt není žádného, kterýž by divy činil ve jménu mém, ať by mohl snadně zle mluvit o mně. ⁴⁰Nebo kdož není proti nám, s námit jest. ⁴¹Kdož by koli zajisté dal vám píti číši vody ve jménu mém, protože jste Kristovi, amen pravím vám, neztratí nikoli odplaty své. ⁴²A kdož by koli pohoršil jednoho z těchto maličkých, věřících ve mne, mnohem by lépe mu bylo, aby byl zavěšen na hrdlo jeho žernov mlýnský a vržen byl do moře. ⁴³A horšila-li by tě ruka tvá, utni ji. Lépeť jest tobě bezrukému vjíti do života, raději nežli obě ruce majícímu jíti do pekla, v oheň neuhasitelný, ⁴⁴Kdež červ jejich neumírá a oheň nehasne. ⁴⁵A pakli noha tvá horšila by tě, utniž ji. Lépeť jest tobě kulhavému vjíti do života, nežli obě noze majícímu uvrženu býti do pekla, v oheň neuhasitelný, ⁴⁶Kdežto červ jejich neumírá a oheň nehasne. ⁴⁷Pakli by tě oko tvé horšilo, vylup je. Lépeť jest tobě jednookému vjíti do království Božího, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do ohně pekelného, ⁴⁸Kdežto červ jejich neumírá a oheň nehasne. ⁴⁹Nebo každý člověk ohněm bude solen, a všeliká obět solí bude osolena. ⁵⁰Dobráť jest sůl. Pakli sůl bude neslaná, čím ji osolíte? Mějte sůl v sobě sami, a pokoj mějte mezi sebou.

10A vstav odtud, přišel do končin Judských skrze kra-

jinu za Jordánem ležící. I šli se k němu zase zástupové, a jakž obyčej měl, opět je učil. ²Tedy přistoupivše farizeové, otázali se ho: Sluší-li muži ženu propustiti? pokoušejíce ho. ³On pak odpovídaje, řekl jim: Co vám přikázal Mojžíš? ⁴Kterížto řekli: Mojžíš dopustil lístek zapuzení napsati a propustiti. ⁵I odpověděv Ježíš, řekl jim: Pro tvrdost srdce vašeho napsal vám Mojžíš to přikázání. ⁶Ale od počátku stvoření muže a ženu učinil je Bůh. ⁷Protoť opustí člověk otce svého i matku, a přidržeti se bude ženy své. ⁸I budou dva jedno tělo. A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. ⁹Protož což Bůh spojil, člověk nerozlučuj. ¹⁰A v domu opět učedníci jeho otázali se ho o též věci. ¹¹I dí jim: Kdož by koli propustil manželku svou a jinou pojal, cizoloží a hřeší proti ní. ¹²A jestliže by žena propustila muže svého a za jiného se vdala, cizoloží. ¹³Tedy přinášeli k němu dívky, aby se jich dotýkal. Ale učedníci přimlouvali těm, kteříž je nesli. ¹⁴To viděv Ježíš, nelibě to nesl, a řekl jim: Nechtež dítek jíti ke mně a nebraňtež jim, nebo takovýcht jest království Boží. ¹⁵Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nikoliť do něho nevejde. ¹⁶A bera je na lokty své a vzkládaje na ně ruce, požehnáni jim dával. ¹⁷Potom když vyšel na cestu, přiběhl jeden, a poklekna před ním, otázal se ho, řka: Mistře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel? ¹⁸I řekl mu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bůh. ¹⁹Přikázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svědectví, neoklamáš, cti otce svého i matku. ²⁰A on odpověděv, řekl jemu: Mistře, toho všeho jsem ostříhal od své mladosti. ²¹Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho, a řekl mu: Jednoť se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojď, následuj mne, vezma kříž svůj. ²²On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv jsa; nebo měl mnohá zboží. ²³A pohleděv vůkol Ježíš, dí učedníkům svým: Aj jak nesnadně ti, jenž statky mají, vejdou do království Božího. ²⁴Tedy učedníci užasli se nad řečmi jeho. Ježíš pak zase odpověděv, dí jim: Synáčkové, kterak nesnadně jest doufajícím v statek do království Božího vjíti. ²⁵Snáze jest velbloudu skrze jehelní ucho projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího. ²⁶Oni pak více se děsili, řkouce mezi sebou: I kdož může spasen býti? ²⁷A pohleděv na ně Ježíš, dí: U lidí jest nemožné, ale ne u Boha; nebo u Boha všechno možné jest. ²⁸I počal Petr mluvit k němu: Aj, my opustili jsme všechno a šli jsme za tebou. ²⁹Odpověděv pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, nebo sestry, neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo syny, nebo rolí pro mne a pro evangelium, ³⁰Aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sestru a matek a synů a rolí s protivěnstvím, a v budoucím věku život věčný. ³¹Mnozíť zajisté byvše první, budou poslední, a poslední první. ³²Byli pak na cestě, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napřed. I byli předěšeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojava Ježíš opět dvanácte, počal jim praviti, co se jemu má státi, ³³Řka: Aj, vstupu-

jeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům, i odsoudí jej na smrt, a vydadí jej pohanům. ³⁴Kterížto posmívati se budou jemu, a ubíčují ho, a uplíjí a zabijí jej, ale třetího dne z mrtvých vstane. ³⁵Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, řkouce: Mistře, chceme, zač bychom koli prosili tebe, abys učinil nám. ³⁶On pak řekl jim: Co chcete, abych vám učinil? ³⁷I řekli jemu: Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé. ³⁸Ježíš pak řekl jim: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já piji, a křtíti se křtem, kterýmž já se křtím? ³⁹A oni řekli jemu: Můžeme. A Ježíš řekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, píti budete, a křtem, kterýmž já se křtím, křtění budete, ⁴⁰Ale seděti na pravici mé, nebo na levici mé, neníť má věc dáti vám, ale dánoť bude, kterýmž připraveno jest. ⁴¹A uslyšavše to jiných deset, počali se hněvati na Jakuba a na Jana. ⁴²Ale Ježíš povolav jich, řekl jim: Víte, že ti, kteříž sobě zalibují vládnouti nad národy, panují nad nimi; a kteříž velicí u nich jsou, moc provozují nad nimi. ⁴³Ne takt bude mezi vámi. Ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti veliký, budiž váš služebník. ⁴⁴A kdožkoli z vás chtěl by býti přední, budiž služebník všech. ⁴⁵Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby on sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé. ⁴⁶Tedy přišli do Jericho, a když vycházel on z Jericha, i učedníci jeho a zástup mnohý, Timeův syn, Bartimeus slepý, seděl podle cesty, žebře. ⁴⁷A když uslyšel, že by to byl Ježíš Nazaretský, počal volati a říci: Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou. ⁴⁸I přimlouvali mu mnozí, aby mlčel. Ale on mnohem více volal: Synu Davidův, smiluj se nade mnou. ⁴⁹Tedy zastaviv se Ježíš, kázal ho zavolati. I zavolali toho slepého, řkouce jemu: Dobré myslí buď, vstaň, volá tě. ⁵⁰On pak povrh pláště svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi. ⁵¹I odpověděv Ježíš, dí jemu: Co chceš, ať učiním? A slepý řekl jemu: Mistře, ať vidím. ⁵²Tedy Ježíš řekl mu: Jdi, víra tvá tě uzdravila. A on hned prohlédl, a šel cestou za Ježíšem.

11A když se přiblížili k Jeruzalému a Betfagi i Betany při hoře Olivetské, poslal dva z učedníků svých, ²A řekl jim: Jděte do hrádku, kterýž proti vám jest, a hned vejduce tam, naleznete oslátko přivázané, na kterémž ještě nižádný z lidí neseděl. Odvízíte, přiveďte ke mně. ³A řekl-li by vám kdo: Co to činíte? rcete: Že ho Pán potřebuje. A hned je propustí sem. ⁴I odešli, a nalezli oslátko přivázané vně u dveří na rozcestí. I odvázali je. ⁵Tedy někteří z těch, kteříž tu stáli, řekli jim: Co činíte, odvázuji oslátko? ⁶Oni pak řekli jim, jakož byl přikázal Ježíš. I nechali jich. ⁷Protož přivedli oslátko k Ježíšovi, a vložili na ně roucha svá. I vsedl na ně. ⁸Mnozí pak stlali roucha svá na cestě, a jiní ratolesti sekali z stromů, a metali na cestu. ⁹A kteříž napřed šli, i ti, kteříž za ním šli, volali, řkouce: Spas nás. Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně. ¹⁰Požehnané, kteréž jest přišlo ve jménu Páně, království otce našeho Davida! Spas nás na výsostech. ¹¹I všel do Jeruzaléma Ježíš,

i do chrámu. A spatřiv tu všechno, když již byla večerní hodina, vyšel do Betany se dvanácti. ¹²A druhého dne, když vycházel z Betany, zlačněl. ¹³A uzřev zdaleka fík, an má listí, šel, zda by co našel na něm. A když přišel k němu, nic nenalezl kromě listí; nebo nebyl čas fíků. ¹⁴Tedy odpověděv Ježíš, řekl jemu: Již více na věky nežádny z tebe ovoce nejze. A slyšeli to učedníci jeho. ¹⁵I přišli do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, počal vymítati ty, jenž prodávali a kupovali v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby převracel. ¹⁶A nedopustil, aby kdo jakou nádobu nesl skrze chrám. ¹⁷I učil je, řka jim: Zdalíž není psáno, že dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů? Vy pak učinili jste jej peleší lotrů. ¹⁸Slyšeli pak to zákoníci i přední kněží, a hledali, kterak by jej zahubili; nebo se ho báli, protože všecken zástup divil se učení jeho. ¹⁹A když byl večer, vyšel Ježíš z města. ²⁰A učedníci ráno jdouce, uzřeli fík, an usechl hned z kořene. ²¹Tedy zpomenuv Petr, řekl jemu: Mistře, aj fík, kterémuž jsi zlořečil, usechl. ²²I odpověděv Ježíš, řekl jim: Mějte víru Boží. ²³Nebo amen pravím vám, že kdož by koli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, budeť jemu tak, což by koli řekl. ²⁴Protož pravím vám: Začež byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a stanet se vám. ²⁵A když se postavíte k modlení, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy vaše. ²⁶Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v nebesích jest, odpustí vám hříchů vašich. ²⁷I přišli zase do Jeruzaléma. A když on chodil v chrámě, přistoupili k němu přední kněží a zákoníci a starší. ²⁸I řekli jemu: Jakou mocí to činíš? A kdo jest tobě dal tu moc, abys tyto věci činil? ²⁹Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jim: Otížit se i já vás na jednu věc. Odpovězte mi, a povím vám, jakou mocí to činím. ³⁰Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? Odpovězte mi. ³¹I rozvažovali to sami mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, díť nám: Pročež jste tedy neuvěřili jemu? ³²Pakli díme: Z lidí, bojíme se lidu. Nebo všickni o Janovi smyslili, že jest právě byl prorok. ³³I odpověděvše, řekli Ježíšovi: Nevíme. A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Aníž já vám povím, jakou mocí to činím.

12Tedy počal jim mluvit v podobenstvích: Vinici štípil jeden člověk, a opletl ji plotem, a vkopal pres, a ustavěl věži, a najal ji vinařům, i odšel na cestu. ²A v čas užitků poslal k vinařům služebníka, aby od vinařů vzal ovoce z vinice. ³Oni pak javše jej, zmrskali ho a odeslali prázdného. ⁴I poslal k nim zase jiného služebníka. I toho též kame novavše, ranili v hlavu a odeslali zohaveného. ⁵I poslal opět jiného. I toho zabili, a mnoho jiných, z nichž některé zmrskali a jiné zmordovali. ⁶Ještě pak máje jediného syna nejmilejšího, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ostýchati se budou syna mého. ⁷Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tenť jest dědic; pojďte, zabijme jej, a budeť naše dědictví. ⁸Tedy javše jej, zabili ho a vyvrhli ven z vinice. ⁹Což tedy

učiní pán vinice? Přejde, a zatratí vinaře ty, a dá vinici jiným. ¹⁰Zdalíž jste písma toho nečtli? Kámen, kterýž zavrhli dělníci, ten učiněn jest hlavou úhlovou. ¹¹Ode Pána stalo se toto, a jest divné před očima našima. ¹²I hledali ho jíti, ale báli se zástupu; nebo poznali, že podobenství to proti nim pověděl. A nechavše ho, odešli pryč. ¹³Potom poslali k němu některé z farizeů a herodiánů, aby jej polapili v řeči. ¹⁴Kterážto přišedše, řekli jemu: Mistře, víme, že jsi pravdomluvný, a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou, ale v pravdě cestě Boží učíš. Sluší-li daň dávatí císaři, čili nic? Dáme-liž, čili nedáme? ¹⁵On pak znaje pokrytství jejich, řekl jim: Co mne pokoušíte? Přineste mi peníz, ať pohledím. ¹⁶A oni podali mu. Tedy řekl jim: Čí jest tento obraz a nápis? A oni řekli mu: Císařův. ¹⁷I odpověděv Ježíš, řekl jim: Dávejtež tedy, což jest císařova, císaři, a což jest Božího, Bohu. I podivili se tomu. ¹⁸Potom přišli k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho, řkouce: ¹⁹Mistře, Mojžíš nám napsal: Kdyby cí bratr umřel, a ostavil po sobě manželku, a synů by neměl, aby bratr jeho pojal manželku jeho a vzbudil simě bratru svému. ²⁰I bylo sedm bratrů. A první pojav ženu, umřel, neostaviv semene. ²¹A druhý pojav ji, také umřel, a aníž ten ostavil semene. A třetí tolikéž. ²²A tak ji pojalo všech sedm, a nezůstavili po sobě semene. Nejposléze pak po všech umřela i žena. ²³Protož při vzkříšení, když z mrtvých vstanou, čí z těch bude manželka? Neb jich sedm mělo ji za manželku. ²⁴A odpovídaje Ježíš, řekl jim: Zdalíž ne proto bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží? ²⁵Nebo když vstanou z mrtvých, nebudou se ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé nebesí. ²⁶O mrtvých pak, že mají vstáti, zdalíž jste nečtli v knihách Mojžíšových, kterak ve kři promluvil k němu Bůh, řka: Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův? ²⁷Není Bůh mrtvých, ale Bůh živých. Protož vy velmi bloudíte. ²⁸Tedy přistoupil k němu jeden z zákoníků, slyšev je hádající se, a vida, že jim dobře odpověděl, otázal se ho, které by bylo přikázání první ze všech. ²⁹A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest. ³⁰Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání. ³¹Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání jiného nad tato není. ³²I řekl jemu ten zákoník: Mistře, dobře jsi vpravdě pověděl. Nebo jeden jest Bůh, a není jiného kromě něho; ³³A milovati ho ze všeho srdce, a ze vší mysli, a ze vší duše, i ze všech mocí, a milovati bližního jako sebe samého, toť jest větší nade všechny zápalné i vítězné oběti. ³⁴A viděv Ježíš, že by moudře odpověděl, dí jemu: Nejsi daleko od království Božího. A žádný více neodvážil se ho o nic tázati. ³⁵I odpovídaje Ježíš, řekl, uče v chrámě: Kterak praví zákoníci, že Kristus jest syn Davidův? ³⁶Nebo David praví v Duchu svatém: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé, až i položím nepřátely tvé podnože noh tvých.

³⁷Poněvadž sám David nazývá jej Pánem, kterakž syn jeho jest? A mnohý zástup rád ho poslouchal. ³⁸I mluvil jim v učení svém: Varujte se zákoníků, kteříž rádi v krásném rouše chodí, a chtějí pozdravováni býti na trhu, ³⁹A na předních stolicích seděti v školách, a přední místa míti na večerech, ⁴⁰Kterížto zžirají domy vdovské pod zámyslem dlouhých modliteb. Tiť vezmou soud těžší. ⁴¹A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metalí mnoho. ⁴²A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, jenž jest čtvrtá částka peníze tehdejšího. ⁴³I svolav učedníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteříž metalí do pokladnice. ⁴⁴Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metalí, ale tato z své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.

13A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z učedníků jeho: Mistře, pohled, kteraké kamení a jaké jest toto stavení! ²Tedy Ježíš odpovídaje, řekl jemu: Vidíš toto tak veliké stavení? Nebudeť ostaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen. ³A když se posadil na hoře Olivetské proti chrámu, otázali se jeho obzvláště Petr, Jakub a Jan a Ondřej, řkouce: ⁴Pověz nám, kdy to bude? A které znamení, když se toto všecko bude plniti? ⁵Ježíš pak odpovídaje jim, počal praviti: Vizte, aby vás někdo nesvedl. ⁶Neboť mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Já jsem Kristus, a mnohét svedou. ⁷Když pak uslyšíte boje a pověst o válkách, nestrachujte se; nebo musí to býti, ale ne ihned konec. ⁸Povstaneť zajisté národ proti národu a království proti království, a bude zemětřesení po místech, a hladové i bouřky. ⁹A toť budou počátkové bolesti. Vy pak šetřte se. Nebo vydávati vás budou na sněmy a do shromáždění; budete bití, a před vladaři a králi stanete pro mne, na svědectví jim. ¹⁰Ale ve všech národech nejprv musí býti kázáno evangelium. ¹¹Když pak vás povedou vyzrazující, nestarejte se, co byste mluvili, aniž o to pečlivě přemýšlujte, ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte; nebo nejste vy, jenž mluvíte, ale Duch svatý. ¹²Vydát pak bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou děti proti rodičům, a budou je mordovati. ¹³A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé. Ale kdož setrvá až do konce, tenť spasen bude. ¹⁴Když pak uzříte ohavnost zpuštění, o kteréž povědíno jest skrze Daniele proroka, ana stojí, kdež by státi neměla, (kdo čte, rozuměj,) tehďáž ti, kdož jsou v Židovstvu, ať utekou na hory. ¹⁵A kdož na střeše jest, nesstupuj do domu, ani vcházej, aby co vzal z domu svého. ¹⁶A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucho své. ¹⁷Běda pak těhotným a těm, kteréž krmí v těch dnech. ¹⁸Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimě. ¹⁹Neboť budou ti dnové plní takového soužení, jakéhož nebylo od počátku stvoření, kteréž Bůh stvořil, až dosavad, aniž potom bude. ²⁰A byt neukrátil Pán těch dnů, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené, kteréž vyvolil, ukrátil těch dnů. ²¹A tehďáž řekl-li by vám kdo: Aj teď jest Kristus, aneb, aj tamto, nevěřte.

²²Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou činiti divy a zázraky k svedení, by možné bylo, také i vyvolených. ²³Vy pak šetřte se. Aj, předpověděl jsem vám všecko. ²⁴V těch pak dnech, po soužení tom, slunce se ztmí a měsíc nedá světla svého. ²⁵A hvězdy nebeské budou padati, a moci, které jsou na nebi, pohnou se. ²⁶A tehďážť uzří Syna člověka, an se bere v oblacích s mocí velikou a s slávou. ²⁷I tehdyť pošle anděly své, a shromáždí vyvolené své ode čtyř větrů, od končin země až do končin nebe. ²⁸Od fiku pak učte se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a vypučí se listí, znáte, že blízko jest léto. ²⁹Takž i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, vězte, že blízko jest a ve dveřích království Boží. ³⁰Amen pravím vám, žeť nepomine pokolení toto, až se tyto všecky věci stanou. ³¹Nebe a země pominou, ale slova má nepominou. ³²Ale o tom dni a hodině žádný neví, ani andělé, jenž jsou v nebesích, ani Syn, jedině sám Otec. ³³Vizte, bděte a modlte se; nebo nevíte, kdy bude ten čas. ³⁴Syn člověka zajisté jest jako člověk, kterýž daleko odšel, opustiv dům svůj, a poručiv služebníkům svým vladařství, a jednomu každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl. ³⁵Protož bděte; nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u večer-li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno; ³⁶Aby snad přijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte. ³⁷A cožť vám pravím, všechněm pravím: Bděte.

14Po dvou pak dnech byl hod beránka a přesnic; i hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej lstivě jmouce, zamordovali. ²Ale pravili: Ne v svátek, aby snad nebyl rozbroj v lidu. ³A když byl v Betany, v domu Šimona malomocného, a seděl za stolem, přišla žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi drahé, z nardového koření. A rozbiti nádobu, vylila ji na hlavu jeho. ⁴I hněvali se někteří mezi sebou, řkouce: I proč ztráta masti této stala se? ⁵Nebo mohlo jest toto prodáno býti draže než za tři sta peněz, a dáno býti chudým. I škřípěli zubami na ni. ⁶Ale Ježíš řekl: Nechtež jí. Proč ji rmoutíte? Dobrýť jest skutek učinila nade mnou. ⁷Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtítí, můžete jim dobře činiti, ale mne ne vždy míti budete. ⁸Ona což mohla, to učinila; předešlat jest, aby těla mého pomazala ku pohřbu. ⁹Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její. ¹⁰Tedy Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odšel k předním kněžím, aby ho jim zradil. ¹¹Oni pak uslyševše to, zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak by ho příhodně zradil. ¹²Prvního pak dne přesnic, když velikonoční beránek zabíjín býval, řkou jemu učedníci jeho: Kde chceš, ať jdouce, připravíme, abys jedl beránka? ¹³I poslal dva z učedníků svých, a řekl jim: Jděte do města, a potkáť vás člověk dčbán vody nesa. Jdětež za ním. ¹⁴A kamžkoli vejde, rcete k hospodáři domu toho: Mistř praví: Kde jest večeradlo, v němž bych jedl beránka s učedníky svými? ¹⁵A on vám ukáže večeradlo veliké, podlážené a připrave-

né. Tu nám připravte. ¹⁶I odešli učedníci jeho, a přišli do města, a našli tak, jakož jim byl pověděl. I připravili beránka. ¹⁷Když pak byl večer, přišel se dvanácti. ¹⁸A když seděli za stolem a jedli, řekl Ježíš: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se mnou. ¹⁹A oni počali se rmoutiti a praviti jemu jeden každý obzvláště: Zdali já jsem? A jiný: Zdali já? ²⁰On pak odpověděl, řekl jim: Jeden ze dvanácti, kterýž omáčí se mnou v míse. ²¹Syn zajisté člověka jde, jakož jest psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka bude zrazen. Dobré by bylo jemu, aby se byl nenarodil člověk ten. ²²A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával jim, řka: Vezměte, jezte, to jest tělo mé. ²³A vzav kalich, a díky učiniv, dal jim. A pili z něho všickni. ²⁴I řekl jim: To jest krev má nového Zákona, kteráž se za mnohé vylévá. ²⁵Amen pravím vám, žeť již více nebudu pít z plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu nový v království Božím. ²⁶A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou. ²⁷Potom řekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bítí budu pastýře, a rozprchnou se ovce. ²⁸Ale když z mrtvých vstanu, předejdu vás do Galilee. ²⁹Tedy Petr řekl jemu: Byť se pak všickni zhorší, ale já nic. ³⁰Řekl jemu Ježíš: Amen pravím tobě, že dnes této noci, prve než kohout po dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. ³¹On pak mnohem více mluvil: Bychť pak měl s tebou i umřítí, nezapřímt tebe. A takž také i všickni mluvili. ³²I přišli na místo, kterémuž jméno Getsemany. Tedy řekl učedníkům svým: Sedtež tuto, až se pomodlím. ³³A pojav s sebou Petra a Jakuba a Jana, počal se lekati a velmi teskliv býti. ³⁴I dí jim: Smutnat jest duše má až k smrti. Počekejtež tuto a bděte. ³⁵A poodšed maličko, padl na zemi a modlil se, aby, bylo-li by možné, odešla od něho hodina ta. ³⁶I řekl: Abba, Otče, všechno jest možné tobě. Přenes kalich tento ode mne, ale však ne, což já chci, ale co ty. ³⁷I přišel k učedníkům a našel je, ani spí. I řekl Petrovi: Šimone, spíš? Nemohl-lis jedině hodiny bdítí? ³⁸Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov jest, ale tělo nemocno. ³⁹A opět odšed, modlil se, táž slova mluvě. ⁴⁰A navrátiv se, našel je, ani opět spí; nebo oči jejich byly obtíženy; aniž věděli, co by jemu odpověděli. ⁴¹I přišel po třetí, a řekl jim: Spětež již a odpočívajte; dostit jest. Přišla hodina; aj, Syna člověka zrazují v ruce hříšných. ⁴²Vstaňte, pojďme. Aj, kterýž mne zrazuje, blízkot jest. ⁴³A hned, když on ještě mluvil, přišel Jidáš, jenž byl jeden ze dvanácti, a s ním zástup veliký s meči a s kyjmi, poslaných od předních kněží a od zákoníků a starších. ⁴⁴Zrádce pak byl jim dal znamení, řka: Kteréhožkoli políbím, tenť jest, jmeť ho a vedte opatrně. ⁴⁵A přišed, hned přistoupiv k němu, řekl: Místře, Místře, a políbil ho. ⁴⁶Tedy oni vztáhli naň ruce své a jali jej. ⁴⁷Jeden pak z těch, kteříž tu okolo stáli, vytrh meč, udeřil služebníka nejvyššího kněze, a utal jemu ucho. ⁴⁸I odpověděl Ježíš, řekl jim: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi, abyste mne jali? ⁴⁹Na každý den býval jsem u vás, uče v chrámě, a nejali jste mne. Ale toť

se děje, aby se naplnila písmo. ⁵⁰Tedy učedníci opustivše jej, všickni utekli. ⁵¹Jeden pak mládenček šel za ním, odín jsa rouchem lněným po nahém těle. I popadli jej mládenci. ⁵²On pak opustiv roucho, nahý utekl od nich. ⁵³I přivedli Ježíše k nejvyššímu knězi, a šli se k němu všickni přední kněží i starší i zákoníci. ⁵⁴Petr pak šel za ním zdaleka až na dvůr nejvyššího kněze; i seděl s služebníky, zhrívaje se u ohně. ⁵⁵Ale nejvyšší kněz i všechna ta rada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby jej na smrt vydali, avšak nenalezli. ⁵⁶Nebo ač mnozí křivé svědectví mluvili proti němu, ale svědectví jejich nebyla jedinstevná. ⁵⁷Tedy někteří povstavše, křivé svědectví dávali proti němu, řkouce: ⁵⁸My jsme slyšeli tohoto, že řekl: Já zbořím chrám tento rukou udělaný, a ve třech dnech jiný ne rukou udělaný postavím. ⁵⁹Ale ani to jejich svědectví nebylo jedinstevné. ⁶⁰Tedy povstav nejvyšší kněz uprostřed, otázal se Ježíše, řka: Neodpovíš ničehož, což tito na tebe svědčí? ⁶¹Ale on mlčel, a nic neodpověděl. Opět nejvyšší kněz otázal se ho a řekl jemu: Jsi-liž ty Kristus, Syn Boha Požehnaného? ⁶²A Ježíš řekl: Ját jsem, a uříte Syna člověka, an sedí na pravici moci Boží, a přichází s oblaky nebeskými. ⁶³Tedy nejvyšší kněz roztrh roucho své, řekl: I což ještě potřebujeme svědků? ⁶⁴Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá? Oni pak všickni odsoudili jej, že jest hoden smrti. ⁶⁵I počali někteří naň plvati, a tvář jeho zakrývati, a poličkovati, a říkati jemu: Prorokuj nám. A služebníci kyji jej bili. ⁶⁶A když byl Petr v síni dole, přišla jedna z děveček nejvyššího kněze. ⁶⁷A užřevši Petra, an se ohřívá, a popatřivši naň, dí: I ty s Ježíšem Nazaretským byl jsi. ⁶⁸Ale on zapřel, řka: Aniž vím, ani rozumím, co ty pravíš. I vyšel ven před síň, a kohout zazpíval. ⁶⁹Tedy děvečka, užřevši jej opět, počala praviti těm, kteříž tu okolo stáli, že tento z nich jest. ⁷⁰A on opět zapřel. A po malé chvíli opět ti, kteříž tu stáli, řekli Petrovi: Jistě z nich jsi, nebo i Galilejský jsi, i řeč tvá podobná jest. ⁷¹On pak počal se proklínati a přísahati, pravě: Neznám člověka toho, o němž vy pravíte. ⁷²A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr na slovo, kteréž byl řekl jemu Ježíš: Že prve než kohout dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšed, plakal.

15A hned ráno uradivše se přední kněží s staršími a s zákoníky i se vším shromážděním, svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi. ²I otázal se ho Pilát: Ty-liž jsi král Židovský? A on odpověděl, řekl jemu: Ty pravíš. ³I žalovali na něj přední kněží mnoho. On pak nic neodpovídal. ⁴Tedy Pilát otázal se ho opět, řka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho proti tobě svědčí. ⁵Ale Ježíš předce nic neodpověděl, takže se podivil Pilát. ⁶Ve svátek pak propouštěval jim jednoho z vězňů, za kteréhož by prosili. ⁷I byl jeden, kterýž sloul Barabbáš, jenž s svárlivými byl v vězení, kteříž v svadě vraždu byli spáchali. ⁸A zvolav zástup, počal prositi, aby učinil, jakož jim vždycky činíval. ⁹Pilát pak odpověděl jim, řka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského? ¹⁰(Nebo věděl, že jsou jej z závisti vydali přední kněží.)

¹¹Ale přední kněží ponukli zástupu, aby jim raději propustil Barabbáše. ¹²A Pilát odpověděv, řekl jim zase: Což pak chcete, ať učiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte? ¹³A oni opět zvolali: Ukřižuj ho. ¹⁴A Pilát pravil jim: I což jest zlého učinil? Oni pak více volali: Ukřižuj ho. ¹⁵Tedy Pilát, chtě lidu dosti učiniti, pustil jim Barabbáše, a dal jim Ježíše ubičovaného, aby byl ukřižován. ¹⁶Žoldníci pak uvedli jej vnitř do síně, do radného domu, a svolali všecku sběh. ¹⁷I oblékli jej v šarlat, a korunu spletše z trní, vložili naň. ¹⁸I počali ho pozdravovati, řkouce: Zdráv buď, králi Židovský. ¹⁹A bili hlavu jeho třtinou, a plvali na něj, a sklánějíce kolena, klaněli se jemu. ²⁰A když se jemu naposmívali, svlékli s něho šarlat, a oblékli jej v roucho jeho vlastní. I vedli jej, aby ho ukřižovali. ²¹I přinutili nějakého Šimona Cyrenenského, pomíjejícího je, (kterýž šel z pole, otce Alexandrova a Rufova,) aby vzal kříž jeho. ²²I vedli jej až na místo Golgota, to jest, (vyložil-li by,) popravné místo. ²³I dávali mu pítí víno s mirrou, ale on nepřijal ho. ²⁴A ukřižovavše jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o ně los, kdo by co vzíti měl. ²⁵A byla hodina třetí, když ho ukřižovali. ²⁶A byl nápis viny jeho napsán těmi slovy: Král Židovský. ²⁷Ukřižovali také s ním dva lotry: jednoho na pravici a druhého na levici jeho. ²⁸I naplněno jest písmo, řkoucí: A s nepravými počten jest. ²⁹A kteříž tudy chodili mimo něj, rouhali se jemu, potřásající hlavami svými, a říkající: Hahá, kterýž rušíš chrám Boží, a ve třech dnech jej zase vzděláváš, ³⁰Spomoz sobě samému, a sstup s kříže. ³¹Těž i přední kněží posmívající se, jeden k druhému s zákony pravili: Jinýmť jest pomáhal, sám sobě pomoci nemůže. ³²Kristus král Izraelský, nechažť nyní sstoupí s kříže, ať užíme a uvěříme. A i ti, kteříž s ním ukřižování byli, útržku mu činili. ³³A když byla hodina šestá, stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté. ³⁴A v hodinu devátou zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Elói, Elói, lama zabachtani? jenž se vykládá: Bože můj, Bože můj, pročs mne opustil? ³⁵A někteří z okolo stojících, slyševše to, pravili: Hle, Eliáš se volá. ³⁶A běžev jeden, naplnil houbu octem a vloživ na trest, dával jemu pítí, řka: Ponechte, užíme, přijde-li Eliáš, aby jej složil. ³⁷Ježíš pak zvolav hlasem velikým, pustil duši. ³⁸A opona v chrámě roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů. ³⁹Viděv pak to centurio, kterýž naproti stál, že tak volaje, vypustil duši, řekl: Jistě člověk tento Syn Boží byl. ⁴⁰Byly pak tu i ženy, zdaleka se dívající, mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria Jakuba menšího, a Jozesova máte, a Salome. ⁴¹Kteréž, když ještě byl v Galilei, chodily za ním a posluhovaly jemu, i jiné mnohé, kteréž byly s ním vstoupily do Jeruzaléma. ⁴²A když již byl večer, (že byl den připravování, to jest před sobotou,) ⁴³Přišed Jozef z Arimatie, počestná osoba úředná, kterýž také očekával království Božího, směle všel ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo. ⁴⁴Pilát pak podivil se, již-li by umřel. A povolav centuriona, otázal se ho, dávno-li je umřel. ⁴⁵A zvěděv od centuriona, dal tělo Jozefovi. ⁴⁶A Jozef koupiv plátina, a složiv ho s kříže, obvinul v plátina, i položil do hrobu,

kterýž byl vytesán z skály, a přivalil kámen ke dveřům hrobovým. ⁴⁷Ale Maria Magdaléna a Maria Jozesova dívaly se, kde by byl položen.

16A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby přijdouce, pomazaly Ježíše. ²A velmi ráno vyšedše první den po sobotě, přišly k hrobu, an již slunce vzešlo. ³I pravily vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových? ⁴(A vzhlédše, uzřely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi. ⁵A všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici, oděného rouchem bílým. I ulekly se. ⁶Kterýžto řekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského ukřižovaného. Vstalt jest, není ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili. ⁷Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galilee. Tam jej uzříte, jakož jest pověděl vám. ⁸A ony vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo přišel na ně strach a hrůza. A aniž komu co řekly, nebo se bály. ⁹Vstav pak Ježíš z mrtvých ráno v neděli, ukázal se nejprv Mariji Magdaléně, z nížto byl vyvrhl sedm ďáblů. ¹⁰Ona pak šedši, zvěstovala těm, kteříž s ním bývali, lkající a plačícím. ¹¹A oni slyšavše, že by živ byl a vidín od ní, nevěřili. ¹²Potom pak dvěma z nich jdoucím ukázal se v jiné způsobě, když šli přes pole. ¹³A ti šedše, pověděli jiným. Ani těm nevěřili. ¹⁴Nejposléze sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal nedověru jejich a tvrdost srdce, že těm, kteříž jej viděli vzkříšeného, nevěřili. ¹⁵A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. ¹⁶Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen. ¹⁷Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluvíti. ¹⁸Hady brátí; a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou. ¹⁹Když pak jim odmluvil Pán, vzhůru vzat jest do nebe, a sedí na pravici Boží. ²⁰A oni šedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval činěním divů.

Lukáš

1Poněvadž mnozí usilovali sepsati pořádně vypravování těch věcí, kteréž jsou u nás jisté, ²Jakž jsou nám vydali ti, kteřížto od počátku sami viděli, a služebníci toho Slova byli, ³Vidělo se i mně, kterýž jsem toho všeho pravé povědomosti došel, tobě z gruntu o tom pořádně vypsatí, výborný Theofile, ⁴Abys zvěděl jistotu těch věcí, jimž jsi vyučován. ⁵Byl za dnů Herodesa krále Judského kněz nějaký, jménem Zachariáš, z třídy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta. ⁶Byli pak oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech příkázáních a spravedlnostech Páně bez úhony. ⁷A neměli plodu, protože Alžběta byla neplodná, a oba se byli zstarali ve dnech svých. ⁸I stalo se, když on úřad kněžský konal v pořádku třídy své před Bohem, ⁹Že vedle obyčejě úřadu kněžského los naň přišel, aby položil zápal, vejda do chrámu Páně. ¹⁰A všechno množství lidu bylo vně, modlíce se v hodinu zápalu. ¹¹Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stoje na pravé straně oltáře zápalu. ¹²A uzřev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeň připadla na něj. ¹³I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba tvá, a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Jan. ¹⁴Z čehož budeš mítí radost a veselé, a mnozí z jeho narození budou se radovati. ¹⁵Bude zajisté veliký před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného nebudeš pítí, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své. ¹⁶A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. ¹⁷Neboť, on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový. ¹⁸I řekl Zachariáš k andělu: Po čemž to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých. ¹⁹Odpověděv anděl, řekl jemu: Ját jsem Gabriel, kterýž stojím před obličejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto věci veselé tobě zvěstoval. ²⁰A aj, budeš němý, a nebudeš moci mluvití až do toho dne, v kterémž se tyto věci stanou, protože jsi neuvěřil řečem mým, kteréž se naplní časem svým. ²¹Lid pak očekával Zachariáše, a divili se, že on tak prodléval v chrámě. ²²Vyšed pak, nemohl mluvití k nim. I srozuměli, že vidění viděl v chrámě. Nebo on návěští jim dával, a zůstal němý. ²³I stalo se, když se vyplnili dnové konání úřadu jeho, odšel do domu svého. ²⁴A po těch dnech počala Alžběta manželka jeho,

a tajila se za pět měsíců, řkuci: ²⁵Že tak mi učinil Pán ve dnech, v nichžto vzešel, aby odjal mé pohanění mezi lidmi. ²⁶V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazarét, ²⁷Ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny Maria. ²⁸I všed k ní anděl, dí: Zdráva milosti došla, Pán Bůh s tebou, požehnaná ty mezi ženami. ²⁹Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení. ³⁰I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha. ³¹A počneš v životě a porodíš syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš. ³²Tent bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dát jemu Pán Bůh stolicí Davida otce jeho. ³³A kralovati bude v domě Jákobově na věky, a království jeho nebude konce. ³⁴I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám? ³⁵A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; a protož, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží. ³⁶A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala syna v starosti své, a tento jest jí šestý měsíc, kteráž sloula neplodná. ³⁷Neboť nebude nemožné u Boha všeliké slovo. ³⁸I řekla Maria: Aj, služebnice Páně, staniž mi se podle slova tvého. I odšel od ní anděl. ³⁹Tedy povstavši Maria v těch dnech, odešla na hory s chvátáním do města Judova. ⁴⁰I vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžběty. ⁴¹I stalo se, jakž uslyšela pozdravení Marie Alžběta, zplésalo nemluvnátko v životě jejím, a naplněna jest Duchem svatým Alžběta. ⁴²I zvolala hlasem velikým a řekla: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého. ⁴³A odkud mi to, aby přišla matka Pána mého ke mně? ⁴⁴Nebo aj, jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zplésalo radostně nemluvnátko v životě mém. ⁴⁵A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou povědiny jí ode Pána. ⁴⁶Tedy řekla Maria: Velebí duše má Hospodina, ⁴⁷A veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli mém, ⁴⁸Že jest vzešel na ponížení služebnice své; neb aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou všickni národové. ⁴⁹Neboť mi učinil veliké věci ten, jenž mocný jest, a svaté jméno jeho, ⁵⁰A jehož milosrdenství od pokolení až do pokolení bojícím se jeho. ⁵¹Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné myšlením srdce jejich. ⁵²Sházal mocné s stolic, a povýšil ponížených. ⁵³Lačné nakrmil dobrými věcmi, a bohaté pustil prázdné. ⁵⁴Přijal Izraele, služebníka svého,

pamětliv jsa na milosrdenství své⁵⁵ (Jakož mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho) na věky.⁵⁶ I zůstala Maria s ní asi za tři měsíce, a potom navrátila se do domu svého.⁵⁷ Alžbětě pak naplnil se čas, aby porodila; i porodila syna.⁵⁸ A uslyšeli sousedé a přátelé její, že Hospodin veliké učinil s ní milosrdenství své, i radovali se spolu s ní.⁵⁹ Stalo se pak v den osmý, přišli obřezovati dítěte, a nazývali jej jménem otce jeho Zachariášem.⁶⁰ Ale odpověděvši matka jeho, řekla: Nikoli, ale slouti bude Jan.⁶¹ I řekli k ní: Však nížádného není v rodu tvém, kterýž by sloul jménem tím.⁶² I dávali návěští otci jeho, jak by ho chtěl nazývati.⁶³ A on požádav deštičky, napsal řka: Jan jest jméno jeho. I divili se všickni.⁶⁴ A ihned otevřela se ústa jeho a jazyk jeho, i mluvil, velebě Boha.⁶⁵ Tedy přišla bázeň na všechny sousedy jejich, a po všech horách Judských rozhlášána jsou všechna ta slova.⁶⁶ A všickni, kteříž o tom slyšeli, skládali to v srdci svém, řkouce: I kteraké dítě toto bude? A ruka Páně byla s ním.⁶⁷ Zachariáš pak otec jeho naplněn jest Duchem svatým, a prorokoval řka: ⁶⁸Požehnaný Pán Bůh Izraelský, že jest navštívil, a učinil vykoupení lidu svému,⁶⁹ A vyzdvihl nám roh spasení v domu Davida, služebníka svého,⁷⁰ Jakož mluvil skrze ústa proroků svých svatých, kteříž byli od věků,⁷¹ O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky všech, kteříž nás nenáviděli,⁷² Aby učinil milosrdenství s otci našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou,⁷³ Na přísahu, kterouž jest přísáhl Abrahamovi, otci našemu, že jistě nám to dá,⁷⁴ Abychom bez strachu, z ruky nepřátel našich jsouce vysvobozeni, sloužili jemu,⁷⁵ V svatosti a v spravedlnosti před obličejem jeho, po všechny dny života našeho.⁷⁶ Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo předejdeš před tvář Páně připravovati cesty jeho,⁷⁷ Aby bylo dáno umění spasitelné lidu jeho na odpuštění hříchů jejich,⁷⁸ Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho, v němžto navštívil nás, vyšed z výsosti,⁷⁹ Aby se ukázal sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení noh našich na cestu pokoje.⁸⁰ Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, a bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu Izraelskému.

2 I stalo se v těch dnech, vyšlo jest vyrčení od císaře Augusta, aby byl popsán všecken svět.² (To popsání nejprve stalo se, když vladařem Syrským byl Cyrenius.)³ I šli všickni, aby zapsáni byli, jeden každý do svého města.⁴ Vstoupil pak i Jozef od Galilee z města Nazaréto do Judstva, do města Davidova, kteréž slove Betlém, (protože byl z domu a z čeledi Davidovy,) ⁵Aby zapsán byl s Marijí, zasnoubenou sobě manželkou, těhotnou.⁶ I stalo se, když tam byli, naplnili se dnové Marie, aby porodila.⁷ I porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslech, neb neměli jinde místa v hospodě.⁸ A pastýři byli v krajině té, ponocující a stráž noční držíce nad svým stádem.⁹ A aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvětila je. I báli se bázní velikou.¹⁰ Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji

vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu.¹¹ Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově.¹² A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech.¹³ A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválicích Boha a řkoucích: ¹⁴Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.¹⁵ I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti lidé, totiž pastýři, řekli vespolek: Pojdme až do Betléma a vizme tu věc, jenž se stala, o níž Pán oznámil nám.¹⁶ I přišli, chvátajíce, a našli Mariji a Jozefa, a nemluvnátko ležící v jeslech.¹⁷ A viděvše, rozhlašovali to, což jim povědino bylo o tom dítěti.¹⁸ I divili se všickni, kteříž slyšeli o tom, což bylo mluveno od pastýřů k nim.¹⁹ Ale Maria zachovávala všechna slova tato, skládajici je v srdci svém.²⁰ I navrátili se pastýři, velebíce a chválice Boha ze všeho, což slyšeli a viděli, tak jakž bylo povědino jim.²¹ A když se naplnilo dní osm, aby obřezáno bylo dítě, nazváno jest jméno jeho Ježíš, kterýmž bylo nazváno od anděla, prve než se v životě počalo.²² A když se naplnili dnové očišťování Marie podle Zákona Mojžíšova, přinesli jej do Jeruzaléma, aby ho postavili přede Pánem,²³ (Jakož psáno jest v Zákoně Páně, že každý pacholík, otvíraje život, svatý Pánu slouti bude.) ²⁴A aby dali obět, jakož povědino jest v Zákoně Páně, dvě hrdličky anebo dvě holoubátek.²⁵ A aj, člověk jeden byl v Jeruzalémě, jemuž jméno Simeon. A člověk ten byl spravedlivý a nábožný, očekávající potěšení Izraelského, a Duch svatý byl v něm.²⁶ A bylo jemu zjeveno od Ducha svatého, že neužije smrti, až by prve uzřel Krista Páně.²⁷ Ten přišel, ponuknut jsa od Ducha Páně, do chrámu. A když uvodili dítě Ježíše rodičové, aby učinili podle obyčeje Zákona za něj,²⁸ Tedy on vzal jej na lokty své, i chválil Boha a řekl: ²⁹Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji.³⁰ Neboť jsou viděly oči mé spasení tvé,³¹ Kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí,³² Světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského.³³ Otec pak a matka jeho divili se těm věcem, kteréž praveny byly o něm.³⁴ I požehnal jim Simeon, a řekl k Mariji, matce jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémužto bude odpíráno,³⁵ (A tvou vlastní duši pronikne meč,) aby zjevena byla z mnohých srdcí myšlení.³⁶ Byla také Anna prorokyně, dcera Fanuelova z pokolení Aser. Ta se byla zstarala ve dnech mnohých, a živa byla s mužem svým sedm let od panenství svého.³⁷ A ta vdova byla, mající let okolo osmdesáti a čtyř, kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami sloužeci Bohu dnem i nocí.³⁸ A ta v touž hodinu přišedši, chválila Pána, a mluvila o něm všechněm, kteříž čekali vykoupení v Jeruzalémě.³⁹ Oni pak, jakž vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galilee, do města svého Nazaréto.⁴⁰ Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v něm.⁴¹ I chodívali rodičové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční.⁴² A když byl ve dvanacti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyčeje

toho dne svátečního, ⁴³A když vykonali dni, a již se navracovali, zůstalo dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli o tom Jozef a matka jeho. ⁴⁴Domnívajíce se pak o něm, že by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi příbuznými a známými. ⁴⁵A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma, hledajíce ho. ⁴⁶I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich a otazuje se jich. ⁴⁷A děsili se všickni, kteříž jej slyšeli, nad rozumností a odpovědmi jeho. ⁴⁸A uzřevše ho, ulekli se. I řekla matka jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe. ⁴⁹I řekl k nim: Co jest, že jste mne hledali? Zdalíž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti? ⁵⁰Ale oni nesrozuměli těm slovům, kteráž k nim mluvil. ⁵¹I šel s nimi, a přišel do Nazaréту, a byl poddán jim. Matka pak jeho zachovávala všechna slova ta v srdci svém. ⁵²A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.

3Léta pak patnáctého císařství Tiberia císaře, když Pontský Pilát spravoval Judstvo, a Herodes byl čtvrtákem v Galilei, Filip pak bratr jeho byl čtvrtákem Iturejské a Trachonitidské krajiny, a Lyzaniáš čtvrtákem Abilinským, ²Za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Páně nad Janem synem Zachariášovým na poušti. ³I chodil po vši krajině ležící při Jordánu a kázal křest pokání na odpuštění hříchů, ⁴Jakož psáno jest v knihách proroctví Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé činite stezky jeho. ⁵Každé údolí bude vyplněno, a každá hora a pahrbek bude ponížěn; i budou křivé věci spraveny a ostré cesty budou hladké. ⁶A uzřít všeliké tělo spasení Boží. ⁷Pravil pak k zástupům vycházejícím, aby se křtili od něho: Plemeno ještěřčí, kdo je vám ukázal, abyste utekli před budoucím hněvem? ⁸Protož činite ovoce hodné pokání, a neříkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, žeť jest mocen Bůh z kamenní tohoto vzbuditi syny Abrahamovi. ⁹A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Protož každý strom, jenž nese ovoce dobrého, vyřadí a na oheň uvržen bude. ¹⁰I tázali se ho zástupové, řkouce: Což tedy činiti budeme? ¹¹A on odpovídaje, pravil jim: Kdo má dvě sukně, dej jednu nemajícím, a kdo má pokrmy, tolikéž učiň. ¹²Přišli pak i celní křtítí se, i řekli jemu: Místře, co budeme činiti? ¹³A on řekl k nim: Nic více nevybírejte než to, což jest ustaveno. ¹⁴I tázali se ho také i žoldníci, řkouce: A my což činiti budeme? I řekl jim: Nižádného neutiskujte, ani podvodně činite, a dosti mějte na svých žoldích. ¹⁵A když pak lid očekával, a myslili všickni v srdcích svých o Janovi, nebyli by snad on Kristus, ¹⁶Odpověděl Jan všechněm, a rka: Jáť zajisté křtím vás vodou, ale jdet silnější nežli já, kteréhožto nejsem hoden rozvázati řeménka u obuvi jeho. Tentž vás křtítí bude Duchem svatým a ohněm. ¹⁷Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své, ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným. ¹⁸A tak mnohé jiné věci, napomínaje, zvěstoval lidu.

¹⁹Herodes pak čtvrták, když od něho byl trestán pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, i ze všech zlých věcí, kteréž činil Herodes, ²⁰Přidal i toto nade všechno, že jest vsadil Jana do žaláře. ²¹I stalo se, když se křtil všechnen lid, a když se pokřtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe, ²²A sstoupil Duch svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, řkoucí: Ty jsi Syn můj milý, v toběť mi se zalíbilo. ²³Ježíš pak počínal býti jako ve třiceti letech, jakž domnín byl syn Jozefův, kterýž byl syn Heli, ²⁴Kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví, kterýž byl Melchův, kterýž byl Jannův, kterýž byl Jozefův, ²⁵Kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Amosův, kterýž byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge, ²⁶Kterýž byl Mahatův, kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Semei, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Judův, ²⁷Kterýž byl Johannův, kterýž byl Resův, kterýž byl Zorobábelův, kterýž byl Salatielův, kterýž byl Neriův, ²⁸Kterýž byl Melchiův, kterýž byl Adiův, kterýž byl Kozamův, kterýž byl Elmódamův, kterýž byl Erův, ²⁹Kterýž byl Józův, kterýž byl Eliezerův, kterýž byl Jórímův, kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví, ³⁰Kterýž byl Simeonův, kterýž byl Judův, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Jónamův, kterýž byl Eliachimův, ³¹Kterýž byl Meleův, kterýž byl Ménamův, kterýž byl Matatanův, kterýž byl Nátanův, kterýž byl Davidův, ³²Kterýž byl Jesse, kterýž byl Obédův, kterýž byl Bózův, kterýž byl Salmonův, kterýž byl Názonův, ³³Kterýž byl Aminadabův, kterýž byl Aramův, kterýž byl Ezromův, kterýž byl Fáresův, kterýž byl Judův, kterýž byl Jákobův, ³⁴Kterýž byl Izákův, kterýž byl Abrahamův, kterýž byl Táre, kterýž byl Náchorův, ³⁵Kterýž byl Sáruchův, kterýž byl Ragaův, kterýž byl Fálekův, kterýž byl Heberův, kterýž byl Sále, ³⁶Kterýž byl Kainanův, kterýž byl Arfaxadův, kterýž byl Semův, kterýž byl Noé, kterýž byl Lámechův, ³⁷Kterýž byl Matuzalémův, kterýž byl Enochův, kterýž byl Járedův, kterýž byl Malalehelův, kterýž byl Kainanův, ³⁸Kterýž byl Enosův, kterýž byl Setův, kterýž byl Adamův, kterýž byl Boží.

4Ježíš pak, pln jsa Duchem svatého, vrátil se od Jordánu, a pužen jest v Duchu na poušť. ²A za čtyřiceti dní pokoušín byl od ďábla, a nic nejedl v těch dnech. A když se skonali dnové ti, potom zlačněl. ³I řekl jemu ďábel: Jestliže jsi Syn Boží, rci kamenu tomuto, ať jest chléb. ⁴I odpověděl jemu Ježíš: Psánoť jest: Že ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem Božím. ⁵I vedl jej ďábel na horu vysokou, a ukázal mu všechna království okrášlku země pojednou. ⁶A řekl jemu ďábel: Toběť dám tuto všechnu moc i slávu těchto království, nebo mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji. ⁷Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všechno tvé. ⁸I odpověděv Ježíš, řekl jemu: Jdi pryč ode mne, satanáši; neboť psánoť jest: Pánu Bohu svému budeš se klaněti a jemu samému sloužiti. ⁹Tedy vedl jej do Jeruzaléma, a postavil ho na vrchu chrámu, a řekl mu: Jsi-li Syn Boží, pust se odtud dolů. ¹⁰Nebo psánoť jest: Že andělům svým přikáže o tobě, aby tě ostříhali, ¹¹A že tě na

ruce uchopí, abys neurazil o kámen nohy své. ¹²A odpovídaje, dí mu Ježíš: Povědínoť jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého. ¹³A dokonav všecka pokušení ďábel, odšel od něho až do času. ¹⁴I navrátil se Ježíš v moci Ducha do Galilee, a vyšla pověst o něm po vsí té okolní krajíně. ¹⁵A on učil v školách jejich, a slaven byl ode všech. ¹⁶I přišel do Nazaréta, kdež byl vychován, a všel podle obyčeje svého v den sobotní do školy. I vstal, aby četl. ¹⁷I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu, našel místo, kdež bylo napsáno: ¹⁸Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázat evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu, ¹⁹A zvěstovati léto Páně vzácné. ²⁰A zavřev knihu a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oči byly obráceny naň. ²¹I počal mluvit k nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich. ²²A všickni jemu posvědčovali, a divili se libým slovům, pocházejícím z úst jeho, a pravili: Zdalíž tento není syn Jozefův? ²³I dí k nim: Zajisté díte mi toto podobenství: Lékaři, uzdrav se sám. Které věci slyšeli jsme, že činil v Kafarnaum, učíš také i zde v své vlasti. ²⁴I řekl jim: Amen pravím vám, že žádný prorok není vzácen v vlasti své. ²⁵Ale v pravdě pravím vám, že mnoho vdov bylo za dnů Eliáše v lidu Izraelském, kdyžto zavříno bylo nebe za tři léta a za šest měsíců, takže byl hlad veliký po vsí zemi, ²⁶Však Eliáš k nižádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty Sidonské k ženě vdově. ²⁷A mnoho malomocných bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, a žádný z nich není očištěn, než Námán Syrský. ²⁸I naplnění jsou všickni v škole hněvem, slyšíce to. ²⁹A povstavše, vyvedli jej ven z města, a vedli ho až na vrch hory, na nížto město jejich bylo vzděláno, aby jej dolů sstrčili. ³⁰Ale on bera se prostředkem jich, ušel. ³¹I sstoupil do Kafarnaum, města Galilejského, a tu učil je ve dny sobotní. ³²I divili se velmi učení jeho, nebo mocná byla řeč jeho. ³³Byl pak tu v škole člověk jeden, mající ducha ďábelství nečistého. I zvolal hlasem velikým, ³⁴Řka: Ach, což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás? Znáš tě, kdo jsi, že jsi ten svatý Boží. ³⁵I přimluvil jemu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi od něho. A povrha jej ďábel mezi ně, vyšel od něho, a nic mu neuškodil. ³⁶I přišel strach na všechny, a rozmlouvali vespolek, řkouce: Jaké jest toto slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům, a vycházejí? ³⁷I rozcházela se o něm pověst po všem okolí té krajiny. ³⁸Vstav pak Ježíš ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova trápena byla těžkou zimnicí. I prosili ho za ni. ³⁹Tedy stoje nad ní, přimluvil zimnici, i přestala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim. ⁴⁰Při západu pak slunce všickni, kteříž měli nemocné rozličnými neduhy, vodili je k němu, a on na jednoho každého z nich ruce vzkládav, uzdravoval je. ⁴¹Od mnohých také ďábelství vycházela, křičící a říkající: Ty jsi Kristus, Syn Boží. Ale on přimlouvaje, nedopouštěl jim mluvit; nebo věděli, že jest on Kristus. ⁴²A jakž byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I hledali ho zástupové,

a přišli až k němu, a zdržovali ho, aby neodcházel od nich. ⁴³On pak řekl jim: I jiným městům musím zvěstovati království Boží; nebo na to poslán jsem. ⁴⁴I kázal v školách Galilejských.

5Stalo se pak, když se zástup na něj valil, aby slyšeli slovo Boží, že on stál podle jezera Genezaretského. ²I užířel dvě lodí, any stojí u jezera, rybáři pak sstoupivše z nich, vypírali síti. ³I vstoupiv na jednu z těch lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby od země odvezl maličko. A posadiv se, učil z lodí zástupy. ⁴A když přestal mluvit, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestřete síti své k lovební ryb. ⁵I odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru síť. ⁶A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala síť jejich. ⁷I ponukli tovaryšů, kteříž byli na druhé lodí, aby přišli a pomohli jim. I přišli a naplnili obě lodí, takže se téměř pohřížovaly. ⁸To užřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný. ⁹Hrůza zajisté byla jej obklíčila, i všechny, kteříž s ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli, ¹⁰A též Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteříž byli tovaryši Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš: Nebojž se. Již od tohoto času lidi živé budeš lovit. ¹¹A přivezše k břehu lodí, a všecko opustivše, šli za ním. ¹²I stalo se, když byl v jednom městě, a aj, byl tam muž plný malomocenství. A užřev Ježíše, padl na tvář, a prosil ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžes mne očistiti. ¹³I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A hned odešlo od něho malomocenství. ¹⁴I přikázal jemu, aby žádnému nepravil, ale řekl mu: Odejda, ukaž se knězi, a obětuj za očistění své, jakož přikázal Mojžíš, na svědectví jim. ¹⁵Tedy rozhlašovala se více řeč o něm, a scházeli se zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a uzdravováni byli od něho v svých nemocích. ¹⁶On pak odcházel na pouště, a modlil se. ¹⁷I stalo se v jeden den, že on seděl uče, a seděli také tu i farizeové a Zákona učitelé, kteříž se byli sešli z každého městečka Galilejského a Judského i z Jeruzaléma, a moc Páně přítomná byla k uzdravování jich. ¹⁸A aj, muži nesli na loži člověka, kterýž byl šlakem poražený, i hledali vnésti ho a položit před něj. ¹⁹A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dům, a skrze podlahu spustili jej s ložem uprostřed před Ježíše. ²⁰Kterýžto viděv víru jejich, řekl mu: Človče, odpuštěnit jsou tobě hříchové tvoji. ²¹Tedy počali přemýšlovati zákoníci a farizeové, řkouce: Kdo jest tento, jenž mluví rouhání? Kdo může odpustiti hříchy, jedině sám Bůh? ²²Poznav pak Ježíš myšlení jejich, odpovídaje, řekl k nim: Co tak utrhavě přemýšlujete v srdcích vašich? ²³Co jest snáze říci: Odpouštějí se tobě hříchové tvoji, čili říci: Vstaň a chod? ²⁴Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštěti hříchy, (řekl dnou zlámanému:) Toběť pravím: Vstaň, a vezma lože své, jdi do domu svého. ²⁵A on hned vstav před nimi, vzal lože, na němž ležel, i odšel do domu svého, velebě Boha. ²⁶I užasli se všickni, i velebili Bo-

ha, a naplnění jsou bázni, řkouce: Že jsme viděli dnes divné věci. ²⁷A potom vyšel Ježíš a užírl celného, jménem Lévi, sedícího na cle. I řekl jemu: Pojď za mnou. ²⁸A on opustiv všecko, vstav, šel za ním. ²⁹I učinil jemu hody veliké Lévi v domu svém, a byl tu zástup veliký publikánů i jiných, kteříž s ním stolili. ³⁰Tedy reptali zákoníci a farizeové, řkouce učedníkům jeho: Proč s publikány a hříšníky jíte a pijete? ³¹I odpověděv Ježíš, řekl k nim: Nepotřebujít zdraví lékařů, ale nemocní. ³²Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání. ³³A oni řekli jemu: Proč učedníci Janovi postí se často a modlí se, též podobně i farizejští, tvoji pak jedí a pijí? ³⁴On pak řekl k nim: Zdali můžete synům ženicha, dokudž s nimi jest ženich, kázati se postiti? ³⁵Ale přijdou dnové, a když odjat bude od nich ženich, tehdažt se budou postiti v těch dnech. ³⁶Pravil pak i podobeství k nim: Že žádný záplaty roucha nového nepřisívá k rouchu vetchému; sic jinak i nové roztrhuje, a vetchému nepřisluší záplata z nového. ³⁷A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; sic jinak víno nové rozpučí nádoby, a samo vyteče, a nádoby se pokazí. ³⁸Ale víno nové v nádoby nové má lito býti, a obé bude zachováno. ³⁹A aniž kdo, když pije staré, hned chce nového, ale dí: Staré lepší jest.

6I stalo se v druhou sobotu, že šel Ježíš skrze obilí. I trhali učedníci jeho klasy, a rukama vymínajíce, jedli. ²Tehdy někteří z farizeů řekli jim: Proč to činíte, čehož nesluší činiti v svátky? ³I odpověděv Ježíš, řekl jim: Což jste ani toho nečtli, co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli? ⁴Kterak všel do domu Božího, a chleby posvátné vzal a jedl, a dal i těm, kteříž s ním byli, jichžto nenáleží jísti než toliko samým kněžím? ⁵I řekl jim: Že jest Syn člověka pánem také i dne svátečního. ⁶Stalo se pak i v jiný den sváteční, že všel do školy Ježíš, a učil. A byl tu člověk, jehož pravá ruka byla uschlá. ⁷I šetřili ho zákoníci a farizeové, bude-li v sobotu uzdravovati, aby nalezli, čím by jej obžalovali. ⁸Ale on znal přemýšlování jich. I dí člověku, kterýž měl ruku uschlou: Vstaň, a stůj v prostředku. A on vstav, i stál. ⁹Tedy řekl k nim Ježíš: Otíži se vás na jednu věc: Sluší-li v sobotu dobře činiti? duši zachovati, čili zatratiti? ¹⁰A pohledv na ně na všechny vůkol, dí člověku: Vztáhni ruku svou. A on učinil tak. I navrácena jest k zdraví ruka jeho a byla jako druhá. ¹¹Oni pak naplnění jsou hněvivou nemoudrostí, a rozmlouvali mezi sebou, co by učiniti měli Ježíšovi. ¹²I stalo se v těch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží. ¹³A když byl den, povolal učedníků svých, a vyvolil z nich dvanácte, kterých i apoštoly nazval. ¹⁴(Šimona, kterémuž také dal jméno Petr, a Ondřeje bratra jeho, Jakuba a Jana, Filipa a Bartoloměje, ¹⁵Matouše a Tomáše, Jakuba syna Alfeova, a Šimona, kterýž slove Zelótes, ¹⁶Judu bratra Jakubova, a Jidáše Išariotského, kterýž pak byl zrádce.) ¹⁷I sstoupiv s nimi s hory, stál na místě polním, a zástup učedníků jeho, a množství veliké lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu, jenž při moři jsou, kte-

říž byli přišli, aby jej slyšeli a uzdraveni byli od neduhů svých, ¹⁸I kteříž trápeni byli od duchů nečistých. A byli uzdravováni. ¹⁹A všecken zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z něho vycházela, a uzdravovala všechny. ²⁰A on pozdvih očí svých na učedníky, pravil: Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží. ²¹Blahoslavení, kteříž nyní lačníte, nebo nasyceni budete. Blahoslavení, kteříž nyní plačete, nebo smáti se budete. ²²Blahoslavení budete, když vás nenáviděti budou lidé, a když vás vyobcují, a haněti budou, a vyvrhou jméno vaše jakožto zlé, pro Syna člověka. ²³Radujte se v ten den a veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá jest v nebesích. Takt jsou zajisté činivali prorokům otcové jejich. ²⁴Ale běda vám bohatým, nebo vy již máte potěšení své. ²⁵Běda vám, kteříž jste nasyceni, nebo lačněti budete. Běda vám, kteříž se nyní smějete, nebo kvíliti a plakati budete. ²⁶Běda vám, když by dobře o vás mluvili všickni lidé; nebo tak jsou činivali falešným prorokům otcové jejich. ²⁷Ale vám pravím, kteříž slyšíte: Milujte nepřátele vaše, dobře činite těm, kteříž vás nenávidí, ²⁸Dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a modlte se za ty, kteříž vám bezpráví činí. ²⁹A udeřil-li by tebe kdo v líce jedno, nasaď mu i druhého, a tomu, kterýž tobě odjímá plášť, také i sukně nebraň. ³⁰Každému pak prosícímu tebe dej, a od toho, jenž bere tvé věci, zase nežádej. ³¹A jakž chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně činite. ³²Nebo jestliže milujete ty, kteříž vás milují, jakou míti budete milost? Nebo i hříšníci milují ty, od nichž milováni bývají. ³³A budete-li dobře činiti těm, kteříž vám dobře činí, jakou máte milost? Však i hříšníci totéž činí. ³⁴A budete-li půjčovati těm, od kterýchž se nadějete zase vzíti, jakou máte milost? Však i hříšníci hříšníkům půjčují, aby tolikéž zase vzali. ³⁵Protož milujte nepřátele vaše, a dobře činite, a půjčujte, nic se odtud nenadějíte, a budeť odplata vaše mnohá, a budete synové Nejvyššího. Nebo on dobrotivý jest i k nevděčným a zlým. ³⁶Protož budte milosrdní, jako i Otec váš milosrdný jest. ³⁷Nesudte, a nebudete souzeni. Nepotupujte, a nebudete potupeni. Odpouštějte, a budeť vám odpuštěno. ³⁸Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a osutou dadít v luno vaše; touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám odměřeno. ³⁹Pověděl jim také i podobeství: Zdali může slepý slepého vésti? Zdaž oba do jámy neupadnou? ⁴⁰Není učedník nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr jeho. ⁴¹Což pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a břevna, kteréž jest v tvém vlastním oku, neznamenaš? ⁴²Aneb kterak můžeš říci bratru svému: Bratře, nechat vyvrhu mrvu z oka tvého, sám v oku svém břevna nevidá? Pokrytče, vyvrz prve břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého. ⁴³Neboť není ten strom dobrý, kterýž nese ovoce zlé, aniž jest strom zlý, kterýž nese ovoce dobré. ⁴⁴Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán; nebo nesbírají s trní fíků, ani s hloží sbírají hroznů. ⁴⁵Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý člověk

ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho. ⁴⁶Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím? ⁴⁷Každý kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáží vám, komu by podoben byl. ⁴⁸Podoben jest člověku stavějícímu dům, kterýž kopal hluboko, a založil grunty v skále. A když se stala povodeň, obořila se řeka na dům ten, ale nemohla jím pohnouti, nebo byl založen na skále. ⁴⁹Ale kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, kterýž staví dům svůj na zemi bez gruntu. Na kterýžto obořila se řeka, a on hned padl, i stal se pád domu toho veliký.

7A když vykonal všechna slova svá při přítomnosti lidu, všel do Kafarnaum. ²Setník pak jednoho služebníka nemocen jsa, k smrti se přibližoval, kteréhož on sobě mnoho vážil. ³I uslyšav o Ježíšovi, poslal k němu starší z Židů, prose ho, aby přišel a uzdravil služebníka jeho. ⁴A oni přišedše k Ježíšovi, prosili ho snažně, řkouce: Hoden jest, abys jemu to učinil. ⁵Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavěl. ⁶Tedy Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od domu, poslal k němu setník přátely, řka jemu: Pane, nepřidávej sobě práce. (Nejsem zajisté hoděn, abys všel pod střechu mou. ⁷A protožť jsem i sebe samého za nehodného položil, abych přišel k tobě.) Ale rci slovem, a budeť uzdraven služebníku můj. ⁸Nebo i já jsem člověk pod mocí postavený, maje pod sebou žoldněře, a dím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učini. ⁹Tedy uslyšav to Ježíš, podivil se jemu, a obrátiv se k zástupu, kterýž za ním šel, řekl: Pravím vám, že ani v Izraeli nenalezl jsem tak veliké víry. ¹⁰Vrátivše se pak do domu ti, kteříž posláni byli, nalezli služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého. ¹¹I stalo se potom, šel Ježíš do města, kteréž slove Naim, a šli s ním učedníci jeho mnozí a zástup veliký. ¹²A když se přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven, syn jediný matky své, a ta vdova byla, a zástup města mnohý s ní. ¹³Kteroužto užřev Pán, milosrdenstvím hnut jsa nad ní, řekl jí: Neplač. ¹⁴A přistoupiv, dotekl se máru. (Ti pak, kteříž nesli, zastavili se.) I řekl: Mládenče, toběť pravím, vstaň. ¹⁵I pozdvih se mrtvý, sedl, a počal mluvit. I dal jej materi jeho. ¹⁶Tedy podjala všechny bázeň, i velebili Boha, řkouce: Že prorok veliký povstal mezi námi, a že Bůh navštívil lid svůj. ¹⁷I vyšla řeč ta o něm po všem Judstvu i po vší okolní krajině. ¹⁸I zvěstovali Janovi učedníci jeho o všech těchto věcech. A zavolav kterýchs dvou z učedníků svých Jan, ¹⁹Poslal k Ježíšovi, řka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme? ²⁰Přišedše pak k němu muži ti, řekli: Jan Křtítel poslal nás k tobě, řka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme? ²¹A v touž hodinu mnohé uzdravil od neduhů, od nemocí a duchů zlých, a slepým mnohým zrak dal. ²²Odpověděv pak Ježíš, řekl jim: Jdouce, povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli, že slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní očistěni přijímají, hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. ²³A blahoslavený jest, kdož by se na

mně nezhoršil. ²⁴A když odešli poslové Janovi, počal praviti k zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť spatřovati? Trtínu-li, kteráž se větrem klátí? ²⁵Anebo nač jste hleděti vyšli? Na člověka-li měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž v rouše slavném a v rozkoši jsou, v domích královských jsou. ²⁶Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Ovšem pravím vám, i více nežli proroka. ²⁷Tentot jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, jenž připraví cestu tvou před tebou. ²⁸Nebo pravím vám, většího proroka mezi syny ženskými nad Jana Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království Božím, větší jest nežli on. ²⁹Tedy všecken lid slyše to i publikáni, velebili Boha, byvše pokřtěni křtem Janovým. ³⁰Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho. ³¹I řekl Pán: Komu tedy přirovnám lidi pokolení tohoto a čemu podobni jsou? ³²Podobni jsou dětem, jenž na rynku sedí a jedni na druhé volají, říkajíce: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme nařikali vám, a neplakali jste. ³³Nebo přišel Jan Křtítel, nejeda chleba, ani pije vína, a pravíte: Dábelství má. ³⁴Přišel Syn člověka, jeda a pije, a pravíte: Aj, člověk žráč a pijan vína, přítel publikánů a hříšníků. ³⁵Ale ospravedlněna jest moudrost ode všech synů svých. ³⁶Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s ním. Pročež všed do domu toho farizea, posadil se za stůl. ³⁷A aj, žena jedna v městě, kteráž byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti. ³⁸A stojeci z zadu u noh jeho, s pláčem počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala. ³⁹Užřev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě: Byť tento byl prorok, věděť by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest. ⁴⁰I odpověděv Ježíš, dí k němu: Šimone, mámť něco pověditi. A on řekl: Mistře, pověz. ⁴¹I řekl Ježíš: Dva dlužníky měl jeden věřitel. Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát. ⁴²A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Pověziž tedy, který z nich více jej bude milovati? ⁴³I odpověděv Šimon, řekl: Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil. A on řekl jemu: Právě jsi rozsoudil. ⁴⁴A obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidíš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nepodal jsi, ale tato slzami smáčela nohy mé, a vlasy hlavy své vytírela. ⁴⁵Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem všel, nepřestala líbatí noh mých. ⁴⁶Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé. ⁴⁷Protož pravím tobě: Odpuštění jsou jí hříchové mnozí, neboť jest milovala mnoho. Komuť se pak málo odpouští, málo miluje. ⁴⁸I řekl k ní: Odpuštění jsou tobě hříchové. ⁴⁹Tedy počali, kteříž tu spolu seděli za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž i hříchy odpouští? ⁵⁰I řekl k ženě: Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdiž u pokoji.

8I stalo se potom, že on chodil po městech a po městečkách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte s ním, ²I ženy některé, kteréž byly uzdraveny od duchů zlých a od

nemocí: Maria, jenž slove Magdaléna, z nížto bylo sedm ďáblů vyšlo, ³A Johanna manželka Chuzova, úředníka Herodesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu z statků svých. ⁴Když se pak scházel zástup mnohý, a z okolních měst hrnuli se k němu, mluvil jim v podobnosti: ⁵Vyšel rozsevač, aby rozsíval símě své. A když on rozsíval, jedno padlo podle cesty, i pošlapáno jest, a ptáci nebeští szobali je. ⁶A jiné padlo na skálu, a vzešlé uvadlo, nebo nemělo vláhy. ⁷Jiné pak padlo mezi trní, a spolu vzrostlé trní udusilo je. ⁸A jiné padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek stý. To pověděv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš. ⁹I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Jaké jest to podobenství? ¹⁰A on řekl: Vám dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v podobenství, aby hledíce, neviděli, a slyšíce, nerozuměli. ¹¹Jestit pak podobenství toto: Símě jest slovo Boží. ¹²A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom přichází ďábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevěřice, spaseni nebyli. ¹³Ale kteříž na skálu, ti když slyší, s radostí přijímají slovo, a tíť kořenů nemají; ti na čas věří, a v čas pokušení odstupují. ¹⁴Kteréž pak mezi trní padlo, tíť jsou, kteříž slyšice, a po pečování a zboží a rozkošech života jdouce, bývají udušeni, a nepřinášejí užitku. ¹⁵Ale kteréž padlo v zemi dobrou, ti jsou, kteřížto v srdci ctném a dobrém, slyšice slovo, zachovávají je, a užitek přinášejí v trpělivosti. ¹⁶Nižádný pak rozsvítě svíci, nepřikrývá jí nádobou, ani staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli. ¹⁷Nebo nic není tajného, což by nemělo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by nemělo poznáno býti a na světlo vyjítí. ¹⁸Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno, a kdo nemá, i to, což domnívá se mítí, bude odjato od něho. ¹⁹Tedy přišli k němu matka a bratří jeho, ale nemohli ho dojíti pro zástup. ²⁰I pověděli mu, řkouce: Matka tvá a bratří tvoji stojí vně, chtějíce tebe viděti. ²¹A on odpověděv, řekl k nim: Matka má a bratří moji jsou ti, kteříž slovo Boží slyší a plní je. ²²Stalo se pak v jeden den, že on vstoupil na loď i učedníci jeho. I řekl k nim: Přeplovme se přes jezero. I odstrčili loď od břehu. ²³A když se plavili, usnul. Tedy přišla bouře tuhého větru na jezero, a vlny lodí naplňovaly, takže v nebezpečnosti byli. ²⁴I přistoupivše, zbudili ho, řkouce: Mistře, Mistře, hyneme. A on procítiv, přimluvil větru a zdutí vod. I přestala bouře, a stalo se utišení. ²⁵I řekl jim: Kde je víra vaše? Kterížto bojíce se, podivili se, vespolek řkouce: I kdo jest tento, že větrům prikazuje i vodám, a poslouchají ho? ²⁶I plavili se do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti Galilei. ²⁷A když z lodí vstoupil na zemi, potkal jej muž jeden z města, kterýž měl ďábelství od mnoha časů, a rouchem se neodíval, ani v domu býval, ale v hrobích. ²⁸Ten uzřev Ježíše zkríkl a padl před ním, a hlasem velikým řekl: Co je tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap mne. ²⁹Nebo prikazoval duchu nečistému, aby vyšel z toho člověka. Po mnohé zajisté časy jím lomcoval, a býval ukován řetězy a v poutech ostříhán, ale on polámal okovy a býval od

ďábelství puzen na poušť. ³⁰I otázal se Ježíš, řka: Jakt říkají? A on řekl: Tma. Neb bylo mnoho ďáblů vešlo do něho. ³¹Tedy prosili ho, aby jim nepřikazoval jíti do propasti. ³²Bylo pak tu veliké stádo vepřů, kteříž se pásli na hoře. I prosili ho ďáblové, aby jim dopustil do nich vjíti. I dopustil jim. ³³I vyšedše ďáblové z člověka, vešli do vepřů, a hned běželo stádo s chvátáním s vrchu do jezera, i ztonulo. ³⁴A viděvše pastýři, co se stalo, utekli pryč; a šedše, vypravovali to v městě i po vseh. ³⁵I vyšli lidé, aby viděli, co se stalo. I přišli k Ježíšovi, a našli člověka toho, z kteréhož ďáblové vyšli, oděného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových. I báli se. ³⁶A vypravovali jim také ti, kteříž byli viděli, kterak jest zdrav učiněn ten, jenž měl ďábelství. ³⁷I prosilo ho to všecko množství té okolní krajiny Gadarenských, aby odšel od nich; nebo bázní velikou naplněni byli. A on vstoupiv na loď, navrátil se. ³⁸Prosil ho pak muž ten, z kteréhož ďáblové vyšli, aby s ním byl. Ale Ježíš propustil ho, řka: ³⁹Navrať se do domu svého, a vypravuj, kterak veliké věci učinil tobě Bůh. I odšel, po všem městě vypravuje, jak veliké věci učinil jemu Ježíš. ⁴⁰Stalo se pak, když se navrátil Ježíš, že přijal jej zástup; nebo všickni očekávali ho. ⁴¹A aj, přišel muž, kterémuž jméno bylo Jairus, a ten byl kníže školy Židovské. I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby všel do domu jeho. ⁴²Nebo měl dceru tu jedinou, kteréž bylo okolo dvanácti let, a ta umírala. A když šel, tiskl jej zástup. ⁴³Tedy žena jedna, jenž nemoc svou trpěla od let dvanácti, (kterážto byla na lékaře vynaložila všecken statek, a od žádného nemohla uzdravena býti,) ⁴⁴Přistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho, a hned přestala nemoc její. ⁴⁵I řekl Ježíš: Kdo jest, jenž se mne dotekl? A když všickni zapírali, řekl Petr, a kteříž s ním byli: Mistře, zástupové tebe tisknou a tlačí, a ty pravíš: Kdo se mne dotekl? ⁴⁶I řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem já, že jest moc ode mne vyšla. ⁴⁷A viduci žena, že by tajno nebylo, třesuci se, přistoupila a padla před ním, a pro kterou příčinu dotkla se ho, pověděla přede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena. ⁴⁸A on řekl jí: Dobré myslí buď, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji. ⁴⁹A když on ještě mluvil, přišel jeden od knížete školy, řka jemu: Již umřela dcera tvá, nezaměstnávej Mistra. ⁵⁰Ale Ježíš uslyšav to, odpověděl jemu: Nebojž se, věř toliko, a zdrávat bude. ⁵¹A všed do domu, nedopustil s sebou vjíti žádnému než Petrovi a Jakubovi a Janovi, a otcí a mateří té děvečky. ⁵²Plakali jí pak všickni a kvílili. A on řekl: Neplačtež. Neumřelať, ale spít. ⁵³I posmívali se jemu, věduce, že jest umřela. ⁵⁴On pak vyhnav ven všecky, a ujav ruku její, zavolal, řka: Děvečko, vstaň! ⁵⁵I navrátil se duch její, a vstala hned. I kázal jí dáti jísti. ⁵⁶I divili se náramně rodičové její. A on jim kázal, aby žádnému nepravili o tom, co se bylo stalo.

9I svolav Ježíš dvanácte učedníků svých, dal jim sílu a moc nad všelikým ďábelstvím, a aby neduhy uzdravovali. ²I poslal je, aby kázali království Boží, a uzdravovali

nemocné. ³A řekl jim: Nic neberte na cestu, ani hůlky, ani mošny, ani chleba, ani peněz, ani po dvou sukních mívejte. ⁴A do kteréhožkoli domu vešli byste, tu zůstaňte, a odtud vyjděte. ⁵A kteříž by vás koli nepřijali, vyjdouce z města toho, také i ten prach z noh vašich vyrazte na svědectví proti nim. ⁶I vyšedše, chodili po městečkách vůkol, zvěstující evangelium, a uzdravující vsudy. ⁷Uslyšel pak Herodes čtvrták o všech věcech, kteréž se dály od něho. I rozjímal to v mysli své, protože bylo praveno od některých, že by Jan vstal z mrtvých, ⁸A od jiných, že by se Eliáš zjevil, od některých pak, že by jeden z proroků starých vstal. ⁹I řekl Herodes: Jana jsem já stal. Kdož pak jest tento, o kterémž já slyším takové věci? I žádostiv byl ho viděti. ¹⁰Vrátivše se pak apoštolé, vypravovali jemu, cožkoli činili. A pojav je, odšel soukromí na místo pusté města řečeného Betsaida. ¹¹To když zvěděli zástupové, šli za ním; i přijal je, a mluvil jim o království Božím, a ty, kteříž uzdravení potřebovali, uzdravoval. ¹²Den pak počal se nachylovati. I přistoupivše dvanácte učedníků, řekli jemu: Rozpusť zástupy, ať rozejdouce se do městeček okolních a do vesnic, jdou a hledají pokrmů, nebo jsme tuto na místě pustém. ¹³I řekl jim: Dejte vy jim jísti. A oni řekli: Nemámeť víc než pět chlebů a dvě rybě, leč bychom my snad šli a nakoupili na tento všecken lid pokrmů? ¹⁴Nebo bylo mužů okolo pěti tisíců. I řekl učedníkům svým: Rozkažte se jim posaditi v každém řadu po padesáti. ¹⁵I učinili tak, a posadili se všickni. ¹⁶A vzav těch pět chlebů a dvě rybě, vzhlédl v nebe a dobrořečil jim, i lámal, a rozdával učedníkům, aby kladli před zástup. ¹⁷I jedli, a nasyceni jsou všickni. A sebráno jest, což jim bylo ostalo drobtů, dvanácte košů. ¹⁸I stalo se, když se on modlil obzvláště, že byli s ním učedníci. I otázal se jich, řka: Kým mne praví býti zástupové? ¹⁹A oni odpověděvše, řekli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak, že prorok jeden z starých vstal. ²⁰I řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl: Krista toho Božího. ²¹A on pohroziv jim, rozkázal, aby toho žádnému nepravili, ²²Pravě: Že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od starších a od předních kněží i od zákoníků, a zamordován býti, a třetího dne z mrtvých vstáti. ²³I pravil ke všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne. ²⁴Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati, ztratíť ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, zachováť ji. ²⁵Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, kdyby sám sebe ztratil, nebo sám sebe zmrhal? ²⁶Neb kdož by se za mne styděl a za mé řeči, za tohož se Syn člověka styděti bude, když přijde v slávě své a Otce svého i svatých andělů. ²⁷Ale pravímť vám jistě: Jsouť někteří z těch, jenž tuto stojí, kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží. ²⁸I stalo se po těch řečech, jako po osmi dnech, že Ježíš vzav s sebou Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil. ²⁹A když se modlil, učiněna jest tvář jeho proměněná, a oděv jeho bílý a stkvoucí. ³⁰A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš. ³¹Kteříž okázavše se v slávě, vypravovali o smrti jeho, kte-

rouž měl podstoupiti v Jeruzalémě. ³²Petr pak a ti, kteříž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše, viděli slávu jeho a dva muže, ani stojí s ním. ³³I stalo se, když oni odešli od něho, řekl Petr k Ježíšovi: Mistře, dobrét jest nám zde býti. Protož udělejme tuto tři stánky, tobě jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden, nevěda, co mluví. ³⁴A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak učedníci, když oni vcházeli do oblaku. ³⁵I stal se hlas z oblaku řkoucí: Tentot jest Syn můj milý, jeho poslouchajte. ³⁶A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A oni mlčeli, a nepravili žádnému v těch dnech ničehož z těch věcí, kteréž jsou viděli. ³⁷Stalo se pak druhého dne, když sstupovali s hory, potkal jej zástup mnohý. ³⁸A aj, muž z zástupu zvolal, řka: Mistře, prosím tebe, vzhlédni na syna mého, nebť jediného toho mám. ³⁹A aj, duch jej napadá, a on ihned křičí, a sliní se, a ďábel lomcuje jím slinícím se, a nesnadně odchází od něho, sápage jím. ⁴⁰I prosil jsem učedníků tvých, aby jej vyvrhli, ale nemohli. ⁴¹I odpověděv Ježíš, řekl: Ó pokolení nevěrné a převrácené, dokudž budu u vás a dokud vás snášeti budu? Přiveď sem syna svého. ⁴²A v tom, když on přicházel, porazil jej ďábel a lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíš, a uzdravil mládence, a navrátil jej otci jeho. ⁴³I divili se náramně všickni velikomocnosti Božské. A když se všickni divili všem věcem, kteréž činil Ježíš, řekl učedníkům svým: ⁴⁴Složte vy v uších vašich řeči tyto, neboť Syn člověka bude vydán v ruce lidské. ⁴⁵Ale oni nesrozuměli slovu tomu, a bylo před nimi skryto, aby nevyrozuměli jemu. A báli se ho otázati o tom slovu. ⁴⁶I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z nich byl větší. ⁴⁷Ježíš pak viděv přemýšlování srdce jejich, vzav dítě, postavil je podle sebe, ⁴⁸A řekl jim: Kdožkoli přijal by dítě toto ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by koli mne přijal, přijímá toho, kterýž mne poslal. Nebo kdož jest nejmenší mezi všemi vámi, tent bude veliký. ⁴⁹I odpověděv Jan, řekl: Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém dábly vymítá; i bránili jsme mu, protože nechodí s námi. ⁵⁰I dí jemu Ježíš: Nebráňtež. Nebo kdoť není proti nám, s námit jest. ⁵¹I stalo se, když se doplnili dnové vzetí jeho vzhůru, a on se byl již na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma, ⁵²Že poslal posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka Samaritánského, aby jemu zjednali hospodu. ⁵³I nepřijali ho, protože obličej jeho byl obrácen k jiti do Jeruzaléma. ⁵⁴A viděvše to učedníci jeho, Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-li, ať díme, aby oheň sstoupil s nebe a spálil je, jako i Eliáš učinil? ⁵⁵A obrátiv se Ježíš, potrestal jich, řka: Nevíte, čího jste vy duchu. ⁵⁶Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duší lidských, ale aby je spasil. I odešli do jiného městečka. ⁵⁷Stalo se pak, když šli cestou, řekl jemu jeden: Pane, půjdu za tebou, kam se koli obrátíš. ⁵⁸I řekl jemu Ježíš: Lišky doupata mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil. ⁵⁹I řekl k jinému: Pojď za mnou. A on řekl: Pane, dopuť mi prve jíti a pochovati otce mého. ⁶⁰I dí jemu Ježíš: Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvěstuj království Boží. ⁶¹I řekl

opět jiný : Půjdu za tebou, Pane, ale prve dopust' mi, ať se rozžehnám s těmi, kteříž jsou v domu mém. ⁶²Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobilý k království Božímu.

10 Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou před tváří svou do každého města i místa, kamž měl sám přijíti. ²A pravil jim: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žni, ať vypudí dělníky na žeň svou. ³Jdětež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky. ⁴Nenostež s sebou pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestě nepozdravujte. ⁵A do kteréhožkoli domu pojedete, nejprve recete: Pokoj tomuto domu. ⁶A bude-liť tu který syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli nic, k vámť se navrátí. ⁷A v témž domu ostaňte, jedouce a pijíce, což u nich jest. Nebo hoden jest dělník mzdy své. Nechodtež z domu do domu. ⁸Ale do kteréhožkoli města vešli byste a přijali by vás, jezte, což před vás předloží. ⁹A uzdravujte nemocné, kteříž by v něm byli, a recete jim: Přiblížilof se k vám království Boží. ¹⁰A do kteréhožkoli města vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, recetež: ¹¹Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z města vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vězte, žeť se jest přiblížilo k vám království Boží. ¹²Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehčeji bude nežli tomu městu. ¹³Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu činění byli divové ti, kteříž v vás činění jsou, dávno by v žíní a v popele sedíce, pokání činili. ¹⁴A protož Týru a Sidonu lehčeji bude na soudu nežli vám. ¹⁵A ty Kafarnaum, které jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš. ¹⁶Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdáť tím, kdož mne poslal. ¹⁷Potom navrátilo se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďablove se nám poddávají ve jménu tvém. ¹⁸I řekl jim: Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe. ¹⁹Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřitele, a nic vám neškodí. ²⁰Avšak z toho se neradujte, žeť se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích. ²¹V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevil je maličkým. Ovšem, Otče, neb tak se líbilo před tebou. ²²Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jediné Otec, a kdo by byl Otec, jediné Syn, a komuž by chtěl Syn zjeviti. ²³A obrátiv se k učedníkům obzvláště, řekl: Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte. ²⁴Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, a neslyšeli. ²⁵A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a řka: Místře, co čině, život věčný dědičně obdržím? ²⁶A on řekl k němu: V Zákoně co jest psáno? Kterak čteš? ²⁷A on odpověděl, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí mysli své, a bližního svého

jako sebe samého. ²⁸I řekl mu Ježíš: Právě jsi odpověděl. To čin, a živ budeš. ²⁹On pak chtěje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest můj bližní? ³⁰I odpověděl Ježíš, řekl: Člověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry. Kteříž obloupiťve jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše. ³¹I přihodilo se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pomínil. ³²Těž i Levíta až k tomu místu přišed, a uzřev jej, pomínil. ³³Samaritán pak jeden, cestou se bera, přišel až k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest. ³⁴A přistoupě, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péci o něj měl. ³⁵Druhého pak dne odjíti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl: Měj o něj péci, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě. ³⁶Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry? ³⁷A on řekl: Ten, kterýž učinil milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učíš též. ³⁸I stalo se, když šli, že on všel do jednoho městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého. ³⁹A ta měla sestru, jménem Mariji, kterážto seděci u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho. ⁴⁰Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě Pánu. Kterážto přistoupivši, rekla: Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužiti? Protož rci jí, ať mi pomůž. ⁴¹A odpověděl, řekl jí Ježíš: Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech. ⁴²Ale jednohoť jest potřebí. Mariat dobrou stránku vyvolila, kterážto nebude odjata od ní.

11 I stalo se, když byl na jednom místě, modle se, že když přestal, řekl k němu jeden z učedníků jeho: Pane, nauč nás modliti se, jako i Jan učil učedníky své. ²I řekl jim: Když se modlíte; říkejte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi. ³Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne. ⁴I odpust' nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku našemu. A nevod' nás v pokušení, ale zbav' nás od zlého. ⁵I řekl k nim: Kdo z vás bude míti přítele, a půjde k němu o půlnoci, a dí jemu: Příteli, půjč mi tři chlebě. ⁶Nebo přítel můj přišel s cesty ke mně, a nemám, co bych předložil před něj. ⁷A on vnitř jsa, odpověděl by, řka: Nečin' mi nevole, neb jsou již dveře zavřeny, a dítky mé se mnou jsou v pokoji. Nemohuť vstáti a dáti tobě. ⁸Pravím vám: Ačť nedá jemu, vstana, protože jest přítel jeho, ale však pro nezbednost jeho vstana, dá jemu, kolikožkoli potřebuje. ⁹I jáť pravím vám: Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a budeť vám otevřeno. ¹⁰Neb každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno. ¹¹Kterého pak z vás otce prosil by syn za chléb, zdali kamene podá jemu? Aneb za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada? ¹²Aneb prosil-li by za vejce, zdali podá jemu štíra? ¹³Poněvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí? ¹⁴I vymítal Ježíš ďábelství, a to bylo němé. Stalo se pak,

když vyšlo ďábelství, že mluvil němý. I divili se zástupové.¹⁵ Ale někteří z nich pravili: V Belzebubu, knížeti ďábel-ském, vymítá ďábly.¹⁶ A jiní pokoušejíce ho, znamení s ne-be hledali od něho.¹⁷ Ale on znaje myšlení jejich, řekl jim: Každé království samo v sobě rozdělené pustne, a dům na dům padá.¹⁸ Jestližeť jest pak i satan proti sobě rozdělen, kterakž stane království jeho? Nebo pravíte, že já v Belze-bubu vymítám ďábly.¹⁹ Jestliže já v Belzebubu vymítám ďábly, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou.²⁰ Pakliť prstem Božím vymítám ďábly, jistěť jest přišlo k vám království Boží.²¹ Když silný oděnc ostří-há síně své, v pokoji jsou všechny věci, kteréž má.²² Pakli by silnější než on přijda, přemohl jej, všecka odění jeho odejme, v něž úfal, a loupeže jeho rozdělí.²³ Kdožt není se mnou, proti mně jest; a kdož neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.²⁴ Když nečistý duch vyjde od člověka, cho-dí po místech suchých, hledaje odpočinutí. A nenalezna, dí: Vráťím se do domu svého, odkudž jsem vyšel.²⁵ A při-jda, nalezne jej vymetený a ozdobený.²⁶ I jde, a přijme k sobě jiných sedm duchů horších sebe, a vejduce, pře-bývají tam. I jsou poslední věci člověka toho horší nežli první.²⁷ I stalo se, když on to mluvil, pozdvihši hlasu jed-na žena z zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, kterýž tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval.²⁸ A on řekl: Ovšem pak blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží a ostříhají jeho.²⁹ A když se zástupové scházeli, počal praviti: Pokolení to nešlechtné jest. Znamení vyhledává, a znamení jemu nebude dáno, než znamení Jonáše proroka.³⁰ Nebo jakož Jonáš učiněn byl znamením Ninivitským, takt bude i Syn člověka pokolení tomuto.³¹ Královna od poledne stane na soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je. Nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více než Šalomoun tuto!³² Muži Ninivitsí povstanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je. Nebo činili poká-ní k kázání Jonášovu, a aj, více nežli Jonáš tuto!³³ Žádný rozsvítě svíci, nepostaví jí do skryše, ani pod kbelec, ale na svícen, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli.³⁴ Svíce těla tvého jest oko tvé. Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé všecko bude světlé; a pakliť bude nešlechtné, tak-éť i tělo tvé tmavé bude.³⁵ Viziž tedy, aby světlo, kteréž jest v tobě, nebylo tmou.³⁶ Pakli celé tělo tvé světlé bude, nemaje žádné částky tmavé, budeť všecko tak světlé, že tě jako svíce bleskem osvíti.³⁷ A mezi tím když on mluvil, prosil ho jeden farizeus, aby obědval u něho. A všed, po-sadil se za stůl.³⁸ Farizeus pak viděv to, podivil se, že se neumyl před obědem.³⁹ I řekl Pán k němu: Nyní vy fari-zeové povrchu konvice a mísy čistíte, ale to, což vnitř jest v vás, plno jest loupeže a nešlechtností.⁴⁰ Blázni, zdaliž ten, kterýž učinil, což zevnitř jest, neučinil také i toho, což jest vnitř? ⁴¹ Ale však i z toho, což máte, dávejte almužnu, a aj, všechny věci vaše čisté budou.⁴² Ale běda vám fari-zeům, kteříž desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží; ješto tyto věci mě-li jste činiti, a oněch neopouštěti.⁴³ Běda vám farizeům,

nebo milujete první místa v školách a pozdravování na tr-zích.⁴⁴ Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, po nichž lidé chodíce, nevědí o tom, co tam jest.⁴⁵ I odpověděv jeden z zákoníků, řekl jemu: Mistře, tyto věci mluvě, i nám také lehkost činíš.⁴⁶ A on řekl: I vám zákoníkům běda, nebo obtěžujete lidi břeme-ny nesnesitelnými, a sami se těch břemen jedním prstem nedotýkáte.⁴⁷ Běda vám, jenž vzděláváte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali.⁴⁸ A tak osvědčujete a po-tvrzujete skutků otců vašich. Nebo oni zajisté zmordovali jsou je, vy pak vzděláváte hroby jejich.⁴⁹ Protož i Moud-rost Boží řekla: Pošliť k nim proroky a apoštoly, a z těch některé mordovati budou, a jiné vyháněti,⁵⁰ Aby požádáno bylo od tohoto pokolení krve všech proroků, kteráž vylita jest od ustanovení světa,⁵¹ Od krve Abelovy až do krve Za-chariášovy, kterýž zahynul mezi oltářem a chrámem. Jistě, pravím vám, požádáno bude od pokolení tohoto.⁵² Běda vám zákoníkům, nebo jste vzali klíč umění; sami jste ne-vešli, a těm, kteříž vcházel, zbránili jste.⁵³ A když jim to mluvil, počali zákoníci a farizeové přísně jemu odpíra-ti, a k mnohým řečem příčiny jemu dávati,⁵⁴ Ukládajíce o něm, a hledajíce popadnouti něco z úst jeho, aby jej ob-žalovali.

12A vtom, když mnozí zástupové scházeli se, takže jed-ni druhé velmi tlačili, počal mluvit k učedníkům svým: Nejprředněji se varujte od kvasu farizeů, jenž jest pokryt-ství.² Neboť nic není skrytého, což by nemělo býti zjeveno; ani jest co tajného, ješto by nemělo býti zveřeno.³ Protož to, co jste pravili ve tmách, bude na světle slyšáno, a co jste sobě v uši šeptali v pokojích, hlásánoť bude na stře-ách.⁴ Pravím pak vám přátelům svým: Nestrachujte se těch, jenž tělo zabíjejí, a potom nemají, co by více učinili.⁵ Ale ukážit vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kte-rýžto, když zabije, má moc uvrci do pekelného ohně. Jistě, pravím vám, toho se bojte.⁶ Zdaliž neprodávají pět vrabců za dva haléře? Avšak ani jeden z nich není v zapomenutí před Bohem.⁷ Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni zečtení jsou. Protož nebojtež se, mnohemť vy vrabce převyšujete.⁸ Pravímť pak vám: Každý kdož by koli vyznal mne před lidmi, i Syn člověka vyzná jej před anděly Božími.⁹ Kdož by mne pak zapřel před lidmi, zapřínť bude před anděly Božími.¹⁰ A každý kdož dí slovo proti Synu člověka, bude mu odpuštěno, ale tomu, kdož by se Duchu svatému rou-hal, nebudeť odpuštěno.¹¹ Když pak vás voditi budou do škol a k vladařům a k mocným, nepečujte, kterak aneb co byste odpovídali, aneb co byste mluvili.¹² Duch svatý za-jisté naučí vás v tu hodinu, co byste měli mluvit.¹³ I řekl jemu jeden z zástupu: Mistře, rci bratru mému, ať rozdělí se mnou dědictví.¹⁴ A on řekl jemu: Člověče, kdo mne usta-vil soudci aneb děličem nad vámi? ¹⁵ I řekl k nim: Viztež a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží.¹⁶ Pověděl jim také i podobenství, řka: Člověka jednoho bohatého hojně úrody pole přineslo.

¹⁷I přemýšlel sám v sobě, řka: Co učiním, že nemám, kde bych shromáždil úrody své? ¹⁸I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své a větších nadělám, a tu shromáždím všechny své úrody i zboží svá. ¹⁹A dím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočívej, jez, pij, měj dobrou vůli. ²⁰I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, čím bude? ²¹Takť jest každý, kdož sobě shromažďuje, a není v Bohu bohatý. ²²Řekl pak učedníkům svým: Protož pravím vám: Nebudtež pečliví o život svůj, co byste jedli, ani o tělo, čím byste se odívali. ²³Život větší jest nežli pokrm, a tělo větší nežli oděv. ²⁴Patřte na havrany, žet nesejí, ani žnou, a nemají špižirny, ani stodoly, a Bůh krmí je. I čím v větší vážnosti jste vy než ptactvo? ²⁵A kdož pak z vás pečlivě o to mysl, můž přidati ku postavě své loket jeden? ²⁶Poněvadž tedy nemůžete s to býti, což nejmenšího jest, proč o jiné věci se staráte? ²⁷Patřte na kvítí polní, kterak rostou, nedělají, ani předou, a pravím vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své nebyl tak odín, jako jedno z těchto. ²⁸A poněvadž trávu, kteráž dnes na poli jest, a zítra do peci uvržena bývá, Bůh tak odívá, čím více vás, ó malé víry? ²⁹I vy nestarejte se o to, co byste jedli, aneb co byste pili, aniž o to tak velmi pečujte. ³⁰Nebo těch všech věcí národové světa tohoto hledají. Vít pak Otec váš, že těch věcí potřebujete. ³¹Ale raději hleďte království Božího, a tyto všechny věci budou vám přidány. ³²Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království. ³³Prodávejte statky vaše, a dávejte almužnu. Dělejte sobě pytlíky, kteréž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne, v nebesích, kdežto zloděj dojíti nemůž, a kdež mol nekazí. ³⁴Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše. ³⁵Budtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. ³⁶A vy podobni buďte lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu. ³⁷Blaze služebníkům těm, kteréž přijde Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že přepáše se, a káže jim sednouti za stůl, a chodě, bude jim sloužit. ³⁸A přišel-liť by v druhé bdění, a pakliť by v třetí bdění přišel, a tak je nalezl, blahoslavení jsou služebníci ti. ³⁹Toto pak vězte, že byť věděl hospodář, v kterou by hodinu měl zloděj přijíti, bděl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého. ⁴⁰Protož i vy buďte hotovi, nebo v kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde. ⁴¹I řekl jemu Petr: Pane, nám-li pravíš toto podobenství, čili všechněm? ⁴²I dí Pán: Aj kdo jest věrný šafář a opatrný, jehož by ustanovil pán nad čeledí svou, aby jim v čas dával vyměřený pokrm, ⁴³Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když by přišel pán jeho, nalezne, an tak činí. ⁴⁴Vpravdě pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej. ⁴⁵Pakliť by řekl služebník ten v srdci svém: Prodlévá přijíti pán můj, i počal by bítí služebníky a služebnice, a jísti a píti i opíjeti se, ⁴⁶Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, kteréž neví. I oddělíť jej, a díl jeho položí s nevěrnými. ⁴⁷Služebník pak ten, kterýž by znal vůli pána svého a nepřipravoval se, a nečinil podle vůle jeho, bit bude velmi. ⁴⁸Ale

kterýž neznal, a hodné věci trestání činil, bit bude ne tak velmi. Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno; a komuž jsou mnoho poručili, více požádají od něho. ⁴⁹Oheň přišel jsem pustiti na zemi, a co chci, jestliže již hoří? ⁵⁰Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem soužen, dokudž se nevykoná! ⁵¹A což se domníváte, že bych přišel pokoj dáti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale rozdělení. ⁵²Nebo již od této chvíle bude jich pět v jednom domu rozděleno, tři proti dvěma, a dva proti třem. ⁵³Bude rozdělen otec proti synu, a syn proti otci, máte proti dceři, a dcera proti mateři, svegruše proti nevěstě své, a nevěsta proti svegruši své. ⁵⁴Pravil také i k zástupům: Když vídáte oblak, an vzhodí od západu, hned pravíte: Příval jde, a tak bývá. ⁵⁵A když od poledne vítr věje, říkáte: Bude horko, a bývá. ⁵⁶Pokrytci, způsob nebe a země umíte souditi, a kterakž pak tohoto času nepoznáváte? ⁵⁷Ano proč i sami od sebe nesoudíte, což spravedlivého jest? ⁵⁸Když pak jdeš s protivníkem svým k vrchnosti, na cestě přičiň se o to, abys byl zproštěn od něho, aby snad netáhl tebe k soudci, a soudce dal by tebe biřici, a biřic vsadil by tě do žaláře. ⁵⁹Pravím tobě: Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního halěře nenavrátil.

13Byli pak tu přítomní času toho někteří, vypravující jemu o Galilejských, kterýchžto krev Pilát smísil s oběťmi jejich. ²I odpověděv Ježíš, řekl jim: Co mníte, že jsou ti Galilejští byli větší hříšníci nežli všickni jiní Galilejští, že takové věci trpěli? ³Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete. ⁴Anebo oněch osmnácte, na kteréžto upadla věže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte, že by oni vinni byli nad všechny lidi přebývající v Jeruzalémě? ⁵Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete. ⁶Pověděl pak toto podobenství: Člověk jeden měl strom fíkový štípený na vinici své. I přišel, hledaje ovoce na něm, ale nenalezl. ⁷I řekl k vinaři: Aj, po tři léta již přicházím, hledaje ovoce na tom fíku, a nenalézám. Vytniž jej! Proč i tu zemi darmo kazí? ⁸On pak odpověděv, řekl jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, ažť jej okopám a ohnojím, ⁹Zdali by nesl ovoce. Pakliť nepone-se, potom vytněš jej. ¹⁰Učil pak v jedné škole jejich v den sváteční. ¹¹A aj, byla tu žena, kteráž měla ducha nemoci osmnácte let, a byla sklíčena, a nijakž se nemohla zprostiti. ¹²A uzřev ji Ježíš, zavolal jí k sobě, a řekl jí: Ženo, zproštěna jsi od nemoci své. ¹³I vložil na ni ruce, a ihned zdvihla se, a velebila Boha. ¹⁴Tedy kníže školní odpověděv, hněvaje se proto, že v den sváteční uzdravoval Ježíš, řekl k zástupu: Šest dní jest, v nichž náleží dělati; protož v těch dnech přicházejíce, buďte uzdravováni, a ne v den sobotní. ¹⁵I odpověděv jemu Pán, řekl: Pokrytče, zdali jeden každý z vás v den sváteční neodvazuje vola svého nebo osla od jeslí, a nevodí napájeti? ¹⁶Tato pak dcera Abrahamova, kterouž byl svázal satan již osmnácte let, což neměla býti rozvázána od svazku v den sváteční? ¹⁷A když on to pověděl, zastyděl se všickni protivníci jeho, ale všecken lid

radoval se ze všech těch slavných skutků, kteříž se dáli od něho. ¹⁸I řekl Ježíš: Čemu podobno jest království Boží a k čemu je přirovnám? ¹⁹Podobno jest zrnů horčičnému, kteréžto vzav člověk, uvrhl do zahrady své. I rostlo, a učiněno jest v strom veliký, a ptactvo nebeské hnízda sobě dělali na ratolestech jeho. ²⁰A opět řekl: K čemu připodobným království Boží? ²¹Podobno jest kvasu, kterýžto vzavši žena, zadělala ve třech měřících mouky, až zkysalo všecko. ²²I chodil po městech a městečkách uče, bera se do Jeruzaléma. ²³I řekl jemu jeden: Pane, tuším, že jest málo těch, kteříž spasení býti mají? On pak řekl k nim: ²⁴Snažujte se vcházeťi těsnou branou; neboť (pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci, ²⁵Totíž když vejde hospodář, a zavře dveře, a počnete vně státi a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a on odpovídaje, díť vám: Neznám vás, odkud jste. ²⁶Tedy počnete říci: Jídali jsme a píteli před tebou, a na ulicích našich jsi učil. ²⁷I dí: Pravím vám, žeť vás neznám, odkud jste. Odejďtež ode mne všickni činitelé nepravosti. ²⁸Tamtě bude pláč a škřípení zubů, když uziříte Abrahama a Izáka a Jáкова a všechny proroky v království Božím, sami pak sebe vyhnane ven. ²⁹I přijdouť mnozí od východu, a od západu, a od půlnoci, i od poledne, a budou stoliti v království Božím. ³⁰A aj, jsouť poslední, kteříž budou první, a jsou první, kteříž budou poslední. ³¹A v ten den přistoupili někteří z farizeů, řkouce jemu: Vyjdi, a odejdi odsud, nebo Herodes chce tě zamordovati. ³²I řekl jim: Jdouce, povězte líšce té: Aj, vymítám ďábly, a uzdravuji dnes a zítra, a třetího dne dokonám. ³³Ale však musím dnes a zítra i pozejtří choditi; neboť jest nelze proroku zahynouti jinde kromě Jeruzaléma. ³⁴Jeruzaléme, Jeruzaléme, ješto morduješ proroky a kamenuješ ty, kteříž k tobě bývali poslání, kolikrát jsem chtěl shromážďiti syny tvé, jako slepice kuřátka svá pod křídla? A nechtěli jste. ³⁵Aj, opuštěn bude dům váš a zanechán vám pustý. Ale jistě pravím vám, že nikoli mne neuzříte, až přijde čas, když díte: Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně.

14I stalo se, když všel Ježíš do domu jednoho knížete farizejského v sobotu, aby jedl chléb, že oni šetřili ho. ²A aj, člověk jeden vodnotelný byl před ním. ³I odpověděv Ježíš, dí zákoníkům a farizeům, řka: Sluší-li v sobotu uzdravovati? ⁴A oni mlčeli. Tedy on dosáh jeho, uzdravil a propustil. ⁵A odpověděv k nim řekl: Čí z vás osel anebo vůl upadl by do studnice, a ne ihned by ho vytáhl v den sobotní? ⁶I nemohl jemu na to odpověditi. ⁷Pověděl také i ku pozvaným podobenství, (spatřiv to, kterak sobě přední místa vyvolovali,) řka k nim: ⁸Kdybys byl od někoho pozván na svadbu, nesedej na předním místě, ať by snad vzácnější nežli ty nebyl pozván od něho. ⁹A přijda ten, kterýž tebe i onoho pozval, řekl by tobě: Dej tomuto místo. A tehdy počal bys s hanbou na posledním místě seděti. ¹⁰Ale když bys byl pozván, jda, posaď se na posledním místě. A kdyby přišel ten, kterýž tebe pozval, aby řekl tobě: Příteli, posed-

ni výše, tedy budeš míti chválu před spolustolícími. ¹¹Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude povýšen. ¹²Pravil také i tomu, kterýž ho byl pozval: Když činíš oběd nebo večeři, nezov přátel svých, ani bratří svých, ani sousedů bohatých, ať by snad i oni zase nezvali tebe, a měl bys odplatu. ¹³Ale když činíš hody, povolj chudých, chromých, kulhavých, slepých, ¹⁴A blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě, ale budeť odplaceno při vzkříšení spravedlivých. ¹⁵I uslyšav to jeden z přísedících, řekl jemu: Blahoslavený jest, kdož jí chléb v království Božím. ¹⁶On pak řekl jemu: Člověk jeden učinil večeři velikou, a pozval mnohých. ¹⁷I poslal služebníka svého v hodinu večere, aby řekl pozvaným: Pojďte, nebo již připraveno jest všecko. ¹⁸I počali se všickni spolu vymlouvat. První řekl jemu: Ves jsem koupil, a musím vyjíti a ohledati jí; prosím tebe, vymluv mne. ¹⁹A druhý řekl: Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne. ²⁰A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu přijíti. ²¹I navrátiv se služebník, zvěstoval tyto věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl služebníku svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem. ²²I řekl služebník: Pane, stalo se, jakož jsi rozkázal, a ještěť místo jest. ²³Tedy řekl pán služebníku: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinut vjíti, ať se naplní dům můj. ²⁴Nebo pravím vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večere mé. ²⁵Šli pak mnozí zástupové s ním. A on obrátiv se, řekl jim: ²⁶Jde-li kdo ke mně, a nemá-li v nenávisti otce svého, i matere, i ženy, i dětí, i bratří, i sestr, ano i té duše své, nemůž býti mým učedníkem. ²⁷A kdožkoli nenese kříže svého, a jde za mnou, nemůž býti mým učedníkem. ²⁸Nebo kdo z vás jest, chtěje stavěti věž, aby prve sedna, nepočel nákladu, bude-li míti dosti k dokonání toho díla? ²⁹Aby snad, když by položil grunt, a nemohl dokonati, nepřišlo na to, že všickni to vidouce, počali by se jemu posmívati, ³⁰Řkouce: Tento člověk počal stavěti, a nemohl dokonati. ³¹Anebo který král bera se k boji proti jinému králi, zdalíž prve nesedne, aby se poradil, mohl-li by s desíti tisíci potkati se s tím, kterýž s dvacíti tisíci táhne proti němu? ³²Sic jinak, když ještěť podal od něho jest, pošle posly k němu, žádaje toho, což by bylo ku pokoji. ³³Tak zajisté každý z vás, kdož se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůž býti mým učedníkem. ³⁴Dobráť jest sůl. Pakli sůl bude zmařena, čím bude napravena? ³⁵Ani do země, ani do hnoje se nehodí; ale vyvržena bude ven. Kdo má uši k slyšení, slyš.

15Přibližovali se pak k němu všickni publikáni a hříšníci, aby ho slyšeli. ²I reptali farizeové a zákoníci, řkouce: Tento hříšníky přijímá a jí s nimi. ³I pověděl jim podobenství toto, řka: ⁴Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdalíž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji? ⁵A nalezna, jistě by ji vložil na ramena svá s radostí. ⁶A přijda do-

mů, svolal by přátely a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula. ⁷Pravím vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání. ⁸Aneb žena některá mající grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne? ⁹A když nalezne, svolá přítelkyně a sousedy, řkuci: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našla groš, kterýž jsem byla ztratila. ¹⁰Takť pravím vám, že jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím. ¹¹Řekl také Ježíš: Člověk jeden měl dva syny. ¹²Z nichž mladší řekl otci: Otče, dej mi díl statku, kterýž mně náleží. I rozdělil jim statek. ¹³A po nemnohých dnech, shromáždív sobě všecko mladší syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek svůj, živ jsa prostopášně. ¹⁴A když všecko utratil, stal se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti. ¹⁵I všed, přidržel se jednoho měščenína krajiny té; a on jej poslal do vsi své, aby pásal vepře. ¹⁶I žádal nasytiti břicho své mlátem, kteréž svině jedly, a žádný nedával jemu. ¹⁷On pak přišed sám k sobě, řekl: Aj, jak mnozí čeledínové u otce mého hojnost mají chleba, a já tuto hladem mrů! ¹⁸Vstana, půjdu k otci svému, a díím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, ¹⁹A již více nejsem hoden slouti syn tvůj. Ale učíň mne jako jednoho z čeledínů svých. ²⁰I vstav, šel k otci svému. A když ještě opodál byl, užířel jej otec jeho, a milosrdenstvím hnut jsa, příběh, padl na šíji jeho, a políbil ho. ²¹I řekl jemu syn: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, a jižť nejsem hoden slouti syn tvůj. ²²I řekl otec služebníkům svým: Přineste roucho to první, a oblectej jej, a dejte prsten na ruku jeho a obuv na nohy. ²³A přivedouce tele tučné, zabijte, a hodujte, budme veselí. ²⁴Nebo tento syn můj byl umřel, a zase ožil; byl zahynul, a nalezen jest. I počali veselí býti. ²⁵Byl pak syn jeho starší na poli. A jda, když se přibližoval k domu, uslyšel zpívání a hluk veselících se. ²⁶I povolav jednoho z služebníků svých, otázal se ho, co by to bylo. ²⁷A on řekl jemu: Bratr tvůj přišel, i zabil otec tvůj tučné tele, že ho zdravého přijal. ²⁸I rozhněval se on, a nechtěl tam vjíti. Otec pak jeho vyšed, prosil ho. ²⁹A on odpověděv, řekl otci: Aj, tolik let sloužím tobě, a nikdy jsem přikázání tvého nepřestoupil, avšak nikdy jsi mi nedal ani kozelce, abych také s přáteli svými vesel pobyl. ³⁰Ale když syn tvůj tento, kterýž prožral statek tvůj s nevěstkami, přišel, zabils jemu tele tučné. ³¹A on řekl mu: Synu, ty vždycky se mnou jsi, a všechny věci mé jsou tvé. ³²Ale hodovati a radovati se náleželo. Nebo bratr tvůj tento byl umřel, a zase ožil; zahynul byl, a nalezen jest.

16Pravil pak i k učedníkům svým: Člověk jeden byl bohatý, kterýž měl šafáře; a ten obžalován jest před ním, jako by mrhal statek jeho. ²I povolav ho, řekl jemu: Což to slyším o tobě? Vydej počet z vladařství svého, neb již nebudeš moci déle vládnouti. ³I dí vladař sám v sobě: Co

učiním? Teď pán můj odjímá ode mne vladařství. Kopaťti nemohu, žebrati se stydím. ⁴Vím, co učiním, aby, když budu zbaven vladařství, přijali mne do svých domů. ⁵I zavolav jednoho každého dlužníka pána svého, řekl prvnímu: Jaks mnoho dlužen pánu mému? ⁶A on řekl: Sto tun oleje. I řekl mu: Vezmi registra svá, a sedna rychle, napiš padesát. ⁷Potom druhému řekl: Ty pak jaks mnoho dlužen? Kterýž řekl: Sto korců pšenice. I dí mu: Vezmi registra svá, a napiš osmdesát. ⁸I pochválil pán vladaře nepravého, že sobě opatrně učinil. Nebo synové tohoto světa opatrnější jsou, nežli synové světla v svých věcech. ⁹I jáť pravím vám: Čiňte sobě přátely z mamony nepravosti, aby, když byste zhynuli, přijali vás do věčných stanů. ¹⁰Kdožť jest věrný v mále, i ve mnozeť věrný bude. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest. ¹¹Poněvadž tedy v mamoně nepravé věrní jste nebyli, spravedlivého zboží kdo vám svěří? ¹²A když jste v cizím věrní nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá? ¹³Nižádný služebník nemůž dvěma pánům sloužiti. Nebť zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžte Bohu sloužiti a mamoně. ¹⁴Slyšeli pak toto všecko i farizeové, kteříž byli lakomí, a posmívali se jemu. ¹⁵I dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví činíte před lidmi, ale Bůhť zná srdce vaše; nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem. ¹⁶Zákon a Proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne. ¹⁷Snázet jest zajisté nebi a zemi pomínouti, nežli v Zákoně jednomu tytlíku zahynouti. ¹⁸Každý, kdož propustí manželku svou, a jinou pojímá, cizoloží; a kdož propuštěnou od muže pojímá, cizoloží. ¹⁹Byl pak člověk jeden bohatý, a oblačel se v šarlat a v kment, a hodoval na každý den stkvostně. ²⁰A byl také jeden žebrák, jménem Lazar, kterýžto ležel u vrat jeho vředovitý, ²¹Žádaje nasycen býti z drobtů, kteříž padali z stolu bohatce. Ale i psi přicházejíce, lízali vředy jeho. ²²I stalo se, že ten žebrák umřel, a nesen jest od andělů do lůna Abrahamova. Umřel pak i bohatce, a pohřben jest. ²³Potom v pekle pozdvih očí svých, v mukách jsa, užířel Abrahama zdaleka, a Lazara v lůnu jeho. ²⁴I zvolav bohatce, řekl: Otče Abrahamo, smiluj se nade mnou, a pošli Lazara, ať omočí konec prstu svého v vodě, a svaží jazyk můj; nebo se mučím v tomto plameni. ²⁵I řekl mu Abraham: Synu, rozpomeň se, žes ty již vzal dobré věci své v životě svém, a Lazar též zlý. Nyní pak tento se již těší, ale ty se mučíš. ²⁶A nadto nade všecko mezi námi a vámi propast veliká utvrzena jest, aby ti, kteříž chtějí odsud k vám jíti, nemohli, ani odonud k nám přijíti. ²⁷I řekl: Ale prosím tebe, Otče, abys ho poslal do domu otce mého. ²⁸Neboť mám pět bratrů. Ať jim svědčí, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk. ²⁹I řekl jemu Abraham: Majíť Mojžíše a Proroky, nechť jich poslouchají. ³⁰A on řekl: Nic, otče Abrahamo, ale kdyby kdo z mrtvých šel k nim, budou pokání činiti. ³¹I řekl mu: Poněvadž Mojžíše a Proroků neposlouchají, aniž byť kdo z mrtvých vstal, uvěří jemu.

17 Tedy řekl učedníkům: Nemí možné, aby nepřišla pohoršení, ale běda tomu, skrze kohož přicházejí. 2 Lépe by mu bylo, aby žernov oslíčí vložen byl na hrdlo jeho, a uvržen byl do moře, nežli by pohoršil jednoho z těchto malíčkůch. 3 Šetřte se. Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, potresci ho, a bude-liť toho želeti, odpusť mu. 4 A byť pak sedmkrát za den zhřešil proti tobě, a sedmkrát za den obrátil se k tobě, řka: Žel mi toho, odpusť mu. 5 I řekli apoštolé Pánu: Přispoř nám víry. 6 I dí Pán: Kdybyste měli víru jako zrno horčičné, řekli byste této moruši: Vykořeň se a přesad se do moře, a uposlechla by vás. 7 Nebo kdo jest z vás, maje služebníka, ješto oře aneb pase dobytek, aby jemu, když by se s pole navrátil, hned řekl: Pojď a sed' za stůl? 8 Ale zdali raději nedí jemu: Připrav, ať povečeřím, a opáše se, služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij? 9 Zdali děkuje služebníku tomu, že učinil to, což mu rozkázal? Nezdá mi se. 10 Tak i vy, když učiníte všecko, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme. 11 I stalo se, když se bral do Jeruzaléma, že šel skrze Samaří a Galilei. 12 A když vcházel do jednoho městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteřížto stáli zdaleka. 13 A pozdvihše hlasu, řekli: Ježíši prikazateli, smiluj se nad námi. 14 Kteréžto on uzřev, řekl jim: Jdouce, ukažte se kněžím. I stalo se, když šli, že očištění jsou. 15 Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil se s velikým hlasem, velebě Boha. 16 A padl na tvář k nohám jeho, díky čině jemu. A ten byl Samaritán. 17 I odpověd' Ježíš, řekl: Zdalíž jich deset není očištěno? A kdež jest jich devět? 18 Nenalezli se k tomu, aby přijdouce, chválu Bohu vzdali, jedině cizozemec tento? 19 I řekl jemu: Vstana, jdi, víra tvá tě uzdravila. 20 Otázán pak jsa od zákoníků, kdy přijde království Boží, odpověděl jim a řekl: Nepřijdeť království Boží patrně. 21 Aníž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jestiť mezi vámi. 22 I řekl učedníkům: Přijdou dnové, že budete žádati viděti jeden den Syna člověka, a neuzříte. 23 A dějít vám: Aj, zde, hle, tamto. Nechodte, ani následujte. 24 Nebo jakožto blesk blýskající se z jedné krajiny, kteráž pod nebem jest, až do druhé, kteráž též pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn člověka ve dni svém. 25 Ale nejprve musí mnoho trpěti, a potupen býti od národu tohoto. 26 A jakož se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka. 27 Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto Noé všel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všecky. 28 A též podobně, jako se stalo ve dnech Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli. 29 Ale dne toho, když vyšel Lot z Sodomy, přšel oheň s sirou s nebe, a zahladil všecky. 30 Takť nápodobně bude v ten den, když se Syn člověka zjeví. 31 V ten čas kdo by byl na střeše, a nádobí jeho v domu, nesstupuj, aby je pobral; a kdo na poli, též nevracuj se zase. 32 Pomněte na Lotovu ženu. 33 Nebo kdož by koli hledal život svůj zachovati, ztratíť jej; a kdož by jej koli ztratil, obživíť jej. 34 Pravímť vám: V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. 35 Dvě

budou mletí spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštěna. 36 Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. 37 I odpověd'ěvše, řekli jemu: Kde, Pane? On pak řekl jim: Kdežť bude tělo, tamť se shromáždí i orlice.

18 Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřebí bylo vždycky se modliti a neoblevovati, 2 Řka: Byl jeden soudce v městě jednom, kterýž se Boha nebál a člověka nestyděl. 3 Byla pak vdova jedna v témž městě. I přišla k němu, řkuci: Pomsti mne nad protivníkem mým. 4 A on nechtěl za dlouhý čas. Ale potom řekl sám v sobě: Ač se Boha nebojím, a člověka nestydím, 5 Však že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí, aby naposledy přijduci, neuháněla mne. 6 I dí Pán: Slyšte, co praví soudce nepravý. 7 A což by pak Bůh nepomstil volených svých, volajících k němu dnem i nocí, ačkoli i prodělvá jim? 8 Pravímť vám, žeť jich brzo pomstí. Ale když přijde Syn člověka, zdalíž nalezne víru na zemi? 9 I řekl také k některým, kteříž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných sobě za nic nevážíce, podobenství toto: 10 Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus a druhý publikán. 11 Farizeus stoje soukromí, taktó se modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán. 12 Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu. 13 Publikán pak zdaleka stoje, nechtěl ani očí k nebi pozdvihnouti, ale bil se v prsy své, řka: Bože, buď milostiv mně hříšnému. 14 Pravímť vám: Odšel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude povýšen. 15 Přinášeli také k němu i nemluvíátka, aby se jich dotýkal. To viděvše učedníci, přimlouvali jim. 16 Ale Ježíš svolav je, řekl: Nechte dítek, ať jdou ke mně, a nebraňte jim, nebo takovýcht' jest království Boží. 17 Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nevejdeť do něho. 18 I otázalo se ho jedno kníže, řka: Mistře dobrý, co čině, život věčný obdržím? 19 I řekl jemu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bůh. 20 Však umíš prikázání: Nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce svého i matku svou. 21 On pak řekl: Toho všeho ostříhal jsem od své mladosti. 22 Slyšav to Ježíš, řekl mu: Ještěť se jednoho nedostává. Všecko, což máš, prodej, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne. 23 On pak uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi. 24 A viděv jej Ježíš zarmouceného, řekl: Aj, jak nesnadně ti, kdož statky mají, do království Božího vejdu! 25 Snáže jest zajisté velbloudu skrze jehelnou díрку projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího. 26 Tedy řekli ti, kteříž to slyšeli: I kdož může spasen býti? 27 A on dí jim: Což jest nemožného u lidí, možné jest u Boha. 28 I řekl Petr: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou. 29 On pak řekl jim: Amen pravím vám, že není žádného, kterýž by opustil dům, neb rodiče, neb bratří, neb manželku, nebo děti, pro království Boží, 30 Aby nevzal v tomto času mnohem více,

v budoucím pak věku míti bude život věčný. ³¹Tedy pojav Ježíš dvanácte, řekl jim: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a naplní se všechno to, což psáno jest skrze Proroky o Synu člověka. ³²Nebo vydán bude pohanům, a bude posmíván, a zlehčen i uplván. ³³A ubíjejíce, zamordují jej, ale on třetího dne z mrtvých vstane. ³⁴Oni pak tomu nic nerozuměli, a bylo slovo to skryto před nimi, aniž věděli, co se pravilo. ³⁵I stalo se, když se přibližoval k Jericho, slepý jeden seděl podle cesty, žebře. ³⁶A slyšev zástup pomíjející, otázal se, co by to bylo? ³⁷I oznámili jemu, že Ježíš Nazaretský tudy jde. ³⁸I zvolal, řka: Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou! ³⁹A ti, kteříž napřed šli, přimlouvali mu, aby mlčal. Ale on mnohem více volal: Synu Davidův, smiluj se nade mnou! ⁴⁰Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobě přivésti. A když se přibližoval, otázal se ho, ⁴¹Řka: Co chceš, ať tobě učiním? On pak dí: Pane, ať vidím. ⁴²A Ježíš řekl jemu: Prohlédni. Víra tvá tě uzdravila. ⁴³A ihned prohlédl, a šel za ním, velebě Boha. A všecken lid viděv to, vzdal chválu Bohu.

19A všed Ježíš, bral se přes Jericho. ²A aj, muž, jménem Zacheus, a ten byl hejtman nad celnými, a byl bohatý. ³I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl; a nemohl pro zástup, nebo postavy malé byl. ⁴A předběh napřed, vstoupil na strom planého fíku, aby jej viděl; neb tudy měl jíti. ⁵A když přišel k tomu místu, pohleděv zhůru Ježíš, uzřel jej, i řekl jemu: Zachee, spěšně sstup dolů, nebo dnes v domu tvém musím zůstat. ⁶I sstoupil rychle, a přijal jej radostně. ⁷A viděvše to všickni, reptali, řkouce: K člověku hříšnému se obrátil. ⁸Stoje pak Zacheus, řekl ku Pánu: Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtverásob. ⁹I dí jemu Ježíš: Dnes spasení stalo se domu tomuto, protože i on jest syn Abrahamův. ¹⁰Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo. ¹¹Toho když oni poslouchali, promluvil k nim dále podobenství, protože byl blízko od Jeruzaléma a že se oni domnívali, že by se hned mělo zjevití království Boží. ¹²I řekl: Člověk jeden rodu znamenitého odšel do daleké krajiny, aby přijal království a zase se navrátil. ¹³I povolav desíti služebníků svých, dal jim deset hřiven, a řekl jim: Kupčtež, dokudž nepřijdu. ¹⁴Měšťané pak jeho nenáviděli ho, a poslali poselství za ním, řkouce: Nechcemeť, aby tento kraloval nad námi. ¹⁵I stalo se, když se navrátil, přijav království, rozkázal zavolati těch svých služebníků, kterýmž byl dal peníze, aby zvěděl, jak kdo mnoho získal. ¹⁶I přišel první, řka: Pane, hřivna tvá deset hřiven získala. ¹⁷I řekl jemu: To dobře, služebníče dobrý. Že jsi nad málem byl věrný, mějž moc nad desíti městy. ¹⁸A druhý přišel, řka: Pane, hřivna tvá získala pět hřiven. ¹⁹I tomu řekl: I ty budiž nad pěti městy. ²⁰A jiný přišel, řka: Pane, aj, teď hřivna tvá, kterouž jsem měl složenou v šátku. ²¹Nebo jsem se bál tebe, ješto jsi člověk přísný; béřeš, čeho jsi nepoložil, a žneš, čeho jsi nerozsíval. ²²I řekl jemu: Z úst tvých soudím tebe, služebníče zlý. Věděl jsi, že

jsem já člověk přísný, bera, což jsem nepoložil, a žna, čehož jsem nerozsíval. ²³I pročes tedy nedal peněz mých na stůl, a já přijda, byl bych je vzal i s požitky? ²⁴I řekl těm, kteříž tu stáli: Vezměte od něho hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven. ²⁵I řekl jemu: Pane, máš deset hřiven. ²⁶I dí jim: Jistě pravím vám, že každému, kdož má, bude dáno, ale od toho, kterýž nemá, i to, což má, bude odjato. ²⁷Ty pak nepřátely mé, kteříž nechťeli, abych nad nimi kraloval, přiveďte sem a zmordujte přede mnou. ²⁸To pověděv, šel předece, vstupuje k Jeruzalému. ²⁹I stalo se; když se přiblížil k Betfagi a k Betany, k hoře, kteráž slove Olivetská, poslal dva učedníky své, ³⁰Řka: Jděte do městečka, kteréž proti vám jest. Do kteréhožto vejduce, naleznete oslátko přivázané, na němžto nikdy žádný z lidí neseděl. Odvěžtež je, a přiveďte ke mně. ³¹A optal-liť by se vás kdo, proč je odvažujete, tak jemu díte: Protože Pán ho potřebuje. ³²Tedy odšedše ti, kteříž byli poslání, nalezli tak, jakž jim byl pověděl. ³³A když odvažovali oslátko, řekli páni jeho k nim: Proč odvažujete oslátko? ³⁴A oni řekli: Pán ho potřebuje. ³⁵I přivedli je k Ježíšovi, a vloživše roucha svá na oslátko, vsadili na ně Ježíše. ³⁶A když on jel, stlali roucha svá na cestě. ³⁷Když se pak již přibližoval k místu tomu, kudyž scházejí s hory Olivetské, počalo všechno množství učedníků radostně chváliti Boha hlasem velikým ze všech divů, kteréž byli viděli, ³⁸Řkouce: Požehnaný král, jenž se bére ve jménu Páně. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech. ³⁹Ale někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli k němu: Mistře, potresci učedníků svých. ⁴⁰I odpověděv, řekl jim: Pravímť vám: Budou-li tito mlčeti, kamenít bude volati. ⁴¹A když se přiblížil, uzřev město, plakal nad ním, ⁴²Řka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly; ale skrytoť jest to nyní od očí tvých. ⁴³Nebo přijdou na tě dnové, v nichž obklíčí tě nepřátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouzí tě se všech stran. ⁴⁴A s zemí srovnají tě, i syny tvé, kteříž v tobě jsou, a nenechajíť v tobě kamene na kameni, protože jsi nepoznalo času navštívení svého. ⁴⁵A všed do chrámu, počal vymítati prodavače a kupce z něho, ⁴⁶Řka jim: Psáno jest: Dům můj dům modlitby jest, vy jste jej pak učinili peleší lotrovskou. ⁴⁷I učil na každý den v chrámě. Přední pak kněží a zákoníci i přední v lidu hledali ho zahladiti. ⁴⁸A nenalezli, co by jemu učinili. Nebo všecken lid jej sobě liboval, poslouchaje ho.

20I stalo se v jeden den, když on učil lid v chrámě a kázal evangelium, že přišli k tomu přední kněží a zákoníci s staršími, ²I řekl jemu: Pověz nám, jakou mocí tyto věci činíš, aneb kdo tobě tuto moc dal? ³I odpověděv, řekl jim: Otížit se i já vás o jedné věci a odpověztež mi: ⁴Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? ⁵Oni pak uvažovali to mezi sebou, řkouce: Jestliže bychom řekli: S nebe, díť nám: Pročez jste tedy neuvěřili jemu? ⁶Pakli díme: Z lidí, lid všecken ukamenuje nás; neb oni cele tak drží, že Jan jest prorok. ⁷I odpověděli: Že nevědí, odkud jest byl. ⁸I řekl jim Ježíš:

Aniž já vám povím, jakou mocí toto činím. ⁹I počal lidu praviti podobenství toto: Člověk jeden štípil vinici, a pronajal ji vinařům, a sám odšed podál byl tam za mnohé časy. ¹⁰A v čas slušný poslal k vinařům služebníka, aby z ovoce vinice dali jemu. Vinaři pak zmrskavše jej, pustili ho prázdneho. ¹¹A on poslal druhého služebníka. Oni pak i toho zmrskavše a zohavivše, pustili prázdneho. ¹²I poslal třetího. Ale oni i toho zranivše, vystrčili ven. ¹³Tedy řekl Pán vinice: Co učiním? Pošli svého milého Syna. Snad když toho uztří, ostýchati se budou. ¹⁴Uzřevše pak vinaři, rozmlouvali mezi sebou, řkouce: Tentot jest dědic; pojďte, zabijme jej, aby naše bylo dědictví. ¹⁵A vystrčivše jej ven z vinice, zamordovali ho. Což tedy učiní jim Pán vinice? ¹⁶Přijde a vyhledá vinaře ty, a dá vinici jiným. To uslyšavše, řekli: Odstup to. ¹⁷A on pohleděv na ně, řekl: Co jest pak to, což napsáno jest: Kámen, kterýmž pohrdli dělníci, ten učiněn jest v hlavu úhelní. ¹⁸Každý, kdož padne na ten kámen, rozrazí se; a na kohož by on upadl, potřet jej. ¹⁹I hledali přední kněží a zákoníci, jak by naň vztáhli ruce v tu hodinu, ale báli se lidu. Nebo porozuměli, že by na ně mluvil podobenství to. ²⁰Tedy ukládajíce o něm, poslali špehere, kteříž by se spravedlivými činili, aby ho polapili v řeči, a potom jej vydali vrchnosti a v moc hejtmanu. ²¹I otázali se ho oni, řkouce: Mistře víme, že právě mluvíš a učíš, a nepřijímáš osoby, ale v pravdě cestě Boží učíš. ²²Sluší-li nám daň dávatí císaři, čili nic? ²³Ale Ježíš rozuměje chytrosti jejich, dí jim: Co mne pokoušíte? ²⁴Ukažte mi peníz. Čí má obraz a nápis? I odpověděvše, řekli: Císařův. ²⁵On pak řekl jim: Dejtež tedy, co jest císařova, císaři, a což jest Božího, Bohu. ²⁶I nemohli ho za slovo popadnouti před lidem, a divíce se odpovědi jeho, umkli. ²⁷Přistoupivše pak někteří z saduceů, (kteříž odpírají býti vzkříšení,) otázali se ho, ²⁸Řkouce: Mistře, Mojžíš napsal nám: Kdyby bratr něčí umřel, maje manželku, a umřel by bez dětí, aby ji pojal bratr jeho za manželku, a vzbudil símě bratru svému. ²⁹I bylo sedm bratří, a první pojav ženu, umřel bez dětí. ³⁰I pojal ji druhý, a umřel i ten bez dětí. ³¹A třetí pojal ji, též i všech těch sedm, a nezůstavivše semene, zemřeli. ³²Nejposléze po všech umřela i žena. ³³Protož při vzkříšení kterého z nich bude manželka, poněvadž sedm jich mělo ji za manželku? ³⁴A odpovídaje, řekl jim Ježíš: Synové tohoto světa žení se a vdávají. ³⁵Ale ti, kteříž hodni jmíni budou dosáhnouti onoho věku a vzkříšení z mrtvých, ani se ženiti budou ani vdávati. ³⁶Nebo ani umíratí více nebudou moci, andělům zajisté rovni budou. A jsou synové Boží, poněvadž jsou synové vzkříšení. ³⁷A že mrtví vstanou z mrtvých, i Mojžíš ukázal při onom kří, když nazývá Pána Bohem Abrahamovým a Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým. ³⁸Bůhť pak není mrtvých, ale živých, nebo všickni jsou jemu živi. ³⁹Tedy odpověděvše někteří z zákoníků, řekli: Mistře, dobře jsi pověděl. ⁴⁰I neodvážili se jeho na nic více tázati. ⁴¹On pak řekl jim: Kterak někteří praví Krista býti synem Davidovým? ⁴²A sám David praví v knihách Žalmových: Řekl Pán Pá-

nu mému: Sed na pravici mé, ⁴³Až i položím nepřátele tvé v podnož noh tvých. ⁴⁴Poněvadž David jej Pánem nazývá, i kterakž syn jeho jest? ⁴⁵I řekl učedníkům svým přede vším lidem: ⁴⁶Varujte se od zákoníků, kteříž rádi chodí v krásném rouše a milují pozdravování na trzích a přední stolice v školách a první místo na večerích, ⁴⁷Kteříž zřírají domy vdovské pod zámyslem dlouhé modlitby. Tiť vezmou těžší odsouzení.

21A pohleděv, uzřel lidi bohaté, kteříž metali dary své do pokladnice. ²Uzřel pak i jednu vdovu chudičkou, ana uvrhla dva šarty. ³I řekl: Vpravdě pravím vám, že vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní. ⁴Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž měla, uvrhla. ⁵A když někteří pravili o chrámu, kterak by kamením pěkným i jinými okrasami ozdoben byl, řekl: ⁶Načež se to díváte? Přijdou dnové, v nichžto nebude zůstaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen. ⁷I otázali se ho, řkouce: Mistře, kdy to bude? A které znamená, když se to bude míti státi? ⁸On pak řekl: Vizte, abyste nebyli svedeni. Nebo mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Že já jsem Kristus, a čas se blíží. Protož nepostupujte po nich. ⁹Když pak uslyšíte o válkách a různicích, nestrachujte se; neboť musí to prve býti, ale ne ihned konec. ¹⁰Tehdy pravil jim: Povstanet národ proti národu, a království proti království. ¹¹A země třesení veliká budou po místech, a hladové, a morové, hrůzy i zázrakové s nebe velící. ¹²Ale před tím přede vším vztáhnou ruce své na vás, a protiviti se vám budou, vydávající vás do škol a žalářů, vodíce k králům a k vladařům pro jméno mé. ¹³A toť se vám dítí bude na svědectví. ¹⁴Protož složtež to v srdcích vašich, abyste se nestarali, kterak byste odpovídati měli. ¹⁵Ját zajisté dám vám ústa a moudrost, kteréžto nebudou moci odolati, ani proti vám ostáti všickni protivníci vaši. ¹⁶Budete pak zrazováni i od rodičů a od bratrů, od příbuzných i od přátel, a zmordují některé z vás. ¹⁷A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé. ¹⁸Ale vlas s hlavy vaší nezahyne. ¹⁹V trpělivosti vaší vládněte dušemi vašimi. ²⁰Když pak uzříte obležený od vojska Jeruzalém, tedy vězte, žeť se přiblížilo zkažení jeho. ²¹A tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostřed něho, vyjděte, a kteří v končinách, nevcházejte do něho. ²²Neboť budou dnové pomsty, aby se naplnilo všecko, což psáno jest. ²³Ale běda těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech. Neboť bude dav veliký v této zemi, a hněv Boží nad lidem tímto. ²⁴I padati budou ostrostí meče, a zjímání vedeni budou mezi všechny národy, a Jeruzalém tlačěn bude od pohanů, dokudž se nenaplní časové pohanů. ²⁵A budouť znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužení národů, nevědoucích se kam dítí, když zvuk vydá moře a vlnobití, ²⁶Takže zmrtvějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všecken svět. Nebo moci nebeské pohybovati se budou. ²⁷A tehdyť uzří Syna člověka, an se běře v oblaci s mocí a slávou velikou. ²⁸A když se toto počne

dítí, pohleďtež a pozdvihnětež hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše. ²⁹I pověděl jim podobenství: Patřte na fíkový strom i na všechna stromoví. ³⁰Když se již pučí, vidouce to, sami to znáte, že blízko jest léto. ³¹Takž i vy, když užířte, ano se tyto věci dějí, věztež, že blízko jest království Boží. ³²Amen pravím vám, že nepomine věk tento, ažt se toto všechno stane. ³³Nebe a země pominou, ale slova má nepominou. ³⁴Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a vnahle přikvačil by vás ten den. ³⁵Nebo jako osidlo přijde na všechny, jenž přebývají na tváři vši země. ³⁶Protož bděte všelikého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dítí, a postaviti se před Synem člověka. ³⁷I býval ve dne v chrámě, uče, ale v noci vycházejce, přebýval na hoře, kteráž slove Olivetská. ³⁸A všechnen lid na úsvitě přicházel k němu do chrámu, aby ho poslouchal.

22 Přibližoval se pak svátek přesnic, jenž slove velikanoc. ²I hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej vyhladili; ale obávali se lidu. ³Tedy ďábel vstoupil do Jidáše, kterýž sloul Iškariotský, jednoho z počtu dvanácti. ⁴A on odšed, mluvil s předními kněžími, a s úředníky nad chrámem, kterak by ho jim zradil. ⁵I zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtějí peníze dáti. ⁶A on také jim přirekl. I hledal příhodného času, aby ho jim zradil bez zástupu. ⁷Tedy přišel den přesnic, v kterémžto zabit měl býti beránek. ⁸I poslal Ježíš Petra a Jana, řka: Jdouce, připravte nám beránka, abychom jedli. ⁹A oni řekli mu: Kde chceš, ať připravíme? ¹⁰On pak řekl k nim: Aj, když vcházeti budete do města, potkáť vás člověk, dčbán vody nesa. Jdětež za ním do domu, do kteréhož vejde. ¹¹A díte hospodáři toho domu: Vzkazuje tobě Mistr: Kde jest síň, kdežto budu jísti beránka s učedlníky svými? ¹²A onť vám ukáže večeřadlo veliké podlážené. Tam připravte. ¹³I odšedše, našli, jakž jim pověděl, a připravili beránka. ¹⁴A když přišel čas večere, posadil se za stůl, a dvanácte apoštolů s ním. ¹⁵I řekl jim: Žádostí žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi, prve než bych trpěl. ¹⁶Nebo pravím vám, žeť ho již více nebudu jísti, ažt se naplní v království Božím. ¹⁷A vzav kalich, a díky činiv, řekl: Vezměte jej a dělte mezi sebou. ¹⁸Neboť pravím vám, žeť nebudu pítí z plodu vinného kořene, ažt království Boží přijde. ¹⁹A vzav chléb, díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To činte na mou památku. ²⁰Takž také dal jim i kalich, když bylo po večeri, řka: Tento kalich jest nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá. ²¹Ale aj, ruka zrádce mého se mnou jest za stolem. ²²A Syn zajisté člověka jde, tak jakž jest uloženo o něm, ale běda člověku tomu, kterýž ho zrazuje. ²³Tedy oni počali vyhledávati mezi sebou, kdo by z nich byl, kterýž by to měl učiniti. ²⁴Stal se pak i svár mezi nimi, kdo by z nich zdál se býti větší. ²⁵On pak řekl jim: Králové národů panují nad nimi, a kteříž moc mají nad nimi, dobrodincové slovou. ²⁶Ale vy ne tak. Ný-

brž kdož větší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a kdož vůdce jest, budiž jako sloužící. ²⁷Nebo kdo větší jest, tenli, kterýž sedí, čili ten, kterýž slouží? Zdali ne ten, kterýž sedí? Ale já mezi vámi jsem jako ten, kterýž slouží. ²⁸Vy pak jste ti, kteříž jste v mých pokušeních se mnou zůstali. ²⁹A jáť vám způsobuji, jakož mi způsobil Otec můj, království, ³⁰Abyste jedli a pili za stolem mým v království mém, a seděli na stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské. ³¹I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil vás, aby vás třibil jako pšenici. ³²Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhyнула víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých. ³³A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti. ³⁴On pak dí: Pravím tobě, Petře, nezapívat dnes kohout, až prve třikrát zapříš, že neznáš mne. ³⁵I řekl jim: Když jsem vás posílal bez pytlíka, a bez mošny, a bez obuvi, zdali jste v čem nedostatek měli? A oni řekli: V ničemž. ³⁶Tedy dí jim: Ale nyní, kdo má pytlík, vezmi jej, a též i mošnu; a kdož nemá, prodej sukni svou, a kup sobě meč. ³⁷Nebo pravím vám, že se ještě to musí naplniti na mně, což psáno: A s nešlechtnými počten jest. Nebo ty věci, kteréž psány jsou o mně, konec berou. ³⁸Oni pak řekli: Pane, aj, dva meče teď. A on řekl jim: Dostit jest. ³⁹A vyšed podle obyčeje svého, šel na horu Olivovou, a šli za ním i učedníci jeho. ⁴⁰A když přišel na místo, řekl jim: Modlte se, abyste nevešli v pokušení. ⁴¹A sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se, ⁴²Řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se. ⁴³I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho. ⁴⁴A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krůpě krve tekoucí na zemi. ⁴⁵A vstav od modlitby, a přišed k učedníkům, našel je, ani spí zámutek. ⁴⁶I řekl jim: Co spíte? Vstaňte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. ⁴⁷A když on ještě mluvil, aj, zástup, a ten, kterýž sloul Jidáš, jeden ze dvanácti, šel napřed, a přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil. ⁴⁸Ježíš pak řekl jemu: Jidáš, políbením Syna člověka zrazuješ? ⁴⁹A vidouce ti, kteříž při něm byli, k čemu se chýlí, řekli jemu: Pane, budeme-liž bítí mečem? ⁵⁰I udeřil jeden z nich služebníka nejvyššího kněze, a utal ucho jeho pravé. ⁵¹A Ježíš odpovědév, řekl: Nechtež až potud. A dotkna se ucha jeho, uzdravil jej. ⁵²I dí Ježíš těm, kteříž přišli k němu, předním kněžím a úředníkům chrámu a starším: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi? ⁵³Ješto na každý den býval jsem s vámi v chrámě, a nevztáhli jste rukou na mne. Ale totož jest ta vaše hodina a moc temnosti. ⁵⁴A oni javše jej, vedli ho, a uvedli do domu nejvyššího kněze. Petr pak šel za ním zdaleka. ⁵⁵A když zanítily oheň uprostřed síně a posadili se vůkol, sedl Petr mezi ně. ⁵⁶A uzřevši ho jedna děvečka, an sedí u ohně, a pilně naň pohleděvši, řkla: I tento byl s ním. ⁵⁷A on zapřel ho, řka: Ženo, neznám ho. ⁵⁸A po malé chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak řekl: Ó člověče, nejsem. ⁵⁹A potom asi po jedné hodině jiný potvrzoval, řka: V pravdě i tento s ním byl, neb i Galilejský jest. ⁶⁰I řekl Petr: Člověče, nevím, co pravíš.

A hned, když on ještě mluvil, kohout zazpíval. ⁶¹I obrátiv se Pán, pohleděl na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Páně, kterak jemu byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. ⁶²I vyšed ven Petr, plakal hořce. ⁶³Muži pak ti, kteříž drželi Ježíše, posmívali se jemu, tepouce ho. ⁶⁴A zakrývajíce ho, bili jej v tvář, a tázali se ho, řkouce: Prorokuj, kdo jest, kterýž tebe udeřil? ⁶⁵A jiného mnoho, rouhajíce se, mluvili proti němu. ⁶⁶A když byl den, sešli se starší lidu a přední kněží a zákoníci, a vedli ho do rady své, ⁶⁷Řkouce: Jsi-li ty Kristus? Pověz nám! I dí jim: Povím-li vám, nikoli neuvěříte. ⁶⁸A pakli se vás co otíží, neodpovíte mi, ani propustíte. ⁶⁹Ale od této chvíle Syn člověka sedne na pravici moci Boží. ⁷⁰I řekli všickni: Tedy jsi ty Syn Boží? On pak řekl jim: Vy pravíte, že já jsem. ⁷¹A oni řekli: Což ještě potřebujeme svědectví? Však jsme sami slyšeli z úst jeho.

23 Tehdy povstavši všecko to množství jich, vedli jej ku Pilátovi. ²A počali naň žalovati, řkouce: Tohoto jsme našli, an převrací lid, a brání daně dávatí císaři, pravě se býti Kristem králem. ³Pilát pak otázal se ho, řka: Ty-li jsi král Židovský? A on odpovědév, řekl jemu: Ty pravíš. ⁴I dí Pilát k předním kněžím a k zástupům: Žádné viny nenalézám na tomto člověku. ⁵Oni pak více se rozmáhali v křiku, řkouce: Bouřit lid, uče po všem Judstvu, počav od Galilee až sem. ⁶Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se, byli by člověk Galilejský. ⁷A když zvěděl, že by byl z panství Herodesova, poslal jej k Herodesovi, kterýž také v Jeruzalémě byl v ty dni. ⁸Herodes pak uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal viděti jej, protože mnoho o něm slýchal, a nadál se, že nějaký div od něho učiněný uží. ⁹I tázal se ho mnohými řečmi, ale on jemu nic neodpovídal. ¹⁰Stáli pak tu přední kněží a zákoníci, tuze na něj žalující. ¹¹A pohrdna jím Herodes s svým rytířstvem, a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi. ¹²I učinění jsou přátelé Herodes s Pilátem v ten den. Nebo před tím nepřátelé byli vespolek. ¹³Pilát pak svolav přední kněží a úředné osoby i lid, ¹⁴Řekl k nim: Dali jste mi toho člověka, jako by lid odvracel po sobě, a aj, já před vámi vypyťává se ho, žádné viny jsem nenalezl na tom člověku ve všem tom, což vy na něj žalujete. ¹⁵Ano ani Herodes; nebo odeslal jsem vás k němu, a aj, nic hodného smrti nestalo se jemu. ¹⁶Protož potresce ho, propustím jej. ¹⁷Musíval pak propouštěti jim v svátek jednoho vězně. ¹⁸Protož zkríkli spolu všecko množství, řkouce: Zahlad tohoto, a propušt nám Barabbáše. ¹⁹Kterýž byl pro svádu nějakou v městě učiněnou a pro vraždu vsazen do žaláře. ²⁰Tedy Pilát opět mluvil k nim, chtěje propustiti Ježíše. ²¹A oni vždy volali, řkouce: Ukřižuj ho, ukřižuj! ²²A on po třetí řekl k nim: Což jest pak zlého učinil tento? Jáť žádné příčiny smrti nenalézám na něm. Protož potresce ho, propustím. ²³Oni pak předce dotírali na něj křikem velikým, žádající, aby byl ukřižován. A rozmáhali se hlasové jejich a předních kněží. ²⁴Pilát pak přisoudil, aby se naplnila žádost jejich.

²⁵I propustil jim toho, kterýž pro bouřku a vraždu vsazen byl do žaláře, za něhož prosili, ale Ježíše vydal k vůli jejich. ²⁶A když jej vedli, chytivše Šimona nějakého Cyrenského, jdoucího s pole, vložili na něj kříž, aby jej nesl za Ježíšem. ²⁷I šlo za ním veliké množství lidu i žen, kteréžto plakaly a kvílily ho. ²⁸A obrátiv se k nim Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplačtež nade mnou, ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi. ²⁹Nebo aj, přijdou dnové, v nichžto řeknou: Blahoslavené neplodné, a břicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž nekrmily. ³⁰Tedy počnou říci k horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přikrejte nás! ³¹Nebo poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na suchém? ³²Vedeni pak byli s ním i jiní dva zločinci, aby spolu s ním byli ukřižováni. ³³A když přišli na místo, kteréž slove popravištné, tu jej ukřižovali, i ty zločince, jednoho na pravici, druhého pak na levici. ³⁴Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. A rozdělivše roucho jeho, metali o ně los. ³⁵I stál lid, dívaje se. A posmívali se jemu knížata s nimi, řkouce: Jinýmť jest spomáhal, nechať nyní pomůže sám sobě, jestliže on jest Kristus, ten Boží zvolený. ³⁶Posmívali se také jemu žoldnéři, přistupující a octa podávající jemu, ³⁷A řkouce: Jsi-li ty ten král Židovský, spomozíš sám sobě. ³⁸A byl také i nápis napsaný nad ním, literami Řeckými a Latinskými a Židovskými: Tento jest král Židovský. ³⁹Jeden pak z těch zločinců, kteříž s ním viseli, rouhal se jemu, řka: Jsi-li ty Kristus, spomozíš sobě i nám. ⁴⁰A odpovědév druhý, trestal ho, řka: Ty se ani Boha nebojíš, ješto jsi v témž odsouzení? ⁴¹Myť zajisté spravedlivě trpíme, nebo hodnou pomstu za skutky naše běreme, ale tento nic zlého neučinil. ⁴²I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého. ⁴³I řekl mu Ježíš: Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji. ⁴⁴A bylo okolo hodiny šesté. I stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté. ⁴⁵I zatmělo se slunce, a opona chrámová roztrhla se na poly. ⁴⁶A zvolav Ježíš hlasem velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poručím ducha svého. A to povědév, umřel. ⁴⁷A vida centurio, co se stalo, velebil Boha, řka: Jistě člověk tento spravedlivý byl. ⁴⁸A všickni zástupové, přítomní tomu divadlu, hledíce na to, co se dalo, tepouce prsy své, navracovali se. ⁴⁹Stáli pak všickni známí jeho zdaleka, i ženy, kteréž byly přišly za ním od Galilee, hledíce na to. ⁵⁰A aj, muž jménem Jozef, jeden z úřadu, muž dobrý a spravedlivý, ⁵¹Kterýž byl nepovolil radě a skutku jejich, z Arimatie města Judského, kterýžto také očekával království Božího, ⁵²Ten přistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo, ⁵³A složiv je s kříže, obvinul v kment a pochoval je v hrobě vytesaném v skále, v kterémž ještě nebyl žádný pochován. ⁵⁴A byl den připravování, a sobota se začínala. ⁵⁵Šedše pak také za ním ženy, kteréž byly s Ježíšem přišly od Galilee, pohleděly na hrob, a kterak pochováno bylo tělo jeho. ⁵⁶Vrátivše se pak, připravily vonné věci a masti, ale v sobotu odpočinuly, podle přikázání.

24 První pak den po sobotě, velmi ráno vyšedše, přišly k hrobu, nesouce vonné věci, kteréž byly připravily, a některé jiné byly spolu s nimi. ²I našly kámen odvalený od hrobu. ³A všedše tam, nenalezly těla Pána Ježíše. ⁴I stalo se, když ony se toho užasly, aj, muži dva postavili se podle nich, v rouše stkvoucím. ⁵Když se pak ony bály, a sklonily tváři své k zemi, řekli k nim: Co hledáte živého s mrtvými? ⁶Není ho tuto, ale vstal jest. Rozpomeňte se, kterak mluvil vám, když ještě v Galilei byl, ⁷Řka: Že Syn člověka musí vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřižován býti, a třetí den z mrtvých vstáti. ⁸I rozpomenuly se na slova jeho. ⁹A navrátivše se od hrobu, zvěstovaly to všecko těm jedenácti učedníkům i jiným všechněm. ¹⁰Byly pak ženy ty: Maria Magdaléna a Johanna a Maria matka Jakubova, a jiné některé s nimi, kteréž vypravovaly to apoštolům. ¹¹Ale oni měli za bláznovství slova jejich, a nevěřili jim. ¹²Tedy Petr vstav, běžel k hrobu, a pohledv do něho, uzřel prostěradla, ana sama leží. I odšel, div se sám v sobě, co se to stalo. ¹³A aj, dva z nich šli toho dne do městečka, kteréž bylo vzdálí od Jeruzaléma honů šedesáte, jemuž jméno Emaus. ¹⁴A rozmlouvali vespolek o těch všech věcech, kteréž se byly staly. ¹⁵I stalo se, když rozmlouvali a sebe se otazovali, že i Ježíš, přiblíživ se k nim, šel s nimi. ¹⁶Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali. ¹⁷I řekl k nim: Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce, a proč jste smutní? ¹⁸A odpovědév jeden, kterémuž jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty sám jeden jsi z příchozích do Jeruzaléma, jestos nezvěděl, co se stalo v něm těchto dnů? ¹⁹Kterýmžto on řekl: I co? Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem, ²⁰A kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukřižovali jej. ²¹My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti lid Izraelský. Ale nyní tomu všemu třetí den jest dnes, jakž se to stalo. ²²Ale i ženy některé z našich zděsily nás, kteréž ráno byly u hrobu, ²³A nenalezše těla jeho, přišly, pravíce, že jsou také vidění andělské viděly, kteréžto praví, že by živ byl. ²⁴I chodili někteří z našich k hrobu, a našli tak, jakž pravily ženy, ale jeho neviděli. ²⁵Tedy on řekl k nim: Ó blázni a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili Proroci. ²⁶Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a tak vjíti v slávu svou? ²⁷A počav od Mojžíše a všech Proroků, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o něm byla. ²⁸A vtom přiblížili se k městečku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako by chtěl dále jíti. ²⁹Ale oni přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal. ³⁰I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim. ³¹I otevřiny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak zmizel od očí jejich. ³²I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě a otvíral nám písma? ³³A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a našli shromážděných jedenácte, a ty, kteréž s nimi byli, ³⁴Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se Šimonovi. ³⁵I vypravovali oni také to, co se stalo na

cestě, a kterak ho poznali v lámání chleba. ³⁶A když oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš uprostřed nich, a řekl jim: Pokoj vám. ³⁷Oni pak zhrozivše se a přestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha viděli. ³⁸I dí jim: Co se strašíte a myšlení vstupují na srdce vaše? ³⁹Vizte ruce mé i nohy mé, žeť v pravdě já jsem. Dotýkejte se a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mítí. ⁴⁰A povědév to, ukázal jim ruce i nohy. ⁴¹Když pak oni ještě nevěřili pro radost, ale divili se, řekl jim: Máte-li tu něco, ješto by se pojedlo? ⁴²A oni podali jemu kusu ryby pečené a plástu strdi. ⁴³A vzav to, pojedl před nimi, ⁴⁴A řekl jim: Tatot jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ješto byv s vámi: Že se musí naplniti všecko, což psáno jest v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmích o mně. ⁴⁵Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům. ⁴⁶A řekl jim: Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti, ⁴⁷A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma. ⁴⁸Vy jste pak svědkové toho. ⁴⁹A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti. ⁵⁰I vyvedl je ven až do Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání. ⁵¹I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe. ⁵²A oni poklonivše se jemu, navrátili se do Jeruzaléma s radostí velikou. ⁵³A byli vždycky v chrámě, chválíce a dobrořečíce Boha. Amen.

Jan

1Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. **2**To bylo na počátku u Boha. **3**Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. **4**V něm život byl, a život byl světlo lidí. **5**A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly. **6**Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan. **7**Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom Světle, aby všickni uvěřili skrze něho. **8**Nebyl on to Světlo, ale poslán byl, aby svědectví vydával o tom Světle. **9**Tent byl to pravé Světlo, jenž osvětluje každého člověka přicházejícího na svět. **10**Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, a svět ho nepoznal. **11**Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho. **12**Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho, **13**Kterížto ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou. **14**A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy. **15**Jan svědectví vydával o něm, a volal, řka: Tentof jest, o němž jsem pravil, že po mně přišed, předšel mne; nebo přednější jest nežli já. **16**A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost. **17**Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se jest. **18**Boha žádný nikdy neviděl, ale jednorozený Syn, kterýž jest v lůnu Otce, onť jest nám vypravil. **19**A totoť jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi? **20**I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem ten Kristus. **21**I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem. Tedy jsi ten Prorok? Odpověděl: Nejsem. **22**I řekli jemu: Kdožs pak? Ať odpověď dáme těm, kteříž nás poslali. Co pravíš sám o sobě? **23**Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok. **24**Ti pak, kteříž byli poslání, z farizeů byli. **25**I otázali se ho a řekli jemu: Pročez tedy křtíš, poněvadž ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani Prorok? **26**Odpověděl jim Jan, řka: Já křtím vodou, ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte. **27**Ten ačkoli po mně přišel, však předšel mne, u jehožto obuvi já nejsem hoden rozvázati řeménka. **28**Toto v Betabaře stalo se za Jordánem, kdežto Jan křtil. **29**Druhého pak dne užířel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa. **30**Tentof jest, o kterémž jsem já pravil, že za mnou jde muž, kterýž mne předšel; nebo přednější jest nežli já.

31A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtě vodou. **32**A svědectví vydal Jan, řka: Viděl sem Ducha sstupujícího jako holubice s nebe, a zůstal na něm. **33**A já jsem ho neznal, ale kterýž mne poslal křtiti vodou, ten mi řekl: Nad kýmž užířš Ducha sstupujícího a zůstávajícího na něm, tent jest, kterýž křtí Duchem svatým. **34**A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží. **35**Druhého pak dne opět stál Jan, a z učedníků jeho dva, **36**A užířev Ježíše, an se prochází, řekl: Aj, Beránek Boží. **37**I slyšeli ho dva učedníci mluvícího, a šli za Ježíšem. **38**I obrátiv se Ježíš, a užířev je, ani jdou za ním, dí jim: **39**Co hledáte? A oni řekli jemu: Rabbi, (jenž se vykládá: Mistře,) kde bydlíš? **40**Dí jim: Pojdte a vizte. I šli, aby viděli, kde bydlil, a zůstali u něho ten den; neb bylo již okolo desáté hodiny. **41**Byl pak Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden ze dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním. **42**I nalezl ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, jenž se vykládá Kristus. **43**I přivedl jej k Ježíšovi. A pohledv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfás, jenž se vykládá Petr. **44**Na druhý pak den Ježíš chtěl vyjít do Galilee, i nalezl Filipa, a řekl jemu: Pojď za mnou. **45**A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova. **46**Nalezl také Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v Zákoně a Proroci, nalezli jsme Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta. **47**I řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti? Řekl jemu Filip: Pojď a viz. **48**Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není. **49**Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prve nežli tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe. **50**Odpověděl Natanael a řekl jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský. **51**Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žet jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš? Větší věci nad tyto užířš. **52**I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto času užířte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sstupující na Syna člověka.

2Třetího dne stala se svadba v Káni Galilejské, a byla matka Ježíšova tam. **2**A pozván jest také Ježíš i učedníci jeho na svadbu. **3**Když se pak nedostalo vína, řekla matka Ježíšova k němu: Vína nemají. **4**Dí jí Ježíš: Co mně a tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má. **5**Dí matka jeho k služeb-

níkům: Což by koli vám řekl, učíte. ⁶I bylo tu kamenných stouhv šest postaveno, podle obyčeje očišťování Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvě nebo tři míry. ⁷Řekl jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I naplnili je až do vrchu. ⁸I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli. ⁹A jakž okusil vrchní správce svadby vody vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud by bylo, ale služebníci věděli, kteříž vážili vodu,) povolal ženicha ten vrchní správce, ¹⁰A řekl mu: Každý člověk nejprve dobré víno dává, a když by se hojně napili, tehdy to, kteréž horší jest. Ale ty zachoval jsi víno dobré až dosavad. ¹¹To učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho. ¹²Potom sstoupil do Kafarnaum, on i matka jeho, i bratří jeho, i učedníci jeho, a pobýli tam nemnoho dní; ¹³Nebo blízko byla velikanoc Židovská. I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma. ¹⁴A nalezl v chrámě, ano prodávají voly a ovce i holubice, a peněžoměnce sedící. ¹⁵A udělav bič z provázků, všecky vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a peněžoměncům rozsypan peníze, a stoly zpřevracel. ¹⁶A těm, kteříž holuby prodávali, řekl: Odnestež tyto věci odsud, a nečíte domu Otce mého domem kupeckým. ¹⁷I rozpomenuli se učedníci jeho, že psáno jest: Horlivost domu tvého snědla mne. ¹⁸Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš, že tyto věci činíš? ¹⁹Odpověděl Ježíš a řekl jim: Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase vzdělám jej. ²⁰I řekli Židé: Čtyřiceti a šest let dělán jest chrám tento, a ty ve třech dnech vzděláš jej? ²¹Ale on pravil o chrámu těla svého. ²²A protož když z mrtvých vstal, rozpomenuli se učedníci jeho, že jim to byl pověděl. I uvěřili Písmu a slovu, kteréž pověděl Ježíš. ²³A když byl v Jeruzalémě na velikunoc v den sváteční, mnozí uvěřili ve jméno jeho, vidouce divy jeho, kteréž činil. ²⁴Ale Ježíš nesvěděl sebe samého jim, protože on znal všecky. ²⁵Aniž potřeboval, aby jemu kdo svědectví vydával o člověku; neb on věděl, co by bylo v člověku.

3Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské. ²Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha přišel Mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním. ³Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího. ⁴Řekl jemu Nikodém: Kterak můž člověk naroditi se, starý jsa? Zdali můž opět v život matky své vjíti a naroditi se? ⁵Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůž vjíti do království Božího. ⁶Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. ⁷Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi. ⁸Vítr kde chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takt jest každý, kdož se z Ducha narodil. ⁹Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti? ¹⁰Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš? ¹¹Amen, amen pravím tobě: Že což víme, mluvíme, a což jsme viděli, svědčíme,

ale svědectví našeho nepřijímáte. ¹²Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a nevěříte, kterak, budu-li vám praviti nebeské, uvěříte? ¹³Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi. ¹⁴A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, takt musí povýšen býti Syn člověka, ¹⁵Aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁶Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁷Neboť jest neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho. ¹⁸Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižt jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. ¹⁹Toto pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo skutkové jejich byli zlí. ²⁰Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho. ²¹Ale kdož činí pravdu, jde k světlu, aby zjevení byli skutkové jeho, že v Bohu učinění jsou. ²²Potom přišel Ježíš i učedníci jeho do země Judské, a tu přebýval s nimi, a křtil. ²³A Jan také křtil v Enon, blízko Sálím, nebo byly tam vody mnohé. I přicházeli mnozí, a křtili se. ²⁴Nebo ještě Jan nebyl vsazen do žaláře. ²⁵Tedy vznikla otázka mezi Židy a některými z učedníků Janových o očišťování. ²⁶I přišli k Janovi a řekli jemu: Mistře, ten, kterýž byl s tebou za Jordánem, jemužs ty svědectví vydal, aj, on křtí, a všickni jdou k němu. ²⁷Odpověděl Jan a řekl: Nemůžt člověk vzíti ničehož, leč by jemu dáno bylo s nebe. ²⁸Vy sami svědkové jste mi, že jsem pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před ním. ²⁹Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, jenž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest. ³⁰Onť musí růsti, já pak menšiti se. ³¹Kdož jest shůry přišel, nade všeckyť jest; kdožt jest z země, zemskýť jest, a zemské věci mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všecky jest. ³²A což viděl a slyšel, toť svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá. ³³Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh pravdomluvný jest. ³⁴Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru dává Bůh ducha. ³⁵Otec miluje Syna a všecko dal v ruku jeho. ³⁶Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdožt jest nevěřící Synu, neužítí života, ale hněv Boží zůstává na něm.

4A jakž poznal Pán, že jsou slyšeli farizeové, že by Ježíš více učedníků činil a křtil nežli Jan, ²(Ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale učedníci jeho,) ³Opustil Judstvo a odšel opět do Galilee. ⁴Musil pak jíti skrze Samaří. ⁵I přišel k městu Samařskému, kteréž slove Sichar, vedle popluzí, kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému. ⁶Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na studnici. A bylo již okolo šesté hodiny. ⁷I přišla žena z Samaří vážiti vody. Kteréžto řekl Ježíš: Dej mi píti. ⁸(Nebo učedníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů.) ⁹I řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé

s Samaritány.)¹⁰ Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a věděla, kdo jest, kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys prosila jeho, a dalť by tobě vody živé.¹¹ I dí jemu žena: Pane, aniž máš, čím bys navázil, a studnice jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou?¹² Zdalíž jsi ty větší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho?¹³ Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude opět.¹⁴ Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému.¹⁵ Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, ať bych nežíznila, ani chodila sem vážiti.¹⁶ Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přijď sem.¹⁷ Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám muže.¹⁸ Nebos pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu pověděla.¹⁹ Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok.²⁰ Otcové naši na této hoře modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdežto náleží se modliti.²¹ Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otcí.²² Vy se modlíte, a nevíte, čemu; my se pak modlíme, čemuž víme, nebo spasení z Židů jest.²³ Ale jdet hodina, a nyníť jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otcí v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu.²⁴ Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti.²⁵ Dí jemu žena: Víím, že Mesiáš přijde, jenž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všecko.²⁶ Dí jí Ježíš: Jáť jsem, kterýž mluvím s tebou.²⁷ A v tom přišli učedníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil, avšak žádný jemu neřekl: Nač se jí ptáš, aneb proč mluvíš s ní?²⁸ I nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a řekla těm lidem: ²⁹Pojďte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?³⁰ Tedy vyšli z města, a přišli k němu.³¹ Mezi tím pak prosili ho učedníci, řkouce: Mistře, pojez.³² A on řekl jim: Jáť mám pokrm k jísti, kteréhož vy nevíte.³³ Učedníci pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo přinesl jísti?³⁴ Dí jim Ježíš: Můjť pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonat dílo jeho.³⁵ Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte očí vašich, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni.³⁶ Kdož pak žne, odplatůť béře, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne.³⁷ Nebo i v tom pravé jest slovo, žeť jiný jest, jenž rozsívá, a jiný, kterýž žne.³⁸ Jáť jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiníť jsou pracovali, a vy jste v jejich práci vešli.³⁹ Z města pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro řeč ženy, svědčící: Že mi pověděl všecko, což jsem činila.⁴⁰ A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni.⁴¹ A mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho.⁴² A ženě té řekli: Že již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě Spasitel světa, Kristus.⁴³ Po dvou

pak dnech vyšel odtud, a šel do Galilee.⁴⁴ Nebo sám Ježíš byl svědectví vydal, že prorok v vlasti své v vážnosti není.⁴⁵ A když přišel do Galilee, přijali jej Galilejští, všecko viděvše, co činil v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli ke dni svátečnímu.⁴⁶ Tedy opět přišel Ježíš do Káně Galilejské, kdežto učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl.⁴⁷ Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umíratí.⁴⁸ I řekl k němu Ježíš: Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte.⁴⁹ Dí jemu ten královský služebník: Pane, pojď prve, nežli umře syn můj.⁵⁰ Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil k němu Ježíš, a šel.⁵¹ Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali mu, řkouce: Syn tvůj živ jest.⁵² Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice.⁵³ Tedy poznal otec, že právě v tu hodinu to se stalo, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken.⁵⁴ To opět druhý div učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galilee.

5 Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma.² Byl pak v Jeruzalémě u brány bravnné rybník, kterýž slove Židovsky Bethesda, patero přístřeší maje.³ Kdežto leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody.⁴ Nebo anděl Páně jistým časem sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. A kdož tam nejprve sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl.⁵ I byl tu člověk jeden, kterýž osm a třiceti let nemocen byl.⁶ Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdrav býti?⁷ Odpověděl mu nemocný: Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, nebo když já jdu, jiný přede mnou již vstupuje.⁸ Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a choď.⁹ A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil. A byla sobota v ten den.¹⁰ Tedy řekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest, neslušíť tobě lože nositi.¹¹ Odpověděl jim: Ten, kterýž mne uzdravil, onť mi řekl: Vezmi lože své a choď.¹² I otázali se ho: Kdo jest ten člověk, kterýž tobě řekl: Vezmi lože své a choď?¹³ Ten pak uzdravený nevěděl, kdo by byl. Nebo Ježíš byl poodšel od zástupu shromážděného na tom místě.¹⁴ Potom pak nalezl jej Ježíš v chrámě, a řekl jemu: Aj, zdrav jsi učiněn; nikoli víc nehřeš, ať by se něco horšího nepříhodilo.¹⁵ Odšel ten člověk, a pověděl Židům, že by Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého učinil.¹⁶ A protož protivili se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabítí, že to učinil v sobotu.¹⁷ Ježíš pak odpověděl jim: Otec můj až dosavad dělá, i jáť dělám.¹⁸ Tedy Židé ještě víc proto hledali ho zamordovati, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se čině Bohu.¹⁹ I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůžet Syn sám od sebe nic činiti, jedině což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí.²⁰ Otec zajisté miluje Syna,

a ukazuje mu všechno, což sám činí; a větší nad to ukáže jemu skutky tak, abyste vy se divili. ²¹Nebo jakož Otec křísí mrtvé a obživuje, tak i Syn, kteráž chce, obživuje. ²²Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu, ²³Aby všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal. ²⁴Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, jenž mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel jest z smrti do života. ²⁵Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyní jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou. ²⁶Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak jest dal i Synu, aby měl život v samém sobě. ²⁷A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest. ²⁸Nedivtež se tomu; neboť přijde hodina, v kteroužto všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho. ²⁹A půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu. ³⁰Nemohut já sám od sebe nic činiti. Ale jakžt slyším, takt soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, jenž mne poslal, Otcovy. ³¹Vydám-liť já svědectví sám o sobě, svědectví mé není pravé. ³²Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o mně, a vím, že pravé jest svědectví, kteráž vydává o mně. ³³Vy jste byli poslani k Janovi, a on svědectví vydal pravdě. ³⁴Ale jáť nepřijímám svědectví od člověka, než totot pravím, abyste vy spaseni byli. ³⁵Onť jest byl svíce hořící a svítící, vy pak chtěli jste na čas poradovati se v světle jeho. ³⁶Ale já mám větší svědectví, nežli Janovo. Nebo skutkové, kteráž mi dal Otec, abych je vykonal, tiť skutkové, kteráž já činím, svědčí o mně, že jest mne Otec poslal. ³⁷A kterýž mne poslal, Otec, onť jest svědectví vydal o mně, jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváří jeho viděli. ³⁸A slova jeho nemáte v sobě zůstávajícího. Nebo kteréhož jest on poslal, tomu vy nevěříte. ³⁹Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně. ⁴⁰A nechcete přijíti ke mně, abyste život měli. ⁴¹Chvály od lidí jáť nepřijímám. ⁴²Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě. ⁴³Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu mém, toho přijmete. ⁴⁴Kterak vy můžete věřiti, chvály jedni od druhých hledajíce, poněvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte? ⁴⁵Nedomnívejte se, bycht já na vás žalovati měl před Otcem. Jestíť, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte. ⁴⁶Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; nebť jest on o mně psal. ⁴⁷Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mém uvěříte?

6 Potom odšel Ježíš za moře Galilejské, jenž jest Tiberiadské. ²A šel za ním zástup veliký; nebo viděli divy jeho, kteráž činil nad nemocnými. ³I všel na horu Ježíš, a tam seděl s učedníky svými. ⁴Byla pak blízko velikanoc, svátek Židovský. ⁵Tedy pozdvih očí Ježíš a viděv, že zástup veliký jde k němu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme chlebů, aby pojedli tito? ⁶(Ale to řekl pokoušeje ho; nebo on sám věděl, co by měl učiniti.) ⁷Odpověděl jemu Filip: Za dvě

stě peněz chlebů nepostačí jim, aby jeden každý z nich něco maličko vzal. ⁸Dí jemu jeden z učedníků jeho, Ondřej, bratr Šimona Petra: ⁹Jestíť mládenček jeden zde, kterýž má pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale což jest to mezi tak mnohé? ¹⁰I řekl Ježíš: Rozkažtež lidu, ať se usadí. A bylo trávy mnoho na tom místě. I posadilo se mužů v počtu okolo pěti tisíců. ¹¹Tedy Ježíš vzal ty chleby, a díky učiniv, rozdával učedníkům, učedníci pak sedícím; též podobně z těch rybiček, jakž jsou mnoho chtěli. ¹²A když byli nasyceni, řekl učedníkům svým: Sběrte ty drobty, kteříž zůstali, ať nezhynou. ¹³I sebrali a naplnili dvanácte košů drobtů z pěti chlebů ječných, kteříž pozůstali po těch, jenž jedli. ¹⁴Ti pak lidé, uzřevše ten div, kterýž učinil Ježíš, pravili: Tento jest jistě prorok, kterýž měl přijíti na svět. ¹⁵Tedy Ježíš věda, že by měli přijíti a chytiti jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný. ¹⁶Když pak byl večer, sstoupili učedníci jeho k moři. ¹⁷A vstoupivše na lodí, plavili se přes moře do Kafarnaum. A bylo již tma, a nepřišel byl Ježíš k nim. ¹⁸Moře pak dutím velikého větru zdvihalo se. ¹⁹A odplavivše se honů jako pětmecítma nebo třidceti, uzřeli Ježíše, an chodí po moři a přibližuje se k lodí. I báli se. ²⁰On pak řekl jim: Jáť jsem, nebojte se. ²¹I vzali ho na lodí ochotně, a hned přiběhla k zemi, do kteréž se plavili. ²²Nazejtří pak zástup, kterýž byl za mořem, viděv, že jiné lodičky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili učedníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s učedníky svými na lodí, ale sami učedníci jeho byli se plavili, ²³(Jiné pak lodí byly připlouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdežto byli jedli chléb, když díky učinil Pán,) ²⁴Když tedy uzřel zástup, že Ježíše tu není, ani učedníků jeho, vstoupili i oni na lodí, a přijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše. ²⁵A naležše ho za mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel? ²⁶Odpověděl jim Ježíš a řekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste. ²⁷Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo tohoť jest potvrdil Bůh Otec. ²⁸Tedy řekli jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží? ²⁹Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totot jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal. ³⁰I řekli jemu: Jakéž pak ty znamení činíš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš? ³¹Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno jest: Chléb s nebe dal jim jísti. ³²Tedy řekl Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý. ³³Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe a dává život světu. ³⁴A oni řekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky. ³⁵I řekl jim Ježíš: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniť nikdy. ³⁶Ale pověděl jsem vám, anobř viděli jste mne, a nevěříte. ³⁷Všecho, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven. ³⁸Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, jenž mne poslal. ³⁹Tatot jest pak vůle toho, kte-

rýž mne poslal, Otcova, abych všecko, což mi dal, neztratil toho, ale vzkřísil to v nejposlednější den. ⁴⁰A tatof jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A jáť jej vzkřísím v den nejposlednější. ⁴¹I reptali Židé na něho, že řekl: Já jsem chléb, kterýž jsem s nebe sstoupil. ⁴²A pravili: Zdalíž tento není Ježíš, syn Jozefův, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí tento: S nebe jsem sstoupil? ⁴³Tedy odpověděl Ježíš a řekl jim: Nerepceťte vespolek. ⁴⁴Však žádný nemůž přijíti ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl by jej; a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější. ⁴⁵Psáno jest v Prorocích: A budou všickni učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť ke mně. ⁴⁶Ne že by kdo viděl Otce, jedině ten, kterýž jest od Boha, tenť jest viděl Otce. ⁴⁷Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný. ⁴⁸Jáť jsem ten chléb života. ⁴⁹Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. ⁵⁰Totof jest chléb ten s nebe sstupující. Kdožť by koli jej jedl, neumřeť. ⁵¹Jáť jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa. ⁵²Tedy hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může dáti nám tělo své jísti? ⁵³I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě. ⁵⁴Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den. ⁵⁵Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj. ⁵⁶Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. ⁵⁷Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne. ⁵⁸Totof jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcové vaši jedli mannu, a zemřeli. Kdož jí chléb tento, živť bude na věky. ⁵⁹Toto mluvil Ježíš v škole, uče v Kafarnaum. ⁶⁰Tedy mnozí z učedníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdát jest toto řeč. Kdo jí může slyseti? ⁶¹Ale věda Ježíš sám v sobě, že by proto reptali učedníci jeho, řekl jim: To vás uráží? ⁶²Co pak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež prve byl? ⁶³Duch jest, jenž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou. ⁶⁴Ale jsouť někteří z vás, ješto nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo by byli nevěřící, a kdo by ho měl zraditi. ⁶⁵I pravil: Protož jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by dáno bylo od Otce mého. ⁶⁶A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více. ⁶⁷Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdali i vy chcete odjíti? ⁶⁸I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? A ty slova věčného života máš. ⁶⁹A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého. ⁷⁰Odpověděl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest. ⁷¹A to řekl o Jidášovi synu Šimona Iškariotského; nebo ten jej měl zraditi, byv jeden ze dvanácti.

7 Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo nechtěl býti v Judstvu, protože ho hledali Židé zabíti. ²A byl blízko

svátek Židovský, památka stánků. ³Tedy řekli jemu bratří jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, ať i učedníci tvoji vidí skutky tvé, kteréž činíš. ⁴Nižádný zajisté v skrytě nic nedělá, kdož chce vidín býti. Protož ty, činíš-li takové věci, zjevíš se světu. ⁵Nebo ani bratří jeho nevěřili v něho. ⁶I dí jim Ježíš: Čas můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest hotov. ⁷Nemůžet vás svět nenáviděti, ale mneť nenávidí; nebo já svědectví vydávám o něm, že skutkové jeho zlí jsou. ⁸Vy jděte k svátku tomuto. Jáť ještě nepůjdu k svátku tomuto, nebo čas můj ještě se nenaplnil. ⁹To povědět jim, zůstal v Galilei. ¹⁰A když odešli bratří jeho, tedy i on šel k svátku, ne zjevně, ale jako ukrytě. ¹¹Židé pak hledali ho v svátek, a pravili: Kde jest onen? ¹²A mnoho řečí bylo o něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup. ¹³Žádný však o něm nemluvil zjevně pro bázeň Židů. ¹⁴Když pak již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a učil. ¹⁵I divili se Židé, řkouce: Kterak tento Písmo umí, neučiv se? ¹⁶Odpověděl jim Ježíš a řekl: Mé učení není mé, ale toho, jenž mne poslal. ¹⁷Bude-li kdo chtíti vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe. ¹⁸Kdoť sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, tenť pravdomluvný jest, a nepravosti v něm není. ¹⁹Však Mojžíš dal vám Zákon? a žádný z vás neplní Zákona? Proč mne hledáte zamordovati? ²⁰Odpověděl zástup a řekl: Ďábelství máš. Kdo tě hledá zamordovati? ²¹Odpověděl Ježíš a řekl jim: Jeden skutek učinil jsem, a všickni se tomu divíte. ²²Mojžíš vydal vám obřízku, (ne že by z Mojžíše byla, ale z otců,) a v sobotu obřezujete člověka. ²³Poněvadž člověk obřízku přijímá i v sobotu, aby nebyl rušen Zákon Mojžíšův, proč pak se na mne hněvate, že jsem celého člověka uzdravil v sobotu? ²⁴Nesuďte podle osoby, ale spravedlivý soud suďte. ²⁵Tedy někteří z Jeruzalémských pravili: Zdalíž toto není ten, kteréhož hledají zabíti? ²⁶A aj, svobodně mluví, a nic mu neříkají. Zdali jsou již právě poznali knížata, že tento jest právě Kristus? ²⁷Ale o tomto víme, odkud jest, Kristus pak když přijde, žádný nebude věděti, odkud by byl. ²⁸I volal Ježíš v chrámě, uče a řka: I mne znáte, i odkud jsem, víte. A všakt jsem nepřišel sám od sebe, ale jestiť pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte. ²⁹Ale já znám jej, nebo od něho jsem, a on mne poslal. ³⁰I hledali ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na něho, nebo ještě byla nepřišla hodina jeho. ³¹Z zástupu pak mnozí uvěřili v něj, a pravili: Kristus když přijde, zdali více divů činiti bude nad ty, kteréž tento činí? ³²Slyšeli pak farizeové zástup, an o něm takové věci rozmlouvá, i poslali farizeové a přední kněží služebníky, aby jej jali. ³³Tedy řekl jim Ježíš: Ještě maličký čas jsem s vámi, potom odejdu k tomu, jenž mne poslal. ³⁴Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy tam nemůžte přijíti. ³⁵I řekli Židé k sobě vespolek: Kam tento půjde, že my ho nenalezneme? Zdali v rozptýlení pohanů půjde, a bude učiti pohany? ³⁶Jaká jest to řeč, kterouž promluvil: Hledati mne budete, a nenaleznete,

a kdež já budu, vy nemůžete přijít? ³⁷V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízní-li kdo, pojd' ke mně, a napij se. ³⁸Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé. ³⁹(A to řekl o Duchu svatém, kteréhož měli přijít věřící v něho; nebo ještě nebyl dán Duch svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.) ⁴⁰Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili: Tentof jest právě prorok. ⁴¹Jiní pravili: Tentof jest Kristus. Ale někteří pravili: Zdaliž od Galilee přijde Kristus? ⁴²Zdaž nedí písmo, že z semene Davidova a z Betléma městečka, kdež býval David, přijít má Kristus? ⁴³A tak různice v zástupu stala se pro něj. ⁴⁴Někteří pak z nich chtěli ho jít, ale žádný nevztáhl ruky na něj. ⁴⁵Tedy přišli služebníci k předním kněžím a k farizeům, i řekli jim oni: Proč jste ho nepřivedli? ⁴⁶Odpověděli služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk. ⁴⁷I odpověděli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni? ⁴⁸Zdaliž kdo z knížat uvěřil v něho anebo z farizeů? ⁴⁹Než zástup ten, kterýž nezná Zákona. Zlořečeníť jsou. ⁵⁰I dí k nim Nikodém, ten, jenž byl přišel k němu v noci, kterýž byl jeden z nich: ⁵¹Zdali Zákona náš soudí člověka, leč prve uslyší od něho a zví, co by činil? ⁵²Odpověděli a řekli jemu: Zdali i ty Galilejský jsi? Ptej se, žeť žádný prorok od Galilee nepovstal. ⁵³I šel jeden každý do domu svého.

8 Ježíš pak odšel na horu Olivetskou. ²Potom na úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken lid šel se k němu. A on posadiv se, učil je. ³I přivedli k němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji v prostředku, ⁴Řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila. ⁵A v Zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš? ⁶A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolů, prstem psal na zemi. ⁷A když se nepřestávali otazovati jeho, zdvihl se a řekl jim: Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod na ni kamenem. ⁸A opět schýliv se, psal na zemi. ⁹A oni uslyševše to a v svědomích svých obvinění jsouce, jeden po druhém odcházeli, počavše od starších až do posledních. I zůstal tu Ježíš sám, a žena uprostřed stojeci. ¹⁰A pozdvih se Ježíš a žádného neviděv, než ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil? ¹¹Kterážto řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aníž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více. ¹²Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem Světlo světa. Kdož mne následuje, nebudeť choditi v temnostech, ale budeť míti Světlo života. ¹³I řekli jemu farizeové: Ty sám o sobě svědectví vydáváš, svědectví tvé není pravé. ¹⁴Odpověděl Ježíš a řekl jim: Ačkoli já svědectví vydávám sám o sobě, však pravé jest svědectví mé; nebo vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Ale vy nevíte, odkud jsem přišel, anebo kam jdu. ¹⁵Vy podle těla soudíte, já nesoudím žádného. ¹⁶A bycht' pak i soudil já, soud můj jestit' pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a ten, kterýž mne poslal, Otec. ¹⁷A v Zákoně vašem psáno jest: Že dvou člověkům svědectví pravé jest. ¹⁸Jáť svědectví vydávám sám

o sobě, a svědectví vydává o mně ten, kterýž mne poslal, Otec. ¹⁹Tedy řekli jemu: Kdež jest ten tvůj Otec? Odpověděl Ježíš: Aníž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste mne znali, i Otce mého znali byste. ²⁰Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice, uče v chrámě, a žádný ho nejal, nebo ještě byla nepřišla hodina jeho. ²¹I řekl jim opět Ježíš: Já jdu, a hledati budete mne, a v hříchu vašem zemřete. Kam já jdu, vy nemůžete přijít. ²²I pravili Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam já jdu, vy nemůžete přijít? ²³I řekl jim: Vy z důlu jste, já s hůry jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z světa tohoto. ²⁴Protož jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v hříších vašich. ²⁵I řekli jemu: Kdo jsi ty? I řekl jim Ježíš: To, což hned s počátku pravím vám. ²⁶Mnohoť mám o vás mluvit i souditi, ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný jest, a já, což jsem slyšel od něho, to mluvím na světě. ²⁷A oni neporozuměli, že by o Bohu Otci pravil jim. ²⁸Protož řekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj, takť mluvím. ²⁹A ten, kterýž mne poslal, se mnouť jest, a neopustil mne samého Otce; nebo což jest jemu libého, to já činím vždycky. ³⁰Ty věci když mluvil, mnozí uvěřili v něho. ³¹Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete. ³²A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí. ³³I odpověděli jemu: Símě Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: Že svobodní budete? ³⁴Odpověděl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí hřích, služebník jest hřícha. ³⁵A služebník nezůstává v domu na věky; ale Syn zůstává na věky. ³⁶Protož jestližeť vás vysvobodí Syn, právě svobodní budete. ³⁷Vím, že jste símě Abrahamovo, ale hledáte mne zabít; nebo řeč má nemá místa u vás. ³⁸Já, což jsem viděl u Otce svého, to mluvím; a i vy, co jste viděli u otce vašeho, to činíte. ³⁹Odpověděli a řekli jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, činili byste skutky Abrahamovy. ⁴⁰Ale nyní hledáte mne zabít, člověka toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Tohoť jest Abraham nečinil. ⁴¹Vy činíte skutky otce svého. I řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni, jednohoť Otce máme, totiž Boha. ⁴²Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha posel, a přišel jsem; aníž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal. ⁴³Proč mluvení mého nechápáte? Protože hned slyšeti nemůžete řeči mé. ⁴⁴Vy z otce dábla jste, a žádosti otce vašeho chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži. ⁴⁵Já pak že pravdu pravím, nevěříte mi. ⁴⁶Kdo z vás bude mne obviňovati z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi nevěříte? ⁴⁷Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste. ⁴⁸Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty Samaritán, a dábelství máš?

⁴⁹Odpověděl Ježíš: Jáť ďábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy jste mne neuctili. ⁵⁰Jáť pak nehledám chvály své; jestiť, kdo hledá a soudí. ⁵¹Amen, amen pravím vám: Bude-li kdo zachovávatí slovo mé, smrti neuzří na věky. ⁵²Tedy řekli mu Židé: Nyní jsme poznali, že ďábelství máš. Abraham umřel i proroci, a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávatí řeč mou, smrti neokusí na věky. ⁵³Zdali jsi ty větší otce našeho Abrahama, kterýž umřel? I proroci zemřeli jsou. Kým ty se činiš? ⁵⁴Odpověděl Ježíš: Chválím-liť já se sám, chvála má nic není. Jestiť kterýž mne chválí, Otec můj, o němž vy pravíte, že Bůh váš jest. ⁵⁵A nepoznali jste ho, ale já jej znám. A kdybych řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář. Ale známť jej, a řeč jeho zachovávám. ⁵⁶Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se. ⁵⁷Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl? ⁵⁸Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já jsem. ⁵⁹I zchápali Židé kamení, aby házeli na něj. Ježíš pak skryl se, a prošel skrze ně, vyšel z chrámu, a tak jich zničil.

9Pomíjeje Ježíš, uzřel člověka slepého od narození. ²I otázali se učedníci jeho, řkouce: Mistře, kdo jest zhřešil, tentoli, čili rodičové jeho, že se slepý narodil? ³Odpověděl Ježíš: Ani tento nezhřešil, ani rodičové jeho, ale aby zjevení byli skutkové Boží na něm. ⁴Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, kdyžto žádný nebude moci dělati. ⁵Dokudž jsem na světě, Světlo jsem světa. ⁶To pověděv, plinul na zemi, a učinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého. ⁷A řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, jenž se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel, vida. ⁸Sousedé pak a ti, kteříž jej prve vídali slepého, řekli: Však tento jest, kterýž sedával a žebrał? ⁹Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k němu. Ale on pravil: Já jsem. ¹⁰Tedy řekli jemu: Kterak jsou otevřiny oči tvé? ¹¹On odpověděl a řekl: Člověk ten, kterýž slove Ježíš, bláto učinil a pomazal oči mých, a řekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem. ¹²I řekli jemu: Kde jest ten člověk? Řekl: Nevím. ¹³Tedy přivedli toho, kterýž někdy byl slepý, k farizeům. ¹⁴Byla pak sobota, když Ježíš učinil bláto a otevřel oči jeho. ¹⁵I tázali se ho opět i farizeové, kterak by prozřel. On pak řekl jim: Bláto položil mi na oči, a umyl jsem se, i vidím. ¹⁶Tedy někteří z farizeů řekli: Tento člověk není z Boha, nebo neostřihá soboty. Jiní pravili: Kterak může člověk hříšný takové divy činiti? I byla různice mezi nimi. ¹⁷Tedy řekli opět slepému: Co ty o něm pravíš, že otevřel oči tvé? A on řekl: Že prorok jest. ¹⁸I nevěřili Židé o něm, by slepý byl a prozřel, až povolali rodičů toho, kterýž byl prozřel. ¹⁹A otázali se jich, řkouce: Jest-li ten syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí? ²⁰Odpověděli jim rodičové jeho a řekli: Vímeť, že tento jest syn náš a že se slepý narodil. ²¹Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo jest otevřel oči jeho, myť nevíme. Však má léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluvití bude. ²²Tak mlu-

vili rodičové jeho, že se báli Židů; nebo již tak byli uložili Židé, kdož by ho koli vyznal Kristem, aby byl vyobcován ze školy. ²³Protož řekli rodičové jeho: Máť léta, ptejte se jeho. ²⁴I zavolali po druhé člověka toho, kterýž býval slepý, a řekli jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník jest. ²⁵I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než to vím, že byv slepý, již nyní vidím. ²⁶I řekli jemu opět: Coť učinil? Kterak otevřel oči tvé? ²⁷Odpověděl jim: Již jsem vám pověděl, a neslyšeli jste? Což opět chcete slyšeti? Zdaliž i vy chcete učedníci jeho býti? ²⁸I zlořečili jemu a řekli: Budiž ty sám učedníkem jeho, ale myť jsme Mojžíšovi učedníci. ²⁹My víme, že Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak nevíme, odkud jest. ³⁰Odpověděl ten člověk a řekl jim: Toť jest jistě divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel oči mé. ³¹Víme pak, že Bůh hříšníků neslyší, ale kdo by byl ctitel Boží a vůli jeho činil by, toho slyší. ³²Od věku není slýcháno, aby kdo otevřel oči slepého tak narozeného. ³³Byť tento nebyl od Boha, nemohl by nic učiniti. ³⁴Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil, a ty náš učíš? I vyhnali jej ven. ³⁵Uslyšel pak Ježíš, že jsou jej vyhnali ven. A když jej našel, řekl jemu: Věřís-liž ty v Syna Božího? ³⁶Odpověděl on a řekl: I kdož jest, Pane, abych věřil v něho? ³⁷I řekl jemu Ježíš: I viděl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, onť jest. ³⁸A on řekl: Věřím, Pane, a klaněl se jemu. ³⁹I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, jenž vidí, aby slepí byli. ⁴⁰I slyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli, a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme? ⁴¹Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protože hřích váš zůstává.

10Amen, amen pravím vám: Kdož nevhází dveřmi do ovčince ovčí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr. ²Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovčí. ³Tomuť vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je. ⁴A jakž ovce své vlastní ven vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho. ⁵Ale cizího nikoli následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo neznají hlasů cizích. ⁶To přísloví pověděl jim Ježíš, ale oni nevěděli, co by to bylo, což jim mluvil. ⁷Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovčí. ⁸Všickni, kolikoz jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce. ⁹Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne. ¹⁰Zloděj nepřichází, jedině aby kradl a mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně aby měly. ¹¹Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce. ¹²Ale nájemník a ten, kterýž není pastýř, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a rozhání ovce. ¹³Nájemník pak utíká; nebo nájemník jest, a nemá péče o ovce. ¹⁴Já jsem ten dobrý pastýř, a známť ovce své, a znajíť mne mé. ¹⁵Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce. ¹⁶A mámt i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť

musím přivést, a hlas můj slyšeti budou. A buďte jeden ovčinec a jeden pastýř. ¹⁷Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. ¹⁸Nižádnýť jí neběře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého. ¹⁹Tedy stala se opět rúznice mezi Židy pro ty řeči. ²⁰A pravili mnozí z nich: Ďábelství má a blázní. Co ho posloucháte? ²¹Jiní pravili: Tato slova nejsou ďábelství majícího. Zdalíž ďábelství může slepých očí otvírati? ²²I bylo posvěcení v Jeruzalémě, a zima byla. ²³I procházel se Ježíš v chrámě po síni Šalomounově. ²⁴Tedy obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně. ²⁵Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem vám, a nevěříte. Skutkové, kteréž já činím ve jménu Otce svého, tiť svědectví vydávají o mně. ²⁶Ale vy nevěříte, nebo nejste z ovcí mých, jakož jsem vám pověděl. ²⁷Nebo ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne. ²⁸A jáť život věčný dávám jim, a nezahynout na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. ²⁹Otec můj, kterýž mi je dal, většit jest nade všechny, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. ³⁰Já a Otec jedno jsme. ³¹Tedy zchápali opět kamení Židé, aby jej kamenovali. ³²Odpověděl jim Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne? ³³Odpověděli jemu Židé, řkouce: Pro dobrý skutek tebe nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, člověk jsa, děláš se Bohem. ³⁴Odpověděl jim Ježíš: Však psáno jest v Zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste. ³⁵Poněvadž ty nazval bohy, k nimžto řeč Boží stala se, a nemůžeť zrušeno býti Písmo, ³⁶Kterakž tedy o mně, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte, že se rouhám, že jsem řekl: Syn Boží jsem? ³⁷Nečiním-liť skutků Otce svého, nevěřte mi. ³⁸Pakliť činím, tedy byste pak mně nevěřili, aspoň skutkům věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm. ³⁹Tedy opět hledali ho jíti, ale on vyšel z rukou jejich. ⁴⁰I odšel opět za Jordán na to místo, kdež nejprv Jan křtil, a pozůstal tam. ⁴¹I přišli k němu mnozí, a pravili: Jan zajisté žádného divu neučinil, ale všechno, cožkoli mluvil Jan o tomto, pravé bylo. ⁴²A mnozí tam uvěřili v něho.

11 Byl pak nemocen člověk nějaký jménem Lazar z Betany, totiž z městečka Marie a Marty, sestry její. ²(A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí a vytřela nohy jeho vlasy svými, jejížto bratr Lazar byl nemocen.) ³Tedy poslaly k němu sestry jeho, řkouce: Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest. ⁴A uslyšav to Ježíš, řekl: Nemoc ta není k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni. ⁵Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara. ⁶A jakž uslyšel, že by nemocen byl, i pozůstal za dva dni na tom místě, kdež byl. ⁷Potom pak dí učedníkům: Pojďme zase do Judstva. ⁸Řekli jemu učedníci: Mistře, nyní hledali tě Židé kamenovati, a ty zase tam chceš jíti? ⁹Odpověděl Ježíš: Však dvanácte hodin za den jest. Chodí-li kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí. ¹⁰Pakliť

by kdo chodil v noci, urazí se; nebo světla není v něm. ¹¹To pověděl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí, ale jduť, abych jej ze sna probudil. ¹²I řekli učedníci jeho: Pane, spí-liť, zdrav bude. ¹³Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o spání sna mluvil. ¹⁴Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel. ¹⁵A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste věřili. Ale pojďme k němu. ¹⁶I řekl Tomáš, kterýž slove Didymus, spoluúčedníkům: Pojďme i my, abychom zemřeli s ním. ¹⁷Tedy přišel Ježíš, i našel ho již čtyři dni v hrobě pochovaného. ¹⁸Byla pak Betany blízko od Jeruzaléma, okolo honů patnácte. ¹⁹Mnozí pak z Židů byli přišli k Martě a Mariji, aby je těšili pro smrt bratra jejich. ²⁰Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla proti němu, ale Maria doma seděla. ²¹I řekla Marta k Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. ²²Ale i nyníť vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh. ²³Dí jí Ježíš: Vstaneť bratr tvůj. ²⁴Řekla jemu Marta: Víím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější. ²⁵Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. ²⁶A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky. Věříš-li tomu? ²⁷Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět. ²⁸A když to pověděla, odešla a zavolala tajně Marie, sestry své, řkuci: Mistr zde jest, a volá tebe. ²⁹Ona jakž to uslyšela, vstala rychle, a šla k němu. ³⁰(Ještě pak byl Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě, kdež vyšla byla proti němu Marta.) ³¹Tedy Židé, kteříž s ní byli v domě a těšili ji, viděvše Mariji, že jest rychle vstala a vyšla, šli za ní, řkouce: Jde k hrobu, aby tam plakala. ³²Ale Maria, když tam přišla, kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla k nohám jeho, a řekla jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. ³³Ježíš pak jakž uzřel, ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní přišli, ani pláč, zastonal duchem, a zkormoutil se. ³⁴A řekl: Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane, pojď a pohled. ³⁵I zaplakal Ježíš. ³⁶Tedy řekli Židé: Aj, kterak ho miloval! ³⁷Někteří pak z nich řekli: Nemohl-liť jest tento, kterýž otevřel oči slepého, učiniti i toho, aby tento neumřel? ³⁸Ježíš pak opět zastonav sám v sobě, přišel k hrobu. Byla pak jeskyně, a kámen byl svrchu položen na ni. ³⁹I dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest. ⁴⁰Dí jí Ježíš: Všakť jsem řekl, že budeš-li věřiti, uzříš slávu Boží. ⁴¹Tedy zdvihli kámen, kdež byl mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl vzhůru oči a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel. ⁴²Já zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal. ⁴³A to pověděl, zavolal hlasem velikým: Lazaře, pojď ven! ⁴⁴I vyšel, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěžtež jej, a nechte, ať odejde. ⁴⁵Tedy mnozí z Židů, kteříž byli přišli k Mariji, viděvše, co jest učinil Ježíš, uvěřili v něho. ⁴⁶Někteří pak z nich odešli k farizeům a pověděli jim, co jest učinil Ježíš. ⁴⁷I sešli se přední kněží a farizeové v ra-

du, a pravili: Co činíme? Tento člověk divy mnohé činí.⁴⁸Necháme-li ho tak, všickni uvěří v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid.⁴⁹Jeden pak z nich, jménem Kaifáš, nejvyšším knězem jsa toho léta, řekl jim: Vy nic nevíte,⁵⁰Aniž co o tom přemýšlujete, že jest užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid, a ne, aby všecken tento národ zahynul.⁵¹Toho pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším knězem byv léta toho, prorokoval, že jest měl Ježíš umřít za tento národ,⁵²A netoliko za tento národ, ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno.⁵³Protož od toho dne spolu se o to radili, aby jej zabili.⁵⁴Ježíš pak již nechodil zjevně mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny, kteráž byla blízko pouště, do města, jenž slove Efraim, a tu bydlil s učedníky svými.⁵⁵Byla pak blízko velikonoc Židovská. I šli mnozí do Jeruzaléma z krajiny té před velikonocí, aby se očistili.⁵⁶I hledali Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámě stojíce: Co se vám zdá, že nepřišel k svátku?⁵⁷Vydali pak byli přední kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvěděl, kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

12Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do Betany, kdežto byl Lazar, ten kterýž byl umřel, jehož vzkřísil z mrtvých.²I připravili jemu tu večeri, a Marta posluhovala, Lazar pak byl jeden z stolících s nimi.³Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytřela vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti.⁴Tedy řekl jeden z učedníků jeho, Jidáš, syn Šimona Iškariotského, kterýž jej měl zraditi:⁵Proč tato mast není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým?⁶To pak řekl, ne že by měl péči o chudé, ale že zloděj byl, a měšec měl, a to, což do něho klade no bylo, nosil.⁷Tedy řekl Ježíš: Nech jí, ke dni pohřbu mého zachovala to.⁸Chudé zajisté vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky mítí budete.⁹Zvěděl pak zástup veliký z Židů o něm, že by tu byl. I přišli tam, ne pro Ježíše toliko, ale také, aby Lazara viděli, kteréhož byl vzkřísil z mrtvých.¹⁰Radili se pak přední kněží, aby i Lazara zamordovali.¹¹Nebo mnozí z Židů odcházeli pro něho, a uvěřili v Ježíše.¹²Potom nazejtří mnohý zástup, kterýž byl přišel k svátku velikonočnímu, když uslyšeli, že Ježíš jde do Jeruzaléma,¹³Nabrali ratolestí palmových, a vyšli proti němu, a volali: Spas nás! Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně, Král Izraelský.¹⁴I dostav Ježíš oslátka, vsedl na ně, jakož psáno jest:¹⁵Neboj se, dcero Sionská, aj, Král tvůj béře se, na oslátku sedě.¹⁶Tomu pak nesrozuměli učedníci jeho zprvu, ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že jest to psáno bylo o něm a že jemu to učinili.¹⁷Vydával pak o něm svědectví zástup, kterýž byl s ním, že Lazara povolal z hrobu a vzkřísil jej z mrtvých.¹⁸Protož i v cestu vyšel jemu zástup, když slyšeli, že by ten div učinil.¹⁹Tedy farizeové pravili mezi sebou: Vidíte, že nic neprospíváte? Aj, všecken svět postoupil po něm.²⁰Byli pak někteří Řekové z těch, kteříž přicházivali, aby se modlili v svátek.²¹Ti také přistoupili k Filipovi, kterýž

byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli bychom Ježíše viděti.²²Přišel Filip a pověděl Ondřejovi, Ondřej pak a Filip pověděli Ježíšovi.²³A Ježíš odpověděl jim, řka: Přišlat jest hodina, aby oslaven byl Syn člověka.²⁴Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padna v zemi, neumře-li, ono samo zůstane, a paklíť umře, mnohý užitek přinese.²⁵Kdož miluje duši svou, ztratí ji; a kdož nenávidí duše své na tomto světě, k životu věčnému ostříhá jí.²⁶Slouží-li mi kdo, následuj mne; a kdež jsem já, tuť i můj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, počtíť ho Otec můj.²⁷Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím? Otče, vysvoboď mne z této hodiny. Ale proto jsem přišel k hodině této.²⁸Otče, oslavíš jméno své. Tedy přišel hlas s nebe řkoucí: I oslavil jsem, i ještě oslavím.²⁹Ten pak zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil: Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil.³⁰Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mneť hlas tento se stal, ale pro vás.³¹Nyníť jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven.³²A já budu-liť povýšen od země, všecky potáhnu k sobě.³³(To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl umřítí.)³⁴Odpověděl jemu zástup: My jsme slyšeli z Zákona, že Kristus zůstává na věky, a kteráž ty pravíš, že musí býti povýšen Syn člověka? Kdo jest to Syn člověka?³⁵Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas Světlo s vámi jest. Chodte, dokud Světlo máte, ať vás tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve tmách, neví, kam jde.³⁶Dokud Světlo máte, věřte v Světlo, abyste synové Světla byli. Toto pověděl Ježíš, a odšed, skryl se před nimi.³⁷A ačkoli tak mnohá znamení činil před nimi, však jsou neuvěřili v něho,³⁸Aby se naplnila řeč Izaiáše proroka, kterouž pověděl: Pane, kdo uvěřil kázání našemu a ráme Páně komu jest zjeveno?³⁹Ale protot jsou nemohli věřiti, neb opět Izaiáš řekl:⁴⁰Oslupil oči jejich a zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli a srdcem nerozuměli a neobrátili se, abych jich neuzdravil.⁴¹To pověděl Izaiáš, když viděl slávu jeho a mluvil o něm.⁴²A ačkoli mnozí z knížat uvěřili v něho, však pro farizee nevyznávali ho, aby ze školy nebyli vyobcováni.⁴³Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.⁴⁴Ježíš pak zvolal a řekl: Kdo věří ve mne, ne ve mneť věří, ale v toho, jenž mne poslal.⁴⁵A kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal.⁴⁶Já Světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě nezůstal.⁴⁷A slyšel-liť by kdo slova má, a nevěřil by, jáť ho nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych spasen učinil svět.⁴⁸Kdož mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, máť, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, tať jej souditi budou v nejposlednější den.⁴⁹Nebo já sám od sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal, Otec, on mi přikázání dal, co bych měl praviti a mluvití.⁵⁰A vím, že přikázání jeho jest život věčný. A protož, což já mluvím, jakž mi pověděl Otec, takť mluvím.

13Před svátkem pak velikonočním, věda Ježíš, že přišla hodina jeho, aby šel z tohoto světa k Otci, milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je miloval.²A když večereli,

(a ďábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského, aby jej zradil.)³Věda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce dal a že od Boha vyšel a k Bohu jde,⁴Vstal od večere, a složil roucho své, a vzav rouchu, přepásal se.⁵Potom nalil vody do medenice, i počal umývatí nohy učedníků a vytírati rouchou, kterouž byl přepásán.⁶Tedy přišel k Šimonovi Petrovi. A on řekl jemu: Pane, ty mi chceš nohy mýti?⁷Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom zvíš.⁸Dí jemu Petr: Nebudeš ty mýti noh mých na věky. Odpověděl jemu Ježíš: Neumyji-liť tebe, nebudeš mítí dílu se mnou.⁹Dí jemu Šimon Petr: Pane, netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu.¹⁰Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest všec-ken. I vy čistí jste, ale ne všickni.¹¹Nebo věděl o zrádci svém; protož řekl: Ne všickni čistí jste.¹²Když pak umyl nohy jejich a vzal na sebe roucho své, posadiv se za stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám?¹³Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté.¹⁴Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývatí.¹⁵Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy též činili.¹⁶Amen, amen pravím vám: Není služebník větší pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal.¹⁷Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.¹⁸Ne o všechť vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musí to býti, aby se naplnilo písmo: Ten, jenž jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně paty své.¹⁹Nyní pravím vám, prve než by se to stalo, abyste, když se stane, uvěřili, že já jsem.²⁰Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, mnet přijímá; a kdož mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.²¹A to pověděv Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvědčil, řka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí.²²Tedy učedníci vzhledali na sebe vespolek, pochybující, o kom by to pravil.²³Byl pak jeden z učedníků Ježíšových, kterýž zpolehl na klíně jeho, jehož miloval Ježíš.²⁴Protož tomu návštějí dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by to byl, o němž praví?²⁵A on odpočívaje na prsech Ježíšových, řekl jemu: Pane, kdo jest?²⁶Odpověděl Ježíš: Ten jest, komuž já omočené skyvy chleba podám. A omočiv skyvu chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského.²⁷A hned po vzetí toho chleba vstoupil do něho satan. I řekl jemu Ježíš: Co činíš, čiň spěšně.²⁸Tomu pak žádný z přisedících nerozuměl, k čemu by jemu to řekl.²⁹Nebo někteří se domnívali, poněvadž Jidáš měsíc měl, že by jemu řekl Ježíš: Nakup těch věcí, kterýchž jest nám potřebí k svátku, anebo aby něco chudým dal.³⁰A on vzav skyvu chleba, hned vyšel. A byla již noc.³¹Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyníť oslaven jest Syn člověka, a Bůh oslaven jest v něm.³²A poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví jej sám v sobě, a to hned oslaví jej.³³Synáčkové, ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, a jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti, tak i vám pravím nyní.³⁴Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milo-

vali jeden druhého.³⁵Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li mítí lásku jedni k druhým.³⁶Dí jemu Šimon Petr: Pane, kam jdeš? Odpověděl mu Ježíš: Kam já jdu, nemůžeš ty nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom.³⁷Dí jemu Petr: Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? A já duši svou za tebe položím.³⁸Odpověděl jemu Ježíš: Duši svou za mne položíš? Amen pravím tobě: Nezapívatí kohout, až mne třikrát zapříš.

14Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte.²V domu Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám.³Jduť, abych vám připravil místo. A odejdu-liť, a připravím vám místo, zaseť přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.⁴A kam já jdu, víte, i cestu víte.⁵Dí jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu věděti?⁶Dí jemu Ježíš: Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.⁷Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste ho.⁸Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám.⁹Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám Otce?¹⁰A což nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mně přebýváje, onť činí skutky.¹¹Věřtež mi, že jsem já v Otci a Otec ve mně; nebo aspoň pro samy skutky věřte mi.¹²Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu k Otci svému.¹³A jestliže byste co prosili ve jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu.¹⁴Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.¹⁵Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.¹⁶A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky,¹⁷Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, nebť u vás přebývá a v vás bude.¹⁸Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám.¹⁹Ještě maličko, a svět mne již neuzří, ale vy uzříte mne; nebo já živ jsem, a i vy živi budete.²⁰V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás.²¹Kdož by měl přikázání má a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe.²²Řekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne světu?²³Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.²⁴Kdož pak nemiluje mne, slov mých neostříhá; a slovo, kteréž slyšíte, neníť mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo.²⁵Toto mluvil jsem vám, u vás přebýváje.²⁶Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu a připomenet vám všecko, což jsem koli mluvil vám.²⁷Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.²⁸Slyšeli jste, že

já řekl jsem vám: Jdu, a zase přijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistě, že jsem řekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší mne jest. ²⁹A nyní pověděl jsem vám, prve nežli by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili. ³⁰Již nemnoho mluvíti budu s vámi; neboť jde Kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně. ³¹Ale aby poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi přikázání dal Otec, tak činím. Vstaňte, pojďme odtud.

15Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař jest ²Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla. ³Již vy čistí jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám. ⁴Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně. ⁵Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti. ⁶Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschneť, a sberouť ty ratolesti a na oheň uvrhou a shoříť. ⁷Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-liť v vás, což byste koli chtěli, prostě, a staněť se vám. ⁸V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné, a takť budete moji učedníci. ⁹Jakož miloval mne Otec, tak i já miloval jsem vás. Zůstaňtež v milování mém. ¹⁰Budete-li zachovávatí přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování. ¹¹Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstala v vás, a radost vaše aby byla plná. ¹²Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás. ¹³Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své. ¹⁴Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já prikazuji vám. ¹⁵Již vás nebudu více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přáteli, nebo všechno, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám. ¹⁶Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám. ¹⁷To prikazuji vám, abyste se milovali vespolek. ¹⁸Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť jest mne prve než vás v nenávisti měl. ¹⁹Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás svět nenávidí. ²⁰Pamatujte na řeč mou, kterouž jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámť se protiviti budou; poněvadž jsou řeči mé šetřili, i vaši šetřiti budou. ²¹Ale toto všechno učiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho, jenž mne poslal. ²²Kdybych byl nepřišel a nemluvil jim, hříchu by neměli; ale nyní výmluvy nemají z hříchu svého. ²³Kdož mne nenávidí, i Otceť mého nenávidí. ²⁴Bych byl skutků nečinil mezi nimi, jichžto žádný jiný nečinil, hříchu by neměli; ale nyní jsou i viděli, i nenáviděli, i mne i Otce mého. ²⁵Ale musilo tak býti, aby se naplnila řeč, kteráž v Zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez příčiny. ²⁶Když

pak přijde Utěšitel, kteréhož já pošli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tenť svědectví vydávati bude o mně. ²⁷Ano i vy svědectví vydávati budete, nebo od počátku se mnou jste.

16Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili. ²Vypovědít vás ze škol, ano přijdeť čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží. ³A toť učiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne. ⁴Ale toto mluvil jsem vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se na to, že jsem já to předpověděl vám. Tohoť jsem vám s počátku nemluvil, neb jsem byl s vámi. ⁵Nyní pak jdu k tomu, kterýž mne poslal, a žádný z vás neptá se mne: Kam jdeš? ⁶Ale že jsem vám tyto věci mluvil, zámutek naplnil srdce vaše. ⁷Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám. ⁸A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu. ⁹Z hříchu zajisté, že nevěří ve mne; ¹⁰A z spravedlnosti, že jdu k Otci, a již více neužríte mne; ¹¹Z soudu pak, že Kníže tohoto světa již jest odsouzeno. ¹²Ještěť bych měl mnoho mluvíti vám, ale nemůžete sněsti nyní. ¹³Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvíti sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvíti bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. ¹⁴Onť mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám. ¹⁵Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož jsem řekl, že z mého vezme, a zvěstuje vám. ¹⁶Maličko, a neužríte mne, a opět maličko, a uzříte mne; nebo já jdu k Otci. ¹⁷I řekli někteří z učedníků jeho mezi sebou: Co jest to, že praví nám: Maličko, a neužríte mne, a opět maličko, a uzříte mne, a že já jdu k Otci? ¹⁸Protož pravili: Co jest to, že praví: Maličko? Nevíme, co praví. ¹⁹I poznal Ježíš, že se ho chtěli otázati. I řekl jim: O tom tížete mezi sebou, že jsem řekl: Maličko, a neužríte mne, a opět maličko, a uzříte mne? ²⁰Amen, amen pravím vám, že plakati a kvíliti budete vy, ale svět se bude radovati; vy pak se budete rmoutiti, ale zámutek váš obrátíť se v radost. ²¹Žena, když rodí, zámutek má, nebo přišla hodina její; ale když porodí dítě, již nepamatuje na soužení, pro radost, že se narodil člověk na svět. ²²Protož i vy zámutek máte nyní, ale opět uzřím vás, a radovati se bude srdce vaše, a radosti vaši žádný neodejme od vás. ²³A v ten den nebudete se mne tázati o ničemž. Amen, amen pravím vám: Že zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dáť vám. ²⁴Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla. ²⁵Toto v příslovích mluvil jsem vám; přijdeť hodina, když již ne v příslovích budu mluvíti vám, ale zjevně o Otci svém zvěstovati budu vám. ²⁶V ten den ve jménu mém prositi budete, a nepravímť vám, že já budu prositi Otce za vás. ²⁷Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel. ²⁸Vyšelť jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět opouštím svět, a jdu k Otci. ²⁹Řkou jemu učedníci jeho: Aj, nyní zjevně mluvíš, a přísloví žádného nepravíš. ³⁰Nyní

víme, že víš všechno, a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze to věříme, že jsi od Boha přišel. ³¹Odpověděl jim Ježíš: Nyní věříte. ³²Aj, přijdeť hodina, anobřz již přišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého necháte. Ale nejsemť sám, nebo Otec se mnou jest. ³³Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.

17To pověděv Ježíš, i pozdvihl očí svých k nebi a řekl: Otče, přišlať jest hodina, oslavíž Syna svého, aby i Syn tvůj oslavil tebe; ²Jakož jsi dal jemu moc nad každým člověkem, aby těm všechněm, kteréž jsi dal jemu, on život věčný dal. ³Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista. ⁴Jáť jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil. ⁵A nyní oslavíž ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl. ⁶Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal z světa. Tvojití jsou byli, a mně jsi je dal, a řeč tvou zachovali. ⁷A nyní poznali, že všechny věci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou. ⁸Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal. ⁹Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji jsou. ¹⁰A všechny věci mé tvé jsou, a tvé mé jsou, a já oslaven jsem v nich. ¹¹Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu svém, kteréž jsi mi dal, ať by byli jedno jako i my. ¹²Dokudž jsem s nimi byl na světě, já jsem jich ostříhal ve jménu tvém. Kteréž jsi mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich nezahynul, než syn zatracení, aby #se Pismo naplnilo. ¹³Ale nyní k tobě jdu, a toto mluvím na světě, aby měli radost mou plnou v sobě. ¹⁴Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako i já nejsem z světa. ¹⁵Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého. ¹⁶Z světůť nejsou, jakož i já nejsem z světa. ¹⁷Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest. ¹⁸Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. ¹⁹A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě. ²⁰Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, ²¹Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal. ²²A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme. ²³Já v nich, a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne miloval. ²⁴Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi mne miloval před ustanovením světa. ²⁵Otče spravedlivý, tebeť jest svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal. ²⁶A známěť jsem jim učinil jméno tvé, a ještě známo učiním, aby to milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.

18To když pověděl Ježíš, vyšel s učedníky svými přes potok Cedron, kdež byla zahrada; do kteréžto všel on i učedníci jeho. ²Věděl pak i Jidáš, zrádce jeho, to místo; nebo často chodíval tam Ježíš s učedníky svými. ³Protož Jidáš pojav s sebou zástup, a od předních kněží a farizeů služebníky, přišel tam s lucernami a s pochodněmi a s zbrojí. ⁴Ježíš pak věda všechno, což přijíti mělo na něj, vyšel proti nim, řekl jim: Koho hledáte? ⁵Odpověděli jemu: Ježíše Nazaretského. Řekl jim Ježíš: Jáť jsem. Stál pak s nimi i Jidáš, zrádce jeho. ⁶A jakž řekl jim: Já jsem, postoupili nazpět, a padli na zem. ⁷I otázal se jich opět: Koho hledáte? A oni řekli: Ježíše Nazaretského. ⁸Odpověděl Ježíš: Pověděl jsem vám, že já jsem. Poněvadž tedy mne hledáte, nechtež těchto, ať odejdou. ⁹Aby se naplnila řeč, kterouž byl pověděl: Že které jsi mi dal, neztratil jsem z nich žádného. ¹⁰Tedy Šimon Petr, maje meč, vytrhl jej a udeřil služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho jeho pravé. A bylo jméno služebníka toho Malchus. ¹¹I řekl Ježíš Petrovi: Schovej meč svůj do pošvy. Což nemám pítí kalicha, kterýž mi dal Otec? ¹²Tedy zástup a hejtman a služebníci Židovští jali Ježíše, a svázali jej. ¹³A vedli ho k Annášovi nejprve; nebo byl test Kaifášův, kterýž byl nejvyšším knězem toho léta. ¹⁴Kaifáš pak byl ten, kterýž byl radu dal Židům, že by užitečné bylo, aby člověk jeden umřel za lid. ¹⁵Šel pak za Ježíšem Šimon Petr a jiný učedník. A ten učedník byl znám nejvyššímu knězi, i všel s Ježíšem do síně nejvyššího kněze. ¹⁶Ale Petr stál u dveří vně. I vyšel ten druhý učedník, kterýž byl znám nejvyššímu knězi, a promluvil s vrátnou, i uvedl tam Petra. ¹⁷Tedy řekla Petrovi děvečka vrátná: Nejsi-liž i ty z učedníků člověka toho? Řekl on: Nejsem. ¹⁸Stáli pak tu služebníci a pacholci, kteříž oheň udělali, nebo zima bylo, i zhřívali se. A byl s nimi také i Petr, stoje tu a zhřívaje se. ¹⁹Tedy nejvyšší kněz tázal se Ježíše o učednících jeho a o učení jeho. ²⁰Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvil jsem světu, já vždycky učíval jsem v škole a v chrámě, kdežto se odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil, ²¹Co se mne ptáš? Ptej se těch, kteříž mne slýchali, co jsem jim mluvil. Aj, tiť vědí, co jsem já mluvil. ²²A když on to pověděl, jeden z služebníků, stoje tu, dal poliček Ježíšovi, řka: Tak-liž odpovídáš nejvyššímu knězi? ²³Odpověděl mu Ježíš: Mluvil-li jsem zle, svědectví vydej o zlém; pakli dobře, proč mne tepeš? ²⁴I poslal jej Annáš svázaného k Kaifášovi nejvyššímu knězi. ²⁵Stál pak Šimon Petr, a zhříval se. Tedy řekli jemu: Nejsi-liž i ty z učedníků jeho? Zapřel on a řekl: Nejsem. ²⁶Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího kněze, příbuzný toho, kterémuž Petr uťal ucho: Zdaž jsem já tebe neviděl s ním v zahradě? ²⁷Tedy Petr opět zapřel. A hned kohout zazpíval. ²⁸I vedli Ježíše od Kaifáše do radného domu, a bylo ráno. Oni pak nevešli do radného domu, aby se neposkvrnili, ale aby jedli beránka. ²⁹Tedy vyšel k nim Pilát ven a řekl: Jakou žalobu vedete proti člověku tomuto? ³⁰Odpověděli a řekli jemu: Byť tento nebyl zločinec, nedali bychom ho tobě. ³¹I řekl jim Pilát: Vezměte vy jej, a podle Zákona vašeho sudte

ho. I řekli mu Židé: Námť nesluší zabítí žádného. ³²Aby se řeč Ježíšova naplnila, kterouž řekl, znamená, kterou by smrtí měl umřítí. ³³Tedy Pilát všel opět do radného domu, i povolal Ježíše a řekl jemu: Ty-li jsi Král Židovský? ³⁴Odpověděl Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, čili jiní tobě pověděli o mně? ³⁵Odpověděl Pilát: Zdaliž jsem já Žid? Národ tvůj a přední kněží dali mi tebe. Co jsi učinil? ³⁶Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto světa. Byť z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bránili by mne, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé království není odsud. ³⁷I řekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Dí Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem. Ját jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas můj. ³⁸Dí jemu Pilát: Co jest pravda? A když to řekl, opět vyšel k Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny nenalézám. ³⁹Ale jest obyčej váš, abych vám propustil jednoho vězně na velikunoc. Chcete-liž tedy, ať vám propustím Krále Židovského? ⁴⁰I zkríkli opět všickni, řkouce: Ne toho, ale Barabbáše. Byl pak Barabbáš lotr.

19Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval jej. ²A žoldněři zpleťše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a pláštěm šarlatovým přioděli jej. ³A říkali: Zdráv buď, Králi Židovský. A dávali jemu poličky. ⁴I vyšel opět ven Pilát, a řekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám. ⁵Tedy vyšel Ježíš ven, nesa trnovou korunu a plášť šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj, člověk. ⁶A jakž jej uźřeli přední kněží a služebníci jejich, zkríkli řkouce: Ukřižuj, ukřižuj ho. Dí jim Pilát: Vezmětež vy jej a ukřižujte, nebo já na něm viny nenalézám. ⁷Odpověděli jemu Židé: My Zákon máme, a podle Zákona našeho máť umřítí, nebo Synem Božím se činil. ⁸A když Pilát uslyšel tuto řeč, více se obával. ⁹I všel do radného domu zase, a řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal jemu odpovědi. ¹⁰Tedy řekl jemu Pilát: Nemluvíš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě a moc mám propustiti tebe? ¹¹Odpověděl Ježíš: Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo dáno s hůry; protož, kdož jest mne tobě vydal, větší hřích má. ¹²Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův; nebo každý, kdož se králem činí, protiví se císaři. ¹³Tedy Pilát uslyšev tu řeč, vyvedl ven Ježíše, a sedl na soudné stolicí na místě, kteréž slove Litostrotos, a Židovsky Gabbata. ¹⁴A byl den připravování před velikunocí, okolo šesté hodiny. I řekl Židům: Aj, král váš. ¹⁵Oni pak zkríkli: Vezmi, vezmi a ukřižuj jej. Řekl jim Pilát: Krále vašeho ukřižují? Odpověděli přední kněží: Nemámeť krále, než císaře. ¹⁶Tedy vydal jim ho, aby byl ukřižován. I pojali Ježíše a vedli jej ven. ¹⁷A on nesa kříž svůj, šel až na místo, kteréž slove popravné, a Židovsky Golgota. ¹⁸Kdežto ukřižovali ho, a s ním jiné dva s obou stran, a v prostředku Ježíše. ¹⁹Napsal pak i nápis Pilát, a vstavil na kříž. A bylo napsáno: Ježíš Nazaretský, Král Židovský. ²⁰Ten pak nápis

mnozí z Židů čtli; nebo blízko města bylo to místo, kdež ukřižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky, Řecky a Latinně. ²¹Tedy přední kněží Židovští řekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on řekl: Král Židovský jsem. ²²Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem. ²³Žoldněři pak, když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho, a učinili čtyři díly, každému rytíři díl jeden, vzali také i sukni, kterážto sukně byla nssívaná, ale odvrchu všecka naskrze setkaná. ²⁴I řekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, čí bude. Aby se naplnilo písmo, řkoucí: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali los. A žoldněři zajisté tak učinili. ²⁵Stály pak blízko kříže Ježíšova matka jeho a sestra matky jeho, Maria, manželka Kleofášova, a Maria Magdaléna. ²⁶Tedy Ježíš uźřev matku a učedníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl k matce své: Ženo, aj, syn tvůj. ²⁷Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedník ten k sobě. ²⁸Potom věda Ježíš, že již všecko jiné dokonáno jest, aby se naplnilo písmo, řekl: Žízním. ²⁹Byla pak tu postavena nádoba plná octa. Tedy oni naplnili houbu octem, a obloživše yzopem, podali k ústům jeho. ³⁰A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonáno jest. A nakloniv hlavy, ducha Otcí poručil. ³¹Židé pak, aby nezůstala na kříži těla na sobotu, poněvadž byl den připravování, (byl zajisté veliký ten den sobotní,) prosili Piláta, aby zlámáni byli hnátové jejich a aby byli složeni. ³²I přišli žoldněři, a prvnému zajisté zlámali hnáty, i druhému, kterýž ukřižován byl s ním. ³³Ale k Ježíšovi přišedše, jakž uźřeli jej již mrtvého, nelámali hnátů jeho. ³⁴Ale jeden z žoldněřů bok jeho kopím otevřel, a hned vyšla krev a voda. ³⁵A ten, jenž viděl, svědectví vydal, a pravé jest svědectví jeho; onť ví, že pravé věci praví, abyste i vy věřili. ³⁶Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo: Kost jeho žádná nebude zlámána. ³⁷A opět jiné Písmo dí: Uzříť, v koho jsou bodli. ³⁸Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl učedník Ježíšův, ale tajný, pro strach Židovský,) aby sňal tělo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on přišed, i sňal tělo Ježíšovo. ³⁹Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prve přišel k Ježíšovi v noci,) nesa smíšení mirry a aloes okolo sta liber. ⁴⁰Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli je prostěradly s vonnými věcmi, jakž obyčej jest Židům se pochovávatí. ⁴¹A byla na tom místě, kdež ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob nový, v němžto ještě žádný nebyl pochován. ⁴²Protož tu pro den připravování Židovský, že blízko byl hrob, položili Ježíše.

20První pak den po sobotě Maria Magdaléna přišla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uźřela kámen odvalený od hrobu. ²I běžela odtud a přišla k Šimonovi Petrovi a k jinému učedníkovi, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili. ³Tedy vyšel Petr a jiný učedník, a šli k hrobu. ⁴I běželi oba spolu. Ale ten druhý učedník předběhl Petra, a přišel prve k hrobu. ⁵A nachýliv se, uźřel prostěradla položená, ale však tam nevyšel. ⁶Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uźřel prostěradla položená, ⁷A rouchu, kteráž byla na

hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláště svinutou na jednom místě. ⁸Potom všel i ten druhý učedník, kterýž byl prve přišel k hrobu, i uzřel a uvěřil. ⁹Nebo ještě neznali Písma, že měl Kristus z mrtvých vstáti. ¹⁰I odešli zase ti učedníci tam, kdež prve byli. ¹¹Ale Maria stála u hrobu vně, plačící. A když plakala, naklonila se do hrobu. ¹²A uzřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo. ¹³Kterížto řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili. ¹⁴To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl. ¹⁵Dí jí Ježíš: Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívající se, že by zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu. ¹⁶Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni, jenž se vykládá: Mistře. ¹⁷Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne; neb jsem ještě nevstoupil k Otcí svému. Ale jdíš k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otcí svému, a k Otcí vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu. ¹⁸I přišla Maria Magdaléna, zvěstující učedníkům, že by viděla Pána a že jí to pověděl. ¹⁹Když pak byl večer toho dne, kterýž jest první po sobotě, a dveře byly zavříný, kdež byli učedníci shromážděni, pro strach Židovský, přišel Ježíš, a stál u prostřed, a řekl jim: Pokoj vám. ²⁰A to pověděl, ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedníci, vidouce Pána. ²¹Tedy řekl jim opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás. ²²To pověděl, dechl, a řekl jim: Přijměte Ducha svatého. ²³Kterýmžkoli odpustili byste hříchy, odpouštějí se jim; a kterýmžkoli zadrželi byste je, zadržánit jsou. ²⁴Tomáš pak jeden ze dvanácti, jenž sloul Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš. ²⁵I řekli jemu jiní učedníci: Viděli jsme Pána. A on řekl jim: Leč uzřím v rukou jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím. ²⁶A po osmi dnech opět učedníci jeho byli vnitř, a Tomáš s nimi. Přišel Ježíš, a dveře byly zavříný, i stál uprostřed a řekl: Pokoj vám. ²⁷Potom řekl k Tomášovi: Vložíš prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpust' v bok můj, a nebudíš nevěřící, ale věřící. ²⁸I odpověděl Tomáš a řekl jemu: Pán můj a Bůh můj. ²⁹Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili. ³⁰Mnohé zajisté i jiné divy činil Ježíš před obličejem učedníků svých, kteréž nejsou psány v knize této. ³¹Ale toto psáno jest, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život věčný měli ve jménu jeho.

21 Potom opět zjevil se Ježíš učedníkům u moře Tiberidského. A zjevil se takto: ²Byli spolu Šimon Petr a Tomáš, jenž sloul Didymus, a Natanael, jenž byl z Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a jiní z učedníků jeho dva. ³Dí jim Šimon Petr: Půjdu ryb lovit. Řekli jemu: Půjdem i my s tebou. I šli, a vstoupili na loď hned; a té noci nic nepopadli. ⁴A když bylo již ráno, stál Ježíš na břehu. Nevěděli však učedníci, by Ježíš byl. ⁵Tedy dí jim Ježíš: Dítky,

máte-li jakou krmíčku? Odpověděli jemu: Nemáme. ⁶On pak řekl jim: Zavržtež síť na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli síť a hned nemohli jí táhnouti pro množství ryb. ⁷I řekl učedník ten, kteréhož miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že Pán jest, opásal se po košili, (nebo byl nah,) a pustil se do moře. ⁸Jiní také učedníci na loď plavili se, (nebo nedaleko byli od břehu, asi okolo dvou set loket,) táhnouce síť plnou ryb. ⁹A jakž vystoupili na břeh, uzřeli řěřavé uhlí a rybu svrchu položenou a chléb. ¹⁰Řekl jim Ježíš: Přineste z ryb, kterýchž jste nalapali nyní. ¹¹Vstoupil pak Šimon Petr a vytáhl síť na zem, plnou ryb velikých, jichž bylo sto padesáte a tři. A ačkoli jich tak mnoho bylo, však neztrhala se síť. ¹²Řekl jim Ježíš: Pojdte, obědujte. Žádný pak z učedníků neodvážil se ho otázati: Ty kdo jsi? věduce, že Pán jest. ¹³I přišel Ježíš, a vzal chléb, a dával jim, i rybu též. ¹⁴To již po třetí ukázal se Ježíš učedníkům svým, vstav z mrtvých. ¹⁵A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více nežli tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. ¹⁶Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé. ¹⁷Řekl jemu po třetí: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr proto, že jemu řekl po třetí: Miluješ-li mne? A odpověděl jemu: Pane, ty znáš všechno, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé. ¹⁸Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší, opasovals se a chodíval jsi, kams chtěl; ale když se zstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný tě opáše, a povede, kamž ty nechceš. ¹⁹To pak pověděl, znamená je, kterou by smrtí měl oslaviti Boha. A to pověděl, řekl jemu: Pojď za mnou. ²⁰I obrátiv se Petr, uzřel toho učedníka, kteréhož miloval Ježíš, an jde za ním, kterýž i odpočíval za večerí na prsech jeho, a byl řekl: Pane, kdo jest ten, kterýž tě zradí? ²¹Toho viděl Petr, dí k Ježíšovi: Pane, co pak tento? ²²Řekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom? Ty pojd' za mnou. ²³I vyšla řeč ta mezi bratří, že by učedník ten neměl umřít. A neřekl byl jemu Ježíš, že by neměl umřít, ale řekl: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom? ²⁴Tot jest učedník ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech, a napsal toto, a víme, že pravé jest svědectví jeho. ²⁵Jestit pak i jiných mnoho věcí, kteréž činil Ježíš, kteréž kdyby měly všechny, každá obzvláště, psány býti, mám za to, že by ten svět nemohl přijíti těch knih, kteréž by napsány byly. Amen.

Skutky

1 První zajisté knihu sepsal jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš činiti a učiti, ² Až do toho dne, v kterémžto dav příkázání apoštolům, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest. ³ Kterýmžto i zjevoval sebe samého živého po svém umučení ve mnohých jistých důvodech, za čtyřicet dní ukazuje se jim a mluvě o království Božím. ⁴ A shromáždív se s nimi, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne. ⁵ Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech. ⁶ Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napravíš království Izraelské? ⁷ I řekl jim: Neníť vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil. ⁸ Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země. ⁹ A to pověděv, ani na to hledí, vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich. ¹⁰ A když za ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podle nich v rouše bílém, ¹¹ A řekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe. ¹² Tedy navrátili se do Jeruzaléma od hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne svátečního. ¹³ A když přišli domů, vstoupili do vrchního příbytku domu, kdež přebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův a Šimon Zelótes a Judas bratr Jakubův. ¹⁴ Ti všickni byli trvajíce jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho. ¹⁵ V těch pak dnech povstav Petr uprostřed učedníků, řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a dvacítí): ¹⁶ Muži bratří, musilo se naplniti Písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, jenž jímali Ježíše. ¹⁷ Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přísluhování tohoto. ¹⁸ Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na dvě, i vykydla se všecka střeva jeho. ¹⁹ A to známé jest učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě, takže jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve. ²⁰ Psáno jest zajisté v knihách Žalmů: Budíž příbytek jeho pustý, a nebud, kdo by přebýval v něm,

a opět: Biskupství jeho vezmi jiný. ²¹ Protož musí to býti, aby jeden z těch mužů, kteříž jsou s námi bývali po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš, ²² Počav od křtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhůru vzat jest od nás, byl svědkem spolu s námi vzkříšení jeho. ²³ Tedy postavili dva, Jozefa, jenž sloul Barsabáš, kterýž měl příjímí Justus, a Matěje. ²⁴ A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukaž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou, ²⁵ Aby přijal los přísluhování tohoto a apoštolství, z něhož jest vypadl Jidáš, aby odšel na místo své. ²⁶ I dali jim losy. Spadl pak los na Matěje, i připojen jest z společného snešení k jedenácti apoštolům.

2 A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místě. ² I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. ³ I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýžto posadil se na každém z nich. ⁴ I naplněni jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati. ⁵ Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. ⁶ A když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že je slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem jeho. ⁷ I děsili se všickni a divili se, řkouce jedni k druhým: Aj, zdalíž nejsou tito všickni, kteříž mluví, Galilejští? ⁸ A kterak my je slyšíme jeden každý z nás mluvit jazykem naším, v kterémž jsme se zrodili? ⁹ Partští, a Medští, a Elamitští, a kteříž přebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii, ¹⁰ V Frygii a v Pamfylii, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Římané, Židé, i vnově na víru obrácení, ¹¹ Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží. ¹² I děsili se všickni a divili se, jeden k druhému řkouce: I což toto bude? ¹³ Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito. ¹⁴ A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všickni, kteříž bydlíte v Jeruzalémě, toto vám známo buď, a ušima pozorujte slov mých. ¹⁵ Jistě nejsou tito, jakož vy se domníváte, zpili, poněvadž jest teprv třetí hodina na den. ¹⁶ Ale totot jest, což jest předpovědíno skrze proroka Joele: ¹⁷ A budeť v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti

budou. ¹⁸A zajisté na služebníky své a na služebnice své v těch dnech vyleji z Ducha mého, a budou prorokovati. ¹⁹A ukáží zázraky na nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheň a páru dýmovou. ²⁰Slunce obrátí se v temnost a měsíc v krev, prve než přijde den Páně veliký a zjevný. ²¹A staněť se, že každý, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude. ²²Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, kteréž činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož i vy sami víte, ²³Toho, pravím, vydaného, z uložené rady a předzvědění Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste. ²⁴Jehožto Bůh vzkřísil, zprostitv ho bolestí smrti, jakož nebylo možné jemu držánu býti od ní. ²⁵Nebo David praví o něm: Spatřoval jsem Pána před sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul. ²⁶Protož rozveselilo se srdce mé, a zpléšal jazyk můj, nýbrž i tělo mé odpočine v naději. ²⁷Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení. ²⁸Znamé jsi mi učinil cesty života, a naplníš mne utěšením před obličejem svým. ²⁹Muži bratří, sluší směle mluvit k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne. ³⁰Prorok tedy byv a věděv, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista a posadí na stolicí jeho, ³¹To předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo porušení. ³²Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehožto my všickni svědkové jsme. ³³Protož pravící Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte. ³⁴Neboť jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé, ³⁵Dokavadž nepoložím nepřátel tvých, aby byli podnože noh tvých. ³⁶Protož věziž jistě všecken dům Izraelský, žeť jest Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali. ³⁷To slyševše, zkormouceni jsou v srdci svým, a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Což máme činiti, muži bratří? ³⁸Tedy Petr řekl k nim: Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. ³⁹Vámť jest zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všechněm, kteréž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš. ⁴⁰A jinými slovy mnohými osvědčoval a napomínal jich, řka: Oddělte se od pokolení toho zlého. ⁴¹Tedy ti, kteréž ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tří tisíců. ⁴²I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách. ⁴³I přišla na všelikou duši bázeň, a mnozí divové a zázrakové dáli se skrze apoštoly. ⁴⁴Všickni pak věřící byli pospolu, a měli všecky věci obecné. ⁴⁵A prodávali vladařství a statky, a dělili mezi všecky, jakž komu potřebí bylo. ⁴⁶A na každý den trvajíce jednomyslně v chrámě, a lámajíce po domích chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce, ⁴⁷Chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteréž by spaseni byli.

3Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou. ²A muž nějaký, chromý tak narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly Krásné, aby prosil za almužnu těch, kteréž vcházeli do chrámu. ³Ten uzřev Petra a Jana, ani vcházeti měli do chrámu, prosil jich, aby mu almužnu dali. ⁴I pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hled na nás. ⁵A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme od nich. ⁶Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod. ⁷I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové. ⁸A zchytiv se, stál, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodě, a poskakuje, a chvále Boha. ⁹A viděl jej všecken lid, an chodí a chválí Boha. ¹⁰I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužně sedával u dveří Krásných chrámových. I naplněni jsou strachem a děšením nad tím, což se stalo jemu. ¹¹A když se ten uzdravený přidržel Petra a Jana, sběhl se k nim všecken lid do sínce, kteráž sloula Šalomounova, předěšen jsa. ¹²To viděv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se divíte tomuto? Anebo co na nás tak pilně hledíte, jako bychom my svou mocí aneb nábožností učinili to, aby tento chodil? ¹³Bůh Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepřeli se před tváří Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštění. ¹⁴Vy pak svatého a spravedlivého odepřeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. ¹⁵Ale dárce života zamordovali jste, kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých; čehož my svědkové jsme. ¹⁶A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a víra, kteráž jest skrze něho, dala jemu celé zdraví toto před obličejem všech vás. ¹⁷Ale nyní, bratří, vím, že jste to z nevědomí učinili, jako i knížata vaše. ¹⁸Bůh pak to, což předzvěstoval skrze ústa všech proroků, že měl Kristus trpěti, tak jest naplnil. ¹⁹Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváří Páně, ²⁰A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista. ²¹Kteréhož zajisté musí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků. ²²Mojžíš zajisté otcům řekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluvit vám. ²³A staněť se, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého. ²⁴Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteřížkoli mluvili, také jsou o těchto dnech předzvěstovali. ²⁵Vy jste synové proroků a synové úmluvy, kterouž učinil Bůh s otcí našimi, řka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všecky čeledi země. ²⁶Vám nejprve Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

4A když oni mluvili k lidu, přišli kněží a úředník chrá-

mu a saduceové, ²Těžce to nesouce, že lid učili a zvěštovali ve jménu Ježíše vzkříšení z mrtvých. ³I vztáhli na ně ruce a vsadili je do žaláře až do jitra, neb již byl večer. ⁴Mnozí pak z těch, kteříž slyšeli slovo Boží, uvěřili. I učiněn jest počet mužů okolo pěti tisíců. ⁵Stalo se pak nazejtří, sešli se knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémě, ⁶A Annaš nejvyšší kněz, a Kaifáš, a Jan, a Alexander, a kteřížkoli byli z pokolení nejvyššího kněze. ⁷I postavivše je mezi sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu učinili jste to vy? ⁸Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, řekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští, ⁹Poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému učiněné, kterak by on zdrav učiněn byl: ¹⁰Známo buď všechněm vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí před vámi zdravý. ¹¹Tot jest ten kámen za nic položený od vás dělníků, kterýž učiněn jest v hlavu úhelní. ¹²A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti. ¹³I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali. ¹⁴Člověka také toho vidouce, an stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, neměli co mluvití proti nim. ¹⁵I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek, ¹⁶Řkouce: Co učiníme lidem těmto? Nebo že jest zjevný zázrak stal se skrze ně, všem přebývajícím v Jeruzalémě známé jest, aniž můžeme toho zapřítí. ¹⁷Ale aby se to více nerozhlašovalo v lidu, s pohrůzkou příkažme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí nemluvili. ¹⁸I povolavše jich, prikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani učili ve jménu Ježíšovu. ¹⁹Tedy Petr a Jan odpovídajíce, řekli jim: Jestli to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sudte. ²⁰Nebť nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli. ²¹A oni pohrozivše jim, propustili je, nenalezše na nich příčiny trestání, pro lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo. ²²Byl zajisté v letech více než ve čtyřicítí člověk ten, při kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení. ²³A jsouce propuštěni, přišli k svým a pověděli jim, co k nim přední kněží a starší mluvili. ²⁴Kteríž uslyševše to, jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu a řekli: Hospodine, ty jsi Bůh, kterýž jsi učinil nebe i zemi, i moře i všecko, což v nich jest, ²⁵Kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, řekl: Proč jsou se bouřili národové a lidé myslili marné věci? ²⁶Postavili se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho. ²⁷Právěť jsou se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským, ²⁸Aby učinili to, což ruka tvá a rada tvá předuložila, aby se stalo. ²⁹A nyní, Pane, pohleď na pohrůžky jejich a dejž služebníkům svým mluvití slovo tvé svobodně a směle, ³⁰Vztahuje ruku svou k uzdravování a k činění divů a zázraků, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše. ³¹A když se oni modlili, zatřás-

lo se to místo, na kterémž byli shromážděni, a naplnění jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně. ³²Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z těch věcí, kteréž měl, svým vlastním býti pravil, ale měli všechny věci obecné. ³³A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim. ³⁴A žádný mezi nimi nebyl nucný; nebo kteřížkoli měli pole nebo domy, prodávajíce, přinášeli peníze, za kteréž prodávali, ³⁵A kladli před nohy apoštolské. I rozdělováno bylo jednomu každému, jakž komu potřebí bylo. ³⁶Jozes pak, kterýž přijímá měl od apoštolů Barnabáš, (což se vykládá syn utěšení,) z pokolení Levitského, z Cypru rodem, ³⁷Měv pole, prodal je, a přinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.

5 Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafirou, manželkou svou, prodal statek. ²A lstivě něco těch peněz ujal s vědomím manželky své, a přinesa díl nějaký, položil k nohám apoštolským. ³I řekl Petr: Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé lstí, tak abys lhal Duchu svatému a lstivě ujal částku peněz za to pole? ⁴Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proč jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu. ⁵Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I spadla bázeň veliká na všechny, kteříž to slyšeli. ⁶A vstavše mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali. ⁷I stalo se po chvíli, jako po třech hodinách, že i jeho žena, nevěducí, co se bylo stalo, přišla. ⁸I řekl k ní Petr: Pověz mi, za toliko-li jste pole své prodali? A ona řekla: Ano, za tolik. ⁹Tedy dí jí Petr: I proč jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Páně? Aj, nohy těch, kteříž pochovali muže tvého, přede dveřmi jsou, a vynesou také i tebe. ¹⁰I padla hned před nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, našli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podle muže jejího. ¹¹I byla bázeň veliká po vší církvi, i mezi všemi, kteříž to slyšeli. ¹²Skrze ruce pak apoštolů dále se divové a zázrakové velicí v lidu, (A bývali všickni jednomyslně v sínci Šalomounově. ¹³Jiný pak žádný neodvážil se připojiti k nim, ale velebil je lid. ¹⁴A vždy více se rozmáhalo množství věřících Pánu, mužů i také žen.) ¹⁵Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoň stín jeho zastínil na některé z nich. ¹⁶Scházelo se pak množství z okolních měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchů nečistých, a uzdravování byli všickni. ¹⁷Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplnění jsou závistí. ¹⁸I zjímali apoštolu, a vsázeli je do žaláře obecného. ¹⁹Ale anděl Páně v noci otevřev dveře u žaláře, vyvedl je ven a řekl: ²⁰Jděte, a postavíce se, mluvit lidu v chrámě všechna slova života tohoto. ²¹To oni uslyševše, vešli na úsvitě do chrámu a učili. Tedy přišed nejvyšší kněz a ti, kteříž s ním byli, svolali radu a všechny starší synů Izraelských, i poslali do žaláře, aby byli přivedeni. ²²A služebníci přišedše, nenalezli jich v žaláři. A navrátivše se, vypravovali, ²³Řkouce: Žalář zajisté nalez-

li jsme zavřeny se vši pilností a strážné vně stojící u dveří, ale otevřevše dveře, žádného jsme tam nenalezli. ²⁴A když uslyšeli řeči tyto i nejvyšší kněz i úředník chrámu i jiní přední kněží, nerozuměli, co by se to stalo. ²⁵A přišed kdosi, pověděl jim, řka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláře, v chrámě stojí a učí lid. ²⁶Tedy šel tam úředník s služebníky, a přivedl je bez násilí; nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni. ²⁷A přivedše je, postavili je v radě. I otázal se jich nejvyšší kněz, ²⁸Řka: Zdalíž jsme vám přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás uvésti krev člověka toho. ²⁹Odpověděv pak Petr a apoštolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí. ³⁰Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše na dřevě. ³¹Toho jest Bůh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů. ³²A my jsme svědkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, jenž jsou poslušni jeho. ³³Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhledili. ³⁴Tedy povstav v radě jeden farizeus, jménem Gamaliel, Zákona učitel, vzácný muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly. ³⁵I řekl jim: Muži Izraelští, pilně se rozmyslte při těchto lidech, co máte činiti. ³⁶Nebo před těmito časy byl povstal Teudas, pravě se také býti něčím velikým, jehož se přidrželo mužů okolo čtyř set; kterýžto již zahynul, i všickni, kteříž přistoupili k němu, rozptýleni jsou a v nic obrázení. ³⁷Po něm pak povstal Judas Galilejský za dnů popisu, a mnoho lidu po sobě obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteřížkoli přistoupili k němu, rozptýleni jsou. ³⁸A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj těmto lidem, a nechte jich. Nebo jestližet jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchneť se; ³⁹Pakliť jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste snad i Bohu odporní nalezení nebyli. ⁴⁰I povolili jemu. A povolavše apoštolů, a zmrskavše je, přikázali, aby více nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je. ⁴¹Oni pak šli z toho jejich shromáždění, radujíce se, že jsou hodni učiněni trpěti protivensství pro jméno Pána Ježíše. ⁴²Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati Ježíše Krista.

6A v těch dnech, když se rozmnožovali učedníci, stalo se reptání Řeků proti Židům proto, že by zanedbávány byly v přísluhování vezdejším vdovy jejich. ²Tedy dvanaácte apoštolů, svolavše množství učedníků, řekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, přísluhovali stolům. ³Protož, bratří, vyberte z sebe mužů sedm dobropověstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci. ⁴My pak modlitby a služby slova Páně pilni budeme. ⁵I líbila se ta řeč všemu množství. I vyvolili Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše Antiochenského, k víře vnově obráceného. ⁶Ty postavili před obličejem apoštolů, kteřížto pomodlivše se, vzkládali

na ně ruce. ⁷I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se počet učedníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry. ⁸Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky veliké v lidu. ⁹I povstali někteří z školy, kteráž sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a těch, kteříž byli z Cilicie a Azie, hádajíce se s Štěpánem. ¹⁰A nemohli odolati moudrosti a Duchu Páně, kterýž mluvil. ¹¹Tedy lstivě nastrojili muže, kteříž řekli: My jsme jej slyšeli mluvit slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu. ¹²A tak zbouřili lid a starší i zákoníky, a obořivše se na něj, chytli jej, a vedli do rady. ¹³I vystavili falešné svědky, kteříž řekli: Člověk tento nepřestává mluvit slov rouhavých proti místu tomuto svatému i proti Zákonu. ¹⁴Nebo jsme slyšeli jej, an praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkazí místo toto, a promění ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš. ¹⁵A pilně patříce na něj všickni, kteříž seděli v radě, viděli tvář jeho, jako tvář anděla.

7Tedy řekl nejvyšší kněz: Jest-liž to tak? ²A on řekl: Muži bratří a otcové, slyšte. Bůh slávy ukázal se otcu našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než bydlil v Cháran. ³A řekl k němu: Vyjdi z země své a z přibuzností své, a pojď do země, kterouž ukáži tobě. ⁴Tedy vyšel z země Kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když umřel otec jeho, přestěhoval jej do země této, v kteréžto vy nyní bydlíte. ⁵A nedal jemu dědictví v ní, ani šlépěje nožné, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho po něm, když ještě neměl dědice. ⁶Mluvil pak jemu Bůh takto: Budeť simě tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobeno, a zle s ním budou nakládati za čtyři sta let. ⁷Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, pravíť Bůh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místě. ⁸I vydal jemu smlouvu obřízky. A tak on zplodil Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a Jákob ⁹A patriarchové v nenávisti měvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bůh byl s ním, ¹⁰A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost před tvářmi faraona, krále Egyptského, takže ho učinil úředníkem nad Egyptem a nade vším domem svým. ¹¹Potom přišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a soužení veliké, aniž měli pokrmů otcové naši. ¹²A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptě, poslal tam otce naše nejprve. ¹³A když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratří svých, a zjevna jest rodina Jozefova faraonovi. ¹⁴Tedy poslav Jozef posly, přistěhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti a pěti. ¹⁵I vstoupil Jákob do Egypta, a tam umřel on i otcové naši. ¹⁶I přeneseni jsou do Sichem, a pochováni v hrobě, kterýž byl koupil Abraham za stříbro od synů Emorových, otce Sichemova. ¹⁷Když se pak přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přisáhl Bůh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě, ¹⁸Až vtom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa. ¹⁹Ten lstivě nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše, takže musili vyhazovati nemluvnátka svá, aby se nerozplozovali.

²⁰V tom času narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest za tři měsíce v domu otce svého. ²¹A když vyložen byl na řeku, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobě za syna. ²²I vyučen jest Mojžíš vši moudrosti Egyptské, a byl mocný v řečech i v skutcích. ²³A když jemu bylo čtyřiceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratří své, syny Izraelské. ²⁴A uzřev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl, zabiv Egyptského. ²⁵Domníval se zajisté, že bratří jeho rozumějí tomu, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bůh vysvobození, ale oni nerozuměli. ²⁶Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtěl je v pokoj uvésti, řka: Muži, bratří jste, i proč křivdu činíte sobě vespolek? ²⁷Ten pak, kterýž činil křivdu bližnímu svému, odehnal ho, řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím nad námi? ²⁸Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi včera zabil Egyptského? ²⁹I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny. ³⁰A když se vyplnilo let čtyřiceti, ukázal se jemu na poušti hory Sinai anděl Páně, v plameni ohně ve kři. ³¹A Mojžíš uzřev to, divil se tomu vidění. A když blíže přistoupil, aby to pilněji spatřil, stal se k němu hlas Páně: ³²Ját jsem Bůh otců tvých, Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův. I zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patřiti. ³³I řekl jemu Pán: Zzuj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, země svatá jest. ³⁴Viděl jsem, viděl trápení lidu svého, kterýž jest v Egyptě, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní pojd, pošli tě do Egypta. ³⁵Toho Mojžíše, kteréhož se odepřeli, řkouce: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím? tohoť jest Bůh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku anděla, kterýž se jemu ukázal ve kři. ³⁶A ten je vyvedl, čině divy a zázraky v zemi Egyptské a na moři Červeném, i na poušti za čtyřiceti let. ³⁷Tot jest ten Mojžíš, kterýž řekl synům Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich, podobně jako mne, toho poslouchajte. ³⁸Onť jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andělem, kterýž mluvil k němu na hoře Sinai, i s otci našimi, kterýž přijal slova živá, aby je nám vydal. ³⁹Jehož nechtěli poslušni býti otcové naši, ale zavrhlí jej, a odvrátili se srdci svými do Egypta, ⁴⁰Řkouce k Aronovi: Učiň nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo. ⁴¹I udělali v těch dnech tele, a obětovali oběti modle, a veselili se v díle rukou svých. ⁴²I odvrátil se od nich Bůh, a vydal je, aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách Prorockých: Zдалиž jste mi oběti aneb dary obětovali za čtyřiceti let na poušti, dome Izraelský? ⁴³Nýbrž nosili jste stánek modly Moloch, a hvězdu boha vašeho Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdělali sobě, abyste se jim klaněli. Protož přestěhuji vás za Babylon. ⁴⁴Stánek svědectví měli jsou otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, jenž řekl Mojžíšovi, aby jej udělal, podle způsobu toho, kterýž byl viděl. ⁴⁵Kterýžto přijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue tam, kdež bylo prve vladařství pohanů, kteréž vy-

hnal Bůh od tváří otců našich, až do dnů Davida. ⁴⁶Jenž našel milost před obličejem Božím, a prosil, aby našel stánek Bohu Jákobovu. ⁴⁷Šalomoun pak udělal jemu dům. ⁴⁸Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udělaných, jakož dí prorok: ⁴⁹Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i jakýž mi tedy dům uděláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpočívání mého? ⁵⁰Zдалиž ruka má všeho toho ne učinila? ⁵¹Tvrdošijní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy. ⁵²Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, jenž předzvěštovali příchod spravedlivého tohoto, jehožto vy nyní zrádci a vraždníci jste. ⁵³Kteríž jste vzali Zákon působením andělským, a neostříhali jste ho. ⁵⁴Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škrípěli zuby na něho. ⁵⁵On pak pln jsa Duchu svatého, pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. ⁵⁶I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží. ⁵⁷A oni zkríkše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj. ⁵⁸A vyvedše jej z města, kamenovali ho. A svědkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloul Saul. ⁵⁹I kamenovali Štěpána vzývajícího Boha a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého. ⁶⁰A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv, usnul v Pánu.

8Saul pak také přivodil k usmrcení jeho. I přišlo v ten čas veliké protiventství na církev, kteráž byla v Jeruzalémě, a všickni se rozprchlí po krajinách Judských a Samařských, kromě apoštolů. ²I pochovali Štěpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním. ³Saul pak hubil církev, do domů vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláře. ⁴Ti pak, kteříž se byli rozprchlí, chodili, kázíce slovo Boží. ⁵A Filip všed do města Samaří, kázal jim Krista. ⁶I pozorovali zástupové s pilností jednomyslně toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž činil. ⁷Nebo duchové nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdravení jsou. ⁸A stala se radost veliká v tom městě. ⁹Muž pak nějaký, jménem Šimon, před tím v tom městě čáry provodil, a lid Samařský mámil, právě se býti nějakým velikým. ¹⁰Na něhož pozor měli všickni, od nejmenšího až do největšího, říkající: Tentot jest Boží moc veliká. ¹¹Pozor pak měli na něho, protože je za mnohý čas mámil svými čáry. ¹²A když, uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy, ¹³Tedy i ten Šimon také uvěřil, a pokřtěn byv, přidržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké činěné, děsil se. ¹⁴Uslyšavše pak v Jeruzalémě apoštolé, že by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. ¹⁵Kteríž přišedše k nim, modlili se za ně, aby přijali Duchu svatého. ¹⁶(Nebo ještě byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.) ¹⁷Tedy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Duchu svatého. ¹⁸I uzřev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dává se Duch svatý, přinesl jim peníze,

¹⁹Řka: Dejte i mně tu moc, ať, na kohož bych koli vložil ruce, přijme Ducha svatého. ²⁰I řekl k němu Petr: Peníze tvé budtež s tebou na zatracení, protože jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjednán za peníze. ²¹Nemáš dílu ani losu v této věci; nebo srdce tvé není upřímné před Bohem. ²²Protož čiň pokání z této své nešlechtnosti, a pros Boha, zda by odpuštěno bylo tobě to myšlení srdce tvého. ²³Nebo v žluči hořkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím. ²⁴I odpověděv Šimon, řekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepřišlo něco z těch věcí, kteréž jste mluvili. ²⁵Oni pak osvědčovavše a mluvivše slovo Páně, navrátili se do Jeruzaléma, a ve mnohých městečkách Samaritánských kázali evangelium. ²⁶V tom anděl Páně mluvil k Filipovi, řka: Vstaň a jdi ku polední straně na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do města Gázy, kteréž jest pusté. ²⁷A on vstav, i šel. A aj, muž Mouřenín, kleštěnec, komorník královny Mouřenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby se modlil, ²⁸Již se navracoval zase, sedě na voze svém, a četl Izaiáše proroka. ²⁹I řekl Duch k Filipovi: Přistup a přiviň se k vozu tomu. ³⁰A příběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše proroka. I řekl: Rozumíš-liž, co čteš? ³¹A on řekl: Kterakž bych mohl rozuměti, leč by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil na vůz, a seděl s ním. ³²Místo pak toho Písma, kteréž četl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden jest, a jako beránek němý před tím, kdož jej stráže, tak neotevřel úst svých. ³³V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo vypraví, ačkoli zahlazen byl z země život jeho? ³⁴A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobě, čili o někom jiném? ³⁵Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho Písma, zvěstoval jemu Ježíše. ³⁶A když jeli cestou, přijeli k jedné vodě. I řekl komorník: Aj, teď voda. Proč nemám býti pokřtěn? ³⁷I řekl Filip: Věřís-li celým srdcem, slušit. A on odpověděv, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží. ³⁸I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho. ³⁹A když vystoupili z vody, Duch Páně pochopil Filipa, a neviděl ho více komorník; i jel cestou svou, raduje se. ⁴⁰Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodě, kázal evangelium všem městům, až přišel do Cesaree.

9Saul pak ještě dychtě po pohrůzkách a po mordu proti učedníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi, ²A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty které muže nebo ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma. ³A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe. ⁴A padna na zem, uslyšel hlas řkoucí: Saule, Saule, proč mi se protiviš? ⁵A on řekl: I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protiviš. Tvrdot jest tobě proti ostnům se zpěčovati. ⁶A on třesa se a boje se, řekl: Pane, co chceš, abych činil? A Pán k němu: Vstaň a jdi do města, a bude tobě povědino, co bys ty měl činiti. ⁷Ti pak muži, kteříž šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté

slyšíce, ale žádného nevidouce. ⁸I vstal Saul z země, a otevřev oči své, nic neviděl. Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku. ⁹I byl tu za tři dni nevida, a nejedl nic, ani nepil. ¹⁰Byl pak jeden učedník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I řekl k němu Pán u vidění: Ananiáši. A on řekl: Aj, já, Pane. ¹¹A Pán k němu: Vstaň a jdi do ulice, kteráž slove Přímá, a hledej v domě Judově Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se, ¹²A viděl u vidění muže, Ananiáše jménem, an jde k němu, a vzkládá naň ruku, aby zrak přijal. ¹³I odpověděl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak mnoho zlého činil svatým tvým v Jeruzalémě. ¹⁴A i zdet má moc od předních kněží, aby jímal všechny, kteříž vzývají jméno tvé. ¹⁵I řekl jemu Pán: Jdi, neboť on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Izraelské. ¹⁶Ját zajisté ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno mé. ¹⁷I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naň, řekl: Saule bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým. ¹⁸A hned spadly s očí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokřtěn jest. ¹⁹A přijav pokrm, posilnil se. I zůstal Saul s učedníky, kteříž byli v Damašku, za několik dní. ²⁰A hned v školách kázal Krista, pravě, že on jest Syn Boží. ²¹I divili se náramně všickni, kteříž jej slyšeli, a pravili: Zдалиž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémě ty, kteříž vzývali jméno toto, a sem na to přišel, aby je svázané vedl k předním kněžím? ²²Saul pak mnohem více se zmocňoval a zahanboval Židy, kteříž byli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus. ²³A když přeběhlo drahně dnů, radu mezi sebou na tom zavřeli Židé, aby jej zabili. ²⁴Ale zvěděl Saul o těch úkladech jejich. Ostříhali také i bran ve dne i v noci, aby jej zahubili. ²⁵Ale učedníci v noci vzavše ho, spustili jej po provaze přes zed v koši. ²⁶Přišed pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se přitovaryšiti k učedníkům, ale báli se ho všickni, nevěříce, by byl učedníkem. ²⁷Barnabáš pak přijav jej, vedl ho k apoštolům, a vypravoval jim, kterak na cestě viděl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku svobodně mluvil ve jméno Ježíše. ²⁸I byl s nimi přebýváje v Jeruzalémě, ²⁹A směle mluvě ve jméno Pána Ježíše, a hádal se s Řeky; oni pak usilovali ho zabíti. ³⁰To zvěděvše bratří, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu. ³¹A tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samaří měli pokoj, vzdělávajíce se, a chodíce v bázni Páně, a rozhovňovali se potěšením Ducha svatého. ³²Stalo se pak, že Petr, když procházel všechny sbory, přišel také k svatým, kteříž byli v Lyddě. ³³I nalezl tu člověka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený. ³⁴I řekl mu Petr: Eneáši, uzdravujeť tebe Ježíš Kristus; vstaň a ustel sobě. A hned vstal. ³⁵I viděli jej všickni, kteříž bydlili v Lyddě a v Sárone, kteříž se obrátili ku Pánu. ³⁶Byla pak jedna učednice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutků dobrých a almužen, kteréž činila. ³⁷I stalo se v těch dnech, že roznemohši se, umřela. Kte-

roužto umyvše, položili na sňm vrchní. ³⁸A že byla blízko Lydda od Joppen, uslyšavše učedníci, že by tam byl Petr, poslali k němu dva muže, prosíce ho, aby sobě neobtěžoval přijít až k nim. ³⁹Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když přišel, vedli jej na sňm. I obstoupily ho všechny vdovy, pláčice a ukazující sukně a pláště, kteréž jim dělala, dokudž s nimi byla, Dorkas. ⁴⁰I rozkázav všechněm vyjít ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tělu, řekl: Tabito, vstaň. A ona otevřela oči své, a uzřevši Petra, posadila se. ⁴¹A podav jí ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou. ⁴²I rozhlášeno jest to po všem městě Joppen, a uvěřili mnozí v Pána. ⁴³I stalo se, že za mnohé dni pozůstal Petr v Joppen u nějakého Šimona koželuha.

10Muž pak nějaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník, z zástupu, kterýž sloužil Vlaský, ²Nábožný a bohobojný se vším domem svým, čině almužny mnohé lidu, ³A modle se Bohu vždycky. Ten viděl u vidění zřetelně, jako v hodinu devátou na den, anděla Božího, an všel k němu, a řekl jemu: Kornéli. ⁴A on pilně popatřil naň, a zstrašiv se, řekl: Co chceš, Pane? I řekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na paměť před tváří Boží. ⁵Protož nyní posli muže některé do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má přijmí Petr. ⁶Tent hospodu má u nějakého Šimona koželuha, kterýž má dům u moře. Ont poví tobě, co bys měl činiti. ⁷A když odšel anděl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníků svých, a rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli, ⁸A pověděv jim všecko to, poslal je do Joppen. ⁹Nazejtří pak, když oni šli a přibližovali se k městu, všel Petr nahoru, aby se modlil, v hodinu šestou. ¹⁰A potom velice zlačněv, chtěl pojísti. Když pak oni strojili, připadlo na něj myslí vytržení. ¹¹I uzřel nebe otevřené a sstupující k sobě nádobu jakous jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy uvázané, ano se spouští na zem, ¹²Na němž byla všeliká zemská hovada čtvernohá, a zvířata, a zeměplazové, i ptactvo nebeské. ¹³I stal se hlas k němu: Vstaň, Petře, bij a jez. ¹⁴I řekl Petr: Nikoli, Pane, nebt jsem nikdy nejedl nic obecného anebo nečistého. ¹⁵Tedy opět po druhé stal se hlas k němu: Což jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté. ¹⁶A to se stalo po třikrát. I vzato jest zase prostěradlo do nebe. ¹⁷A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidění to, kteréž viděl, aj muži ti, kteříž poslání byli od Kornelia, ptajíce se na dům Šimonův, stáli přede dveřmi. ¹⁸A zavolavše kohosi, tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má přijmí Petr? ¹⁹A když Petr přemýšloval o tom vidění, řekl jemu Duch: Aj, muži tři hledají tebe. ²⁰Protož vstana, sejdi dolů a jdi s nimi, nic nepochybuje; neboť jsem já je poslal. ²¹Tedy sšed Petr k mužům, jenž poslání byli k němu od Kornelia, řekl: Aj, jáť jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest příčina, pro niž jste přišli? ²²Oni pak řekli: Kornelius setník, muž spravedlivý a bohobojící, i svědectví dobré mající ode všeho národu Židovského, u vidění napomenut jest od anděla svatého, aby povolal tebe

do domu svého a slyšel řeč od tebe. ²³Tedy zavolav jich do domu, přijal je do hospody. Druhého pak dne Petr šel s nimi, a někteří bratří z Joppen šli s ním. ²⁴A nazejtří přišli do Cesaree. Kornelius pak očekával jich, svolav příbuzné své a přátely blízké. ²⁵I stalo se, když vcházel Petr, vyšel proti němu Kornelius, a padna k nohám jeho, klaněl se mu. ²⁶Ale Petr pozdvihl ho, řka: Vstaň, všakt i já také člověk jsem. ²⁷A rozmlouvaje s ním, všel do domu, a našel mnoho těch, kteříž se byli sešli. ²⁸I řekl k nim: Vy víte, že neslušné jest muži Židu připojiti se aneb přistoupiti k cizozemci, ale mně ukázal Bůh, abych žádného člověka nepravil obecným neb nečistým býti. ²⁹Protož bez odporu přišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou příčinu poslali jste pro mne? ³⁰A Kornelius řekl: Přede čtyřmi dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil jsem se v domu svém. A aj, postavil se přede mnou muž v rouše bělostkvoucím, ³¹A řekl: Kornéli, uslyšánat jest modlitba tvá a almužny tvé jsou v paměti před tváří Boží. ³²Protož posli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Tent má hospodu v domu Šimona koželuha u moře; on přijda, bude mluvití tobě. ³³Já pak hned jsem poslal k tobě, a ty jsi dobře učinil, žes přišel. Nyní tedy my všickni před obličejem Božím hotovi jsme slyšeti všecko, což jest koli přikázáno tobě od Boha. ³⁴Tedy Petr otevřev ústa, řekl: V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob. ³⁵Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu; ³⁶Jakž to oznámil synům Izraelským, zvěstuje pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho. ³⁷O čemž i vy sami víte, co se dalo po všem Židovstvu, počna od Galilee, po křtu, kterýž kázal Jan: ³⁸Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobře čině, a uzdravuje všechny posedlé od dábla; nebo Bůh s ním byl. ³⁹A my jsme svědkové všeho toho, což jest činil v krajině Judské a v Jeruzalémě. Kteréhožto zamordovali jsou, pověsivše na dřevě. ⁴⁰Toho Bůh vzkřísil třetího dne, a způsobil to, aby zjeven byl, ⁴¹Ne všemu lidu, ale svědkům prve k tomu zřízeným od Boha, nám, kteříž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání. ⁴²A přikázal nám kázati lidu a svědčiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých. ⁴³Jemuť všickni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho. ⁴⁴A když ještě Petr mluvil slova tato, sstupil Duch svatý na všechny, kteříž poslouchali slova Božího. ⁴⁵I užasli se ti, jenž z obřezaných věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit. ⁴⁶Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými, a velebí Boha. Tedy odpověděl Petr: ⁴⁷Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž Ducha svatého přijali jako i my? ⁴⁸A rozkázal je pokřtiti ve jménu Páně. I prosili ho, aby u nich pobyl za některý den.

11Uslyšeli pak apoštolé a bratří, kteříž byli v Judstvu, že by i pohané přijali slovo Boží. ²A když přišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naň ti, kteříž byli z obřezaných,

³Řkouce: K mužům neobřezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi.
⁴Tedy začav Petr, vypravoval jim pořád, řka: ⁵Byl jsem v městě Joppen, modle se. I viděl jsem u vytržení mysli jsa vidění, nádobu nějakou sstupující jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy přivázané, ano se spouští s nebe, a přišlo až ke mně. ⁶V kteréž pohleděv pilně, spatřil jsem hovada zemská čtvernohá, i zvířata, a zeměplazy, i ptactvo nebeské. ⁷Slyšel jsem také i hlas ke mně řkoucí: Vstaň, Petře, bij a jez. ⁸I řekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb nečistého nikdy nevcházelo v ústa má. ⁹I odpověděl mi hlas po druhé s nebe, řka: Co jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté. ¹⁰A to se stalo po třikrát. I vtrženo jest zase to všecko do nebe. ¹¹A aj, hned té chvíle tři muži stáli u domu, v kterémž jsem byl, posláni jsouce ke mně z Cesaree. ¹²I řekl mi Duch, abych šel s nimi, nic nepochybuj. A šlo se mnou i těchto šest bratří, a vešli jsme do domu muže jednoho. ¹³Kterýžto vypravoval nám, kterak viděl anděla v domu svém, an se před ním postavil a řekl jemu: Pošli do Joppen muže některé a povolej Šimona, kterýž slove Petr. ¹⁴Onť tobě bude mluvití slova, skrze něž spasen budeš ty i všecken tvůj dům. ¹⁵Když jsem pak já mluvití začal, sstoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku. ¹⁶I rozpomenul jsem se na slovo Páně, kteréž byl pověděl: Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým. ¹⁷Poněvadž tedy jednostejný dar dal jim Bůh jako i nám, kteříž uvěřili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu? ¹⁸To uslyšavše, spokojili se a slavili Boha, řkouce: Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu. ¹⁹Ti pak, kteříž se byli rozprchlí příčinou soužení, kteréž se bylo stalo pro Štěpána, přišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvice slova Božího než samým toliko Židům. ²⁰A byli někteří z nich muži z Cypru a někteří Cyrenenští, kteřížto přišedše do Antiochie, mluvili Řekům, zvěstující jim Pána Ježíše. ²¹A byla ruka Páně s nimi, a veliký počet věřících obrátil se ku Pánu. ²²I přišla pověst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémě. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie. ²³Kterýžto přišed tam, a užřev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce svého trvali v Pánu. ²⁴Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I přibyl jich tu veliký zástup Pánu. ²⁵Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna jej, přivedl ho do Antiochie. ²⁶I byli přes celý rok při tom sboru, a učili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii učedníci nazváni jsou křesťané. ²⁷V těch pak dnech přišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie. ²⁸I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršlku zemském. Kterýžto i stal se za císaře Klaudia. ²⁹Tedy učedníci, jeden každý podle možnosti své, umínili poslati něco ku pomoci bratřím přebývajícím v Judstvu. ³⁰Což i učinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše a Saule.

12A při tom času dal se v to Herodes král, aby sužo-

val některé z církve. ²I zamordoval Jakuba, bratra Janova, mečem. ³A vida, že se to líbilo Židům, umínil jíti i Petra. (A byli dnové přesnic.) ⁴Kteréhož jav, do žaláře vsadil, poručiv jej šestnácti žoldněřům k ostříhání, chtěje po velikoci vyvésti jej lidu. ⁵I byl Petr ostříhán v žaláři, modlitba pak ustavičná k Bohu dala se za něj od církve. ⁶A když jej již vyvésti měl Herodes, té noci spal Petr mezi dvěma žoldněři, svázán jsa dvěma řetězy, a strážní přede dveřmi ostříhali žaláře. ⁷A aj, anděl Páně postavil se, a světlo se zastkvělo v žaláři; a udeřiv Petra v bok, zbudil ho, řka: Vstaň rychle. I spadli řetězové s rukou jeho. ⁸Tedy řekl anděl k němu: Opaš se a podvaž obuv svou. To když učinil, řekl jemu: Oděj se pláštěm svým, a pojď za mnou. ⁹I vyšed, bral se za ním, a nevěděl, by to pravé bylo, co se dalo skrze anděla, ale domníval se, že by vidění viděl. ¹⁰A prošedše skrze první i druhou stráž, přišli k bráně železné, kteráž vede do města, a ta se jim hned sama otevřela. A všedše skrze ni, přešli ulici jednu, a hned odšel anděl od něho. ¹¹Tedy Petr přišed sám k sobě, řekl: Nyní právě vím, že poslal Pán anděla svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho očekávání lidu Židovského. ¹²A pováživ toho, šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž příjmí měl Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlili se. ¹³A když Petr potloukl na dveře, vyšla děvečka, aby poslechla, jménem Ródé. ¹⁴A poznavši hlas Petřův, pro radost neotevřela dveří, ale vběhši, zvěstovala, že Petr stojí u dveří. ¹⁵A oni řekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni řekli: Anděl jeho jest. ¹⁶Ale Petr předce tloukl. A otevřevše dveře, užířeli jej, i ulekli se. ¹⁷A pokynuv na ně rukou, aby mlčeli, vypravoval jim, kterak jest jej Pán vyvedl z žaláře, a potom řekl: Pověztež to Jakobovi a bratřím. A vyšed, bral se na jiné místo. ¹⁸A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldněři o to, co se stalo při Petrovi. ¹⁹Herodes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryč vésti; a odebrav se z Judstva do Cesaree, přebýval tam. ²⁰A v ten čas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kterížto jednomyslně přišli k němu, a namluvivše sobě Blasta, předního komorníka královského, žádali za pokoj, protože jejich krajiny potravu měly z zemí královských. ²¹V uložený pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a posadiv se na soudné stoličce, učinil k nim řeč. ²²I zvolal lid, řka: Boží jest toto hlas, a ne lidský. ²³A ihned ranil jej anděl Páně, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se červy, umřel. ²⁴A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se. ²⁵Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i Jana, kterýž příjmí měl Marek.

13Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž měl příjmí Černý, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován s Herodesem tetrarchou, a Saul. ²A když oni služby Páně konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddělte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal.

³Tedy postíce se, a modlíce se, a vzkládající na ně ruce, propustili je. ⁴A oni posláni jsou od Duchu svatého, přišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru. ⁵A přišedše do Salaminy, kázali slovo Boží v školách Židovských; a měli s sebou i Jana k službě. ⁶A když zchodili ten ostrov až do Páfu, našli tu jakéhos čarodějníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno bylo Barjezus, ⁷Kterýž byl u znamenitého vladaře Sergia Pavla, muže opatrného. Ten povolav Barnabáše a Saule, žádal od nich slyšeti slovo Boží. ⁸Ale protivil se jim Elymas, totiž čarodějník ten, (nebo se tak vykládá jméno jeho,) usiluje odvrátiti vladaře od víry. ⁹Tedy Saul, kterýž slove i Pavel, naplněn jsa Duchem svatým, pilně pohledv na něj, ¹⁰Řekl: Ó plný vši lsti a vši nešlechtnosti, synu dáblův, a nepříteli vši spravedlnosti, což nepřestaneš převraceti cest Páně přímých? ¹¹A aj, nyní ruka Páně nad tebou, a budeš slepý, nevida slunce až do času. A pojednou připadla na něj mrákota a tma, a jda vůkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl. ¹²Tehdy vladař uzřev, co se stalo, uvěřil, divě se učení Páně. ¹³A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteříž s ním byli, přišli do města Pergen v krajině Pamfylii. Jan pak odšed od nich, vrátil se do Jeruzaléma. ¹⁴Oni pak šedše z Pergen, přišli do Antiochie Pisidické, a všedše do školy v den sobotní, posadili se. ¹⁵A když bylo po čtení Zákona a Proroků, poslali k nim knížata školy té řkouce: Muži bratří, máte-li úmysl jaké napomenutí učiniti k lidu, mluvte. ¹⁶Tedy Pavel povstav a rukou, aby mlčeli, pokynuv, řekl: Muži Izraelští, a kteříž se bojíte Boha, slyšte. ¹⁷Bůh lidu tohoto Izraelského vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl pohostinu v zemi Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z ní. ¹⁸A za čas čtyřiceti let snášel jejich obyčeje na poušti. ¹⁹A zahladiv sedm národů v zemi Kánán, rozdělil losem mezi ně zemi jejich. ²⁰A potom, téměř za čtyři sta a padesáte let, dával jim soudce až do Samuele proroka. ²¹A vtom žádali za krále, i dal jim Bůh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova, za čtyřiceti let. ²²A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svědectví dáváje, řekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude činiti všechnu vůli mou. ²³Z jehožto semene Bůh podle zaslíbení vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše, ²⁴Před jehožto přístím kázal Jan křest pokání všemu lidu Izraelskému. ²⁵A když Jan dokonával běh svůj, pravil: Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, přijdeť po mně tak důstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi noh jeho. ²⁶Muži bratří, synové rodu Abrahamova, a kteříž mezi vámi jsou bojící se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest. ²⁷Nebo ti, kteříž přebývají v Jeruzalémě, a knížata jejich, toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy Prorocké, kteříž se na každou sobotu čtou, naplnili. ²⁸A nižádné viny hodné smrti na něm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili. ²⁹A když dokonali všechno, což o něm psáno bylo, složen jsa s dřeva, do hrobu jest položen. ³⁰Bůh pak vzkřísil jej z mrtvých. ³¹Kterýžto vidín jest po mnohé dni od těch, jenž spolu s ním byli přišli z Galilee do Jeruzaléma,

kterížto jsou svědkové jeho k lidu. ³²A my vám zvěstuje-me to zaslíbení, které se stalo otcům, že jest je již Bůh naplnil nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše; ³³Jakož i v druhém Žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. ³⁴A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrné. ³⁵Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému viděti porušení. ³⁶David zajisté za svého věku posloužil vůli Boží, usnul, a přiložen jest k otcům svým, a viděl porušení, ³⁷Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl porušení. ³⁸Protož známo vám buď, muži bratří, že skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů, ³⁹A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze Zákon Mojžíšův ospravedlněni býti, skrze tohoto každý, kdož věří, bývá ospravedlněn. ⁴⁰Protož vizte, ať na vás nepřijde to, což jest v Prorocích povědino: ⁴¹Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, o kterémž vy neuvěříte, kdyby je vám kdo vypravoval. ⁴²A když vycházeli ze školy Židovské, prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvíli táž slova. ⁴³A když bylo rozpuštěno shromáždění, šlo mnoho Židů a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteřížto promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží. ⁴⁴V druhou pak sobotu téměř všechno město sešlo se k slyšení slova Božího. ⁴⁵A Židé vidouce zástupy, naplněni jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se. ⁴⁶Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámť jest mělo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům. ⁴⁷Neboť jest nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasení až do končin země. ⁴⁸A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému. ⁴⁹I rozhlašovalo se slovo Páně po vši krajině. ⁵⁰Tedy Židé zbourili ženy nábožné a poctivé a přední měšťany, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z končin svých. ⁵¹A oni vyrazivše prach z noh svých na ně, přišli do Ikonie. ⁵²Učedníci pak naplněni byli radostí a Duchem svatým.

14 I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a mluvíli slovo Boží, takže jest uvěřilo i Židů i Řeků veliké množství. ²Ale kteříž z Židů nepovolní byli, ti zbourili a zdraždili mysl pohanů proti bratřím. ³I byli tu za dlouhý čas, směle a svobodně mluvíce v Pánu, kterýž svědectví vydával slovu milosti své, a působil to, aby se dáli divové a zázrakové skrze ruce jejich. ⁴I rozdělilo se množství města, a jedni byli s Židy, a jiní s apoštoly. ⁵A když se obořili na apoštoly i pohané i Židé s knížaty svými, aby je utiskli a kamenovali, ⁶Oni srozuměvše tomu, utekli do měst Lykaonitských, do Lystry a do Derben, a do toho okolí, ⁷A tu kázali evangelium. ⁸Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na nohy, sedával, chromý jsa hned z života matky své, kterýž

nikdy nechodil. ⁹Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýžto pohledv naň, a vida, an věří, že uzdraven bude, ¹⁰Řekl velikým hlasem: Postav se přímě na nohách svých. I zchopil se a chodil. ¹¹Zástupové pak viděvše, co učinil Pavel, pozdvihli hlasu svého, Lykaonitsky řkouce: Bohové připodobnivše se lidem, sstoupili k nám. ¹²I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo Boží. ¹³Tedy kněz Jupitera, modly té, kteráž byla před městem jejich, přivedl býky a přinesl věnce před bránu, a chtěl s lidem oběti obětovati. ¹⁴To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše sukně své, vyběhli k zástupům, křičíce, ¹⁵A řkouce: Muži, což to činíte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddaní, kteříž vás napomínáme, abyste se obrátili od těchto marností k Bohu živému, kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i všecko, což v nich jest. ¹⁶Kterýžto za předešlých věků všech pohanů nechával, aby chodili po cestách svých, ¹⁷Ačkoli proto nenechal sebe bez osvědčení, dobře čině, dávaje nám s nebe déšť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce naše. ¹⁸A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobětovali. ¹⁹A vtom přišli od Antiochie a Ikonie nějakí Židé, kteřížto navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli jej před město, domnívajíce se, že umřel. ²⁰A když jej obstoupili učedníci, vstal a všel do města, a nazejtří odšel s Barnabášem do Derben. ²¹A kázavše evangelium městu tomu, a učedníků mnoho získavše, navrátili se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie, ²²Potvrzující duší učedníků, a napomínající jich, aby trvali u víře, a pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího. ²³A zřídívše jim, podle daných hlasů, starší po církevch, a modlivše se s postem, poručili je Pánu, v kteréhož jsou uvěřili. ²⁴A prošešše Pisidii, přišli do Pamfylie, ²⁵A mluvivše slovo Boží v Pergen, šli do města Attalie. ²⁶A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poručeni byli milosti Boží k dílu, kteréž jsou vykonali. ²⁷A když tam přišli a shromáždili církev, vypravovali jim, kteréké věci Bůh skrze ně učinil a že otevřel pohanům dveře víry. ²⁸I byli tu za dlouhý čas s učedníky.

15 Přišedše pak někteří z Židovstva, učili bratří: Že nebudete-li se obřezovati podle obyčeje Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti. ²A když se stala mezi nimi různice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi měl, i zůstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli k apoštolům a starším do Jeruzaléma o tu otázku. ³Tedy oni jsouce vyprovozeni od církve, šli skrze Fenicen a Samaří, vypravující o obrácení pohanů na víru, i způsobili radost velikou všem bratřím. ⁴A když se dostali do Jeruzaléma, přijati jsou od církve a od apoštolů a starších. I zvěstovali jim, kteréké věci činil skrze ně Bůh. ⁵A že povstali někteří z sekty farizejské, kteříž byli uvěřili, pravíce, že musejí obřezování býti, a potom aby jim bylo přikázáno zachovávatí zákon Mojžíšův. ⁶Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili. ⁷A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, řekl k nim: Muži bratří, vy víte, že od dávných dnů mezi

námi Bůh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium a uvěřili. ⁸A ten, jenž zpytuje srdce, Bůh, svědectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám. ⁹A nečinil rozdílu mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich. ¹⁰Protož nyní, proč pokoušíte Boha, chtějíce vzložití na hrdlo učedníků jeho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli? ¹¹Ale skrze milost Pána Ježíše Krista věříme, že spaseni budeme, rovně jako i oni. ¹²I mlčelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla, vypravujících, kteréké divy a zázraky činil Bůh skrze ně mezi pohaný. ¹³A když oni tak umkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratří, slyšte mne. ¹⁴Šimon teď vypravoval, kteréké Bůh nejprve popatřil na pohaný, aby z nich přijal lid jménu svému. ¹⁵A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest: ¹⁶Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej, ¹⁷Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž činí tyto všechny věci. ¹⁸Známát jsou Bohu od věků všechna díla jeho. ¹⁹Protož já tak soudím, aby nebyli kormoucení ti, kteříž se z pohanů obracejí k Bohu, ²⁰Ale aby jim napsáno bylo, ať se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a toho, což jest udáveného a od krve. ²¹Nebo Mojžíš od dávných věků má po všech městech, kdo by jej kázal v školách, poněvadž na každou sobotu čítán bývá. ²²Tehdy vidělo se apoštolům a starším se vši církví, aby vyvolili z sebe muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem: Judu, kterýž sloužil Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi bratřimi, ²³Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni bratří těm, kteříž jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratřím, kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkažují. ²⁴Poněvadž jsme slyšeli, že někteří vyšedše od nás, zkormoutili vás, řečmi svými zemdávající duše vaše, pravíce, že se máte obřezovati a Zákon zachovávatí, jimž jsme toho neporučili: ²⁵I vidělo se nám shromážděným jednomyslně, abychom vyvolili muže některé a poslali k vám s nejmilejšími našimi bratřimi, Barnabášem a Pavlem, ²⁶Lidmi těmi, kteříž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista. ²⁷Protož poslali jsme Judu a Sílu, a tiť i ústně povědí vám totéž. ²⁸Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás břemene nevzkládati, kromě těchto věcí potřebných, ²⁹Totíž abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-li se ostříhati, dobře budete činiti. Mějte se dobře. ³⁰Tedy oni propuštěni jsouce, přišli do Antiochie, a shromáždívše množství, dali jim list. ³¹Kterýžto čtouce, radovali se z toho potěšení jich. ³²Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou řečí napomínali bratří a potvrzovali jich. ³³A pobývše tu za některý čas, propuštěni jsou od bratří v pokoji zase k apoštolům. ³⁴Ale Sílovi se vidělo, aby tu zůstal. ³⁵Tolikéž Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, učíce a zvěstující slovo Páně, i s mnohými jinými. ³⁶Po několika pak dnech řekl Pavel k Barnabášovi: Vracuj se, navštívme bratří naše po všech městech, v kterýchž

jsme kázali slovo Páně, a přezvíme, kterak se mají. ³⁷Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana, kterýž příjímí měl Marek. ³⁸Ale Pavlovi se nezdálo pojítí toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci. ³⁹I vznikl mezi nimi tuhý odpor, takže se rozešli různou. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru. ⁴⁰A Pavel připojiv k sobě Sílu, odšel, poručen jsa milosti Boží od bratří. ⁴¹I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.

16 Přišel pak do Derben a do Lystry, aj, učedník jeden tu byl, jménem Timoteus, syn jedné ženy Židovky věřící, ale otce měl Řeka. ²Tomu svědectví dobré vydávali ti, jenž byli v Lystře a v Ikonii bratří. ³Toho sobě oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obřezal jej, pro Židy, kteříž byli v těch místech; nebo věděli všickni, že otec jeho byl Řek. ⁴A když chodili po městech, vydávali jim k ostříhání ustanovení zřízená od apoštolů a od starších, kteříž byli v Jeruzalémě. ⁵A tak církvě utvrzovaly se u víře a rozmáhaly se v počtu na každý den. ⁶A prošeďše Frygii i Galatskou krajinu, když jim zabráněno od Ducha svatého, aby nemluvili slova Božího v Azii, ⁷Přišeďše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch Ježíšův. ⁸Tedy pominuvše Myzii, šli do Troady. ⁹I ukázalo se Pavlovi v noci vidění, jako by muž nějaký Macedonský stál, a prosil ho, řka: Přijď do Macedonie, pomoz nám. ¹⁰A jakž to vidění viděl, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištění jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium. ¹¹Protož pustivše se od Troady, přímým během připravili jsme se do Samotracie a nazejtří do Neapolis, ¹²A odtud do Filippis, kteréžto jest první město krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené. I zůstali jsme v tom městě za několik dní. ¹³V den pak sobotní vyšli jsme ven za město k řece, kdež býval obyčej modliti se. A usadivše se, mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly. ¹⁴Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v městě Tyatirských, bohobojící, poslouchala nás. Jejízto srdce otevřel Pán, aby to pilně rozsuzovala, co se od Pavla pravilo. ¹⁵A když pokřtěna byla i dům její, prosila, řkuci: Poněvadž jste mne soudili věrnou Pánu býti, vejďtež do domu mého, a pobudte u mne. I přinutila nás. ¹⁶I stalo se, když jsme šli k modlitbě, že děvečka nějaká, mající ducha věštího, potkala se s námi, kteráž veliký užitek přinášela pánům svým budoucích věcí předpovídáním. ¹⁷Ta šedši za Pavlem a za námi, volala, řkuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteřížto zvěstují nám cestu spasení. ¹⁸A to činívála za mnoho dní. Pavel pak těžce to nesa, a obrátiv se, řekl duchu tomu: Příkazuji tobě ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I vyšel hned té chvíle. ¹⁹A viděvše páni její, že jest odešla naděje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynek před úřad. ²⁰A postavivše je před úředníky, řekli: Tito lidé bouří město naše, jsouce Židé, ²¹A zvěstují obyčeje, kterýchž nám nesluší přijíti ani zachovávatí, poněvadž jsme my Římané. ²²I povstala

obec proti nim. A úředníci, roztrhše sukňe jejich, kázali je metlami mrskati. ²³A množství ran jim davše, vsadili je do žaláře, přikázavše strážnému žaláře, aby jich pilně ostříhal. ²⁴Tedy on takové maje přikázání, vsadil je do nejhlubšího žaláře, a nohy jejich sevřel kladou. ²⁵O půlnoci pak Pavel a Sílas modléce se, zpívali písničky o Bohu, takže je slyšeli i jiní věžňové. ²⁶A vtom pojednou země třesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláře, a hned se jim všechny dveře otevřely a všech okovové spadli. ²⁷I procitiv strážný žaláře a vida dveře žaláře otevřené, vytrhl meč, aby se zabil, domnívaje se, že věžňové utekli. ²⁸I zkríkl naň Pavel hlasem velikým, řka: Nečin sobě nic zlého, však jsme teď všickni. ²⁹A požádav světla, vběhl k nim, a třesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým. ³⁰I vyved je ven, řekl: Páni, co já mám činiti, abych spasen byl? ³¹A oni řekli: Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj. ³²I mluvili jemu slovo Páně, i všechněm, kteříž byli v domu jeho. ³³A on pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány jejich. I pokřtěn jest hned on i všechna čeled jeho. ³⁴A když je uvedl do domu svého, připravil jim stůl, a veselil se, že jest se vším domem svým uvěřil Bohu. ³⁵A když bylo ve dne, poslali úředníci služebníky, řkouce: Vypusť ty lidi. ³⁶I oznámil strážný žaláře slova ta Pavlovi, pravě: Že poslali úředníci, abyste byli propuštěni. Protož nyní vyjdouce, jdětež v pokoji. ³⁷Ale Pavel řekl k nim: Zmrskavše nás zjevně a bez vyslyšení, lidi Římany, vsázeli do žaláře, a již nyní nás chtějí tajně vyhnati? Nikoli, ale nechať sami přijdou, a vyvedou nás. ³⁸Tedy pověděli úředníkům služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že by Římané byli. ³⁹A přišeďše, prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z města. ⁴⁰I vyšeďše z žaláře, vešli k Lydii, a uzřevše bratří, potěšili jich, i šli odtud.

17 A prošeďše město Amfipolim a Apollonii, přišli do Tessaloniky, kdež byla Židovská škola. ²Tedy Pavel podle obyčeje svého všel k nim, a po tři soboty kázal jim z Písem, ³Otvíraje a předkládaje to, že měl Kristus trpěti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvěstuji vám. ⁴I uvěřili někteří z nich, a připojili se Pavlovi a Sílovi, i Řeků nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemálo. ⁵Ale zažžení jsouce závistí Židé pravdě nepovolní, a přivzavše k sobě některé lehkomyšlné a zlé lidi, shlukše se, zbouřili město, a útok učinivše na dům Jázonův, hledali jich, aby je vyvedli před lid. ⁶A nenalezše jich, táhli Jázona a některé bratří k starším města, křičíce: Tito, kteříž všecken svět bouří, ti sem také přišli, ⁷Kteréž přijal Jázon. A ti všickni proti ustanovení císařskému činí, pravíce býti králem jiného, jménem Ježíše. ⁸A tak zbouřili obec i starší města, kteříž od nich to slyšeli. ⁹Ale oni přijavše dosti učinění od Jázona a jiných, propustili je. ¹⁰Bratří pak hned v noci vypustili i Pavla i Sílu do Berie. Kterízto přišeďše tam, vešli do školy Židovské. ¹¹A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteřížto přijali slovo Boží se vsí chtivosťí, na každý den rozvažující Písma, tak-li by ty věci byly,

jakž kázal Pavel. ¹²A tak mnozí z nich uvěřili, i Řecké ženy poctivé i mužů nemálo. ¹³A když zvěděli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy. ¹⁴Ale hned bratří vypustili Pavla, aby šel jako k moři; Sílas pak a Timoteus zůstali tu. ¹⁵Ti pak, kteříž provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby přišli k němu, což nejspíše mohou, šli zase. ¹⁶A když Pavel čekal jich v Aténách, rozněcoval se v něm duch jeho, vida to město oddané býti modloslužbě. ¹⁷I rozmlouval s Židy a nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všechny dni, s těmi, kteříž se koli nahodili. ¹⁸Tedy někteří z epikureů a stoických mudráků hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento žvác chce povědít? Jiní pak pravili: Zdá se býti nějakých cizích bohů zvěstovatel. Neb jim o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval. ¹⁹I popadše jej, vedli ho do Areopágu, a řekli jemu: Můžeme-li věděti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ? ²⁰Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protože chceme věděti, co by to bylo. ²¹(Aténští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemuž jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.) ²²Tedy Pavel, stoje uprostřed Areopágu, řekl: Muži Aténští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi. ²³Nebo procházej se a spatřuje náboženství vaše, nalezl jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož vy ctíte neznajíce, tohot já zvěstuji vám. ²⁴Bůh ten, kterýž stvořil svět i všechno, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udělaných, ²⁵Aniž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval, poněvadž on dává všechněm život i dýchání i všechno. ²⁶A učinil z jedné krve všechno lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vší země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich, ²⁷Aby hledali Boha, zda by snad mokažíce, mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás. ²⁸Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme. ²⁹Rodina tedy Boží jsouce, nemámeť se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, řemeslem anebo důvtipem lidským vyřtěmu, byl podoben. ³⁰Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili, ³¹Protože uložil den, v kterémžto souditi bude všechnen svět v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil, slouže k víře o tom všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých. ³²Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme tě slyšeti o tom po druhé. ³³A tak Pavel vyšel z prostředku jejich. ³⁴Někteří pak muži, přídržíce se ho, uvěřili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

mesla jako oni, bydlil u nich a dělal; a bylo řemeslo jejich stany dělati. ⁴I hádal se v škole na každou sobotu a k získání přivodil i Židy i Řeky. ⁵A když přišli z Macedonie Sílas a Timoteus, rozněcoval se v duchu Pavel, osvědčuje Židům, že Ježíš jest Kristus. ⁶A když jemu oni odporovali a rouhali se, vyraziv prach z roucha svého, řekl k nim: Krev vaše budíž na hlavu vaši. Já čist jsa, hned půjdu ku pohanům. ⁷A jda odtud, všel do domu člověka jednoho, jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dům byl u samé školy. ⁸Krispus pak, kníže školy, uvěřil Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvěřili a křtěni byli. ⁹I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč. ¹⁰Nebť já s tebou jsem, a žádnýt nesáhne na tebe, ať by zle učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě. ¹¹I byl tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží. ¹²Když pak Gallio vladarem byl v Achaïi, povstali jednomyslně Židé proti Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolicí, ¹³Pravice: Tento navodí lidi, aby proti Zákonu ctili Boha. ¹⁴A když Pavel měl již otevřítí ústa, řekl Gallio k Židům: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, nebo nešlechtnost nějaká, slušně bych vás vyslyšel. ¹⁵Paklit jsou jaké hádky o slovích a o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu přihlédněte. Jáť toho soudce býti nechci. ¹⁶I odehnal je od soudné stoličky. ¹⁷Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy Židovské, bili jej tu před soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal. ¹⁸Pavel pak, pobyv tam ještě za mnoho dní, i rozžehnav se s bratřími, plavil se do Syrie, a s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cencheis; nebo byl učinil slib. ¹⁹I přišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy. ²⁰A když ho prosili, aby tu déle pobyl u nich, nepovolil. ²¹Ale požehnav jich, řekl: Musím já jistotně svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu. ²²A přišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie. ²³A pobyv tu za některý čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech učedníků. ²⁴Žid pak nějaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, přišel do Efezu, učený v Písmě. ²⁵Ten byl počátečně naučen cestě Páně, a jsa vroucího ducha, horlivě mluvil a učil pilně těm věcem, kteréž jsou Páně, znaje toliko křest Janův. ²⁶A ten počal směle a svobodně mluvit v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží. ²⁷A když chtěl jíti do Achaie, bratří napomenuvše ho, psali učedníkům, aby jej přijali. Kterýžto když tam přišel, mnoho prospěl těm, kteříž uvěřili skrze milost Boží. ²⁸Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.

18 Potom pak Pavel vyšel z Atén, přišel do Korintu. ²A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach, i s Priscillou manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Říma vyšli), i přivinul se k nim. ³A že byl téhož ře-

19 I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošel vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky, ²Řekl k nim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba, aniž jsme slyšeli, jest-li Duch svatý. ³On pak řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni

řekli: Křtění jsme křtem Janovým. ⁴I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijítí, věřili, to jest v Krista Ježíše. ⁵Kteříž pak toho uposlechli, pokřtění jsou ve jméno Pána Ježíše. ⁶A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali. ⁷A bylo všech spolu okolo dvanácti mužů. ⁸Tedy Pavel všed do školy, směle a svobodně mluvil za tři měsíce, hádaje se a uče o království Božím. ⁹A když se někteří zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o cestě Boží přede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddělil učedníky, na každý den kázání čině v škole nějakého Tyranna. ¹⁰A to se dalo za dvě léta, takže všickni, kteříž přebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Řekové. ¹¹A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy, ¹²Takže i šátky a fěrtochy od jeho těla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich. ¹³Tedy pokusili se někteří z Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad těmi, jenž měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel. ¹⁴A bylo jich sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž to činili. ¹⁵Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste? ¹⁶A obořiv se na ně člověk ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zranění vyběhli z domu toho. ¹⁷A to známo učiněno jest všechněm Židům i Řekům bydlícím v Efezu, a spadla bázeň na ně na všecky. I oslaveno jest jméno Pána Ježíše. ¹⁸Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávající se a zjevující skutky své. ¹⁹Mnozí také z těch, kteříž se s marnými uměními obírali, snesše knihy o těch věcech, spálili je přede všemi; a početše cenu jejich, shledali toho padesáte tisíců peněz. ²⁰Tak jest mocně rostlo slovo Páně a zmocňovalo se. ²¹A když se to všecko dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, řka: Když pobudu tam, musím také i na Řím pohledětí. ²²I poslav dva z těch, jenž mu přísluhovali, do Macedonie, Timotea a Erasta, sám pozůstal v Azii do času. ²³Tedy stala se v ten čas nemalá bouřka pro cestu Boží. ²⁴Nebo zlatník jeden, jménem Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné modly Diány, nemalý zisk přivodil řemeslníkům. ²⁵Kterž svolav, i ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci, řekl jim: Muži, víte, že z tohoto řemesla jest živnost naše. ²⁶A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po vší Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství lidu, pravě: Že to nejsou bohové, kteříž jsou rukama udělaní. ²⁷A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti naší přítrž nestala, ale také i veliké bohyně Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepřišlo k zkáze důstojenství její, kteroužto všecka Azia i všecken světa okršlek ctí. ²⁸To uslyšavše a naplnění jsouce hněvem, zkríkli řkouce: Veliká jest Diána Efezských. ²⁹I naplněno jest všecko město rozbrojem, a valili se všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy. ³⁰Pavlovi pak, když chtěl jíti k lidu, nedopusti-

li učedníci. ³¹Ano i někteří z předních mužů Azianských, kteříž jemu přáli, poslavše k němu, prosili ho, aby se nedával do toho hluku. ³²A jedni tak, jiní jinak křičeli; nebo byla obec zbouřena, a mnozí nevěděli, proč jsou se sběhli. ³³Z zástupu pak někteří Alexandra nějakého táhli k mluvení, kteréhož i Židé k tomu nutili. Alexander pak pokynuv rukou, chtěl zprávu dáti lidu. ³⁴Ale jakž poznali, že jest Žid, ihned se stal jednotejný všech hlas, jako za dvě hodiny volajících: Veliká jest Diána Efezských. ³⁵A když písař pokojil zástup, řekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest, ješto by nevěděl, že město Efezské slouží veliké bohyni Diáně a od Jupitera spadlému obrazu? ³⁶A poněvadž tomu odpíráno býti nemůže, slušné jest, abyste se upokojili a nic kvapně nečinili. ³⁷Přivedli jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou ani svatokrádce ani ruhači bohyně vaší. ³⁸Jestliže pak Demetrius a ti, kteříž jsou s ním řemeslníci, mají s kým jakou při, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Nechat jedni druhé viní. ³⁹Pakli čeho jiného hledáte, i toť můž v pořádném svolání obce skoncováno býti. ⁴⁰Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku dnešní, poněvadž žádné příčiny není, kterouž bychom mohli předložiti, proč jsme se tuto sběhli. A to pověděv, rozpustil lid.

20Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel učedníky a požehnav jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie. ²A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim učiniv mnohými řečmi, přišel do země Řecké, ³V kteréžto pobyv za tři měsíce, (kdežto Židé učinili jemu zálohy,) když se měl plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii. ⁴I šel s ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus. ⁵Ti všickni šedše napřed, dočkali nás v Troadě. ⁶My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim do Troady v pěti dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní. ⁷Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba, Pavel mluvil k nim, maje nazejtří jíti pryč, i prodlil řečí až do půlnoci. ⁸A bylo mnoho světel tu na té síni, kdež byli shromážděni. ⁹Jeden pak mládenec, jménem Eutychnus, sedě na okně, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě, spadl s třetího ponebí dolů, a vzat jest mrtvý. ¹⁰I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objav jej, řekl: Nermuttež se, však duše jeho v něm jest. ¹¹A vstoupiv zase na síň, lámal chléb a jedl, a kázání jim učiniv dlouho až do svítání, tak odšel pryč. ¹²I přivedli toho mládence živého, a byli nad tím velice potěšeni. ¹³My pak vstoupivše na loď, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k sobě vzítí Pavla; neb jest byl tak poručil, maje sám jíti po zemi. ¹⁴A když se k nám připojil v Asson, vzavše jej, přijeli jsme do Mitylénu. ¹⁵A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a třetího dne přistavili jsme bárku k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtří přišli jsme do Milétu. ¹⁶Nebo Pavel byl umínil pominouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo spáchal, by možné bylo, aby byl o letnicích

v Jeruzalémě. ¹⁷Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobě starších církve. ¹⁸Kterýžto když přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s vámi byl, ¹⁹Slouže Pánu se vši pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne přicházela z úkladů Židovských. ²⁰Kterak jsem ničehož nepominul, což by vám užitečného bylo, abych vám toho neoznámil, ale učil jsem vás vůbec zjevně i po domích, ²¹Svědectví vydáváje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista. ²²A aj, nyní já sevrín jsa duchem, беру se do Jeruzaléma, nevěda, co mi se v něm má státi, ²³Než že Duch svatý po městech, kudyž jsem šel, osvědčuje mi, pravě, že vězení a soužení mne očekávají. ²⁴Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží. ²⁵A aj, já nyní vím, že již více neužíté tváři mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím. ²⁶Protož osvědčujit vám dnešní den, žeť jsem čist od krve všech. ²⁷Nebť jsem neobměskal zvěstovati vám všeliké rady Boží. ²⁸Budtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví. ²⁹Nebo já to jistotně vím, že po mém odjítí vejdu mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštětí stádu. ³⁰A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. ³¹Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého z vás. ³²A již nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdělati vás, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými. ³³Stříbra nebo zlata neb roucha nežádal jsem od žádného. ³⁴Nýbrž sami víte, že toho, čehož mi kdy potřeba bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto. ³⁵Vše ukázal jsem vám, že tak pracující, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebť on řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti. ³⁶A to pověděv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi. ³⁷I stal se pláč veliký ode všech, a padající na hrdlo Pavlovo, líbali jej, ³⁸Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž řekl, že by již více neměli tváři jeho viděti. I provodili jej až k lodí.

21Když jsme se pak plavili, rozloučivše se s nimi, přímým během přijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary. ²I nalezše tu lodí, kteráž měla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se. ³A když se nám počal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé straně, plavili jsme se do Syrie, a připravili jsme se do Týru; nebo tu měli složití náklad z lodí. ⁴A nalezše tu učedníky, pobyli jsme tam za sedm dní, kteřížto pravili Pavlovi skrze Ducha svatého, aby nechodil do Jeruzaléma. ⁵A když jsme my vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a sprovodili nás všickni s ženami i s dětmi až za město. A poklekše na kolena na břehu, pomodlili jsme se. ⁶A když jsme se

vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na lodí, a oni se vrátili domů. ⁷My pak přeplavivše se od Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidu, a pozdravivše tu bratří, pobyli jsme u nich jeden den. ⁸A nazejtří vyšedše Pavel a my, jenž jsme s ním byli, přišli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty, (kterýž byl jeden z oněch sedmi,) pobyli jsme u něho. ⁹A ten měl čtyři dcery panny, prorokyně. ¹⁰A když jsme tu pobyli za drahé dny, přišel prorok nějaký z Judstva, jménem Agabus. ¹¹Ten když k nám přišel, vzal pás Pavlův, a svázav sobě ruce i nohy, řekl: Totot praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváží Židé v Jeruzalémě a vydadí v ruce pohanům. ¹²A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteříž byli v tom místě, aby nechodil do Jeruzaléma. ¹³Tedy odpověděl Pavel: I co činíte, plačíte a trápíte srdce mé? Však já netoliko svázán býti, ale i umřítí hotov jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše. ¹⁴A když nechtěl povoliti, dali jsme tomu pokoj, řkouce: Staň se vůle Páně. ¹⁵Po těch pak dnech připravivše se, brali jsme se do Jeruzaléma. ¹⁶A šli s námi i učedníci někteří z Cesaree, vedouce s sebou nějakého Mnázona z Cypru, starého učedníka, u něhož bychom hospodu měli. ¹⁷A když jsme přišli do Jeruzaléma, vděčně nás přijali bratří. ¹⁸Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakubovi, a tu se byli všickni starší sešli. ¹⁹Jichžto pozdraviv, vypravoval jim všecko, což Bůh skrze službu jeho činil mezi pohany. ²⁰A oni slyšavše to, velebili Pána, a řekli jemu: Vidíš, bratře, kterak jest mnoho tisíců Židů věřících, a ti všickni jsou horliví milovníci Zákona. ²¹Ale o toběť mají zprávu, že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova všecky ty Židy, kteříž jsou mezi pohany, pravě, že nemají obřezovati synů svých, ani zachovávatí obyčejů Zákona. ²²Což tedy činíti? Musití zajisté shromážděno býti všecko množství, neboť uslyší o tobě, že jsi přišel. ²³Učiniž tedy toto, cožť povíme: Mámeť tu čtyři muže, kteříž mají slib na sobě. ²⁴Ty přijma k sobě, posvět se s nimi, i náklad učiň s nimi, aby oholili hlavy své. A takt zvědi všickni, že to, což slyšeli o tobě, nic není, ale že i sám ty chodíš, ostříhaje Zákona. ²⁵Z strany pak těch, kteříž z pohanů uvěřili, my jsme psali, usoudivše, aby tohoto ničeho nešetřili, toliko aby se varovali modlám obětovaného, a krve, a udáveného, a smilstva. ²⁶Tedy Pavel, přijav k sobě ty muže, na druhý den posvětiv se s nimi, všel do chrámu, a vypravoval o vyplnění dní toho posvěcení, až i obětována jest oběť za jednoho každého z nich. ²⁷A když se vyplniti mělo dní sedm, Židé někteří z Azie, uzřevše jej v chrámě, zbouřili všecken lid a vztáhli naň ruce, ²⁸Křičíce: Muži Izraelští, pomozte! Totot jest ten člověk, kterýž proti lidu i Zákonu i místu tomuto všecky všudy učí, a k tomu i pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil svatého tohoto místa. ²⁹Nebo byli viděli prve Trofima Efezského s ním v městě, kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl. ³⁰Takž se zbouřilo všecko město, a sběhli se lidé, a uchopivše Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned zavřiny jsou dveře. ³¹A když jej chtěli zamordovati, povědino hejtmanu vojska, že se

bouří všecken Jeruzalém. ³²Kterýžto hned pojav s sebou žoldněře a setníky, přiběhl na ně. A oni uzřevše hejtmana a žoldněře, přestali bít Pavla. ³³Tedy přistoupiv hejtman, dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvěma řetězy, a ptal se, kdo jest a co učinil. ³⁴V zástupu pak jedni tak, jiní jinak křičeli. A nemoha nic jistého zvědět pro hluk, rozkázal jej vésti do vojska. ³⁵A když přišel k stupňům, nahodilo se, že nesen byl od žoldněřů pro násilí lidu. ³⁶Nebo šlo za ním množství lidu, křičíce: Zahlad jej! ³⁷A když měl již uveden býti do vojska Pavel, řekl hejtmanu: Mohu-li co promluvit k tobě? Kterýž řekl: Umíš Řecky? ³⁸Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž jsi před těmito dny byl bouřku učinil, a vyvedls na poušť čtyři tisíce lotů? ³⁹I řekl Pavel: Ját jsem člověk Žid Tarsenský, neposledního města Cilické země obyvatel; protož prosím tebe, dopust mi promluvit k lidu. ⁴⁰A když mu on dopustil, Pavel stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se veliké mlčení stalo, mluvil k nim Židovsky, řka:

22Muži bratří a otcové, poslechněte této mé omluvy, kterouž vám nyní předložím. ²(Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím raději mlčeli.) I řekl: ³Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu městě Cilickém, ale vychován jsem v tomto městě u noh Gamalielových, vyučený s pilností podle Zákona otcovského, horlivý milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste. ⁴Kterýž jsem se této cestě protivil až k smrti, svazuje a dáváje do žaláře i muže i ženy, ⁵Jakož i nejvyšší kněz svědek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy k bratřím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteříž tam byli, svázané přivedl do Jeruzaléma, aby byli trápeni. ⁶I stalo se, když jsem se bral cestou a přibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou rychle s nebe obklíčilo mne světlo veliké. ⁷I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule, proč mi se protivíš? ⁸A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane? I řekl ke mně: Ját jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se protivíš. ⁹Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté viděli a přestrasení jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli. ¹⁰I řekl jsem: Pane, což mám činiti? A Pán řekl ke mně: Vstana, jdiž do Damašku, a tuť tobě bude povědino všechno, což jest uloženo, abys ty činil. ¹¹A že jsem byl oslnul pro jasnost světla toho, za ruce jsa veden od těch, kteříž se mnou byli, přišel jsem do Damašku. ¹²Ananiáš pak nějaký, muž pobožný podle zákona, svědectví maje ode všech přebývajících v Damašku Židů, ¹³Přišel ke mně, a stoje, řekl mi: Saule, bratře, prohlédni. A já hned v tu hodinu pohleděl jsem na něj. ¹⁴I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho. ¹⁵Nebo svědkem jemu budeš u všech lidí těch věcí, kteréž jsi viděl a slyšel. ¹⁶A protož nyní co prodáváš? Vstana, pokřti se, a obmej hříchy své, vyzýváje jméno Páně. ¹⁷Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u vytržení mysli. ¹⁸I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a vyjdi rych-

le z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého o mně. ¹⁹A já řekl jsem: Pane, oniť vědí, že jsem já do žaláře dával a bil jsem v školách ty, kteříž věřili v tebe. ²⁰A když vylévali krev Štěpána, svědka tvého, já také jsem tu stál, a přivolíval jsem k usmrcení jeho, a ostříhal jsem roucha těch, kteříž jej mordovali. ²¹A Pán řekl ke mně: Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošlu tebe. ²²I poslouchali ho až do toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, řkouce: Zahlad z země takového, neboť nesluší jemu živu býti. ²³A když oni křičeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povětří, ²⁴Rozkázal jej hejtman uvést do vojska, a kázal jej biči mrskat, aby zvěděl, pro kterou příčinu na něj tak křičí. ²⁵A když jej svázali řemením, řekl Pavel setníkovi, jenž tu stál: Sluší-liž vám člověka Římana a neodsouzeného mrskat? ²⁶To uslyšav setník, přistoupě k hejtmanu, pověděl jemu, řka: Viz, co chceš činiti; nebo člověk tento jest Říman. ²⁷A přistoupiv hejtman, řekl mu: Pověz mi, jsi-li ty Říman? A on řekl: A já jsem. ²⁸I odpověděl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho měšťanství dosáhl. Pavel pak řekl: Ale já jsem se i narodil Říman. ²⁹Tedy ihned odstoupili od něho ti, kteříž jej měli trápati. Ano i hejtman bál se, když zvěděl, že jest Říman, a že jej byl kázal svázati. ³⁰Nazejtří pak, chtěje zvědět jistotu, z čeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli přední kněží i všeka rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil ho před nimi.

23Tedy Pavel, pohleděv pilně na to shromáždění, řekl: Muži bratří, já všelijak s dobrým svědomím sloužil jsem Bohu až do dnešního dne. ²Tedy nejvyšší kněz Ananiáš kázal těm, kteříž tu stáli, aby jej bili v ústa. ³Pavel pak řekl jemu: Budeť tebe bít Bůh, stěno zblíbená. A ty sedíš, soudě mne vedle Zákona, a proti Zákonu velíš mne bít. ⁴A někteří stojíce tu řekli: Nejvyššímu knězi Božimu zlořečíš? ⁵I řekl Pavel: Nevědělt jsem, bratří, byt nejvyšším knězem byl; psánoť jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zlořečiti. ⁶A věda Pavel, že tu byla jedna strana saduceů a druhá farizeů, zvolal v radě: Muži bratří, já jsem farizeus, syn farizeův; pro naději a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím. ⁷A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei, a rozdvojilo se množství. ⁸Nebo saduceové tak praví, že není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové obě to vyznávají. ⁹I stal se křik veliký. A povstavše učitelé strany farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto člověku; protož buď že mluvil jemu duch neb anděl, nebojujme s Bohem. ¹⁰A když veliký rozbroj vznikl, obáváje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldněřům sjít dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich a vésti do vojska. ¹¹V druhou pak noc ukázav se jemu Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě. ¹²A když byl den, sšedše se někteří z Židů, zapřisáhli se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani pít, až zabijí Pavla. ¹³A bylo jich více než čtyřidceti, kteříž se

byli tak spikli. ¹⁴Kterížto přistoupiť k předním kněžím a k starším, řekli: Prokletím prokleli jsme se, že neokusíme ničehož, dokudž nezabijeme Pavla. ¹⁵Protož vy nyní dejte věděti hejtmanu, z jednotejného vši rady svolení, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco jistšího chtěli zvěděti o jeho věcech; my pak, prve nežliť se k vám přiblíží, hotovi jsme jej zabíť. ¹⁶Slyšev pak o těch úkladech, syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska a pověděl Pavlovi. ¹⁷Tedy zavolav Pavel k sobě jednoho z setníků, řekl: Dovedť mládence tohoto k hejtmanu; neboť má jemu něco povědít. ¹⁸A on pojav jej, vedl k hejtmanu a řekl jemu: Vězeň Pavel zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence přivedl k tobě, že by měl něco mluvit s tebou. ¹⁹I vzav jej hejtman za ruku jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se ho: Co jest to, ještě mi máš oznámiti? ²⁰Tedy on řekl: Že jsou Židé uložili prositi tebe, abys k nim zítra do rady uvedl Pavla, jako by něco jistšího chtěli vyzvěděti o něm. ²¹Ale ty nepovoluj jim; neboť úklady činí jemu více než čtyřideťti mužů z nich, kteříž se zapřísáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani pít, až jej zabijí. A jižť jsou hotovi, čekajíce na odpověď od tebe. ²²Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav: Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil. ²³A zavolav dvou setníků, řekl jim: Připravte žoldnéřů dvě stě, aby šli až do Cesaree, a jezdců sedmdesáte, a drabantů dvě stě k třetí hodině na noc. ²⁴I hovada přiveďte, aby vsadíce na ně Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vladaři; ²⁵Napsav jemu také i list v tento rozum: ²⁶Klaudius Lyziáš výbornému vladaři Felixovi vzkazuje pozdravení. ²⁷Muže tohoto javše Židé, hned zamordovati měli. Kteréhožto já, přispěv s houfem žoldnéřů, vydřel jsem, zvědév, že jest Říman. ²⁸A chtěje zvěděti, z čeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich. ²⁹I shledal jsem, že na něj žalují o nějaké otázky Zákona jejich a že nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vězení. ³⁰A když mi povědino o úkladech, kteréž jsou o něm skládali Židé, ihned jsem jej poslal k tobě, přikázav také i žalobníkům jeho, aby, což mají proti němu, oznámili před tebou. Měj se dobře. ³¹Tedy žoldnéři, jakž jim poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v noci do Antipatridy. ³²A nazejtří, nechavše jízdnych, aby s ním jeli, vrátili se do vojska. ³³Oni pak přijevše do Cesaree, dali list vladaři, a Pavla také postavili před ním. ³⁴A přečta list vladař, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A zvědév, že jest z Cilicie, ³⁵Řekl: Budu tě slyšeti, když tvoji žalobníci také přijdou. I rozkázal ho ostříhati v domě Herodesově.

24Po pěti pak dnech sstoupil nejvyšší kněz Ananiáš s staršími a s nějakým Tertullem řečníkem; kteřížto postavili se před vladařem proti Pavlovi. ²A když povolán byl, počal naň žalovati Tertullus, řka: ³Kterak mnohý pokoj způsoben jest nám skrze tebe a mnohé věci v tomto národu výborně se dějí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším děkováním vyznáváme, výborný Felix. ⁴Ale abych tě déle nezaměstnával, prosím, vyslyšíš nás maličko podle obyčeje přívětivosti své. ⁵Nalezli jsme zajisté člově-

ka tohoto nešlechtného, a vzbuzujícího různice mezi všemi Židy po všem světě, a vůdci té sekty nazaretské; ⁶Jenž také i o to se pokoušel, aby chrámu poskvrnil; a kteréhožto javše, vedle Zákona našeho chtěli jsme souditi. ⁷Ale přišed k tomu hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou našich, ⁸Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobě. Od něhožto ty sám budeš moci, vyptaje se, zvěděti o všem o tom, z čeho my jej viníme. ⁹A k tomu se přimluví i Židé, pravíce, že to tak jest. ¹⁰Tedy Pavel odpověděl, když mu návěstí dal vladař, aby mluvil: Od mnohých let věda tebe býti soudcím národu tomuto představeným, s lepší myslí k tomu, což se mne dotýče, odpovídati budu, ¹¹Poněvadž ty můžeš to věděti, že není tomu dní více než dvanácte, jakž jsem přišel do Jeruzaléma, abych se modlil. ¹²A aniž jsou mne našli v chrámě s někým se hádajícího, aneb činícího roty v zastupu, ani v školách, ani v městě, ¹³Aniž toho prokázati mohou, což na mne žalují. ¹⁴Ale totot já před tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž oni nazývají kacírstvím, tak sloužím Bohu otců svých, věře všemu, cožkoli psáno jest v Zákoně a v Prorocích, ¹⁵Maje naději v Bohu, že bude, jehož i oni čekají, vzkříšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých. ¹⁶A tak se chovati hledím, abych měl dobré svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi vždycky ¹⁷Po mnohých pak letech přišel jsem, almužny nesa národu svému a oběti. ¹⁸Při čemž mne našli v chrámě očištěného, ne s zástupem, ani s bouřkou, někteří Židě z Azie, ¹⁹Kteríž by měli tuto také před tebou státi a žalovati, měli-li by co proti mně. ²⁰Anebo nechať tito sami povědí, našli-li jsou na mně jakou nepravost, když jsem stál v radě, ²¹Leč to jedno promluvení, že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro vzkříšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás. ²²A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestě něco místnějšího vyzvěděl, řka: Až hejtman Lyziáš sem přijede, posoudím té pře vaší. ²³I poručil setníkovi, aby Pavla ostříhal a polehčil mu vězení a nebránil žádnému z přátel jeho posluhovati jemu anebo navštěvovati ho. ²⁴Po několika pak dnech přišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od něho o víře v Krista. ²⁵A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdržlivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný zavolám tě. ²⁶Nadál se pak, že jemu Pavel dá nějaké peníze, aby jej propustil, pročť i tím častěji, povoláváje ho, mluvíval s ním. ²⁷Po dvou pak letech měl po sobě náměstka Felix, Festa Porcia, a chtěje se zalíbiti Židům Felix, nechal Pavla v vězení.

25Tedy Festus vladařství ujav, po třech dnech přijel z Cesaree do Jeruzaléma. ²I oznámili jemu nejvyšší kněz a přednější z Židů o Pavlovi, a prosili ho, ³Žádajíce té milosti proti němu, aby jej kázal přivesti do Jeruzaléma, zálohy učinivše jemu, aby zabít byl na cestě. ⁴A Festus odpověděl, že má Pavel ostříhán býti v Cesaree, a on sám že tudíž tam přijede. ⁵Protož (řekl), kteříž z vás mohou, nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na

tom muži, nechat naň žalují. ⁶A pobyv mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolicí, kázal Pavla přivést. ⁷Kterýžto když byl přiveden, obstoupili jej ti, jenž byli přišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a těžké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž nemohli dovést, ⁸Nebo Pavel při všem mírnou zprávu dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaři nic neprovinil. ⁹Ale Festus, chtěje se Židům zalíbíti, odpověděv, řekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma a tam o to souzen býti přede mnou? ¹⁰I řekl Pavel: Před stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobře to víš. ¹¹Nebo jestližet jim v čem ubližuji, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírámť umřítí; a pakliť nic toho při mně není, z čehož mne oni viní, žádnýť mne jim nemůže dáti. K císaři se odvolávám. ¹²Tedy Festus promluviv s radou, odpověděl: K císaři se odvolal? K císaři půjdeš. ¹³A po několika dnech král Agrippa a Bernice přijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa. ¹⁴A když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlově při, rka: Muž jeden ostaven jest od Felixa v vězení, ¹⁵O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémě, oznámili mi přední kněží a starší Židovští, žádajíce na něj ortele. ¹⁶Kterýmž jsem odpověděl, že není obyčej Římanům vydati člověka na smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba děje, přítomné měl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z čehož by byl obviňován. ¹⁷A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolicí, rozkázal jsem přivésti toho muže. ¹⁸Jehožto žalobníci tu stojíce, z ničeho takového nevinili ho, čehož jsem já se domníval. ¹⁹Ale o nějaké otázky při tom svém náboženství měli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ. ²⁰Já pak maje tu při v pochybnosti, řekl jsem jemu, chtěl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty věci souzen býti. ²¹A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaři. ²²Tedy Agrippa řekl k Festovi: Chtělť bych i já rád člověka toho slyšeti. A on řekl: Zítřa ho uslyšíš. ²³Nazejtří pak, když přišel Agrippa a Bernice s velikou slávou, a vešli na síň s hejtmany a s lidmi nejznamenitějšími města toho, k rozkázání Festovu přiveden jest Pavel. ²⁴I řekl Festus: Králi Agrippa a všickni, kteříž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za něžto všechno množství Židů prosili mne, i v Jeruzalémě i zde, křičíce, že takový nemá více živ býti. ²⁵Já pak shledav to, že nic hodného smrti neučinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati. ²⁶O němž, co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem jej teď přivedl před vás, a zvláště před tebe, králi Agrippa, abych vyptaje se, věděl, co psáti. ²⁷Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vězně a pře jeho neoznámiti.

26Potom Agrippa řekl Pavlovi: Dopouštíť se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, mluvil: ²Na všechny ty věci, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippa,

za šťastného se počítám, že dnes před tebou odpovídati mám, ³A zvláště proto, poněvadž jsi ty povědom všech těch, kteříž u Židů jsou, obyčejů a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšíš mne trpělivě. ⁴O životu mém hned od mladosti mé, jaký byl od počátku v národu mém v Jeruzalémě, vědí všickni Židé, ⁵Měvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby chtěli svědectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus. ⁶A nyní pro naději toho zaslíbení, kteréž se stalo otcům našim od Boha, teď stojím, soudu jsa poddán, ⁷K kterémužto zaslíbení dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustavičně dnem i nocí, naději má, že přijde; pro kteroužto naději žalují na mne Židé, ó králi Agrippa. ⁸A tak-liž se to od vás za nepodobné k víře soudí, že Bůh křísí mrtvé? ⁹Ačť i mně se zdálo, že by mi náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného činiti, ¹⁰Jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti. ¹¹A po všech školách často trápě je, přinucoval jsem, aby se rouhali; a náramně rozlítiv se na ně, protivil jsem se jim, až i do jiných měst na to jsem jezdil. ¹²A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a s poručením předních kněží, ¹³O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo mne, i ty, kteříž se mnou šli. ¹⁴A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mně a řkoucí Židovským jazykem: Saule, Saule, proč mi se protivíš? Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati. ¹⁵A já řekl: I kdo jsi, Pane? A on řekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. ¹⁶Ale vstaň a stůj na nohách svých; nebo protoť jsem se tobě ukázal, ať bych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, kteréž jsi viděl, i těch, v kterýchžto ukazovati se budu tobě, ¹⁷Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní posílám, ¹⁸Otvíratí oči jejich, aby se obrátili od temností k světlu a z moci dábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne. ¹⁹A protož, ó králi Agrippa, nebyl jsem nevěřící nebeskému vidění. ²⁰Ale hned nejprv těm, kteříž jsou v Damašku a v Jeruzalémě, i po vsí krajině Judské, potom i pohanům zvěstoval jsem evangelium, aby pokání činili a obrátili se k Bohu, skutky hodné pokání činíce. ²¹A pro tu příčinu Židé javše mne v chrámě, pokoušeli se rukama svýma zamordovati. ²²Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi: ²³Totíž, že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první, zvěstovati světlo lidu tomuto i pohanům. ²⁴To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým řekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe přivodí. ²⁵On pak řekl: Nebláznímť, výborný Feste, ale slova pravdy a střednosti mluvím. ²⁶Vít zajisté o těch věcech král, před kterýmž směle a svobodně mluvím; nebo mám za to, žeť ho nic z těchto věcí tajno není, poněvadž se toto nedá-

lo pokoutně. ²⁷Věříš-li, králi Agrippa, Prorokům? Vím, že věříš. ²⁸Tedy Agrippa řekl Pavlovi: Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem. ²⁹A Pavel řekl: Žádal bych od Boha, abyste i poněkud i z cela, netoliko ty, ale všickni, kteříž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromě okovů těchto. ³⁰A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladař a Bernice, i ti, kteříž s nimi seděli. ³¹A odšedše na stranu, mluvili spolu, řkouce: Nic hodného smrti neb vězení nečiní člověk tento. ³²Agrippa pak Festovi řekl: Mohl propuštěn býti člověk tento, kdyby se byl neodvolal k císaři.

27A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poručěn jest i Pavel i někteří jiní vězňové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým. ²Tedy všedše na loď Adramyttenskou, abychom se plavili podle krajín Azie, pustili jsme se na moře. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tesseloniky. ³Druhý pak den připravili jsme se k Sidonu. A tu Julius přívětivě se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí. ⁴A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru, protože byl vítr odporný nám. ⁵A tak přeplavivše se přes moře Cilické a Pamfylické, přišli jsme do města Myry, kteréž jest v krajíně, jenž slove Lycia. ⁶A tu našel setník bárku Alexandrinskou, kteráž měla plouti do Vlach, uvedl nás na ni. ⁷A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva připlouli proti Gnidum, a vítr nám bránil přiblížit se k zemi, i podjeli jsme Krétu podle Salmóny. ⁸A sotva ji pomíjeli mohše, přijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pěkný břeh, od kteréhožto nedaleko bylo město Lasea. ⁹Když pak drahý čas přešel, a již bylo nebezpečné plavení, (neb již byl i půst pomínil,) napomínal jich Pavel, ¹⁰Řka k nim: Muži, vidím, že s velikým ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich toto plavení bude. ¹¹Ale setník více věřil správci lodí a marináři, nežli tomu, co Pavel pravil. ¹²A když nebylo tu příhodného přístavu, kdež by pobýli přes zimu, mnozí tak radili, aby se předce pustili odtud, zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu tu pobýti na břehu Kréty, kterýž leží k větru nešpornímu a k větru více než západnímu. ¹³A když počal vítr víti od poledne, majíce za to, že se budou umíněnou cestou držeti, i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty. ¹⁴Po neveliké pak chvíli zdvihl se proti nim vítr bouřlivý půlnoční, kterýž slove Euroklydon. ¹⁵A když lodí zachváćena byla a nemohla odolati proti větru, pustivše ji po větru, tak jsme se vezli. ¹⁶A přiběhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti člun u bárky. ¹⁷Kterýžto zdvihše, pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpečné, spustivše člun, tak se plavili. ¹⁸A když bouře vichrová námi velmi zmítala, na druhý den, což bylo v lodí nákladů, metalí ven. ¹⁹A třetí den i to nádobí bárce potřebné svými rukama vyházeli jsme. ²⁰A když ani slunce se neukázalo ani hvězdy za mnoho dní, a bouře vždy vět-

ší nastávala, již byla všecka naděje o vysvobození našem odjata. ²¹A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpečnosti tohoto a škody. ²²A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé. ²³Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím, ²⁴Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalť jest tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou. ²⁵Protož budte dobré mysli, muži; neboť já věřím Bohu, žeť se tak stane, jakž jest mi mluveno. ²⁶Mámet se pak dostati na nějaký ostrov. ²⁷A když již byla čtrnáctá noc, a my se plavili po moři Adriatickém, okolo půlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala krajina nějaká. ²⁸Kterýžto spustivše do vody olovnici, našli hlubokost dvadcti loktů; a odjevše odtud maličko, opět spustivše olovnici, našli hlubokost patnácti loktů. ²⁹A bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky čtyři kotve, žádali, aby den byl. ³⁰Chtěli pak marináři utéci z bárky, pustivše člun do moře, pod zámyslem, jako by chtěli od předku lodí kotve roztahovati, ³¹I řekl Pavel setníkovi a žoldněřům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachováni býti. ³²Tedy žoldněři utínali provazy u člunu, a pustili jej, aby pryč plynul. ³³A když již dnělo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, řka: Již jest tomu dnes čtrnáctý den, jakž očekávájíce, trváte lační, nic nejedouce. ³⁴Protož prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb žádného z vás vlas s hlavy nepadne. ³⁵A to pověděv, vezma chléb, díky vzdával Bohu přede všemi, a rozlomiv, počal jísti. ³⁶A tak potěšeni byvše všickni, pojedli i oni. ³⁷Bylo pak nás všech osob na lodí dvě stě sedmdesáte a šest. ³⁸A nasyceni jsouce pokrmem, oblehčovali bárku, vysypájíce pšenici do moře. ³⁹A když byl den, nemohli země viděti, než okřídli nějaké znamenali, ano má břeh, k němuž myslili, kdyby jak mohli přistáti s lodí. ⁴⁰A vytáhše kotvy, pustili se po moři, rozpustivše také provazy pravidl; a zdvihše plachtu k větru, táhli se k břehu. ⁴¹Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moře schází, tu se zastavila lodí. A přední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím vln. ⁴²Tedy žoldněři radili setníkovi, aby vězně zmordovali, aby jim některý vyplyna, neutekl. ⁴³Ale setník chtěje zachovati Pavla, nedal toho učiniti. I rozkázal těm, kteříž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do moře a vyplynuli na zem, ⁴⁴Jiní pak aby na diskách plynuli a někteří na těch kusích lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.

28A tak zachováni jsouce, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita. ²Lidé pak toho ostrova velikou přívětivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici dřev, přijali nás všechny, pro déšť, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu. ³A když Pavel sebral drahé roždí a kladl na oheň, ještěrka, utíkajíc před horkem, připjala se k ruce jeho. ⁴A když uzřeli lidé toho ostrova, ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jed-

ni k druhým: Jistě člověk tento jest vražedník; neb až z moře vyšel, však pomsta Boží nedá jemu živu býti. ⁵Ale on střásl tu ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo. ⁶Oni pak očekávali, že oteče, aneb padna, pojednou umře. A když toho dlouho čekali a viděli, že se mu nic zlého nestalo, změnivše myšlení své, pravili, že jest on bůh. ⁷Na těch pak místech měl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto přijav nás k sobě, za tři dni přátelsky u sebe v hospodě choval. ⁸I přihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a červenou nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se, vzložil na něj ruce a uzdravil jej. ⁹A když se to stalo, tedy i jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přistupovali, a byli uzdravováni. ¹⁰Ctili nás pak velice, a když jsme se měli pryč plaviti, nakladli nám na lodí toho, čehož potřebí bylo. ¹¹A po třech měsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrově přes zimu, majici za erb Kastora a Polluxa. ¹²A když jsme přijeli do Syrakusis, zůstali jsme tu za tři dni. ¹³A odtud okolo plavíce se, přišli jsme do Regium; a po jednom dni, když váł vítr od poledne, druhý den přijeli jsme do Puteolos. ¹⁴Kdežto našli jsme bratří, kteříž nás prosili, abychom pobýli u nich za sedm dní. A tak jsme šli k Římu. ¹⁵Odkudž, když o nás uslyšeli bratří, vyšli proti nám až na rynek Appiův a ke Třem krčmám. Kteréžto uzřev Pavel, poděkoval Bohu a počal býti dobré mysli. ¹⁶A když jsme přišli do Říma, setník dal vězně v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi dopuštěno, aby sám bydlil s žoldněřem, kterýž ho ostríhal. ¹⁷I stalo se po třech dnech, svolal Pavel muže přední z Židů. A když se sešli, řekl k nim: Muži bratří, já nic neučiniv proti lidu ani proti obyčejům otcovským, jat jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Římanům, ¹⁸Kteríž vyslyševše mne, chtěli mne propustiti, protože žádné viny hodné smrti na mně nebylo. ¹⁹Ale když Židé tomu odpírali, přinucen jsem odvolati se k císaři, ne jako bych měl co národ svůj žalovati. ²⁰A protož z té příčiny povolal jsem vás, žádostiv jsa viděti vás a s vámi promluviti; nebo pro naději lidu Izraelského řetězem tímto svázán jsem. ²¹A oni řekli jemu: Myť jsme žádného psaní neměli o tobě z Židovstva, aniž kdo z bratří přijda, vypravoval nám, aneb mluvil co zlého o tobě. ²²Ale žádámeť od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o té sektě, že se jí všudy odpírá. ²³A když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k němu, jimžto s osvědčováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víře o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Proroků, od jitra až do večera. ²⁴A někteří uvěřili tomu, což Pavel vypravoval, někteří pak nevěřili. ²⁵A tak nejsouce mezi sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno slovo: Jistě žeť jest dobře Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcům našim, ²⁶Řka: Jdi k lidu tomuto a rcíž jim: Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hleděti budete, a neuzříte. ²⁷Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil. ²⁸Budiž vám tedy známo, že jest

pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť slyšeti budou. ²⁹A když on to propověděl, odešli Židé, majíce mezi sebou mnohé hádky. ³⁰Pavel pak trval za celé dvě léta v hospodě své, a přijímal všechny, kteříž přicházeli k němu, ³¹Káže o království Božím a uče těm věcem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vši doufanlivostí bez překážky.

Římanům

1 Pavel, služebník Jezukristův, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího, ²(Kteréžto zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmích svatých,) ³O Synu jeho, (zplazeném z semene Davidova s strany těla, ⁴Kterýž prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání,) totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem, ⁵Skrze něhožto jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho, ⁶Z nichžto i vy jste povolání Ježíše Krista, ⁷Všechněm, kteříž jste v Římě, milým Božím, povoláným svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. ⁸Nejprve pak díky činím Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše rozhláší se po všem světě. ⁹Svědék mi jest zajisté Bůh, kterémužto sloužím duchem mým v evangelium Syna jeho, žeť bez přestání zmínku o vás činím, ¹⁰Vždycky na svých modlitbách žádaje, abych aspoň někdy mohl šťastně k vám, byla-li by vůle Boží, přijíti. ¹¹Neboť velice žádám viděti vás, abych vám udělil částku nějakou milosti duchovní ku potvrzení vašemu, ¹²To jest, abych spolu s vámi potěšen byl, skrze společnou i vaši i mou víru. ¹³Nechciť pak, bratří, abyste nevěděli, žeť jsem mnohokrát již uložil přijíti k vám, (ale překážky jsem měl až dosavad,) abych nějaký užitek také i mezi vámi měl, jako i mezi jinými národy. ¹⁴Nebo Řekům i kterýmkoli jiným národům, i moudrým i nemoudrým, dlužník jsem. ¹⁵A tak, pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě jste, zvěstovati evangelium. ¹⁶Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku. ¹⁷Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude. ¹⁸Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících. ¹⁹Nebo což poznáno býti může o Bohu, známé jest jim učiněno, Bůh zajisté zjevil jim. ²⁰Nebo neviditelné věci jeho mohou viděny býti, když z skutků při stvoření světa stalých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy, ²¹Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých, a zatímno jest nemoudré srdce jejich. ²²Měvše se za moudré, blázní učinění jsou. ²³Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obraza porušitelného člověka, i ptac-

tva, i hovad čtvernohých, i zeměplazů. ²⁴Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprznili těla svá vespolek, ²⁵Jakožto ty, kteříž jsou směnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli Stvořiteli, kterýž jest pozeňnaný na věky. Amen. ²⁶Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození. ²⁷A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost pášice, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce. ²⁸A jakož sobě málo vážili známosti Boha, takž také Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to, což nesluší, ²⁹Jsouce naplněni vši nepravostí, zlostí, smilstvem, nešlechtností, lakomstvím, plní závisti, vraždy, svárů, lsti, zlých obyčejů, ³⁰Utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí, rodičů neposlušní, ³¹Nemoudří, smluv nezdržliví, beze vsí lítosti, neukojitelní a nemilosrdní. ³²Kteréžto vedouce o tom právu Božím, že ti, kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti, avšak netoliko ty věci činí, ale i jiným též činícím nakládají.

2 Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče každý, potupuje jiného. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což na jiném tupíš. ²Vímět zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti těm, kteříž takové věci činí. ³Zdali se domníváš, ó člověče, jenž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího? ⁴Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivostí i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede? ⁵Ale podle tvrdosti své a srdce nekajícího shromažďuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího, ⁶Kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho, ⁷Těm zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtnosti hledají, životem věčným, ⁸Těm pak, kteříž jsou svárliví a pravdě nepovolují, ale povolují nepravosti, prchlivostí a hněvem, ⁹Trápením a úzkostí, a to každé duši člověka činícího zlé, i Žida předně, a též i Řeka. ¹⁰Ale slávu a čest a pokoj dá každému, kdož činí dobré, i Židu předně, a též i Řeku. ¹¹Neboť není přijímání osob u Boha. ¹²Kterížkoli zajisté bez Zákona hřešili, bez Zákona i zahynou; a kteřížkoli pod Zákonem byvše hřešili, skrze Zákon odsouzeni budou, ¹³(Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedli-

vi jsou před Bohem, ale činitelé Zákona spravedliví budou.¹⁴ Nebo když pohané Zákona nemajíce, od přirození činí to, což přikazuje Zákon, takoví Zákona nemajíce, sami sobě zákonem jsou,¹⁵ Kterížto ukazují dílo Zákona napsané na srdcích svých, když jim to osvědčuje svědomí jejich i myšlení, kteráž se vespolek obviňují, anebo také vymlouvají.)¹⁶ V ten den, kdyžto souditi bude Bůh tajné věci lidské, podle evangelium mého skrze Jezukrista.¹⁷ Aj, ty sloveš Žid, a spoléháš na Zákon, a chlubíš se Bohem,¹⁸ A znáš vůli jeho, a rozeznáváš, co sluší neb nesluší, naučen jsa z Zákona,¹⁹ A za to máš, že jsi ty vůdcím slepých, světlem těch, kteříž jsou ve tmě,²⁰ Ředitelem nemoudrých, učitelem nemluvnat, majícím formu umění a pravdy v Zákoně.²¹ Kterakž tedy jiného uče, sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno býti, sám kradeš?²² Pravě: Nezcizoložíš, a cizoložství pácháš? V ohavnosti maje modly, svatokrádeže se dopouštíš?²³ Zákonem se chlube, přestupováním Zákona Bohu neúctu činíš?²⁴ Nebo jméno Boží pro vás v porouhání jest mezi pohany, jakož psáno jest.²⁵ Obřezáníť zajisté prospěje, budeš-li Zákon plniti; pakli budeš přestupitelem Zákona, obřezání tvé učiněno jest neobřezáním.²⁶ A protož jestližeť by neobřízka ostříhala práv Zákona, zdaliž nebude počtena neobřízka jejich za obřízku?²⁷ A odsoudí ti, kteříž jsou z přirození neobřízka, zachovávající Zákon, tebe, kterýž pod literou a obřízkou přestupník jsi Zákona?²⁸ Nebo ne ten jest pravý Žid, kterýž jest zjevně Židem; aniž to jest pravé obřezání, kteréž bývá zjevně na těle;²⁹ Ale ten jest pravý Žid, kterýžto vnitř jest Židem, a to jest pravé obřezání, kteréž jest srdečné v duchu, a ne podle litery; jehožto chvála ne z lidí jest, ale z Boha.

3 Což tedy má více Žid nežli pohan? Aneb jaký jest užitok obřízky?² Mnohý všelikterak. Přední zajisté ten, že jest jim svěřen Zákon Boží.³ Nebo což jest do toho, jestliže byli někteří z nich nevěrní? Zdaliž nevěra jejich věrnost Boží vyprázdní?⁴ Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by soudil.⁵ Ale jestližeť pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebuje, což díme? Zdali nespravedlivý jest Bůh, jenž uvodí hněv? (Po lidskuť pravím.)⁶ Nikoli, sic jinak kterakž by Bůh soudil svět?⁷ Nebo jestližeť pravda Boží mou lží rozmohla se k slávě jeho, i pročez pak já jako hříšník bývám souzen?⁸ A ne raději (jakž o nás zle mluví a jakož někteří praví, že bychom říkali,): Čiňme zlé věci, aby přišly dobré? Jichžto spravedlivé jest odsouzení.⁹ Což tedy? My převyšujeme pohany? Nikoli, nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové, všickni pod hříchem,¹⁰ Jakož psáno jest: Že není spravedlivého ani jednoho.¹¹ Není rozumného, není, kdo by hledal Boha.¹² Všickni se uchýlili, spolu neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.¹³ Hrob otevřený hrdlo jejich, jazyky svými lživě mluvili, jed lýtých hadů pod rty jejich.¹⁴ Kterýchžto ústa plná jsou zlořečení a hořkosti.¹⁵ Nohy jejich rychlé

k vylévání krve.¹⁶ Setření a bída na cestách jejich.¹⁷ A cesty pokoje nepoznali.¹⁸ Není bázně Boží před očima jejich.¹⁹ Víme pak, že cožkoli Zákon mluví, těm, kteříž jsou pod Zákonem, mluví, aby všeliká ústa zacpána byla a aby vinen byl všecken svět Bohu.²⁰ Protož z skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze Zákon přichází poznání hřícha.²¹ Ale nyní bez Zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená Zákonem i Proroky,²² Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící.²³ Neboť není rozdílu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.²⁴ Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši,²⁵ Jehožto Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů,²⁶ V shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl a ospravedlňujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy.²⁷ Kdež jest tedy chloubka tvá? Vyprázdněna jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli, ale skrze zákon víry.²⁸ Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků Zákona.²⁹ Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů? Ba, jistě i pohanů,³⁰ Poněvadž jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.³¹ Což tedy Zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž Zákon tvrdíme.

4 Což tedy díme, čeho jest došel podle těla Abraham otec náš?² Nebo byl-liť Abraham z skutků spravedliv učiněn, máť se čím chlubit, ale ne u Boha.³ Nebo co praví Písmo? Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost.⁴ Kdožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu.⁵ Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost,⁶ Jakož i David vypravuje blahoslavenství člověka, jemuž Bůh přivlastňuje spravedlnost bez skutků, řka:⁷ Blahoslavení, jichžto odpuštěny jsou nepravosti a jejichžto přikryti jsou hříchové.⁸ Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu.⁹ Blahoslavenství tedy toto k obřízce-li se vztahuje toliko, čili také k neobřízce? Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest počtena za spravedlnost.¹⁰ Kterak pak jest počtena? Zdali když byl obřezán, čili před obřezáním? Ne v obřízce, ale před obřezáním.¹¹ A potom znamení, totiž obřízku, přijal za znamení spravedlnosti víry, kteráž byla před obřezáním, na to, aby byl otcem všech věřících v neobřízce, aby i jim přičtena byla spravedlnost,¹² A aby byl otcem obřízky, těch totiž, kteříž ne z obřízky toliko jsou, ale kteříž kráčejí šlepějemi víry otce našeho Abrahama, kteráž byla před obřezáním.¹³ Nebo ne skrze Zákon stalo se zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby byl dědicem světa, ale skrze spravedlnost víry.¹⁴ Nebo jestližeť toliko ti, kteříž jsou z Zákona, dědicové jsou, zmařena jest víra a zrušeno zaslíbení.¹⁵ Zákon zajisté hněv působí; nebo kdež není Zákona, tu ani přestoupení.¹⁶ A protož z víry

jde dědictví, aby šlo podle milosti, proto aby pevné bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteráž z Zákona jest, ale i tomu, jenž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás, ¹⁷(Jakož psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe,) před obličejem Boha, jemuž uvěřil, kterýž obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly. ¹⁸Kterýžto Abraham v naději proti naději uvěřil, že bude otcem mnohých národů, podle toho povědění: Takť bude símě tvé, jakožto hvězdy nebeské a jako písek mořský. ¹⁹A nezemdlev u víře, nepatřil na své tělo již umrtvené, ješto téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry také již umrtvený. ²⁰Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu, ²¹Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti. ²²A protož počteno jest jemu to za spravedlnost. ²³Jestif pak to napsáno ne pro něj toliko, že jemu to počteno bylo za spravedlnost, ²⁴Ale i pro nás, kterýmžto bude počteno za spravedlnost, věřícím v toho, kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých, ²⁵Kterýž vydán jest na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.

5 Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, ²Skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží. ³A ne toliko nadějí, ale také chlubíme se soužením, vědouce, že soužení trpělivost působí, ⁴A trpělivost zkušení, zkušení pak nadějí, ⁵A nadějet nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám. ⁶Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel. ⁷Ješto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za dobréhoť by někdo snad i umřítí směl. ⁸Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. ⁹Čím tedy více nyní již ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu. ¹⁰Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadtoť již smíření spasení budeme skrze život jeho. ¹¹A ne toliko to, ale chlubíme se také i Bohem, skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož nyní smíření jsme došli. ¹²A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všecky lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili. ¹³Nebo až do Zákona hřích byl na světě, ale hřích se nepočítá, když Zákona není. ¹⁴Kralovala pak smrt od Adama až do Mojžíše také i nad těmi, kteříž nehřešili ku podobenství přestoupení Adamova, kterýž jest figura toho budoucího Adama. ¹⁵Ale ne jako hřích, tak i milost. Nebo poněvadž onoho pádem jednoho mnoho jich zemřelo, mnohemť více milost Boží a dar z milosti toho jednoho člověka Jezukrista na mnohé rozlit jest. ¹⁶Avšak ne jako skrze jednoho, kterýž zhřešil, tak zase milost. Nebo vina z jednoho pádu přivedla všecky k odsouzení, ale milost z mnohých hříchů přivodí k ospravedlnění. ¹⁷Nebo poněvadž pro pád jeden smrt kralovala pro jednoho, mnohemť více, kteříž by rozhojnenou milost a dar spravedlnosti přijali,

li, v životě novém kralovati budou skrze jednoho Jezukrista. ¹⁸A tak tedy, jakž skrze pád jeden všickni lidé přišli k odsouzení, tak i skrze ospravedlnění jednoho všickni lidé mohou přijíti k ospravedlnění života. ¹⁹Neb jakož skrze neposlušensství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříchů, tak i skrze poslušensství jednoho spravedliví učinění budou mnozí. ²⁰Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a když se rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost, ²¹Aby jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.

6 Což tedy díme? Snad zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila? ²Nikoli. Kteríž jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm? ³Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? ⁴Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili. ⁵Nebo poněvadž jsme v něj vštípeni připodobněním smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu připodobnění budeme, ⁶To vědouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu. ⁷Nebo kdožť umřel, ospravedlněn jest od hříchu. ⁸Jestližeť jsme pak zemřeli s Kristem, věřimeť, že spolu s ním také živi budeme, ⁹Vědouce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje. ¹⁰Nebo že jest umřel, hříchu umřel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu. ¹¹Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem. ¹²Nepanujž tedy hřích v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali jemu v žádostech jeho. ¹³Aniž vydávejte údů svých za odění nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstavše z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za odění spravedlnosti Bohu. ¹⁴Nebo hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem, ale pod milostí. ¹⁵Což tedy? Hřešiti budeme, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli. ¹⁶Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušensství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďte hříchu k smrti, buďte poslušensství k spravedlnosti? ¹⁷Ale díka Bohu, že byvše služebníci hřícha, uposlechli jste z srdce způsobu učení toho, v kterémž uvedeni jste. ¹⁸Vysvobození jsouce pak od hříchu, učinění jste služebníci spravedlnosti. ¹⁹Po lidsku pravím, pro mdlobu těla vašeho: Jakž jste vydávali údy vaše v službu nečistotě a nepravosti k tomu, abyste činili nepravost, tak již nyní vydávejte údy vaše v službu spravedlnosti ku posvěcení. ²⁰Nebo když jste byli služebníci hřícha, cizí jste byli od spravedlnosti. ²¹Jaký jste pak užitek měli tehdaž toho, začez se nyní stydíte? Konec zajisté těch věcí jest smrt. ²²Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu a podmanění v službu Bohu, máte užitek váš ku posvěcení, cíl pak život věčný. ²³Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.

⁷Zdaliž nevíte, bratří, (nebo povědomým Zákona mluvím) že Zákon panuje nad člověkem, dokudž živ jest člověk? ²Nebo žena, kteráž za mužem jest, živému muži přivázána jest zákonem; pakli by umřel muž její, rozvázána jest od zákona muže. ³A protož dokudž jest živ muž její, slouti bude cizoložnice, bude-li s jiným mužem; pakliť by muž její umřel, jižť jest svobodna od zákona toho, takže již nebude cizoložnice, bude-li s jiným mužem. ⁴Takž, bratří moji, i vy umrtveni jste Zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného, totiž toho, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu. ⁵Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů příčinou Zákona vzbuzené moc svou provodily v údech našich k nesení ovoce ne Bohu, ale smrti. ⁶Nyní pak osvobozeni jsme od Zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni byli, tak abychom již sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti litery. ⁷Což tedy díme? Že Zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze Zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, aby hříchem byla, by byl Zákon neřekl: Nepožádáš. ⁸Ale příčinu vzav hřích skrze přikázání, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez Zákona zajisté hřích mrtev jest. ⁹Jáť pak byl jsem živ někdy bez Zákona, ale když přišlo přikázání, hřích ožil, ¹⁰a já umřel. I shledáno jest, že to přikázání, kteréž mělo mi býti k životu, že jest mi k smrti. ¹¹Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání, podvedl mne, a skrze ně i zabil. ¹²A tak Zákon zajisté svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré jest. ¹³Tedy to dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, kterýž aby se okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby tak byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázání. ¹⁴Víme zajisté, že Zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu. ¹⁵Nebo toho, což činím, neoblubuji; nebo ne, což chci, to činím, ale, což v nenávisti mám, to činím. ¹⁶Jestližeť pak, což nechci, to činím, tedy povolují Zákonu, že jest dobrý. ¹⁷A tak již ne já to činím, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích. ¹⁸Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale vykonati dobrého, tohoť nenalézám. ¹⁹Nebo nečiním toho dobrého, což chci, ale činím to zlé, čehož nechci. ²⁰A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích. ²¹Nalézám tedy takový při sobě zákon, když chci činiti dobré, že se mne přidrží zlé. ²²Nebo zvláštní libost mám v Zákoně Božím podle vnitřního člověka; ²³Ale vidím jiný zákon v údech svých, odporující zákonu myslí mé a jímající mne, tak abych byl vězeň zákona hřicha, kterýž jest v údech mých. ²⁴Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti? ²⁵Ale děkujiť Bohu skrze Jezukrista Pána našeho. A takžť já sloužím myslí Zákonu Božímu, ale tělem zákonu hřicha.

⁸A protož není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle těla, ale podle Ducha. ²Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hřicha a smrti. ³Nebo seč nemohl býti

Zákon, byv mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřicha, a to příčinou hřicha, odsoudil hřích na těle, ⁴Aby spravedlnost Zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha. ⁵Ti zajisté, kteříž jsou podle těla živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha. ⁶Nebo smýšlení těla jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj, ⁷Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není poddáno, a aniž hned může býti. ⁸Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou. ⁹Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží přebývá v vás. Jestližeť pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť není jeho. ¹⁰A jest-liť Kristus v vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích, však duch živ jest pro spravedlnost. ¹¹Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá v vás, ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás. ¹²A takž tedy, bratří, dlužníci jsme ne tělu, abychom podle těla živi byli. ¹³Nebo budete-li podle těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky těla mrtvili, živi budete. ¹⁴Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží. ¹⁵Nepřijali jste zajisté Ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němžto voláme Abba, totiž Otče. ¹⁶A tenť Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží. ¹⁷A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli. ¹⁸Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávy, kteráž se zjeviti má na nás. ¹⁹Nebo pečlivě očekávání všeho stvoření očekává žádostivého zjevení synů Božích. ²⁰Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je poddal, ²¹V naději, že i ono vysvobozeno bude od služby porušení a přivedeno v svobodu slávy synů Božích. ²²Nebo víme, že všechno stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad, ²³A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť také sami v sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak vykoupení těla našeho. ²⁴Nebo nadějí spasení jsme. Naděje pak, kteráž se vidí, není naděje. Nebo což kdo vidí, proč by se toho nadál? ²⁵Pakli čehož nevidíme, toho se nadějeme, tedy toho skrze trpělivost očekáváme. ²⁶Ano také i Duch svatý pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom se měli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými. ²⁷Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podle Boha prosí za svaté. ²⁸Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou. ²⁹Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími. ³⁰Kteréž pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil. ³¹Což tedy díme k tomu? Kdyžť jest Bůh s námi, i kdo proti nám? ³²Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej,

i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal? ³³Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, jenž ospravedlňuje. ³⁴Kdo jest, ješto by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel za ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás. ³⁵A protož kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnost, čili meč? ³⁶Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití. ³⁷Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval. ³⁸Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ³⁹Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.

9Pravduť pravím v Kristu a neklamámť, čemuž i svědomí mé svědectví vydává v Duchu svatém, ²Žeť mám veliký zámutek a ustavičnou bolest v srdci svém. ³Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od Krista místo bratří svých, totiž příbuzných svých podle těla. ⁴Kterížto jsou Izraelští, jejichžto jest přijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i Zákona dání, i služba Boží, i zaslíbení. ⁵Jejichž jsou i otcové, a ti, z nichžto jest Kristus podle těla, kterýž jest nade všechny Bůh požehnaný na věky. Amen. ⁶Avšak nemůže zmařeno býti slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž jsou z Izraele, Izraelští jsou. ⁷Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo, hned také všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símě. ⁸To jest, ne všickni ti, jenž jsou synové těla, jsou také synové Boží, ale kteříž jsou synové Božího zaslíbení, ti se počítají za símě. ⁹Nebo toto jest slovo zaslíbení: V týž čas přijdu, a Sára bude mítí syna. ¹⁰A netoliko to, ale i Rebeka z jednoho počavši, totiž z Izáka, otce našeho, toho důvodem jest. ¹¹Nebo ještě před narozením obou těch synů, a prve nežli co dobrého nebo zlého učinili, aby uložení Boží, kteréžto jest podle vyvolení, a tak ne z skutků, ale z toho, jenž povolává, pevné bylo, ¹²Řečeno jest jí: Větší sloužití bude menšímu, ¹³Jakož psáno jest: Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenáviděl jsem. ¹⁴I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha? Nikoli. ¹⁵Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji se nad tím, komuž milost učiním, a slituji se nad tím, nad kýmž se slituji. ¹⁶A tak tedy není vyvolování na tom, jenž chce, ani na tom, jenž běží, ale na Bohu, jenž se smilovává. ¹⁷Nebo dí Písmo faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobě ukázal moc svou a aby rozhlášeno bylo jméno mé po vší zemi. ¹⁸A tak tedy nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje. ¹⁹Ale díš mi: I pročez se pak hněvá? Nebo vůli jeho kdo odepřel? ²⁰Ale ó člověče, kdo jsi ty, že tak odpovídáš Bohu? Zdaž hrnec dí hrnčiči: Pročs mne tak udělal? ²¹Zdaliž hrnčič nemá moci nad hlinou, aby z jednotejného truple udělal jednu nádobu ke cti a jinou ku potupě? ²²Což pak divného, že Bůh, chtěje ukázati hněv a oznámiti moc svou, snášel ve mnohé trpělivosti nádoby hněvu, připravené k zahynutí. ²³A takž také,

aby známé učinil bohatství slávy své při nádobách milosrdenství, kteréž připravil k slávě. ²⁴Kterýchžto i povolal, totiž nás, netoliko z Židů, ale také i z pohanů, ²⁵Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu nelid můj lidem mým, a nemilou nazovu milou. ²⁶A budeť na tom místě, kdež řečeno bylo jim: Nejste vy lid můj, tuť nazváni budou synové Boha živého. ²⁷Izaiáš pak volá nad Izraelem, řka: Byť pak byl počet synů Izraelských jako písek mořský, ostatkové toliko spasení budou. ²⁸Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté. ²⁹A jakož prve pověděl Izaiáš: Byť byl Pán zástupů nepozůstavil nám semene, jako Sodoma učinění bychom byli, a Gomoře byli bychom podobni. ³⁰Což tedy díme? Že pohané, kteříž nenásledovali spravedlnosti, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry; ³¹Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepřisel. ³²Proč? Nebo ne z víry, ale jako z skutků Zákona jí hledali. Urazili se zajisté o kámen urážky, ³³Jakož psáno jest: Aj, kladu na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení, a každý, kdož uvěří v něj, nebude zahanben.

10Bratří, přichylnost zajisté s zvláštní libostí srdce mého jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu, aby spasen byl. ²Neboť jim svědectví vydávám, žeť horlivost Boží mají, ale ne podle umění. ³Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost hledajíce vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni. ⁴Nebo konec Zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu. ⁵Nebo Mojžíš píše o spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, pravě: Který by koli člověk činil ty věci, živ bude v nich. ⁶Ta pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neříkej v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To jest Krista s výsosti svěsti. ⁷Aneb kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi. ⁸Ale co dí spravedlnost z víry? Blízko tebe jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. A toť jest slovo to víry, kteréž kážeme, ⁹Totíž, vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. ¹⁰Nebo srdcem se věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání děje se k spasení. ¹¹Nebo dí Písmo: Všeliký, kdož věří v něj, nebude zahanben. ¹²Neníť zajisté rozdílu mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke všem vzývajícím jej. ¹³Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude. ¹⁴Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili? A kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele? ¹⁵A kterak kázati budou, jestliže nebudou poslání? Jakož psáno jest: Aj, jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci. ¹⁶Ale ne všickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo uvěřil kázání našemu? ¹⁷Tedy víra z slyšení, a slyšení skrze slovo Boží. ¹⁸Ale pravímť: Zdaliž jsou neslyšeli? Anobř po vší zemi rozšel se zvuk jejich a až do končin okršlku země slova jejich. ¹⁹Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael toho? Ano první z nich Mojžíš řekl: Já k závisti vás přivedu skrze národ ten, kteréhož nemáte za lid můj; skrze

lid nemoudrý k hněvu popudím vás. ²⁰A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali; zjeven jsem těm, kteříž se na mne neptali. ²¹Ale proti lidu Izraelskému dí: Přes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolnému a protivnému.

11 Protož pravím: Zdali jest Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Beniaminova. ²Nezavrhlť jest Bůh lidu svého, kterýž předzvěděl. Zdali nevíte, co Písmo praví o Eliášovi? Kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému řka: ³Pane, proroky tvé zmrdovali a oltáře tvé rozkopali, já pak zůstal jsem sám, a i méť duše hledají. ⁴Ale co jemu dí odpovéd Boží? Pozůstavil jsem sobě sedm tisíců mužů, kteříž neskláněli kolen před Bálem. ⁵Takt i nyní ostatkové podle vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží zůstali, ⁶A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutků, tedy již není milost, jinak skutek nebyl by skutek. ⁷Což tedy? Čeho hledá Izrael, toho jest nedošel, ale vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzení jsou, ⁸(Jakož psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkormoučení, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli,) až do dnešního dne. ⁹A David dí: Budiž jim stůl jejich osidlem a pastmí a pohoršením i spravedlivým odplacením. ¹⁰Zatmětež se oči jejich, ať nevidí, a hřbet jejich vždycky shýbej. ¹¹A z toho pravím: Tak-liž jsou pak Židé klesli, aby docela padli? Nikoli, ale jejich klesnutím spasení přiblížilo se pohanům, aby je tak Bůh k závidění přivedl. ¹²A poněvadž pak jejich pád jest bohatství světa a zmenšení jejich jest bohatství pohanů, čím více plnost jich? ¹³Vámť zajisté pravím pohanům, jelikož jsem já apoštol pohanský, přísluhování mé oslavuji, ¹⁴Zda bych jak k závidění vzbuditi mohl ty, jenž jsou tělo mé, a k spasení přivesti aspoň některé z nich. ¹⁵Nebo když zatvrzení jich jest smíření světa, co pak bude zase jich přijetí, než život z mrtvých? ¹⁶Poněvadž prvotiny svaté jsou, takéť svaté jest i těsto; a jest-liť kořen svatý, tedy i ratolesti. ¹⁷Žet jsou pak některé ratolesti vylomeny, a ty, by planou olivou, vštípen jsi místo nich a učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy. ¹⁸Proto ty se nechlub proti ratolestem. Pakli se chlubiš, věz, že ne ty kořen neseš, ale kořen tebe. ¹⁹Pakli díš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen, ²⁰Dobře pravíš. Pro nevěru vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebudiž vysokomyslný, ale boj se. ²¹Nebo poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, věz, žeť by ani tobě neodpustil. ²²A protož viz dobrotivost i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteříž padli, zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak i ty vyfat budeš. ²³Ano i oni, jestliže nezůstanou v nevěře, zase vštípeni budou. Mocent jest zajisté Bůh zase vštípeni je. ²⁴Nebo poněvadž ty vyfat jsi z přirozené plané olivy a proti přirození vštípen jsi v dobrou olivu, čím více pak ti, kteříž podle přirození jsou z dobré olivy, vštípeni budou v svou vlastní olivu. ²⁵Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,)

že zatvrdilost tato zčástky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevěšla plnost pohanů. ²⁶A takt všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Přijde z Siona vysvoboditel a odvrátíť bezbožnosti od Jákoba. ²⁷A tatoť bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich. ²⁸A tak s strany evangelium jsou nepřátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce svaté. ²⁹Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje. ³⁰Nebo jakož i vy někdy jste nebyli poslušni Boha, ale nyní milosrdenství jste došli pro jejich nevěru, ³¹Tak i oni nyní neuposlechli, aby pro učiněné vám milosrdenství i oni také milosrdenství dosáhli. ³²Zavřel zajisté Bůh všechny v nevěře, aby se nade všemi smiloval. ³³Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho! ³⁴Nebo kdo jest poznal mysl Páně? Aneb kdo jemu radil? ³⁵Nebo kdo prve dal jemu, a budeť mu odplaceno? ³⁶Nebo z něho a skrze něho a v něm jsou všechny věci, jemuž sláva na věky. Amen.

12 Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši. ²A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá. ³Neboť pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,) každému z těch, jenž jsou mezi vámi, aby ne více smyslil, než sluší smysliti, ale aby smyslil v střednosti, tak jakž jednomu každému Bůh udělil míru víry. ⁴Nebo jakož v jednom těle mnohé údy máme, ale nemají všickni údové jednostejného díla, ⁵Tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláště jedni druhých údové. ⁶Ale majíce obdarování rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám, budto prorocství, kteréž ať jest podle pravidla víry; ⁷Budto úřad, v bedlivém přísluhování; budto ten, jenž učí, v vyučování. ⁸Těž kdo napomíná, v napomínání; ten, jenž rozdává, dávej v upřímnosti; kdož jiným předložen jest, konej úřad svůj s pilností; kdo milosrdenství činí, s ochotností. ⁹Milování bud bez pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce k dobrému. ¹⁰Láskou bratrskou jedni k druhým naklonění jsouce, uctivostí se vespolek předcházejte, ¹¹V pracech neleniví, duchem vroucí, příhodnosti času šetřící, ¹²Nadějí se radující, v souženích trpělivi, na modlitbě ustaviční, ¹³V potřebách s svatými se sdělující, přívětivosti k hostem následující. ¹⁴Dobrořečte protivníkům vašim, dobrořečte, pravím, a nezlřečte. ¹⁵Radujte s radujícími, a plačte s plačícími. ¹⁶Budte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňující. ¹⁷Nebudte opatrní sami u sebe. Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrujíte dobré přede všemi lidmi, ¹⁸Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce, ¹⁹Ne sami sebe mstíce, nejmilejší, ale dejte místo hněvu; nebo psáno jest: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. ²⁰A protož lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízni-li, dej mu píti. Nebo to učině, uhlí řěravě shrneš na hlavu jeho. ²¹Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.

13 Každá duše vrchnostem povýšeným poddána buď. Neboť není vrchnosti, jediné od Boha, a kteréž vrchnosti jsou, ty od Boha zřízeny jsou. ²A protož, kdož se vrchnosti protiví, Božímu zřízení se protiví; kteříž se pak protiví, tiť sobě odsouzení dobudou. ³Nebo vrchnosti nejsou k strachu dobře činícím, ale zle činícím. Protož chceš-li se nebáti vrchnosti, čiň dobře, a budeš míti chválu od ní. ⁴Boží zajisté služebník jest, tobě k dobrému. Pakli bys zle činil, boj se; neboť ne nadarmo nese meč. Boží zajisté služebník jest, mstitel zuřivý nad tím, kdož zle činí. ⁵A protož musejí vrchnostem všickni poddáni býti, netoliko pro hněv, ale i pro svědomí. ⁶Nebo proto i daň dáváte, poněvadž služebníci Boží jsou, pilnou práci o to vedouce. ⁷Každému tedy což jste povinni, dávejte. Komu daň, tomu daň; komu clo, tomu clo; komu bázeň, tomu bázeň; komu čest, tomu čest. ⁸Žádnému nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali. Nebo kdož miluje bližního, Zákon naplnil, ⁹Poněvadž to přikázání: Nesesmílníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš krivého svědectví, nepožádáš, a jestli které jiné přikázání, v tomto slovu se zavírá: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ¹⁰Láska bližnímu zle neučiní, a protož plnost Zákona jestiť láska. ¹¹A zvláště pak vidouce takovou příhodnost, žeť jest se nám již čas ze sna probuditi. (Nyníť zajisté blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili.) ¹²Noc pomínula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a oblecme se v oděň světla. ¹³Jakožto ve dne poctivě choďme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a v chlipnostech, ne v sváru a v závisti, ¹⁴Ale oblect se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování žádostí jeho.

14 Mdlého pak u víře přijímejte, ne k hádkám o nepotřebných otázkách. ²Nebo někdo věří, že může jísti všecko; jiný pak u víře mdlý jsa, jí zelinu. ³Ten, kdož jí, nepokládej sobě za nic toho, kdož nejí; a kdo nejí, toho nesud, kdož jí. Nebo Bůh přijal jej. ⁴Ty kdo jsi, abys soudil cizího služebníka? Však Pánu svému stojí, anebo padá. Stanet pak; mocen jest zajisté Bůh utvrditi jej. ⁵Nebo někdo rozsuzuje mezi dnem a dnem, a někdo soudí každý den jednodušný býti. Jeden každý v svém smyslu ujištěn buď. ⁶Kdož dnů šetří, Pánu šetří; a kdo nešetří, Pánu nešetří. A kdo jí, Pánu jí, nebo děkuje Bohu; a kdož nejí, Pánu nejí, a děkuje Bohu. ⁷Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá. ⁸Nebo buďto že jsme živi, Pánu živi jsme; buďto že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme. ⁹Na toť jest zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby nad živými i nad mrtvými panoval. ¹⁰Ty pak proč odsuzuješ bratra svého? Anebo také ty proč za nic pokládáš bratra svého? Však všickni staneme před stolicí Kristovou. ¹¹Psáno jest zajisté: Živť jsem já, praví Pán, žeť přede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznáváti bude Boha. ¹²A takť jeden každý z nás sám za sebe počet vydáváti bude Bohu. ¹³Nesudmež tedy více jedni druhých, ale toto raději rozsuzujte, jak bys-

te nekladli úrazu nebo pohoršení bratru. ¹⁴Vím a v tom ujištěn jsem v Pánu Ježíši, žeť nic nečistého není samo z sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by nečisté bylo, jemť nečisté jest. ¹⁵Ale bývá-liť rmoucen bratr tvůj pro pokrm, již nechodíš podle lásky. Hledíš, abys k zahynutí nepřivedl pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umřel. ¹⁶Nebudíž tedy v porouhání dáno dobré vaše. ¹⁷Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém. ¹⁸Nebo kdož v tom slouží Kristu, milý jest Bohu a lidem příjemný. ¹⁹Protož následujme toho, což by sloužilo ku pokoji a k vzdělání vespolek. ²⁰Nekazíž pro pokrm díla Božího. Všecko zajisté čisté jest, ale zlé jest člověku, kterýž jí s pohoršením. ²¹Dobré jest nejísti masa a nepítí vína, ani čehokoli toho, na čemž se uráží bratr tvůj, nebo horší, anebo zemdlivá. ²²Ty víru máš? Mějž ji sám u sebe před Bohem. Blahoslavený, kdož nesoudí sebe samého v tom, což oblibuje. ²³Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby jedl, odsouzen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli není z víry, hřích jest.

15 Povinnitť jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti. ²Ale jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. ³Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla jsou na mne. ⁴Nebo kteréžkoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou, abychom skrze trpělivost a potěšení Písem naději měli. ⁵Bůh pak dárcem trpělivosti a potěšení dejž vám jednomyslným býti vespolek podle Jezukrista, ⁶Abyste jednomyslně jedněmi ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista. ⁷Protož přijímejte se vespolek, jakož i Kristus přijal nás v slávu Boží. ⁸Neboť pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem obřízky pro Boží pravost, aby potvrzení byli slibové otcům učinění, ⁹A aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest: Protož vyznáváti tebe budu mezi pohaný, a jménu tvému plésati budu. ¹⁰A opět dí: Veselte se pohané s lidem jeho. ¹¹A opět: Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež ho všickni lidé. ¹²A opět Izaiáš dí: Budeť kořen Jesse, a ten, jenž povstane, panovati nad pohaný; v němť pohané doufati budou. ¹³Bůh pak naděje naplňujž vás všelikou radostí a pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili v naději skrze moc Duchu svatého. ¹⁴Vím zajisté, bratří moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty, naplněni jsouce všelikou známostí, takže se i napomínati můžete vespolek. ¹⁵Ale však proto psal jsem vám, bratří, poněkud směle, jako ku paměti přivodě vám, podle milosti, kteráž jest mi dána od Boha, ¹⁶K tomu, abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohaný, slouže evangelium Božímu, aby byla obět pohanů vzácná, posvěcena jsuci skrze Duchu svatého. ¹⁷Mám se tedy čím chlubit v Kristu Ježíši, v Božích věcech. ¹⁸Neboť bych se neodvážil mluvití toho, čehož by skrze mne neučinil Kristus, k tomu, aby ku poslušenství přivedeni byli pohané slovem i skutkem, ¹⁹V moci divů a zázraků, v síle Duchu Božího, takže jsem od Jeruzalé-

ma vůkol až k Ilyrické zemi naplnil evangelium Kristovým,²⁰ A to tak žádostiv jsa kázati evangelium, kdež ani jmenován nebyl Kristus, abych na cizí základ nestavěl,²¹ Ale jakož psáno jest: Kterýmž není zvěstováno o něm, užří, a ti, jenž neslychali, srozumějí.²² A tímž jest mi mnohokrát překaženo přijíti k vám.²³ Nyní pak nemaje již více místa v těchto krajinách a žádost maje přijíti k vám od mnoha let,²⁴ Kdyžkoli půjdu do Hispanie, přijdu k vám. Mámt zajisté naději, že tudy jda, užřím vás, a že vy mne provodíte tam, avšak až bych prve u vás poněkud pobyl.²⁵ Nyní pak beru se do Jeruzaléma, službu čině svatým.²⁶ Nebo za dobré se vidělo Macedonským a Achaiským, aby sbírku nějakou učinili na chudé svaté, kteříž jsou v Jeruzalémě.²⁷ Takt sobě to oblíbili, a také povinni jsou jim to. Nebo poněvadž duchovních věcí jejich byli účastni pohané, povinnit jsou jim také sloužiti tělesnými.²⁸ A protož když to vykonám a jim odvedu užitek ten, půjduť skrze vás do Hispanie.²⁹ A vímt, že přijda k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova přijdu.³⁰ Prosimť pak vás, bratří, skrze Pána našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha svatého, abyste spolu se mnou modlili se za mne Bohu snažně,³¹ Abych vysvobozen byl od protivníků, kteříž jsou v Judstvu a aby služba tato má příjemná byla svatým v Jeruzalémě,³² Abych k vám bohda s radostí přišel, a s vámi poodpočinul.³³ Bůh pak pokoje budiž se všemi vámi. Amen.

16 Poroučímť pak vám Fében, sestru naši, služebnici církve Cenchrenské,² Abyste ji přijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocní byli, jestliže by vás v čem potřebovala. Nebo i ona mnohým hostem ochotně posluhovala, až i mně také.³ Pozdravte Priscilly a Akvila, pomocníků mých v Kristu Ježíši,⁴ Kteríž pro můj život svých vlastních hrdel nasadili, jimžto ne já sám toliko děkuji, ale i všechny církve pohanské,⁵ I domácích jejich shromáždění. Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž jest prvotiny Achaie v Kristu.⁶ Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce měla s námi.⁷ Pozdravte Andronika a Junia, příbuzných mých a spoluvěznů mých, kteříž jsou vzácní u apoštolů a kteříž přede mnou byli v Kristu Ježíši.⁸ Pozdravte Amplia mně v Pánu milého.⁹ Pozdravte Urbana, pomocníka našeho v Kristu, a Stachyna mého milého.¹⁰ Pozdravte Apella zkušeného v Kristu. Pozdravte těch, kteříž jsou z domu Aristobulova.¹¹ Pozdravte Herodiona, příbuzného mého. Pozdravte těch, kteří jsou z čeledi Narciskovy věřící v Pána.¹² Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Pozdravte Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v Pánu.¹³ Pozdravte Rufa, zvláštního v Pánu, a matky jeho i mé.¹⁴ Pozdravte Asynkrita, Flegonta, Hermu, Patroba, Merkuria, i jiných bratří, kteříž jsou s nimi.¹⁵ Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteříž jsou s nimi.¹⁶ Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. Pozdravujít vás církve Kristovy.¹⁷ Prosimť pak vás, bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterémuž

jste vy se naučili, a varujte se jich.¹⁸ Nebo taková Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a skrze lahodné řeči a pochlebenství svodí srdce prostých.¹⁹ Nebo vaše poslušensství všechněch došlo. A protož se raduji z vás. Než chciť, abyste byli moudří k dobrému, a prostí k zlému.²⁰ Bůh pak pokoje potře satana pod nohy vaše brzo. Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen.²¹ Pozdravují vás Timoteus, pomocník můj, a Lucius, a Jázon, a #Sozipater, příbuzní moji.²² Pozdravuji vás v Pánu já Tercius, kterýž jsem psal tento list.²³ Pozdravuje vás Gáius, hospodář můj i vši církve. Pozdravuje vás Erastus, důchodní písař městský, a Kvartus bratr.²⁴ Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.²⁵ Tomu pak, jenž může vás utvrditi podle evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od časů věčných skrytého,²⁶ Nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušensství víry všechněm národům oznámeného,²⁷ Tomu, pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na věky. Amen List tento k Římanům psán jest z Korintu, a poslán po Fében, služebnici sboru Cenchrenského.

1 Korintským

1 Pavel, povoláný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a bratr Sostenes, ²Církví Boží, kteráž jest v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláným svatým, spolu se všemi, kteříž vzývají jméno Pána našeho Jezukrista na všelikém místě, i jejich i našem: ³Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ⁴Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši, ⁵Že ve všem obohaceni jste v něm, v každém slovu a ve všelikém umění, ⁶Jakož svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi, ⁷Takže nemáte žádného nedostatku ve všeliké milosti, očekávající zjevení Pána našeho Jezukrista, ⁸Kterýžto i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni příští Pána našeho Jezukrista. ⁹Věrnýť jest Bůh, skrze něhož povolání jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho. ¹⁰Prosímť vás pak, bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všickni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednostejnou myslí a jednostejným smyslem. ¹¹Nebo oznámeno jest mi o vás, bratří moji, od některých z čeledi Chloe, že by mezi vámi byly různice. ¹²Míním pak toto, že jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův. ¹³Zdali rozdělen jest Kristus? Zdali Pavel ukřižován jest za vás? Anebo zdali jste ve jménu Pavlovu pokřtěni byli? ¹⁴Děkuji Bohu, že jsem žádného z vás nekřtil, než Krispa a Gáia, ¹⁵Aby někdo neřekl, že jsem ve jméno své křtil. ¹⁶Křtilť jsem také i Štěpánovu čeled. Více nevím, abych koho jiného křtil. ¹⁷Nebo neposlal mne Kristus křtiti, ale evangelium kázati, ne v moudrosti řeči, aby nebyl vyprázdňen kříž Kristův. ¹⁸Nebo slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest. ¹⁹Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhu. ²⁰Kde jest moudrý? A kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdaliž Bůh neobrátí moudrosti tohoto světa v bláznovství? ²¹Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti věřící, ²²Poněvadž i Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti. ²³Myť pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství, ²⁴Ale povoláným, i Židům i Řekům, Krista, Boží moc a Boží moudrost. ²⁵Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé a mdloba Boží jest silnější než lidé. ²⁶Vidíte zajisté povolání vaše, bratří,

že nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození; ²⁷Ale což bláznivého jest u světa, to sobě vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, Bůh vyvolil, aby zahanbil silné. ²⁸A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, ano hned, kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zkazil, ²⁹Proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo. ³⁰Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i #vykoupení, ³¹Aby se tak dále, jakož jest napsáno: Kdo se chlubí, v Pánu se chlub.

2 I já přišed k vám, bratří, nepřišel jsem s důstojností řeči nebo moudrostí, zvěstuje vám svědectví Boží. ²Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještě toho ukřižovaného. ³A byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázni, i v strachu mnohém. ⁴A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha svatého a moci, ⁵Aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží. ⁶Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat světa tohoto, jenž hynou. ⁷Ale mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skryta jest, kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší, ⁸Jížto žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali, nebylit by Pána slávy ukřižovali. ⁹Ale kážeme, jakož psáno jest: Čehož oko nevidalo, ani ucho slychalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují. ¹⁰Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské. ¹¹Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jediné duch člověka, kterýž jest v něm? Takt i Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží. ¹²My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám. ¹³O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňující. ¹⁴Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti. ¹⁵Ale duchovní člověk rozsuzujeť všecko, sám pak od žádného nebývá souzen. ¹⁶Nebo kdo jest poznal mysl Páně? A kdo jej bude učiti? My pak mysl Kristovu máme.

3A já, bratří, nemohl jsem vám mluvit jako duchovním, ale jako tělesným, jako maličkým v Kristu. ²Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli pokrmů tvrdších užívat, ano i nyní ještě nemůžete. ³Ještě zajistě tělesní jste. Poněvadžť jest mezi vámi nenávisť, svárové a různice, zdaž ještě tělesní nejste? a tak podle člověka chodíte. ⁴Nebo když někdo říká: Jáť jsem Pavlův, jiný pak: Já Apollův, zdaliž nejste tělesní? ⁵Nebo kdo jest Pavel, a kdo jest Apollo, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jakž jednomu každému dal Pán? ⁶Jáť jsem štípil, Apollo zaléval, ale Bůh dal zrůst. ⁷A protož ani ten, kdož štěpuje, nic není, ani ten, jenž zalévá, ale ten, kterýž zrůst dává, Bůh. ⁸Ten pak, kdož štěpuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou, avšak jeden každý vlastní odplatu vezme podle své práce. ⁹Božít jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste. ¹⁰Já podle milosti Boží mně dané, jako moudrý stavitel, základ jsem založil, jiný pak na něm staví. Ale jeden každý viz, jak na něm staví. ¹¹Nebo základu jiného žádný položit nemůž, mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus. ¹²Staví-liť pak kdo na ten základ zlato, stříbro, kamení drahé, dříví, seno, strniště, ¹³Jednohoť každého dílo zjeveno bude. Den zajistě to všecko okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje. ¹⁴Zůstane-liť cí dílo, kteréž na něm stavěl, vezme odplatu. ¹⁵Pakliť cí dílo shoří, tenť vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak jako skrze oheň. ¹⁶Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? ¹⁷Jestližeť kdo chrámu Božího poskvřňuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy. ¹⁸Žádný sám sebe nesvod. Zdá-li se komu z vás, že jest moudrý na tomto světě, budiž bláznem, aby byl učiněn moudrým. ¹⁹Moudrost zajistě světa tohoto bláznovství jest u Boha. Nebo psáno jest: Kterýž zlapá moudré v chytrosti jejich. ²⁰A opět: Znáť Pán přemýšlování moudrých, že jsou marná. ²¹A tak nechlubíť se žádný lidmi; nebo všechny věci vaše jsou. ²²Budťo Pavel, budťo Apollo, budťo Petr, budťo svět, budťo život, budťo smrt, budťo přítomné věci, budťo budoucí, všecko jest vaše, ²³Vy pak Kristovi, a Kristus Boží.

4Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích tajemství Božích. ²Dále pak vyhledává se při šafářích toho, aby každý z nich věrný nalezen byl. ³Mně pak to za nejmenší věc jest, abych od vás souzen byl, aneb od lidského soudu; nýbrž aniž sám sebe soudím. ⁴Nebo ačkoli do sebe nic bezbožného nevím, však ne skrze to jsem spravedliv; nebo ten, ješto mne soudí, Pán jest. ⁵Protož nesudtež nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdažť bude míti chválu jeden každý od Boha. ⁶Tyto pak věci, bratří moji, v podobenství obrátil jsem na sebe a na Apollo, pro vás, abyste se na nás učili nad to, což psáno jest, výše nesmýšleti, a abyste jeden pro druhého nenadýmali se proti někomu. ⁷Nebo kdož tě soudí? A co máš, ješto bys nevzal? A když jsi vzal, proč se chlubiš, jako bys nevzal?

⁸Již jste nasyceni, již jste zbohatli, bez nás kralujete. Ale ó byste kralovali, abychom i my také spolu s vámi kralovali. ⁹Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učinění jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem. ¹⁰My blázní pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení. ¹¹Až do tohoto času i lačníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i poličkování býváme, i místa nemáme, ¹²A pracujeme, dělajíce rukama vlastníma; uhanění jsouce, dobrořečíme; protiventství trpíce, mile snášíme. ¹³Když se nám rouhají, modlíme se za ně; jako smeti tohoto světa učiněni jsme, a jako povrhel u všech, až posavad. ¹⁴Ne proto, abych vás zahanbil, píší toto, ale jako svých milých synů napomínám. ¹⁵Nebo byste pak deset tisíc pěstounů měli v Kristu, však proto nemnoho máte otců. Nebo v Kristu Ježíši skrze evangelium já jsem vás zplodil. ¹⁶Protož prosím vás, budtež následovníci moji. ¹⁷Pro tu příčinu poslal jsem vám Timotea, kterýžto jest syn můj milý a věrný v Pánu. Tenť vám připomínati bude, které jsou cesty mé v Kristu, jakž všude v každé církvi učím. ¹⁸Rovně jako bych neměl k vám přijíti, tak se naduli někteří. ¹⁹Ale přijduť k vám brzo, bude-li Pán chtíti, a poznám ne řeč těch nadutých, ale moc. ²⁰Neboť nezáleží v řeči království Boží, ale v moci. ²¹Co chcete? S metlou-li abych přišel k vám, čili s láskou, a s duchem tichosti?

5Naprosto se slyší, že by mezi vámi bylo smilstvo, a to takové smilstvo, jakéž se ani mezi pohany nejmenuje, totiž aby někdo měl manželku otce svého. ²A vy nadutí jste, a nermoutíte se raději, aby vyvržen byl z prostředku vás ten, kdož takový skutek spáchal. ³Já zajistě, ač vzdálený tělem, ale přítomný duchem, již jsem to usoudil, jako bych přítomen byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal, ⁴Ve jménu Pána našeho Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s mocí Pána našeho Jezukrista, ⁵Vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše. ⁶Neníť dobrá chloubá vaše. Zdaliž nevíte, že maličko kvasu všecko těsto nakvašuje? ⁷Vyčisttež tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání, jakož pak jste nenakvašení. Neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus. ⁸A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechtnosti, ale v přesnicích upřímosti a pravdy. ⁹Psal jsem vám v listu, abyste se nesměšovali s smilníky. ¹⁰Ale ne všelikterak s smilníky tohoto světa, neb s lakomci, nebo s dráči, aneb s modláři, sic jinak musili byste z tohoto světa vyjítí. ¹¹Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesměšovali s takovými, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlonejce, neb opilec, neb dráč. S takovým ani nejte. ¹²Nebo proč já mám i ty, kteříž jsou vně, souditi? Však ty, kteříž jsou vnitř, vy soudíte? ¹³Ty pak, kteříž jsou vně, Bůh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z sebe.

6Smí někdo z vás, maje při s druhým, souditi se před

nepravými, a ne raději před svatými? ²Nevíte-liž, že svatí svět souditi budou? I poněvadž od vás souzen býti má svět, kterakž tedy nehodni jste těch nejmenších věcí rozsuzovati? ³Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci? ⁴Protož když byste měli míti soud o tyto časné věci, těmi, kteříž nejzadnější jsou v církvi, soud osadte. ⁵K zahanbení vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi bratrem a bratrem svým? ⁶Ale bratr s bratrem soudí se, a to před nevěřícími? ⁷Již tedy konečně nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy netrpíte? Proč raději škody neberete? ⁸Nýbrž vy křivdu činíte, a k škodě přivodíte, a to bratří své. ⁹Zdali nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, však ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zženštilí, ani samcoložníci, ¹⁰Ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani zlolepci, ani dráči, dědictví království Božího nedůjdou. ¹¹A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho. ¹²Všecko mi sluší, ale ne všecko prospívá; všecko mi sluší, ale jáť pod žádnou té věci moc poddán nebudu. ¹³Pokrmové břichu náležejí, a břicho pokrmům; Bůh pak i pokrm i břicho zkaží. Ale tělo ne smilstvu oddáno býti má, ale Pánu, a Pán tělu. ¹⁴Bůh pak i Pána Ježíše vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou. ¹⁵Nevíte-liž, že těla vaše jsou údové Kristovi? Což tedy vezma údy Kristovy, učiním je údy nevěstky? Odstup to. ¹⁶Zdaliž nevíte, že kdož se připojuje k nevěstce, jedno tělo jest s ní? Nebo dí Písmo: Budou dva jedno tělo. ¹⁷Ten pak, jenž se připojuje Pánu, jeden duch jest s ním. ¹⁸Utíkejte smilstva. Všeliký hřích, kterýžkoli učinil by člověk, kromě těla jest, ale kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tělu hřeší. ¹⁹Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, jenž přebývá v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji? ²⁰Nebo koupěni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem vaším i duchem vaším, kteréžto věci Boží jsou.

7O čemž jste mi pak psali, k tomuž vám toto odpovídám: Dobrét by bylo člověku ženy se nedotýkati. ²Ale pro uvarování se smilstva, jeden každý manželku svou měj a jedna každá měj muže svého. ³Muž k ženě povinnou přívětivost okazuj, a tak podobně i žena muži. ⁴Žena vlastního těla svého v moci nemá, ale muž; též podobně i muž těla svého vlastního v moci nemá, ale žena. ⁵Nezbavujte jeden druhého, leč by to bylo z společného svolení na čas, abyste se uprázdnilí ku postu a k modlitbě; a potom zase k témuž se navratte, aby vás nepokoušel satan pro nezdrželivost vaši. ⁶Ale toť pravím podle dopuštění, ne podle rozkazu. ⁷Nebo chtěl bych, aby všickni lidé tak byli jako já, ale jeden každý svůj vlastní dar od Boha má, jeden tak a jiný jinak. ⁸Pravím pak neženatým a vdovám: Dobré jest jim, aby tak zůstali jako i já. ⁹Pakliť se nemohou zdržeti, nechažť v stav manželský vstoupí; nebo lépe jest v stav manželský vstoupiti nežli pálení se. ¹⁰Vdaným pak příkazují ne já, ale Pán,

řka: Manželka od muže neodcházej. ¹¹Pakliť by odešla, zůstaniž nevdaná, anebo smiř se s mužem svým. Tolikéž muž nepropouštěj ženy. ¹²Jiným pak pravím já, a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevěřící, a ta povoluje býti s ním, nepropouštěj jí. ¹³A má-li která žena muže nevěřícího, a on chce býti s ní, nepropouštěj ho. ¹⁴Posvěcenť jest zajisté nevěřící muž pro ženu věřící, a žena nevěřící posvěcena jest pro muže; sic jinak děti vaši nečistí by byli, ale nyní svatí jsou. ¹⁵Pakliť nevěřící odjiti chce, nechať jde. Není manem bratr neb sestra v takové věci, ale ku pokoji povolal nás Bůh. ¹⁶A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého? Anebo co ty víš, muži, získáš-li ženu? ¹⁷Ale jakž jednomu každému odměřil Bůh a jakž jednoho každého povolal Pán, tak chod. A takt ve všech církevch řídím. ¹⁸Obřezaný někdo povolán jest? Neuvodiž na sebe neobřezání; pakli kdo v neobřízce povolán, neobřezuj se. ¹⁹Nebo obřízka nic není, a neobřízka také nic není, ale zachovávání příkázání Božích. ²⁰Jeden každý v povolání tom, jímž povolán jest, zůstávej. ²¹Služebníkem byv, povolán jsi? Nedbej na to. Pakli bys mohl býti svobodný, raději toho užívej. ²²Nebo kdož jest v Pánu povolán, byv služebníkem, osvobozený jest Páně. Též podobně kdož jest povolán byv svobodný, služebník jest Kristův. ²³Za mzdu koupěni jste, nebudtež služebníci lidí. ²⁴Jeden každý, jakž povolán jest, bratří, v tom zůstávej před Bohem. ²⁵O pannách pak příkázání Páně nemám, ale však radu dávám, jakožto ten, jemuž z milosrdenství svého Pán dal věrným býti. ²⁶Za toť pak mám, že jest to dobré pro nastávající potřebu, totiž že jest dobré člověku tak býti. ²⁷Přivázán-lis k ženě, nehledej rozvázání. Jsi-li prost od ženy, nehledej ženy. ²⁸Pakli bys ses i oženil, nezhrěšils, a vdala-li by se panna, nezhrěšila; ale trápení těla míti budou takoví; jáť pak vám odpouštím. ²⁹Ale totot vám pravím, bratří, protože čas ostatní jest ukrácený: náležít tedy, aby i ti, kteříž mají ženy, byli, jako by jich neměli. ³⁰A kteříž plačí, jako by neplakali, a kteříž se radují, jako by se neradovali, a kteříž kupují, jako by nevládli, ³¹A kteříž užívají tohoto světa, jako by neužívali. Neboť pomíjí způsob tohoto světa. ³²A já bych rád chtěl, abyste vy bez pečování byli. Nebo kdo ženy nemá, pečuje o to, což jest Páně, kterak by se líbil Pánu. ³³Ale kdo se oženil, pečuje o věci tohoto světa, kterak by se líbil ženě. ³⁴Rozdílnéť jsou jistě žena a panna. Nevdaná pečuje o to, což jest Páně, aby byla svatá i tělem i duchem, ale vdaná pečuje o věci světa, kterak by se líbila muži. ³⁵Totot pak pravím proto, abych vám to, což jest užitečnějšího, ukázal, ne abych na vás osidlo uvrhl, ale abyste slušně a případně Pána se přidrželi bez všeliké roztržitosti. ³⁶Pakli kdo za neslušnou věc své panně pokládá pomíjení času k vdání, a tak by se státi mělo, učni, jakžkoli chce, nezhrěší. Nechažť ji vdá. ³⁷Ale kdož jest se pevně ustavil v srdci svém, a není mu toho potřeba, ale v moci má vlastní vůli svou, a to uložil v srdci svém, aby choval pannu svou, dobře činí. ³⁸A tak i ten, kdož vdává pannu svou, dobře činí, ale kdo nevdává, lépe činí. ³⁹Žena přivázána jest k manželství

zákonem dotud, dokudž její muž živ jest. Pakli by umřel muž její, svobodná jest; můž se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu. ⁴⁰Ale blahoslavenější jest, zůstala-li by tak, podle mého soudu. Mámt pak za to, žeť i já mám Duchu Božího.

8O těch pak věcech, kteréž modlám obětovány bývají, víme, že všickni známost máme. A známost nadýmá, ale láska vzdělává. ²Zdá-li se pak komu, že něco umí, ještě nic nepoznal, tak jakž by měl znáti. ³Ale jestliže kdo miluje Boha, tenť jest vyučen od něho. ⁴A protož o pokrmích, kteréž se modlám obětují, toto dím: Víme, že modla na světě nic není a že není jiného žádného Boha nežli jeden. ⁵Nebo ačkoli jsou někteří, ješto slovou bohové, i na nebi i na zemi, (jakož jsou mnozí bohové a páni mnozí,) ⁶Ale my máme jediného Boha Otce, z něhož všecko, a my v něm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož všecko, i my skrze něho. ⁷Ale ne ve všechť jest to umění. Nebo někteří se zlým svědomím pro modlu až dosavad jako modlám obětované jedí, a svědomí jejich, jsuci mdlé, poskvřňuje se. ⁸Nečinít pak nás pokrm vzácných Bohu. Nebo budeme-li jísti, nic tím lepší nebudeme, a nebudeme-li jísti, nic horší nebudeme. ⁹Ale vizte, ať by snad ta vaše moc nebyla k urážce mdlým. ¹⁰Nebo uzří-li kdo tebe, majícího známost, a ty sedíš při pokrmu modlám obětovaném, zdaliž svědomí toho, kterýž jest mdlý, nebude přivedeno k tomu, aby také jedl modlám obětované? ¹¹I zahneť bratr mdlý, (pro tvé to vědění), za kteréhož Kristus umřel. ¹²A tak hřešice proti bratřím, a urážejíce svědomí jejich mdlé, proti Kristu hřešíte. ¹³A protož jestližeť pohoršuje pokrm bližního mého, nebudu jísti masa na věky, abych nezhoršil bratra svého.

9Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž nejsem svobodný? Zdaliž jsem Jezukrista Pána našeho neviděl? Zdaliž vy nejste práce má v Pánu? ²Bycht pak jiným nebyl apoštol, tedy vám jsem. Nebo pečet mého apoštolství vy jste v Pánu. ³Odpověď má před těmi, jenž mne soudí, ta jest: ⁴Zdaliž nemáme moci jísti a pítí? ⁵Zdaliž nemáme moci sestry ženy při sobě mítí, jako i jiní apoštolé, i bratří Páně, i Petr? ⁶Zdaliž sám já a Barnabáš nemáme moci tělesných prací zanechati? ⁷I kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štěpuje vinici a jejího ovoce nejí? Anebo kdo pase stádo a mléka od stáda nejí? ⁸Zdali podle člověka to pravím? Zdaliž i Zákon toho nepraví? ⁹Nebo v Zákoně Mojžíšově psáno jest: Nezavížeš úst volu mlátícímu. I zdali Bůh tak o voly pečuje? ¹⁰Čili naprosto pro nás to praví? Pro násť jistě to napsáno jest. Nebo kdo oře, v naději orati má; a kdo mlátí v naději, naděje své má účasten býti. ¹¹Poněvadž jsme my vám duchovní věci rozsivali, tak-liž jest pak to veliká věc, jestliže bychom my vaše časné věci žali? ¹²Kdyžť jiní práva svého k vám užívají, proč ne raději my? Avšak neužívali jsme práva toho, ale všecko snášíme, abychom žádné překážky nečinili evangelium Kristovu. ¹³Zdaliž nevíte, že ti, kteříž o svatých věcech pracují, z svatých věcí jedí, a kteříž oltáři přistojí, s oltářem spolu díl mají? ¹⁴Tak jest i Pán

nařídil těm, kteříž evangelium zvěstují, aby z evangelium živi byli. ¹⁵Jáť jsem však ničeho toho neužíval. Aníž jsem toho proto psal, aby se to při mně tak dalo, anof by mi mnohem lépe bylo umřítí, nežli aby kdo chválu mou vyprázdnil. ¹⁶Nebo káži-li evangelium, nemám se čím chlubití, poněvadž jsem to povinen; ale běda by mně bylo, kdybych nekázal. ¹⁷Jestližeť pak dobrovolně to činím, mámt odplatu; pakli bezděky, úřadt jest mi svěřen. ¹⁸Jakož tedy mám odplatu? abych evangelium káže, bez nákladů býti evangelium Kristovo uložil, proto abych zle nepožíval práva svého při evangelium. ¹⁹Svoboden zajisté jsa ode všech, všechněm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal. ²⁰A učiněn jsem Židům jako Žid, abych Židy získal; těm, kteříž pod Zákonem jsou, jako bych pod Zákonem byl, abych ty, kteříž pod Zákonem jsou, získal. ²¹Těm, kteříž jsou bez Zákonu, jako bych bez Zákonu byl, (a nejsa bez Zákonu Bohu, ale jsa v Zákoně Kristu,) abych získal ty, jenž jsou bez Zákonu. ²²Učiněn jsem mdlým jako mdlý, abych mdlé získal. Všchněm všecko jsem učiněn, abych vždy některé k spasení přivedl. ²³A tot činím pro evangelium, abych účastník jeho byl. ²⁴Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste základu dosáhli. ²⁵A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdržlivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdržliví, ale my neporušitelnou. ²⁶Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje, ²⁷Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.

10Nechcit pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové naši všickni pod oblakem byli, a všickni moře přešli, ²A všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblace a v moři, ³A všickni týž pokrm duchovní jedli, ⁴A všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla; a ta skála byl Kristus. ⁵Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti. ⁶Ty pak věci za příklad nám býti mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali. ⁷Protož nebudte modláři, jako někteří z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hráli. ⁸Aníž smilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich jeden den třimecítma tisíců. ⁹Ani pokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli. ¹⁰Ani reptete, jako i někteří z nich reptali, a zhynuli od záhubce. ¹¹Toto pak všecko u figuře dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme již na konci světa. ¹²A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž, aby nepadl. ¹³Pokoušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nepustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokoušením také i vysvobození, abyste mohli snéstí. ¹⁴Protož, moji milí bratří, utíkejtež modlářství. ¹⁵Jakožto opatrným mluvím. Vy sudte, co pravím. ¹⁶Kalich dobrořečení, kterémuž dobrořečíme, zdaliž není společnost krve Kristovy? A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není společnost těla Kristova? ¹⁷Nebo jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všickni

zajisté z jednoho chleba jíme. ¹⁸Pohledte na Izraele podle těla. Zdaliž ti, kteříž jedí oběti, nejsou účastníci oltáře? ¹⁹Což pak tedy dím? Že modla jest něco? Anebo že modlám obětované něco jest? Nikoli. ²⁰Ale toto pravím, že, což obětují pohané, ďáblům obětují, a ne Bohu. Nechtěl bych pak, abyste vy byli účastníci ďáblů. ²¹Nebo nemůžete kalicha Páně píti a kalicha ďáblů; nemůžete účastníci býti stolu Páně a stolu ďáblů. ²²Čili k hněvu popouzíme Pána? Zdali silnější jsme nežli on? ²³Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užitečné; všecko mi sluší, ale ne všecko vzdělává. ²⁴Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního. ²⁵Všecko, což se v masných krámích prodává, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí. ²⁶Nebo Páněť jest země i plnost její. ²⁷Pozval-liť by vás pak kdo z nevěřících k stolu, a chcete jíti, vše, cožkoli bylo by vám předloženo, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí. ²⁸Pakli by vám někdo řekl: Toto jest modlám obětované, nejezte pro toho, jenž oznámil, a pro svědomí. Páněť zajisté jest země i plnost její. ²⁹Svědomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo proč by měla svoboda má potupena býti od cizího svědomí? ³⁰A poněvadž já s díky činěním požívám, proč mi se rouhají příčinou toho, z čehož já díky činím? ³¹Protož budto že jíte, nebo pijete, anebo cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite. ³²Bez úrazu budte i Židům i Řekům i církvi Boží, ³³Jakož i já ve všem líbím se všechněm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.

11Následovníci moji budte, jako i já Kristův. ²Chválímť pak vás, bratří, že všechny věci mé v paměti máte, a jakž jsem vydal vám ustanovení, tak je zachováváte. ³Chcít pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh. ⁴Každý muž, modle se aneb prorokuje s přikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou. ⁵Každá pak žena, modleci se anebo prorokující s nepřikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou; nebo jednostejná věc jest, jako by se oholila. ⁶Nebo nezavíjí-liť žena hlavy své, nechažť se také ostříhá. Pakli jest mrzká věc ženě oholiti se neb ostříhati, nechažť se zavíjí. ⁷Mužť nemá zavíjeti hlavy své, obraz a sláva Boží jsa, ale žena sláva mužova jest. ⁸Nebo není muž z ženy, ale žena z muže. ⁹Není zajisté muž stvořen pro ženu, ale žena pro muže. ¹⁰Protož máť žena míti obestření na hlavě pro anděly. ¹¹Avšak ani muž bez ženy, ani žena bez muže, v Pánu. ¹²Nebo jakož žena jest z muže, tak i muž skrze ženu, všechny pak věci z Boha. ¹³Vy sami mezi sebou sudte, sluší-li se ženě s nepřikrytou hlavou modliti Bohu. ¹⁴Zdaliž vás i samo přirození neučí, žeť jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy? ¹⁵Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dány jsou jí. ¹⁶Jestliže pak komu se vidí neustupným býti, myť takového obyčejem nemáme, ani církev Boží. ¹⁷Toto pak předkládaje, nechválím toho, že ne k lepšímu, ale k horšímu se scházíte. ¹⁸Nejprve zajisté, když se scházíte do shromáždění, slyším, že jsou roztržky mezi vámi, a poněkud tomu věřím. ¹⁹Neboť musejí i kacířstva mezi vámi býti, aby právě zbož-

ní zjevení byli mezi vámi. ²⁰A tak když se scházíte vespolek, jižť to není večeri Páně jísti, ²¹Poněvadž jeden každý nejprv večeri svou přijímá v jedení, a tu někdo lační, a jiný se přepil. ²²A což pak domů nemáte k jedení a ku pítí? Čili církev Boží tupíte, a zahanbujete ty, kteříž nemají hojnosti pokrmů? Což vám dím? Chváliti budu vás? V tom jistě nechválím. ²³Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb, ²⁴A díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To činite na mou památku. ²⁵Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To činite, kolikrátkoli píti budete, na mou památku. ²⁶Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujte, dokavadž nepřijde. ²⁷A protož kdokoli jedl by chléb tento a pil z kalicha Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně. ²⁸Zkusíť tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí. ²⁹Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně. ³⁰Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí, ³¹Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. ³²Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni, abychom s světem nebyli odsouzeni. ³³A tak, bratří moji, když se scházíte k jedení, jedni na druhé čekávejte. ³⁴Pakli kdo lační, doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak věci, když přijdu, zřídím.

12O duchovních pak dařích, bratří, nechci, abyste nevěděli. ²Víte, že jste byli pohané, kteříž k modlám němým, jakž jste bývali vedeni, tak jste chodili. ³Protož známoť vám činím, že žádný v Duchu Božím mluvě, nezlořečí Pánu Ježíši, a žádný nemůže říci Pán Ježíš, jedině v Duchu svatém. ⁴Rozdílníť pak darové jsou, ale tentýž Duch, ⁵A rozdílná jsou přísluhování, ale tentýž Pán, ⁶A rozdílné jsou moci, ale tentýž Bůh, jenžto působí všecko ve všech. ⁷Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku. ⁸Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, jinému pak řeč umění podle téhož Ducha, ⁹Jinému víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednostejném Duchu, ¹⁰Někomu divů činění, jinému prorocství, jinému rozeznání duchů, jinému rozličnost jazyků, jinému vykládání jazyků. ¹¹Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláště, jakž ráčí. ¹²Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má údů, ale všickni ti jednoho těla údové, mnozí jsouce, však jedno tělo jsou: tak i Kristus. ¹³Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, budto Židé, budto Řekové, budto služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme. ¹⁴Nebo tělo není jeden úd, ale mnozí. ¹⁵Dí-li noha: Poněvadž nejsem rukou, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla? ¹⁶A dí-li ucho: Když nejsem oko, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla? ¹⁷Jestliže všecko tělo jest oko, kde pak bude sluch? Pakli všecko tělo jest sluch, kde povonění? ¹⁸Ale zřídil Bůh údy jeden každý z nich v těle, tak jakž jest on

chtěl. ¹⁹Nebo kdyby byli všickni údové jeden úd, kde by bylo tělo? ²⁰Ale nyní mnozí údové jsou, však jedno tělo. ²¹A tak nemůžt oko říci ruce: Nepotřebí mi tebe, anebo opět hlava nohám: Nepotřebuji vás. ²²Nýbrž mnohem více údové, kteříž se zdadí nejmdejší v těle býti, potřební jsou. ²³A kteréž máme za nejméně ctihodné údy v těle, ty větší ctí přistíráme; a nezdobní údové naši hojnější ozdabu mají, ²⁴Ozdobní pak údové naši toho nepotřebují. Ale Bůh tak způsobil tělo, poslednějšimu dav hojnější poctu, ²⁵Aby nebyla nespornost v těle, ale aby údové jedni o druhé vespolek pečovali ²⁶A protož jestliže trpí co jeden úd, spolu s ním trpí všickni údové; pakli jest v slávě jeden úd, radují se spolu s ním všickni údové. ²⁷Vy pak jste tělo Kristovo, a údové z částky. ²⁸A některé zajisté postavil Bůh v církvi nejprv apoštoly, druhé proroky, třetí učitele, potom moci, potom ty, kteří mají dary uzdravování, pomocníky, správce jiných, rozličnost jazyků mající. ²⁹Zdaliž jsou všickni apoštolé? Zdali všickni proroci? Zdali všickni učitelé? Zdali všickni divy činí? ³⁰Zdali všickni mají dary k uzdravování? Zdali všickni jazyky rozličnými mluví? Zdali všickni vykládají? ³¹Snažujtež se pak dojíti darů lepších, a ještěť vyšší cestu vám ukáží.

13Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem jako měď zvučící anebo zvonec znějící. ²A bychť měl prorocství, a znal všecka tajemství, i všelikého umění došel, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenašel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem. ³A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všecken statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych jen neměl, nic mi to neprospívá. ⁴Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. ⁵V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nepouží se, neobmýšlí zlého. ⁶Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. ⁷Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká. ⁸Láska nikdy nevypadá, ačkoli prorocství přestanou, i jazykové utichnou, i učení v nic přijde. ⁹Z částky zajisté poznáváme a z částky prorokujeme. ¹⁰Ale jakžt by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude. ¹¹Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem učiněn muž, opustil jsem dětinské věci. ¹²Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdaž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu. ¹³Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich jestiž láska.

14Následujtež tedy lásky, horlivě žádejte duchovních věcí, nejvíce však, abyste prorokovali. ²Nebo ten, jenž mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu; nebo žádný neposlouchá, ale duchem vypravuje tajemství. ³Kdož pak prorokuje, lidem mluví vzdělání, i napomínání, i potěšení. ⁴Kdož mluví cizím jazykem, sám sebe vzdělává, ale kdož prorokuje, tent církve vzdělává. ⁵Chtěť bych pak, abys-

te všickni jazyky rozličnými mluví, ale však raději, abyste prorokovali. Nebo větší jest ten, jenž prorokuje, nežli ten, kdož jazyky cizími mluví, leč by také to, což mluví, vykládal, aby se vzdělávala církev. ⁶A protož, bratří, přišel-li bych k vám, jazyky cizími mluvě, což vám prospějí, nebudu-liť vám mluvit, buď v zjevení neb v umění, buď v prorocství neb v učení? ⁷Podobně jako i bezdušné věci, vydávající zvuk, jako píšťalka nebo harfa, kdyby rozdílneho zvuku nevydávaly, kterak by vědino bylo, co se píská, anebo na harfu hrá? ⁸Ano trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude strojiti k boji? ⁹Tak i vy, nevydali-li byste jazykem svým srozumitelných slov, kterak bude rozumíno, co se mluví? Budete jen u vítr mluvit. ¹⁰Tak mnoho, (jakž vidíme,) rozdílů hlasů jest na světě, a nic není bez hlasu. ¹¹Protož nebudu-liť znáti moci hlasu, budu tomu, kterýž mluví, cizozemec, a ten, jenž mluví, bude mi také cizozemec. ¹²Tak i vy, poněvadž jste horliví milovníci duchovních věcí, toho hledejte, abyste se k vzdělání církve rozhojnili. ¹³A protož, kdož mluví jazykem cizím, modl se, aby mohl vykládati. ¹⁴Nebo budu-li se modliti cizím jazykem, duch můj se toliko modlí, ale mysl má bez užitku jest. ¹⁵Což tedy jest? Modliti se budu duchem, a modliti se budu i myslí; plésati budu duchem a plésati budu i myslí. ¹⁶Nebo kdybys ty dobrořečil Bohu duchem, kterakž ten, jenž prostý člověk jest, k tvému dobrořečení řekne Amen, poněvadž neví, co pravíš? ¹⁷Nebo ač ty dobře díky činíš, ale jiný se nevzdělává. ¹⁸Děkuji Bohu svému, že více nežli vy všickni jazyky cizími mluví. ¹⁹Ale v sboru raději bych chtěl pět slov srozumitelně promluvit, abych také jiných poučil, nežli deset tisíců slov jazykem neznámým. ²⁰Bratří, nebudte děti v smyslu, ale zlostí budte děti, smyslem pak budte dospělí. ²¹Psáno jest v Zákoně: Že rozličnými jazyky a cizími rty budu mluvit lidu tomuto, a anižt tak mne slyšeti budou, praví Pán. ²²A tak jazykové jsou za div ne těm, jenž věří, ale nevěřícím, prorocství pak ne nevěřícím, ale věřícím. ²³A protož když by se sešla všecka církev spolu, a všickni by jazyky cizími mluví, a věšli by tam i neučení neb nevěřící, zdaliž neřeknou, že blázníte? ²⁴Ale kdyby všickni prorokovali, a všel by tam mezi ně někdo nevěřící nebo neučený, přemáhán by byl ode všech a souzen ode všech. ²⁵A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou, a on padna na tvář, klaněti se bude Bohu, vyznáváje, že jistě Bůh jest mezi vámi. ²⁶Což tedy bratří? Když se scházíte, jeden každý z vás píseň má, učení má, cizí jazyk má, zjevení má, vykládání má, všecko to budiž k vzdělání. ²⁷Budto že by kdo jazykem cizím mluvil, ať se to děje skrze dva neb nejvíce tři, a to jeden po druhém, a jeden ať vykládá. ²⁸Pakli by nebylo vykladače, nechať mlčí v shromáždění, než sobě sám nechažt mluví a Bohu. ²⁹Proroci pak dva nebo tři ať mluví, a jiní necht rozsuzují. ³⁰Pakliť by jinému tu přisedícimu zjeveno bylo, první mlč. ³¹Nebo můžete všickni, jeden po druhém, prorokovati, aby se všickni učili a všickni se potěšovali. ³²Duchovět pak proroků prorokům poddání jsou. ³³Nebo není Bůh původ různice, ale pokoje,

jakož i ve všech shromážděních svatých učím. ³⁴Ženy vaše v shromážděních ať mlčí, nebo nedopouští se jim mluvit, ale aby poddány byly, jakž i Zákon praví. ³⁵Pakli se chtít čemu naučiti, doma mužů svých nechat se ptají. Nebo mrzká věc jest ženám mluvit v shromáždění. ³⁶Zdaliž jest od vás slovo Boží poslo? Zdali k samým vám přišlo? ³⁷Zdá-li se sobě kdo býti prorokem nebo duchovním, nechažť pozná, co vám píše, žeť jsou příkázání Páně. ³⁸Pakli kdo neví, nevěz. ³⁹A takž, bratří, o to se snažte, abyste prorokovali, a jazyky cizími mluvit nezbraňujte. ⁴⁰Všecko slušně a podle řádu ať se děje.

15 Známot vám pak činím, bratří, evangelium, kteréž jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v němž i stojíte, ²Skrze kteréž i spasení břete, kterak kázal jsem vám, pamatujete-li, leč byste nadarmo uvěřili. ³Vydal jsem za jisté vám nejprve to, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podle Písem, ⁴A že jest pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne podle Písem. ⁵A že vidín jest od Petra, potom od dvanácti. ⁶Potom vidín více než od pěti set bratří spolu, z nichžto mnozí ještě živi jsou až dosavad, a někteří již zesnuli. ⁷Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů. ⁸Nejposléze pak ze všech, jakožto nedochůdčeti, ukázal se i mně. ⁹Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem hoden slouti apoštol, protože jsem se protivil církvi Boží. ¹⁰Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost jeho mně učiněná daremná nebyla, ale hojněji nežli oni všickni pracoval jsem, avšak ne já, ale milost Boží, kteráž se mnou jest. ¹¹Protož i já i oni tak kážeme, a tak jste uvěřili. ¹²Poněvadž se pak káže o Kristu, že jest z mrtvých vstal, kterakž někteří mezi vámi praví, že by nebylo z mrtvých vstání? ¹³Nebo není-liť z mrtvých vstání, anižť jest Kristus z mrtvých vstal. ¹⁴A nevstal-liť jest z mrtvých Kristus, tedyť jest daremné kázání naše, a daremnát jest i víra vaše. ¹⁵A byli bychom nalezeni i křiví svědkové Boží; nebo vydali jsme svědectví o Bohu, že vzkřísil z mrtvých Krista. Kteréhož nevzkřísil, (totiž) jestliže mrtví z mrtvých nevstávají. ¹⁶Nebo jestližeť mrtví z mrtvých nevstávají, anižť jest Kristus vstal. ¹⁷A nevstal-liť jest z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste v hříších vašich. ¹⁸A takť i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli. ¹⁹Jestližeť pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí. ²⁰Ale vstalť jest z mrtvých Kristus, prvotiny těch, jenž zesnuli. ²¹Nebo poněvadž skrze člověka smrt, také i skrze člověka vzkříšení z mrtvých. ²²Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou. ²³Ale jeden každý v svém pořádku: Prvotiny Kristus, potom ti, kteříž jsou Kristovi, v příští jeho. ²⁴Potom bude konec, když vzdá království Bohu a Otci, když vyprázdní všeliké knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc. ²⁵Nebo musíť to býti, aby on kraloval, dokudž nepoloží všech nepřátel pod nohy jeho. ²⁶Nejposlednější pak nepřítel zahlazen bude smrt. ²⁷Nebo všecky věci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že všec-

ky věci poddány jsou jemu, zjevnět jest, že kromě toho, kterýž jemu poddal všecko. ²⁸A když poddáno jemu bude všecko, tedy i on Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má všecko, aby byl Bůh všecko ve všech. ²⁹Sic jinak co činí ti, kteříž se křtí za mrtvé? Nevstávají-liť mrtví z mrtvých, i proč se křtí za mrtvé? ³⁰Proč i my nebezpečenství trpíme každé hodiny? ³¹Na každý den umírám, skrze slávu naši, kterouž mám v Kristu Ježíši Pánu našem. ³²Jestližeť jsem obyčejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu, co mi to prospěje, nevstanou-liť mrtví? Tedy jezme a pijme, nebo zítra zemřeme. ³³Nedejte se svoditi. Porušujť dobré obyčeje zlá rozmlouvání. ³⁴Prociťte k konání spravedlnosti, a nehřešte. Nebo někteří ještě neznají Boha; k zahanbení vašemu toto mluvím. ³⁵Ale řekne někdo: Kterakž pak vstanou mrtví? A v jakém těle přijdou? ³⁶Ó nemoudrý, však to, což rozsíváš, nebývá obživeno, leč umře. ³⁷A což rozsíváš, ne to tělo, kteréž potom zroste, rozsíváš, ale holé zrno, jaké se trefí, pšenice nebo kteréžkoli jiné. ³⁸Bůh pak dává jemu tělo, jakž ráčí, a jednomu každému z těch semen jeho vlastní tělo. ³⁹Ne každé tělo jest jednotejné tělo, ale jiné zajisté tělo lidské, jiné tělo hovadí, jiné pak rybí, a jiné ptáčí. ⁴⁰A jsou těla nebeská, a jsou těla zemská, ale jinát jest sláva nebeských, a jiná zemských, ⁴¹Jiná sláva slunce, a jiná měsíce, a jiná sláva hvězd; nebo hvězda od hvězdy dělí se v slávě. ⁴²Tak i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se tělo porušitelné, vstane neporušitelné; ⁴³Rozsívá se nesličné, vstane slavné; rozsívá se nemocné, vstane mocné; ⁴⁴Rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo tělesné, jest také i duchovní tělo. ⁴⁵Takť i psáno jest: Učiněn jest první člověk Adam v duši živou, ale poslední Adam v ducha obživujícího. ⁴⁶Však ne nejprve duchovní, ale tělesné, potom pak duchovní. ⁴⁷První člověk byl z země zemský, druhý člověk jest sám Pán s nebe. ⁴⁸Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jakýž ten nebeský, takovíž budou také i nebeští. ⁴⁹A jakož jsme nesli obraz zemského, takť ponese me obraz i nebeského. ⁵⁰Totoť pak pravím, bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží. ⁵¹Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. ⁵²Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme. ⁵³Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. ⁵⁴A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tedy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlčena jest smrt v vítězství. ⁵⁵Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? ⁵⁶Osten pak smrti jestiť hřích, a moc hřícha jest Zákon. ⁵⁷Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista. ⁵⁸Protož, bratří moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhojňující se v díle Páně vždycky, věduce, že práce vaše není daremná v Pánu.

16 O sbírce pak na svaté, jakž jsem nařídil v církvích

Galatských, tak i vy číňte. ²V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti, aby ne teprv, když k vám přijdu, sbírky se daly. ³Když pak přijdu, kterékoli osoby schválíte skrze listy, tyť pošli, aby donesli tuto milost vaši do Jeruzaléma. ⁴Pakliť by bylo potřebí, abych i já šel, půjdouť se mnou. ⁵Přijduť pak k vám, když Macedonií projdu; (nebo Macedonií míním projíti.) ⁶Ale u vásť snad poostanu, aneb i přes zimu pobudu, abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel. ⁷Nechci zajisté s vámi se nyní toliko na zastavení shledati, ale naději se, že za nějaký čas pobudu u vás, bude-li Pán chtíti. ⁸Zůstanuť pak v Efezu až do letnic. ⁹Nebo otevříny jsou mi tu veliké a mocné dveře, a protivníku mnoho. ¹⁰Přišel-liť by pak k vám Timoteus, hleďtež, aby bezpečně byl u vás; neboť dílo Boží dělá jako i já. ¹¹Protož necht jím žádný nepohrdá, ale vyprovodte jej v pokoji, ať přijde ke mně; neboť na něj čekám s bratřími. ¹²O Apollovi pak bratru oznamuji vám, že jsem ho velmi prosil, aby šel k vám s bratřími. Ale nikoli nebyla vůle jeho, aby nyní přišel, než přijdeť, když bude míti čas příhodný. ¹³Bděte, stůjte u víře, zmužile sobě číňte a buďtež silní. ¹⁴Všecky věci vaše ať se dějí v lásce. ¹⁵Prosímť vás pak, bratří, znáte čeled Štěpánovu, že jsou oni prvotiny Achaie, a že jsou se v službu svatým vydali, ¹⁶abyste i vy poddáni byli takovým, i všelikému pomáhajícímu a pracujícímu. ¹⁷Těšímť se pak z příchodu Štěpána a Fortunáta a Achaika; nebo nedostatek pro vaši nepřítomnost oni doplnili. ¹⁸Potěšili zajisté mého ducha i vašeho. Protož znejtež takové. ¹⁹Pozdravujít vás sborové, kteříž jsou v Azii. Pozdravujít vás v Pánu velice Akvila a Priscilla, s církví tou, kteráž jest v domu jejich. ²⁰Pozdravují vás všickni bratří. Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. ²¹Pozdravení vlastní rukou Pavlovou. ²²Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž proklatý: Maran atha. ²³Milost Pána Jezukrista budiž s vámi. ²⁴I láska má v Kristu Ježíši se všemi vámi. Amen.

2 Korintským

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, a Timoteus bratr, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, se všemi svatými, kteříž jsou ve vsí Achaii: ²Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ³Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení, ⁴Kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli ssoužení, a to tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha. ⁵Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova na nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše. ⁶Nebo buďte že soužení jsme, pro vaše potěšení a spasení soužení jsme, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; buďte že potěšování býváme, pro vaše potěšení a spasení potěšování býváme. A naděje naše pevná jest o vás. ⁷Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, také i potěšení. ⁸Nechcemeť zajisté, abyste nevěděli, bratří, o soužení našem, kteréž jsme měli v Azii, že jsme nad míru přetíženi byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli pochybili. ⁹Nýbrž sami v sobě již jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než umřítí, abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu, jenž i mrtvé křísí. ¹⁰Kterýž z takového nebezpečení smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v něhož doufáme, že i ještě vytrhne, ¹¹Když i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás, aby z daru toho, příčinou mnohých osob nám daného, od mnohých děkováno bylo Bohu za nás. ¹²Nebo chloubá naše tato jest, svědectví svědomí našeho, že v sprostnosti a v upřímosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v milosti Boží obcovali jsme na tomto světě, zvláště pak u vás. ¹³Neboť nepíšeme vám nic jiného, nežli to, což čtete, aneb což prvé znáte. A naději mám, že až do konce tak znáti budete. ¹⁴Jakož jste již i z stránky poznali nás, žeť jsme chloubá vaše, podobně jako i vy naše, v den Pána Ježíše. ¹⁵A v tomť doufání chtěl jsem k vám přijíti nejprve, abyste druhou milost měli, ¹⁶A skrze vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie přijíti k vám, a potom od vás abych byl doprovozen do Judstva. ¹⁷O tom pak když jsem přemýšloval, zdali jsem co lehkomyšlně činil? Aneb což přemýšluji, zdali podle těla přemýšluji, tak aby bylo při mně: Jest, jest, není, není? ¹⁸Ale víť to věrný Bůh, že řeč naše, kteráž byla mluvena k vám, nebyla: Jest, a není. ¹⁹Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, totiž skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl:

Jest, a není, ale bylo v kázání o něm: Jest, ²⁰(Nebo kolikoli jest zaslíbení Božích, v němť jsou: Jest, a v němť také jest Amen,) k slávě Bohu skrze nás. ²¹Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest. ²²Kterýž i znamenal nás, a dal závdavek Duha svatého v srdce naše. ²³Já pak Boha za svědka беру na svou duši, že lituje vás, ještě jsem nepřišel do Korintu. ²⁴Ne jako bychom panovali nad věrou vaší, ale pomocníci jsme radosti vaší; nebo věrou stojíte.

2 Toto jsem pak sobě uložil, abych k vám zase s zámutkem nepřišel. ²Nebo jestliže já vás zarmoutím, i kdo jest, ješto by mne obveselil, než ten, kterýž jest ode mne zarmoucen? ³A protoť jsem vám to napsal, abych přijda k vám, neměl zámutku z těch, z nichž bych se měl radovati, doufaje o všech o vás, že radost má jest všech vás radost. ⁴Nebo z velikého ssoužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmoucení byli, ale abyste poznali lásku, kteroužto k vám velikou mám. ⁵Jestližeť jest pak kdo zarmoutil, ne mneť zarmoutil, ne toliko poněkud, abych jím neobtěžoval všech vás. ⁶Dostit má takový na tom trestání, kteréž měl od mnohých, ⁷Tak abyste jemu již raději zase odpustili a potěšili ho, aby on snad přílišným zámutkem nepřišel na zahynutí. ⁸Protož prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku. ⁹Nebo i proto psal jsem vám, abych zkušením zvěděl, jste-li ve všem poslušni. ¹⁰Komuž pak vy co odpouštíte, i já odpouštím. Nebo i já, jestliže jsem co odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás odpustil jsem, před obličejem Kristovým, abychom nebyli oklamáni od satana. ¹¹Nebo nejsou nám neznámá myšlení jeho. ¹²Když jsem pak přišel do Troady, k zvěstování evangelium Kristova, ačkoli dveře mi otevřeny byly skrze Pána, však neměl jsem žádného upokojení v duchu svém, protože jsem nenalezl Tita, bratra svého. ¹³Ale požehnav jich, odšel jsem do Macedonie. ¹⁴Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. ¹⁵Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, jenž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou, ¹⁶Těm zajisté jsme vůně smrtelná k smrti, oněm pak vůně života k životu. Ale k tomu kdo jest způsobný? ¹⁷Neboť nejsme, jako mnozí, cizoložící slovo Boží, ale jako z upřímnosti, a jako z Boha, před obličejem Božím, o Kristu mluvíme.

3Začínáme opět sami sebe chváliti? Zdalíž potřebujeme, jako někteří, schvalujících listů k vám, nebo od vás k jiným? ²List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a čtou všickni lidé. ³Nebo to zjevné jest, že jste vy list Kristův, zpravený skrze přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na deskách kamenných, ale na deskách srdce masitých. ⁴Doufání pak takové máme skrze Krista k Bohu, ⁵Ne že bychom dostateční byli mysliti něco sami z sebe, jakožto sami z sebe, ale dostatečnost naše z Boha jest. ⁶Kterýžto i hodné nás učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale duch obživuje. ⁷A poněvadž přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu obličejeho, kteráž pominouti měla, ⁸I kterakž by tedy ovšem přisluhování Ducha nemělo býti slavné? ⁹Nebo poněvadž přisluhování pomsty slavné bylo, mnohemť se více rozhojňuje v slávě přisluhování spravedlnosti. ¹⁰Nebo to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, u přirovnání převyšené slávy nového přisluhování. ¹¹Nebo poněvadž to pomíjející slavné bylo, mnohemť více to, což zůstává, jestiť slavné. ¹²Protož majíce takovou naději, mnohé svobody užíváme, ¹³A ne jako Mojžíš, kterýž kladl zástření na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející. ¹⁴Ale ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnešního dne to zástření v čítání Starého Zákona zůstává neodkryté; nebo skrze Krista toliko se odnímá. ¹⁵Protož až do dnešního dne, když se čtou knihy Mojžíšovy, zástření jest položeno na jejich srdci. ¹⁶Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňato bude zástření. ¹⁷Nebo Pán Duch jest, a kdež jest Duch Páně, tuť i svoboda. ¹⁸My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.

4Protož majíce toto přisluhování, tak jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme v něm. ²Ale odmítáme ukrývání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se lstivě obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy v příjemnost uvodíce sebe u každého svědomí lidského před obličejem Božím. ³Paklit zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteříž hynou, zakryté jest. ⁴V nichžto Bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží. ⁵Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše. ⁶Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tentě jest se osvítil v srdcích našich, k osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. ⁷Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás. ⁸Myť se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlčeni; ⁹Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. ¹⁰Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na

těle našem zjeven byl. ¹¹Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem. ¹²A tak smrt v nás moc provodí, ale v vás život. ¹³Majíce tedy téhož ducha víry, podle toho, jakž psáno jest: Uvěřil jsem, protož jsem mluvil, i myť věříme, protož i mluvíme, ¹⁴Věduce, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, i nás skrze Ježíše vzkřísí a postaví s vámi. ¹⁵Nebo to všechno pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží. ¹⁶Protož neoblevujeme, ale ačkoli zevnitřní člověk náš ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne. ¹⁷Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímně nám působí, ¹⁸Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.

5Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích. ²Pročež i v tomto stánku vzdycháme, v příbytek náš, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádající, ³Jestliže však oblečení a ne nazí nalezení budeme. ⁴Nebo kteříž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechtěli svlečení býti, ale přiodíni, aby pohlčena byla smrtelnost od života. ⁵Ten pak, kdož nás tak k tomu způsobil, Bůhť jest, kterýž i dal nám závdavek Ducha svého. ⁶Protož doufanlivé myslí vždycky jsouce, a věduce, že dokudž pohostinu jsme v tomto těle, vzdáleni jsme ode Pána, ⁷(Nebo skrze víru chodíme, a ne skrze vidění tváří Páně,) ⁸Doufanlivěť pak myslí jsme, a oblibujeme raději vyjítí z těla a přijítí ku Pánu. ⁹Protož i usilujeme buď v těle pohostinu jsouce, buďto z těla se berouce, jemu se líbiti. ¹⁰Všickni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý odplatu za to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce či byla, buďto v dobrém, nebo ve zlém. ¹¹Protož znajíce tu hrůzu Páně, lidem k víře sloužíme, Bohuť pak známi jsme. A nadějit mám, že i svědomí vašemu známi jsme. ¹²Neboť ne sami sebe opět vám chválíme, ale příčinu vám dáváme, abyste se chlubili námi, a abyste to měli proti těm, kteříž se v tvárnosti chlubí, a ne v srdci. ¹³Nebo buďto že nesmyslní jsme, Bohu nesmyslní jsme; buď že jsme rozumní, vám rozumní jsme. ¹⁴Láska zajisté Kristova víže nás, ¹⁵Jakožto ty, kteříž tak soudíme, že poněvadž jeden za všechny umřel, tedyť všickni zemřeli, a že za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal. ¹⁶A tak my již od toho času žádného neznáme podle těla. A ačkoli jsme poznali Krista podle těla, ale nyní již více neznáme. ¹⁷Protož jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všechno učiněno jest. ¹⁸To pak všechno jest z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíření tohoto. ¹⁹Nebo Bůh byl v Kristu, smířuje svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to

slovo smíření. ²⁰Protož my na místo Krista poselství dějeme; a jako by Bůh skrze nás žádal vás, prosíme na místě Kristově, smířte se s Bohem. ²¹Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.

6Protož napomáhající, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali, ²(Neboť praví Bůh: V čas příhodný uslyšel jsem tě a v den spasení spomohl jsem tobě. Aj, nyníť jest čas příhodný, aj, nyní dnové spasení.) ³Žádného v ničemž nedávající pohoršení, aby byla bez úhony služba naše; ⁴Ale ve všem se chovající jakožto Boží služebníci, ve mnohé trpělivosti, v utištěních, v nedostatcích, v úzkostech, ⁵V ranách, v žalářích, v nepokojích, v pracích, v bdění, v postech, ⁶V čistotě, v umění, v dlouhočekání, v dobrotivosti, v Duchu svatém, v lásce neošemetné, ⁷V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění spravedlnosti, napravo i nalevo, ⁸Skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jakožto bludní, a jsouce pravdomluvní, ⁹Jakožto neznámí, a jsouce známí, jakožto umírající, a aj, živi jsme, jakožto potrestaní, a nezmordovaní, ¹⁰Jako smutní, avšak vždycky se radující, jako chudí, a mnohé zbohacující, jako nic nemající, avšak všemi věcmi vládnuce. ¹¹Ústa naše otevírána jsou k vám, ó Korinští, srdce naše rozšířeno jest. ¹²Nejste v nás souženi, než souženi jste v srdcích vašich. ¹³O takovéžt odplaty žádám od vás, jakožto synům pravím: Rozšiřte se i vy. ¹⁴A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnotami? ¹⁵A jaké srovnání Krista s Belíalem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím? ¹⁶A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebýváti budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. ¹⁷A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. ¹⁸A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.

7Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očistujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konající posvěcení naše v bázni Boží. ²Přijmětež nás. Žádnémuť jsme neublížili, žádnému neuškodili, žádného neoklamali. ³Nepravím toho ku potupě vaší, poněvadž jsem napřed pověděl, že v srdcích našich jste, tak abychom hotovi byli spolu s vámi zemřítí i spolu živi býti. ⁴Mnohét jsem k vám důvěrnosti, mnohoť se vámi chlubím; naplněn jsem potěšením, a rozhovňujit se v radosti ve všelikém soužení našem. ⁵Nebo i když jsme byli přišli do Macedonie, žádného odpočinutí nemělo tělo naše, ale ve všem soužení jsme byli; měli jsme zevnitř boje, vnitř strachy. ⁶Ale ten, jenž těší ponížené, potěšil nás, Bůh, skrze Titův příchod. ⁷A netoliko příchodem jeho, ale také i potěšením tím, kteréž on měl z vás, vypravovav nám o vaší veliké žádosti nás, o vašem kvílení, a vaší ke mně horlivé milosti, takže jsem se velmi zradoval. ⁸A ačkoli zarmou-

til jsem vás listem, nelituji toho, ač jsem byl litoval. Nebo vidím, že ten list, ačkoli na čas, zarmoutil vás. ⁹Ale nyní raduji se, ne že jste zarmoucení byli, ale že jste se ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podle Boha, takže jste k žádné škodě nepřišli skrze nás. ¹⁰Nebo zámutek, kterýž jest podle Boha, ten pokání k spasení působí takové, jehož nikdy líto nebude, ale zámutek světa způsobuje smrt. ¹¹Ano hle, to samo, že jste podlé Boha zarmoucení byli, kterakou v vás způsobilo snažnost, nýbrž jakou omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobř pomstu? A Všelijak ukázali jste se nevinni býti v té příhodě. ¹²A ač psal jsem vám, však ne pro toho jsem psal, kterýž tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se křivda stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás před obličejem Božím. ¹³Protož potěšeníť jsme z potěšení vašeho. Ale mnohem hojněji zradovali jsme se z radosti Titovy, že poočerstven jest duch jeho ode všech vás, ¹⁴A že chlubil-li jsem se v čem vámi před ním, nebyl jsem zahanben, ale jakož všechno mluvili jsme vám v pravdě, tak i chloubna naše, kteráž byla před Titem, pravá jest shledána. ¹⁵A hojněji i srdce jeho jest k vám obráceno, nebo rozpomíná se na poslušenství všech vás, a kterak jste ho s bázní a s strachem přijali. ¹⁶Raduji se pak, že ve všem mám o vás doufání.

8Známuť pak vám činíme, bratří, milost Boží, danou zborům Macedonským, ²Že v mnohém zkušení rozličných soužení rozhojnilá radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojněna jest v bohatství upřímnosti jejich. ³Nebo svědectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad možnost hotovi byli sděliti se, ⁴Mnohými žádostmi prosíce nás, abychom té milosti jejich a obcování služebnost (v rozdělování toho svatým) na se přijali. ⁵A netoliko tak učinili, jakž jsme se nadáli, ale sami sebe nejprve dali Pánu, a i nám také u vůli Boží, ⁶Tak že jsme musili napomenouti Tita, aby jakož byl prve započal, tak také i dokonal při vás milost tuto. ⁷A protož jakž ve všech věcech jste hojní, totiž u víře i v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce vaší k nám, tak i v této milosti hojní buďte. ⁸Ne jako rozkazuje, toto pravím, ale příčinou jiných snažnosti i vaší upřímnou lásku zkušenu ukázati chtěje. ⁹Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli. ¹⁰A k tomuť vám radu dávám; nebo jest vám to užitečné, kteréž jste netoliko činiti, ale i chtěti prve začali léta předešlého. ¹¹Protož nyní již to skutkem vykonajte, aby jakož hotové bylo chtění, tak také bylo i vykonání z toho, což máte. ¹²Nebo jest-liť prve vůle hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest Bohu, ne podle toho, čehož nemá. ¹³Nebo ne proto vás ponoukám, aby jiným bylo polehčení, a vám soužení, ale rovnost at jest; nyní přítomně vaše hojnost spomozíť jejich chudobě, ¹⁴Aby potom také jejich hojnost vaší chudobě byla ku pomoci, aby tak byla rovnost; ¹⁵Jakož psáno: Kdo mnoho nasbíral, nic mu nezbyvalo, a kdo málo, neměl nedostatku.

¹⁶Ale díky Bohu, kterýž takovouž snažnost k službě vám dal v srdce Titovo, ¹⁷Takže to napomenutí naše ochotně přijal, anobrž jsa v lásce k vám opravdový, sám z své dobré vůle šel k vám. ¹⁸Poslalif jsme pak s ním bratra toho, kterýž má velikou chválu v evangelium po všech sbořích, ¹⁹(A netoliko to, ale také losem vyvolen jest od církvi za tovaryše putování našeho, s touto milostí, kteroužto sloužíme k slávě Pánu a k vyplnění vůle vaší,) ²⁰Varujice se toho, aby nám někdo neutrhal pro tu hojnost, kterouž my přisluhujeme, ²¹Dobré opatrujice netoliko před obličejem Páně, ale i před lidmi. ²²Poslali jsme pak s nimi bratra našeho, kteréhož jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem pilnější bude pro mnohé doufání mé o vás. ²³Z strany Tita víte, že jest tovaryš můj, a mezi vámi pomocník můj; a z strany bratří našich, že jsou poslové církvi a sláva Kristova. ²⁴Protož jistoty lásky vaší a chlouby naší o vás, k nim dokažte, před obličejem církvi.

9Nebo o pomoci, kteráž se sbírá na svaté, jest zbytečně psáti vám. ²Vím zajisté o vaší hotovosti, pro kteroužto chlubím se vámi u Macedonských, kterak by Achaia hotova byla k tomu od předešlého léta. A ta z vás pošlá horlivost mnohými k témuž pohnula. ³I poslal jsem k vám tyto bratří, aby chloubu naše vámi nebyla marná v té stránce, ale abyste, (jakž jsem řekl,) byli hotovi, ⁴Abychom snad, přišli-li by se mnou Macedonští, a našli vás nehotové, nemusili se styděti, (ať nedím vy) za takovou chloubu. ⁵Protož vidělo mi se za potřebné těchto bratří napomenouti, aby předešli mne k vám, a připravili prve opověděnou sbírku vaší, aby byla hotová jako dobrovolná sbírka, a ne jako bezděčná. ⁶Ale totoť pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude. ⁷Jeden každý jakž uložil v srdci svém, tak učiň, ne s neochotnou myslí anebo z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh. ⁸Mocent jest pak Bůh všelikou milost rozhojnití v vás, abyste ve všem všudy všelikou dostatečnost majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému, ⁹Jakož psáno jest: Rozsypal a dal chudým, spravedlnost jeho zůstává na věky. ¹⁰Ten pak, kterýž dává símě rozsívajícimu, dejž i vám chléb k jedení, a rozmnožž símě vaše, a přispořž úrody spravedlnosti vaší, ¹¹Abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké sprostnosti, kterážto působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu. ¹²Nebo služba oběti této netoliko doplňuje nedostatky svatých, ale také rozhojňuje se v mnohé díky činění Bohu, příčinou schválení služby této, ¹³Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upřímé pomoci jim i všechněm učiněné, ¹⁴A modlí se za vás ti, kteříž vás převelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás. ¹⁵Díka pak budiž Bohu z nevymluvného daru jeho.

10Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost Kristovu, kterýžto v přítomnosti u vás jsem pokorný,

ale v nepřítomnosti směle dověrný jsem k vám. ²Prosím pak vás za to, abych přítomen jsa, nemusil doufanlivý býti tou smělostí, kterouž jsem jmín, že bych smělý byl proti některým, kteříž za to mají, že bychom my podle těla chodili. ³V těle zajisté chodíce, ne podle těla rytěrujeme, ⁴Nebo odění rytěrování našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad, ⁵Jímžto podvracíme rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umění Božímu, jímajice všelikou mysl v poddanost Kristu, ⁶A nahotově majíce pomstu proti každému neposlušenství, když naplněno bude vaše poslušenství. ⁷A což toliko na to, co před očima jest, hledíte? Má-li kdo tu naději o sobě, že by Kristův byl, pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest Kristův, tak i my Kristovi jsme. ⁸Nebo bychť se pak i ještě hojněji chlubil mocí naší, kterouž nám dal Pán vzdělání a ne k zkažení vašemu, nebuduť zahanben; ⁹Abych se nezdál listy strašiti vás. ¹⁰Nebo listové jeho (dí někdo) jsou těžcí a mocní, ale přítomnost osobná jest mdlá, a řeč chaterná. ¹¹Toto nechat myslí takový, že jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdálení jsouce od vás, takoví také budeme i v skutku, přijdouce k vám. ¹²Neboť my se neodvažujeme přimísiti aneb přirovnati k některým, kteříž sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že sami sebou sebe měří a přirovnávají sebe sobě. ¹³My pak nebudeme se nad to, což nám není odměřeno, chlubit, ale podle míry pravidla, kteroužto míru odměřil nám Bůh, chlubit se budeme, totiž že jsme dosáhli až k vám. ¹⁴Nebo ne jako bychom nedosáhli až k vám, rozširujeme se nad míru. Až i k vám zajisté přišli jsme v evangelium Kristovu. ¹⁵Protož my se nad to, což nám není odměřeno, nechlubíme, totiž cizími pracemi, ale naději máme, když víra vaše růsti bude v vás, že my se rozšíříme dále podle toho, jakž nám odměřeno, ¹⁶Totíž, abych ještě i na těch místech, kteráž jsou za vámi dále, kázal evangelium, a ne abych v tom, což jinému odměřeno jest, a již jest hotové, se chlubil. ¹⁷Ale kdo se chlubí, v Pánu se chlub. ¹⁸Nebo ne ten, kdož se sám chválí, zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.

11Ó byste mne maličko posnesli v nemoudrosti mé, nyníž posneste mne. ²Neboť miluji vás Božím milováním. Zasnoubil jsem zajisté vás jako čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu. ³Ale bojím se, aby snad, jakož had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se totiž neuchýlili od sprostnosti, kteráž jest v Kristu. ⁴Nebo kdyby někdo přijda, jiného Ježíše vám kázal, kteréhož jsme my nekázali, aneb kdybyste jiného ducha přijali, kteréhož jste prve nepřijali, anebo jiné evangelium, kteréhož jste od nás nevzali, slušně byste to snášeli. ⁵Neboť za to mám, že jsem nic menší nebyl velikých apoštolů. ⁶Jestližeť pak jsem nedospělý v řeči, však ne v umění, ale ve všem všudy otevření jsme vám. ⁷Zdali jsem zhřešil, ponižuje se, abyste vy povýšení byli, a že jsem darmo evangelium Boží kázal vám? ⁸Jiné jsem církve loupil, bera od nich plat k službě vaší. A byv u vás, jsa potřeben, neobtěžoval jsem žádného.

⁹Nebo ten nedostatek můj doplnili bratří, přišedše z Mace donie. A ve všech věcech varoval jsem se, a varovati budu, abych vás neobtěžoval. ¹⁰Jestli pravda Kristova ve mně, že chloubka tato nebude mi zmařena v krajinách Achaiských. ¹¹Z které příčiny? Snad že vás nemiluji? Bůhť ví. ¹²Ale což činím, ještě činiti budu, abych odňal příčinu těm, kteříž hledají příčiny k tomu, aby v tom, v čemž se chlubí, nalezeni byli takoví jako i my. ¹³Nebo takoví falešní apoštolé jsou dělníci lstiví, proměňující se v apoštoly Kristovy. ¹⁴A není div. Nebo i satan proměňuje se v anděla světlosti. ¹⁵Protož není to tak veliká věc, jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich. ¹⁶Opět pravím, aby mne někdo neměl za nemoudrého; nýbrž i jako nemoudrého přijměte mne, ať i já se maličko něco pochlubím. ¹⁷Což mluvím, nemluvímt jako ode Pána, ale jako v nemoudrosti z strany této chlouby. ¹⁸Když se mnozí chlubí podle těla, i jáť se pochlubím. ¹⁹Rádi zajisté snášíte nemoudré, jsouce sami moudří. ²⁰Nebo snesete i to, by vás kdo v službu podrobil, by kdo zžíral, by kdo bral, by se kdo pozdvihoval, by vás kdo v tvář bil. ²¹K zahanbení vašemu pravím, rovně jako bychom my nějací špatní byli. Nýbrž v čem kdo smí, (v nemoudrosti mluvím,) smímt i já. ²²Židé jsou? Jsem i já Žid. Izraelští jsou? Jsem i já. Símě Abrahamovo jsou? I já. ²³Služebníci Kristovi jsou? (Nemoudře dím:) Nadto já. V pracích býval jsem hojněji, v ranách přílišně, v žalářích hojněji, v smrtích častokrát. ²⁴Od Židů pětkrát čtyřiceti ran bez jedné trpěl jsem. ²⁵Tříkrát metlami mrskán jsem, jednou jsem byl ukamenován, třikrát jsem na moři tonul, ve dne i v noci v hlubokosti mořské byl jsem. ²⁶Na cestách často, v nebezpečnosti na řekách, v nebezpečnosti od lotrů, v nebezpečnosti od svého pokolení, v nebezpečnosti od pohanů, v nebezpečnosti v městě, v nebezpečnosti na poušti, v nebezpečnosti na moři, v nebezpečnosti mezi falešnými bratřími; ²⁷V práci a v ustání, v bděních často, v hladu a v žízni, v postech častokrát, na zimě a v nahotě. ²⁸Kromě toho, což zevnitř jest, dotírá na mne ten houf na každý den povstávající proti mně, to jest péče o všechny sbory. ²⁹Kdo umdlévá, abych já s ním nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil? ³⁰Jestližeť se mám chlubití, nemocmi svými se chlubití budu. ³¹Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž jest požehnaný na věky, ví, žeť nelhu. ³²Hejtman v Damašku lidu Aréty krále, ostříhal města Damašku, chtěje mne do vězení vzíti. ³³Ale já oknem po provaze spuštěn jsem v koši přes zed, i ušel jsem rukou jeho.

12Ale chlubití mi se není dobré, nebo přišel bych k vypravování o viděních a zjeveních Páně. ²Znám člověka v Kristu před lety čtrnácti, (v těle-li, nevím, čili krom těla, nevím, Bůhť ví,) kterýž byl vtržen až do třetího nebe. ³A vím takového člověka, (bylo-li v těle, čili krom těla, nevím, Bůhť ví), ⁴že jest byl vtržen do ráje, a slyšel nevypravitelná slova, kterýchž nesluší člověku mluviti. ⁵Takovým budu se

chlubití, ale sám sebou nechci se chlubití, než toliko nemocmi svými. ⁶Nebo budu-li se chtítí chlubití, nebuduť proto nemoudrým, nebo pravdu povím; ale uskovnímť, aby někdo nesmýšlel více, nežli vidí při mně, aneb slyší ode mne. ⁷A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi jest osten do těla, totiž anděl satan, aby mne poličkoval, abych se nad míru nepovyšoval. ⁸Za to třikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne. ⁹Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se. Nejráději tedy chlubití se budu nemocmi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova. ¹⁰Protož libost mám v nemocích svých, v pohaněních, v nedostatcích, v protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tedy silen jsem. ¹¹Učiněn jsem nemoudrým, chlubě se; vy jste mne k tomu přinutili. Neb já od vás měl jsem chválen býti; neboť jsem nic menší nebyl velikých apoštolů, ačkoli nic nejsem. ¹²Znamení zajisté apoštolství mého prokázána jsou mezi vámi ve vši trpělivosti, i v divích a v zázracích, a v mocech. ¹³Neb co jest, čeho byste vy méně měli nežli jiné církve, leč to, že jsem já vás neobtěžoval? Odpusťtež mi to bezpráví. ¹⁴Aj, již potřetí hotov jsem přijíti k vám, a nebuduť vás obtěžovati. Nebo nehledám toho, což jest vašeho, ale vás. Neboť nemají synové rodičům pokladů shromažďovati, ale rodičové synům. ¹⁵Jáť pak velmi rád náklad učiním, i sám se vynaložím za duše vaše, ačkoli velmi vás miluje, málo jsem milován. ¹⁶Ale nechtěť jest tak, že jsem já vás neobtěžoval, než chytrý jsa, lstí jsem vás zjímal. ¹⁷Zdali skrze někoho z těch, kteréž jsem poslal k vám, obloupil jsem vás? ¹⁸Dožádal jsem se Tita, a poslal jsem s ním bratra toho. Zdali vás Titus podvedl? Zdaliž jsme jedním duchem nechodili? Zdaliž ne jedněmi šlépějeme? ¹⁹A zase domníváte-li se, že my se vymlouváme před vámi? Před obličejem Božím v Kristu mluvíme, a to všechno, nejmilejší, k vašemu vzdělání. ²⁰Neboť se bojím, abych snad přijda k vám, nenalezl vás takových, jakýchž bych nechtěl, a já nebyl nalezen od vás, jakéhož byste vy nechtěli, aby snad nebyli mezi vámi svárové, závistí, hněvové, vady, utrhaní, reptání, nadýmání, různice, ²¹Aby mne opět, když bych přišel, neponížil Bůh můj u vás, a plakal bych mnohých z těch, kteříž jsou prve hřešili, a nečinili pokání z nečistoty, a z smilstva, a z nestydatosti, kterouž páchali.

13Toto již po třetí jdu k vám, a v ústech dvou neb tří svědků stanet každé slovo. ²Předpověděl jsem, a předpovídám po druhé jako přítomný, a nepřítomný nyní píši těm, kteříž prve hřešili, i jiným všechněm, že přijdu-liť opět znovu, neodpustím, ³Poněvadž zkusiti hledáte toho, kterýž skrze mne mluví, Krista, kterýžto k vám není nemocný, ale mocný jest v vás. ⁴Nebo ačkoli ukřižován jest jako nemocný, ale živ jest z moci Boží. A tak i my mdlí jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží vztahující se až k vám. ⁵Sami sebe zkoušejte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Čili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leč jste snad zavrženi. ⁶Ale naději mám, žeť pozná-

te, žeť my nejsme zavrženi. ⁷Modlímt se pak Bohu, abyste nic zlého nečinili, ne proto, abychom my se dokonalí ukázali, ale abyste vy to, což jest dobrého, činili, my pak jako zavržení abychom byli. ⁸Neboť nic nemůžeme proti pravdě, ale k pravdě. ⁹Radujeme se zajisté, že ač jsme mdlí, ale vy jste silní, a za toť se i modlíme, abyste vy byli dokonalí. ¹⁰Protož toto nepřítomný jsa, píši, abych snad potom přítomen jsa, nemusil býti přísný, podle moci, kterouž mi dal Pán k vzdělání, a ne k zkáze. ¹¹Naposledy, bratří mějtež se dobře, dokonalí buďte, potěšujte se, jednostejně smyslte, pokoj mějte. A Bůh lásky a pokoje buďet s vámi. ¹²Pozdravtež jedni druhých políbením svatým. Pozdravují vás všickni svatí. ¹³Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Korintským psán byl z Filippis, Města Macedonského, po Titovi a Lukášovi.

Galatským

1 Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkřísil z mrtvých,) **2**I ti, kteříž jsou se mnou, všickni bratří sborům Galatským: **3**Milost vám a pokoj od Boha Otce a Pána našeho Jezukrista, **4**Kterýž vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto přítomného věku zlého, podle vůle Boha a Otce našeho, **5**Jemuž buď sláva na věky věků. Amen. **6**Divím se tomu, že tak rychle od toho, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili jste se k jinému evangelium, **7**Kteréž není jiné, ale jsou někteří, ješto vás kormoutí a převrátiti chtějí evangelium Kristovo. **8**Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď. **9**Jakož jsme již pověděli, a ještě znovu pravím: Jestliže by vám kdo co jiného kázal mimo to, což jste přijali, prokletý buď. **10**Nebo lidské-liž věci, čili Boží předkládám? Zdaliž lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem zaliboval, služebník Kristův bych nebyl. **11**Oznamujit pak vám, bratří, že evangelium to, kteréž kázáno jest ode mne, není podle člověka. **12**Nebo aniž jsem já ho přijal od člověka, ani se naučil, ale skrze zjevení Ježíše Krista. **13**Slýchali jste zajisté o mém obcování někdejší v Židovstvu, kterak jsem se velice protivil církvi Boží a hubil jsem ji, **14**A že jsem prospíval v Židovstvu nad mnohé mně rovné v pokolení mém, byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení. **15**Ale když se zalíbilo Bohu, kterýž mne byl oddělil z života matky mé a povolal skrze milost svou, **16**Zjeviti Syna svého mně, abych jej kázal mezi pohany, hned jsem se neporadil s tělem a krví; **17**Aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k těm, jenž prve byli apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, přišel jsem pak zase do Damašku. **18**Potom po třech letech navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra, a pobyl jsem u něho patnácte dní. **19**Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně. **20**Cožt pak píši vám, aj, před Bohem osvědčuji, žeť neklamám. **21**Potom přišel jsem do krajin Syrských a Cilických. **22**A nebyl jsem známý osobou sborům Židovským, kteříž byli v Kristu, **23**Než toliko slýchali o mně: Že ten, kterýž se nám někdy protivil, již nyní káže víru, kterouž někdy hubil. **24**A slavili ve mně Boha.

2Potom po čtrnácti letech opět vstoupil jsem do Jeruzaléma s Barnabášem, pojav s sebou i Tita. **2**Vstoupil jsem

pak podle zjevení, a vypravoval jsem jim evangelium, kteréž káži mezi pohany, a zvláště pak znamenitějším, abych snad nadarmo neběžel nyní i prve. **3**Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan byv, nebyl přinucen obřezati se, **4**Totíž pro podešlé falešné bratří, kteříž se byli vloudili k vyšpehování svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili. **5**Kterýmžto ani na chvilku neustoupili jsme a nepoddali se, aby pravda evangelium zůstala u vás. **6**Od těch pak, kteříž se zdadí něco býti, nic mi není přidáno, ač jací jsou někdy byli, mně potom nic není, Bůhť osoby člověka nepřijímá; ti, pravím, kteříž se něco zdadí býti, nic mi nepřidali. **7**Nýbrž naodpor, když užívali, že jest mi svěřeno evangelium, abych je kázal neobřezaným, jako i Petrovi mezi Židy, **8**(Nebo ten, kterýž mocný byl skrze Petra z strany apoštolství mezi Židy, byl mocný i skrze mne mezi pohany,) **9**A poznavše milost mně danou, Jakub a Petr a Jan, kteříž se zdadí sloupové býti, podali svých pravic mně a Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany a oni mezi Židy kázali. **10**Toliko napomenuli, abychom na chudé pamatovali, což jsem se i činiti snažoval. **11**A když byl přišel Petr do Antiochie, zjevně jsem jemu odepřel; hoden zajisté byl trestání. **12**Nebo prve nežli jsou přišli někteří od Jakuba, jídal s pohany, a když přišli, ucházel a odděloval se od nich, boje se těch, kteříž byli z Židovstva. **13**A spolu s ním v tom pokrytství byli i jiní Židé, takže i Barnabáš uveden byl v jejich pokrytství. **14**Ale já užřev, že nesprotně chodí v pravdě evangelium, řekl jsem Petrovi přede všemi: Poněvadž ty jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proč pohany k Židovskému způsobu vedeš? **15**My přirození Židé, a ne pohané hříšní, **16**Vědouce, že nebývá člověk ospravedlněn z skutků Zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my v Krista uvěřili jsme, abychom ospravedlnění byli z víry Kristovy, a ne z skutků Zákona, protože nebude ospravedlněn z skutků Zákona žádný člověk. **17**Jestliže pak hledající ospravedlnění býti v Kristu, nalézáme se i my hříšníci, tedy jest Kristus služebník hřícha? Nikoli. **18**Nebo budu-li to, což jsem zbořil, opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe činím. **19**Já zajisté skrze Zákon Zákonu umřel jsem, abych živ byl Bohu. **20**S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne. **21**Nepohrdámť tou milostí Boží. Ne-

bo jestližeť jest z Zákona spravedlnost, tedyť jest Kristus nadarmo umřel.

3Ó nemoudří Galatští, kdož jest vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš Kristus prve byl vypsán a mezi vámi ukřížován? ²Toto bych jen rád chtěl zvědět od vás, z skutků-li Zákona Ducha svatého jste přijali, čili z slyšení víry? ³Tak nemoudří jste? Počavše Duchem, již nyní tělem konáte? ⁴Tak mnoho trpěli jste nadarmo? A ještě nadarmo-li. ⁵Ten tedy, kterýž vám dává Ducha svatého a činí divy mezi vámi, z skutků-li Zákona to činí, čili z slyšení víry? ⁶Jako Abraham uvěřil Bohu, a počteno jemu to k spravedlnosti. ⁷A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. ⁸Předzvěděvši pak Písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnání všickni národové. ⁹A tak ti, kteříž jsou z víry, docházejí požehnání s věrným Abrahamem. ¹⁰Kteríž pak koli z skutků Zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou. Nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož nezůstává ve všem, což jest psáno v knihách Zákona, aby to plnil. ¹¹A že z Zákona nebývá žádný ospravedlněn před Bohem, zjevné jest, nebo spravedlivý z víry živ bude. ¹²Zákon pak není z víry, ale ten člověk, kterýž by plnil ta přikázání, živ bude v nich. ¹³Ale vykoupil jest nás Kristus z zlořečenství Zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě), ¹⁴Aby na pohany požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši a abychom zaslíbení Ducha svatého přijali skrze víru. ¹⁵Bratří, po lidsku pravím: Však utvrzené některého člověka smlouvy žádný neruší, aniž k ní kdo něco přidává. ¹⁶Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí: A semenům, jako by o mnohých mluvil, ale jako o jednom: A semenu tvému, jenž jest Kristus. ¹⁷Totoť pak pravím: Že smlouvy prve od Boha stvrzené, vztahující se k Kristu, Zákon, kterýž po čtyřech letech a po třiceti letech začal se, nevyprazdňuje, tak aby slib Boží v nic obrátil. ¹⁸Nebo jestližeť z Zákona pochází dědictví, tedy již ne z zaslíbení. Ale Abrahamovi skrze zaslíbení daroval jest Bůh dědictví. ¹⁹Což pak Zákon? Pro přestupování ustanoven jest, dokudž by nepřišlo to sítě, jemuž se stalo zaslíbení, způsobený skrze anděly v ruce prostředníka. ²⁰Ale prostředník není jednoho, Bůh pak jeden jest. ²¹Tedy Zákon jest proti slibům Božím? Odstup to. Nebo kdyby byl Zákon dán, kterýž by mohl obživiti, jistě z Zákona byla by spravedlnost. ²²Ale zavřelo Písmo všechny pod hřích, aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo věřícím. ²³Prve pak, nežli přišla víra, pod Zákonem byli jsme ostříhání, zavřeni jsouce k té víře, kteráž potom měla zjevena býti. ²⁴A tak Zákon pěstounem našim byl k Kristu, abychom z víry ospravedlnění byli. ²⁵Ale když přišla víra, již nejsme pod pěstounem. ²⁶Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru. ²⁷Nebo kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli. ²⁸Není ani Žid, ani Řek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všickni

vy jedno jste v Kristu Ježíši. ²⁹A když Kristovi jste, tedy sítě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.

4Pravímť pak, že pokudž dědic maličký jest, nic není rozdílný od služebníka, jsa pánem všeho, ²Ale pod ochráncemi a správce jest až do času uloženého od otce. ³Tak i my, když jsme byli maličci, pod živly světa byli jsme v službu podrobeni. ⁴Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod Zákonem, ⁵Aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali. ⁶A že jste synové, protož poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otče. ⁷A tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista. ⁸Ale tehďž, neměvše známosti Boha, sloužili jste těm, kteříž z přirození nejsou bohové. ⁹Nyní pak, znajíce Boha, nýbrž poznání jsouce od Boha, kterakž se zpátkem zase obracíte k mdlým a bídným žvlům, jimž opět znovu chcete sloužiti? ¹⁰Dnů šetříte, a měsíců, a časů, i let. ¹¹Bojím se za vás, abych snad nadarmo nepracoval mezi vámi. ¹²Budte jako já, neb i já jsem jako vy, bratří, prosím vás. Nic jste mi neublížili. ¹³Neb víte, že s mdlobou těla kázal jsem vám evangelium ponejprve. ¹⁴A pokušení mé, přišlé na tělo mé, nebylo u vás málo váženo, aniž jste pohrdli, ale jako anděla Božího přijali jste mne, jako Krista Ježíše. ¹⁵Jaké tehdy bylo blahoslavenství vaše? Svědectví vám zajisté dávám, že, kdyby to možné bylo, oči vaše vylopujíte, byli byste mi dali. ¹⁶Což tedy učiněn jsem vašim nepřítelem, pravdu vám pravě? ¹⁷Milujít vás někteří nedobře, nýbrž odstrčiti vás chtějí, abyste vy je milovali. ¹⁸Slušněť jest pak horlivě milovati v dobrém vždycky, a ne jen toliko tehďž, když jsem přítomen vám. ¹⁹Synáckové moji, (kterěž opět rodím, až by Kristus zformován byl v vás), ²⁰Chtěl bych pak přítomen vám býti nyní a proměnití hlas svůj; nebo v pochybnosti jsem o vás. ²¹Povězte mi, kteříž pod Zákonem chcete býti, nepozorujete-liž Zákonu? ²²Nebo psáno jest: Že Abraham měl dva syny, jednoho z služebnice, a druhého z svobodné. ²³Ale ten z služebnice podle těla se narodil, tento pak z svobodné podle zaslíbení. ²⁴Kterěžto věci u figuře se staly. Nebo toť jsou ti dva Zákonové, jeden s hory Sinai, k manství zplozující, a tenť jest jako Agar. ²⁵Agar zajisté jest hora Sinai v Arabii. Dobřeť se pak k ní trefuje nynější Jeruzalém, nebo v službu podroben jest s syny svými. ²⁶Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka všech nás. ²⁷Nebo psáno jest: Vesel se neplodná, kteráž nerodíš, vykřikni a zvolej, kteráž nepracuješ ku porodu; nebo ta opuštěná mnoho má synů, více nežli ta, kteráž má muže. ²⁸Myť jsme tedy, ó bratří, tak jako Izák, synové zaslíbení. ²⁹Ale jakož tehďž ten podle těla zplozený protivil se tomu, kterýž byl zplozen podle Ducha, tak se děje i nyní. ³⁰Než co praví Písmo? Vyvrz služebnici i syna jejího; nebo nebudet dědicem syn služebnice s synem svobodné. ³¹A tak, bratří, nejsmeť synové služebnice, ale svobodné.

⁵Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjte a nezapletejtež se zase v jeho služebnosti. ²Aj, já Pavel pravím vám, že budete-li se obřezovati, Kristus vám nic neprospěje. ³A zase osvědčuji všelikému člověku, kterýž se obřezuje, že jest povinen všecken Zákon naplniti. ⁴Odcizili jste se Krista, kteřížkoli v Zákoně ospravedlnění býti hledáte; vypadli jste z milosti. ⁵My zajisté duchem z víry, naděje spravedlnosti očekáváme. ⁶Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka neprospívá, ani neobřízka, ale víra skrze lásku děláající. ⁷Běželi jste dobře. Kdo jest vám překazil, abyste pravdy neposlušovali? ⁸Není ta rada z toho, kterýž vás volá. ⁹Maličko kvasu všecko těsto nakvašuje. ¹⁰Ját mám naději o vás v Pánu, že nic jiného smýšleti nebudete; ale ten, jenž kormoutí vás, trpěti bude soud, kdožť jest on koli. ¹¹Já pak, bratří, káži-li také obřízku, i pročez protivenství trpím? Tedy jest vyprázdněno pohoršení kříže. ¹²Ó by raději odřezáni byli, kteříž vás nepokojí. ¹³Nebo vy v svobodu povoláni jste, bratří, toliko abyste té svobody nepokládali sobě za zámysl povolování tělu, ale skrze lásku posluhujte sobě vespolek. ¹⁴Nebo všecken Zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ¹⁵Pakli se vespolek koušete a žerete, hledtež, abyste jedni od druhých zkaženi nebyli. ¹⁶Ale pravímť: Duchem chodte, a žádosti těla nevykonáte. ¹⁷Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě vespolek odporne, tak abyste ne hned, což byste chtěli, to činili. ¹⁸Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod Zákonem. ¹⁹Zjevnít jsou pak skutkové těla, jenž jsou: Cizoložstvo, smilstvo, nečistota, chlipnost, ²⁰Modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice, sekty, ²¹Závisti, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné věci. Kteréžto kdožkoli činí, toť vám předpovídám, jakož jsem i prve pravil, že království Božího dědicové nebudou. ²²Ovoce pak Ducha jestiť: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. ²³Proti takovýmť není Zákon. ²⁴Nebo kteříž jsou Kristovi, tiť jsou tělo své ukřižovali s vášněmi a s žádostmi. ²⁵Jsmeliť tedy Duchem živi, Duchem i chodme. ²⁶Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce a jedni druhým závidíce.

⁶Bratří, byl-li by zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje každý sám k sobě, abys snad i ty nebyl pokoušín. ²Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův. ³Nebo zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejasa, takového vlastní mysl jeho svodí. ⁴Ale díla svého zkus jeden každý, a takt sám v sobě chválu míti bude, a ne v jiném. ⁵Neb jeden každý své břímě ponese. ⁶Sdílejš se pak ten, kterýž naučení přijímá v slovu Páně, s tím, od kohož naučení běře, vším svým statkem. ⁷Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti. ⁸A kdož rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchať žíti bude život věčný. ⁹Činíce pak dobře,

neoblevujme; nebo časem svým budeme žíti, neustávající. ¹⁰A protož dokudž čas máme, činme dobře všechněm, a zvláště nejvíce pak domácím víry. ¹¹Hle, jaký jsem vám list napsal svou rukou. ¹²Ti, kteříž chtějí tvární býti podle těla, nutí vás, abyste se obřezovali, jedině aby protivenství pro kříž Kristův netrpěli. ¹³Nebo ani sami ti, kteříž se obřezují, nezachovávají Zákona, ale chtějí, abyste se obřezovali proto, aby se tělem vaším chlubili. ¹⁴Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu. ¹⁵Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neplatí, ani neobřízka, ale nové stvoření. ¹⁶A kteříkoli tohoto pravidla následují, pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský. ¹⁷Dále pak žádný mi nečin zaměstknání, já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na těle svém. ¹⁸Milost Pána Ježíše Krista budiž s duchem vašim, bratří. Amen.

Efeským

1 Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, svatým, kteří jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši: ²Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ³Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských věcech v Kristu. ⁴Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa k tomu, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce, ⁵Předzřídil nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobře libé vůle své, ⁶K chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v milém Synu svém. ⁷V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho, ⁸Kterouž rozhojnil k nám ve vši moudrosti a opatrnosti, ⁹Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto libost předuložil byl sám v sobě, ¹⁰Aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, buďto nebeské věci, buďto zemské. ¹¹V něm, pravím, v kterémžto i k losu přípuštění jsme, předzřízení byvše, podle předuložení toho, jenž všecko působí podle rady vůle své, ¹²Abychom tak byli k chvále slávy jeho my, kteříž jsme prve naději měli v Kristu. ¹³V kterémžto i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v němžto i uvěřivše, znamenání jste Duchem zaslíbení Svatým, ¹⁴Kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho. ¹⁵Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu Ježíši, a o lásce ke všem svatým, ¹⁶Nepřestávám díky činiti z vás, zmínku čině o vás na modlitbách svých: ¹⁷Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Duchu moudrosti a zjevení, v poznání jeho, ¹⁸A tak osvícené oči mysli vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých, ¹⁹A kterak jest převyšovaná velikost moci jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly jeho, ²⁰Kteréž dokázal na Kristu, vzkřísiv jej z mrtvých a posadiv na pravici své na nebesích, ²¹Vysoce nade všecko knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko v věku tomto, ale i v budoucím. ²²A všecko poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všecko církví, ²³Kterážto jest tělo jeho a plnost všecko ve všech naplňujícího.

2 I vás obživil mrtvé vinami a hříchy, ²V nichž jste někdy

chodili podle obyčeje světa tohoto a podle knížete mocného v povětří, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech zpourey. ³Mezi nimižto i my všickni žili jsme někdy v žádostech těla našeho, činivše to, což se líbilo tělu a mysli, a byli jsme z přirození synové hněvu jako i jiní. ⁴Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kteroužto zamiloval nás, ⁵Když jsme my ještě mrtví byli v hříších, obživil nás spolu s Kristem, jehož milostí jste spaseni, ⁶A spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši, ⁷Aby ukázal v věku budoucím nepřevyšované bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši. ⁸Nebo milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami z sebe: dárť jest to Boží, ⁹Ne z skutků, aby se někdo nechlubil. ¹⁰Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili. ¹¹Protož pamatujte, že vy byli někdy pohané podle těla, kteříž jste slouli neobřízka od těch, kteříž slouli obřízka na těle, kteráž se působí rukama, ¹²A že jste byli za onoho času bez Krista, odcizeni od společnosti Izraele, a cizí od úmluv zaslíbení, naděje nemající, a bez Boha na světě. ¹³Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteříž jste někdy byli dalecí, blízcí učiněni jste skrze krev Kristovu. ¹⁴Nebo onť jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na různě, ¹⁵A nepřátelství, totiž Zákon přikázání, záležející v ustanoveních, vyprázdnil skrze tělo své, aby dvoje vzdělal v samém sobě v jednoho nového člověka, tak čině pokoj, ¹⁶A v mír uvodě oboje v jednom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv nepřátelství skrze něj. ¹⁷A přišed, zvěstoval pokoj vám, dalekým i blízkým. ¹⁸Neboť skrze něho obojí máme přístup v jednom Duchu k Otci. ¹⁹Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží, ²⁰Vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus, ²¹Na němžto všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu; ²²Na kterémžto i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.

3 Pro tu věc já Pavel, jsem vězeň Krista Ježíše pro vás pohany, ²Jestliže však jste slyšeli o milosti Boží, kteréž jest mi uděleno k přísluhování vám, ³Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, (jakož jsem vám prve psal krátce; ⁴Z čehož můžete, čtouce, porozuměti známosti mé v tajemství Kristovu;) ⁵Kteréž za jiných věků nebylo známo synům lid-

ským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům skrze Ducha, ⁶Totíž že by měli býti pohané spoludědicové a jednotělňi, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium, ⁷Kteréhož já učiněn jsem slouha z daru milosti Boží mně dané, podle působení moci jeho. ⁸Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova, ⁹A vysvětlil všechněm, kteraké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu, kterýž všechno stvořil skrze Ježíše Krista, ¹⁰Aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží, ¹¹Podle předuložení věčného, kterěz jest uložil v Kristu Ježíši Pánu našem, ¹²V němžto máme smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho. ¹³Protož prosím, abyste nehynuli v čas soužení mých pro vás, kteráž jsou sláva vaše. ¹⁴A pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista, ¹⁵Z něhožto všeliká rodina na nebi i na zemi jmenuje se, ¹⁶Aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku, ¹⁷Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, ¹⁸Abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všemi svatými, kteraká by byla širokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost, ¹⁹A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnění byli ve všelikou plnost Boží. ²⁰Tomu pak, kterýž mocen jest nade všechno učiniti mnohem hojněji, nežli my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás, ²¹Tomu, pravím, buď sláva v církvi svatě skrze Krista Ježíše po všechny věky věků. Amen.

⁴Protož prosím vás já vězeň v Pánu, abyste hodně chodili, jakž sluší na povolání vaše, kterýmž povolání jste, ²Se vši pokorou, tichostí, i s snášelivostí, snášejíce se vespolek v lásce, ³Usilujíce zachovávatí jednotu Ducha v svazku pokoje. ⁴Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději povolání vašeho. ⁵Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, ⁶Jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všechno, a skrze všechno, i ve všech vás. ⁷Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova. ⁸Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, jaté vedl vězně, a dal dary lidem. ⁹Ale to, že vstoupil, co jest, jediné že i sstoupil prve do nejnižších stran země? ¹⁰Ten pak, jenž sstoupil, onť jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všechna nebesa, aby naplnil všechno. ¹¹A onť jest dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele, ¹²Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova, ¹³Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova, ¹⁴Abychom již více nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému; ¹⁵Ale pravdu činíce v lásce, rostme v něj všelikterak, v toho, kterýž jest hlava, totiž Kristus, ¹⁶Z kteréhožto všechno tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu, zrůst

těla činí, k vzdělání svému v lásce. ¹⁷A protož totož pravím a osvědčuji v Pánu, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti myslí své, ¹⁸Zatemnění v rozumu, odcizení jsouce od života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z zatvrzení srdce jejich. ¹⁹Kterížto zoufavše sobě, vydali se v nestydatost, aby všelikou nečistotu páchali s chtivostí. ²⁰Ale vy ne tak jste se vyučili následovati Krista, ²¹Ač jestliže jste ho slyšeli a o něm byli vyučeni, jakž ta jest pravda v Ježíšovi, ²²Totíž, složití ono první obcování podle starého člověka, rušícího se, podle žádostí oklamávajících, ²³Obnoviti se pak duchem myslí vaší, ²⁴A obléci nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy. ²⁵Protož složíce lež, mluvtež pravdu jeden každý s bližním svým; nebo jsme vespolek údové. ²⁶Hněvejte se, a nehřešte; slunce nezapadej na hněvivost vaši. ²⁷Nedávejte místa ďáblu. ²⁸Kdo kradl, již více nekraď, ale raději pracuj, děláje rukama svýma, což dobrého jest, aby měl z čeho udělití nuznému. ²⁹Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům. ³⁰A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmžto znamenání jste ke dni vykoupení. ³¹Všeliká hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i rouhání buď odjato od vás, se vši zlostí, ³²Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějíce sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.

⁵Budtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí. ²A chodtež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a obět Bohu u vůni rozkošnou. ³Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb lakomství, aniž jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší na svaté, ⁴A tolikéž mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprýmování, kteréžto věci jsou nenáležitě, ale raději ať jest díky činění. ⁵Víte zajisté o tom, že žádný smilník aneb nečistý, ani lakomec, (jenž jest modloslužebník,) nemá dědictví v království Kristově a Božím. ⁶Žádný vás nesvod marnými řečmi; nebo pro takové věci přichází hněv Boží na syny nepodané. ⁷Nebývejtež tedy účastníci jejich. ⁸Byli jste zajisté někdy temnosti, ale již nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové světla chodte, ⁹(Nebo ovoce Ducha záleží ve vši dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě,) ¹⁰O to stojíce, což by se dobře líbilo Pánu. ¹¹A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale raději je trescete. ¹²Nebo což se tajně děje od nich, mrzko jest o tom i mluvití. ¹³Všecko pak, což bývá trestáno, od světla bývá zjeveno; nebo to, což všechno zjevuje, světlo jest. ¹⁴Protož praví: Probud se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvití se tobě Kristus. ¹⁵Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří, ¹⁶Vykupujíce čas; nebo dnové zlí jsou. ¹⁷Protož nebývejte neopatrni, ale rozumějící, která by byla vůle Páně. ¹⁸A neopíjejte se vínem, v němžto jest prostopášnost, ale naplnění buďte Duchem svatým, ¹⁹Mluvíce sobě vespolek v žalmích, a v chvalách, a v písničkách duchovních,

zpívající a plésající v srdcích vašich Pánu, ²⁰Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otcí, ²¹Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží. ²²Ženy mužům svým poddány buďte jako Pánu. ²³Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus jest hlava církve, a onť jest Spasitel těla. ²⁴A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ať jsou poddány ve všem. ²⁵Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni, ²⁶Aby ji posvětil, očistiv ji obmytím vody v slovu, ²⁷Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony. ²⁸Takt jsou povinni muži milovati ženy své jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebeť samého miluje. ²⁹Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev. ³⁰Neboť jsme údivé těla jeho, z masa jeho a z kostí jeho. ³¹A protoť opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i budouť dva jedno tělo. ³²Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o církvi. ³³Avšak i vy, jeden každý z vás, manželku svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak ať se bojí muže svého.

6Dítky poslouvejte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé. ²Cti otce svého i matku, (toť jest přikázání první s zaslíbením,) ³Aby dobře bylo tobě a abys byl dlouhověký na zemi. ⁴A vy otcové nepopouzejte k hněvu dítek vašich, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání Páně. ⁵Služebníci, buďte poslušni pánů tělesných s bázní a s strachem, v sprostnosti srdce vašeho, jako Krista, ⁶Ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se lidem líbiti usilují, ale jako služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše, ⁷S dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem, ⁸Vědouce, že, což by koli jeden každý učinil dobrého, za to odplatu vzítí má ode Pána, buďte služebníci, buďte svobodní. ⁹A vy páni též se tak mějte k nim, zanechajíce pohrůžky, vědouce, že i vy také máte Pána v nebesích, a přijímání osob není u něho. ¹⁰Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho. ¹¹Oblect se v celé odění Boží, abyste mohli státi proti útokům dábelkým. ¹²Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko. ¹³A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všechno vykonajíce, státi. ¹⁴Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra vaše pravdou, a oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti, ¹⁵A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje, ¹⁶A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivě nešlechetníka toho uhasiti. ¹⁷A lebku spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží, ¹⁸Všelickou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté, ¹⁹I za mne, aby mi dána byla řeč v otevření úst mých svobodně a směle, abych oznamoval tajemství evangelium svatého, ²⁰Pro něžto úřad svůj konám v řetězu tomto, abych

tak v něm svobodně a směle mluvil, jakž mně mluvití náleží. ²¹A abyste i vy věděli, co se se mnou děje a co činím, všechno vám to oznámí Tychikus, milý bratr a věrný služebník v Pánu, ²²Jehož jsem pro to samo k vám poslal, abyste věděli o našich věcech a aby potěšil srdcí vašich. ²³Pokoj budiž vám bratřím, a láska s věrou, od Boha Otce a Pána Jezukrista. ²⁴Milost Boží budiž se všemi milujícími Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti. Amen. List tento k Efezským psán byl z Říma po Tychikovi.

Filipským

1 Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všechněm svatým v Kristu Ježíši, kteříž jsou v městě Filippis, s biskupy a s jáhny: ²Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ³Děkuji Bohu mému, když se koli na vás rozpomenu, ⁴(Vždycky při každé modlitbě mé, s radostí za všechny za vás prosbu čině,) ⁵Z vašeho účastenství v evangelium, hned od prvního dne až posavad, ⁶Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista, ⁷Jakož jest mi spravedlivé tak smyslit o všech vás proto, že vás v srdci mám i v vězení mém, a v obraňování i v utvrzování evangelium, vás, pravím, všechny účastníky milosti mně dané. ⁸Svědek mi jest zajisté Bůh, kterak po všech po vás toužím v srdci Ježíše Krista. ⁹A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu, ¹⁰K tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřími a bez úrazu, až ke dni Kristovu, ¹¹Naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží. ¹²Chcít pak, bratří, abyste věděli, že to pokušení, kteréž mne obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo, ¹³Takže vězení mé pro Krista rozhlášeno jest po všem císařském dvoře, i jinde všudy. ¹⁴A mnozí z bratří v Pánu, spolehše na vězení mé, hojnější smělost mají bez strachu mluvit slovo Boží. ¹⁵Někteří zajisté jen z závisti a navzdoru, někteří pak také z oblíbení sobě toho Krista káží. ¹⁶Ti pak, kteříž navzdoru Krista zvěstují, ne v čistotě, domnívají se, že mi k vězení mému soužení přidadí; ¹⁷Kteří pak z lásky, ti vědí, že jsem k obraně evangelium postaven. ¹⁸Ale což pak o to? Nýbrž jakýmkoli způsobem, buď v samé tvárnosti, buď v pravdě Kristus se zvěstuje, i z tohoť se raduji, a ještě radovati budu. ¹⁹Neboť vím, že mi to přijde k spasení skrze vaši modlitbu a pomoc Ducha Jezukristova, ²⁰Podle pečlivého očekávání a naděje mé, že v ničemž nebudu zahanben, ale ve vši doufanlivé smělosti, jako i prve vždycky, tak i nyní veleben bude Kristus na těle mém, buďto skrze život, buďto skrze smrt. ²¹Mně zajisté Kristus i v životě i v smrti ziskem jest. ²²Jest-li mi pak prospěšněji živu býti v těle pro práci, tedy nevím, co bych vyvolil. ²³K oběmť se k tomu naklňuji, žádost maje umřítí, a býti s Kristem, což by mnohem lépe bylo, ²⁴Ale pozůstati ještě v těle potřebněji jest pro vás. ²⁵Načež spoléhaje, vím, že pobudu a s vámi se

všemi spolu pozůstanu k vašemu prospěchu a k radosti víry, ²⁶Aby se vaše ze mne chloubna v Kristu Ježíši rozhojnila, skrze mou opět vám zase přítomnost. ²⁷Toliko, jakž sluší na účastníky evangelium Kristova, se chovejte, abych, buďto přijda k vám a vida vás, buďto vzdálen jsa, slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, jednomyslně pracující u víře evangelium, ²⁸A v ničemž se nestrachujte protivníků, což jest jim jistým znamením zahynutí, vám pak spasení, a to od Boha. ²⁹Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v něho věřili, ale také pro něj i trpěli, ³⁰Týž boj majíce, jakýž jste při mně i viděli, i nyní o mně slyšíte.

2 Protož jest-li jaké potěšení v Kristu, jest-li které utěšení lásky, jest-li která společnost Ducha svatého, jsou-li která milosrdenství a slitování, ²Naplňte radost mou v tom, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušší jsouce, jednotejně smýšlejíce, ³Nic nečinite skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější sebe majíce. ⁴Nehledejte jeden každý svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných. ⁵Budiž tedy táž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši, ⁶Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ⁷Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. ⁸A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže. ⁹Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno, ¹⁰Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, jenž jsou na zemi, i těch, jenž jsou pod zemí, ¹¹A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce. ¹²A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když jsem vzdálen od vás, s bázní a s třesením spasení své konejte. ¹³Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své. ¹⁴Všecko pak čiňte bez reptání a bez pochybování, ¹⁵Abyste byli bez úhony, a upřími synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného; mezi kterýmižto světte jakožto světla na světě, ¹⁶Slovo života zachovávajíce, k chloubě mé v den Kristův, aby bylo vidáno, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval. ¹⁷A bychtť pak i obětován byl pro obět a službu víře vaší, raduji se a spolu raduji se se všemi vámi. ¹⁸A též i vy radujte se a spolu radujte se se mnou.

¹⁹Mámť pak naději v Kristu Ježíši, že Timotea brzy pošli vám, abych i já pokojně mýslil byl, zvěda, kterak vy se máte. ²⁰Nebo žádného tak jednomyslného nemám, kterýž by tak vlastně o vaše věci pečoval. ²¹Všickni zajisté svých věcí hledají, a ne těch, kteréž jsou Krista Ježíše. ²²Ale jej zkušeného býti víte, podle toho, že jakož syn s otcem se mnou přisluhoval v evangelium. ²³Tohoť hle, naději mám, že pošli, jakž jen porozumím, co se bude dít se mnou. ²⁴Mámť pak naději v Pánu, že i sám brzo k vám přijdu. ²⁵Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita, bratra a pomocníka a spolurytíře mého, vašeho pak apoštola i služebníka, v potřebě mé poslati k vám, ²⁶Poněvadž takovou měl žádost vás všechny viděti, a velmi těžek nad tím byl, že jste o něm slyšeli, že by byl nemocen. ²⁷A bylť jest jistě nemocen, i blízek smrti, ale Bůh se nad ním smiloval, a ne nad ním toliko, ale i nade mnou, abych zámutek na zámutek neměl. ²⁸Protož tím spěšněji poslal jsem ho k vám, abyste, vidouce jej zase, zradovali se, a já abych byl bez zámutek. ²⁹Protož přijmětež jej v Pánu se vši radostí, a mějte takové v uctivosti. ³⁰Neboť jest pro dílo Kristovo až k smrti se přiblížil, opováziv se života svého, jedné aby doplnil to, v čemž jste vy měli nedostatek při posloužení mně.

3Dále pak, bratří moji, radujte se v Pánu. Jednostejných věcí vám psáti mně se jistě nestýště, vám pak to bezpečně jest. ²Vizte psy, vizte zlé dělníky, vizte roztržku. ³Nebo myť jsme obřízka, kteříž duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu Ježíši, a nedoufáme v těle, ⁴Ačkoli i já mohl bych doufati v těle, já mnohem více, ⁵Obřezán jsa osmého dne, jsa z rodu Izraelského, pokolení Beniaminova, Žid z Židů, podle zákona farizeus, ⁶A z strany horlivosti protivník církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony. ⁷Ale to, což mi bylo jako zisk, položil jsem sobě pro Krista za škodu. ⁸Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána mého, pro něž jsem to všechno ztratil, a mám to jako za smetí, jedné abych Krista získal, ⁹A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, spravedlnost, kterážto jest z Boha a u víře záleží, ¹⁰Abych tak poznal jej, a divnou moc vzkříšení jeho, a společnost utrpení jeho, připodobňuje se k smrti jeho, ¹¹Zda bych tak přišel k vzkříšení z mrtvých. ¹²Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i dostihnouti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše. ¹³Bratří, jáť nemám za to, že bych již dosáhl. ¹⁴Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši. ¹⁵Protož kteřížkoli jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v čem jinak smyslíte, i toť vám Bůh zjeví. ¹⁶Ale k čemuž jsme již přišli, v tom při jednostejném zůstávejme pravidle a jednostejně smysleme. ¹⁷Spolunásledovníci moji buďte, bratří, a šetřte těch, kteříž tak chodí, jakož máte příklad

na nás. ¹⁸Neboť mnozí chodí, o nichž jsem častokrát pravil vám a nyní s pláčem pravím, žeť jsou nepřátelé kříže Kristova, ¹⁹Jichžto konec jest zahynutí, jejichžto bůh jest břicho, a sláva jejich v mrzkostech jejich, kteříž o zemské věci stojí. ²⁰Ale naše měšťanství jestiť v nebesích, odkudž i Spasitele očekáváme Pána Jezukrista, ²¹Kterýž promění to tělo naše ponížené, tak aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podle mocnosti té, kteroužto on mocen jest i všechny věci podmaniti sobě.

4A tak, bratří moji milí a přežádoucí, jenž jste radost a koruna má, tak stůjte v Pánu, milí. ²Evody prosím, i Synťuchény prosím, aby jednostejně smyslily v Pánu. ³Ano i tebe prosím, tovaryši můj vlastní, budiž jim pomocen, kteréžto v evangelium spolu se mnou pracovaly, i spolu s Klimentem a s jinými pomocníky mými, jejichžto jména napsána jsou v knize života. ⁴Radujte se v Pánu vzděky; opět pravím, radujte se. ⁵Středmost vaše známa buď všechněm lidem. Pán blízko. ⁶O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu. ⁷A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. ⁸Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemýšlujte. ⁹Kterýmž jste se i naučili, je i přijali, a slyšeli i viděli na mně. Ty věci činite, a Bůh pokoje budeť s vámi. ¹⁰Zradoval jsem se v Pánu velice z toho, že již opět zase rozzelenala se péče vaše o mne. Načež bezpochyby i prve myslili jste, ale nedostalo se vám příhodného času. ¹¹Ne proto, že bych jakou nouzi měl, toto pravím; nebo já naučil jsem se dosti míti na tom, což mám. ¹²Umím i snížen býti, umím také i hojnost míti; všude a ve všech věcech pocvičen jsem, i nasycen býti i lačněti, i hojnost míti i nouzi trpěti. ¹³Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje. ¹⁴Avšak dobře jste učinili, účastni byvše mého soužení. ¹⁵Víte pak i vy, Filipenští, že při počátku evangelium, když jsem šel z Macedonie, žádný sbor neudělil mi z strany dání a vzetí, než vy sami. ¹⁶Ano i do Tesaloniky jednou i po druhé, čehož jsem potřeboval, poslali jste mne. ¹⁷Ne protože bych hledal darů, ale hledám užitku hojného k vašemu prospěchu. ¹⁸Přijalť jsem pak všechno, a hojněť mám, naplněť jsem již, vzav od Epafrodita to, což posláno bylo od vás, k vůni sladkosti, obět vzácnou a libou Bohu. ¹⁹Bůh pak můj naplníť všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši. ²⁰Bohu pak a Otcí našemu sláva na věky věků. Amen. ²¹Pozdravtež všech svatých v Kristu Ježíši. Pozdravujít vás bratří, kteříž jsou se mnou. ²²Pozdravujít vás všickni svatí, zvláště pak ti, kteříž jsou z domu císařova. ²³Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. List tento k Filipenským psán jest z Říma po Epafroditovi.

Koloským

1 Pavel apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a Timoteus bratr, ²Těm, kteříž jsou v městě Kolossis, svatým a věrným bratřím v Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. ³Díky činíme Bohu a Otci Pána našeho Jezukrista, vždycky za vás modléce se, ⁴Slyšavše o víře vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke všechněm svatým, ⁵Pro naději složenou vám v nebesích, o níž jste prve slyšeli v slovu pravdy, jenž jest evangelium. ⁶Kteréž jest přišlo k vám, jako i na všecken svět, a ovoce nese, jako i u vás, od toho dne, v kterémž jste slyšeli a poznali milost Boží v pravdě, ⁷Jakož jste se i naučili od Epafrý, milého spoluslužebníka našeho, kterýž jest věrný k vám služebník Kristův, ⁸Kterýž také oznámil nám lásku vaši v Duchu. ⁹Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme modliti se za vás a žádati, abyste naplnění byli známostí vůle jeho ve vši moudrosti a rozumnosti duchovní, ¹⁰Abyste chodili hodně Pánu ke vši jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží, ¹¹Všelikou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy jeho, ke vši trpělivosti a dobrotivosti s radostí, ¹²Díky činíce Otci, kterýž hodné nás učinil účastnosti losu svatých v světle, ¹³Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého, ¹⁴V němžto máme vykoupění skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, ¹⁵Kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření. ¹⁶Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, budto trůnové nebo panstva, budto knížatstva nebo mocnosti; všechno skrze něho a pro něho stvořeno jest. ¹⁷A on jest přede vším a všechno jím stojí. ¹⁸A onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel, ¹⁹Poněvadž se zalíbilo Otci, aby v něm všechna plnost přebývala, ²⁰A skrze něho aby smířil s sebou všechno, v pokoj uvodě skrze krev kříže jeho, skrze něj, pravím, budto ty věci, kteréž jsou na zemi, bud ty, kteréž jsou na nebi. ²¹A vás také někdy odcizené a nepřátely, v myslí vaší obrácené k skutkům zlým, nyní již smířil, ²²Tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem svým, ²³Však jestliže zůstáváte u víře založení a pevní, a neuchylujete se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž jest kázáno všemu stvoření, kteréž jest pod nebem, jehožto já Pavel učiněn jsem služebník;

²⁴Kterýž nyní raduji se z utrpení mých, kteráž snáším pro vás, a doplňuji ostatky soužení Kristových na těle mém za jeho tělo, jenž jest církev, ²⁵Jejížto učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží, ²⁶Jenž jest tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. ²⁷Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest přebývání Krista v vás, kterýž jest naděje slávy, ²⁸Kteréhož my zvěstujeme, napomínající všelikého člověka a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. ²⁹O čež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně dílo své mocně.

2 Chciť zajisté, abyste věděli, kterakou nesnáz mám o vás a o ty, kteříž jsou v Laodicii a kteřížkoli neviděli tváři mé podle těla, ²Aby potěšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce i Krista Pána, ³V němžto jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti. ⁴A totot pravím proto, aby vás žádný, falešně dovodě, neoklamal podobnou k pravdě řečí. ⁵Nebo ačkoli vzdálen jsem tělem, však duchem s vámi jsem, raduje se, a vida rád váš a utvrzení té víry vaší v Krista. ⁶Protož jakož jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chodte, ⁷Vkořenění a vzdělaní na něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhovňující se v ní s díků činěním. ⁸Hleďtež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista. ⁹Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně. ¹⁰A vy v něm jste doplnění, kterýžto jest hlava všeho knížatstva i mocnosti, ¹¹V němžto i obřezání jste obřezáním ne rukou učiněným, svlékše tělo hříchů v obřezání Kristovu, ¹²Pohřbeni jsouce s ním ve křtu, skrze kterýžto i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, jíž jste došli z mocnosti Boží, kterýž vzkřísil jej z mrtvých. ¹³A vás, ještě mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všechny hříchy, ¹⁴A smazav proti nám čelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, a byl odporný nám, i vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej k kříži; ¹⁵A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj. ¹⁶Protož žádný vás nesud pro pokrm, aneb pro nápoj, anebo z strany některého svátku, nebo novuměsíce, anebo so-

bot, ¹⁷Kteréžto věci jsou stín budoucích, ale to, od čehož se stín dělal, jestiž tělo Kristovo. ¹⁸Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně pokorou a náboženstvím andělským, v to, čehož neviděl, vysokomyslně se vydáváje, marně se nadýmaje smyslem těla svého, ¹⁹A nedrže se hlavy, od níž všecko tělo po kloubích a svazích vzdělané a spojené roste Božím zrůstem. ²⁰Poněvadž tedy zemřevše s Kristem osvobození jste od živlů světa, pročez tak jako byste živi byli světu, těmi ceremoniemi dáte se obtěžovati? ²¹Když říkáte: Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírej! ²²Kteréžto všechny věci samým užíváním jich přicházejí k zkáze, a toť vše není než podle přikázání a učení lidských. ²³Ačťkoli pak ty věci mají tvárnost moudrosti, v způsobu té nábožnosti pošmourné a v povrchní pokoře i v neodpouštění těla, avšak nejsou v žádné platnosti, když přináležejí toliko k nasycení těla.

3Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. ²O svrchní věci pečujte, ne o zemské. ³Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. ⁴Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě. ⁵Protož mrtvéte údy své zemské, smilstvo, nečistotu, chlípnost, žádost zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení. ⁶Pro kteréžto věci přichází hněv Boží na syny zperné. ⁷V kterýchžto hříších i vy někdy chodili jste, když jste živi byli v nich. ⁸Ale již nyní složtež i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení i mrzkomluvnost zapudte od úst vašich. ⁹Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli s sebe starého člověka s skutky jeho, ¹⁰A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné, podle obrazu toho, jenž jej stvořil, ¹¹Kdežto není Řek a Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec a Scýta, služebník a svobodný ale všecko a ve všech Kristus. ¹²Protož oblectěž se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, ¹³Snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu jakou žalobu; jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. ¹⁴Nadto pak nade všecko oblečení buďte v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. ¹⁵A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno tělo; a buďtež vděční. ¹⁶Slovo Kristovo přebývejž v vás bohatě se vši moudrostí; učíce a napomínající sebe vespolek Žalmy, a zpěvy, a písničkami duchovními, s milostí zpívající v srdci vašem Pánu. ¹⁷A všecko, cožkoli činíte v slovu nebo v skutku, všecko činite ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho. ¹⁸Ženy poddány buďte mužům svým tak, jakž sluší, v Pánu. ¹⁹Muži milujte ženy své, a nemějtež se přísně k nim. ²⁰Dítky poslouchajte rodičů ve všem; nebo to jest dobře libé Pánu. ²¹Otcové nepouzejte k hněvivosti dítek svých, aby sobě nezoufaly. ²²Služebníci poslušni buďte ve všem pánů svých tělesných, ne na oko toliko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale v sprostnosti srdce, bojíce se Boha. ²³A všecko, což byste koli činili, z té duše činite, jakožto Pánu, a ne lidem, ²⁴Věduce, že ode Pána vzítí máte odplatu věčného dědic-

tví; nebo Pánu Kristu sloužíte. ²⁵Kdož by pak nepravost páchal, odměnu své nepravosti vezme. A není přijímání osob u Boha.

4Páni spravedlivě a slušně s služebníky svými nakládejte, věduce, že i vy Pána máte v nebesích. ²Na modlitbě buďtež ustaviční, bdíce v tom s díky činěním, ³Modléce se spolu i za nás, aby Bůh otevřel nám dveře slova, k mluvení o tajemství Kristovu, pro něž i v vězení jsem, ⁴Abych je zjevoval, tak jakž mi náleží mluvit. ⁵Chodtež v moudrosti před těmi, kteříž jsou vně, čas kupující. ⁶Řeč vaše vzděky budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpověditi. ⁷O věcech mých o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a věrný slouha Kristův a spoluslužebník v Pánu; ⁸Kteréhož jsem poslal k vám naschvál, aby zvěděl, co se děje u vás, a potěšil srdcí vašich, ⁹S Onezimem, věrným a milým bratrem, kterýž jest tam od vás. Tiť vám všecko oznámí, co se děje u nás. ¹⁰Pozdravuje vás Aristarchus, spoluvězeň můj, a Marek, sestřenec Barnabášův, (o kterémž jsem vám poručil, přišel-li by k vám, přijmětež jej;) ¹¹A Jezus, kterýž slove Justus, kteřížto jsou Židé. Ti toliko jsou pomocníci moji v kázání o království Božím; tiť mi byli ku potěšení. ¹²Pozdravuje vás Epafras, kterýž od vás jest, slouha Kristův, kterýž vzděky úsilně pracuje na modlitbách za vás, abyste stáli dokonalí a plní ve vši vůli Boží. ¹³Nebo svědectví jemu vydávám, žeť vás velmi horlivě miluje, a též i ty, kteříž jsou v Laodicii, i kteříž jsou v Hierapoli. ¹⁴Pozdravuje vás Lukáš, lékař, bratr milý, a Démas. ¹⁵Pozdravte bratří Laodicenských, i Nymfy, i té církve, kteráž jest v domu jeho. ¹⁶A když bude přečten u vás tento list, spravtež to, ať jest i v Laodicenském sboru čten; a ten, kterýž jest psán z Laodicie, i vy také přečtete, ¹⁷A rcete Archipovi: Viz, abys služebnost, kterouž jsi přijal od Pána, vyplnil. ¹⁸Pozdravení mou rukou Pavlovou. Pamatujtež na mé vězení. Milost Boží budiž s vámi. Amen. List tento psán k Kolossenským z Říma po Tychikovi a Onezimovi.

1 Tesalonickým

1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských v Bohu Otci a v Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ²Díky činíme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku činíce o vás na modlitbách našich, ³Bez přestání pamatujeme na skutek víry vaší, a na práci svaté lásky, a na trpělivost naděje Pána našeho Jezukrista, před Bohem a Otcem naším, ⁴Vědouce, bratří Bohu milí, o vyvolení našem. ⁵Nebo evangelium naše k vám nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu svatém, a v jistotě mnohé, jakož víte, jací jsme byli mezi vámi a to pro vás. ⁶A vy následovníci naši i Páně učinění jste, přijavše slovo jeho ve mnohé úzkosti, s radostí Ducha svatého, ⁷Takže jste učinění příklad dobrý všem věřícím v Macedonii a v Achaii. ⁸Nebo od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Macedonii a v Achaii, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla se, takže již nepotřebí nám o tom nic mluvit. ⁹Oniť zajisté sami o nás vyznávají, jaký byl příchod náš k vám a kterak jste se obrátili k Bohu od modloslužby, abyste sloužili Bohu živému a pravému, ¹⁰A očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož jest vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hněvu budoucího.

2 Nebo i vy sami víte, bratří, příchod náš k vám že jest nebyl daremný. ²Ale i prve trpěvše, a pohanění snáševše, (jakož víte) v městě Filippis, osvobodili jsme se v Bohu našem mluvití vám směle evangelium Boží, s mnohými odpory. ³Napomínání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z nečistoty, ani ve lsti. ⁴Ale jakož Bůh nás hodné učinil toho, aby nám svěřeno bylo evangelium, takt mluvíme, ne jako lidem se líbíce, ale Bohu, kterýž zkušuje srdcí našich. ⁵Anižt jsme zajisté kdy užívali řeči pochlebné, jakož víte, ani za příčinou něčeho lakomství provodili. Bůhť jest svědek. ⁶Ani jsme hledali od lidí chvály, ani od vás, ani od jiných, ač jsme mohli vás obtěžovati, jako Kristovi apoštolé. ⁷Ale byli jsme tiší mezi vámi, jako když matka chová dítka své. ⁸Tak naklonění k vám byvše, hotovi jsme byli s velikou chutí, vydati vám netoliko evangelium Boží, ale také i duše naše, protože jste nám byli velmi milí. ⁹Nebo pamatujete, bratří, na práci naši a ustávání. Ve dne i v noci zajisté pracovavše, proto abychom žádného z vás neobtěžovali, kázali jsme u vás evangelium Boží. ¹⁰Vy jste svědkové toho i Bůh, kterak jsme svatě, a spravedlivě, a bez úhony

obcovali mezi vámi, kteříž jste uvěřili, ¹¹Jakož víte, kterak jednoho každého z vás, jako otec dítek svých, napomínali jsme vás a potěšovali, ¹²I s osvědčováním, abyste chodili hodně Bohu, kterýž povolal vás do království svého a v slávu. ¹³Protož i my díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, kteréž jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale jakož v pravdě jest, jako slovo Boží, kterýžto i dílo své působí v vás věřících. ¹⁴Vy zajisté, bratří, následovníci učinění jste církvi Božích, kteréž jsou v Židovstvu, v Kristu Ježíši; neb jste takověž věci i vy trpěli od vašeho pokolení, jako i oni od Židů. ¹⁵Kteríž jsou i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a nás vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všem lidem jsou odporní, ¹⁶Nedopouštějíce nám mluvití pohanům, k tomu aby spaseni byli, aby tak vždy doplňovali hříchy své. Nebo vylit jest na ně hněv Boží konečný. ¹⁷My pak, bratří, zbaveni byvše vás na chvíli tělem, ne srdcem, opravdověji usilovali jsme viděti tvář vaši s mnohou žádostí. ¹⁸Protož chtěli jsme přijíti k vám, (zvláště já Pavel,) jednou i po druhé, ale překazil nám satan. ¹⁹Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho Jezukrista v čas příchodu jeho? ²⁰Vy jistě jste sláva naše i radost.

3 Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se nám vidělo, abychom v Aténách pozůstali my sami, ²A poslali jsme Timotea, bratra našeho a služebníka Božího a pomocníka našeho v evangelium Kristovu, aby potvrdil vás a napomenul k tomu, což náleží víře vaší, ³Aby se žádný nepohnul od ní v takových těchto souženích. Neb i sami víte, že jsme k tomu postaveni. ⁴Ještě zajisté, když jsme u vás byli, předpovídali jsme vám, že budeme souženi; jakož se i stalo, jakž víte. ⁵Protož i já, nemoža se déle zdržeti, poslal jsem ho k vám, abych zvěděl o víře vaší, ať by snad nějak nepokoušel vás ten pokušitel, a tak aby nebyla daremná práce naše. ⁶Nyní pak když k nám přišel Timoteus od vás a zvěstoval nám novinu veselou o víře a lásce vaší, a že nás připomínáte dobře, žádajíce vždycky nás viděti, jako také i my vás, ⁷Protož potěšeni jsme z vás, bratří, ve všelikém soužení a nesnadnosti naší, skrze víru vaši. ⁸Nebo aj, živi jsme, jestliže vy pevně stojíte v Pánu. ⁹A jakým děkováním z vás můžeme se odměniti Bohu za všecku tu radost, kterouž radujeme se pro vás před obličejem Boha našeho, ¹⁰Dnem i nocí přehorlivě modléce se, abychom

uzřeli tvář vaši a doplnili to, čehož by se nedostávalo víře vaší? ¹¹Sám pak Bůh a Otec náš, a Pán náš Ježíš Kristus spraví cestu naši k vám. ¹²A vás tentýž Pán račíž rozmnožit i rozhojnit v lásce, kterouž máte k sobě vespolek, i ke všechněm, jako i nás k vám, ¹³Aby tak utvrzena byla srdce vaše neposkvrněná v svatosti, před Bohem a Otcem našim, ku příští Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými jeho.

4Dále pak, bratří, prosíme vás, a napomínáme v Pánu Ježíši, jakož jste přijali od nás, kterak byste měli choditi a líbiti se Bohu, v tom abyste se rozhojnili více. ²Víte zajisté, jaká příkázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše. ³Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva, ⁴A aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v uctivosti, ⁵Ne v libosti tělesných žádostí jako i pohané, kteříž Boha neznají; ⁶A aby žádný neutiskal ani oklamával v jakémkoli jednání bratra svého, protože mstitel jest Pán všeho toho, jakož i předpověděli jsme vám a osvědčili. ⁷Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení. ⁸A protož kdo by pohrdal tímto, ne člověkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i dal Ducha svého svatého nám. ⁹O lásce pak bratrské není potřebí psáti vám; nebo jste vy již tomu od Boha naučení, abyste milovali jedni druhé. ¹⁰A jistě činíte to ke všechněm bratřím ve vsi Macedonii. Napomínáme pak vás, bratří, abyste se v tom ještě více rozhojnili, ¹¹A snažili se pokojni býti a hleděti toho, což komu náleží, a pracovati rukama svýma vlastníma, jakož jsme přikázali vám, ¹²Tak abyste slušně chodili před těmi, kteříž jsou vně, a v ničemž abyste neměli nedostatku. ¹³Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, o těch, kteříž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje nemají. ¹⁴Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, takť Bůh i ty, kteříž by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním. ¹⁵Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli. ¹⁶Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve. ¹⁷Potom my živi pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme. ¹⁸A protož potěšujte jedni druhých těmito slovy.

5O časích pak a chvílech, bratří, nepotřebujete, aby vám psáno bylo. ²Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde. ³Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdouť toho. ⁴Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil. ⁵Všickni vy synové světla jste a synové dne; nejsmeť synové noci, ani tmy. ⁶Nespěmeť tedy, jako i jiní, ale bděme a střízliví budme. ⁷Nebo kteříž spí, v noci spí, a kteříž se opíjejí, v noci opilí jsou. ⁸Ale my, synové dne jsouce, střízliví budme, oblečení jsouce v pancíř víry a lásky, a v lebku, jenž jest naděje spasení. ⁹Nebo nepostavil nás Bůh k hněvu, ale k naby-

tí spasení, skrze Pána našeho Jezukrista, ¹⁰Kterýž umřel za nás, abychom, buďto že bdíme, buďto že spíme, spolu s ním živi byli. ¹¹Protož napomínejte se vespolek, a vzdělávejte jeden druhého, jakož i činíte. ¹²A prosímet vás, bratří, znejtež ty, kteříž pracují mezi vámi, a předloženi jsou vám v Pánu, a napomínají vás, ¹³A velice je milujte pro práci jejich. A mějte se k sobě vespolek pokojně. ¹⁴A prosímet vás, bratří, napomínejte z řádu vystupujících, potěšujte choullostivých, snašejte mdlé, trpělivě se mějte ke všechněm. ¹⁵Vizte, aby někdo zlého za zlé neodplacoval, ale vždycky účinnosti dokazujte, i k sobě vespolek i ke všechněm. ¹⁶Vždycky se radujte, ¹⁷Bez přestání se modlte, ¹⁸Ze všeho díky činite; nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši, aby se tak dalo od vás. ¹⁹Ducha neuhášujte, ²⁰Proroctvím nepohrdejte, ²¹Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte. ²²Od všeliké zlé tvárnosti se varujte. ²³On pak Bůh pokoje posvětiť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budíž. ²⁴Věrnýť jest ten, jenž povolal vás, kterýž také i učiní to. ²⁵Bratří, modlte se za nás. ²⁶Pozdravte všech bratří v políbením svatém. ²⁷Zavazujit vás skrze Pána, aby čten byl list tento všechněm bratřím svatým. ²⁸Milost Pána našeho Jezukrista budíž s vámi. Amen. List první k Tessalonicenským psán jest v Aténách.

2 Tesalonickým

1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenské v Bohu Otci našem a v Pánu Ježíši Kristu: **2** Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a od Pána Jezukrista. **3** Povinnit jsme díky činiti Bohu vždycky z vás, bratří, tak jakž hodné jest, protože velmi roste víra vaše a rozmáhá se láska jednoho každého z vás, všechněch k sobě vespolek, **4** Takže my se vámi v sborích Božích chlubíme, vaší trpělivostí a věrou ve všech protiventstvích a souzeních, kteráž snášíte; **5** Kterážto jsou zjevný důvod spravedlivého soudu Božího, abyste tak za hodné jmíni byli království Božího, pro něž i trpíte, **6** Poněvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo těm, kteříž vás sužují, soužením, **7** Vám pak, úzkost trpícím, aby dáno bylo odpočinutí s námi, při zjevení Pána Ježíše s nebe, s anděly moci jeho, **8** V plameni ohně, kterýž pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista, **9** Kteríž pomstu ponevou, věčné zahynutí, zahrnutí jsouce od tváři Páně a od slávy moci jeho, **10** Když přijde, aby oslaven byl v svatých svých a předivný ukázal se ve všech věřících, (nebo uvěřeno jest svědectví našemu u vás,) v onen den. **11** Pročež i modlíme se vždycky za vás, aby vás hodné učiniti ráčil povolání toho Bůh náš a vyplnil všecku dobře libou vůli dobrotivosti své, i skutek víry mocně, **12** Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás a vy v něm, podle milosti Boha našeho a Pána Jezukrista.

2 Prosímet pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho Jezukrista a naše shromáždění v něj, **2** Abyste se nedali rychle vyrážeti z myslí, ani kormoutiti, buď skrze ducha, buďto skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by nastával den Kristův. **3** Nesvodíť vás žádný nižádným obyčejem. Neboť nenastane den Páně, než až prve přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení, **4** Protivící a povyšující se nade všecko, což slove Bůh, anebo čemuž se děje Božská čest, takže se posadí v chrámě Božím, tak sobě počínaje, jako by byl Bůh. **5** Nepomníte-liž, že ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil? **6** A nyní co mešká, víte, totiž aby on teprv zjeven byl časem svým. **7** Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten, jenž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen. **8** A tehdažť zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst svých a zkazí zjevením jasné přítomnosti své, **9** Kteréhožto nešlechovníka příští jest podle mocného díla satanova, se vši mocí a di-

vy i zázraky lživými, **10** A se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. **11** A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži, **12** A aby odsouzeni byli všickni, kteříž nevěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost. **13** Myť pak jsme povinni děkovati Bohu vždycky z vás, bratří Pánu milí, že vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy, **14** K čemuž povolal vás skrze evangelium naše, k dojití slávy Pána našeho Jezukrista. **15** A protož, bratří, stůjtež a držtež se učení vydaného, jemuž jste se naučili, buďto skrze řeč, buďto i skrze list náš. **16** On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval nás a dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti, **17** Potěšujž srdcí vašich a utvrdíž vás v každém slovu i skutku dobrém.

3 Dále pak, bratří, modlte se za nás, aby slovo Páně rozmáhalo se a slaveno bylo, jako i u vás, **2** A abychom vysvobozeni byli od nezbedných a zlých lidí. Neboť ne všech jest víra. **3** Ale věrnýt jest Pán, kterýž utvrdí vás a ostříhati bude od zlého. **4** Doufámet pak v Pánu o vás, že to, což vám předkládáme, činíte i činiti budete. **5** Pán pak spravujž srdce vaše k lásce Boží a k trpělivému očekávání Krista. **6** Prikazujemet pak vám, bratří, ve jménu Pána našeho Jezukrista, abyste se oddělovali od každého bratra, kterýž by se choval neřádne a ne podle naučení vydaného, kteréž přijal od nás. **7** Nebo sami víte, kterak jest potřebí následovati nás, poněvadž jsme se nechovali mezi vámi neslušně. **8** Aniž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s těžkostí, ve dne i v noci dělajíce, abychom žádnému z vás nebyli k obtížení. **9** Ne jako bychom neměli k tomu práva, ale abychom se vám za příklad vydali, abyste nás následovali. **10** Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám předkládali: Kdož nechce dělati, aby také nejedl. **11** Slyšímet zajisté, že někteří mezi vámi chodí nezpůsobně, nic nedělajíce, ale v neužitečné věci se vydávajíce. **12** Protož těm, kteříž takoví jsou, prikazujeme, a napomínáme jich skrze Pána našeho Jezukrista, aby pokojně pracujíce, svůj chléb jedli. **13** Vy pak, bratří, neoblevujte dobře činíce. **14** Pakli kdo neuposlechne skrze psaní řeči naší, toho znamenejte, a nemějte s ním nic činiti, ať by se zastyděl. **15** Avšak nemějte ho za nepřítele, ale napomínejte jako bratra. **16** Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem. Pán

budiž se všemi vámi. ¹⁷Pozdravení mou vlastní rukou Pavlovou, což jest za znamení v každém listu. Takť obyčejně píší. ¹⁸Milost Pána našeho Jezukrista budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Tessalonicenským psán byl z Atén.

1 Timoteus

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, podle zřízení Boha spasitele našeho a pána Jezukrista, naděje naší, **2** Timoteovi, vlastnímu synu u víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a od Krista Ježíše Pána našeho. **3** Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, vizíš, abys přikázal některým jiného učení neučiti, **4** Ani oblibovati básní a vypravování rodů, čemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdělání Boží, kteréž jest u víře, **5** Ješto konec přikázání jest láska z srdce čistého a z svědomí dobrého a z víry neošemetné. **6** Od čehož někteří jako od cíle pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti, **7** Chtíce býti učitelé Zákona, a nerozumějíce, ani co mluví, ani čeho zastávají. **8** Víme pak, že dobrý jest Zákon, když by ho kdo náležitě užíval, **9** Toto znaje, že spravedlivému není uložen Zákon, ale nepravým a nepoddaným, bezbožným a hříšníkům, nešlechtným a nečistým, morderům otců svých a matek, vražedníkům, **10** Smilníkům, samcoložníkům, těm, kteříž lidi kradou, lhářům, křivým přísězníkům, a jest-li co jiného, ješto by bylo naodpor zdravému učení, **11** Jenž jest podle slavného evangelium blahoslaveného Boha, kteréžto mně svěřeno jest. **12** Protož děkuji tomu, kterýž mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak věrného soudil, aby mne v službě té postavil, **13** Ješto jsem prve byl ruhač, a protivník, a ukrutník. Ale milosrdenství jsem došel; neb jsem to z neznámosti činil v nevěře. **14** Rozhojnila se pak náramně milost Pána našeho, s věrou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši. **15** Věrnát jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichžto já první jsem. **16** Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mně prvním dokázal Ježíš Kristus všeliké dobrotivosti, ku příkladu těm, kteříž mají uvěřiti v něho k životu věčnému. **17** Protož Králi věků nesmrtnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků. Amen. **18** Totof přikázání poručím tobě, synu Timotee, totiž abys podle předěšlých o tobě prorocství bojoval v tom dobrý boj, **19** Maje víru a dobré svědomí, kteréžto někteří potrativše, zhynuli u víře. **20** Z nichžto jest Hymeneus a Alexander, kteréž jsem vydal satanu, aby trestáni jsouce, učili se nerouhati.

2 Napomínámť pak, aby především činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, svaté žádosti a díků činění za všelija-

ké lidi, **2** Za krále i za všecky v moci postavené, abychom tichý a pokojný život vedli ve vši zbožnosti a šlechtnosti. **3** Nebo toť jest dobré a vzácné před spasitelem naším Bohem, **4** Kterýž chce, aby všelijací lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli. **5** Jedenť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, **6** Kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupění za všecky, na osvědčení časem svým. **7** K čemuž postaven jsem já za kazatele a apoštola, (pravduť pravím v Kristu a neklamámť,) za učitele pohanů u víře a pravdě. **8** Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti. **9** Takž také i ženy aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne strojením a křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, anebo perlami, anebo drahým rouchem, **10** Ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě zbožnosti,) dobrými skutky. **11** Žena ať se učí mlčeci, ve všeliké poddanosti. **12** Nebo ženě nedopouštím učiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení. **13** Adam zajisté prve jest stvořen, potom Eva. **14** A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou přestoupení byla. **15** Ale však spasena bude v plození dětí, jestliže by zůstala u víře, a v lásce, a v posvěcení svým, s středmostí.

3 Věrnát jest tato řeč, žádá-li kdo biskupství žet výborné práce žádá. **2** Ale musít biskup býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobilý k učení. **3** Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec, **4** Kterýž by dům svůj dobře spravoval, a dítky své měl v poddanosti se vši šlechtností. **5** (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Páně pečovati bude?) **6** Ne novák, aby snad nadut jsa, neupadl v potupení dáblovo. **7** A musít také i svědectví dobré míti od těch, kteříž jsou vně, aby neupadl v pohanění a v osidlo dáblovo. **8** Takž podobně jáhnové musejí býti poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku, **9** Mající tajemství víry v svědomí čistém. **10** A ti také ať jsou nejprv zkušeni, a tak ať přisluhují, jsouce bez úhony. **11** Též i manželky jejich musejí býti šlechtné, neutrhavé, středmé, ve všem věrné. **12** Jáhnové buďtež jedné manželky muži, kteříž by své dítky dobře spravovali i své domy. **13** Nebo kteříž by dobře přisluhovali, dobrého stupně sobě dobudou, a mnohé

doufanlivosti u víře, kteráž jest v Kristu Ježšiši. ¹⁴Totoť píši tobě, maje naději, že brzo přijdu k tobě. ¹⁵Paklit prodlím, abys věděl, kterak máš v domu Božím chovati se, jenž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy. ¹⁶A v pravdě veliké jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.

4Duch pak světla praví, že v posledních časích odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení dábelkých, ²V pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svědomí své, ³Zbraňujících ženiti se, prikazujících zdržovati se od pokrmů, kteréž Bůh stvořil k užívání s díkčiněním věřícím a těm, jenž poznali pravdu. ⁴Nebo všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, což se s díků činěním přijímá. ⁵Posvěcuje se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu. ⁶Toto předkládaje bratřím, budeš dobrý služebník Jezukristův, vykrmený slovy víry a pravého učení, kteréhož jsi následoval. ⁷Světské pak a babské básně zavrž, ale cvič se v zbožnosti. ⁸Nebo tělesné cvičení malého jest užitku, ale zbožnost ke všemu jest užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení. ⁹Věrnát jest tato řeč a hodná, aby všelijak oblíbena byla. ¹⁰Proto zajisté i pracujeme, i pohanění neseme, že naději máme v Bohu živém, kterýž jest spasitel všech lidí, a zvláště věřících. ¹¹Ty věci předkládej a uč. ¹²Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných v řeči, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě. ¹³Dokudž k tobě nepřijdu, buď pílén čítání, a napomínání, i učení. ¹⁴Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze proroctví s vzkládáním rukou starších na tě. ¹⁵O tom přemýšluj, v tom buď ustavičně, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm. ¹⁶Buď sebe pílén i učení, a v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteříž tebe poslouchají.

5Staršího zuřivě netresci, ale napomínej jako otce, mladších jako bratří, ²Starých žen jako matek, mladíc jako sestr, ve vši čistotě. ³Vdovy měj v uctivosti, kteréž právě vdovy jsou. ⁴Pakli která vdova syny nebo vnuky má, nechažť se oni učí předně k svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodičům se odplacovati; neboť jest to chvalitebné a vzácné před obličejem Božím. ⁵Kterážť pak právě vdova jest a osaměla, máť naději v Bohu, a trvát na modlitbách a svatých žádostech dnem i nocí. ⁶Ale rozkošná, ta živa jsuci, již umřela. ⁷Protož jim to příkaž, ať jsou bez úhony. ⁸Jestliže pak kdo o své, a zvláště o domácí péče nemá, zapřelť jest víry, a jest horší nežli nevěřící. ⁹Vdova buď vyvolená, kteráž by neměla méně šedesáti let, kteráž byla jednoho muže manželka, ¹⁰O níž by svědectví bylo, že dobré skutky činila; a jestliže dívky své zbožně vychovala, do domu pocestné přijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže bídnyým posluhovala, jestliže každého skutku dobrého pilná byla. ¹¹Ale mladých vdov nepřijímej; nebo když, nedbajíce na Krista, v chlipnost se vydadí, teprv se

vdávati chtějí, ¹²Jsouce již hodné odsouzení, protože první víru zrušily. ¹³Nýbrž také i zahálejce, učí se choditi po domích; a netoliko nedělné, ale jsou i kletné a všečené, mluvící, což nesluší. ¹⁴Protož chci, aby se mladší vdávaly, děti rodily, hospodyně byly, a tak žádné příčiny protivníku nedávaly ku pomlouvání. ¹⁵Nebo již se některé uchýlily zpět po satanovi. ¹⁶Protož má-liť kdo věřící neb která věřící vdovy, opatruj je, a nebuď obtěžována církev, aby těm, kteréž právě vdovy jsou, postačilo. ¹⁷Předložení, kteříž dobře spravují, dvojí cti hodni jmíni buďte, zvláště ti, kteříž pracují v slovu Božím a v učení. ¹⁸Nebo praví Písmo: Volu mlátícímu nezavížeš úst. A hodent jest dělník své mzdy. ¹⁹Proti staršímu žaloby nepřijímej, leč pode dvěma nebo třemi svědky. ²⁰Ty pak, kteříž hřeší, přede všemi tresci, aby i jiní bázeň měli. ²¹Osvědčujit před obličejem Božím a Pána Jezukrista, i vyvolených andělů jeho, abys těchto věcí ostříhal bez přijímání osob, nic nečině podle náchylnosti. ²²Nevzkládej rukou rychle na nižádného, a nepřiučastňuj se hříchům cizím. Sebe samého ostříhej v čistotě. ²³Nepij již více vody, ale vína skrovně užívej, pro svůj žaludek a časté nemoci své. ²⁴Některých lidí hříchové prve zjevný jsou, předcházející soud, některých pak i následují. ²⁵A takž také i skutkové dobří prve zjevný jsou. Což pak jest jinak, ukryti se nemůže.

6Kterížkoli pod jhem jsou služebníci, ať mají pány své za hodné vši uctivosti, aby jméno Boží a učení jeho nebylo rouháno. ²Kteríž pak mají pány věřící, nechažť jich sobě nezlehčují, protože jsou bratřimi, ale tím raději slouží, protože jsou věřící a milí, dobrodiní Božího účastníci. Tomu vyučuj a napomínej. ³Jestližeť pak kdo jinak učí, a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, kteréž jest podle zbožnosti, ⁴Takovýť jest nadutý, nic neuměje, ale nemoudrost provodí při otázkách a hádkách o slova, z kterýchžto pochází závist, svár, rouhání, zlá domnění, ⁵Marné hádky lidí na myslí porušených a pravdy zbavených, domnívajících se, že by zbožnost byla zisk tělesný. Takových se varuj. ⁶Jestit pak zisk veliký zbožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí. ⁷Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bezpochyby že také nic odnésti nemůžeme. ⁸Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme. ⁹Kteríž pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřžují lidi v zahynutí a v zatracení. ¹⁰Kořen zajisté všeho zlého jestit milování peněz, kterýchžto někteří žádostivi jsou, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými. ¹¹Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, zbožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti. ¹²Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky. ¹³Přikazujit tobě před Bohem, kterýž všecko obživuje, a před Kristem Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání, ¹⁴Abys ostříhal prikázání tohoto, chovaje se bez poskvrny a bez úhony, až

do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista, ¹⁵Kteréž časem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících a Pán panujících, ¹⁶Kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřístupitelném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla věčná. Amen. ¹⁷Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. ¹⁸A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví, ¹⁹Tak sobě skládajíce základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života. ²⁰Ó Timotee, cožť jest svěřeno, ostříhej, utíkaje bezbožných daremních křiků a odporů falešně nazvaného umění, ²¹Kterýmž někteří chlubíce se, z strany víry pobloudili od cíle. Milost Boží s tebou. Amen. K Timoteovi první list psán byl z Laodicie, města hlavního Frygie Pakaciánské.

2 Timoteus

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, podle zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši, **2** Timoteovi milému synu: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše Pána našeho. **3** Díky činím Bohu, jemuž sloužím, jako i předkové moji, v svědomí čistém, z toho, že mám na tě ustavičnou pamět na svých modlitbách ve dne i v noci, **4** Žádaje viděti tebe, zpomínaje na tvé slzy, abych radostí naplněn byl, **5** Rozpomínaje se na tu víru, kteráž v tobě jest bez pokrytství, kteráž byla nejprv v bábě tvé Loidě, a v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobě. **6** Pro kteroužto příčinu napomínám tebe, abys rozněcoval v sobě dar Boží, kterýžť jest dán skrze vzkládání rukou mých. **7** Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a myslí způsobné. **8** Protož nestyď se za svědectví Pána našeho, ani za mne, vězně jeho, ale čitedlen buď úzkostí přicházejících pro evangelium podle moci Boží, **9** Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků, **10** Nyní pak teprv zjevené skrze příští Spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium, **11** Jehožto já ustanoven jsem kazatelem, a apoštolem, i učitelem pohanů. **12** A pro tu příčinu toto všecko trpím, ale nestydím se za to; nebo vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne. **13** Mějž jistý příklad zdravých řečí, kteréž jsi slyšal ode mne, u víře a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši. **14** Výborného toho pokladu ostříhej, skrze Ducha svatého přebývajícího v nás. **15** Víš snad o tom, že se odvrátili ode mne všickni, kteříž jsou v Azii, z nichžto jest Fygelus a Hermogenes. **16** Dejž milosrdenství Pán domu Oneziforovu; nebo často mi činil pohodlí, aniž se styděl za řetězy mé. **17** Nýbrž přišed do Říma, pilně mne hledal, a našel. **18** Dejž jemu Pán nalézti milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi mnoho posluhoval v Efezu, ty výborně víš.

2 Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši. **2** A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřujž to lidem věrným, kteříž by způsobní byli i jiné učiti. **3** A tak ty snažej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista. **4** Žádný, kdož rytěruje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil. **5** A jestliže by kdo i bo-

joval, nebudeť korunován, leč by řádně bojoval. **6** Pracovati musí i oráč, prve nežli užitku okusí. **7** Rozuměj, což pravím, a dejž tobě Pán ve všem smysl pravý. **8** Pamatujž na to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, jenž jest z semene Davidova, podle evangelium mého. **9** V kterémžto protivenství trpím, až i vězení, jako bych zločinec byl, ale slovo Boží není u vězení. **10** Protož všecko to snáším pro vyvolené Boží, aby i oni spasení došli, kteréžto jest v Kristu Ježíši, s slavou věčnou. **11** Věrná jest tato řeč. Nebo jestližeť jsme s ním zemřeli, tedy také spolu s ním živi budeme. **12** A trpíme-li, budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i onť nás zapře. **13** A jsme-liť nevěrní, onť zůstává věrný; zapřítí sám sebe nemůže. **14** Tyto věci připomínej, s osvědčováním před obličejem Páně, a ať se o slova nevadí, nebo to k ničemu není užitečné, ale jest ku podvrácení posluchačů. **15** Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč styděti, a kterýž by právě slovo pravdy rozděloval. **16** Bezbožných pak těch křiků daremních varuj se, neboť velmi rozmnožují bezbožnost, **17** A řeč jejich jako rak rozjídá se. Z nichžto jest Hymeneus a Filétus, **18** Kteríž při pravdě pobloudili od cíle, pravíce, že by se již stalo vzkříšení, a převracejí víru některých. **19** Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdož vyzývá jméno Kristovo. **20** V domu pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, a některé zajisté ke cti, některé pak ku potupě. **21** Protož jestliže by se kdo očistil od těch věcí, bude nádobou ke cti, posvěcenou, a užitečnou Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou. **22** Mládenčích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s těmi, kteříž vyzývají Pána z srdce čistého. **23** Bláznivých pak a nevzdělavatelných otázek varuj se, věda, že plodí sváry. **24** Na služebníka pak Božího nesluší vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všem, způsobný k učení, trpělivý, **25** Kterýž by v tichosti vyučoval ty, jenž se pravdě protíví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy, **26** Aby sami k sobě přijdouce, dobyli se z osidla dáblava, od něhož jsou zjímáni k vykonávání jeho vůle.

3 Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časově nebezpeční. **2** Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejšci, rodičů neposlušní, nevděč-

ní, bezbožní, ³Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není, ⁴Zrádci, přivažčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli Boha, ⁵Mající způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se odvracuj. ⁶Nebo z těch jsou i ti, kteříž nacházejí do domů, a jímajíce, vodí ženky obtížené hříchy, jenž vedeny bývají rozličnými žádostmi, ⁷Kteréž vždycky se učí, ale nikdy ku poznání pravdy přijíti nemohou. ⁸Jakož zajisté Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdě, lidé na myslí porušení a při víře spletení. ⁹Ale nebudou více prospívati. Nebo nemoudrost jejich zjevná bude všechněm, jako i oněchno byla. ¹⁰Ale ty jsi došel mého učení, způsobu života mého, úmyslu, víry, snášlivosti, lásky, trpělivosti, ¹¹Protivenství, utrpení, kteráž na mne přišla v Antiochii, v Ikonii, a v Lystře; kterážto protivenství snášel jsem, ale ze všech vysvobodil mne Pán. ¹²A takž i všickni, kteříž chtějí zbožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou. ¹³Zlí pak lidé a svůdcové prospívati budou ze zlého v horší, i jiné v blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce. ¹⁴Ale ty zůstávej v tom, čemužs se naučil a cožť jest svěřeno, věda, od kohos se naučil. ¹⁵A že hned od dětinství svatá Písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši. ¹⁶Všeliké zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, ¹⁷Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

⁴Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v den zjevení svého, a království svého, ²Kaž slovo Boží, ponoukej včas nebo nečas, tresci, žehři, napomínej, ve vši tichosti a učení. ³Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímati, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. ⁴A odvrátíť uši od pravdy, a k básněm obrátí. ⁵Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný Kristův služebník. ⁶Neb já se již k tomu blížím, abych obětován byl, a čas rozdělení mého nastává. ⁷Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. ⁸Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují příští jeho. ⁹Přičiň se k tomu, abys ke mně brzo přišel. ¹⁰Nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svět, a šel do Tessaloniky, Krescens do Galacie, Titus do Dalmacie. ¹¹Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s sebou; nebo jest mi velmi potřebný k službě. ¹²Tychikaf jsem poslal do Efezu. ¹³Truhličku, kteréž jsem nechal v Troadě u Karpa, když půjdeš, přines s sebou, i knihy, zvláště pergamén. ¹⁴Alexander kotlář mnoho mi zlého způsobil; odplatíť jemu Pán podle skutků jeho. ¹⁵Kteréhož i ty se vystříhej; nebo velmi se protivil řečem našim. ¹⁶Při prvním mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všickni mne opustili. Nebudíť jim to počítáno za hřích. ¹⁷Pán pak

byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli všickni národové. I vytržen jsem byl z úst lva. ¹⁸A vysvobodíť mne Pán od každého skutku zlého a zachová k království svému nebeskému, je muž sláva na věky věků. Amen. ¹⁹Pozdrav Prišky a Akvile, i Oneziforova domu. ²⁰Erastus zůstal v Korintu, Trofima pak nechal jsem v Milétu nemocného. ²¹Pospěš před zimou přijíti ke mně. Pozdravuje tebe Eubulus a Pudens a Línus a Klaudia, i všickni bratří. ²²Pán Ježíš Kristus budiž s duchem tvým. Milost Boží s vámi. Amen. List tento druhý psán jest z Říma k Timoteovi, (kterýž první v Efezu za biskupa skrze vzkládání rukou zřízen byl,) když Pavel opět po druhé se stavěl před císařem Neronem.

Titus

1 Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle víry vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest podle zbožnosti, ²K naději života věčného, kterýž zaslíbil před časy věků ten, jenž nikdy neklamá, Bůh, zjevil pak časy svými, ³Totíž to slovo své, skrze kázání mně svěřené, podle zřízení Spasitele našeho Boha, Titovi, vlastnímu synu u víře obecné: ⁴Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Pána Jezukrista Spasitele našeho. ⁵Z té příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys to, čehož tam ještě potřebí, spravil a ustanovil po městech starší, jakož i já při tobě jsem zřídil: ⁶Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dívky maje věřící, na kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bujní, anebo nepoddaní. ⁷Neboť biskup má býti bez úhony, jako Boží šafář, ne svémyslný, ne hněvivý, ne pijan vína, ne bijce, ne žádostivý mrzkého zisku, ⁸Ale přívětivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý, zdržlivý, ⁹Pilně se přidržící věrné řeči v učení Božím, aby mohl i napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati. ¹⁰Neboť jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i svůdcové myslí lidských, zvláště ti, jenž jsou z obřízky. ¹¹Jimž musejí ústa zacpána býti; kteříž celé domy převracejí, učíce neslušným věcem, pro mrzký zisk. ¹²Rekl jeden z nich, vlastní jejich prorok, že Kretenští jsou vždycky lháři, zlá hovada, břicha lenivá. ¹³Svědectví to pravé jest. A protož tresciž je přísně, ať jsou zdraví u víře, ¹⁴Nešetřice Židovských básní, a příkázání lidí těch, jenž se odvracují od pravdy. ¹⁵Všecko zajisté čisté jest čistým, poskvrněným pak a nevěřícím nic není čistého, ale poskvrněná jest i mysl jejich i svědomí. ¹⁶Vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými toho zapírají, ohavní jsouce, a nepoddaní, a ke všelikému skutku dobrému nehodní.

2 Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení. ²Starci ať jsou střízliví, vážní, opatrní, zdraví u víře, v lásce, v snášlivosti. ³Tak také i staré ženy ať chodí zbožně, v oděvu příslušném a ať nejsou převrhlé, ani mnoho vína pijící, dobrým věcem učící, ⁴Aby mladice vyučovaly, kterak by muže své i dívky řádně milovaly, ⁵A byly šlechetné, čistotné, netoulavé, dobrotivé, mužům svým poddané, aby nebylo dáno v porouhání slovo Boží. ⁶Takž i mládenců napomínej k středmosti, ⁷Ve všech věcech sebe samého vydáváje za příklad dobrých skutků, a zachováváje v učení celost, vážnost, ⁸Slovo zdravé bez úhony, aby ten, jenž by se protivil, zastyděl

se musil, nemaje co zlého mluvíti o vás. ⁹Služebníky uč, ať jsou poddáni pánům svým, ve všem jim se líbíce, neodmlouvající, ¹⁰Neokrádající, ale ve všem věrnosti pravé dokazující, aby učení Spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali. ¹¹Zjevit se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem, ¹²Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě, a spravedlivě, a zbožně živi byli na tomto světě, ¹³Očekávající té blahoslavené naděje a příští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista, ¹⁴Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všelike nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků. ¹⁵Toto mluv, a napomínej, a tresci mocně. Žádný tebou nepohrzej.

3 Napomínej jich, ať jsou knížatům a mocnostem poddáni, jich poslušni, a ať jsou k každému skutku dobrému hotovi. ²Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví, dokazující všelike tichosti ke všem lidem. ³Byliť jsme zajisté i my někdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužíce žádostem a rozkošem rozličným, v zlosti a v závisti bydlíce, ohyzdni, vespolek se nenávidíce. ⁴Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha, ⁵Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého, ⁶Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista Spasitele našeho, ⁷Abychom, ospravedlněni jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného. ⁸Věrnáť jest řeč tato, a chciť, abys těch věcí potvrzoval, ať se snaží v dobrých skutcích předčiti všickni, kteříž uvěřili Bohu. A toť jsou ty věci dobré, i lidem užitečné. ⁹Nemoudré pak otázky, a vyčítání rodů, a sváry, a hádky o věci zákonní zastavuj; nebť jsou neužitečné a marné. ¹⁰Člověka kacíře po jednom neb druhém napomínání vyvrz, ¹¹Věda, že takový jest převrácený, a hřeší, svým vlastním soudem jsa odsouzen. ¹²Když posli k tobě Artemana aneb Tychika, snaž se přijíti ke mně do Nikopolim; neb jsem umínil tu přes zimu pobýti. ¹³Zéna, učeného v Zákoně, a Apollo s pilností vyprovod, ať v ničemž nemají nedostatku. ¹⁴A nechažť se také učí i naši v dobrých skutcích předčiti, a zvláště, kdež jsou toho potřeby, aby nebyli neužiteční. ¹⁵Pozdravují tě, kteříž jsou se mnou, všickni. Pozdraviť těch, kteříž nás milují u víře. Milost Boží buď se všemi vámi. Amen. K Titovi, kterýž první biskup

církve Kretenské skrze vzkládání rukou zřízen byl, psán z Nikopoli města Macedonského.

Filemon

¹Pavel, vězeň Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi milému, a pomocníku našemu, ²A Apfie sestře milé, a Archippovi spolurytíři našemu, i vši církvi, kteráž jest v domě tvém: ³Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ⁴Díky činím Bohu svému, vždycky zmínku o tobě čině na svých modlitbách, ⁵Slyše o lásce tvé a víře, kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechném svatým, ⁶Aby společnost víry tvé mocná byla a tudy poznáno býti mohlo, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše. ⁷Radost zajisté máme velikou, a potěšení z lásky tvé, že srdce svatých občerstvena jsou skrze tebe, bratře. ⁸Protož ačkoli mnoho smělost mám v Kristu rozkázati tobě, což by náleželo, ⁹Však pro lásku raději tebe prosím, jsa již takový, totiž Pavel starý, a nyní i vězeň Ježíše Krista. ¹⁰Prosímť pak tebe za syna svého, kteréhož jsem zplodil v vězení svém, Onezima, ¹¹Kterýž byl někdy tobě neužitečný, ale nyní tobě i mně velmi užitečný, jehožť jsem odeslal. ¹²Protož ty jej, (totiž srdce mé,) přijmi. ¹³Kteréhožto já chtěl jsem byl při sobě zanechat, aby mi posluhoval místo tebe v vězení, kteréž trpím pro evangelium; ¹⁴Ale bez vědomí tvého nechtěl jsem nic učiniti, aby dobrý skutek tvůj nebyl jako bezděky, ale z dobré vůle. ¹⁵Ano snad proto byl odšel na chvíli, abys jej potom věčného měl, ¹⁶Již ne jako služebníka, ale více než služebníka, totiž bratra milého, zvláště mně, a čím víc tobě, i podle těla, i v Pánu. ¹⁷Protož mášli mne za tovaryše, přijmiž jej, jako mne. ¹⁸Jestližeť pak v čem ublížil, anebo jest-liť co dlužen, to mně přičti. ¹⁹Já Pavel psal jsem svou rukou, jáť zaplatím; ať nedím tobě, že ty i sám sebe jsi mi dlužen. ²⁰Tak, bratře, ať já uživu tebe v Pánu; očerstviž srdce mé v Pánu. ²¹Jist jsa tvým poslušenstvím, tak jsem tobě napsal, věda, že i více, nežli pravím, učiníš. ²²A mezi tím připravíš mi také hospodu; neboť naději mám, že k modlitbám vašim budu vám navrácen. ²³Pozdravují tě Epafras, (spoluvězeň můj pro Krista Ježíše,) ²⁴Marek, Aristarchus, Démas a Lukáš, pomocníci moji. ²⁵Milost Pána našeho Jezukrista budiž s duchem vašim. Amen. List tento k Filemonovi psán byl z Říma po Onezimovi služebníku.

Židům

1Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, ²Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil. ³Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem moci své, očistění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech, ⁴Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel. ⁵Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem? ⁶A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží. ⁷A o andělech zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně; ⁸Ale k Synu dí: Stolica tvá, ó Bože, trvá na věky věků, berla pravosti jestiž berla království tvého. ⁹Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúčastníky tvé. ¹⁰A opět: Ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa. ¹¹Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všechna jako roucho zvetšejí, ¹²A jako oděv svineš je, i budou změněna. Ale ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou. ¹³A kterému kdy z andělů řekl: Sed na pravici mé, dokavadž nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých? ¹⁴Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posílání bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

2Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo. ²Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušensství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, ³Kterakž my utečeme, takového zanedbávající spasení? Kteréžto nejprve začalo vypravováno býti skrze samého Pána, od těch pak, kteříž Pána slýchali, nám utvrzeno jest. ⁴Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle své. ⁵Nebo nepoddal andělům okršlku země budoucího, o kterémž mluvíme. ⁶Osvědčilť jest pak na jednom místě jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka, že na něj patříš. ⁷Maličkos jej menšího andělů učinil, slávou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovils jej nad dílem rukou svých. ⁸Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A když jest jemu všecko poddal,

tedy ničeho nezanechal nepodmaněného jemu. Ačkoli nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo. ⁹Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti. ¹⁰Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny přiveda k slávě, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil. ¹¹Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími, ¹²Řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě. ¹³A opět: Já budu v něm doufati. A opět: Aj, já a dívky, kteréž dal mi Bůh. ¹⁴Poněvadž tedy dívky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství smrti, to jest dábla, ¹⁵A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken čas života svého podrobili byli v službu. ¹⁶Neboť nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal. ¹⁷A protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očistění hříchů lidu jednáno býti mělo. ¹⁸Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

3A protož, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše, ²Věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný ve všem domě jeho. ³Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest stavitel nežli sám dům. ⁴Nebo všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož všechny tyto věci ustavěl, Bůh jest. ⁵A Mojžíš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, což potom mělo mluveno býti. ⁶Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme. ⁷Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, ⁸Nezatrvejtež srdcí svých, jako při onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti; ⁹Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusiliť jsou mne, a viděli skutky mé po čtyřiceti let. ¹⁰Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých. ¹¹Takže jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé. ¹²Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé, a nevěrné,

kteří by odstupovalo od Boha živého. ¹³Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha. ¹⁴Účastníci zajisté Krista učinění jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme. ¹⁵Protož dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popouzení Boha. ¹⁶Nebo někteří slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z Egypta skrze Mojžíše. ¹⁷Na které se pak hněval čtyřiceti let? Zдали ne na ty, kteříž hřešili, jejichžto těla padla na poušti? ¹⁸A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočinutí jeho? Však těm, kteříž byli neposlušní. ¹⁹A vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevěru.

4Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjíti do odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás. ²Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře, když slyšeli. ³Neboť vcházíme v odpočinutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přisáhl v hněvě svém, žeť nevejdou v odpočinutí mé, ačkoli dávno odpočinul Bůh, hned po vykonání skutků od ustanovení světa. ⁴Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých. ⁵A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé. ⁶A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro svou nevěru, ⁷Opět ukládá den jakýsi, Dnes, právě skrze Davida, po takovém času, jakož řečeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých. ⁸Nebo byť byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebylť by potom mluvil o jiném dni. ⁹A protož zůstává svátek lidu Božímu. ¹⁰Neb kdožkoli všel v odpočinutí jeho, takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých. ¹¹Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby někdo neupadl v týž příklad nedověry. ¹²Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý, a dosahujet až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce. ¹³A neníť žádného stvoření, kteréž by nebylo zjevně před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše. ¹⁴Protož majíce nejvyššího kněze velikého, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše. ¹⁵Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu. ¹⁶Přístupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku pomoci v čas příhodný.

5Všeliký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v těch věcech, kteréž u Boha mají jednány býti, totiž aby obětoval i dary i oběti za hříchy, ²Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíčen nemocí. ³A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati oběti za hří-

chy. ⁴A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron. ⁵Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. ⁶Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. ⁷Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a uslyšán jest i vysvobozen z toho, čehož se strašil. ⁸A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství. ⁹A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného, ¹⁰Nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podlé řádu Melchisedechova. ¹¹O kterémž mnoho by se mělo mluvit, a to nesnadných věci k vypravení, ale vy jste nezpůsobných uší. ¹²Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učení býti prvním počátkům výmluvnosti Božích, a učinění jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího. ¹³Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest). ¹⁴Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž těch, kteříž pro zvyklost mají smysly způsobné k rozeznání dobrého i zlého.

6Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládající gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha, ²Křtů učení, vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného. ³A toť učiníme, dopustí-li Bůh. ⁴Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého, ⁵Okusili také dobrého Božího slova, a moci věka budoucího, ⁶Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křížují Syna Božího, a v porouhání vydávají. ⁷Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije, a rodí bylinu příhodnou těm, od kterýchž bývá dělána, dochází požehnání od Boha. ⁸Ale vydávající trní a bodláky zavřena jest, a blízka zlořečení, jejížto konec bývá spálení. ⁹My pak, nejmilejší, nadějemež se o vás lepších věcí, a náležejících k spasení, ač pak koli tak mluvíme. ¹⁰Neboť není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještě sloužíce. ¹¹Žádámež pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou pilnost k nabytí plné jistoty naděje, ¹²Tak abyste nebyli líní, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášlivost obdrželi dědictví zaslíbené. ¹³Abrahamovi zajisté zaslíbení čině Bůh, když neměl skrze koho většího přisáhnouti, přisáhl skrze sebe samého, ¹⁴Řka: Jistě požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe. ¹⁵A tak trpělivě očekávaje, dosáhl zaslíbení. ¹⁶Lidé zajisté skrze většího, nežli jsou sami, přísahají, a všeliké rozepře mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena přísahou. ¹⁷A takž Bůh, chtěje dostatečně ukázati dědicům zaslíbení svých neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu, ¹⁸Abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal), měli přepevné potěšení, my, kteříž jsme se utekli

k obdržení předložené naděje.¹⁹ Kterouž máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu,²⁰ Kdežto předchůdce náš pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podle řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.

7 Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání.² Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprve vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálem, to jest král pokoje,³ Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem věčně.⁴ Pohleďtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i desátky z kořistí dal Abraham patriarcha.⁵ A ješto ti, kteříž jsou z synů Lévi kněžství přijímající, přikázání mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest od bratří svých, ačkoli pošlých z bedr Abrahamových,⁶ Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky vzal od Abrahama, a tomu, kterýž měl zaslíbení, požehnání dal.⁷ A jistě beze všeho odporu menší od většího požehnání běře.⁸ A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se vysvědčuje, že jest živ.⁹ A at tak dím, i sám Lévi, kterýž desátky běře, v Abrahamovi desátky dal.¹⁰ Nebo ještě v bedrách otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech.¹¹ A protož byla-liť dokonalost spasení skrze Levítské kněžství, (nebo za toho kněžství vydán jest lidu Zákon,) jakáž toho byla potřeba, aby jiný kněz podle řádu Melchisedechova povstal, a nebyl již více podle řádu Aronova jmenován?¹² A poněvadž jest kněžství přeneseno, musiloť také i Zákona přenesení býti.¹³ Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného jest pokolení, z kteréhožto žádný při oltáři v službě nebyl.¹⁴ Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova posel Pán náš, o kterémžto pokolení nic z strany kněžství nemluvil Mojžíš.¹⁵ Nýbrž hojněji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný kněz podle řádu Melchisedechova,¹⁶ Kterýžto učiněn jest knězem ne podle zákona přikázání tělesného, ale podle moci života neporušitelného.¹⁷ Nebo svědčí Písmo, rka: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.¹⁸ Stalo se zajisté složení onoho předešlého přikázání, protože bylo mdlé a neužitečné.¹⁹ Nebo ničehož k dokonalosti nepřivedl Zákon, ale na místo jeho uvedena lepší naděje, skrze niž přibližujeme se k Bohu.²⁰ A to tím lepší, že ne bez přísahy.²¹ Nebo onino bez přísahy kněžními učinění bývali, tento pak s přísahou, skrze toho, kterýž řekl k němu: Přisáhl Pán, a nebudeť toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.²² Takt lepší smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš.²³ A také onino mnozí bývali kněží, protože smrt bránila jim vždycky trvati;²⁴ Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství.²⁵ A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.²⁶ Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškvrněného, odděleného od hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa

učiněn byl,²⁷ Kterýž by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za za hříchy lidu. Neboť jest to učinil jednou, samého sebe obětovav.²⁸ Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kněží, ale slovo přísežné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na věky.

8 Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích.² Služebník jsa svatyně, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk.³ Všeliký zajisté nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven, a protož potřebí bylo, aby i tento měl, co by obětoval.⁴ Nebo kdyby byl na zemi, aniž by knězem byl, když by zůstávali ti kněží, kteříž obětují dary podle Zákona,⁵ Sloužíce podobenství a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi od Boha řečeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hleďž, prý, abys udělal všecko ku podobenství, kteréž jest ukázáno na hoře.⁶ Nyní pak tento náš nejvyšší kněz tím důstojnějšího došel úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.⁷ Nebo kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé.⁸ Nebo obviňuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou.⁹ Ne podle smlouvy té, kterouž jsem učinil s otci jejich v ten den, když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Nebo oni nezůstali v smlouvě mé, a já opustil jsem je, praví Pán.¹⁰ Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.¹¹ A nebudouť učiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkající: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich.¹² Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.¹³ A kdyžť praví o nové, tedy pokládá první za vetchou; což pak větší a schází, blízké jest zahynutí.

9 Mělat pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb a svatyni světskou.² Nebo udělán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten sloul svatyně.³ Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž sloul svatyně svatých,⁴ Zlatou maje kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo věderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona,⁵ Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy, zastěňující slitovnici. O kterýchž věcech není potřebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláště.⁶ To vše když tak jest zřízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby vykonávající,⁷ Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za sebe, i za lidské nevědomosti.⁸ Čímž Duch svatý ukazuje to, že ještě

nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval.⁹ Kterýž byl podobenstvím na ten přítomný čas, v němžto darové a oběti se obětují, kteréž nemohou dokonalého v svědomí učiniti toho, kdož obětuje,¹⁰ Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných, až do času napravení, záležející.¹¹ Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení,¹² Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.¹³ Nebo jestližet krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poskvrněných, posvěcuje jich k očištění těla,¹⁴ Čím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe obětoval neposkvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému?¹⁵ A pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby, když by smrt mezi to vkročila k vyplacení přestoupení těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení věčného dědictví přijali ti, jenž jsou povoláni.¹⁶ Nebo kdež se děje kšaft, potřebí jest, aby k tomu smrt přikročila toho, kdož činí kšaft.¹⁷ Kšaft zajisté těch, kteříž zemřeli, pevný jest, poněvadž ještě nemá moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft činil.¹⁸ Protož ani první onen kšaft bez krve nebyl posvěcován.¹⁹ Nebo když Mojžíš všecka přikázání podle Zákona všemu lidu předložil, vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou červenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu pokropil,²⁰ Řka: Tatof jest krev Zákona, kterýž vám Bůh vydal.²¹ Ano i stánku i všech nádob k službě náležitých rovně též krví pokropil.²² A téměř všecko podle Zákona krví očišťováno bývá, a bez krve vylití nebývá odpuštění vin.²³ Protož potřebí bylo, aby věci nebeských příkladově těmi věcmi očišťováni byli, nebeské pak věci lepšími oběťmi, nežli jsou ty.²⁴ Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by byla příklad s pravou svatyní se srovnávající, ale právě v nebe všel, aby nyní přítomný byl tváři Boží za nás.²⁵ Ne aby častokrát obětoval sebe samého, jako nejvyšší kněz vcházel do svatyně každý rok se krví cizí,²⁶ (Sic jinak byl by musil častokrát trpěti od počátku světa,) ale nyní jednou při skonání věků, na shlazení hřícha skrze obětování sebe samého, zjeven jest.²⁷ A jakož uloženo lidem jednou umříti, a potom bude soud,²⁸ Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé pak bez hříchu ukáže se těm, kteříž ho čekají k spasení.

10 Zákona zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz pravý těch věcí, jednostejnými, kteréž po všecka léta obětují, oběťmi nikdy nemůž přístupujících dokonalých učiniti.² Sic jinak zdalíž by již nepřestaly obětovány býti, protože by již neměli žádného svědomí z hříchu ti, jenž obětují, jsouce jednou očištění?³ Ale při těch obětech připomínání hříchů děje se každého roku.⁴ Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hříchy.⁵ Protož vcházeje na svět, dí: Obětí a darů nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil.⁶ Zápalných obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil.⁷ Tehdy

řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně), abych činil, ó Bože, vůli tvou.⁸ Pověděv napřed: Že obětí a darů, a zápalů, i obětí za hřích, (kteréž se podle Zákona obětují), nechtěl jsi, aniž jsi jich oblíbil,⁹ Tehdy řekl: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil.¹⁰ V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.¹¹ A všeliký zajisté kněz přistojí, na každý den službu konaje, a jednostejně často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjiti hříchů.¹² Ale tento, jednu obět obětovav za hříchy, vždycky sedí na pravici Boží,¹³ Již dále očekáváje, až by položení byli nepřátelé jeho za podnož noh jeho.¹⁴ Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají.¹⁵ Svědčít pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve pověděv:¹⁶ Tatof jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíši je,¹⁷ Za tím řekl: A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.¹⁸ Kdežt pak jest odpuštění jich, není potřebí více oběti za hřích.¹⁹ Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjíti do svatyně skrze krev Ježíšovu,²⁰ Tou cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své,²¹ A majíce kněze velikého nad domem Božím,²² Přístupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého,²³ A umyté tělo vodou čistou, držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo věrnýt jest ten, kterýž zaslíbil.)²⁴ A šetřme jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích,²⁵ Neopouštějíce společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje.²⁶ Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí známosti pravdy, nezůstávalo by již více oběti za hříchy,²⁷ Ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky.²⁸ Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvěma neb třmi svědky umírá.²⁹ Což se vám zdá, jak přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a duchu milosti potupu učinil?³⁰ Známeť zajisté toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. A opět: Pán souditi bude lid svůj.³¹ Hroznět jest upadnouti v ruce Boha živého.³² Rozpomeňtež se pak na předešlé dny, v nichžto osvíceni byvše, mnohý boj rozličných utrpení snášeli jste,³³ Budto když jste byli i poháněni i ssouženými jako divadlo učiněni, budto účastníci učiněni byvše těch, kteříž tak zmítáni byli.³⁴ Nebo i vězení mého čitelní jste byli, a rozchvátání statků svých s radosti jste strpěli, věduce, že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé.³⁵ Protož neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu.³⁶ Než potřebí jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení.³⁷ Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati.³⁸ Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm.³⁹ Ale myť nejsme poběhlci k zahynutí, ale

věřící k získání duše.

11Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných. ²Pro ni zajisté svědectví došli předkové. ³Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím, takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno. ⁴Věrou lepší obět Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kteroužto svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu víru, již umřev, ještě mluví. ⁵Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu. ⁶Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává. ⁷Věrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem. ⁸Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzítí za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde. ⁹Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí v staních přebýváje s Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení. ¹⁰Nebo očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh. ¹¹Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, jenž zaslíbil. ¹²A protož i z jednoho, a to již téměř umrtného, rozplozeno jest potomků množství veliké, jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nescíslný, kterýž jest na břehu mořském. ¹³Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi. ¹⁴Nebo ti, kteříž tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají. ¹⁵A jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti času zase se navrátiti. ¹⁶Ale oni lepší vlasti žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo jim připravil město. ¹⁷Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal, ¹⁸K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě, ¹⁹Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkřísěného přijal. ²⁰Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau. ²¹Věrou Jákob, umíraje, každému z synů Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepřev se na vrch hůlky své. ²²Věrou Jozef, dokonávaje, o vyjití synů Izraelských zmínku učinil, a o kostech svých poručil. ²³Věrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského. ²⁴Věrou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepřel slouti synem dcery faraonovy, ²⁵Vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí mítí, ²⁶Větší sobě pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanění Kristovo; nebo prohlédal k hojně odplatě. ²⁷Věrou opustil Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl Neviditelného, tak se utvrdil. ²⁸Věrou

slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, jenž hubil prvozené, nedotekl se jich. ²⁹Věrou přešli moře červené jako po suchu; o čež pokusivše se Egyptští, ztonuli. ³⁰Věrou zdi Jericha padly, když je obcházeli za sedm dní. ³¹Věrou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši špehěře. ³²A což mám více praviti? Nepostačfí mi zajisté čas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích. ³³Kteříž skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům, ³⁴Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocnění bývali v mdlobách, silní učinění v boji, vojska zaháněli cizozemců. ³⁵Ženy přijímaly mrtvé své vzkřísěné. Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení. ³⁶Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři. ³⁷Kamenováni jsou, sekáni, pokoušáni, mečem z mordováni; chodili v kožích ovčích a kozelcích, opuštění, souzeni, a zle s nimi nakládáno, ³⁸Jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudivce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech země. ³⁹A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, ⁴⁰Protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.

12Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje, ²Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. ³A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslech vašich hynouce. ⁴Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojující. ⁵A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš? ⁶Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá. ⁷Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jakožto synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec? ⁸Pakli jste bez kázně, kteréžto všickni synové účastni jsou, tedy jste cizoložnata, a ne synové. ⁹Ano tělesné otce naše měli jsme, kteříž nás trestali, a měli jsme je u vážnosti; i zdalíž nemáme mnohem více poddání býti Otci duchů, abychom živi byli? ¹⁰A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale tento v věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom došli účastnosti svatosti jeho. ¹¹Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošené ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli. ¹²Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte, ¹³A přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. ¹⁴Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužrjí Pána, ¹⁵Prohlédajíce k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze nějž by poškvřněni

byli mnozí; ¹⁶Aby někdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu krmí prodal prvorozenství své. ¹⁷Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně dosáhnouti požehnaní, pohrdnut jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, ač ho koli s pláčem hledal. ¹⁸Nebo nepřistoupili jste k hmotné hoře a k hořícímu ohni, a k vichru, a k mrákotě, a k bouři, ¹⁹A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas kdož slyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno. ²⁰(Nebo nemohli snést toho, což bylo praveno: A kdyby se i hovado dotklo hory, budeť ukamenováno, aneb šípem postřeleno. ²¹A tak hrozné bylo to, což viděli, že i Mojžíš řekl: Lekl jsem se, až se třesu.) ²²Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesčíslnému zástupu andělů, ²³K veřejnému shromáždění a k církvi prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých, ²⁴A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe mluvící nežli Abelova. ²⁵Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo poněvadž onino neušli pomsty, kteříž odpírali tomu, jenž na zemi na místě Božím mluvil, čím více my, jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme? ²⁶Jehožto hlas tehdaž byl zemí pohnul, nyní pak propověděl, řka: Ještěť já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem. ²⁷A to, že dí: Ještě jednou, světle ukazuje pohnutelných věcí přenesení, jakožto rukama učiněných, aby zůstávaly ty, jenž jsou nepohnutelné. ²⁸Protož království přijímající nepohnutelné, mějmež milost, skrze kteroužto služme libě Bohu, s vážností a uctivostí. ²⁹Neboť Bůh náš jest oheň spalující.

13Láska bratrská zůstávejž mezi vámi. ²Na přívětivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali. ³Pomněte na vězně, jako byste spolu věžňové byli, na soužené, jakožto ti, jenž také v těle jste. ⁴Poctivěť jest u všech lidí manželství a lože nepoškrvněné, smilníky pak a cizoložníky souditi bude Bůh. ⁵Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím; ⁶Tak abychom doufanlivě říkali: Pán spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk. ⁷Zpomínejte na vůdce vaše, kteříž vám mluvili slovo Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatřující, následujetž jejich víry. ⁸Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky. ⁹Učením rozličným a cizím nedejte se točiti. Výborněť jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce, a ne pokrmý, kteříž neprospěli těm, jenž se jimi vázali. ¹⁰Mámet oltář, z něhož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží. ¹¹Nebo kterýchž hovad krev vnášína bývá do svatyně skrze nejvyššího kněze za hřích, těch pálena bývají těla vně za stany. ¹²Protož i Ježíš, aby posvětil lidu skrze svou vlastní krev, vně za branou trpěl. ¹³Vyjděmež tedy k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce. ¹⁴Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme. ¹⁵Protož skrze něho obětujme Bohu obět chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho. ¹⁶Na účinnost pak a na sdílnost ne-

zapomínejte; nebo v takových obětech zvláštní svou libost má Bůh. ¹⁷Povolni budte správcům vašim a poslušni budete jich; oniť zajisté bdějí nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají vydati; ať by to s radostí činili, a ne s stýskáním. Neboť by vám to nebylo užitečné. ¹⁸Modltež se za nás; doufámeť zajisté, že dobré svědomí máme, jakožto ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati. ¹⁹Pročež prosímť vás, abyste to hojněji činili, abych tím dříve navrácen byl vám. ²⁰Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné Pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, ²¹Učiniž vás způsobilé ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle jeho, působě v vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků. Amen. ²²Prosímť pak vás, bratří, snestež trpělivě slovo napomenutí tohoto; neboť jsem krátce psal vám. ²³Věztež o bratru Timoteovi, že jest propuštěn, s kterýmžto, (přišel-li by brzo), navštívím vás. ²⁴Pozdravtež všech správců svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratří z Vlach. ²⁵Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židům psán jest z Vlach po Timoteovi.

Jakub

1Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník, dvanáctého pokolení rozptýlenému pozdravení vzkazuje. **2**Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli pokušeními obklíčováni býváte rozličnými, **3**Věduce, že zkoušení víry vaší působí trpělivost. **4**Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku. **5**Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budež jemu dána. **6**Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. **7**Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzítí měl ode Pána, **8**Jakožto muž dvojí myslí a nestavičný ve všech cestách svých. **9**Chlubíž se pak bratr poníženy v povýšení svém, **10**A bohatý v ponížení se; nebo jako květ byliny pomine. **11**Nebo jakož slunce vzešlé s hor-kostí usušilo bylinu, a květ její spadl, i ušlechtilost postavy jeho zhynula, takť i bohatý v svých cestách usvadne. **12**Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když bude zkušěn, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, jenž ho milují. **13**Žádný, když bývá pokoušín, neříkej, že by od Boha pokoušín byl; neboť Bůh nemůže pokoušín býti ve zlém, aniž on koho pokouší. **14**Ale jeden každý pokoušín bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván. **15**Potom žádost když počne, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozuje smrt. **16**Nebluďtež, bratří moji milí. **17**Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sstupující od Otce světél, u něhožto není proměnění, ani jakého pro obrácení se někam jinam zastínění. **18**On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho. **19**A tak, bratří moji milí, budež každý člověk rychlý k slyšení, ale zpozdilý k mluvení, zpozdilý k hněvu. **20**Nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí. **21**Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše. **22**Budež pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe. **23**Nebo byl-li by kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoben jest muži spatřujícímu obličej přirozený svůj v zrcadle. **24**Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl. **25**Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody a zůstával by v něm, ten nejasa posluchač zapominatelný, ale činitel skutku, ten, pravím, blahoslavený bude v skutku svém. **26**Zdá-li se pak

komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství. **27**Náboženství čisté a neposkvřené před Bohem a Otcem totož jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostříhati sebe neposkvřené od světa.

2Bratří moji, nepřipojujtež přijímání osob k víře slavného Pána našeho Jezukrista. **2**Nebo kdyby přišel do shromáždění vašeho muž, maje prsten zlatý, v drahém rouše, a všel by také i chudý v chaterném oděvu, **3**A popatřili byste k tomu, jenž drahé roucho má, a řekli byste jemu: Ty sedni tuto pěkně; chudému pak řekli byste: Ty stůj tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh mých; **4**Zdaliž jste již neučinili rozdílu mezi sebou a učinění jste rozeznatelé v myšleních zlých? **5**Slyšte, bratří moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm, jenž jej milují? **6**Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž ne ti, jenž bohatí jsou, mocí utiskují vás, a oniť vás i k soudům přivozují? **7**Zdali oni nerouhají se tomu slavnému jménu, kteréž vzýváno jest nad vámi? **8**Jestliže pak plníte Zákon královský podle Písem: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte. **9**Pakli osoby přijímáte, hřešíte, a Zákon vás tresce jako přestupníky. **10**Nebo kdo by koli celého Zákona ostříhal, přestoupil by pak v jediném, učiněn jest všemi vinen. **11**Ten zajisté, kterýž řekl: Nesesmilniš, takéť jest řekl: Nezabiješ. Pakli bys nesesmilnil, ale zabil bys, učiněn jsi přestupníkem Zákona. **12**Tak mluvte a tak činite, jakožto ti, kteříž podle zákona svobody souzeni býti máte. **13**Nebo odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdož nečiní milosrdenství, ale chlubí se milosrdenstvím proti odsudku. **14**Co prospěje, bratří moji, praví-li se kdo víru mítí, a nemá-li skutků? Zdaliž jej ta víra může spasiti? **15**A kdyby bratr neb sestra neoděni byli, a opuštění z strany každodenního pokrmu, **16**Řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji a zhřejte se, a najejte se, avšak nedali byste jim potřeby tělesné, což to platno bude? **17**Takž i víra, nemá-li skutků, mrtváť jest sama v sobě. **18**Ale dí někdo: Ty víru máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutků svých, a jáť tobě ukáži víru svou z skutků svých. **19**Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činíš. I dáblovet tomu věří, avšak třesou se. **20**Ale chceš-liž věděti, ó člověče marný, že víra bez skutků jest mrtvá? **21**Abraham otec náš

zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář? ²²Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a z skutků víra dokonalá byla? ²³A tak naplněno jest Písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu to za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest. ²⁴Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk a ne z víry toliko? ²⁵Též podobně i Raab nevěstka zdali ne z skutků ospravedlněna jest, přijavši posly a jinou cestou pryč je vypustivši? ²⁶Nebo jakož tělo bez duše jest mrtvé, tak i víra bez skutků jest mrtvá.

3Nebudtež mnozí mistři, bratří moji, věduce, že bychom těžší odsouzení vzali. ²V mnohém zajisté klesáme všickni. Kdožt neklesá v slovu, tenť jest dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati všecko tělo. ³An my koně v uzdu pojímáme, aby nám povolni byli, a vším tělem jejich vládneme. ⁴An i lodí tak veliké jsouce a prudkými větry hnány bývajíce, však i nejmenším veslem bývají sem i tam obráceny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje. ⁵Tak i jazyk malý úd jest, avšak veliké věci provodí. Aj, maličký oheň, kterak veliký les zapálí! ⁶A jestiž jazyk jako oheň a svět nepravosti. Takt jest, pravím, postaven jazyk mezi údy našimi, nanečišťující celé tělo, a rozpalující kolo narození našeho, jsa rozněcován od ohně pekelného. ⁷Všeliké zajisté přirození i zvěři, i pactva, i hadů, i mořských potvor bývá zkroceno, a jest okroceno od lidí; ⁸Ale jazyka žádný z lidí zkrotiti nemůže; tak jest nezkrotitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného. ⁹Jím dobrořečíme Bohu Otci a jím zlořečíme lidem, ku podobnosti Božímu stvořeným. ¹⁰Z jedněch a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takt býti má, bratří moji. ¹¹Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkou i hořkou vodu? ¹²Zdaliž může, bratří moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Takt žádná studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemůže. ¹³Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukažiz dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti. ¹⁴Pakliť máte mezi sebou hořkou závist a zdráždění v srdci svém, neclubte se a neklamejte proti pravdě. ¹⁵Neníť zajisté ta moudrost shůry sstupující, ale jest zemská, hovadná a ďábelská. ¹⁶Nebo kdežt jest závist a rozdráždění, tu jest roztržka a všeliké dílo zlé. ¹⁷Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. ¹⁸Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.

4Odkud pocházejí bojové a vády mezi vámi? Zdali ne odtud, totiž z libostí vašich, kteréž rytěrují v údech vašich? ²Žádáte, a nemáte; závidíte sobě, a dychtíte po tom, což sobě zalibujete, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válčíte, avšak toho, oč usilujete, nemáte, protože neprosíte. ³Prosíte, a nebérete, protože zle prosíte, abyste na své libosti vynakládali. ⁴Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn

bývá. ⁵Což mníte, že nadarmo dí Písmo: Zdali k závisti nakloňuje duch ten, kterýž přebývá v nás? ⁶Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost. ⁷Poddejtež se tedy Bohu, a zepřetež se ďáblu, i utečeť od vás. ⁸Přiblížte se k Bohu, a přiblížíť se k vám. Umejte ruce, hříšníci, a očistte srdce vy, jenž jste dvojité mysli. ⁹Soužení budte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvílení, a radost v zámutek. ¹⁰Ponižte se před obličejem Páně, a povýšíť vás. ¹¹Neutrhejtež jedni druhým, bratří. Kdož utrhá bratru a soudí bratra svého, utrhá Zákonu a soudí Zákon. Soudíš-li pak Zákon, nejsi plnitel Zákona, ale soudce. ¹²Jedentť jest vydavatel Zákona, kterýž může spasiti i zatratiti. Ty kdo jsi, jenž soudíš jiného? ¹³Ale nuže vy, kteříž říkáte: Dnes nebo zítra vypravíme se do onoho města, a pobudeme tam přes celý rok, a budeme kupčiti, a něco zíšteme; ¹⁴(Ješto nevíte, co zítra bude. Nebo jakýť jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na maličko ukáže, a potom zmizí.) ¹⁵Místo toho, co byste měli říci: Bude-li Bůh chtíti, a budeme-li živi, i učiníme toto nebo onono. ¹⁶Vy pak chlubíte se v pýše své. Všeliká taková chloubka zlá jest. ¹⁷A protož kdo umí dobře činiti, a nečiní, hřích má.

5Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíte nad bídami svými, kteréž přijdou. ²Zboží vaše shnilo a roucho vaše zmolovatelé. ³Zlato vaše a stříbro zerzavělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám, a zžítřet těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad ku posledním dnům. ⁴Aj, mzda dělníků, kteříž žali krajiny vaše, při vás zadržaná, křičí, a hlas volání ženců v uši Pána zástupů vešel. ⁵Rozkoš jste provodili na zemi a zbujněli jste; vykrmili jste srdce vaše jakožto ke dni zabití. ⁶Odsoudili jste a zamordovali spravedlivého, a neodpíral vám. ⁷A protož trpělivi budte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekáváje, až by přijal podzimní i jarní déšť. ⁸Budtež i vy trpělivi a potvrzujte srdcí vašich; neboť se přibližuje příští Páně. ⁹Nevzdychetež k Bohu jedni proti druhým, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Aj, Soudce již přede dveřmi stojí. ¹⁰Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání, bratří moji, vezměte proroky, kteříž mluvívají ve jménu Páně. ¹¹Aj, blahoslavíme ty trpělivé. O trpělivosti Jobově slychali jste, a dokonání Páně viděli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý. ¹²Přede všemi pak věcmi, bratří moji, nepřisáhejte, ani skrze nebe, ani skrze zemi, ani kteroukoli jinou přísahou, ale buď řeč vaše: Jistě, jistě, nikoli, nikoli, abyste neupadli v odsouzení. ¹³Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modliž se. Pakli jest kdo myslí dobré? Prozpěvuj Pánu. ¹⁴Stůně-li kdo z vás? Zavolej starších sboru, a oni modltež se za něj, mažíce jej olejem ve jménu Páně. ¹⁵A modlitba víry uzdraví neduživého, a pozdvihnet ho Pán; a jestliže jest co prohrěšil, budeť jemu odpuštěno. ¹⁶Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů svých, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli. Mnohoť zajisté může modlitba spravedlivého opravdová. ¹⁷Eliáš člověk byl

týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců. ¹⁸A zase modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své. ¹⁹Bratří, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a někdo by jej napravil, ²⁰Věziž, že ten, kdož by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši jeho od smrti a přikryje množství hříchů.

1 Petr

1 Petr, apoštol Ježíše Krista, příchodím rozptýleným v Pontu, Galacii, Kappadocii, v Azii a v Bitynii, ²Vyvoleným podle předzvědění Boha Otce, v posvěcení Ducha svatého, ku poslušnosti a skropení krví Ježíše Krista: Milost vám a pokoj rozmnožen buď. ³Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýžto podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, ⁴K dědictví neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, nám, ⁵Kterížto mocí Boží ostříhání býváme skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času posledním. ⁶V čemžto veselíte se, maličko nyní, (jestliže kdy potřebí jest,) zkormoucení jsouce v rozličných pokušeních, ⁷Aby zkušeni víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkoušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista. ⁸Kteréhožto neviděvše, milujete; kteréhožto nyní nevidouce, avšak v něho věříce, veselíte se radostí nevymluvnou a oslavenou, ⁹Docházejíce konce víry vaší, spasení duší vašich, ¹⁰O kterémžto spasení bedlivě přemýšlovali a je vystihati usilovali proroci, kteříž o té milosti, jenž se vám státi měla, prorokovali, ¹¹Snažující se tomu vyrozuměti, na který aneb jaký čas mýnil by ten, kterýž v nich byl, Duch Kristův, předpovídající o utrpeních Kristových a o veliké slávě za tím jdoucí. ¹²Kterýmž zjeveno jest, že ne sobě, ale nám tím přísluhovali, což jest vám nyní zvěstováno skrze ty, kteříž vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kteréžto věci žádostivi jsou andělé patřiti. ¹³Protož přepášíce bedra mysli vaší, a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista, ¹⁴Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti vaší žádostem. ¹⁵Ale jakž ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování vašem, budte; ¹⁶Jakož napsáno jest: Svatí budte, nebo já Svatý jsem. ¹⁷A poněvadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez přijímání osob soudí vedle skutků jednoho každého, viztež, abyste v bázni Páně čas vašeho zde putování konali, ¹⁸Vědouce, že ne těmi porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, vykoupeni jste z marného vašeho obcování podle ustanovení otců, ¹⁹Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista, ²⁰Předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časích po-

sledních pro vás, ²¹Kteríž skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a dal jemu slávu, tak aby víra vaše a naděje byla v Bohu. ²²Poněvadž duše své očistili jste poslušností pravdy skrze Ducha svatého, k milování neošemetnému bratrstva, z čistého tedy srdce jedni druhé milujte snažně, ²³Znovu zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky. ²⁴Nebo všeliké tělo jest jako tráva, a všeliká sláva člověka jako květ trávy. Usvadla tráva, a květ její spadl, ²⁵Ale slovo Páně zůstává na věky. Totot pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.

2 Protož složíce zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist, i všecka utrhaní, ²Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, to jest Božího slova žádostivi budte, abyste jím rostli, ³Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán. ⁴K kterémužto přistupující, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému, ⁵I vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista. ⁶A protož praví Písmo: Aj, zakládám na Sionu kámen úhelný, vybraný a drahý, a v kterýž kdokoli věří, nikoli nebude zahanben. ⁷Vám tedy věřícím jest drahý, ale nepovolným kámen, kterýž zavrhl ti, jenž stavěli, tenť jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení, ⁸Totíž těm, jenž se urážejí na slovo, nepovolní jsouce, k čemuž i odloženi jsou. ⁹Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své. ¹⁰Kteríž jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste někdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství. ¹¹Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto příchodí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěrují proti duši, ¹²Obcování vaše mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky vaše spatřující, velebili Boha v den navštívení. ¹³Poddání tedy budte všelikému lidskému zřízení pro Pána, budto králi, jako nejvyššímu, ¹⁴Budto vladařům, jako od něho poslaným, ku pomstě zle činících a k chvále dobře činících. ¹⁵Nebo tak jest vůle Boží, abyste dobře činíce, zacpali ústa nemoudrých lidí z neznámosti vám utrhačích. ¹⁶Budtež jako svobodní, však ne jako zastření majíce své zlosti svo-

bodou, ale jakožto služebníci Boží. ¹⁷Všecky ctěte, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále v uctivosti mějte. ¹⁸Služebníci poddáni buďte ve vši bázni pánům, netoliko dobrým a mírným, ale i zlým. ¹⁹Neb toť jest milé, jestliže kdo pro svědomí Boží snáší zámutki, trpě bez viny. ²⁰Nebo jaká jest chvála, byste pak i snášeli pohlavkování, hřešice? Ale jestliže dobře činíte, a bez viny trpíte, snášíte, toť jest milé před Bohem. ²¹Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abychom následovali šlépějí jeho. ²²Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho. ²³Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel křivdy tomu, jenž spravedlivě soudí. ²⁴Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste. ²⁵Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale již nyní obrázení jste ku pastýři a biskupu duší vašich.

3Těž podobně i ženy buďte poddané mužům svým, aby, byť pak kteří i nevěřili slovu, skrze zbožné obcování žen bez slova získání byli, ²Spatřující v bázni svaté vaše obcování. ³Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v spleť vlasů, a províjení jich zlatem, anebo v odívání plášťů, ⁴Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest. ⁵Tak jsou zajisté někdy i ony svaté ženy, kteréž naději měly v Bohu, ozdobovaly se, poddány by vše manželům svým, ⁶Jako Sára poslušna byla Abrahama, pánem jej nazývající; jejížto vy jste dcerky, dobře činíce a nebojíce se žádného přestrašení. ⁷Těž podobně i muži spolu s nimi bydlice podle umění, jakožto mdlejšímu osudí ženskému udělující cti, jakožto i spoludědičkám života milosti, aby modlitby vaše neměly překážky. ⁸A tak sumou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví, ⁹Neodplacující zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečíte, věduce, že jste k tomu povolání, abyste požehnání dědičně obdrželi. ¹⁰Nebo kdož chce milovati život, a viděti dny dobré, zkcroujž jazyk svůj od zlého, a ústa jeho ať nemluví lsti. ¹¹Uchyl se od zlého, a čiň dobré; hledej pokoje, a stihej jej. ¹²Nebo oči Páně obrácené jsou na spravedlivé a uši jeho k prosbám jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé věci. ¹³A kdo jest, ješto by vám zle učinil, jestliže budete následovníci dobrého? ¹⁴Ale kdybyste pak i trpěli pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu pak jejich nebojte se, ani se kormuťte, ¹⁵Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích vašich. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a s bázní, ¹⁶Majíce dobré svědomí, aby za to, že utrhají vám jako zločincům, zahanbeni byli ti, kteříž hanějí vaše ctné v Kristu obcování. ¹⁷Lépeť jest zajisté, abyste dobře činíce, líbilo-li by se tak vůli Boží, trpěli, nežli zle činíce. ¹⁸Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás při-

vedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale obživen z strany Ducha. ¹⁹Skrze něhož i těm, kteříž jsou již v žaláři, duchům přicházejí kázaval, ²⁰Někdy nepovolným, když ono jednou očekávala Boží snášlivost za dnů Noé, když dělán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodě. ²¹K čemužto připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné špíny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista. ²²Kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobě anděly, i mocnosti, i moci.

4Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také tímž myšlením odíni buďte, totiž že ten, kdož na těle trpěl, přestal od hříchu, ²K tomu, aby již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po všecken čas, což ho ještě zůstává. ³Dostit jest zajisté nám na tom přeběhlém času života našeho, v němž jsme vůli těla podle obyčeje pohanů páchali, chodivše v nestydatých chlipnostech, v žádostech, v zbytečném pití vína, v hodování, v opilství a v ohyzdném modlosloužení. ⁴A protož když se k nim nepřipojujete v takovém jejich vydávání se v rozpustilosti, zdá se jim to cosi nového býti, a rouhají se tomu. ⁵Tiť vydadí počet tomu, kterýž hotov jest souditi živé i mrtvé. ⁶Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzeni byli podle lidí, to jest z strany těla, ale živi byli podle Boha duchem. ⁷Všemůť se pak přibližuje konec. ⁸A protož buďte střední a bedliví k modlitbám. Předě vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů. ⁹Buďte vespolek přívětiví k hostem, bez reptání. ¹⁰Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží. ¹¹Mluví-li kdo, mluviž jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, činiž to jakožto z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista, kterémuž jest sláva a císařství na věky věků. Amen. ¹²Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo. ¹³Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím. ¹⁴Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch ten slávy a Boží na vás odpočívá, kterémužto z strany jich zajisté rouhání se děje, ale z strany vaší oslavován bývá. ¹⁵Žádný pak z vás netrp jako vražedník, aneb zloděj, neb zločinec, anebo vše- tečný. ¹⁶Jestliže pak kdo trpí jako křesťan, nestyď se za to, ale oslavujž Boha v té částce. ¹⁷Neboť jest čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprv začíná se od nás, jakýž bude konec těch, kteříž nejsou povolni evangelium Božímu? ¹⁸A poněvadž spravedlivý sotva k spasení přichází, bezbožný a hříšník kde se ukáže? ¹⁹A protož i ti, kteříž trpí podle vůle Boží, jakožto věrnému Stvořiteli ať poroučejí duše své, dobře činíce.

5Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevna bu-

de, slávy účastník: ²Paste stádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujíte je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, ³Ani jako panujíte nad dědictvím Páně, ale jako příkladem jsouce stádu. ⁴A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy. ⁵Podobně i mládenci, buďte poddáni starším. A všickni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost. ⁶Pokořtež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým, ⁷Všelikou péči vaši uvrhouce na něj. Nebo onť má péči o vás. ⁸Střízliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral. ⁹Jemužto odpírejte, silní jsouce u víře, vědouce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše, kteréž na světě jest, obkličují. ¹⁰Bůh pak všeliké milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé vás učí, utvrdí, zmocní i upevní. ¹¹Jemuž sláva a císařství na věky věků. Amen. ¹²Po Silvánovi, vám věrném bratru, tak za to mám, že jsem psal vám krátce, napomínaje a osvědčuje, že tato jest pravá milost Boží, v kteréž stojíte. ¹³Pozdravuje vás ta církev, kteráž jest v Babyloně, účastnice vyvolení vašeho, a Marek syn můj. ¹⁴Pozdravtež jedni druhých v políbení laskavém. Pokoj vám všechněm, kteříž jste v Kristu Ježíši. Amen.

2 Petr

1Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a Spasitele Jezukrista: ²Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. ³Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti. ⁴Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech zlých. ⁵A na to pak vy všeku snažnost svou vynaložíte, prokazujte u víře své ctnost, a v ctnosti umění, ⁶V umění pak zdržlivost, a v zdržlivosti trpělivost, v trpělivosti pak zbožnost, ⁷V zbožnosti pak bratrstva milování, a v milování bratrstva lásku. ⁸Ty zajisté věci když budou při vás a to rozhojné, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista. ⁹Nebo při komž není těchto věcí, slepýť jest, a toho, což vzdáleno jest, nevidá, zapomenuv na očistění svých starých hříchů. ¹⁰Protož, bratří, raději snažte se pevně povolání své i vyvolení učiniti; nebo to činíce, nepadnete nikdy. ¹¹Takt zajisté hojně způsobeno vám bude vjíti k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista. ¹²Protož nezanedbámt vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli uměli i utvrzení jste v přítomné pravdě. ¹³Neboť to mám za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás probuzoval napomínáním, ¹⁴Věda, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil. ¹⁵Přičiním se i o to, abyste vy po odchodu mém často se na ty věci rozpomínati mohli. ¹⁶Nebo ne nějakých vtipně složených básní následující, známu učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteříž jsme očima svýma viděli jeho velebnost. ¹⁷Přijalť jest zajisté od Boha Otce čest a slávu, když se stal k němu hlas takový od velebné slávy: Tentot jest ten můj milý Syn, v němž mi se zalíbilo. ¹⁸A ten hlas my jsme slyšeli s nebe poslý, s ním byvše na oné hoře svaté. ¹⁹A mámet přepevnou řeč pro rockou, kteréžto že šetříte jako svíce, jenž svítí v temném místě, dobře činíte, až by se den rozednil a dennice vzešla v srdcích vašich, ²⁰Toto nejprve znájmě, že žádného proctví Písma svatého výklad nezáleží na rozumu lidském. ²¹Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo prorocství, ale Duchem svatým puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé.

2Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž chytře uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí. ²A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude v porouhání dávána. ³A lakomě skrze vymyšlené řeči vámi kupčiti budou; kterýchžto odsouzení již dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí. ⁴Nebo poněvadžť Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chování byli, ⁵I onomu prvnému světu neodpustil, ale sama osmého Noé, kazatele spravedlnosti, zachoval, když potopu na svět bezbožníků uvedl. ⁶A města Sodomských a Gomorských v popel obrátiv, podvrácením odsoudil, příklad budoucím bezbožníkům na nich ukázav, ⁷A spravedlivého Lota, ztrápeného těch nešlechtníků chlipným obcováním, vytrhl. ⁸Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechtnými jejich skutky trápil. ⁹Umíť Pán zbožné z pokušení vytrhnouti, nepravých pak ke dni soudu potrestaných dochovati, ¹⁰A zvláště těch, jenž po těle v žádosti nečisté chodí, a vrchností pohrdají, jsou i smělí, sobě se zalibující, neostýchají se důstojnostem porouhati. ¹¹Ješto andělé, jsouce větší v síle a v moci, nečiní proti nim přede Pánem potupného soudu. ¹²Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za přirozením jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu, čemuž nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou, ¹³A tak odplatu nepravosti své ponosou, jakožto ti, kteřížto sobě za rozkoš položili, aby se na každý den v libostech svých kochali, nejsouce než poskvrny a mrzkosti, ti, kteříž s vámi hodující, v svých lstech se kochají, ¹⁴Oči majíce plné cizoložstva, a bez přestání hřešící, přeluzující duše neustavičné, srdce majíce vycvičené v lakomství, synové zlořečenství. ¹⁵Kteríž opustivše cestu přímou, zbloudili, následující cesty Balámovy, syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval. ¹⁶Ale měl, od koho by pokárán byl pro svůj výstupek. Nebo jhu poddaná oslice nemá, člověčím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka. ¹⁷Tiť jsou studnice bez vody, a mlhy vichrem zbourané, jimžto mrákota tmy chová se na věčnost. ¹⁸Nebo přepyšně marné věci vypravující, žádostmi těla a chlipnostmi loudí ty, kteříž byli vpravdě utekli od těch, jenž bludu obcují, ¹⁹Slibující jim svobodu, ješto sa-

mi jsou služebníci porušení, poněvadž od kohož kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben. ²⁰Jestliže pak ti, jenž ušli poskvrn světa, skrze známost Pána a Spasitele Jezukrista, opět zase v to zapleteni jsouce, přemoženi byli, učiněn jest poslední způsob jejich horší nežli první. ²¹Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázání. ²²Ale přihodilo se jim to, což se v přísloví pravém říkává: Pes navrátil se k vývratku svému, a svině umytá do kaliště bláta.

3Nejmilejší, již toto druhý list vám píši, v kterýchžto listech vzbuzuji skrze napomínání vaší upřímnou mysl, ²Abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků, a na přikázání vydané vám od nás apoštolů Pána a Spasitele, ³Toto nejprve vědouce, žeť přijdou v posledních dnech posměvači, podle svých vlastních žádostí chodící, ⁴A říkající: Kdež jest to zaslíbení příchodu jeho? Nebo jakž otcové naši zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření. ⁵Tohoť zajisté z úmysla věděti nechtí, že nebesa již dávno slovem Božím byla učiněna, i země z vody a na vodě upevněna. ⁶Pročež onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul. ⁷Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i země, týmž slovem odložena jsou a zachována k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí. ⁸Ale tato jedna věc nebudiž před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den. ⁹Nemeškát Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili. ¹⁰Přijdeť zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti vichru pomínou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou. ¹¹Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti, ¹²Očekávající a chvátající ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hoříce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se? ¹³Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchžto spravedlnost přebývá. ¹⁴Protož, nejmilejší, takových věcí čekající, snažtež se, abyste bez poskvrnny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji; ¹⁵A Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte, jakož i milý bratr náš Pavel, podle sobě dané moudrosti, psal vám, ¹⁶Jako i ve všech epištolách svých, mluvě v nich o těch věcech. Mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení. ¹⁷Vy tedy, nejmilejší, to prve vědouce, strážtež se, abyste bludem těch nešlechtných lidí nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti. ¹⁸Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen.

1 Jan

1Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života, ²(Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli jej, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,) ³Což jsme viděli a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem. ⁴A totot píšeme vám, aby radost vaše byla plná. ⁵Tot jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slyšali od něho, a zvěstujeme vám: Že Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není. ⁶Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdy. ⁷Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu. ⁸Pakliť díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není. ⁹Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti. ¹⁰Díme-li, že jsme nehřešili, činíme jej lhářem, a neníť v nás slova jeho.

2Synáckové moji, totot vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přimlůvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. ²A onť jest obět slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za hříchy všeho světa. ³A po tomť známe, že jsme jej poznali, jestliže přikázání jeho ostrůháme. ⁴Dí-liť kdo: Znam jej, a přikázání jeho neostrůhá, lhářť jest, a pravdy v něm není. ⁵Ale kdožť ostrůhá slova jeho, v pravděť láska Boží v tom jest dokonalá. Po tomť známe, že jsme v něm. ⁶Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž on chodil, i tento tak choditi. ⁷Bratří, ne nějaké nové přikázání vám píši, ale přikázání staré, kteréž jste měli od počátku. A to přikázání staré jestiť slovo to, kteréž jste slyšeli od počátku. ⁸A zase přikázání nové píši vám, kteréžto jest pravé i v něm i v vás. Nebo tma pomíjí, a světlo to pravé již svítí. ⁹Kdo praví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnostiť jest až posavad. ¹⁰Kdož miluje bratra svého, v světle zůstává, a pohoršení v něm není. ¹¹Ale kdož nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí, a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oči jeho. ¹²Píši vám, synáckové, žeť jsou vám odpuštěni hříchové pro jméno jeho. ¹³Píši vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Píši vám, mládenci, že jste zvítězi-

li nad zlým. ¹⁴Píši vám, dítky, že jste poznali Otce. Psal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v vás zůstává, a že jste zvítězili nad zlým. ¹⁵Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm. ¹⁶Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa. ¹⁷A svět hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na věky. ¹⁸Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste slyšely, že antikrist přijíti má, i nyníť antikristové jsou mnozí. Odkudž známe, že poslední hodina jest. ¹⁹Z násť jsou vyšli, ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, byliť by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjeveni byli, že nejsou všickni z nás. ²⁰Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všecko. ²¹Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy. ²²A kdo jest lhář, nežli ten, kdož zapírá, že Ježíš není Kristus? Tenť jest antikrist; kdož zapírá Otce, zapíráť i Syna. ²³Každý kdož zapírá Syna, nemá ani Otce. ²⁴A protož zůstaniť v vás to, což jste slyšali od počátku. Zůstane-liť v vás to, co jste slyšali od počátku, i vy také v Synu i v Otcu zůstanete. ²⁵A toť jest to zaslíbení, kteréž nám zaslíbil, totiž ten život věčný. ²⁶Tyto věci psal jsem vám o těch, kteříž vás svodí. ²⁷Ale pomazání to, kteréž jste vzali od něho, v vás zůstává, a aniž potřebujete, aby kdo učil vás, ale jakž pomazání to učí vás o všech věcech, a pravěť jest a neoklamavatelné, a jakž naučilo vás, tak v něm zůstávejte. ²⁸A nyní, synáckové, zůstávejtež v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho. ²⁹Poněvadž víte, že on spravedlivý jest, znejtež také, že každý, kdož činí spravedlnost, z něho jest narozen.

3Pohledte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná. ²Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. ³A každý, kdož má takovou naději v něm, očisťuje se, jakož i on čistý jest. ⁴Každý, kdož činí hřích, činíť proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona. ⁵A víte, že on se okázal proto, aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm není. ⁶Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší; ale každý, kdož hřeší, neviděl ho,

aniž ho poznal. ⁷Synáčkové, nižádný vás nesvod. Kdož činí spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i on jest spravedlivý. ⁸Kdož činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel hned od počátku hřeší. Na toť jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy. ⁹Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest. ¹⁰Po tomtoť zjevení jsou synové Boží a synové ďabloví. Každý, kdož nečiní spravedlnosti, není z Boha, a kdož nemiluje bratra svého. ¹¹Nebo toť jest to zvěstování, kteréž jste slyšali od počátku, abychom milovali jedni druhé. ¹²Ne jako Kain, kterýž z toho zlostníka byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou příčinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli spravedliví. ¹³Nedivtež se, bratří moji, jestliže vás svět nenávidí. ¹⁴My víme, že jsme přeneseni z smrti do života, nebo milujeme bratří. Kdož nemiluje bratra, zůstává v smrti. ¹⁵Každý, kdož nenávidí bratra svého, vraždlník jest, a víte, že žádný vraždlník nemá života věčného v sobě zůstávajícího. ¹⁶Po tomtoť jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i myť tedy máme za bratří duše své klásti. ¹⁷Kdo by pak měl statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavřel by srdce své před ním, kterak láska Boží zůstává v něm? ¹⁸Synáčkové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem toliko, ale skutkem a pravdou. ¹⁹A po tomť poznáváme, že z pravdy jsme, a před obličejem jeho spokojíme srdce svá. ²⁰Nebo obviňovalo-liť by nás srdce naše, ovšemť Bůh, kterýž jest větší nežli srdce naše a zná všecko. ²¹Nejmilejší, jestližeť by nás srdce naše neobviňovalo, smělou doufanlivost máme k Bohu. ²²A začez ho koli prosíme, běřeme od něho; nebo přikázání jeho ostríháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme. ²³A toť jest to přikázání jeho, abychom věřili jménu Syna jeho Jezukrista a milovali jedni druhé, jakož nám dal přikázání. ²⁴Nebo kdož ostríhá přikázání jeho, v němť zůstává, a on také v něm. A po tomť poznáváme, že zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

⁴Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoujte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. ²Po tomtoť znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle příšlého, z Boha jest. ³Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle příšlého, není z Boha; nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slyšali, že přijítí má, a jižť jest nyní na světě. ⁴Vy pak z Boha jste, synáčkové, a zvítězili jste nad nimi; nebo většíť jest ten, kterýž jest v vás, nežli ten, kterýž jest v světě. ⁵Oni z světa jsou, a protož o světu mluví, a svět jich poslouchá. ⁶My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchát nás; kdož pak není z Boha, neposlouchát nás. A po tomť poznáváme ducha pravdy a ducha bludu. ⁷Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha. ⁸Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest. ⁹V tomť zjevna jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na

svět, abychom živi byli skrze něho. ¹⁰V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše. ¹¹Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé milovati. ¹²Boha žádný nikdy nespátřil, ale milujeme-liť jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás. ¹³Po tomtoť poznáváme, že v něm přebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám. ¹⁴A myť jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna svého spasitele světa. ¹⁵Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá, a on v Bohu. ¹⁶A myť jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm. ¹⁷V tomtoť jest k dokonání svému přišla láska Boží s námi, abychom bezpečné doufání měli v den soudný, kdyžto, jakž jest on, takoví i my jsme na tomto světě. ¹⁸Bázněť není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň; nebo bázeň trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce. ¹⁹My milujeme jej, nebo on prve miloval nás. ²⁰Rekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak může milovati? ²¹A toť přikázání máme od něho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.

⁵Každý, kdož věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, milujeť i toho, kterýž zplozen jest z něho. ²Po tomť poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme a přikázání jeho ostríháme. ³Nebo toť jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostríhali; a přikázání jeho nejsou těžká. ⁴Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše. ⁵Kdo jest, ješto přemáhá svět, jediný, kdož věří, že Ježíš jest Syn Boží? ⁶Tot jest ten, kterýž přišel vyznamenán jsa skrze vodu a krev, totiž Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi. A Duch jest, jenž svědectví vydává, že Duch jest pravda. ⁷Nebo tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tři jedno jsou. ⁸A tři jsou, jenž svědectví vydávají na zemi: Duch, a Voda, a Krev, a ti tři jedno jsou. ⁹Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectví Boží větší jest. Nebo toť svědectví jest Boží, kteréž vysvědčil o Synu svém. ¹⁰Kdož věří v Syna Božího, máť svědectví sám v sobě. Kdož pak nevěří Bohu, lhářem jej učinil; nebo neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh o Synu svém. ¹¹A toť jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest. ¹²Kdožť má Syna Božího, máť život; kdož nemá Syna Božího, života nemá. ¹³Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího. ¹⁴A toť jest to smělé doufání, kteréž máme k němu, že začez bychom koli prosili podle vůle jeho, slyší nás. ¹⁵A kdyžť víme, že nás slyší, prosili-li bychom zač, tedyť víme, že máme některé prosby naplněné, kteréž jsme předkládali jemu. ¹⁶Viděl-li by kdo bratra svého hřešícího

hříchem ne k smrti, modliž se za něj, a dát jemu Bůh život, totiž hřešícím ne k smrti. Jestli hřích k smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil. ¹⁷Každá nepravost jestli hřích, ale jestli hřích ne k smrti. ¹⁸Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehřeší; ale ten, jenž narozen jest z Boha, ostříhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká. ¹⁹Víme, že z Boha jsme, ale svět všecken ve zlém leží. ²⁰A vímeť, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsmeť v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. Onť jest ten pravý Bůh a život věčný. ²¹Synáckové, vystříhejte se modl. Amen.

2 Jan

¹Starší v Kristu vyvolené paní i synům jejím, kteréž já miluji v pravdě, a ne sám já, ale i všickni, kteříž poznali pravdu, ²Pro pravdu, kteráž zůstává v nás a s námiť bude na věky: ³Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Jezukrista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce. ⁴Zradoval jsem se velmi, že jsem našel některé z synů tvých, an chodí v pravdě, jakož jsme přikázání vzali od Otce. ⁵A nyní prosím tebe, paní, ne jako nové přikázání předkládaje tobě, ale to, kteréž jsme měli od počátku, abychom milovali jedni druhé. ⁶A totoť jest ta láska, abychom chodili podle přikázání jeho. Přikázání pak toto jest, jakž jste slýchali od počátku, abyste v něm chodili. ⁷Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista příšlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist. ⁸Hleďtež sebe, abychom neztratili toho, o čemž jsme pracovali, ale odplatu plnou abychom vzali. ⁹Každý, kdož přestupuje a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v učení Kristovu, ten i Otce i Syna má. ¹⁰Přicházeli kdo k vám, a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte. ¹¹Nebo kdož takového pozdravuje, příúčastňuje se skutkům jeho zlým. ¹²Mnoho vám psáti měv, nechtěl jsem svěřiti toho černidlu a papíru, ale mámť naději, že k vám přijdu, a ústy k ústům mluviti budu, aby radost naše plná byla. ¹³Pozdravují tě synové sestry tvé v Pánu vyvolené. Amen.

3 Jan

¹Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdě. ²Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře měl a zdrav byl, tak jako duše tvá dobře se má. ³Zradovalť jsem se zajisté velice, když přišli bratří a svědectví vydávali o tvé upřímnosti, vypravujíce, kterak ty v upřímnosti chodíš. ⁴Nemámť větší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti. ⁵Nejmilejší, věrně děláš, cožkoli činíš bratřím a hostem, ⁶Kterížto svědectví vydali o lásce tvé před církví. Kteréžto vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha, dobře učiníš. ⁷Neboť jsou pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali od pohanů. ⁸Mámeť tedy my takové přijímatí, abychom byli pomocníci pravdy. ⁹Psal jsem sboru vašemu, ale Diotrefes, kterýž stojí o prvotnost mezi nimi, nepřijímá nás. ¹⁰Protož přijdu-liť tam, připomenut skutky jeho, kteréž činí, mluvě proti nám zlé řeči. A nemaje dosti na tom, i sám bratří nepřijímá, i těm, kteříž by přijímatí chtěli, nedopouští, a ze sboru je vylučuje. ¹¹Nejmilejší, nenásledujž zlého, ale dobrého. Kdož dobře činí, z Boha jest; ale kdož zle činí, nevidí Boha. ¹²Demetriovi svědectví vydáno jest ode všech, i od samé pravdy; ano i my svědectví o něm vydáváme, a víte, že svědectví naše pravé jest. ¹³Mnohoť jsem měl psáti, ale nechci psáti černidlem a pérem. ¹⁴Nebo mám naději, že tě tudíž uzřím, a ústy k ústům mluvití budeme. ¹⁵Pokoj budiž tobě. Pozdravují tě přátelé. Pozdraviž i ty dobrých přátel ze jména.

Juda

1Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubův, posvěceným v Bohu Otci, a Kristu Ježíši zachovaným a k němu povoláným: **2**Milosrdenství vám a pokoj i láska budiž rozmnožena. **3**Nejmilejší, všecku snažnost vynakládáje na to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínáje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým. **4**Neboť jsou podešli někteří lidé bezbožní, prve již dávno poznamenaní k tomu odsouzení; kteřížto milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho, kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají. **5**Protož vidělo mi se vám to připomenouti, kteříž jednou již o tom víte, že když Pán lid svůj z země Egyptské vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, zatratil. **6**A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství, ale opustili příbytek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod mrákotou schoval. **7**Jako Sodoma a Gomora, a okolní města, když podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali a odešli po těle cizím, předložena jsou za příklad, pokutu věčného ohně snášejíce. **8**Takéž podobně i tito, jako v hluboký sen pohřížení, tělo zajisté poskvřňují, panským pak pohrdají a důstojnosti se rouhají; **9**Ješto Michal archanděl, když s ďáblem odpor máje, hádal se o tělo Mojžíšovo, neodvážil se proti němu vynésti soudu zlořečení, ale řekl: Ztresciž tě Pán. **10**Tito pak, čehož neznají, tomu se rouhají; a což od přirození znají, jako nerozumná hovada, v tom se poskvřňují. **11**Běda jim, nebo cestou Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy po lakomství se vytili, a odporováním Kóre zahynuli. **12**Tit jsou na hodech vašich poskvřny, když s vámi hodují bezstoudně, sami se pasouce; jsouce jako oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční, dvakrát mrtví a vykořenění, **13**Vzteklé vody mořské, vymítajíce jako pěny svou mrzkost, hvězdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována jest na věčnost. **14**Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán s svatými tisíci svými běre se, **15**Aby učinil soud všechněm a trestal všecky, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí, kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní. **16**Tit jsou reptáci žalobní, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebující osobám některým pro svůj užitek. **17**Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná

od apoštolů Pána našeho Jezukrista. **18**Nebo jsou pověděli vám, že v posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných žádostí chodící. **19**Tot jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé hovadní, Ducha Kristova nemající. **20**Ale vy, nejmilejší, vzdělávajíce se na té nejsvětější víře vaší, v Duchu svatém modléce se, **21**Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajíce milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu. **22**A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. **23**Jiné pak strašením k spasení přivozujte, jako z ohně je vychvacujíce, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poskvřněnou sukni. **24**Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím, **25**Samému moudrému Bohu, Spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všecky věky. Amen.

Zjevení

1 Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se díti brzo, on pak zjevil, poslav je skrve anděla svého, služebníku svému Janovi, **2** Kterýž osvědčil slovo Boží a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl. **3** Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova prorocťv tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest. **4** Jan sedmi církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, Jenž jest, a Kterýž byl, a Kterýž přijíti má, a od sedmi Duchů, kteříž před obličejem trůnu jeho jsou, **5** A od Ježíše Krista, jenž jest svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže králů země, kterýžto zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou, **6** A učinil nás krále a kněží Bohu a Otcí svému, jemužto buď sláva a moc na věky věků. Amen. **7** Aj, bře se s oblaky, a uzříť jej všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli; a budou plakati pro něj všechna pokolení země, jistě, Amen. **8** Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, Kterýž jest, a Kterýž byl, a Kterýž přijíti má, ten všemohoucí. **9** Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúčastník v soužení, i v království, i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista. **10** A byl jsem u vytržení ducha v den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby, **11** An mi dí: Já jsem Alfa i Omega, ten první i poslední, a řekl: Co vidíš, piš do knihy, a pošli sborům, kteříž jsou v Azii, do Efezu, a do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do Filadelfie, i do Laodicie. **12** I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzříl jsem sedm svícňů zlatých, **13** A uprostřed sedmi svícňů podobného Synu člověka, oblečeného v dlouhé roucho a přepásaného na prsech pasem zlatým. **14** Hlava pak jeho a vlasové byli bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oči jeho jako plamen ohně. **15** Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a hlas jeho jako hlas vod mnohých. **16** A měl v pravé ruce své sedm hvězd, a z úst jeho meč s obou stran ostrý vycházel; a tvář jeho jako slunce, když jasně svítí. **17** A jakž jsem jej uzříl, padl jsem k nohám jeho, jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem ten první i poslední, **18** A živý, ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti. **19** Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou, a kteréž se mají díti potom. **20** Tajemství sedmi hvězd, kteréž jsi viděl

v pravici mé, a sedm svícňů zlatých, jest toto: Sedm hvězd jsou andělé sedmi církví; a sedm svícňů, kteréžs viděl, jest těch sedm církví.

2 Andělu Efezské církve piš: Totot praví ten, kterýž drží těch sedm hvězd v pravici své, jenž se prochází uprostřed těch sedmi svícňů zlatých: **2** Známt skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusal jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři. **3** A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro jméno mé pracovals a neustal. **4** Ale mámť něco proti tobě, totiž že jsi tu první lásku svou opustil. **5** Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání a první skutky čiň. Pakliť toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnuť svícnem tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti. **6** Ale toto dobré do sebe máš, že nenávidíš skutků Mikulášenské roty, kterýchž i já nenávidím. **7** Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož zvítězí, dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího. **8** Andělu pak Smyrnenské církve piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil: **9** Vím o skutcích tvých, i o soužení, a chudobě tvé, (ale bohatý jsi), i o rouhání těch, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale jsou sběr satanova. **10** Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržeť dábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života. **11** Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, nebude uražen od smrti druhé. **12** Andělu pak Pergamenské církve piš: Totot praví ten, kterýž má ten meč s obou stran ostrý: **13** Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že držíš se jména mého, a nezapřel jsi víry mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek můj věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan. **14** Ale mámť proti tobě něco málo, že tam máš ty, kteříž drží učení Balámovo, jenž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované a smilnili. **15** Tak i ty máš některé, kteříž drží učení Mikulášenců, což já v nenávisti mám. **16** Činiž pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovatíť budu s nimi mečem úst svých. **17** Kdo má uši, slyšiž, co Duch praví církvím: Tomu, jenž vítězí, dám jísti mannu skrytou a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá. **18** Andělu pak Tyatirské církve piš: Totot praví Syn Boží,

jenž má oči jako plamen ohně, a nohy jeho podobné jsou mosazi: ¹⁹Známt skutky tvé, i lásku, i přísluhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední, kteříž větší jsou nežli první. ²⁰Ale mámt proti tobě něco málo, že dopouštíš ženě Jezábel, kteráž se býti praví prorokyni, učiti a v blud uvoditi služebníky mé, aby smílnili a jedli modlám obětované. ²¹Ale dalť jsem jí čas, aby pokání činila z smilstva svého, avšak nečinila pokání. ²²Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v soužení převeliké, jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých. ²³A syny její zmorduji smrtí; i zvědíť všechny církve, žeť jsem já ten, kterýž zpytuji ledví a srdce, a odplatím jednomu každému z vás podle skutků vašich. ²⁴Vámt pak pravím i jiným Tyatirským, kteřížkoli nemají učení tohoto, a kteříž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž oni říkají: Nevzložímt na vás jiného břemene. ²⁵Avšak to, což máte, držte, dokavadž nepřijdu. ²⁶Kdož by pak vítězil a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany. ²⁷I budet je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrncířova střískáni budou, jakž i já vzal jsem od Otce svého. ²⁸A dám jemu hvězdu jitrní. ²⁹Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

3Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Vímt skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý. ²Budiž bedlivý, a potvrď toho, což mělo umřít. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem. ³Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej toho, a číň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu. ⁴Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily roucha svého, protož budouť se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni. ⁵Kdo zvítězí, tenť bude odín rouchem bílým; a nevymažit jména jeho z knih života, ale vyznámt jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho. ⁶Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. ⁷Andělu pak Filadelftské církve piš: Totoť praví ten svatý a pravý, jenž má klíč Davidův, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá. ⁸Vímt skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřít. Nebo máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého, a nezapřels jména mého. ⁹Aj, dávámť některé z sběři satanovy, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, pravím, způsobím to, žeť přijdu a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem já tě miloval. ¹⁰Nebo jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země. ¹¹Aj, přijduť brzy. Držiž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé. ¹²Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjdeť již více ven; a napíšit na něm jméno Boha svého a jméno města Boha mého, nového Jeruzaléma sstupujícího s nebe od Boha mého, i jméno své nové. ¹³Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. ¹⁴Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek

stvoření Božího: ¹⁵Vímt skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený byl anebo horký. ¹⁶A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých. ¹⁷Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý. ¹⁸Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a v roucho bílé abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl. ¹⁹Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a číň pokání. ²⁰Aj, stojímt u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večereti, a on se mnou. ²¹Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho. ²²Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

4Potom jsem viděl, a aj, dveře otevřeny byly v nebi, a hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukážit, co se má díti potom. ²A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl. ³A ten, jenž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu. ⁴A okolo toho trůnu bylo stolic čtyřmécítma, a na těch stolicích viděl jsem čtyřmécítma starců sedících, oblečených v roucha bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté. ⁵A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm Duchů Božích. ⁶A před trůnem bylo moře sklené, podobné křišťálu, a uprostřed trůnu a vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí zperu i z zadu. ⁷A zvíře první podobné bylo lvu, a druhé zvíře podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost jako člověk, a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu. ⁸A jedno každé z těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla očí, a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i přijíti má. ⁹A když ta zvířata vzdávala slávu a čest i díků činění sedícímu na trůnu, živému na věky věků, ¹⁰Padlo těch čtyřmécítma starců před obličejem sedícího na trůnu, a klanělo se živému na věky věků, a metalí koruny své před trůnem, řkouce: ¹¹Hoden jsi, Pane, přijíti slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.

5I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihy popsané vnitř i zevnitř, zapečetěné sedmi pečetmi ²A viděl jsem anděla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden otevřítí knihy tyto a zrušiti pečeti jejich? ³I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevřítí knih, ani pohleděti do nich. ⁴Pročež já plakal jsem velmi, že není nalezen žádný, kterýž by hoden byl otevřítí a čísti tu knihu, ani pohleděti do ní. ⁵Tedy jeden z starců dí mi: Neplač. Aj, zvítězilť Lev, ten, kterýž jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečetí

jejich. ⁶I viděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi zvířaty a mezi starci Beránek stojí jako zabítý, maje sedm rohů a sedm očí, jenž jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku zemi. ⁷I přišel a vzal knihy z pravice toho, kterýž seděl na trůnu. ⁸A jakž vzal knihy, ihned těch čtvero zvířat a těch čtyřmécítma starců padlo před Beránkem, majíce jeden každý z nich harfu a báně zlaté plné vůně, jenž jsou modlitby svatých. ⁹A zpívali píseň novou, řkouce: Hoden jsi vzítí knihy a otevřítí pečeti jejich. Nebo jsi zabít, a vykoupils nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu. ¹⁰A učinil jsi nás Bohu našemu krále a kněží, a budeme kralovati na zemi. ¹¹I viděl jsem a slyšel hlas andělů mnohých okolo trůnu a zvířat a starců, a byl počet jejich stokrát tisíc tisíců a desetkrát sto tisíců, ¹²Řkoucích velikým hlasem: Hodent jest ten zabítý Beránek vzítí moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání. ¹³Těž všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem řkoucí: Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků. ¹⁴Čtvero pak zvířat řeklo: Amen. A těch čtyřmécítma starců padlo, a klaněli se živému na věky věků.

6I viděl jsem, když otevřel Beránek jednu z těch pečeti, a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano praví, jako hlasem hromovým: Pojd a viz. ²I pohleděl jsem, a aj, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, měl lučiště. A dána jest jemu koruna, i vyjel, přemáhaje, a aby přemáhal. ³A když otevřel pečet druhou, slyšel jsem druhé zvíře, řkoucí: Pojd a viz. ⁴I vyšel jiný kůň ryzí. A sedícimu na něm dáno jest, aby pokoj vyzdvihl z země a aby se lidé vespolek mordovali; a dán jemu meč veliký. ⁵A když otevřel pečet třetí, slyšel jsem třetí zvíře, řkoucí: Pojd a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň vraný, a ten, jenž na něm seděl, měl váhu v ruce své. ⁶I slyšel jsem hlas z prostředku čtyř zvířat, an praví: Měřice pšenice za peníz, a tři měřice ječmene za peníz, oleji pak a vínu neškod. ⁷A když otevřel pečet čtvrtou, slyšel jsem hlas čtvrtého zvířete, řkoucí: Pojd a viz. ⁸I pohleděl jsem, a aj, kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc nad čtvrtým dílem země, aby mordovali mečem, a hladem, a morem, a šelkami zemskými. ⁹A když otevřel pečet pátou, viděl jsem pod oltářem duše zmordovaných pro slovo Boží a pro svědectví, kteréž vydávali. ¹⁰I volali hlasem velikým, řkouce: Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi? ¹¹Tedy dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a řečeno jest jim, aby odpočívali ještě za malý čas, až by se naplnil počet spoluslužebníků jejich a bratří jejich, kteříž zmordováni býti mají, jako i oni. ¹²I pohleděl jsem, když otevřel pečet šestou, a aj, země třesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel žíněný, a měsíc všecken byl jako krev. ¹³A hvězdy nebeské padaly na zemi, podobně jako dřevo fíkové smítá s sebe ovoce své, když od velikého větru kláceno bývá. ¹⁴A nebe

se schovalo jako knihy zavřené, a všeliká hora i ostrovové z místa svého pohnuli se. ¹⁵A králové země, i knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skalí hor, ¹⁶A řekli horám a skalí: Padněte na nás a skrejte nás před tváří toho, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka. ¹⁷Nebt jest přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostátí?

7Potom jsem viděl čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, držící čtyři větry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný strom. ²A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečet Boha živého. Kterýž zvolal hlasem velikým na ty čtyři anděly, jimž dáno, aby škodili zemi a moři, ³Řka: Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme služebníků Boha našeho na čelích jejich. ⁴I slyšel jsem počet znamenáných, sto čtyřidceti a čtyři tisíce jich zapečetěno ze všech pokolení synů Izraelských. ⁵Z pokolení Juda dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Ruben dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Gád dvanácte tisíců znamenáných; ⁶Z pokolení Aser dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Neftalím dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Manases dvanácte tisíců znamenáných; ⁷Z pokolení Simeon dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Lévi dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenáných; ⁸Z pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Jozef dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Benjamin dvanácte tisíců znamenáných. ⁹Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný přecísti nemohl, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečení jsouce v bílé roucho, a palmy v rukou jejich. ¹⁰A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka. ¹¹A všickni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I padli před trůnem na tváři své a klaněli se Bohu, ¹²Řkouce: Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díků činění, a čest, a moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen. ¹³I promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi: Kdo jsou tito, kteříž oblečení jsou v bílé roucho? A odkud přišli? ¹⁴I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zblílili je ve krvi Beránkově. ¹⁵Protož jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, jenž sedí na trůnu, přebývati bude s nimi. ¹⁶Nebudouť lačněti ani žízniti více, a nebude bítí na ně slunce, ani žádné horko. ¹⁷Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pásti je bude, a dovedeť je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.

8A když otevřel pečet sedmou, stalo se na nebi mlčení, jako za půl hodiny. ²I viděl jsem sedm andělů, kteříž stojí před obličejem Božím, jimž dáno sedm trub. ³A jiný anděl přišel a postavil se před oltářem, maje kadidlnici zlatou. I dáni jsou jemu zápalové mnozí, aby je obětoval s modlit-

bami všechněch svatých na oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem. ⁴I vstoupil dým zápalů s modlitbami svatých z ruky anděla až před obličej Boží. ⁵I vzal anděl kadidlnici, a naplnil ji ohněm s oltáře, a svrhl ji na zem. I stalo se hromobití, a hlasové, a blýskání, i země třesení. ⁶A těch sedm andělů, kteříž měli sedm trub, připravili se, aby troubili. ⁷I zatroubil první anděl, a stalo se krupobití a oheň smíšený se krví, a svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel, a všecka tráva zelená spálena jest. ⁸Potom zatroubil druhý anděl, a uvržena jest do moře jako hora veliká ohněm hořící. I učiněn jest krví třetí díl moře. ⁹A zemřel v moři třetí díl stvoření těch, kteráž měla duši, a třetí díl lodí zhyнул. ¹⁰A vtom třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe hvězda veliká, hořící jako pochodně, a padla na třetí díl řek a do studnic vod. ¹¹A jméno hvězdy té bylo Pelynek. I obrátil se třetí díl vod v pelynek, a mnoho lidí zemřelo od těch vod, nebo byly zhořkly. ¹²Potom čtvrtý anděl zatroubil, i udeřena jest třetina slunce, a třetina měsíce, a třetí díl hvězd, takže se třetí díl jich zatměl, a třetina dne nespítala, a též podobně i noci. ¹³I viděl jsem a slyšel anděla jednoho, an letí po prostředku nebe, a praví hlasem velikým: Běda, běda, běda těm, kteříž přebývají na zemi, pro jiné hlasy trub tří andělů, kteříž mají troubiti.

⁹Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, ano hvězda s nebe spadla na zem; a dán jest tomu andělu klíč od studnice propasti. ²Kterýžto otevřel studnici propasti. I vyšel dým z studnice jako dým z peci veliké, i zatmělo se slunce i povětří pro dým studnice. ³A z toho dýmu vyšly kobylky na zemi, jimžto dána jest moc taková, jakož moc mají štírové zemští. ⁴Ale řečeno jim, aby neškodily trávě zemské, ani čemu zelenému, ani kterémukoli stromoví, než toliko lidem, kteříž nemají znamení Božího na čelích svých. ⁵Dáno jest pak jim, ne aby je zabýjely, ale trápily za pět měsíců, a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uštknul člověka. ⁶A v těch dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a žádati budou zemřítí, ale smrt uteče od nich. ⁷Způsob pak těch kobylek podobný byl koňům připraveným k boji, a na hlavách jejich byly jako koruny podobné zlatu, a tváři jejich jako tváři lidské. ⁸A měly vlasy jako vlasy ženské, a zuby jejich byly jako zubové lvů. ⁹Měly také pancíře jako pancíře železné, a zvuk křídel jejich jako zvuk vozů, když množství koní běží k boji. ¹⁰A měly ocasy podobné štírům, a žihadla v ocasích jejich byla, a moc jejich byla škoditi lidem za pět měsíců. ¹¹A měly nad sebou krále, anděla propasti, jemuž jméno Židovsky Abaddon, a řecky Apollyon. ¹²Bída jedna pomínula, a aj, přijdou ještě dvě bídy potom. ¹³Tedy šestý anděl zatroubil, i slyšel jsem hlas jeden ze čtyř rohů oltáře zlatého, kterýž jest před obličejem Božím, ¹⁴Řkoucí k šestému andělu, kterýž měl troubu: Rozvěž ty čtyři anděly, kteříž jsou u vězení při veliké řece Eufrates. ¹⁵I rozvázáni jsou ti čtyři andělé, kteříž byli připraveni k hodině, a ke dni, a k měsíci, a k roku, aby zmordovali třetí díl lidí. ¹⁶A byl počet vojska lidu jízdného

dvěstěkrát tisíc tisíců; nebo slyšel jsem počet jejich. ¹⁷A též viděl jsem u vidění, koně a ti, kteříž seděli na nich, měli pancíře ohnivé a hyacintové a z síry. Hlavy pak těch koňů byly jako hlavy lvové, a z úst jejich vycházel oheň, a dým, a síra. ¹⁸A tímto trojím zmordována jest třetina lidu, totiž ohněm, a dýmem, a sirou, kteréž vycházely z úst jejich. ¹⁹Nebo moc jejich jest v ústech jejich a v ocasích jejich; ocasové zajisté jejich jsou podobni hadům, majíce hlavy, jimiž škodí. ²⁰Jiní pak lidé, kteříž nejsou zmordováni těmi ranami, nečinili pokání z skutků rukou svých, aby se neklaněly ďáblům, a modlám zlatým, a stříbrným, a měděným, i kamenným, i dřevěným, kteréžto ani hleděti nemohou, ani slyšeti, ani choditi. ²¹Aniž činili pokání z vražd svých, ani z trávení svých, ani z smilstva svého, ani z krádeží svých.

¹⁰Viděl jsem jiného anděla silného, sstupujícího s nebe, oděného oblakem, a duha na hlavě jeho byla, a tvář jeho jako slunce, a nohy jeho jako sloupové ohnivé. ²A v ruce své měl knížky otevřené. I postavil nohu svou pravou na moři a levou na zemi. ³A volal hlasem velikým, jako by lev řval. A když dokonal volání, mluvilo sedm hromů hlasy své. ⁴A když odmluvilo sedm hromů hlasy své, byl bych to psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně: Zapečet to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho. ⁵Tedy anděl, kteréhož jsem viděl stojícího na moři a na zemi, pozdvihl ruky své k nebi, ⁶A přísáhl skrze živého na věky věků, kterýž stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude. ⁷Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům. ⁸A ten hlas, kterýž jsem byl slyšel s nebe, opět mluvil se mnou a řekl: Jdi, a vezmi ty knížky otevřené z ruky anděla, stojícího na moři a na zemi. ⁹I šel jsem k andělu, a řekl jsem jemu: Dej mi ty knížky. I řekl mi: Vezmi, a požři je, a učinit hořkost v břiše tvém, ale v ústech tvých budouť sladké jako med. ¹⁰I vzal jsem knížky z ruky anděla, a požřel jsem je. I byly v ústech mých sladké jako med, ale když jsem je požřel, hořko mi bylo v břiše mém. ¹¹I dí mi: Musíš opět prorokovati lidem, a národům, a jazykům, i králům mnohým.

¹¹I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu anděl, a řekl mi: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteříž se modlí v něm. ²Ale síň, kteráž vně jest, vyvrz ven, a neměř jí. Neboť jest dána pohanům, a budouť tlačiti město svaté za čtyřidceti a dva měsíce. ³Ale dám jej dvěma svědkům svým, kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a šedesát dnů, oblečeni jsouce v pytle. ⁴Tiť jsou dvě olivy a dva svícnové, stojící před obličejem Boha Pána vsí země. ⁵Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde z úst jejich, a šíře nepřátely jejich; a taktť musí zabít býti, kdož by koli jim škoditi chtěl. ⁶Tiť mají moc zavřítí nebe, aby nepršel déšť za dnů proctví jejich; a mají moc

nad vodami, obrátiti je v krev, a bítí zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli. ⁷Ale když dokonají svědectví své, šelma vystupující z propasti válku povede proti nim, a zvlétní nad nimi, i zmurduje je. ⁸A ležeti budou těla jejich mrtvá na ryncích města velikého, kteréž slove duchovně Sodoma a Egypt, kdežto i Pán náš ukřižován jest. ⁹A vídati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů těla jejich mrtvá za půl čtvrtá dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích. ¹⁰Anobřž ti, kteříž přebývají na zemi, radovati se budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, jenž přebývají na zemi. ¹¹Ale po půl čtvrtu dni duch života od Boha poslaný vstoupil do nich, i postavili se na nohách svých, a bázeň veliká spadla na ty, kteříž je viděli. ¹²Potom slyšeli hlas veliký s nebe, řkoucí k nim: Vstupte sem! I vstoupili na nebe v oblace, a hleděli na ně nepřátele jejich. ¹³A v tu hodinu stalo se země třesení veliké, a desátý díl města padl, a zbito jest v tom země třesení sedm tisíců lidu, a jiní zstrašeni jsou, a vzdali slávu Bohu nebeskému. ¹⁴Bída druhá pominula, a aj, třetí bída přijde rychle. ¹⁵A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiniť jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovatiť bude na věky věků. ¹⁶Tedy těch čtyřmécítma starců, kteříž před obličejem Božím sedí na stolicích svých, padli na tváři své, a klaněli se Bohu, ¹⁷Řkouce: Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, Kterýž jsi, a Kterýžs byl, a Kterýž přijíti máš; nebo jsi přijal moc svou velikou a království ujal. ¹⁸I rozhněvali se národové, a přišel hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkům tvým prorokům, i jiným svatým i všechněm, jenž se bojí jména tvého, malým i velikým, a aby zkaženi byli ti, kteříž nakažují zemi. ¹⁹I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a země třesení, i krupobití veliké.

12I ukázal se div veliký na nebi: Žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd. ²A jsuci těhotná, křičela, pracující ku porodu a trápěci se, aby porodila. ³I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun. ⁴Jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby hned, jakž by porodila, syna jejího sežral. ⁵I porodila syna pacholíkka, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho. ⁶A žena utekla na poušť, kdež měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili za dnů tisíc dvě stě a šedesát. ⁷I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. ⁸Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi. ⁹I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove ďábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek světa; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho

s ním svrženi jsou. ¹⁰A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí. ¹¹Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti. ¹²Protož veselte se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, jenž přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má. ¹³A když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíkka. ¹⁴Ale dána jsou ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváři hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a časů, a do půl času. ¹⁵I vypustil had z úst svých po ženě vodu jako řeku, aby ji řeka zachvátila. ¹⁶Ale země pomohla ženě; neb otevřela země ústa svá a požřela řeku, kterouž vypustil drak z úst svých. ¹⁷I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostrhávají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista. ¹⁸I stál jsem na písku mořském.

13I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejich deset korun, a na hlavách jejich jméno rouhání. ²Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, a moc velikou. ³A viděl jsem, ano jedna z hlav jejich jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všecka země, šla za tou šelmou. ⁴A klaněli se drakovi, kterýž dal moc šelmě; a klaněli se šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní? ⁵I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřidceti a dva měsíce. ⁶Protož otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho, i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi. ⁷Dáno jí i bojovati s svatými a přemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad rozličným jazykem, i nad národem. ⁸Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knihách života Beránka, toho zabitého od počátku světa. ⁹Má-li kdo uši, slyš. ¹⁰Jestliže kdo do vězení povede, do vězení půjde; zabije-li kdo mečem, musí mečem zabit býti. Zdeť jest trpělivost a víra svatých. ¹¹Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila jako drak. ¹²Kterážto všecku moc první šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla. ¹³A činí divy veliké, takže i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem mnohých lidí. ¹⁴A svodí ty, jenž přebývají na zemi, těmi divy, kteréžto dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz šelmě, kteráž měla ránu od meče, a ožila zase. ¹⁵I dáno jí, aby dáti mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz šelmy, a aby to způsobila,

kteřížkoli neklaněli by se obrazu šelmy, aby byli zmordováni. ¹⁶A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, ¹⁷A aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího. ¹⁸Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestiž počet ten šest set šedesáta a šest.

14Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřiceti a čtyři tisíců majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých. ²A slyšel jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého. A hlas slyšel jsem, jako těch, kteříž hrají na harfy své. ³A zpívali jakožto píseň novou, před trůnem, a před čtyřmi zvířaty, a před starci, a žádný nemohl se naučiti té písni, jedině těch sto čtyřiceti a čtyři tisíce, kteříž jsou koupeni z země. ⁴Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi. ⁵A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím. ⁶I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, jenž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu, ⁷Řkoucího velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdějte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod. ⁸A jiný anděl letěl za ním, řka: Padl, padl Babylon, město to veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy. ⁹A třetí anděl letěl za nimi, pravě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou, ¹⁰I tent také bude píti víno hněvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho; a trápen bude ohněm a sirou před obličejem andělů svatých a před obličejem Beránka. ¹¹A dým muk jejich vstoupíť na věky věků, a nebudouť míti odpočinití dnem i nocí ti, kteříž se klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo přijme znamení jména jejího. ¹²Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy ¹³I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, nebo skutkové jejich následují jich. ¹⁴I pohleděl jsem, a aj, oblak bělostkvoucí, a na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na hlavě své korunu zlatou a v ruce své srp ostrý. ¹⁵A jiný anděl vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na toho, kterýž seděl na oblaku: Pust' srp svůj a žni; nebť jest přišla tobě hodina žni, nebo již dozrala žeň země. ¹⁶I spustil ten, kterýž seděl na oblaku, srp svůj na zem, a požata jest země. ¹⁷A jiný anděl vyšel z chrámu toho, kterýž jest na nebi, maje i on srp ostrý. ¹⁸Opět vyšel jiný anděl z oltáře, kterýž měl moc nad ohněm, a volal křikem velikým na toho, jenž měl srp

ostrý, řka: Pust' srp svůj ostrý, a zbeř hrozny vinice zemské; neboť jsou uzrali hroznové její. ¹⁹I spustil anděl srp svůj na zemi, a sebral vinici země, a vmetal hrozny do jezera velikého hněvu Božího. ²⁰I tlačeno jest jezero před městem, a vyšla krev z jezera až do udidl koňům za tisíc a za šest set honů.

15Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a předivný: Sedm andělů majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán býti hněv Boží. ²A viděl jsem jako moře sklené, smíšené s ohněm, a ty, kteříž zvítězili nad šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží, ³A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých. ⁴Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové přijdou a klaněti se budou před obličejem tvým; nebo soudové tvoji zjevení jsou. ⁵Potom pak viděl jsem, a aj, otevřín jest chrám stánku svědectví na nebi. ⁶I vyšlo sedm těch andělů z chrámu, majících sedm ran, oblečeni jsouce rouchem lněným, čistým a bělostkvoucím, a přepásáni na prsech pasy zlatými. ⁷A jedno ze čtyř zvířat dalo sedmi andělům sedm koflíků zlatých, plných hněvu Boha živého na věky věků. ⁸I naplněn jest chrám dýmem, pocházejícím od slávy Boží a od moci jeho, a žádný nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran těch sedmi andělů.

16I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, řkoucí sedmi andělům: Jděte, vylijte sedm koflíků hněvu Božího na zemi. ²I šel první anděl a vylil koflík svůj na zemi, i vyvrhli se vředové škodliví a zlí na lidech, majících znamení šelmy, a na těch, kteříž se klaněli obrazu jejímu. ³Za tím druhý anděl vylil koflík svůj na moře, a učiněno jest jako krev umrlého, a všeliká duše živá v moři umřela. ⁴Potom třetí anděl vylil koflík svůj na řeky a na studnice vod, i obráceny jsou v krev. ⁵I slyšel jsem anděla vod, řkoucího: Spravedlivý jsi, Pane, Kterýž jsi, a Kterýž jsi byl, a Svatý, žes to usoudil. ⁶Neboť jsou krev svatých a proroků vylévali, i dal jsi jim krev píti; hodnit' jsou zajisté toho. ⁷I slyšel jsem jiného anděla od oltáře, kterýž řekl: Jistě, Pane Bože všemohoucí, praví jsou a spravedliví soudové tvoji. ⁸Potom čtvrtý anděl vylil koflík svůj na slunce, i dáno jest jemu trápiti lidi ohněm. ⁹I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha toho, kterýž má moc nad těmito ranami, avšak nečinili pokání, aby vzdali slávu jemu. ¹⁰Tedy pátý anděl vylil koflík svůj na stolicí té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i kousali lidé jazyky své pro bolest. ¹¹A rouhali se Bohu nebeskému pro bolesti své a pro vředy své, avšak nečinili pokání z skutků svých. ¹²Šestý pak anděl vylil koflík svůj na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby připravena byla cesta králům od východu slunce. ¹³A vi-

děl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám. ¹⁴Nebo jsou duchové ďábelští, ješto činí divy a chodí mezi krále zemské a všeho světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího. ¹⁵Aj, přicházíť jako zloděj. Blahoslavený, kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby nah nechodil, aby neviděli hanby jeho. ¹⁶I shromáždil je na místo, kteréž slove Židovsky Armageddon. ¹⁷Tedy sedmý anděl vylil koflík svůj na povětří, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trůnu, řkoucí: Stalo se. ¹⁸I stali se zvukové a hromobití a blýskání, i země třesení stalo se veliké, jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi, totiž země třesení tak velikého. ¹⁹I roztrhlo se to veliké město na tři strany, a města národů padla. A Babylon veliký přišel na pamět před obličejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti hněvu svého. ²⁰A všickni ostrovové pomínuli, a hory nejsou nalezeny. ²¹A kroupy veliké jako centnérové přšely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu těch krup; nebo velmi veliká byla ta rána.

17I přišel jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm koflíků, a mluvil se mnou, řka ke mně: Pojď, ukázat odsouzení nevěstky veliké, kteráž sedí na vodách mnohých, ²S kteroužto smilnili králové země a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země. ³I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné; a ta šelma plná byla jmen rouhání, a měla sedm hlav a deset rohů. ⁴Žena pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého. ⁵A na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, Máte smilstva a ohavností země. ⁶A viděl jsem ženu tu opilou krví svatých a krví mučedníků Ježíšových, a viděv ji, divil jsem se divením velikým. ⁷I řekl mi anděl: Co se divíš? Já tobě povím tajemství té ženy i šelmy, kteráž ji nese, mající hlav sedm a rohů deset. ⁸Šelma, kterou viděl, byla, a již není, a máť vystoupiti z propasti a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, (ti, kterýchžto jména nejsou napsána v knihách života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž byla, a není, avšak jest. ⁹Tentot pak jest smysl toho, a máť zavřenou v sobě moudrost: Sedm hlav jestiť sedm hor, na kterýchž ta žena sedí. ¹⁰A králů sedm jest. Pět jich padlo, jeden jest, a jiný ještě nepřišel; a když přijde, na malou chvíli musí trvati. ¹¹A šelma, kteráž byla a není, onať jest osmý, a z sedmit jest, i na zahynutí jde. ¹²Deset pak rohů, kteréžs viděl, jestiť deset králů, kteříž ještě království nepřijali, ale přijmout moc jako králové, jedné hodiny spolu s šelmou. ¹³Tiť jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dadí. ¹⁴Tiť bojovati budou s Beránkem, a Beránek zvítězí nad nimi, neboť Pán pánů jest a Král králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolání, a vyvolení, a věrní. ¹⁵I řekl mi: Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí, jsou lidé, a zástupové, a národové, a jazykové. ¹⁶Deset pak rohů, kteréžs viděl na šelmě, ti v nenávist vezmou nevěstku,

a učiní ji opuštěnou a nahou, a tělo její jísti budou, a ji pálení budou ohněm. ¹⁷Neboť dal Bůh v srdce jejich, aby činili vůli jeho a aby se sjednomyslili, a toliko dotud království své šelmě dali, dokudž by nebyla vykonána slova Boží. ¹⁸A žena, kteroužs viděl, jestiť město to veliké, kteréž má království nad králi země.

18Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvicena byla od slávy jeho. ²I zkríkl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého pactva nečistého a ohyzdného. ³Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli. ⁴I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nepřiúčastňovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran. ⁵Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi a rozpomenu se Bůh na nepravosti jeho. ⁶Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte jemu dvénásob podle skutků jeho; v koflík, kterýž naléval vám, nalijte jemu to dvénásob. ⁷Jakž se mnoho chlubil a zbužněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče neuzřím. ⁸Protož v jeden den přijdouť rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spáleno bude; nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí. ⁹I plakati ho budou a kvíliti nad ním králové země, kteříž s ním smilnili a svou rozkoš měli, když uzří dým zapálení jeho, ¹⁰Zdaleka stojíce, pro bázeň muk jeho, a řkouce: Běda, běda, veliké město Babylon, to město silné, že jest jedné hodiny přišel odsudek tvůj. ¹¹Ano i kupci zemští budou plakati a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude kupovati více, ¹²Koupě od zlata, a stříbra, a drahého kamene, i perel, i kmentu, šarlatu, i hedbávi, i brunátného roucha, i všelikého dřeva tyinového, a všech nádob z kostí slonových, i všelikého nádobí z nejdražšího dříví, i z mědi, i z železa, i z mramoru; ¹³A kupectví skořice, i vonných věcí, a mastí, i kadidla, a vína, i oleje, i bělí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní, a vozů, i služebníků, i duší lidských; ¹⁴I ovoce žádostivá duši tvé odešla od tebe, a všecko tučné a krásné odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš. ¹⁵Ti, pravím, kupci, kteříž v tom kupčili a jím zbohatli, zdaleka stanou pro strach muk jeho, plačíce, a kvílíce, ¹⁶A řkouce: Běda, běda, ó město veliké, kteréž odíno kmentem, a šarlatem, a brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami! nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká bohatství. ¹⁷Ano i všeliký správce lodí mořských, i všecko množství lidí, kteříž jsou na lodech, i plavci, i ti, kteříž svou živnost na moři mají, zdaleka stanou, ¹⁸A zkríknu, vidouce dým zapálení jeho, řkouce: Které město bylo podobné tomuto velikému městu! ¹⁹A sypouce prach na hlavy své, křičeti budou, plačíce, a kvílíce, a řkouce: Běda, běda, město veliké, v němžto zbohatli všickni, kteříž měli lodí na moři, ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny zpustlo. ²⁰Ale raduj se nad ním nebe

i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstíť vás Bůh nad ním.²¹I zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov veliký a hodil jím do moře, řka: Tak prudce uvržen bude Babylon, to město veliké, a již více nebude nalezeno.²²A hlas na harfy hrajících, a zpěváků, a pištců, a trubačů nebude více v tobě slyšán, a žádný řemeslník žádného řemesla nebude v tobě více nalezen, a zvuk žernovu nebude v tobě více slyšán.²³Ani světlo svíce nebude v tobě více svítiti, a hlas ženicha ani nevěsty nebude v tobě více slyšán, ješto kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud uvedeni byli všickni národové.²⁴Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.

19Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, řkoucího: Haleluiah. Spasení, a sláva, a čest, i moc Pánu Bohu našemu.²Neboť jsou praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku tu velikou, jenž byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníků svých z ruky její.³I řekli po druhé: Haleluiah. A dým její vstupoval na věky věků.⁴I padlo čtyřmécítma starců a čtvero zvířat, a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu, řkouce: Amen, Haleluiah.⁵I vyšel z trůnu hlas, řkocí: Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž se bojíte jeho, i malí i velicí.⁶A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkocích: Haleluiah. Kralovalť jest Pán Bůh náš všemohoucí.⁷Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svadba Beránkova, a manželka jeho připravila se.⁸A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedňování svatých.⁹I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svadby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tatoť slova Boží jsou pravá.¹⁰I padl jsem k nohám jeho, klaněti se jemu chtěje. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spolumužník tvůj i bratří tvých, těch, jenž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj! Svědectví pak Ježíšovo jestiť duch prorocství.¹¹I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, sloul Věrný a Pravý, a kterýž v spravedlnosti soudí i bojuje.¹²Oči pak jeho byly jako plamen ohně, a na hlavě jeho korun množství, a měl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než on sám.¹³A byl odín v roucho pokropené krví, a sloveť jméno jeho Slovo Boží.¹⁴A rytířstvo nebeské jelo za ním na bílých koních, jsouce odíni v kment bílý a čistý.¹⁵A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil všechny národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; onť i pres vína hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlačiti bude.¹⁶A máť na rouchu a na bedrách svých napsané jméno: Král králů a Pán pánů.¹⁷I viděl jsem jednoho anděla, an stojí v slunci, a zkríkl hlasem velikým, řka všemněm ptákům, kteříž létali po prostřed nebes: Pojďte a shromážďte se k večeři velikého Boha,¹⁸Abyste jedli těla králů, a těla hejtmanů, a těla silných, a těla koňů, i těch, kteříž na nich sedí, a těla všech svobodných i služebníků, i malých i velikých.¹⁹I viděl jsem šelmu a krále země a vojska jejich, ani se sjeli,

aby bojovali s tím, kterýž seděl na koni, a s rytířstvem jeho.²⁰I jata jest šelma, a s ní falešný prorok ten, kterýž činíval divy před ní, jimiž svodil ty, kteříž přijali znamení šelmy a kteříž se klaněli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba za živa do jezera ohnivého, hořícího sirou.²¹A jiní zbiti jsou mečem toho, kterýž seděl na koni, vycházejícím z úst jeho. A všickni ptáci nasyceni jsou těly jejich.

20I viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své.²I chopil draka, hada toho starého, jenž jest ďábel a satan, i svázal jej za tisíc let.³A uvrhl ho do propasti, i zavřel jej tam a svrchu nad ním zapečetil, aby nesvodil více národů, až by se vyplnilo tisíc let; neboť potom musí býti propuštěn na malý čas.⁴I viděl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest jim soud, a viděl jsem duše stínaných pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteříž se neklaněli šelmě, ani obrazu jejímu, a aniž přijali znamení jejího na čela svá, anebo na ruce své. A ožili a kralovali s Kristem tisíc let.⁵Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo tisíc let. A toť jest první vzkříšení.⁶Blahoslavený a svatý, kdož má díl v prvním vzkříšení. Nad těmit ta druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let.⁷A když se vyplní tisíc let, propuštěn bude satanáš z žaláře svého.⁸I vyjde, aby svodil národy, kteříž jsou na čtyřech stranách země, Goga a Magoga, a aby je shromáždil k boji, kterýchžto počet jest jako písku mořského.⁹I vstoupili na širokost země a obklíčili stany svatých, i to město milé, ale sstoupil oheň od Boha s nebe a spálil je.¹⁰A ďábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohně a síry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budouť mučení dnem i nocí na věky věků.¹¹I viděl jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno.¹²I viděl jsem mrtvé, malé i velké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiné knihy také jsou otevřeny, to jest knihy života, i souzeni jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých.¹³A vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteříž v nich byli, i souzeni jsou jeden každý podle skutků svých.¹⁴Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá.¹⁵I ten, kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera ohnivého.

21Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pomínula, a moře již nebylo.²A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.³I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkocí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem.⁴A seřet Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomínuly.⁵I řekl ten, kterýž seděl na trůnu: Aj, nové

činím všecko. I řekl mi: Napiš to. Neboť jsou tato slova věrná a pravá. ⁶I dí mi: Již se stalo. Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Jáť žíznivému dám z studnice vody živé darmo. ⁷Kdož zvítězí, obdržít dědičně všecko, a budut' jemu Bohem, a on mi bude synem. ⁸Strašlivým pak, a nevěrným, a ohyzdným, a vražedníkům, a smilníkům, a čarodějníkům, a modlářům, i všechněm lhářům, připraven jest díl jejich v jezeře, kterěz hoří ohněm a sirou, jenž jest smrt druhá. ⁹I přišel ke mně jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm koflíků plných sedmi ran nejposlednějších, a mluvil se mnou, řka: Pojd, ukážit' nevěstu, manželku Beránkovu. ¹⁰I vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi město veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha, ¹¹Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná k kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by byl způsobu křišťálového, ¹²A mělo zed velikou a vysokou, v níž bylo dvanácte bran, a na těch branách dvanácte andělů, a jména napsaná, kterážto jména jsou dvanáctera pokolení synů Izraelských. ¹³Od východu slunce brány tři, od půlnoci brány tři, od poledne brány tři, od západu brány tři. ¹⁴A zed městská měla základů dvanácte, a na nich jména dvanácti apoštolů Beránkových. ¹⁵A ten, kterýž mluvil se mnou, měl třtinu zlatou, aby změřil město i brány jeho i zed jeho. ¹⁶Položení města toho čtverhrané jest, jehož dlouhost tak veliká jest jako i širokost. I změřil to město třtinou a vyměřil dvanácte tisíců honů; dlouhost pak jeho, i širokost, i vysokost jednostejná jest. ¹⁷I změřil zed jeho, a naměřil sto čtyřiceti a čtyři loktů, měrou člověka, kteráž jest míra anděla. ¹⁸A bylo stavení zdi jeho jaspis, město pak samo zlato čisté, podobné sklu čistému. ¹⁹A základové zdi městské všelikým kamenem drahým ozdobeni byli. Základ první byl jaspis, druhý zafir, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, ²⁰Pátý sardonix, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst. ²¹Dvanácte pak bran dvanácte perel jest, a jedna každá brána jest z jedné perly; a rynek města zlato čisté jako sklo, kterěz se naskrze prohlédnouti může. ²²Ale chrámu jsem v něm neviděl; nebo Pán Bůh všemohoucí chrám jeho jest a Beránek. ²³A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvětluje, a svíce jeho jest Beránek. ²⁴A národové lidí k spasení příšlých, v světle jeho procházeti se budou, a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho. ²⁵A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude. ²⁶A snesou do něho slávu a čest národů. ²⁷A nevejdeť do něho nic poskvřujícího, anebo působícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteříž napsaní jsou v knihách života Beránkova.

22I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova. ²Uprostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející dvanáctero ovoce, na každý měsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národů. ³A ničeho zlořčeného již

více nebude, ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci jeho sloužiti jemu budou. ⁴A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho budeť na čelích jejich. ⁵A noci tam nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečného; nebo Pán Bůh je osvětluje, a kralovati budou na věky věků. ⁶I řekl mi: Slova tato jsou věrná a pravá, a Pán, jenž jest Bůh svatých proroků, poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se díti musí brzo. ⁷Aj, přijduť rychle. Blahoslavený, kdož ostříhá slov proroctví knihy této. ⁸Já pak Jan viděl jsem a slyšel tyto věci. A když jsem slyšel a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla toho, kterýž mi tyto věci ukazoval. ⁹Ale řekl mi: Hled, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků, a těch, jenž ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj. ¹⁰Potom řekl mi: Nezapečetuj slov proroctví knihy této; neboť jest blízko čas. ¹¹Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvětiž se ještě. ¹²A aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho. ¹³Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední. ¹⁴Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města. ¹⁵Vně pak budou psi a čarodějníci, a smilníci, a vražedníci, a modláři, i každý, kdož miluje a činí lež. ¹⁶Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svěřil o těchto věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná a jitřní. ¹⁷A Duch i nevěsta řkou: Pojd. A kdož slyší, rciz: Přijď. A kdož žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo. ¹⁸Osvědčujit' pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. ¹⁹A jestliže by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, kterěz jsou napsány v knize této. ²⁰Takt' praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu brzo. Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši. ²¹Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.